
KHÔNG ĐỂ TA CHẾT NỮA
Ta Vô Địch
THẬT ĐÁY
Cẩn Phiền Hồi Tu Nhân

KHÔNG ĐỂ TA CHẾT NỮA
Ta Vô Địch
THẬT ĐẤY

KHÔNG ĐỂ TA CHẾT NỮA, TA VÔ ĐỊCH THẬT ĐẤY

Tác giả: Cần Phấn Mã Tự Nhân

Thể loại: Đô Thị, Hệ Thống

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Diệp Ninh xuyên không nhận được bàn tay vàng, chỉ cần sau khi chết là có thể trở thành Thiên Đế.

Thế là hắn bắt đầu điên cuồng tìm đường chết.

Nhưng rất nhanh hắn phát hiện ra thế giới này có độc.

Nữ đế Đại Chu: "Vừa gặp Diệp Ninh đã lầm cả đời, hắn mà chết, trẫm tuyệt đối không sống một mình."

Tiên Quân thượng giới: "Thế nhân có bao nhiêu lạnh lùng, chỉ có Diệp đại nhan chưa từng chán ghét vứt bỏ ta, cho nên ta sẽ liều mạng bảo vệ hắn."

Hàng triệu Nhân tộc: "Thiên hạ ai cũng có thể thiếu, duy chỉ có không được thiếu Diệp đại nhân, thánh nhân thiên cổ, chỉ có Diệp Ninh!"

Diệp Ninh: "Cầu xin các ngươi đó, đừng thêm chuyện nữa có được không? Ta cũng sắp vô địch rồi thì còn làm sao chết được đây?"

Không Để Ta Chết Nữa, Ta Vô Địch Thật Đấy

☆ Mục Lục ☆

——— o O o ———

Chương 1: Chỉ cần bị giết là có thể vô địch

Chương 2: Tiên môn bức thoái vị, lúc nào cũng chuẩn bị tìm đường chết

Chương 3: Tiên môn bức thoái vị, lúc nào cũng chuẩn bị tìm đường chết (2)

Chương 4: Chân tướng phơi bày, một đám loạn thần tặc tử

Chương 5: Chân tướng phơi bày, một đám loạn thần tặc tử (2)

Chương 6: Bản quan thà chết cũng không giao ngọc tỉ

Chương 7: Bản quan thà chết cũng không giao ngọc tỉ (2)

Chương 8: Nói với ngươi ta sợ bẩn miệng

Chương 9: Sử sách làm chứng, sông núi ghi tên

Chương 10: Sử sách làm chứng, sông núi ghi tên(2)

Chương 11: Muốn giết cứ giết, bản quan tuyệt đối không phản quốc

Chương 12: Trẫm nhất định phảo bảo vệ ngươi

Chương 13: Trẫm nhất định phảo bảo vệ ngươi(2)

Chương 14: Vì sao bệ hạ hại ta?

Chương 15: Tự hỏi cuộc đời ai mà không chết

Chương 16: Tự hỏi cuộc đời ai mà không chết(2)

Chương 17: Ba tầng dị tượng, kinh thành chấn động

Chương 18: Chính khí cuồn cuộn, tiên môn sợ hãi!

Chương 19: Ngươi đừng qua đây

Chương 20: Ngươi đừng qua đây(2)
Chương 21: Diệp đại nhân tuyệt vời
Chương 22: Chịu nhục, khuôn mặt thật của gian thần!
Chương 23: Dùng quốc vận mở Thánh Viện
Chương 24: Dùng quốc vận mở Thánh Viện
Chương 25: Cởi đế bào ra, ai mới là đệ nhất mỹ nhân thiên hạ
Chương 26: Ngươi nói cái này ta không thấy buồn ngủ nữa
Chương 27: Ngươi nói cái này ta không thấy buồn ngủ nữa(2)
Chương 28: Đây là lần đầu tiên trong hai đời
Chương 29: Ta đụng vào nàng nhất định sẽ chết rất thê thảm đúng không?
Chương 30: Không ai có thể ngăn cản được mị lực của ta
Chương 31: Không ai có thể ngăn cản được mị lực của ta(2)
Chương 32: Tiểu huynh đệ, ngươi đi đường hẹp rồi
Chương 33: Tiểu tử, ngươi rất dũng cảm
Chương 34: Khí tài lộ ra ngoài, sáng tạo kiểu chữ độc nhất
Chương 35: Khí tài lộ ra ngoài, sáng tạo kiểu chữ độc nhất(2)
Chương 36: Giấy nặng ngàn cân, từ thành trấn quốc!
Chương 37: Hỏng rồi, các nàng thèm muốn thân thể của ta
Chương 38: Ta là người chuyên nghiệp
Chương 39: Ta là người chuyên nghiệp(2)
Chương 40: Ngươi đàn cái gì vậy?
Chương 41: Chỉ thế này? Ngươi chỉ là trình độ này?
Chương 42: Nam nhân này, bản cô nương ăn chắc rồi
Chương 43: Nam nhân này, bản cô nương ăn chắc rồi(2)
Chương 44: Xin cô nương tự trọng
Chương 45: Ngươi muốn giết thì giết, cần gì phải nhiều lời?
Chương 46: Diệp Ninh tuyệt đối không thể chết!

Chương 47: Diệp Ninh tuyệt đối không thể chết!(2)

Chương 48: Lần này ta nhất định không thể sống.

Chương 49: Lần này ta nhất định không thể sống.(2)

Chương 50: Biết đen giữ trắng, ai đọng đến hắn trẫm sẽ giết người đó!

Chương 51: Tra nữ, cầu xin ngươi làm người đi

Chương 52: Thế giới này thật sự có độc

Chương 53: Thế giới này thật sự có độc(2)

Chương 54: Thái giám ác độc

Chương 55: Triều hội hoang đường, Diệp Ninh thăng quan

Chương 56: Triều hội hoang đường, Diệp Ninh thăng quan(2)

Chương 57: Hồn tìm đường chết của ta lại lại lại bắt đầu cháy rực rồi

Chương 58: Lừa dối người khác cũng như lừa dối trời, đừng lừa dối bản thân mình

Chương 59: Lừa dối người khác cũng như lừa dối trời, đừng lừa dối bản thân mình(2)

Chương 60: Nhặt được một tiểu mỹ nữ

Chương 61: Ta đã ba lần đến nhà tranh rồi, mà ngươi còn không mở cửa?

Chương 62: Sẽ có lúc đạp gió rẽ sóng

Chương 63: Sẽ có lúc đạp gió rẽ sóng (2)

Chương 64: Thế gian đen tối như thế, không dung được một chùm ánh sáng

Chương 65: Thế gian đen tối như thế, không dung được một chùm ánh sáng (2)

Chương 66: Ta tuyệt đối không cho phép ngươi chết

Chương 67: Cầu trời không đường, kiện đất không cửa

Chương 68: Ngươi chém chết ta đi

Chương 69: Ngươi chém chết ta đi (2)

Chương 70: Nhưng viện giám sát sẽ làm
Chương 71: Lập tức nhiệt huyết nổi dậy
Chương 72: Lập tức nhiệt huyết nổi dậy (2)
Chương 73: Viện giám sát tái xuất giang hồ
Chương 74: Bọn họ của quá khứ đã chết rồi
Chương 75: Bọn họ của quá khứ đã chết rồi (2)
Chương 76: Phát hiện quan trọng của Thái Hướng Cao
Chương 77: Chắc là hắn sẽ không đi gây phiền phức cho Uy Vũ Hầu đó chứ?
Chương 78: Chắc là hắn sẽ không đi gây phiền phức cho Uy Vũ Hầu đó chứ? (2)
Chương 79: Thế mà hắn còn cười được!
Chương 80: Ngay cả ngươi cũng đến đâm sau lưng ta
Chương 81: Ngay cả ngươi cũng đến đâm sau lưng ta (2)
Chương 82: Ngay cả ngươi cũng đến đâm sau lưng ta (3)
Chương 83: Có một số người sống, nhưng thật ra là đã chết rồi
Chương 84: Có một số người sống, nhưng thật ra là đã chết rồi (2)
Chương 85: Có một số người sống, nhưng thật ra là đã chết rồi (3)
Chương 86: Có một số người sống, nhưng thật ra là đã chết rồi (4)
Chương 87: Ta có một bài thơ, muốn đọc cho các vị nghe
Chương 88: Ta có một bài thơ, muốn đọc cho các vị nghe (2)
Chương 89: Ta có một bài thơ, muốn đọc cho các vị nghe (3)
Chương 90: Bệ hạ không quản được ta
Chương 91: Bệ hạ không quản được ta (2)
Chương 92: Nhiều lần đâm sau lưng đến từ Viện giám sát
Chương 93: Nhiều lần đâm sau lưng đến từ Viện giám sát (2)
Chương 94: Nhiều lần đâm sau lưng đến từ Viện giám sát (3)

Chương 95: Nhiều lần đâm sau lưng đến từ Viện giám sát (4)
Chương 96: Tự ta đâm vào sau lưng ta
Chương 97: Tự ta đâm vào sau lưng ta (2)
Chương 98: Còn có loại chuyện tốt này
Chương 99: Còn có loại chuyện tốt này (2)
Chương 100: Còn có loại chuyện tốt này (3)
Chương 101: Tiếng địa phương thân thiết
Chương 102: Tiếng địa phương thân thiết (2)
Chương 103: Tiếng địa phương thân thiết (3)
Chương 104: Ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai phá hoại cái nhà này
Chương 105: Ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai phá hoại cái nhà này (2)
Chương 106: Ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai phá hoại cái nhà này (3)
Chương 107: Diệp đại nhân có ngươi, nhất định rất hạnh phúc đi
Chương 108: Diệp đại nhân có ngươi, nhất định rất hạnh phúc đi (2)
Chương 109: Diệp đại nhân có ngươi, nhất định rất hạnh phúc đi (3)
Chương 110: Mời thích khách tàn nhẫn nhất, mang theo đao nhanh nhất!
Chương 111: Mời thích khách tàn nhẫn nhất, mang theo đao nhanh nhất! (2)
Chương 112: Lần này đến lượt ta bảo vệ ngươi
Chương 113: Lần này đến lượt ta bảo vệ ngươi (2)
Chương 114: Lần này đến lượt ta bảo vệ ngươi (3)
Chương 115: Vì sao ta vẫn còn sống?
Chương 116: Vì sao ta vẫn còn sống? (2)

Chương 117: Ta bị đâm sau lưng, nhưng ta không biết là ai

Chương 118: Ta bị đâm sau lưng, nhưng ta không biết là ai (2)

Chương 119: Ngươi xứng đáng có được tất cả những điều tốt đẹp trên thế giới đối xử dịu dàng với ngươi

Chương 120: Ngươi xứng đáng có được tất cả những điều tốt đẹp trên thế giới đối xử dịu dàng với ngươi (2)

Chương 121: Ngươi xứng đáng có được tất cả những điều tốt đẹp trên thế giới đối xử dịu dàng với ngươi (3)

Chương 122: Khẩu chiến đám người Nho đạo, mắng một người phun máu

Chương 123: Khẩu chiến đám người Nho đạo, mắng một người phun máu (2)

Chương 124: Diệp Ninh: Trung thừa đại nhân, thế mà ngươi vẫn còn sống

Chương 125: Diệp Ninh: Trung thừa đại nhân, thế mà ngươi vẫn còn sống (2)

Chương 126: Diệp Ninh: Trung thừa đại nhân, thế mà ngươi vẫn còn sống (3)

Chương 127: Tại sao không phải thịt băm?

Chương 128: Tại sao không phải thịt băm? (2)

Chương 129: Tại sao không phải thịt băm? (3)

Chương 130: Diệp Ninh chết, thì Viện giám sát cũng sụp đổ

Chương 131: Diệp Ninh chết, thì Viện giám sát cũng sụp đổ (2)

Chương 132: Diệp Ninh chết, thì Viện giám sát cũng sụp đổ (3)

Chương 133: Dê bò mới đi theo từng đàn, mãnh thú vẫn luôn đi một mình

Chương 134: Dê bò mới đi theo từng đàn, mãnh thú vẫn luôn đi một mình (2)

Chương 135: Dê bò mới đi theo từng đàn, mãnh thú vẫn luôn đi một mình (3)

Chương 136: Kiếm Phương Chính: giống như ta có mặt

Chương 137: Kiếm Phương Chính: giống như ta có mặt (2)

Chương 138: Kiếm Phương Chính: giống như ta có mặt (3)

Chương 139: Cuộc đời thăng trầm suốt 30 năm, cuối cùng là một hồi trống rỗng

Chương 140: Cuộc đời thăng trầm suốt 30 năm, cuối cùng là một hồi trống rỗng (2)

Chương 141: Cho người thiên hạ hy vọng

Chương 142: Cho người thiên hạ hy vọng (2)

Chương 143: Hắn đến từ trong cung

Chương 144: Hắn đến từ trong cung (2)

Chương 145: Hắn đến từ trong cung (3)

Chương 146: Câu chuyện của Võ Tam Tư

Chương 147: Câu chuyện của Võ Tam Tư (2)

Chương 148: Câu chuyện của Võ Tam Tư (3)

Chương 149: Thiên hạ anh tài, gia nhập Viện giám sát

Chương 150: Thiên hạ anh tài, gia nhập Viện giám sát (2)

Chương 151: Ngươi gọi cái này là đặc sản địa phương

Chương 152: Ngươi gọi cái này là đặc sản địa phương (2)

Chương 153: Ngươi gọi cái này là đặc sản địa phương (3)

Chương 154: Vốn dĩ tiên ma không có gì khác biệt, sức mạnh không phân tốt xấu

Chương 155: Vốn dĩ tiên ma không có gì khác biệt, sức mạnh không phân tốt xấu (2)

Chương 156: Chó săn mở cuộc họp, ta xem ngươi lần này có chết không

Chương 157: Chó săn mở cuộc họp, ta xem ngươi lần này có chết không (2)

Chương 158: Chó săn mở cuộc họp, ta xem ngươi lần này có chết không (3)

Chương 159: Thăng quan phát tài đừng bước vào cửa, tham sống sợ chết mời rời đi

Chương 160: Thăng quan phát tài đừng bước vào cửa, tham sống sợ chết mời rời đi (2)

Chương 161: Chi viện trong tuyệt cảnh, tuyệt thế cô trung

Chương 162: Chi viện trong tuyệt cảnh, tuyệt thế cô trung (2)

Chương 163: Chi viện trong tuyệt cảnh, tuyệt thế cô trung (3)

Chương 164: Người không xứng là Khai Quốc Công

Chương 165: Người không xứng là Khai Quốc Công (2)

Chương 166: Cái gì gọi là kinh hỉ

Chương 167: Cái gì gọi là kinh hỉ (2)

Chương 168: Cái gì gọi là kinh hỉ (3)

Chương 169: Hắn ăn là bữa cơm chém đầu… đi?

Chương 170: Hắn ăn là bữa cơm chém đầu… đi? (2)

Chương 171: Hắn ăn là bữa cơm chém đầu… đi?(3)

Chương 172: Ba ly bước vào hoàng tuyền

Chương 173: Ba ly bước vào hoàng tuyền (2)

Chương 174: Thứ các ngươi cần tìm là cái này sao

Chương 175: Thứ các ngươi cần tìm là cái này sao (2)

Chương 176: Thứ các ngươi cần tìm là cái này sao (3)

Chương 177: Đi, ra thành

Chương 178: Đi, ra thành (2)

Chương 179: Toàn thành chấn kinh, thế mà hắn dám ra khỏi thành

Chương 180: Toàn thành chấn kinh, thế mà hắn dám ra khỏi thành (2)

Chương 181: Toàn thành chấn kinh, thế mà hắn dám ra khỏi thành (3)

Chương 182: Chẳng qua chỉ là giết người đền mạng, có nợ phải trả tiền

Chương 183: Chẳng qua chỉ là giết người đền mạng, có nợ phải trả tiền (2)

Chương 184: Các ngươi chơi ta đúng không?

Chương 185: Các ngươi chơi ta đúng không? (2)

Chương 186: Các ngươi chơi ta đúng không? (3)

Chương 187: Chiến thơ diệt địch, hắn đã trở thành đại Nho rồi

Chương 188: Chiến thơ diệt địch, hắn đã trở thành đại Nho rồi (2)

Chương 189: Chiến thơ diệt địch, hắn đã trở thành đại Nho rồi (3)

Chương 190: Mời ngươi đừng dùng hai chữ nhỏ bé, để hình dung chiến sĩ

Chương 191: Mời ngươi đừng dùng hai chữ nhỏ bé, để hình dung chiến sĩ ?(2)

Chương 192: Tạo ra làn sóng lớn

Chương 193: Tạo ra làn sóng lớn (2)

Chương 194: Tạo ra làn sóng lớn (3)

Chương 195: Thiết Quyển Đan Thư cũng không cứu được ngươi

Chương 196: Thiết Quyển Đan Thư cũng không cứu được ngươi (2)

Chương 197: Trả lại vinh quang cho ngươi

Chương 198: Trả lại vinh quang cho ngươi (2)

Chương 199: Trả lại vinh quang cho ngươi (3)

Chương 200: Trả lại vinh quang cho ngươi (4)

Chương 201: Không bàn sinh tử, không phục thì đánh

Chương 202: Không bàn sinh tử, không phục thì đánh (2)

Chương 203: Cường quốc cần gì phải sinh nhiều đời?

Chương 204: Cường quốc cần gì phải sinh nhiều đời? (2)

Chương 205: Cường quốc cần gì phải sinh nhiều đời?

Chương 206: Hóa ra đao của quan phủ không chỉ vung về phía dân thường

Chương 207: Hóa ra đao của quan phủ không chỉ vung về phía dân thường (2)

Chương 208: Thánh viện? Chó cũng không đi!

Chương 209: Thánh viện? Chó cũng không đi! (2)

Chương 210: Thánh viện? Chó cũng không đi! (3)

Chương 211: Hắn không có lựa chọn

Chương 212: Hắn không có lựa chọn (2)

Chương 213: Hắn không có lựa chọn (3)

Chương 214: Để cho thế giới cảm thấy đau khổ

Chương 215: Để cho thế giới cảm thấy đau khổ (2)

Chương 216: Ta phải điên như thế nào ta mới đồng ý gia nhập Phật Môn

Chương 217: Ta phải điên như thế nào ta mới đồng ý gia nhập Phật Môn (2)

Chương 218: Ta phải điên như thế nào ta mới đồng ý gia nhập Phật Môn (3)

Chương 219: Ta con mẹ nó không có nhìn nhầm đó chứ?

Chương 220: Ta con mẹ nó không có nhìn nhầm đó chứ? (2)

Chương 221: Ta con mẹ nó không có nhìn nhầm đó chứ? (3)

Chương 222: Ngài đã quỳ với hắn ta rồi

Chương 223: Ngài đã quỳ với hắn ta rồi (2)

Chương 224: Người ta muốn giết, trở thành người đàn ông của lão đại, làm sao đây?

Chương 225: Người ta muốn giết, trở thành người đàn ông của lão đại, làm sao đây? (2)

Chương 226: Người ta muốn giết, trở thành người đàn ông của lão đại, làm sao đây? (3)

Chương 227: Chúng sinh mỗi người một vẻ

Chương 228: Chúng sinh mỗi người một vẻ (2)
Chương 229: Thế gian không nên chỉ có một vị Phật
Chương 230: Thế gian không nên chỉ có một vị Phật (2)
Chương 231: Thế gian không nên chỉ có một vị Phật (2)
Chương 232: Ngươi tu hành chỉ là Phật Pháp tiểu thừa (giáo lý đạo Phật)
Chương 233: Ngươi tu hành chỉ là Phật Pháp tiểu thừa (giáo lý đạo Phật) (2)
Chương 234: Ngươi tu hành chỉ là Phật Pháp tiểu thừa (giáo lý đạo Phật) (3)
Chương 235: Mời Phật Tổ truyền thụ Phật Pháp đại thừa
Chương 236: Mời Phật Tổ truyền thụ Phật Pháp đại thừa (2)
Chương 237: Mời Phật Tổ truyền thụ Phật Pháp đại thừa (3)
Chương 238: Con lừa hói, ngươi có thôi không hả?
Chương 239: Con lừa hói, ngươi có thôi không hả? (2)
Chương 240: Hôm nay biết rằng ta là chính ta
Chương 241: Hôm nay biết rằng ta là chính ta (2)
Chương 242: Hôm nay biết rằng ta là chính ta (2)
Chương 243: Dũng sĩ ăn phân bò và nước tiểu bò
Chương 244: Dũng sĩ ăn phân bò và nước tiểu bò (2)
Chương 245: Thật sự cái gì cũng có thể hút?
Chương 246: Thật sự cái gì cũng có thể hút? (2)
Chương 247: Thật sự cái gì cũng có thể hút? (3)
Chương 248: Rốt cuộc bọn họ đang làm cái gì
Chương 249: Rốt cuộc bọn họ đang làm cái gì (2)
Chương 250: Nhất định là nghĩ lệch rồi
Chương 251: Nhất định là nghĩ lệch rồi (2)
Chương 252: Nhất định là nghĩ lệch rồi (3)
Chương 253: Cứu vãn Nho đạo? Chó cũng không làm!

Chương 254: Cứu vãn Nho đạo? Chó cũng không làm! (2)
Chương 255: Chuyện không vẻ vang gì, để ta làm
Chương 256: Chuyện không vẻ vang gì, để ta làm (2)
Chương 257: Chuyện không vẻ vang gì, để ta làm (3)
Chương 258: Ta chính là muốn người khác đến thăm mộ của ta
Chương 259: Ta chính là muốn người khác đến thăm mộ của ta (2)
Chương 260: Càng là mỹ nhân, càng độc ác
Chương 261: Càng là mỹ nhân, càng độc ác (2)
Chương 262: Càng là mỹ nhân, càng độc ác (3)
Chương 263: Bản quan đã đứng đây rồi, vì sao các ngươi lại dám ngồi?
Chương 264: Bản quan đã đứng đây rồi, vì sao các ngươi lại dám ngồi? (2)
Chương 265: Diệp đại nhân, ngươi đây là có ý gì
Chương 266: Diệp đại nhân, ngươi đây là có ý gì (2)
Chương 267: Diệp đại nhân, ngươi đây là có ý gì (2)
Chương 268: Thơ lan truyền cả thiên hạ
Chương 269: Thơ lan truyền cả thiên hạ (2)
Chương 270: Thơ lan truyền cả thiên hạ (3)
Chương 271: Phương thức chúc thọ của ngươi so với ta còn ác hơn
Chương 272: Phương thức chúc thọ của ngươi so với ta còn ác hơn (2)
Chương 273: Tình bạn giữa quân tử nhạt như nước
Chương 274: Tình bạn giữa quân tử nhạt như nước (2)
Chương 275: Tình bạn giữa quân tử nhạt như nước (3)
Chương 276: Vốn dĩ ta không điên, nhưng ta chỉ có thể điên

Chương 277: Vốn dĩ ta không điên, nhưng ta chỉ có thể điên (2)

Chương 278: Vốn dĩ ta không điên, nhưng ta chỉ có thể điên (3)

Chương 279: Ba điều từ bỏ và ba điều hy vọng

Chương 280: Ba điều từ bỏ và ba điều hy vọng (2)

Chương 281: Lần này không có người nào đâm sau lưng ra rồi chứ

Chương 282: Lần này không có người nào đâm sau lưng ra rồi chứ (2)

Chương 283: Lần này không có người nào đâm sau lưng ra rồi chứ (3)

Chương 284: Mùi vị của âm mưu

Chương 285: Mùi vị của âm mưu (2)

Chương 286: Ta là chỗ dựa duy nhất của hắn

Chương 287: Ta là chỗ dựa duy nhất của hắn (2)

Chương 288: Ta là chỗ dựa duy nhất của hắn (3)

Chương 289: Kẻ hèn không dám quên lo việc nước

Chương 290: Kẻ hèn không dám quên lo việc nước (2)

Chương 291: Ta muốn cho hắn một công đạo

Chương 292: Ta muốn cho hắn một công đạo (2)

Chương 293: Ta muốn cho hắn một công đạo (3)

Chương 294: Ngươi thành thật đứng ở đó, không có ai coi ngươi là người câm

Chương 295: Ngươi thành thật đứng ở đó, không có ai coi ngươi là người câm (2)

Chương 296: Hai khả năng

Chương 297: Hai khả năng (2)

Chương 298: Hai khả năng (3)

Chương 299: Quân tử không uống nước suối Đạo

Chương 300: Quân tử không uống nước suối Đạo (2)
Chương 301: Quân tử không uống nước suối Đạo (3)
Chương 302: Kiếm Thái A xuất hiện, đến lúc kết thúc rồi!
Chương 303: Kiếm Thái A xuất hiện, đến lúc kết thúc rồi! (2)
Chương 304: Tác dụng của phế vật
Chương 305: Tác dụng của phế vật (2)
Chương 306: Tác dụng của phế vật (3)
Chương 307: Thật sự điên một lần
Chương 308: Thật sự điên một lần (2)
Chương 309: Thật sự điên một lần (3)
Chương 310: Hắn, mệt rồi
Chương 311: Hắn, mệt rồi (2)
Chương 312: Phương thức mở ra khác
Chương 313: Phương thức mở ra khác (2)
Chương 314: Phương thức mở ra khác (3)
Chương 315: Lễ vật nhỏ của Bùi Ngữ Hàm
Chương 316: Lễ vật nhỏ của Bùi Ngữ Hàm (2)
Chương 317: Ta chẳng qua chỉ là muốn giết ngươi, thế mà ngươi lại hủy dung ta
Chương 318: Ta chẳng qua chỉ là muốn giết ngươi, thế mà ngươi lại hủy dung ta (2)
Chương 319: Ta chẳng qua chỉ là muốn giết ngươi, thế mà ngươi lại hủy dung ta (3)
Chương 320: Biển học Thư Sơn, Thánh Viện mở cửa!
Chương 321: Biển học Thư Sơn, Thánh Viện mở cửa! (2)
Chương 322: Nơi này thật sự quá nguy hiểm rồi
Chương 323: Nơi này thật sự quá nguy hiểm rồi (2)
Chương 324: Nơi này thật sự quá nguy hiểm rồi (3)
Chương 325: Con đường của ta không cần học hỏi từ bất kỳ ai

Chương 326: Con đường của ta không cần học hỏi từ bất kỳ ai (2)
Chương 327: Hậu sinh này muốn làm cái gì?
Chương 328: Hậu sinh này muốn làm cái gì? (2)
Chương 329: Hậu sinh này muốn làm cái gì? (3)
Chương 330: Thiên hạ, là thiên hạ của mọi người
Chương 331: Thiên hạ, là thiên hạ của mọi người (2)
Chương 332: Thiên hạ, là thiên hạ của mọi người (3)
Chương 333: Phi lễ chớ nhìn
Chương 334: Phi lễ chớ nhìn (2)
Chương 335: Hừ, yêu nghiệt nơi nào
Chương 336: Hừ, yêu nghiệt nơi nào (2)
Chương 337: Hừ, yêu nghiệt nơi nào (3)
Chương 338: Ta hoài nghi nương tử của ta là một nam nhân
Chương 339: Ta hoài nghi nương tử của ta là một nam nhân (2)
Chương 340: Tặc tử Diệp Ninh ở đâu?
Chương 341: Tặc tử Diệp Ninh ở đâu? (2)
Chương 342: Tặc tử Diệp Ninh ở đâu? (3)
Chương 343: Nơi Chư Tử ngủ say
Chương 344: Nơi Chư Tử ngủ say (2)
Chương 345: Diệp Ninh chết, thì Đại Chu diệt vong
Chương 346: Diệp Ninh chết, thì Đại Chu diệt vong (2)
Chương 347: Diệp Ninh chết, thì Đại Chu diệt vong (3)
Chương 348: Đại Chu tự có quốc pháp ở đây
Chương 349: Đại Chu tự có quốc pháp ở đây (2)
Chương 350: Khóa của Nho đạo, bia không chữ
Chương 351: Khóa của Nho đạo, bia không chữ (2)
Chương 352: Khóa của Nho đạo, bia không chữ (3)

Chương 353: Thống nhất giữa kiến thức và hành động
Chương 354: Thống nhất giữa kiến thức và hành động (2)
Chương 355: Thống nhất giữa kiến thức và hành động (3)
Chương 356: Mở thái bình cho muôn đời
Chương 357: Mở thái bình cho muôn đời (2)
Chương 358:Trở thành Đại Nho, chém đứt khóa Nho đạo!
Chương 359: Trở thành Đại Nho, chém đứt khóa Nho đạo! (2)
Chương 360: Trở thành Đại Nho, chém đứt khóa Nho đạo! (3)
Chương 361: Đây chính là lựa chọn của Đại Chu
Chương 362: Đây chính là lựa chọn của Đại Chu (2)
Chương 363: Đây chính là lựa chọn của Đại Chu (3)
Chương 364: Trái phải chẳng qua là một trận chiến mà thôi
Chương 365: Trái phải chẳng qua là một trận chiến mà thôi (2)
Chương 366: Ngày phá thành, chính là ngày hôm nay
Chương 367: Ngày phá thành, chính là ngày hôm nay (2)
Chương 368: Ngày phá thành, chính là ngày hôm nay (3)
Chương 369: Thời gian còn lại cho Diệp Ninh không nhiều nữa
Chương 370: Thời gian còn lại cho Diệp Ninh không nhiều nữa (2)
Chương 371: Kiếm phá phong ấn, chủ nhân của Thánh Viện
Chương 372: Kiếm phá phong ấn, chủ nhân của Thánh Viện (2)
Chương 373: Kiếm phá phong ấn, chủ nhân của Thánh Viện (3)
Chương 374: Văn Khúc Tinh động, Nho đạo hồi phục
Chương 375: Văn Khúc Tinh động, Nho đạo hồi phục (2)
Chương 376: Văn Khúc Tinh động, Nho đạo hồi phục (3)
Chương 377: Nếu như trời không theo, vậy thì tiêu diệt trời

Chương 378: Nếu như trời không theo, vậy thì tiêu diệt trời (2)
Chương 379: Thập niên ma nhất kiếm
Chương 380: Thập niên ma nhất kiếm (2)
Chương 381: Thập niên ma nhất kiếm (3)
Chương 382: Thùy vi bất bình sự
Chương 383: Thùy vi bất bình sự (2)
Chương 384: Thùy vi bất bình sự (2)
Chương 385: Chiến đấu vì đất nước, cùng vui mừng với đất nước
Chương 386: Chiến đấu vì đất nước, cùng vui mừng với đất nước (2)
Chương 387: Chiến đấu vì đất nước, cùng vui mừng với đất nước (3)
Chương 388: Tên của tòa trận này là Nhân Gian
Chương 389: Tên của tòa trận này là Nhân Gian (2)
Chương 390: Nhân gian không hoan nghênh các ngươi
Chương 391: Nhân gian không hoan nghênh các ngươi (2)
Chương 392: Nhân gian không hoan nghênh các ngươi (3)
Chương 393: Đệ Tử Nho Môn, bái kiến đại tông sư!
Chương 394: Đệ Tử Nho Môn, bái kiến đại tông sư! (2)
Chương 395: Mưa gió Cửu Châu
Chương 396: Mưa gió Cửu Châu (2)
Chương 397: Mưa gió Cửu Châu (3)
Chương 398: Yêu nữ tàn ác nhất thiên hạ
Chương 399: Yêu nữ tàn ác nhất thiên hạ (2)
Chương 400: Tình chàng ý thiếp, một đôi cẩu nam nữ
Chương 401: Tình chàng ý thiếp, một đôi cẩu nam nữ (2)
Chương 402: Tình chàng ý thiếp, một đôi cẩu nam nữ (3)
Chương 403: Nhân tài trong thiên hạ đi vào cốc của ngô (ta)

Chương 404: Nhân tài trong thiên hạ đi vào cốc của ngô (ta) (2)

Chương 405: Nhân tài trong thiên hạ đi vào cốc của ngô (ta) (3)

Chương 406: Nữ nhân, tên của cô là nói dối

Chương 407: Nữ nhân, tên của cô là nói dối (2)

Chương 408: Nữ nhân, tên của cô là nói dối (3)

Chương 409: Quân tử nạt một phương

Chương 410: Quân tử nạt một phương (2)

Chương 411: Bí mật của Bùi Ngữ Hàm

Chương 412: Bí mật của Bùi Ngữ Hàm (2)

Chương 413: Bí mật của Bùi Ngữ Hàm (3)

Chương 414: Dùng trăm triệu sinh linh để ép Diệp Ninh

Chương 415: Dùng trăm triệu sinh linh để ép Diệp Ninh (2)

Chương 416: Nếu như có lợi cho đất nước ta sẵn sàng từ bỏ mạng sống của mình

Chương 417: Nếu như có lợi cho đất nước ta sẵn sàng từ bỏ mạng sống của mình (2)

Chương 418: Nếu như có lợi cho đất nước ta sẵn sàng từ bỏ mạng sống của mình (3)

Chương 419: Hay là bệ hạ gả cho Diệp đại nhân

Chương 420: Hay là bệ hạ gả cho Diệp đại nhân (2)

Chương 421: Hay là bệ hạ gả cho Diệp đại nhân (3)

Chương 422: Cái gì? Trẫm còn phải sinh con cho Diệp Ninh?

Chương 423: Cái gì? Trẫm còn phải sinh con cho Diệp Ninh? (2)

Chương 424: Cái gì? Trẫm còn phải sinh con cho Diệp Ninh? (3)

Chương 425: Trẫm bị cái tên xấu xa đó làm cho lo được lo mất

Chương 426: Trẫm bị cái tên xấu xa đó làm cho lo được lo mất (2)

Chương 427: Đồ xấu xa đó bị trẫm mê hoặc rồi!

Chương 428: Đồ xấu xa đó bị trẫm mê hoặc rồi! (2)

Chương 429: Đồ xấu xa đó bị trẫm mê hoặc rồi! (3)

Chương 430: Vân tưởng y thường hoa tưởng dung (Thanh bình điệu)

Chương 431: Vân tưởng y thường hoa tưởng dung (Thanh bình điệu) (2)

Chương 432: Vân tưởng y thường hoa tưởng dung (Thanh bình điệu) (3)

Chương 433: Xuân phong phất hạm lộ hoa nùng

Chương 434: Xuân phong phất hạm lộ hoa nùng (2)

Chương 435: Chúc quân bình an

Chương 436: Chúc quân bình an (2)

Chương 437: Con người phi thường, thời gian phi thường, chuyện phi thường

Chương 438: Con người phi thường, thời gian phi thường, chuyện phi thường (2)

Chương 439: Con người phi thường, thời gian phi thường, chuyện phi thường (3)

Chương 440: Diệp đại nhân đến, trời sáng rồi

Chương 441: Diệp đại nhân đến, trời sáng rồi (2)

Chương 442: Lòng tốt đến bất ngờ

Chương 443: Lòng tốt đến bất ngờ (2)

Chương 444: Lòng tốt đến bất ngờ (3)

Chương 445: Lần này rất lãi

Chương 446: Lần này rất lãi (2)

Chương 447: Lần này rất lãi (3)

Chương 448: Con đường xưa nay chưa từng có ai đi

Chương 449: Con đường xưa nay chưa từng có ai đi (2)
Chương 450: Con đường xưa nay chưa từng có ai đi (3)
Chương 451: Đại pháo đánh muỗi
Chương 452: Đại pháo đánh muỗi (2)
Chương 453: Đứng đó cũng cứu trợ được thiên tai
Chương 454: Đứng đó cũng cứu trợ được thiên tai (2)
Chương 455: Đứng đó cũng cứu trợ được thiên tai (3)
Chương 456: Không có các ngươi, đối với ta rất quan trọng
Chương 457: Không có các ngươi, đối với ta rất quan trọng (2)
Chương 458: Chia lâu rồi thì phải đoàn kết, đoàn kết lâu rồi thì phải chia ra
Chương 459: Chia lâu rồi thì phải đoàn kết, đoàn kết lâu rồi thì phải chia ra (2)
Chương 460: Chia lâu rồi thì phải đoàn kết, đoàn kết lâu rồi thì phải chia ra (3)
Chương 461: Ai làm mưa làm gió như thế?
Chương 462: Ai làm mưa làm gió như thế? (2)
Chương 463: Cảnh giới vô sỉ
Chương 464: Cảnh giới vô sỉ (2)
Chương 465: Cảnh giới vô sỉ (3)
Chương 466: Mở rộng tầm mắt
Chương 467: Mở rộng tầm mắt (2)
Chương 468: Mở rộng tầm mắt (3)
Chương 469: Tâm của ta, việc ta làm sáng như gương
Chương 470: Tâm của ta, việc ta làm sáng như gương (2)
Chương 471: Diêm Vương sống nên ăn chay rồi
Chương 472: Diêm Vương sống nên ăn chay rồi (2)
Chương 473: Diêm Vương sống nên ăn chay rồi (3)
Chương 474: Dựa vào cái gì?

Chương 475: Dựa vào cái gì? (2)
Chương 476: Nam Cung Lương Nhân ta xin thề
Chương 477: Nam Cung Lương Nhân ta xin thề (2)
Chương 478: Nam Cung Lương Nhân ta xin thề (3)
Chương 479: Vốn dĩ trên thế giới này không có đường
Chương 480: Vốn dĩ trên thế giới này không có đường (2)
Chương 481: Những thay đổi chưa từng có trong ngàn vạn năm nay
Chương 482: Những thay đổi chưa từng có trong ngàn vạn năm nay (2)
Chương 483: Những thay đổi chưa từng có trong ngàn vạn năm nay (3)
Chương 484: Lý Nhiễm muốn xưng vương
Chương 485: Lý Nhiễm muốn xưng vương (2)
Chương 486: Cược quốc vận
Chương 487: Cược quốc vận (2)
Chương 488: Cược quốc vận (3)
Chương 489: Giao cảm giữa đất trời
Chương 490: Giao cảm giữa đất trời (2)
Chương 491: Giao cảm giữa đất trời (3)
Chương 492: Lòng người thiên hạ hướng về Chu
Chương 493: Lòng người thiên hạ hướng về Chu (2)
Chương 494: Vận khí mọi chuyện không do bản thân
Chương 495: Vận khí mọi chuyện không do bản thân (2)
Chương 496: Vận khí mọi chuyện không do bản thân (3)
Chương 497: Nói ra có thể ngươi không tin
Chương 498: Nói ra có thể ngươi không tin (2)
Chương 499: Nói ra có thể ngươi không tin (3)
Chương 500: Diệp Ninh phong Thánh, chúng sinh nhíu mày

Chương 501: Diệp Ninh phong Thánh, chúng sinh nhíu mày (2)
Chương 502: Thánh Nhân trời định, dị tượng thứ mười
Chương 503: Thánh Nhân trời định, dị tượng thứ mười (2)
Chương 504: Thánh Nhân trời định, dị tượng thứ mười (3)
Chương 505: Hoa thiên giới, Thiên Đế nhìn chúng sinh
Chương 506: Hoa thiên giới, Thiên Đế nhìn chúng sinh (2)
Chương 507: Diệp Ninh là đại năng Tiên Giới chuyển thế!
Chương 508: Diệp Ninh là đại năng Tiên Giới chuyển thế! (2)
Chương 509: Diệp Ninh là đại năng Tiên Giới chuyển thế! (3)
Chương 510: Người làm chuyện lớn không quan trọng tiểu tiết
Chương 511: Người làm chuyện lớn không quan trọng tiểu tiết (2)
Chương 512: Người làm chuyện lớn không quan trọng tiểu tiết (3)
Chương 513: Người làm chuyện lớn không quan trọng tiểu tiết (4)
Chương 514: Người làm chuyện lớn không quan trọng tiểu tiết (5)
Chương 515: Người làm chuyện lớn không quan trọng tiểu tiết (6)
Chương 516: Thuyền chìm vậy thì cùng nhau chết!
Chương 517: Thuyền chìm vậy thì cùng nhau chết! (2)
Chương 518: Thuyền chìm vậy thì cùng nhau chết! (3)
Chương 519: Đừng đánh ta, ta đầu hàng
Chương 520: Đừng đánh ta, ta đầu hàng (2)
Chương 521: Đừng đánh ta, ta đầu hàng (3)
Chương 522: Ngươi có dáng vẻ như thế này ngươi nói với ta ngươi là Hạn Bạt?

Chương 523: Ngươi có dáng vẻ như thế này ngươi nói với ta ngươi là Hạn Bạt? (2)
Chương 524: Ngươi có dáng vẻ như thế này ngươi nói với ta ngươi là Hạn Bạt? (3)
Chương 525: Nhân đạo hưng vượng
Chương 526: Nhân đạo hưng vượng (2)
Chương 527: Nhân đạo hưng vượng (3)
Chương 528: Hỏng rồi, bên người Diệp Ninh có mai phục
Chương 529: Hỏng rồi, bên người Diệp Ninh có mai phục (2)
Chương 530: Hỏng rồi, bên người Diệp Ninh có mai phục (3)
Chương 531: Ta sợ ngươi không phải là bệnh nặng gì cả
Chương 532: Ta sợ ngươi không phải là bệnh nặng gì cả (2)
Chương 533: Ngươi muốn sống hay là muốn chết
Chương 534: Ngươi muốn sống hay là muốn chết (2)
Chương 535: Ngươi muốn sống hay là muốn chết (3)
Chương 536: Phương pháp phá vỡ thế cục
Chương 537: Phương pháp phá vỡ thế cục (2)
Chương 538: Phương pháp phá vỡ thế cục (3)
Chương 539: Một lần gặp Diệp Ninh nhớ cả đời
Chương 540: Một lần gặp Diệp Ninh nhớ cả đời (2)
Chương 541: Một lần gặp Diệp Ninh nhớ cả đời (3)
Chương 542: Một lần gặp Diệp Ninh nhớ cả đời (4)
Chương 543: Yếu lưu thanh bạch tại nhân gian
Chương 544: Yếu lưu thanh bạch tại nhân gian (2)
Chương 545: Yếu lưu thanh bạch tại nhân gian (3)
Chương 546: Yếu lưu thanh bạch tại nhân gian (4)
Chương 547: Khổng Tử thành nhân, Mạnh Tử lấy nghĩa
Chương 548: Khổng Tử thành nhân, Mạnh Tử lấy nghĩa (2)
Chương 549: Khổng Tử thành nhân, Mạnh Tử lấy nghĩa (3)

Chương 550: Thiên Cơ khó đoán
Chương 551: Thiên Cơ khó đoán (2)
Chương 552: Thiên Cơ khó đoán (3)
Chương 553: Thiên Cơ khó đoán (4)
Chương 554: Khách đến từ vực Tây
Chương 555: Khách đến từ vực Tây (2)
Chương 556: Khách đến từ vực Tây (3)
Chương 557: Kế hoạch cứu Phật Tử
Chương 558: Kế hoạch cứu Phật Tử(2)
Chương 559: Kế hoạch cứu Phật Tử (3)
Chương 560: Kế hoạch cứu Phật Tử (4)
Chương 561: Trò chơi của Bùi Ngữ Hàm
Chương 562: Trò chơi của Bùi Ngữ Hàm (2)
Chương 563: Trò chơi của Bùi Ngữ Hàm (3)
Chương 564: Thiên hạ có ma
Chương 565: Thiên hạ có ma (2)
Chương 566: Thiên hạ có ma (3)
Chương 567: Vì sao ngươi không đi chết đi?
Chương 568: Vì sao ngươi không đi chết đi? (2)
Chương 569: Vì sao ngươi không đi chết đi? (3)
Chương 570: Vì sao ngươi không đi chết đi? (4)
Chương 571: Ma Tông nghe lệnh
Chương 572: Ma Tông nghe lệnh (2)
Chương 573: Ma Tông nghe lệnh (3)
Chương 574: Ma Tông nghe lệnh (4)
Chương 575: Cẩu hoàng đế này có chút không đúng lắm
Chương 576: Cẩu hoàng đế này có chút không đúng lắm (2)
Chương 577: Cẩu hoàng đế này có chút không đúng lắm (3)

Chương 578: Ngươi vẫn còn không biết gì

Chương 579: Ngươi vẫn còn không biết gì (2)

Chương 580: Ngươi vẫn còn không biết gì (3)

Chương 581: Mỹ nhân tình thâm, xin Diệp đại nhân nắm cho thật chắc!

Chương 582: Mỹ nhân tình thâm, xin Diệp đại nhân nắm cho thật chắc! (2)

Chương 583: Mỹ nhân tình thâm, xin Diệp đại nhân nắm cho thật chắc! (3)

Chương 584: Mỹ nhân tình thâm, xin Diệp đại nhân nắm cho thật chắc! (4)

Chương 585: Binh vô thường thế, nước vô thường hình

Chương 586: Binh vô thường thế, nước vô thường hình (2)

Chương 587: Binh vô thường thế, nước vô thường hình (3)

Chương 588: Binh vô thường thế, nước vô thường hình (4)

Chương 589: Còn có thể là Diệp đại nhân nào?

Chương 590: Còn có thể là Diệp đại nhân nào? (2)

Chương 591: Lần này ta tuyệt đối sẽ không lật xe!

Chương 592: Lần này ta tuyệt đối sẽ không lật xe! (2)

Chương 593: Lần này ta tuyệt đối sẽ không lật xe!(3)

Chương 594: Lần này ta tuyệt đối sẽ không lật xe! (4)

Chương 595: Lần này ta tuyệt đối sẽ không lật xe! (5)

Chương 596: Nam Cung Lương Nhân đúng là một đại bảo bối

Chương 597: Nam Cung Lương Nhân đúng là một đại bảo bối (2)

Chương 598: Nam Cung Lương Nhân đúng là một đại bảo bối (3)

Chương 599: Nam Cung Lương Nhân đúng là một đại bảo bối (4)

Chương 600: Người đi nhiều, thì sẽ hình thành đường

Chương 601: Người đi nhiều, thì sẽ hình thành đường (2)
Chương 602: Người đi nhiều, thì sẽ hình thành đường (3)
Chương 603: Hủy diệt đi, nhanh lên
Chương 604: Hủy diệt đi, nhanh lên (2)
Chương 605: Hủy diệt đi, nhanh lên (3)
Chương 606: Hủy diệt đi, nhanh lên (4)
Chương 607: Học cung Tắc Hạ
Chương 608: Học cung Tắc Hạ (2)
Chương 609: Học cung Tắc Hạ (3)
Chương 610: Ta thật sự cái gì cũng không biết
Chương 611: Ta thật sự cái gì cũng không biết (2)
Chương 612: Ta thật sự cái gì cũng không biết (3)
Chương 613: Được rồi, đầu là át chủ bài của ta
Chương 614: Được rồi, đầu là át chủ bài của ta (2)
Chương 615: Được rồi, đầu là át chủ bài của ta (3)
Chương 616: Được rồi, đầu là át chủ bài của ta (4)
Chương 617: Diệp Ninh thật sự là quá cao thâm khó lường rồi.
Chương 618: Diệp Ninh thật sự là quá cao thâm khó lường rồi. (2)
Chương 619: Diệp Ninh thật sự là quá cao thâm khó lường rồi. (3)
Chương 620: Đại chiến kinh thế, ai đang ra tay
Chương 621: Đại chiến kinh thế, ai đang ra tay (2)
Chương 622: Đại chiến kinh thế, ai đang ra tay (3)
Chương 623: Đại chiến kinh thế, ai đang ra tay(4)
Chương 624: Nghe nói các ngươi tìm ta
Chương 625: Nghe nói các ngươi tìm ta (2)
Chương 626: Nghe nói các ngươi tìm ta (3)
Chương 627: Tên ta là Nam Cung Lương Nhân

Chương 628: Tên ta là Nam Cung Lương Nhân (2)
Chương 629: Tên ta là Nam Cung Lương Nhân (3)
Chương 630: Tên ta là Nam Cung Lương Nhân (4)
Chương 631: Hô mưa gọi gió
Chương 632: Hô mưa gọi gió (2)
Chương 633: Hô mưa gọi gió (3)
Chương 634: Nam nhân này như thần như quỷ!
Chương 635: Nam nhân này như thần như quỷ! (2)
Chương 636: Nam nhân này như thần như quỷ! (3)
Chương 637: Nam nhân này như thần như quỷ! (4)
Chương 638: Là ngươi, khiến cho ta tin tưởng vào ánh sáng
Chương 639: Là ngươi, khiến cho ta tin tưởng vào ánh sáng (2)
Chương 640: Là ngươi, khiến cho ta tin tưởng vào ánh sáng (3)
Chương 641: Tất cả mọi người đều rơi nước mắt
Chương 642: Tất cả mọi người đều rơi nước mắt (2)
Chương 643: Tất cả mọi người đều rơi nước mắt (3)
Chương 644: Tất cả mọi người đều rơi nước mắt (4)
Chương 645: Diệp huynh, sao huynh không cười nữa?
Chương 646: Diệp huynh, sao huynh không cười nữa? (2)
Chương 647: Diệp huynh, sao huynh không cười nữa? (3)
Chương 648: Vương Hầu bá nghiệp, đều trở về với cát bụi
Chương 649: Vương Hầu bá nghiệp, đều trở về với cát bụi(2)
Chương 650: Vương Hầu bá nghiệp, đều trở về với cát bụi (3)
Chương 651: Vương Hầu bá nghiệp, đều trở về với cát bụi (4)
Chương 652: Không phải tất cả thế giới đều có độc đúng không?

Chương 653: Không phải tất cả thế giới đều có độc đúng không? (2)
Chương 654: Không phải tất cả thế giới đều có độc đúng không? (3)
Chương 655: Tường thành đổi thành cờ đại vương
Chương 656: Tường thành đổi thành cờ đại vương (2)
Chương 657: Tường thành đổi thành cờ đại vương (3)
Chương 658: Suy biến: Vương triều bất diệt!
Chương 659: Suy biến: Vương triều bất diệt! (2)
Chương 660: Suy biến: Vương triều bất diệt! (3)
Chương 661: Suy biến: Vương triều bất diệt! (4)
Chương 662: Đến lúc chia bánh rồi!
Chương 663: Đến lúc chia bánh rồi! (2)
Chương 664: Đến lúc chia bánh rồi! (3)
Chương 665: Hay tên là chùa Đại Lôi âm đi
Chương 666: Hay tên là chùa Đại Lôi âm đi (2)
Chương 667: Hay tên là chùa Đại Lôi âm đi (3)
Chương 668: Hay tên là chùa Đại Lôi âm đi (4)
Chương 669: Bàn về kế hoạch phát triển tương lai của Ma Tông
Chương 670: Bàn về kế hoạch phát triển tương lai của Ma Tông (2)
Chương 671: Bàn về kế hoạch phát triển tương lai của Ma Tông (3)
Chương 672: Quyết đoán của Bùi Ngữ Hàm
Chương 673: Quyết đoán của Bùi Ngữ Hàm (2)
Chương 674: Quyết đoán của Bùi Ngữ Hàm (3)
Chương 675: Một lời hứa trong gió
Chương 676: Một lời hứa trong gió (2)
Chương 677: Một lời hứa trong gió (3)

Chương 678: Một lời hứa trong gió (4)
Chương 679: Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng
Chương 680: Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng (2)
Chương 681: Đây chính là kế hoạch lớn của Diệp Ninh sao?
Chương 682: Đây chính là kế hoạch lớn của Diệp Ninh sao? (2)
Chương 683: Đây chính là kế hoạch lớn của Diệp Ninh sao? (3)
Chương 684: Đây chính là kế hoạch lớn của Diệp Ninh sao? (4)
Chương 685: Ta muốn làm cho của Diệp đại nhân
Chương 686: Ta muốn làm cho của Diệp đại nhân (2)
Chương 687: Ta muốn làm cho của Diệp đại nhân (3)
Chương 688: Đây đúng thật là coi mạng người như cỏ rác
Chương 689: Đây đúng thật là coi mạng người như cỏ rác (2)
Chương 690: Đây đúng thật là coi mạng người như cỏ rác (3)
Chương 691: Đây là loại thái bình thịnh thế gì?
Chương 692: Đây là loại thái bình thịnh thế gì? (2)
Chương 693: Đây là loại thái bình thịnh thế gì? (3)
Chương 694: Thế giới đã thay đổi, còn ngươi và ta vẫn còn đang ở trong mơ
Chương 695: Thế giới đã thay đổi, còn ngươi và ta vẫn còn đang ở trong mơ (2)
Chương 696: Thế giới đã thay đổi, còn ngươi và ta vẫn còn đang ở trong mơ (3)
Chương 697: Chấn động đến tột đỉnh
Chương 698: Chấn động đến tột đỉnh (2)
Chương 699: Chấn động đến tột đỉnh (3)
Chương 700: Có thể làm cho dân hiểu, nhưng không thể để cho dân biết

Chương 701: Có thể làm cho dân hiểu, nhưng không thể để cho dân biết (2)

Chương 702: Có thể làm cho dân hiểu, nhưng không thể để cho dân biết (3)

Chương 703: Có thể làm cho dân hiểu, nhưng không thể để cho dân biết (4)

Chương 704: Giao tình giữa quân tử

Chương 705: Giao tình giữa quân tử (2)

Chương 706: Giao tình giữa quân tử (3)

Chương 707: Giao tình giữa quân tử (4)

Chương 708: Kỳ sách thiên cổ "Thôi n Lệnh"

Chương 709: Kỳ sách thiên cổ "Thôi n Lệnh" (2)

Chương 710: Kỳ sách thiên cổ "Thôi n Lệnh" (3)

Chương 711: âm mưu không giải được

Chương 712: âm mưu không giải được (2)

Chương 713: âm mưu không giải được (3)

Chương 714: âm mưu không giải được (4)

Chương 715: Sự nhục nhã ngày hôm nay, tìm lại từ chỗ khác là được!

Chương 716: Sự nhục nhã ngày hôm nay, tìm lại từ chỗ khác là được! (2)

Chương 717: Sự nhục nhã ngày hôm nay, tìm lại từ chỗ khác là được! (3)

Chương 718: Sự nhục nhã ngày hôm nay, tìm lại từ chỗ khác là được! (4)

Chương 719: Sự nhục nhã ngày hôm nay, tìm lại từ chỗ khác là được! (5)

Chương 720: Hai tiên yêu lớn lần đầu tiên gặp mặt

Chương 721: Hai tiên yêu lớn lần đầu tiên gặp mặt (2)

Chương 722: Hai tiên yêu lớn lần đầu tiên gặp mặt (3)

Chương 723: Ngươi là tương lai của Tiên Môn, ta là trụ cột của Tiên Môn

Chương 724: Ngươi là tương lai của Tiên Môn, ta là trụ cột của Tiên Môn (2)

Chương 725: Ngươi là tương lai của Tiên Môn, ta là trụ cột của Tiên Môn (3)

Chương 726: Ngươi là tương lai của Tiên Môn, ta là trụ cột của Tiên Môn (4)

Chương 727: Chó giữ nhà

Chương 728: Chó giữ nhà (2)

Chương 729: Chó giữ nhà (3)

Chương 730: Chó giữ nhà (4)

Chương 731: Trăng sáng có tỳ vết

Chương 732: Trăng sáng có tỳ vết (2)

Chương 733: Trăng sáng có tỳ vết (3)

Chương 734: Trăng sáng có tỳ vết (4)

Chương 735: Bào thai đá mang theo Yêu Hoàng

Chương 736: Bào thai đá mang theo Yêu Hoàng (2)

Chương 737: Bào thai đá mang theo Yêu Hoàng (3)

Chương 738: Nước Ngụy quy hàng, thiên hạ chấn động!

Chương 739: Nước Ngụy quy hàng, thiên hạ chấn động! (2)

Chương 740: Nước Ngụy quy hàng, thiên hạ chấn động! (3)

Chương 741: Nước Ngụy quy hàng, thiên hạ chấn động! (4)

Chương 742: Một núi không thể có hai hổ

Chương 743: Một núi không thể có hai hổ 2

Chương 744: Một núi không thể có hai hổ 3

Chương 745: Một núi không thể có hai hổ 4

Chương 746: Đất trời có cảm ứng, bảo vật Thánh đạo

Chương 747: Đất trời có cảm ứng, bảo vật Thánh đạo 2

Chương 748: Đất trời có cảm ứng, bảo vật Thánh đạo 3

Chương 749: Trẫm sinh Thái Tử, xin mời Diệp khanh phối hợp

Chương 750: Trẫm sinh Thái Tử, xin mời Diệp khanh phối hợp 2

Chương 751: Trẫm sinh Thái Tử, xin mời Diệp khanh phối hợp 3

Chương 752: Người được lợi là ai?

Chương 753: Người được lợi là ai? 2

Chương 754: Người được lợi là ai? 3

Chương 755: Diệp Lang, uống thuốc thôi

Chương 756: Diệp Lang, uống thuốc thôi 2

Chương 757: Diệp Lang, uống thuốc thôi 3

Chương 758: Diệp Lang, uống thuốc thôi 4

Chương 759: Bệ hạ nạp phi rồi!

Chương 760: Bệ hạ nạp phi rồi! 2

Chương 761: Bệ hạ nạp phi rồi! 3

Chương 762: Đã gặp Diệp Ninh trước, những người khác sao có thể lọt được vào mắt của ta

Chương 763: Đã gặp Diệp Ninh trước, những người khác sao có thể lọt được vào mắt của ta 2

Chương 764: Đã gặp Diệp Ninh trước, những người khác sao có thể lọt được vào mắt của ta 3

Chương 765: Bên bờ biển đông, trên đảo sương mù

Chương 766: Bên bờ biển đông, trên đảo sương mù 2

Chương 767: Bên bờ biển đông, trên đảo sương mù 3

Chương 768: Quy tắc quá đáng của nước Tề

Chương 769: Quy tắc quá đáng của nước Tề 2

Chương 770: Quy tắc quá đáng của nước Tề 3

Chương 771: Quy tắc quá đáng của nước Tề 4

Chương 772: Không ngờ Diệp Ninh lại không nể mặt như thế
Chương 773: Không ngờ Diệp Ninh lại không nể mặt như thế 2
Chương 774: Không ngờ Diệp Ninh lại không nể mặt như thế 3
Chương 775: Không ngờ Diệp Ninh lại không nể mặt như thế 4
Chương 776: Biện luận? Ta đến để mắng người
Chương 777: Biện luận? Ta đến để mắng người 2
Chương 778: Biện luận? Ta đến để mắng người 3
Chương 779: Thiếu niên Đại Chu nói
Chương 780: Thiếu niên Đại Chu nói 2
Chương 781: Thiếu niên Đại Chu nói 3
Chương 782: Thiếu niên Đại Chu, dũng cảm lên!
Chương 783: Thiếu niên Đại Chu, dũng cảm lên! 2
Chương 784: Thiếu niên Đại Chu, dũng cảm lên! 3
Chương 785: Thiếu niên Đại Chu, dũng cảm lên! 4
Chương 786: Còn có chuyện tốt như thế sao
Chương 787: Còn có chuyện tốt như thế sao 2
Chương 788: Còn có chuyện tốt như thế sao 3
Chương 789: Càn khôn Nho đạo, ở trong tay ta
Chương 790: Càn khôn Nho đạo, ở trong tay ta 2
Chương 791: Càn khôn Nho đạo, ở trong tay ta 3
Chương 792: Khai Nguyên!
Chương 793: Khai Nguyên! 2
Chương 794: Khai Nguyên! 3
Chương 795: Khai Nguyên! 4
Chương 796: Sự chủ động của Bùi tỷ
Chương 797: Sự chủ động của Bùi tỷ 2

Chương 798: Sự chủ động của Bùi tỷ 3
Chương 799: Huyết mạch Yêu Hoàng nghịch thiên
Chương 800: Huyết mạch Yêu Hoàng nghịch thiên 2
Chương 801: Huyết mạch Yêu Hoàng nghịch thiên 3
Chương 802: Hồ ly trắng từ trên biển bay đến
Chương 803: Hồ ly trắng từ trên biển bay đến 2
Chương 804: Hồ ly trắng từ trên biển bay đến 3
Chương 805: Hồ ly trắng từ trên biển bay đến 4
Chương 806: Cơn bão mới đã xuất hiện rồi
Chương 807: Cơn bão mới đã xuất hiện rồi 2
Chương 808: Cơn bão mới đã xuất hiện rồi 3
Chương 809: Bắt đầu từ ngày hôm nay, ngươi sẽ là sủng vật của Diệp Ninh ta
Chương 810: Bắt đầu từ ngày hôm nay, ngươi sẽ là sủng vật của Diệp Ninh ta 2
Chương 811: Bắt đầu từ ngày hôm nay, ngươi sẽ là sủng vật của Diệp Ninh ta 3
Chương 812: Bắt đầu từ ngày hôm nay, ngươi sẽ là sủng vật của Diệp Ninh ta 4
Chương 813: Yêu Hoàng có thể là hồ ly sao?
Chương 814: Yêu Hoàng có thể là hồ ly sao? 2
Chương 815: Yêu Hoàng có thể là hồ ly sao? 3
Chương 816: Rốt cuộc chân tướng là cái gì
Chương 817: Rốt cuộc chân tướng là cái gì 2
Chương 818: Rốt cuộc chân tướng là cái gì 3
Chương 819: Rốt cuộc chân tướng là cái gì 4
Chương 820: Truyền thuyết đến từ Tiên Giới
Chương 821: Truyền thuyết đến từ Tiên Giới 2
Chương 822: Truyền thuyết đến từ Tiên Giới 3

Chương 823: Thái Tổ Đại Chu!
Chương 824: Thái Tổ Đại Chu! 2
Chương 825: Thái Tổ Đại Chu! 3
Chương 826: Mây gió hội tụ ở núi Thiên Trụ
Chương 827: Mây gió hội tụ ở núi Thiên Trụ 2
Chương 828: Mây gió hội tụ ở núi Thiên Trụ 3
Chương 829: Con cũng có rồi, ngươi có thể làm gì được Trẫm
Chương 830: Con cũng có rồi, ngươi có thể làm gì được Trẫm 2
Chương 831: Con cũng có rồi, ngươi có thể làm gì được Trẫm 3
Chương 832: Con cũng có rồi, ngươi có thể làm gì được Trẫm 4
Chương 833: Người chín ngàn năm trước
Chương 834: Người chín ngàn năm trước 2
Chương 835: Người chín ngàn năm trước 3
Chương 836: Đây chính là kết cục của anh hùng
Chương 837: Đây chính là kết cục của anh hùng 2
Chương 838: Đây chính là kết cục của anh hùng 3
Chương 839: Đây chính là kết cục của anh hùng 4
Chương 840: Mỗi lần hắn đau lòng
Chương 841: Mỗi lần hắn đau lòng 2
Chương 842: Mỗi lần hắn đau lòng 3
Chương 843: Hắc ám đang đến gần
Chương 844: Hắc ám đang đến gần 2
Chương 845: Hắc ám đang đến gần 3
Chương 846: Ta muốn đi mười vạn ngọn núi!
Chương 847: Ta muốn đi mười vạn ngọn núi! 2
Chương 848: Ta muốn đi mười vạn ngọn núi! 3

Chương 849: Xương cốt hiệp khách không sợ chết.

Chương 850: Xương cốt hiệp khách không sợ chết. 2

Chương 851: Xương cốt hiệp khách không sợ chết. 3

Chương 852: Xương cốt hiệp khách không sợ chết. 4

Chương 853: Ta đúng thật là đã gặp được nhân vật tàn nhẫn của Nhân tộc

Chương 854: Ta đúng thật là đã gặp được nhân vật tàn nhẫn của Nhân tộc 2

Chương 855: Ta đúng thật là đã gặp được nhân vật tàn nhẫn của Nhân tộc 3

Chương 856: Yêu Hoàng trưởng thành

Chương 857: Yêu Hoàng trưởng thành 2

Chương 858: Yêu Hoàng trưởng thành 3

Chương 859: Yêu Hoàng trưởng thành 4

Chương 860: Tiền đề của việc hợp tác là Diệp Ninh đến mười vạn ngọn núi.

Chương 861: Tiền đề của việc hợp tác là Diệp Ninh đến mười vạn ngọn núi. 2

Chương 862: Tiền đề của việc hợp tác là Diệp Ninh đến mười vạn ngọn núi. 3

Chương 863: An Nhiên ta không thể nào thích Diệp Ninh!

Chương 864: An Nhiên ta không thể nào thích Diệp Ninh! 2

Chương 865: An Nhiên ta không thể nào thích Diệp Ninh! 3

Chương 866: An Nhiên ta không thể nào thích Diệp Ninh! 4

Chương 867: Thiên hạ Đại Chu, vốn dĩ đi trên con đường bá vương lẫn lộn

Chương 868: Thiên hạ Đại Chu, vốn dĩ đi trên con đường bá vương lẫn lộn 2

Chương 869: Thiên hạ Đại Chu, vốn dĩ đi trên con đường bá vương lẫn lộn 3

Chương 870: Hoàng triều bất diệt

Chương 871: Hoàng triều bất diệt 2
Chương 872: Hoàng triều bất diệt 3
Chương 873: Cửu Châu vô địch, quốc vận Kim Long
Chương 874: Cửu Châu vô địch, quốc vận Kim Long 2
Chương 875: Cửu Châu vô địch, quốc vận Kim Long 3
Chương 876: Sông núi bình yên, xin Hoàng Tổ yên tâm!
Chương 877: Sông núi bình yên, xin Hoàng Tổ yên tâm! 2
Chương 878: Sông núi bình yên, xin Hoàng Tổ yên tâm! 3
Chương 879: Sông núi bình yên, xin Hoàng Tổ yên tâm! 4
Chương 880: Người đã được định trước trong số phận
Chương 881: Người đã được định trước trong số phận 2
Chương 882: Người đã được định trước trong số phận 3
Chương 883: Nhật nguyệt ở trên cao, con trai ta là con của khí vận
Chương 884: Nhật nguyệt ở trên cao, con trai ta là con của khí vận 2
Chương 885: Nhật nguyệt ở trên cao, con trai ta là con của khí vận 3
Chương 886: Nhật nguyệt ở trên cao, con trai ta là con của khí vận 4
Chương 887: Tiên Môn thấp hèn đến tận cát bụi
Chương 888: Tiên Môn thấp hèn đến tận cát bụi 2
Chương 889: Tiên Môn thấp hèn đến tận cát bụi 3
Chương 890: Tiên Môn thấp hèn đến tận cát bụi 4
Chương 891: Lần này Tiên Môn phải tự mình cứu thế giới
Chương 892: Lần này Tiên Môn phải tự mình cứu thế giới 2
Chương 893: Lần này Tiên Môn phải tự mình cứu thế giới 3
Chương 894: Thế giới thăng cấp
Chương 895: Thế giới thăng cấp 2

Chương 896: Thế giới thăng cấp 3
Chương 897: Thân ở Tiên Môn lòng ở Đại Chu
Chương 898: Thân ở Tiên Môn lòng ở Đại Chu 2
Chương 899: Thân ở Tiên Môn lòng ở Đại Chu 3
Chương 900: Ngươi không hiểu nỗi khổ tâm của ta.
Chương 901: Ngươi không hiểu nỗi khổ tâm của ta. 2
Chương 902: Ngươi không hiểu nỗi khổ tâm của ta. 3
Chương 903: Ngươi không hiểu nỗi khổ tâm của ta. 4
Chương 904: Cho Yêu tộc cơ hội một lần lựa chọn
Chương 905: Cho Yêu tộc cơ hội một lần lựa chọn 2
Chương 906: Cho Yêu tộc cơ hội một lần lựa chọn 3
Chương 907: Minh nguyệt kỷ thời hữu
Chương 908: Minh nguyệt kỷ thời hữu 2
Chương 909: Minh nguyệt kỷ thời hữu 3
Chương 910: Minh nguyệt kỷ thời hữu 4
Chương 911: Nhảy Chương
Chương 910: Minh nguyệt kỷ thời hữu 4
Chương 912: Minh nguyệt thiên lý ký tương tư
Chương 913: Minh nguyệt thiên lý ký tương tư 2
Chương 914: Minh nguyệt thiên lý ký tương tư 3
Chương 915: Minh nguyệt thiên lý ký tương tư 4
Chương 916: Ta đến từ Tiên Giới
Chương 917: Ta đến từ Tiên Giới 2
Chương 918: Ta đến từ Tiên Giới 3
Chương 919: Các Yêu Vương rơi vào trầm tư
Chương 920: Các Yêu Vương rơi vào trầm tư 2
Chương 921: Các Yêu Vương rơi vào trầm tư 3
Chương 922: Các Yêu Vương rơi vào trầm tư 4

Chương 923: Ngưu Yêu Vương nho nhã, dễ gần
Chương 924: Ngưu Yêu Vương nho nhã, dễ gần 2
Chương 925: Ngưu Yêu Vương nho nhã, dễ gần 3
Chương 926: Yêu tộc còn nói lễ tiết
Chương 927: Yêu tộc còn nói lễ tiết 2
Chương 928: Yêu tộc còn nói lễ tiết 3
Chương 929: Yêu tộc còn nói lễ tiết 4
Chương 930: Hình như chúng ta từng gặp ở đâu đó
Chương 931: Hình như chúng ta từng gặp ở đâu đó 2
Chương 932: Hình như chúng ta từng gặp ở đâu đó 3
Chương 933: Long tộc bị giết đến tê dại
Chương 934: Long tộc bị giết đến tê dại 2
Chương 935: Long tộc bị giết đến tê dại 3
Chương 936: Yêu tộc quá lý trí
Chương 937: Yêu tộc quá lý trí 2
Chương 938: Yêu tộc quá lý trí 3
Chương 939: Yêu tộc quá lý trí 4
Chương 940: Một mình ta chịu
Chương 941: Một mình ta chịu 2
Chương 942: Một mình ta chịu 3
Chương 943: Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi
Chương 944: Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi 2
Chương 945: Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi 3
Chương 946: Quái vật gắn kết với oán hận
Chương 947: Quái vật gắn kết với oán hận 2
Chương 948: Quái vật gắn kết với oán hận 3
Chương 949: Á Thánh
Chương 950: Á Thánh 2

Chương 951: Á Thánh 3
Chương 952: Diệp Ninh thành Thánh, thiên hạ chấn động
Chương 953: Diệp Ninh thành Thánh, thiên hạ chấn động 2
Chương 954: Diệp Ninh thành Thánh, thiên hạ chấn động 3
Chương 955: Diệp Ninh thành Thánh, thiên hạ chấn động 4
Chương 956: Diệp Thánh Nhân tộc, xin hãy nhận của chúng ta một bái!
Chương 957: Diệp Thánh Nhân tộc, xin hãy nhận của chúng ta một bái! 2
Chương 958: Diệp Thánh Nhân tộc, xin hãy nhận của chúng ta một bái! 3
Chương 959: Người tê dại rồi, chúng sinh đều muốn ta thành Thánh!
Chương 960: Người tê dại rồi, chúng sinh đều muốn ta thành Thánh! 2
Chương 961: Người tê dại rồi, chúng sinh đều muốn ta thành Thánh! 3
Chương 962: Người tê dại rồi, chúng sinh đều muốn ta thành Thánh! 4
Chương 963: Trong gương chiếu theo, chính là bóng
Chương 964: Trong gương chiếu theo, chính là bóng 2
Chương 965: Trong gương chiếu theo, chính là bóng 3
Chương 966: Đáng đánh!
Chương 967: Đáng đánh! 2
Chương 968: Đáng đánh! 3
Chương 969: Truyền khắp thiên hạ
Chương 970: Truyền khắp thiên hạ 2
Chương 971: Truyền khắp thiên hạ 3
Chương 972: Cơ Hạo Thiên so với Diệp Ninh còn đáng sợ hơn

Chương 973: Cơ Hạo Thiên so với Diệp Ninh còn đáng sợ hơn 2
Chương 974: Cơ Hạo Thiên so với Diệp Ninh còn đáng sợ hơn 3
Chương 975: Cơ Hạo Thiên so với Diệp Ninh còn đáng sợ hơn 4
Chương 976: Đại Chu cũng xứng mệnh lệnh cho Long tộc ta
Chương 977: Đại Chu cũng xứng mệnh lệnh cho Long tộc ta 2
Chương 978: Đại Chu cũng xứng mệnh lệnh cho Long tộc ta 3
Chương 979: Đại đội muốn chết của Long tộc
Chương 980: Đại đội muốn chết của Long tộc 2
Chương 981: Đại đội muốn chết của Long tộc 3
Chương 982: Người quen trên biển 1
Chương 983: Người quen trên biển 2
Chương 984: Người quen trên biển 3
Chương 985: Người quen trên biển 4
Chương 986: Nhân tộc cũng chỉ như thế mà thôi
Chương 987: Nhân tộc cũng chỉ như thế mà thôi 2
Chương 988: Nhân tộc cũng chỉ như thế mà thôi 3
Chương 989: Quốc vận bảo vệ, Cửu Châu không thể xâm phạm
Chương 990: Quốc vận bảo vệ, Cửu Châu không thể xâm phạm 2
Chương 991: Quốc vận bảo vệ, Cửu Châu không thể xâm phạm 3
Chương 992: Phong hầu phi ngã ý, đãn nguyện hải ba bình
Chương 993: Phong hầu phi ngã ý, đãn nguyện hải ba bình 2
Chương 994: Phong hầu phi ngã ý, đãn nguyện hải ba bình 3
Chương 995: Phong hầu phi ngã ý, đãn nguyện hải ba bình 4

Chương 996: Người xâm phạm biên cảnh ta, dù xa cũng sẽ bị trừng phạt!
Chương 997: Người xâm phạm biên cảnh ta, dù xa cũng sẽ bị trừng phạt! 2
Chương 998: Người xâm phạm biên cảnh ta, dù xa cũng sẽ bị trừng phạt! 3
Chương 999: Lúc này ngươi nhớ đến Yêu tộc rồi?
Chương 1000: Lúc này ngươi nhớ đến Yêu tộc rồi? 2
Chương 1001: Lúc này ngươi nhớ đến Yêu tộc rồi? 3
Chương 1002: Thứ mà ta muốn, các ngươi nhất định có
Chương 1003: Thứ mà ta muốn, các ngươi nhất định có 2
Chương 1004: Thứ mà ta muốn, các ngươi nhất định có 3
Chương 1005: Thứ mà ta muốn, các ngươi nhất định có 4
Chương 1006: Đại ác nhân Diệp Ninh
Chương 1007: Đại ác nhân Diệp Ninh 2
Chương 1008: Đại ác nhân Diệp Ninh 3
Chương 1009: Diệp Ninh thật sự quá đang sợ rồi!
Chương 1010: Diệp Ninh thật sự quá đang sợ rồi! 2
Chương 1011: Diệp Ninh thật sự quá đang sợ rồi! 3
Chương 1012: Lựa chọn không có khả năng nhất
Chương 1013: Lựa chọn không có khả năng nhất 2
Chương 1014: Lựa chọn không có khả năng nhất 3
Chương 1015: Lựa chọn không có khả năng nhất 4
Chương 1016: Mật văn Long tộc, thế giới thăng cấp
Chương 1017: Mật văn Long tộc, thế giới thăng cấp 2
Chương 1018: Mật văn Long tộc, thế giới thăng cấp 3
Chương 1019: Long cốt vượt biển mà đến
Chương 1020: Long cốt vượt biển mà đến 2
Chương 1021: Long cốt vượt biển mà đến 3

Chương 1022: Diệp đại nhân có lệnh, sao dám không theo
Chương 1023: Diệp đại nhân có lệnh, sao dám không theo 2
Chương 1024: Diệp đại nhân có lệnh, sao dám không theo 3
Chương 1025: Một phương thức mở ra khác
Chương 1026: Một phương thức mở ra khác 2
Chương 1027: Một phương thức mở ra khác 3
Chương 1028: Nhân gian huyền ảo, Long tộc đồng loạt hiến máu
Chương 1029: Nhân gian huyền ảo, Long tộc đồng loạt hiến máu 2
Chương 1030: Nhân gian huyền ảo, Long tộc đồng loạt hiến máu 3
Chương 1031: Kỳ vọng của cả thiên hạ
Chương 1032: Kỳ vọng của cả thiên hạ 2
Chương 1033: Kỳ vọng của cả thiên hạ 3
Chương 1034: Kỳ vọng của cả thiên hạ 4
Chương 1035: Tây du ký
Chương 1036: Tây du ký 2
Chương 1037: Tây du ký 3
Chương 1038: Câu chuyện về một con khỉ
Chương 1039: Câu chuyện về một con khỉ 2
Chương 1040: Câu chuyện về một con khỉ 3
Chương 1041: Xác nhận qua ánh mắt
Chương 1042: Xác nhận qua ánh mắt 2
Chương 1043: Xác nhận qua ánh mắt 3
Chương 1044: Ma quỷ đi ra từ trong thông đạo
Chương 1045: Ma quỷ đi ra từ trong thông đạo 2
Chương 1046: Ma quỷ đi ra từ trong thông đạo 3
Chương 1047: Chiến trường tiên ma

Chương 1048: Chiến trường tiên ma 2
Chương 1049: Chiến trường tiên ma 3
Chương 1050: Chiến trường tiên ma 4
Chương 1051: Đại Dạ Di Thiên
Chương 1052: Đại Dạ Di Thiên 2
Chương 1053: Đại Dạ Di Thiên 3
Chương 1054: Người lựa chọn duy nhất
Chương 1055: Người lựa chọn duy nhất 2
Chương 1056: Người lựa chọn duy nhất 3
Chương 1057: Sứ mệnh của Mặc Ly
Chương 1058: Sứ mệnh của Mặc Ly 2
Chương 1059: Sứ mệnh của Mặc Ly 3
Chương 1060: Tây Du nổi tiếng
Chương 1061: Tây Du nổi tiếng 2
Chương 1062: Tây Du nổi tiếng 3
Chương 1063: Tây Du nổi tiếng 4
Chương 1064: Dị số
Chương 1065: Dị số 2
Chương 1066: Dị số 3
Chương 1067: Khí tức của âm mưu
Chương 1068: Khí tức của âm mưu 2
Chương 1069: Khí tức của âm mưu 3
Chương 1070: Thế giới này tiêu đời rồi?
Chương 1071: Thế giới này tiêu đời rồi? 2
Chương 1072: Thế giới này tiêu đời rồi? 3
Chương 1073: Thế giới này tiêu đời rồi? 4
Chương 1074: Ta giết ngươi, liên quan gì đến ngươi?
Chương 1075: Ta giết ngươi, liên quan gì đến ngươi? 2

Chương 1076: Ta giết ngươi, liên quan gì đến ngươi? 3
Chương 1077: Ta ở đâu, ở đó có đại trận Nhân Gian
Chương 1078: Ta ở đâu, ở đó có đại trận Nhân Gian 2
Chương 1079: Ta ở đâu, ở đó có đại trận Nhân Gian 3
Chương 1080: Ta ở đâu, ở đó có đại trận Nhân Gian 4
Chương 1081: Cấm khu Tiên Ma
Chương 1082: Cấm khu Tiên Ma 2
Chương 1083: Cấm khu Tiên Ma 3
Chương 1084: Thế giới hắc ám được hình thành
Chương 1085: Thế giới hắc ám được hình thành 2
Chương 1086: Thế giới hắc ám được hình thành 3
Chương 1087: Suy diễn liên quan đến chân tướng
Chương 1088: Suy diễn liên quan đến chân tướng 2
Chương 1089: Suy diễn liên quan đến chân tướng 3
Chương 1090: Suy diễn liên quan đến chân tướng 4
Chương 1091: Ý nghĩa của việc xuyên không
Chương 1092: Ý nghĩa của việc xuyên không 2
Chương 1093: Ý nghĩa của việc xuyên không 3
Chương 1094: Núi Thiên Trụ sụp đổ!
Chương 1095: Núi Thiên Trụ sụp đổ! 2
Chương 1096: Núi Thiên Trụ sụp đổ! 3
Chương 1097: Núi Thiên Trụ sụp đổ! 4
Chương 1098: Kỳ hạn một tháng đã đến
Chương 1099: Kỳ hạn một tháng đã đến 2
Chương 1100: Kỳ hạn một tháng đã đến 3
Chương 1101: Con khỉ
Chương 1102: Con khỉ 2
Chương 1103: Con khỉ 3

Chương 1104: Người nào nghênh ngang như thế
Chương 1105: Người nào nghênh ngang như thế 2
Chương 1106: Người nào nghênh ngang như thế 3
Chương 1107: Người nào nghênh ngang như thế 4
Chương 1108: Đại Viên Vương chiến đấu với đất trời
Chương 1109: Đại Viên Vương chiến đấu với đất trời 2
Chương 1110: Đại Viên Vương chiến đấu với đất trời 3
Chương 1111: Nguốc gốc của vạn giới
Chương 1112: Nguốc gốc của vạn giới 2
Chương 1113: Nguốc gốc của vạn giới 3
Chương 1114: Nguốc gốc của vạn giới 4
Chương 1115: Nguồn gốc của cái ác
Chương 1116: Nguồn gốc của cái ác 2
Chương 1117: Nguồn gốc của cái ác 3
Chương 1118: Giao vận mệnh cho người phàm
Chương 1119: Giao vận mệnh cho người phàm 2
Chương 1120: Giao vận mệnh cho người phàm 3
Chương 1121: Trận chiến này, có lẽ không còn quay về được nữa
Chương 1122: Trận chiến này, có lẽ không còn quay về được nữa 2
Chương 1123: Trận chiến này, có lẽ không còn quay về được nữa 3
Chương 1124: Trận chiến này, có lẽ không còn quay về được nữa 4
Chương 1125: Cô Đăng chiếu Cửu Châu
Chương 1126: Cô Đăng chiếu Cửu Châu 2
Chương 1127: Cô Đăng chiếu Cửu Châu 3
Chương 1128: Thánh quân xuất thế

Chương 1129: Thánh quân xuất thế 2
Chương 1130: Thánh quân xuất thế 3
Chương 1131: Đặt bước chân đầu tiên vào bóng tối
Chương 1132: Đặt bước chân đầu tiên vào bóng tối 2
Chương 1133: Đặt bước chân đầu tiên vào bóng tối 3
Chương 1134: Đặt bước chân đầu tiên vào bóng tối 4
Chương 1135: Dị số chân chính
Chương 1136: Dị số chân chính 2
Chương 1137: Dị số chân chính 3
Chương 1138: Dùng ý niệm của chúng sinh, chém núi đen.
Chương 1139: Dùng ý niệm của chúng sinh, chém núi đen. 2
Chương 1140: Dùng ý niệm của chúng sinh, chém núi đen. 3
Chương 1141: Dùng ý niệm của chúng sinh, chém núi đen. 4
Chương 1142: Giang hồ xa xôi (Đại kết cục)
Chương 1143: Giang hồ xa xôi (Đại kết cục) 2
Chương 1144: Giang hồ xa xôi (Đại kết cục) 3
Chương 1145: Giang hồ xa xôi (Đại kết cục) 4

——— o O o ———

Chương 1: Chỉ cần bị giết là có thể vô địch

Một người nam tử mặc áo bào xanh lam mở lớn hai mắt.

“Ta cứ như thế là xuyên không rồi?”

Hắn tên là Diệp Ninh, vốn là một người làm công 996 (làm từ 9h sáng đến 9h tối, 6 ngày/tuần) hưởng phúc lợi của Trái Đất, sau khi say rượu, thế mà lại ly kỳ xuyên đến thế giới khác.

Thông qua việc đọc ký ức của nguyên chủ, Diệp Ninh hiểu được thế giới này.

Kết cấu của thế giới này có cùng loại với Xuân Thu Chiến Quốc, trên có Chu Thiên tử, được gọi là chủ của thiên hạ, trên thực tế càng ngày càng suy yếu, khí vận đã không còn.

Thiên hạ có chín châu, trong đó có sáu châu, vì để trấn an chư hầu, đều được điều ra ngoài chia đất phong hầu, biến thành sáu nước.

Sáu nước này lần lượt là Tề, Sở, Ngụy, Ngô, Tần, Yến.

Sáu nước dã tâm bừng bừng, mắt nhìn chằm chằm vào vị trí Hoàng đế chí cao vô thượng.

Mà ở sau sáu nước, còn có sáu tiên môn khổng lồ đứng ở sau lưng.

Trong sáu tiên môn lớn này, cường giả nhiều như mây, nghe nói còn có Lục Địa Chân Tiên, có thể chuyển núi dời biển, hô mưa gọi gió, sức mạnh rất kinh khủng.

Tóm lại, đây là một thế giới kỳ quái, hệ số nguy hiểm cực cao.

Dạng người bình thường giống như Diệp Ninh, vận khí không tốt đụng phải một cường giả, người ta hắt hơi một cái cũng có thể chết.

Nhưng Diệp Ninh không hoảng hốt một chút nào.

Bởi vì hắn có hỗ trợ.

Thân là người xuyên không, đầu năm không có hệ thống giúp đỡ cũng ngại chào hỏi với người khác.

Hệ thống giúp đỡ của hắn rất đơn giản thô bạo, tổng kết lại chính là bảy chữ.

“Sau khi chết thì sẽ vô địch.”

Không sai, hệ thống chính là đưa ra giải thích trực tiếp như thế, chỉ cần túc chủ chết, như thế thì lập tức có thể kế thừa tất cả sức mạnh được lưu trữ ở trong hệ thống, trở thành Thiên Đế của thượng giới.

Thiên Đế, là cường giả chí cao vô thượng.

Theo giới thiệu của hệ thống, phía trên bầu trời, từ xưa đến nay chỉ từng xuất hiện tám Thiên Đế mà thôi.

Mỗi một người đều là sự tồn tại duy nhất trong vạn cổ.

Nói cách khác, chỉ cần Diệp Ninh chết, lập tức có thể trở thành người mạnh nhất thế gian!

Đương nhiên, hệ thống vô địch như thế, nhất định sẽ có hạn chế.

Đó chính là không thể tự sát!

Hệ thống nói rõ, dùng bất luận hình thức gì tự sát, hệ thống đều không chấp nhận.

Trên điểm này, không có khe hở nào có thể chui.

Nhưng dưới góc nhìn của Diệp Ninh, cái này căn bản cũng không phải vấn đề.

Nực cười, muốn chết còn không đơn giản sao?

Hắn không thể tự sát, nhưng lại có thể tìm đường chết, tìm đường chết đó.

Ở thế giới có hệ số nguy hiểm cực cao này, hắn tùy tiện gây chuyện một chút, còn không phải chỉ vài phút là chết sao?

“Hóa ra vô địch lại đơn giản như thế.”

Diệp Ninh nhếch môi, vui vẻ từ tận đáy lòng.

Vị trí Thiên Đế thứ chín, ta sẽ vui vẻ nhận lấy.

Đúng vào lúc hắn đang suy nghĩ miên man, bên ngoài cửa điện, truyền đến một âm thanh lanh lảnh.

“Diệp đại nhân, nên vào triều rồi.”

Diệp Ninh liếc mắt, nhìn thấy một người thái giám mặc áo bào màu xanh.

Lúc này hắn mới nhớ đến thân phận của mình.

Hắn, Diệp Ninh, quan tòng thất phẩm, chính là Phù Bảo Lang của triều Đại Chu.

Cái gọi là Phù Bảo Lang, chính là tên gọi của "quan quản lý ngọc tỷ", phụ trách chưởng quản ngọc tỷ truyền quốc.

Chuyện lớn như vào triều sớm, vốn dĩ loại tiểu quan như hắn không có tư cách tham dự, nhưng Phù Bảo Lang đặc thù, có thể đứng ở một bên nghe, nếu như Thiên Tử cần ban bố thánh chỉ, vậy thì hắn sẽ lấy ngọc tỉ ra, giao cho Thiên Tử đóng dấu.

Dạng trải nghiệm này, bản thân Diệp Ninh ở kiếp trước, đã thể nghiệm qua rất nhiều lần.

Nhưng lần vào triều sớm này, lại khác với lúc trước.

Điểm này, nhìn từ lông mày nhíu chặt của thái giám mặc áo bào màu xanh ở bên ngoài, cũng có thể thấy được một chút.

"Bây giờ mới nhớ ra, hôm nay là thời gian sáu nước đến trước điện bức vua thoái vị!"

Trong lòng Diệp Ninh hơi động, hỏi.

"Các đại nhân khác đều đến rồi sao?"

Thái giám mặc áo bào xanh gật nhẹ đầu, cười khổ nói.

"Đến rồi, đều đang ở đó thở dài."

Diệp Ninh không có chút ngạc nhiên nào.

Sáu nước có thể đều trở thành sáu nước độc lập, ngoại từ thế lực vương thất của sáu nước mạnh mẽ ra, cũng là bởi vì sau lưng bọn họ có sáu tiên môn ủng hộ.

Tiên môn dùng sáu nước làm quân cờ, lần lượt lớn mạnh, muốn tranh đoạt đế vị.

Một khi đạt được, khí vận thiên hạ hội tụ, đối với tiên môn mà nói, cũng là một loại tạo hóa lớn bằng trời.

Ngày trước thiên hạ thống nhất, Chu Thiên tử độc hưởng chín châu, bây giờ cắt đất phong vương, sáu phần trong chín châu đã bị sáu nước cắt đi, ngày nay, lại có một tôn tiên môn "Vũ

Hóa Môn" mạnh mẽ ra trận, nâng đỡ Tấn Dương Lý gia, muốn cắt đất Tịnh Châu, lập thêm một "nước Tấn".

Một khi thành công, sáu nước sẽ thành bảy nước.

Đến lúc đó, người trong thiên hạ đối với triều Đại Chu, đương nhiên là càng thêm thất vọng, lòng dân giảm mạnh, khí vận vốn dĩ đã mờ nhạt, chắc chắn sẽ phải chịu tổn thương nặng nề.

Chương 2: Tiên môn bức thoái vị, lúc nào cũng chuẩn bị tìm đường chết

Đợi đến khi khí vận hoàn toàn biến mất, quốc vận Kim Long vỡ vụn, đó chính là ngày Đại Chu diệt vong, thời khắc chư vương tranh bá.

Điểm này, người đọc sách biết, người buôn bán nhỏ biết, thái giám, cung nữ, các quý nhân trong cung cũng đều biết.

Trong đó, có người trong lòng căm phẫn, có người trong lòng lại thở dài.

Đều không có bất kỳ ý nghĩa gì cả.

Đại thế chính là như thế, tiên môn hùng hổ dọa người, từng bước xâm chiếm, chia cắt Đại Chu, giống như dao cùn cắt thịt, chuyện đã thành như thế, còn làm được cái gì?

Thiên Tử Đại Chu cao cao tại thượng, cũng chỉ có thể từng bước nhượng bộ.

Buổi triều sớm ngày hôm nay, chắc chắn là cảnh tượng tu la thảm liệt, nhìn từ góc độ nào đó để nói, liên quan đến sống chết tồn vong của triều Đại Chu!

Diệp Ninh đi đến điện Kim Loan, phát hiện văn võ cả triều đã không còn than thở nữa, khuôn mặt người nào cũng nghiêm túc, thần sắc ngây ngốc, giống như pho tượng đắp bằng bùn.

Rõ ràng là đã làm xong tâm lý chuẩn bị.

Đám đại thần công khanh chỉ giỏi giữ mình, hơn phân nửa là không dám ngỗ nghịch tiên môn và sáu nước.

Bê ngọc tỉ, Diệp Ninh đứng ở một góc tối của đại điện, nhưng hai mắt lại là tỏa sáng.

“Cơ hội tìm đường chết đến rồi!”

Diệp Ninh kích động đến cả người phát run.

Rất rõ ràng, hôm nay sẽ phải diễn một vở kịch.

Thiên tử Đại Chu, sáu nước và tiên môn, chính là nhân vật chính của vở kịch này.

Ba bên giao đấu, nhất định là mỗi một bước đều nguy hiểm, giống như sóng lớn ngập trời, một khi bị cuốn vào, sẽ có khả năng tan xương nát thịt.

Nhìn văn võ cả triều, từng người mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giống như tượng bùn, đã thể hiện rõ không dám dẫn vào.

Ngay cả những đại quan như bọn họ cũng không dám lẫn nào, Diệp Ninh chỉ là một viên quan quản lý ngọc tỉ, tay chân nhỏ, một khi bị cuốn vào còn có thể tốt sao?

Đây không phải là chỉ cần phải phút là cũng có thể bị người ta chơi chết sao?

“Tìm đường chết, ta là thật sự nghiêm túc!”

Diệp Ninh một khắc cũng không muốn chờ.

Hôm nay lập tức chết, vậy thì tức khắc có thể trở thành Thiên Đế!

Vào lúc hắn đang cuồn cuộn suy nghĩ, thì một âm thanh bén nhọn vang lên.

“Bệ hạ đến!”

Chỉ nhìn thấy, một người nam tử mặc long bào màu vàng, ở trong một đám thái giám nâng đỡ, chậm rãi đi đến.

“Đây chính là hôn quân thiếu niên kia?”

Trong lòng Diệp Ninh nói thầm.

Nhìn từ góc độ của hắn, chỉ có thể nhìn thấy bên mặt gầy gò của Cơ Minh Nguyệt.

Nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng đến hiểu biết của hắn đối với Cơ Minh Nguyệt.

Sau khi đọc qua đoạn ký ức, Diệp Ninh biết, Tiên Hoàng Đại Chu không có nhiều con nối dõi, chỉ có một mình con trai Cơ

Minh Nguyệt.

Bảy năm trước đó, Tiên Hoàng bệnh chết, Cơ Minh Nguyệt đăng cơ.

Lúc lên ngôi, hắn mới chỉ mười hai tuổi, còn rất nhỏ, đương nhiên sẽ hình thành bố cục chủ yếu thần mạnh như ngày hôm nay.

Nếu như hắn trời sinh thông minh, chăm lo quản lý, có lẽ còn có thể cứu vãn quốc vận Đại Chu càng ngày càng suy yếu.

Đáng tiếc, từ sau khi Cơ Minh Nguyệt lên ngôi, trầm mê hưởng lạc, hoang đường vô tri, đã làm ra không biết bao nhiêu chuyện ngu xuẩn làm trò hề cho thiên hạ.

Sau khi thành niên không chỉ không có chút nào hối cải, ngược lại trầm mê tu phật.

Cả ngày luận kinh học pháp với hòa thương ni cô, không để ý đến chính trị.

Cứ tiếp tục như thế, khiến người trong thiên hạ vô cùng thất vọng, vô số người đều gọi hắn là hôn quân.

Có điều dưới ánh nhìn của Diệp Ninh, Cơ Minh Nguyệt có phải là hôn quân hay không, dường như cũng không có chứng cứ gì rõ ràng.

Triều Đại Chu suy sụp căn nguyên, thật ra vẫn là tiên môn trả thù.

Vạn năm trước, Thái Tổ Đại Chu lập nghiệp từ trong dân gian, phát triển làm rạng rỡ "võ đạo", một quyền đánh nát hư không, chân đạp Bát Hoang, một người một kiếm, giết cho thiên hạ tiên môn đều phải cúi đầu nghe theo.

Sau khi Đại Chu thành lập, vạn tiên triều bái, là triều Tiên Võ Hoàng đầu tiên được thành lập trong lịch sử!

Đại Chu Thái Tổ từng nói: Đất trong thiên hạ đều là của vua, ở trên vùng đất đó đều là vương thần, người tu hành cũng đừng hòng ngoại lệ!

Hắn dùng luật của Đại Chu khống chế người tu hành đã quen tự do, đương nhiên sẽ gây nên phản kháng, thế là từng tòa tiên

môn bị nhổ tận gốc, gót sắt của Đại Chu đạp nát vô số tông môn.

Trong ba ngàn năm hắn cai trị, tiên môn trải qua thời khắc đen tối nhất.

Ba ngàn năm sau, Đại Chu Thái Tổ mất tích một cách quỷ dị.

Đế Vương tân nhiệm, cũng là hùng tài đại lược, nhưng so với Thái Tổ, vẫn là kém hơn một chút, cho nên tiên môn có cơ hội thở dốc.

Về sau, đời sau không bằng đời trước.

Đến bây giờ, vinh quang của tổ tiên cũng đã nhạt đi, võ đạo Đại Chu Thái Tổ sáng lập, cũng đã thất truyền.

Chương 3: Tiên môn bức thoái vị, lúc nào cũng chuẩn bị tìm đường chết (2)

Sau khi tiên môn trải qua mấy ngàn năm ngủ sâu, một lần nữa tỉnh lại, khôi phục thoải mái và kiêu ngạo mà người tu hành nên có.

Thế là, trả thù với triều Đại Chu, cũng đúng hạn mà đến.

Trong bóng tối cũng đã dở không biết bao nhiêu thủ đoạn, hiện tại tạo nên cục diện sáu nước cát cứ.

Ngày hôm nay, bọn họ còn muốn thành lập nước thứ bảy.

Một khi nước thứ bảy một khi được thành lập, triều Đại Chu chắc chắn sẽ bị một đòn tấn công mạnh mẽ, vốn dĩ quốc vận đã lung lay sắp đổ, rất có khả năng sẽ thật sự sụp đổ.

Đến lúc đó, Thiên tử mất đi sừng, cả thiên hạ xua đuổi!

“Nếu như không có quốc vận bảo vệ, Đại Chu đã sớm kết thúc rồi.”

Trong đầu Diệp Ninh cảm khái.

Quốc vận này thật đúng là đồ vật thần kỳ, có quốc vận ở đây, Thiên Tử có khí vận củng cố, ai dám công nhiên hại hắn, nhất định sẽ phải chịu sự trừng phạt của trời.

Nếu không, tên hôn quân này căn bản không thể sống đến bây giờ.

Có điều, chuyện này không liên quan gì đến Diệp Ninh.

Hành trình của hắn là sao trời biển lớn, người sắp trở thành Thiên Đế là hắn, căn bản không để một chút chuyện này của Đại Chu vào trong mắt.

Ta lười quản các ngươi tranh quyền đoạt lợi, ta chỉ muốn chết, ai có thể khiến cho ta chết thoải mái, người đó sẽ là ân nhân của ta.

Sau khi Thiên Tử ngồi xuống, từ tốn nói.

“Bình thân.”

Văn võ cả triều đứng dậy.

“Tạ bệ hạ.”

Mặc dù bọn họ đứng dậy, nhưng rõ ràng động tác có chút kéo dài, giống như đang chờ cái gì đó.

Quả nhiên, một khắc sau, bên ngoài cửa điện, truyền đến tiếng bước chân ồn ào.

Lập tức thấy, sáu người nam tử đi đầu bước vào.

Sáu người này, chính là sáu vương, vẻ mặt kiêu ngạo, bên hông đeo bội kiếm, dưới chân đi giày, không đợi truyền triệu, đã sải bước đi vào phía trước.

“Vào triều không đi nhanh, gặp vua nhưng không bái lạy xưng tên, lên điện đeo kiếm!”

Cho dù Diệp Ninh đã sớm có tâm lý chuẩn bị, nhưng cũng bị tư thái phách lối của mấy người kia làm cho giật nảy mình.

Hay lắm, bình thường ở triều đại này loại quyền thần như thế chỉ có một người, đã là rất hiếm thấy.

Triều Đại Chu vừa hay, mới xuất hiện đã có sáu người!

Sau khi các vương lên điện, cũng không bái Thiên Tử, đi đến trước chúng thần, chỉnh lý tác phong, chắp tay cúi đầu với người đứng bên cạnh Thiên Tử.

“Bái kiến Chân Nhân!”

Chỉ nhìn thấy, bên cạnh Thiên Tử, chỗ ngồi trống rỗng xuất hiện một người.

Người này mặc trường bào màu xanh nhạt, cả người nam tử trung niên tràn ngập khí thế xuất trần, tùy ý ngồi ở trên ghế.

"Bái kiến Chân Nhân!"

Vốn dĩ cả triều văn võ đứng dậy cũng không lưu loát, bây giờ cuối cùng đã đợi được chính chủ, rầm rầm cong người xuống.

Mà Thiên Tử ngồi ở trên long ỷ kia, cũng chết lặng đứng dậy, chắp tay với người nam tử trung niên ngồi ngang hàng với mình.

"Bái kiến Vũ Hóa Môn Chân Nhân!"

Đây chính là tiên môn sao?

Diệp Ninh đọc ký ức, chỉ là quần chúng, cảm nhận cũng không mãnh liệt.

Bây giờ tận mắt nhìn thấy, đương nhiên cảm xúc kích động.

Nói cho cùng, kiếp trước hắn cũng chỉ là người bình thường mà thôi, cảnh tượng ngày hôm nay, từ trước đến nay hắn chưa từng trải qua.

Cho dù là ai nhìn vào, cũng sẽ bị phong thái tiên nhân này chấn nhiếp.

Bách quan bái lạy, Thiên Tử chắp tay, uy phong cỡ nào?

Chỉ có điều nếu như thay đổi một góc độ, đổi thành bản thân Thiên Tử, sợ rằng chỉ là bi phẫn và bất đắc dĩ đến vô tận.

Diệp Ninh lười suy nghĩ Hoàng đế nghĩ như thế nào, dù sao điều này cũng không liên quan đến hắn.

Đợi hắn thành Thiên Đế, nhất định sẽ uy phong hơn ngàn vạn lần so với Vũ Hóa Môn Chân Nhân này.

Trong đôi mắt hẹp dài của Vũ Hóa Môn Chân Nhân hiện lên vẻ khinh thường.

Dáng vẻ hắn lười biếng, cố ý không để ý, muốn để cho Thiên Tử bái thêm một lần.

Hắn khổ tu nhiều năm, ba năm trước vừa mới đột phá được cảnh giới Chân Nhân, hôm nay là lần đầu tiên hắn rời hỏi sơn

môn.

“Đây chính là Đại Chu Thiên Tử sao?”

Hắn hừ một tiếng, dùng giọng mũi lười biếng nói.

Vạn năm trước, Đại Chu Thái Tổ bá đạo vỡ nào, quét ngang tất cả ngưu quỷ xà thần, chèn ép sơn môn, tạo nên một hoàng triều bất diệt.

Hắn sao có thể ngờ được, vạn năm sau, hậu bối của hắn, lại phủ phục dưới chân tiên môn chúng ta?

Người có thể tham dự vào cảnh tượng ngày hôm nay, đều là người thành tinh, sao có thể không nghe ra được sự trào phúng trong lời nói?

Chỉ có điều không có người nào đứng ra nói đỡ cho Thiên Tử.

Bọn họ cúi thấp tầm mắt, giống như là không nghe được gì vậy.

Mà Đại Chu Thiên Tử kia, vẫn nhu cũ cung cung kính khính, không nhìn ra một chút khác thường nào.

Nhìn một màn này, Diệp Ninh có chút muốn đi lên tìm đường chết.

Nhưng mà nghĩ nghĩ, hắn lại kiềm chế.

“Bây giờ vở kịch vừa mới bắt đầu, trực tiếp chết thì có chút thua thiệt, muốn chết ta cũng phải chết oanh liệt một chút!”

Chương 4: Chân tướng phơi bày, một đám loạn thần tặc tử

Trong đầu hắn toàn những ý nghĩ tồi tệ.

Có cái chết nhẹ tựa lông hồng, cũng có cái nhết nặng tựa Thái Sơn.

Dù sao đều phải chết, nhất định hắn phải chọn kiểu chết lợi hại nhất.

Hiện tại thời cơ này, còn chưa đủ chín, đợi thêm một chút!

“Bệ hạ không cần đa lễ!”

Hạ Nguyên Nhất cố ý đợi thêm một lát, mới không nhanh không chậm nói.

“Chân Nhân đại giá quang lâm, đương nhiên trẫm không thể mất đi cấp bậc lễ nghĩa.

Thiên Tử nói.

Thanh âm của hắn trong trẻo, nghe có chút mềm mại, hơi thiên về trung tính.

“Lẽ nào là một tên đàn bà?”

Ấn tượng của Diệp Ninh đối với tên hôn quân này không phải rất tốt, vì thế không sợ dùng ác ý lớn nhất để suy đoán.

Nhưng không ngờ được, hắn nhỏ giọng nói thầm, lại kinh động đến người khác.

Lúc trước thái giám mặc áo bào màu xanh kia khi vào triều đã nhắc nhở hắn, yên lặng đứng chờ ở một bên, lúc này hắn đè thấp giọng nói lên tiếng.

“Diệp đại nhân, trên triều đình, nghiêm túc cỡ nào, sao ngươi có thể xì xào bàn tán? Đây là thất lễ trước đại điện!”

Diệp Ninh lui về sau hai bước, lắc đầu nói.

“Ta nói hai câu đã là thất lễ trước điện? Vậy lúc trước thái độ ức hiếp bệ hạ của những người kia nói như thế nào?”

Thái giám mặc áo bào màu xanh nghe vậy, khuôn mặt cứng đờ, ngay sau đó liên tục cười khổ.

“Hoàng triều vạn năm, sao có thể xuống dốc đến như thế.”

Hai người đều ở nơi hẻo lánh, cách xa trung tâm triều hội.

Hôm nay, bầu không khí rất căng thẳng, trong đám người mỗi người đều có tâm tư riêng, càng sẽ không chú ý đến hai nhân vật nhỏ bé lông gà vỏ tỏi như bọn họ.

Cho nên Diệp Ninh không có gì lo lắng, chủ động đi lên bắt chuyện.

“Xin hỏi công công tên là gì?”

Thái giám mặc áo bào xanh liếc nhìn xung quanh một hồi, quả nhiên không có người nào chú ý đến bọn họ, trong lòng hắn

cũng tràn đầy nỗi khổ muốn thổ lộ hết với người khác, thế là lên tiếng trả lời.

“Ta tên là Lưu Cẩn.”

Lông mày Diệp Ninh nhíu lại.

“Lưu Cẩn? Tên rất hay!”

Hắn nhớ không nhầm, ở trong lịch sử của Hoa Hạ, có một đại thái giám thanh danh hiển hách tên là Lưu Cẩn.

“Cái tên này là ông của ta đặt cho ta, ông của ta cũng là thái giám trong cung, lúc trước làm việc ở Ngự Mã Giám…”

Lưu Cẩn thấp giọng kể lại chuyện xưa của mình.

Hóa ra đây là một tổ truyền thái giám.

Thái giám không có khả năng sinh sản, cho nên một vài lão thái giám, vào thời điểm tuổi già, sẽ chọn một vài thái giám nhỏ tuổi làm nghĩa tử, càng nhiều hơn là chăm sóc bọn họ, sau khi bọn họ chết, cũng không đến nỗi không có ai làm ma.

Lão thái giám cả đời ở trong cung, đã sớm bị tẩy não, trong đầu đều là tư tưởng trung quân ái quốc, những tư tưởng này được truyền lại cho Lưu Cẩn.

Vì thế, hôm nay Lưu Cẩn nhìn thấy cảnh tượng triều hội này, mới cả mặt buồn rười rượi, than thở.

“Công công đánh giá những người ở trên triều hội này như thế nào?”

Diệp Ninh hỏi.

“Loạn thần tắc tử người người phải tiêu diệt!”

Lưu Cẩn nghiến răng nghiến lợi.

Hai mắt Diệp Ninh tỏa sáng, thì ra thái giám này, cũng là có một chút cốt khí.

“Tại sao công công không đi lên giận dữ mắng bọn họ một trận?”

Lưu Cẩn run lập cập, một giây đã sợ.

“Chuyện này sao mà được, chúng ta vẫn là thấp giọng nói…”

Hắn có chút xấu hổ.

Nhưng càng nhiều hơn chính là sợ hãi.

Không phải sợ người khác, mà là sợ Diệp Ninh.

Giận dữ mắng tiên môn và sáu vương?

Muốn chết sớm thì nói đi.

Diệp Ninh nhún vai, có chút không thú vị.

Còn tưởng rằng Lưu Cẩn này là một ngươi có giống… Không đúng, đã là thái giám, ở đâu ra giống?

Nghĩ như thế, dường như hợp lý hơn nhiều.

Đoán chừng không ít văn võ bá quan trong triều cũng đều có loại ý nghĩ này, trong lòng bi phẫn, nhưng mặt ngoài cũng không dám nói cái gì, sợ dẫn lửa lên người.

Có điều chuyện này đối với Diệp Ninh xem ra là chuyện tốt, những người khác sợ chết, càng có thể khiến cho hắn nổi bật.

Đắc tội tiên môn, cho dù là lập uy, Vũ Hóa Chân Nhân cũng sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho Diệp Ninh.

Triều hội vẫn còn tiếp tục.

Vở kịch đã bắt đầu, những người trên triều đình đều là kẻ già đời, là hạng người chơi đùa quyền mưu, thứ không thiếu nhất chính là kiên nhẫn, đầu tiên là nghị luận những chuyện lớn khác của quốc gia, hết lần này đến lần khác không hướng vào trọng điểm.

“Tại sao không đề cập đến chuyện lập quốc? Lẽ nào tiên môn từ bỏ suy nghĩ này rồi?”

Trong lòng Lưu Cẩn còn có ảo tưởng, ánh mắt lộ ra hi vọng.

“Không thể nào, nói sang chuyện khác cũng không phải kế lâu dài, xem đi, lão đạo sĩ Vũ Hóa Môn kia đã sắp không kiên nhẫn được rồi…”

Diệp Ninh cười lạnh.

Sân khấu kịch đã dựng xong, sao có thể không hát hí khúc được?

Quả nhiên.

Cho dù nhóm bá quan văn võ nghị luận rất nhiệt tình, nhưng từng âm thanh ho nhẹ của Hạ Nguyên Nhất vang lên, lập tức khiến tất cả âm thanh biến mất.

Chương 5: Chân tướng phơi bày, một đám loạn thần tặc tử (2)

Hắn khoát tay chặn lại cây phất trần, trong đôi mắt lộ ra thần sắc không kiên nhẫn.

“Những việc nhỏ lông gà vỏ tỏi này, bần đạo lười nghe.”

Hắn liếc nhìn Cơ Minh Nguyệt ngồi trên long ỷ, nói.

“Ý đồ bần đạo đến đây, có lẽ bệ hạ đã biết, Tấn Dương Lý gia, bốn đời ba công lao, uy vọng trong quận cực cao, làm vô số chuyện có lợi cho quốc gia, dựa vào công tích đó, theo lẽ nên được phong vương!”

Một câu nói, giống như sét đánh giữa trời quang.

Lông mày của đám người này nhíu lại, nín thở ngưng thần, câm như hến.

Đến rồi.

Chân tướng được phơi bày!

Diệp Ninh rất hiếu kỳ, Thiên Tử ở trên đài, sẽ trả lời như thế nào?

Trầm mặc.

Yên tĩnh cả mấy chục giây, từ trên long ỷ, mới truyền ra một giọng nói.

“Nếu như, trẫm không muốn thì sao?”

Cơ Minh Nguyệt cúi đầu xuống.

Từng chuỗi minh châu trên vương miện rủ xuống, che phủ lên hai mắt phẫn nộ của nàng.

Nàng chưa từng phẫn nộ như này.

Từ khi đang cơ đến nay, nàng ham hưởng lạc, hoang đường phóng túng, đều chỉ là giả vờ.

Thật ra trong lòng nàng mang chí lớn.

Chỉ có điều nàng biết, nàng càng biểu hiện ưu tú, sẽ càng bị nhằm vào.

Chỉ có thể hiện ra ngoài hồ đồ, mới có thể khiến tiên môn không để ý, âm thầm tích trữ lực lượng.

Nhưng hôm nay nàng bi ai phát hiện.

Nàng vẫn là quá ngây thơ, cho dù hắn biểu hiện hồ đồ thế nào đi chăng nữa, tiên môn vẫn sẽ không chậm rãi từng bước hủy diệt Đại Chu.

Khắp nơi nhượng bộ, đổi lấy lại là hùng hổ dọa người.

Âm thầm tích trữ lực lượng, nhưng trước khi lực lượng còn chưa hoàn thành tích trữ, thì người ta đã tiêu diệt lật thuyền.

Bây giờ, thiên hạ Cửu Châu, Đại Chu đã mất đi sáu, nếu như lại thành lập nước thứ bảy, nhất định khí vận sẽ bị xói mòn một mảnh lớn.

Vận khí tốt một chút, lòng dân lòng quân rơi xuống đáy cốc, uy vọng của Đại Chu quét đất.

Vận khí không tốt, quốc vận cũng có thể bởi vì thế mà vỡ vụn!

Một khi quốc vận vỡ vụn, vậy thì chắc chắn thiên hạ sẽ đại loạn.

Đến lúc đó, nàng cũng sẽ mất đi vị trí chính thống.

Không có quốc vận che chở, tiên môn muốn giết nàng là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Ta đã không còn đường nào để lui nữa!”

Thân hình của Cơ Minh Nguyệt thon gầy, long bào rộng lớn phủ lên thân thể gầy gò của nàng, ngón tay trắng tuyết tinh thế xoắn xuýt thành một đoàn ở trong tay áo.

Nàng tuyệt đối không thể đồng ý.

Mặc dù nói thành lập nước thứ bảy không nhất định sẽ khiến quốc vận vỡ vụn, nhưng mà nàng tuyệt đối không thể lấy quốc vận đi cược!

Từ khi đăng cơ đến nay, Cơ Minh Nguyệt vẫn luôn thuận theo, lần đầu lên tiếng phạm vài ý chí của tiên môn.

“Nếu như, trẫm không muốn thì sao!”

Một lời nói ra, cả đại điện đều giật mình.

Hạ Nguyên Nhân nhảy nhẹ lông mày, trong mắt lộ ra mấy phần lãnh ý.

“Bệ hạ không muốn?”

Diễn xuất của Cơ Minh Nguyệt rất tốt, nhiều năm qua dịu dàng ngoan ngoãn như con cừu non, thành công lừa gạt người trong thiên hạ.

Đương nhiên Hạ Nguyên Nhất cũng giống như thế, hắn cũng không ngờ được Cơ Minh Nguyệt dám cự tuyệt!

“Tấn Dương Lý gia, mặc dù có chút công tích, nhưng khoảng cách phong vương, rõ ràng không đủ, nếu như phong hắn làm vương, người trong thiên hạ sao có thể chấp nhận?”

Cơ Minh Nguyệt không muốn xé rách mặt, tìm một lý do, ý đồ cãi lại.

“Người trong thiên hạ?”

Hạ Nguyên Nhất cười lạnh lẽo.

“Người trong thiên hạ bệ hạ chỉ là ai?”

Không đợi Cơ Minh Nguyệt trả lời, hắn vươn người đứng dậy, ôm phất trần vào trong ngực, một bộ tư thái cao ngạo.

“Nếu như là tiên môn, vậy thì ý của bần đạo, chính là ý của tiên môn!”

Cơ Minh Nguyệt cắn răng nói.

“Tiên môn không thể đại biểu cho người trong thiên hạ!”

Hạ Nguyên Nhất khinh thường cười một tiếng.

“Tiên môn không thể đại biểu cho người trong thiên hạ, vậy thì ai có thể đại biểu cho người trong thiên hạ đây? Vương công quý tộc, hay là văn võ bá quan?”

Con ngươi của hắn băng lãnh, liếc mắt nhìn về phía đám người trong triều đình.

Văn võ bá quan run lập cập, tranh nhau chen lấn quỳ xuống.

“Tấn Dương Lý gia, công tích trách tuyệt, nên được phong vương, chúng thần không có gì dị nghị!”

“Tấn Dương Lý gia, công tích trách tuyệt, nên được phong vương, chúng thần không có gì dị nghị!”

“Tấn Dương Lý gia, công tích trách tuyệt, nên được phong vương, chúng thần không có gì dị nghị!”

…

Bọn họ giống như là đã luyện tập qua, âm thanh chỉnh tề, không ngừng hô to, có uy thế dời núi lập biển.

Sáu vương cũng nhao nhao chắp tay phụ họa.

Cả triều bên trong đại điện, không một người nào đứng về bên phía quân vương.

Cơ Minh Nguyệt ngồi ở long ỷ trên cao, vào thời khắc này nàng chỉ cảm thấy lạnh lẽo và tuyệt vọng đến tận cùng.

Sắc mặt nàng trắng bệch, trong lòng phẫn nộ và bi thương.

“Ăn lộc của vua, vốn dĩ nên phân ưu cho vô, các ngươi có biết cái gì là đạo làm thần tử không?”

Đại Chu truyền thừa vạn năm, lẽ nào thật sự đã đi đến cuối đường sao?

Bên ngoài cường địch vây quanh, bên trong nội bộ lục đục.

Chương 6: Bản quan thà chết cũng không giao ngọc tỉ

Cơ Minh Nguyệt không có ngôn ngữ nào có thể hình dung được cảm xúc vào thời khắc này.

Nàng đã đến bên bờ chuẩn bị sụp đổ, đến mức thanh âm phát ra, đều mang theo mấy phần bén nhọn, giống như là giọng điệu của nữ tử.

Lưu Cẩn ở một góc khuất gần đó tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Diệp Ninh thấy hắn mặt đỏ đến mang tai, biết hắn là thật sự tức giận, hiếu kỳ hỏi.

“Thiên Tử tại vị nhiều năm như thế, lẽ nào không có một người nào thân tín? Văn võ cả triều không có người nào nói đỡ cho hắn, chuyện này sống cũng quá thất bại rồi đi?”

Lưu Cẩn nghe xong, càng là giận nhưng không có chỗ phát tiết.

“Đương nhiên Thiên Tử có người thân cận, gian tướng Liễu Thận chính là một trong số đó!”

Diệp Ninh nhíu mày.

“Gian tướng?”

Lưu Cẩn mạnh mẽ gật đầu, hung hãn nói.

“Thiên Tử hoa mắt ù tai, cho dù là được gian tướng này che chở, nhưng hắn vơ vét mồ hôi nước mắt của nhân dân ở khắp nơi, tham ô mục nát, mê hoặc quân vương, cũng không biết bao nhiêu người thượng tấu muốn trị tội hắn, thế nhưng bệ hạ lại rất ân sủng với hắn… Nào ngờ được, hôm nay nhìn thấy thế cục nguy cấp, thế mà hắn lại báo bệnh không vào triều, còn cả gian đảng của hắn, hôm nay cũng không có một người nào lên triều!”

Diệp Ninh hiểu rồi.

Hiểu rồi, đây là thấy tình huống không ổn, nên trốn trước.

Có điều đây cũng là chuyện bình thường, gian thần mà, tìm kiếm chỗ tốt cho bản thân, thấy nguy hiểm, vậy thì nhất định là chạy được bao xa bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Có điều bọn họ không vào triều cũng không sao, tiểu Hoàng đế coi như thảm rồi.

Một mình đơn độc, làm sao đấu được với tiên môn?

“Bệ hạ còn có gì để nói?”

Trong mắt Hạ Nguyên Nhất tràn ngập vẻ khinh thường.

Văn võ cả triều?

Quan to hiển quý?

Sâu kiến mà thôi!

Ở trước mặt tiên môn, ai dám ngang ngược?

“Các ngươi vẫn là không thể nào đại biểu được người trong thiên hạ, thiên hạ là thiên hạ của người trong thiên hạ, chỉ có lê dân bách tính, mới có thể đại biểu cho người trong thiên hạ!”

Cơ Minh Nguyệt không chịu nhượng bộ, dự định một mình chiến đấu.

“Nực cười? Bách tính thiên hạ nhiều bao nhiêu? Lẽ nào muốn lần lượt hỏi thăm ý kiến của bọn họ sao?”

Dưới đài, Sở Vương Hạng Vân bác bỏ.

“Không cần hỏi, trẫm trước đó đã phái người đi về Tấn Dương, thu thập ý kiến của bách tính.”

Cơ Minh Nguyệt đã sớm chuẩn bị, vung tay lên, mấy tên thái giám bê một đống sổ sách dày đi lên.

“Đây là sách mấy vạn bách tính Tấn Dương viết, bên trên còn có chỉ ấn của bọn họ!”

“Tấn Dương Lý gia, làm hại ngược đãi bách tính, thôn tính ruộng tốt, trắng trợn cướp đoạt dân nữa, không việc ác nào không làm, khiến cho bách tính Tấn Dương lầm than!”

“Từng loại chuyện này, đều có ghi chép, hạng người như thế, sao có thể xứng đáng được phong vương?”

Lời nói của Cơ Minh Nguyệt, khí phách mạnh mẽ, giống như sấm sét, khiến cho đám người cứng đờ.

Chẳng ai ngờ rằng, một hôn quân vô như thế, vậy mà đã im lặng không một tiếng động vụng trộm làm đủ chuẩn bị.

“Được rồi, các ngươi còn có gì để nói!”

Lưu Cẩn nhìn thấy một màn này, hưng phấn đến đấm ngực dậm chân.

Bộ dáng cứng đờ của đám người kia, khiến hắn rất sảng khoái.

Nhưng mà Diệp Ninh lại là lắc đầu.

Vô dụng thôi.

Chân lý của thế gian, đều là trống rỗng.

Thứ hữu hiệu chân chính chỉ có một cái, đó chính là cường quyền.

Nếu như nói đạo lý có tác dụng, vậy thì Đại Chu cũng không luân lạc như thế.

Quả nhiên, ngay sau trầm mặc ngắn ngủi.

Ngụy Vương Tào Mãnh ngẩng đầu đi lên phía trước, một cước, đạp bay đống sổ sách tiểu thái giám đang cầm.

Xoạt!

Hắn rút bội kiếm ở bên hông ra, một kiếm chém xuống.

Thế mà trên thân kiếm lại toát ra hỏa diễm!

Đây là kiếm pháp tiên môn ban cho hắn.

Hỏa diễm thiêu đốt, trong nháy mắt đốt những quyển sách ghi lại lời của bách tính thành tro bụi.

Hắn cầm kiếm, trên khuôn mặt đen nhánh lộ ra nụ cười dữ tợn.

"Đáng tiếc, ngoài ý muốn bị đốt cháy rồi, sách thu thập lời nói vạn dân của bệ hạ, không còn nữa!"

Bị cháy ngoài ý muốn!?

Cơ Minh Nguyệt ngồi trên long ỷ bất ngờ đứng lên.

"Ngươi!"

Nàng nhìn chằm chằm vào Tào Mãnh.

Nhưng mà Tào Mãnh này không hề có một chút e ngại nào, trong đôi mắt tràn ngập vẻ khiêu khích.

Lồng ngực Cơ Minh Nguyệt chập trùng lên xuống kịch liệt.

Ánh mắt của nàng đảo qua đám người, cả triều văn võ chết lặng, sáu vương khinh thường, cùng với tiên môn ngạo nghễ, giống như từng cây kim, đâm trăm ngàn lỗ vào tim nàng.

Chuyện ngày hôm nay, đối với quân vương mà nói, không thể nghi ngờ gì là điều vô cùng nhục nhã.

Nhưng có thể có cách gì đây?

Hắn không nói ra được một câu nào hoàn chỉnh.

Bởi vì nàng phát hiện, nàng nói cái gì, có lẽ đều là vô dụng.

Hạ Nguyên Nhất tán thưởng liếc nhìn Tào Mãnh, ho nhẹ một tiếng, lười biếng nói.

“Mời bệ hạ phong vương!”

“Mời bệ hạ phong vương!”

“Mời bệ hạ phong vương!”

Đám người cùng nhau hô to, thanh âm như sấm, hội tụ thành khí tế như là sóng lớn vọt đến.

Chương 7: Bản quan thà chết cũng không giao ngọc tỉ (2)

Cơ Minh Nguyệt giống như là bị một cỗ sức mạnh thúc động, thân thể nghiêng về phía sau, đặt mông ngã ngồi xuống long ỷ.

Tiếp đó hốc mắt đỏ lên một chút.

Quá bắt nạt người!

Chua xót vô tận, khiến hắn có kích động muốn khóc lớn.

“Loạn thần tặc tử! Loạn thần tặc tử…”

Lân Cẩn tức giận lẩm bẩm nói, thân thể không ngừng run rẩy.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay, quả thật là đánh vỡ tam quan của hắn.

Quân vương chí cao vô thượng, thế mà lại bị khi nhục như thế!

Đại Chu mênh mông, lẽ nào không có một người nào chính trực sao?

“Bệ hạ đã ngầm đồng ý.”

Ngụy Vương Tào Mãnh dứt khoát không để ý đến Cơ Minh Nguyệt, hắn cầm trường kiếm, đưa lưng về phía đám người.

“Viết chỉ đi!”

Lập tức có người viết xong thánh chỉ dâng lên.

Tào Mãnh cười lạnh một tiếng, đưa thánh chỉ lên trên bàn.

“Tỉ quan đâu? Còn không mau chóng đưa ngọc tỷ lên, mời bệ hạ đóng dấu!”

Chuyện hôm nay, rõ ràng đã thành kết cục đã định!

Tiếp theo, cũng chỉ thiếu một bước cuối cùng…

Nhưng không ai ngờ được, bước cuối cùng này, thế mà lại xảy ra vấn đề.

Chỉ thấy một góc của đại điện, có một quan viên trẻ tuổi bưng hộp gỗ đi ra, người này môi hồng răng trắng, đoán chừng khoảng hai mươi tuổi, nhìn dáng vẻ cực kỳ anh tuấn.

Chỉ là lúc này trên hai gò má của khuôn mặt anh tuấn lại tràn ngập vẻ kích động phẫn nộ, không chỉ không đưa ngọc tỉ lên, ngược lại còn gắt gao ôm chiếc hộp vào trong ngực, nghiêm nghị mắng.

“Loạn thần tặc tử! Bản quan thà chết cũng không giao ngọc tỉ ra!”

“Loạn thần tặc tử!”

Bốn chữ này, giống như lôi đình bùng nổ, vang vọng toàn bộ đại điện.

Không ai ngờ được, ở trong trường hợp như hôm nay, thế mà lại có lời nói như thế vang lên.

Ngụy Vương Tào Mãnh tập trung nhìn lại, thế mà người nói lên lời này là chính là quan quản lý ngọc tỷ.

Chỉ là tiểu quan bé nhỏ, dám mắng ta?

Hắn giận tím mặt, tay chỉ vào mũi mình.

“Ngươi là đang nhục mạ bản vương!?”

“Không phải!”

Tỉ quan lắc đầu.

Tào Mãnh thầm nghĩ quả nhiên là mình nghe nhầm, chỉ là một tỉ quan nho nhỏ, làm sao có thể to gan như thế.

“Người bản quan mắng không phải là người, mà là tất cả các ngươi!”

Tỉ quan mở miệng ra đã nói lời nói điên cuồng này không phải ai khác, mà chính là Diệp Ninh.

Hắn một bộ dáng vẻ khí thế “ta và tội ác không đội trời chung”, phẫn nộ nhìn chằm chằm vào văn võ cả triều.

“Quan to quan nhỏ, tất cả đều là thần tử của Đại Chu, thế mà không một người nào có khí phách!”

“Các ngươi xứng đáng với bổng lộc mình lĩnh sao? Các ngươi xứng đáng với các đời quân vương Đại Chu sao?”

“Văn thơ võ nghệ học được, đều bán cho nhà đế vương, vậy mà hôm nay các ngươi lại bức vua thoái vị, các ngươi đây là muốn tạo phản sao!”

Âm thanh Diệp Ninh tức giận, kéo dài vang vọng trong đại điện.

Tất cả mọi người mơ hồ.

“Đây, đây, đây là Diệp đại nhân!”

Miệng Lưu Cẩn há thật to.

Hắn chỉ mất tập trung một chút, Diệp Ninh đã nhảy vào bên trong đại điện, lại mất tập trung có một chút, vậy mà đã bắt đầu giận dữ mắng văn võ cả triều!

Điều này khiến hắn giống như ở trong mơ.

Sau khi thanh tỉnh, suy nghĩ đầu tiên trong đầu hắn.

Diệp đại nhân cũng quá uy mãnh rồi!

Chỉ một thư sinh, vậy mà lại dũng cảm như thế, nhìn thấy hắn nói lời này, nghe thật sự quá hả giận!

Nhưng ngay sau đó suy nghĩ thứ hai lại xuất hiện.

Diệp đại nhân quá kích động rồi!

Sắc mặt Lưu Cẩn tái nhợt, ra mặt ở trong loại trường hợp này, trừ một con đường chết, còn có thể có kết quả gì?

Tiêu rồi, chọc vào cái sọt lớn rồi!

“Đây là tỉ quan?”

Cơ Minh Nguyệt cũng chấn kinh.

Tỉ quan chỉ là tiểu quan, nàng thân là thiên tử, đương nhiên không quen biết.

Nhưng mà lúc này, tư thái của Diệp Ninh, lại là vĩnh viễn để lại ấn tượng trong lòng nàng.

“Hóa ra Đại Chu ta, vẫn còn có trung thần!”

Vốn dĩ hốc mắt nàng đã phiếm hồng, trong nháy mắt lập tức ướt át, tiếp đó nước mắt lăn xuống.

Không ai hiểu được cảm nhận của Cơ Minh Nguyệt.

Một khắc trước, một mình nàng chiến đấu, giống như một người đối chiến với toàn thế giới.

Loại cô độc, tịch mịch và sợ hãi đó, không có cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Vào thời khắc nàng cần sự ấm áp nhất, Diệp Ninh đứng ra, cho dù hắn chỉ là một tiểu quan cấp thấp, nhưng dáng người của hắn, lại cao lớn như thế, che khuất văn võ cả triều!

Không hay rồi!

Cảm động qua đi, rất nhanh Cơ Minh Nguyệt đã phản ứng lại.

Mặc dù Diệp Ninh ra mắt khiến nàng cảm thấy rất vu mừng, thế nhưng đây rõ ràng là đi chịu chết!

Đại thế những tên loạn thần tặc tử này đã định, chỉ một tỉ quan nho nhỏ sao đủ để thay đổi?

Trong lòng nàng mềm nhũn, sao có thể mở to mắt nhìn trung thần chết ở trước mặt mình?

So với Lưu Cẩn chấn động và Cơ Minh Nguyệt cảm động, thì tâm tình của những người khác lại không vui sướng như thế.

Chương 8: Nói với ngươi ta sợ bẩn miệng

Ai cũng không muốn bị người khác chỉ thẳng mặt mắng loạn thần tặc tử.

Nhất là địa vị của người này lại thấp hơn mình rất nhiều.

“Hỗn xược!”

Lập tức có lão thần đứng dậy, râu tóc hắn bạc trắng, mặc một bộ quan bào đỏ ửng, nhìn dáng vẻ uy phong tám hướng.

“Chỉ là một tiểu quan cấp thấp, mà cũng dám mở miệng ngông cuồng!”

Diệp Ninh ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn hắn.

“Các hạ là ai?”

Lão giả ngạo nghễ, vuốt sợi râu.

“Hộ bộ thượng thư Tăng Hạo Nhiên!”

Diệp Ninh gật nhẹ đầu.

“Hộ bộ Thượng thư, chắc hẳn cũng là người học rộng uyên bác.”

Tăng Hạo Nhiên càng thêm kiêu căng.

“Năm đó lão phu đã trúng Trạng Nguyên!”

Ngụ ý, một kẻ ít học như ngươi, cũng dám đứng trước mặt lão phu nói chuyện, ngươi xứng sao?

Nhưng mà Diệp Ninh lại không có một chút mặc cảm nào, hắn phải lớn gan, chỉ cần muốn chết, vậy thì không có gì để sợ hãi, sau một tiếng cười lạnh, hắn khinh thường nói.

“Sách thánh hiền học chui hết vào bụng chó rồi hả!”

“Nếu như ngươi là Trạng Nguyên, đó chính là thông qua khoa cử, từng bước một tiến vào trong triều đường, nếu không có quân vương đề bạt, ngươi sao có được ngày hôm nay?

“Nhưng hôm nay thế mà ngươi lại bức quân vương thoái vị, đúng thật là khiến người thần cùng phẫn nộ, không bằng cầm thú, lão tặc râu dài, thất phu đầu bạc, ngươi cũng xứng nói chuyện với bản quan, cút sang một bên, nói chuyện với ngươi bản quan sợ bẩn miệng!”

Tăng Hạo Nhiên cả một đời đều nghe được lời hay, đi đến đâu cũng có người nịnh nọt hắn, nào từng bị người khác không khách khí mắng chửi như thế?

Nhất là Diệp Ninh còn mắng không khách khí như vậy.

Mấy chốt nhất chính là, hắn lại còn không có cách nào phản bác!

Dù sao chuyện hắn vừa mới làm, nói từ phương diện đạo lý, căn bản chính là chân đứng không vững.

Thế là, hắn tức giận đến xanh mặt, một bụng tức giận kìm nén, lại không phát tiết ra được.

“Ngươi, ngươi…”

Ngón tay hắn chỉ vào Diệp Ninh, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, rồi ngửa mặt ngã xuống.

Đây là mắng ngã một người rồi.

Diệp Ninh có chút mơ hồ.

Hắn cản bản còn chưa dùng sức đó.

Da mặt của người cổ đại vẫn là không được, mới có chút trình độ này mà đã không chống đỡ được rồi?

Hắn còn chưa đủ thoải mái, ánh mắt lướt nhìn những người khác.

Đám người nhao nhao cúi đầu.

Diệp Ninh mắng quá ác, nhất là hắn còn đứng ở cao điểm của đạo đức, vốn dĩ đám người này là thẹn trong lòng, rất nhiều người hoàn toàn là bất đắc dĩ mới khuất phục, nào dám đối diện chất vấn với Diệp Ninh?

Điều này khiến Diệp Ninh có chút buồn bực.

Xem ra, trông cậy vào đám người này giết ta, vẫn là không được.

Hắn nắm chuẩn thời gian, vào thời khắc mấu chốt nhảy ra, chính là vì để chọc giận dám người này.

Thần tiên đánh nhau, người phàm gặp nạn, mà hắn là cố ý đi chịu chết!

Chỉ cần chết, hắn sẽ lập tức trở thành Thiên Đế!

Diệp Ninh đã nghĩ kỹ, hôm nay nếu như ai giết hắn, về sau hắn nhất định phải báo đáp người đó thật tốt.

Đáng tiếc, văn võ bá quan đều là đám phế vật, đến lá gan giết hắn cũng không có.

Ánh mắt hắn chuyển động xoay tròn, nhìn về phía sáu vương.

Nhất là Ngụy Vương Tào Mãnh mang theo bảo kiếm, càng là mục tiêu số một của hắn.

“Thời điểm triều hội, công nhiêm rút kiếm, ngươi đây là muốn giết vua sao?”

Diệp Ninh hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, lại lần nữa lên tiếng.

Diệp Ninh chĩa thẳng hỏa lực về phía Tào Mãnh.

Ngụy Vương, thân phận tôn kính?

Trong mắt hắn, chẳng qua chỉ là một công cụ mà thôi.

Chỉ cần ngươi chịu giết ta, thì ngươi chính là bạn tốt của ta!

Tào Mãnh rút kiếm ở ngay trước mặt Thiên Tử, rõ ràng là một người ngông cuồng, dạng người này gan to bằng trời, chọc giận hắn, nhất định hắn sẽ giết ta đúng không?

Diệp Ninh có lòng chờ mong rất mạnh mẽ đối với Tào Mãnh.

Hắn ôm ngọc tỷ trong ngực, đứng ở trước thềm ngọc, ngang nhiên nói.

“Nếu như ngươi muốn giết vua, hôm nay đầu tiên phải bước qua thi thể của bản quan!”

Trong lúc nói nói chuyện, ánh mắt lộ vẻ khinh thường, rõ ràng là hạng người văn sĩ yếu đuối, thế mà lại có một cỗ khí thế bễ nghễ một phương!

“Người đọc sách chúng ta, nên làm như thế!”

Văn võ cả triều càng nhìn càng là tự ti mặc cảm.

Trong nháy mắt có rất nhiều người rơi lệ, hận không tìm được một cái lỗi để chui vào.

Lúc trước mọi người đều im lặng, mọi người nhìn lẫn nhau, luôn có thể an ủi bản thân.

Người khác đều như thế, vậy thì ta cần gì phải mạnh mẽ chứ?

Nhưng hôm nay tất cả lời nói hành động của Diệp Ninh, lại là kéo tấm màn che của bọn họ xuống.

Công khanh cả triều đều là kẻ hèn nhát, chỉ có một tỉ quan cấp thấp, duy trì bảo vệ đạo làm thần tử!

Đây là cái gì?

Đây là anh hùng!

Khổng xiết xả thân, Mạnh nói giữ chữ nghĩa, đám người phảng phất như nhìn thấy được miêu tả tiên hiền trong sách

thánh hiền ở trên người của Diệp Ninh.

Hóa ra trên đời này, thật sự có loại người không sợ cái gì bậc này!

Chương 9: Sử sách làm chứng, sông núi ghi tên

“Hay cho một tỉ quan, giang sơn vạn dặm của Đại Chu ta, cuối cùng vẫn còn có một trung thần!”

Cơ Minh Nguyệt càng là không ngừng kích động.

Diệp Ninh đứng chắn trên bậc thềm ngọc, thân hình đơn bạc, nhìn có vẻ như chỉ một trận gió là có thể thổi ngã.

Nhưng mà ở trong mắt của nàng, lại là nguy nga như núi lớn!

Từ lúc đăng cơ đến nay, hắn giấu tài, tích trữ lực lượng, nói là ẩn nhẫn, nhưng trong lòng sao có thể không hi vọng có anh hùng có thể đứng ra che mưa chắn gió cho nàng chứ?

Đáng tiếc, loại người này, cho đến bây giờ nàng đều chưa từng gặp.

Nhưng hôm nay, nàng đã đạt được ước muốn.

Một dòng nước ấm, chảy xuôi trong con suối đã khô cạn trong lòng nàng, khiến nàng cảm thấy được ấm áp trước nay chưa từng có.

Cái cổ trắng tuyết không có hầu kết nhúc nhích, nàng bởi vì kích động, nuốt nước miếng mấy lần.

Đây đều là vì lo lắng cho vận mệnh của Diệp Ninh.

Trên triều đình, gian hùng đương đạo, làm sao dung được một trung thần nghĩa sĩ?

“Hỗn xược!”

Quả nhiên, Ngụy Vương Tào Mãnh tức đến gần như nổi điên.

Hắn là người có thân phận tôn quý cỡ nào?

Thế mà lại bị một tiểu quan chỉ vào mũi mắng, chuyện này làm sao có thể chịu được?

“Ngươi thật sự cho rằng bản vương không dám giết ngươi sao?”

Tay hắn cầm trường kiếm, sát khí đằng đằng.

Phải biết rằng Ngụy Vương cũng không phải hạng người văn sĩ yếu đuối gì, mà là tướng quân văn võ song toàn, đã từng dẫn binh giao đấu với dị tộc, giết qua vô số người.

Lần tức giận này, đương nhiên có một cỗ sát khí tuôn ra ngoài.

Cỗ sát khí kia hung mãnh cỡ nào, chỉ cần trong lòng có một chút nhát gan, sẽ lập tức bị kích thích phóng lớn.

Nhưng khi sát khí tràn vào trong cơ thể Diệp Ninh, lại giống như trâu đất xuống biển, không có một chút phản ứng nào.

Hắn là thật sự không sợ chết!

Tào Mãnh chấn kinh!

Thế gian này hắn đã từng thấy rất nhiều dũng sĩ, nhưng mà cho dù có là người anh dũng cỡ nào, dù sao trong nội tâm vẫn là có một chút e ngại.

Nhưng mà tiểu quan ở trước mắt này, thế mà thật sự không sợ hãi, hắn không cảm giác được một chút sợ hãi nào ở trên người người này.

Ngược lại kích động trong mắt, giống như là gấp đến không kịp chờ đợi, muốn lập tức chết ở dưới kiếm của hắn!

Điều này khiến Tào Mãnh sau khi khi kinh ngạc, lại có chút bội phục.

Hắn thống soái hơn ngàn quân vạn mã, thưởng thức nhất chính là dũng sĩ.

Mà hắn lại có tiếng yêu tài, quá khứ từng có đại tướng của quân địch, giết con trai của hắn, nhưng hắn niệm tình người đó vũ dũng, thế mà lại mở đường khoan dung, thu nhận người đó vào dưới trướng!

Lại có một văn thần của quân địch, đích thân viết hịch văn thảo phạt tặc, lôi hết tổ tông mười tám đời của hắn ra mắng một lần, nhưng hắn lại cảm thấy phong cách văn chương của người này nổi bật, sau khi đánh thắng, vẫn khuôn truy cứu, ngược lại còn coi người đó là tri kỷ, cả ngày giao lưu văn học.

Có thể nói, Tào Mãnh chính là một người như thế, yêu tài như mạng, có khí chất gian tặc, cũng có khí chất anh hùng.

Diệp Ninh càng biểu hiện không sợ, lại càng kích phát lòng yêu tài của hắn.

Sát ý của hắn tiêu tán hơn phân nửa, nhưng mà vẫn là một bộ dáng hung ác, hung hãn nói.

“Ngươi cũng đã biết, chỉ cần bản vương muốn, lập tức có thể khiến cho máu tươi của ngươi rơi tại chỗ, sau khi ngươi chết, không được toàn thây, bản vương sẽ lấy thi thể của ngươi, ném cho chó ăn, trên đời này không có người nào dám tế bái ngươi!”

Nghe thế, Diệp Ninh cười to.

Đây là vui mừng.

Hay lắm!

Chỉ cần ngươi giết ta, ngươi chính là đại ân nhân của ta!

Hắn ước gì Tào Mãnh lập tức vung kiếm, cho hắn một đao dứt khoát.

Thế là, hắn quyết định thêm một liều thuốc mạnh, không chỉ không nhượng bộ, ngược lại tiến thêm một bước, ngạo nghễ nói.

“Chết có chỗ nào sợ!”

Tào Mãnh hùng hổ dọa người.

“Ngươi không sợ chết, chẳng qua chỉ là cầu danh mà thôi, ngươi cho rằng thanh danh của mình có thể lan truyền ra ngoài sao? Không thể nào, bản vương có thể cam đoan, trên đời này sẽ không có người nào truyền tụng thanh danh của ngươi, ngươi có chết cũng là chết vô ích!”

Chết có vô ích hay không không quan trọng, chỉ cần chết là được.

Yêu cầu của Diệp Ninh cũng không cao, chính là đơn giản muốn chết.

Có điều, đứng ở cao điểm của đạo đức nói nhiều với Tào Mãnh như thế, hắn cũng có chút lây nhiễm.

Dù sao bây giờ hắn cũng là một chí sĩ không sợ chết lòng đầy nhân ái, dạng người này, là người khiến cho người khác có cảm giác nhập vai nhất, nói trực tiếp một chút, chính là bản thân hắn cũng ở trong vở kịch.

Chỉ thấy hắn hít một hơi thật sâu, nói.

“Tên của ta không có người nào biết cũng được.”

“Chính nghĩa của ta sẽ trường tồn cùng thế gian!”

“Hơn nữa, sao có thể nói là vô danh, sử sách làm chứng, sông núi ghi tên!”

Một cây, giống như kinh lôi cuồn cuộn, ở trong triều đình, giọng nói bùng nổ vang vọng.

Chương 10: Sử sách làm chứng, sông núi ghi tên(2)

Ngay sau đó, lại giống như chuông đồng to lớn, ở bên trong đại điện mở rộng ra ngoài.

“Sao có thể nói là vô danh, sử sách làm chứng, sông núi ghi tên!”

“Sao có thể nói là vô danh, sử sách làm chứng, sông núi ghi tên!”

“Sao có thể nói là vô danh, sử sách làm chứng, sông núi ghi tên!”

Trong đế đô, vô số tòa thư viện, trường học tư thục nơi cung phụng tượng Thánh Nhân, vào thời khắc này phát ra ánh sáng trắng lóng lánh.

Phảng phất như tiên hiền khôi phục, từng đạo tiếng nói chính nghĩa, thuận theo giọng điệu dõng dạc, quanh quẩn bên tai vô số người.

“Là ai? Là ai có thể dẫn động sự cộng minh của thánh hiền!”

Vô số văn nhân kinh hô, văn khí trong cơ thể bọn họ sôi trào, vừa rung động, vừa rơi lệ.

Bởi vì bọn họ cảm nhận được một loại khí thế phóng khoáng đang sôi trào trong huyết mạch bọn họ!

Động tĩnh ở bên ngoài, không ảnh hưởng đến hoàng cung.

Dù sao hoàng cung cũng là xây dựng từ năm Đại Chu Thái Tổ, tự có chỗ thần dị của nó.

Nhất là triều đình, chính là khu vực trang trọng hàng đầu trong thiên hạ, càng là không dung được một chút tạp âm nào của bên ngoài, hoàn toàn ngăn cách động tĩnh ở bên ngoài.

Nếu như đổi lại là lúc khác, có thể sẽ có thái giám, thị vệ ở bên ngoài đến báo cáo.

Nhưng loại trường hợp hôm nay, ai dám lỗ mãng?

Thế là, đám người ở trong triều đình, căn bản không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Nhưng điều này cũng không quan trọng.

Quan trọng là, văn nhân cả triều, lúc này văn khí cũng theo Diệp Ninh sôi trào lên.

"Tên của ta không có người biết cũng được."

"Chính nghĩa của ta sẽ trường tồn cùng thời gian!"

"Hơn nữa, sao có thể nói vô danh, sử sách làm chứng, sông núi ghi tên!"

Ba câu nói này, không ngừng quanh quẩn ở trong đầu bọn họ, chấn động lá gan văn nhân của bọn họ ngân nga, chấn động văn khí của họ không ngừng sôi trào!

Đây là thánh ngôn!

Các văn thần không cách nào dùng ngôn từ để diễn ta được rung động trong nội tâm của mình.

Trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía Diệp Ninh, không kìm được mang theo mấy phần sùng kính.

Vạn năm trước đó, Đại Chu Thái Tổ lập nghiệp từ trong dân gian, một quyền trấn sơn hà, chân đạp bát hoang, vô cùng bá đạo.

Nưng bản thân hắn lại bao la vạn tượng, ý chí như biển.

Ngoại trừ tiên môn bị hắn cho rằng là căn nguyên họa loạn, chịu sự chèn ép ra, những đạo chính thống khác, cũng không phải nhận một chút ảnh hưởng nào.

Kết quả là, vạn năm trước, vang động trăm nhà, có thể nói là thịnh thế huy hoàng.

Về sau, Thái Tổ mất tích, Đại Chu đời này không bằng đời trước, tiên môn lại một lần nữa quật khởi, một phương diện trả thù Đại Chu, một hương diện khác, cũng như quá khứ, bắt đầu chèn ép các đạo chính thống khác.

Thứ bọn họ muốn chỉ có một điều, đó chính là tiên đạo độc môn!

Nho môn, chính là một trong những trọng điểm bị bọn họ chèn ép.

Thời Thái Tổ, đại nho san sát, lập thân lập đức lập ngôn, một cây bút định sống chết, một câu thơ có thể trảm yêu tà.

Huy hoàng cỡ nào?

Nhưng chính vào hai ngàn năm trước, tiên môn dùng thủ đoạn đẫm máu, giết đại nho và môn sinh đương triều, phá nát dũng khí của vô số người đọc sách, quan trọng nhất chính là, bọn họ còn phong ấn vô số thánh viện quá khứ từng nuôi dưỡng thánh hiền, đại nho.

Kể từ đó, đoạn tuyệt con đường văn nhân!

Điều này cũng dẫn đến văn nhân hiện tại, trên phương diện chỉnh thể trình độ, kém xa thời kỳ khai quốc.

Bất luận là khí tiết, đức hạnh, hay là tu vi bản thân, đều không đủ để chống lại tiên môn.

Dần dần, đương nhiên Nho môn sa đọa.

Văn thần cả triều, sở dĩ nhếch nhác như thế, căn nguyên chính là ở chỗ này.

Bọn họ đã quên mất mình đã bao lâu rồi không nghe thấy thánh ngôn có thể dẫn động văn khí sôi trào như thế này!

Từ khi tiên môn đoạn tuyệt Nho môn đến nay, Nho môn không thiếu loại người cúi đầu và kẻ nghèo hèn nhát, rất ít khi xuất hiện dũng sĩ chân chính dám bênh vực lẽ phải.

Ngày hôm nay, dũng sĩ này đã xuất hiện!

“Người này tiền đồ không giới hạn, tuổi còn trẻ đã có thể nói ra thánh ngôn, có thể thay đổi cục diện ngàn năm khốn đốn của Nho môn ta!”

Những văn thần chưa mất hết lương tâm, trong đôi mắt chết lặng lại lần nữa xuất hiện “ánh sáng”.

Bọn họ nhìn Diệp Ninh, giống như là nhìn thấy hi vọng.

Tâm tư của văn thần, đương nhiên những người khác không cảm giác được, nhưng Tào Mãnh vẫn đụng phải chấn động to lớn.

Đây là nghĩa sĩ chân chính!

Tào Mãnh cũng đã từng có tuổi trẻ nhiệt huyết, chỉ tiếc hôm nay đã sớm lạnh lẽo, nhưng lời nói của Diệp Ninh, đã kích phát nhiệt huyết đã mất từ lâu của hắn.

Lúc này, hắn không còn có một chút sát ý nào.

Kiếm của Tào mỗ, không phải để giết anh hùng chân chính!

Hắn trầm mặc nhìn Diệp Ninh chăm chú, sau một hồi, lại mở miệng lần nữa.

“Thế của Đại Chu, giống như thời gian đã qua, không thể nghịch chuyển, khí tiết của đại nhân, khiến cho Tào mỗ sợ hãi thán phục.”

Chương 11: Muốn giết cứ giết, bản quan tuyệt đối không phản quốc

“Trên đời thế mà lại có đại nhân vật không sợ gì như thế, ngươi mà chết, chính là tổn thất của thiên hạ.”

“Cho nên vì sao lại phải chôn cùng Đại Chu chứ? Nếu như đại nhân tình nguyện, không bằng làm quan cho Ngụy quốc ta, bản vương nhất định sẽ quét dọn đường đến, dùng đối đãi cao nhất!”

Lòng yêu tài trong lòng Tào Mãnh lớn mạnh như từng có.

Rất rõ ràng, trong đầu đã nảy ra ý nghĩa khác.

Câu nói của hắn thành khẩn, thậm chí chắp tay cúi đầu với Diệp Ninh!

Một màn này, khiến đám người chấn động.

Năm vị vương còn lại, tâm tư dị biệt, nhưng cũng đều có thể hiểu được Tào Mãnh.

Nếu như Diệp Ninh thật sự là anh hùng như thế, thân là nhân chủ, có ai lại không muốn có được chứ?

Nhưng Cơ Minh Nguyệt ngồi trên long ỷ lại không có loại tâm tình này.

Nàng tức giận nghiến chặt hàm răng, vô cùng tức giận.

"Ngươi dám cướp người của trẫm!"

Thậm chí phẫn nộ của nàng còn vượt qua chuyện bức vua thoái vị trước đó!

Tào Mãnh thật sự quá càn rỡ, còn ở trước mặt của nàng, dám nói Đại Chu đã là nước sông ngày một cạn dần, sớm muộn cũng sẽ có ngày diệt vong.

Mặc dù đây là sự thật.

Nhưng ngươi công nhiên nói ra như thế, quả thực là ngông cuồng đến cực hạn!

Dù sao có những chuyện mặc dù trong lòng người người đều nắm chắc, nhưng mà lại không nói ra trước mặt mọi người.

Lẽ nào Tào Mãnh không biết hậu quả sao?

Hắn biết!

Nhưng hắn vẫn nói như thế.

Đây là cái gì?

Đây là thành ý!

Hắn vì chiêu lãm Diệp Minh, có thể nói là hết sức thể hiện thành ý.

Khó khăn lắm mới có một trung thần nghĩa sĩ, lẽ nào muốn cướp là cướp đi sao?

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt bi quan.

Nói thật lòng, hiện tại Đại Chu chính là một con thuyền hỏng, lấy cái gì so với Ngụy quốc?

Một khi Đại Chu diệt vong, Ngụy quốc là hạt giống tranh giành thiên hạ số một, bây giờ gia nhập Ngụy quốc, tương lai có thể nhận được công lao theo rồng!

Suy nghĩ từ một điểm này, dường như Đại Chu không hề có một chút sức cạnh tranh nào.

Cơ Minh Nguyệt không nói được lời nào.

Tình huống hiện tại của Đại Chu, khiến cho nàng không có một chút nào tự tin, nàng không có cách nào hứa hẹn được cho Diệp Ninh thứ gì.

Nàng căng thẳng nhìn Diệp Ninh, chờ đợi hắn đưa ra lựa chọn.

Ánh mắt mọi người, đều nhìn Diệp Ninh chăm chú.

Không ai ngờ được, chỉ là một tỉ quan, thế mà lại trở thành nhân vật chính của lần triều hội này.

Nhưng mà tâm tình Diệp Ninh lại không hề tốt một chút nào.

Thậm chí có thể dùng từ hỏng bét để hình dung.

Hắn nhìn chằm chằm vào Tào Mãnh, trong lòng có một vạn con ngựa đang chạy qua.

Lão đệ đây là chuyện gì vậy?

Ngươi không giết ta?

Ngươi có phải là có bệnh không!

Ta giả lợi hại nửa ngày, chính là hi vọng ngươi cho ta một nhát dứt khoát, kết quả ngươi không giết, còn muốn chiêu lãm ta?

Diệp Ninh cảm thấy Tào Mãnh này đúng là có độc!

Không được!

Ngươi đến giết ta đi!

Ngụy quốc gì đó, Đại Chu gì đó, đối với Diệp Ninh ta mà nói không có ích lợi gì!

Hắn đã sớm không muốn cố gắng, chỉ muốn nhanh chóng chết đi, sau đó đắc ý đi làm Thiên Đế.

Cho nên hắn không chút do dự, trực tiếp lắc đầu cự tuyệt.

“Bản quan không đi Ngụy quốc, ngươi vẫn là giết ta đi!”

Ngược lại Tào Mãnh gấp gáp, nói.

“Vì sao đại nhân lại ngang bướng như thế, Thiên Tử hồ đồ nhát gan, có nơi nào hơn được bản vương?”

Nghe thế, Diệp Ninh cười lạnh một tiếng, quay đầu đi, nhìn về Thiên Tử.

“Bản quan xuất thân bần hàn, học tập cực khổ hơn mười năm, trải qua khoa cử, thi đỗ tiến sĩ, vào triều làm quan, đây chính là quân ân!”

“Báo đáp ân huệ của vua trên đài, dìu dắt ngọc long, chết vì vua!”

“Cho nên, muốn giết cứ giết, bản quan tuyệt đối không phản quốc!”

“Thơ hay!”

Cơ Minh Nguyệt lớn tiếng khen hay.

Trong âm thành tràn ngập sung sướng và cảm động.

Trẫm quả thật không có nhìn lầm Diệp khanh, hắn là quân tử chân chính, là anh hùng chân chính!

Không có cái gì, so sánh được với phải việc trả giá lớn bằng mạng sống, để đổi lại được sự chân thành.

Lựa chọn của Diệp Ninh, khiến cho Cơ Minh Nguyệt cảm thấy nặng nề, đồng thời còn khiến cho nàng có một chút hổ thẹn.

Trong thơ của Diệp Ninh nói, báo quân ân của vua, dám chết vì vua.

Nhưng trên thực tế, Cơ Minh Nguyệt đã sớm quên Diệp Ninh.

Đây cũng không phải lỗi của nàng.

Đối với Hoàng đế cao cao tại thượng mà nói, thông qua khoa cử tuyển chọn được nhân tài nhiều như cá diếc quá sông, sao có thể tất cả đều nhớ được?

Tuy Diệp Ninh trúng tiến sĩ, nhưng một là không xếp hạng ở phía trước, hai không phải xuất thân từ thế gia đại tộc, không

được ghi nhớ là chuyện rất bình thường.

“Hắn chịu phục vụ quên mình vì trẫm, thế mà trước ngày hôm nay, trẫm lại không biết tên của hắn…”

Cơ Minh Nguyệt cắn môi, cảm xúc trong lòng càng phức tạp.

Nàng đưa ra một quyết định quan trọng.

“Khanh không phụ trẫm, trẫm không phụ khanh, cho dù là liều mình không cần hoàng vị, hôm nay trẫm cũng phải bảo vệ ngươi!”

Chương 12: Trẫm nhất định phảo bảo vệ ngươi

Quyết định này vô cùng lớn mật.

Thậm chí có thể nói là hấp tấp.

Bởi vì nàng thân là Đế Vương, đương nhiên phải cân nhắc lợi ích quốc gia, tình cảm cá nhân lẽ ra không nên được phóng lớn.

Nhưng mà Cơ Minh Nguyệt lại nhất định cứ quyết định như thế.

Cảm tình của nàng, đã thắng lý tính.

Trong suy nghĩ của nàng, nếu như nàng đến cả người trung nghĩa như Diệp khanh cũng không bảo vệ được, vậy thì hoàng vị này ngồi còn có ý nghĩa gì nữa?

“Đúng là thơ hay.”

Tào Mãnh thấp giọng nhắc lại hai câu, kính nể nhìn Diệp Ninh.

Hắn cầm trường kiếm ở trong tay, cất trở lại vào vỏ kiếm, rồi trở về vị trí của mình, nhắm hai mắt lại.

Chuyện ngày hôm nay, hắn không có ý định tham dự nữa.

Tiên môn cùng nhau chia cắt Đại Chu, đây là thế cục chung.

Nhưng cũng không đại biểu nội bộ tiên môn, không có tranh đấu.

Trên thực tế giữa sáu vương,cũng có rất nhiều hiềm khích với nhau, biên giới cũng có nhiều xung đột.

Vũ Hóa Môn muốn nâng đỡ nước thứ bảy vào cuộc, lúc đầu không liên quan lớn đến bọn hắn, bởi vì phía sau sáu nước của bọn họ, đều có tiên môn làm chỗ dực của riêng mình.

Vì thế giúp đỡ Vũ Hóa Môn, cũng chỉ là vì suy nghĩ cho đại cục mà thôi.

Mà bây giờ, chuyện hắn nên làm cũng đã làm rồi, nên nói cũng đã nói rồi, những chuyện còn lại không liên quan đến hắn.

Đó là chuyện của Vũ Hóa Môn, nên để cho Vũ Hóa Môn tự mình giải quyết.

"Kiếm của Tào mỗ, thật sự không đành lòng giết nghĩa sĩ!"

Ánh mắt nhắm chặt, nhưng trong lòng phức tạp.

Hôm nay quen biết được anh hùng chân chính, thoải mái!

Ở trong sáu nước, Ngụy quốc có quốc lực mạnh nhất, địa vị của Ngụy Vương cũng cao nhất.

Các vương khác thấy hắn lui ra, cũng đều mượn sườn núi xuống dốc, không cần phải nhiều lời nữa.

Dù sao bọn họ cũng từng cố gắng, xem như cũng đã có câu giải thích với Vũ Hóa Môn, chuyện này có thành hay không cũng không thể hoàn toàn dựa vào bọn họ đúng không?

Huống chi ở sâu trong lòng của bọn họ, cũng chưa hẳn tình nguyện nhìn thấy nước thứ bảy xuất hiện.

Nhiều thêm một nước, cũng chính là có thêm một đối thủ cạnh tranh.

Văn võ bá quan trầm mặc.

Sáu vương ngậm miệng không nói lời nào.

Diệp Ninh trực tiếp mơ hồ.

"Chuyện gì vậy?".

Hắn nháy mắt.

Trong lòng không hiểu.

Không phải chứ, những người làm đại quan như các ngươi, đều óc đều có bệnh đúng không?

Ta đã cố hết sức chèn ép các ngươi, biểu hiện phách lối như thế, thế mà ngươi không cầm kiếm chém ta?

Thế này mà ngươi cũng có thể nhịn!?

Rốt cuộc là ta có vấn đề, hay là các ngươi có vấn đề?

Cả người Diệp Ninh mơ hồ, không có như thế này mà, cả sảnh đường này, không có người nào có thể giết hắn đúng không?

Không đúng!

Còn có một người!

Hắn nghĩ đến Hạ Nguyên Nhất.

Cũng đúng, văn võ bá quan vốn dĩ chính là một đám côn trùng cúi đầu, không làm được gì.

Mặc dù sáu vương ngông cuồng, nhưng ngoài mặt sáu nước vẫn là phục tùng Đại Chu, đương nhiên nếu trực tiếp xé rách mặt với nhau trong lòng vẫn là có điều cố ý.

Nhưng mà Vũ Hóa Môn Chân Nhân này không có cố kỵ gì!

Tiên môn là nhóm kiêu ngạo nhất, cũng là cao ngạo nhất ở thế giới này.

Người khác có thể chịu được, nhưng tiên môn nhất định không thể nào nhịn!

“Xem ra muốn giết ta, vẫn phải là tiên môn xuất thủ!”

Trong lòng Diệp Ninh cảm thán.

Đúng như hắn suy nghĩ, tiên môn đúng là không thể nhịn.

Lúc này Hạ Nguyên Nhất, đã vô cùng phẫn nộ.

Sáu vương trầm mặc, truyền đến cho hắn một tín hiệu bất an.

“Sáu người này, cũng không muốn nhìn thấy Vũ Hóa Môn vào cuộc!”

Hắn nghĩ càng nhiều, càng xa hơn.

Sau vương nghĩ như thế cũng là chuyện bình thường, có lẽ tiên môn ở phía sau bọn họ cũng nghĩ như thế!

Dù sao thêm một thế lực, thì phải chia nhiều thêm một miếng bánh!

“Đừng hòng ngăn cản được kế hoạch của bản môn!”

Hạ Nguyên Nhất giận dữ.

Con ngươi băng lãnh, gắt gao đến gần Diệp Ninh.

Lúc đầu kế hoạch thuận lợi, cũng chỉ bởi vì sâu kiến trước mắt này, mới gây ra rủi ro!

Chỉ là sâu kiến, cũng muốn ngăn cản ta sao?

Hạ Nguyên Nhất trực tiếp động sát ý, việc hắn làm chỉ là một chuyện đơn giản, nếu như làm hỏng, vậy thì sau này hắn làm sao có thể ngẩng đầu ở trong tông môn?

“Sâu kiến, bây giờ giao ngọc tỷ ra, bần đạo có thể để cho ngươi được toàn thây, nếu không thì người sẽ hồn phi phách tán!”

Phất trần trong tay hắn lắc một cái.

Từng chữ như kiếm, vô cùng sắc bén, khiến cho tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy lạnh cả người.

Có người nhát gan, thậm chí răng còn đập vào nhau, hai chân run rẩy.

“Tiêu rồi!”

Thái giám Lưu Cẩn tuyệt vọng.

Diệp đại nhân không nên như thế mà, ngươi sao có thể chống đỡ được tiên môn!

“Chân Nhân, đừng làm tổn thương hắn!”

Cơ Minh Nguyệt căng thẳng, bất ngờ đứng dậy, ý đồ ngăn cản.

Nhưng mà lời nói của bọn họ, Hạ Nguyên Nhất lại coi như chưa từng nghe thấy.

Hắn đứng ở chỗ cao, quan sát Diệp Ninh, tên người phàm này không hiểu bất kỳ tu hành gì, ở trong mắt hắn chẳng là cái gì cả.

Chương 13: Trẫm nhất định phảo bảo vệ ngươi(2)

“Bần đạo cho ngươi thời gian ba giây để suy nghĩ, nếu như ngươi dám can đảm từ chối, bần đạo sẽ cho ngươi biết, cái giá lớn của việc từ chối tiên môn!”

Thân là người tu hành, hắn có rất nhiều thủ đoạn tra tấn mà người phàm không thể tưởng tượng được.

Đủ để cho người khác vĩnh viễn không được giải thoát!

“Ai, đáng tiếc, cuối cùng cánh tay vẫn là không vặn được qua đùi.”

“Đắc tội sáu vương, vẫn còn có đường sống, đắc tội tiên môn, hắn chắc chắn sẽ chết!”

“Uy nghiêm của tiên môn, không được mạo phạm!”

Trong lòng của mọi người ở đây rất phức tạp.

Lúc trước bọn họ vẫn còn có lập trường đối lập với Diệp Ninh, nhưng mà khi thật sự nhìn thấy hắn phải chết, vẫn là không khỏi có chút tiếc hận.

Anh hùng chân chính trên thế giới này, cuối cùng vẫn là ít!

“Ha ha ha!”

Nhưng không ngờ được, gặp phải áp lực của tiên môn, Diệp Ninh không chỉ không có sợ, ngược lại xem ra càng thêm hưng phnaas.

“Tiên môn vô tình, coi người phàm như heo chó!”

“Tiên nhân không chết, đạo tặc không dừng!”

“Tiên môn chính là căn nguyên họa loạn của thiên hạ này, loạn thần tặc tử các ngươi, người người phải tru diệt, còn muốn bản quan khuất phục!?”

Tiếng nói của hắn nghiêm túc có lực, mỗi một chữ nói ra, đều có một cỗ hương vị long trời lở đất!

Đinh tai nhức óc!

Ngoại trừ đinh tai nhức óc ra, không còn từ nào có thể hình dung được chấn động mà lời nói của Diệp Ninh mang đến cho mọi người.

Lời này hắn cũng dám nói!

Đừng nói là văn võ cả triều, cho dù là sáu vị vương và Cơ Minh Nguyệt, vào thời khắc này cũng rơi vào trong ngây ngốc!

Diệp Ninh nói: "Tiên môn vô tình, xem con người như heo chó!"

Đây là thật.

Văn võ cả triều, trong lòng đám công khanh đại thần có cảm giác tán động rất mãnh liệt.

Mặc dù bọn họ đều là quan to hiển quý, nhưng cũng không thoát ly được khỏi dân gian.

Dù sao cái gọi là hiển quý của bọn họ, so với tiên nhân, đó chính là khác nhau một trời một vực.

Vì thế, bọn họ rất rõ ràng, bản tính của tiên môn là cái gì.

Bản tính của tiên môn đó chính là cao cao tại thượng!

Người bình thường không có tu vi, bất luận là sĩ nông công thương, thì cũng chỉ đều là sâu kiến.

Thậm chí còn không được coi là một sinh mạng.

Giết cũng đã giết rồi, ai còn để ý?

Không thể nói tất cả tiên nhân đều lạnh lùng, nhưng mà đối với phần lớn người tu hành mà nói, một khi đạp lên con đường tu hành, đó chính là thay đổi của cấp độ sinh mệnh.

Chí ít trong mắt bọn họ, người phàm đã mất đi tư cách đứng sóng vai với bọn họ.

Diệp Ninh nói: "Tiên nhân không chết, đạo tặc không dừng!"

Trong lòng sáu vị vương phức tạp, lưng bọn họ dựa vào tiên môn, tranh đấu thiên hạ, nhìn thì như uy phong tám hướng, nhưng trên thực tế lại cũng chỉ là quân cờ mà thôi.

Chuyện bọn họ làm, dẫn đến tranh chấp, có bao nhiêu người là xuất phát từ ý của bản thân, lại có bao nhiêu người là mệnh

lệnh của tiên môn?

Nếu như thế gian không có tiên môn, thì chênh lệch giữa người với người sẽ không lớn như thế.

Chuyện của người phàm, người phàm sẽ tự mình giải quyết.

Mà không phải là để cho tiên nhân xếp đặt như bàn cờ, tùy ý loay hoay.

Diệp Ninh nói: "Tiên môn chính là căn nguyên họa loạn của thiên hạ này."

Điểm này, Cơ Minh Nguyệt cũng rất đồng cảm.

Thân là Thiên Tử Đại Chu, đương nhiên trong lòng nàng hiểu rất rõ lịch sử bản triều.

Vào thời kỳ Thái Tổ, Đại Chu quốc thái dân an, bách tính an cư lạc nghiệp, tiên môn cũng phải phục tùng pháp luật của triều đình, không được chà đạp lên tính mạng của con người.

Khi đó, danh tiếng vang trăm nhà, tứ hải thái bình, có thể gọi là thịnh thế giống như dầu gặp phải lửa mạnh.

Từ sau khi tiên môn quật khởi, thiên hạ náo động, dân chúng bách tính lầm than, tiên nhân làm xằng làm bậy.

Triều đình chuẩn mực, biến thành giấy lộn.

Thậm chí tiên môn còn thu sưu cao thuế nặng, đòi triều đình, đòi bách tính, mỗi ngày bọn họ tu hành đều cần một con số rất lớn.

Mà những cái giá lớn này, toàn bộ đều đặt ở trên vai của người phàm.

Nếu như không có tiên môn, thế đạo này sao có thể hỗn loạn như thế?

Diệp Ninh chỉ nói ba câu, nhưng chính ba câu này, lại nói rõ bản chất của mọi chuyện.

"Người này không chỉ trung nghĩa vô song, thấy chết không sợ, hơn nữa ánh mắt còn nham hiểm, liếc mắt đã thấy rõ nơi tệ nạn của thiên hạ này, quả nhiên là nhân kiệt một đời, nếu như lùi lại thời kỳ Thái Tổ, nhất định sẽ là một đại nho đương thời!"

“Chỉ tiếc, hắn sinh sai thời đại!”

“Hắn nói ra những lời này, nhất định khiến cho tiên môn tức giận, đây là tự tìm đường chết!”

Đám người phục rồi.

Đối với rất nhiều người mà nói, đời này chưa từng bội phục một người nào như thế.

Loại lời như thế mà ngươi cũng dám nói, vậy thì ta còn có cái gì không phục?

Rất nhiều đạo lý, bọn họ không phải không biết, mà là không dám nói.

Phải biết là cứng quá dễ gãy.

Chương 14: Vì sao bệ hạ hại ta?

Đạo đứng trung lập, mới là đạo giữ mạng.

Có những lúc giả bộ hồ đồ, còn thắng cả hiểu rõ ràng.

Nhưng thế gian này, cũng nên có người làm hải đăng ở trong sương mù, cũng nên có người làm đom đóm ở trong bóng tối.

Có một chút nóng, có một chút ánh sáng.

Dạng người này, bình thường chết rất thảm.

Chết, có lẽ chính là tiền đề để trở thành anh hùng.

“Hỗn xược!”

Râu của Hạ Nguyên Nhất đều vểnh lên.

Hắn không ngờ được, thế mà Diệp Ninh lại “đại nghịch bất đạo” như thế!

Ngươi mắng văn võ bá quan, mắng sáu vương cũng thôi đi, lại còn dám nói xấu tiên môn!

Lời Diệp Ninh đã nói ra, có thể khiến cho người khác tán đồng, nhưng lại chỉ có thể gây nên phẫn nộ cho hắn!

Bởi vì hắn là tiên nhân, tiên nhân sao có thể đồng cảm với người phàm?

Dưới cái nhìn của hắn, tiên nhân giết người phàm, đó chính là giẫm chết một con kiến, ai sẽ để ý đến sự sống chết của con kiến?

Tiên nhân thu thuế, là điều đương nhiên, có thể làm việc cho tiên môn, là phúc phận của bọn họ.

Về phần thế đạo như thế nào, có liên quan gì đến ta?

Chỉ cần tiên đạo cường thịnh, thì đó chính là thịnh thế!

"Cả miệng đầy lời lẽ tà đạo, chết cho ta!"

Hắn giơ kiếm lên, trực tiếp chém về phía Diệp Ninh.

Một đạo ánh sáng thanh lãnh, bộc phát ra hơi lạnh thấu xương, quét về phía yết hầu của Diệp Ninh!

Một chiêu này, nhất định sẽ chết!

Hắn muốn dùng máu của Diệp Ninh, để thể hiện rõ ràng uy nghiêm của tiên môn!

"Đến rồi, rốt cuộc ta cũng chết!"

Diệp Ninh kích động run rẩy.

Cuối cùng!

Trải qua nhiều rắc rối như thế, vẫn là tiên nhân đáng tin cậy!

Quả nhiên sát phạt quả đoán, nên động thủ thì động thủ.

Đợi ta trở thành Thiên Đế, nhất định sẽ không quên ngươi!

Trong lòng Diệp Ninh, có một chút thưởng thức đối với Hạ Nguyên Nhất.

Đến đây, dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất của ngươi, không cần thương tiếc ta, xông về phía ta đi!

"Lớn mật, trẫm tuyệt đối sẽ không để cho ngươi tổn thương Diệp khanh!"

Nhưng mà chính vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc này, lại nghe thấy một tiếng quát lạnh vang lên.

Thế mà lại là Cơ Minh Nguyệt đi lên trước một bước.

Tay nàng cầm một ngọn đèn dầu!

Ngọn đèn dầu không có bấc, nhưng lại đốt lên hỏa diễm trắng tuyết.

Nàng nhẹ nhàng thổi, hỏa diễm vỡ vụn giống như pháo hoa.

Khi xuất hiện lại, nó đã đến bên cạnh người Diệp Ninh, đột nhiên bắn ra, khiến ánh sáng thanh lãnh mà Hạ Nguyên Nhất bắn ra tiêu tán vô hình!

“Hả? Đế khí?”

Tất cả mọi người kinh hãi.

Cái gọi là Đế khí, chính là đồ vật năm đó Đại Chu Thái Tổ từng sử dụng.

Bởi vì võ đạo của hắn thông thần, phàm là vật hắn sử dụng thường xuyên, đều sẽ nhiễm khí tức, ẩn thức sức mạnh không thể tưởng tượng được.

Chỉ tiếc dạng Đế khí này, ở mấy ngàn năm qua, đã tiêu hao gần như không còn.

Ở trong đó cũng có nguyên nhân tiên môn, bọn họ vì chèn ép tông môn, khiến cho hoàng thất giao ra một lượng lớn Đế khí.

Rất nhiều người đều cảm thấy, có lẽ trong tay Thiên Tử đã không còn Đế khí.

Không ngờ được, thế mà lại còn sót lại!

Đế khí chính là một đòn sát thủ, thời khắc mấu chốt có thể giữ mạng, Cơ Minh Nguyệt ẩn giấu nhiều năm, thế mà trong lúc này lại lấy ra để bảo vệ tính mạng của Diệp Ninh!

Đây là một sự trả giá rất lớn!

Nhưng mọi người đều có thể hiểu, dù sao Diệp Ninh là nhân vật bậc này, đáng giá để cho quân vương vì đó mà trả giá.

“Hôm nay trẫm và Diệp Khanh, quân thần cùng nhục, nếu như Chân Nhân muốn giết hắn,vậy thì hãy giết trẫm trước!”

Ánh mắt Cơ Minh Nguyệt kine định, nói ra từng chữ.

Khanh không phụ trẫm, trẫm nhất định không phụ khanh1

Dưới ánh nhìn của bất luận người này, đây đều là một màn cảm động.

Quân thần tương đắc như thế, lưu truyền ra, nhất định sẽ khiến cho vô số người đời sau mô phỏng theo.

Nhưng mà Diệp Ninh làm người trong cuộc, lại sắp bị làm cho tức điên rồi.

Hắn không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm Cơ Minh Nguyệt.

Thật giống như là bị một tên vô sỉ nhất đâm vào lưng!

Ta có một câu MMP không biết có nên nói không?

Ta giúp ngươi, thế mà ngươi lại hại ta!

Cơ Minh Nguyệt làm sao biết được Diệp Ninh có loại ý nghĩ kỳ lạ này, nàng thấy Diệp Ninh cả mặt khó tin, trong mắt đều là dáng vẻ phức tạp, nên tự động hiểu thành cảm động.

"Bậc nghĩa sĩ như Diệp khanh, có thể so với thanh hiền thời cổ, trẫm vị ngươi, cho dù bại lộ Đế khí, cũng đáng!"

Cơ Minh Nguyệt không nói ra lời này.

Nhưng trong ánh mắt nàng lại truyền rõ ràng ý tứ này.

Theo suy nghĩ của nàng, thời khắc này sẽ được sử sách ghi nhớ, thiên cổ lưu truyền, một vài năm sau, mọi người sẽ nhớ, từng có một đôi quân thần tin tưởng lẫn nhau, bảo vệ lẫn nhau như thế.

Tâm ý của hắn, Diệp Ninh cảm nhận được.

Chính là bởi vì cảm nhận được, nên mới càng có kích động mắng chửi người!

Tên hôn quân nhà ngươi có phải là bị bệnh không?

Chương 15: Tự hỏi cuộc đời ai mà không chết

Ta giúp ngươi, thế mà ngươi lại muốn cứu mạng ta!

Thế gian này còn có loại người độc ác như thế?

Không sai, dưới cái nhìn của Diệp Ninh, phàm là người giết hắn đều là huynh đệ tốt, muốn cứu hắn đều là kẻ địch.

“Hay lắm, không ngờ được thế mà trên tay bệ hạ còn giấu Đế khi, đây đúng là vượt ngoài dự đoán của tiên môn chúng ta!”

Hạ Nguyên Nhất bùng nổ giận dữ.

Diệp Ninh hỗn xược, vượt khỏi tưởng tượng của hắn

Cơ Minh Nguyệt chấp nhất, càng là cho hắn khó có thể tin.

Đột nhiên hắn ý thức được, người mà trong mắt thiên hạ đều cho là hôn quân, có lẽ cũng không có nhếch nhác như thế!

Ít nhất từ chuyện giấu Đế khí này, có thể thấy được hắn cũng không hề nghe lời như biểu hiện bên ngoài.

“Xin Chân Nhân giơ cao đánh khẽ!”

Thần sắc Cơ Minh Nguyệt kiên định, gắt gao nắm chặt ngọn đèn trong tay.

Hôm nay, biểu hiện của Diệp Ninh, có cỗ khí khái của thánh hiền.

Đây là nhân vật được ghi lại trên sách thánh hiền!

Nàng làm sao có thể để cho nhân vật bậc này chết ở trước mắt mình?

Vì thế, cho dù không tiếc bại lộ Đế khí, dẫn đến sự cảnh giác của tiên môn, nàng cũng không tiếc!

“Người này mắng chửi tiên môn, tội đáng chém, tuyệt đối không có nửa điểm đường lui hòa giải!”

Lông mày Hạ Nguyên Nhất nhíu chặt lại, lạnh lùng nói.

“Có điều bệ hạ đã mở miệng, bần đạo cũng nên nể mặt ba phần, như thế này đi, nếu như bệ hạ đồng ý chuyện phong vương, rồi lại để cho tên này quỳ thẳng hướng về phương hướng của Vũ Hóa Môn bảy ngày, bần đạo cũng có thể tha cho hắn một cái mạng!”

“Nếu không làm như thế, cho dù bệ hạ ở trên đại điện bảo vệ được hắn, nhưng hắn cũng có lúc rời khỏi hoàng cung.”

“Khi đó, bần đạo không thể bảo đảm được an toàn của hắn.”

Hạ Nguyên Nhất không ngốc.

Mặc dù Đại Chu đã là mặt trời lặn về phía tây, nhưng vẫn là chính thống, có thiên mệnh, có quốc vận.

Dám can đảm giết vua, nhất định sẽ bị trời trừng phạt.

Đừng nói là hắn, cho dù là Vũ Hóa Môn sau lưng hắn, cũng sẽ theo đó là tiêu đời.

Biện pháp duy nhất đối phó với Đại Chu, chính là cẩn thận thăm dò, từng bước một làm suy yếu thực lực của Đại Chu, đợi đến khi Thiên Tử mất đi lòng quân lòng dân, quốc vận tự nhiên sẽ sụp đổ.

Đến lúc đó, sẽ để mặc cho bọn họ bóp nghiến xoa tròn.

Cho nên nói, khi Cơ Minh Nguyệt cược tính mạng của mình, muốn bảo vệ Diệp Ninh, cho dù là Hạ Nguyên Nhất cũng cảm thấy khó giải quyết.

Nhưng hắn cũng không xoắn xuýt điểm này, ngược lại thông minh nghĩ đến phương pháp phá vỡ thế cục.

Ngươi chịu vì hắn trả một cái giá lớn thế này, chắc hẳn rất quan tâm đến sống chết của hắn đúng không?

Nếu đã như thế, vậy thì Diệp Ninh sẽ biến thành nhược điểm của ngươi!

Dùng mạng của Diệp Ninh, để uy hiếp Cơ Minh Nguyệt, có thể có được hiệu quả không tưởng.

Phong ba này, phong ba này chính là cái gọi đảo khách thành chủ!

Quả nhiên, Cơ Minh Nguyệt lập tức ngây người, trên mặt nàng hiện ra vẻ bối rối, mờ mịt nhiền về phía Diệp Ninh.

Nàng không ngờ được,thế mà Hạ Nguyên Nhất lại vô sỉ như thế, thế mà lại dùng tính mạng của Diệp Ninh để uy hiếp ngược lại nàng.

Rèm châu bên trên vương miện đang lắc lư, Diệp Ninh thông qua khe hở, nhìn thấy một gương mặt xinh đẹp như một con hồ ly trắng.

Chỉ nhìn thấy Thiên Tử, màu da trắng tuyết, trong đôi mắt ngập nước có chút mê mang, lộ ra vẻ điềm đạm đáng yêu.

Hắn liếc nhìn, thế mà lại có một loại cảm giác đau lòng.

“Tê, dáng vẻ của hôn quân này…”

Diệp Ninh run lập cập.

Nói đùa cái gì thế, thế mà hắn lại bị nhan sắc của một nam nhân làm cho kinh ngạc.

Là ta có vấn đề, hay là hắn có vấn đề?

Rốt cuộc tên hôn quân này là tính cách đàn bà, hay là nam sinh nữ tướng trong truyền thuyết?

Diệp Ninh lắc lắc đầu.

Không đúng!

Tên hôn quân này không đúng lắm.

Ta cũng không đúng lắm

Hắn có phải đàn bà hay không, đâu có liên quan gì đến ta, mục đích của ta là muốn tìm đường chết!

Đã nói là giết ta đâu?

Tại sao lại bắt đầu bàn điều kiện rồi?

Diệp Ninh phẫn nộ, hắn cảm nhận được sự không tôn trọng.

Ngươi không giết ta, có hỏi qua ý kiến của ta không?

Dựa vào cái gì lúc thì đòi giết lúc lại không giết, đây không phải là chơi ta sao?

Ta quyết không cho phép!

Suy nghĩ của hắn quay vòng, không cho hai người có cơ hội bàn điều kiện, ngửa mặt lên trời cười ha ha.

Tiếng cười của hắn vang vọng, lộ ra một cỗ hào hùng không màng sống chết.

“Bệ hạ không cần phiền não, chuyện này không có gì để nói cả, một khi phong vương, sẽ làm dao động căn cơ quốc gia, tính mạng của thần, sao có thể so sánh với căn cơ quốc gia? Nếu như bệ hạ thật sự đồng ý với đạo tặc này, thần chết cũng không nhắm mắt!”

Nghe thế, Cơ Minh Nguyệt rơi lệ.

“Nhưng mà như thế, ngươi sẽ chết.”

Diệp Ninh cười nhạt một tiếng.

Ở trong mắt hắn, không nhìn ra được một chút e ngại nào.

Chỉ có vẻ hưng phấn.

Chương 16: Tự hỏi cuộc đời ai mà không chết(2)

Hắn là một lòng muốn chết.

Nhưng mà dưới cái nhìn của nười khác ,đây là ánh sáng thánh hiền, là ánh sáng của người có lý tưởng!

“Không tiếc xả thân, mạnh mẽ nói nghĩa, Đại Chu truyền thừa vạn năm, nếu như thật sự diệt vong, sao có thể không có trung thần chết vì nước?”

Diệp Ninh bước từng bước về phía trước.

Hắn ngước cổ, giống như là nghênh đón cái chết vậy.

“Dù sao cũng nên có người đổ máu, vậy thì hãy để máu của bản quan, làm bước mở đầu khơi dòng này đi!”

Đây là hào hùng cỡ nào?

Đây là khí khái cỡ nào!

Tất cả những người chưa mất lương tâm, lập tức hốc mắt đều ướt sái.

Ánh sáng của nhân tính, vào thời khắc này bị đánh thức, rất nhiều người quên đi sợ hãi, nhao nhao bước lên phía trước một bước, căng thẳng nói.

“Diệp đại nhân, đừng!”

Trong lòng Diệp Ninh đang mắng chửi.

Tại sao còn có người muốn cản ta?

Trên mặt hắn nở nụ cười ấm áp, khoát khoát tay, ra hiệu đám người lui ra.

Lúc này, hắn đã bước đến trên bậc thềm ngọc.

“Xin Chân Nhân hãy động thủ!”

Hắn lạnh nhạt nói.

“Đừng, trẫm không cho phép ngươi chết! Ngươi còn trẻ như thế!”

Cơ Minh Nguyệt bi ai.

“Cuộc đời có ai mà không chết, chỉ mong giữ lại một mốc son trong lịch sử!”

Diệp Ninh bình tĩnh nói.

Trong kinh thành, biển người cũng đã sớm cuộn trào mãnh liệt.

Từ khi Nho đạo bị tiên môn chèn ép cho đến nay, Thánh Viện bị phong ấn, đại nho bị bắt giết, hạt giống đọc sách có chút tiếng tăm, từng người một hoặc là bị phế, hoặc là tự bản thân từ bỏ Nho đạo… Từ đó, Nho đạo bước vào thời kỳ thấp kém trước nay chưa từng có.

Mặc dù bây giờ Đại Chu vẫn là dựa vào văn nhân quản lý các nơi, chiếm cứ vị trí cao của triều đình cũng là nho sinh, nhưng mà nho sinh bây giờ so với nho sinh năm đó, đã sớm không thể vơ đũa cả nắm.

Có người từng nói, Nho đạo đã chết!

Đây là bi thương cỡ nào?

Nho gia bị đánh gãy cột sống, đã rất nhiều năm chưa từng có nhân tài gì xuất hiện.

Mà bây giờ, lại có người chính miệng nói ra thánh ngôn, dẫn đến thánh hiền cộng minh, xuất hiện dị tượng, chấn động toàn thành.

“Hay cho một câu sao có thể là vô danh, sử sách làm chứng, sông núi ghi tên, là hạng người nào lại có thể nói ra lời này?”

Mọi người còn đang suy nghĩ câu nói này.

Càng suy nghĩ, càng cảm thấy có khí phách lớn.

Đặt ở nhiều năm trước đó, Nho đạo hưng thịnh, đương nhiên nói ra lời này cũng sẽ khiến người khác chấn động, nhưng không đến mức có hiệu quả này.

Nhưng vừa đúng lúc thời gian này chính là tình cảnh thấp nhất ngàn vạn năm nay của Nho đạo, còn có người có được thánh ngôn bậc này, đây là điều không thể tưởng tượng nổi cỡ nào!

"Các vị mau xem, ánh sáng thánh hiền, quanh quẩn toàn thành, duy chỉ có trong hoàng cung, không có một chút động tĩnh nào, nói rõ người nói ra thánh ngôn, hơn phân nửa là ở trong hoàng cung!"

Có Tú tài lớn gan suy đoán, mặc dù tuổi hắn không lớn lắm, nhưng lại rất có sức quan sát.

"Hơn phân nửa… nhưng rốt cuộc là người nào?"

"Hôm nay trong hoàng cung, nhất định là xảy ra chuyện lớn, nghe lời đồn, tiên môn uy hiếp, muốn lập ra nước thứ bảy, lẽ nào…"

"Suỵt, chuyện của tiên môn, chúng ta đừng có nói bừa!"

Người đọc sách không phải người ngu, ngược lại rất thông minh, bọn họ suy nghĩ liên tưởng, rất nhanh đã đến gần với chân tướng sự thật.

Nhưng mà lại không dám nghĩ sâu hơn.

Nho sinh bây giờ, cột sống gãy rồi, đã sớm quen thuộc với dáng phủ phục dưới uy thế của tiên môn.

Cho dù là nghị luận ở sau lưng, cũng phải có gan lớn.

Trầm mặc.

Trầm mặc trong thời gian dài, ẩn giấu bên trong là một cỗ bi ai thật sâu.

Vốn dĩ những người đọc sách nên phóng khoáng tự do, sôi sục văn thương, chỉ điểm người thiên hạ, vậy mà lại mất đi gan nói chuyện.

Đây là bi ai cỡ nào?

Trong lòng các thư sinh rất mẫn cảm, bọn họ thưởng thức sự bi thương của nội tâm, bên trong miệng tràn đầy đắng chát.

Mà chính vào lúc này, bên trên bầu trời, bất ngờ bắn ra mấy chục đạo cột sóng.

Oanh!

Ánh sáng màu trắng óng áng, từng đạo cột sáng xông thẳng lên trời.

Thuận theo hiện tượng đó, vang lên tiếng đọc sách tràn ngập đất trời.

“Tử nói: “Sử dụng lễ nghĩa thì hòa là quý. Đạo trị quốc của các minh quân thời xưa đều như thế. Việc lớn nhỏ đều là như thế cũng có khi không thành công, vì biết hòa thuận hài hòa chỉ làm theo hòa thuận hài hòa mà không dùng lễ nghĩa điều tiết thì cũng không thành công vậy.”

Đây là “Luận ngữ”.

“Quan quan sư cưu, tại hà chi châu. Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu.”

Đây là “Kinh thi”.

“Sự vận chuyển của trời đất rất mạnh, người quân tử cũng theo trời mà không ngừng nghỉ tự cường. Khôn mang trọng trách của đất, người quân tử nhờ đức mà dung chở được vạn vật.”

Đây là “Dịch kinh”.

“Tri thức biết được do tiếp xúc với vạn vật, tiếp xúc với vật rồi sau đó kiến thức mới đến, có được sự hiểu biết thì ý niệm mới chân thành, ý niệm chân thành thì cái tâm mới ngay ngắn, tâm ngay thẳng mới tu chỉnh được bản thân.”

Đây là “Lễ ký”.

Chương 17: Ba tầng dị tượng, kinh thành chấn động

…

Tiếng đọc sách vang vọng kia, phảng phất như truyền đến từ thượng cổ, xuyên qua dòng sông thời gian, xuyên qua tro bụi rách nát, lưu lạc vào thời đại này, phát ra hào quang sáng chói.

Nhóm văn nhân sao có thể không rơi lệ?

Nhất thời, nước mắt chảy giàn dụa, phảng phất như trở lại mấy vạn năm trước, khi đó bọn họ cũng có khí phách thư sinh, chỉ điểm giang sơn!

Nhưng dị tượng ở trong bầu trời này cũng không bởi vì nước mắt của bọn họ mà dừng, bên trong cột sáng thần thánh kia, là từng pho tượng uy nghiêm.

Hoặc là lão giả, hoặc là trung niên.

Bọn họ tay cầm thước, sách, bút lông…

"Hình chiếu thánh hiền!"

Nhìn thấy một màn này, nhóm văn nhân thật sự điên rồi.

Nhất thời, trong toàn thành, không biết có bao nhiêu người quỳ gối!

Đât là thánh hiền thượng cổ!

Thế mà bọn họ lại xuất hiện hình chiếu!

Lẽ nào thời đại thuộc về người đọc sách lại đến rồi?

Nếu như đây chỉ là mơ, vậy thì mong được vĩnh viễn ở lại trong mơ!

Hình chiếu thánh hiền xuất hiện, khiến cho trong đất trời tản mát ra một mùi hương bút mực thanh thuần thấm vào trong ruột gan.

Vô số văn khí của người đọc sách tuôn ra, nhao nhao đột phá khống chế, đây là tiến bộ lớn!

"Đầu tiên là kinh điển vang lên, tiếp đó là hình chiếu thành hiền xuất hiện, hai tầng dị tượng lớn, lẽ nào có đại nho xuất hiện?"

Có lão nho sinh râu tóc bạc trắng, trong mắt hắn hiện ra ánh sáng kích động.

Đinh đinh thùng thùng!

Mà vào lúc này, dị tượng lớn thứ ba xuất hiện.

Trong kinh thành, tất cả ngọc khí, kim loại, toàn bộ chấn động.

Phát ra âm thanh thanh thúy dễ nghe, đàn tấu ra làn diệu hoàn mỹ không thuộc về nhân gian.

"Kim âm thanh ngọc chấn động, dị tượng lớn thứ ba!"

Người đọc sách gần như sắp điên rồi.

Lẽ nào thời đại của thượng cổ đến rồi sao?

Những thánh hiền tan biến ở trong dòng sông thời gian kia đến cứu vớt thế giới sao?

Ba dị tượng lớn cùng xuất hiện, kinh thành vì thế mà rung chuyển.

Hình chiếu của từng tôn thánh hiền, mặt hướng về phương hướng hoàng cung, chỉ thấy được trong đó có một lão giả còng lưng hơi cong eo, tay cầm một cuốn sách, chỉ về phía xa xa, miệng thì thầm.

"Cuộc đời có ai mà không chết?"

Hư ảnh một lão giả ở bên khác lắc lư, ông ta đã già lắm rồi, nhưng thân eo thẳng tắp nhẹ nhõm, thanh âm như sắt thép va chạm.

"Chỉ mong để lại một dấu son trong lịch sử!"

Đám người nhận ra hai thân ảnh này.

Người nói trước, là tả tướng thời kỳ Thái Tổ, người nói sau, là hữu tướng cùng một thời đại.

Hai người đều là đại nho đương thời, vào thời điểm Thái Tổ còn nhỏ bé nhất đã đầu nhập vào, cùng nhau thực hiện lý tưởng, sáng lập ra hoàng triều bất tử.

Vì thế, bởi vì công tích của hai người, sau khi chết đã đột phá bản thân, trở thành bán thánh!

Thân là bán thánh, đương nhiên có tư cách nhập văn miếu, thế mà hôm nay bọn họ lại tỉnh lại.

Bọn họ tỉnh lại, chính là vì một câu thơ.

"Cuộc đời có ai mà không chết, chỉ mong để lại một dấu son trong lịch sử!"

Người đọc sách lẩm bẩm, giống như điên dại.

Một thân ảnh trẻ tuổi cương trực bất khuất, phảng phất như trời đất sụp đổ, cũng không có một chút nào khiến hắn e ngại, xuất hiện ở trong đầu bọn họ.

"Tê, đây chính là người dẫn động ba dị tượng kia sao?"

"Thơ hay, nên uống cạn một chén lớn!"

“Chỉ dựa vào câu thơ này, hắn có thể lưu danh sử sách, ta dám chắc chắn, câu thơ này có thể lưu truyền vạn năm!”

Cho dù là người bình thường, sau khi nghe câu thơ này, cũng nhiệt huyết sôi trào lên.

Mà văn nhân đã gần như điên cuồng, có rất nhiều người giương nanh múa vuốt, hành vi phóng túng, chạy nhảy loạn trên đường, dùng loại phương thức này để phát tiết khí tức phóng khoáng đang phun trào trong cơ thể mình.

Nhưng phần lớn số người vẫn là đặt lực chú ý lên trên dị tượng ở trên trời.

Dị tượng hoàn toàn không có ý tiêu tán, chỉ thấy hư ảnh những thánh hiền kia, lại lần nữa chỉ về phía hoàng cung.

Một ánh sáng màu trắng như dải lụa, rót thành một cột áng sáng, từ trên trời cao, lao thẳng về phía hoàng cung.

“Lẽ nào là văn khí quán đỉnh!”

Có nhiều người bờ môi phát khô.

Một màn này khiến bọn họ không ngừng chấn động.

Trong truyền thuyết, chỉ có người có được tiềm chất thành hiền, mới có thể dẫn động ba dị tượng lớn.

Mà để xem như ban thưởng, hình chiếu tiên hiền, sẽ ban cho người đó văn khí quán đỉnh.

Người có được văn khí quán đỉnh, nếu như không có gì ngoài ý muốn, nhất định sẽ có được thành tựu đại nho.

Chỉ là không biết thế đạo hiện nay, còn có thể trở thành thổ nhưỡng của đại nho không?

Điểm này ai cũng không biết.

Trong triều đình.

Đám người cũng đắm chìm trong sự chấn động câu thơ này mang đến.

Nhưng Diệp Ninh lại là khóc không ra nước mắt.

Thật ra suy nghĩ của Diệp Ninh rất đơn giản, chỉ có hai nguyên nhân.

Một là chọc giận Hạ Nguyên Nhất, bức bách người cho hắn một đao dứt khoát.

Chương 18: Chính khí cuồn cuộn, tiên môn sợ hãi!

Một cái khác, thì chính là đóng vai trung thần, nếu như đều là chết, vậy thì không bằng chết oanh oanh liệt liệt một chút.

Nhưng hắn lại đánh giá thấp lực ảnh hưởng câu thơ này mang đến.

Đây cũng là điều hợp lý, dù sao ở trước ngày hôm nay, hắn vẫn chỉ là một người hiện đại bình thường.

Hắn rất khó tưởng tượng, một câu thơ từ bản thân thuộc làu, ở trong tai những người thời cổ đại này nghe được, lại là chấn động bậc nào.

Hắn còn quên đi một điểm, đó chính là thế giới này cũng không bình thường.

Đây là một thế giới kỳ quái, có tiên nhân, có yêu ma, có sức mạnh siêu phàm tồn tại.

Hắn là một người đọc sách, cho dù tiền thân có trình độ bình thường, nhưng quả thật cũng là đệ tử Nho môn,

Nếu như đã là đệ tử Nho môn, vậy thì nhất định sẽ có văn khí lưu lại.

Diệp Ninh đọc một câu thơ không sao, nhưng mà theo sau câu thơ này, lại khiến cho văn khí trong cơ thể hắn cũng theo đó sôi trào lên!

Lúc đầu, văn khí trong cơ thể hắn cũng không nhiều, nhiều nhất xem như là tia nước nhỏ, còn xa mới có thể đạt đến cấp độ sôi trào.

Nhưng "dùng văn chở đạo", hắn đọc lên một câu thơ, lập tức khiến văn khí tiêu tán giữa đất trời này toàn bộ tụ lại đến đây.

Mà đây còn không phải là điều kỳ quái nhất.

Điều kỳ quái nhất chính là, thuận theo văn khí lao đến, còn có chính khí rời rạc trong đất trời này.

Chính khí là cái gì?

Chính khí chính là khí chính nghĩa nhất trong đất trời, chỉ có người có phẩm chất đạo đức cao thượng, mới có thể dưỡng ra một thân chính khí.

Mà trên điện Kim Loan trong hoàng cung, từ trước đến nay chính là không bao giờ thiếu người có chính khí!

Mặc dù bây giờ Nho đạo suy thoái, nhưng quá khứ huy hoàng đã qua, không biết có bao nhiêu danh thần danh tướng thẳng thắn phát biểu suy nghĩ trong lòng ở trên điện Kim Loạn.

Chính khí bọn họ để lại nơi này, có thể nói là nhiều như biển.

Câu thơ này do Văn Thiên Tường sáng tác, bản thân nó đã mang theo chính khí.

Không phải người có khí khái, cũng không thể nào viết ra được dạng thơ này.

Thế là, sức mạnh ở trên chính câu thơ, sinh ra hô ứng với chính khí ở khắp mọi nơi trong thiên địa này.

Đồng thời cũng tràn vào trong cơ thể Diệp Ninh.

"Không hay rồi!"

Mặc dù Diệp Ninh còn có chút không rõ tình huống, nhưng hắn cũng cảm thấy bản thân khác trước đó.

Trong cơ thể nóng hầm hập.

Có một cỗ sức mạnh không nói rõ được cũng không miêu tả rõ được, đang phun trào ở trong đan điền của hắn.

"Hình như ta đã biến khéo thành vụng rồi!"

Diệp Ninh hoảng loạn rồi.

Vốn dĩ hắn đã sớm nên chết, bởi vì quá nhiều ngoài ý muốn, nên sống đến tận bây giờ.

Nhưng hình như lại có chuyện ngoài ý muốn xuất hiện rồi.

Không được!

Hôm nay ta nhất định phải chết!

Hắn nghiến răng nghiến lợi, trong mắt vằn vện tia máu.

“Xin Chân Nhân mau chóng giết ta!”

Hắn cất bước đi về phía trước, mong mỏi Hạ Nguyên Nhất lập tức động thủ.

Nhưng mà hắn lại khác lúc trước.

Ngay vào lúc hắn nói “xin nhanh chóng giết ta”, chính khí trong cơ thể phun trào, mỗi một chữ nói ra, đều giống như kinh lôi nổ vang!

Lại phối hợp với hai mắt hắn đỏ bừng, bộ dáng hùng hổ dọa người, thế mà lại dọa sợ Hạ Nguyên Nhất.

Khiến cho tâm thần hắn chấn động, lùi về phía sau một bước!

“Chuyện này sao có thể!”

Hắn hít một hơi khí lạnh.

Diệp Ninh vẫn là Diệp Ninh kia, nhưng bây giờ cả người lại cho người khác cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Trên người hắn, mang theo một cỗ khí chất đặc biệt.

Cỗ khí chất này, giống như mặt trời huy hoàng hừng hực lại ôn nhuận giống như ánh trăng thuần khiết.

Đây là… Chính khí cuồn cuộn!

“Trời ạ, thế mà hắn lại có thể dưỡng ra chính khí cuồn cuộn!”

“Chỉ có đại nho, mới có thể dưỡng thành chính khí cuồn cuộn!”

“Chính khí cuồn cuộn, cương trực không thiên vị, chỉ có người thành tâm thành ý giữa trời đất mới có thể có được!”

“Từ nay về sau thần quỷ lui tránh, yêu tà khó đến gần!”

Văn võ cả triều, quan to hiển qúy, đều rơi vào trong điên cuồng.

Đây là cái gì?

Đây là thần tích!

Ở thời đại như bây giờ, ở ngay dưới mí mắt của bọn họ, tận mắt nhìn thấy một người dưỡng thành chính khí cuồn cuộn, đây là chấn động cỡ nào.

“Lẽ nào là trời hù hộ Đại Chu, thánh hiền giáng trần giúp đỡ trẫm!”

Đôi mắt Cơ Minh Nguyệt nhìn xung quanh sáng lên, giống như bị dính chặt, đã không có cách nào dịch chuyển khỏi người Diệp Ninh.

“Kẻ này không thể giữ!”

Mà bỗng nhiên con ngươi của Hạ Nguyên Nhất co nhỏ lại.

Hắn không có lòng quan tâm cảnh tượng xấu hổ vừa rồi hắn bị kinh sợ đến lùi ra sau một bước, bởi vì hắn cảm nhận được một sức mạnh khủng bố ở trên người Diệp Ninh!

Tên này quả thực là một yêu nghiệt!

Thế đạo bây giờ như thế, có thể gọi là tận thế của Nho môn, Thánh Viện cũng bị phong ấn, thế mà hắn lại tu thành chính khí cuồn cuộn, đây… đây đúng là lợi hại mà?

Chương 19: Ngươi đừng qua đây

Giữ lại kẻ này, hậu họan vô cùng!

Hắn hoàn toàn động sát ý.

Lần này, không liên quan đến sứ mệnh, chỉ một bản năng của đệ tử tiên môn, phải bóp chết nguy hiểm từ trong nôi.

Có lập Tấn quốc hay không không quan trọng, quan trọng là kẻ này phải chết!

Hắn chỉ một ngón tay ra.

Cho dù liều mạng bỏ mình, cũng phải tiêu diệt tên yêu nghiệt này!

Nhưng đúng lúc này, một đạo cột sáng màu trắng, từ trong bầu trời giáng xuống, xuyên thấu tầng tầng lớp lớp cung điện, trực tiếp chiếu vào trên người Diệp Ninh.

Văn khí quán đỉnh, cuối cùng cũng đến rồi!

Văn khí quán đỉnh!!!

Tất cả mọi người nghẹn họng nhìn trân trối, bị một màn này hù dọa.

Vào nhiều năm trước đó, thời điểm Nho đạo thịnh vượng, văn khí quán đỉnh chính là một chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Về sau Nho đạo xuống dốc, văn khí quán định càng biến thành chuyện trong truyền thuyết.

Rất nhiều người âm thầm cho rằng, tình huống này đã không có khả năng xuất hiện nữa.

Nhưng nhìn cột sáng kia từ trên cao giáng xuống, văn khí tinh thuần mênh mông như thế, ngoại trừ văn khí quán đỉnh, thì còn có thể là cái gì?

"Người này thật sự là may mắn, có điều đáng tiếc, đáng tiếc…"

Đám người vừa hâm mộ, lại vừa tiếc hận.

Là ao ước mà không phải đố kỵ.

Đánh giá một đệ tử Nho gia rất đơn giản, chỉ cần nhìn hai phương diện.

Một là phẩm đức.

Diệp Ninh trung nghĩa vô song, thấy chết không sợ, phẩm đức không có bất cứ vấn đề gì.

Hai là văn chương.

Trong miệng Diệp Ninh liên tiếp nói ra câu chữ vàng, còn có thể viết ra danh ngôn thiên cổ "Cuộc đời có ai mà không chết, chỉ mong giữ lấy mốc song trong lịch sử" bậc này.

Tuyệt đối được gọi là văn chương nổi bật.

Dạng người này, đã không thể dùng người đọc sách bình thường để đánh giá.

Đây là quốc sĩ!

Nhân tài kiệt xuất, được thánh hiền chú ý, ban thưởng xuống, không có gì thích hợp bằng.

Thuận theo văn khí quán đỉnh giáng xuống, trong hoàng cung xuất hiện một đạo gông xiềng vô hình, rốt cuộc đám người ở trong đại điện cũng chú ý đến tình huống bên ngoài.

"Kim âm thanh ngọc chấn động, hình chiếu thánh hiền, kinh điển cùng vang lên… Ba dị tượng lớn, cổ kim hiếm thấy!"

Đám người tự lẩm bẩm.

Đáng tiếc, Diệp Ninh sinh sai thời đại, nếu như ở quá khứ, dựa vào văn khí quán đỉnh ngày hôm nay, sớm muộn gì hắn cũng có thể trở thành đại nho.

Thật là đáng tiếc.

Nhưng ai cũng không biết, Diệp Ninh được thánh hiền ưu ái, lúc này tâm thái sắp sụp đổ rồi.

Ngươi đừng qua đây!!!

Nội tâm của hắn đang hô hoán!

Có phải là có bệnh không?

Có phải là có bệnh không!

Ta chẳng qua chỉ là đọc hai câu thơ, đến mức làm ra động tĩnh lớn như thế sao?

Đọc thơ thì sai sao?

Sai sao?

Dựa vào cái gì đối đãi với ta như thế?

Cảm nhận được văn khí bàng bạc rót vào trong cơ thể, trong lòng Diệp Ninh chỉ có bi ai.

Hắn đang dần dần trở nên mạnh mẽ.

Nhưng hắn không muốn một chút nào.

Bởi vì chỉ cần hắn chết, lập tức có thể trở thành Thiên Đế.

Đây chính là Thiên Đế đó!

Ta căn bản không cần cố gắng, là có thể đi đến đỉnh cao!

Nhưng mọi chuyện đã không phải là hắn định đoạt nữa.

Văn khí tràn vào trong cơ thể của hắn, từng đạo thanh âm thánh hiền, quanh quẩn ở trong đầu Diệp Ninh.

Oanh!

Trong đầu, phảng phất như có một mảnh hỗn độn bị đánh nát.

Cả người Diệp Ninh đều nở hoa rồi.

Tinh khí thần, lên cao đến một cấp độ trước nay chưa từng có.

“Văn đảm thành rồi!”

Đám người không ngừng cảm khái.

Nếu như muốn có thành tự lớn ở Nho đạo, đầu tiên phải ngưng tụ văn đảm.

Muốn tu thành văn đảm, tuyệt đối không không phải chuyện đơn giản.

Nói từ một góc độ nào đó của Nho đạo, so với tiên đạo còn khó khăn hơn.

Dù sao tiên đạo cũng chỉ là theo đuổi sức mạnh.

Mà Nho đạo, lại là nội tu phẩm đức, ngoại tu văn khí.

Một người xảo trá, sẽ không có được chính khí cuồn cuộn.

Không có cái gì có thể chứng minh phẩm cách của một người hơn chính khí cuồn cuộn.

Văn khí quán đỉnh, lập tức làm bớt đi mấy chục năm khổ tu của Diệp Ninh.

Hắn tu thành văn đảm, văn khí ở trong cơ thể giống như là có nơi thuộc về, ào ạt tràn vào.

Thế là khí tức trên người hắn thêm mạnh mẽ hơn.

Loại mạnh mẽ này, khiến Thiên Tử reo hò, khiến Diệp Ninh rơi lệ.

Ta… Ta thật sự không muốn thế này!

Diệp Ninh đặt tất cả hi vọng lên trên người Hạ Nguyên Nhất.

“Chỉ dựa vào người, dũng sĩ, giết ta đi!”

Hạ Nguyên Nhất cũng nghĩ như thế.

“Tên này có thể gọi là yêu nghiệt, có thể ở trong loại tình huống này, dẫn động dị tượng, văn khí quán đỉnh, nếu như để hắn tiếp tục trưởng thành, sợ rằng sẽ trở thành họa lớn của tiên môn, ta nhất định phải giết hắn!”

Hắn liều mình.

Vốn dĩ đã là ý nhất định phải giết, nhưng bây giờ đã thay đổi một ý nghĩ khác.

Cho dù đồng quy vu tận, cũng phải giết chết tên yêu nghiệt này!

Hắn quả quyết như thế.

Anh dũng nhào đến.

Sau đó…

Lại giống như diều đứt dây, bay ngược ra ngoài.

Chương 20: Ngươi đừng qua đây(2)

Rất rõ ràng, văn khí quán thể do hình chiếu thánh hiền chủ đạo.

Cho dù chân thân bọn họ không phải ở đây, chỉ là một lạc ấn Tinh Thần, nhưng cũng không phải thứ mà một Chân Nhân có thể chống lại.

Vào thời điểm thánh hiền thời cổ dìu dắt hậu nhân của mình, Hạ Nguyên Nhất như chó điên nhào lên, sẽ là kết quả gì?

Chuyện đó không cần nói cũng biết.

Hắn liên tiếp phun ra ba ngụm máu, máu tươi nhuộm đỏ thềm ngọc.

Thể thể giống như là túi vải rách, trùng điệp đập vào trên cột điện Kim Loan, sau đó bịch một tiếng, rơi xuống đất.

Chỉ thấy hắn tóc tai bù xù, máu me khắp người, cả mặt trắng bệch.

Rất rõ ràng tình huống không ổn.

“Tê!”

Không biết bao nhiêu người hút một hơi khí lạnh.

Nhìn một màn này thật sự là quá hoang đường.

Vốn dĩ cho rằng người nhất định chết là Diệp Ninh, kết quả lại là tiên nhân cao cao tại thượng ngã xuống.

Nhìn thấy bộ dáng này của hắn, có thể sống được hay không lại là hai chuyện.

Mọi người nhìn Diệp Ninh, đều giống như là gặp quỷ.

Người này thật là đáng sợ!

Không ra tay, vậy mà lại chơi chết một Chân Nhân.

Nhưng mà Diệp Ninh lại là khóc không ra nước mắt, nhìn Hạ Nguyên Nhất thê thảm, trong lòng hắn gấp như lửa đốt.

Trong lòng hắn nghĩ, bên trong miệng cũng nói ra âm thanh.

“Mau đến giết ta đi!”

Hắn rất chân thành.

Hạ Nguyên Nhất nghe xong, hương vị châm chọc thật sự quá nặng.

“Ngươi!”

Hắn giơ ngón tay lên, chỉ vào Diệp Ninh.

Sau đó cái đầu nghiêng một cái, tắt thở.

A đây…

Hạ Nhất Nguyên chết rồi.

Đối với cái chết của hắn, Diệp mỗ nên hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Nhưng mà Diệp Ninh không hề muốn chịu trách nhiệm chút nào.

Hắn chỉ có bi thương vô tận.

Nếu như có thể, hắn rất muốn nhào đến, hô to với Hạ Nguyên Nhất.

“Đứng dậy, ngươi giết ta đi!”

Nhưng rõ ràng điều này không thể.

Người đã chết rồi.

Hắn làm như thế, chắc chắn không được coi là con người.

Thế là, hắn chỉ có thể đứng ngốc tại chỗ, nội tâm vô cùng lộn xộn.

“Hóa ra, muốn chết cũng không dễ dàng như thế.”

Diệp Ninh vẫn còn đang đắm chìm trong đau khổ không thể chết thành công, nhưng mà những người khác, lại rơi vào bên

trong hoảng sợ.

Lý do hoảng sợ rất đơn giản.

Hạ Nguyên Nhất chết rồi.

Vũ Hóa Môn Chân Nhân, cứ như thế công nhiên chết ở trên triều đình.

“Chuyện này lớn rồi!”

Vũ Hóa Môn tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ!

Tất cả mọi người đều chắc chắn điểm này.

“Diệp đại nhân… Bản vương bội phục!”

Tào Mãnh muốn nói cái gì, nhưng lại nghẹn lời, cuối cùng, chỉ là chắp tay, xoay người rời đi.

Lượng từ ngữ của hắn là thật sự ít.

Nếu như đổi lại là cư dân mạng ngu xuẩn thời hiện đại, nhất định sẽ nói, ôi trời, huynh đệ thật là lợi hại, cứ như thế tiên nhân bị ngươi giết chết rồi!

Các vương còn lại, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Diệp Ninh, rồi cũng theo đó rời đi.

Người này tiêu đời rồi.

Nếu như phong mang đã lộ, còn hại chết Hạ Nguyên Nhất, tiên môn nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

Nếu như đủ thông minh, vậy thì đừng có liên quan gì với Diệp Ninh.

Văn võ bá quan còn lại, không thoải mái như thế, trước khi Cơ Minh Nguyệt tuyên bố bãi triều, bọn họ không dám tùy tiện rời đi.

Nhưng phần lớn người, thái độ đối với Diệp Ninh, đều là chỉ sợ tránh không kịp!

Mặc dù hành động trước đó của Diệp Ninh vĩ đại, khiến bọn họ hổ thẹn, cảm động, đã từng làm tỉnh lại nhiệt huyết đã qua của bọn họ trong thời gian ngắn.

Nhưng cuối cùng con người vẫn là phải tỉnh táo lại.

Sau khi tỉnh táo lại, bọn họ phân tích lợi và hại, đã biết không thể có bất kỳ liên quan gì với Diệp Ninh.

Họ Diệp ngươi không sợ chết, có khí khái của thánh hiền thời cổ, ta bội phục ngươi, những cũng không đại biểu ta muốn chết chung với ngươi.

Chỉ có một số người cực ít, bởi vì lời nói hành động của Diệp Ninh mà thức tỉnh, trong lòng âm thầm coi Diệp Ninh giống như hải đăng, tình nguyện cùng đi lên với hắn.

"Diệp khanh yên tâm, có trẫm ở đây, nhất định sẽ không để cho tiên môn dễ dàng mưu hại ngươi!"

Cơ Minh Nguyệt cũng rất đau đầu.

Nàng muốn bảo vệ Diệp Ninh, nhưng từ xưa đến nay cũng chưa từng nghĩ muốn chơi chết Hạ Nguyên Nhất.

Hạ Nguyên Nhất này vừa chết, mọi chuyện đã có chút không chịu khống chế rồi.

Nhưng nàng có trách nhiệm.

Bậc trung thần như Diệp Ninh, nàng muốn bảo vệ, nhất định phải bảo vệ đến cùng!

"Thật ra bệ hạ có thể mặc kệ ta…"

Diệp Ninh rùng mình một cái.

Trong lòng oán khí ngập trời.

Tên hôn quân nhà ngươi, có phải là bị bệnh không hả, thế mà lại muốn cứu tính mạng của ta!

"Không, khanh là quốc sĩ vô song, có di phong của thánh hiền… Khanh không phụ trẫm, trẫm cũng không phụ khanh!"

Cơ Minh Nguyệt chân thành mà nhiệt liệt.

"…"

Diệp Ninh im lặng.

Hắn day day huyệt thái dương, đi về ra phía bên ngoài.

Hắn muốn yên tĩnh một chút.

Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, hắn cần tổng kết một chút, rốt cuộc vì sao hắn lại không chết thành công?

Chương 21: Diệp đại nhân tuyệt vời

Rốt cuộc là nồi của ai?

Hắn vừa đi, đương nhiên triều hội cũng giải tán.

Hôm nay đám người đều chịu kích động rất lớn, mỗi người đều muốn yên tĩnh một chút.

Vừa ra đến cửa điện, Lưu Cẩn đã vây lại.

Trên mặt hắn đỏ lên, trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Ninh, tràn đầy vẻ sùng kính.

“Diệp đại nhân, lợi hại!”

Hắn không có nhiều từ ngữ hoa lệ để trau chốt.

Vây quanh bên người Diệp Ninh, nhiệt tình như lửa.

Lưu Cẩn là thật sự bội phục.

Diệp đại nhân đúng là anh hùng chân chính!

Tại sao trước kia hắn không nhìn ra vậy?

Quả nhiên người xưa nói rất đúng, là vàng rồi cũng sẽ có ngày phát sáng.

Khối vàng chân chính như Diệp đại nhân, hôm nay không phải là đã phát sáng rồi sao?

“Tìm cho ta một chỗ yên tĩnh, ta muốn ngồi một mình một lúc.”

Diệp Ninh ngắt lời nói khoác không ngừng nghỉ của Lưu Cẩn.

“Được!”

Lưu Cẩn lập tức đồng ý.

Hoàng cung rất lớn, có rất nhiều chỗ yên tĩnh.

Lưu Cẩn dẫn Diệp Ninh, đến một thiên điện, sau đó hắn đi ra, tự mình canh giữ ở cửa.

Đây là chuyện duy nhất mà một người bình thường có địa vị thấp nhất như hắn có thể làm vì anh hùng.

Diệp Ninh ngồi trong đại điện ba canh giờ.

Một nửa thời gian, dùng để tìm hiểu rõ tình hình thân thể của mình.

Đầu tiên, văn khí nhập thể, quả thật khiến cho hắn một bước lên trời.

Từ một thư sinh yếu đuối, lập tức có được sức mạnh không kém.

Nếu không phải Thánh Viện bị trấn áp, Nho đạo trống rỗng không xương, hắn sẽ không chỉ có một chút thành tựu này.

Văn khí còn lại cũng không tiêu tán, mà chồng chất ở trong cơ thể Diệp Ninh, tương lai, rồi cũng sẽ có lúc dùng đến.

Đối với Diệp Ninh mà nói, đây đều là bom hẹn giờ.

Nếu như có thể, hắn rất muốn phế bỏ văn khí của mình.

Nhưng mà lại không thể.

Vì thế hắn rất ưu thương.

"Bây giờ, ta muốn chết là càng khó hơn rồi…"

Hắn liên tục thở dài.

Một nửa thời gian còn lại, Diệp Ninh dùng để suy nghĩ.

Hắn sắp xếp lại toàn bộ sự việc, muốn biết rõ vì sao hắn không chết thành công?

Trách văn võ bá quan quá vô dụng?

Trách Tào Mãnh quá kỳ quái?

Trách Cơ Minh Nguyệt xen vào việc của người khác?

Trách Hạ Nguyên Nhất không có bản lĩnh?

Dường như cũng có thể trách, nhưng dường như cũng không liên quan đến bọn họ.

"Cùng không thể trách lên đầu ta đi?"

Diệp Ninh lắc đầu.

Cuối cùng đưa ra được kết luận.

Chỉ là trùng hợp thôi.

Hắn không có mấy hiểu biết đối với bọn họ, vừa mới xuyên không qua, quá tự tin.

Không chết thành công, có thể chính là may mắn kém một chút.

May mắn cũng không thể vĩnh viễn kém như thế đi?

Dù sao muốn chết, cũng không phải là chuyện có bao nhiêu khó khăn.

“Sinh mệnh không nghỉ, không dừng tìm đường chết!

Diệp Ninh hít sâu một hơi.

Đi ra cửa điện.

Lưu Cẩn đã canh ở đây ba canh giờ, vẫn luôn đứng đó, thực lực sắp không chống đỡ được, nhưng hắn vẫn cắn răng kiên trì.

“Ngươi vẫn luôn đợi ở đây?”

Diệp Ninh là người hiện đại, vẫn có chút không quen với phong cách của người cổ đại, nhìn thấy Lưu Cẩn vẫn luôn đứng canh ở đây, trong lòng có chút xúc động.

“Có thể đứng canh cho bậc anh hùng như Diệp đại nhân, là vinh hạnh cho hoạn quan như ta!”

Lưu Cẩn mở miệng cười.

Diệp Ninh vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Trong đầu đang thở dài, ta căn bản không muốn làm anh hùng.

Có điều lời này hắn không nói ra.

Hắn đi theo Lưu Cẩn, đi thẳng đến cửa cung.

Sắc trời đã muộn, ngoại thần không thể ngủ lại trong cung, đây là quy củ.

Diệp Ninh cũng hoàn toàn không có ý ở trong cung.

“Diệp đại nhân bảo trọng.”

Lưu Cẩn khom người hành lễ.

Diệp Ninh khoát tay áo, bước ra cửa cung.

Nhưng lại không chú ý đến, bên trong ánh mắt thủ vệ cửa cung nhìn hắn, tràn ngập tôn kính và bội phục.

Bước ra cửa cung, đi về phía trước mấy chục bước, Diệp Ninh ngây người.

Chẳng biết từ lúc nào, bên ngoài đã có một lượng lớn người đọc sách tụ tập.

Liếc nhìn đến, vậy mà lại không thấy đầu cuối.

Người đọc sách nhìn thấy Diệp Ninh, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt, nhao nhao khom người cúi xuống.

"Giận dữ mắng tiên môn, đền đáp quân vương, thành tâm thành ý, có thể gọi là quân tử thiên cổ… Diệp đại nhân, tuyệt vời!"

Tiếng hô của nho sinh, giống như núi hô biển gào, dồn dập lao đến.

Nhất thời, Diệp Ninh đứng chết trân tại chỗ.

Trong đầu giống như bị thứ gì đó chặn lại.

Diệp Ninh ở trong cung suy nghĩ mấy canh giờ.

Nhìn thời gian không phải rất nhiều, nhưng đủ cho văn võ cả triều lan truyền chuyện đã xảy ra ngày hôm nay ra ngoài.

Dù sao, động tĩnh hôm nay náo động thật sự quá lớn, vừa có hình chiếu thánh hiền lại vừa có kim âm thanh ngọc chấn động.

Vô số người đều đang chú ý vào hoàng cung.

Mọi người rất muốn biết, người trẻ tuổi bọn họ thông qua hình chiếu thánh hiền nhìn thấy kia, rốt cuộc là người phương nào.

Bây giờ bọn họ biết rồi.

Người kia tên là Diệp Ninh.

Vốn dĩ chỉ là một tỉ quan nho nhỏ, nhưng lại đứng ra vào thời khắc quan trọng, thà rằng bỏ mình, cũng không giao ra ngọc tỉ.

Chương 22: Chịu nhục, khuôn mặt thật của gian thần!

Hắn thấy chết không sợ, công khanh cả triều ở trong mắt đều như cặn bã, thậm chí hắn còn giận dữ mắng tiên môn, hô to "loạn thần tặc tử, người người phải tru diệt!"

Đây là hành động vĩ đại cỡ nào?

Hành động vĩ đại như thế, thiên cổ hiếm thấy.

Đặt ở trong sử sách, có thể gọi la tráng sĩ đứng đầu thiên cổ!

Đây là thời đại nho gian đang xuống dốc.

Càng xuống dốc, càng sẽ nhớ về quá khứ vinh quang, sẽ càng chờ mong anh hùng xuất hiện.

Diệp Ninh xuất hiện, đã thỏa mãn nhu cầu tinh thần của vô số người.

Người đọc sách chúng ta, đúng nên như thế!

Cho nên dường như hơn phân nửa người đọc sách ở kinh thành đều chen chúc đến đây, phần lớn bọn họ, đều bị khí khái của Diệp Ninh lây nhiễm.

Bọn họ muốn dùng phương thức của mình, để ca ngợi hành động vĩ đại của Diệp Ninh.

Diệp Ninh làm người hai đời, chưa từng trải qua cảnh tượng như ngày hôm nay.

Đám người kia quỳ gối xuống, lời nói trong miệng đều là khen ngợi hắn.

Từ bên trong con mắt của họ, có thể nhìn thấy tôn sùng, cuồng nhiệt và kính nể.

Loại ánh mắt này, theo bản năng khiến cho Diệp Ninh không thoải mái.

Trong thời gian ngắn cũng làm cho chân tay hắn luống cuống.

Bởi vì thật ra hắn cũng không phải là loại người ở trong miệng mọi người đang nói đến.

Đại công vô tư, thấy chết không sợ, bênh vực lẽ phải, đền đáp quân vương… Giống như toàn bộ tất cả đặc điểm tốt đẹp nhất của người đọc sách đều xuất hiện ở trên người hắn.

Nhưng hắn rõ ràng, mọi chuyện không phải như thế.

Bản ý của hắn, thật ra chỉ vì bản thân hắn, sở dĩ biến thành như bây giờ, chỉ có thể nói là trùng hợp và hiểu lầm.

“Chuyện ta làm, đã mang đến hi vọng cho bọn họ.”

Diệp Ninh than khẽ.

Lúc này, đột nhiên hắn có một tia dung nhập như thế, đối với thế giới xa lạ này.

Bọn họ không phải “NPC” trong trò chơi, mà là người sống có tình cảm, có thứ theo đuổi, có mơ ước.

Giống với rất nhiều người trẻ tuổi trong kiếp trước ở Trái Đất, bọn họ cũng có mơ ước, chỉ vì đủ loại nguyên nhân mà ước mơ đó bị bóp chết.

Bọn họ nhìn Diệp Ninh, giống như đang nhìn chúa cứu thế.

“Ta không phải chúa cứu thế, vốn dĩ ta chỉ là người khách qua đường, chuyện có thể làm được không quá nhiều.”

Diệp Ninh trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn là nhận rõ bản thân.

Có thể mang đến hi vọng cho mọi người, hắn rất vui mừng.

Nhưng bản ý của hắn sẽ không thay đổi, hắn chỉ muốn tìm đường chết, sau đó một bước lên trời, chỉ đơn giản như thế.

Đi về phía trước, đám người tránh ra một con đường.

Dưới ánh mắt cuồng nhiệt của mọi người, hắn dần dần đi về phía trước.

…

“Diệp đại nhân một đêm thành danh, bất luận là bao nhiêu năm trôi qua, tên của hắn, nhát định trong sử sách sẽ có ánh sáng thuộc về một mình hắn.”

Đêm khuya, hoàng cung, một âm thanh có vẻ già nua vang lên.

“Chỉ tiếc, thành danh mang đến cho hắn không phải chỗ tốt, mà là sự kiêng kỵ của tiên môn, an nguy của hắn, trẫm rất lo lắng.”

Giọng nói của Cơ Minh Nguyệt cũng vang lên.

Nếu như lúc này Lưu Cẩn ở đây, nhất định sẽ vô cùng phẫn nộ.

Bởi vì lão giả ngồi đối diện Thiên Tử, chính là thủ lĩnh của gian đảng, tả tướng Liễu Thận!

Người này quả thực là hèn hạ vô sỉ, ngày bình thường mê hoặc quân vương, giết hại trung lương, trắng trợn vơ vét của cải, là một đại gian thần chân chính.

Bởi vì có cái gọi là thời điểm vong quốc, nhất định có yêu nghiệt.

Ở trong mắt vô số người, Liễu Thận chính là yêu nghiệt đó!

Lưu Cẩn cho rằng, Liễu Thận phạm phải tội lớn như thế, thiên hạ người người muốn trừng trị, sở dĩ có thể sống đến bây giờ, tất cả đều là nhờ có thánh gia.

Nếu như không có Thiên Tử tín nhiệm, hắn đã sớm chết rồi.

Nhưng mà hôm nay, Thiên Tử bị ngoại thần uy hiếp, cục diện nguy hiểm cỡ nào, tên gian thần là hắn, tính cả gian tặc dưới trướng hắn, vậy mà không có một người nào vào triều!

Đây là cái gì?

Đây là đào binh!

Dạng người này, lẽ nào không nên bị trời giáng ngũ lôi xuống đánh sao?

Nhưng hết lần này đến lần khác, hắn vẫn yên vị ngồi ở đây.

Nhìn từ sắc mặt của Cơ Minh Nguyệt, cũng không có chút ý nào trách hắn.

“Ai, đây cũng là chỗ lo lắng của lão thần, thế cục bây giờ, tiên môn vong tâm của Đại Chu ta bất từ, phàm là trung thần nghĩa sĩ, nhất định sẽ nhắm vào. Muốn sống sót, làm một chút chuyện, giống như lão thần, tự bôi nhọ mình, phủ thêm một túi da gian thần, làm một gian nịnh đứng đầu thiên cổ!”

Trong giọng nói của Liễu Thân lộ ra vẻ tự giễu nồng đậm.

Hôm nay, Diệp Ninh nhận được tôn kính của vô số người, được mọi người gọi là tráng sĩ đứng đầu thiên cổ.

Mà hắn, lại nhận vô số lời thóa mạ của mọi người, thế nhân đều nói, gian nịnh thiên cổ, đều không bằng một phần vạn của Liễu Thận!

So sánh như thế, sao có thể không khiến hắn chua xót?

“Liễu tướng đừng lo lắng, trẫm lập tức phái người ra ngoài, cấm dân gian nghị luận.”

Nhìn Liễu Thận già nua, trong lòng Cơ Minh Nguyệt ngập tràn áy náy.

Chương 23: Dùng quốc vận mở Thánh Viện

“Vốn là trọng thần tiên hoàng ủy thác, trung thần nghĩa sĩ hiếm thấy, vì đại nghĩa, bôi nhọ thanh danh, dùng danh tiếng gian thần, âm thầm làm chuyện trung nghĩa.”

“Trẫm đối với người khác, không hề có lòng day dứt, chỉ có Liễu tướng, khiến trẫm vô cùng hổ thẹn.”

“Trẫm hận không thể lập tức rửa sạch oan khấu cho Liễu tướng!”

Hai mắt Cơ Minh Nguyệt đẫm lệ.

Liễu Thận ở trong mắt người ngoài, quyền thế ngập trời, quên nguồn quên gốc, không vua không cha, hèn hạ vô sỉ, tham lam vô tận, giết hại trung lương.

Nhưng Liễu Thận ở trong mắt của nàng, chịu nhục, thân ở trong bóng tối, nhưng lại làm chuyện quang minh.

Nếu như không có Liễu Thận, một mình nàng chiến đấu, sao có thể kiên trì đến bây giờ.

Lời nói của quân thần trong đêm, không người nào biết được.

Nếu như lan truyền ra ngoài, nhất định sẽ nhấc lên sóng to gió lớn.

Nghe thế, Liễu Thận bật cười lớn, không quan tâm khoát tay áo.

“Bệ hạ không cần quan tâm, cứ để cho thế nhân mắng chửi đi, bọn họ mắng càng hung ác, ngược lại lão thần càng an toàn.”

Lời nói của hắn xoat chuyển, nói.

“Ngược lại chuyện của Diệp Ninh kia, có chút không dễ làm.”

Diệp Ninh một đêm thành danh, vạn người kính ngưỡng.

Mã Liễu Thận bị người người thóa mạ, chỉ có thể nương thân ở bên trong bóng tối.

Nếu như nói không bị chênh lệch tâm lý, đó là không thể nào.

Nhưng điều này không có một chút nào ảnh hưởng với hắn.

Danh tiết của người đọc sách so với mạng còn nặng hơn.

Mà hắn vì phục hưng Đại Chu, đã sớm từ bỏ danh tiết, gánh vác danh tiếng gian nịnh, hắn mới là người đại công vô tư.

Dang người này, cũng đã sớm không bởi vì cảm xúc người khác, mà sinh ra bất kỳ ảnh hưởng gì trái chiều, rất nhanh hắn điều chỉnh tốt tâm tình, bắt đầu thảo luận chính sự.

“Đúng vậy, Hạ Nguyên Nhất vừa chết, mặc dù không phải do bản ý của Diệp khanh, nhưng Vũ Hóa Môn tuyệt đối không chịu từ bỏ ý đồ, đợi tin tức truyền về Vũ Hóa Môn, dựa vào tính tình của tiên môn, nhất định sẽ không bỏ qua cho Diệp khanh!”

Cơ Minh Nguyệt lo lắng.

Trong lòng nàng đang suy nghĩ, có lẽ lúc này Diệp khanh cũng ngủ không yên đi.

Nhưng nàng căn bản không biết, Diệp Ninh không tim không phổi, đã sớm nằm ngủ say.

“Có hai cách, có thể cứu được tính mạng của hắn!”

Trong đôi mắt nhìn như vẩn đục của Liễu Thận hiện lên một đạo ánh sáng.

Hắn nghĩ ra được chủ ý.

“A, biện pháp gì?”

Cơ Minh Nguyệt lộ ra vẻ vui mừng.

Liễu Thận vẫn luôn đáng tin như thế, không một lời nói dư thừa, trực tiếp đưa ra phương pháp giải quyết vấn đề.

“Thứ nhất, để cho Diệp Ninh giống như lão thần, tự làm bẩn thanh danh, bước vào hàng ngũ gian đảng, đồng thời chủ động lấy lòng tiên môn, cam nguyện làm chó săn cho bọn họ, kể từ đó, có lẽ có một chút hi vọng sống.”

Liễu Thận chậm rãi nói.

“Chuyện này không có khả năng lắm, mặc dù trẫm không tiếp xúc nhiều với Diệp khanh, nhưng hôm nay ở trên điện Kim Loan, đã có thể thấy được tính cách của hắn, cương trực công chính, ghét ác như thù, hắn xem tiên môn như căn nguyên họa loạn, làm sao có thể chịu thua với tiên môn?”

Cơ Minh Nguyệt cười khổ.

Biện pháp này, nàng cũng không phải không nghĩ đến.

Nhưng suy nghĩ này vừa mới xuất hiện, đã bị nàng bác bỏ.

Loại người có tính cách như Diệp Ninh, trông cậy vào hắn làm ra loại chuyện này, hoàn toàn là người nằm mơ nói mộng.

“Lão thần cũng là cảm thấy như thế, trên người Diệp Ninh có sự ngông cuồng, nếu không thì cũng sẽ không nói ra câu thơ lưu danh thiên cổ như cuộc đời có ai mà không chết, chỉ muốn giữ lại mốc son trong lịch sử… Nhân vật như thế, cho dù có bị giết chết, cũng không thể nào cúi đầu.”

Liễu Thận hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên vẻ tán thưởng.

Nhân vật như Diệp Ninh, thực sự rất khó làm người khác chán ghét.

Người trong lòng có chính khí, đều sẽ coi hắn thành mục tiêu.

“Vậy thì, cũng chỉ có một biện pháp.”

Ánh mắt Liễu Thận dần dần trở nên nghiêm túc, nhẹ giọng nói.

“Nếu như không thể cầu xin tha thứ để giữ mạng sống, vậy thì cũng chỉ có cách trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức tiên môn khó mà giết chết được hắn!”

“Như thế nào mới có thể mạnh mẽ đến mức khiến cho tiên môn khó mà giết chết được hắn…” Cơ Minh Nguyệt nhíu mày, đây không phải là tương đương với việc không nói sao? Nhưng mà đột nhiên, dường như nàng nghĩ đến cái gì, khó có thể tin nói: “Thánh Viện!?”

Nàng nghĩ đến một nơi.

“Chính là Thánh Viện!”

Trong mắt Liễu Thận lộ ra vẻ tôn kính.

Thánh Viện, là nơi năm đó Bách Gia Chư Tử dạy học, là thánh địa Nho môn, càng là ánh trăng sáng trong lòng tất cả người đọc sách.

Chỉ tiếc, đã bị tiên môn phong ấn.

Thánh Viện bị phong ấn, văn khí thiên hạ giảm xuống một nửa, nho sinh mất đi phương hướng đi lên, lúc này mới dần dần suy sụp.

“Bệ hạ đừng quên, năm đó trước khi sơn trưởng Thánh Viện chết đã từng nói, chính khí thế gian không tiêu tan, Thánh Viện sẽ không hủy diệt, có lẽ lưu lạc nhất thời, nhưng sẽ không lưu lạc cả đời… Chỉ đợi một người, có thể thống lĩnh Nho môn, có thể nạp chính khí thiên địa vào trong người, vô tư, nhân ái, không sợ sống chết!”

Chương 24: Dùng quốc vận mở Thánh Viện

“Có nghị lực lớn, có khí phách lớn!”

“Người này xuất hiện, Thánh Viện nhất định có thể giải phong ấn!”

Trong mắt Liễu Thận lóe ra ánh sáng óng ánh.

Lần này, không liên quan đến triều đình, chỉ là kỳ vọng của một người đọc sách đối với thánh địa trong lòng lại xuất hiện trong thế gian.

“Người mà sơn trưởng Thánh Viện nói, sợ rằng không kém bao nhiêu với thánh hiền thiên cổ đi.”

Cơ Minh Nguyệt liên tục cười khổ.

“Thánh Nhân chỉ tồn tại trong sánh vở, chưa từng xuất hiện trên thế gian? Lẽ nào Liễu tướng cảm thấy Diệp Ninh có thể so với Thánh Nhân sao?”

Thánh Viện là nơi giảng đạo của Thánh Nhân.

Như thế đương nhiên Thánh Nhân có thể giải phong ấn của Thánh Viện.

Nhưng vấn đề là, muốn trở thành Thánh Nhân hà khắc cỡ nào?

Nhất định phải có nghị lực lớn, khí phách lớn, công tích lớn, bất luận là tự thân tĩnh dưỡng, hay là tài hoa của bản thân, đề phải đạt đến trình độ khoáng cổ tuyệt kim!

Dạng người này, mới có khả năng trở thành Thánh Nhân.

Nho môn truyền thế không biết bao nhiêu năm tháng, cũng chỉ thời kỳ Thượng Cổ xuất hiện mấy tôn Thánh Nhân, khai sáng đạo thống Nho môn.

Kể từ đó, không có Thánh Nhân xuất thế, nhiều nhất cũng chỉ là Á Thánh, Bán Thánh.

Cơ Minh Nguyệt cảm thấy bất luận là tài hoa hay là phẩm cách của Diệp Ninh, đều rất không tệ, nhưng nàng cũng không cho rằng Diệp Ninh đã đạt đến tiêu chuẩn có thể so với thánh hiền thời cổ,

Điều đó quá khó.

Gần như là không có khả năng!

“Cho dù hắn không cách nào giải được phong ấn của Thánh Viện, nhưng chỉ cần thông qua khảo nghiệm, cũng có thể thu được lợi ích rất lớn, năm đó thần được tiên hoàng ưu ái, may mắn đi vào Thánh Viện tiếp nhận khảo nghiệm, liên tiếp phá ba quan, nhận được văn khí tích lũy trăm năm, khiến cho thần có tiến bộ lớn.”

“Nếu như Diệp Ninh có thể phá từ năm quan trở lên, thực lực có thể nhảy vọt.”

“Nếu như có thể phá bảy quan, tiên môn muốn giết hắn, cũng không dễ dàng như thế!”

Liễu Thận nói rất bảo thủ.

Bởi vì Thánh Viện là một nơi rất đặc thù, đệ tử Nho Môn có thể thu hoạch được cái gì ở trong Thánh Viện, hoàn toàn phải xem tạo hóa của bản thân.

Hắn không thể cam đoạn Diệp Ninh đi vào Thánh Viện nhất định có thể sống, nhưng ít ra có cơ hội.

“Nhưng mà, nếu như không thể thông qua khảo nghiệm, nhất định văn đảm sẽ bị đánh nát, hồn phi phách tán!”

Cơ Minh Nguyệt do dự nói.

Phàm là khảo nghiệm, đều là thanh kiếm hai lưỡi, không thể nào chỉ có chỗ tốt, mà không có chỗ xấu.

“Khảo nghiệm của Thánh Viện, đánh thẳng vào bản tâm, văn sĩ chính nghĩa cho dù thất bại, hậu quả cũng sẽ không quá xấu, chỉ có những người trong lòng có ý đồ xấu, tâm thuật bất chính, mới có thể bị đánh nát văn đảm, lẽ nào bệ hạ không có lòng tin với Diệp Ninh sao?”

Liễu Thận mìm cười nhìn Cơ Minh Nguyệt.

“Hay là nói, bệ hạ không nỡ dùng quốc vận Đại Chu, vì Diệp Ninh mà mở Thánh Viện?”

Từ sau khi Thánh Viện bị phong ấn, cũng không phải là muốn vào là vào.

Mỗi một đời Thiên Tử, chỉ có thể đưa một người đi vào.

Bởi vì một một lần mở Thánh Viện ra, đều là tiêu hao quốc vận.

Chỉ có người đọc sách được quân vương thật sự tín nhiệm, mới có thể nhận được cơ hội quý giá này.

Bất luận là tài hoa hay là phẩm cách, đều có yêu cầu cực cao.

Dù sao Đại Chu hiện nay, quốc vận thật sự quá quan trọng.

Cho nên, rốt cuộc Cơ Minh Nguyệt có bỏ được hay không đây?

Cơ Minh Nguyệt suy nghĩ một chút, cuối cùng đưa ra quyết định.

“Mặc dù trước mắt quốc vận Đại Chu không nhiều, nhưng Diệp khanh là quốc sĩ, đương nhiên trẫm nỡ trả giá vì quốc sĩ, hơn nữa, nếu như hôm nay không có hắn, có thể dưới sự uy hiếp của tiên môn, nước thứ bảy sẽ thật sự xuất hiện, đến lúc đó, quốc vận sẽ chỉ càng tổn thất nhiều hơn….”

Cơ Minh Nguyệt không hề có chút nào vẻ đau lòng, nàng cân nhắc kỹ, là bởi vì thật ra vẫn lo lắng cho an toàn của Diệp Ninh.

“Chỉ là Thánh Viện đã quá lâu không có người đi vào, thánh địa Nho môn ngày trước, bây giờ biến thành tuyệt địa, ai cũng không biết đi vào bên trong sẽ xảy ra cái gì.”

Liễu Thận lắc đầu, nói.

“Phần lớn nguy hiểm, trước khi làm cũng không biết kết quả, người không thể nào bởi vì không biết mà dừng bước chân thăm dò lại, bệ hạ có kỳ vọng cực cao đối với Diệp Ninh, thần cũng giống như thế. Chúng ta tuyệt đối không thể bởi vì kỳ vọng quá cao, mà để cho hắn biến thành đóa hoa trong nhà ấm, không trải qua rèn luyện, làm sao có thể thành công?”

Cơ Minh Nguyệt gật nhẹ đầu.

“Chính là đạo lý này.”

Nàng hoàn toàn bị thuyết phục.

Trước mắt là cục diện loạn thế.

Điểm đặc biệt của loạn thế, chính là không có quá nhiều thời gian để cho người ta trưởng thành, người có thể thành chuyện lớn, nhất định là biến khó khăn thành chất dinh dưỡng, chỉ có không ngừng rèn luyện, mới có thể đứng đầu trong loạn thế.

Chương 25: Cởi đế bào ra, ai mới là đệ nhất mỹ nhân thiên hạ

“Liễu khanh cho rằng, khi nào đưa Diệp khanh vào Thánh Viện thì phù hợp?”

Cơ Minh Nguyệt hỏi.

“Vậy thì không cần phải gấp, thám tử sắp xếp ở bên trong Vũ Hóa Môn hồi báo, khoảng thời gian này Vũ Hóa Môn còn bận chuẩn bị chúc mừng sinh thần sư tổ, toàn bộ các đệ tử, trưởng lão, đều về tông môn, trước khi khánh điển sinh thần kết thúc, bọn họ không có thời gian nhằm vào Diệp Ninh.” Liễu Thận vuốt sợi râu, nói: “Cho nên, thời gian của chúng ta còn rất nhiều, ta phải lợi dụng khoảng thời gian này, khảo nghiệm một chút với Diệp Ninh.”

Cơ Minh Nguyệt ngơ ngẩn.

“Liễu khanh cho rằng Diệp khanh không đáng tin?”

Lông mày nàng từ từ nhăn lại.

Nàng thấy, Diệp Ninh còn có cái gì để khảo nghiệm đâu?

Tất cả biểu hiện hôm nay trên điện Kim Loan, đã nói rõ tất cả.

“Không phải không đáng tin, mà là tuổi còn rất trẻ.”

Liễu Thận rất lý trí nói.

“Người trẻ tuổi nhiệt huyết có thừa, nhưng không đủ trầm tĩnh, cả đời này của thần, đã gặp vô số người, bọn họ lúc tuổi còn trẻ, đều giống như Diệp Ninh, cương trực công chính, thấy chết không sợ, nhưng mà dần dần, bọn họ đều thay đổi, trở nên tác phong con buôn, nhát gan.”

“Đây không phải là lỗi của bọn họ, người sống một đời, vốn dĩ cần phải trải qua dụ hoặc muôn hình muôn vẻ.”

“Biểu hiện hôm nay của Diệp Ninh, chứng minh dũng cảm và chính nghĩa của hắn, nhưng lại không thể chứng minh hắn có thể chống đỡ được dụ hoặc không.”

Liễu Thận là người già thành tinh, hắn quá hiểu tính tình con người.

Nhân tính tràn ngập nhược điểm, có người không sợ chết, nhưng cũng không đại biểu có thể chống đỡ được dụ hoặc.

Ý chí có kiên cường như thế nào, ở dưới sự tấn công của viên đạn bọc đường, cũng có khả năng bị phá hủy.

Cơ Minh Nguyệt cũng còn rất trẻ, nói đến suy tính đối với nhân tính, nàng hoàn toàn không hiểu bằng Liễu Thận.

Nhưng nàng nghe lọt lời khuyên, lập tức đồng ý với đề nghị của Liễu Thận.

“Liễu Tướng dự định dụ hoặc hắn như thế nào?”

Liễu Thận vừa cười vừa nói.

“Ở trên điện Kim Loan, Ngụy Vương phát ra chiêu chiêu lãm, nhưng mà bị Diệp Ninh cự tuyệt, điều này nói rõ hắn không tham quyền, cũng không yêu tiền, như vậy thì chỗ để khảo nghiệm hắn cũng chỉ có một.”

Cơ Minh Nguyệt nháy mắt, mơ hồ hỏi.

“Là cái gì?”

Liễu Thận khẽ cười một tiếng.

“Mỹ nhân kế!”

Cơ Minh Nguyệt hoàn toàn không ngờ được cách làm này, kinh hãi ho khan hai tiếng, trên gò má nổi lên một vòng đỏ ửng.

Chỉ có điều hai người có chút khoảng cách, Liễu Thận không chú ý đến.

“Thế mà Liễu tướng lại muốn dùng mỹ nhân kế đi khảo nghiệm…”

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt có chút xấu hổ, nhưng càng nhiều hơn chính là hiếu kỳ.

“Có được không?”

Liễu Thận lộ ra một nụ cười nam nhân đều hiểu nhau.

Nhưng vấn đề là Cơ Minh Nguyệt nhìn không hiểu.

Hắn rơi vào bất đắc dĩ, đành phải nói.

“Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, ôn nhu hương là mộ của anh hùng, có nam nhân, là anh hùng một đời, nhưng lại hủy ở trên người nữ nhân, cho nên bệ hạ đừng nghĩ rằng mỹ nhân kế rất đơn giản, đối với nam nhân mà nói, đây có thể là một cửa ải khở sở nhất…”

Lúc nói lời này, hắn cũng có chút buồn bực.

Bệ hạ cái gì cũng tốt, tại sao lại không hiểu cái gì đối với chuyện nam nữ chứ?

“Thì ra là thế.”

Cơ Minh Nguyệt cái hiểu cái không.

“Xin bệ hạ mời Tiêu cô nương ra tay.”

Liễu Thận nói.

“Để Tiêu Thiển Thiển tự mình đi khảo nghiệm? Nàng là người tu hành!”

Cơ Minh Nguyệt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Diệp Ninh có tâm tính phi phàm, dong chi tục phấn ình thường không thể nào lọt được vào trong mắt hắn, Tiêu cô nương một là đại tu sĩ tu vi cao thâm, hai là mỹ nhân quốc sắc thiên hương, thứ cho lão thần nói thẳng, tư sắc của Tiêu cô nương, nói là đứng thứ hai thiên hạ, sợ rằng cũng không có người nào dám xưng thứ nhất, nếu như Diệp Ninh ngay cả loại dụ hoặc này cũng có thể chống cự được, vậy thì hắn có thể đảm đương được chức trách lớn!”

“Nếu như hắn không chống đỡ được, vậy thì Thánh Viện cũng không cần đi vào nữa, hắn tuyệt đối không có khả năng vượt qua quá nhiều cửa ải.”

“Bệ hạ bảo vệ nhân tài thần có thể hiểu được, nhưng bệ hạ phải nhớ kỹ sứ mệnh của mình… Tuyệt đối không thể mềm lòng!”

Lời nói của Liễu Thận thấm thía.

“Cứ xử lý theo lời của Liễu tướng.”

Cơ Minh Nguyệt nghiêm túc gật đầu.

Chuyện nàng và Liễu Thận mưu đồ, liên quan đến tương lai của Đại Chu, nếu như bại lộ, cũng không biết bao nhiêu người sẽ rơi đầu.

Cho nên bọn họ nhất định phải thận trọng.

“Diệp khanh, đừng trách trẫm…”

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt nói thầm.

Bàn luận ổn thỏa chuyện này, Liễu Thận rời đi.

Cơ Minh Nguyệt trở lại tẩm cung, cho tất cả cung nữ lui ra.

Nàng nặng nề cởi đế bào, chỉ mặc tiểu y màu xanh nhạt, đứng ở trước gương đồng.

Bên trong bóng tối, có một nữ nhân trung niên đeo mặt nạ đi ra.

Tay nàng duỗi ra, lấy ngọc bội đeo ở trên cổ Cơ Minh Nguyệt xuống.

Chương 26: Ngươi nói cái này ta không thấy buồn ngủ nữa

Trong nháy mắt ngọc bội được lấy xuống, dáng vẻ Cơ Minh Nguyệt lập tức phát sinh thay đổi.

Ngũ quan vẫn là ngũ quan đó, chỉ là vốn dĩ dáng vẻ trung tính, sau khi lấy ngọc bội xuống, lập tức trở nên nhu hòa, dùng một chút lời nói thông tục, chính là bất ngờ trở nên nữ tính hóa.

Da thịt trắng tuyết, dáng người dong dỏng cao, eo nhỏ chỉ vừa một nắm, cùng với đỉnh núi mềm mại cao ngất kia…

Tóc đen xõa ra.

Trong gương xuất hiện một tuyệt đại mỹ nhân quốc sắc lưu ly.

“Lúc này Liễu tướng nói câu kia sai rồi, Tiêu Thiển Thiển không phải thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, bệ hạ mới là đệ nhất mỹ nhân.”

Nữ nhân trung niên dùng giọng điệu khàn khàn nói.

Cơ Minh Nguyệt không trả lời.

Chỉ có thời điểm trời tối, nàng mới có thể làm nữ nhân một lúc.

Chỉ một lúc như thế.

Tiên hoàng không có con trai, chỉ có một người con gái.

Vì truyền thừa Đại Chu, chỉ có thể che giấu thông tin, biến công chúa thành hoàng tử.

Hoàng tử đăng cơ, còn thiên hạ không yên bình.

Cho nên, Cơ Minh Nguyệt không được chọn.

Nữ nhân trung niên ngẩn người nhìn Cơ Minh Nguyệt, trong lòng thở dài.

Lẩm bẩm nói.

“Bệ hạ đẹp như thế, lại chỉ có thể mèo khen mèo dài đuôi, cũng không biết trong thế gian này có nam tử nào, có thể có may mắn nhìn thấy?”

Một đêm này, danh tiếng của Diệp Ninh, truyền khắp kinh thành.

Đồng thời dùng tốc độ cực kỳ khoa trương, lan truyền ra toàn bộ Đại Chu.

Có quá nhiều người bởi vì Diệp Ninh mà ăn ngủ không yên.

Nhưng Diệp Ninh lại ngủ đến tinh thần sung mãn.

Không có chuyện gì lớn bằng sống chết, mà Diệp Ninh lại không sợ chết, vậy thì còn có chuyện gì có thể khiến cho hắn mất ngủ chứ?

Hắn duỗi lưng một cái, từ trên giường ngồi dậy.

Cuộc sống của người cổ đại so sánh với hiện đại, đương nhiên là các loại không thuận tiện.

Điều này khiến Diệp Ninh có chút không thích ứng.

Có điều không quan trọng, dù sao hắn cũng là trúng tiến sĩ, mặc dù quan không lớn, nhưng cũng là quan, ở ngoại ô cũng có được một căn nhà ba cửa ra ba cửa vào.

Trong nhà không có người nào cả, chỉ có một lão bộc, và một người đầu bếp.

Ăn một chút điểm tâm, Diệp Ninh thoải mái nằm trên xích đu, suy nghĩ đại nghiệp tìm đường chết của mình.

Lần trước tìm đường chết thất bại, chỉ là trùng hợp.

Diệp Ninh là người có nghị lực, không thể nào bởi vì một lần thất bại mà từ bỏ.

Nhưng suy nghĩ của hắn lại bị ngắt đoạn nhiều lần.

“Công tử, lại có người đưa bái thiếp đến!”

Lão bộc họ Hoàng, cũng không có tên, gọi là Hoàng lão đầu.

Đương nhiên, Diệp Ninh gọi hắn là Hoàng thúc.

Hoàng thúc có đủ làm được việc hay không còn khó nói, nhưng bây giờ hắn rất hoảng.

Ta, Hoàng lão đầu, gia phó của công tử.

Lúc đầu ta trải qua cuộc sống bình thường.

Một ngày này, công tử vẫn như lúc trước, đi vào hoàng cung tham gia triều hội.

Điều ta không ngờ được chính là, sau khi kết thúc triều hội ngày hôm đó, tất cả điều thay đổi!

Tỉnh dậy sau một giấc mơ, đẩy cửa sân ra, thế mà bên ngoài đứng đầy người!

Có một người đọc sách mặc áo bào màu tím, cũng có quản gia, người hầu hào môn mặc tơ lụa.

Mục đích của bọn họ chỉ có một, đó chính là bái kiến Diệp Ninh.

Hoàng lão đầu có chút hoảng hốt, loại cảnh tượng đông như trẩy hội này, thế mà lại xuất hiện trước cửa nhà một tỉ quan nho nhỏ!

“Nhất định là công tử đã làm chuyện rất lợi hại!”

Hắn cầm bái thiếp chồng chất như núi nhỏ, đưa đến trước mặt Diệp Ninh.

Diệp Ninh nhìn cũng không nhìn, toàn bộ đều ném sang một bên.

Hắn không có tâm tình gặp mặt những người này.

Hoàng lão đầu suy nghĩ, thư sinh bình thường ở bên ngoài cũng thôi đi, nhưng rõ ràng có người là con cháu quan lại.

Nhiều đời thứ hai như vậy, cứ như thế đắc tội không tốt?

Hắn không hiểu đạo lý lớn lao gì, trên quan trường nói chính là chúng nhân sĩ cùng nâng đỡ nhau, Diệp Ninh không nể mặt mũi như thế, thật sự không phải đạo làm quan.

Nhưng mà câu trả lời của Diệp Ninh khiến cho Hoàng lão đầu cảm thấy có chút hoang đường.

“Ta gặp bọn họ, bọn họ sẽ chơi chết ta sao?”

Vấn đề này khiến cho Hoàng lão đầu ngây người.

“Chuyện này… không quá có khả năng đi.”

Diệp Ninh không hứng lắm, thất vọng nói.

“Không chơi chết được ta, ta gặp bọn họ làm gì?”

Hoàng lão đầu muốn nói lại thôi.

Công tử ngài xác định không có nói ngược đó chứ?

Dù sao Hoàng lão đầu chỉ là một người hầu.

Chủ tử không muốn gặp khách, hắn còn có thể nói thêm cái gì chứ? Những lão tử đời thứ hai ở bên ngoài ngoài kia, cũng không phải là đại quan có phẩm cấp cao gì, đặc tội thì đắc tội thôi.

Có điều lễ nghi ở bên ngoài, hắn vẫn là đi ra ngoài giải thích một chút.

“Các vị, công tử nhà ta đang đọc sách, không có lòng gặp khách, mong rằng các vị thông cảm.”

Vốn dĩ cho rằng, sẽ nghênh đón sự bất mãn của đám người.

Không ngờ được đám người này lại không có bất cứ ý kiến gì.

Chương 27: Ngươi nói cái này ta không thấy buồn ngủ nữa(2)

“Không hổ là Diệp đại nhân, lúc nào cũng không quên đọc sách, đúng thật là khiến người khác cảm thấy xấu hổ!”

“Buổi sáng thức dậy là thời điểm để đọc sách, chúng ta là người đọc sách, nên làm như thế.”

“Học tập theo Diệp đại nhân, ta cũng trở về đọc sách, ngày mai lại đến bái kiến!”

Đám người không có chút ý kiến nào, ngược lại còn tán thưởng Diệp Ninh.

Mặt Hoàng lão đầu run rẩy, hắn tùy tiện nghĩ ra một lý do, thế mà lại có thể khiến cho đám người tán thưởng.

Thế giới này quá quỷ dị rồi.

"Rốt cuộc công tử đã làm cái gì?"

Trong lòng hắn hiếu kỳ.

Mặc dù hôm qua động tĩnh rất lớn, nhưng dù sao hắn cũng là một nô bộc không học thức, không kiến thức.

Chỉ lo trốn ở trong phòng run lẩy bẩy, căn bản chưa từng đi ra khỏi cửa, cho nên cũng không biết có chuyện gì xảy ra.

Một nhóm người đọc sách tán đi, ngay sau đó lại có một nhóm đến, đều là muốn bái kiến Diệp Ninh.

Hoàng lão đầu tùy tiện lất một lý do.

"Công tử chưa tỉnh ngủ."

"Nên như thế, Diệp đại nhân lo cho nước lo cho dân, đúng là cần nghỉ ngơi."

"Công tử bị tiêu chảy."

"Diệp đại nhân thân thể thiên kim, cần phải bảo trọng, ở chỗ ta có một chút ngân lượng, hay là cầm đi mua một chút thuốc cho Diệp đại nhân."

…

Tóm lại, tùy ngươi nói, dù sao cũng đều là nói qua được.

Đầu của Hoàng lão đầu tê dại.

Đưa tiễn một nhóm lại một nhóm khác đến.

Sau đó, rốt cuộc cũng có một nhân vật khiến cho Hoàng lão đầu không thể không xốc lại tinh thần.

"Con trai của tể tướng Liễu Thận, Liễu Tam Nguyên hiện nay là ngoại lang Lại bộ viên xin cầu kiến Diệp đại nhân!"

Nhìn nam tử một thân trường sam màu xanh đứng ngoài cửa.

Hoàng lão đầu giật cả mình.

Tê!

Con trai tể tướng!

Đây chính là nhân vật lớn!

Hoàng lão đầu cả đời chưa từng gặp nhân vật lớn gì, nhanh chóng quay người chạy vào trong thông báo.

“Cái gì? Con trai tể tướng?”

Diệp Ninh không nhịn được nói.

“Không gặp không gặp.”

Hắn không có thời gian rảnh, cũng không muốn nể tình, vừa đúng lúc chọc giận người khác, đến chém cho ta một đao, ta cảm tạ tám đời tổ tông nhà ngươi.

Nhưng mà mọt lát sau, Liễu Tam Nguyên vẫn là đi vào.

Nguyên nhân chính là Hoàng lão đầu thật sự không dám từ chối con trai tể tướng, ấp úng nửa ngày, vẫn là thả người đi vào.

Trên mặt Liễu Tam Nguyên tràn đầy ý cười.

“Diệp huynh, ngưỡng mộ đã lâu!”

Diệp Ninh chau mày, thiếu chút nữa thốt ra câu “Ta biết ngươi là ai sao”.

Nhưng lập tức lại nghe thấy, Liễu Tam Nguyên nói.

“Diệp huynh có biết, bây giờ tình cảnh của mình nguy hiểm, lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng không!”

Cái gì?

Lo lắng cho tính mạng!

Ngươi nói cái này vậy thì ta không buồn ngủ nữa rồi!

Trong nháy mắt tinh thần Diệp Ninh tỉnh táo, trở nên nhiệt tình.

“Liễu huynh đúng không, mau đến đây, cái này, sao còn mang theo lễ vật vậy? Ngươi và ta là huynh đệ, khách khí cái gì?”

Liễu Tam Nguyên bị sự “nhiệt tình” của Diệp Ninh làm cho giật nảy mình.

Lúc đến, vốn dĩ hắn còn lo lắng, có khi nào Diệp Ninh không để ý đến hắn không.

Đây là chuyện rất có khả năng.

Nhìn từ biểu hiện lúc trước ở điện Kim Loan có thể thấy được, con người Diệp Ninh rất dày sắt, rất có khả năng chướng mắt người con trai của "gian tướng" như hắn.

Nếu như Diệp Ninh quyết tâm không để ý đến hắn, Liễu Tam Nguyên thật đúng là không có cách nào.

"Xem ra mặc dù Diệp Ninh rất có tinh thần trọng nghĩa, nhưng cũng không cổ hủ, cũng sẽ không bởi vì thanh danh của cha mình không tốt, mà xem thường mình."

Trong lòng Liễu Tam Nguyên âm thầm gật đầu.

Lúc đầu hắn đã chuẩn bị tốt bị Diệp Ninh phỉ nhổ.

Thân là con trai của gian tướng, loại đãi ngộ này hắn đã quen rồi.

Hoàng lão đầu bưng nước trà lên, rót cho mỗi người một chén, sau đó cung kính lui ra.

"Vừa rồi Liễu huynh nói, ta có nguy hiểm đến tính mạng?"

Ánh mắt Diệp Ninh sáng rực.

Hắn ngửi được mùi của chuyện tìm đường chết.

"Đây là điều đương nhiên, Hạ Nguyên Nhất do Diệp huynh mà chết, Vũ Hóa Môn tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này."

Liễu Tam Nguyên nhấp một ngụm trà,

Hương vị bình thường, chỉ là lá trà bình thường một đồng bạc là mua được.

Đồ uống trà cũng rất bình thường, còn có nhiều chỗ tróc sơn.

"Xem ra hắn đúng là một người tiết kiệm."

Những chi tiết này hắn âm thầm nhớ lại, trong lòng lại cộng thêm một điểm nữa cho Diệp Ninh.

Từ lúc sau khi đi vào viện, Liễu Tam Nguyên đã cố gắng dò xét mỗi một tiếng nói hành động của Diệp Ninh.

Dù sao hắn cũng là mang theo nhiệm vụ đến đây.

Không chỉ muốn chấp hành kế hoạch "mỹ nhân kế" của Liễu Thận, còn phải dùng góc độ của hắn, đánh giá Diệp Ninh.

Dù sao mắt thấy mới là thật còn tai nghe là giả.

“Nói như thế thì Vũ Hóa Môn sẽ đến giết ta?” Diệp Ninh điên cuồng vui mừng: “Lúc nào?”

Độ thiện cảm của hắn đối với Hạ Nguyên Nhất trực tiếp tăng cao.

Huynh đệ tốt!

Chương 28: Đây là lần đầu tiên trong hai đời

Cho dù chết rồi, vẫn còn có thể phát huy nhiệt lượng còn sót lại.

“Diệp huynh không cần lo lắng, bây giờ Vũ Hóa Môn đang bận rộn sinh thần của tổ sư, trong thời gian ngắn, sẽ không có xuất thủ gì.”

Trong mắt Liễu Tam Nguyên lộ ra thần sắc kỳ lạ.

Diệp đại nhân này, quả nhiên danh bất hư truyền, nghe nói tiên môn sẽ đến giết hắn, không chỉ không có sợ, ngược lại mặt còn lộ ra vẻ mỉm cười.

Đây chính là đứng trước núi thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc trong truyền thuyết sao?

Hôm nay Liễu Tam Nguyên xem như đã biết cái gì mới thật sự là dũng sĩ chân chính.

“Như thế sao…”Diệp Ninh có chút thất vọng, nói vậy thì thời gian chết của ta sẽ lại bị trì hoãn?

Không được!

Ta không thể trông cậy vào người khác đến giết ta, bản thân mình phải cố gắng!

Diệp Ninh giữ vững tinh thần, hỏi.

“Liễu huynh, trong kinh thành, nhất định là ngọa hổ tàng long, có rất nhiều nhân vật lớn không được đắc tội đúng không?”

Liễu Tam Nguyên khẽ giật mình, không ngờ được Diệp Ninh sẽ hỏi như thế.

Nhưng hắn phản ứng rất nhanh nói.

“Đây là điều đương nhiên, kinh thành ngư long hỗn tạp, rất nguy hiểm, có điều…Diệp huynh nghe ngóng cái này làm gì?”

Phải chịu sự hạn chế của hệ thống, Diệp Ninh không thể nào nói thật, chỉ có thể tìm lý do, nói.

“Tại hạ chỉ là một tỉ quan nho nhỏ, giống như ếch ngồi đáy giếng, tầm mắt có hạn, không biết sâu cạn, Liễu huynh là con trai của tể tướng, kiến thức phi phàm, ngươi và ta khó khăn lắm mới quen biết, đương nhiên phải hỏi cho rõ.”

Liễu Tam Nguyên gật nhẹ đầu, nói.

“Nếu như Diệp huynh muốn hiểu rõ chuyện này, đương nhiên tại hạ biết gì nói đó, có điều, hay là chúng ta chuyển sang nơi khác rồi trò chuyện?”

Đương nhiên Diệp Ninh không có dị nghị gì, lập tức đồng ý.

Hai người đi ra cửa, đi về phía nội thành.

Cổ đại cũng được, hiện đại cũng thế, người giàu có và người nghèo luôn có khác biệt, cũng giống như nơi phồn hoa của kinh thành, phần lớn đều ở nội thành.

Là hai loại phong cảnh hoàn toàn khác so với ngoại ô.

Cùng nhau đi về phía trước, phồn hoa như gấm, đúng là có bầu không khí khác biệt.

Ở bên trong thịnh cảnh này, bỗng nhiên Liễu Tam Nguyên dừng chân, dẫn Diệp Ninh đến một chỗ.

“Xuân Phong Lâu?”

Diệp Ninh nhìn bảng hiệu một chút.

Lại nhìn quy công cúi đầu khom lưng ở cổng, sao còn có thể không rõ nơi này là đâu.

“Thanh lâu?”

Diệp Ninh nhíu mày.

Ta một lòng muốn tìm đường chết, không có hứng thú với nữ nhân, ngươi dẫn ta đến đây làm cái gì?

Không đúng, nói đúng ra, không phải không có hứng thú đối với nữ nhân, mà là không có hứng thú gì đối với mấy nữ nhân bình thường này.

Dù sao chỉ cần chết, lập tức trở thành Thiên Đế, đến lúc đó trên trời dưới đất, có dạng nữ nhân nào mà hắn không có?

Còn không phải tùy ý chọn, tùy tiện tuyển sao.

"Sợ rằng Diệp huynh là lần đầu đến Xuân Phong Lâu đi?" Liễu Tam Nguyên vội vàng giải thích: "Nơi này cũng không phải thanh lâu bình thường, mà là nơi văn nhã cao cấp nhất trong kinh thành, cô nương ở trong này, mỗi một người đều là nữ nhân, đặc biệt là tám người hoa khôi, càng là tài nghệ song tuyệt."

"Không phải là nam tử tài mạo đều tốt, thì không thể nào lọt được vào trong mắt các nàng."

"Người có thể vào Xuân Phong Lâu, không có người nào không phải lai lịch phi phàm."

Diệp Ninh ồ một tiếng, nói.

"Hiểu rồi, là một thanh lâu cao cấp."

Liễu Tam Nguyên cười khổ.

Diệp Ninh này đúng thật là không hiểu phong tình, rõ ràng là một địa điểm thượng lưu, làm sao lại cứ nhất định phải bám vào thanh lâu chứ.

Có điều hắn cũng đúng là không có cách nào phản bác, có cao cấp thế nào, nơi này cũng đúng là nơi làm kinh doanh cái kia.

Về phần loại kinh doanh kia là gì, nam nhân đều hiểu.

"Bên trong Xuân Phong Lâu này, có một nhân vật, là tuyệt đối không được đắc tội."

Liễu Tam Nguyên nói.

"Đến cũng đến rồi, vào xem đi."

Ánh mắt Diệp Ninh sáng lên, đúng không, đây mới là thứ ta muốn nghe.

Hắn mở rộng bước chân, đi về phía trước.

Làm người hai đời, đây vẫn là lần đầu tiên hắn đến nơi này.

Vừa mới đi vào, quả nhiên như Liễu Tam Nguyên nói, không phải nơi tầm thường.

Rường cột chạm trổ, cầu nhỏ nước chảy, mỗi một cảnh trí, đều lộ ra cỗ ý trang nhã.

Người xây dựng Xuân Phong Lâu này, nhất định là một đại sư lợi hại, cùng nhau đi vào, không một chỗ nào không đẹp.

Nam tử lui tới, khí độ bất phàm, cả người xa xỉ.

Trên trán nữ tử có ý mị hoặc, nhưng lại không hoàn toàn bại lộ.

Chỉ nhìn từ bên ngoài, đúng thật là rất khó biết Xuân Phong Lâu này là nơi làm cái gì.

“Liễu đại nhân, ngài đến rồi?”

Lập tức có gã sai vặt quen biết đi lên nghênh đón.

“Đi, chọn một ngã gian, những món ăn nổi tiếng đều bê lên một phần, hôm nay ta muốn cùng với Diệp huynh không say không nghỉ!”

Liễu Tam Nguyên thuận miệng dặn dò.

Hai người ngồi xuống trong nhã gian.

Diệp Ninh đang muốn hỏi nhân vật không đắc tội nổi kia là ai, bên ngoài đã truyền đến một trận ồn ào.

Chương 29: Ta đụng vào nàng nhất định sẽ chết rất thê thảm đúng không?

Mở cửa sổ nhã gian, nhìn ra bên ngoài xem xét, đã thấy bên trong đại sảnh, xuất hiện một màn kỳ cảnh.

Lúc này đã đến chập tối, đèn hoa sáng lên, bên ngoài Xuân Phong Lâu xe ngựa như rồng, cũng không biết bao nhiêu “văn nhân nhã khách” dưới sự ân cần chiêu đãi của gã sai vặt đi vào trong lâu.

Rất nhiều người bọn họ que biết nhau, gặp mặt là các loại hình chào hỏi “huynh đài”, “công tử” không dứt bên tai.

Người đến rất nhiều, thân phận cũng không bình thường, nhưng người có nhã gian lại rất ít.

Dù sao phong cách của Xuân Phong Lâu này cao không hợp thói thường, con cháu quan lại bình thường đúng thật là không tính là cái gì.

Đa số người đều tụ tập ở đại đường.

Đại đường rộng lớn, đại khái có mấy trăm chỗ ngồi, mỗi một chỗ ngồi đều được trang trí, thể hiện ra ý vị tuyệt vời.

Trong hành lang, có nước chảy róc rách, từng tia từng sợi hơi nước lan tràn, trong tiếng hoan hô của mọi người, hình thành nên một bức họa.

Chỉ thấy bên trong bức họa hơi nước kia, từ từ hiện ra một nữ tử, mày ngài nhẹ liễm, mặt thon dài, một đôi bàn tay trắng muốt gảy cổ cầm, từng tiếng âm thanh như tiên vang lên.

Cảnh tượng như thế, giúp cho nữ tử này nhìn như tiên nữ.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu.

Đột nhiên, tấm gương đồng treo ở hành lang phát ra ánh sáng rực rỡ, tầm mắt mọi người đều bị hấp dẫn, chỉ thấy trong gương đồng, thế mà lại hiện ra thân ảnh một nữ tử.

Thân thể nàng nhẹ nhàng, múa một đoạn nhiệt tình nóng bỏng, bao nhiêu người nhìn không chuyển mắt, trong bụng có hỏa khí sôi trào.

Rồi lại thấy bên trong dòng nước chảy kia, hiện lên một vòng ánh trăng, bên trong ánh trăng, một nữ tử bạch y nhẹ giọng ca hát…

…

Trong hành lang, dị tượng liên tục xuất hiện.

Tổng cộng có tám mỹ nữ tài nghệ song tuyệt, xếp thành đội hình xuất hiện.

Các nàng có loại hình không giống nhau, hoặc là cao lãnh, hoặc là nóng bỏng, hoặc là tiểu gia bích ngọc…

Cho dù là nam nhân kén chọn như thế nào, vẫn luôn có thể tìm được loại hình mình thích trong tám nữ tử này.

Điểm này, từ trong âm thanh ủng hộ không ngừng truyền ra từ trong hành lang, là có thể nhìn ra được.

“Các thủ đoạn của cổ đại, một chút cũng không kém hơn thời hiện đại!”

Diệp Ninh mở rộng tầm mắt.

Vốn dĩ hắn cho bản thân trải qua thời đại bùng nổ tin tức, đối mới loại thủ đoạn mỹ nữ khoe khoang phong vận này, cũng đã sớm miễn dịch.

Hôm nay mới biết được, nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn.

Chỉ nói thủ đoạn hỗ trợ mỹ nữ xuất hiện này, đây đều là thuật pháp Tiên gia, nói rõ phía sau Xuân Phong Lâu không chỉ có một người tu hành, đang khống chế tất cả mọi thứ ở đây.

Bởi vậy có thể thấy được, quả nhiên Xuân Phong Lâu này không đơn giản.

“Vừa mới xuất hiện, theo thứ tự là Oánh Nhi cô nương, Như Sương cô nương…” Liễu Tam Nguyên thuộc như lòng bàn tay, vừa cười vừa nói: “Tám người này, đều là hoa khôi của Xuân Phong Lâu, toàn bộ kinh thành, cũng không biết có bao nhiêu người nhớ nhung các nàng.’

Diệp Ninh hiểu rõ.

Hắn chú ý đến, sau khi những biểu diễn lòe loẹt này kết thúc, lầu các bên trên đại đường, nhao nhao mở cửa ra.

Tám hoa khôi tuyệt sắc hoặc là tay cầm tiêu ngọc, hoặc là khẽ vuốt cổ cầm, hoặc là bày ra tư thế mị hoặc…

Giống như tiên cảnh chưa bao giờ chân thực, lập tức đi xuống nhân gian.

Nam nhân ở đây, trong nháy mắt con mắt đều trở nên đỏ bừng.

Ánh mắt như sói như hổ kia, người hiểu đều hiểu.

“Xuân Phong Lâu này đúng là tinh thông marketing, đầu tiên dùng một chút thủ đoạn bày vẽ, điều chỉnh khẩu vị lên, ngay sau đó hoa khôi ra sân, đây không phải là lay động lòng người rồi sao?” Diệp Ninh liếc qua, ánh mắt dừng lại ở một bên khác.

Chỉ thấy ở bên trên tám hoa khôi, còn một lầu các nữa, cửa đóng chặt, không mở ra.

Hắn có chút tò mò.

“Liễu huynh, đó là tình huống gì?”

Cuối cùng ngươi cũng chú ý đến rồi!

Liễu Tam Nguyên thở phào một hơi, dựa theo lý do hắn đã sớm chuẩn bị xong, khẽ cười nói.

“Đó chính là nhân vật không được đắc tội ta đã nói cho ngươi.”

Diệp Ninh nhíu mày, chờ đoạn sau.

“Bên trong Xuân Phong Lâu, có một vị Tiêu cô nương, địa vị của nàng đặc thù, đứng trên tất cả các hoa khôi.”

“Người từng gặp nàng, đều thần hồn điên đảo, đáng tiếc, nàng lại rất ít gặp người khác.”

“Xuân Phong Lâu xây dựng nhiều năm như thế, Tiêu cô nương tiếp khách có thể đếm được trên đầu ngón tay, đồng thời đều chỉ là đàm luận cầm kỳ thi họa, không ai có thể âu yếm.”

Trong mắt Liễu Tam Nguyên hiện ra ánh sáng, trên mặt lộ ra nụ cười rạo rực.

Diệp Ninh biết, đây là nụ cười của các lão sắc.

“Nói cách khác, Tiêu cô nương này là người thanh quan.”

Diệp Ninh suy đoán.

“Người thanh quân bán nghệ không bán thân, nhưng Tiêu cô nương không làm nghệ, cũng không bán thân, nàng coi tiền tài như cặn bã, chỉ coi trọng tài hoa, rất ít người có thể lọt vào trong mắt nàng.”

Liễu Tam Nguyên nói.

Chương 30: Không ai có thể ngăn cản được mị lực của ta

“Thân ở nơi hoa bướm, nàng làm thế nào mà chỉ lo được thân mình?”

Diệp Ninh hỏi.

“Đây chính là mấu chốt của vấn đề, có rất nhiều người nhớ thương nàng, cũng có người muốn vụng trộm giở một vài thủ đoạn, nhưng không ngoại lệ, đều chết rất thảm.” Thần sắc Liễu Tam Nguyên nghiêm túc: “Bối cảnh của Tiêu cô nương thần bí mà đáng sợ, phàm là người đắc tội với nàng, không có người nào có thể sống, có người suy đoán, thật ra nàng đã sớm bị nhân vật lớn nào đó độc chiếm, người bình thường không thể chạm vào, cũng có người đồn, nói nàng có quan hệ với trong cung.”

“Tóm lại, địa vị của Tiêu cô nương đặc thù, mặc dù nàng ở trong Xuân Phong Lâu, nhưng người lại vượt xa bên ngoài.”

“Muốn gặp nàng, khả năng duy nhất đó chính là dùng tài hoa đả động nàng.”

“Nhưng cho dù là đả động được nàng, cũng chỉ có thể gặp mặt nàng mà thôi, về phần âu yếm, vẫn là chỉ có thể tưởng tượng, nữ nhân này, không được chạm vào.”

Nghe như thế, trong lòng Diệp Ninh điên cuồng vui mừng.

Đến rồi!

Đây là ngủ gật cũng có người đưa gối đầu mà!

Nhân vật lớn độc chiếm?

Có quan hệ với trong cung?

Bối cảnh thần bí mà thâm hậu?

Ánh mắt Diệp Ninh như lửa nóng, nhìn về phía lầu các ở tầng cao nhất.

Loại nữ nhân không thể chạm vào này, nếu như ta đụng vào, nhất định sẽ chết rất thảm đi?

Diệp Ninh nhìn chăm chú về phía lầu các.

Nhưng không biết trong lầu các có một đôi mắt, cũng đang nhìn chăm chú hắn.

“Vị này chính là Diệp Ninh danh tiếng vang xa kia sao?”

Một giọng nữ tử dễ nghe vang lên.

Chỉ thấy trong lầu các, có một nữ tử khoác áo choàng ngồi nghiêng một bên, áo dực thuần trắng dệt tơ che lại gợn sóng có quy mô không nhỏ. Bên dưới mặc một chiếc váy tơ lụa xếp nếp màu hồng nhạt, mộc mạc thanh nhã mà không mất đi khí chất.

Nàng có miệng anh đào nhỏ, ngọc diện má phấn, nhất là đôi mắt đẹp kia, giống như là biết nói chuyện, tự mang theo một cỗ mị lực chấn nhiếp tâm phách con người, khiến người ta liếc nhìn nàng một cái, đã không nhịn được muốn nhìn lần thứ hai, lần thứ hai nhìn sang, thì đã say mê trong sự mỹ mạo của nàng, nếu như nhìn lâu, sẽ có thể cảm giác được trên người mỹ nhân này có một ý kiều mỵ thấm sâu trong tận xương tủy.

Đây chính là mị cốt trời sinh trong truyền thuyết, cho dù dáng vẻ nàng có đoan trang thế nào, ngôn ngữ có đứng đắn bao nhiêu, nam nhân n hìn thấy nàng, cũng không khỏi lòng sinh hỏa khí, sinh ra suy nghĩ to gan.

“Bẩm tiểu thư, vị công tử này chính là Diệp Ninh, nô tỳ đã xác nhận rồi.”

Ở bên cạnh nàng, có một nha hoàn mặc váy màu lục đứng đó, mười sáu tuổi, trổ mã rất thủy linh.

Đặt ở nơi khác, cô nương này tuyệt đối là mỹ nhân, đáng tiếc lại ở bên cạnh nàng, đã lập tức bị áp chế.

Nàng trời sinh hấp dẫn ánh mắt người khác, đi đến đâu, dường như ánh sáng ở nơi đó cũng đều hội tụ lên một mình người nàng.

“Bệ hạ truyền đến mật lệnh, để chúng ta thăm dò hắn, còn phải là ta tự mình ra tay.”

Nữ tử có chút hứng thú cười cười, duỗi cánh tay trắng tuyết như ngó sen ra, nhẹ nhàng khoác lên trên cửa sổ, ôn nhu hỏi.

“Ngươi nói, Diệp công tử này xứng để ta tự mình đi thăm dò hắn không?”

Nha hoàn mặc dù là nha hoàn, nhưng cũng không cẩn thận chặt chẽ, ngược lại có chút hơi làm càn, nghe vậy cười một

tiếng, hai cánh tay nho nhỏ, xoa nắn bả vai nữ tử, giọng dịu dàng nói.

“Tất cả mọi người đều nói, Diệp công tử là anh hùng chân chính, chắc hẳn không phải nói bừa.”

“Nếu không bệ hạ cũng không để cho chủ nhân của Xuân Phong Lâu, ti chủ Mật Điệp Ti như tiểu thư đích thân đi khảo nghiệm hắn.”

“Có điều, ngược lại trong lòng nô tỳ cảm thấy, chuyện này đối với Diệp công tử không quá công bằng.”

Nha hoàn nói chuyện, ngữ điệu nhẹ nhõm, nhưng lại để lộ ra tin tức nghe rợn cả người.

Nếu như để người ngoài nghe được, nhất định sẽ vô cùng sợ hãi.

Thế mà Tiêu Thiển Thiển lại là chủ nhân của Xuân Phong Lâu?

Còn là ti chủ Mật Điệp Ti!

Mật Điệp Ti này, đã sớm tồn tại từ thời Thái Tổ, phụ trách giám thị thiên hạ, nhất là động tĩnh của người tu hành.

Mật Điệp Ti có số lượng gián điệp đông đảo, giống như thiên la địa võng, bao vây toàn bộ thiên hạ.

Không có động nào không vào được, không ai không biết, không người nào không biết.

Mật Điệp Ti chính là tai mắt của thiên tử Đại Chu.

Chỉ là vào mấy ngàn năm trước, đã bị tiên môn phá hủy, những hồ sơ khổng lồ giống như núi kia, bị đốt cháy toàn bộ.

Vô số gián điệp bị bắt ra, mạng táng hoàng tuyền.

Trong vòng một đêm, uy danh hiển hách của Mật Điệp Ti hóa thành hư không.

Mà bây giờ, thế mà lại được xây dựng lại, ti chủ còn là Tiêu Thiển Thiển, một nữ tử thanh lâu!

Ai có thể ngờ được?

Một chuỗi kế hoạch này, chính là Tiêu Thiển Thiển một mình chủ đạo.

Trong mắt nha hoàn có sự sùng bái nồng đậm.

Chương 31: Không ai có thể ngăn cản được mị lực của ta(2)

Dưới cái nhìn của nàng, quả nhiên tiểu thư nhà mình lợi hại, tuyệt đối không phải nữ tử bình thường.

Vì che giấu thân phận, không tiếc ở trong thanh lâu.

Nàng từng nói, Xuân Phong Lâu người đến người đi, tam giáo cửu lưu, đều có tiếp xúc, là nơi tốt nhất để làm tình báo.

Thế là cam tâm ở nơi này.

Tài tình bậc này, tuyệt đối không thua kém nam tử.

“Không công bằng? Lời này là như thế nào?”

Tiêu Thiển Thiển hỏi.

“Mị lực của tiểu thư, ai có thể ngăn cản? Dùng tiểu thư để khảo nghiệm Diệp đại nhân, đối với hắn mà nói, lẽ nào là công bằng sao?”

Nghe thế, Tiêu Thiển Thiển bật cười lớn.

“Ngươi đó.”

Nàng duỗi ngón tay non mịn ra, chọc chọc gương mặt mũm mĩm hồng hồng của nha hoàn.

Có điều, nàng cũng không phản bác.

Bởi vì nàng hiêu rất rõ, mị lực của mình, đáng sợ như thế nào.

Quốc sắc thiên hương cộng thêm mị cốt trời sinh, cũng thôi đi.

Điều phạm quy nhất là nàng còn là một người tu hành, có rất nhiều thủ đoạn của người tu hành.

Trên đời này có nam nhân nào có thể chống lại được mị lực của nàng sao?

Không có đi.

“Tiểu thư dự định khi nào thì bắt đầu khảo nghiệm?”

Nha hoàn hỏi.

“Không vội, muốn gặp mặt ta, tóm lại vẫn là không dễ dàng.” Tiêu Thiển Thiển cười nhạt một tiếng, nói: “Đi, đưa thiếp mời cho hắn.”

Nha hoàn gật đầu.

…

Mà lúc này, bầu không khí ở bên ngoài đã đạt đến đỉnh cao trào.

Mọi người nhìn chằm chằm vào tám hoa hôi, trong mắt gần như muốn phun ra lửa.

“Bọn họ đây là dự định làm gì?”

Diệp Ninh chú ý đến.

Những lão sắc ở bên dưới kia, bên trong ánh mắt hai bên nhìn nhau, đều mang địch ý.

Liễu Tam Nguyên giải thích nói.

“Muốn lọt vào mắt tám hoa khôi, thì phải thể hiện ra tài hoa, tục ngữ nói, văn vô đệ nhất… Văn nhân vốn là tranh lợi hại, huống chi dính đến nữ nhân, vậy thì càng phải tranh.”

Tài hoa?

“Cụ thể là phương diện nào?”

Diệp Ninh chống cằm hỏi.

“Đương nhiên là thơ từ! Văn nhân ca ngợi, hoa khôi thích, một bài thơ hay, có thể lưu danh thiên cổ.” Liễu Tam Nguyên mỉm cười nói: “Thơ tranh hoa khôi ở Xuân Phong Lâu này, xưa này đều là một kỳ cảnh ở kinh thành, có rất nhiều người không có hứng thú với hoa khôi, cũng muốn đến đây thể hiện tài hoa, nếu như có thể lấy được vị trí đứng đầu, vậy thì danh tiếng tài tử phong lưu, sẽ không thiếu được.”

Diệp Ninh gật đầu.

Hiểu rồi, đây chẳng qua chỉ là một phương thức sao tác khác mà thôi.

Hoa khôi lợi dụng tài tử để nâng giá trị của bản thân lên.

Tài tử thì cũng lợi dụng lực ảnh hưởng của hoa khôi, để thể hiện mình.

Theo nhu cầu của hai bên, cũng là chuyện công bằng.

Ngay lúc hai người đang đàm luận, lầu các ở tầng cao nhất, đột nhiên cũng mở ra, có một nha hoàn xinh xắn động lòng người từ bên trong đi ra.

Tay nàng cầm một thiếp mời mỏng, ánh mắt nhìn khắp bốn phía, cao giọng nói.

“Ai là Diệp Ninh công tử?”

Một lời này nói ra, tất cả mọi người ở đây đều sợ hãi.

“Đây là Lục Trúc cô nương!”

Cho dù đám người không biết nha hoàn này, nhưng thấy nàng từ lầu các tầng cao nhất đi ra, cũng lập tức đoán được thân phận của nàng.

Lục Trúc cô nương là thị nữ thân cận của Tiêu Thiển Thiển, rất ít gặp người khác.

Chỉ có nhân kiệt nổi tiếng đến Xuân Phong Lâu, nàng mới có thể đi ra, đưa thiếp mời.

Từ khi Xuân Phong Lâu được xây dựng cho đến đây, số lượng tài tử có thể lọt vào trong mắt Tiêu Thiển Thiển không quá năm ngón tay.

Cho nên, người người đều cảm lấy việc nhận được thiếp mời của Tiêu Thiển Thiển làm vinh quang.

Mà bây giờ, phần vinh hạnh đặc biệt này, đang tặng cho người khác ở ngay trước mặt bọn họ.

“Diệp Ninh là ai?

Đám người hai mặt nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ ghen ghét.

Nếu như Tiểu Thiển Thiển vẫn như lúc trước đóng chặt cửa thì cũng thôi đi, bọn họ cũng sẽ không nói nhiều cái gì, nhưng bây giờ mở cửa ra lại chỉ vì một người, điều này rất khó không khiến bọn họ đố kỵ.

“Lẽ nào là Diệp đại nhân đã viết ra cuộc đời có ai mà không chết?”

Bây giờ Diệp Ninh không phải là tiểu bối vô danh, lập tức có người nghĩ ra.

“Thế mà hắn cũng đến Xuân Phong Lâu?”

“Nếu như đúng là hắn đến đây, vậy thì ta cũng chịu phục.”

“Cũng đúng, hắn không chỉ viết ra được câu cuộc đời có ai mà không chết, còn viết được bậc danh ngôn như báo đáp hoàng kim của quân vương trên đài, nâng đỡ Ngọc Long chết vì vua, có thể lọt vào trong mắt Tiêu cô nương cũng là chuyện bình thường.”

Đám người xì xào bàn tán.

Phần lớn số người, đều không có ý kiến gì.

Bây giờ Diệp Ninh thanh danh hiển hách, được coi là một trong những người đọc sách có khí tiết nhất đương thời.

Bại dưới tay người như thế này, không mất mặt.

Nhưng cũng không phải ai cũng đều như thế.

Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, vẫn luôn có người tự cho mình siêu phàm, thích tranh cao thấp.

Ví dụ như người nam tử áo trắng ngồi ở hàng đầu.

Chương 32: Tiểu huynh đệ, ngươi đi đường hẹp rồi

“Diệp Ninh rất có khí khái, tại hạ bội phục, nhưng nếu như muốn nói tài hoa, lại là chưa chắc cao như người khác khoác lác.”

Nam tử áo trắng từ tốn nói.

“Bất luận là nâng đỡ Ngọc Long chết vì vua, hay là cuộc đời có ai mà không chết, ưu tú đều không phải tài hoa, mà là một cỗ chí khí thấy chết không sợ kia.”

“Huống chi, hai bài thơ này, đều chỉ có một nửa, sức thuyết phục càng ít hơn.”

“Mặc dù Tiêu cô nương tặng thiếp mời, nhưng Diệp đại nhân có thể lấy được vị trí đứng đầu hay không, vẫn còn không biết được.”

Lúc nói lời này, trên người nam tử áo trắng có một cỗ ngạo khí.

Không ít người nhíu mày, người này nói chuyện quả thực là cuồng vọng.

Nhưng khi tập trung nhìn lại, nhận ra thân phận của hắn, lại lộ ra vẻ chợt hiểu.

“Hóa ra là tân khoa Trang Nguyên!”

Thái Hướng Cao, tân khoa Trạng Nguyên.

Vừa mới trải qua kỳ thi mùa xuân, chính là thời điểm xuân phong đắc ý.

Người này tài trí hơn người, thời kỳ thiếu niên, chính là thần đồng danh tiếng gần xa, mười sáu tuổi, đã thể hiện ra tài thơ văn không phải tầm thường.

Đến bây giờ, làm thơ đã không dưới ba mươi bài, một một bài đều là tác phẩm thượng thừa.

Người mọi xưng gọi “Thi từ song tuyệt.”

“Khó trách không phục, nếu như là Thái công tử, vậy cũng là chuyện bình thường.”

Thái độ của đám người lại thay đổi lần nữa.

Người có thể đỗ Trạng Nguyên, đều được gọi là Văn Khúc Tinh hạ phàm, đương nhiên tài hoa không cần nhiều lời.

Mặc dù Diệp Ninh danh tiếng chấn động kinh thành, nhưng dù sao thứ tự khoa cử năm đó, tác phẩm thơ từ, cũng là lấy tinh thần làm chủ, trau chuốt từ ngữ cũng không hoa lệ.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, hai bài thơ kia đều không hoàn chỉnh, rất khó đánh giá trình độ cụ thể của hắn.

“Diệp đại nhân có khí khái, có thể xưng là mẫu mực của người đọc sách trong thiên hạ, nhưng nếu luận bản lĩnh làm thơ, có lẽ thật sự đúng là không bằng Thái công tử.”

Ở đây có không ít lão giả người già nhưng tâm không già.

Thậm chí bọn họ có thể là quan lớn triều đình, mặc thường phục đến Xuân Phong Lâu làm chuyện phong nhã kia, vào lúc này, cũng đứng ra đánh giá hai người.

“Cuối cùng ai có thể đi vào được cửa của Tiêu cô nương, thật đúng là khó mà nói được.”

Rất nhiều người lộ ra thần sắc xem náo nhiệt.

Hai người kia đều là nhân vật nổi tiếng, cây kim so với râu (ở đầu hạt lúa mì), rất đẹp.

Mặc dù Tiêu Thiển Thiển tặng thiếp mời, nhưng đây chẳng qua là cho Diệp Ninh tư cách bước vào cửa.

Nếu như không thể lấy được vị trí đứng đầu, đương nhiên tư cách này sẽ bị Thái Hướng Cao cướp đi.

Sở dĩ Thái Hướng Cao đứng ra khiêu khích, cũng là vì tư cách này.

Tiêu Thiển Thiển là nữ thần trong giấc mộng của hắn.

Có thể làm khách quý của Tiêu Thiển Thiển, là giấc mơ từ trước đến nay của Thái Hướng Cao.

“Thiếp mời?”

Diệp Ninh không để ý ầm ĩ ở bên dưới.

Hắn nhìn thiếp mời Lục Trúc đưa đến, chữ viết trên đó rất thanh tú, còn có một cỗ mùi thơm nhàn nhạt.

Không biết là mùi hương son phấn hay là mùi thơm cơ thể.

“Diệp huynh có phúc lớn, Tiêu cô nương cảm thấy có hứng thú với ngươi.”

Liễu Tam Nguyên nâng chén chúc mừng.

“Vừa đúng lúc, ta cũng có hứng thú với nàng ta.”

Diệp Ninh lại không có nhiều tâm địa gian giảo như thế.

Suy nghĩ của hắn rất đơn giản.

Tiêu Thiển Thiển có bối cảnh thâm hậu, có tỉ lệ rất lớn là nữ nhân mà nhân vật lớn nuôi dưỡng ở bên ngoài, phàm là người muốn đánh chủ ý lên người nàng, đều chết rất thảm.

Vậy thì hắn còn chờ cái gì đây?

Đây còn không nhanh chóng dụ dỗ một chút, chọc giận nhân vật lớn đứng ở sau nàng?

Muốn chết, Diệp Ninh là người chuyên nghiệp!

Lời nói của Diệp Ninh và Liễu Tam Nguyên không truyền ra bên ngoài.

Đám người trong đại đường, không đợi được câu trả lời, tâm tư của mỗi người khác nhau.

So đấu tài hoa như thường ngày bắt đầu.

Lập tức có người đi lên phía trước, bắt đầu chơi chữ.

Vào khoảnh khắc bọn họ viết xuống câu đầu tiên, lập tức có màu cam của tài hoa phun trào.

Tài hoa là thứ chân thật nhất, không làm được chuyện gì mơ ám, ai có tài hoa mạnh nhất, người đó chiến thắng.

"Chỉ làm thơ, không quy định chủ đề?"

Diệp Ninh hứng thú đánh giá bên ngoài.

"Không quy định chủ đề, nhưng dù sao chỗ này cũng là nơi phong hoa tuyết nguyệt, bình thường mà nói, chủ đề của thơ, đều có khuynh hướng nhu hòa… Câu thơ trước đó Diệp huynh viết, đặt ở đây, sẽ có chút giết phong cảnh."

Liễu Tam Nguyên vừa cười vừa nói.

Thật ra hắn cũng không mong chờ tác phẩm của Diệp Ninh.

Năng lực làm thơ, trong thế hệ trẻ Thái Hướng Cao gần như chính là đỉnh cao.

Không sánh bằng cũng là chuyện bình thường.

Có điều thắng thua cũng không quan trọng, dựa theo kế hoạch, nếu như Diệp Ninh thắng thì đương nhiên tốt nhất, nhưng nếu như thua, vậy thì Tiêu Thiển Thiển kia cũng sẽ tạo cơ hội gặp mặt hắn.

"So thơ đúng không?".

Diệp Ninh nắm chắc Tiêu Thiển Thiển rồi.

Hắn liếc nhìn Thái Hướng Cao, trong đầu lẩm bẩm.

"Tiểu huynh đệ, so thơ với người "xuyên không" như ta, ngươi đi vào đường hẹp rồi…"

Chương 33: Tiểu tử, ngươi rất dũng cảm

Diệp Ninh ngồi trong nhã gian, không có ý xuống dưới so đấu.

Thái Hướng Cao cũng nhắm mắt lại, không nóng nảy xuất hiện.

“Bây giờ hai người này đã bắt đầu tranh cao thấp rồi.”

Rất nhiều người bí mật nói thầm.

Bất luận Thái Hướng Cao có tâm tư gì, dù sao Diệp Ninh cũng là không có ý này.

Hắn tò mò nhìn phía dưới so đấu.

Đoán chừng ba mươi tài từ, cúi xuống bàn làm thơ.

Bút vừa hạ xuống, khí tài trên người đã bắt đầu nở rộ.

Toàn bộ Xuân Phong Lâu, đều tản ra một vỗ mũi thơm của mực thấm vào ruột gan.

“Vị của thơ từ, tuyệt diệu nhất thế gian, có thể đọc được bài thơ hay, ta có thể ba tháng không ăn thịt.”

Liễu Tam Nguyên gật gù đắc ý nói.

Dường như hắn có chút say rượu, săc mặt hồng nhuận, nhìn người đọc sách ở bên dưới chơi chữ, cũng có chút ý điên cuồng tuôn trào.

Dù sao hắn cũng là văn nhân, rất dễ dàng say đắm ở bên trong hoàn cảnh nồng đậm văn khí này.

“Bài thơ của Hoàng công tử tài hoa bình thường, nếu như không chuyển hướng, sợ rằng khó mà vừa mắt.”

“Bài thơ của Trương công tử này viết cũng không tệ, nhưng mà tính đồng nhất quá nghiêm túc, đã bị viết nát rồi, cho nên khí tài cũng không cao.”

“Trước mắt xem ra, vẫn là Vương công tử cao hơn một bậc, tài cao ba thước, có thể xưng là kiệt tác!”

Đám người nghị luận ầm ĩ.

Ai cao ai thấp, nhìn ở phương diện khí tài là có thể thấy được rõ ràng.

Vào khoảng khác mỗi một tài tử đặt bút xuống, đã có từng sợi khí tài tuôn ra, toàn thân khí tài này màu cam, lơ lửng ở phía trên, vô cùng rực rỡ.

Từ mức độ nồng đậm của khí tài, là có thể phán đoán được một cách hữu hiệu ai có tài hoa hơn.

Trước mắt xem ra, còn chưa có nhân vật nào quá xuất sắc.

Đừng nói là đả động Tiêu Thiển Thiển, cho dù là tám khoa hôi, cũng rất khó lọt vào mắt.

"Cố làm ra vẻ."

Rốt cuộc Thái Hướng Cao mở mắt ra, ánh mắt của hắn nhìn về phía nhã gian, thấy Diệp Ninh vẫn là không có động tĩnh gì, lúc này mới cười lạnh một tiếng, đi về phía trên đài.

"Trạng Nguyên công muốn viết rồi!"

Trong mắt mọi người lộ ra vẻ chờ mong.

Đây chính là Trạng Nguyên đó!

Nói từ một mức độ nào đó, hắn chính là người đọc sách có tài hoa nhất trong năm nay của Đại Chu!

Thái Hướng Cao nhẹ nhàng cầm bút, hắn đã sớm tính toán xong phương án, một bút trôi chảy viết ra.

"Chữ đẹp."

Có người mắt sáng lên.

Bút vừa đặt xuống, đã có khí tài phun trào.

Đây là nguyên nhân chữ viết quá tốt.

Hắn không ngừng viết, trong nháy mắt, đã làm được nửa bài bảy câu.

Dùng mắt bình thường cũng có thể thấy được mức độ nồng đậm của khí tài.

Bỗng nhiên trong lúc đó, bất ngờ chấn động, một cỗ mùi thơm bút mực lan tràn ra bốn phía.

"Nửa bài Đạt Phủ!"

Nhóm văn nhân kinh hãi, lộ ra vẻ mừng như điên.

Những người cùng hắn thi tài kia nghe thấy thế, sắc mặt đại biến, đã loạn tâm tư, cũng không thể nào viết được nữa.

Diệp Ninh biết, đánh giá thơ từ ở thế giới này có một tiêu chuẩn.

Sau khi khí tài đạt đến một trình độ nhất định, chính là "Đạt Phủ".

Ý nghĩa như tên, thơ từ bao phủ khắp một vùng, được coi là kiệt tác.

Sau Đạt Phủ, chính là "Minh Châu".

Minh Châu, ý nghĩa của nó là khu vực một châu nghe tiếng, dạng thơ từ này, đã có thể lưu truyền.

Sau Minh Châu, đó chính là "Trấn Quốc".

Bài thơ xuất sắc, có thể trở thành côi bảo của một nước, lưu danh thiên cổ.

Cuối cùng, là "Truyền thiên hạ!"

Tác phẩm truyền thiên hạ, hiếm có trên đời, một khi viết thành, kinh thiên động địa, đủ để dẫn đến thiên hạ chấn động.

"Từ thánh", "Thơ thánh" hiện nay, tác phẩm truyền thiên hạ ở đời này, cũng chỉ có một hai bài.

Tác phẩm như thế, chỉ có thể ngộ (bất ngờ gặp được) mà không thể cầu.

"Trạng Nguyên công nửa bài đã Đạt Phủ, nói rõ tác phẩm này của hắn một khi viết xong, rất có khả năng là Minh Châu!"

"Ta phục rồi, không hổ là Trạng Nguyên công, đúng là tài trí hơn người."

Đám người cao hứng bừng bừng.

Ở thời đại khí tài không quá nồng đậm này, thơ từ Minh Châu càng là hiếm có.

Huống chi, Thái Hướng Cao là ngẫu hứng làm ra, càng là có thêm mấy phần độ khó.

"Thái công tử, đúng thật là rất có tài hoa."

Liễu Tam Nguyên nói, nhưng ánh mắt lại liếc nhìn Diệp Ninh.

Đáng tiếc, trên mặt Diệp Ninh không có biểu cảm gì.

Không biết được là có áp lực, hay là đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

Thái Hướng Cao tiếp tục viết, trán thấm ra mồ hôi mịn, văn đảm của hắn đang chấn động, văn khí trong cơ thể phun trào, chống đỡ tinh thần của hắn, để cho hắn có thể viết xong tác phẩm.

Rốt cuộc hắn cũng ngừng bút.

Khí tài phun trào, mấy lần cất cao, nhưng vẫn luôn là kém một chút, còn chưa đạt đến trình độ Minh Châu.

"Đáng tiếc, chỉ kém một chút."

"Tác phẩm Minh Châu, đúng thật là hiếm có."

"Thái công tử có thể làm đến được bước này, đã là cực kỳ không dễ."

Mọi người thở dài, nhưng mà cũng không châm chọc, mà là nhao nhao cổ vũ.

Theo bọn họ nghĩ, đây quả thật đã là không tệ.

Chương 34: Khí tài lộ ra ngoài, sáng tạo kiểu chữ độc nhất

Nội tình của bài thơ này rất tốt, sau khi trở về Thái Hướng Cao suy nghĩ kỹ, làm một chút thay đổi, rất có khả năng sẽ đạt đến Minh Châu.

Người bình thường cả một đời có thể có được một tác phẩm như thế, đã có thể nói khoác rất lâu.

Đây là thành tựu mà bọn họ khó có thể thực hiện được.

Hiển nhiên Thái Hướng Cao cũng nghĩ như thế, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười.

Hắn rất hài lòng với tác phẩm của mình,

Có điều nụ cười trên mặt hắn không giữ quá lâu.

Bởi vì hắn chú ý đến, Diệp Ninh vẫn chưa xuống lầu.

Điều này khiến vui sướng của hắn tiêu tán hơn phân nửa, nhìn lên nhã gian trên lầu, Thái Hướng Cao không nhịn được nói.

“Diệp đại nhân, vì sao còn chưa xuống, lẽ nào linh cảm khô kiệt, không viết ra được thơ?”

Diệp Ninh nhìn đám người sáng tác hồi lầu, cũng thỏa mãn lòng hiếu kỳ.

Lúc đầu dự định đi xuống.

Thấy Thái Hướng Cao thúc giục, khóe miệng lộ ra ý cười.

“Tiểu tử, ngươi đúng thật là dũng cảm!”

Diệp Ninh đi xuống.

Liễu Tam nguyên uống xong rượu trong chén, theo ở phía sau.

Một màn này, bị Tiêu Thiển Thiển ở trong lầu các bên trên nhìn thấy, trong mắt lóe lên vẻ chờ mong.

“Hắn có thể viết ra được loại bài thơ như thế nào?”

Nha hoàn Lục Trúc cười khẽ nói.

“Tuy Diệp đại nhân có tài hoa, nhưng biểu hiện ở phương diện thơ từ trong quá khứ lại là thường thường, muốn đấu một trận với Trạng Nguyên công, sợ là không dễ dàng.”

Tiêu Thiển Thiển liếc mắt nhìn, nói.

“Vậy thì rửa mắt mong đợi đi.”

Đối với Diệp Ninh, nàng đúng là có tâm tư khác.

Nàng vẫn là lần đầu nhìn thấy Cơ Minh Nguyệt thưởng thức một người như thế.

Thậm chí thưởng thức đến trình độ tình nguyện gánh chịu nguy hiểm to lớn, đối kháng với tiên môn.

Chuyện này rất không thể tưởng tượng được.

“Diệp Ninh, ngươi cũng đừng để cho bệ hạ thất vọng…”

Ánh mắt Tiêu Thiển Thiển sáng rực.

…

Diệp Ninh đã đi đến đại đường.

“Diệp đại nhân.”

“Diệp huynh…”

Hai bên trái phải, đều là tiếng chào hỏi của người đọc sách,

Đa số thái độ của mọi người đối với Diệp Ninh, đều là vừa nhiệt tình vừa kính nể.

Dù sao bây giờ cũng là lúc thanh danh của Diệp Ninh hiển hách, chuyện của hắn chấn động quá nhiều người.

Làm người đọc sách, bọn họ nhất định phải tôn trọng Diệp Ninh.

Không vì cái gì khác, chỉ dựa vào khí khái Diệp Ninh thể hiện ra cũng đủ rồi.

Cho dù là Thái Hướng Cao có địch ý, cũng chắp tay, gọi một tiếng Diệp đại nhân.

Hắn cũng tôn kính Diệp Ninh.

Nhưng cũng không ảnh hưởng đến chuyện hắn muốn phân cao thấp với Diệp Ninh.

Đây là hai chuyện khác nhau.

“Diệp đại nhân có muốn đặt bút viết không?”

Thái Hướng Cao hỏi dò.

Diệp Ninh gật nhẹ đầu.

Đã sớm có người cẩn thận chuẩn bị bàn, một tỳ nữ có dáng vẻ không tầm thường, đang mài mực.

Diệp Ninh chậm rãi cầm lấy bút lông.

Đối với việc cầm bút lông viết chữ, hắn cũng không xa lạ gì, đời trước hắn chính là một người yêu thích thư pháp.

Hơn nữa tiền thân của người ở thế giới này, bản thân cũng là một người đọc sách, thường xuyên ở trong nhà luyện tập thư pháp.

Cầm bút lên, lập tức có một loại cảm giác quen thuộc giống như cánh tay chỉ điểm.

Hắn chậm rãi đặt bút, trong nháy mắt viết xong chữ thứ nhất, lập tức có khí tài tuôn ra.

“Chữ đẹp!”

Mọi người vây xem, không nhịn được phát ra tiếng sợ hãi thán phục.

“Chữ nhìn nhìn có vẻ mới lạ, lẽ nào là Diệp đại nhân sáng tạo ra?”

Một lão học cứu (dùng để chỉ những người nghiên cứu Kinh thư) mở lớn hai mắt.

Hắn cũng là một người yêu thích thư pháp, rất thích học theo thư pháp danh gia, nhưng chữ viết của Diệp Ninh, lại hoàn toàn khác với danh gia các thời đại.

Ngòi bút linh động dứt khoát, bút tích gầy mà có lực, gầy nhưng lại không mất đi phần thịt của nó, bút pháp thể hiện ra ngoài, ẩn hiện một cỗ ý tôn quý.

Nếu như là mấy lão ca trên mạng ở kiếp trước nhìn thấy, nhất định vừa nhìn sẽ nhận ra, chữ Diệp Ninh viết chính là “Sấu Kim Thể” mà Tống Huy Tông sáng tạo ra.

Loại chữ này truyền thừa ngàn năm ở Hoa Hạ, được rất nhiều người yêu thích.

Nhưng đối với những người ở thế giới khác này mà nói, lại là chấn động đến tột đỉnh.

Sáng tạo ra một kiểu chữ, độ khó cao đến không cách nào tưởng tượng được.

Từ xưa đến nay, các nhà thư pháp lớn là đếm được trên đầu ngón tay.

Kiểu chữ của bọn họ hoặc là uyển chuyển như nước, hoặc là hào phóng, hoặc là thiên mã hành không… Đều có một phái khí tượng độc lập.

Mà thư pháp này của Diệp Ninh, thế mà lại giống như các nhà thư pháp lớn các thời đại, thành thục mà mỹ lệ.

Khó trách vừa đặt bút xuống, văn khí và khí tài đồng thời phun trào, hai khí trắng và cam quanh quẩn, khiến hắn giống như người trong thần tiên vậy.

“Thế mà tài tình của Diệp đại nhân lại đáng sợ như thế, sáng tạo ra một kiểu chữ độc nhất, khó có thể tưởng tượng được

mà!”

“Điều hiếm thấy đáng ngưỡng mộ nhất chính là, lúc trước hắn chưa từng thể hiện ra một chút nào, nhất định là ổn định tâm thần nghiên cứu, mãi đến sau khi hoàn toàn thành công, mới lấy ra!”

Chương 35: Khí tài lộ ra ngoài, sáng tạo kiểu chữ độc nhất(2)

“Chịu được cô quạnh như thế, nhất định sẽ có thành công lớn!”

“Bất luận thơ của Diệp đại nhân như thế nào, chỉ dựa vào phần chữ đẹp này, văn đàn Đại Chu, nhất định sẽ có một tấm bia cho hắn!”

“Ta đã gấp đến không kịp chờ đợi muốn viết theo kiểu chữ này rồi!”

Mọi người ở đây, đều là người đọc sách có đạo hạnh không cạn.

Sáng tạo ra một kiểu chữ độc nhất trân quý cỡ nào, trực tiếp cào vào chỗ ngứa của bọn họ, lập tức khiến cho bọn họ biến thành người hâm mộ trung thành nhất của Diệp Ninh.

“Tránh ra, ta đến mài mực cho Diệp huynh!”

Trong lòng Liễu Tam Nguyên cũng là liên tục chấn động, hắn để thị nữ lui ra, tự tay làm việc vặt cho Diệp Ninh.

Chuyện này không liên quan đến địa vị, thân phận và kế hoạch.

Hắn chỉ dùng phương thức của mình, để thể hiện sự tôn kính của mình với nhà thư pháp lớn một thời.

Không sai!

Diệp Ninh chính là nhà thư pháp lớn một thời.

Chỉ dựa vào kiểu chữ này, cho dù là thư thánh đương thời gặp hắn, cũng phải cúi ngang người hành lễ, khách khí ba phần.

“Bây giờ Diệp huynh còn trẻ, đợi số tuổi của hắn nhiều lên, tạo nghệ thư pháp lại cao thêm một chút, thậm chí có khả năng sẽ trở thành thư thánh một thời mới!”

Một suy nghĩ đáng sợ quanh quẩn trong đầu Liễu Tam Nguyên.

“Sáng tạo ra kiểu chữ độc nhất?”

Tiêu Thiển Thiển không phải là nữ nhân ngu xuẩn trên ngực không có vết mực nào, nàng nhạy cảm ý thức được chuyện Diệp Ninh làm kinh hãi thế tục cỡ nào.

Khó trách bệ hạ xem trọng hắn như thế.

Cho dù là nàng, cũng sinh ra hứng thú trước nay chưa từng có với Diệp Ninh.

Độc nhất, rốt cuộc phải xuất sắc đến trình độ nào, mới có thể trở thành người như Diệp Ninh?

“Sáng tạo ra kiểu chữ độc nhất…”

Đầu tiên Thái Hướng Cao là chấn động, ngay sau đó trên mặt lộ vẻ đắng chát.

Diệp Ninh đây là yêu nghiệt cỡ nào….

Mới trẻ tuổi như thế, đã có được làm được chuyện mà văn nhân khác cả đời cũng không làm được.

“So sáng với Diệp Ninh, ta đúng là không bằng… Nhưng so tài dưới mắt mọi người không phải là thư pháp, mà là thơ từ, phương diện này, ta chưa chắc sẽ thua!”

Thái Hướng Cao tìm sự an ủi cho bản thân mình.

Hắn nhìn về phía câu chữ Diệp Ninh viết.

Câu đầu tiên vừa mới viết ra.

Hắn chỉ liếc mắt nhìn, đã ngây người.

Đây…

“Một mình tựa lầu cao, gió thổi nhè nhẹ, nhìn trông xa tắp mối ly sầu .”

Thái Hường Cao vừa nhìn, vừa không tự chủ đọc thầm.

Vào thời điểm hắn đọc, đã thấy khí tài màu cam, đỗng nhiên nhảy lên trang giấy, phun trào dâng cao.

Khí tài dâng lên, hình thành khí tượng mờ ảo.

"Đây là…"

Bỗng nhiên con ngươi Thái Hường Cao co lại giống như mũi kim, phát ra một tiếng kêu khó tin bén nhọn.

"Một câu Đạt Phủ!"

Một câu!

Chỉ một câu, thế mà đã "Đạt Phủ".

Nói cách khác câu này của hắn, đã vượt xa một nửa bài mà Thái Hường Cao vừa mới viết.

Nhưng nghiêm khắc mà nói, làm thơ không phải tính như thế.

Thơ cũng được, từ cũng được, đều phải nói đến cảm giác.

Có bài khi bắt đầu làm thì bình thường, nhưng cẩn thận chỉnh sửa, một câu cuối cùng vẽ rồng điểm mắt, trực tiếp từ mục nát hóa thành thần kỳ.

Cũng có câu thơ đi từ cao xuống thấp, lúc trước khí tài dâng trào, nhưng đằng sau lại khiến cho người ta thất vọng, biến thành tác phẩm bình thường.

Nhưng Diệp Ninh này lại khác.

Hắn vừa bắt đầu, quả thật là bùng nổ.

Chỉ mới viết một câu, đã Đạt Phủ.

Dạng bài thơ như thế này, có thể thất bại sao?

Sẽ thất bại sao?

Nếu như bài thơ này có thể viết ra hoàn chỉnh, cuối cùng sẽ đạt đến cấp độ gì.

Thái Hướng Cao đã quên đi bản thân đang so tài với Diệp Ninh.

Hắn khiến cho bản năng của một người đọc sách thức tỉnh.

Chỉ muốn ở trong thời khắc này, chứng kiến được một tác phẩm vĩ đại xuất hiện.

Đám người nín thở ngưng thần, lẳng lặng chờ đợi Diệp Ninh viết tiếp.

Đám người giống hệt với Thái Hướng Cao, có một loại cảm giác sắp chứng kiến lịch sử.

Chỉ thấy Diệp Ninh cầm bút, nhẹ nhàng viết ra câu tiếp theo.

"Màu cỏ ánh núi trong bóng nắng chiều tàn, không ai hiểu được tình tự của lúc tựa lan can."

Vừa mới viết xong, khí tài lại lần nữa dâng lên.

Mỗi một lần viết xong một chữ, tất cả đều tản ra kim quang óng ánh.

Văn khí bàng bạc trong cơ thể Diệp Ninh theo đó dâng trào, dẫn động mùi thơm của bút mực, lan tràn gấp trăm lần so với lúc trước.

Cho dù là người ở bên ngoài Xuân Phong Lâu, cũng đều ngửi được mùi thơm của mực.

"Diệu bút sinh hoa, mùi mực truyền mười dặm…"

Sợi râu của lão học cứu run rẩy, hốc mắt của hắn ướt át.

Đây là một bài thơ như thế nào?

Thế mà có thể sinh ra dị tượng.

Vào khoảnh khắc dị tượng xuất hiện, khí tài lại dâng lên lần nữa, mọi người có mặt ở đây hoảng hốt, đột nhiên có một ý vị tiêu điều, cô độc.

Cảm xúc bên trong bài thơ này truyền đạt ra, trực tiếp lây nhiễm lên bọn họ.

"Minh Châu, Diệp đại nhân viết bài thơ này, đã đến cấp độ Minh Châu!"

Có người đang gào khóc.

Chương 36: Giấy nặng ngàn cân, từ thành trấn quốc!

Hắn kích động rơi lệ, bản thân mình là ai, vinh hạnh ba đời, thế mà lại có thể nhìn thấy một màn vĩ đại này xảy ra!

Điều này khiến hắn có một loại cảm giác cho dù lúc này chết, vậy thì đời này của hắn sống cũng đáng rồi.

"Đừng ồn!"

Liễu Tam Nguyên khẽ quát một tiếng, ngay sau đó run rẩy nói.

"Diệp huynh, mời tiếp tục."

Hắn sợ người ngoài quấy đầy đến Diệp Ninh.

Diệp Ninh không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, hắn tiếp tục đặt bút.

"Chợt có ý muốn tùy tiện say khướt, có rượu trước mặt thì nên ca hát, cố gắng gượng vui cũng là vô vị."

Câu này vừa viết xong, toàn bộ người đọc sách ngơ ngẩn, còn đang phẩm vị tư vị ở trong đó.

Nhưng mà bên trong Xuân Phong Lâu, lại đã truyền đến tiếng khóc trầm thấp.

Cho dù là tám hoa khôi kia, cũng không kìm được lòng mà rơi lệ.

Bài thơ "Điệp luyến hoa" này là do Liễu Vĩnh viết, mà Liễu Vĩnh ở thời đại đó, là người hiểu được cảm xúc của nữ nhân nhất.

Thơ hắn làm, cảm động vô số nữ tử phong hoa tuyết nguyệt.

Cho nên có thể thường xuyên say mê ở thanh lâu, mà không cần đưa tiền.

Có thể nói như thế này, thơ hắn làm, là cấp bậc vũ khí hạt nhân đối với nữ nhân.

Nhất là nữ tử thanh lâu, nghĩ đến cuộc sống của mình, mỗi ngày nhìn vẻ mặt giống như tươi cười, nhưng lại có mấy phần thật sự chân thành đây?

Còn không phải ứng với một câu "cố gắng gượng vui cũng là vô vị" kia sao?

Khí tài lại dâng lên lần thứ ba, màu cam ở hội tụ bên trong không trung, hóa thành một đạo cầu vồng.

Ý trong bài thơ, truyền ra cảm giác đau thương nhàn nhạt, nhưng lại phóng lớn trong lòng mọi người.

Hai mắt nữ nhân liên tục đẫm lệ.

Mà những nam nhân có chuyện của mình, cũng rất đồng cảm, phát ra tiếng thở dài.

Chỉ thiếu một câu cuối cùng.

Mấy người đọc sách miễn cưỡng duy trì thanh tỉnh, kìm nén sự chua xót trong lòng, chờ đợi một câu cuối cùng.

Câu này, là một câu mấu chốt nhất.

Nếu có thể kết thúc không mất tiêu chuẩn, rất có khả năng sẽ xuất hiện tác phẩm "Trấn quốc".

Dưới ánh nhìn chằm chằm của mọi người, Diệp Ninh chậm rãi viết xong câu cuối cùng.

Liễu Tam Nguyên ở bên cạnh, đôi mắt mở to tròn xoe, bất giác đọc lên.

"Đai áo rộng dần, cuối cùng cũng không hối tiếc, vì chàng khiến cho bản thân tiều tụy…"

Một câu này viết xong.

Toàn bộ bên trong Xuân Phong Lâu, khóc không thành tiếng.

Câu thơ này, quả thực là viết vào tận sự bi thương của nữ tử thanh lâu.

Các nàng nhìn thì như phong quang, nhận được sự hâm mộ của nam nhân.

Nhưng dù có được ưu ái thế nào, cuối cùng không phải vẫn là đồ chơi thôi sao?

Mỗi ngày tận tình thanh sắc, nhìn như vui vẻ, nhưng đến trong đêm, lại là khổ sở vô tận.

Nam nhân tìm vui chơi đùa, thường xuyên đưa ra lời hứa.

Nếu như tin, thứ nhận được hơn phân nửa là bi thương.

Nhưng nếu như không tin, con người cũng nên có một hi vọng đúng không?

Ai mà không hi vọng một ngày kia, có thể có một lang quân tri âm có thể cho nàng tương lai, nhưng cuối cùng thứ nhận được là cái gì đây?

Cũng chỉ là thể là "vì chàng khiến cho bản thân tiều tụy" đi.

Một bài thơ này, ý vị của nó, vẫn là phải do mỗi người đánh giá.

Nhưng đối với những nữ tử thanh lâu này mà nói, hảo cảm đối với Diệp Ninh, lại là tăng nhanh giống như là cưỡi ở trên tên lửa.

"Diệp đại nhân… Không, Diệp lang là nam nhân hiểu nữ tử chúng ta nhất thế gian này!"

Tám hoa khôi cũng được, các cô nương khác ở bên ngoài Xuân Phong Lâu cũng thế, bởi vì một bài tức cảnh sinh tình kia mà đôi mắt ngập nước mở to nhìn chằm chằm Diệp Ninh.

Trong đó có ngàn loại tình ý, vạn loại nhu tình.

Nếu như Diệp Ninh đồng ý, các nàng tình nguyện tự tiến cử rải chiếu.

Mà mấy người đọc sách sau khi cảm động ngắn ngủi, lực chú ý đã bị khí tài hấp dẫn.

Một đạo khí tài ngưng tụ thành cầu vồng kia, biến thành kim hồng.

Trong chớp mắt bay ra khỏi Xuân Phong Lâu, ở ngay bên trên kinh thành, hóa thành ngàn vạn ánh hào quang.

Liễu Tam Nguyên đưa tay ra cầm, chỉ cảm thấy tờ giấy này nặng hơn ngàn cân!

"Giấy nặng ngàn cân… Đây là, từ thành trấn quốc!"

Cả sảnh đường xôn xao.

Thế mà Diệp Ninh lại viết ra được bài thơ trấn quốc!

Kim hồng tán đi, hóa thành vô số ánh sáng hào quang.

Mà kim quang hiển lộ bên trên chữ viết, cũng thu liễm vào bên trong kiểu chữ.

Không còn chói mắt như lúc trước nữa.

Nhưng mùi mực vẫn còn nồng đậm, từng chữ vẫn còn tản ra huỳnh quang nồng đậm.

Đây là từng chữ châu ngọc.

Châu ngọc, chỉ chính là trân châu.

Nhưng ai cũng sẽ không lấy bài thơ này so sánh với trân châu, đây chính là một loại vũ nhục.

Chỉ hai chữ "Trấn quốc", đã có thể nhìn ra được bài thơ "Điệp luyến hoa" này có địa vị như thế nào.

Văn nhân bình thường, có thể làm ra mấy tác phẩm Minh Châu, đã có thể được gọi là thi nhân.

Nghe tiếng xa gần, đời đời lưu truyền.

Chương 37: Hỏng rồi, các nàng thèm muốn thân thể của ta

Mà tác phẩm Trấn quốc, hiếm thấy trên đời, ở Đại Chu có một bài thơ Trấn quốc, còn phải ngược dòng tìm về mấy chục năm trước đó!

Nho đạo xuống dốc, văn đạo không xương, đương nhiên khiến cho tiêu chuẩn văn nhân hạ xuống.

Nhìn từ góc độ này, bài thơ của Diệp Ninh, thật sự rất trân quý.

"Đúng thật là vinh hạnh ba đời, mới có thể tận mắt chứng kiến một bài thơ Trấn quốc được sinh ra!"

"Đọc bài thơ này, ta đã không còn lòng tìm vui chơi đùa, chỉ muốn uống rượu hát vang, chúc mừng ngày trọng đại này của văn đàn!"

"Có bài thơ này ở đây, sau này Diệp đại nhân sẽ trở thành khách nhân được nữ tử thanh lâu hoan nghênh nhất."

Đám người liên tục cảm khái.

Bọn họ vẫn còn chìm trong hưng phấn và chấn động cực lớn.

Có không ít người ánh mắt nhìn Diệp Ninh đã trở thành sùng bái, lẽ nào là thánh hiền chuyển thế? Tại sao tài hoa của một

người có thể đến loại trình độ này?

Thật sự là khiến người ta ao ước.

Tất cả nữ tử trong Xuân Phong Lâu, ánh mắt nhìn Diệp Ninh đều ngập nước.

Thậm chí thân thể cũng mềm theo…

"Diệp lang…"

Rất nhiều thiếu nữ si ngốc nhắc tên.

Ánh mắt nóng bỏng kia, đủ để hòa tan sắt thép.

Không có cách nào cả, sát thương của bài thơ này với nữ nhân thật sự quá lớn.

Lại cộng thêm danh khí của Diệp Ninh rất lớn, bề ngoài lại tiêu sái, sao có thể không khiến người ta "nhìn mà thèm".

Ánh mắt rõ ràng như thế, khiến phía sau lưng Diệp Ninh rét run.

Hắn cảm giác mình giống như là không mặc quần áo vậy, bị những nữ nhân này nhìn đến cả người không thoải mái.

"Hỏng rồi, bọn họ thèm muốn thân thể của ta!"

Diệp Ninh cảnh giác.

Câu kia nói như thế nào nhỉ? Nam nhân đi ra ngoài nhất định phải bảo vệ mình cho tốt, dù sao có quá nhiều nữ nhân thèm muốn thân thể của ngươi.

Hắn vẫn là đánh giá thấp lực sát thương của bài thơ đối với thời đại này, sau khi viết xong, ngẩng đầu nhìn lên, đám người vừa khóc vừa cười, khiến hắn cảm thấy rất hoang đường.

"Tài hoa của Diệp đại nhân, tại hạ bội phục."

Thái Hướng Cao khom người cúi xuống.

Cái cúi đầu này, thể hiện ra sự cam tâm tình nguyện.

Hắn còn có thể có cái gì không tình nguyện đây?

Từ lúc Diệp Ninh viết được nửa bài thơ, hắn đã biết là mình thua.

Đợi sau khi bài thơ được viết xong, thật ra hắn đã quên đi mình đang tranh cao thấp với Diệp Ninh.

Bởi vì bài thơ kia nghe giống như là chuyện cười.

Hắn là không biết trời cao đất rộng như thế nào, lại muốn so thơ từ với Diệp Ninh?

"Sự chênh lệch giữa mình và hắn, chính là giống như đom đóm và mặt trăng, mặt trời, ngựa chạy chậm so với kỳ lân!"

Trong lòng Thái Hướng Cao đắng chát.

Thật ra cũng không đắng như thế.

Có thể tận mắt nhìn thấy một bài thơ Trấn quốc xuất hiện, đối với hắn mà nói, đã là chuyện vô cùng vinh hạnh.

Cho nên, hắn tâm phục khẩu phục, trực tiếp lên tiếng nhận thua.

Chuyện này không có gì mất mặt cả.

Chịu thua Diệp Ninh, tất cả mọi người sẽ hiểu cho hắn.

Ngược lại kiên quyết không chịu thua, còn sẽ nhận phải danh tiếng nhỏ mọn, không biết mình bao nhâu cân bao nhiêu lượng.

Diệp Ninh cũng đáp lễ lại.

"Thật ra ngươi cũng đã coi như không tệ."

Ấn tượng của Diệp Ninh đối với Thái Hướng Cao rất không tệ.

Giữa nam nhân với nam nhân, thật ra chỉ cần đủ quang minh lỗi lạc, đều là đàn ông, làm gì có nhiều ân ân oán oan như thế?

Sau khi thua, Thái Hướng Cao trực tiếp nhận thua, điều này đủ để chứng minh phẩm chất của hắn.

Không có người tranh thắng, đó là chuyện tốt, có thể giành được thắng lợi, cũng có thể chấp nhận thất bại, đây chính là nhân phẩm.

"Diệp huynh, bài thơ này, có thể tặng cho ta không?"

Liêu Tam Nguyên mở to mắt nhìn.

Ánh mắt của hắn giống như ánh mắt của một đứa trẻ thèm kẹo qua nhìn mẹ của mình.

Khiến Diệp Ninh rùng mình một cái.

“Cầm đi.”

Chẳng qua chỉ là một bài thơ mà thôi, Diệp Ninh làm ra dễ dàng, cho đi cũng không đau lòng.

Nếu như hắn muốn, vài phút có thể viết ra một trăm bài.

Nhưng Liễu Tam Nguyên lại là điên cuồng vui mừng, khoa chân múa tay cười to.

“Đúng thật là may mắn, bài thơ này có thể làm bảo vật gia truyền!”

“Ai, sớm biết Diệp đại nhân dễ nói chuyện như thế, ta cũng mặt dày mày dạn đòi.”

“Ngươi đúng thật là không cần mặt mũi!”

Đám người xì xào bàn tán, lộ ra một cỗ hương vị chua chua.

Cái gì mà con trai tể tướng, đều là một đức hạnh với lão cha gian thần kia, đều là gian tặc!

“Liễu Tam Nguyên đúng là có một chủ ý hay!”

Tiêu Thiển Thiển ở bên trên lầu các hừa lạnh một tiếng, nói.

“Đi, lấy bài thơ đó về đây cho ta.”

Liễu Tam Nguyên ngươi có đức hạnh gì, mà cũng muốn chiếm lấy bài thơ này.

Ngươi đây là phản rồi hả!

Bài thơ “Điệp luyến hoa” này không chỉ đạt đến phẩm cấp Trấn quốc, còn hoàn toàn dùng một loại kiểu chữ viết mới, giá trị của nó quá lớn, đợi đến sau này Diệp Ninh vang danh khắp thiên hạ, người người sẽ đều vì bài thơ này mà điên cuồng.

Chương 38: Ta là người chuyên nghiệp

Lục Trúc khẽ cười một tiếng, trong lòng có tính toán.

“Khó trách bệ hạ ưu ái với hắn như thế, phần tài tình này, đúng là hiếm thấy trên đời…”

Tiêu Thiển Thiển nhẹ giọng lẩm bẩm.

“Đai áo rộng dần, cuối cùng cũng không hối tiếc, vì chàng khiến cho thân mình tiều tụy…”

Nàng cũng là nữ nhân, lại ở nơi mua vui lâu ngày, nhìn quen phân ly, đương nhiên cũng bị ý của bài thơ này đả động.

Ánh mắt dần dần ngây ngốc.

“Đi, mời Diệp Ninh lên đây.”

Kẹt kẹt.

Lục Trúc mở cửa, cũng không biết vì sao, tiếng khép mở cửa gỗ lại vang dội như thế.

Trong nháy mắt đánh gãy hưng phấn của nhóm người đọc sách.

“Tiểu thư nhà ta mời Diệp đại nhân lên đây một lần!”

Gương mặt xinh đẹp của Lục Trúc mang ý cười, ánh mắt cũng như con ngươi, nhìn chằm chằm Diệp Ninh.

Cuối cùng cánh cửa cũng mở vì quân.

Đám người nhìn Lục Trúc một chút, rồi lại nhìn Diệp Ninh, đè nén ao ước trong lòng, rối rít nói chúc mừng.

“Chúc mừng Diệp đại nhân!”

“Chúc mừng Diệp huynh!”

“Hôm nay có thơ Trấn quốc, lại có mỹ nhân hẹn gặp, chắc chắn sẽ tở thành giai thoại thiên cổ!”

Đám người chúc mừng, khiến cho khóe miệng Diệp Ninh cũng phủ lên nụ cười.

Các ngươi cho là ta đi gặp ôn nhu hương.

Sai rồi, ta đây là lên pháp trường!

“Ta đi lên trước.”

Diệp Ninh cũng không muôn hắn phí nhiều công sức như thế là vì cái gì, chào hỏi một tiếng với Liễu Tam Nguyên, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Với hắn mà nói, Tiêu Thiển Thiển không phải mỹ nhân tiêu hồn thực cốt gì, mà là đao phủ có thể đưa hắn đi chết.

Nữ nhân, ta khuyên ngươi đứng có không biết điều!

Nhất định phải chơi chết ta đó…

“Mời Diệp huynh cứ tự nhiên.”

Liễu Tam Nguyên vội vàng chắp tay.

Ánh mắt hắn nghiền ngẫm.

Sự thật chứng minh, tất cả mọi người đều đã xem nhẹ Diệp Ninh.

Vị ở trên lầu kia, sợ rằng bây giờ cũng bị khiếp sợ.

Đột nhiên mọi chuyện trở nên thú vị hơn rồi.

Trước lúc này, Liễu Tam Nguyên vẫn cảm thấy đây chỉ là một khảo nghiệm đơn thuần, sau chuyện này, hắn lại cảm thấy, đối với Tiêu Thiển Thiển mà nói, đây chưa hẳn cũng không phải một hồi khảo nghiệm.

Nữ nhân có dụ hoặc đối với nam nhân, điều này rất hợp lý.

Nhưng ngược lại cũng như thế, nam nhân ưu tú, cũng hấp dẫn nữ nhân.

Nhìn hoa khôi của Xuân Phong Lâu này đi, từng người một đều đã phóng túng thành bộ dạng gì rồi.

Chỉ cần Diệp Ninh tùy tiện ngoắc một ngón tay, sợ rằng là sẽ tranh nhau chen lấn nhào lên trên giường của hắn…

Nam nhân như thế, Tiêu Thiển Thiển chịu được?

Rốt cuộc là ai khảo nghiệm ai?

Đương nhiên Diệp Ninh không biết thú vui ác độc của Liễu Tam Nguyên, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, lúc này hắn đang đi về phía lầu các ở tầng cao nhất.

Khi đi qua lầu các của tám khoa hôi, tám mỹ nhân tư sắc tuyệt đẹp, một đôi tròng mắt dính chặt lên người Diệp Ninh.

Đợi đến sau khi Diệp Ninh đi vào cửa, lúc này mới lưu luyến không rời thu hồi tầm mắt.

Sau đó bất giác, ánh mắt đối đầu lẫn nhau.

Mỗi người đều có thể nhìn thấy địch ý từ trong mắt đối phương.

“Đồ hèn hạ nhà ngươi, ngươi cũng muốn tranh Diệp lang với ta?”

“Ngươi cũng xứng? Ngươi chỉ xứng đi phối với chìa khóa!”

Trong mắt bốc lộ, hương vị của tu la tràng cũng lan ra.

“Tranh cái gì mà tranh, Diệp lang đi vào cửa của vị kia, thì còn có chuyện gì của tỷ muội chúng ta?”

Đúng vào lúc này, một hoa khôi yếu ớt nói.

Lúc này mấy người nữ tử mới tỉnh ngộ.

Nhất thời, trong lòng tràn đầy chua xót.

Vị ở trên lầu kia, đúng như đại ma vương, khiến cho các nàng đến gan để so sánh cũng không có.

“Ai, số khổ mà.”

Có người đa sầu đa cảm, lại khóc lóc.

Gặp được nam tử bậc này, sao còn có thể vừa mắt những nam nhân khác?

Đây đúng thật là “lòng có trăm mối tơ vò, mà không biết nói với ai.”

Tám khoa khôi cùng nhau lấy bản tên xuống.

Ngược lại khiến các lão sắc chờ ở dưới không biết làm sao.

Diệp Ninh đi gặp Tiêu cô nương, liên quan gì đến các ngươi, có thể có chút đạo đức nghề nghiệp được không?

Trở lại chuyện chính.

Mãi đến khi Diệp Ninh đi vào cửa, vẫn còn đang suy nghĩ xem làm như thế nào.

Đầu tiên, nhất định phải xác định rõ, bản thân một lòng muốn chết, mỹ nhân gì đó chẳng qua cũng chỉ là khô lâu màu hồng mà thô, đợi đến khi thành Thiên Đế, thì muốn cái gì cũng có.

Hắn không được quên đi ý chí ban đầu, không cần biết kẻ địch là dáng vẻ gì, cũng không được để mê hoặc.

Sau khi có được mục tiêu tối thiểu này, mọi chuyện dễ làm rồi.

Muốn tìm cái chết là không sai, nhưng phải tìm chết như thế nào, vẫn là một vấn đề.

Liễu Tam Nguyên nói, Tiêu Thiển Thiển là ngoại thất nhân vật lớn nuôi ở ngoài, người bình thường đánh chủ ý lên nàng, nhất định sẽ phải chết.

Nhưng Diệp Ninh nghĩ, bây giờ hắn cũng không tính là người bình thường.

Danh tiếng này lớn như thế, không cẩn thận một chút thể hiện ưu tú như thế, nếu như chỉ đơn giản là nhớ thương, vậy thì nhân vật lớn ở phía sau Tiêu Thiển Thiển kia cũng chưa chắc sẽ giết hắn.

Chương 39: Ta là người chuyên nghiệp(2)

Cho nên, cũng chỉ là thể dùng liều thuốc lớn.

Có tiếp xúc thân thể?

Nhất định!

Phải làm cho người khác tin tưởng, hắn chắc chắn đội cho người khác một cái nón xanh.

Như thế mới có thể kích phát sát ý của đối phương.

Diệp Ninh rất rõ ràng, đối với nam nhân mà nói, đội nón xanh có thể coi là nhục nhã lớn nhất.

Càng là nhân vật lớn, sẽ càng không chịu được loại nhục nhã này.

Nhưng vấn đề là, hắn phải làm đến bước nào đây?

Cầm tay là tiếp xúc thân thể, hôn miệng cũng tính, cái kia cũng tính… Hắn phải tiếp xúc đến mức độ nào?

Nếu như trực tiếp vỗ tay cho tình yêu…

Vậy có phải là quá thua thiệt rồi không?

Tương lai hắn là Thiên Đế kiêm người xuyên không, cũng không phải tùy tiện nữ nhân nào cũng có thể chạm vào thân thể của hắn

Đúng lúc suy nghĩ của hắn đang liên tục thay đổi, bước vào cửa.

Mới vừa bước vào cửa, tất cả suy nghĩ của hắn đều dừng lại.

Hóa ra, căn bản không gặp được Tiêu Thiển Thiển.

Chỉ có thể nhìn thấy, một tấm rèm trắng…

Rèm che khuất ánh mắt, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một than ảnh thướt tha, tóc xanh như suối, nghê thường như ráng mây, bàn tay trắng đánh đàn, tư thế ngồi hơi có chút lười biếng, trong hành động tể hiện rõ sự điềm nhiên và ôn như.

Là mình suy nghĩ nhiều rồi!

Ánh mắt Diệp Ninh nghiêm túc.

Hiểu rồi, nữ nhân này còn chưa hoàn toàn bị hắn chinh phục!

Ánh mắt tám hoa khôi nhìn Diệp Ninh, cho hắn có một loại ảo giác.

Khiến hắn theo bản năng nghĩ rằng, Tiêu Thiển Thiển cũng giống như tám hoa khôi.

Nhưng một tấm rèm, lại khiến cho hắn nhìn thấy điểm khác biệt.

Tiêu Thiển Thiển không bị đả động, hoặc là nói, sức đả động còn chưa đủ.

Quả nhiên nữ nhân này không tầm thường!

So với những người yêu diễm ở bên ngoài, độ khó cao hơn không ít.

Nhưng Diệp Ninh cũng không lo lắng, chẳng qua tốn nhiều công sức, thêm một chút trắc trở mà thôi.

Tìm đường chết, ta chính là chuyên nghiệp.

Cua gái, ta cũng có rất nhiều thủ đoạn!

Liễu Tam Nguyên nhìn ngón tay nhỏ trắng nõn của Lục Trúc chỉ xuống.

Bỗng nhiên hắn co rụt lại, nhét tờ giấy viết bài thơ ôm vào trong ngực, cười khổ nói.

“Lục Trúc cô nương, chuyện này không thích hợp đi?”

Sở dĩ hắn gấp gáp chạy về nhà như thế, chính là lo lắng gặp phải chướng ngại vật.

Một bài thơ Trấn quốc, người nhớ nhung đến nó như cá diếc sang sông.

Cũng là ở Xuân Phong Lâu, người cạnh tranh tương đối ít, đổi thành nơi khác, chưa chắc hắn có thể lấy được.

Bây giờ may mắn lấy đến tay, đương nhiên là muốn "an ổn rơi vào túi".

Nhưng cứ như thế, lại có rủi ro xảy ra.

Lục Trúc không đáng sợ, nhưng người sau lưng nàng.

"Liễu đại nhân, hành động ngươi lui ra phía sau nửa bước là nghiêm túc sao?"

Lục Trúc cười khanh khách nói, trong con ngươi hiện lên thần sắc ranh mãnh.

"Lục Trúc cô nương, quân tử không đoạt đồ tốt của người khác."

Liễu Tam Nguyên dự định giãy dụa.

"Ta chỉ là một cô nương, ta không phải quân tử."

Lục Trúc nói.

"Bài thơ này là Diệp huynh tặng ta."

"Như vậy thì ngươi cũng có thể tặng lại cho người khác."

"Lục Trúc cô nương muốn bài thơ này làm gì? Cô nương cũng không phải người đọc sách?"

"Liễu đại nhân đừng giả bộ nữa, trong lòng ngươi hiểu rõ, người muốn bài thơ này không phải ta, mà là tiểu thư nhà ta."

…

Thần sắc Liễu Tam Nguyên cứng đờ.

Sợ nhất chính là điều này.

Mặc dù hắn là con trai tể tướng, nhưng bất luận địa vị, hay là xuất thân, đều không bằng Tiêu Thiển Thiển.

Người khác không biết nội tình của Tiêu Thiển Thiển, lẽ nào hắn còn không biết sao?

Nàng không chỉ là ti chỉ Mật Điệp Ti, chưởng quản vô số gián điệp, còn là người tu hành, từ nhỏ đã thể hiện ra thiên phú tu hành tuyệt hảo.

Quan trọng nhất chính là, nàng và đương kim bệ hạ có thể nói là lớn lên bên nhau từ nhỏ, tình cảm thâm hậu, giống như tỷ đệ.

Thậm chí nghĩ lớn gan một chút, đương kim bệ hạ còn chưa lập hậu, có lẽ vị trí kia, chính là giữ lại cho Tiêu Thiển Thiển.

Hắn thấy, hắn nói với Diệp Ninh Tiêu Thiển Thiển là nữ nhân của nhân vật lớn, cũng không hoàn toàn là gạt người.

Ở kinh thành còn có nhân vật nào lớn hơn Thiên Tử sao?

"Nếu như Tiêu cô nương thích bài thơ này, ta có thể để cho nàng thưởng thức, nhưng… phải trả lại."

Liễu Tam Nguyên thật sự là khó mà dứt bỏ, trông chờ nói.

"Nói rõ đi, bài thơ này, sau khi tiểu thư nhà ta lấy được, là muốn dâng cho bệ hạ, công tử cũng biết, bệ hạ để ý đến Diệp đại nhân như thế nào… Bài thơ Trấn quốc như thế này, bệ hạ sao nỡ bỏ lỡ? Lẽ nào Liễu công tử muốn tranh giành đồ vật với bệ hạ?"

Miệng lưỡi Lục Trúc bén nhọn.

Một hồi lý do, khiến cho Liễu Tam Nguyên ngậm miệng im lặng.

"Cũng được."

Hắn không ngừng cười khổ, lưu luyến không rời lấy bài thơ ra.

Giao cho Lục Trúc.

Trong mắt tràn đầy luyến tiếc.

Ai, còn ôm chưa nóng nữa.

Lục Trúc lấy được bài thơ, cũng không kiểm tra thật giả, thân hình lóe lên, biến mất không còn dấu vết.

Vì thế có thể thấy được, nàng cũng là một người tu hành có đạo hạnh không cạn.

Chương 40: Ngươi đàn cái gì vậy?

…

Lục Trúc yên lặng không một tiếng động trở lại Xuân Phong Lâu, thật giống như chưa hề rời đi.

Đi theo lối bí mật trở lại gian phòng của Tiêu Thiển Thiển, nhu thuận đứng ở một bên phòng.

Nàng nhìn thấy tiểu thư kéo rèm che xuống, che miệng cười một tiếng.

Tiểu thư lại bắt đầu rồi.

Mỗi một nam tử gặp mặt nàng, luôn có một màn này.

Tiêu Thiển Thiển nhìn bóng người mông lung ở phía đối diện rèm kia, cười nhạt một tiếng.

Hai tay đặt trên cổ cầm, chậm rãi đàn tấu.

"Đánh đàn?"

Kiếp trước Diệp Ninh cũng là một người yêu thích văn hóa cổ, thư pháp, thơ từ, âm luật, đều biết một chút.

Nhưng tạo nghệ cũng không tính là cao.

Bây giờ thấy Tiêu Thiển Thiển đánh đàn, cũng là sinh ra mấy phần hiếu kỳ.

Khúc đàn ở thế giới khác biệt này, có lẽ cũng có mị lực đặc biệt.

Hắn nhắm mắt lại, tinh thế nghe.

Tiếng đàn lượn lờ, mà lại vô cùng êm tai.

Cầm kỹ của Tiêu Thiển Thiển cực cao, mỗi một âm phù đều lộ ra sức mạnh sinh mệnh không phải bình thường.

Trong cảm giác của Diệp Ninh, phảng phất như nhìn thấy một dòng suối đang chảy róc rách.

Suối nước kia, chính là ngàn vạn âm phù biến thành, thế nước không vội, thủy đạo cũng rất bình lặng, dòng nước đi xuống phía dưới, kéo dài không dứt.

Điều này rất tinh diệu.

Nhưng Diệp Ninh nghe nửa ngày, từ đầu đến cuối đều là luận điệu này.

Điều này có chút nhàm chán.

Nước chảy róc rách xuôi dòng, thể hiện an bình tường hòa, lúc đầu có thể khiến con người ta bình tĩnh trở lại.

Nhưng vẫn luôn như thế, tái diễn một làn điệu, tâm tính bình tĩnh lúc đầu, thế mà lại trở nên xao động.

Phải biết thứ âm nhạc này, vốn dĩ thành phần của nó đã phức tạp.

Chỉ nói đến việc đánh đàn, âm chuẩn chính là tối thiểu nhất.

Kỹ nghệ cao siêu, diễn tấu hoàn mỹ, đều là chỗ cộng thêm điểm.

Nhưng những thứ này đều không quan trọng, quan trọng nhất vẫn là cầm phổ.

Không bột đố gột nên hồ, cho dù là một người đàn tốt, đàn tấu một khúc nhạc thường thường không có gì lạ, cũng khó có thể cho người ta một cảm giác khó quên, nhiều nhất chính là kỹ thuật mà thôi.

Dựa vào tận lòng mà nói, khúc nhạc mà Tiêu Thiển Thiển đàn không tính là rác rưởi, ở một mức độ nào đó, thật ra vẫn là rất tinh diệu.

Nhưng chính là kém ở chỗ không có biến hóa.

Ban đầu là một dòng suối nhỏ chảy xuôi, sau đó vẫn là dòng suối nhỏ lúc ban đầu kia.

Không có gì khó khăn trắc trở, không có biến hóa, thì có gì thú vị?

Không có không gian tưởng tượng.

Đặt vào trên ý cảnh, cũng chỉ là tầm thường.

Bất giác, Diệp Ninh nhăn mày lại.

Mặc dù cách màn che, nhưng không cần biết là Lục Trúc hay Tiêu Thiển Thiển , hai người đều là người tu hành.

Đương nhiên các nàng có thể nhìn xuyên thấu qua màn che, nhìn thấy thần sắc của Diệp Ninh.

Thấy hắn nhíu mày, Tiêu Thiển Thiển dừng lại tiếng đàn, lông mày cũng nhăn lại.

Nhưng nàng cũng hông nói lời nào.

Ngược lại Lục Trúc mở miệng, hỏi.

“Diệp công tử, ngươi thấy tiểu thư nhà chúng ta đàn khúc “nước chảy” này như thế nào.”

Diệp Ninh không lưỡng lự trả lời.

“Đàn cái gì thế không biết?”

Cái gì?

Hai chủ tớ liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy được hỏa khí ở trong mắt đối phương.

“Đàn cái thứ gì thế?”

Dạng lời bình này, đời này Tiêu Thiển Thiển vẫn là lần đầu nghe được.

Ở quá khứ đánh đàn cho người khác, đều là tán thưởng.

Nghe nhiều rồi, nên cũng không quan tâm nữa.

Hôm nay, vốn dĩ cho rằng Diệp Ninh cũng nói như thế, không ngờ được lại nghe được lời chê bai thế này.

Điều này khiến cho trong lòng nàng phun trào ba phần tức giận, hảo cảm vừa mới sinh ra với Diệp Ninh, lập tức tiêu tán hơn phân nửa.

“Hay lắm tên ngông cuồng nhà ngươi!”

Lục Trúc không nhịn được lên tiếng giáo huấn.

“Thế mà ngươi lại nói tiểu thư nhà ta như thế, ngươi hiểu âm luật sao?”

Sở dĩ Diệp Ninh nói ra lời này, là bởi vì hắn không nghĩ nhiều, Lục Trúc mở miệng hỏi.

Sau khi nói ra có chút hối hận, hắn cảm thấy không nên trực tiếp như thế.

Nhưng lời đã nói ra rồi, là một người đàn ông, vậy thì cũng không có cái gì không dám nhận.

Ngược lại hắn thả lỏng, chắp tay sau lưng nói.

“Vậy ngươi cảm thấy ta phải nói như thế nào?”

Lục Trúc nói với vẻ đương nhiên.

“Đương nhiên là khen tiểu thư nhà ta đàn rất tốt.”

Diệp Ninh lộ ra vẻ suy tư.

“Đúng là đàn không tệ lắm.”

Sắc mặt Tiêu Thiển Thiển dần dần trầm xuống, thầm nghĩ: Coi như người này thức thời.

Nhưng nàng đã vui mừng quá sớm, lại nghe được Diệp Ninh nói.

“Chỉ tiếc, không có hồn.”

Lục Trúc nghe thế, muốn tranh luận, lại bị Tiêu Thiển Thiển ngăn lại.

Trong lòng nàng không vui, lông mày có chút nhíu lại.

“Diệp đại nhân nói đến hồn là chỉ cái gì?”

Giọng nói của nữ nhân này thật là dễ nghe.

Trong lòng Diệp Ninh lầm bầm.

Giọng nói của Tiêu Thiển Thiển cũng không ôn nhu, còn mang theo một chút hỏa khí, nhưng âm sắc của nàng trời sinh đã mang theo một loại vũ mị, hoặc giận hoặc cười, đều có thể đâm vào điểm hưng phấn của nam nhân.

Chương 41: Chỉ thế này? Ngươi chỉ là trình độ này?

“ âm luật không phải là vật chết, mà là có sinh mệnh, sinh mệnh của nó từ đâu mà đến? Một nửa bắt nguồn từ nhạc công diễn tấu, một nửa thì là do cầm phổ.”

Diệp Ninh cũng là trực tiếp nói ra lời trong lòng.

“Trình độ diễn tấu của tiểu thư không tệ, nhưng đáng tiếc, cầm phổ lại tầm thường.”

Lúc đầu Diệp Ninh cho rằng mình nói như thế, cũng coi như là khích lệ trình độ của Tiêu Thiển Thiển, có thể làm cho nàng cao hứng một chút.

Không ngờ được Tiêu Thiển Thiển lại càng thêm phẫn nộ.

“Diệp đại nhân nói cầm phổ không được?”

Diệp Ninh nhẹ gật đầu.

“Không được chính là không được.”

Lục Trúc hừ lạnh một tiếng, nói.

“Con người ngươi, thật sự là không hiểu nói mò, ngươi có biết cầm phổ này là người nào sáng tác không?”

Diệp Ninh nhún vai.

“Rửa tai lắng nghe.”

Lục Trúc hơi ưỡn ngực lên, kiêu ngạo nói.

“Người sáng tác ra khúc “nước chảy” này chính là Mạc lão, là thủ tịch nhạc công cung đình, mà ông, cũng chính là lão sư của tiểu thư nhà ta!”

“Những tác phẩm Mạc lão sáng tác khi còn sống, không dưới trăm, khúc nhạc này cũng có thể được gọi là kinh điển.”

“Khúc “nước chảy” này chính là lễ vật ông tặng cho tiểu thư… Mà ngươi lại không biết trời cao đất rộng, vậy mà lại chê bai cầm đạo của đại sư, ngươi nói có buồn cười hay không.”

Nghe lời này, Diệp Ninh khịt mũi coi thường.

Cái gì mà thủ tịch nhạc công, ta đây không biết.

Nếu như đã không biết, đương nhiên không nói đến kính sợ, hắn thật sự cầu thị nói.

“Thì ra thủ tịch nhạc chỉ là trình độ này?”

Tiêu Thiển Thiển không nén được lửa giận, âm thanh lạnh lùng nói.

“Diệp đại nhân khinh thường với gia sư như thế, nhất định bởi vì cầm kỹ của mình rất cao đi? Hay là biểu diễn một chút, cũng để cho tiểu nữ tử mở rộng tầm mắt, nghe một chút cái gì mới là tiếng đàn có linh hồn.”

Không khó để nghe ra, Tiêu Thiển Thiển là thật sự tức giận.

Nhưng Diệp Ninh cũng không lo lắng.

Kinh nghiệm thê thảm đau đớn của vô số lão ca trên internet lúc trước nói cho hắn một chân lý, đó chính là không nịnh nọt.

Kẻ hay dính lấy nịnh nọt người khác là không có lối thoát!

Chỉ cần hắn đủ xuất sắc, đương nhiên nữ nhân sẽ cảm thấy có hứng thú với ngươi.

Cho nên, Diệp Ninh căn bản không cần quan tâm Tiêu Thiển Thiển nói như thế nào.

Nếu như nàng là nữ nhân đã quen nghe lời nói lấy lòng, muốn quyến rũ nàng, chính là phải dùng phương pháp trái ngược.

“Nói thật, trình độ của ta bình thường.”

Diệp Ninh từ tốn nói.

“Có điều đúng là cũng có thể đàn tấu một chút, để cho ngươi biết cái gì mới là âm luật hay.”

Lời này Tiêu Thiển Thiển tại sao lại thấy nghe không thoải mái.

Đầu tiên nói trình độ của mình.

Ngay sau đó lại muốn cho nàng biết cái gì mới là âm nhạc hay.

Ngươi đánh giá, ngươi đánh giá cẩn thận.

Đây là ý gì?

“Được, vậy ta rửa tai lắng nghe!”

Lúc này, Tiêu Thiển Thiển đã quên đi nhiệm vụ.

Ở trong lĩnh vực mình kiêu ngạo nhất, bị người khác chê bai như thế, điều này khiến nàng rất khó chịu.

“Nhưng mà, ta xưa nay không làm chuyện không có chỗ tốt.” Diệp Ninh chỉ tấm rèm trước mắt, nói: “Nếu như ta đàn, thắng tiểu thư, vậy thì bỏ cái thứ này đi, ta không quen cách rèm nói chuyện với người khác.”

Lục Trúc gấp, nói.

“Cái này không hợp quy củ!”

Người khác đều là che rèm!

“Được, ta đồng ý!”

Nhưng mà lại bị Tiêu Thiển Thiển cắt ngang.

Một đôi mắt đẹp của nàng, hoàn toàn rơi vào trên người Diệp Ninh.

Ta ngược lại muốn nghe xem, ngươi có thể đàn ra thứ gì.

Diệp Ninh cười lớn, ngoắc ngón tay.

“Cầm đàn đến.”

Lục Trúc liếc mắt hỏi.

Tiêu Thiển Thiển nói.

“Đưa cho hắn.”

Lục Trúc tức giận ôm lấy cổ cầm, đưa qua.

Diệp Ninh chậm rãi ngồi xuống, đầu tiên đưa tay gảy đàn một chút, tìm cảm giác.

Thứ này, đã rất lâu rồi không chạm đến.

Sau đó, thì đàn tấu.

Vừa mới bắt đầu, Tiêu Thiển Thiển phát ra tiếng cười nhạo.

“Chỉ thế này?”

Người trong nghề vừa ra tay, là biết có phải hay không.

Tạo nghệ của nàng như thế, trong nháy mắt đã có thể nghe ra được môn đạo.

Có lẽ là đã rất lâu rồi Diệp Ninh không chạm đến cổ cầm, rõ ràng rất lạ lẫm, đàn tấu mấy âm đều không chuẩn, về sau dần dần tìm được cảm giác… Thế nhưng cũng chỉ là như thế mà thôi.

Chỉ nói về phương diện cầm kỹ, tiêu chuẩn của Diệp Ninh thường thường không có gì lạ.

Dạng người như này, vừa nắm đã là một bó to.

Đây là chuyện bình thường.

Bởi vì đời trước, Diệp Ninh chỉ là người yêu thích cổ cầm, từng học, từng biểu diễn, nhưng cũng chỉ giới hạn như thế.

Nhất là sau này khi vào xã hội, càng là nhiều năm không động đến cổ cầm.

Trình độ kém một chút, mới là hợp lý.

"Chỉ như thế này cũng xứng chế giễu ta?"

Tiêu Thiển Thiển cười lạnh.

Nhưng mà nghe rồi nghe, nụ cười của nàng dần dần tiêu tán, ngược lại bật lên nghiêm túc trước nay chưa từng có.

"Khúc nhạc này…"

Mới nghe lúc đầu, làn điệu của nó không khác gì nhiều so với khúc lúc trước Tiêu Thiển Thiển đàn tấu.

Âm luật nhẹ nhàng, đi con đường điềm tĩnh, nhu hòa.

Chương 42: Nam nhân này, bản cô nương ăn chắc rồi

Dòng suối nhỏ giống như róc rách lưu động, khiến cho lòng người yên tĩnh.

Chỉ có điều trình độ diễn tấu của Diệp Ninh, mang đến cho người ta cảm giác bình thường không tính là mãnh liệt.

Đây cũng là chỗ Tiêu Thiển Thiển cười nhạo.

Nhưng mà tiếp tục đàn tấu, làn điệu lại phát sinh biến hóa.

Tiếng nước chảy róc rách kia, không còn là vẫn luôn như lúc đầu không thay đổi, giống như là gặp phải hòn đá ngăn cản, chia ra mấy đạo nước chảy, chảy xuôi về phía trước.

Làn điệu lúc này, là phân tách nhưng vui vẻ.

Ngay sau đó dòng nước tiếp tục chảy về phía trước, con đường nước rất dài, phảng phất như đi qua rừng rậm, khúc nhạc biến thành phong cách ưu mỹ thanh thoát, dòng nước róc rách không cô độc nữa, mà kèm theo tiếng chim chóc vui vẻ và tiếng côn trùng kêu vang, khiến người ta say mê.

Đây là khí tức sinh mệnh.

Tiêu Thiển Thiển nghe đến ngây ngốc.

Bất tri bất giác đắm mình vào trong đó.

Đây chính là khúc nhạc kinh điển mang đến cho người khác rung động, cho dù trình độ người diễn tấu bình thường, nhưng vẫn có thể khiến cho người ta trầm mê trong đó.

“Đây là khúc nhạc gì?”

Tiêu Thiển Thiển nghe ra được chỗ khác biệt.

Cho dù nàng không muốn thừa nhận như thế nào, cũng không thể không đưa ra một đánh giá công chính, khúc nhạc này đúng là cao minh hơn so với sáng tác của lão sư.

Lúc này Tiêu Thiển Thiển vẫn có một chút không phục nho nhỏ.

Nhưng Diệp Ninh vẫn đang tiếp tục đàn tấu.

Tiếng đàn tràn ngập, bỗng nhiên trong đó lại có biến hóa lần nữa.

Giống như dòng suối chuyển nhập vào sông, đột nhiên làn điệu trở nên rộng lớn, tĩnh mịch hơn rất nhiều.

Trong đầu Tiêu Thiển Thiển, hiện ra một con sông, không ngừng xông về phía trước.

Nhưng đã không còn nghe thấy tiếng nước chảy.

Dòng nước ở sông, mang đến cho người ta cảm giác trầm mặc.

Biến hóa lần thứ ba!

Tiêu Thiển Thiển không rảnh để suy nghĩ, nàng kìm nén chấn động trong lòng, tiếp tục lắng nghe.

Lần biến hóa thứ tư đến rồi.

Dòng sông bàng bạc, bôn ba đi về phía trước.

Truyền lại cho người ta, một loại cô tịch vĩnh hằng.

Nhưng đúng vào lúc này, trong làn điệu lại có biến hóa, một loại cảm giác trống trải, nguy nga, chậm rãi thể hiện ra ngoài.

"Đây là!"

Tiêu Thiển Thiển mở miệng nhỏ, trong mắt đã tràn đầy vẻ si mê.

Nàng giống như nhìn thấy một tòa núi nguy nga.

Núi xanh liên miên bất tận, không có điểm cuối, không biết năm tháng.

Chỉ có nước chảy lúc trước làm bạn.

Nguy nga như núi Thái Sơn.

Dào dạt như sông lớn!

Đây chính là cảm giác mà khúc nhạc này mang đến cho Tiêu Thiển Thiển.

Sông núi làm bạn, phảng phất như vĩnh hằng.

"Thế mà thế gian lại có khúc nhạc mỹ diệu bậc này!"

Tiêu Thiển Thiển say mê trong đó.

Nhưng đúng lúc này, tiếng đàn im bặt.

Là Diệp Ninh dừng đàn tấu.

"Vì sao dừng lại?"

Tiêu Thiển Thiển đang hưởng thụ âm nhạc bất ngờ trở lại hiện thực, theo bản năng khó chịu, bật thốt lên câu hỏi.

Nhưng vào khoảnh khắc tiếng nói từ miệng phát ra, đã ý thức được mình nói như thế không ổn.

Ngẩng đầu, quả nhiên chính là nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của Lục Trúc.

“Tiểu thư…”

Lục Trúc đối với âm luật không tính là quá hiểu, nhưng làm người nghe, dường như cũng không cần quá hiểu.

Chỉ cần êm tai là được.

Lúc trước nàng cảm thấy mỗi một khúc nhạc tiểu thư đàn đều rất êm tai, nhưng mà bây giờ…

Ánh mắt nàng phức tạp, nội tâm xoắn xuýt.

Rốt cuộc tên xấu xa này là từ đâu xuất hiện, sao có thể yêu nghiệt như thế.

Vừa biết đánh đàn, vừa biết làm thơ…

“Ta thua rồi.”

Tiêu Thiển Thiển hít sâu một hơi.

Khúc nhạc này đã đủ trở thành một khúc nhạc nổi tiếng lưu danh thiên cổ.

Ở trước mặt khúc nhạc này, nàng không nói ra được bất luận lời nói trái lương tâm nào.

“Vậy còn không có chơi có chịu?”

Diệp Ninh không có chút nào bất ngờ.

Bởi vì khúc nhạc hắn đàn tấu không phải bài nào khác, mà chính là “Cao sơn lưu thủy”.

Một khúc cao sơn lưu thủy thiên cổ.

Câu chuyện giữa Du Bá Nha và Chung Tử Kỳ, cũng đã sớm khắc sâu trong đầu mỗi một người Trung Quốc.

Cho dù cầm kỳ của hắn bình thường, nhưng chỉ cần đàn ra khúc nhạc này, lẽ nào còn có thể thua?

Điều này rõ ràng là không thể nào.

“Lấy ra đi.”

Tiêu Thiển Thiển buông tầm mắt xuống, khoát tay áo.

Lục Trúc hừ hừ hai tiếng, nàng vẫn là đi lên, bỏ rèm ra.

Tấm rèm vừa lấy ra, Diệp Ninh lập tức nhìn thấy dáng vẻ của Tiêu Thiển Thiển.

Cho dù hắn đã sớm chuẩn bị, nhưng mà khi thật sự nhìn thấy, vẫn là vô thức ngẩn ngơ.

Còn có nữ nhân có thể xinh đẹp đến loại trình độ này?

Hắn không biết nên dùng ngôn ngữ gì để hình dung được, chỉ cảm thấy ánh sáng cả phòng đều hội tụ trên người Tiêu Thiển Thiển.

Thân thể của nàng, từ trên xuống dưới, không có một chỗ nào không đẹp, mỗi một bộ phận, đều giống như là kiệt tác hoàn mỹ nhất của ông trời.

Nhất là mị ý nhàn nhạt khi nàng phất tay kia, càng là độc dược trí mạng đối với nam nhân.

Khó trách, nhiều người biết thân phận của Tiêu Thiển Thiển không đơn giản, nhưng mà vẫn là kẻ trước ngã xuống, người sau xông lên.

Chương 43: Nam nhân này, bản cô nương ăn chắc rồi(2)

Dạng nữ nhân như này, chỉ cần nhìn qua một chút, ai còn có thể quên được?

“Nữ nhân này càng đẹp, càng là nói rõ nam nhân sau lưng nàng không đơn giản!”

Diệp Ninh lấy lại tinh thần, trong lòng vui mừng.

Từ xưa đến nay, nữ nhân càng xinh đẹp, càng sẽ bị nam nhân mạnh mẽ chiếm hữu.

Mà nam nhân mạnh mẽ này, sẽ càng không chịu được đội nón xanh.

Đổi vị trí suy nghĩ một chút, nếu như Tiêu Thiển Thiển là nữ nhân của hắn?

Sao có thể chịu được!

Còn không mau chém mười tám đời tổ tông nhà hắn?

Ổn rồi.

Nữ nhân này…

Ta quyến rũ chắc rồi!

Mà lúc này, Tiêu Thiển Thiển cũng đang tiến hành hoạt động tâm lý.

“Dáng vẻ của người này, đúng là không tệ.”

Thật ra sao có thể là không tệ, Diệp Ninh tuyệt đối được xem là một mỹ nam tử.

Nhất là vừa rồi hắn mới đàn tấu một khúc nhạc kinh thế, càng là cộng thêm cho hắn không ít điểm.

Điều này khiến cho Tiêu Thiển Thiển phụng mệnh quyến rũ Diệp Ninh, trong lòng ít đi rất nhiều kháng cự.

Đừng nhìn nàng ở trong thanh lâu, nhưng mà đời này, vẫn là lần đầu làm chuyện này.

Lúc đầu, là rất không tình nguyện, thậm chí là lần đầu tiên trong đời nàng có suy nghĩ kháng lệnh.

Nhưng bây giờ, nàng cảm thấy mình có thể thử một chút.

Nam nhân này…

Bản tiểu thư ăn chắc rồi!

Tiêu Thiển Thiển và Diệp Ninh nhìn nhau, sau đó đều cười.

Cười rất hòa khí.

“Lục Trúc, lấy thịt rượu đến.”

Tiêu Thiển Thiển dặn dò.

Lục Trúc lĩnh mệnh, đi ra ngoài.

Hiệu suất của nàng rất nhanh, không bao lâu sau, trên bàn đã có mấy món ăn nhắm rượu.

Nhìn đến rất tinh xảo.

“Kính Diệp đại nhân một chén.”

Tiêu Thiển Thiển rót một chén rượu, dùng tay áo rộng lớn che khuất, ngửa đầu uống vào.

Tùy tiện một động tác, cũng lộ ra một mị thái khiến cho lòng người khao khát.

Lúc trước cách xa, cảm giác trong lòng Diệp Ninh còn chưa mãnh liệt, bây giờ ngồi cùng bàn với nàng, chỉ cảm thấy mị thái của Tiêu Thiển Thiển phóng lớn gấp trăm lần, từng chút mùi thơm cơ thể thấm vào ruột gan tràn vào mũi, một chén rượu vào bụng, thế mà Diệp Ninh đã có chút hơi sauy.

Rượu không say mà là lòng người say.

Lục Trúc thấy thế, yên lặng rời đi, chuyện tiếp theo không liên quan gì đến nàng.

Chỉ có thể trước khi rời đi, liếc nhìn Diệp Ninh một chút, trong lòng hung ác nghĩ.

"Đợi mà mất mặt đi!"

Nàng căn bản không cảm thấy "mỹ nhân kế" của bệ hạ là kế sách thành công.

Mị lực của tiểu thư nhà nàng, trên đời này có nam nhân có thể chống cự được sao?

Để tiểu thư đi dụ hoặc, đó rõ ràng là bắt nạt người khác mà.

Đây không phải là một trận quyết đấu công bằng.

"Khúc đàn Diệp đại nhân vừa mới diễn tấu, là bản thân sáng tác sao?"

Tiêu Thiển Thiển mở chủ đề, âm thầm không một tiếng động lại lần nữa rót thêm một chén.

Rượu này có tên là "Hoa đào say", mặc dù không độc, nhưng có thể khiến cho tình dục của con người phóng lớn.

Lúc đầu, Tiêu Thiển Thiển cũng không có ý định dùng loại thủ đoạn này, nhưng Diệp Ninh thật sự quá ngoài dự liệu.

Vốn dĩ nàng định lớn tiếng dọa người, dùng tiếng đàn rung động Diệp Ninh, khiến cho trong lòng sinh ra tâm lý cảm giác chênh lệnh.

Kết quả ngược lại nàng lại là người bị đả kích.

Lúc này mới khiến nàng hạ quyết tâm, quyết định tấn công hai phía, cho Diệp Ninh một đòn hung ác.

“Không phải là ta sáng tác, là lúc còn bé ta có được một quyển cầm phổ.”

Diệp Ninh nói.

“Thế cầm phổ kia đâu?”

Tiêu Thiển Thiển hỏi.

“Lúc còn nhỏ nghịch lửa, không cẩn thận đốt rồi.

Diệp Ninh hờ hững trả lời,

Cuộc nói chuyện này, khiến cho Tiêu Thiển Thiển âm thầm cắn răng.

Lừa gạt trẻ con ba tuổi hả?

Lý do thoái thác không hợp thói thường như thế, hương vị qua loa cũng quá nặng rồi đi.

“Vậy thì đúng là đáng tiếc… Đại nhân uống rượu.”

Nàng lại rót rượu lần nữa, trong lòng âm thầm đưa ra quyết định, hôm nay nhất định phải khiến cho ngươi xấu mặt.

Nhưng nàng lại không biết, Diệp Ninh cũng đang đánh giá nàng.

“Nữ nhân này rất ân cần, tám phần là bị ta chinh phục rồi, có lẽ là dễ ra tay…”

Diệp Ninh mừng thầm.

Được lắm, mọi chuyện phát triển rất thuận lợi, chỉ cần phát sinh một chút quan hệ với nữ nhân này, nam nhân ở sau lưng nàng còn có thể nhịn sao?

Hắn nhìn thấy áng sáng của thắng lợi.

Bởi vì tâm tình vui vẻ, chủ động rót rượu, liên tục uống mấy chén vào bụng.

Trong lúc hai người yến tiệc linh đình, đều uống không ít rượu.

Mỗi người có mục đích riêng, đều không chối từ, dần dần cả hai có vẻ say, trong lúc mặt đỏ tai nóng, thân thể cũng dần dần dựa vào nhau.

“Diệp đại nhân.”

Tiêu Thiển Thiển nghiên thân thể một cái, đổ vào trong ngực Diệp Ninh.

Ánh mắt nàng mông lung, bên trong đôi môi đỏ thắm tỏa ra hơi thở thơm như mùi hoa lan.

Lại phối hợp với một bộ khuôn mặt kiều diễm này, có trời mới biết là dụ hoặc cỡ nào.

Diệp Ninh là một nam nhân bình thường.

Rất khó không có phản ứng.

Hắn không có chút nào áp chế.

Không sợ chết chính là tùy hứng như thế, muốn làm gì thì làm, căn bản không cần khắc chế bản tính.

Chương 44: Xin cô nương tự trọng

Trên đời này đáng sợ nhất chính là cái chết, ta ngay cả cái chết còn không sợ, thì còn sợ cái gì?

Thứ duy nhất cần suy nghĩ đó là, bản thân mình có phải là có chút thiệt hay không?

Ta, Diệp Ninh.

Người xuyên không cộng thêm Thiên Đế tương lai!

Ta là nam nhân xuất sắc bậc nào, thật sự muốn hi sinh chết như thế sao?

Nghĩ như thế nào cũng có cảm giác có chút chịu thiệt.

“Bỏ đi bỏ đi, vì để trở thành Thiên Đế, ta cũng chỉ có thể dâng ra cơ thể thuần khiết của mình, ai, nữ nhân, ngươi chiếm lợi lớn rồi ngươi có biết không?”

Diệp Ninh đưa ra quyết định, tay bắt đầu không quy củ.

Cái này gọi là kính nghiệp.

Diễn kịch thì phải có thái độ diễn kịch.

Tiêu Thiển Thiển cảm nhận được.

Đầu tiên thân thể cứng đờ, tiếp đó lại buông lỏng ra.

“Hắn đã hoàn toàn trầm mê!”

Trong lòng Tiêu Thiển Thiển tự đắc.

Quả nhiên không người nào có thể kháng cự được mị lực của nàng.

“Diệp đại nhân là nam tử xuất sắc như thế, quả nhiên là thế gian hiếm thấy.”

Bàn tay ngọc của nàng nghịch ngợm chỉ vào ngực Diệp Ninh, ôn nhu nói.

“Người quốc sắc thiên hương như tiểu thư, ta cũng là lần đầu gặp.”

Diệp Ninh hưởng thụ ôn như hương trong lòng.

Khó trách người xưa từng có câu chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu.

Cảm giác này, đúng là có chút xông thẳng lên đầu.

“Thiếp thân liễu yếu đào tơ, thật sự có thể lọt vào mắt đại nhân?”

Tiêu Thiển Thiển mỉm cười nói.

“Nếu như tiểu thư là bồ liễu, vậy thì những nữ nhân khác trong thế gian, chẳng phải là tự ti mặc cảm sao?” Đầu tiên Diệp Ninh tán thưởng một tiếng, tiếp đó lại tinh tế thăm dò: “Chỉ đáng tiếc, tiểu thư đã là nữ nhân của nhân vật lớn, tiểu thư và ta đã được xác định là không có duyên phận.”

“Nữ nhân của nhân vật lớn? Lời này của Diệp đại nhân là nghe được từ đâu?”

“Trên phố có rất nhiều lời đồn.”

“Đó chẳng qua chỉ là lời đồn đại ta cố ý truyền ra để mê hoặc người khác mà thôi… Hiện tại thiếp thân, vẫn còn là tấm thân trong sạch đó.”

Tiêu Thiển Thiển mang theo ngượng ngùng nói.

Vốn dĩ là chuyện không có, nàng cũng không thể thừa nhận.

Hơn nữa, nếu như thừa nhận bản thân là ngoại thất nhân vật lớn nuôi bên ngoài, vậy thì nhất định sẽ bị coi khinh rất nhiều, đánh giá ở trong mắt Diệp Ninh, cũng sẽ theo đó mà giảm xuống.

Tính cách của Diệp Ninh chính nghĩa như thế, sao có thể vấy bẩn nữ nhân của người khác chứ?

Đây không phù hợp với phong thái của quân tử.

Dễ gây nên cho hắn sự kháng cự.

Nhưng nàng lại hiểu sai rồi.

Con người Diệp Ninh, hết lần này đến lần khác chính là không đi theo đường thường, sau khi nghe được lời này, không chỉ có không thêm trầm mê, ngược lại bất ngờ bừng tỉnh.

"Tiểu thư không phải nữ nhân của nhân vật lớn?"

Ánh mắt trầm mê của hắn, lập tức thanh tỉnh hơn phân nửa.

"Đương nhiên không phải, đây chẳng qua là lời đồn thôi, có điều đúng là thiếp thân có một thân phận khác."

Tiêu Thiển Thiển không nhìn Diệp Ninh, mà tiếp tục duy trì tư thái kiều mị của mình, dùng một loại thanh âm cực kỳ trêu chọc, chậm rãi nói.

"Thật ra, thiếp thân chính là nội ứng của nước La Sát, mai phục ở kinh thành, thu thập tin tức của Đại Chu, đồng thời, cũng chiêu lãm nhân tài cho La Sát quốc… Đại nhân kỳ tài ngút trời, có thể gọi là tuấn kiệt trong mọi người, đương nhiên đã rơi vào mắt của nước ta, hiện nay Đại Chu nguy cơ bốn phía, lòng dân không ổn định, chính kiến nội bộ không đồng nhất, gian thần đương đạo, hôn quân lâm triều, đã không có bất luận tiền đồ gì, sao đại nhân không bỏ gian tà theo chính nghĩa, giống như thiếp thân, làm việc cho La Sát quốc chứ?"

Lời nói đến đây.

Đã hoàn toàn áp dụng mỹ nhân kế.

Tiếp theo, chỉ xem Diệp Ninh lựa chọn như thế nào.

Vốn dĩ Tiêu Thiển Thiển cho rằng đây là sẽ một quá trình giãy dụa.

Nhưng không ngờ được chính là, trong nháy mắt khi nàng nói xong lời này, cả người của nàng, từ trong ngực Diệp Ninh bị đẩy ra ngoài.

Trong mắt của hắn tràn ngập ý lạnh lẽo, nghiêm nghị nói.

“Xin cô nương tự trọng!”

Diệp Ninh rất phẫn nộ.

Hắn cũng có lý do phẫn nộ.

Bởi vì hắn cho rằng tình cảm của mình bị lừa gạt.

Ta quyến rũ ngươi, không phải là bởi vì ta muốn quyến rũ ngươi, là là bởi vì quyến rũ ngươi ta sẽ có thể chết!

Kết quả ngươi nói với ta, sau lưng ngươi căn bản không có nhân vật lớn gì?

Cô nương, ngươi đi vào đường hẹp rồi ngươi có biết không!

Diệp Ninh lên cơn giận dữ.

Đây là lần thứ mấy rồi?

Vì sao hắn muốn tìm chết thôi mà lại khó như thế chứ?

Đến cái này cũng có thể lật xe sao?

Nếu như lúc này Liễu Tam Nguyên ở trước mặt hắn, Diệp Ninh nhất định sẽ cho hắn hai cái tát.

Tiểu tử, cơm có thể ăn bậy, nhưng lời nói không thể nói lung tung.

Ngươi có biết ngươi để ta lãng phí bao nhiêu tình cảm không?

“Thế mà tâm trí ngươi lại kiên định đến trình độ này!”

Trong lòng Tiêu Thiển Thiển chấn động.

Chương 45: Ngươi muốn giết thì giết, cần gì phải nhiều lời?

Diệp Ninh thanh tỉnh thật sự là quá nhanh.

Nhanh đến mức giống như hắn chưa hề trầm mê.

Nhưng mà sao có thể chứ?

Mị lực của ta còn có nam nhân có thể chịu được sao? Vừa rồi rõ ràng tay của hắn đã không quy củ như thế…

Nhưng mà lại nhất định, ngay sau khi nàng nói ra mình là gian tế của nước La Sát, Diệp Ninh lập tức thanh tỉnh lại, đồng thời

không chút khách khí đẩy nàng từ trong ngực ra.

Bây giờ nhìn bộ dáng của hắn, rõ ràng là lửa giận ngập trời, không hề nhìn ra được một chút nào là diễn.

Tiêu Thiển Thiển cho rằng, chỉ có một khả năng.

Đó chính là quả thật Diệp Ninh đã trầm mê sắc đẹp, chỉ là hắn là một người có đạo đức, có theo đuổi, một người đàn ông chân chính thoát ly khỏi thú vị thô tục nhất.

Đại nghĩa nước nhà thắng qua chuyện nam nữ bình thường.

Nếu như không phải như thế, hắn cũng không thể nào thanh tỉnh ngay lập tức!

Trước hôm nay, Tiêu Thiển Thiển cho rằng "Ngồi trong lòng mà vẫn không loạn" là chuyện không thể nào.

Nếu như nam nhân có thể làm được ngồi trong lòng mà cũng không loạn, cũng chỉ có hai khả năng, một là bản thân đối với nữ nhân hoàn toàn không có hứng thú, ví dụ như thái giám, hai là nữ nhân ở trong ngực không đủ đẹp.

Diệp Ninh là thái giám sao?

Không phải.

Tiêu Thiển Thiển không đủ đẹp sao.

Càng là không phải!

"Thế mà thế gian thật sự có nam tử xuất sắc như thế."

Lập tức cảm quan của Tiêu Thiển Thiển đối với Diệp Ninh thay đổi.

Thật giống như có cái gì đó, đột nhiên vỡ ra trong lòng nàng, khiến cho tim nàng đập rộn lên.

Nhìn Diệp Ninh, cảm giác lúc đầu đã khác, chỉ cảm thấy nam nhân này khác biệt như thế, hoàn toàn là hai loại sinh vật với nam tử khác trên cùng thế gian.

Trong lòng chấn động, nhưng ngoài mặt Tiêu Thiển Thiển không thể hiện ra ngoài, mà tiếp tục hỏi.

"Vì sao Diệp đại nhân lại kháng cự như thế? Lẽ nào thiếp thân có chỗ nào nói sai sao? Bây giờ Đại Chu đã là một chiếc thuyền hỏng, sớm muộn gì cũng chìm, đại nhân cả người tài

hoa, còn chưa kịp thể hiện, nếu như theo Đại Chu diệt vong mà cùng mai một, đây là tổn thất lớn cỡ nào?"

"Mà nước La Sát ta, mặc dù bị Đại Chu coi là man di ngoài vòng giáo hóa, nhưng mà nhiều năm qua, chăm lo quản lý, phát triển bản quốc, bây giờ đã là quốc thái dân an, trên dưới một lòng."

"Nếu như đại nhân gia nhập, chính là bỏ gian tà theo chính nghĩa, ta nghĩ, quốc chủ nhất định sẽ dùng lễ của quốc sĩ để đối đãi với ngươi."

Tiêu Thiển Thiển vận dùng pháp lực của mình, ý đồ làm vặn vẹo tâm trí của Diệp Ninh.

Quả nhiên Diệp Ninh cảm đầu đầu óc u ám, suy nghĩ cũng hỗn loạn hơn rất nhiều, mơ mơ màng màng nghe thấy thanh âm kiều mị của Tiêu Thiển Thiển.

"Mà đến lúc đó, thiếp thân sẽ cùng với đại nhân cao chạy xa bay, lẽ nào không đẹp sao?"

Cao chạy xa bay?

Trong đầu Diệp Ninh hiện lên dung mạo tuyệt mỹ của Tiêu Thiển Thiển.

Quả thật tràn ngập sức hấp dẫn.

Nhưng… còn chưa đủ!

Hắn vẫn là thanh tỉnh lại.

Một là người đã sống hai đời, trời sinh sức mạnh tinh thần mạnh mẽ hơn so với người khác, thứ hai là trong lòng Diệp Ninh đã sớm có chấp niệm.

Ta là Thiên Đế tương lai, ta không giống với người bình thường!

Cỗ chấp niệm này, đã hóa thành tiềm thức.

Cho dù là vào thời điểm ý chí mơ hồ, tiềm thức vẫn tồn tại.

"Không!"

Diệp Ninh khẽ quát một tiếng.

Một tiếng không này của hắn, nói chính là hắn không hề bị Tiêu Thiển Thiển đả động.

Bởi vì hắn cảm thấy trở thành Thiên Đế tốt hơn.

Chỉ cần chết, lập tức có thể trở thành Thiên Đế.

Trở thành Thiên Đế, hắn muốn nữ nhân nào mà không có?

“Thế mà lại từ chối.”

Trong lòng Tiêu Thiển Thiển càng thêm chấn động, đồng thời, cũng chân chính sinh ra ý kính nể đối với Diệp Ninh.

Một người có ý chí kiên định, có tín ngưỡng cao thượng như thế, rất khó không khiến nàng khuất phục.

“Bệ hạ không có nhìn nhầm, quả nhiên Diệp Ninh khác với người khác, hắn là một đấu sĩ chân chính, có cùng một đạo đức tu dưỡng cao thượng của thánh hiền.”

Ngay cả bản thân Tiêu Thiển Thiển cũng ý thức được, bây giờ ánh mắt của nàng nhìn Diệp Ninh, đã mang theo một vẻ nhu tình trước nay chưa từng có.

Cỗ nhu tình này, không có một chút nào giả mạo.

Từ xưa đến nay mỹ nữ yêu anh hùng, nữ nhân trời sinh sẽ bởi vì nam nhân thể hiện ra một mặt của giống đực kia mà bị đả động.

Những vở kịch vui này vẫn là phải diễn tiếp.

Tiêu Thiển Thiển thay đổi một biểu cảm, lộ ra một ánh mắt lạnh như băng.

“Diệp đại nhân thật sự không biết điều?”

Nàng vừa nói xong, phảng phất như không khí trong lầu các đều trở nên sánh lại.

Diệp Ninh phát hiện hắn không thể khống chế được thân thể của mình.

Có một áp lực vô hình đang đè về phía hắn.

Khiến cho Diệp Ninh hô hấp dồn dập, toàn thân đau nhức kịch liệt.

“Thiếp thân khuyên Diệp đại nhân suy nghĩ thật kỹ, nếu như ngươi đồng ý, mỹ nữ giai nhân, quan to lộc hậu, muốn cái gì cũng có, nếu như ngươi không đồng ý, ngươi cảm thấy thiếp thân sẽ bỏ qua cho một người biết bí mật của nước ta sao?”

Chương 46: Diệp Ninh tuyệt đối không thể chết!

Tay nàng chỉ nhẹ nhàng điểm một cái, một con dao găm lao đến.

Vẫn luôn dừng cách mi tâm Diệp Ninh một tấc.

Chính khí cuồn cuộn trong người Diệp Ninh bộc phát, tự động bảo vệ chủ.

Nhưng lại bị pháp lực mạnh mẽ ép xuống.

Không có cách nào cả, Nho đạo không xương, hiện tại uy lực của chính khí cuồn cuộn yếu đi không ít, căn bản không đấu lại được Tiêu Thiển Thiển.

Đương nhiên, chuyện này cũng liên quan đến việc bản thân Tiêu Thiển Thiển là đại tu sĩ, nàng chỉ kém một bước vào nhập môn, là có thể trở thành Chân Nhân.

Một hệ liệt biến hóa này, xảy ra ngay trong chớp mắt.

Khiến cho Diệp Ninh có chút mơ hồ.

Hắn dùng thời gian mấy giây chỉnh lý lại mạch suy nghĩ của mình.

Đầu tiên, Tiêu Thiển Thiển là gián điệp của nước địch, nàng ý đồ quyến rũ hắn, là để hắn gia nhập vào quốc gia của nàng, hắn từ chối.

Thế là nàng thẹn quá hóa giận, bắt đầu uy hiếp hắn.

Nếu như không đồng ý, nàng sẽ giết hắn.

Mà nhìn tình hình trước mặt, thực lực của nữ nhân này mạnh mẽ, ẩn giấu cực sâu, nàng muốn giết hắn, hắn đúng thật là không có cách nào?

Tình hình, đại khái chính là tình hình như thế.

Sau khi Diệp Ninh sắp xếp suy nghĩ, đầu tiên là ngây ngốc hai giây, ngay sau đó thì trong lòng điên cuồng vui mừng.

Đây đúng thật là "Núi cùng nước tận tưởng hết lối, bóng liễu hoa tươi lại một làng" mà!

Hắn đối mặt với uy hiếp của cái chết, không chỉ khong thỏa hiệp, ngược lại hắng một cái, mắng.

“Tiện nhân! Ngươi muốn giết thì cứ giết, cần gì phải nhiều lời!”

Nhìn từ bên ngoài, Diệp Ninh là hung hiểm.

Nhưng loại hoàn cảnh hung hiểm này, là chuyện Diệp Ninh tha thiết mơ ước.

Lúc đầu hắn cho rằng kế hoạch tìm đường chết của mình đã phá sản, không ngờ được, lại còn có thu hoạch ngoài ý muốn!

Tiêu Thiển Thiển nói đến nước La Sát này, hắn biết.

Nước La Sát, nằm ở phía tây bắc, thời kỳ Thái Tổ, là phụ thuộc Đại Chu.

Khi đó, mỗi năm tiến cống, hàng tháng triều bái, cung thuận giống như cháu vậy.

Thuận theo quốc lực Đại Chu sụp đổ, nước La Sát liên tục xuất hiện mất đời anh chủ, bọn họ học tập văn hóa, kỹ thuật của mẫu quốc, trắng trợn lôi kéo những người đọc sách thất bại kia qua đó, hứa ban quan to lộc hậu.

Quốc lực dần dần tăng lên.

Những năm gần đây, lờ mờ có thế làm lớn, thậm chí mấy lần khiêu khích ở biên cảnh, thôn tính lãnh địa Đại Chu.

Mà Đại Chu mệt mỏi ứng đối với mẫu thuẫn trong nước kịch liệt, không có sức đi đối phó với nước La Sát.

Chuyện này không có gì nghi ngờ đã cổ vũ khí diễm phách lối của mấy người kia.

Nước La Sát phách lối, nhưng Diệp Ninh không ngờ được, thế mà lại có thể phách lối đến như thế.

Phách lối đến mức xếp nội gián vào trong kinh thành.

Tiêu Thiển Thiển danh tiếng nổi khắp kinh thành, sắc đẹp vô song, là nữ thần trong mộng của vô số người, thế mà cũng là quân cờ của nước La Sát.

Thời gian dài như thế cho đến nay.

Tiêu Thiển Thiển đã tiếp xúc với bao nhiêu người?

Lại có bao nhiêu người bị sắc đẹp của nàng mê hoặc?

Không gian có thể tưởng tượng được thật sự là quá lớn!

Nước La Sát rất có khả năng lợi dụng Tiêu Thiển Thiển ở kinh thành bày ra một mạng lưới tình báo to lớn.

“Quả nhiên rơi về phía sau là sẽ bị đánh, ngay cả nước nhỏ như La Sát, cũng có ý đồ cắn xuống một miếng thịt trên người Đại Chu.”

Diệp Ninh có chút cảm thán, nhưng càng nhiều hơn chính là hưng phấn.

Nếu không phải lúc này thân thể hắn không thể động đậy, hắn cũng đã kích động đến run rẩy.

Nước La Sát bố trí tấm lưới liên lạc này càng lớn, càng nói rõ nội tình Diệp Ninh nhất định không thể nào còn sống trở về!

Hoặc là thần phục, hoặc là chết!

Căn bản không có lựa chọn thứ hai.

Nhưng đối với Diệp Ninh mà nói, đương nhiên lựa chọn của hắn chỉ có một.

Nghe thấy giọng nói mắng chửi của Diệp Ninh, Tiêu Thiển Thiển cũng không tức giận, ngược lại trong lòng cảm động.

“Quả nhiên hắn không sợ chết, hắn không phải cố ý làm ra vẻ, công danh lợi lộc, mỹ nữ giai nhân, đều không thể dao động được tâm trí của hắn!”

Địa vị của Diệp Ninh trong lòng Tiêu Thiển Thiển không ngừng tăng cao.

Trong lòng nàng càng chấn động, thì vẻ mặt ngoài càng nghiêm túc, dường như sát ý trong mắt nồng đậm đến mức muốn chảy ra nước.

“Diệp đại nhân, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, ta là thật sự yêu quý tài hoa của ngươi, mới nói cho ngươi biết nhiều như thế.”

Đừng nói nữa.

Trực tiếp giết ta!

Đây là tiếng lòng của Diệp Ninh.

“Tướng giỏi không sợ chết để sống tạm, kẻ sĩ không hủy khí tiết để cầu sống.”

Diệp Ninh thẳng tắp sống lưng, ngạo nghễ nói.

Hắn lại một lần nữa nhập vai.

Kỹ thuật của hắn không có bất kỳ sơ hở nào, Tiêu Thiển Thiển tin rồi.

Đồng thời hốc mắt ướt át.

Lúc nguy nan, mới có thể thấy được phẩm cách của con người.

Ngày xưa Đại Chu cường thịnh, người trong thiên hạ đều nịnh nọt, mà bây giờ Đại Chu luân lạc, người trong thiên hạ lại lui lại giống như thủy triều.

Chương 47: Diệp Ninh tuyệt đối không thể chết!(2)

Những năm gần đây, Tiêu Thiển Thiển nắm giữ Mật Điệp Ti đã gặp quá nhiều người.

Người không biết liêm sỉ, không có tôn nghiêm, hèn hạ có rất nhiều.

Nhiều lúc nàng đã chết lặng, thậm chí cảm thấy vốn dĩ bản tính con người chính là như thế.

Mãi đến khi gặp được Diệp Ninh.

Trên người hắn phát ra ánh sáng chính nghĩa, chiếu rọi vào nơi mềm mại nhất trong lòng Tiêu Thiển Thiển.

Vốn dĩ nàng muốn kết thúc cuộc đối thoại như thế, nhưng nàng lại không nhịn được, hỏi ra nghi hoặc mà mình không hiểu.

“Vì sao người đọc sách khác tình nguyện đầu hàng, thỏa hiệp, thuyền chìm tự mình chạy trốn, tan đàn xé nghẻ, đây lẽ nào không phải chuyện bình thường sao? Vì sao ngươi lại tuân thủ lòng của mình như thế, không thỏa hiệp, không đầu hàng?”

Nghe thế, Diệp Ninh nhập vai càng sâu hơn.

Hắn nghĩ đến những người phản bộ chạy trốn trong lịch sử của Hoa Hạ.

Phản bội dân tộc và quốc gia của mình, nhưng lại không biết liêm sỉ, miệng đầy câu nói ngụy biện, tìm lý do cho sự hèn nhát của chính mình.

“Tiêu cô nương, ngươi cũng là người Đại Chu, mặc dù đầu nhập vào nước La Sát, nhưng ngươi cũng không thể nào thay đổi được dòng máu Đại Chu đang chảy xuôi trong cơ thể mình, nếu đã như thế, vậy thì ta tặng ngươi một câu.”

“Hèn hạ là giấy thông hành của người hèn hạ, cao thượng là văn bia của người cao thượng!”

“Tất là lý do đều là mượn cớ, mặt ngoài đường hoàng, tuyệt đối khôn g thể che giấu bản chất của nững kẻ xu nịnh.”

Diệp Ninh thở dài.

“Đại Chu vẫn luôn thiếu anh hùng có thất bại, ít có tính phản kháng bền dẻo, ít có quân nhân dám một mình ác chiến, ít có người dám lên tiếng treo cổ những kẻ phản bội; thấy điềm báo chiến thắng thì nhao nhao vây lại, nhìn thấy điềm báo thất bại thì lần lượt bỏ chạy.”

“Mà ta thì khác.”

“Ta tin tưởng một điểm, giết không chết sẽ chỉ làm cho ta thêm mạnh mẽ!”

“Mà nếu như ta thật sự chết đi, vậy thì tinh thần của ta cũng sẽ tiếp tục truyền thừa, không đến mức trầm luân.”

“Ngươi động thủ đi, ta sẽ không khuất phục đâu.”

Diệp Ninh bày xong tư thế, chuẩn bị vươn cổ là chết.

Hắn cho rằng bản thân nói xong lời này, hắn nhất định sẽ không có khả năng sống.

Nhưng điều quỷ dị chính là, thế mà Tiêu Thiển Thiển lại từ từ thả lỏng khống chế với hắn.

Nàng cúi đầu, nói.

“Tất cả mọi người nhìn thấy ngươi đi vào gian phòng của ta, cho nên ta không thể giết ngươi ở đây, nhưng rượu ngươi vừa

mới uống đã bị ta hạ độc, trong vòng ba ngày không có thuốc giải, ngươi nhất định sẽ chết, nếu như ngươi thay đổi suy nghĩ của mình, lúc nào cũng có thể đến tìm ta."

Nàng vung tay lên, một cỗ sức mạnh khổng lồ, đẩy Diệp Ninh ra ngoài.

Có chút hơi vội vàng, cấp bách.

Trên thực tế đúng là như vậy, nàng rất sợ Diệp Ninh nhìn thấy nước mắt nàng đang chảy xuống.

Không có người nào có thể cảm nhận được sâu sắc hơn nàng những lời vừa rồi Diệp Ninh nói.

Nàng là ti chủ Mật Điệp Đi, là đầu bài của Xuân Phong Lâu, là vô số nữ thần của nam nhân, có được sức mạnh mạnh mẽ của người tu hành.

Nhưng đầu tiên, nàng là một người Đại Chu.

Nếu như không yêu nước, sao nàng lại có thể che giấu tung tích, bước vào thanh lâu chứ?

Chỉ là con đường yêu nước này, bước đi chính là cô độc như thế.

Từ xưa đến nay, người kiên định, trên phương diện số lượng không bao giờ có thể chống lại với cỏ mọc đầu tường.

Lúc đầu nàng đã thành thói quen.

Đồng thời luyện thành một ý chí sắt đá.

Thế gian đã không còn cái gì có thể khiến cho nàng dao động.

Nhưng hôm nay, ý chí sắt đá của nàng lại bị Diệp Ninh đâm phá thành mảnh nhỏ.

"Hắn và ta là người đồng đạo, nhưng hắn khác với ta, hắn trời sinh đã nên ở bên trong ánh nắng, chỉ dẫn phương hướng cho tất cả mọi người, hắn là cờ xí, là hải đăng, là biểu tượng tinh thần của Đại Chu."

Tiêu Thiển Thiển xinh đẹp cười một tiếng.

"Mà ta nên ở bên trong bóng tối."

Lục Trúc đi đến.

Nàng nhìn Tiêu Thiển Thiển vừa khóc vừa cười, trong mắt đều là lo lắng.

Rốt cuộc tên xấu xa kia đã nói cái gì?

Nàng rất khó chấp nhận bộ dáng bây giờ của Tiêu Thiển Thiển.

Nhìn trên dưới toàn thân đều là sơ hở.

“Đi, phái một nhóm gián điệp ưu tú nhất đi, đến bên người Diệp Ninh, bảo vệ an toàn của hắn, thời khắc quan trọng, chết thay hắn!”

Tiêu Thiển Thiển hít một hơi thật sâu, nghiêm túc trước nay chưa từng có.

“Diệp Ninh tuyệt đối không thể chết!”

Diệp Ninh bị trực tiếp đẩy ra ngoài cửa đến mơ hồ.

Đại tỷ, ngươi cũng quá tùy hứng rồi đi?

Ngươi cứ như thế thả ta ra?

Không sợ ta la to sao?

Không lo ta đi nha môn có liên quan tố cáo ngươi?

Diệp Ninh không biết Tiêu Thiển Thiển lấy đâu ra tự tin.

Trên thực tế, chẳng qua là Tiêu Thiển Thiển cảm xúc sụp đổ, trong lòng rối loạn, không muốn bị hắn nhìn ra, cho nên mới trực tiếp đuổi hắn ra ngoài.

Nhưng đương nhiên Diệp Ninh không biết chuyện này.

Chương 48: Lần này ta nhất định không thể sống.

“Cô nương, ngươi như thế này cũng xứng làm gián điệp? Vẫn là quá non, nếu như không phải gặp dược ta, vậy thì ngươi gặp phiền phức lớn rồi.”

Diệp Ninh nói thầm.

Hắn sẽ đi tố cáo Tiêu Thiển Thiển sao?

Đương nhiên là không.

Hắn đã sắp chết rồi, còn quản loại chuyện này làm cái gì?

Hắn sắp được như ý nguyện, cả người muốn tung bay.

Sảng khoái!

Cuối cùng ta cũng chết rồi.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là, không lập tức chết, mà còn phải trì hoãn ba ngày.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, lý do của Tiêu Thiển Thiển cũng không sai, nếu như Diệp Ninh thật sự chết ở chỗ của nàng, nàng cũng không có cách nào giải thích.

Diệp Ninh đắm chìm trong sự vui sướng không suy nghĩ sâu xa, quả quyết chấp nhận kết quả này.

"Về nhà chờ chết! Lần này ta nhất định không thể sống!"

Hắn vui vẻ ngâm một khúc nhạc nhỏ, chắp tay ra sau lưng, chân đi chữ bát bước xuống lầu.

Trên đường đi, không ít người thấy, nhao nhao nghị luận.

"Nhanh như thế đã ra rồi?"

"Nhìn bộ dáng này của Diệp đại nhân, quả nhiên là xuân phong đắc ý."

"Lẽ nào hắn và Tiêu cô nương làm cái kia?"

"Có khả năng, sợ rằng Tiêu cô nương cũng khó chống lại được mị lực của Diệp đại nhân."

"Sao có thể như thế? Tiêu cô nương là nữ thần của ta!"

"Ngươi tỉnh lại đi, người ta trai tài gái sắc, ở đâu đến lượt yêu quái như ngươi đi phản đối?"

Trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, Diệp Ninh chầm chậm bước đi.

Hắn không biết, sau khi hắn rời đi không lâu, Tiêu Thiển Thiển nhân lúc ban đêm, đi vào hoàng cung.

Hắn không biết, xung quanh nhà mình, trong vòng một đêm, đột nhiên nhiều thêm mấy người bình thường không đáng chú ý, có người bán bánh, có người bán hoa, cũng có người quét đường… Bọn họ đều là gián điệp của Mật Điệp Ti, phụ trách

thanh lý những khả năng nguy hiểm có thể xuất hiện xung quanh nơi ở của Diệp Ninh.

Hắn sẽ càng không biết, trong rượu căn bản không có độc,

Có lúc, càng không biết gì, sẽ càng vui vẻ.

Chính như Diệp Ninh hiện tại, đang mơ mộng ba ngày sau sẽ lên trời, ngã đầu ra là ngủ.

Hắn ngủ rất say, mở miệng ra cười, mơ đến bộ dáng tiêu sái của mình sau khi trở thành Thiên Đế….

…

Bóng đêm chính là áo choàng của Tiêu Thiển Thiển.

Nàng giống như một linh hồn u ám, đến gần cửa ngầm của hoàng cung.

Sau khi lấy lệnh bài ra, cửa ngầm từ từ mở ra, nàng đi vào trong cung.

Một lát sau, gặp mặt Cơ Minh Nguyệt ở ngự thư phòng.

“Đại khái mọi chuyện ta đã biết, một bài thơ của hắn, tài hoa rất kinh người.”

Cơ Minh Nguyệt cũng không phải hoàn toàn không biết gì, đối với chuyện này, nàng có chút hiểu biết.

Nhưng Tiêu Thiển Thiển lại lắc đầu, nói.

“Không, bệ hạ, người không hề biết.”

Nàng nói hết những trải nghiệm của mình hôm nay.

Thơ từ căn bản không phải cái gì trọng điểm.

Đối với văn nhân mà nói, thơ từ rất quan trọng.

Dùng văn chở đạo, thơ từ cũng như thế, có thơ từ, phối hợp với văn khí, có thể có sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Nhưng đối với quốc gia mà nói, thơ từ chỉ là tiểu đạo.

Tiêu Thiển Thiển cũng không muốn thảo luận quá nhiều, nàng chỉ đơn giản miêu tả lại cảnh tượng sau khi Diệp Ninh làm thơ, rồi giao “Điệp luyến hoa” cho Cơ Minh Nguyệt.

Sau đó tiếp tục nói những chuyện xảy ra phía sau.

“Đây chính là bài thơ Trấn quốc kia?”

Cơ Minh Nguyệt từ từ mở tờ giấy ra.

Đúng thật là thơ Trấn quốc, từng chữ như châu ngọc, giấy nặng ngàn cân, mùi mực kéo dài không tiêu tan, chỉ mới ngửi, đã khiến người khác tinh thần phấn chấn, tập trung gấp trăm lần.

Bản thân bài thơ này, chính là một kiện bảo vật vô giá.

Nàng cẩn thận đọc, yêu thích không buông tay, vừa thưởng thức, vừa nghe Tiêu Thiển Thiển miêu tả.

“… Lúc ấy ta thấy hắn ý loạn thần mê, chắc chắn hắn đã trầm luân, nên mới đi vào chủ đề, nói ta là gian tế của nước La Sát, nhưng không ngờ được, lúc ấy hắn không có một chút do dự nào, lập tức đẩy ta ra, bỏ đi giống như một chiếc giày rách!”

Lúc nói đến đây, trên mặt Tiêu Thiển Thiển mang ý cười nhẹ.

Người bị đẩy ra là nàng, nhưng nàng lại rất thoải mái.

Cơ Minh Nguyệt cũng bị hấp dẫn, không còn nhìn bài thơ nữa, mà lẳng lặng lắng nghe.

“Về sau, ta mời hắn gia nhập nước La Sát, dùng sắc đẹp, dùng quan to lộc hậu dụ hoặc, nhưng hắn lại lớn tiếng mắng chửi, còn mắng ta là tiện nhân.”

Tiêu Thiển Thiển cười càng thêm xán lạn, giống như nàng bị mắng là tiện nhân nhưng lại rất hưởng thụ.

Một màn này khiến Cơ Minh Nguyệt nhìn đến lấy làm kỳ lạ.

Nàng còn chưa bao giờ nhìn tấy Tiêu Thiển Thiển có bộ dáng như thế này.

“Về sau, ta uy hiếp hắn, nếu như không gia nhập, hắn sẽ chết… Một bên là sắc đẹp giai nhân, quan to lộc hậu, một bên là cái chết, ta cho rằng lần này kiểu gì cũng sẽ suy nghĩ? Nhưng hắn vẫn không có.”

Tiêu Thiển Thiển thở dài, hắn chỉ nói một câu.

“Tướng giỏi không sợ chết để sống tạm, kẻ sỹ không hủy khí tiết để cầu sống.”

Tướng quân sẽ không tham sống sợ chết mà sống tạm, kẻ sỹ sẽ không đánh mất khí tiết để cẩu sống.

Chương 49: Lần này ta nhất định không thể sống.(2)

Một câu đơn giản, lại ẩn chức sức mạnh phi phàm.

“Quả nhiên trẫm không nhìn nhầm hắn!”

Cơ Minh Nguyệt thấp giọng nói.

Tâm trí của Diệp Ninh, vượt qua tưởng tượng của nàng.

Không sợ chết, không bị danh tiết trói buộc, không tham tài, không yêu quyền, không màng sắc đẹp, thế gian thật sự có người hoàn mỹ như thế sao?

Mà Tiêu Thiển Thiển vẫn còn tiếp tục nói.

“Sau khi hắn nói lời này, trong lòng ta cũng rất chấn động, nhưng đồng thời ta cũng không hiểu, ta không hiểu, sức mạnh như thế nào chống đỡ lấy hắn, khiến hắn có thể có dũng khí không tưởng tượng nổi như thế, ta đặt câu hỏi với hắn, vì sao những người khác đầu hàng thỏa hiệp, còn ngươi lại không?”

“Hắn nói thế nào?”

Cơ Minh Nguyệt nghe đến mê mẩn.

“Hắn nói với ta, hèn hạ là giấy thông hành của người hèn hạ, cao thượng là văn bia của người cao thượng!”

“Hắn nói, giết không chết sẽ càng khiến cho hắn thêm mạnh mẽ.”

“Hắn còn nói, nếu như hắn chết, tinh thần của hắn sẽ được tiếp tục truyền thừa.”

Tiêu Thiển Thiển nói xong câu cuối cùng, còn vô cùng cảm khái.

Dù đã trải qua mấy canh giờ, nàng vẫn còn đắm chìm trong cảm động và kích động không cách nào tự kiềm chế được.

Mà Cơ Minh Nguyệt mới vừa nghe được những lời này, lại vừa mới đắm chìm vào.

Diệp Ninh nói những lời này, vốn dĩ đã mang theo một cỗ sức mạnh khiến lòng người phấn chấn.

Kiếp hợp với tình cảnh của hắn lúc đó, càng là lộ ra vẻ đáng ngưỡng mộ giống như vàng.

“Bệ hạ, Đại Chu nhặt được bảo vật rồi!”

Lần đầu tiên Tiêu Thiển Thiển dùng giọng thành khẩn như thế, nói.

Chỉ là nói xong, còn nói thêm một câu.

“Nhưng bệ hạ, sau khi xâm nhập tìm hiểu rõ Diệp đại nhân, ta lại cảm thấy, không nên để hắn lẫn vào bên trong kế hoạch của chúng ta.”

Nghe thế, Cơ Minh Nguyệt bất giác nhíu mày.

“Đây là vì sao?”

Phí khó khăn lớn như thế để đi khảo nghiệm Diệp Ninh, không phải là vì để xác định nhân phẩm của Diệp Ninh, thu nạp hắn vào kế hoạch phục hưng Đại Chu sao?

Nếu như không thu nạp hắn, vậy thì cần gì phải để Tiêu Thiển Thiển vẽ vời thêm chuyện chứ?

“Là bởi vì cảm thấy Diệp đại nhân không thích hợp.”

Tiêu Thiển Thiển có suy nghĩ của mình.

“Có phải là ngươi cảm thấy hắn không đủ đáng tin?”

Cơ Minh Nguyệt hỏi.

“Đương nhiên là không, Diệp đại nhân tài đức vẹn toàn, thế gian không có người nào đáng tin hơn so với hắn, nhưng cũng chính bởi vì như thế, cho nên hắn mới không thích hợp gia nhập vào bên trong kế hoạch của chúng ta.”

Tiêu Thiển Thiển hít sâu một hơi, chắc chắn nói.

“Bệ hạ, ngài không cảm thấy Diệp đại nhân quá cương trực, quá quang minh lỗi lạc, quá ghét ác như thù sao?”

Thần sắc Cơ Minh Nguyệt biến ảo.

Dường như nàng có chút hiểu ý của Tiêu Thiển Thiển.

“Chúng ta làm chuyện gì? Là ẩn nhẫn, là âm thầm tích lũy, là gánh vác danh xấu, là đi lên ở bên trong bóng tối.”

“Vì Đại Chu, bệ hạ bi thiên hạ thóa mạ, bị xem như là hôn quân.”

“Liễu tướng là gian tướng đứng đầu thiên cổ, có bao nhiêu người hận không thể đào mộ tổ của hắn lên.”

“Mà ta, thì lại là ở trong thanh lâu.”

“Chúng ta đều không có thanh danh gì tốt, nhìn thì như quang vinh, nhưng trên thực tế, người khác nhìn chúng ta như thế nào, không có ai rõ ràng hơn so với chúng ta.”

Tiêu Thiển Thiển nói đến đây, đắng chát cười một tiếng.

Cơ Minh Nguyệt có thể trải nghiệm được loại cảm giác này.

Nàng rõ ràng không phải là hôn quân!

Nàng chỉ là gánh vác lấy sứ mệnh vĩ đại, không thể không che giấu mình.

Trên thực tế, không có người nào yêu giang sơn Đại Chu hơn so với nàng.

Nhưng mà văn võ bá quan mắng nàng, bách tính mắng nàng, đến ngay cả người trong cung, cũng đang âm thầm mắng nàng.

Bọn họ cho rằng nếu không phải nàng, Đại Chu sẽ không sa đọa nhanh như thế.

Nhưng bọn họ sẽ không ngờ được, nếu không phải một “hôn quân” như nàng, những năm nay chèn ép của tiên môn đối với Đại Chu, nhất định sẽ là cường độ càng lớn hơn.

Một người không phải hôn quân, lại gánh các danh tiếng xấu, tư vị trong đó, chỉ có tự mình trải nghiệm mới có thể rõ ràng.

Hai người nhìn nhau, đều nhìn thấy sự đau khổ trong con mắt của đối phương.

“Ngươi là cảm thấy, Diệp Ninh không chịu được phần khổ này sao?”

Cơ Minh Nguyệt thở dài hỏi thăm.

“Không phải không chịu được, mà là hắn căn bản sẽ không nhận loại khổ này.”

Tiêu Thiển Thiển nói.

“Bệ hạ còn không nhìn ra được sao? Tính cách của Diệp đại nhân chính là có cứng, mà không có nhu!”

“Có lẽ hắm không phải không hiểu ẩn nhân, mà là sẽ không lựa chọn ẩn nhẫn!”

“Trên đời sợ rằng không có người nào có tấm lòng rộng mở hơn so với hắn, ta lo lắng nếu như Diệp đại nhân biết chuyện chúng ta làm, hắn sẽ không nhịn dược, chứng minh thanh danh cho chúng ta!”

Nghe thế, trong lòng Cơ Minh Nguyệt run lên, vội vàng nói.

“Chuyện này sao có thể được?”

Bây giờ tích lũy của nàng còn chưa đủ.

Vẫn chưa đến lúc phơi bày chân tướng, một khi bại lộ, vậy thì sẽ phí công sức vất vả bấy lâu nay.

Chương 50: Biết đen giữ trắng, ai đọng đến hắn trẫm sẽ giết người đó!

“Cho nên, chúng ta không thể để cho Diệp đại nhân gia nhập vào chúng ta.”

Tiêu Thiển Thiển nói.

“Ngươi nói đúng, thật sự là hắn không thích hợp.”

Cơ Minh Nguyệt nhắm mắt lại, tán thành điểm này.

Lúc đầu nàng cho rằng, có thể trở thành người đồng hành với Diệp Ninh, thế nhưng cuối cùng, chỉ có thể từ bỏ.

Điều này khiến nàng có chút tiếc nuối.

Nhưng mà hoàn toàn có thể hiểu được, đề nghị của Tiêu Thiển Thiển, là hoàn toàn đúng.

“Hơn nữa ta cảm thấy, Diệp đại nhân không gia nhập chúng ta, có lẽ càng có tác dụng hơn, hắn phải đi chính là một con đường khác.”

Tiêu Thiển Thiển lại có cái nhìn mới.

“Con đường nào?”

Cơ Minh Nguyệt lộ ra thần sắc lắng nghe.

“Thế giới này chia làm hai mặt đen và trắng, có người đi ngang qua bóng tối, mà có người, lại chính là đứng sừng sững ở trong ánh sáng.”

Tiêu Thiển Thiển nói rất chân thành.

“Ở quá khứ, Đại Chu chỉ có những người ở trốn ở trong bóng tối như chúng ta, chúng ta rất cố gắng, vì Đại Chu, không tiếc đánh đổi mạng sống.”

“Nhưng mà không có ai biết… Bọn họ nhìn thấy là hôn quân, là gian thần, là nữ tử thanh lâu.”

“Dần dần, bọn họ sẽ thật sự coi là Đại Chu đã nát đến tận trong rễ, trên dưới cả triều, đã không còn một kẻ sĩ chính nghĩa nào.”

“Bệ hạ, như thế không tốt, thật sự không tốt.”

“Nếu như có một ngày như vậy, chúng ta thành công, nhưng lúc đó Đại Chu vẫn là Đại Chu sao? Trên đời này còn có kẻ sĩ chính nghĩa sao? Sợ rằng là không có đi, bởi vì đã sớm không còn đất đai để bọn họ sinh tồn.”

“Dây không phải là Đại Chu chúng ta muốn.”

“Mà sự tồn tại của Diệp đại nhân, lại chính là đang bổ khuyết cho một mặt kia.”

“Hắn nói cho người thiên hạ biết, thế gian còn có trung thần nghĩa sĩ, nghèo hèn không dời, không bị tiền bạc cám dỗ, uy vũ không khuất phục… Đây không phải là chuyện Thánh Nhân nghĩ ra, mà là việc có thật.”

“Hắn sẽ trở thành một lá cờ, những người còn có chính khí cuồn cuộn kia, sẽ tự động tập trung đến bên cạnh hắn.”

“Đến lúc đó, chúng ta một sáng một tối, mặc dù nhìn như đối lập, nhưng trên thực tế, lại là trăm sông đổ về một biển.”

Lời nói này, khiến cho người khác tỉnh ngộ.

Mang đến chấn động cực lớn cho Nữ Đế.

“Ngươi nối đúng, Đại Chu cần một người như thế, Diệp Ninh có thể khiến cho ý chí chiến đấu của nghĩa sĩ chính nghĩa tỉnh lại, hắn sẽ nói cho người thiên hạ biết, trên triều đình, còn có người không khuất phục!”

Cơ Minh Nguyệt thấp giọng nói.

Quỳ lâu, có lúc thật sự không đứng dậy nổi.

Nhiều khi, mọi người càng cần có cổ vũ tinh thần hơn.

“Điều duy nhất chúng ta lo lắng chính là, cái giá lớn của người làm ngọn cờ thường thường là hi sinh, Diệp đại nhân đứng ở bên trong ánh sáng, hắn sẽ trở thành bia ngắm của tất cả gian tặc, gian thần, sáu nước, tiên môn, và những thế gia bừng bừng dã tâm cũng sẽ không bỏ qua cho hắn!” Tiêu Thiển Thiển có chút lo lắng: “Ta chỉ lo lắng, an toàn tính mạng của hắn, nếu như thật sự có người muốn động đến hắn, chúng ta…”

Bỗng nhiên Cơ Minh Nguyệt đứng lên.

Nàng ngắt lời Tiêu Thiển Thiển nói.

Trong đôi mắt đẹp của nàng, hiện lên một vòng sát khí uy nghiêm.

“Ai động đến hắn, trẫm sẽ giết người đó!”

Diệp Ninh sẽ không biết.

Trong vòng một đêm, an toàn của bản thân đã đạt được sự bảo vệ cực lớn.

Nếu như hắn biết, có lẽ hắn rất khó mà cười được.

Không sai, lúc này hắn đang cười.

Diệp Ninh nằm trên ghế xích đu, cười đến vô cùng xán lạn.

Bởi vì hắn đã trúng độc.

Tử thần đang đếm ngược thời gian.

Chỉ cần qua ba ngày, hắn sẽ có thể chấm dứt mạng sống.

Nhưng đối với hắn là nói, lại là một loại giải thoát.

“Đợi sau khi ta chết, nhất định sẽ báo đáp các ngươi.”

Diệp Ninh là một người biết cảm ân.

Tất cả những người từng góp sức lên trên chuyện giết hắn, đều là ân nhân của hắn.

Đợi đến ngay ta trở thành Thiên Đế, chính là lúc báo ân!

Ngày đầu tiên trôi qua.

Nụ cười của Diệp Ninh không còn rực rỡ như ngày đầu tiên nữa.

Hắn xoa lồng ngực của mình.

“Nhịp tim bình thường.”

Hắn đứng tại chỗ nhảy mấy lần.

“Chân không có vấn đề.”

Hắn soi soi vào gương.

“Sắc mặt hồng nhuận.”

Trạng thái của hắn rõ ràng vẫn rất tốt.

Nhưng chính là bởi vì quá tốt, mà khiến cho hắn cảm thấy lo lắng.

Ta giống với dáng vẻ trúng độc sao?

Trong lòng của hắn sinh ra một tia lo nghĩ.

Lẽ nào, lần này còn có thể lật xe?

“Không thể nào!”

Diệp Ninh lắc đầu.

Bí mật của Tiêu Thiển Thiển đã bị hắn biết, chuyện lớn như thế, làm sao cứ bỏ qua như vậy.

Đổi lại Diệp Ninh là gian tế nước La Sát, cũng nhất định sẽ giết hết những người biết chuyện.

Điểm này hoàn toàn không có điều gì cần hoài nghi.

“Nhất định là ta suy nghĩ nhiều, ta nhất định đã trúng độc, chỉ là độc dược này không tầm thường, thời điểm độc phát, không khác với người thường, một khi độc phát, lập tức mất mạng!”

Diệp Ninh hít sâu một hơi, hắn gần như có thể kết luận, trong người hắn chính là loại độc dược này.

Chương 51: Tra nữ, cầu xin ngươi làm người đi

Đây là một thế giới có giá trị võ lực cực cao, chế tạo ra loại độc dược này không phải là việc gì khó.

Hắn lại lần nữa nằm ngửa ra.

Cửa lớn không ra, cửa nhỏ không bước.

Chính là lo lắng một khi hắn ra ngoài, vạn nhất gặp được cao nhân gì, muốn giải độc cho hắn.

Số lần lật xe quá nhiều, Diệp Ninh đã có ám ảnh, hắn cho rằng càng là thời khắc mấu chốt, nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện.

Ngày thứ hai trôi qua.

Sáng sớm ngày thứ ba, Diệp Ninh một đêm không ngủ, trong mắt chằng chịt tơ máu.

"Đây đã là ngày thứ ba rồi, vì sao ta còn chưa chết?"

Hắn thấy bản thân mình có thế nào, cũng đều không có bất kỳ dấu hiệu trúng độc nào.

Không thể nào, không thể nào…

Diệp Ninh nuốt nước bọt.

Thế này mà vẫn còn có thể lật xe?

Tâm thái của hắn, ít ít nhiều nhiều cũng có một chút sụp đổ.

Đi tới đi lui trong phòng, qua một hồi lâu, mới lẩm bẩm nói.

"Nhất định là thời gian còn chưa đến, Tiêu Thiển Thiển kia không có lý do gì gạt ta… Nếu như ta không chết, một khi vạch trần nàng, thì người chết sẽ là nàng!"

Không sai, nhất định là thời gian còn chưa đến.

Độc dược này nói là ba ngày phát tác, vậy thì nhất định phải là chuẩn xác bảy mươi hai giờ, thiếu một phút cũng không được!

Diệp Ninh ôm kỳ vọng cuối cùng, ngồi ở trong phòng đợi.

Người hầu Hoàng lão đầu gõ cửa mấy lần, muốn đưa cho hắn bữa sáng, cơm trưa và… bữa tối.

Nhưng Diệp Ninh đều không trả lời.

Mãi đến đêm khuya.

Hoàng lão đầu bưng bữa ăn khuya đi đến.

Trong mắt của lão tràn đầy sầu lo.

“Làm sao bây giờ? Công tử không chịu ăn cơm!”

Chủ nhân một ngày không ăn cơm, ta nên làm cái gì bây giờ? Đợi một lúc đi.

Hắn gõ cửa một cái.

Dự định khuyên bảo Diệp Ninh một chút.

Nhưng mà, vào đùng lúc hắn gõ cửa, Diệp Ninh trực tiếp đi ra.

Hắn cầm một cái màn thầu lên, hai ba miếng đã nuốt vào trong bụng.

Sau đó lại bê bát cháo loãng, uống hết toàn bộ vào trong bụng.

“Tức chết ta rồi!”

Diệp Ninh lấp đầy bụng, có đủ thể lực cho hắn chống đỡ tức giận

Thế là mặt hắn đen lại, nổi giận đùng đùng đi ra cửa lớn.

Chỉ còn lại Hoàng lão đầu sững sờ đứng tại chỗ.

Đây là tình huống gì vậy?

Diệp Ninh đi trên đường lớn, kìm nén một bụng tức giận.

Đều đã đến giờ này rồi, nếu như hắn còn không biết mình bị lừa gạt, vậy thì hắn chính là trí thông minh có vấn đề.

Thế mà nàng lại gạt ta!

“Ta tin tưởng ngươi như thế, thế mà ngươi lại gạt ta, tra nữ!!!”

Diệp Ninh nổi giận đùng đùng.

Thời gian ba ngày này, hắn đã kế hoạch xong mọi chuyện sau khi hắn chết.

Trước khi trở thành Thiên Đế, làm động tĩnh lớn một chút, trước người hiển thánh cái gì đó, giả lợi hại một hồi.

Sau đó lại đi đến thế giới này, cảm tạ ân nhân của mình thật tốt.

Kết quả thì sao?

Kết quả thì sao!

Thế mà ngươi lại lừa gạt tình cảm của ta!

Diệp Ninh xông vào Xuân Phong Lâu.

Hắn là đến gây phiền phức.

“Diệp lang đến rồi.”

Vẻ mặt của các hoa khôi như tỉnh lại.

“Diệp đại nhân.”

“Diệp huynh, chào buổi tối!”

Những người đi đường nhao nhao chào hỏi.

Nhưng Diệp Ninh không để ý bọn họ.

Bạch bạch bạch!

Hắn đạp cầu thang đi lên lầu các, đi thẳng về phía gian phòng của Tiêu Thiển Thiển.

Đổi lại là người khác, cái này rõ ràng là vi phạm quy định.

Nhưng Diệp Ninh là ngoại lệ.

Tiêu Thiển Thiển truyền lời ra, Diệp Ninh đến gặp nàng, bất luận kẻ nào cũng không được ngăn cản.

Vì thế hắn đi đường rất thuận lợi.

Đẩy cửa ra, khí thế hùng hổ xông vào.

“Ngươi phải cho ta một lời giải thích!”

Hắn hung hăng hỏi.

Nhìn bộ dáng của Diệp Ninh, trong lòng Tiêu Thiển Thiển cười thầm, khuôn mặt lại lộ ra vẻ cảm kích, nói.

“Ngày đó, lời nói của Diệp đại nhân, khiến cho tiểu nữ đồng cảm sâu sắc!”

Hỏa khí của Diệp Ninh dừng lại.

“Ta nói cái gì?”

Ngày đó hắn chỉ lo nói láo, vừa quay đầu đã quên.

“Diệp đại nhân nói hèn hạ là giấy thông hành của kẻ hèn hạ, cao thượng là văn bia của người cao thượng…”

“Diệp đại nhân nói cho dù ta đầu nhập vào nước La Sát, nhưng ta cũng không thể nào thay đổi được dòng máu Đại Chu đang chảy xuôi trong cơ thể mình…”

“Diệp đại nhân nói…”

Tiêu Thiển Thiển lặp lại lời nói hôm đó một lần.

Ba ngày trôi qua, nàng vẫn luôn khắc sâu những lời nói đó ở trong lòng, mỗi lần nhớ đến, vẫn là trong lòng chấn động.

“Ta từng nói những lời này?”

Diệp Ninh có chút mơ hồ, nhưng hắn lắc đầu, lại khôi phục lại vẻ hung ác.

“Coi như ta từng nói những lời này, thì có liên quan gì?”

Tiêu Thiển Thiển hít sâu một hơi.

“Nghe quân nói một buổi, hơn hẳn đọc sách mười năm, ngày đó nữ tử nghe đại nhân dạy bảo, ta đã hiểu rồi.”

“Ngươi hiểu rồi?”

“Không sai, ta đã hoàn toàn hiểu rồi, quyết tâm muốn làm một người tốt! Là đại nhân đã thức tỉnh lương tri của ta!”

“Cho nên?”

“Cho nên ta chủ động tự thú, giúp đỡ quan phủ phá hủy tất cả các ổ điểm gián điệp của nước La Sát, bệ hạ biết được việc này, niệm tình ta hối cải kịp thời, công bù cho tội, không truy cứu quá khứ của ta nữa.”

Chương 52: Thế giới này thật sự có độc

Bạch bạch bạch!

Diệp Ninh lui ra phía sau ba bước.

Cả người đều ngốc rồi.

Ngươi hiểu rồi?

Ngươi hiểu cái gì mà hiểu!

Ngươi là gián điệp của nước địch, ngươi có thể có chút nguyên tắc không hả? Ngươi cứ như thế dễ dàng thức tỉnh lại lương tri, ngươi xứng đáng với sự bồi dưỡng của nước La Sát với ngươi không?

“Vậy thì, ngươi nói rượu độc thì sao?”

Diệp Ninh ôm theo một tia hi vọng cuối cùng, run rẩy hỏi.

“Làm gì có rượu độc? Chẳng qua là nói đùa một chút với đại nhân thôi.”

Nói đùa!?

Diệp Ninh như là gặp phải sấm sét đánh vào đầu.

Tra nữ, cầu xin ngươi làm người đi!

Diệp Ninh bị lừa gạt tình cảm tổn thương rất nặng.

Hắn ngơ ngơ ngác ngác rời khỏi Xuân Phong Lâu.

Gió lạnh thổi phần phật quần áo của hắn.

Người không lạnh.

Trong lòng lạnh!

Ngươi nói xem tại sao mọi chuyện lại biến thành như thế này lần nữa?

Dựa theo kế hoạch, lúc này hắn cũng đã nên thăng thiên mới đúng.

Nhưng cái này trách ai?

Ba!

Diệp Ninh cho bản thân một cái tát.

“Cho ngươi lắm miệng này!”

Hắn là thật sự hận.

Vì sao hắn phải nói nhảm nhiều như thế?

Nhất thời giả lợi hại thoải mái nhất thời, kết quả lại khiến chuyện lớn hỏng việc.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, chuyện này cũng không thể chi trách hắn.

Theo lý mà nói, người có thể làm gián điệp, nhất định là nhân tài làm việc cẩn thận, đa mưu túc trí, ý chí kiên định mới đúng.

Vì sao hắn chỉ tùy tiện nói láo một hồi, nàng đã bỏ gian tà theo chính nghĩa rồi?

Diệp Ninh rất muốn tìm đến quốc chủ nước La Sát hỏi một chút, gián điệp của quốc gia các ngươi chỉ có chút tài nghệ này thôi sao?

Các ngươi cũng xứng làm công tiệc gián điệp tình báo?

Nhanh chóng tắm rồi đi ngủ đi, học sinh tiểu học!

"Không phải vấn đề của ta, là thế giới này thật sự có độc!"

Diệp Ninh thở dài một hơi.

Đêm dài.

Hắn nhìn quanh bốn phía, sắc mặt càng thêm sầu khổ.

Trị an kinh thành không tốt.

Mỗi khi đến ban đêm, luôn có du côn vô lại, giang hồ lưu manh đi ra gây chuyện.

Một mình hắn nhìn trông có vẻ là thư sinh văn nhược đi ở bên ngoài, tại sao lại không có người đến gây phiền phức cho hắn chứ?

Bỏ đi.

Không nghĩ nữa.

Về nhà thôi.

Những chuyện vớ vẩn này, suy nghĩ nhiều đến phiền lòng.

Đương nhiên hắn sẽ không biết, hắn nhìn như một thân một mình, nhưng trên thực tế Mật Điệp Ti lại sắp xếp một đội gián điệp tinh nhuệ nhất trông coi hắn.

Những tên lưu manh du côn kia, còn chưa tới gần hắn, đã bị người ta đánh ngất xỉu ném vào trong ngõ nhỏ.

…

Sau khi Diệp Ninh trở về.

Lục Trúc đi vào trong lầu các.

Tiêu Thiển Thiển khẽ vuốt dây đàn, khúc nhạc đàn tấu chính là "Cao sơn lưu thủy" mà Diệp Ninh đàn.

Nàng dùng trí nhớ siêu phàm của mình ghi nhớ trong đầu, bây giờ đàn lên, lại giống như là âm thanh thần tiên quấn quanh, rất lâu vang lên bên tai không dứt.

"Tiểu thư đàn khúc này, êm tai hơn nhiều so với tên xấu xa kia đàn."

Một khúc nhạc mà thôi, Lục Trúc cười tán thưởng.

Câu ca ngợi này lại đúng không có bất kỳ khuynh hướng thiên vị nào.

Dù sao tạo nghệ cầm kỹ của Diệp Ninh, căn bản chính là bình thường không có gì lạ, hắn rời khỏi khúc phổ, thì chính là hoàn toàn không thể nào so được với Tiêu Thiển Thiển.

"Không thể nói như thế, ta chỉ là so với hắn càng biết đánh đàn hơn thôi… Con người hắn, mặc dù nói không khách khí, nhưng quả thật có tài hoa, chỉ nói đến cầm phổ này, rất khó tưởng tượng, là dạng tài tình gì, mới có thể sáng tác ra nhạc phổ bậc này."

Tiêu Thiển Thiển nghĩ đến cảnh tượng sau khi nàng đưa "Cao sơn lưu thủy" cho lão sư.

Nhất định lúc ấy lão sư của nàng sẽ điên lên, cầm khúc phổ vừa khóc vừa cười, đi vào trong phòng tự mình nghiên cứu đi.

Cái này đủ để chứng minh, khúc nhạc này vĩ đại cỡ nào.

"Tiểu tỳ có chút kỳ lạ, nếu như người xấu xa đó đã có thể sáng tác ra loại khúc phổ bậc này, vì sao trình độ đàn tấu của hắn, lại không cao chứ?"

Lục Trúc nghi hoặc hỏi.

"Chắc rằng là bởi vì chí của hắn không ở con đường này đi." Tiêu Thiển Thiển suy nghĩ một chút, nói: "Ngươi xem thông tin về Diệp Ninh, từ nhỏ đến nay, biểu hiện bình thường, cũng

không có chỗ nào xuất sắc, dường như chỉ là người tầm thường, nhưng bây giờ xem ra, chẳng qua là giấu tài, bất luận thơ từ, thư pháp, cầm đạo, hắn đều có tài tình rất cao, chỉ là hắn không hề đắm chìm ở trong này."

Lục Trúc vẫn không hiểu.

"Nhưng vì sao hắn lại phải như vậy chứ?"

Tiêu Thiển Thiển vừa cười vừa nói.

"Đây chính là chỗ không tầm thường của hắn, đổi lại là người khác, đã sớm cầm thơ từ, thư pháp, khúc nhạc của mình đi dương danh, nhưng mà hắn lại chịu được cô quạnh, bởi vì hắn biết, những vật này đều là con đường nhỏ, ý chí của hắn ở thiên hạ, chí của hắn là giúp đỡ Đại Chu!"

Nếu như Diệp Ninh ở đây, nhất định sẽ sờ vào trán Tiêu Thiển Thiển: Nữ nhân, chắc không phải ngươi phát sốt rồi chứ?

Chương 53: Thế giới này thật sự có độc(2)

Hắn lúc nào có cái suy nghĩ vớ vẩn muốn giúp đỡ Đại Chu này?

Nhưng đứng ở góc độ của Tiêu Thiển Thiển để nhìn.

Tất cả mọi thứ Diệp Ninh làm, lời nói hành động của hắn, đều nói rõ từ đầu đến cuối hắn là một người yêu nước, anh hùng chân chính.

"Như thế sao?"

Lục Trúc tuổi còn nhỏ, cảm nhận không sâu, nghe được chỉ là kiến thức nửa vời.

"Được rồi, những cái này ngươi không cần suy nghĩ, đúng rồi, Diệp Ninh trở về chưa?"

Tiêu Thiển Thiển xoa xao đầu nàng.

"Gián điệp hồi bào, Diệp đại nhân đã an toàn về đến nhà."

Lục Trúc lập tức trả lời.

“Không tệ.” Tiêu Thiển Thiển lộ ra vẻ nghiêm túc, nói: “Có điều chúng ta không thể vĩnh viễn sắp xếp người đề phòng bốn phía cho hắn, muốn thật sự bảo đảm được an toàn của hắn, vẫn là phải phái người đi đến bên cạnh hắn, bí mật bảo vệ, bảo ngươi chọn người, đã chọn xong chưa?”

Lục Trúc làm chính sự, cũng rất nghiêm túc, lấy một tập hồ sơ rất dày từ bên trong ngăn bí mật ra.

“Đã chọn xong rồi, nàng chính là người ưu tú nhất bên trong nhóm gián điệp này, đồng thời có thiên phú tu hành cực cao, dựa vào kế hoạch ban đầu, nên để nàng đến tiên môn làm nội ứng, mới là cách dùng phát huy giá trị lớn nhất của nàng.”

Tiêu Thiển Thiển lắc đầu, nói.

“Thêm một nội ứng vào tiên môn, sẽ không thay đổi Đại Chu, thiếu đi một Diệp Ninh, là tổn thất to lớn với Đại Chu.”

Nàng cầm lấy hồ sơ, cẩn thận đọc một lần, lông mày hơi nhíu lại.

“Thế mà lại là nàng?”

Trong đầu nàng hiện ra hình ảnh một bé gái mấy năm trước quật cường quỳ trước mặt của nàng.

“Nguyên nhân ngươi gia nhập Mật Điệp Ti là gì?”

“Ta muốn báo thù! Ta mốn dùng máu của kẻ thù, tế bái cho cha mẹ, thân nhân của ta!”

Tiêu Thiển Thiển có chút hoảng hốt.

“Nàng đã lớn thế này rồi sao?”

Lục Trúc nhìn ánh mắt của Tiêu Thiển Thiển, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Tiểu thư, nàng không được sao?”

Tiêu Thiển Thiển do dự một chút, nói.

“Chính là nàng, nhưng truyền lời của ta cho nàng, bảo nàng im lặng, những lời không nên nói đừng để Diệp Ninh nghe được!”

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Ninh vẫn còn trong mộng, đã bị Hoàng lão đầu đánh thức.

“Công tử, mau tỉnh lại, hôm nay phải thượng triều!”

Vào triều?

Diệp Ninh ngồi dậy.

Lúc này hắn mới nhớ đến, bản thân vẫn còn là quan lại Đại Chu.

Lúc trước không có việc để làm, là bởi vì Cơ Minh Nguyệt cố ý dể cho hắn thời gian nghỉ phép mấy ngày.

Mà bây giờ ngày nghỉ kết thúc, người làm công cũng nên trở lại triều đình.

“Nếu như ta không vào triều, có khi nào chọc giận Cơ Minh Nguyệt rồi hắn chém đầu ta không?”

Thế mà trong đầu Diệp Ninh lại xuất hiện ý nghĩ này đầu tiên.

Từ đó có thể thấy được, hắn là người muốn bị người khác chơi chết như thế nào.

Nhưng bỗng nhiên, hắn từ bỏ ý nghĩ này.

Hắn muốn chết, nhưng cũng không phải người ngu.

Làm sao Cơ Minh Nguyệt có thể chỉ vì chút chuyện nhỏ nhặt này mà đi giết hắn?

Bỏ đi bỏ đi, vẫn là đi lên triều tìm cơ hội đi.

Diệp Ninh mặc xong quần áo, chạy đến hoàng cung.

Sau khi Hoàng lão đầu hầu hạ hắn ra khỏi cửa, đứng ở cửa ra vào suy nghĩ thật lâu, lẩm bẩm nói.

“Bây giờ có phải là công tử cần một thị nữ không?”

Phải biết là rất nhiều chuyện, một lão hán tay chân vụng về như hắn có thể sẽ làm không tốt, cũng không thích hợp để làm.

Ví dụ như chuyện trải giường chiếu xếp chăn cho Diệp Ninh.

Ví dụ như hầu hạ hắn rửa mặt.

Giúp hắn mặc quần áo, thậm chí là làm ấm giường…

Không có gì ngoài ý muốn, đây chính là xã hội xưa vạn chuyện ác.

Loại chuyện làm ấm giường này, chỉ là công việc của người nhà hoàn.

Lúc trước, Diệp Ninh chỉ là một quan nhỏ, nhưng bây giờ hắn đã khác.

Hai ngày nay Hoàng lão đầu đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Mặc dù dùng số kiến thức ít ỏi của hắn, rất khó hoàn toàn hiểu được hết, nhưng hắn cũng biết, Diệp Ninh so với lúc trước đã khác, bây giờ, danh tiếng của hắn tràn ngập kinh thành, là thần tượng của vô số người đọc sách, bên ngoài cũng có rất nhiều lời đồn, nói hắn rất nhanh sẽ bay lên cao làm phượng hoàng, thăng quan phát tài…

Trong ý thức của Hoàng lão đầu, quan lớn nhất định là phải có thị nữ chăm sóc.

Công tử sắp trở thành quan lớn.

Mà quan lớn cần có thị nữ hầu hạ.

Tổng kết một chút, công tử cần thị nữ.

Không có vấn đề gì cả.

…

Đương nhiên Diệp Ninh sẽ không biết lão bộc nhà mình đang suy nghĩ những chuyện kỳ quái.

Hắn đến hoàng cung, đi dọc theo Huyền Vũ Môn vào trong.

Cánh cửa này thật sự không đơn giản, hắn ở kiếp trước, có câu chuyện kinh tâm động phách, Đường Thái Tông chính là trải qua chính biến ở Huyền Vũ Môn, mới bước lên được hoàng vị.

Trí nhớ của kiếp trước, thỉnh thoảng vẫn sẽ hiện ra.

Đời này là không thể nào quên được.

Nhưng Diệp Ninh phân biệt được rõ hiện thực.

Huyền Vũ Môn này và thế giới kiếp trước không có bất cứ liên quan nào.

Hoàng cung tổng cộng có bốn cửa, đều là kiến trúc thời kỳ Thái Tổ, dùng tên của bốn thánh thú, theo thứ tự là Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ, Thanh Long.

Chương 54: Thái giám ác độc

Nghe nói ngày trước, bốn cánh cửa này chính là một tòa bao gồm trận nhãn trận pháp trong toàn bộ hoàng cung.

Có đại trận này ở đây, không có người nào có thể công phá hoàng cung, nếu như người tu hành muốn vào hoàng cung, cũng nhất định phải thành thành thật thật thông báo, bởi vì bọn họ không thể dùng pháp lực, cũng không thể phi hành.

Người nào dám có một chút hành động vượt giới hạn, lập tức sẽ bị đại trận tiêu diệt.

Đại Chu lúc đó, bá đạo cỡ nào.

Mà bây giờ, "Bốn thánh trận lớn" đã bị hủy đi, trở thành lịch sử, nghe nói trận pháp chia làm bốn bộ phận, lần lượt bị bốn tiên môn lấy đi.

Bây giờ bốn cửa Huyền Vũ, Chu Tước, Thanh Long, Bạch Hổ, chỉ là một cánh cửa bình thường nhất mà thôi.

Chỉ từ một cánh của, đã có thể cảm nhận được hưng suy của một vương triều.

Hắn đi vào hoàng cung, lại đến điện Kim Loan.

Nơi này hắn rất quen thuộc, vừa mới đi vào, đã tự động đi vào trong một góc hẻo lánh đợi, thân thể khẽ dựa vào góc tường, đừng nói có bao nhiêu thoải mái.

Nhung hôm nay, hắn đã sớm không phải loại người vô danh kia.

Rất nhiều người chú ý đến hắn, có kính nể, có ghen tỵ, có phẫn hận, cũng có khinh thường.

Lòng người phức tạp, mỗi người có cách nghĩ của riêng mình.

"Lão Lưu, là ngươi?"

Diệp Ninh nhìn thấy người quen, hai mắt tỏa sáng, đưa tay vỗ võ bả vai người đến.

Người này chính là Lưu Cẩn.

Một tiếng "lão Lưu" của Diệp Ninh, khiến hắn cảm thấy rất thân thiết.

Hắn có thể cảm nhận được, Diệp Ninh đối với hắn, không có một chút nào kỳ thị.

Ở thế giới này, đều là điều rất khó có được.

Thái giám là hoạn quan, thân thể không trọn vẹn, trời sinh đã dễ bị người khác kỳ thị, văn nhân thanh cao, quân nhân khinh thường, đến ngay cả chính bọn họ cũng xem thường bản thân mình…

Loại tâm lý mẫn cảm tự ti này, dẫn đến việc rất nhiều thái giám có tính cách vặn vẹo.

Có thể giống như Diệp Ninh, dùng xưng hô "lão Lưu", không có một chút gièm pha, kỳ thị, hoàn toàn bình đẳng đối đãi với người khác, đời này của Lưu Cẩn còn là lần đầu tiên gặp được.

Trong lòng của hắn ấm áp, cười chào hỏi với Diệp Ninh.

"A, lão Lưu, vì sao quần áo của ngươi lại đổi rồi?"

Diệp Ninh phát hiện ra chỗ khác biệt.

Ngày đó quần áo Lưu Cẩn mặc chỉ là lục bào đẳng cấp thấp nhất, nhìn dáng vẻ rất xấu xí.

Mà bây giờ, lại là một thân áo lam, thủ công tinh xảo, sợi áo cũng là tơ lụa thượng hạng.

Mà tinh khí thần cả người hắn, cũng khác với trước đó.

"Bệ hạ mệnh ta đi hầu hạ ở ngự thư phòng."

Lưu Cẩn mỉm cười nói.

Ngự thư phòng?

Diệp Ninh không phải là tiểu bạch cái gì cũng không hiểu.

Thái giám có thể phục vụ ở ngự thư phòng, đều là tâm phúc của quân vương, có thể chen mồm được với Hoàng đế, thường xuyên làm bạn ở bên người.

Đây tuyệt đối được coi là thái giám tinh anh.

"Được đó lão Lư, mấy ngày không gặp, ngươi đã lợi hại như thế rồi."

Diệp Ninh cảm thấy vui mừng cho Lưu Cẩm.

Mặc dù người này là hoạn quan, nhưng mà cũng có mấy phần lòng yêu nước, chỉ là hơi nhát gan một chút.

Nhưng so với hạng người quên mất bản chất quên vua bán nước kia tốt hơn rất nhiều.

Thăng chức cho người như thế này, là điều nên làm.

"Đều lợi hại, đều lợi hại."

Diệp Ninh cười ngây ngô.

Thật ra hắn không rõ "lợi hại" là ý gì, nhưng cũng biết là lời tốt, nên thuận theo phụ họa.

Trong lòng của hắn hiểu rõ, sở dĩ bản thân có thể thăng chức, trở thành thái giám tổng quản ở ngự thư phòng, về nguyên nhân căn bản, vẫn là nhờ phúc của Diệp Ninh.

Cơ Minh Nguyệt điều tra ra, ngày đó Diệp Ninh và Lưu Cẩn đứng cùng nhau, còn từng có giao lưu.

Thế là triệu kiến hắn hỏi thăm kỹ càng, sau khi Lưu Cẩn nói chi tiết, được Cơ Minh Nguyệt ưu ái, mới khiến hắn lên như diều gặp gió.

Lưu Cẩn hiểu rõ, vận mệnh của bản thân là bởi vì Diệp Ninh mà thay đổi.

Diệp Ninh là anh hùng, càng là ân nhân của hắn.

Hắn sinh tồn ở trong cung, cũng không thể thật sự là một tên ngốc bạch ngọt đi? Phải biết rằng người không có tầm mắt ở trong cung là không thể nào lăn lộn được, cho nên đừng nhìn thấy hắn bên ngoài cười đến hăng hái, nhưng mà trong lòng cũng có cách nghĩ của mình.

"Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, ta chỉ là một hoạn quan vô dụng, không thể làm gì cho Diệp đại nhân, nhưng ta ở trong cung, tin tức nắm được vẫn là có chút linh thông, nếu như có người muốn hại Diệp đại nhân, ta tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn!"

Lưu Cẩn so với người khác đều hiểu rõ ràng hơn, trong cung là nơi ăn người, bao nhiêu âm mưu quỷ kế, chính là bắt đầu ấp ủ từ trong cung.

Lá gan của hắn không lớn, nhưng hắn tình nguyện giúp Diệp Ninh tránh đi nguy hiểm.

Diệp Ninh gặp mặt người quen cũ, cười đến rất vui vẻ.

Hắn sẽ tuyệt đối không biết được, thái giám ở trước mặt nhìn thì như đàng hoàng này, thế mà trong bụng lại lưu chuyển suy nghĩ "ác độc" như thế.

Chương 55: Triều hội hoang đường, Diệp Ninh thăng quan

"Bệ hạ đến!"

Thái giám tùy hành hô to một tiếng, đó là tiêu chí triều hội bắt đầu.

Cơ Minh Nguyệt ngồi ngay ngắn ở trên long ỷ.

Lần này, sáu vương không đến, tiên môn cũng không đến.

Đây mới là tình huống bình thường.

Sáu vương có đất phong của mình, nếu như không có chuyện lớn gì, tuyệt đối sẽ không rời xa nơi đó.

Tiên môn thì không cần phải nói.

Ngày đó cùng nhau đến, chính là vì bức vua thoái vi, bây giờ kế hoạch bức vua thoái vị phá sản, sáu vương cũng lập tức về nước.

Không có những loại hàng chướng mắt này, Cơ Minh Nguyệt dễ chịu hơn nhiều, khóe mắt nàng liếc nhìn về một nơi hẻo lánh trong đại điện, nhìn thấy thân ảnh kia tựa đang vào góc tường.

Không hiểu sao trong lòng an tâm hơn rất nhiều.

"Có việc tấu lên, không có việc bãi triều."

Thái giám tùy hành lại lên tiếng lần nữa.

Quần thần cầm tấu chương, nhao nhao đi lên phía trước.

Bọn họ bắt đầu nghị luận quốc sự.

Đời trước Diệp Ninh chỉ là một dân đen, nào có cơ hội tiếp xúc với loại hội nghị quy cách quỷ dị này?

Đương nhiên là vểnh tai, muốn nhìn thêm việc đời một chút.

Nhưng nghe được càng nhiều, lại cảm thấy vô vị tẻ nhạt.

Bởi vì các văn thần và Thiên Tử trả lời liên miên bất tận, nhưng căn bản không có một chút tác dụng nào.

Lấy một ví dụ.

Một đại thần nào đó đứng ra, lo cho nước lo cho dân nói: "Bệ hạ, tình hình hạn hán ở tây bắc vẫn chưa được làm dịu, bách tính dân chúng lầm than, cần một lượng lớn lương thực và tiền bạc để chẩn tai!"

Cơ Minh Nguyệt hờ hững trả lời: "Quốc khố không có tiền."

Đại thần lập tức ngậm miệng, cảm xúc lo cho nước lo cho dân vừa rồi giống như là ảo giác, trở lại vị trí của mình, nhắm mắt dưỡng thần.

Đại thần nào đó nói: "Bệ hạ, Giang Nam lũ lụt…"

Thiên Tử lại đáp: "Không có tiền, cút."

Đại thần nào đó lại nói: "Bệ hạ, con trai của Uy Vũ Hầu phóng ngựa trên phố xá đông người, hơn mười người tử thương."

Thiên Tử vô thức trả lời: "Không có tiền."

Sau đó ý thức được mình nói sai, lại thay đổi.

"A, lần này không phải đòi tiền lương… Vậy thì phái một người đi nói với Uy Vũ Hầu, bảo hắn quản con trai chặt chẽ một chút."

Diệp Ninh nghe cuộc đối thoại trên triều đình, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Đây đúng thật là nhân gian hoang đường.

Ai có thể ngờ được, triều đường Đại Chu dâng tấu, thế mà lại là một cái tình huống như thế này.

Nhưng cũng có ngoại lệ.

Ví dụ như, đại thần nào đó nói: "Bệ hạ, Tri phủ Thông Châu phát hiện một con tiên hươu bảy màu, đây nhất định là điều

may mắn, đang đưa vào kinh thành, chuyện này nhất định chính là khen ngợi của ông trời đối với sự chuyên cần chính sự của bệ hạ!”

Thiên Tử vui mừng, nói: “Thưởng!”

Lại có đại thần nào đó nói: “Bệ hạ, hay là chúng ta vận chuyển kỳ thạch từ Giang Nam đến, tạo một vườn trưng bày đầy dị bảo, để cho bệ hạ khi nhàn hạ thì thả lỏng.”

Cơ Minh Nguyệt vỗ tay nói hay, nói: “Ái khanh vất vả, chuyện này giao cho ngươi đi làm.”

…

Diệp Ninh xem như thấy rõ.

Thiên Tử này, chuyện có liên quan đến người, hắn không làm một chuyện nào.

Cái gì mà bạn hạn hán, cái gì là lão bách tính chịu khổ… Đến chỗ của hắn, chính là một câu không có tiền.

Khi không cần dùng đến tiền, thì giả bộ ngớ ngẩn, nghĩ biện pháp lừa gạt cho qua.

Nhưng mà cái gì mà tu sửa vườn, sờ mó kỳ trân dị bảo, phát hiện điều may mắn các kiểu, hắn so với ai cũng đều tích cực hơn.

“Thiên Tử vẫn luôn như thế?”

Diệp Ninh hỏi.

Hắn tự hỏi không có tình cảm gì với Đại Chu, nhưng nhìn thấy loại cảnh tượng hoang đường ngày hôm nay, vẫn là sinh ra mấy phần tức giận.

Không phải tính tình hắn nóng nảy, mà là những chuyện Thiên Tử làm thật sự là quá đáng.

Đây là thượng triều sao?

Đây quả thực là chơi đùa mà!

Văn võ cả triều, Thiên Tử đương triều, giống như là diễn viên, ngày qua ngày diễn tấu tiết mục quân thần đúng mực.

Diệp Ninh muốn hỏi một câu, các vị diễn có mệt không?

“Cái này…” Lưu Cẩn liên tục cười khổ, nói: “Chúng ta sao có thể nghị luận về quân vương?”

Hắn không dám trả lời.

Nhưng cũng không phủ nhận.

Điều này đủ để chứng minh tất cả.

“Khó trách người người đều nói Đại Chu Thiên Tử là hôn quân, hôm nay thấy tận mắt, quả nhiên mở rộng tầm mắt.”

Diệp Ninh từ tốn nói.

“Đại nhân nói cẩn thận!”

Lưu Cẩn liếc nhìn bốn phía, thấy không có người nào chú ý, lúc này mới thở dài một hơi.

Loại lời này, thật sự là không nên nói…

Nhưng mà ngẫm lại, đây chính là Diệp Ninh, tiên môn cũng không để vào mắt, hắn còn có cái gì mà không dám nói?

“Nhất định là Diệp khanh đối với trẫm rất thất vọng.”

Cơ Minh Nguyệt vẫn đang diễn kịch, nhưng tâm tư lại hoàn toàn không ở phương diện này.

Nàng có chút đau khổ.

Ngày trước thì cũng thôi đi, dù sao nàng cũng đã thành thói quen,

Nhưng mà hôm nay, lại để cho Diệp Ninh nhìn thấy một mặt mục nát nhất của nàng.

Hắn sẽ nghĩ như thế nào?

Chương 56: Triều hội hoang đường, Diệp Ninh thăng quan(2)

Sợ rằng cũng sẽ khinh thường trẫm là hôn quân đi!

Nhưng chuyện này đâu có cách nào khác?

Cơ Minh Nguyệt biết rõ, một quân vương tài đức sáng suốt, những chuyện có thể làm được quá ít quá ít.

Càng là tài đức sáng suốt, càng là sẽ bị tiên môn nhằm vào.

Ngược lại biến thành một tên hôn quân, sẽ chẳng có người nào phải chú ý đến.

Nhìn thì như là làm chuyện hoang đường, nhưng trên thực tế, lại là đang mưu đồ kế lớn.

Chỉ là những nhân vật này, không thể nói ra với người ngoài.

Nàng nhất định phải chấp nhận sự xem thường và oán hận của người khác.

“Hảo cảm của Diệp khanh đối với trẫm, sợ rằng đã hoàn toàn mất hết rồi.”

Cơ Minh Nguyệt thở dài, nàng có thể không thèm để ý ánh mắt của người khác, nhưng không biết vì sao, nàng lại không muốn để Diệp Ninh hiểu lầm nàng.

Đáng tiếc, không được như mong muốn.

Nếu như Diệp Ninh biết suy nghĩ của nàng, nhất định sẽ nói với nàng, bệ hạ đừng nghĩ nhiều, từ trước đến giờ ta chưa từng có hảo cảm với ngươi.

Nếu không phải ngươi đâm sau lưng, ta đã bị chơi chết rồi.

Ngươi hại ta không chết thành công, còn trông cậy vào ta có hảo cảm đối với ngươi?

Nói đùa cái gì vậy?

“Trên có hôn quân, dưới có gian thần, Đại Chu này còn có thể cứu sao?”

Diệp Ninh không hề coi trọng tiền đồ của Đại Chu một chút nào.

Thậm chí trong đầu hắn còn đang suy nghĩ, một Đại Chu như thế này diệt vong, đối với bách tính mà nói có thể còn là một chuyện tốt.

Có điều chuyện này không liên quan đến hắn.

Hắn cẩn thận quan sát quá trình dâng sớ của triều đình, mục đích chỉ có một, chính là tiếp tục tìm kiếm cơ hội tìm đường chết.

Bây gờ xem xong, không thể không nói, thu hoạch tương đối khá.

Ngay sau khi tất cả thảo luận xong "quốc sự", Cơ Minh Nguyệt vung tay lên, một tên thái giám đi lên phía trước, tuyên đọc thánh chỉ.

"Phù bảo lang Diệp Ninh tiếp chỉ!"

Lưu Cẩn vội vàng nhắc nhở.

"Diệp đại nhân nhanh đi."

Diệp Ninh có chút mơ hồ, cái này có chuyện gì của ta?

Có điều hắn vẫn là đi đến.

Chỉ nghe thấy thái giám lải nhải cả một đồng hồi lâu, nói Diệp Ninh trung dũng, có cốt khí, dù sao chính là ca ngợi Diệp Ninh, cuối cùng mới đến trọng điểm.

"…Sắc phong Phù bảo lang Diệp Ninh làm Ngự Sử Giám sát viện, Hàn Lâm học sĩ!"

Thái giám đọc xong, vừa cười vừa nói.

"Diệp đại nhân tiếp chỉ đi,"

Trong mắt Diệp Ninh tràn đầy mờ mịt.

Cái gì?

Ta đây là thăng quan rồi?

Ngự Sử Giám sát viện, đây là thực chức.

Đại biểu việc Diệp Ninh phải đi Viện giám sát đảm nhiệm chức Ngự Sử.

Hàn Lâm học sĩ, đây là hư chức.

Rất nhiều quan viên có phẩm cấp trung đẳng, đều có danh hiệu Hàn Lâm học sĩ.

Hai chức quan, một cái hư danh, một cái có thực rơi xuống, địa vị của Diệp Ninh lập tức khác lúc trước.

Chỉ thấy phía sau hắn một đạo thanh khí dâng trào, quanh quẩn trên đỉnh đầu hắn hồi lâu.

Một cỗ ý vị bàng bạc, cũng trút vào trong cơ thể hắn.

Đây là quốc vận quán thể.

Phàm là quan viên Đại Chu, đều có quan vận, mà quan vận, tương liên chặt chẽ với quốc vận.

Đầu tiên có quốc vận, mới có quan vận.

Dù sao nếu ngay cả quốc gia cũng không có, thì lấy đâu ra quan?

Quan vận là năm màu, tiểu lại bình thường, nha dịch là màu xám.

Tiểu quan mới nhập phẩm cấp là màu trắng.

Thất phẩm đến ngũ phẩm là màu lam.

Ngũ phẩm đến tam phẩm, thì là màu xanh.

Tam phẩm đến nhất phẩm, thì là màu tím.

Mà người được tước vị, hoặc là hoàng thân quốc thích, ngoại từ màu sắc của bản thân chức trách ra, còn nhiều thêm một cỗ ánh sáng màu vàng tràn ngập quý khí.

Về phần Đế Vương, đó là màu vàng kim độc nhất vô nhị.

Quan vận của Diệp Ninh màu xanh, nói rõ phẩm cấp của hắn cũng không tính là cao, chỉ là tứ phẩm mà thôi.

Nhưng suy nghĩ đến việc lúc trước Diệp Ninh chỉ là một tỉ quan nho nhỏ, trong chớp mắt nhảy vọt lên thành Ngự Sử tứ phẩm, lần thăng quan này, cũng thật sự là có chút nghe rợn cả người.

Không ít người vô thức phản đối.

“Bệ hạ, Diệp Ninh tuổi còn trẻ, sao có thể đảm nhiệm Ngư Sử Viện giám sát?”

“Đúng vậy, tuổi này của hắn, dựa theo lệ cũ, nên tôi luyện thêm mấy năm, rồi mới cho đảm nhiệm trọng trách!”

“Xin bệ hạ suy nghĩ lại.”

Không ít người mở miệng.

Những người mở miệng này, có rất nhiều địch ý đối với Diệp Ninh, không muốn nhìn thấy hắn tốt.

Nhưng Cơ Minh Nguyệt cương quyết độc đoán, bày ra một bộ tư thái không kiên nhẫn, nói.

“Ý trẫm đã quyết.”

Nàng lười biếng đứng dậy.

“Bãi triều.”

Không có một chút không gian nào để thương lượng.

Đám người thấy thế, cũng không hay nói thêm cái gì nữa.

Chỉ là trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Ninh, lại mang theo ác ý nồng đậm.

“Đắc tội tiên môn, cho dù là thăng quan thì có thế nào? Còn không phải một con đường chết sao.”

“Cũng được, cần gì phải tức giận với người chết.”

“Dù sao Viện giám sát cũng đã không phải là Viện giám sát trước kia, chức Ngự Sử này, cũng không có dễ làm như thế.”

Chương 57: Hồn tìm đường chết của ta lại lại lại bắt đầu cháy rực rồi

Đám người liên tục cười lạnh.

Bọn họ giống như là sợ Diệp Ninh không phát hiện ra được ác ý của bọn họ vậy, còn cố ý đi một vòng bên người Diệp Ninh, sau đó mới rời đi.

“Đám tiểu nhân này là ai vậy?”

Diệp Ninh rất muốn hỏi một chút, ta quen biết các ngươi sao?

Nếu như không quen biết, lắc lư ở trước mặt ta làm cái gì.

Còn có tên hôn quân kia nữa, đang êm đẹp thăng quan cái gì cho hắn chứ.

“Đều là một đám tiểu nhân vô sỉ nịnh bợ tiên môn mà thôi, đại nhân không cần so đo với bọn họ.”

Đám người tản đi, Lưu Cẩn đi đến.

“Muốn nịnh bợ tiên môn, vì thế nhằm vào ta?”

Diệp Ninh hiểu rồi.

“Đúng vậy, ai cũng biết đại nhân là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của tiên môn, sớm muộn gì Vũ Hóa Môn cung sẽ không bỏ qua cho đại nhân… Mà đám người này, bọn họ muốn bám vào tiên môn, nhưng bản thân lại không đủ tư cách, thế là cố ý bày ra một bộ tư thái hùng hổ dọa người, chính là hi vọng biểu diễn của mình, có thể được tiên nhân nhìn thấy, cho bọn họ một cơ hội làm chó.”

Lưu Cẩn khinh thường nói.

Hắn là một thái giám phải trái phân biệt rõ ràng, mặc dù có chút nhát gan, không dám chỉ trích tận mặt, nhưng ở phía sau nói một chút thì lại là vấn đề không lớn.

Diệp Ninh sờ sờ cái mũi, không chỉ không tức giận, ngược lại có chút vui mừng..

“Nói như thế thì, ta ở trên triều đình có không ít kẻ địch đúng không?”

Có kẻ địch mới tốt.

Có kẻ địch mới có nguy hiểm tính mạng, có nguy hiểm tính mạng ta mới có thể chết.

“Đúng thế, tình cảnh của đại nhân không lạc quan, bên trên triều đình, gian thần đương đạo, loại kẻ sĩ chính nghĩa như đại nhân, nhất định sẽ bị bọn họ kiêng kỵ, ta khuyên đại nhân, ngày sau làm việc, vẫn là cẩn thận mới tốt.”

Lưu Cẩn lo lắng nói.

“Đặc biệt là, bệ hạ còn cắt cử đại nhân đi Viện giám sát nhậm chức, đây đúng thật là đã rét vì tuyết lại còn lạnh vì sương.”

Nghe thế, Diệp Ninh vàng thêm hứng thú tràn đầy.

“Ngươi nói Viện giám sát, rốt cuộc là lai lịch gì?”

Lưu Cẩn có chút bất ngờ, thế mà Diệp Ninh lại “tiểu bạch” đối với quan trường như thế.

Nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, mà là kiên nhẫn giải thích.

Thông qua lời giải thích của hắn, cuối cùng Diệp Ninh cũng hiểu rốt cuộc chức vị của mình là cái thứ gì.

Đầu tiên là Ngự Sử, ở trong rất nhiều triều đại của Hoa Hạ, cũng đều có chức vị này.

Theo sự lý giải của Diệp Ninh, Ngự Sử là chức quan có tính chất chuyên môn làm giám sát, phụ trách giám sát quan lại triều đình, cũng phụ trách giám sát lời nói hành động của quân vương… Nói đơn giản một chút, chính là người hay mắng.

Thấy ai phạm sai lầm thì sẽ mắng người đó.

Công việc của Ngự Sử chính là mắng người.

Mà Ngự Sử Viện giám sát, lại hoàn toàn không phải đơn giản như thế.

Vào triều thời kỳ Thái Tổ, thiết lập Viện giám sát, độc lập với lục bộ, có chức trách giám sát quan lại triều đình, xử lý đại án trọng án, lắng nghe động tĩnh của dân gian.

Quyền lực tư pháp, hình ngục, giám sát đều tập trung vào một thân, có thể nói là vô cùng vinh quang.

Nhiều năm trước đó, Viện giám sát khiến cho tham quan ô lại nghe tiếng đã sợ mất mật.

Người đời đều nói, đi vào trong Viện giám sát một lần, trên con đường hoàng tuyền là không thiếu được ngươi.

Như thế có thể thấy được uy phong của Viện giám sát.

Nhưng cho đến bây giờ, Viện giám sát cũng đã sớm luân lạc, uy phong ngày xưa, đã thành lịch sử.

Dựa theo lời nói của Lưu Cẩn, hiện tại Viện giám sát chính là một nơi rách nát bị người khác quên lãng, chỉ có tên tuổi, trên thực tế không có người nào coi nó là cái gì.

Chức quan lớn nhỏ của Viện giám sát sắp xếp từ trên trên xuống dưới, theo thứ tự là Giám Chính, Ngự Sử trung thừa, Ngự Sử, và Thông Phán các loại.

Nói cách khác, nói về phương diện quyền lực, Diệp Ninh là một trong ba người lớn nhất của Viện giám sát.

“Viện giám sát?”

Con mắt Diệp Ninh chuyển động, một suy nghĩ sáng lên ở trong đầu.

“Có chút thú vị.”

Hồn tìm đường chết của ta lại lại lại bắt đầu cháy rừng rực rồi.

Nghe xong miêu tả của Lưu Cẩn, Diệp Ninh đã có hiểu biết đại khái đối với Viện giám sát.

Bản năng nói cho hắn, chức vị ở Viện giám sát này có chỗ trống hành động rất lớn.

Nhưng là rõ ràng cái nhìn của những người khác và cái nhìn của hắn hoàn toàn khác biệt.

Ví dụ như Cơ Minh Nguyệt.

Thiên Tử vừa mới xong buổi triều sớm, cũng không nghỉ ngơi, mà trở lại ngự thư phòng.

“Liễu tướng, ngươi cho rằng trẫm quyết định sắp xếp Diệp Ninh đến Viện giám sát như thế nào?”

Liễu Thận cũng ở đây.

Vẫn luôn có quân thần hai người nói chuyện.

Cảnh tượng như thế này có rất nhiều, văn võ bá quan Đại Chu cũng đã sớm quen thuộc.

Gian tướng Liễu Thận vô cùng được thánh thượng ưu ái, chính là có loại đặc quyền này.

Chương 58: Lừa dối người khác cũng như lừa dối trời, đừng lừa dối bản thân mình

“Có khi nào có chút người tài mà không được trọng dụng không?”

Liễu Thận do dự một chút, hỏi.

Đặt ở quá khứ, có thể vào Viện giám sát, vậy thì tương đương với bay lên đầu cành thành phượng hoàng.

Dù sao Viện giám sát lúc đó, có thể nói là cơ cấu quyền lực đứng đầu, tập hợp các quyền lớn như tư pháp, hình ngục, giám sát, danh tiếng có một không hai.

Nhưng nay đã khác trước, hiện tại Viện giám sát, cũng đã sớm sa sút đến không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí tất cả mọi người đều đã lãng quên Viện giám sát.

Viện giám sát mấy đi địa vị, cho đến bây giờ đã hơn ngàn năm.

Tháng năm dài đằng đẵng như thế, đủ để làm hao mòn ý chí của tất cả mọi người.

Liễu Thận cũng không phải thật sự là gian tướng, hắn nhìn thì như là người không làm được chuyện gì ,nhưng trên thực tế đối với từng bộ khoa ở trong triều đình, lại đều rõ như lòng bàn tay.

Duy chỉ có Viện giám sát là ngoại lệ.

Bởi vì Viện giám sát thật sự là không có cái gì để tìm hiểu, nơi ở quá khứ đã từng khiến người khác nghe tên đã sợ mất mật, bây giờ chỉ là một cái viện rách nát mà thôi..

Bên trong có người nào, còn đang làm chuyện gì… Không có người nào quan tâm.

Đặt Diệp Ninh vào một nơi bị người khác lãng quên như thế, thích hợp sao?

“Nhân tài không được trọng dụng cũng đúng là nhân tài không được trọng dụng, hiện tại Viện giám sát đã sớm chỉ còn trên danh nghĩa, nếu không phải tổ huấn của Thái Tổ quy định, tuyệt đối không thể xóa bỏ Viện giám sát, chỉ sợ vào mấy năm trước, đã sớm bị xóa bỏ rồi…” Cơ Minh Nguyệt thở dài một tiếng, Viện giám sát xuống dốc, từ một mặt ý nghĩa nào đó, cũng đại biểu cho hoàng quyền suy yếu, nhưng đây không phải là điều nàng có thể thay đổi, nàng không đi nghĩ những chuyện không có ý nghĩa này nữa, nói: “Sở dĩ trẫm đặt Diệp khanh ở một chỗ như thế, thật ra là hi vọng có thể mài rũa một chút tính tình của hắn.”

Liễu Thận như có suy nghĩ điều gì đó.

“Bệ hạ cho rằng, Diệp Ninh đi nha môn khác, dễ gây ra chuyện?”

Cơ Minh Nguyệt cười khổ một tiếng, nói.

“Không phải là dễ gây chuyện, mà là nhất định sẽ gây chuyện!”

“Diệp khanh ghét ác như thù, ở trong mắt không chấp nhận nổi một hạt cát, bây giờ trên dưới triều chính, tham quan ô lại hoành hành, chướng khí mù mịt, một mớ hỗn độn.”

“Nếu như hắn nhìn thấy, hắn có thể chịu được sao? Chỉ sợ rằng sẽ ồn ào gây ra một hồi động tĩnh lớn, trẫm suy đi nghĩ lại, cũng chỉ có Viện giám sát thích hợp với hắn đi.”

Nghe thế, Liễu Thận thở dài một tiếng.

“Bây giờ thế đạo này thật sự là hoang đường, gian nịnh hoành hành, ngược lại quân tử không có chỗ để đi rồi.”

Hắn không còn phản đối chuyện này nữa.

Cơ Minh Nguyệt sắp xếp rất có đạo lý.

Cái tính tình này của Diệp Ninh, đặt ở nơi khác, rất dễ bị người khác nhắm vào.

Mà bọn họ làm gian tặc và hôn quân, cũng không thể nào đứng ở ngoài sáng giúp đỡ hắn.

Chỉ có thể tự một mình hắn chiến đấu.

Một mình hắn có thể đấu được với những quan chức kia sao?

Rõ ràng là không thể nào.

Vốn dĩ Diệp Ninh đã đủ làm người khác chú ý, có rất nhiều người âm thầm ghi hận hắn, muốn hắn chết.

Lại đặt hắn lên đầu sóng ngọn gió, Cơ Minh Nguyệt nhẫn tâm sao?

Cho nên chỉ có thể để Diệp Ninh đi Viện giám sát.

Một là, có thể khiến cho hắn bắt buộc an tĩnh lại, làm nhạt sức ảnh hưởng, cũng coi là một hình thức bảo vệ khác.

Hai là, mặc dù Viện giám sát rách nát, nhưng ở trong toàn bộ hệ thống quan trường, vẫn là rất thanh quý, Diệp Ninh đi làm Ngự Sử, cũng không tính là bôi nhọ hắn.

“Chỉ có thể ủy khuất Diệp khanh, đợi sóng gió qua đi, trẫm sẽ nghĩ biện pháp trọng dụng hắn!”

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt rất đau khổ.

Có hiền thần mà không thể dùng, ngược lài còn phải đặt hắn đến một nha môn đã phế để giấu tài.

Điều này đối với quân vương mà nói, nhất định là một chuyện rất khó chịu.

Nhưng nàng biết một đạo lý, nhỏ không nhịn sẽ loạn kế hoạch lớn, có những lúc, nhượng bộ nhất thời là điều nhất định phải làm.

Diệp Ninh quá cương trực, không biết nhượng bộ, như thế thì trẫm chỉ có thể giúp hắn một chút, ép hắn ai danh ẩn tích một đoạn thời gian.

Điểm này, Cơ Minh Nguyệt và Liễu Thận có cùng cách nghĩ.

Hai người cảm thấy, Diệp Ninh đi viện giám sát, nhất định sẽ an phận.

Nói đùa, Viện giám sát đã hoang phế bao nhiêu năm rồi?

Cái nơi rách nát đó, còn có thể nháo ra động tĩnh gì sao?

Không thể nào.

…

“Viện giám sát phế thì sao? Ta nhất định phải nháo ra động tĩnh!”

Vừa ra khỏi hoàng cung Diệp Ninh đã có suy nghĩ hoàn toàn khác.

Nhất định phải gây chuyện, không gây chuyện, thì làm sao tìm đường chết?

Không tìm đường chết thì chết như thế nào?

Không chết thì sao có thể trở thành Thiên Đế?

Ta cũng không phải là loại người dễ dàng từ bỏ.

Hắn nghe ngóng bốn phía, biết được địa điểm của Viện giám sát, thế là chạy đến đó.

Chương 59: Lừa dối người khác cũng như lừa dối trời, đừng lừa dối bản thân

mình(2)

Viện giám sát nằm ở thành bắc, cách xa khu náo nhiệt, cách xa các nha môn khác, cũng không tương thông với nơi ở của quan lại quyền quý.

Nó giống như là độc lập chiếm hữu một vùng không gian.

Diệp Ninh đi đến đó, từ xa nhìn lại, Viện giám sát chiếm diện tích to lớn, có quy cách của vương phủ.

Từ đó có thể thấy được, Viện giám sát ở quá khứ huy hoàng cỡ nào.

Nhung bây giờ, lại chỉ còn lại đìu hiu vô tận.

Sau khi hắn đi đến đó, phát hiện cửa lớn đóng chặt, trước cổng đã lâu không có người quét dọn, chết đầy lá rụng.

Phía trên cửa lớn có ba chữ "Viện giám sát" do đích thân Thái Tổ đặt bút viết, nơi đó đã bám một lớp bụi dày, nhìn có vẻ u ám không có ánh sáng.

Hai con sư tử đá ở cổng là kỳ quái nhất, trong đó có một con ngay cả đầu cũng rơi xuống rồi, nhưng lại không có người nào nghĩ đến tu sửa.

"Đây chính là Viện giám sát sao?"

Nghe danh không bằng gặp mặt.

Cả người Diệp Ninh đều mơ hồ.

Lưu Cẩn nói Viện giám sát xuống dốc, bây giờ đã biến thành nha môn rác rưởi đến chó cũng không đi, Diệp Ninh cảm thấy có chút khoa trương.

Bây giờ tận mắt nhìn thấy, mới biết được Lưu Cẩn nói quá khách khí.

Cái chỗ chết tiệt này, thật sự có người đang làm việc?

Khóe miệng Diệp Ninh giật giật, đi lne phía trước dùng ống tay áo lau cửa lớn, lộ ra một câu đối liễn cổ lão.

Lừa người như lừa trời, đừng nên dối gạt bản thân mình.

Cô phụ nước tức là cô phục dân, sao có thể nhẫn nhịn.

Đây là ngự sách đích thân Thái Tổ viết.

Nội dung khiến người khác tỉnh ngộ.

Trong quá khứ, đám người Viện giám sát nhất định là rất kiêu ngạo, nhưng bây giờ xem ra, lại là tràn ngập châm chọc.

“Đừng nhìn nữa, hôm nay bên trong không có ai.”

Một lão nhân qua đường nhìn thấy Diệp Ninh đang đi quanh quẩn, dừng lại nói.

“Người đi đâu rồi?”

Trong mắt lão nhân lộ vẻ khinh bỉ, nói.

“Còn có thể đi đâu? Kỹ viện? Tửu quán? Tóm lại không làm chính sự, ngươi muốn gặp bọn họ, phải có vận may, có trời mới biết lúc nào có thể có người trực.”

“Đa tạ lão bá.”

Diệp Ninh cám ơn lão nhân, rồi nhìn một chút Viện giám sát thật lâu.

Sau đó quay người rời đi.

Hắn không ngờ được, thế mà Viện giám sát lại xuống dốc đến mức độ đó.

Dù sao hắn cũng không phải người của thế giới này, dung nhập đối với Đại Chu cũng không cao, nhưng vẫn cảm thấy có một tia phẫn nộ.

Thế giới này còn có thể tốt nữa không?

Ngay cả Viện giám sát cũng quên đi vinh dự và chức trách của mình, vậy thì các nha môn khác còn có thể tốt được đến đâu?

Đại Chu không diệt vong thì còn có thiên lý sao?

Nhưng nghĩ lại, thật ra chuyện này đối với Diệp Ninh cũng không phải chuyện gì xấu.

Đại Chu càng mục nát, càng sa đọa, càng là dễ dàng tìm đường chết.

Hắn đã có một chút suy nghĩ.

Thời tiết thay đổi như lật sách, lúc ban ngày, còn có chút ánh nắng, đến buổi tối đã cuồng phong gào thét, sau đó trời lại có

tuyết rơi.

Đây là trận tuyết rơi đầu tiên trong mùa đông.

Tuyết ở thế giới khác lạ này so với kiếp trước càng lớn hơn, rơi suốt cả đêm, không có một chút ý nào dừng lại.

Diệp Ninh ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại, bên ngoài đã phủ lên một làn áo màu trắng, hà một hơi, khí nóng lập tức bị rét lạnh nuốt hết.

Chỉ có điều trên người hắn có chính khí cuồn cuộn, khiến hắn mặc dù mặc ít quần áo, nhưng cũng không cảm giác được chút nào rét lạnh.

Điều này khiến cho Diệp Ninh có chút tiếc nuối.

Ai, xem ra hắn là không thể nào chết rét.

Lại ít đi một phương thức chết.

Hoàng lão đầu đang quét tuyết ở trong sân, vất vả lắm mới dọn ra được một con đường.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Diệp Ninh đi về phía Viện giám sát.

Có điều lại vồ hụt.

Cửa lớn vẫn là đóng chặt.

"Đám chó chết này, không có ý định đi làm?"

Diệp Ninh nghiến răng nghiến lợi.

Người ở thế giới này thật sự là quá tùy hứng, nói không đi làm chính là không đi làm rồi.

Thật sự nên ném bọn họ đến kiếp trước của hắn, để cho bọn họ cũng cảm nhận một chút cái gì gọi là làm việc từ chín giờ sáng đến chín giờ tối, một tuần làm việc sáu ngày.

Diệp Ninh không có cách này khác, chỉ có thể rời đi.

Hắn làm cấp trên, liên tục hai ngày đến nha môn, thế mà ngay cả cửa lớn cũng không đi vào, không thể không nói quả thực là làm trò cười cho thiên hạ.

Nhưng hết lần này đến lần khác Diệp Ninh thật sự đúng là không có cách nào.

Việc này hắn đi đâu nói?

Tất cả mọi người đều coi Viện giám sát là không khí, hắn nói ra, làm chủ cho hắn là chuyện không thể nào, xem như trò cười trào phúng một trận là nhất định không thoát được.

Diệp Ninh là một người có tính cách vạn sự không cầu người, trong đầu quyết tâm.

“Ta không tin các ngươi vĩnh viễn không mở cửa!”

Hắn tản bộ ở bên ngoài một vòng, sau đó trở về nhà.

Vừa mới đi vào, lại phát hiện ở trong nhà có thêm một người.

Chương 60: Nhặt được một tiểu mỹ nữ

Hoàng lão đầu là nữ đầu bếp đứng ở trong sân, lôi kéo một tiểu cô nương, đang nói cái gì đó.

“Công tử trở về rồi.”

Hoàng lão đầu nhìn thấy Diệp Ninh, khuôn mặt lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng đi lên đón.

“Chuyện gì đây?”

Diệp Ninh nhìn tiểu cô nương.

Cả người rất bẩn, còn tản ra mùi hôi thối nhàn nhạt, khuôn mặt nhỏ lạnh cóng đến phát tím, một bộ dáng yếu ớt.

“Cô nương này, vừa mới té xỉu ở cổng nhà chúng ta, nếu không phải phát hiện sớm, sợ rằng đã chết cóng rồi… Ai, cái thế đạo gì thế này, một đứa nhỏ, nên sống như thế nào đây.”

Nữ đầu bếp lau nước mắt.

“Công tử, người nhận cô nương này đi, để nàng làm nha hoàn của người, hầu hạ sinh hoạt thường ngày của công tử, cũng coi như là cho nàng một con đường sống.”

Hoàng lão đầu nói.

Hắn cũng là một người có tấm lòng lương thiện, một lòng muốn giữ lại nha đầu này.

Vừa đúng lúc mấy ngày nay cũng muốn tìm thị nữ cho Diệp Ninh.

“Làm nha hoàn?”

Diệp Ninh theo bản năng có chút phản kháng, thanh niên mới của thế kỷ hai mươi mốt nói đến chính là chuyện của mình phải tự mình làm, đã từng lúc nào sai sử thị nữ?

Huống chi, nha hoàn xem như nô lệ, còn phải nhập nô tịch.

“Tiểu cô nương, ngươi là người ở đâu? Cha mẹ người thân ở đâu?”

Diệp Ninh ngồi xổm xuống hỏi thăm.

Tiểu cô nương lắc đầu, trên khuôn mặt vô cùng bẩn thỉu tràn ngập bi thương, bên trong miệng phát ra thanh âm “a ba a ba”.

“Nàng là người câm?”

Diệp Ninh sững sờ.

“Đúng thế, nàng không biết nói.”

Hoàng lão đầu sợ Diệp Ninh không cần, còn nói thêm.

“Không biết nói thật ra cũng là chuyện tốt, công tử cũng không cần lo lắng bí mật ở trong nhà bị truyền ra ngoài…”

Diệp Ninh nhíu mày.

Có thể là tiểu cô nương cho rằng Diệp Ninh không cần nàng, nước mắt lạch cạch rơi xuống, nàng ngồi xuống đất dùng ngón tay viết một hàng chữ ở trong tuyết.

“Cầu xin đại nhân nhận ta, nếu không ta sẽ chết đói.”

Diệp Ninh hơi kinh ngạc

“Ngươi biết viết chữ?”

Tiểu cô nương nhẹ nhàng gật đầu.

“Ngươi tên là gì?”

Diệp Ninh lại hỏi.

Nàng viết ra hai chữ “Huyên Huyên” ở trên mặt tuyết.

Về sau Diệp Ninh lại hỏi thêm mấy vấn đề.

Huyên Huyên đều trả lời.

Đại khái Diệp Ninh đã hiểu, tiểu nha đầu này xuất thân từ một thư hương môn đệ của châu quận nào đó ở phương bắc, về sau gia đạo sa sút, khó mà kế tục, sau đó lại đụng phải đại hạn, đi theo nạn dân chạy nạn đến kinh thành.

Người đi cùng với nàng, dọc con đường này, chết thì đã chết, tản đi thì đã tản đi.

Mà nếu như nàng không gặp được Hoàng lão đầu, sợ rằng lúc này cũng đã chết cóng.

"Thế đạo khó khăn, ngay cả tiểu nha đầu như ngươi cũng không có không gian sinh tồn."

Diệp Ninh có chút đau lòng.

Hắn không có tình cảm gì đối với Đại Chu, nhưng mà đối với bách tính bình thường thì vẫn còn có tình cảm.

Bởi vì hắn là người.

Lão bách tính cũng là người.

Hắn là một người trải qua chín năm giáo dục bắt buộc, tam quan của hắn so với ngừi cổ đại càng thêm có nhân tính hóa hơn.

"Như thế này đi, ta nhận ngươi, có điều ngươi cũng không cần làm nha hoàn cái gì cả, càng không cần nhập nô tịch, ở trong phủ tĩnh dưỡng thân thể, tương lai nếu như ngươi tìm được người nhà của ngươi, vậy thì ngươi có thể đi theo đoàn tụ với bọn họ…"

Diệp Ninh vỗ vỗ đầu của nàng.

Nữ đầu bếp và Hoàng lão đầu điên cuồng vui mừng, vội vàng dẫn tiểu nha đầu đi vào nhà.

Ăn một chút thức ăn trước, sau đó nữ đầu bếp lại dẫn nàng đi tắm rửa, thay quần áo.

Sau một hồi giày võ, đã qua hai canh giờ.

"Công tử, ta dẫn Huyên nha đầu đến cho ngài rồi."

Hoàng lão đầu vừa cười vừa nói.

Hắn đẩy cửa ra, một nữ tử mặc váy dài màu xanh, đi vào cửa phòng.

Nàng đại khái hoảng mười ba mười bốn tuổi, thân hình thon gầy, váy dài mặc lên người rất rộng, có vẻ có chút không vừa, nhưng điều này vẫn như trước không thể nào che giấu được dáng người xuất chúng của nàng.

Bờ môi nhàn nhạt, lông mi dài, da thịt trắng tuyết…

Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên làm trang sức.

Nhất thời, trong đầu Diệp Ninh chỉ có thể toát ra một câu thơ như thế.

Ôi trời!

Diệp Ninh khó có thể tin được nhìn về phía Hoàng lão đầu.

Tình huống gì đây?

Ngươi tùy tiện ra ngoài một lần đã nhặt về cho ta một tiểu mỹ nữ rồi?

Câu chuyện vịt con xấu xí lắc mình hóa thành thiên nga trắng, Diệp Ninh đã được nghe từ nhỏ.

Nhưng ở trong hiện thực kỳ ảo như thế này vẫn là lần đầu nhìn thấy.

Ai có thể ngờ được nha đầu này sau khi tắm rửa sạch sẽ, thế mà có thể xinh đẹp như thế?

“Tiểu cô nương này thông minh đó, cố ý làm cho mình vô cùng bẩn thỉu, nếu không thì sao nàng có thể đi đến được kinh thành?”

Hoàng lão đầu cảm khái nói.

Diệp Ninh nhẹ gật đầu.

Ở trong thời loạn thế, loại tiểu cô nương không nơi nương tựa, nhưng lại có dáng dấp xinh đẹp như thế, thật sự rất dễ dàng xảy ra chuyện.

Chương 61: Ta đã ba lần đến nhà tranh rồi, mà ngươi còn không mở cửa?

“Đáng tiếc.”

Diệp Ninh thở dài.

Nha đầu này sinh sai thời đại, nếu như đặt trong kiếp trước của hắn, chỉ dựa vào giá trị nhan sắc này, nhất định là một nữ thần vườn trường, chỉ riêng người bám theo thôi ít nhất cũng xếp hàng dài.

“Công tử, ta đi về nghỉ trước.”

Hoàng lão đầu để Huyên Huyên lại, còn mình thì quay người rời đi.

“Đợi một chút.”

Diệp Ninh giật cả mình, đi ra ngoài xem xét.

Hoàng lão đầu này, đúng là nhanh chân, nhanh như chớp đã không thấy đâu.

Chỉ còn lại Huyên Huyên rụt rè đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn đôi giày nhỏ của mình.

“Ta nói không cần nha hoàn, nhưng hình như không có người nào coi là thật.”

Diệp Ninh dở khóc dở cười.

Ý của Hoàng lão đầu sao hắn còn có thể không rõ?

Đây là nhìn tấy tiểu cô nương thủy linh như thế, lúc này mới đưa đến trong phòng Diệp Ninh.

Ở trong quan niệm đơn giản của hắn, nếu như Diệp Ninh nhận Huyên Huyên vào phòng, vậy thì đó cũng coi như là vận mệnh của nàng.

Nhưng vấn đề là, làm sao Diệp Ninh có thể xuống tay được?

Lần đầu gặp mặt, hoàn toàn không hiểu biết gì thì thôi đi, tuổi còn nhỏ như thế.

Thời điểm nhỏ giống như nàng, Diệp Ninh còn đang học lớp chín.

Nếu như hắn có thể xuống tay được với nàng, vậy thì không phải là súc sinh sao?

“Ngươi đi nghỉ ngơi đi.”

Diệp Ninh chỉ chỉ trên giường.

Thân thể Huyên Huyên run lên, ánh mắt lóe lên một chút không tình nguyện.

Nhưng dường như nàng nghĩ đến cái gì dó, lại giống như nhận mệnh cắn răng.

Nàng cúi đầu, chậm rãi bò lên giường, sau đó nằm xuống.

Diệp Ninh đi về phía bên giường.

Hắn từ từ phủ phục người xuống…

Huyên Huyên nhắm mắt lại, hô hấp trở nên dồn dập.

Nhưng mà Diệp Ninh cũng không làm gì.

Hắn chỉ lấy cái gối còn dưa lại, rồi trực tiếp đứng dậy.

Đợi khi Huyên Huyên mở to mắt nhìn qua, Diệp Ninh đã chuẩn bị xong ổ nằm, ngáp một cái.

“Ngủ ngon.”

Đèn tắt đi.

Rất nhanh Diệp Ninh đã ngủ rồi.

Đối với hắn mà nói, hắn làm như vậy gần như không cần bất luận suy nghĩ cái gì.

Tiểu cô nương câm điếc đáng thương như thế, hắn thân là một người đàn ông trưởng thành, đương nhiên phải chăm sóc nàng.

Lấy ra một chút phong độ, không tính là gì cả.

Đặt ở đời trước, đây coi như là giá trị quan phổ biến trong cuộc sống.

Nhưng đối với “Huyên Huyên” mà nói, lực tấn công rất to lớn.

Nàng mở trợn mắt, không có chút ý nào là chìm vào giấc ngủ.

Nếu như lúc này có người có thể xuyên qua bóng đêm, nhìn thấy hai mắt của nàng, nhất định sẽ phát hiện lúc trước nàng tràn ngập nhát gan, trong mắt đầy mờ mịt, tự ti, bây giờ tràn ngập băng lãnh.

Băng lãnh giống như là một cỗ máy giết người, không có một chút tình cảm nào.

Chỉ là ở sâu trong đáy mắt, lại nhiều thêm một tia mê mang.

"Người này đúng thật là một quân tử."

Trước khi đến, quản sự của Mật Điệp Ti đã nói rõ chi tiết thông tin của Diệp Ninh với nàng.

Tóm lại nói, chính là tám chữ: Phong thái thánh hiền, quân tử đương thời.

Lúc đầu nàng chẳng thèm để ý đến.

Thế gian này, người có mặt người nhưng lòng thú có rất nhiều, nhìn thì như áo mũ chỉnh tề, nhưng thật ra là mặt người dạ thú.

Nhất là loại người không có nơi nương tựa như nàng, "thiết lập nhân vật" mềm yếu có thể bắt nạt, sẽ càng cổ vũ thú tính trong lòng nam nhân.

Nàng quá hiểu rõ tư sắc của mình đối với nam nhân mà nói có sức hấp dẫn cực lớn.

Vốn dĩ cho rằng Diệp Ninh cũng không thể nào chống cự được, sẽ xuống tay với nàng.

Dù sao đây gần như là miếng thịt đưa đến tận miệng, ăn chùa mà không ăn thì là kẻ ngốc sao, ai có thể chịu đựng được đây?

Lúc đầu nàng đã chuẩn bị tốt tâm lý hi sinh bản thân.

Bởi vì quản sự nói rất rõ ràng, mạng của Diệp Ninh vô cùng quan trọng, sứ mệnh của nàng, chính là ở lại bên người Diệp Ninh, không tiếc bất cứ giá nào bảo vệ an toàn cho hắn!

Lời nói đã nói đến mức này, nàng còn có lựa chọn sao?

Nàng chỉ có thể nhận mệnh.

Nhưng mà phản ứng của Diệp Ninh, lại vượt qua dự tính của nàng, đến mức nàng đối với hai chữ "nhân tính" đã có cái nhìn khác biệt.

“Hóa ra thế gian này thật sự có người tốt.”

Nàng tự lẩm bẩm.

Trong phòng, hô hấp của Diệp Ninh đều đặn.

Phía ngoài phòng, ngẫu nhiên có gió lạnh thổi qua, nhưng phần lớn thời gian đều là yên tĩnh.

Nàng đã quên mất bản thân bao lâu rồi chưa từng có loại cuộc sống của người bình thường này.

Nó đã lâu đến mức không có cách nào thích ứng.

Ngày hôm sau, Diệp Ninh tỉnh ngủ.

Hắn duỗi lưng một cái, nhìn thấy tiểu cô nương câm điếc đã ôm lấy quần áo của hắn, đứng ở bên cạnh chờ đợi đã lâu.

Diệp Ninh sửng sốt, liếc mắt nhìn qua, nhìn thấy trong chậu rửa mặt cũng đã được đổ đầy nước, khăn mặt cũng đã được chuẩn bị kỹ càng.

“Ta nói rồi, ngươi không cần coi mình là nha hoàn.”

Diệp Ninh không còn gì để nói.

Nhưng tiểu cô nương câm điếc này không nói thì thôi, vừa nói nàng, chính là bộ dáng ủy khuất đáng thương.

Chương 62: Sẽ có lúc đạp gió rẽ sóng

Người không biết còn tưởng rằng Diệp Ninh bắt nạt nàng vậy.

“Được rồi, ta phục rồi, ngươi đến đi.”

Khóe miệng Diệp Ninh giật giật một cái, giang hai cánh tay ra, bày ra một bộ tư thái nhận mệnh.

Tiểu cô nương câm điếc mặc quần áo cho hắn.

Dưới góc độ Diệp Ninh không quan sát được, nàng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

“Người này thật là thú vị.”

Nàng vẫn là lần đầu nhìn thấy, có nam nhân không quen mỹ nữ hầu hạ.

“Ai, cái xã hội phong kiến đáng chết này, cũng sắp ăn mòn ta rồi.”

Diệp Ninh được hầu hạ mặc quần áo.

Hầu hạ rửa mặt.

Hầu hạ ăn cơm.

Dưới một loạt hành động, cả người tê dại.

Không phải ta lực ý chí kém, mà là viên đạn bọc đường của xã hội phong kiến này quá lợi hại.

Loại cảm giác này cũng coi như là không tệ.

Chính là còn có chút không quen.

“Ngươi ở nhà đợi, ta ra ngoài làm việc.”

Diệp Ninh sắp xếp tốt cho tiểu cô nương câm điếc.

Còn hắn đi ra ngoài.

Không cần phải nói, vẫn là đi Viện giám sát.

Từ xa nhìn lại, cửa lớn vẫn là đóng chặt.

“Đám người này là thật sự không đi làm sao?”

Diệp Ninh tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Hắn lần này đã là “Ba lần đến nhà tranh” rồi, thế mà ngay cả cửa cũng không đi vào được, chuyện này ai chịu nổi.

Nhưng hôm nay lại có chút không giống mọi khi.

Cửa Viện giám sát, thế mà còn có một người quen đứng đó, hắn nhìn thấy Diệp Ninh đi đến, cũng là có chút bất ngờ, thế là đi lên phía trước đón tiếp, chắp tay nói.

“Bái kiến Diệp đại nhân.”

“Đây… Đây không phải Trạng Nguyên công sao?”

Diệp Ninh sững sờ.

Người đến chính là Thái Hướng Cao, người quen biết cũ.

“Cái danh Trạng Nguyên, không cần nhắc lại nữa, công danh có lớn hơn nữa, cũng không hơn được tài hoa, mà tài tình của Diệp đại nhân, là khiến cho tại hạ bội phục sát đất.”

Thái Hướng Cao cười khổ một tiếng.

Ngày trước hắn đúng là cảm thấy vinh quang đối với danh Trạng Nguyên, trong lòng cũng sinh ra ngạo khí.

Nhưng ngày đó đấu văn ở Xuân Phong Lâu, lại bị Diệp Ninh ngược cho thân tích đầy mình.

Từ đó về sau, tiêu tán hết ngạo khí, cả người đều khiêm tốn hơn rất nhiều.

Đối với hắn mà nói, cũng là một chuyện tốt.

"Vậy thì ta sẽ gọi ngươi là Thái huynh đi."

Diệp Ninh chắp tay, hỏi.

"Vì sao Thái huynh lại đến Viện giám sát?"

Nghe vậy, Thái Hướng Cao đau thương cười một tiếng, nói.

"Bệ hạ có chỉ, phong ta làm Thông Phán Viện giám sát, ta là tới để nhậm chức."

Lúc nói lời này, quả thực là hai chữ tuyệt vọng viết rõ trên mặt của hắn.

Đúng vậy, thân là tân khoa Trạng Nguyên, đúng là thời điểm đáng ghi nhớ nhất cả đời này của hắn, nhưng mà hắn lại bị phân đến Viện giám sát nhậm chức.

Điều này sao hắn có thể chấp nhận được?

Viện giám sát, cũng sớm đã là nha môn hoang phế, nghe nói người trong Viện giám sát, đều là những kẻ giá áo túi cơm ăn không ngồi rồi.

Lại điều tân khoa Trạng Nguyên đến Viện giám sát, chênh lệch ở trong đó, quả thực là có thể khiến cho một người sụp đổ.

Thái Hướng Cao còn có thể nói chuyện bình thường, đã coi như là tâm thái của hắn tốt.

"Tại sao ngươi cũng bị phân đến đây, lẽ nào ngươi đắc tội với bệ hạ?"

Trong mắt Diệp Ninh đều là thương hại.

Thái huynh này, đúng là có chút thảm.

Hiện tại Diệp Ninh đã biết Viện giám sát này là cái thứ gì, có thể nói như này, phàm là người bình thường có một chút theo đổi ước mơ, đều tuyệt đối không thể nào đến loại địa phương khỉ gió này.

“Cho đến bây giờ, ta mới chỉ gặp qua bệ hạ hai lần, một lần là thi đình, một lần là Quỳnh Lâm yến, sao nói đến đắc tội được?”

Hai mắt Thái Hướng Cao thất thần, đau khổ che mặt.

“Diệp huynh, không gạt ngươi, lúc này ta vô cùng đau khổ, hận không thể từ quan về quê, làm tiên sinh dạy học.”

Đây là vô cùng thất vọng đối với quan trường.

Diệp Ninh đoán chừng, vốn dĩ Thái Hướng Cao không tuyệt vọng như thế, kết quả sau khi đích thân đến Viện giám sát, đã trực tiếp cả người bức bối.

“Quan trường thật sự là quá đen tối.”

Cả người Thái Hướng Cao đều tê dại.

Lúc đó cho là bản thân đã đi lên đến đỉnh cao cuộc đời, kết quả lại bị đày đến Viện giám sát này dưỡng lão, lên voi xuống chó, chẳng qua cũng chỉ như thế mà thôi.

“Hôn quân mà, thấy hiền thần mà không dùng, đường đường Trạng Nguyên, cho dù không đi lục bộ nhậm chức, vậy thì ít nhất cũng phải là một thị độc học sĩ, sao có thể lãng phí nhân tài như thế?”

Diệp Ninh tức giận mắng.

Tên hôn quân này, đúng là nên mắng, chuyện mà con người làm, hắn đều không làm một chuyện nào.

Nhưng hắn không biết, sở dĩ Thái Hướng Cao được điều phối đến đây, nguyên nhân căn bản, chính là bởi vì hắn.

Cơ Minh Nguyệt lo lắng Diệp Ninh thật sự bị hao mòn ý chí ở Viện giám sát, thật sự bị phế, cho nên mới điều Thái Hướng Cao đến.

Hai người đều có tài hoa, đặt chung một chỗ, cũng coi là có chút tiếng nói chung.

Thái Hướng Cao không biết nội tình, nếu như biết, sẽ không phải là bộ dạng cảm động như bây giờ, mà sẽ là liều mạng với Diệp Ninh.

Chương 63: Sẽ có lúc đạp gió rẽ sóng (2)

“Diệp huynh đừng bởi vì ta mà nghị luận bệ hạ ở sau lưng, lôi đình hay là ân mưa móc, đều là quân ân, chúng ta làm thần tử, cũng không có cách nào khác…”

Âm thanh của Thái Hướng cao thở dài, yếu ớt nói.

“Chỉ đáng tiếc hai người chúng ta, đều là có ý chí lăng vân, nhưng lại không có cửa báo quốc.”

Đối với lời này, Diệp Ninh không hoàn toàn tán đồng.

Cười nhạo một tiếng, nói.

“Ai nói Viện giám sát thì không thể báo quốc?”

Thái Hướng Cao chỉ vào cửa lớn khóa chặt, tuyệt vọng nói.

“Diệp huyng ngay cả cửa còn không thể vào được, còn báo quốc thế nào? Người nơi này đã hoàn toàn là phế vật, ta chỉ lo lắng, một vài năm sau, chúng ta cũng sẽ phế bỏ giống như bọn họ…”

Chết không phải thứ đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất chính là sống mà như cái xác không hồn.

Thái Hướng Cao có cảm ngộ tương tự.

Nhưng mà Diệp Ninh lại là cười lạnh một tiếng.

“Thái huynh sao phải tuyệt vọng, biện pháp bao giờ cũng nhiều hơn khó khăn, chỉ nhìn Viện giám sát, cũng có thể làm được chuyện lớn, tạm thời gặp trắc trở, nhiều nhất chỉ là chúng ta bối rối mấy ngày, bởi vì có cái gọi là có lúc sẽ đạp gió rẽ sóng, treo thẳng buồm mây vượt biển cả!”

“Cứ ở đó mà chờ xem.”

“Có bản lĩnh thì Viện giám sát này cả đời đừng mở cửa, chỉ cần để ta đi vào, ta nhất định phải lăn lộn ra một chút động tĩnh!”

Diệp Ninh rất kiên định điểm này.

Hắn nhất định phải gây sự.

Nhất định phải gây sự!

Không gây sự thì làm sao tìm đường chết?

Viện giám sát này có hoang phế thế nào đi chẳng nữa, cũng có danh nghĩa tư pháp, xử án, giám sát.

Có những danh nghĩa này ở đây, vậy thì nhất định có thể gây sự!

"Có lúc sẽ đạp gió rẽ sóng, treo thẳng buồm mây vượt biển cả…"

Văn khí của Thái Hướng Cao quay cuồng một hồi.

Một cỗ khí tức rung động đến tận tâm can, hào khí vượt mây, sự lan thỏa của câu thơ, khiến cho hắn vô cùng đồng cảm.

Tinh thần cả người theo đó cũng chấn động.

Đây chính là sức mạnh của thơ từ.

"Thơ hay!"

Thái Hướng Cao bị bài thơ này làm cho chấn động.

Chỉ một câu, đã có thể khiến cho văn khí của hắn cuồn cuộn, tinh thần lại lần nữa phấn chấn, nếu như cả bài thơ được hoàn thiện, sợ rằng sẽ lại là một bài thơ Trấn quốc!

Tài hoa của Diệp huynh, thế mà đã đạt đến tình trạng xuất khẩu thành thơ rồi sao?

Bên trong sự vui mừng của Thái Hướng Cao đan xen kinh hãi, sùng kính.

Cuối cùng, lui nửa bước, khom người hành lễ nói.

"Ý chí của Diệp huynh, khiến người khác tin phục, tại hạ thụ giáo, ngày mai Viện giám sát chắc chắn sẽ mở cửa, đến lúc đó sẽ xem biểu hiện của Diệp huynh!"

Trong lòng của Thái Hướng Cao, địa vị của Diệp Ninh đã tăng đến một độ cao vô hạn.

Một người có thể viết ra câu thơ sảng khoái lòng người như "có lúc sẽ đạp gió rẽ sóng, treo thẳng buồm mây vượt biển

cả", thế giới trong lòng lạc quan, kiên cường thế nào.

Tài hoa của Diệp huynh như thế, còn không sợ bị mai một.

Vậy thì ta sợ cái gì chứ?

Chưa nói, đi theo Diệp huynh cứ duy trì như thế là được!

Diệp Ninh cũng không biết mình thuận miệng nói một câu thơ, đã thu được lòng tin của tiểu đệ này, lúc này tâm tư của hắn còn đang ở nơi khác.

"Ngươi vừa mới nói, ngày mai Viện giám sát nhất định sẽ mở cửa?"

Thái Hướng Cao khẳng định nói.

"Đương nhiên, ngày mai là ngày Viện giám sát phán xét, nếu như bách tính bình thường có oan khuất, có thể vào ngày hôm đó đi đến Viện giám sát, đánh trống kêu oan."

"Quy định này đã được ghi vào trong Luật của Đại Chu, người của Viện giám sát không dám vi phạm, nếu như bọn họ không mở cửa, vậy thì đồng nghĩa với phạm pháp."

"Cho nên, ngày mai chắc chắn sẽ mở cửa."

Ngày phán xét?

Thú vị.

Diệp Ninh suy nghĩ một chút, nói.

"Thái huynh, giúp ta đi làm một việc, rải tin tức cho bách tính, nói với bọn họ, nếu như có oan khuất, ngày mai có thể đến Viện giám sát tìm ta!"

Diệp Ninh cũng không biết, chuyện hắn liên tục ba ngày đều đến Viện giám sát, thật ra vẫn luôn bị người khác nhìn hết tất cả vào trong mắt.

Trong một tửu lâu cách Viện giám sát không xa, truyền ra một âm thanh.

"Vị kia chính là Ngự Sử đại nhân, đã ba ngày liên tục đều đến nha môn."

Người nói chuyện chính là một nam nhân mập mạp, gương mặt dầu mỡ, làn da ngăm đen như đáy nồi, ở dưới cằm có một

vòng râu ria dày đặc, đáng sợ nhất chính là, khoảng cách từ trán ra đến sau tai của hắn, có một vết sẹo dữ tợn.

Bộ dáng vẻ này, tuyệt đối được gọi là ghê tởm.

Người nhát gan nhìn thấy hắn, chỉ sợ là sẽ tránh mặt đi đường vòng.

Lúc này, hắn cầm chén rượu, con ngươi nhìn có vẻ như đã say lờ đờ mông lung, hiện lên một vòng ánh sáng.

“Thế nào? Cảm động? Cảm thấy vị đại nhân này là người có thể làm việc? Lại làm tỉnh lại ý chí chiến đấu của lão Ngưu ngươi rồi?

Một âm thanh âm dương quái khí vang lên.

Chương 64: Thế gian đen tối như thế, không dung được một chùm ánh sáng

Là một lão đầu kỳ dị gầy còm, người hắn mặc áo choàng ngắn, nút áo mở ra, để hộ hai phiến xương sườn gầy còm.

Ở bên cạnh hắn, có đặt một chiếc hộp màu đen, một tay của hắn theo bản năng đặt lên trên chiếc hộp.

Hắn vừa mở miệng, lộ ra hai chiếc răng cửa vàng khè khập khiễng.

“Ta chỉ là nghe nói… Vị Diệp đại nhân này, thanh danh rất tốt.”

Trên mặt tên mập ghê tởm được gọi là “lão Ngưu kia” lộ ra vẻ do dự.

“Thanh danh tốt thì có ích lợi gì? Lão Ngưu ngươi cũng không phải ngày đầu tiên lăn lộn quan trường, quan lão gia thanh danh tốt gặp được còn thiếu sao?” Lão đầu kỳ quái cười lạnh một tiếng, nói: “Chẳng qua là bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa mà thôi, càng là người có thanh danh tốt, thì trong lòng càng đen tối.”

“Cho dù xem như lui một vạn bước, Diệp đại nhân này thật sự là một người làm việc chân chính, vậy thì có ích lợi gì?”

“Đi vào Viện giám sát, kết quả sau cùng chẳng qua chỉ là giống với chúng ta, biến thành một phế nhân!”

Nói xong lời cuối cùng, trong lời nói của hắn tràn ngập một cỗ oán khí mãnh liệt.

Dường như cỗ oán khí này đã ngưng tụ thành thực chất, khiến tất cả những người dùng bữa trong phòng đều dừng động tác lại.

Trong đôi mắt của bọn họ có thần thái khác nhau, có chết lặng, có đau đớn, có phẫn nộ, có oán hận.

“Thế đạo này đã sớm không cứu được nữa, chúng ta là những phế vật bị người khác lãng quên này, ở trong Viện giám sát chờ chết là được rồi!”

Một nam tử có vóc người khôi ngô đau thương cười một tiếng, ngửa cổ lên mạnh mẽ uống bầu rượu, nấc một cái nói.

“Đừng nói cái gì Diệp đại nhân, cho dù là cha của Hoàng đế đến, cũng đừng trông cậy lão tử làm việc cho hắn, có năng lực vậy thì giết ta, dù sao lão tử đã sớm không muốn sống nữa rồi!”

Phù phù!

Nói xong lời này, hắn từ trên ghế té xuống đất.

Say đến rối tinh rối mù.

“Nhìn đi lão Ngưu, vị này chính là người từng thi đỗ đầu Giang Nam, danh vang khắp thiên hạ, là phong quang cỡ nào? Nhìn xem bây giờ…”

Lão đầu quái dị khặc khặc cười, nói.

“Những nười như chúng ta, Đại Chu không có vị trí của chúng ta, chúng ta nên ở trong Viện giám sát mốc meo, bốc mùi, sau đó chết đi, sau đó cho đến chết cũng không có người nào biết đến, cam chịu số phận đi!”

Lão Ngưu thở dài một tiếng.

Hắn đau khổ nhắm mắt lại, người buồn uống rượu vào càng buồn hơn.

Vừa mới dấy lên được một tia hi vọng, đã bị các đồng liêu của mình giội tắt.

Thế gian này đen tối như thế, không dung được một chùm ánh sáng.

Bỏ đi,

Cứ như thế đi.

…

Ta, thành viên của Mật Điệp Ti.

Ngụy trang thành người câm tiếc, dùng tên giả Huyên Huyên, trà trộn vào trong phủ đệ Diệp Ninh.

Trước khi đến, quản sự nói với ta, vị Diệp đại nhân này không giống bình thường, bảo ta vào thời điểm ở chung với hắn, để ý nhiều hơn một chút.

Vốn dĩ ta cũng không chú ý.

Nhưng bây giờ ta phát hiện ta sai rồi, vị đại nhân này thật sự rất cổ quái, ta hoàn toàn không đoán ra được hắn đang làm cái gì.

Tiểu cô nương câm điếc ngơ ngác nhìn Diệp Ninh bận rộn trong phòng bếp.

Từ lúc hắn trở về, đã chui vào trong phòng bếp, loay hoay bát nồi chậu, bình bình lọ lọ, cũng không biết là đang lần mò thứ đồ gì.

Quá trình này đã diễn ra rất lâu.

Tiểu cô nương câm điếc ngồi xổm ở ngưỡng cửa, tay chống cằm, ngơ ngác nhìn Diệp Ninh bận rộn.

Bình thường mà nói, văn nhân không tình nguyện đi vào phòng bếp đúng không?

Văn nhân thích thưởng gió ca ngợi trăng hơn, đó là chuyện phong nhã.

Giày vò ở trong phòng bếp này, cũng không phù hợp với tính cách của văn nhân.

Nhưng dường như Diệp Ninh hoàn toàn không có loại giác ngộ này, con người của hắn rất không có loại dáng vẻ đó, đối

với nữ đầu bếp thì gọi là đại nương, đối với lão nô thì gọi Hoàng thúc.

Đến ngay cả một người mới đến như nàng, cũng hoàn toàn không coi nàng là nha hoàn, trong lời nói, đều là đối đãi bình đẳng.

Dạng người như thế, đừng nói là ở Đại Chu hiện tại chướng khí mù mịt này, cho dù là ở thời kỳ Thái Tổ, sợ rằng cũng là không có mấy người đi.

Dù sao nàng là chưa từng thấy.

"Thành rồi!"

Tiểu cô nương câm điếc không có việc gì làm, thế là mơ hồ bất định ngồi đó.

Nhưng vào lúc này, lại nghe được âm thanh ngạc nhiên của Diệp Ninh truyền đến.

"Xong!"

Hắn cầm một cái bình đi ra, đưa tay lấy ra một thứ đồ vật sáng lóng lánh, đưa đến trước miệng Huyên Huyên.

"Nếm thử!"

Tiểu cô nương câm điếc vô thức hé miệng, đầu lưỡi liếm một cái, một vị ngọt ngào từ trước đến giờ chưa từng cảm nhận được lan tràn ở trong miệng.

Nàng cúi đầu nhìn, Diệp Ninh cầm lấy bình đổ ra một hạt tròn tuyết trắng ở bên trong.

"Đây là… đường!"

Khoang miệng của tiểu cô nương câm điếc nhúc nhích.

Nàng cũng không phải chưa từng va chạm với xã hội người nghèo, ngược lại, điều kiện cuộc sống trong quá khứ của nàng không thấp.

Chương 65: Thế gian đen tối như thế, không dung được một chùm ánh sáng (2)

Nhưng nàng cũng chưa bao giờ nếm được đường ngọt như thế.

“Đây là đường trắng.” Diệp Ninh lau vệt mồ hôi, nhét toàn bộ cái bình vào trong ngực nàng, nói “Cầm lấy ăn đi.”

Kiếp trước Diệp Ninh là con một, vẫn luôn ao ước trong Mộ gia có một người em gái.

Mặc dù một kiếp này không có muội muội, nhưng tiểu cô nương câm điếc này thân thế đáng thương, lại có vẻ ngoài khiến người khác yêu thích, Diệp Ninh đã xem như nàng là muội muội của mình mà đối đãi.

Tuổi mười bốn mười lăm, chính là lúc đi học, kết quả tuổi còn nhỏ, mà lại phải chịu đựng nhiều như thế.

Hắn có chút đau lòng.

Thế là chế tác ra đường trắng.

Thế giới này không có đường trắng, lão bách tính đều là ăn đường thô có rất nhiều tạp chất, cảm giác không tốt, vị ngọt không cao, có lúc còn ăn ra hạt cát.

Nhưng cho dù là như thế, giá đường vẫn rất cao, không phải là thứ người bình thường có thể tiêu phí nổi.

Diệp Ninh thông qua trình tự thời hiện đại hòa tan, chế biến, tinh luyện để tách tạp chất ra, sau đó chế tạo những viên đường trắng này.

“Đáng tiếc, trình độ của ta không cao, không chế tác ra được thứ tốt hơn, chỉ có thể làm ra được thứ này.”

Diệp Ninh cũng không cảm thấy hành động của mình có bao nhiêu vĩ đại.

Chính là muốn làm cho tiểu cô nương một chút đồ ăn ngon mà thôi.

Ở kiếp trước, loại thứ đồ giống như đường trắng này, trẻ nhỏ cũng không ăn nhiều, dù sao đồ ăn ngon có rất nhiều, kem ly, sô cô la…

“Ăn đi ăn đi, ăn hết ta lại làm thêm cho ngươi.”

Diệp Ninh xoa xao đầu nàng, quay người rời đi.

Chỉ còn lại Huyên Huyên vẫn còn ngồi ở bậc cửa.

“Hắn bận rộn lâu như thế, chính là vì nấu đường trắng cho ta?”

Nàng bất giác ôm chặt chiếc bình trong ngực.

Nàng là người có kiến thức, nàng biết loại đường này một khi cầm ra bên ngoài, nhất định sẽ khiến quan lại quyền quý tranh đoạt.

Đường trắng thuần như tuyết, đã ai từng thấy?

Không có chút nào khoa trương, chỉ dựa vào bí phương nấu đường này, là có thể kiếm được tiền tài đếm mãi không hết.

Nhưng mà Diệp Ninh lại hoàn toàn không có ý nghĩ như thế.

Hắn chỉ là muốn làm một chút đồ ăn ngon cho tiểu cô nương câm điếc ăn thôi.

Tiểu cô nương câm điếc lại lấy một cái, bỏ vào bên trong miệng, nhẹ nhàng nhai, một cỗ nước ngọt như mật tràn ngập khoang miệng rồi vào trong bụng, khiến cho lòng nàng cũng trở nên ngọt ngào.

“Thật ngọt.”

Nàng dùng âm thanh nhỏ bé đến không thể nhận ra nhẹ nhàng nói.

Lại là một đêm ngủ ngon.

Diệp Ninh vặn eo bẻ cổ đứng lên.

Tiểu cô nương câm điếc cầm quần áo đứng đợi đã lâu.

Lúc này Diệp Ninh không còn bức bối nữa, một lần sinh, một lần nấu, viên đạn bọc đường thời phong kiến khiến hắn tê dại.

Mệt rồi.

Không chống đối nữa.

Cứ như thế đi.

Tiểu cô nương câm điếc giúp Diệp Ninh mặc quần áo tử tế, rồi hầu hạ hắn tắm rửa ăn cơm.

Tay chân nhanh nhẹn, khiến người khác cảm thấy dễ chịu.

“Ngươi hầu hạ người khác được như thế, nhất định từng chịu rất nhiều khổ đi.”

Diệp Ninh xoa xoa đầu nàng.

Nàng thầm nói ở trong lòng.

“Ta chỉ hầu hạ ngươi.”

Diệp Ninh thở dài một tiếng, lại nói thêm.

“Thật ra ngươi thật sự không nhất thiết phải hầu hạ ta, mấy ngày nữa có thể ta sẽ chết rồi, đến lúc đó toàn bộ gia nghiệp này sẽ để lại cho ngươi và đám người Hoàng thúc.”

Bản ý của Diệp Ninh rất đơn giản.

Hắn là ai?

Một người kỳ lạ không ngừng chăm chỉ, một lòng tìm chết.

Liên tục thất bại nhiều lần, nhưng điều này cũng không làm hao mòn ý chí của chiến đấu của hắn, ngược lại khiến hắn càng bị áp chế thì hắn bùng nổ càng mạnh.

Ta nhất định phải chết.

Người một lòng muốn chết, đối với vật ngoài thân nhất định không thèm để ý.

Vàng bạc, nhà cửa…

Có tác dụng gì?

Ta đều sắp thành Thiên Đế rồi, ngươi còn nói với ta những thứ này?

Ở trong suy nghĩ của Diệp Ninh, tòa nhà này, còn có ngân lượng trong nhà, toàn bộ để lại cho tiểu cô nương câm điếc và đám người Hoàng thúc.

Hẳn là cũng đủ cho nửa cuộc đời sau của bọn họ trải qua cuộc sống giản dị.

Nhưng mà tiểu cô nương câm điếc nghe được, lại là trong lòng chấn động.

“Hắn nói lời này là có ý gì?”

Trong đầu tiểu cô nương câm điếc nhớ đến đánh giá của quản sự đối với Diệp Ninh.

Ghét ác như thù, trung nghĩa vô song, có phong thái của thánh hiền thời cổ, điểm đáng ngưỡng mộ nhất đó chính là thấy chết không sợ, không để ý đến sống chết!

Thấy chết không sợ?

Lẽ nào hắn lúc nào cũng chuẩn bị tâm thái dùng cái chết để tuẫn đạo sao?

Nhớ lại câu chuyện của Diệp Ninh, hắn đến ngay cả tiên môn cũng không sợ, văn võ cả triều, vương hầu công khanh đều bị hắn mắng qua một lần.

Lẽ nào hắn không biết bản thân làm như thế sẽ đắc tội với rất nhiều người sao?

Rất rõ ràng, hắn biết.

Nhưng hắn vẫn làm như thế.

Hắn vì lý tưởng của mình, lúc nào cũng chuẩn bị kỹ càng hiến thân.

Chương 66: Ta tuyệt đối không cho phép ngươi chết

“Cuộc đời có ai mà không chết, chỉ muốn giữ lại mốc son trong lịch sử.”

Đột nhiên câu thơ này tràn vào trong đầu tiểu cô nương câm điếc.

Trong chớp mắt, nàng cảm thấy một chút đau lòng.

Dạng người giống như Diệp Ninh, vì sao phải chết?

Cho dù người trong thiên hạ đều chết hết, hắn cũng không đáng chết!

Chưa bao giờ có một người đọc sách như thế này, tình nguyện đối đãi bình đẳng với người khác.

Cũng chưa từng có người, biết lúc nào nàng cũng có thể chết, nhưng mà vẫn làm chuyện như thiêu thân lao vào biển lửa.

“Diệp Ninh, ta nhất định không cho phép ngươi chết!”

Tiểu cô nương nhớ bình đựng đầy đường trắng được nàng trân trọng đặt ở trong ngăn tủ, trong lòng âm thầm thề.

Nếu như nói lúc trước nàng là bị bức bách làm nhiệm vụ của Mật Điệp Ti, không thể nào không bảo vệ an toàn của Diệp Ninh.

Vậy thì lúc này ý nghĩ của nàng đã thay đổi.

Dạng anh hùng chân chính không câu nệ tiểu tiết như thế này, thật sự không đáng chết!

Diệp Ninh không ngờ được mình thuận miệng nói một câu, vậy mà lại có thể khiến cho tiểu cô nương câm điếc sinh ra nhiều suy nghĩ như thế.

Hắn mặc quan phục, dự định đi Viện giám sát.

Nhưng mà tiểu cô nương câm điếc lại nắm chặt lấy quần áo hắn, dùng đôi mắt tội nghiệp nhìn hắn.

"Chuyện gì vậy? Ngơi muốn đi cùng với ta?"

Diệp Ninh nhíu mày.

"Ta đi làm… Không, là đi làm việc, ngươi đi theo ta không thích hợp."

Nhưng tiểu cô nương câm điếc chớp đôi mắt to ngập nước nhìn hắn.

Lập tức trong lòng Diệp Ninh mềm nhũn.

Ai, nha đầu này, quá thiếu cảm giác an toàn.

Nhất định cuộc sống lúc trước của nàng rất khổ, nên sợ ta vứt bỏ nàng, cho nên muốn đi cùng ta.

Loại tâm lý này là rất bình thường.

Diệp Ninh thở dài, nói.

"Ngươi đi theo ta cũng được, nhưng mà không được chạy loạn, cũng không được nói lung tung… A, đúng rồi, ta quên ngươi không biết nói."

Diệp Ninh vẫn là đồng ý.

Nhưng mà hắn lại không biết.

Tiểu nha đầu nhìn có vẻ điềm đạm đáng yêu này, thế mà trong lòng lại hàm chứa suy nghĩ ác độc muốn bảo vệ hắn an toàn.

…

Đúng lúc hai người lên đường, sắp đi đến Viện giám sát.

Lúc này, cửa lớn Viện giám sát đã mở rộng.

Đoán chừng có mấy chục người, đang đợi ở trong sân.

Bọn họ đang thổi lửa, thế mà lại là đang nướng thức ăn.

"Mùa đông khắc nghiệt, người người trốn ở trong phòng không ra ngoài, các ngươi đúng là hưởng thụ, thế mà lại ở đây làm đồ nướng!"

Thái Hướng Cao đến sớm nhìn thấy một màn trước mắt này.

Cả người thật sự là sắp tức đến điên.

Nhóm người này có còn là quan hay không?

Lại liếc nhìn, đen xấu mập mạp, lão đầu gầy còm kỳ quái, người trung niên cả người toàn mùi rượu, còn có một đám quần áo không chỉnh tề đang cười toe tóet không có một chút hình dáng nào của quan lại.

Các ngươi cũng coi là quan!?

"Ai yo, là Thông Phán đại nhân mới đến, cái này thì ngươi không hiểu rồi, càng là mùa đông, càng phải làm đồ nướng ở bên ngoài, mùi vị này, chậc chậc chậc."

Lào đầu kỳ quái nước bọt chảy ròng ròng, loay hoay con dê béo ở trên đống lửa.

"Còn ra thể thống gì nữa, còn ra thể thống gì nữa!"

Thái Hướng Cao quả thực là bị chọc giận đến điên, hắn mở to hai mắt, nhìn chằm chằm chỉ đám người nói.

"Các ngươi ở đâu ra còn một chút dáng vẻ làm quan? Viện giám sát là nơi trang nhiêm cỡ nào, thế mà các ngươi lại ở nơi này nướng thịt dê, uống rượu! Nha môn Đại Chu ta, làm gì có nơi nào giống như các ngươi, các ngươi… Các ngươi quả thật không phải là con người."

Hắn rất muốn mắng thô tục.

Nhưng hắn là một người đọc sách, bên trong tri thức của hắn căn bản không có thô tục, nghẹn cả nửa ngày, cũng chỉ nói ra được câu "không phải con người".

Lực sát thương gần như bằng không.

Nhóm người này ngay cả lông mày cũng không nhíu một cái.

Lão đầu kỳ quái không quan tâm cười cười, ý vị thâm trường nhìn Thái Hướng Cao, nói.

“Đại nhân đừng tức giận, tức giận làm hại thân thể, không đáng đâu, hơn nữa ngươi mắng chúng ta, cũng tương đương với việc mắng chửi chính mình.”

“Một ngày nào đó, ngươi cũng sẽ biến thành bộ dáng như chúng ta.”

“Ha ha ha…”

Có không ít người cười nhạo.

Bọn họ cười toe toét, bắt đầu chia thịt uống rượu.

“Diệp huynh, Viện giám sát thật sự còn có thể cứu sao?”

Thái Hướng Cao ngã ngồi xuống bên trong tuyết.

Hôm qua được Diệp Ninh cổ vũ, hắn phấn chấn tinh thần,vào lúc này đã hoàn toàn bị dập tắt.

Viện giám sát tiêu rồi!

Thật sự tiêu rồi!

Nhìn đám người ở trong viện này đi, giống dáng vẻ còn cứu được sao?

Không đúng, nói đúng ra, bọn họ còn có chút bộ dáng của con người sao?

Tuyệt vọng bao phủ lấy Thái Hướng Cao.

Mà đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Sau đó một thanh âm yếu ớt truyền đến.

“Ta, ta… nghe nói, nơi này có thanh thiên đại nhân có thể làm chủ cho dân.”

Đám người giương mắt nhìn lại, chỉ thấy có hai lão hán đứng ở cửa.

Lão hán mặt đâty bụi bặm, một thân áo vải thô gai, còn có nhiều lỗ rách, ở trong

mùa đông khắc nghiệt này, da thịt bị lạnh cóng đến trắng bệch.

Chương 67: Cầu trời không đường, kiện đất không cửa

Đây là một lão nhân ở tầng dưới cùng của xã hội.

Nhìn từ dáng người còng lưng ở ông lão, và ánh mắt trốn ránh không dám nhìn

người khác là có thể nhìn ra được.

“Lão già, ngươi vừa mới nói cái gì?”

Người trung niên cả người đầy mùi rượu mở đôi mắt mông lung say lờ đờ ra, yết

hầu của hắn hơi ngứa, khạc một bãi đườm nhổ sang bên cạnh, hắng giọng nói cái,

nhìn về phía lão nhân.

“Ta, ta…”

Lão nông theo bản năng lùi bước.

Người này nói chuyện thô kệch thì thôi đi, quan trọng là cả người toàn mùi rượu,

hai mắt đỏ bừng, còn mang theo mấy phần lệ khí.

Nói chuyện cũng không khách khí.

Điều này khiến một tiểu dân nghèo ai cũng không đắc tội nổi sợ hãi đến chân mềm

nhũn, nhưng cũng không biết hắn nghĩ đến cái gì, vẫn là cắn răng, nói.

“Vị quan gia này, ta nghe nói ở đây có Thanh Thiên đại lão gia, có thể làm chủ cho

dân… Cho nên ta đến nơi này, cáo trạng.”

Cáo trạng?

Hai chữ này khiến cho đám người Viện giám sát hoảng hốt một trận.

Hôm nay là ngày Viện giám sát phán xét, dựa theo quy định mà nói, một ngày này

quan lại các cấp của Viện giám sát nhất định phải lắng nghe oan khuất của lão bách

tính.

Nếu như có người không để tâm đến vụ án của bách tính, hoặc là ngăn cản bách

tính đến đây cáo trạng, đó cũng đều là trọng tội.

Nhưng đó là những chuyện đã qua.

Viện giám sát bây giờ, đã từng có lúc nào phán án?

Lần trước xử án là vào lúc nào?

Mọi người đã hoàn toàn không nhớ nữa.

"Nơi này không có Thanh Thiên đại lão gia, càng không có người nào làm chủ cho

dân, ngươi đến nhầm nơi rồi."

Nam tử toàn thân mùi rượu lạnh lùng nói.

Hắn cầm lên một nắm tuyết, hung hăng lau mặt một cái, trên mặt bốc hơi nóng, bộ

dáng càng thêm hung ác.

"Tại sao lại không có ai làm chủ cho dân?"

Thái Hướng Cao đứng lên, hỏi.

"Vị lão trượng này, ngươi có gì oan khuất, Viện giám sát ta nhất định sẽ đòi công

đạo cho ngươi!"

Hắn nhớ đến, hôm qua Diệp Ninh từng bảo hắn đi rải tin tức, nói Viện giám sát có

người có thể làm chủ cho dân, hấp dẫn lão bách tính đến đây.

Nhưng hắn không ngờ được chính là, tin tức phát tán ra ngoài lâu như thế, thế mà

lại chỉ có một lão bách tính đến.

Có điều nhìn đức hạnh của những người khác của Viện giám sát, Thái Hướng Cao

lại cảm thấy, nếu như hắn là lão bách tính, cũng nhất định sẽ không tin tưởng Viện

giám sát.

“Ta vốn là tiểu phu Nam Sơn, mùa hè đốn củi, mùa đông đốt than, rồi mang ra

kinh thành bán, vất vả lắm mới góp nhặt được một xe than củi, nhưng vừa đúng lúc

vào thành, lại bị người khác cướp đi…”

Lão trượng bởi vì lao động thời gian dài mà bị bệnh khớp nghiêm trọng, bàn tay

vặn vẹo che mặt, khóc nức nở nói.

“Nhà ta chỉ trông cậy vào số tiền bán than củi này, để mua lương thực sống qua

mùa đông.”

“Thê tử của ta còn bị bệnh, ta còn phải mua thuốc.”

“Than của ta bị cướp hết rồi, ra không sống nổi nữa.”

Ông lão nói xong lời cuối cùng, thanh âm đã mơ hồ không rõ, đang rơi vào trong bi

thương to lớn.

Đây là một bản án rất đơn giản rất đơn giản, cũng vô cùng nhỏ.

Vốn dĩ đám người Viện giám sát còn để ý một chút, nhưng sau khi nghe xong lại là

khịt mũi coi thường.

“Một vụ án như thế, còn đến chỗ chúng ta cáo trạng cái gì? Sẽ tự có nha môn Kinh

Triệu Doãn thụ lý cho ngươi!”

Có người ngáp một cái nói.

“Kinh Triệu Doãn lão gia không chịu thụ lí.”

Lão trượng rất tuyệt vọng.

“Hình bộ đâu?”

“Các lão gia Hình bộ cũng không để cho ta vào cửa.”

“…”

Đám người hai mặt nhìn nhau.

Cái này thì có chút cổ quái rồi.

Thái Hướng Cao nhíu mày, hỏi.

“Đây là vì sao?”

Lão trượng lau nước mắt, nói.

“Người cướp than, là quản sự của phủ Uy Vũ Hầu.”

Uy Vũ Hầu?

Thái Hướng Cao biến sắc.

Lập tức hắn hiểu rõ tất cả.

Uy Vũ Hầu là người phương nào?

Tước Hầu cha truyền con nói, bậc cha chú đã từng lập được công lớn.

Đến thế hệ này, sinh được một người con gái, từ nhỏ đã thể hiện ra tiên phú tu tiên,

được “Quần Ngọc Các” thu nhận, đưa về sơn môn bồi dưỡng trọng điểm.

Bắt đầu từ đó, phủ Uy Vũ Hầu chẳng khác nào lưng dựa tiên môn, địa vị nước lên

thì thuyền lên.

Trong kinh thành, không có người nào không nịnh bợ.

Cho dù là Thiên Tử đương triều, cũng phải khách khí với hắn ba phần.

Người cướp than của lão trượng này là quản sự phủ Uy Vũ Hầu, vậy thì chính là

đại biểu cho Uy Vũ Hầu, các quan lại mấy nha môn lại cũng không phải đồ đần, ai

sẽ vì một con kiến hôi lão tiều phu và đắc tội Uy Vũ Hầu?

Cho nên, vụ án này nhất định sẽ không có người nào nhận.

Vì thế, lão trượng cầu trời không có đường, kiện đất không có cửa, lúc nghe được

tin tức Thái Hướng Cao rải ra, biết rõ không đáng tin cậy, nhưng cũng muốn đến

Viện giám sát thử một lần.

Trừ nơi này ra, lão giả đã không còn đường nào có thể đi.

Chương 68: Ngươi chém chết ta đi

Diệp Ninh còn chưa biết rõ tình huống như thế nào.

Nhưng hắn không mù.

Hắn có thể nhìn thấy, một người đại hán khôi ngô mặc quan phục màu đen đặc biệt của Viện giám sát, đang vung đao với một lão nhân nằm rạp trên mặt đất.

Đây là một màn giật mình cỡ nào!

“Diệp huynh!”

Thái Hướng Cao nhìn thấy Diệp Ninh, nước mắt thiếu chút nữa đã chảy ra.

Rốt cuộc là hắn vẫn thiếu khuyết tôi luyện, tuy có tài văn chương, nhưng mà đối mặt với loại tình huống này, nhất thời cũng căn bản không biết nên xử lý như thế nào.

“Đây chính là Ngự Sử mới đến?”

Trong mắt đám người còn lại lộ ra thần sắc dò xét.

Trong mắt đa số người xẹt qua một vòng vẻ khinh thường.

Lại là một thư sinh yếu đuối thôi.

Trong trăm người vô dụng nhất là thư sinh, những người đọc sách này, ngoài há miệng ra, thì còn có tài năng gì khác?

Diệp Ninh sải bước đi đến.

Mục tiêu của hắn là hán tử say rượu.

Hán tử say rượu vẫn duy trì tư thế vung đao, ngẩng cổ lên, vẻ mặt khinh miệt liếc nhìn Diệp Ninh.

Rõ ràng, đây chính là thái độ của hắn.

Nhưng Diệp Ninh không quan tâm đến hắn một chút nào.

Hắn giơ tay lên, một bàn tay nhanh như chớp đánh vào trên mặt hán tử say rượu.

Ba!

Một cái tát vang dội, đánh nát cách nhìn của rất nhiều người đối với Diệp Ninh.

Có người vô thức há to miệng.

"Không hay rồi, tính tình của Ngụy Thông Phán không tốt!"

Hán tử say rượu chính là Ngụy Thông Phán.

Diệp Ninh đánh cũng không đau.

Mặc dù Diệp Ninh đã rất dùng sức, đánh vang ba ba.

Nhưng dù sao hắn cũng không phải người bình thường, loại đả kích trình độ này, giống như là con muỗi đốt vậy.

Nhưng hắn lại rất phẫn nộ.

Bởi vì Diệp Ninh đánh chính là mặt của hắn.

Ở ngay trước mặt rất nhiều người, cứ như thế đánh một tát lên mặt hắn, điều này khiến hắn làm sao mà giữ được thể diện?

"Ngươi dám đánh ta?"

Vốn dĩ hắn đã ngang ngược, trong nháy mắt con ngươi trở nên đỏ bừng.

Ba!

Diệp Ninh đánh cả hai bên trái phải, đổi một bàn tay, lại là một cái tát đánh đến.

"Súc sinh!"

"Bản quan hận không thể đánh chết ngươi!"

"Thân là quan lại triều đình, thế mà đao trong tay lại hướng về phía bách tính, ngươi đáng chết!"

Lần này Diệp Ninh là thật sự tức giận.

Giống với lúc trước, hắn không có một chút tình cảm nào đối với Đại Chu mục nát.

Nhưng mà làm một con người, hắn có bản năng tình cảm của một con người.

Một quan viên triều đình, một tên tráng hán, thế mà lại vung đao chém về phía một lão nhân tóc mai điểm bạc, tay không tấc sắt.

Loại hành vi này, đã vượt qua ranh giới làm người cuối cùng.

"Ngươi đang tìm cái chết!"

Ngụy Thông Phán tức giận đến gương mặt đỏ bừng, hắn cầm đao trong tay, bởi vì quá dùng sức nên chấn động kẽo kẹt.

"Ngươi có tin là ta giết ngươi không!"

Diệp Ninh cười.

Còn có loại chuyện tốt này?

Ngược lại độ thiện cảm của hắn đối với Ngụy Thông Phán lại tăng cao.

Được, nếu như ngươi thật sự có can đảm chém chết ta, ta còn coi ngươi là hảo hán!

Hắn đưa đầu ra ngoài, tay chỉ vào ót.

"Đến đây, chặt đi! Chiếu thẳng chỗ này mà chém!"

Hệ thống không ngăn cản.

Điều này nói rõ phán định của hệ thống, cách làm này của Diệp Ninh là hợp tình hợp lý, cũng không vi phạm quy tắc.

Cái này khiến trong lòng Diệp Ninh vui như nở hoa.

Đến đi, chém chết ta đi!

Ta chính là thích mãng phu làm việc không quan tâm đến hậu quả như ngươi.

Nhưng mà Ngụy Thông Phán cũng không phải là mãng phu, mặc dù nhìn hắn rất mạnh mẽ cường tráng.

Nhưng một đao này của hắn cũng không có ý chém xuống.

Lúc đầu trong cơn thịnh nộ, hắn đã có chút kích động, kết quả Diệp Ninh thật sự đưa cổ đến, cứng rắn chống đối, khiến hắn không xuống đài được.

Hắn nghiến răng nghiến lợi nói.

“Nếu như ngươi không phải cấp trên của ta, hôm nay ta nhất định giết ngươi!”

Hắn tìm cho mình một lý do.

Bởi vì chức quan của ngươi lớn hơn ta, cho nên ta không dám giết ngươi.

Giết ngươi, ta cũng phải chết.

Diệp Ninh lại cười.

Hắn thuần thục nhanh gọn cởi quan phục xuống, áo trắng đứng ở bên trong tuyết, rồi lại cởi vứt mũ quan của mình xuống, sau đó lại lần nữa đưa đầu ra.

“Bây giờ ta không phải là quan nữa, chức quan này với ta mà nói như mây bay, ngươi không có cố kỵ gì nữa, đến đây, chém đi!”

Một loạt hành động này, thật sự quá ngoài dự liệu.

Dường như đám người Viện giám sát nhìn đến ngây ngốc.

Thái Hướng Cao càng là nghẹn họng nhìn trân trối.

Duy chỉ có tiểu cô nương câm điếc, đứng ở bên cạnh nhìn giống như không có một chút cảm giác tồn tại nào, nhưng trên thực tế lại lúc nào cũng chuẩn bị tư thế xuất thủ.

Nếu như Ngụy Thông Phán thật sự có can đảm vung đao, người chết nhất định là hắn.

Nhưng Ngụy Thông Phán vẫn là không dám.

Da mặt của hắn đỏ lên, nóng lên, không biết là tức, hay là do bị đánh.

Hắn dám giết Diệp Ninh sao?

Đáp án là không.

Diệp Ninh là ai?

Cho dù hắn có không chú ý như thế nào, cũng không thể nào không biết được danh tiếng của Diệp Ninh.

Chương 69: Ngươi chém chết ta đi (2)

Ngày đó Diệp Ninh gây nên ba dị tượng lớn, đến hình chiếu thánh hiền cũng xuất hiện.

Một nhân vật như vậy, là người mà hắn chỉ là một Thông Phán Viện giám sát cũng có thể giết sao?

Nếu như hắn thật sự có can đảm động thủ, những người đọc sách kia phẫn nộ, còn không xé nát hắn?

"Phế vật!"

Diệp Ninh rất thất vọng.

"Vốn dĩ cho rằng ngươi cũng coi như là một nhân vật, không ngờ được ta đã đưa đến tận cửa rồi, mà ngươi vẫn là không dám giết ta."

Diệp Ninh là thật sự xem thường con hàng này.

Ngươi là một tên mãng phu, còn đã uống rượu, ta đều đã ức hiếp ngươi thành như thế này.

Mà ngươi vẫn là không dám giết ta?

Không phải nói loại người như ngươi rất dễ dàng kích động giết người sao?

Nếu như Ngụy Thông Phán biết được ý nghĩ của Diệp Ninh, nhất định sẽ vô cùng ủy khuất, hắn chỉ là dáng vẻ mãng phu, cũng không phải thật sự là mãng phu.

Ngược lại, hắn rất thông minh.

Đương nhiên hắn sẽ không biết ý nghĩ của Diệp Ninh, cho nên lúc này này hắn cảm nhận được, chính là vô cùng nhục nhã, hắn cắn chặt răng vang lên tiếng kẽo kẹt.

"Ta và đại nhân không oán không thù, tương lai còn là đồng liêu, đại nhân chỉ vì một tên dân đen, đã để cho hạ quan chịu nhục nhã vô tận như thế này, có phải là có chút quá mức rồi không."

Dân đen.

Diệp Ninh ngơ ngẩn.

Hắn nhìn lão nhân quỳ sấp trên mặt đất, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng và nhát gan.

Hắn cười ra tiếng.

“Nơi này là nơi nào?”

Hắn lớn tiếng hỏi.

Không có người nào trả lời.

Bọn họ không biết Diệp Ninh muốn làm trò gì.

“Đây là Viện giám sát! Trên lý luận, chính là cơ quan tư pháp công chính nhất, nghiêm khắc nhất của triều đình Đại Chu!”

Diệp Ninh nói ra từng chữ, nói vô cùng nghiêm túc.

“Nhưng mà ta đã nghe được cái gì? Thông Phán Viện giám sát, thế mà lại gọi lão bách tính là dân đen, ở trong lòng ngươi, đã có phân biệt giàu nghèo, vậy thì còn xử án thế nào? Còn tư pháp thế nào?”

Chất vấn của Diệp Ninh, khiến cho thần sắc của tất cả mọi người cứng nhắc.

“Vạn năm trước, Thái Tổ đã viết xuống hai hàng chữ, xem như câu đối liễn treo ở cổng.”

“Lừa người như lừa gạt trời, cũng như lừa gạt chính mình.”

“Phụ nước cũng chính là phụ dân, sao có thể nhịn được.”

“Hôm nay, ta lại cho các ngươi mười sáu chữ.”

Diệp Ninh hít sâu một hơi, chính khí cuồn cuộn trong cơ thể cảm nhận được tâm tình chập chờn của hắn, theo lời hắn nói, bỗng nhiên dâng trào.

“Bổng lộc của ngươi, là mồ hôi nước mắt của nhân dân.”

“Hạ dân dễ bắt nạt, nhưng ông trời khó bắt nạt!”

Lời nói của Diệp Ninh, không có gì nghi ngờ đã chấn động chính khí giữa trời đất.

Lại cộng thêm chính khí cuồn cuộn hùng hậu tích lũy trong cơ thể.

Lập tức dẫn phát đến hiệu quả không phải bình thường.

Đột nhiên chỉ thấy bên trong toàn bộ Viện giám sát cuồng phong gào thét, cơn gió này, cũng không khốc liệt, mà là gió nhu hòa của thế gian.

Ở trong mùa đông khắc nghiệt này, mang đến ấm áp vô tận.

Băng tuyết tan rã, cây cối khô khan, tỏa ra nhánh mới.

Toàn bộ Viện giám sát đều trở nên khác trước, lúc trước là cũ kỹ mà mục nát, bây giờ lại lộ ra một cỗ sức sống.

"Bổng lộc của ngươi, là mồ hôi nước mắt của nhân dân."

"Hạ dân dễ bắt nạt, nhưng ông trời khó bắt nạt!"

Diệp Ninh đã sớm không còn đọc nữa, nhưng mà giữ đất trời vẫn còn vang vọng câu nói này.

Câu nói này phảng phất như là cộng minh với một loại sức mạnh thần bí nào đó bên trong Viện giám sát, khiến cho mọi người ở đây, đều có thể cảm nhận được một cỗ ý nặng nề, thần thánh.

Nhất là Ngụy Thông Phán đứng cách Diệp Ninh gần nhất, càng là phun ra một ngụm máu tươi.

Trong mắt hắn đầy vẻ khó có thể tin, chếnh choáng men say hoàn toàn tiêu tán.

"Đây là thánh ngôn!"

Hơn nữa còn hình thành cộng minh với sức mạnh của Thái Tổ tồn tại trong Viện giám sát."

"Chuyện này sao có thể!"

Tiếng gào thét của hắn, cũng đại biểu cho âm thanh trong lòng của mọi người.

Bọn họ hoảng sợ phát hiện, những chữ Thái Tổ đích thân đề bút kia, toàn bộ đều tỏa ra hào quang óng ánh.

Từ nơi sâu xa, phảng phất như có âm thanh đang thầm đọc.

"Lừa người như lừa gạt trời, cũng như lừa gạt chính mình."

"Phụ nước cũng chính là phụ dân, sao có thể nhịn được."

Đây là thanh âm của Thái Tổ.

Hắn khổ tâm thành lập Viện giám sát, đồng thời đặt quyền lực của Viện giam sát lên trên các nha môn khác, có thể thấy được hắn để ý chỗ này như thế nào.

Cho dù hắn đã chết lâu như thế, nhưng ở trong viện này, vẫn còn có lạc ấn của hắn.

Nhưng bây giờ, trong lạc ấn này, lại có thêm rất nhiều thứ mới.

“Bổng lộc của ngươi, là mồ hôi nước mắt của nhân dân.”

“Hạ dân dễ bắt nạt, nhưng ông trời khó bắt nạt!”

Khi thanh âm uy nghiêm của Thải Tổ, đọc ra lời nói của Diệp Ninh, khiến cho toàn bộ đám người đều rơi vào trong ngây ngốc.

Điều này nói rõ cái gì.

Nói rõ lời nói này của Diệp Ninh, thế mà được Thái Tổ tán thành!

Chương 70: Nhưng viện giám sát sẽ làm

Làm thức tỉnh lạc ấn hắn để lại trong Viện giám sát!

Diệp Ninh một bộ áo trắng, không mặc quan phục, nhưng tất cả mọi người nhìn hắn, đều cảm thấy trên người hắn tản ra uy nghiêm vô tận.

Bởi vì hắn là người được Thái Tổ công nhận!

Mà địa vị của Đại Chu Thái Tổ, ở trong lòng tất cả người Đại Chu là sự tồn tại thần thánh không thể nghi ngờ.

Nửa ngày qua đi, thanh âm chỉ vang lên ở tỏng lòng này, mới chậm rãi tiêu tán.

“Thế mà Diệp huynh lại có được sự công nhận của Thái Tổ!”

Thái Hướng Cao chứng kiến một màn này, trong lòng chấn động đến tột đỉnh.

Đồng thời, càng sinh ra tình cảm sùng bái vô hạn đối với Diệp Ninh.

Cũng là lạc ấn của Thái Tổ chỉ ở trong Viện giám sát, nếu như lan truyền ra ngoài, nhất định sẽ khiến toàn bộ kinh thành điên cuồng.

Ta không phải đại tài gì, khó mà làm ra được chuyện gì vĩ đại, nhưng ta có thể theo sát bước chân của Diệp huynh, thẳng tiến không lùi… Cho dù con đường có phía có đầy đất bụi gai!

Trong lòng Thái Hướng Cao âm thầm thề.

Hắn tìm được phương hướng của cuộc sống.

Mà những người khác, trong lòng cũng chấn động rất lớn, nhưng bọn họ không giống với Thái Hướng Cao, dễ dàng bị cảm động như thế.

Lòng của bọn họ đã sớm chết lặng băng lãnh, chuyện mới xảy ra, sẽ chỉ khiến bọn họ dao động, mà không thể khiến cho bọn họ hoàn toàn tin phục.

Nhưng bọn họ lại không thể không thừa nhận một việc.

"Ngự Sử đại nhân khác với những vị đại nhân khác, hắn quả thật là một người quan tốt."

Không phải quan tốt, nhất định không nói ra được lời nói kia.

Nhưng cho dù có là quan tốt thì như thế nào?

Bây giờ Viện giám sát gặp phải tình cảnh khó khăn, cũng không phải là chuyện mà một người quan tốt có thể thay đổi được.

Trong lòng mọi người phức tạp, Diệp Ninh cũng giống như thế.

Hắn phát hiện sau khi bản thân nói xong câu nói kia, chính khí cuồn cuộn trong cơ thể lại mở rộng ra rất nhiều.

Nếu không phải Thánh Viện bị phong bế, văn đạo không xương, sợ rằng lúc này hắn đã cất cánh bay cao.

Phán đoán cẩn thận thì cũng là một đại nho…

Độ khó của việc tìm đường chết lại cao hơn.

Có điều, Diệp Ninh cũng không phải rất để ý, sau khi trải qua mấy lần thất bại, hắn đã sớm thành thục hơn nhiều.

Dù sao Thánh Viện bị phong bế, chính khí cuồn cuộn có nhiều hơn nữa cũng không thành được khí hậu.

Sau khi hắn an ủi bản thân một câu, đi về phía Ngụy Thông Phán, nói.

"Bây giờ ngươi biết sai chưa?"

Ngụy Thông Phán lắc đầu, hắn vẫn không phục, chỉ là so với trước đó thì lý trí hơn rất nhiều.

“Đại nhân có đức độ, đúng là khác với các quan to quan nhỏ khác trên triều đình, nhưng cái này có tác dụng gì?”

Ngón tay hắn chỉ lão nhân, nói.

“Đại nhân vẫn là không có cách nào thay đổi cái gì.”

“Ta nói hắn là dân đen, có lẽ không thỏa đáng, nhưng ta cũng không nói sai, hắn chính là dân đen, mệnh tiện như cỏ dại, không phải dân đen thì là cái gì đây?”

“Người như hắn, chính là sẽ không có nha môn nào làm chủ cho hắn!”

Hắn trừng tròng mắt, trong con ngươi ngập tràn vẻ không phục.

Đây mới là hiện thực!

Người có chủ nghĩa lý tưởng đều là hư vô.

Diệp Ninh có nói êm tai như thế nào, thì cũng thay đổi được thứ gì?

Cho dù lão nhân không bị chém chết, cũng sẽ chết cóng, chết đói.

Mạng của hắn tiện, hắn chết sẽ không có người nào để ý đến.

Hắn chết, giống như là trong biển rộng thiếu đi một giọt nước.

Không có ý nghĩa gì!

Loại cảm giác này, thật ra Ngụy Thông Phán và tất cả mọi người ở Viện giám sát đều đồng cảm sâu sắc.

Bọn họ đều giống nhau, mệnh tiện.

Không thay đổi được cái gì.

Thế giới này chính là như thế, chỉ có thể chịu thua.

Sống đi, vì còn sống để sống.

“Ai nói không có nha môn nào làm chủ cho hắn?”

Diệp Ninh hỏi.

Ánh mắt hắn liếc nhìn một lượt đám người.

“Ta nói.”

Vẫn là Ngụy Thông Phán, hắn cười lạnh một tiếng, nói lại toàn bộ sự việc một lần.

“Người cướp than củi của hắn là quản sự của phủ Uy Vũ Hầu.”

“Lẽ nào chúng ta chỉ vì một lão giả bán than, đi tìm tới tận phủ Uy Vũ Hầu sao?”

“Chỉ là một xe than mà thôi!”

Một lão giả bán than.

Một xe than.

Chỉ thế mà thôi.

Nhỏ đến không thể nhỏ hơn được nữa.

Ở Đại Chu mỗi ngày đều xảy ra chuyện tương tự như thế, căn bản đếm mãi không hết.

Không có người nào cho rằng đây là chuyện lớn lao gì.

“Đây chính là chuyện lớn!”

Sau khi Diệp Ninh trầm mặc một lát, kiên định nói.

“Chúng ta nhìn thấy chỉ là một xe than, nhưng trên thực tế nó lại là hi vọng sống sót của một gia đình!”

“Trong mắt ngươi không có ý nghĩa, nhưng có lẽ nó là toàn thế giới của người khác.”

“Có lẽ nha môn khác sẽ không bởi vì một xe than, một lão giả bán than, mà đi đắc tội với phủ Uy Vũ Hầu, nhưng Viện giám sát sẽ làm.”

Diệp Ninh hít sâu một hơi, hắn ngồi xổm xuống, cầm mũ quan của mình lên, nói.

“Bây giờ ta muốn đi phủ Uy Vũ Hầu bắt người, các ngươi dám đi với ta không?”

Chương 71: Lập tức nhiệt huyết nổi dậy

Cái gì?

Mọi người ở đây đều ngây ngốc.

Đi phủ Uy Vũ Hầu bắt người?

Bọn họ nhìn Diệp Ninh một chút, rồi lại nhìn lão nhân đang quỳ rạp trên mặt đất, lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

“Đại nhân, không phải là ngài đang nói đùa đó chứ?”

Diệp Ninh cười nhạt một tiếng, nói.

“Người làm quan, tiết tháo tối tiểu nhất, chính là không lấy chuyện của bách tính ra nói đùa.”

Phủ Uy Vũ Hầu này, Diệp Ninh đi chắc rồi.

Nghe miêu tả của Ngụy Thông Phán, Uy Vũ Hầu ngang ngược càn rỡ, làm việc gì cũng không kiêng kỵ.

Toàn bộ trên dưới Hầu phủ, đều kiêu hoành thành thói, có lúc ngay cả người ở trong cung, cũng dám mắng thẳng mặt.

Ai cũng biết, bây giờ cái thế đạo này, Hoàng đế nói không tính.

Tiên môn mới là người có quyền!

Phủ Uy Vũ Hầu dựa lưng vào Quần Ngọc Các, nghiễm nhiên chính là một con quái vật khổng lồ không đắc tội nổi.

Nói một câu khó nghe chút, đắc tội Hoàng đế, có chết hay không còn khó nói, đắc tội phủ Uy Vũ Hầu, chết rồi cũng là chết vô ích.

Bởi vì không có người nào dám đi thẩm phán hắn!

Đã từng có một đại quân nhất phẩm, xảy ra xung đột với phủ Uy Vũ hầu, đêm đó bị đánh chết ở trên đường phố nhộn nhịp đông người.

Đây là bất chấp vương pháp cỡ nào?

Nhưng kết quả thì sao?

Thiên Tử biết, cũng chỉ hạ một đạo thánh chỉ, hậu táng mà thôi.

Còn lại không nhắc một chữ nào đến phủ Uy Vũ Hầu.

Ở trong mắt người khác, phủ Uy Vũ Hầu chính là Địa Ngục.

Nhưng ở trong mắt của Diệp Ninh, nó lại chính là Thiên Đường.

Bọn họ ngông cuồng như thế, nhất định là dám đánh chết ta đi?

Ý nghĩ của Diệp Ninh vô cùng đơn giản.

Ta làm việc cho dân, giữ gìn pháp trị, cũng được coi như là hợp tình hợp lý đi, hệ thống cũng không thể phán định cho ta là vi phạm điều lệ đúng không?

Quả nhiên, hệ thống không có bất kỳ phản ứng gì.

Diệp Ninh thầm nghĩ một tiếng: Ổn rồi.

Lúc này ai cũng không thể ngăn cản được ta đi tìm cái chết!

"Đại nhân, ngài thật sự muốn đi phủ Uy Vũ Hầu?"

Ngụy Thông phán chảy đầy mồ hôi ròng ròng rơi xuống.

Không phải sợ, mà là kinh hãi.

Vốn dĩ hắn cảm thấy, Diệp Ninh giống với các quan lại khác, đều chỉ là một bản lĩnh nói mồm, căn bản không dám hành động manh động.

Những năm gần đây, loại người này hắn gặp rất nhiều.

Đại Chu xưa nay không thiếu đại quan có lời nói hay, mà dường như không có chuyện lời nói với hành động hợp nhất, dám nói dám làm.

Nhưng Diệp Ninh xuất hiện, lại là đánh nát nhận biết của Ngụy Thông Phán từ xưa đến nay.

"Thế nào? Ngươi không dám đi?"

Diệp Ninh khinh thường liếc mắt nhìn hắn.

Sau đó ánh nhìn đám người.

Đám người nhao nhao cúi đầu.

Cũng không biết là trong lòng hổ thẹn, hay là bị sự điên cuồng của Diệp Ninh hù dọa, không một người nào dám đối mặt với hắn.

Diệp Ninh quan sát "thuộc hạ" của mình.

Hắn rất hài lòng.

Chính là một đám giá áo túi cơm.

Những kẻ dưới ban ngày ban mặt mà làm đồ nướng ở trong nha môn này, cũng không thể tạo ra chướng ngại trên con đường tìm đường chết của ta đúng không?

“Đại nhân, ngươi có biết, ngươi đi rất có thể sẽ chết!”

Lão đầu kỳ quái mở miệng.

Lần này, trong lời nói của hắn không còn âm dương quái khí như lúc trước.

Hắn giống như là đang thuyết phục, lại giống như là đang đơn giản nói ra một chuyện đã được định trước.

“Người đều có thể sẽ chết, nhưng phải chết cho có ý nghĩa.”

Diệp Ninh chỉ vào lão giả đang quỳ rạp trên mặt đất, thấp giọng nói.

“Hắn là bách tính, ta là Ngự Sử giám sát, chức trách của ta, chính là làm việc cho dân, vạn năm trước, Thái Tổ thành lập Viện giám sát.”

“Chính là muốn nói cho người đời, dưới gầm trời này vẫn còn có một nơi có thể phân rõ phải trái.”

“Nếu như ngay cả Viện giám sát cũng cam chịu sa sút như thế, vậy thì người đời còn trông cậy vào cái gì mà chính nghĩa công đạo chứ?”

Chính nghĩa và công đạo?

Trong lòng mọi người chấn động mạnh mẽ.

Đã bao lâu rồi, không có người nào đàm luận những thứ này.

Nhiều năm trước đến bây giờ, trong đầu óc mọi người đều chỉ tràn ngập suy nghĩ sinh tồn.

Làm thế nào để sống sót trong thời loạn thế này, đã khiến người ta đau thấu đầu óc.

Người làm quan, có người cam chịu đi sau, có người nằm thẳng.

Có người vơ vét của dân, hưởng thụ.

Có người vắt óc suy tính, muốn đầu nhập vào tiên môn.

…

Nhân tính bách biến, nhưng lại không có người như Diệp Ninh, đàm luận chính nghĩa và công đạo, đồng thời còn muốn hành động như thế.

Triều đình là một cái thùng nhuộm, toàn bộ rễ đều sâu, sao còn có thể có người ở trong nước bùn mà không nhiễm bùn?

Cho nên, bi thương, hối hận, sa đọa, chết lặng.

“Biết vì sao lúc nãy ta nói ngươi là phế vật không?”

Diệp Ninh lại lần nữa nhìn về phía Ngụy Thông Phán.

Hắn nhập kịch rồi.

Bởi vì hắn nghĩ nếu mình đến chậm một bước, có thể sẽ nhìn thấy chính là một màn thảm kịch nhân gian.

“Bởi vì ngươi chỉ dám cầm đao đi chém kẻ yếu!”

Chương 72: Lập tức nhiệt huyết nổi dậy (2)

“Cường giả cung đao với cường giả, kẻ yếu vung đao với kẻ yếu!”

“Ngươi nên cảm tạ ta, nếu như không phải ta đến kịp thời, một đao này của ngươi chém xuống, ngươi sẽ thật sự bị hủy hoại!”

Diệp Ninh không nhìn hắn nữa.

Hắn cầm mũ quan lên, nhẹ nhàng đội lên đầu.

Sải bước đi về phía phủ Uy Vũ Hầu.

Trái phải đều là đi chịu chết, nhưng người khác đến hay không cũng không sao cả, hắn cũng lười nói chuyện.

Nhìn bóng lưng của hắn, con mắt Ngụy Thông Phán ướt át.

“Diệp đại nhân nói rất đúng, ta đúng là một phế vật.”

Nhiều năm trước đó, hắn vẫn còn là người thiếu niên.

Cũng từng tràn ngập ảo tưởng, tưởng tượng mình giúp đỡ thiên hạ, trở thành anh hùng.

Nhưng mà hiện thực lại hung hăng cho hắn một cái tát.

Hắn không chịu thua.

Thế là bị đày đến Viện giám sát.

Ở đây, thối rữa, bốc mùi, bị người khác quên lãng.

Vì thế, hắn dần trở nên dễ nóng giận, trở nên không quan tâm nhân tình, sống giống như là một cái xác không hồn.

Đây là lỗi của hắn sao?

Cho đến trước ngày hôm nay, hắn đều cảm thấy là thế giới này sai.

Hắn chẳng qua là một kẻ bé nhỏ không đáng nhắc đến, hắn có thể thay đổi được cái gì?

Tất cả mọi người đều là như thế, đều là kẻ bị hiện thực đánh bại.

Nhưng mà hôm nay, sau khi nhìn thấy Diệp Ninh.

Hắn mới phát hiện, mình sai rồi.

Thế gian này thật sự có người tìm đường sống trong chỗ chết.

Chịu vì một lão giả bán than, mà đi khiêu chiến với tiên môn chí cao vô thượng.

Đây là tinh thần không biết sợ như thế nào?

“Đại nhân, Ngụy Văn Thông ta đến đây!”

Hắn cắn răng gầm nhẹ.

Đầu tiên là đỡ lão nhân dậy, sau đó khom người hành lễ với lão giả một cái.

Sau đó sải bước đi ra ngoài.

“Đại nhân, lão Ngưu ta đến đây!”

Một tên mập da đen xấu xí phát ra tiếng người khiến người khác sợ hãi, cũng đi theo ra ngoài.

“Ngụy Văn Thông, Ngưu Tiến Hỉ, hai người các ngươi điên rồi, thật sự muốn đi chịu chết sao!”

Lão đầu kỳ quái nhìn bóng lưng hai người này, vô cùng tức giận.

Hai tên khốn kiếp này!

Đúng thật là không biết trời cao đất rộng, các ngươi cho rằng có thể thay đổi gì sao?

Đây chính là phủ Uy Vũ Hầu đó!

Lý trí nói cho hắn biết, lần này đi đến đó, không có một chỗ tốt nào, hơn nữa sẽ chỉ rước lấy thù hằn của phủ Uy Vũ Hầu.

Vì một lão đầu không quyền không thế, mà đắc tội với phủ Uy Vũ Hầu, trên đời này còn có cuộc mua bán lỗ vốn thế sao?

Chỉ là vì sao, thế mà bản thân hắn cũng lệ nóng quanh mắt?

Không thể nào, không thể nào, Võ Tam Tư à Võ Tam Tư, ngươi tuổi đã cao, lẽ nào ngươi đã quên mình chịu khổ, chịu tội như thế nào sao?

Ngươi cũng bị kích động?

"Kẻ điên! Tất cả các ngươi đều là kẻ điên!"

Hắn cắn răng, cũng đi theo ra ngoài.

Chuyến đi này, toàn bộ Viện giám sát dốc hết toàn bộ lực lượng.

Miễn là còn sống, máu sẽ không lạnh, luôn có một người như thế, một chuyện như vậy, có thể khiến cho nhiệt huyết con người sôi trào lần nữa.

Thái Hưỡng Cao cũng nhiệt huyết sôi trào nhưng lại sững sờ đứng tại chỗ.

Trong nháy mắt, hắn cau mày.

"Ngụy Văn Thông, Ngưu Tiến Hỉ?"

"Hai cái tên này tại sao lại nghe có chút quen tai vậy?'

"Nhưng hình như đã rất lâu rồi… Vì sao ta lại không nghĩ ra?"

Thái Hướng Cao cũng đuổi theo đội ngũ.

Hắn là một người có tính tò mò rất mạnh, "Ngụy Văn Thông" và "Ngưu Tiến Hỉ", hai cái tên này, hắn nhất định đã nghe qua, chỉ là không nhớ ra được.

Càng không nghĩ ra, hắn lại càng muốn nghĩ.

Đối với văn nhân mà nói, chính là phải có loại tính cách để tâm vào những chuyện vụn vặt này, nếu không khó thành

công.

Hắn là Trạng Nguyên, phương diện này càng là không kém ai.

Đám người Viện giám sát đuổi theo bước chân của Diệp Ninh.

So với những nha môn khác, quần áo của Viện giám sát là hoàn toàn khác biệt.

Đây cũng là yêu cầu của Thái Tổ năm đó.

Viện giám sát là cơ quan tư pháp công chính nhất cao quý nhất trong mắt của Thái Tổ, có rất nhiều quyền lực trùng với các nha môn khác, nhưng lại cao hơn bọn họ không chỉ một đầu.

Chẳng hạn như, có một vụ án nào đó, mấy nha môn đều đang giải quyết, nhưng một khi Viện giám sát ra trận, những nha môn khác nhất định phải nhường đường vô điều kiện.

Chính là bá đạo như thế.

Cho nên nhất định trên các mặt, phải thể hiện ra sự đặc thù của Viện giám sát.

Ví dụ như trang phục.

Tất cả quan phục của Viện giám sát, đều là màu đen huyền, đường vân bên trên trang phục là Huyền Điểu, lộ ra một cỗ hương vị nghiêm túc, lạnh lẽo.

Ở trong quan trường, độc lập độc hành là một chuyện rất nguy hiểm.

Viện giám sát có đủ loại "đặc quyền", khắp nơi khác biệt, đương nhiên sẽ trở thành đối tượng ước ao ghen tị của các nha môn khác.

Nhưng cái này lại vừa đúng mục đích của Thái Tổ.

Không khiến người khác hận, Viện giám sát sao có thể thể khiến người khác yên tâm?

Dạng nha môn giống như Viện giám sát, nhất định là không có bằng hữu.

Chương 73: Viện giám sát tái xuất giang hồ

Bọn họ sẽ chỉ đắc tội đồng liêu, mà không thể hòa hợp êm thấm.

Nhìn thì giống như là quyền lực khổng lồ, nhưng trên thực tế lại là gông xiềng vô hình, trói buộc Viện giám sát thật chặt.

Cho nên, đánh giá từ xưa đến nay đối với Viện giám sát, chính là phân hóa hai cực.

Ở trong mắt quan lại, Viện giám sát là một ẩn số, là đại địch số một, mỗi lần Viện giám sát xuất mã, vẫn luôn là không có chuyện tốt.

Ở trong mắt bách tính, Viện giám sát đại biểu cho công chính, là nha môn có khả năng tín nhiệm nhất ở trên đời này.

Các nơi ở Đại Chu, đều có nha môn của Viện giám sát.

Gặp phải khó khăn, tìm Viện giám sát là đúng rồi.

Nhưng đây là những chuyện trong quá khứ, mọi người cũng đã sớm quên đi sự tồn tại của Viện giám sát.

Cho dù là lão bách tính ở trong kinh thành kiến thức rộng rãi, khi nhìn thấy đoàn người Viện giám sát mặc quan phục đen huyền, phối thêm với yêu đao, cầm theo dây sắt rêu rao gây sự chú ý, nhất thời cũng rơi vào trong mờ mịt.

“Đây là nha môn nào vậy?”

“Vì sao từ trước đến giờ ta chưa từng gặp? Trang phục bọn họ mặc cũng kỳ quái, dáng vẻ cũng kỳ quái.”

“Đúng vậy, nhất là người dẫn đầu kia, đến ngay cả quan phục cũng không mặc, chỉ đội mũ quan.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Dạng đội ngũ như thế này, ở trong bối cảnh thời đại bây giờ, nhất định là rất đột ngột.

Nhất là Diệp Ninh dẫn đầu, quần áo không chỉnh tề, hoàn toàn không có dáng vẻ của người làm quan nên có.

“Quan phục màu đen, hoa văn Huyền Điểu, đây là người của Viện giám sát?”

Cuối cùng cũng có người nhớ ra, nói với vẻ khó có thể tin.

“Viện giám sát? Viện giám sát nào?”

“Không phải Viện giám sát đã sớm bị hủy bỏ rồi sao? Bây giờ còn có cái nha môn này?”

“Thái Tổ có lệnh, Viện giám sát vĩnh viễn không thể hủy bỏ, vì thế Viện giám sát vẫn luôn tồn tại, chỉ là đã quá nhiều năm không nghe được thanh âm của bọn họ.”

Một đám người đọc sách đi ra, những điều bọn họ biết vẫn luôn nhiều hơn một chút so với bách tính bình thường.

Nghe lời này, tiếng nghị luận của đám người càng lớn hơn.

Viện giám sát tái xuất!

Thế mà Viện giám sát cũng có thể có ngày tái xuất?

Bọn họ tái xuất là muốn làm gì?

Đủ các loại nghi vấn, xuất hiện ở trong đầu mọi người.

Nhất là các đại quan quý nhân ở kinh thành, sau khi biết được tin tức, cả người đều mơ hồ.

Viện giám sát muốn làm gì?

Không đúng, Viện giám sát có thể làm gì?

Một nha môn đã sớm bị lãng quên, rốt cuộc bên trong còn có mấy người, đều không ai có thể nói rõ, bọn họ quang minh chính đại đi trên đường phố như thế, là muốn làm trò gì?

Vô số ánh mắt, chú ý đến đội ngũ đặc biệt này.

Nhưng điều đó cũng không quan trọng.

Diệp Ninh dẫn theo tiểu cô nương câm điếc, đi ở phía trước, ôn nhu nói.

“Đợi lát nữa, ngươi đứng xa một chút, đừng đến gần ta.”

Tay tiểu cô nương câm điếc có chút lạnh.

Diệp Ninh dùng sức nắm chặt, sau đó cười cười.

Đây là nụ cười cáo biệt.

Ta sắp phải đi chết rồi.

Đợi ta trở thành Thiên Đế, đến lúc đó sẽ trở lại đón ngươi.

Nhưng dưới góc nhìn của tiểu cô nương câm điếc, rõ ràng ý nghĩa của nụ cười này là sinh ly tử biệt.

“Thật ra ngươi thật sự không cần phải hầu hạ ta, qua mấy ngày nữa có thể ta sẽ chết rồi, đến lúc đó những gia nghiệp này sẽ để lại cho ngươi và đám người Hoàng thúc.”

Câu nói lúc sáng sớm Diệp Ninh thuận miệng nói ra kia, vang vọng ở trong đầu nàng.

Ta hiểu rồi.

Hắn cũng đã sớm nghĩ kỹ, muốn dùng tính mạng của mình trả cái giá lớn, để đi giữ gìn công bằng và chính nghĩa.

“Có lẽ nha môn khác sẽ không bởi vì một xe than, một lão giả bán than, mà đi đắc tội với phủ Uy Vũ Hầu, nhưng Viện giám sát sẽ làm.”

Hắn muốn dùng mạng của mình, nói cho người đời biết, cái gì mới là công bằng và chính nghĩa.

Hốc mắt của tiểu cô nương câm điếc ướt át.

Mới quen biết Diệp Ninh mấy ngày, nhưng nàng đã hoàn toàn bị Diệp Ninh khuất phục.

Rốt cuộc đây là một người như thế nào!

Rõ ràng hắn có tài hoa vô song cử thế, nhưng lại bình dị gần gũi.

Hắn còn trẻ mà bản thân đã ở vị trí cao, tương lai còn có tiền đồ sáng lạn, nhưng mà hắn lại chịu vì một bách tính nhỏ bé, mà lấy mạng sống của mình đẩy vào nơi nguy hiểm.

Trên thế giới này không có quan tốt như thế.

Trước kia không có, tương lai cũng sẽ không có.

“Nếu như lúc trước nhà ta gặp được ngươi, có một người như thế chạy đông chạy tây vì nhà ta, có lẽ tất cả đều sẽ thay đổi.”

Tiểu cô nương câm điếc nhẹ gật đầu.

Xem ra nàng rất ngoan ngoãn.

Nhưng trên thực tế nước mắt của nàng đã chảy đến trong lòng.

Nàng đã nghĩ kỹ, hôm nay Diệp Ninh tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện.

Nàng sẽ dùng tính mạng đi bảo vệ Diệp Ninh, giống như là Diệp Ninh dùng tính mạng của bản thân để đi giữ gìn công nghĩa.

Ngay vào lúc tiểu cô nương câm điếc hạ quyết tâm.

Chương 74: Bọn họ của quá khứ đã chết rồi

Thái Hướng Cao đập tay vào trán, trên mặt lộ ra vẻ bừng tỉnh.

“Ta nhớ ra rồi!”

“Ngụy Văn Thông, Ngưu Tiến Hỉ…”

“Đây chính là hai nhân vật truyền kỳ…”

Thái Hướng Cao rất chấn động.

Hắn nghĩ đến hai nhân vật kia, đều có thể gọi là truyền kỳ.

Nhiều năm trước đó đã từng danh chấn một thời, bởi vì ngày còn nhỏ hắn tương đối sùng bái nhân vật anh hùng, cho nên mới có nhiều chú ý.

Đến mức bây giờ vừa mới nghe được tên người, lập tức hắn đã cảm thấy quen thuộc.

“Chỉ là hai người mà ta biết kia, thật sự là bọn họ sao?”

Thái Hướng Cao tự lẩm bẩm.

Trong trí nhớ của hắn, hai người kia đều là nhân vật anh hùng.

Nhưng mà nhìn Ngưu Tiến Hỉ, vừa đen lại béo, dáng vẻ cũng xấu, ở đâu có chí khí anh hùng?

Đương nhiên, trông mặt mà bắt hình dong là không đúng.

Cái này không thể nói rõ được vấn đề gì.

Nhưng mà Ngụy Văn Thông thì sao?

Cả người hắn mùi rượu, râu ria xồm xàm, còn ức hiếp bách tính.

Điều này hoàn toàn không hợp với hai người ở trong trí nhớ của hắn.

Thái Hướng Cao hoài nghi, đây có thể là hai người trùng họ trùng tên.

Nhưng ở trên đời này rất khó có chuyện trùng hợp như thế, một người trùng họ trùng tên thì cũng thôi đi, vì sao hai người lại có thể cùng như thế?

Trong lòng của hắn thật sự rất hiếu kỳ, định tìm người hỏi một chút.

Người hắn tìm chính là lão đầu kỳ quái nói chuyện âm dương quái khí kia.

"Vị đại nhân này, ta có việc thỉnh giáo."

Lão đầu kỳ quái tay lúc nào cũng không rời chiếc hộp đen, một tay giơ lên, một tay khác lại chắp tay lưng, thản nhiên nói.

"Nói đi."

Thái Hướng Cao chỉ chỉ hai vị ở phía trước, do dự nói.

"Hai vị này, một người tên là Ngưu Tiến Hỉ, một người tên là Ngụy Văn Thông?"

Lão đầu kỳ quái liếc mắt nhìn hắn.

"Rốt cuộc ngươi muốn hỏi cái gì?"

Thái Hướng Cao đè thấp giọng hỏi.

"Trong ấn tượng của ta, có hai nhân vật lợi hại, cũng là cái tên này."

Lập tức lão đầu kỳ quái hiểu rõ.

Hắn nhìn hai người một chút, sau đó cười một tiếng quái dị, nói.

"Người ngươi nói có phải là Ngụy Văn Thông người đứng đầu Giang Nam, và Ngưu Tiến Hỉ biên quân tây bắc một đấu một vạn?"

Thái Hướng Cao gạt đầu.

Chính là hai nhân vật này.

Đầu tiên nói Ngụy Văn Thông, thuở nhỏ chính là một kỳ tài võ đạo.

Năm đó Đại Chu Thái Tổ võ đạo thông thần, sau khi đăng cơ tuyên võ thiên hạ, đích thân hạ bút sáng tác "Võ Kinh", truyền khắp dân gian.

Thứ Ngụy Văn Thông tu luyện chính là Võ Kinh, vào năm mười lăm tuổi, đã sớm quét ngang người đồng lứa ở Giang Nam, bởi vì một tay đao cực nhanh, nên người giang hồ tặng hắn một danh hiệu: Truy Mệnh Đao.

Nếu như một lòng nghiên cứu võ đạo, Ngụy Văn Thông nhất định sẽ có một thành tựu không tầm thường.

Nhưng hắn lại vào năm mười tám tuổi, dấn thân vào nha môn, gia nhập triều đình Đại Chu.

Quyết định này, khiến cho người khác khó có thể hiểu được.

Bởi vì hiện tại triều đình thế yếu, bị tiên môn chèn ép thì thôi đi, nội bộ càng là thối nát nghiêm trọng, lực uy hiếp đối với giang hồ võ lâm, cũng đã không lớn bằng lúc trước.

Quá khứ "Hiệp cấm dùng võ", mà bây giờ lại là thực lực là vua.

Nhưng hết lần này đến lần khác Ngụy Văn Thông lại có một tấm lòng báo quốc như thế.

Sau khi gia nhập nha môn, hắn chuyên tâm tra án, trong bốn năm, các vụ án lớn nhỏ phá được lên đến ba ngàn, được bách tính "Giang Nam" gọi là "Thần bổ".

Mà hắn cũng bay lên rất cao, rất nhanh đã trở thành Tổng bổ Giang Nam.

Đứng ở trên cao, phong cảnh cũng khác biệt.

Càng nhiều đại án chưa được giải quyết rơi vào trong tay hắn.

Ví dụ như "Không ấn án", thế mà lại có người cầm ngọc tỷ đóng dấu đi buôn bán bốn phía.

Ví dụ như "Án thuế bạc", Giang Nam chính là trọng địa thu thuế, nhưng mà ba năm liên tục luôn có thổ phi đi cướp bóc, cướp đi một lượng lớn thuế bạc.

Ví dụ như "Án tự thiêu", Tri phủ nào đó có thanh danh cực tốt, không biết vì lý do gì tự thiêu ở trong phủ đệ.

…

Tất cả bảy đại án, trọng án.

Những người khác bó tay chịu trói không có cách nào, nhưng mà sau khi Ngụy Văn Thông lên chức, trong vòng thời gian hai năm ngắn ngủi, đã phá được toàn bộ.

Nhất thời, danh chấn thiên hạ.

Có người từng nói: Giang Nam Ngụy Văn Thông, có thể xưng là thiên hạ đệ nhất danh bổ!

Đó là lúc Ngụy Văn Thông đứng trên đỉnh cao.

Sau đó…

Không có sau đó nữa.

Sau khi liên tiếp phá bảy đại án, trọng án, Ngụy Văn Thông đã bến mất.

Không còn có tin tức về hắn.

Chí ít đối với Thái Hướng Cao mà nói, hắn không biết Ngụy Văn Thông đi đâu.

Dù sao thời điểm hắn biết đến Ngụy Văn Thông thì hắn vẫn còn nhỏ, chỉ là một đứa trẻ con, cho dù có muốn đi nghe ngóng, cũng không có đường.

Dần dần, cũng đi vào quên lãng.

Về phần Ngưu Tiến Hỉ, cũng là một nhân vật như thế.

Chỉ có điều nơi hắn nở rộ hào quang là ở chiến trường.

Chương 75: Bọn họ của quá khứ đã chết rồi (2)

Ngưu Tiến Hỉ sinh ra ở cùng biên cương, trời sinh đã có sức mạnh to lớn, là một nguyên liệu tốt để làm lính.

Cho nên, được tướng quân coi trọng, tuyển hắn vào biên quan.

Tòng quân mười năm, trải qua vô số trận chiến lớn nhỏ.

Trong quân đội có danh tiếng một đấu một vạn.

Đại khái lúc Thái Hướng Cao mười hai tuổi, Ngưu Tiến Hỉ làm ra một chuyện lớn, vì thế nổi tiếng thiên hạ.

Lập tức lấy được công danh tướng quân.

Chuyện lớn hắn làm, đương nhiên có liên quan đến chiến tranh.

Một năm kia, "Yêu Man" nhập quan, trắng trợn cướp giật, giết chóc.

Dẫn đến các nơi ở biên cảnh tổn thất nặng nề, thây phơi khắp đồng.

Ngưu Tiến Hỉ nhìn thấy đủ loại thảm trạng, tức giận đến muốn rách cả mí mắt, suất lĩnh năm ngàn thiết kỵ dưới trướng, một đường vượt qua thảo nguyên, núi cao, đất tuyết, giết đến Kim Trướng của Yêu Man.

Đồng thời một lần hành động công phá Kim Trướng, bắt quý tộc lớn bé của "bộ Hoàng Sơn", thậm chí là tộc trưởng làm tù binh.

Sau khi đắc thắng trở về, khiến cho cả thế gian chấn kinh.

Bởi vì đây là lần đầu tiên Đại Chu thắng trận với ngoại địch trong vòng mấy trăm năm nay.

Hơn nữa rất khó tưởng tượng được Ngưu Tiến Hỉ đã làm thế nào để hoàn thành được loại hành động vĩ đại này, tuyến đường hành quân của hắn, tràn ngập hung hiểm, chỉ cần không cẩn thận một chút, sẽ có khả năng toàn quân bị diệt.

Nhưng mà hắn đã thuận lợi dẫn binh đến Kim Trướng của Yêu Man, lập được công lao to lớn bằng trời này!

Lão bách tính nhao nhao lan truyền tên của Ngưu Tiến Hỉ, có rất nhiều kẻ sĩ có chí khí coi hắn là thần tượng, văn nhân làm thơ cho hắn, quân nhân muốn dấn thân làm thuộc hạ dưới trướng hắn.

Hắn đương nhiên trở thành danh tướng đương đại.

Nhưng có điểm giống với Ngụy Văn Thông chính là, sau khi hắn đạt đến đỉnh cao của cuộc đời, cũng mai danh ẩn tích.

Con người là dễ quên.

Mấy năm trôi qua, đã quên hắn.

Cho đến bây giờ, nhắc đến Ngưu Tiến Hỉ, có ai còn có thể nói ra được hắn là ai?

Nếu không phải Thái Hướng Cao nghe nhiều biết rộng, sợ rằng cũng không nhớ nổi được.

“Không sai, chính là bọn họ.”

Lão đầu kỳ quái cười khặc khặc một tiếng, trực tiếp thừa nhận.

“Thật sự là hai vị anh hùng đó?”

Thái Hướng Cao khó có thể tin.

Ngụy Văn Thông, thần bổ đứng đầu Giang nam, liên tiếp phá bảy án lớn!

Ngưu Tiến Hỉ, biên quân một đấu một vạn, lật đổ Hoàng Long, lập ra công lao kỳ diệu cho thiên hạ!

Hai nhân vật này, tại sao lại như thế này?

Điều này hoàn toàn khác biệt với tưởng tượng của Thái Hướng Cao.

Chỉ có thể nói là chênh lệch quá lớn.

“Không phải bọn họ, còn có thể là cái gì?” Lão đầu kỳ quái thở dài một hơi, trong mắt lộ ra thần sắc nhớ lại quá khứ: “Ha ha, thần bổ đứng đầu Giang Nam, biên quân một đấu một vạn… Những danh hiệu này, sợ rằng chính bọn họ cũng đã quên rồi đi.”

Thái Hướng Cao nuốt bước bọt, có chút đau lòng hỏi.

“Tại sao bọn họ lại biến thành như thế này?”

Hắn có một loại cảm giác thần tượng hồi nhỏ bị phá diệt.

“Tại sao lại biến thành như thế này?”

Lão đầu cười hai tiếng quái dị, đột nhiên ánh mắt trở nên âm trầm.

“Bởi vì bọn họ của quá khứ, đã chết rồi!”

“Bọn họ đã chết rồi?”

Thái Hướng Cao lẩm nhẩm câu nói này, ánh mắt dần trở nên nghiêm túc.

Hắn không ngốc.

Quá khứ nhất định sẽ xảy ra chuyện mà người khác không biết.

Lão đầu kỳ quái nhếch lên một nụ cười châm chọc, chậm rãi nói.

"Đầu tiên nói Ngụy Văn Thông đi, cái gì mà thần bổ đứng đầu Giang Nam, ta thấy hắn là người ngu xuẩn nhất Giang Nam!"

"Hắn thật sự cho rằng những vụ án lớn, quan trọng chưa được giải quyết kia, người khác không phá được?"

"Nực cười, đó là người ta thông minh, căn bản không muốn dây vào những bản án này!"

Chỉ trong ba câu nói đơn giản, đã để lộ ra một lượng tin tức lớn.

Lông mày Thái Hướng Cao chau lại.

Hắn đã không còn là đứa trẻ đơn thuần như hồi nhỏ nữa, trong lời nói của lão đầu kỳ quái, rõ ràng ẩn giấu một chuyện động trời.

"Ngươi nói là, những người gây án kia, không thể chạm vào?"

Lão đầu kỳ quái nghe thấy Thái Hướng Cao hỏi, cười lạnh một tiếng.

Ngón tay hắn chỉ xung quanh, nói.

"Ngươi thấy kinh thành này, như thế nào?"

Thái Hướng Cao biết, lão đầu kỳ quái hỏi nhất định không phải phong cảnh, hắn trầm mặc một lát, nói.

"Gian nịnh hoành hành, lại trị mục nát, dân sinh khó khăn, loạn lạc chết chóc!"

Chỉ mười sáu chữ ngắn ngủi, lại nói ra một cảnh tượng loạn thế.

"Kinh thành còn như thế, huống chi Giang Nam?"

Lão đầu lạnh lùng nói.

Giang Nam, từ xưa đến nay chính là vùng đất thu thuế má trọng điểm.

Cũng là nơi các quan lại chạy theo như vịt.

Không có cái gì khác, nhiều chất béo mà thôi!

Lúc thịnh thế, đất Giang Nam còn không tránh được tham quan ô lại, đến thời loạn thế này, càng là xảy ra đến không thể ngăn cản được.

Từ trên xuống dưới, cũng đã sớm mục nát.

Cái gọi là không ấn án kia, chính là kiệt tác của một đại lão người kinh thành nào đó ở Giang Nam.

Chương 76: Phát hiện quan trọng của Thái Hướng Cao

Án thuế bạc kia, càng là kiệt tạc của quan lại trên dưới Giang Nam cùng một giuộc với nhau gây ra.

Án tự thiêu kia, là có người không tình nguyện chia của, không chia của, vậy thì không phải người một nhà, đương nhiên chỉ có một con đường chết.

…

Cái gọi là án lớn, trọng án, thật ra kẻ đứng đầu là ai, trong lòng rất nhiều người đều hiểu rõ hơn so với người khác.

Nhưng Ngụy Văn Thông không hiểu rõ.

Hoặc là nói, hắn lờ mờ đoán được, nhưng vẫn thẳng tiến không lùi, muốn điều tra đến cuối cùng.

Thử nghĩ một chút, hành động này của hắn có thể mang đến kết quả gì?

Không khoa trương một chút nào, chỉ nói từ khi hắn bắt đầu điều tra những vụ án này, tám phần quan lại Giang Nam trở lên, đều đã trở thành kẻ địch của hắn!

Dạng người này, là không thể nào sinh tồn được ở trong quan trường.

Chính vào lúc hắn đứng trên đỉnh cao, danh tiếng nổi như cồn, cũng chính là lúc tai nạn ập đến.

Quan lại Giang Nam liên danh khen ngợi công tích của Ngụy Văn Thông, dưới một hồi vận hành, hắn bị điều đến Viện giám sát.

Đúng vậy, ngươi không có nghe lầm.

Đây chính là một trong những hành động kinh điển nhất trên quan trường: thăng quan ngoài sáng giáng chức trong tối!

Viện giám sát là nơi nào?

Một nơi bốc mùi, thối nát, không có bất kỳ hi vọng gì, đã sớm bị mọi người quên lãng.

Nhưng nơi này cũng có ưu điểm của nó.

Chính là phẩm cấp vẫn ở đó.

Đây là chế định pháp luật Thái Tổ định ra, người đời sau không cách nào sửa đổi.

Cũng tạo thành một hiện tượng kỳ dị, nói trên phương diện phẩm cấp, quyền lực, Thông Phán Viện giám sát, tuyệt đối xứng với công lao của Ngụy Văn Thông.

Nhưng trên thực tế mà nói, lại không khác nào ẩn giấu phong sát.

Viện giám sát là một nơi đặc thù, từ sau khi bị bỏ hoang, trên quan trường đã có một quy tắc ngầm.

Phàm là những người khiến người khác đau đầu, không nghe lời, không hiểu quy củ, toàn bộ đều ném đi Viện giám sát.

Có bao nhiêu điều đi bấy nhiêu, khiến bọn họ chờ chết ở nơi rách nát này!

Nói là thăng quan, nhưng thật ra từ một khắc đi vào Viện giám sát, con đường làm quan đã kết thúc rồi.

Ngụy Văn Thông như thế, Ngưu Tiến Hỉ cũng giống như vậy.

Hắn lật đổ Hoàng Long, lập được công lao, đây là vẻ ngoài.

Nhưng tình huống thực tế thì sao?

Tình huống thật là, biên quân cũng đã sớm hủ hóa!

Những người được gọi là tướng quân, đều đang làm một việc, đó chính là: nuôi tặc tự bảo vệ!

Lẽ nào bọn họ không thể đánh được Man Yêu sao?

Chỉ là một "bộ Hoành Sơn" nhỏ bé mà thôi, cộng lại nhiều nhất đến mười vạn Man Yêu.

Nhưng mà biên quan có thể cứng rắn đánh với bọn họ kéo dài mấy trăm năm.

Vì sao?

Bởi vì các tướng quân không muốn xử lý Man Yêu!

Chỉ cần có kẻ địch ở đó, sẽ có thể không ngừng nhận được lương bổng, khi mỗi lần chiến tranh bùng phát, càng có thể yêu cầu kinh thành cung cấp quân lương gấp đôi, thậm chí gấp ba một cách đương nhiên!

Về phần các loại hành động cái gì mà ăn bớt tiền trợ cấp, báo cáo láo chiến công, vậy thì đều không cần phải nói.

Chỉ là hành động cơ bản mà thôi.

Trên đời này còn có chuyện nào thoải mái hơn so với việc này sao?

Làm cái gì cũng không cần làm, nằm thẳng cũng có thể phát tài.

Nhưng hết lần này đến lần khác chính là có một tên đầu ngốc như Ngưu Tiến Hỉ.

Có điều chỉ là chết mấy vạn bình dân mà thôi, ngươi dẫn theo binh, đi đánh lén hang ổ bộ Hoành Sơn, trực tiếp khiến cho bộ Hoàng Sơn hủy diệt!

Như thế các tướng lĩnh biên quân còn có thể làm những hành động màu mè kia thế nào?

Còn nuôi tặc để tự bảo vệ như thế nào?

Hắn đánh một trận đại thắng, đã đoạt mất con đường tiền tài của vô số người!

Cho nên, hắn bị ghi hận.

Những tướng sĩ đi theo hắn xuất chinh kia, chấp hành một nhiệm vụ không thể hoàn thành, toàn quân bị diệt.

Mà hắn, cũng bị lấy danh thăng quan, ném đến Viện giám sát.

“Hiểu chưa, ngày lập được đại công này, bọn họ cũng đã tiêu đời rồi.”

Lão đầu kỳ quái thì thào nói.

“Cho nên ta nói, từ một khắc bọn họ đi vào Viện giám sát đó, thật ra bọn họ đã chết rồi.”

Thái Hướng Cao ngây ngốc tại chỗ.

Tâm linh của hắn nhận một trận tẩy rửa trước nay chưa từng có.

Hắn hiểu được, thứ chết đi không phải sinh mệnh.

Mà là một bầu nhiệt huyết và tấm lòng khẩn thiết yêu nước đi!

Sự trung nghĩa và hi sinh của ta, lại đổi lại sự phong sát và hãm hại.

Đổi lại là ai có thể chấp nhận được chuyện này?

Lúc trước Thái Hướng Cao cũng bởi vì Ngụy Văn Thông say rượu mà có chút khinh thường, bây giờ trong lòng chỉ còn lại tràn ngập áy náy.

Hắn có tư cách gì xem thường Ngụy Văn Thông?

Những chuyện Ngụy Văn Thông trải qua, không mượn rượu tiêu sầu làm tê liệt bản thân, còn có thể làm cái gì đây?

Thời gian tốt đẹp bị lãng phí, chí khí tràn đầy bị tiêu diệt.

Những năm này ở Viện giám sát, đủ để giết chết linh hồn một người.

Chương 77: Chắc là hắn sẽ không đi gây phiền phức cho Uy Vũ Hầu đó chứ?

“Vậy thì đại nhân, ngài đã trải qua những cái gì đây?”

Thái Hướng Cao hỏi.

Bản năng nói cho hắn, có lẽ lão đầu kỳ quái này cũng có quá khứ bất phàm.

“Ta không có công tích gì, ta chỉ là một người bình thường mà thôi, cần gì phải hỏi ta.”

Lão đầu kỳ quái cười tự giễu một tiếng.

Bàn tay đang cầm hộp đen vô thức dùng sức nắm chặt.

Thái Hướng Cao không hỏi được cái gì.

Hắn tạm thời từ bỏ.

Bởi vì hắn cảm thấy, những phát hiện này rất quan trọng, hẳn là phải bẩm báo với Diệp Ninh.

Thế là hắn đi lên đầu, nhẹ giọng nói.

“Diệp huynh, ta có chuyện muốn nói.”

Lúc này tâm tình của Thái Hướng Cao rất kích động.

Bởi vì hắn phát hiện, đám người bọn họ đi phủ Uy Vũ Hầu, dường như cũng không phải là chịu chết.

Ngụy Văn Thông, đã từng là thần bổ đứng đầu Giang Nam, thiên tài võ đạo!

Ngưu Tiến Hỉ, biên quân một đấu một vạn, lão tướng sa trường từng lập được chiến công để đời!

Còn có một lão đầu kỳ quái.

Mặc dù hắn nói bản thân là người bình thường.

Nhưng Thái Hướng Cao không tin.

Trực giác nói cho hắn, lão đầu kỳ quái nhất định cũng không phải nhân vật tầm thường.

Có vẻ như đội hình của phe mình đối mặt với phủ Uy Vũ Hầu, cũng không thể xem như là đơn thuần đi tặng mạng!

Đây là một tin tức tốt.

Ai có thể ngờ được, bên trong Viện giám sát bị lãng quên này, lại còn có mấy nhân vật như thế?

Hắn cảm thấy mình cần nói tin tức này cho Diệp Ninh biết, để hắn cũng vui vẻ một chút.

Nhưng mà Diệp Ninh lại không muốn nghe.

“Có lời gì để sau hãy nói.”

Diệp Ninh khoát tay áo.

Trong suy nghĩ của hắn, Thái Hướng Cao nhất định là muốn khuyên hắn quay đầu.

Nói đùa cái gì vậy?

Ta đã đi đến nước này rồi, ngươi còn muốn bảo ta quay đầu?

Không nghe không nghe, niệm kinh.

Lúc trước ta tìm đường chết, đã xuất hiện quá nhiều việc ngoài ý muốn, ta tuyệt đối không muốn gây thêm rắc rối nữa.

Diệp Ninh rất kiên định.

Kiên định đến mức Thái Hướng Cao cũng phiền muộn.

Mấy lần muốn nói chuyện, nhưng đều bị Diệp Ninh từ chối.

Hắn chỉ có thể lui ra.

"Bỏ đi bỏ đi, không quan trọng, dù sao sớm hay muộn Diệp Ninh cũng sẽ biết những chuyện này."

Thái Hướng Cao tự nói trong lòng.

…

Từ đầu đến cuối Cơ Minh Nguyệt đều rất chú ý đến Diệp Ninh.

Cho nên thời điểm Diệp Ninh dẫn theo người của Viện giám sát rêu rao gây sự chú ý khắp nơi, tin tức đã truyền vào trong cung.

"Bệ hạ, Diệp đại nhân dẫn theo người của Viện giám sát, hình như có hành động!"

Thái giám truyền tin không phải ai khác, mà chính là Lưu Cẩn.

"Có hành động?"

Cơ Minh Nguyệt bỏ tấu chương ở trong tay xuống.

Một hồi nghi hoặc xuất hiện trên mặt của nàng.

Hắn có thể có hành động gì.

Đều đã điều hắn đến Viện giám sát là nơi kỳ quái đến chim cũng không thèm thả phân kia rồi, lẽ nào hắn còn có thể lật lên sóng gió?

Cơ Minh Nguyệt cảm thấy rất không có khả năng, Viện giám sát đã sớm hoang phế từ lâu, căn bản không có khả năng làm ra được chuyện gì.

Cho nên nàng cũng không căng thẳng, đợi sau khi đọc hết tấu chương, mới thoải mái nhàn nhã lấy ra một chiếc gương.

“Hắn đã đến đâu rồi?”

Cơ Minh Nguyệt hỏi.

“Có lẽ là đường Thái Bình.”

Lưu Cẩn trả lời.

Cơ Minh Nguyệt khẽ gật đầu, bàn tay lướt một vòng.

Trong gương xuất hiện rõ một hình tượng.

Giống như là phát sóng trực tiếp vậy, đầu tiên là một đám người vây xem, tiếp đó là nhà cửa ven đường, sau đó mới là đoàn người Diệp Ninh.

Diệp Ninh cả người áo trắng, chỉ đội mũ quan, chói mắt như thế.

Cơ Minh Nguyệt liếc mắt đã nhìn thấy.

“Hắn đây là mặc trang phục gì vậy?”

Cơ Minh Nguyệt khẽ cười một tiếng.

Ừm, lúc này nàng vẫn thấy rất nhẹ nhàng.

Nàng duỗi duỗi tay, Lưu Cẩn rất có nhãn lực dâng đĩa đựng trái cây lên.

Cơ Minh Nguyệt ngắt một quả nho tươi mát, bỏ vào trong miệng, hờ hững hỏi.

“Con đường này thông đến nơi nào?”

Lưu Cẩn nghĩ nghĩ, trả lời.

“Người ở trên đường Thái Bình, phần lớn là nhóm huân quý.”

Huân quý?

Cái gì là huân quý?

Như thân vương, quốc công, những người có tước vị như tước hầu, tước bá, chính là huân quý.

Động tác Cơ Minh Nguyệt nuốt nho dừng lại, chân mày nhíu lại.

“Vậy hắn đến nơi này làm cái gì?”

Dường như nàng ý thức được tình huống có chút không đúng.

Lưu Cẩn cười khổ, hắn không có cách nào đưa ra được đáp án, chỉ có thể nhìn trộm tấm gương, trong lòng cầu nguyện cho Diệp Ninh.

“Diệp đại nhân của ta ơi, chắc không phải lúc này ngài là lại muốn làm ra chuyện lớn gì đó chứ? Không thể nào, không thể nào, không thể nào…”

Ngay vào lúc hai người nhìn chăm chú.

Đoàn người Diệp Ninh dừng chân.

Bọn họ dừng lại ở trước một tòa nhà xa hoa.

“Phủ Uy Vũ hầu!”

Cơ Minh Nguyệt nhìn thấy tấm biển của tòa nhà.

Nội tâm của nàng bất an, lập tức bùng nổ.

Nàng mạnh mẽ đứng lên.

“Hắn tìm Uy Vũ Hầu làm cái gì?”

Uy Vũ Hầu!

Ở trong lòng Cơ Minh Nguyệt là người có tội ác tày trời!

Chương 78: Chắc là hắn sẽ không đi gây phiền phức cho Uy Vũ Hầu đó chứ? (2)

Bởi vì tổ tiên lập được công lớn, cho nên ban thường tước Hầu, cha truyền con nối.

Mười mấy đời Uy Vũ hầu, có thể nói là hưởng đủ hoàng ân.

Nhưng mà hắn đã làm gì?

Ỷ vào con gái nhà mình ôm được đùi Quần Ngọc Các, từ đó về sau, đến ngay cả hoàng thất cũng không coi ra gì.

Hoành hàng bá đạo, tham lam phóng túng, bất chấp vương pháp, xem thường hoàng quyền… đủ loại như thế, Cơ Minh Nguyệt đã sớm nhìn hết trong mắt.

Hận không thể tiêu diệt cho sảng khoái!

Nhưng nàng biết rất rõ đạo lý, nhỏ không nhịn sẽ bị loạn mưu lớn.

Chỉ là một Uy Vũ Hầu nho nhỏ, cho dù có phách lối như thế nào đi chăng nữa, đều chỉ là tai họa bệnh ghẻ mà thôi.

Nếu như kế hoạch của nàng có thể thành công, bóp chết hắn cũng đơn giản giống như là bóp chết một con rệp vậy.

Nếu như không thể thành công, Đại Chu diệt vong, vậy thì có giết Uy Vũ Hầu hay không còn có ý nghĩa gì nữa?

Cho nên, Cơ Minh Nguyệt mới nhường nhịn đủ kiểu với Uy Vũ Hầu.

Loại thái độ này của nàng, quả nhiên che giấu được tiên môn.

Để cho tiên môn cảm thấy, nàng là một hôn quân không có cốt khí.

Cơ Minh Nguyệt thế nào cũng nghĩ không thông, Diệp Ninh tìm ai không được, thế mà lại cứ để mắt đến Uy Vũ Hầu.

Nàng so với ai cũng đều hiểu rất rõ, hiện tại Uy Vũ Hầu đã bành trướng đến cực hạn, nếu như thật sự đắc tội hắn, hắn tuyệt đối không chút do dự mà ra tay!

Chỉ mong Diệp khanh không phải đi gây phiền phức cho Uy Vũ Hầu!

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt cũng đang cầu khẩn.

Nhưng mà Diệp Ninh ở trong gương, lại không hề cho nàng chút thể diện nào.

“Đây chính là phủ Uy Vũ Hầu sao?”

Diệp Ninh nhìn cửa lớn màu đỏ chót trước mắt.

Hay lắm, đến ngay cả vòng cửa cũng đều là bằng vàng.

Bậc cửa sân cực cao, giống như là sợ người khác không biết nhà mình là cao môn đại hộ vậy.

“Đi, gọi cửa.”

Diệp Ninh nói.

Thái Hướng Cao nhìn xung quanh một chút, dũng khí cũng dâng trào.

Hắn cầm vào vòng cửa gõ.

Có một gia đinh vẻ mặt kiêu ngạo mở ra một khe hở.

“Người đến là ai?”

Thái Hướng Cao lộ ra khuôn mặt tươi cười, nói.

“Vị tiểu ca này, làm phiền thông báo cho Hầu gia một tiếng, chúng ta…”

Hắn còn chưa nói hết lời.

Đã bị Diệp Ninh một tay kéo ra.

Chúng ta đến làm gì?

Ngươi khách khí như thế, người không biết còn tưởng rằng là đến thăm người thân.

Diệp Ninh đích thân xuất mã, đi lên phía trước một cước đá tung cửa ra.

Một tiếng “Oanh” phát ra.

“Viện giám sát bắt người, người không có phần sự, cút hết ra!”

Diệp Ninh hét lớn một tiếng, trên cổ nổi lên gân xanh.

Diệp Ninh dùng sức như thế, thậm chí còn đánh mất cả thể diện văn nhân nên có.

Nhưng mà ở trong mắt của đám người Viện giám sát, lại bất giác trở thành linh hồn chấn động mạnh mẽ.

Khai chiến rồi!

Lập tức bọn họ tỉnh táo, trong nháy mắt nhịp tim trở nên nhanh hơn.

Bọn họ không ngờ được, thế mà Diệp Ninh lại dùng phương thức thô bạo, dã man, không để lại đường lui như thế dể mở màn.

Từ đó về sau, phủ Uy Vũ Hầu nhất định sẽ không chịu bỏ qua.

Nhất là Uy Vũ Hầu còn là một người có tính cách phách lối cuồng vọng, không chịu thua thiệt, hắn có thể làm ra cái gì, ai cũng không nói chắc được.

“Bắt người? Bắt ai? Tại sao hắn lại dám đến phủ Uy Vũ Hầu bắt người!”

Cơ Minh Nguyệt cả giận nói.

Nàng dụng tâm lương khổ, cố ý điều Diệp Ninh vào nơi như Viện giám sát, thế mà hắn còn không yên tĩnh được.

Không yên tĩnh cũng thôi đi, thế mà còn tìm đến phủ Uy Vũ Hầu!

Hắn có biết bản thân đang làm cái gì không?

Thiên Tử tức giận, lập tức Lưu Cẩn quỳ rạp trên đất.

Chỉ là hắn liếc mắt nhìn trộm, Thiên Tử nhìn thì như phẫn nộ, nhưng trên thực tế trong mắt đầy vẻ lo lắng.

“Trời ạ, không phải là ta đang nằm mơ đó chứ, Viện giám sát đi đến phủ Uy Vũ Hầu bắt người!”

“Người của phủ Uy Vũ Hầu đã phạm phải chuyện gì?”

“Nực cười, lời này của ngươi hỏi thật là dư thừa, ngươi nên hỏi là còn có chuyện xấu nào mà bọn họ còn không dám làm?”

“Đây không phải là điểm quan trọng nhất, điểm quan trọng là người của Viện giám sát lấy đâu ra lòng tin để đến phủ Uy Vũ Hầu gây chuyện?”

“Đúng vậy, lẽ nào bọn họ cho rằng bản thân vẫn còn là Viện giám sát thời kỳ Thái Tổ sao?”

“Châu chấu đá xe, không biết trời cao đất rộng.”

Một đám người quần chúng đi đường chen chúc đến bây xem, cũng đang thì thầm nghị luận.

Bọn họ đi theo đến đây, vốn dĩ định nhìn xem Viện giám sát làm trò gì.

Không ngờ được, thế mà lại ăn được quả dưa lớn động trời như thế.

Hay lắm, Viện giám sát không động thì thôi, vừa mới hành động, đã trực tiếp tìm đến phủ Uy Vũ Hầu.

Tất cả mọi người đều không coi trọng bên phía Viện giám sát.

Những năm gần đây, Uy Vũ Hầu đã sớm trở thành bá chủ một phương ở kinh thành, mà Viện giám sát… Hoa cúc xế chiều mà thôi.

“Vị đại nhân của Viện giám sát này, quá gấp gáp rồi, hắn đạp cửa phủ Uy Vũ Hầu, chẳng khác nào xé rách mặt nhau rồi.”

Chương 79: Thế mà hắn còn cười được!

Rất nhiều người lắc đầu.

Cảm thấy Diệp Ninh chết chắc rồi.

Loại hành động này của hắn, căn bản chính là không để lại đường lui.

Nhưng dưới cái nhìn của Diệp Ninh, hắn làm như thế không có bất kỳ vấn đề gì.

Một là, chọc giận phủ Uy Vũ Hầu, vừa đúng lúc khiến hắn nhanh chóng chơi chết ta.

Hắn nằm mơ cũng muốn chết, còn để lại đường lui cái gì?

Thứ hai, vốn dĩ người chấp pháp là phải có uy nghiêm.

Người chấp pháp sao có thể ôn tồn nói chuyện với phần tử phạm tội?

Dáng vẻ của Thái Hướng Cao, không giống là đến bắt người mà càng là giống đến chúc tết hơn.

Mặc dù lời nói là như thế, nhưng lại tạo thành hậu quả to lớn.

Chuyện này nhất định sẽ chọc giận phủ Uy Vũ Hầu.

Gia đinh mở cửa kia, bị một cước bất ngờ xuất hiện của Diệp Ninh làm cho kinh hãi đến ngã nhào đặt mông trên mặt đất, nhưng hắn lập tức bò dậy, chỉ vào Diệp Ninh nói.

“Ngươi chờ đó, ngươi chờ đó!”

Hắn rất tức giận.

Thân là gia đinh phủ Uy Vũ Hầu, hắn đã sớm dưỡng thành tính tình ngông cuồng.

Phàm là người đến cửa bái phỏng, có người nào không cung cung kính kính?

Có người nào không chủ động tặng chút ngân lượng, để hắn đi vào thông báo?

Loại người một cước đá tung cửa giống như Diệp Ninh, trong trí nhớ của gia đinh, còn chưa bao giờ xuất hiện.

Hắn lăn lê lộn nhào đi vào trong.

Thời gian qua chưa bao lâu, lập tức truyền đến tiếng bước chân ồn ào.

Phủ Uy Vũ Hầu có hơn trăm người lao ra.

Đều là gia đinh nuôi trong phủ.

Nhưng đám gia đinh này thật sự không đơn giản, bọn họ mỗi người đều mạnh mẽ, thân hình to lớn, huyện thái dương nhô cao, vừa mới nhìn đã biết chính là võ giả có thực lực.

Đồng thời mỗi người đều tay cầm binh khí, trường đao đoản kiếm, trường kích đồng chùy, cái gì cũng có.

Điều kỳ quái nhất chính là, Diệp Ninh còn nhìn thấy, có hơn hai mươi người, cầm nỏ cao chừng một thân người!

"Nỏ Đại Hoàng!"

Thái Hướng Cao hít một hơi khí lạnh.

Đây chính là vũ khí trong quân, tuyệt đối cấm sử dụng trong dân gian.

Thế mà phủ Uy Vũ Hầu lại tự ý cất giấu vũ khí có tính sát thương lớn lớn bậc này, còn công khai lấy ra, bọn họ muốn làm cái gì? Bọn họ có còn một chút lòng kính sợ nào hay không?

Cơ Minh Nguyệt nhìn thấy một màn này xuất hiện trong gương, sắc mặt đã tái xanh.

Ngón tay mảnh khảnh, nắm chặt vào một chỗ.

Nàng cũng không phải thật sự là hôn quân, sao có thể không nhìn ra được nội tình của đám gia đinh phủ Uy Vũ Hầu?

Đám người này đều là tinh nhuệ!

Thực lực của mỗi một người đều mạnh mẽ, vũ khí tinh lương, nếu như mặc thêm giáp trụ, vậy thì sức chiến đấu đó tuyệt đối không kém hơn cấm quân!

Chỉ là một Hầu phủ, thế mà lại nuôi ra một đám gia đinh tinh nhuệ như thế, còn tự ý cất giấu vũ khí có tính sát thương lớn trong quân.

Uy Vũ Hầu muốn làm gì?

“Loạn thần tặc tử!”

Cơ Minh Nguyệt cả giận nói.

Soạt!

Nỏ Đại Hoàng kéo ra, phát ra âm thành khiến cho da đầu run lên

Bị nhiều binh khí như thế chỉ vào.

Diệp Ninh cười.

Cười xán lạn đến trước nay chưa từng có.

Đến rồi đến rồi!

Cuối cùng ta cũng cảm nhận được cảm giác cấp bách của cái chết đang dần dần đến gần rồi!

“Thế mà hắn còn cười được.”

Đám người của Viện giám sát, dân chúng vây xem, còn có Cơ Minh Nguyệt.

Vào thời khắc này, đều dừng suy nghĩ ở trong lòng lại.

Bọn họ bị nụ cười của Diệp Ninh làm cho chấn động.

Đây là một cảnh tượng như thế nào?

Rõ ràng là bị binh khí chỉ thẳng vào, thậm chí chỉ cần người khác không cẩn thận một chút, bắn nhầm tên nỏ, sẽ có khả năng lấy đi tính mạng của hắn.

Nhưng mà hắn không chỉ không sợ, ngược lại còn cười đến xán lạn như thế.

Tinh thần không quan tâm sống chết không biết sợ, ai có thể làm đến được một bước này?

Ngụy Văn Thông đặt một tay lên ngực, trái tim của hắn đang mạnh mẽ nhảy lên.

Hô hấp của Ngưu Tiến Hỉ dồn dập, hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm đang kẽo kẹt chấn động.

Một dòng nước nóng, đang chảy khắp người của hắn.

Từ khi rời khỏi biên quân đến nay, đã rất lâu rồi, hắn chưa từng có loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào như thế này.

"Người này, thật sự là muốn chết mà…"

Lão đầu kỳ quái tự lẩm bẩm.

Ngón tay của hắn dùng sức ấn lên hộp đen.

Bên trong hộp đen giống như có vật sống đang nhảy nhót, phát ra một âm thanh chấn động rất nhỏ.

Diệp Ninh cười, cũng làm kinh sợ đám người lao ra từ phủ Uy Vũ Hầu.

Sắc mặt của quản sự đứng đầu thay đổi.

Hắn không phải một kẻ ngu.

Mặc dù phủ Uy Vũ Hầu cuồng vọng, nhưng ở trong kinh thành, cũng là có người không đắc tội được.

Ví dụ như thế lực được tiên môn khác bảo vệ, bọn họ có thể không chọc vào, thì sẽ không đi trêu học.

Diệp Ninh đầu tiên là đạp cửa, tiếp đó đối mặt với loại cục diện nguy hiểm này, không chỉ có không sợ, ngược lại nụ cười còn xán lạn…. Đủ loại biểu hiện này, dưới cái nhìn của hắn, không thể nghi ngờ gì chính là đại biểu cho sức mạnh.

Chương 80: Ngay cả ngươi cũng đến đâm sau lưng ta

“Người này là ai?”

Quản sự quyết định làm rõ tình huống trước.

Hắn hơi khoát tay, nhóm gia đinh cầm nỏ Đại Hoàng ở phía sau từ từ buông xuống, sau đó, hắn bước lên phía trước một bước, hỏi.

“Đại nhân đến cửa, dù sao cũng nên tự giới thiệu đúng không?”

Đầu tiên nói chi tiết một chút, sau đó lại nghĩ xem nên ứng đối như thế nào.

Nhưng hắn không ngờ được chính là, Diệp Ninh không trực tiếp trả lời, mà có chút hứng thứ nhìn hắn, hỏi ngược lại một câu.

“Ngươi là quản sự phủ Uy Vũ Hầu?”

Quản sự sững sờ, nhẹ gật đầu.

“Đúng thế.”

Diệp Ninh vỗ tay một cái, nói.

“Vậy thì vừa đúng lúc, bản quan chính là Ngự Sử Viện giám sát, hôm nay chính là vì ngươi mà đến… Chuyện ngươi làm ra, còn không mau đưa tay chịu trói, theo chúng ta đi một chuyện!”

Chuyện xảy ra?

Tục ngữ nói, không làm việc trái lương tâm, không sợ quỷ gọi cửa.

Nhưng quản sự phủ Uy Vũ Hầu chưa từng làm việc trái lương tâm sao?

Không!

Đương nhiên là hắn từng làm.

Hắn còn không phải là chỉ làm một chuyện hai chuyện, mà đã nhiều đến mức chính bản thân hắn cũng đếm không hết.

Chính vì vậy, thời điểm nghe thấy "chuyện đã làm", theo bản năng khiến hắn có chút kinh hoảng.

Trong đầu nhanh chóng lục lại một lần.

Rốt cuộc là đã làm chuyện gì?

Là chuyện ta bức bách người khác bán con gái?

Hay là chuyện ta đánh chết chưởng quỹ một cửa hàng không biết điều?

Hoặc là chuyện ta công nhiên đòi tiền bạc…

Trong nháy mắt, trong đầu hắn xuất hiện ít nhất đến mấy chục chuyện.

Sau đó, hắn mới phản ứng lại được.

Đợi một chút.

Hoảng cái gì?

Người này vừa rồi nói cái gì?

Hắn là Ngự Sử Viện giám sát?

Viện giám sát!?

Quản sự Hầu phủ lộ ra vẻ mờ mịt.

"Viện giám sát là cái thứ gì?"

Hắn thật sự không có cố ý xem thường người khác.

Mà là hắn thật sự không biết.

Nói cho cùng hắn cũng không phải nhân vật gì, chỉ là quản sự của một Hầu phủ mà thôi, nhìn thì như vinh quang, nhưng cũng chỉ là nô bộc.

Hắn có thể có kiến thức gì?

Cảm giác tồn tại của Viện giám sát yếu đến mức như thế này, ngày bình thường căn bản không nghe được một chút thanh âm nào, đương nhiên là hắn không biết.

Nhưng trong Hầu phủ, dù sao vẫn là có người biết chuyện.

Lập tức có một người của phòng thu chi ăn mặc giống như người đọc sách, đi đến ghé vào lỗ tai hắn nói thầm một hồi.

“Một cái nha môn đã sớm phế bỏ, cũng dám đến Hầu phủ bắt ta?”

Vốn dĩ quản sự còn ba phần e ngại, lúc này sau khi biết được nội tình của Viện giám sát, thì lập tức phách lối.

Bên trong mắt hắn lóe lên ánh sáng khinh thường, ánh mắt tận lực nhìn kỹ đám người Viện giám sát.

Lão già, mập béo.

Nhìn thế nào cũng không giống như là tinh binh cường tướng.

Bị ánh mắt của hắn nhìn, trên mặt mọi người của Viện giám sát đều đỏ bừng.

Bọn họ cảm thấy xấu hổ.

Nêu như là trước đây, bọn họ sẽ không biết xấu hổ.

Bởi vì lúc đó, Viện giám sát âm u đầy tử khí, mục nát cô quạnh, tất cả mọi người đều là cái xác không hồn, không có người này sẽ để ý ánh mắt của người khác.

Một người đã chết tâm, máu đã lạnh, sẽ còn biết xấu hổ sao?

Đáp án là không.

Nhưng bây giờ thì khác.

Ngự Sử đại nhân mới đến này, đầu tiên là dùng một hồi ngôn ngữ khiến người khác chấn động đầu óc, trấn trụ đám người.

Sau đó hắn dốc hết sức, tự mình đi thực hiện lời nói của mình.

Hắn là một người anh dũng chân chính, hắn thực hiện ý nghĩa tồn tại của Viện giám sát.

Khi hắn một mình đối mặt với đao thương san sát của phủ Uy Vũ Hầu.

Trong lòng mọi người vừa chấn động vừa cảm động.

Nhưng không có kiêu ngạo.

Bởi vì bọn họ cảm thấy, bản thân không xứng làm bạn với Diệp Ninh.

Ánh mắt của quản sự, khiến chỗ áy náy và tự ti trong lòng bọn họ phóng lớn đến cực hạn, nhất thời, tất cả mọi người cúi đầu.

Không có người nào chú ý đến, mặc dù đầu bọn họ cúi thấp, nhưng trong mắt lại lóe lên ánh sáng phức tạp.

Rất khó hình dung rốt cuộc bên trong "ánh sáng" này ẩn chứa cảm xúc như thế nào.

Nhưng ít ra đã không còn âm trầm giống như cái xác không hồn nữa.

"Nhiệt huyết, sự ngông nghênh, tinh thần trách nhiệm của bọn họ, đang bị Diệp huynh làm thức tỉnh."

Thái Hướng Cao chú ý đến một màn này.

Có lòng xấu hổ là chuyện tốt.

Người của Viện giám sát đều không đơn giản.

Hắn đã hoàn toàn hiểu rõ.

Ngoại từ Ngụy Văn Thông, Ngưu Tiến Hỉ, và lão đầu kỳ quái không rõ nội tình ra.

Các chúc quan, sai dịch khác, cũng đều không phải người bình thường.

Bọn họ đều là người khác biệt trên quan trường.

Nếu như vào thời thịnh thế, trên dưới một lòng, kẻ sĩ chính nghĩa chiếm cứ triều đình, vậy thì gian thần là người khác biệt.

Đổi lại là loạn thế, bị coi là người khác biệt, bị xa lánh, bị ném đến Viện giám sát này chờ chết…

Đây không tính là chuyện mất mặt gì.

Chí ít ở trong mắt Thái Hướng Cao chính là như thế.

Bởi vì hắn cảm thấy, một quan lại, có thể bị điều đến Viện giám sát, đầu tiên đã nói lên vốn dĩ bọn họ là có giới hạn.

Chương 81: Ngay cả ngươi cũng đến đâm sau lưng ta (2)

Hoặc là năng lực xuất chúng, khiến cho dồng liêu đố kỵ.

Hoặc là cương trực công chính, khiến cho cấp trên bất mãn.

Hoặc là người độc lập độc hành, bị đám người kéo bè kết phái bài xích.

…

Tóm lại, có thể hiểu như thế này, những người ở Viện giám sát nhìn thì như bình thường không có gì lạ, nhưng trong quá khứ bọn họ đều không phải người bình thường.

“Có lẽ Viện giám sát là nơi thần thánh tập trung nhiều người trung nghĩa, nhiệt huyết nhất trong toàn bộ Đại Chu.”

Khóe miệng Thái Hướng Cao lộ ra nụ cười

Hắn không còn cảm thấy tuyệt vọng nữa.

Lúc đầu cho rằng bị điều đến Viện giám sát, là con đường làm quan đã kết thúc, nhưng không ngờ được, lại còn có dạng nghịch chuyển thần kỳ như thế này.

Bệ hạ và quan lớn quan nhỏ cả triều, sợ rằng cũng không ngờ được đi.

“Chính nghĩa được ủng hộ kẻ ác thì cô độc, có lẽ đây chính là ý trời, người cương trực không thiên vị, đại công vô tư như Diệp Ninh, nhất định không thể nào đánh một mình… Những người này của Viện giám sát, chính là lễ vật ông trời tặng cho Diệp huynh.”

Trong lòng Thái Hướng Cao lẩm bẩm.

Nếu như Diệp huynh biết những chuyện này, cũng nhất định rất cảm động đi.

Đương nhiên, Thái Hướng Cao cũng sẽ không lạc quan cho rằng, mọi chuyện sẽ tiếp tục thuận lợi như thế.

Bởi vì những người này của Viện giám sát, giống như lão đầu kỳ quái nói, là người đã chết ước mơ.

Muốn làm thức tỉnh bọn họ, là chuyện rất khó khăn.

Nhưng Thái Hướng Cao cũng không cho rằng đây là chuyện lớn gì.

Nếu như nói trên thế giới này, có một người có thể làm thức tỉnh bọn họ, vậy thì người kia, không có ai khác mà chính là

Diệp huynh!

Nếu như lời nói này để Diệp Ninh biết được, hắn nhất định sẽ bóp cổ Thái Hướng Cao, dùng ngữ khí kích động mà nói với hắn.

“Lão tử cảm ơn ngươi!”

Nhưng Diệp Ninh không biết, cho nên hắn vẫn cho rằng, hắn đang làm việc nghĩa không được chùn bước đi tìm đường chết.

Quản sự trào phúng, hắn nghe được.

“Thái Tổ có quy định rõ ràng, Đại Chu tồn tại một ngày, Viện giám sát sẽ tồn tại một ngày, con cháu đời sau, không được hủy bỏ Viện giám sát!”

Diệp Ninh nhìn hắn chăm chú, trong giọng nói mang theo một cỗ uy nghiêm.

“Cho nên, Viện giám sát chưa từng bị bỏ phế!”

“Có lẽ trong quá khứ, có rất nhiều chuyện, Viện giám sát vắng mặt, cũng có rất nhiều năm, không nghe được thanh âm của Viện giám sát truyền đến.”

“Nhưng Viện giám sát tồn tại từ đầu đến giờ, chính vào lúc này, sẽ quay trở về giống như ánh ắng chói chang.”

Một hồi lời nói của Diệp Ninh, làm thức tỉnh lại ký tức ban đầu của mọi người đối với Viện giám sát.

Nhóm người đọc sách lệ nóng đầy mặt.

Viện giám sát thực hiện đạo lý là pháp trị, công chính.

Điều này giống như bọn họ theo đuổi đạo thánh hiền, trăm sông đổ về một biển.

Lão bách tính cũng cảm động.

Khi bọn họ còn nhỏ nghe được những câu chuyện, các lão nhân vẫn luôn nói, có một chỗ như thế, có thể nói đạo lý, nơi đó có Thanh Thiên đại lão gia, tình nguyện làm chủ cho dân.

Phàm là dân chúng khổ cực, thì càng thích tưởng tượng, cuộc sống mỏi mệt đã chịu đủ kiềm chế, bọn họ cần thông qua tưởng tượng của chính mình, cho bản thân động lực để kiên trì.

Cơ Minh Nguyệt trầm mặc

Đại Chu cũng đã gần diệt vong, tổ chim bị phá trứng có còn lành không?

Tầm mắt của nàng, vẫn luôn đặt ở trên toàn bộ thiên hạ.

So với toàn bộ thiên hạ, nàng coi nhẹ Viện giám sát.

Bởi vì nàng cảm thấy, để cho Đại Chu tiếp tục tồn tại, mới là chuyện lớn hàng đầu.

Mà dạng nha môn giống như Viện giám sát, tạm thời không còn nằm trong phạm vi suy tính của nàng nữa.

Bởi vậy, nàng chưa từng suy nghĩ đến ý nghĩa tồn tại của Viện giám sát.

Lúc này lại bị Diệp Ninh làm cho thức tỉnh.

Khiến trong nháy mắt này, nàng sinh ra rất nhiều ý nghĩa.

Dường như đã đã lờ mờ hiểu được vì sao Thái Tổ lại coi trọng Viện giám sát như thế.

"Vớ vẩn!"

Quản sự Hầu phủ xì một tiếng khinh miệt.

Thứ Diệp Ninh nói đến, đương nhiên hắn không hề có một chút đồng cảm nào.

Ở trong mắt của hắn, hắn chỉ biết có một việc.

Đó chính là có một người nào đó vô tri, làm việc ở trong nha môn đã sớm bị bỏ phế, sau đó gan to bằng trời đến Hầu phủ tìm hắn gây phiền phức!

Đến Hầu phủ tìm hắn gây phiền phức, đây chính là nói rõ xem thường phủ Uy Vũ Hầu!

Không sai, đối với dạng người như hắn là nói, cách suy nghĩ của hắn chính là đơn giản như vậy.

Cái gì mà cái này cái kia, không quan trọng.

Ngươi muốn đụng đến ta, vậy thì ta phải so một lần xem nắm đấm của ai cứng hơn!

"Ngươi là cái thứ gì, thế mà cũng dám đến Hầu phủ chúng ta giương oai, cho dù là Thiên Tử đối với Hầu phủ chúng ta cũng

phải khách khí, ngươi có biết không? Ngươi cũng xứng đến Hầu phủ bắt ta?”

Quản sự hoàn toàn phách lối.

Sau khi biết được phẩm cấp và bối cảnh của Diệp Ninh, hắn là hoàn tòa không căng thẳng nữa.

Ở trong kinh thành, phàm là thế lực không có bối cảnh tiên môn chống lưng, thì đều là rác rưởi!

Chương 82: Ngay cả ngươi cũng đến đâm sau lưng ta (3)

Đây chính là cách suy nghĩ có hiệu quả nhất ở sâu trong lòng hắn.

Có tên môn bảo vệ, đó mới là ông.

Không dễ chọc.

Không có tiên môn bảo vệ, vậy thì đó là cháu trai.

Ngươi dám chọc vào ta, ta sẽ đánh chết ngươi!

“Viện giám sát có quy định rõ ràng, phàm là người phạm tội, trên đến hoàng thất, dưới xuống lê dân bách tính, Viện giám sát đều có tư cách bắt!”

Trong mắt Diệp Ninh lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

“Thế nào, lẽ nào ngươi muốn chống lại lệnh bắt người sao?”

Hắn nổi giận.

Đã sớm biết Hầu phủ phách lối

Nhưng không ngờ được chỉ là một quản sự, mà cũng đều ngông cuồng như thế.

Đường đường nha môn chấp pháp đến hỏi tội, hắn không chỉ không theo, ngược lại còn mở miệng vũ nhục.

Cái thế đạo này là thế nào đây?

Thật sự chỉ cần bợ đỡ được tiên môn, thì chính là một con chó cũng có thể tùy tiện cắn người linh tinh sao?

“Chống lại lệnh bắt?”

Đột nhiên quản sự trở nên dữ tợn, hắn vén tay áo lên, tự mình cầm lấy một cây gậy thủy hỏa.

Đốp!

Cây gậy lắc một cái.

Đánh ra một vòng côn đẹp đẽ.

“Bây giờ không phải là ngươi có muốn bắt lão tử hay không, mà là lão tử có bỏ qua cho ngươi hay không! Mẹ nó, thật sự là không biết trời cao đất rộng… Hôm nay lão tử sẽ để cho ngươi mở rộng tầm mắt, để ngươi biết được người nào có thể đắc tội, ngươi nào không thể chọc vào!”

Hắn vung tay lên, một đám lớn gia định đi theo tên này, lao về phía Diệp Ninh.

Hắn không phải là hù dọa người, hắn là thật sự dám đánh chết mệnh quan triều đình!

Loại chuyện này, cũng không phải là lần đầu phủ Uy Vũ Hầu làm.

Vẫn là câu nói kia, chết cũng là chết vô ích.

Phủ Uy Vũ hầu lưng dựa vào tiên môn, ai dám định tội của hắn?

“Lớn mật!”

Thái Hướng Cao nhìn thấy một màn này, vừa kinh vừa sợ.

“Chỉ là nô bộc, lại dám đánh mệnh quan triều đình, có còn vương pháp hay không!”

Nhất thời hắn lanh mồm lanh miệng, hỏi ra như thế.

Nhưng sau khi hỏi xong, thật ra chính bản thân hắn cũng đã có được đáp án.

Đương nhiên là không.

Vương pháp là cái gì!

Ngoại trừ Diệp đại nhân còn giữ gìn, có ai còn coi vương pháp là chuyện gì đáng nói?

Hắn liếc mắt nhìn Ngụy Văn Thông và Ngưu Tiến Hỉ.

Ánh mắt bọn họ phức tạp, sắc mặt đỏ bừng.

Bị xúc động rồi.

Nhưng vẫn chưa hoàn toàn bị đả động.

Cho nên trông cậy vào bọn họ ra tay là chuyện không thể nào.

Trong tình huống cấp bách Thái Hướng Cao gào to.

“Dừng tay, các ngươi có biết, người các ngươi đánh chính là Diệp Ninh! Chính là Diệp Ninh đã dẫn xuất hình chiếu thánh hiền, viết ra bài thơ Trấn quốc kia!”

Cái gì?

Diệp Ninh?

Không đàm luận đến những chuyện này đám gia đinh nghĩ như thế nào.

Nhưng người đọc sách đứng vây xem đã điên trước rồi.

Diệp Ninh là nhân vật nào?

Trải qua thời gian dài lên men như thế, câu chuyện và tác phẩm của Diệp Ninh, đã sớm truyền khắp kinh thành, thậm chí là toàn bộ thiên hạ!

Người đọc sách đều coi Diệp Ninh là thần tượng.

Nhân vật như hắn, chính là dáng vẻ mà người đọc sách bọn họ nên có!

Rất nhiều người đều âm thầm nói, Diệp Ninh là thánh hiền thời cổ chuyển thế, đến cứu vớt thế gian này.

Bởi vậy có thể thấy được, địa vị của Diệp Ninh ở trong lòng người đọc sách cao như thế nào.

“Thế mà người này lại là Diệp đại nhân!”

“Khó trách thấy chết không sợ, đối mặt với cái chết mà mặt không đổi sắc, không hổ là Diệp đại nhân!”

“Muốn giết Diệp đại nhân, đầu tiên phải hỏi Lý tú tài ta trước!”

“Còn có ta!”

Người đọc sách sôi trào.

Người đọc sách, càng là người đọc sách trẻ tuổi, thì càng sẽ kích động nhất.

Bởi vì ở tuổi này của bọn họ, còn chưa bị xã hội đánh mặt, thứ bon họ tiếp nhận đều là lý lẽ cứng nhắc trong sách vở.

Trong sách từng nói: Người trung nghĩa có chung chí khí, sống chết có nhau!

Các ngươi muốn đánh Điệp dại nhân!

Thật sự là không phải con người!

Ta liều rồi!

Người đọc sách ầm ầm lao ra, bọn họ cầm sách của mình ném ra ngoài, trong miệng hùng hùng hổ hổ, nói đủ loại lời nói nhìn thì như kịch liệt, nhưng trên thực tế lại là vô cùng "nho nhã" thô tục.

Bọn gia đinh bị đập cho mơ hồ.

Bọn họ đã khi nào từng gặp người đọc sách bạo động?

Những người chỉ biết đọc sách, mềm yếu tay trói gà không chặt này, cũng sẽ bảo vệ một người như thế sao.

Một quan lại bình thường, có thể khiến cho người đọc sách nổi điên.

Chuyện này không thích hợp!

Vì thế, rất tự nhiên, đám gia đinh khí thế hùng hổ này, lao đến nửa đường thì dừng bước chân lại.

Diệp Ninh đã giang hai cánh tay, đắc ý dự định chờ chết cũng mơ hồ.

Tình huống gì đây?

Rõ ràng ra đã sắp chết rồi, tại sao còn có chuyện ngoài ý muốn xảy ra?

Đúng vào lúc này, hắn nghe thấy Thái Hướng Cao la lên.

"Diệp huynh, ta sẽ không cho phép huynh chết!"

Xuất hiện rồi!

Kẻ cầm đầu xuất hiện rồi!

Diệp Ninh bi phẫn nhìn về phía Thái Hướng Cao, trong lòng tràn ngập vẻ khó có thể tin.

Chương 83: Có một số người sống, nhưng thật ra là đã chết rồi

Ngay cả ngươi cũng đến đâm sau lưng ta?

Ông trời ơi, đất ơi.

Vì sao ta tìm đường chết mà cũng khó như thế?

Vào thời khắc mấy chốt, vẫn luôn có người đâm sau lưng ta, đây là tình huống gì đây?

Tiểu Thái à tiểu Thái, ta thấy ngươi mày rậm mắt to, thế mà ngươi lại muốn cứu ta!

Còn có người nào ác độc hơn so với ngươi không?

Diệp Ninh khóc không ra nước mắt.

Đương nhiên Thái Hướng Cao sẽ không đoán được Diệp Ninh có kích động muốn bóp chết hắn.

Một loạt hành động "đặc sắc" kia của Diệp Ninh, bị hắn tự động hiểu thành cảm động.

Hốc mắt Thái Hướng Cao ướt át, nhìn người đọc sách bạo động, làm tư thế nắm tay với Diệp Ninh.

"Diệp huynh, ngươi không phải đang phấn đấu một mình!"

Người cùng đạo không cô đơn!

Diệp Ninh: Con mẹ nó, ta chỉ muốn một mình!

"Đủ rồi!"

Chính vào lúc bên ngoài đang huyên náo lộn xộn.

Trong Hầu phủ, truyền ra một tiếng quát lạnh uy nghiêm.

Chỉ thấy một người trung niên mặc áo mãng bào đi ra.

Người này chính là Uy Vũ Hầu.

Theo hắn đi ra, còn có mấy chục gia đinh càng tinh nhuệ hơn.

Những người này đều là cao thủ hắn vơ vét trong quân, mỗi người đều là một cái máy giết người như ngóe.

Bọn họ tay cầm nỏ Đại Hoàng, nhắm chuẩn về phía trước, trực tiếp bóp cơ quan.

Vù vù vù!

Tên nỏ bắn ra.

Nhưng mà không phải bắn về phía người đến, mà là nhắm về phía trước mấy người đọc sách

Tên nỏ cắm vào trong đất thật sâu, cứng rắn xuất hiện ra một đường ranh giới dày đặc tên.

Bước chân nhóm văn nhân xung phong dừng lại.

Bọn họ cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết.

"Còn tiến thêm một bước nữa, giết!"

Uy Vũ Hầu lạnh lùng nói.

Quản gia không dám ra lệnh, hắn dám ra lệnh.

Một đợt bắn này không giết người, đã coi như là hắn làm từ thiện.

Cũng chính là hôm nay tâm tình tốt, nếu như kém hơn một chút, vậy thì một đợt bắn tên vừa rồi, ít nhất cũng phải chết tám mươi một trăm người.

Vẫn là câu nói kia, bị Uy Vũ Hầu giết, chết cũng là chết vô ích.

Thiên Tử giết người đọc sách, nhất định phải cân nhắc ảnh hưởng.

Nhưng hắn không cần, tiêu chuẩn của việc chỉ giết không quan tâm chôn cất.

"Dân không sợ chết tại sao phải sợ chết!"

Nhiệt huyết của người đọc sách cũng không lạnh xuống, có người cảm giác được sự sợ hãi, cũng có người ngược lại bị chọc giận.

"Vậy thì ngươi có thể đi lên phía trước thử!"

Uy Vũ Hầu cười lạnh.

Hắn là nhìn cũng không nhìn.

Phía sau hắn, đám gia đinh lại giương cung lắp tên.

Rất rõ ràng, nếu như người đọc sách không biết điều, vậy thì thứ bọn họ sắp gặp phải, đó chính là một trận đơn phương tàn sát.

"Ý tốt của các vị, bản quan xin nhận."

Vào đúng lúc này, Diệp Ninh đứng ra.

"Nhưng hôm nay bản quan vì chấp pháp mà đến, đây là công vụ."

"Nếu như đã là công vụ, vậy thì không liên quan đến các vị."

"Trở về đi, học tập cho tốt, tương lai là của các ngươi."

Diệp Ninh khuyên bọn họ.

Đây là thật lòng thật ý.

Dù sao người muốn tìm chết là hắn, hắn cũng không muốn liên lụy người vô tội.

"Nhưng mà đại nhân, hắn sẽ giết ngươi."

Có người lệ nóng vòng quanh, hô to.

"Có một vài người chết, nhưng sẽ vĩnh viễn còn sống, có một vài người còn sống, nhưng thật ra đã chết rồi."

Diệp Ninh cười nhạt một tiếng.

Sau đó nụ cười của hắn vụt tắt.

Bởi vì hắn cảm thấy trong cơ thể nóng bừng.

Thứ chính khí cuồn cuộn đáng chết này, tại sao lại mở rộng hơn rồi?

Có phải là có độc không hả?

Hay là nói mắt chó của ngươi mù rồi?

Nhìn không ra ta đang giả vờ sao?

Tại sao chính khí cuồn cuộn lại mạnh mẽ tăng vọt vậy?

Không phải nói thứ này rất khó tu luyện sao?

Diệp Ninh đầy bụng nghi vấn.

Hắn hoài nghi mình là bị nhằm vào.

Có điều vẫn còn tốt, chính khí cuồn cuộn có mở rộng như thế nào, cũng không nổi lên được sóng lớn gì.

Đường Nho đạo đã bị phá hỏng, phong ấn Thánh Viện một ngày chưa được phá giải, vậy thì thực lực của hắn vẫn sẽ bị cố định ở cấp độ này.

Chính khí cuồn cuộn có tính lũy nhiều hơn nữa, cũng là không có tác dụng gì.

Diệp Ninh chỉ có thể tự an ủi mình.

Nhưng người khác lại đắm chìm sâu trong thâm ý của câu nói hắn để lộ ra.

“Có một vài người còn sống, nhưng thật ra đã chết rồi!”

“Có một vài người chết, nhưng sẽ vĩnh viễn còn sống!”

Câu nói này không khó hiểu.

Cho dù là lão bách tính chưa từng đọc sách, cũng có thể cảm nhận được cỗ tinh thần mà lời nói kia truyền thừa lại.

“Nói hay lắm!”

“Cho dù chết xương cốt hiệp sĩ vẫn còn thơm, không hổ thẹn với anh hùng trên thế gian.”

Tất cả mọi người bị cảm động.

Loại tinh thần không biết sợ này của Diệp Ninh, ở trong thời đại đen tối này, giống như một ngọn duốc.

Mặc dù yếu ớt, nhưng vẫn luôn ở đó.

Mỗi lần nhìn lại, trong lòng có thế nào cũng sẽ nhiều thêm một chút ấm áp.

“Ta hiểu rồi.”

Bên trong con ngươi đỏ bừng của Ngụy Văn Thông, rơi xuống hai hàng nước mắt.

Chương 84: Có một số người sống, nhưng thật ra là đã chết rồi (2)

Hắn nghĩ đến lời nói lúc trước Diệp Ninh nói với hắn.

“Có lẽ ngươi nên cảm tạ ta, nếu như không phải ta đến kịp thời, một đao này của ngươi chém xuống, vậy thì ngươi sẽ thật sự bị hủy rồi!”

Mỗi một câu nói của Diệp Ninh, Ngụy Văn Thông đều hiểu rất rõ.

Duy chỉ có câu này, khiến hắn cái hiểu cái không.

Nhưng mà lúc này, hắn đã bừng tỉnh.

“Một đao kia của ta, nếu như thật sự chém xuống, không chỉ đơn giản là một tính mạng, mà là sẽ chém đi lương tri của ta…”

Cái chết không là cái gì.

Giống như Diệp Ninh nói, cho dù là chết, hình tượng quang vinh của hắn sẽ vĩnh viễn tồn tại trong lòng mọi người.

Nhưng nếu như tâm chết thì sao?

Nếu như một đao kia thật sự chém xuống, vậy thì sẽ thật sự không thể quay đầu nữa.

Từ đó về sau, sẽ là một cái xác không hồn chân chính.

Có một vài người còn sống, nhưng thật ra đã chết…

Ngụy Văn Thông đau thương cười một tiếng, cảm thấy có chút may mắn, lại có chút đau khổ.

Bắt đầu từ lúc nào, ta đã sa đọa thành thế này?

Nếu như không phải Diệp đại nhân, ta sẽ thật sự phạm phải sai lầm không thể tha thứ được.

“Có người chết, lại vĩnh viễn còn sống… Nói hay lắm, nhưng mà Diệp khanh, trẫm chính là cần khanh còn sống, thánh hiền chết đi đủ nhiều rồi, anh hùng còn sống, chỉ còn có ngươi!”

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt lại lần nữa tan vỡ.

Nàng là một nữ nhân, không sai, nhưng mà nàng vẫn cảm thấy, mình không thua kém bất kỳ nam nhi nào.

Nàng cũng không không quả quyết, không hề có tật xử trí mọi việc theo cảm tính của nữ nhân.

Nàng sẽ rất ít bởi vì cảm tình mà phán đoán trái phải.

Duy chỉ có Diệp Ninh là một ngoại lệ!

Nhưng mà cái này có thể trách nàng sao?

Tất cả những điều này đều là bởi vì Diệp Ninh quá sáng chói!

Chuyện lớn bằng trời, cũng không hơn được sống chết.

Mỗi lần Diệp Ninh thể hiện ra cỗ hào hùng thấy chết không sợ kia, chính là thứ trân quý nhất thế gian, và cũng là thứ khiến người khác cảm động nhất.

Cơ Minh Nguyệt sao có thể không xúc động?

Nàng không cần một Diệp Ninh đã chết, người nàng cần chính là chiến hữu có thể cùng nàng đi đến cuối cùng.

"Truyền chỉ xuống, lệnh Diệp Ninh dẹp đường hồi phủ, cấm điều tra án này!"

Cơ Minh Nguyệt trực tiếp hạ một đạo thánh chỉ.

Lưu Cẩn cầm lấy thánh chỉ, sải bước xuất cung.

Nàng quyết định dùng đến hoàng quyền, ngăn cản Diệp Ninh, kết thúc trận sóng gió này.

Đâm sau lưng đang trên đường đến.

Diệp Ninh hoàn toàn không biết gì.

Sau khi hắn thuyết phục người đọc sách, hai tay chắp sau lưng, ánh mắt nhìn thẳng vào Uy Vũ Hầu.

Thanh danh của Uy Vũ Hầu cực kém, nhìn từng góc độ, hắn tuyệt đối chính là một kẻ ác lớn.

Nhưng ác hay không ác, nhìn bề ngoài là không nhìn ra được.

Nhìn ở bề ngoài, dáng vẻ của Uy Vũ Hầu đường đường, mặc dù đã hơn năm mươi tuổi, nhưng sống lưng thẳng tắp, trên người càng là tản ra một cỗ khí tức cứng rắn.

Bản thân hắn cũng là một võ giả mạnh mẽ.

Ánh mắt của Uy Vũ Hầu và Diệp Ninh đối đầu nhau, một lát sau, hắn gật đầu nhẹ, nói.

“Ai làm người đó chịu, không tệ, Diệp đại nhân quả nhiên là nhân vật lớn!”

Hắn có chút thưởng thức Diệp Ninh.

Loại người thấy chết không sợ, kiên trì chính nghĩa này, có lẽ nhìn có chút ngu xuẩn, nhưng lại không thể không bội phục.

Uy Vũ Hầu cũng có loại ý nghĩ này.

Nhưng loại ý nghĩ này của hắn, ở trong mắt Diệp Ninh, lại là vô cùng hoang đường.

Ta đã giết đến cổng nhà ngươi rồi, ngươi không trực tiếp giết ta, ngươi còn khen ta hay?

Cái này không đúng!

Diệp Ninh tìm đường chết nhiều lần thất bại, nhạy cảm phát giác được đây là một tín hiệu nguy hiểm.

Hắn cay mày nói.

“Thế nào, hầu gia có ý định muốn giết ta?”

Uy Vũ Hầu lắc đầu nói.

“Bản hầu đúng là không muốn giết Diệp đại nhân.”

Tốt!

Thái Hướng Cao và tiểu cô nương câm điếc đều lộ ra nụ cười.

Người đọc sách và lão bách tính cũng yên tâm.

Cho dù là Cơ Minh Nguyệt, lúc này cũng thở phào một hơi.

Nhưng trong lòng Diệp Ninh phảng phất như có một vạn con ngựa đang chạy qua.

“Người đời đều nói, Hầu gia là người độc ác, bất chấp vương pháp, tham lam phóng túng, ngông cuồng, hèn hạ vô sỉ…” Diệp Ninh liên tiếp nói mười từ mắng chửi người, sau đó nghỉ một chút, mới lên tiếng: “Nếu như Hầu gia không giết ta, chẳng phải là sẽ không giống với lời đồn sao?”

“Ha ha ha…”

Uy Vũ Hầu bị Diệp Ninh mắng một trận, không chỉ không tức giận, ngược lại phá lên cười.

Điều này khiến khóe miệng Diệp Ninh giật giật.

Không phải chứ, người này có phải là có bệnh không hả?

Ta mắng ngươi đó, ngươi nghe có hiểu không?

“Lời đồn không sai, bản Hầu chính là loại người này, nhưng bản Hầu đúng là không muốn giết Điệp đại nhân.”

Uy Vũ Hầu khẽ cười một tiếng, nói.

“Diệp đại nhân muốn biết nguyên nhân không?”

Diệp Ninh buồn bực gật đầu.

Đương nhiên hắn muốn biết.

Người này là con quỷ điên cuồng giết người, dựa vào cái gì lại lưu tình nương tay đối với hắn?

Điểm nào của ta khiến cho lòng nhân từ của ngươi trỗi dậy vậy, ta thay đổi còn không được sao?

Chương 85: Có một số người sống, nhưng thật ra là đã chết rồi (3)

“Nhiều năm trước đó, bản Hầu vẫn chỉ là một huân quý bình thường, ở trong kinh thành này, căn bản không được tính là nhân vật gì.”

“Mãi cho đến khi con gái của ta ra đời.”

“Thiên phú của con bé phi phàm, được Quần Ngọc Các coi trọng, trực tiếp nhận làm môn đồ.”

Uy Vũ Hầu lộ ra thần sắc hồi tưởng.

Hắn kể rõ chuyện năm xưa của mình.

Thật ra hắn cũng không phải là người nói rất nhiều, bởi vì hắn cảm thấy, đại thần công khanh triều Đại Chu này, tất cả văn võ cả triều, đều không thể khiến hắn sinh ra hứng thú trò chuyện.

Một đám tiểu nhân tầm thường mà thôi!

Duy chỉ có Diệp Ninh, khiến hắn sinh ra ý nghĩ muốn thổ lộ.

Vì thế, Diệp Ninh cùng với nhiều người như thế, cùng đứng nghe quá trình hắc hóa của Uy Vũ Hầu.

“Lúc đó, trong lòng bản Hầu chỉ có vui mừng, không hề có bất kỳ ý nghĩ dưa thừa nào.”

“Nhưng mà ngay vào đêm hôm đó khi tin tức truyền đi, ta đã nhận được mười ba bảo vật có giá trị liên thành!”

“Diệp đại nhân có từng nghe nói không? Minh châu sinh ra từ trong long cung Đông Hải, có thể gọi là bảo vật vô giá trị, đến ngay cả bệ hạ, cũng chưa từng có được, nhưng lại có người đưa đến trong nhà của ta.”

Tay Uy Vũ Hầu chỉ vào lồng ngực của mình, trong mắt của hắn lộ ra một vẻ trào phúng.

“Ta, Uy Vũ Hầu, chỉ là một tước Hầu nho nhỏ!”

“Ta dựa vào cái gì mà có được bảo vật như thế?”

“Ta biết ý bọn họ tặng ta bảo vật, cho nên ta không dám nhận, sau khi trải qua một hồi giãy dụa trong lòng, ta đã trả những bảo vật này về.”

“Sau đó Diệp đại nhân biết đã xảy ra chuyện gì không?”

Ý trào phúng trong mắt Uy Vũ Hầu càng đậm hơn.

Diệp Ninh trầm mặc.

Đám người cũng trầm mặc.

“Ngay chính đêm đó, đêm hôm đó!”

“Bọn họ lại đưa lễ vật đến, lần này, so lần trước còn tốt hơn, trân quý hơn rất nhiều!”

“Ai có thể hiểu được tâm tình của ta lúc đó?”

Ánh mắt Uy Vũ Hầu liếc nhìn tất cả mọi người.

“Ngay trước ngày hôm đó, ta cho rằng công danh tướng quân phải lập công lấy được, ta cho rằng thành tích văn nhân thì phải thông qua trị vì thiên hạ để có được nhưng từ ngày hôm đó về sau, suy nghĩ của ta đã thay đổi, hóa ra những thứ cao xa ngoài tầm với đó, chỉ cần sinh được một người con gái có thiên phú, những người khác sẽ chủ động đưa đến trong nhà của ngươi!”

“Không phải ta thay đổi, là thế giới này thay đổi rồi!”

“Rất nhiều thứ, ta không muốn, người khác sẽ dùng tên của ta gửi đến; rất nhiều chuyện, ta không làm, người khác sẽ đoán tâm tư của ta rồi làm cho ta.”

“Ngươi nói, ta có thể làm sao bây giờ?”

Uy Vũ Hầu thở dài nói.

Theo thời gian trôi qua, rốt cuộc hắn cũng ý thứ được, cái gì mà trung nghĩa, cái gì mà công chính, tất cả đều là chỉ là hư vô.

Ở trong thời đại vặn vẹo này, người khác sẽ tự đến ôm bắp đùi của hắn.

Phủ Uy Vũ Hầu nho nhỏ, căn bản không cần khổ tâm làm việc, tự bản thân sẽ biến thành quái vật khổng lồ!

Ảo diệu sao?

Nhưng đây chính là hiện thực!

Diệp Ninh nghe xong, hắn cảm thấy câu chuyện này không có gì hay cả.

Uy Vũ Hầu muốn nói cái gì đây?

Muốn nói bản thân hắn biến thành như thế này, thật ra cũng là có nỗi khổ tâm?

Vớ vẩn!

Diệp Ninh chăm chú nhìn hắn, nói.

“Cho dù là như thế, Hầu gia cũng có thể từ chối. Từ chối một lần, bọn họ vẫn đưa lễ vật đến, nhưng ngươi từ chối lần thứ hai, lần thứ ba, bọn họ sẽ biết, ngươi và bọn họ không phải là người cùng một đường.”

“Hầu gia nói nhiều như thế, chính là muốn nói ngươi không sai, sai là ở chỗ thế giới này buộc ngươi phải hắc hóa.”

“Nhưng ta lại cảm thấy, ruồi sẽ không đậu những quả trứng không có khe hở, trên thế giới này vẫn luôn có người không bởi vì tiền tài, quyền lực, địa vị mà thay đổi, tất cả đều xem ngươi có thể giữ được bản tâm của mình hay không thôi.”

Nghe thế, Uy Vũ Hầu suy nghĩ sâu xa một chút, nói.

“Nếu như trước kia có người nói với ta những lời này, ta sẽ không tin, nhưng nếu như là Diệp đại nhân, vậy thì ta tin!”

Diệp Ninh: “…”

Uy Vũ Hầu nói.

“Tổ tiên của ta có được công danh phong Hầu, là dựa vào quân công mà đạt được, cho nên bản Hầu cũng rất thích anh hùng hào kiệt chân chính.”

“Khổ nỗi thế gian đều là những người bẩn thỉu, duy chỉ có Diệp đại nhân khiến ta thán phục, người như ngươi, bản Hầu không muốn giết.”

“Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, cho dù bản Hầu không giết ngươi, Vũ Hóa Môn cũng sẽ giết ngươi, chắc không phải là Diệp đại nhân không biết đó chứ? Ngươi đã nằm trên danh sách nhất định phải giết của Vũ Hóa Môn rồi.”

Thật ra tâm tư của Uy Vũ Hầu rất đơn giản.

Diệp Ninh đúng là có chút khiến hắn bội phục, làm thức tỉnh một tia quân nhân hào hùng duy nhất còn sót lại ở sâu trong lòng của người tội ác tày trời như hắn.

Đây là điều đầu tiên.

Chương 86: Có một số người sống, nhưng thật ra là đã chết rồi (4)

Điều thứ hai, chính là thật ra Diệp Ninh đã là người chết.

Một người sắp chết không đáng để cho Uy Vũ Hầu hắn tức giận.

Còn điều thứ ba.

Điều thứ ba mới là điều quan trọng nhất.

Người Diệp Ninh muốn bắn là ai?

Chính là quản gia của Hầu phủ mà thôi!

Nhiều nhất chính là một con chó Uy Vũ Hầu nuôi.

Vứt bỏ con chó này, hắn còn có ngàn ngàn vạn vạn con chó khác, không có một chút nào đau lòng.

Nhưng nếu như đổi lại là con hắn, vậy thì hắn sẽ không dễ nói chuyện như thế.

“Lý Tam, nói một chút đi, ngươi đã làm chuyện điên cuồng nào, thế mà lại chọc đến Diệp đại nhân huy động nhân lực đến bắt ngươi!”

Tay Uy Vũ Hầu chỉ vào quản gia, hờ hững nói.

Thật ra hăn căn bản không thèm để ý quản gia làm chuyện gì, cũng giống như hắn không hề quan tâm sống chết của quản gia vậy.

Một con chó mà thôi.

Diệp Ninh muốn, cho hắn là được.

Cả người Diệp Ninh choáng váng.

Con mẹ nó, thế này cũng được…

Không phải chứ, ta đã làm đến bước này rồi, thế mà ngươi còn không có ý giết người?

Diệp Ninh không thể nào chấp nhận được.

Không thể chấp nhận được nhất chính là Lý Tam.

Vừa rồi hắn còn dương dương đắc ý, chỉ trong nháy mắt thế mà hắn đã bị chủ tử vứt bỏ.

Nhất thời sắc mặt của hắn trở nên tái nhợt.

Hai chân hắn mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống đất.

“Hầu gia, ta, ta cũng không biết!”

Thật ra không phải không biết.

Mà là chuyện xấu làm quá nhiều, trong thời gian ngắn hắn không nghĩ ra được.

Thái Hướng Cao kéo ông lão bán than đi lên, hỏi.

“Ngươi biết hắn không?”

Lý Tam ngẩng đầu nhìn một chút, quả quyết nói.

“Không biết.”

Thái Hướng Cao nhíu mày, quái.

“Đến lúc này rồi, ngươi còn dám nói láo?”

Ánh mắt của Uy Vũ Hầu cũng trở nên lạnh lùng.

Dọa cho Lý Tam cả người run rẩy, hung hăng dập đầu, lúc này hắn so với con chó còn đáng thương hơn.

“Ta thề với thiên địa, ta thật sự không biết!”

Bộ dáng dáng, không phải là giả vờ.

Lão nhân đi lên phía trước, khóc lóc kể lể nói.

“Ngày đó rõ ràng là ngươi cướp than của ta, ngươi lại còn nói không biết!”

Cái gì?

Cướp than?

Uy Vũ Hầu nhíu chặt lông mày.

Lý Tam cũng ngây người, hắn nhìn lão nhân bán than kỹ một chút.

“Chỉ, chỉ vì chuyện này?”

Lúc này hắn mới nhớ đến, vào ngày tuyết rơi trời lạnh đó, trong nhà không chuẩn bị than củi, vừa đúng lúc nhìn thấy có một người kéo một xe than đi ngang qua.

Không nói cái gì cả, thuận tay là cướp đi.

Chính là một chuyện nhỏ không có ý nghĩa gì như thế.

Vừa quay đầu, bản thân hắn cũng quên mất.

Hắn chỉ cảm thấy mình vô cùng oan uổng, ngơ ngác nhìn Diệp Ninh.

Không phải chứ, ngươi chỉ vì chút chuyện nhỏ rách nát này, đã nháo ra phong ba lớn như thế?

Chuyện xấu ta cũng làm quá nhiều, kết quả ngươi lại chỉ vì một chuyện bé nhỏ không đáng nhắc đến nhất trong đó để đến đây.

Lý Tam thật sự rất ủy khuất.

Nếu như bởi vì việc này, mà bỏ mạng của hắn vào đó, vậy thì thật sự là thiệt thòi lớn rồi.

“Chỉ vì một xe than?”

Sắc mặt Uy Vũ Hầu thay đổi, đột nhiên ánh mắt của hắn trở nên nguy hiểm.

“Diệp đại nhân, bản Hầu cần một lời giải thích!”

Uy Vũ Hầu tức giận.

Là người ai cũng có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của hắn!

Đột nhiên hô hấp của hắn trở nên thô nặng, sắc mặt đen như đáy nồi, trong đôi mắt lóe ra ánh sáng nguy hiểm.

Người quen thuộc Uy Vũ Hầu đều biết, mỗi khi lắn lộ ra ngoài vẻ mặt này, đại biểu hắn có suy nghĩ giết người.

Vì sao hắn lại tức giận như vậy?

Bởi vì hắn cảm thấy mình bị lừa gạt tình cảm.

Hắn còn tưởng rằng, quan gia của mình đã làm ra chuyện tội ác tày trời gì, cho nên Diệp Ninh mới có thể giết đến tận cửa.

Loại cẩu tặc dùng danh nghĩa của hắn để kiếm chuyện này, coi như là tìm một ân tình, tặng cho Diệp Ninh, cũng không có cái gì lớn lao cả.

Nhưng sau khi hiểu rõ toàn bộ mọi chuyện, hắn ý thức được, mọi chuyện không có đơn giản như thế.

Một xe than.

Một ông lão bán than.

Cái này cũng được gọi là chuyện?

Phản ứng của hắn và đám người Viện giám sát lúc đó giống nhau như đúc, thế mà ngươi lại vì một chút chuyện nhỏ nhặt như thế, chạy đến đạp của lớn phủ Uy Vũ Hầu ta?

Uy Vũ Hầu cho rằng đây là chuyện không thể nào, không có người nào sẽ nhàm chán như thế, nhất định là Diệp Ninh cố ý nhằm vào hắn!

Cái gì mà “quản gia cướp một xe than”, chẳng qua chỉ là một lý do sứt sẹo mà thôi.

Cái này chính là cùng một đạo lý với câu "Đi ra đường đầu tiên bước chân trái", lập tức định tội cho người ta.

"Xem ra ý của Diệp đại nhân không ở trong lời nói, ngoài mặt là bắt quản gia của phủ ta, nhưng trên thực tế là đang hướng về phía bản Hầu!"

Uy Vũ Hầu không còn một chút hảo cảm nào với Diệp Ninh.

Sau một hồi bổ não, hắn lại lần nữa sinh ra sát ý với Diệp Ninh.

"Chỉ vì một xe than?"

Chương 87: Ta có một bài thơ, muốn đọc cho các vị nghe

Người đọc sách đứng ở bên phía Diệp Ninh cũng có chút dở khóc dở cười.

Còn tưởng rằng là cái gì đó…

Kết quả lại chính là một xe than.

Lý do này, quả thực là có chút quá nói nhảm…

"Diệp khanh, đây…"

Cơ Minh Nguyệt ở trong cung cũng không biết nên nói như thế nào.

Hành động này của Diệp Ninh có tính là khi không đi gây sự không?

Nàng vẫn luôn tín nhiệm Diệp Ninh rất sâu, vậy mà lại sinh ra một loại ảo giác.

Đó chính là chuyện này, Diệp Ninh làm có chút quá đáng.

Phản ứng của Cơ Minh Nguyệt, Diệp Ninh không thể nào biết được.

Nhưng mà nhìn Uy Vũ Hầu, rồi lại nhìn nhóm văn nhân, lại liên tưởng đến phản ứng lúc trước của mọi người ở Viện giám sát, đột nhiên Diệp Ninh bật cười.

"Một xe than mà thôi…"

Thật sự chỉ đơn giản là một xe than thôi sao?

Ở sâu trong lòng Diệp Ninh có một cỗ bi ai mãnh liệt.

Thế giới này thật sự là có bệnh, bệnh đến mức mọi người coi chuyện "cướp đoạt tài vật của người khác" là một việc nhỏ không có ý nghĩa gì.

"Ta có một bài thơ, muốn đọc cho các vị nghe."

Diệp Ninh vẫn nhìn đám người.

Hắn không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào.

Từ lúc xuyên qua đến nay, phần lớn thời gian hắn cũng coi mình là khách qua đường.

Duy chỉ có lúc này, thế mà lại sinh ra một cỗ đau khổ vô tận.

"Ông lão bán than, chặt củi đốt thành than trong núi Chung Nam."

Diệp Ninh nhàn nhạt mở miệng

Mọi người cũng không thể nào hiểu được sự đau khổ vào thời khắc này của Diệp Ninh, nhưng cũng không ảnh hưởng đến bọn họ nghe Diệp Ninh đọc thơ.

Tài hoa của Diệp Ninh, cũng đã sớm nổi danh khắp kinh thành.

Bên trong văn nhân, có rất nhiều người đặt cho hắn một biệt danh, gọi là "Diệp Trấn Quốc".

Bởi vì hắn viết ra một bài thơ Trấn quốc.

Nhưng sau bài thơ đó, Diệp Ninh không làm thơ nữa.

Rất nhiều người đều đang chờ đợi tác phẩm lớn tiếp theo của hắn.

Bây giờ cuối cùng cũng xuất hiện rồi!

Nhóm người đọc sách tập trung tinh thần nghe, nhưng mà ngay khi câu đầu tiên được đọc ra, lại là cùng nhau nhíu mày.

"Cái này cũng gọi là thơ?"

Nào có thơ nào ngay thẳng dễ hiểu như thế…

Đây là thơ, hay là văn bạch thoại?

Nhưng Diệp Ninh không để ý đến ý nghĩ của người hắn, hắn vẫn như trước đọc bài thơ này.

“Mặt lấm mồ hôi và tro bụi, khói than lem luốc, hai mái tóc mai hoa râm, mười ngón tay đen thui.”

Vẫn như trước rất ngay thẳng, ngay thẳng đến mức không nhìn ra được một chút tài hoa nào.

Nhưng văn khí bên trong văn đảm lại đang phun trào.

Từ huyệt bách hội của hắn tuôn ra, từng tia từng tia lượn lờ trôi nổi, sau đó ở giữa không trung hình thành một bộ bức tranh sinh động.

Trong bức tranh, chính là hình tượng ông lão bán than.

Ông cả năm đốn củi đốt than ở bên trong núi Chung Nam. Mặt mũi ông tràn đầy tro bụi, hiện ra màu sắc đen cháy bị khói lửa hun, hai bên tóc mai xám trắng, mười ngón tay cũng bị than làm cho đen thui.

Một màn này, khiến người đọc sách và Uy Vũ Hầu không hiểu cho lắm.

Nhưng mà những lão bách tính vây xem kia, trong chớp mắt lại sinh ra đồng cảm sâu sắc.

Bởi vì bọn họ thông qua ông lão bán than, nhìn thấy chính bản thân mình.

Dân chúng khổ cực không phải đều là như thế sao?

Bán sức lực, mặt hướng vào đất lưng hướng lên trời, dùng lao động đổi lấy sinh tồn.

Uy Vũ Hầu không có chung dạng tình cảm như thế, bởi vì hắn đời đời Hầu tước, vinh hoa phú quý.

Phần lớn người đọc sách cũng không có loại tình cảm này, phải biết ở thời đại này, đọc sách không phải chuyện đơn giản, nhà nghèo khổ, không nhất định có tiền, có phương pháp đọc sách.

Người có thể đọc sách, trên cơ bản đều có gia cảnh không tệ.

Từ nhỏ đến lớn, không nói là cẩm y ngọc thực, nhưng cũng không cần phát sầu vì kế sinh nhai.

Bọn họ chỉ cần làm tốt một việc, đó chính là học tập đọc sách.

Cho nên kiến thức bọn họ đối với lão bách tính ở tầng dưới cùng chân chính, đều bắt nguồn từ sách vở, mà thoát lý khỏi kiến thức thực tế.

Chỉ có một vài người đọc sách hàn môn, nhìn thấy diễn hóa của văn khí, trong lòng có chút xúc động.

Bài thơ vẫn còn tiếp tục.

Bán than được tiền rồi thì dùng để làm gì? Mua quần áo mặc che thân, và đồ ăn để sống.

Thương thay quần áo trên người ông quá đơn sơ, trong lòng thì lo than xuống giá, cầu cho trời lạnh để bán được than.

Diệp Ninh chậm rãi thì thầm.

Văn khí phun trào, hình tượng ông lão bán than thay đổi, ông mặc quần áo đơn bạc, nhìn vại gạo trong nhà không còn hạt gạo, cùng với bạn già bị bệnh liệt giường, trên trán tràn đầy u sầu.

Đêm qua ở ngoài thành tuyết rơi dày cả thước, buổi sáng đóng xe than, lăn bánh trên đường đóng băng.

Trâu mệt người đói, mặt trời lên đã cao, ở chợ phía cửa nam ông lão ngồi nghỉ mệt trên vũng bùn.

Trong đêm ngoài thành tuyết lơn rơi dày một thước, sáng sớm, ông lão đẩy xe than lăn bánh trên đường đóng băng đi về phía phiên chợ. Trâu mệt mỏi, người đói, nhưng mặt trời đã lên rất cao, bọn họ nghỉ ngơi ngay trên vũng bùn ở phiên chợ ngoài cửa nam.

Chương 88: Ta có một bài thơ, muốn đọc cho các vị nghe (2)

Thi nhân thế giới này, phần lớn là dùng văn khí diễn hóa thành sơn hà tráng lệ, tướng sĩ khải hoàn, mỹ nữ xinh đẹp.

Lại hiếm có người dùng văn khí, để thể hiện cảnh sinh hoạt của nhân dân ở tầng dưới cùng.

Cho đến khi mọi người nhìn thấy hình tượng ông lão bán than, thế mà lại sinh ra một loại cảm giác không chân thật.

“Lão bách tính tầng dưới cùng có cuộc sống khổ như vậy sao?”

Thậm chí rất nhiều người còn mở rộng tầm mắt.

Nhưng Uy Vũ Hầu, lại vẫn như cũ là dáng vẻ phẫn nộ, bài thơ rách nát gì, cũng không thể khiến cho hắn có chút lay động.

Những con sâu kiến ở tầng dưới cùng này, sống hay chết, có liên quan đến hắn sao?

Lê dân như kiến, người ở bên trên sao có thể để ý đến cuộc sống của con kiến?

Sau đó rất nhanh hắn đã phát hiện hắn sai rồi, đúng là có liên quan đến hắn.

Bởi vì Diệp Ninh lại lần nữa thì thầm.

“Có hai người cưỡi ngựa chạy như bay là ai vậy? Uy Vũ Hầu mặc áo trắng.”

“Ta cầm tờ giấy, miệng hô sắc, họ quay xe kéo trâu về hướng bắc.”

Văn khí lại phun trào lần nữa.

Sau một khắc cảnh tượng đã thay đổi.

Chỉ thấy trên mặt Lý Tam mang nụ cười khinh miệt đi đến, hắn dẫn một nhóm người, vung tay lên, kéo cả trâu và than cùng đi.

Toàn bộ quá trình vô cùng ngắn ngủi.

Ngắn ngủi đến mức giống như đây thật sự là một chuyện nhỏ không có ý nghĩa gì.

“Đừng đọc nữa!”

Tiếp đó, sắc mặt Uy Vũ Hầu thay đổi lớn.

Hắn không thể nào có chung cảm xúc với ông lão bán than, nhưng hắn lại có thể biết mang thơ này mang đến nguy hại to lớn!

Thơ từ là thứ dễ lưu truyền nhất.

Một bài thơ hay, bối cảnh câu chuyện mà bên trong thơ từ miêu tả, sẽ lưu truyền thiên cổ.

Lúc đầu hắn cảm thấy bài thơ này của Diệp Ninh không có loại mị lực đó.

Nhưng mà khi nghe đến đằng sau, suy nghĩ của hắn thay đổi.

Bởi vì hắn nhìn thấy phản ứng của quần chúng.

Lão bách tính giống như là bị trúng định thân pháp, từng người cứng đờ tại chỗ, sau đó nước mắt chảy xuôi xuống.

Bọn họ nhìn thấy vận mệnh của ông lão, liên tưởng đến chính bản thân mình.

Đúng vậy, cuộc sống của chúng ta không phải chính là như thế sao?

Vừa gánh chịu sưu cao thuế nặng, vừa cố gắng lao động.

Nhưng mà ngay vào thời điểm lao động thu hoạch được thành quả, còn phải cẩn thận từng li từng tí, bởi vì rất có thể sẽ xuất hiện loại chuyện giống như ông lão bán than gặp phải.

Bọn họ bị ức hiếp quen rồi, nhưng cũng không đại biểu bọn họ sẽ không tức giận, sẽ không thương tâm.

Bọn họ cũng là người.

Vận mệnh bi thảm của ông lão bán than, không phải chính là hình ảnh phản chiếu của bọn họ sao?

“Một xe than đầy nặng hơn ngàn cân, quản sự lấy đi, có tiếc cũng chẳng làm gì được”

Một xe than, nặng hơn ngàn cân, quản sự dứt khoát muốn kéo đi, ông lão là đủ kiểu không bỏ, nhưng lại không thể làm được gì.

Chỉ có thể ngồi chán nản ở đó, ngón tay màu đen che gương mặt, nước mắt từ khe hở chảy ra ngoài.

Ông lão không biết làm sao để vượt qua được ngày đông giá rét này.

Càng không biết nên nói nhưu thế nào với thê tử đang bệnh nằm ở trên giường.

Nhìn thấy một màn này, đột nhiên tiếng khóc của bách tính phóng lớn.

Tiếng khóc chấn động đất trời.

Đây không phải là trải nghiệm của ông lão bán than, mà chính là cảnh ngộ bọn họ gặp phải.

Quá khứ, hiện tại, tương lai của bọn họ, cũng có thể sẽ trải qua chuyện như thế.

Làm sao có thể không đồng cảm sâu sắc được đây?

Bài thơ này của Diệp Ninh, viết không phải là cái gì khác, mà chính là sự khổ cực vô cùng của dân chúng.

Nhưng trên thực tế, bài thơ này còn thiếu một câu cuối cùng.

Một câu cuối cùng là: Nửa xấp lụa hồng và một trượng lụa hoa, buộc trên sừng trâu, xem như là thù lao.

Câu này Diệp Ninh không thêm.

Bởi vì vốn dĩ Lý Tam không có được một đồng thù lao nào, hắn là ngay cả xe bò và than củi đều cùng bị kéo đi.

Có thể nói là làm mọi chuyện đến triệt để.

Vì thế ông lão bán than mới tuyệt vọng như vậy, thậm chí mạo nguy hiểm tính mạng tìm đến Viện giám sát.

“Thơ hay!”

Thái Hướng Cáo là người đầu tiên tán thưởng.

Hắn chắp tay thi lễ với Diệp Ninh.

“Hay cho một bài thơ ông lão bán than, tài hoa của đại nhân, mở ra dòng thủy triều cho thơ từ của Đại Chu ta!”

Chưa từng có người nào dùng loại phương thức chất phác này để trực tiếp mêu tả cảnh ngộ của bách tính tầng dưới cùng.

Ở trong cái nhìn của Thái Hướng cao, bài thơ này xuất hiện là long trời lở đất.

“Chúc mừng đại nhân, mở ra dòng thủy triều của thơ đạo!”

Nhóm văn nhân nhao nhao cong người xuống.

Tâm tình của bọn họ rất phức tạp.

Bởi vì đối với đại đa số người trong bọn họ mà nói, thật ra cũng không biết lão bách tính trải qua cuộc sống như thế nào.

Bây giờ thông qua Diệp Ninh nhìn thấy được, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Hóa ra cuộc sồng của dân chúng, lại là đau khổ như thế.

Chương 89: Ta có một bài thơ, muốn đọc cho các vị nghe (3)

“Diệp Ninh, ngươi đáng chết!”

Cảm động và suy nghĩ của người khác, đổi lấy là sự phẫn nộ trước nay chưa từng có của Uy Vũ Hầu.

Hắn hận!

Bài thơ này xuất hiện, hắn xem như hoàn toàn hủy rồi.

Lúc trước nói rồi, một bài thơ hay, mị lực là vô tận, theo thời gian trôi qua, không chỉ không có mất đi ánh hào quang, ngược lại sẽ càng thêm chói mắt.

Bài thơ ông lão bán than là một bài thơ hay sao?

Nhìn từ góc độ từ ngữ trau chốt hoa lệ, đương nhiên không phải.

Nhưng thơ từ trau chốt từ ngữ hoa lệ là cho người đọc sách đọc, mà ông lão bán than là viết cho bách tính khổ cực.

Dùng từ đơn giản, chất phác, để cho bách tính bình thương nghe là có thể đồng cảm sâu sắc.

Bài thơ này nhất định sẽ lưu truyền trong dân chúng.

Thiên cổ lưu danh.

Giai thoại vạn thế!

Một một câu chuyện thiên cổ lưu danh, vẫn luôn có một nhân vật phản diện như thế.

Mà không hề nghi ngờ gì, người này chính là Uy Vũ Hầu hắn!

Hắn không sợ người khác thóa mạ hắn.

Nhưng cũng không đại biểu, hắn muốn để tiếng xấu lưu danh muôn đời.

Nhất thời chịu mắng, cùng với tiếng xấu lưu danh muôn đời, đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau

Nhưng mà bài thơ này của Diệp Ninh, lại là gắt gao dính hắn lên trên cây cột sỉ nhục này.

Bút của văn nhân, so với đao còn sắc bén hơn!

Uy Vũ hầu nổi giận, hắn sát khí đằng đằng nhìn chằm chằm Diệp Ninh.

"Ngươi đáng chết!"

Uy Vũ Hầu rất hối hận. Vì sao hắn không giết Diệp Ninh ngay lập tức"

Tại sao bản thân lại cho hắn ta cơ hội để làm bài thơ này?

"Họ Diệp kia, ngươi thật là ác độc, thế mà lại chỉ vì một tiện dân nho nhỏ, mà đến huy đi thanh danh vạn thế của ta!"

Ngoài sự tức giận uy Vũ hầu cũng có nổi ủy khuất giống như quản sự Lý Tam.

Cả đời này của hắn làm vô số chuyện xấu.

Nhiều chuyện xấu như thế, đều không thể khiến cho hắn để lại tiếng xấu muôn đời.

Nhưng quản gia trong nhà hắn chỉ cướp một xe than, thế mà lại khiến cho hắn gánh chịu tiếng mắng chửi!

Đây là tâm trạng như thế nào?

Nói oan uổng sao, trên thực tế không oan uổng,

Nhưng đúng là thật sự không đáng như thế!

"Tiện dân?"

Không biết tại sao, Diệp Ninh lại rất tức giận.

Sự tức giận của hắn còn hơn gấp nhiều lần so với Uy Vũ Hầu bị dính lên tiếng mắng chửi muôn đời.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy cách gọi như thế sao?

Tiện dân, tiện dân… vì sao bách tính ở trong thế giới này, lại bị coi thường như thế?

Họ đã làm sai cái gì sao?

Cố gắng làm việc, chăm chỉ lao động, cung dưỡng đám người quan lại áo mũ chỉnh tề, các vương hầu cơ thể béo phì, các tiên nhân cao cao tại thượng.

Những thứ họ hy sinh đều là điều đương nhiên.

Cái chết của bọn họ không có người nào chú ý.

Cuối cùng, còn phải gánh chịu hai chữ "tiện dân".

"Nếu như bách tính là tiện dân, vậy thì ngươi là cái gì?"

Diệp Ninh tức giận mắng Uy Vũ Hầu.

Chính khí cuồn cuộn trong cơ thể hắn thuận theo cảm xúc của hắn mà dâng trào.

Mỗi một chữ nói ra từ miệng của hắn, đều đang vang vọng trong đất trời,

Một cỗ khí thế vô hình, khiến cho một thư sinh yếu đuối như hắn, đột nhiên trở thành hùng hổ dọa người.

"Ngươi có vị trí Hầu tước, cha truyền con nối, nhưng vào mấy chục năm trước thì sao?"

"Lẽ nào tổ tiên của ngươi vừa mới sinh ra đã nhất định là cao cao tại thượng sao?"

"Mỗi một người được gọi là quý nhân, cho dù là Thái Tổ, năm đó cũng là khởi đầu từ dân gian, ngươi mở miệng ra là nói bách tính là tiện dân, tương đương với việc tổ tiên của ngươi cũng là tiện dân!"

Diệp Ninh cười lạnh một tiếng, nói.

"Đối với ta mà nói, nhân vật chính của thế giới này không phải là những người vương hầu công khanh như các ngươi, mà chính là tiện dân ở trong miệng của các ngươi."

"Không có bọn họ, cái mà các ngươi gọi là cao quý đều giống như là lục bình không rễ!"

"Nước có thể nâng thuyền lên cũng có thể làm lật thuyền, người coi thường bách tính, cuối cùng sẽ có một ngày, sẽ phải

trả giá lớn!”

Khi Diệp Ninh nói lời này, trên người của hắn phát ra ánh sáng.

Đây không phải là duy tâm, mà là thật sự phát ra ánh sáng.

Chính khí cuồn cuộn biến thành một tia sáng rực rỡ, mà hắn đứng ở giữa trung tâm ánh sáng.

Mỗi một câu một chữ hắn nói ra, đều giống như là bao gồm thiên hạ vậy, không ngừng vang vọng ở trên đường Thái Bình, trong kinh thành!

Ánh sáng này chói lọi như thế, chói sáng đến mức thậm chí khiến cho sát khí của Uy Vũ Hầu không thể nào đến gần Diệp Ninh.

“Thế mà chính khí cuồn cuộn của người này lại dồi dào như thế, vẫn may là Thánh Viện vẫn bị phong ấn, Nho đạo đã bị chém đứt, nếu không, sợ rằng hắn sẽ trở thành một tôn Đại Nho!”

Trong lòng Uy Vũ Hầu chấn động.

Diệp Ninh còn trẻ như thế.

Ở trong lịch sử có một đại Nho trẻ tuổi như thế sao?

Ánh mắt của hắn càng thêm dữ tợn, bởi vì hắn ý thức được, người giống như Diệp Ninh, nhất định sẽ trở thành kẻ địch của hắn.

Chương 90: Bệ hạ không quản được ta

Không liên quan đến thù hận, đây là sự đối lập về giai cấp.

“Lời nói có hay thế nào đi chăng nữa thì có tác dụng gì? Hôm nay, ngươi đừng mơ dẫn bất cứ người nào ở phủ bản Hầu đi!”

Uy Vũ Hầu giơ cao lòng bàn tay lên, tất cả gia đinh giơ nỏ Đại Hoàng lên, nỏ tiễn phát ra ánh sáng lạnh lẽo, từ phía xa nhắm thẳng vào Diệp Ninh.

“Hôm nay bản quan đến bắt Lý Tam, là đại biểu Viện giám sát đến đây.”

Diệp Ninh chắp tay sau lưng, lạnh lùng nói.

“Nực cười, bản Hầu đến Thiên tử còn không để vào trong mắt, ngươi còn lấy Viện giám sát ra để áp ta? Ngươi cho rằng Viện giám sát vẫn còn là Viện giám sát thời kỳ Thái Tổ sao! Tỉnh lại đi, Viện giám sát đã sớm xuống dốc rồi, chỉ có tên ngốc nhà ngươi, mới bị bệnh thần kinh, dùng danh nghĩa Viện giám sát, ra mặt cho một tiện dân!”

Uy Vũ Hầu liên tục cười lạnh.

Viện giám sát là cái thứ gì?

Hắn căn bản không để vào trong mắt.

Hắn không hề biết, lúc hắn nói ra những lời này, Ngụy Văn Thông, Ngưu Tiến Hỉ cùng với mọi người của Viện giám sát, toàn bộ ngẩng đầu lên.

Trong mắt của bọn họ, có một ánh sáng giống với Diệp Ninh, đang dần dần thức tỉnh.

Chỉ có một mình lão đầu kỳ quái không có hành động gì.

Chỉ là tần suất ngón tay của hắn đập lên trên hộp bất ngờ tăng lên rất nhiều.

Rõ ràng, trong lòng hắn cũng không hề bình tĩnh.

“Ta thân là Ngự Sử Viện giám sát, bảo vệ Luật pháp Đại Chu, là chức trách của ta, bách tính kiện đến cửa, ta sao có thể không quan tâm? Hơn nữa, ngươi mở miệng ra là tiện dân, ta lại cảm thấy, tiện dân ở trong miệng ngươi, cao quý hơn nhiều so với cái ngươi gọi là Hầu tước!”

Diệp Ninh ngẩng đầu nói.

Có lẽ bách tính không có tiền tài, cũng không có quyền thế.

Mỗi một hạt gạo bọn họ ăn, đều là thành quả bản thân chăm chỉ làm việc mà có.

Từ một điểm này, nhân cách của bách tính chính là cao quý.

“Bản Hầu không muốn cãi nhau với ngươi, thiên đường có đường ngươi không đi, địa ngục không cửa lại nhất định xông vào… Vốn dĩ ta muốn thả cho ngươi một con đường, nhưng

mà ngươi không nhận, vậy thì để bản Hầu thay Vũ Hóa Môn, lấy tính mạng của ngươi trước!”

Hắn vừa vẫy tay vừa nói.

Các gia đinh đồng loạt kéo cơ quan.

Soạt!

Nỏ tiễn điên cuồng bắn ra, mục tiêu của nó chính là Diệp Ninh.

Cô nương câm điếc đứng ở trong đám đông căng thẳng, nhưng mà nàng không hề có hành động gì.

Nàng làm đúng.

Nỏ Đại Hoàng là vũ khí có tính sát thương lớn ở trong quân, nhưng mà không giết được Diệp Ninh.

Bởi vì chính khí cuồn cuộn trên người Diệp Ninh lại bạo phát lần nữa.

Nỏ tiễn phá không đi đến, đụng vào lớp bảo vệ, giống như là va phải một bức tường vô hình.

Ba ba ba!

Nỏ tiễn gãy làm đôi, từ trên không rơi xuống đất.

Diệp Ninh sững sờ, sau đó càng thêm tức giận!

Quả nhiên là chính khí cuồn cuộn!

Ta đã biết giữ lại ngươi là họa hoạn mà.

Thứ này Diệp Ninh căn bản không giữ được, bởi vì quân tử không đứng dưới bức tường nguy hiểm, chính khí cuồn cuộn được thiết kế có bản năng bảo vệ chủ nhân.

Làm thế nào đây?

Nỏ Đại Hoàng cũng không giết được hắn!

Diệp Ninh nghiến răng nghiến lợi, nhưng mà hắn không bỏ cuộc.

Diệp Ninh biết phủ Uy Vũ Hầu không thể nào chỉ có một chút thực lực này.

Hắn tùy ý bật ra tiếng cười, nói.

“Uy Vũ Hầu, chỉ có một chút thực lực thế này thôi sao?”

Đây chính là khiêu khích!

Uy Vũ Hầu giật giật khóe mắt, chuẩn bị tấn công lần nữa.

Nhưng chính là vào lúc này, cuối cùng Lưu Cẩn cũng đuổi đến.

“Thánh chỉ đến!”

Nhìn thấy cảnh tượng này, cuối cùng Cơ Minh Nguyệt cũng thở phào một hơi.

Thánh chỉ của nàng, rốt cuộc vào thời khắc quan trọng nhất cũng đến rồi.

“Bệ hạ có chỉ, chuyện này xem như kết thúc, hai bên không được nhắc đến nữa, tất cả tổn thất của phủ Uy Vũ Hầu, sẽ do trong cung gánh chịu… Còn về Diệp Ninh, lập tức trở về Viện giám sát, không có thánh chỉ, không được đi ra ngoài!”

Thánh chỉ của Cơ Minh Nguyệt ngắn gọn đúng trọng tâm.

Nàng dàn xếp ổn thỏa.

Lưu Cẩn thở hồng hộc đọc xong, cuối cùng mọi chuyện cũng coi như kết thúc đúng không?

Sau đó, hắn nhìn thấy khuôn mặt đen sì của Uy Vũ Hầu.

“Bản Hầu không đồng ý!”

Khuôn mặt Uy Vũ Hầu hung dữ.

“Người này mượn danh nghĩa điều tra án, ý đồ cố ý làm nhục phủ Uy Vũ Hầu ta, hủy hoại thanh danh của ta, thù này không đội trời chung, không giết tên tặc này, ta nhất định sẽ không bỏ qua!”

Uy Vũ Hầu muốn tức điên rồi.

Lúc này muốn dàn xếp ổn thỏa?

Vậy không phải là bản Hầu thất bại thê thảm sao!

Vớ vẩn!

Ở trong đất trời này làm gì có chuyện nào tốt như thế!

Uy Vũ Hầu hắn tuyệt đối không phải là người dễ động vào như thế, hôm nay không nhìn thấy máu là chuyện không thể nào.

Lưu Cẩn sững người, hắn không ngờ được, thế mà Uy Vũ Hầu lại dám kháng chỉ.

“Hỗn xược!”

Cơ Minh Nguyệt cũng tức giận.

Hay cho một Uy Vũ Hầu, ở trước mặt tất cả mọi người kháng chỉ, đây là không cho nàng một chút thể diện nào.

Chương 91: Bệ hạ không quản được ta (2)

Đúng vào lúc nàng tức giận, nàng lại nghe thấy một giọng nói.

Là giọng nói của Diệp Ninh.

Thế mà hắn còn tức giận hơn cả Uy Vũ Hầu?

“Bản quan cũng không đồng ý!”

Sắc mặt Diệp Ninh đen như đáy nồi, trong lòng ngập tràn tiếng mắng chửi.

Ta khó khăn lắm mới chọc giận được Uy Vũ Hầu.

Trước mắt sắp lấy bản lĩnh thật sự ra để giết ta.

Lúc này ngươi bảo ta quay về, vậy thì không phải là gần ăn lại hỏng sao.

Cẩu Hoàng đế!

Thế mà ngươi lại muốn đâm sau lưng ta.

Diệp Ninh hận đến nghiến răng.

Cẩu Hoàng đế đâm sau lưng hắn đã không phải là chuyện một lần hai lần rồi.

Mỗi một lần hắn sắp thành công, cẩu Hoàng đế này vẫn luôn chen ngang một tay.

“Diệp đại nhân, tại sao ngài cũng không đồng ý vậy…”

Cả người Lưu Cẩn đều tê dại, cả mặt hắn khóc đến nhăn nhó, chỉ cảm thấy ở trong ở ngoài đều không phải là người.

Uy Vũ Hầu không đồng ý rất bình thường.

Nhưng Diệp Ninh thì sao?

Lẽ nào ngươi không nhìn ra được bệ hạ là đang bảo vệ ngươi sao?

Cùng một nghi hoặc như thế, Uy Vũ Hầu cũng có.

Đám người của Viện giám sát, cùng với những người đọc sách và bách tính vây xem, cũng là cả mặt khó hiểu.

"Ta không đồng ý, là bởi vì chuyện ta cần làm vẫn chưa hoàn thành."

Diệp Ninh chỉ vào lý Tam, nói.

"Hắn phạm pháp, ta phải bắt hắn trở về Viện giám sát."

Lưu Cẩn cầm thánh chỉ.

"Nhưng mà bệ hạ đã nói rồi, bảo ngài từ bỏ."

Diệp Ninh lắc đầu, nói rõ ràng.

"Bệ hạ cũng không quản được ta!"

Cái gì?

Câu nói này có chút đại nghịch bất đạo rồi.

Nhưng mà Diệp Ninh đã sớm có lý do thoái thác, hắn nhìn sang Thái Hướng Cao, hỏi.

"Thái huynh, điều đầu tiên trong Luật Đại Chu mà Thái Tổ định ra là gì?"

Thái Hường Cao thuộc như lòng bàn tay, lập tức trả lời.

"Điều đầu tiên Viện giám sát có quyền chấp pháp, khi Viện giám sát chấp pháp, bất cứ người nào cũng không được ngăn cản!"

Diệp Ninh gật đầu, nói.

"Nghe thấy chưa? Đây là quy củ do Thái Tổ định ra."

Lưu Cẩn lau mồ hôi trên trán, hết nước hết cái khuyên bảo nói.

“Đại nhân, cầu xin ngài đừng cứng ngắc công nhận điều đó nữa được không? Thái Tổ đã sớm mất nhiều năm rồi, chỉ ý của bệ hạ, mới là thứ ngài nên phục tùng.”

Nghe thế, Diệp Ninh cười lạnh, nói.

“Vậy được, ngươi bảo bệ hạ ban bố một đạo thánh chỉ, nói là những quy định Thái Tổ định ra, đều là lời thừa, hoàn toàn không cần tuân thủ.”

Lưu Cẩn bị những lời này dọa cho run rẩy.

“Đây làm sao được?”

Sắc mặt Cơ Minh Nguyệt cứng lại.

“Diệp Ninh này…”

Chỉ nghe nói Luật pháp của tổ tông là không được thay đổi.

Nàng chưa bao giờ nghe nói có Hoàng đế nào dám nói quy củ quân vương lập quốc định ra đều là lời vớ vẩn…

Đương nhiên nàng không dám nói lời nói này.

Nhưng trong lòng nàng đúng là đang tràn ngập oán thán với Thái Tổ, vì sao lại cho Viện giám sát loại đặc quyền như thế?

Không sai, Viện giám sát chính là có loại quyền lực này!

Trong những quy củ Đại Chu Thái Tổ định ra, Viện giám sát là có được quyền ưu tiên tuyệt đối, Viện giám sát phục tùng hoàng quyền, nhưng không làm theo một cách mù quáng.

Công lý và chính nghĩa của thế gian, lớn hơn hoàng quyền.

Cho dù là Hoàng đế muốn bao che, vậy thì cũng không được.

“Diệp đại nhân của ta ơi, coi như ta cầu xin ngài, thật đó, ngài cần gì phải vì lão bách tính bình thường, mà bỏ mạng của mình vào đó chứ?”

Lưu Cẩn dứt khoát quỳ xuống.

Hắn thật sự không muốn nhìn thấy Diệp Ninh chết ở đây.

“Lại đến rồi, lại lấy thân phận ra để nói chuyện.”

Diệp Ninh lắc lắc đầu, có chút bi ai, lại vừa có chút bất lực.

Không có cách nào cả, người của thế giới này, thật ra cách nghĩ đã được định hình rồi.

Trong thời gian ngắn, thật sự rất khó thay đổi.

“Các ngươi vẫn luôn cảm thấy, ta đang vô cớ gây chuyện, chỉ là một chuyện nhỏ vớ vẩn, vì sao ta nhất định phải lên dây thép cứng.”

“Cho dù trong lòng các ngươi đều rõ, điều ta làm là đúng, nhưng mà các ngươi vẫn là nghĩ như thế.”

“Ta cho rằng, các ngươi sai đến không hợp thói thường.”

Diệp Ninh hít sâu một hơi, hắn nhìn xung quanh.

“Ở trong mắt của ta, Đại Chu Thái Tổ là anh hùng chân chính, bởi vì ông ấy biết, thuận theo thời gian lịch sử, đế quốc này rồi sẽ suy tàn.”

“Vì thế ông ấy đã thành lập Viện giám sát.”

“Viện giám sát là cô độc, bởi vì có rất nhiều lúc, Viện giám sát là đang tuyên chiến với tất cả bất công và định kiến ở trong thiên hạ này… Vì thế, Viện giám sát gần như biến mất.”

Mọi người nghe xong câu nói này, trong lòng nói.

Trên thực tế không phải gần như biến mất, mà là đã biến mất rồi.

Nếu như không có Diệp Ninh ngươi, có ai còn nhớ đến Viện giám sát?

Cũng chỉ có ngươi mới còn coi những quy củ đó của Viện giám sát là chuyện nghiêm túc.

“Đạo trị quốc, là nằm ở công bằng công chính.” Diệp Ninh tiếp tục nói.

“Một lần thi pháp không công chính, hậu quả của nó còn hơn gấp mười lần phạm tội!”

Chương 92: Nhiều lần đâm sau lưng đến từ Viện giám sát

“Bởi vì phạm tội cũng giống như làm ô nhiễm nguồn nước.”

“Mà việc thực thi pháp luật không công chính, chính là nguyên nhân của việc ô nhiễm!”

Diệp Ninh bước lên phía trước.

Hắn nhìn tất cả mọi người trầm ngâm, rồi lại lần nữa mở miệng.

“Các ngươi vẫn luôn cảm thấy, ta không nên vì một chuyện nhỏ này, vì một người, mà náo ra động tĩnh lớn như thế.”

“Nhưng mà vốn dĩ suy nghĩ của các ngươi là sai lầm.”

“Thi hành pháp luật, không phân lớn nhỏ, được pháp luật bảo vệ, dù là đại quan hiển quý, hay là lê dân bách tính, đều giống như nhau!”

“Pháp lệnh chính là quốc trị, pháp lệnh không nghiêm thì nước sẽ loạn!”

“Đây, chính là ý nghĩa tồn tại của Viện giám sát!”

Luật không quý, dây không uốn cong.

Đây là ý nghĩa tinh thần đích thực của pháp trị.

Đáng tiếc người ở thế giới này không hiểu.

Đại Chu Thái Tổ hiểu, vì thế ông ấy mới có thể mở ra một thịnh thế trước nay chưa từng có.

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

Nếu như Diệp Ninh chỉ là nói, có lẽ bọn họ có thể còn không thể lĩnh ngộ được ý nghĩa đích thực trong đó.

Nhưng mà Diệp Ninh không chỉ nói, mà còn làm.

Hắn là thật sự dùng tính mạng để bảo vệ sự uy nghiêm của Luật pháp.

Đây là lời nói và hành động mẫu mực.

Đây là thời khắc cảm động nhất.

Trong lòng những người vây quanh phảng phất như được tẩy rửa.

“Diệp đại nhân, hắn là muốn nói với chúng ta, mạng của quyền quý cũng là mạng, mạng của bách tính cũng là mạng, giữa hai người không có gì khác biệt cả.”

“Ông lão bán than dựa vào một xe than này để vượt qua mùa đông, bị người khác cướp mất, chuyện này tương đương với giết người.”

“Phạm pháp chính là phạm pháp, cho dù nhìn nó có vẻ tầm thường, nhưng vẫn phải trả giá lớn.”

Càng ngày càng có nhiều người suy nghĩ.

Bọn họ có được một kết luận khiến người khác khó có thể tin.

“Diệp đại nhân là muốn dùng cái chết của bản thân mình, để thể hiện sự uy nghiêm của pháp luật!”

Nhất thời, không biết là có bao nhiêu người nước mắt giàn dụa.

“Diệp công!”

Không biết là ai hét lên một tiếng này

Sau đó là âm thanh giống như núi hô biển gào.

“Diệp công!”

“Diệp công!”

“Diệp công!”

Cách xưng hô “công” này, người đọc sách không được gọi loạn.

Bình thường chỉ có lão nhân có cống hiến phi phàm, mới có thể được tôn trọng là “công”.

Nhưng bây giờ Diệp Ninh đã có được vinh dự như thế.

Tất cả mọi người đều cho rằng hắn đáng được như thế.

Bởi vì đây là thứ hắn dùng tính mạng của mình đổi lại.

“Ngươi muốn dùng máu của mình, để cho tất cả mọi người hiểu được ý nghĩa của pháp trị…”

Cơ Minh Nguyệt từ từ nhắm mắt lại.

Nàng biết, bản thân nàng không khuyên được Diệp Ninh nữa.

Người như thế, thật sự là quá cố chấp rồi.

Hành động của hắn quang minh chính đại, đi đường đường chính chính, giơ cao danh nghĩa của Thái Tổ… Điều này khiến

nàng sao còn có thể ngăn cản?

Lần đầu tiên trong đời, nàng hoàn toàn bó tay không còn cách nào với một người.

Thậm chí nàng bắt đầu hối hận rồi.

Sớm biết như thế, vậy thì không điều hắn đến Viện giám sát nữa.

Nhưng chuyện này có thể trách nàng sao?

Ai có thể ngờ được, Diệp Ninh đến nơi rách nát như Viện giám sát cũng có thể gây ra mưa gió.

Nghe âm thanh núi hô biển gào, trái tim Diệp Ninh đập thình thịch.

Hắn rất kích động.

Không phải bởi vì tiếng hoan hô.

Mà là cuối cùng hắn cũng sắp chết rồi.

Diệp Ninh đi lên phía trước, tiếp tục đi lên phía trước.

Hắn nói lời cuối cùng hắn muốn nói.

“Ta có một ước mơ, nguyện cho những người trẻ tuổi của Đại Chu đều thoát khỏi nơi lạnh giá, chỉ cần muốn đi lên phía trước, thì không cần phải nghe những lời bàn tán của thiên hạ. Việc có thể làm thì làm, có thể lên tiếng thì lên tiếng. Có một phần nhiệt huyết, phát sáng một hồi. Giống như đom đóm vậy, cũng có thể ở trong bóng tối phát ra một chút ánh sáng, mà không cần phải chờ đợi ngọn đuốc.”

Sau đó, hắn đứng trước cửa Hầu phủ, hiên ngang nói.

“Uy Vũ hầu, đến giết ta đi!”

Giống như một trận đấu tay đôi.

Nhưng nhìn nó có vẻ không hề công bằng.

Bởi vì Diệp Ninh chỉ có một người mà thôi.

Nhìn bóng lưng của hắn, vô số người đọc sách nước mắt giàn dụa.

Cơ Minh Nguyệt cũng không kìm chế được nữa.

“Người đâu!”

Nàng ngẩng cổ lên, không muốn để cho nước mắt ở trong mắt chảy ra ngoài.

“Sử dụng ám tử trong kinh thành, dùng tốc độ nhanh nhất đi đến phủ Uy Vũ Hầu, cứu Diệp Ninh!”

Diệp Ninh đã liều hết tất cả rồi.

Hắn muốn dùng máu của bản thân mình, để bảo vệ Pháp luật Thái Tổ đích thân định ra.

Cơ Minh Nguyệt không thể nào thuyết phục được bản thân đứng yên bên ngoài.

Nàng nhất định phải ra tay, cho dù bởi vì thế mà bại lộ phần nội tình bên trong, nhưng nàng cũng không tiếc bất cứ giá nào để làm chuyện này!

“Có một phần nhiệt huyết, phát sáng một hồi…”

Ở trong Xuân Phong Lâu, tiếng đàn đột ngột dừng lại.

Tiêu Thiển Thiển không đến hiện trường, nhưng mà lại biết rõ tất cả những chuyện đang xảy ra.

Chương 93: Nhiều lần đâm sau lưng đến từ Viện giám sát (2)

Nàng mỉm cười nhẹ, đẩy cổ cầm mà mình yêu thích sang một bên.

“Người muốn đi đâu?”

Lục Trúc lo lắng hỏi.

“Diệp Ninh quá ích kỷ rồi, hắn cho rằng bản thân mình là ánh sáng duy nhất của Đại Chu sao? Ta phải đi nói cho hắn biết, hắn không nên chết như thế.”

Tiêu Thiển Thiển rất nghiêm túc nói.

Sau đó cả người nàng lóe lên một cái, lập tức biến mất tại chỗ.

Trong phủ tể tướng.

Liễu Tam nguyên, cũng thông qua pháp khí kính nhìn thấy tất cả một màn này, mạnh mẽ đứng lên.

Hai mắt hắn đỏ hồng, khóe mắt có vệt nước mắt rõ ràng, đó là hắn vừa mới khóc.

“Cha, con phải đi giúp Diệp huynh!”

Liễu Thận từ từ mở mắt ra, ông lắc lắc đầu.

“Đừng đi nữa.”

“Đã quá muộn rồi.”

“Con không phải người tu hành, con đi cũng không giúp được gì.”

Liễu Tam Nguyên lắc lắc đầu, nói.

“Con biết con đi có thể không giúp được gì, nhưng mà con vẫn muốn đi, bởi vì con cứ như thế ở trong nhà, coi nhu không có chuyện gì xảy ra, vậy thì chính bản thân con sẽ cảm thấy ghê tởm bản thân mình, con không muốn hối hận cả đời.”

Liêu Thận lại lắc đầu lần nữa.

“Đừng đi nữa.”

Nhưng mà Liễu Tam Nguyên không nói gì nhiều.

Hắn bước từng bước lớn ra ngoài.

Liễu Thận không ngăn cản, ông ngây người ngồi hồi lâu, trong mắt hiện lên một vẻ vui mừng thanh thản.

Đúng thế, nếu như không đi, sẽ hối hận cả đời.

Thật ra ông cũng muốn đi, nhưng mà ông đã già rồi, còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Ví dụ như…nếu như Diệp Ninh chết rồi, vậy thì ông phải báo thù cho hắn!

Không biết từ bao giờ, tiểu cô nương câm điếc đã đi đến phía trước đám người.

Trong lòng bàn tay nàng, có ánh sáng màu xanh đang chuyển động.

Đây là pháp thuật mạnh nhất mà trước mắt nàng nắm giữ.

Nàng không thể nào cho phép Diệp Ninh chết.

Nếu như Diệp Ninh nhất định phải chết, vậy thì nàng nhất định sẽ chết trước hắn.

Uy Vũ Hầu cảm nhận được áp lực.

Bắt đầu từ lúc Diệp Ninh nói lời nói đó, toàn bộ cảm giác của hắn đã thay đổi.

Dường như thứ hắn đối mặt không phải chỉ đơn thuần là một mình Diệp Ninh.

Giống như là có hàng ngàn hàng vạn người, đang đứng ở đằng sau hắn.

Nhưng như thế thì sao?

Uy Vũ Hầu không hề sợ hãi.

“Sau lưng ta dựa vào Quần Ngọc Các, trong thiên hạ này không có người nào dám động vào ta! Diệp Ninh ngươi cao thượng đúng không, được, vậy thì ta sẽ giết ngươi!”

Đây là đã kích phát tâm lý phản nghịch của Uy Vũ hầu.

Diệp Ninh nhất định phải chết!

Hắn phải dùng máu của Diệp Ninh, để bảo vệ tôn nghiêm của Hầu phủ!

Pháp luật cái gì đó, công nghĩa cái gì, đều là vớ vẩn!

Thiên hạ này là thiên hạ của tiên môn!

Những lời tiên môn nói, chính là pháp luật!

Đấu với phủ Uy Vũ Hầu ta, đó chính là đấu với tiên môn!

“Giết!”

Uy Vũ Hầu hạ lệnh.

Các gia đinh của Hầu phủ, mạnh mẽ xông ra ngoài.

Bọn họ được huấn luyện bài bản, sát khí hừng hực, không thua gì những biên quân tinh nhuệ trải qua hàng trăm trận chiến.

Tiếng giết chấn động trời đất, trực tiếp xông về phía Diệp Ninh.

Đây vẫn chưa phải kết thúc, đúng vào khoảnh khắc bọn họ xông ra ngoài, trong Hầu phủ có bốn người bay ra.

Bốn người này, đeo mặt nạ sắt, dáng người cao khoảng hai mét, cơ bắp cuồn cuộn, giống như núi thịt.

Đây là thiết thi!

Có không ít người nhận ra được nội tình của bốn người này.

Bọn họ không phải là người sống, mà là Quần Ngọc Các dùng phương pháp bí mật luyện ra thiết thi này.

Dùng thi thể của cao thủ võ đạo cùng với những nguyên liệu tinh luyện quý hiếm để chế tạo ra.

Thiết thi nước lửa không xâm nhập được, đao thương không làm được gì, chiến lực của một thiết thi có thể đấu với ngàn quân.

Bốn thiết thi, tương đương với một quân đội nhỏ!

"Đến rồi đến rồi!"

Diệp Ninh điên cuồng vui mừng.

Lại là hương vị khiến người khác ngất ngây đó.

Đây là khí tức của cái chết!

Lần này, cuối cùng ta cũng chết rồi đi?

Chính khí cuồn cuộn cùng lắm là có thể bảo vệ được hắn không bị các gia đinh chém chết, nhưng không thể nào ngăn cản được thiết thi.

Nhưng không phải nói chính khí cuồn cuộn không mạnh, mà là Diệp Ninh không phối hợp.

Hắn không muốn dùng chính khí cuồn cuộn, chính khí cuồn cuộn chỉ có thể dựa vào bản năng tự vệ, vậy thì có thể phát huy ra được bao nhiêu uy lực?

"Hỗn xược, Viện giám sát xử lý vụ án, ai dám ngăn cản!"

Đúng vào lúc Diệp Ninh đang điên cuồng vui mừng, tự cho rằng lần này hắn nhất định sẽ chết.

Một tiếng hét như trâu gầm vang lên.

Thế mà lại là Ngưu Tiến Hỉ.

Hai tay hắn giang ra, nhanh chóng phồng lên giống như là thổi bong bóng vậy.

Phù!

Trong chớp mắt quần áo của hắn rách nát.

Ngưu Tiến Hỉ biểu diễn "tự xé quần áo" ở trước mặt mọi người, trở thành một con quái vật.

Cao đến gần ba mét, một người mà giống như một tòa lầu các di động.

Trên thắt lưng hắn, đeo một cái lệnh bài màu đen.

Bên trên viết ba chữ Ngưu Thông Phán!

Cái này là lệnh bài đại biểu cho thân phận của Viện giám sát, lúc trước đó là sự sỉ nhục của hắn.

Chương 94: Nhiều lần đâm sau lưng đến từ Viện giám sát (3)

Mà bây giờ, lại trở thành niềm tự hào lớn nhất của hắn.

Có lẽ hắn đến Viện giám sát, không phải là trừng phạt, mà là sự yêu thương của ông trời giành cho hắn!

Ngưu Tiến Hỉ ta may mắn ba đời, có thể đi theo Diệp đại nhân

Lòng hào hùng chinh chiến sa trường, huyết chiến bốn phương đó lại lần nữa trở lại rồi.

Thông Phán Viện giám sát, Ngưu Tiến Hỉ.

Giết thẳng vào trận địch!

Dù sao cũng là người lật đổ Hoàng Long, lão tướng trong quân chiến đấu vạn dặm, hắn đối mặt với những gia đình này, giống như người lớn bắt nạt trẻ nhỏ.

Chỉ trong chốc lát, giết cho bọn họ gào khóc thảm thiết!

"Chuyện gì vậy?"

Nụ cười trên miệng Diệp Ninh cứng lại.

Hắn nhìn về phía Ngưu Tiến Hỉ bất ngờ thay đổi, uy phong lẫm liệt.

Trong lòng… dần dần trầm xuống.

Không phải?

Thế này mà ta cũng có thể lật xe?

Tên mập đáng chết, ngươi cũng đến đâm sau lưng ta?

Lẽ nào lần này, ta vẫn là không chết được sao?

Không!

Tuyệt đối không thể nào!

Diệp Ninh nhìn về phía bốn thiết thi kia.

Đây mới là boss chân chính!

Bốn thiết thi từ trên không bay đến, bọn chúng không có linh trí, chỉ có bản năng giết chóc.

Sau khi Uy Vũ hầu hạ chỉ lệnh, bọn chúng sẽ không có chút nào do dự lao đến giết Diệp Ninh.

"Lần này chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì nữa chứ?"

Diệp Ninh trông chờ mòn mỏi.

Hận không thể khiến cho bốn thiết thi kia bay nhanh một chút.

Nhưng mà…

Chính vào lúc thiết thi kia sắp đến nơi, lại có một tiếng gầm thét phát ra từ phía trận thế của Viện giám sát.

"Ha ha ha, Viện giám sát không chỉ có một mình đại nhân, còn có Ngụy Văn Thông ta!"

Oanh!

Đao rút ra khỏi vỏ, phát ra âm thành giòn giã.

Tiếp đó, Ngụy Văn Thông bay thẳng lên trời!

Lúc trước đôi mắt của hắn đã từng mơ hồ nghi hoặc, lúc này lại phát ra ánh sáng chói lọi giống như mặt trời thiêu dốt.

Thắt lưng của hắn đeo lệnh bài của mình.

Thông Phán: Ngụy!

"Ôi trời, tình huống gì vậy!"

Cả người Diệp Ninh hoàn toàn ngẩn ra.

Mẹ nó, thế mà ngươi cũng đâm sau lưng ta?

Hắn hoài nghi có phải là hắn đã trúng tà rồi không, tất cả những thứ nhìn thấy đều là ảo giác.

Không phải nói Viện giám sát đều là một đám vô tích sự sao?

Tại sao lại một người so với một người còn mạnh hơn vậy?

Lúc trước có tên mập đáng chết nhúng tay, phía sau lại có một tên quỷ rượu cho thêm một kích.

Hôm nay, Diệp Ninh liên tục bị đâm sau lưng.

Khiến cho cả người hắn đều tê dại.

"Cố lên!"

Hắn đang cổ vũ cho thiết thi.

Thiết thi này nhìn có vẻ rất hung dữ, lại là bảo vật do người tu hành luyện ra, còn là bốn đánh một, thế này cũng không thể thua đi?

Sau đó hắn nhìn thấy cảnh tượng hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Bùm!

Ngụy Văn Thông chém ra một đao.

Đao mang dài mấy chục mét.

Trực tiếp chém một thiết thi ra làm hai.

Hắn bay ở trên không trung, những nơi trường đao đi qua, thiết thi khó có thể chống lại.

"Diệp Ninh!"

Trong lòng uy Vũ Hầu đau đớn tức giận.

Hắn thật sự là tổn thất thảm trọng rồi!

Gia đinh hắn vất vả bồi dưỡng.

Thiết thi hắn cầu xin được từ trong tiên môn.

Cứ như thế mà tổn thất rồi!

"Ngươi đúng thật là hèn hạ vô sỉ, tại sao thế gian lại có kẻ nham hiểm như ngươi chứ, rõ ràng thủ hạ của ngươi có nhiều

kẻ mạnh như thế, thế mà, thế mà ngươi lại giả heo ăn thịt hổ!”

Uy Vũ Hầu tức đến nhảy lên.

Diệp Ninh xòe hai tay.

Chuyện này không liên quan gì đến ta?

Ta cũng rất tuyệt vọng có được không hả.

Có ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là đã xảy ra cái gì rồi không, thủ hạ phế vật của ta, tại sao lại lắc mình biến hóa thành cao thủ rồi, hắn nghiến răng nghiến lợi nói.

“Ta liều với ngươi!”

Hắn lấy ra một con dao găm, cắt lòng bàn tay.

Dường như máu tươi của hắn có một ý nghĩa đặc biệt nào đó.

Quả nhiên như thế, trong phủ Uy Vũ Hầu, có một luồng khí tức mạnh mẽ thức tỉnh.

Ao ô!

Sau đó, lại là một tiếng gầm thét đáng sợ.

Tiếp theo, một con sói khổng lồ cao đến năm mét, từ trong Hầu phủ bước ra ngoài.

Hai mắt của con sói đỏ như máu, mũi phun ra hai luồng khí thô màu trắng.

Sắc mặt Uy Vũ Hầu trắng bệch, ngón tay chỉ vào Diệp Ninh nói.

“Giết hắn, số lễ vật năm nay tăng gấp đôi!”

Trong mắt con sói khổng lồ hiện ra ý khát máu càng nồng đậm hơn.

Nó chạy về phía trước, gió rít gào dưới đôi chân màu đen.

Đây là… yêu thú!

“Thế mà phủ Uy Vũ Hầu lại nuôi một con yêu thú!”

Tất cả mọi người đều chấn kinh.

Vẫn biết phủ Uy Vũ Hầu không đơn giản, nhưng không ngờ được thế mà đến yêu thú cũng có.

Lần này, xem như là Uy Vũ Hầu đã cược hết tất cả vào rồi.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Ninh điên cuồng vui mừng.

“Ha ha ha, Uy Vũ Hầu, ngươi đúng thật là phúc tinh của ta!”

Vốn dĩ hắn cho rằng Uy Vũ Hầu đã không còn gì nữa rồi.

Không ngờ được thế mà còn giấu một con đường này.

Diệp Ninh quan sát một chút, Ngưu TIến Hỉ đang chém giết, không thoát ra được

Chương 95: Nhiều lần đâm sau lưng đến từ Viện giám sát (4)

Ngụy Văn Thông đại chiến với thiết thi, bay có chút xa rồi, trong thời gian ngắn cũng không quay về được.

Ừm, rất tốt, tuyệt vời!

Lần này, không có người nào có thể đâm sau lưng ta nữa đi?

Diệp Ninh để đảm bảo mọi thứ ổn thả, thậm chí còn chủ động bước về phía con sói khổng lồ.

Sau đó…

Hắn nghe thấy một tiếng thở dài.

“Kiếm phong cũng đã mười năm rồi, cuối cùng vẫn phải ra tay, cũng được, cũng được!”

Chỉ nhìn thấy dáng vẻ khác thường của lão đầu kỳ quái đó.

Hắn từ từ mở chiếc hộp đen mà mình mang theo.

Chính vào khoảnh khắc chiếc hộp mở ra, một đạo tia sáng màu xanh bùng nổ bật ra.

Giống như là đã bị kìm nén đã lâu, nhìn như thế nào cũng đều có một hương vị không kịp chờ dợi.

Oanh!

Đây là… phi kiếm!

Đừng nói là người ngoài, cho dù là người của Viện giám sát, khi nhìn thấy lão đầu kỳ quái tung phi kiếm ra, đều là cả mặt

kinh nghi. Ai cũng không nói rõ được lão đầu kỳ quái đến Viện giám sát từ lúc nào, dù sao khi bọn họ đến, lão đầu kỳ quái đã ở đó rồi.

Viện giám sát người đến người đi, có người mới đến, cũng có người rời đi.

Người mới đến đều là bị chèn ép.

Người rời đi phần nhiều đều là tuyệt vọng với quan trường, phẫn nộ với công việc của mình mà từ bỏ, treo ấn rời đi.

Nhưng không cần biết là người đến người đi, lão đầu kỳ quái vẫn luôn ở đó.

Lúc nào bên người hắn cũng mang theo cái hộp đen, từ trước đến giờ chưa từng nhìn thấy hắn mở ra, hắn cũng không nhắc đến chuyện này với ai.

Nhưng mà hôm nay mới biết, thế mà chiếc hộp đó lại là hộp kiếm.

Ở bên trong giấu một thanh phi kiếm mà xanh, ẩn giấu mấy chục năm, rồi sẽ có ngày lộ ra phong mang!

Dù sao thì phi kiếm cũng khác với sắt thép bình thường.

Khi kiếm bay ra, bắn ra luồng khí vô cùng sắc bén.

Đây là đã kìm nén mười mấy năm, giải phóng ra "khí tức u uất".

Kiếm khí phóng tận lên trời xuyên qua tầng mây.

Kiếm quang chiếu sáng bầu trời.

Chỉ nhìn thấy dưới ánh sáng màu xanh xoay vòng, con sói khổng lồ đó giống như là vô cùng sợ hãi, phát ra một tiếng hú chói tai.

Dường như nó muốn chạy trốn.

Nhưng mà đã muộn rồi.

Tốc độ của phi kiếm rất nhanh, trực tiếp đâm thẳng vào cái miệng lớn của nó, sau đó đâu xuyên thẳng ra phía sau đầu.

Con sói khổng lồ phát ra tiếng hú thảm thiết, cơ thể to lớn ngã xuống dưới đất bùn.

Một kiếm chém yêu sói.

Lão đầu kỳ quái giống như chỉ là làm một chuyện bình thường không có gì đáng nhắc đến, hắn đưa tay ra, để cho bảo kiếm không tình nguyện bay trở về ấn vào trong hộp kiếm.

“Ra tay với Viện giám sát, đáng chém!”

Hắn lãnh đạm nói.

Lấy lệnh bài ở trong túi ra, bản thân cúi đầu xuống nhìn.

Bên trên viết.

Võ Thông Phán.

Nếu như nói “biểu diễn” của Ngụy Văn Thông Ngưu Tiến Hỉ khiến người khác nhìn Viện giám sát với một con mắt khác.

Vậy thì phi kiếm của lão đầu kỳ quái, trong chớp mắt trở thành thâm sâu khó lường!

“Đây mới là thực lực chân chính của Viện giám sát sao?”

“Hay cho một Viện giám sát, lừa dối được tất cả người trong thiên hạ!”

“Diệp đại nhân hồng phúc tề thiên, có những cánh tay này, bất luận hắn làm việc gì, đề sẽ có tự tin hơn nhiều.”

Đôi mắt đỏ của con sói chảy ra máu tươi, trong chớp mắt biến thành tro bụi, trong lòng những người đứng xung quanh vây xem chấn động, xôn xao nghị luận.

Đây đúng thật là không ngờ được.

Viện giám sát im hơi lặng tiếng nhiều năm như thế, nhưng vừa xuất hiện đã khiến người khác kinh ngạc!

Có ba đại cao thủ này ở đây, uy thế của họ đã làm lu mờ những người khác.

“Hay lắm, một người võ giả nhất phẩm, một người truyền thừa huyết mạch đặc biệt, một người kiếm tu đã bước vào cảnh giới Chân Nhân…”

Bóng người Tiêu Thiển Thiển ở trên một lầu các ở phía xa xuất hiện trong không trung, trong đôi mắt của nàng tràn ngập chấn kinh.

Chỉ một Viện giám sát nho nhỏ thế mà lại tàng long ngọa hổ.

Mà nàng thân là ti chủ Mật Điệp Ti, thế mà lại không biết một chút nào.

“Hay lắm, Diệp đại nhân có biết chuyện này không?”

Không biết từ lúc nào Lục Trúc đã đi theo đến đây, lên tiếng hỏi.

“Rõ ràng là hắn không biết.”

Tiêu Thiển Thiển cười nói.

Nhìn từ biểu hiện lúc trước của Diệp Ninh, điều này không khó để phán đoán ra.

“Nghĩ cũng đúng, ngay cả bệ hạ cũng không biết trong Viện giám sát có mấy người cao thủ này, thì làm sao hắn có thể biết được chứ?” Lục Trúc rất khó tin, nói: “Vậy thì hắn đúng là hồng phúc tề thiên.”

Đúng thế, chuyện này chỉ có thể dùng hồng phúc tề thiên để hình dung rồi.

Vốn dĩ là cục diện nhất định sẽ chết, kết quả Viện giám sát vẫn luôn bị người khác xem thường, ngược lại trở thành chìa khóa phá vỡ thế cục này.

Cái này có thể nói cái gì đây?

Chỉ có thể nói là Diệp Ninh là người con được ông trời yêu thích nhất.

Diệp Ninh đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, Tiêu Thiển Thiển dẫn theo Lục Trúc quay trở về.

Chương 96: Tự ta đâm vào sau lưng ta

Những ám tử mà Cơ Minh Nguyệt phát động, cũng lặng lẽ không một tiếng động quay trở lại.

Cơ Minh Nguyệt quan sát tất cả những chuyện này đầu tiên là thở phào một hơi.

Bởi vì hôm nay Diệp Ninh không có nào có nguy hiểm gì nữa.

Đây là chuyện tốt.

Nhưng ngay sau đó, nàng lại có cảm giác đau đầu.

“Viện giám sát này, có chút không dễ xử lý…”

Suy nghĩ một chút về ý nghĩa ban đầu của nàng đi.

Lúc đầu điều Diệp Ninh đến Viện giám sát, chính là muốn biến tướng bảo vệ hắn, làm nhạt bớt sự tồn tại của hắn.

Nhưng kết quả thì sao?

Diệp Ninh áo trắng qua đường, dám làm chuyện gan lớn bằng trời này, bây giờ hắn có một đám thuộc hạ đắc lực, vậy thì còn lợi hại rồi?

Còn có chuyện gì là hắn không dám làm không?

Cơ Minh Nguyệt cho rằng nàng là thật sự làm sai việc này rồi.

Không nên xem thường Viện giám sát này.

Sự xem trọng của Thái Tổ đối với Viện giám sát, còn đúng thật là có đạo lý của Thái Tổ.

Nhưng đúng là nàng nghĩ nhiều rồi, Viện giám sát có thể có mấy vị cao thủ như thế này, không có một chút liên quan nào đến Thái Tổ, hoàn toàn là cơ duyên trùng hợp, tạo hóa trêu người.

Làm Hoàng đế, không thể nào đều biết rõ tất cả mọi việc.

“Người đâu, truyền tin tức cho Mật Điệp Ti, để bọn họ tăng cường điều tra mấy người ở Viện giám sát này, tối hôm nay, trẫm muốn có được tin tức.”

Cơ Minh Nguyệt muốn tìm hiểu rõ năng lực chân chính của mọi người ở Viện giám sát này.

Chiến đấu đã kết thúc rồi.

Con sói khổng lồ ngã xuống, đã phá vỡ lòng quân bên phía bảo vệ Hầu phủ.

Ngưu Tiến Hỉ chém giết bốn phía, dựa theo Pháp luật mà nói, Viện giám sát chấp pháp, nếu như có người ngăn cản, giết không cần hỏi.

Hắn đã nghiêm chỉnh thực hiện điều này.

Tất cả những gia đinh trong tay cầm vũ khí, dám tấn công Diệp Ninh đều bị hắn giết hết.

Hắn dùng một đường chém giết, tuyên cáo bản thân đã quay trở lại.

Bên phía Ngụy Văn Thông cũng có kết quả rồi.

Hắn cầm trường đao trong tay, càng chiến đấu càng hùng dũng, trầm luân bao năm, khiến cho hắn vẫn luôn suy đồi, nhưng hôm nay nút thắt trong lòng đã được cởi, một lần quét sạch những uất hận lúc trước, trường đao hướng về phía trước, hoàn toàn là một cảnh giới khác.

Đây không xem như là phá rồi xây lại, nhưng đúng là một cuộc đời mới.

Thiết thi ở bốn phía bị hắn chém mất ba, chỉ còn lại một con cuối cùng.

Ồ không.

Con cuối cùng cũng bị chém nát rồi.

Ngụy Văn Thông thu trường đao trở lại bao kiếm, yên lặng từ trên không trung đáp xuống đất.

“Bái kiến đại nhân!”

Ba người đầu tiên là nhìn nhau, tiếp đó, hành lễ với Diệp Ninh mà bọn họ đã gặp từ sớm.

Nhưng mà trong mắt của ba người, đây mới là tư thái thật sự của bọn họ.

Bọn họ dùng con người thật sự của mình, để gặp mặt Diệp Ninh.

“Ha ha ha, phi kiếm đúng không? Dùng đao đúng không? Người khổng lồ đúng không?”

Tâm thái Diệp Ninh sụp đổ rồi.

Hoặc là nói, người cũng sắp điên rồi.

Trong đầu hắn đều là những lời nói vô nghĩa.

Ta không chết!

Thế mà ta lại không chết!

Mẹ nó, thế này rồi mà ta còn không chết!

Diệp Ninh không thể nào chấp nhận được.

Hắn quay đầu, phẫn nộ nhìn ba người.

Chính là ba người đáng chết các ngươi, ác độc đâm sau lưng ta, khiến cho kế hoạch của ta lại thất bại lần nữa!

“Ba người các ngươi, cho ta một lời giải thích!”

Giọng nói của Diệp Ninh run rẩy.

Đây là tức giận, hắn hận không thể bóp chết ba tên khốn khiếp này.

Phản ứng của Diệp Ninh có chút kỳ quái, nhưng ba người không hề nghĩ nhiều.

Nếu đổi lại Diệp Ninh là ba người bọn họ, lúc này nhất định cũng sẽ cả đầu hoang mang.

Dù sao sự thay đổi của ba người cũng quá lớn rồi.

“Diệp huynh, ta biết!”

Thái Hướng Cao đứng ra.

“Ba vị đại nhân này, đều không phải là nhân vật đơn giản, quá khứ Ngụy Văn Thông là thần bổ đứng đầu Giang Nam, Ngưu Tiến Hỉ là danh tướng biên quân lật đổ Hoàng Long… Còn vị lão tiên sinh này, cũng không phải người bình thường.”

Khi Thái Hướng Cao nói đến lão đầu kỳ quái thì có chút ngập ngừng.

Hắn là thật sự không biết thông tin gì về lão đầu kỳ quái, tất cả các loại hình tượng trong đầu hắn cũng không phù hợp.

Nhưng điều này không quan trọng.

Lão đầu kỳ quái nhất định là một nhật vật rất lợi hại, từ phong thái hắn xuất kiếm vừa rồi là có thể nhìn ra được.

Hắn đơn giản nói một lần câu chuyện của Ngụy Văn Thông và Ngưu Tiến Hỉ.

Sau khi nói xong, trong lòng Thái Hướng Cao vô cùng cảm khái.

Hai vị này, đều là không dễ dàng gì.

Nhưng mà càng không dễ dàng hơn là Diệp Ninh.

Hắn loạng choạng lùi lại nửa bước.

“Thiên tài võ đạo, thần bổ đứng đầu Giang Nam…”

Đại tướng biên quân, dũng sĩ lập được chiến công lưu danh…

“Tại sao họ lại xất hiện cái Viện giám sát là một nơi rách nát này?”

Diệp Ninh hiện ra vẻ mặt khó có thể tin, sau đó không còn gì luyến tiếc với cuộc sống.

Ta, Diệp Ninh.

Một khắc trước thuộc hạ của ta còn là phế vật.

Một khắc sau bọn họ đã biến thành mạnh mẽ rồi.

Chương 97: Tự ta đâm vào sau lưng ta (2)

Xin hỏi ta nên làm thế nào đây?

Hắn đầy hằn học nhìn về phía Thái Hướng Cao.

“Ngươi đã sớm biết thân phận của bọn họ đúng không!?”

Diệp Ninh tinh tường phát hiện ra điểm mù.

Đồ đáng chết Thái Hướng Cao này, rõ ràng ngươi cái gì cũng biết, thế mà lại không nói với ta.

“Đúng thế, vốn dĩ ta muốn nói với Diệp huynh, nhung mà mấy lần ta định mở miệng, huynh đều không nghe.”

Thái Hướng Cao nói.

Diệp Ninh nhớ lại.

Đúng là có chuyện như thế.

Nhưng lúc đó hắn cho rằng Thái Hướng Cao là muôn ngăn cản hắn đi tìm đường chết.

Ai đây…

Hắn tự bế rồi.

Hợp lại đây còn là lỗi của ta rồi?

Không đúng!

Đây không phải là lỗi của ta.

Ba người các ngươi lợi hại, là chuyện của các ngươi.

Vì sao các ngươi lại muốn hại ta?

"Vì sao các ngươi lại cứu ta?"

Diệp Ninh hỏi.

Đôi mắt của hắn đỏ ngầu, đều là tia máu.

Đây là bị tức giận.

Nhưng dưới cái nhìn của ba người, lại tự động hiểu thành cảm động.

"Không cần cảm động, Diệp đại nhân, ngài đáng để khiến ta làm như thế."

Ngụy Văn Thông hít một hơi thân sâu, chắp tay nói.

"Sau khi được điều nhiệm đến Viện giám sát, ta cảm thấy cuộc đời ảm đạm không có ánh sáng, quốc gia này cũng không thể nào cứu được nữa, vì thế đã từ bỏ bản thân, cả ngày uống rượu tiêu sầu."

"Lúc đó, ta giống như một cái xác không hồn biết đi vậy."

"Cho đến khi ngài đến đây, ngài nói với ta, kẻ yếu vung đao với kẻ yếu, người mạnh vung đao với kẻ mạnh; ngài nói với ta, cho dù thế giới đen tối, cũng không cần chờ đợi ngọn đuốc, nếu như có thể, tự bản thân cũng có thể trở thành ngọn đuốc; ngài dùng hành động lời nói của bản thân, truyền đạt cho chúng ta một đạo lý, đó chính là Pháp luật thành công nhất, không phải là được khắc trên bia đá, viết trên sách vở, mà là được khắc sâu trong tim mỗi một người."

"Là ngài làm thức tỉnh ta, khiến cho ta tìm được ý nghĩa tồn tại của bản thân mình, Diệp đại nhân, điều này đối với ta mà nói, là ân tái tạo!"

Ngụy Văn Thông rất biết ơn.

Một người hán tử vạm vỡ như thế, nhưng lại dứt khoát quỳ xuống, bộp bộp dập đầu ba lần.

Hắn vô cùng cảm kích Diệp Ninh, nếu như không có Diệp Ninh, hắn chém xuống một đao đó, vậy thì chính là thật sự không có con đường quay đầu nữa.

Diệp Ninh: "…"

Hắn muốn tát vào miệng mình một cái.

Để cho miệng ngươi tung bay này, mẹ nó để cho miệng ngươi tung bay này.

"Còn có ta!"

Ngưu Tiến Hỉ quỳ xuống.

"Học văn võ nghệ, bán cho gia đình Hoàng đế, ta học võ từ nhỏ, lại tòng quân khi còn trẻ, nhưng ta phát hiện, quân đội không hề tinh thuần."

"Ta lập được đại công, thứ chờ đợi ta không phải là thăng quan tấn tước, mà lại là điều chuyển đến Viện giám sát, bắt đầu từ khoảnh khắc đó, linh hồn của ta tan thành mây khói."

"Ta thường nghĩ một vấn đề, quá khứ ta mạo nguy hiểm tính mạng đi chém giết, rốt cuộc là vì cái gì?"

"Vì những quan lão gia bụng béo kia sao? Vì những tướng quân uống máu quân sĩ, ăn rỗng quân lương? Hay là vì hôn quân ngồi ở trên long ỷ, không màng đến thế sự?"

"Ta rất tuyệt vọng, ta không biết ý nghĩa tồn tại của bản thân, ta rơi vào tình trạng hoang mang vô tận."

"Cho đến khi gặp được đại nhân!"

Hắn nói đến vô cùng chân thành, nước mắt giàn dụa.

Diệp Ninh cũng muốn khóc rồi.

Không phải bị cảm động, mà là hối hận.

"Ta lại làm gì rồi?"

Không phải, các ngươi người nào cũng mở miệng ra bởi vì ta, đây là đang ném nồi lên đầu ta sao?

Lẽ nào là tự ta đâm sau lưng ta sao?

"Không sai, là Diệp đại nhân khiến cho ta biết, thế gian này không chỉ có bóng tối, còn có ánh sáng!"

“Ta chiến đấu, từ trước đến giờ không phải là vì người khác, càng không phải là vì công danh lợi lộc, mà là bởi vì sự kiên trì trong lòng ta, vì công bằng chính nghĩa của thế gian!”

“Bắt đầu từ hôm nay về sau, ta chỉ muốn đi theo đại nhân, đi thực hiện chính nghĩa và công bằng, ta sẽ coi việc gia nhập Viện giám sát là vinh hạnh!”

Mỗi một chữ Ngưu Tiến Hỉ đều nói to.

Giống như là nói một lời thế.

Điều này khiến cho Diệp Ninh nghe đến huyết áp tăng vọt.

Hay lắm, hai người đáng chết các ngươi giết người còn muốn đâm vào lòng!

Cuối cùng, người khác đều tê liệt rồi.

Nhìn về phía lão đầu kỳ quái.

“Còn ngươi thì sao?”

Yêu ma quỷ quái cái gì, bây giờ cứ nhảy ra. Cho ta một đòn dứt khoát đi!

Đâm sau lưng đã khiến cho Diệp Ninh tê dại rồi.

Nhưng mà tâm tính tình lão đầu kỳ quái là thật sự kỳ quái.

“Ta vốn dĩ là tiểu tốt vô danh, không có tên tuổi gì cả, đối với quốc gia mà nói, càng là không có gì cống hiến… Ta ra tay, chỉ là không muốn đại nhân có chuyện, bảo vệ sự an toàn của đại nhân mà thôi.”

Hắn không nói nhiều lời.

Chỉ là một câu này, đã không cần nhiều lời nữa.

Diệp Ninh: “…”

Trong lòng hắn chỉ có một câu MMP, không biết có nên nói hay không.

Chương 98: Còn có loại chuyện tốt này

Lúc trước ngươi như thế nào, có danh tiếng hay không, có cống hiến hay không, ta đều không quan tâm.

Nhưng mà vì sao ngươi lại muốn bảo vệ ta an toàn?

Là điều gì khiến cho ngươi có loại suy nghĩ ác độc này?

Diệp Ninh cả bụng oán hận.

Kế hoạch tìm đường chết hôm nay của hắn, nhìn thì có vẻ là hoàn hảo, kết quả bị người này làm cho rối tung lên rồi.

Đương nhiên, cho dù là không có ba người này, cũng sẽ có người khác cứu hắn.

Nếu như Diệp Ninh biết, chỉ sợ rằng sẽ càng thêm tự bế.

“Diệp đại nhân, chúng ta học được ở trên người ngài rất nhiều thứ, ngài đã ảnh hưởng đến chúng ta, cũng cứu rỗi chúng ta, bắt đầu từ ngày hôm nay chúng ta sẽ đi theo ngài không có gì chùn bước, xây dựng lại vinh quang của Viện giám sát, đây là nghĩa vụ chúng ta không thể thoái thác!”

Ngụy Văn Thông chắp tay.

Ngưu Tiến Hỉ cũng làm theo.

Lão đầu kỳ quái do dự một chút, cũng nâng tay lên.

Diệp Ninh: “…”

Mẹ nó, ta dạy các ngươi cái gì rồi?

Hắn thăm dò nói.

“Thật ra các ngươi không cần đi theo ta, các ngươi cũng có chuyện các ngươi cần làm.”

Nghe thế, Ngưu Tiến Hỉ cười lên một tiếng, nói.

“Đại nhân không cần khách khí, chúng ta thân là thuộc hạ của ngài, chuyện ngài muốn làm, chính là chuyện chúng ta phải làm, đi theo ngài, chúng ta là cam tâm tình nguyện, hơn nữa, nhân vật giống như đại nhân, ở trong thế giới bẩn thỉu này, nhất định có rất nhiều người ghi hận, chúng ta nhất định phải bảo vệ an toàn của đại nhân.”

Sắc mặt Diệp Ninh khó coi.

“Đi theo ta cũng được, bảo vệ ta thì thôi đi?”

Thái Hướng Cao cười một tiếng, nói.

“Tâm thái của Diệp Ninh ta biết, từ trước đến nay, ngươi đều là người cô độc một mình, ý muốn dùng sức mạnh của một người, để làm thức tỉnh người khác, ngươi có thể sẽ không thích ứng chuyện có nhiều đồng đội như thế…”

Ngụy Văn Thông bừng tỉnh, sau đó càng thêm kiên định nói.

“Đại nhân yên tâm, ta đã hoàn toàn tỉnh ngộ rồi, ta sẽ trở thế đồng đội kiên định nhất của đại nhân!”

Ngưu Tiến Hỉ gật đầu, nói.

“Ta cũng thế, ta tình nguyện thề với trời, ta sẽ trở thành một thanh kiếm sắc bén nhất, nếu như có một ngày đại nhân sắp chết, vậy thì ta sẽ chắn ở trước người dại nhân, chết ở trước mặt ngài!”

“Ta cũng thế!”

Không ít người ở Viện giám sát đều trả lời như thế.

Diệp Ninh lại lần nữa tự bế.

Đám người này giống như là bị tẩy não vậy.

Bây giờ có một loại cá nhân sùng bái mù quáng đối với hắn.

Thái Hướng cao vỗ tay nói.

“Diệp huynh đã vui mừng đến không nói được câu nào rồi.”

Mọi người nghe tiếng, tất cả đều vui mừng.

Diệp Ninh: “Ta không phải, ta không có, đừng có nói bừa!”

Hắn liếc nhìn Thái Hướng Cao, nghiến răng nghiến lợi.

Có suy nghĩ muốn đi lên cắn chết cái tên khốn khiếp này.

Hắn đã nhìn ra rồi, tên này là một kẻ rắc rối, thường xuyên suy nghĩ lung tung, thay mặt hắn phát biểu.

Nhưng mà hắn đã bỏ sót một chuyện, hiện trường còn có một người, lúc này so với hắn còn phẫn nộ, bi thương hơn, đã tự bế rồi.

“Diệp Ninh, xem chuyện tốt mà ngươi làm đi!”

Không biết từ lúc nào Uy Vũ Hầu, đầu tóc rối bù, sắc mặt trắng bệch, đâu còn có tư thái lúc trước?

Cho dù là ai, đều có thể nhìn ra hai chữ "nhếch nhác" ở trên người hắn.

Hắn nhìn chằm chằm vào Diệp Ninh, tức giận đến run lên.

Gia đinh hắn đã bỏ ra không ít tiền để bồi dưỡng.

Mất hết rồi.

Thiết thi mà hắn cầu tiên môn tinh luyện.

Cũng mất rồi.

Trận đại chiến vừa rồi, không chỉ khiến cho Hầu phủ máu chảy thành sông, mà còn bởi vì đao quang kiếm ảnh, đã phá hủy một nửa phủ Uy Vũ Hầu.

Nhìn về phía trước, càng là một bức tường đổ nát.

Ở đâu còn có một chút nào khí phái của Hầu phủ?

Đơn giản khiến người ta muốn rơi nước mắt!

Mà tất cả những thứ này, đều là do Diệp Ninh ban cho!

"Nhìn ra được, ngươi rất khó chịu!"

Diệp Ninh có chút xấu hổ.

Hắn cũng không ngờ được mọi chuyện sẽ biến thành thế này.

Đổi lại hắn là Uy Vũ Hầu, cũng muốn phát điên.

"Chuyện này còn cần nói sao?"

Hai mắt Uy Vũ Hầu đỏ ngầu, trong mắt hắn tràn ngập sự khát máu và sát ý.

"Vậy thì ngươi có cần suy nghĩ một chút đến giết ta không."

Diệp Ninh lại cháy lên hi vọng.

"Ta hận không thể ăn thịt của ngươi, uống máy của ngươi, gặm da của ngươi!"

Uy Vũ hầu nghiến răng nghiến lợi.

"Vậy thì ngươi còn đợi cái gì?"

Diệp Ninh điên cuồng ám chỉ.

Quả nhiên Uy Vũ Hầu rất muốn thử sức.

Sau đó Ngụy Văn Thông và Ngưu Tiến Hỉ, giống như hai môn thần vậy, bước về phía trước một bước.

Một trái một phải chắn ở trước mặt Diệp Ninh.

Lão đầu kỳ quái không có hành động gì lớn, nhưng mà hộp kiếm ôm ở trong lòng cũng bắt đầu chấn động.

Uy Vũ Hầu: "…"

Hắn không phải kẻ ngốc.

Chỉ ngón tay vào Diệp Ninh, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Ba mươi năm hà đông ba mươi năm hà tây, đừng có bắt nạt bản Hầu… Ngươi đợi đó, bản Hầu sẽ báo thù ngươi!"

Hắn buông ra một câu đe dọa.

Sau đó quay đầu đi vào trong Hầu phủ.

Chương 99: Còn có loại chuyện tốt này (2)

Nhìn thế nào, cũng có một chút hương vị chán nản chạy trốn.

Đây là bởi vì đột nhiên Uy Vũ Hầu phát hiện, bây giờ có vẻ tình thế đã đảo ngược rồi, hắn mới là bên yếu hơn.

Nếu như thật sự chọc giận đám người Viện giám sát này, người xui xẻo chỉ có thể là hắn.

Vì thế, hắn bỏ lại một câu đe dọa, rồi bước chân chạy nhanh như được bôi dầu.

"Chuột cống!"

Ngưu Tiến Hỉ và Ngụy Văn Thông đồng thời mắng một câu.

Sau đó chào đón bọn họ là ánh mắt phẫn uất của Diệp Ninh.

Nếu như không phải là hai tên khốn khiếp các ngươi, hắn ta nhất định sẽ đi lên chém ta.

Các ngươi dọa quý nhân của ta chạy mất, còn mắng người ta là chuột cống.

Có phải là có chút quá đáng rồi không?

…

Chuyện này nháo loạn như thế, có chút đầu voi đuôi chuột.

Chủ yếu là Diệp Ninh cảm thấy, hoàn toàn khác với kịch bản mà hắn thiết kế.

Nhưng mà dưới cái nhìn của người khác, chính là Viện giám sát thắng được một trận huy hoàng.

Có rất nhiều người vây xem chuyện này, các loại tin tức được truyền ra ngoài.

"Viện giám sát đã trở lại rồi!"

"Bệ hạ điều Diệp Ninh đến Viện giám sát, rốt cuộc là trùng hợp hay là đã sớm có tính toán?"

"Ai có thể ngờ được, thế mà Viện giám sát lại ngọa hổ tàng long!"

Không biết có bao nhiêu người, bởi vì tin tức Viện giám sát một lần nữa trở lại giang hồ mà cảm thấy khó chịu.

Không sai, chính là khó chịu!

Vì sao Viện giám sát bị lãng quên đây.

Nguyên nhân cơ bản, chính là Viện giám sát bị thời đại bỏ rơi rồi.

Đây là một thời đại gian thần tung hoành, không có xương cốt cứng, không có công lý và chính nghĩa, chỉ có tiên môn tung hoành, là thời đại người người tranh giành làm chó.

Viện giám sát là một nha môn như thế, không có đất đai để tồn tại.

Phần lớn những người ôm lợi ích nhóm, đều sẽ không thích Viện giám sát.

Vì thế, Viện giám sát xuống dốc là điều đương nhiên.

Thời gian Viện giám sát xuống dốc đã qua hơn ngàn năm rồi.

Thật ra từ hàng ngìn năm trước, quyền lực của Viện giám sát đã ngày càng suy yếu, quá trình này kéo dài rất lâu.

Cũng chính là nói, bây giờ bách quan văn võ của Đại Chu, ở trong sự nghiệp của bọn họ, là không có sự tham dự của Viện giám sát.

Nhưng điều này không đại biểu bọn họ không biết gì về Viện giám sát.

Bọn họ đọc sách học thơ, thông thạo lịch sử, rất rõ ràng rốt cuộc "sự nguy hại" của một nha môn như Viện giám sát đối với bọn họ lớn như thế nào.

Bọn họ không trải qua thời đại huy hoàng của Viện giám sát, nhưng dường như cũng cảm nhận được nỗi sự hãi được mà sự tái xuất của Viện giám sát đã mang đến cho bọn họ.

"Không được, Viện giám sát tuyệt đối không thể tồn tại!"

"Nếu như nha môn này đã biến mất rồi, vậy thì nên biến mất vĩnh viễn!"

"Diệp Ninh có quyền gì mà đến phủ Uy Vũ Hầu bắt người? Hắn ta đây là đang phạm tội!"

Bách quan văn võ không cần câu thông với nhau, xuất phát từ nhu cầu lợi ích của bản thân, lập tức đưa ra quyết định.

Không tiếc tất cả giá lớn, ngăn cản Viện giám sát lớn mạnh!

Nhưng mà nên ngăn cản như thế nào đây?

Thảm trạng của phủ Uy Vũ Hầu, bọn họ chính là nhìn thấy tận mắt.

Ai cũng không muốn không giải quyết được chuyện này, ngược lại chọc đến phiền phức cho bản thân.

Nhưng mà các đại thần ham tranh giành quyền lực này, không có bản lĩnh nào khác, kỹ năng nội đấu thì lại là tràn đầy.

Rất nhanh bọn họ đã tìm được cách phá thế cục này.

"Pháo đài kiên cố đến đâu đi chăng nữa, vĩnh viễn đều là bắt đầu phá hủy từ nội bộ, Viện giám sát không phải là một mình Diệp Ninh nói là tính!"

Một âm mưu, trong thời gian ngắn đã được hình thành lên.

Đối với chuyện này, Diệp Ninh không hề biết gì.

Hắn lại lần nữa trở lại Viện giám sát…

Đương nhiên mọi người cũng đi theo hắn trở về.

Chỉ có thể các phương diện tinh thần đều đã hoàn toàn khác.

Bọn họ phảng phất như là thật sự mở ra một cuộc sống mới.

Con người thay đổi, toàn bộ người của Viện giám sát cũng thay đổi rồi.

Có không ít người bắt đầu dọn dẹp viện tử, quét sạch bụi bẩn tích tụ trên đất, dọn dẹp cỏ dại đang phát triển mặt trên mặt đất, sửa lại con sư tử đá đã bị mất đầu ở trước cửa…

Tóm lại, trở lại vinh quang.

Nhưng Diệp Ninh nhìn thấy, lại đều là đau lòng.

Ta thật sự không muốn xây dựng lại Viện giám sát.

"Đại nhân, tiểu tử này nên xử lý như thế nào?"

Ngụy Văn Thông chỉ vào một người.

Người này chính là Lý Tam.

Hắn làm gì còn có dáng vẻ kiêu ngạo lúc trước?

Đũng quần cũng đã ướt mầy lần rồi.

Dù sao chủ tử của hắn cũng không chiếm được chỗ tốt, Hầu phủ thiếu chút nữa bị phá rồi, hắn chỉ là một con chó, sao còn dám sủa với Viện giám sát?

“Xử lý theo pháp luật.”

Diệp Ninh nhìn về phía Lý Tam với ánh mắt thương hại.

Không cần biết ngươi có tin hay không, lúc mới bắt đầu ta thật sự chưa từng nghĩ mọi chuyện sẽ biến thành như thế này.

Chương 100: Còn có loại chuyện tốt này (3)

Nhưng ván đã đóng thuyền, Diệp Ninh còn có thể nói cái gì đây?

Hắn chỉ có thể thuận nước đẩy thuyền đưa ra sắp xếp.

Sau đó nghe thấy giọng nói phấn khích của Ngụy Văn Thông.

“Được, đã rất nhiều năm rồi chưa thẩm vấn người khác, đại nhân yên tâm, ta nhất định sẽ móc miệng hắn ra, làm rõ hắn đã làm bao nhiêu chuyện xấu, tốt nhất là thông qua hắn, có thể tìm được chứng cứ phạm tội của phủ Uy Vũ Hầu!”

Sau khi Ngụy Văn Thông suy nghĩ lý trí hợp lý.

Hắn cho rằng Viện giám sát và Uy Vũ Hầu là nước lửa không hợp nhau, hai hổ tranh đấu, nhất định sẽ có một bên ngã xuống.

Vì thế đợi đối phương xuất chiêu, còn không bằng tụ bản thân ra tay trước.

Lý Tam chỉ là người làm chất xúc tác, tuy hắn là một nhân vật nhỏ bé, nhưng lại là quản gia của Hầu phủ, nhất định biết được không ít chuyện.

“Tùy ngươi.”

Diệp Ninh xua xua tay.

Hắn vẫn còn đang đắm chìm trong sự bi thương to lớn do sự thất bại của việc tìm đường chết mang đến.

Đang tốt lành, tại sao mọi chuyện lại biến thành như thế này chứ?

Mà vào lúc này, đột nhiên lão đầu kỳ quái vẫn luôn trầm mặc nói lên một câu.

"Chúng ta tra ra được chứng cứ phạm tội của phủ Uy Vũ Hầu, phủ Uy Vũ Hầu cũng sẽ không ngồi rảnh rỗi."

Trong mắt lão đầu kỳ quái hiện ra vẻ lo lắng.

"Đại nhân phải cẩn thận.

Ta.

Phải cẩn thận?

Tinh thần Diệp Ninh phấn chấn lên, dường như ý thức được cái gì đó.

"Nói thế nào đây?

Lão đầu kỳ quái hít sâu một hơi.

"Tra ra được chứng cứ phạm tội của Uy Vũ Hầu, quá đơn giản rồi, dù sao mấy năm nay kiêu căng độc đoán, những chuyện mà hắn đã làm, chính là người người đều biết… Điểm này, hắn rất rõ."

"Nhưng mà hắn sẽ không quan tâm, bởi vì sau lưng hắn dựa vào tiên môn, hắn không sợ."

"Thứ hắn sợ chỉ là một mình đại nhân mà thôi."

Lông mày Diệp Ninh chau lại.

"Hắn sợ ta?"

Lão đầu kỳ quái nói.

"Bởi vì đại nhân không sợ tiên môn, người khác nhất định không dám động vào hắn, nhưng đại nhân dám!"

Điểm này không có người nào nghi ngờ.

Diệp Ninh đến Hầu phủ bắt người, đã nói rõ điểm này.

Hơn nữa Diệp Ninh đã từng nói rất nhiều lần, bản ý của bản thân chính là vì ông lão bán than mà đến, nhưng mà trong mắt của những kẻ âm mưu, Diệp Ninh chính là kẻ say chuyện khác mà không say rượu.

Bề ngoài là bắt quản gia, trên thực tệ là tuyên chiến với Hầu phủ.

Còn có người cảm thấy, sở dĩ Diệp Ninh chằm vào Hầu phủ, chính là để giết gà dọa khỉ.

Điểm này, Diệp Ninh cũng đoán ra được.

"Ý của ngươi là, hắn ta sẽ đến giết ta?"

Lão đầu kỳ quái gật đầu, chắc chắn nói.

"Hắn ta nhất định sẽ đến giết ngài! Bao nhiêu năm nay, phủ Uy Vũ Hầu đã thành lập được một mạng lưới quan hệ khổng lồ, dựa theo lời đồn, hắn có quan hệ với cả Yên Vũ lâu.

"Yên Vũ Lâu?"

"Một tổ chức sát thủ nổi tiếng, chỉ cần trả giá lớn, tiên nhân cũng có thể giết."

"Hắn ta sẽ tìm người đến ám sát ta?"

"Ít nhất có đến chín phần khả năng!"

Diệp Ninh điên cuồng vui mừng.

Còn có loại chuyện tốt này?

Lão đầu kỳ quái tháo một lá búa hình kiếm từ thắt lưng của mình xuống, đưa cho Diệp Ninh.

"Đây là kiếm phù ta đã cất giữ nhiều năm, có thể bảo vệ an toàn của đại nhân, xin đại nhân nhất định lúc nào cũng phải mang theo bên người!"

Thế mà Uy Vũ Hầu lại mời sát thủ đến ám sát ta!

Diệp Ninh nghe thấy tin tức này, vui mừng đến thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Đột nhiên hắn ý thức được, đây là một thế giới có sức mạnh phi thường.

Ám sát, là phương thức giải quyết một người trực tiếp nhất, cũng là thủ đoạn có hiệu quả nhất.

Uy Vũ Hầu sẽ đi mời sát thủ, hoàn toàn là một chuyện hợp lý.

Đối với người khác mà nói, bị sát thủ nhằm vào là một chuyện bi thảm, nhưng đối với Diệp Ninh mà nói, lại là hận không thể ra cửa đốt pháo để thể hiện sự hoan nghênh đối với sát thủ.

Đến đây, mau đến giết ta đi.

Tâm trạng chán nản của hắn, nhất thời phấn chấn hẳn lên.

Khi ánh mắt nhìn thấy tấm kiếm phù lão đầu kỳ quái đưa cho, khóe mắt hắn giật giật, nói.

“Cái này thì không cần thiết đâu, ta có chính khí cuồn cuộn bảo vệ.”

Lão đầu kỳ quái lắc lắc đầu, kiên trì nói.

“Nho đạo xuống dốc, cho dù chính khí cuồn cuộn ở trong người đại nhân có nhiều hơn nữa, cũng không thể nào phát huy được.. minh thương dễ trách ám tiễn khó phòng, ở thế giới này thủ đoạn hại người có rất nhiều, đại nhân cầm lấy đi, không cần khách sáo.”

Không còn cách nào khác, Diệp Ninh chỉ có thể nhận lấy kiếm phù.

Đây là bùa hộ thân.

Diệp Ninh cầm lấy rất nóng tay.

Ta phải nghĩ cách vứt thứ này sang một bên.

Ý tốt, Diệp Ninh xin nhận.

Nhưng mà bảo vệ, vậy thì không cần.

Nhìn thấy Diệp Ninh cầm lấy kiếm phù, lão đầu kỳ quái gật gật đầu, quay người rời đi.

Diệp Ninh nhìn bóng lưng gầy gò mà cô độc của hắn, đột nhiên trong lòng nổi lên tò mò rất mạnh.

“Vị… lão tiên sinh này, rốt cuộc ngươi là ai?”

Chương 101: Tiếng địa phương thân thiết

Thân thể lão đầu kỳ quái dừng lại, nói.

“Tiểu tốt vô danh mà thôi.”

Hắn vẫn là không muốn nói ra.

Diệp Ninh không phải là người thích ép người khác làm chuyện mà bản thân không muốn, nên chỉ có thể từ bỏ, chỉ hỏi một câu.

“Vậy thì ngươi là đồng bạn của thủ hạ của ta, thì cũng phải nói cho ta biết tên của ngươi đúng không?”

Hắn trầm mặc một chút, rồi nói.

“Võ Tam Tư.”

Võ Tam Tư?

Diệp Ninh âm thầm ghi nhớ lại.

Ở bên ngoài, bởi vì Viện giám sát nháo loạn xôn xao.

Nội bộ Viện giám sát cũng không dừng lại.

Bỏ hoang quá lâu rồi, chỉ riêng việc sửa sang lại Viện giám sát, đã phí không ít công sức.

Nhưng mà mọi người đều vui vẻ.

Bởi vì bọn họ cảm thấy bản thân đang làm một chuyện có ý nghĩa.

Dù sao thì cũng là đám người có sức mạnh phi thường, chỉ dùng thời gian một ngày, đã làm gần hết những chuyện cần phải làm.

Diệp Ninh không đi giúp đỡ.

Hắn đi vào phòng kho, nơi để những cuốn sách được chất đống.

Đây là trọng địa của Viện giám sát, nếu như không phải thủ lĩnh từ Thông Phán trở lên, thì không có quyền đi vào đi.

Hắn là Ngự Sử của Viện giám sát, đương nhiên không có điều gì cấm kỵ.

Nguyên nhân Diệp Ninh đi vào đây, cũng không có lý do gì phức tạp, hắn chỉ là muốn làm rõ thông tin gốc gác của những thuộc hạ đáng chết này thôi.

Tuy Thái Hướng Cao đã đơn giản nói với hắn, nhưng mà không hề chi tiết.

Hơn nữa, Thái Hướng Cao cũng chỉ biết Ngưu Tiến Hỉ và Ngụy Văn Thông, những người khác là hoàn toàn không biết gì.

Diệp Ninh tùy tiện lật một quyển sách.

Vừa đọc, đã có chút đã rơi vào mơ hồ rồi.

Bởi vì Viện giám sát ghi lại quá nhiều thứ, quá chi tiết.

Kể từ khi Thái Tổ thành lập, Viện giám sát vẫn luôn là cơ quan có quyền lực đứng đầu ở Đại Chu.

Có rất nhiều chuyện cấm kỵ mà người bên ngoài không dám bàn luận, bên phía Viện giám sát đều có ghi lại.

Khi Diệp Ninh đọc sách, văn khí dâng trào.

Có thể khiến cho hắn đọc nhanh như gió, vừa đọc qua là không quên.

Hắn lật sách rất nhanh, thời gian mười mấy giây đã xem xong một quyển, sau đó đổi một quyển khác.

Hắn cảm thấy bản thân giống như là đang đọc biên niên sử Đại Chu vậy.

Ba ngàn năm trước, Đại Chu đã phát triển đến thời kỳ hoàng kim.

Đại Chu Thái Tổ giống như ánh nắng mặt trời ban trưa, trấn áp thiên hạ, không có bất kỳ thế lực nào dám thách thức Đại Chu.

Ông chế tạo cửu đỉnh, lần lượt đại biểu cho cửu châu Đại Chu, trấn áp khí vận Đại Chu.

Ông xây dựng một đội quân đội, tên là "Thắng Thiên quân", tương truyền người lính bình thường nhất, cũng là võ giả hạng hai.

Đội trưởng, Bách Phu Trưởng, cùng với tướng lĩnh cấp bậc cao hơn, thực lực càng là sâu không thể lường.

Ông còn là thiên tài nội trị, trong lòng ôm cả thiên hạ, chủ trương khoa cử, trấn áp thế gia, đề bạt hàn môn, quan tâm bách tính.

Tóm lại, nếu như những ghi chép này đều là thật.

Đại Chu Thái Tổ có thể được coi là quân vương vĩ đại đầu tiên từ thiên cổ đến nay.

Cũng xứng đáng ông tạo ra một vương triều huy hoàng như thế.

Nhưng ba ngàn năm sau, tất cả đều đã thay đổi.

Đại Chu Thái Tổ mất tích thần bí, sống chết không rõ.

Thái Tử kế vị.

Ba trăm năm đầu tiên, Đại Chu vẫn hát vang tiến mạnh.

Tuy mất đi Thái Tổ, nhưng những quy định mà ông đã định ra, vẫn được Thái Tử kiên định tiếp tục chấp hành.

Có thể nói như thế này, chỉ cần có thể nghiêm khắc làm theo cách trị quốc của Thái Tổ, cho dù ở trên long ỷ có là một con chó cũng có thể làm được.

Nhưng mà Thái Tử không phải là chó, hắn là cũng là một thánh quân.

Tuy không bằng Thái Tổ, nhưng cũng tuyệt đối là một quân vương hiền lương.

Hơn nữa, võ đạo của hắn cũng không thấp.

Theo lý mà nói, dựa vào thực lực của hắn, sống hai ba ngàn năm cũng không thành vấn đề.

Nhưng điều kỳ lạ là, đúng vào lúc bốn trăm năm, Thái Tử bệnh chết.

Rốt cuộc hắn chết như thế nào, đến bây giờ vẫn còn là một bí ẩn.

Vốn dĩ là đỉnh cao thời Xuân Thu, đột nhiên băng hà rồi.

Nguyên nhân trong đó, cho dù là Viện giám sát cũng không biết.

Sau đó, lại là Thái Tử mới kế vị.

Cũng là quân vương hiền lương.

Nhưng chuyện quỷ dị chính là, chấp chính không đến bảy mươi năm, lại lần nữa băng hà!

Đây là tuổi thọ của người kế thừa võ đạo của Thái Tổ nên có sao?

Đương nhiên không phải.

Ai cũng không biết ở trong đó có vấn đề lớn gì.

Nhưng mà văn võ cả triều, lại không tìm ra được manh mối.

Sau đó liên tiếp bảy đời quân vương, đều là đoản mệnh.

Người sống lâu nhất, cũng chỉ có hơn 150 tuổi.

Quân vương là lãnh tụ của một đất nước, cũng là người quan trọng nhất.

Liên tiếp nhiều đời quân vương xảy ra chuyện như thế, ảnh hưởng đối với Đại Chu rất lớn.

Lòng người không ổn, thiên hạ hỗn loạn.

Sau đó lại cộng thêm thật sự xuất hiện mấy hôn quân, Đại Chu đã có xu thế xuống dốc rõ ràng.

Chương 102: Tiếng địa phương thân thiết (2)

Ở thời kỳ đặc biệt này, xảy ra một chuyện lớn.

Đó chính là Giám Chính của Viện giám sát, quyết định đi tìm Thái Tổ.

Vào thời điểm đó chuyện này mọi người đều không thể hiểu nổi.

Bởi vì dường như tất cả mọi người đều cảm thấy Thái Tổ đã chết rồi.

Nhưng mà Giám Chính không cho rằng như thế.

“Thái Tổ trấn áp đương thời, vạn năm khó gặp được, nếu như cường giả cái thế như vậy, tại sao lại dễ dàng biến mất như thế?”

Giám Chính và Thái Tổ có mối quan hệ thân thiết với nhau.

Phụ tá Thái Tổ nổi dậy từ dân gian.

Tình cảm của hai người, không khác gì huynh đệ.

Từ trước đến giờ ông ấy đều không tin Thái Tổ đã chết rồi, hắn cho rằng người có thể ngăn chặn được sự suy tàn của Đại Chu chỉ có Thái Tổ.

Nếu như Thái Tổ có thể quay trở về, thiên hạ nhất định an bình.

Vì thế Giám Chính đã đi tìm Thái Tổ.

Một đi không trở lại.

"Hỏng rồi."

Nhìn đến đây, Diệp Ninh ý thức được cái gì đó.

Thái Tổ không còn nữa, từ một phương diện ý nghĩa nào đó, Giám Chính chính là định hải thần châm của Đại Chu.

Hắn không chỉ có tư lịch cao, bối phận cao, uy vọng cao, còn là cường giả hàng đầu.

Có hắn ở kinh thành, ai cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Lần này hắn đi, đó mới là quần ma hỗn loạn, thiên hạ khó yên ổn.

Quả nhiên như thế, sau khi Giám Chính rời đi, Đại Chu hoàn toàn rơi vào tình trạng hỗn loạn, Viện giám sát cũng xuống dốc.

Tiên môn thừa cơ nổi dậy.

Cuối cùng biến thành bộ dáng ngày hôm nay.

Dường như Diệp Ninh nhìn thấy một lịch sử phong phú và rộng lớn về sự thăng trầm của các vương triều.

Ở trong lịch sử thăng trầm này, bất kỳ người nào cũng bị Đại Chu Thái Tổ chinh phục.

Người này bá đạo, lòng mang chí lớn, tài hoa, thiên cổ khó gặp.

Cũng khó trách Giám Chính không tin ông ấy đã chết, nên quyết tâm đi tìm bằng được.

Vì thế rốt cuộc Đại Chu Thái Tổ đã chết chưa?

Trong lòng Diệp Ninh cũng rất hiếu kỳ, đợi đến lúc hắn trở thành Thiên Đế, nhất định phải đi điều tra câu chuyện này.

Nhưng mà muốn trở thành Thiên Đế, là một chuyện rất khó…

Diệp Ninh đã không còn tự tin nữa.

Liên tiếp thất bại, khiến cho hắn cảm thấy chết cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Cuối cùng hắn cũng lật đến phần tin tức của mọi người trong Viện giám sát.

Chính là đám người đáng chết này, hại ta việc sắp thành lại hỏng!

Thông tin của Ngụy Văn Thông và Ngưu Tiến Hỉ, cũng gần giống với những gì Thái Hướng Cao nói.

Chỉ là ở đây ghi chép chi tiết hơn.

Sau khi Diệp Ninh lướt qua, đã chú ý đến những người khác.

Trước mắt Viện giám sát chỉ có mười mấy người, bởi vì có nguyên nhân vừa nhìn là không quên, Diệp Ninh ghi nhớ hết thông tin những người này lại, bây giờ đối chiếu từng người một.

Quả nhiên mỗi một người đều là tiềm lực đâm sau lưng!

Tại sao lại nói như thế?

Bởi vì đám người này, mỗi một người đều không đơn giản, đều là ở các nha môn, các quan phủ gạt bỏ ra ngoài.

Có người tài văn chương tài giỏi, có người chính trực công chính, có thiên tài võ đạo…

“Viện giám sát này của ta đúng là lợi hại mà!”

Diệp Ninh đề cao cảnh giác trước nay chưa từng có.

Tuy Viện giám sát không có nhiều người, nhưng mà mỗi một người đều là tinh anh.

Điều này rất nguy hiểm.

Có đám người này bảo vệ, ta làm sao đi tìm đường chết được?

Độ khó trực tiếp tăng cao.

“Có điều nói ra thì, thế mà ở đây lại không có thông tin của lão đầu kỳ quái?”

Diệp Ninh chau mày.

Lẽ nào Võ Tam Tư này lại thật sự từ trên trời rơi xuống?

Hắn đúng là không biết, lúc này còn có người cũng có cùng nghi hoặc với hắn.

Hoàng cung.

Trong ngự thư phòng.

"Thần bổ đứng đầu Giang Nam, hãn tướng biên quân… Trong Viện giám sát này, còn đúng là ngọa hổ tàng long."

Cơ Minh Nguyệt lật xem thông tinh tình báo mới nhất của Mật Điệp Ti dâng lên, thần sắc trên mặt hung ác.

"Đúng là người người đáng chết!"

Người mà nàng nói đương nhiên không phải là Viện giám sát.

Mà là người đã điều những người này đến Viện giám sát.

Nàng thân là vua một nước, thế mà lại không biết Viện giám sát biến thành một nơi lưu đày.

Những cái gai "không hợp người khác" ở trên quan trường kia, đều ăn ý hợp lại với nhau điều những người này đến Viện giám sát.

Đây đã trở thành quy tắc bất thành văn rồi!

"Gian nịnh thế mạnh triều đường, trung thần lại như ngọn cỏ bị ẩn giấu…" Tiêu Thiển Thiển thở dài một hơi, nói: "Đây cũng là sai lầm của ta, ta đã lơ là Viện giám sát này, nếu như ta sớm biết chuyện này, có lẽ bọn họ cũng sẽ không khó sống như thế."

Bọn họ đã biết được Ngụy Văn Thông và những người khác đã trải qua cuộc sống khó khăn như thế nào.

Không khỏi có chút xấu hổ.

"Chuyện này không thể trách ngươi."

Cơ Minh Nguyệt lắc lắc đầu.

Mật Điệp Ti không còn là Mật Điệp Ti thời Thái Tổ, năng lực có hạn, mỗi một ngày chống đỡ mạng lưới tình báo đã rất không dễ dàng, có chút sai sót, là điều khó tránh khỏi.

Chương 103: Tiếng địa phương thân thiết (3)

Nàng không thể nào bởi vì thế mà trách tội Tiêu Thiển Thiển, ngược lại lên tiếng an ủi.

"Đổi một góc độ khác để nghĩ, bọn họ gặp được Diệp Ninh, tìm được cuộc sống mới, có lẽ cũng là một chuyện tốt."

Nghe thế, Tiêu Thiển Thiển bất ngờ tinh nghịch mỉm cười.

"Vậy thì đây đều là công lao của bệ hạ, vẫn là bệ hạ sáng suốt, điều Diệp đại nhân đến Viện giám sát."

Quan hệ của hai người rất tốt, thường xuyên vui đùa.

Vì thế nghe thấy lời trêu học của Tiêu Thiển Thiển, Cơ Minh Nguyệt cũng không tức giận, mà cười khổ một tiếng, nói.

"Nếu như trẫm biết được loại tình huống này, sao có thể điều hắn đến Viện giám sát chứ?"

Vốn dĩ là muốn để Diệp Ninh bình tĩnh một đoạn thời gian.

Kết quả lại là một kết quả thế này.

Danh tiếng của Diệp Ninh càng lớn, ánh sáng càng thêm chói mắt.

Dẫn theo cả Viện giám sát bừng sáng trở lại, đi vào tầm mắt của tất cả mọi người.

Không khó để doán, tiếp theo đây trên triều đình nhất định sẽ xuất hiện một cơn bão liên quan đến Viện giám sát.

Có điều đó đều là công việc phía sau, Cơ Minh Nguyệt nghĩ đến là đau đầu, tạm thời không suy nghĩ đến nữa, nàng cầm tình báo Tiêu Thiển Thiển thu thập được lên, hỏi.

"Hình như tình báo này của ngươi còn sót một người."

Tiêu Thiển Thiển thu lại nụ cười, nói.

"Là người sử dụng phi kiếm kia."

"Tại sao không có thông tin của hắn?"

"Ta cũng không biết, người này giống như là từ trên trời rơi xuống vậy, không có gia đình, không có quá khứ, ta chỉ tra ra

được hắn tên là Võ Tam Tư.”

“Vậy thì đúng là kỳ quái rồi.”

CƠ Minh Nguyệt chau mày.

Biết được tên, còn không tra ra được thông tin, điều này đối với Mật Điệp Ti mà nói, rất hiếm thấy.

“Ta có một suy đoán.”

Tiêu Thiển Thiển nói.

“Trên thế giới này chỉ có hai nơi, là Mật Điệp Ti không đụng vào được, một nơi là tiên môn, một nơi là trong cung!”

Bên trong tiên môn đúng là cũng không phải không có người của Mật Điệp Ti, nhưng đều là những đệ tử ngoại môn.

Căn bản không tiếp xúc được bất cứ thông tin trung tâm nào.

Còn về trong cung, vây thì không nằm trong phạm vi của Mật Điệp Ti.

Cung đình là địa bàn của Thiên Tử.

Thần tử gài gián điệp ở trong cung?

Vậy thì giống cái gì.

“Tiên môn là không thể nào, nếu như là người của tiên môn, cần gì phải cứu Diệp khanh?”

Cơ Minh Nguyệt hiểu ý của Tiêu Thiển Thiển, bất ngờ nói.

“Ngươi là hoài nghi, hắn là người ở trong cung?”

Tiêu Thiển Thiển gật đầu.

“Nhưng chuyện này sao có thể?”

Cơ Minh Nguyệt chau mày.

Người ở trong cung mà nàng còn có thể không biết?

Không đúng!

Đột nhiên nàng nghĩ đến một khả năng.

Nghĩ đến tuổi của Võ Tam Tư.

“Có lẽ là nhân vật từ thời tiên đế!”

Cơ Minh Nguyệt nghĩ đến một khả năng nào đó.

Nàng quyết định điều tra một hồi.

Một người dùng phi kiếm, đây không phải là người có võ lực yếu, đặt ở trong tiên môn, cũng là nhân vật có tư cách nhận đồ đệ.

Không tìm hiểu rõ thông tin của người này, sao có thể yên tâm để hắn ở bên người Diệp Ninh?

Nếu như Diệp Ninh biết nữ đế suy nghĩ vì sự an toàn của hắn như thế.

Hắn nhất định sẽ giơ ngón tay cái lên.

Nói một câu giọng địa phương thân thiết với nữ đế.

Ba từ.

“Diệp huynh, tin tức tốt! Ngụy đại nhân sắp đột phá rồi!”

“Diệp huynh, có có tin tức tốt, Ngưu đại nhân cũng sắp đột phá!”

“Diệp huynh, còn có tin tức tốt nữa, mọi người đều sắp đột phá rồi!”

Diệp Nunh đang điều tra tài liệu, hắn muốn hiểu biết một chút về Đại Chu, về thế giới này.

Nhưng mà Thái Hướng Cao lại là một con ruồi phiền phức.

Đương nhiên, hắn tự cho rằng bản thân là hỉ thước.

Bởi vì hắn là đến báo tin vui.

Bị hai lần ba lượt ngắn đoạn, khiến cho Diệp Ninh không còn tâm trạng đọc, đồng thời cũng sinh ra lo lắng vô hạn.

“Ngươi vừa mới nói cái gì?”

“Bọn họ sắp đột phá?”

“Đột phá cái gì đột phá?”

Thái Hướng Cao hi hi cười, nói.

“Diệp huynh vẫn là đi ra hỏi bọn họ đi.”

Tâm tình của hắn rất vui vẻ.

Hắn quyết tâm làm một hồi sự nghiệp ở Viện giám sát, chỉ muốn thực lực ở phía bên mình mạnh một chút, mạnh hơn một

chút, lại mạnh thêm chút nữa.

Chỉ có thực lực mạnh mẽ, mới có thể giúp cho Diệp huynh thực hiện được hoài bão lớn lao.

Nhưng Diệp Ninh hoàn toàn không vui mừng.

Hắn bỏ sách xuống, đi ra ngoài.

Ở trong viện, mọi người của Viện giám sát đang tu hành.

Ừm, không sai, tu hành.

Hệ thống sức mạnh ở thế giới này rất phức tạp, đây là nhờ phúc của Đại Chu Thái Tổ vĩ đại ban cho.

Vào vô số năm về trước, vô số "đạo" nổi dậy.

Ví dụ như Nho đạo.

Truyền thuyết nói rằng thời kỳ thượng cổ, Nho đạo có thánh nhân tọa trấn, thánh nhân nhận bảy mươi đồ đệ, trong đó xuất hiện một đoi Á Thánh, Bán Thánh.

Đó là thời kỳ đỉnh cao của Nho đạo.

Hệ thống sức mạnh giống như Nho đạo còn có rất nhiều.

Nhưng mà phần lớn thời gian, đều chỉ là một tia chớp nhoáng.

Chương 104: Ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai phá hoại cái nhà này

Sau khi chiếu sáng mấy ngàn năm, cũng từ đỉnh cao bắt đầu xuống dốc.

Thứ trường tồn lâu dài chân chính là tiên đạo.

Bất luận những đạo khác có thịnh vượng hay không, tiên đạo đều có thể sánh ngang với họ.

Vì thế từ xưa đến nay, đã có cách nói tiên đạo cao hơn người khác một đầu.

Đại Chu Thái Tổ là người đầu tiên phá vỡ cách nói này.

Ông ấy khiến cho võ đạo vang danh, khiến cho võ giả trấn áp thiênhạ.

Tiên nhân ở trước mặt ông ấy, ảm đạm như cát bụi, bất luận là sức chiến đấu, hay là chiến thuật, hoàn toàn tơi vào thế hạ phong.

Vì thế, Đại Chu Thái Tổ có thể mở ra thời kỳ trăm nhà tranh phát sáng.

Võ đạo, tiên đạo, Nho đạo sánh vai cùng nhau, cùng làm kinh ngạc một thời đại.

Tuy bây giờ thế giới này lại trở về thời đại tiên đạo độc môn, nhung sức ảnh hưởng của Đại Chu Thái Tổ không hề hoàn toàn biến mất, ông ấy nói cho mọi người biết một đạo lý, đạo nào tu luyện đến giới hạn, đều có thể trở thành người mạnh nhất.

Đạo không có mạnh yếu, toàn bộ đều dựa vào von người.

Vì thế, tuy bây giờ phần lớn mọi người hướng về tiên đạo, nhưng mà người tu luyện những đạo khác cũng không ít.

Ví dụ như Viện giám sát.

Người của Nho đạo và võ đạo chiếm phần nhiều, nhưng cũng có mấy người tu hành tiên đạo.

Bọn họ tu hành không liên quan gì đến Diệp Ninh.

Diệp Ninh căn bản không để ý.

Nhưng mà hắn ở đây đứng nhìn một lúc, lại lần lượt truyền đến tin tức xấu.

“Ta đột phá rồi!”

“Ta cũng đột phá rồi!”

“Ha ha ha, ta cũng đột phá bình cảnh rồi!”

Càng ngày càng có nhiều người ngồi bắt chéo chân xếp bằng, sau đó ngồi một chút thì nhảu lên.

Khí tức ở trên người bất ngờ tăng vọt, tiếp đó là tiếng hoan hô.

“Sao có thể?”

Khóe miệng Diệp Ninh giật giật.

Đám người này đang làm cái gì vậy?

Đột phá là một chuyện nghiêm túc như thế nào, tại sao ở chỗ bọn họ, lại đơn giản giống như là ăn cơm uống nước vậy?

“Đây là đều nhờ Diệp đại nhân ban cho!”

Ngưu Tiến Hỉ cảm kích nói.

“Chuyện này thì có liên quan gì đến ta?”

Diệp Ninh cảm thấy bị đội nồi.

“Trước khi đại nhân đến, mấy người chúng ta, đều sống giống như là cái xác không hồn biết đi, tu hành, cũng bị trì hoãn…”

Hắn thở dài một tiếng, trong đầu hiện lên những năm tháng u ám đó.

Hắn mạnh mẽ lắc đầu, dường như muốn vứt bỏ những ký ức không tốt đó ra khỏi đầu.

Sau đó hắn chỉ ngón tay vào Ngụy Văn Thông, nói.

“Ví dụ như Ngụy đại nhân, lúc đầu vốn dĩ là võ giả nhất phẩm, sau khi bị chèn ép đến Viện giám sát, trái tim lạnh lẽo, không có tâm trí luyện võ.”

“Vì thế, thực lực giảm sút, rơi xuống nhị phẩm.”

“Nhưng bây giờ lại không giống nhữa.”

Diệp Ninh ngập ngừng hỏi.

“Hắn hồi phục thực lực rồi?”

Ngưu Tiến Hỉ lắc lắc đầu, cười nói.

“Không, hắn sắp đột phá rồi!”

Tiếng nói vừa kết thúc, Ngụy Văn Thông ở bên phía bên kia bày ra tư thế ngũ tâm hướng lên trời, đột nhiên trên người bạo phát ra một luồng khí tức cao ngất trời,

Đột nhiên hắn ta đứng dậy, thu liễm khí tức lại, nói.

“Ngươi nói sai rồi, ta không chỉ sắp đột phá, mà là đã đột phá rồi!”

Hắn ta đi về phía trước, chắp tay với Diệp Ninh, nói.

“Chuyện này phải cảm ơn đại nhân, là lời nói kia của đại nhân, khiến cho linh hồn của ta nhận được thanh lọc, ta mở ra được

tất cả nút thắt trong lòng, lại lần nữa có được cuộc sống mới, những năm tháng u ám đen tối đó, trở thành tài phú quý giá của ta, rèn luyện một trái tim võ giả của ta… Vì thế, cảnh giới của ta đã khác trước, đột phá đã trở thành chuyện đương nhiên."

Diệp Ninh: "…"

Hắn nên nói như thế nào đây?

Ngươi đột phá thì ta càng thêm an toàn, ta thật sự không muốn ngươi đột phá!

"Phía trên võ giả nhất phẩm là cái gì?"

Diệp Ninh hỏi.

"Là tông sư!"

Thái Hướng Cao giành trả lời, kích động nói.

"Võ giả tông sư rất lợi hại, tinh khí thần dung hợp làm một, có thể chiến đấu với Chân Nhân!"

Tê!

Diệp Ninh hít vào một hơi khí lạnh.

Có thể chiến đấu với Chân Nhân?

Mẹ nó, đây cũng quá có cảm giác an toàn rồi đi.

Không được, ta phải tránh xa hắn.

"Ngưu huynh bên này cũng có tin tốt."

Ngụy Văn Thông một chiêu đột phá, vô cùng vui mừng, khi nói chuyện cũng có một cỗ khí thế ngạo nghễ.

"Ngươi cũng sắp đột phá!"

Diệp Ninh cảnh giác nhìn Ngưu Tiến Hỉ.

"Chính xác mà nói là tiến hóa!"

Ngưu Tiến Hỉ tự giới thiệu bản thân.

"Gia tộc của ta huyết mạch đặc thù, từ xưa đến nay đều là một mạch đơn truyền, mỗi một Ngưu Nhị Lang, đều chỉ cần làm một chuyện, đó chính là thông qua chiến đấu, không ngừng chiến đấu, để khai phá tiềm lực ẩn giấu trong huyết mạch."

“Nhưng mà thuận theo thời gian trôi qua, trẻ nhỏ của mỗi một đời, huyết mạch đều sẽ trở nên mỏng manh hơn.”

“Đến đời của ta, sự thuần khiết của huyết mạch đã không bằng một phần mười so với quá khứ.

Điều này đối với Diệp Ninh mà nói, thật sự là một tin tức tốt.

Vì thế hắn nở nụ cười, nói.

“Vậy thì thật sự quá đáng tiếc rồi.”

Đáng tiếc?

Chương 105: Ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai phá hoại cái nhà này (2)

Ngưu Tiến Hỉ lắc đùa, hưng phấn nói.

“Không đáng tiếc!”

“Phúc họa khuôn lường chưa hẳn không phải là phúc, sau khi ta bị điều đến Viện giám sát, trái tim lạnh lẽo, từ đó không bao giờ chiến đấu nữa.”

“Bao nhiêu năm nay, sức mạch huyết mạch của ta chưa từng chấn động, ta căn bản không biết tình huống cụ thể, nhưng mà ngày hôm qua khi chiến đấu ta đã sử dụng nó, mới kinh ngạc phát hiện, huyết mạch của ta so với lúc trước đã càng nồng dậm hơn, thật sự đã đạt đến trình độ của tổ tiên!”

Diệp Ninh: “…”

“Lúc đó ta mới ý thúc được, khi huyết mạch mỏng manh, ta không ngừng chiến đấu, chỉ khiến cho huyết mạch tiêu hao càng nhanh hơn, như thế thì sức mạnh huyết mạch truyền thừa đến đời tiếp theo của ta, cũng sẽ càng yếu hơn.”

“Mà bao nhiêu năm tháng nghỉ ngơi dưỡng sức, khiến cho huyết mạch có thời gian nghỉ ngơi hồi phục, bất tri bất giác, đã trở nên càng nồng đậm hơn.”

“Nếu không phải có đại nhân, cả đời này ta sẽ không nghĩ đến dùng võ, cũng không thể nào phát hiện bí mật này, đại nhân, ngài là ân nhân của Ngưu gia chúng ta!”

Ngưu Tiến Hỉ lại quỳ xuống.

Bang bang bang dập đầu ba lần.

Diệp Ninh cũng muốn dập đầu.

Ta dập đầu với ngươi một cái, ngươi cách xa ta một chút có được không?

"Vì thế bây giờ ngươi là trình độ nào?"

Diệp Ninh khô khốc hỏi.

"Dù sao cũng không yếu hơn Ngụy huynh."

Ngưu Tiến Hỉ cười nói.

Tê!

Diệp Ninh hít vào một hơi khí lạnh.

Đại gia nhà ngươi, lại là một tông sư!

"Chúc mừng đại nhân, chúc mừng đại nhân, Viện giám sát chúng ta thật sự là nhân tài hội tụ!"

Thái Hướng Cao rất vui mừng.

Trên cơ bản mọi người đều là tình huống như thế.

Thánh nhân nói, ông trời giao trách nhiệm lớn cho đại nhân, nhất định đầu tiên phải chịu khổ trước, cơ thể đói khát.

Mà những gì mà đám người này phải chịu, lại càng là chứng thực đạo lý này.

Từ đỉnh cao rơi xuống đáy cốc, biến thành cái xác không hồn biết đi.

Sau đó một chiêu tái sinh, những năm tháng khổ nạn ngược lại biến thành dưỡng chất của bọn họ, khiến cho bọn họ càng mạnh mẽ hơn.

Bọn họ quy hết tất cả công lao cho Diệp Ninh.

Nhưng Diệp Ninh không muốn.

Hắn chỉ muốn về nhà, một mình ở trong góc nhà yên tĩnh một chút.

"Thế giới này là thật sự có độc!"

Diệp Ninh cho rằng bản thân hắn từ lúc xuyên không đến đây, hắn chưa từng gặp được mấy người bình thường.

Có điều biết được đám người này đột phá là một chuyện tốt.

Biết được trình độ thật của bọn họ, ngược lại hắn có thể phòng bị.

Ví dụ, bây giờ Diệp Ninh quyết định, phải cách xa đám người này một chút.

Sau đó hắn nghe thấy giọng nói của Thái Hướng Cao.

"Nếu như các vị đều trở nên mạnh hơn, vậy thì độ an toàn tính mạng của Diệp huynh có thể được bảo đảm rồi, con người Uy Vũ hầu này có thù tất báo, hắn nhất định sẽ báo thù!"

Không hay rồi!

Trong lòng Diệp Ninh lộp bộp một tiếng.

Quả nhiên, giây tiếp theo.

Đã nghe thấy Ngưu Tiến Hỉ cười lạnh một tiếng, nói.

"Từ hôm nay trở đi, ta sẽ không rời một bước với đại nhân!"

Không biết Ngưu Tiến Hỉ lấy ở đâu ra hai chiếc rìu lớn, mỗi tay cầm một cái, rất dọa người.

"Ta cũng như thế, ai dám hại đại nhân, ta sẽ giết cả nhà hắn!"

Đám người Viện giám sát cùng phát biểu.

"Chúng ta cũng như thế!"

Khiến Diệp Ninh nghe đến muốn tê cả da đầu.

"Đủ rồi!"

Diệp Ninh ngoài cười nhưng trong không cười nói.

"Ý tốt của mọi người ta xin nhận, nhưng lạo chuyện ở bên người bảo vệ ta, vậy thì không cần."

Phí lời, có mấy người đi theo, thích khách làm sao mà giết được ta?

Đây không phải là tự tăng độ khó sao?

"Hiểu rồi, đại nhân là sợ làm phiền mọi người, hay là như thế này, đại nhân ở trong viện của Viện giám sát, như thế là an

toàn nhất!”

Thái Hướng Cao nghĩ được một chủ ý.

Mắt mọi người sáng lên.

Đây đúng là một lựa chọn an toàn.

Ba!

Diệp Ninh thật sự là không chịu được nữa, đập mạnh một cái vào sau đầu Thái Hướng Cao.

“Các vị và bản quan đều là đồng liêu, tuy quan chức khác biệt, nhưng không hề có phân biệt trên dưới.”

“Các ngươi cũng không phải nô bộc của ta, sao có thể đi theo ta?”

“Đây không phải là bỗng dưng vô cớ mất đi thân phận sao.”

Có đánh chết hắn cũng sẽ không chấp nhận loại đề nghị này.

“Cho dù là làm nô bộc của đại nhân, ta cũng tình nguyện.”

Ngưu Tiến Hỉ nói.

Không!

Ngươi không tình nguyện!

Diệp Ninh không nhìn ánh mắt thân thiết của hắn, mà lắc lắc đầu, nghiêm túc nói.

“Thân là Thông Phán của Viện giám sát, ngươi có thể diện của ngươi, về sau đừng nói loại lời nói này nữa.”

“Các vị đều là rường cột của quốc gia, là cánh tay của Viện giám sát, mọi người không cần tự ủy khuất bản thân.”

“Bản quân sẽ tuyệt đối không thể đồng ý mọi người, nếu như ta dùng mọi người, sẽ chỉ là chuyện công, mà tuyệt đối không phải là dùng cho việc riêng!”

Lời nói này, nói một cách hùng hồn, khiến cho người khác xấu hổ.

Sau khi mọi người nghe xong, lần lượt bị thuyết phục.

Chương 106: Ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai phá hoại cái nhà này (3)

“Đại nhân cao nghĩa.”

Ngụy Văn Thông lại nghi hoặc, hỏi.

“Vậy thì tại sao đại nhân không muốn ở trong Viện giám sát?”

Hắn cảm thấy đây là một ý tốt.

Không được tính là dùng vật công cho việc riêng, an toàn cũng được bảo đảm, còn thuận tiện làm việc.

Diệp Ninh do dự một chút.

Hắn đangtìm kiếm lý do thích hợp.

Đột nhiên, nhìn tiểu cô nương câm điếc đang đứng một mình ở góc nhỏ.

Hai mắt sáng lên, ngón tay chỉ vào nàng nói.

“Bởi vì tuy ở đây, nhưng không phải là nhà.”

“Muội muội của ta còn nhỏ, một tiểu cô nương, ở trong nơi này, nhất định sẽ rất sợ hãi.”

“Buổi sáng ta dẫn nàng ra ngoài, đương nhiên buổi tối phải dẫn nàng về nhà.”

Nhà, là một thứ nhắc đến cảm thấy rất ấm áp, đây đúng là lý do khiến người khác không thể nào phản bác.

Diệp Ninh cảm thấy tự hào về sự nhanh trí của mình.

Tiểu cô nương câm điếc đứng ở bên đó hai mắt ướt át.

“Nhà sao?”

“Thế mà ta còn có nhà?”

“Nơi có ngươi, chính là nhà.”

Trong lòng nàng chảy một dòng nước ấm áp.

Từ trước đến giờ chưa từng nghĩ đến, thế mà Diệp Ninh còn quan tâm đến tâm trạng của nàng.

Đây là một nam tử thần tiên như thế nào.

Hắn có một khí phách rộng lớn như bầu trời, phẩm cách tinh khiết như núi tuyết, nhưng lại có nét dịu dàng mỏng manh hơn cả sợi tóc.

“Ngươi yên tâm, có ta ở đây, ngươi tuyệt đối sẽ không có chuyện!”

Tiểu cô nương câm điếc nắm chặt tay.

“Ta tuyệt đối sẽ không cho phép bất kỳ người nào phá hoại cái nhà này!”

Cú đâm sau lưng nguy hiểm nhất, vẫn luôn đến từ người ở bên cạnh không có khả năng nhất.

Đáng tiếc bây giờ Diệp Ninh còn chưa hiểu đạo lý này.

Hắn chi rằng chỉ cần khống chế được đám “tai họa” ở Viện giám sát này, vậy thì hắn có thể kê cao gối ngủ.

“Mệnh lệnh của đại nhân, chúng ta nhất định sẽ tuân theo, nhưng nếu như thế, an toàn của đại nhân sao có thể được bảo đảm đây?”

Ngụy Văn Thông chau màu lại.

Hắn đã bị Diệp Ninh thuyết phục rồi, nhưng chưa hoàn toàn bị thuyết phục.

Quá khứ là bổ đầu đứng đầu Giang Nam là hắn, thật sự là đã tiếp xúc với quá nhiều bè lũ xu nịnh rồi.

Hắn biết quá rõ, rất nhiều anh hùng, không xung phong ở nơi quang ninh chính đại, mà là chết ở trong ám át hèn hạ vô sỉ.

Hắn không biết Diệp Ninh đi vào vết xe đổ này.

“Chuyện này…”

Đầu óc Diệp Ninh nhanh nhẹn, trong chớp mắt đã nghĩ ra lý do, hắn lất ra kiếm phù Võ Tam Tư tặng hắn, nói.

“Đây là kiếm phù Vũ Thông Phán tặng ta, có vật này ở bên cạnh, an toàn của ta nhất định không có vấn đề gì.”

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Võ Tam Tư.

Võ Tam Tư ngồi dưới bóng cây ngắm mắt dưỡng thần có chút do dự, nói.

“Kiếm phù của ta là vật bất phàm, cho dù là Chân Nhân đến ám sát, cũng có thể đỡ được, nhưng ta không thể nào chắc chắn số lượng và thực lực của kẻ địch, vì sự an toàn, đại nhân vẫn là nên phòng bị nhiều hơn.”

Nghe thế.

Trong lòng Diệp Ninh lộp bộp một tiếng.

Quả nhiên là như thế, ánh mắt những người khác đều trở nên kahsc lạ.

Hắn tiếp tục mở miệng, chặn lại lời nói của mọi người.

“Nực cười, thân là kiếm tu, sao ngươi lại không tự tin vào mình chứ?”

“Trong cả kinh thành này, có thể có mấy người tu sĩ có cảnh giới Chân Nhân?”

“Không cần nói nữa, ta tin tưởng Võ Thông Phán, có kiếm phù hắn tặng ta, ta không có gì sợ cả!”

Diệp Ninh bày ra tư thế không để lại đường cho bất kỳ người nào thương lượng.

Mọi người chỉ có thể từ bỏ.

Trong lòng có chút cảm khái.

“Càng là người ở vị trí cao, danh tiếng vang khắp thiên hạ, sẽ càng sợ chết, nhưng mà đại nhân lại khác biệt, sống chết ở trong mắt ngài ấy giống như mây trôi, ngài ấy là một hiền nhân thật sự thoát khỏi tầm nhìn của người thô tục.”

Mọi người càng nghĩ càng sùng bái.

Cũng chỉ có người như thế, mới có thể nói ra câu nói nổi tiếng “Cho dù thế giới đen tối, nhưng ta chính là ngọn đuốc” đi.

Tâm tình của Võ Tam Tư càng thêm phức tạp.

Lần trước được một người tin tưởng nói ra lời như thế là lúc nào?

THời gian vận chuyển, hắn đã không muốn nghĩ lại nữa.

Loại cảm giác “được người khác tin tưởng” này rất ấm áp.

Đặc biệt là đối với Võ Tam Tư mà nói.

Trong lòng hắn có một vết nứt rất lớn, nhưng nó đang được liên tục chữa lành.

Trên thực tế mỗi một người của Viện giám sát đều như thế.

Bọn họ đều từng bị tổn thương, trong lòng có "vết thương".

Nhưng sự xuất hiện của Diệp Ninh, đều khiến cho bọn họ cảm nhận được mức độ chữa lành khác nhau.

Mỗi người bọn họ đều lấy được thứ mình cần, từ trên người Diệp Ninh hấp thụ được nguồn dinh dưỡng cần thiết, sau đó bước ra bóng tối, đi vào ánh sáng.

Đây không có gì nghi ngờ chính là một loại cứu rỗi.

Nhưng Diệp ninh căn bản không cảm thấy bản thân là đang làm chuyên gì to lớn.

Hắn nhìn đám người đứng đầu trong sân Viện giám sát.

Trong lòng xáo trộn rất lớn.

Chương 107: Diệp đại nhân có ngươi, nhất định rất hạnh phúc đi

Lúc sáng sớm khi mới đến, hắn còn cho rằng Viện giám sát đều là dạng túi rượu, giá áo túi cơm không có tác dụng mà vui mừng.

Kết quả vào buổi tối khi rời đi, lại biến thành như thế này.

Nhân tài hội tụ trong Viện giám sát?!

A ha ha ha…

Trong lòng Diệp Ninh đang cười.

Thế giới này quá hoang đường rồi.

Cười rồi cười lại muốn khóc.

"Bản quan đi đây."

Diệp Ninh nhất định phải cách bọn họ xa một chút.

Dưới ánh mắt luyến tiếc không nỡ của mọi người, bóng hình Diệp Ninh dần dần đi xa.

“Đại nhân thật sự là quân tử chân chính, nếu như không phải Nho đạo đoạn tuyệt như thế, ta thật sự cảm thấy ngài ấy có thể trở thành thánh nhân!”

Ngụy Văn Thông lên tiếng cảm khái.

Hôm nay Diệp Ninh làm nhiều chuyện như thế, nhưng hắn có từng kiêu ngạo không?

Không có.

Thậm chí vào một lúc nào đó, biểu cảm của hắn còn có chút bi thương.

Vì sao lại bi thương?

Ngụy Văn Thông đoán, là bởi vì ngài ấy cảm thấy bản thân làm còn chưa đủ tốt.

Người giống như đại nhân, nhất định sẽ có tiêu chuẩn đối với bản thân rất cao.

“Nếu như các tướng lĩnh biên quan, có thể có được phẩm chất và quyết tâm giống như đại nhân, cũng không đết mức chiến đấu rồi thất bại, xuốn dốc đến mức bị Yêu Man bắt nạt.”

Ngưu Tiến Hỉ xuất thân trong quân đội, cho dù là quân đội đã làm tổn thương hắn, nhưng hắn vẫn có một chút bận lòng đối với biên quân.

Đây là chuyện hợp tình hợp lý.

Dù sao nhà của hắn chính là ở biên cảnh.

Đó là nơi hắn sinh ra và lớn lên.

Nhớ đến những hương thân phụ lão vẫn còn đang chịu khổ, trong lòng hắn vừa có chút lo lắng, vừa có chút xấu hổ.

“Chúng ta nên vì Đại Chu có Diệp đại nhân mà cảm thấy vinh hạnh.”

“Cũng nên bởi vì Đại Chu chỉ có một mình Diệp đại nhân mà cảm thấy bi ai.”

Võ Tam Tư không biết lấy từ đâu ra một bình rượu.

Đầu tiên là đổ mấy ngụm rượu và hộp kiếm.

Giống như là phi kiếm của hắn thích uống rượu vậy.

Ngay sau đó mới ngửa cổ, một lần uống cạn.

Hắn không phải là lần đầu tiên uống rượu ở Viện giám sát, nhưng quá khứ là rượu đắng cay khó mà uống, uống rượu chỉ vì sống mơ mơ màng màng.

Nhưng mà bây giờ rượu vào trong bụng, lại không còn là hương vị của rượu.

Uống hết một bình rượu, lại không có một chút sau nào.

Đột nhiên bởi vì câu nói của hắn mà bầu không khí có chút trầm xuống.

"Các vị không cần bi ai, thời điểm bi ai nhất đã qua rồi, ít nhất bây giờ chúng ta có Diệp đại nhân, đi theo bước chân của ngài ấy, tương lai nhất định là ánh sáng ngập tràn, cho dù những người chúng ta đều toàn bộ chết ở trên đường, vậy thì chuyện chúng ta làm cũng là có ý nghĩa, đó gọi là chết cũng có ý nghĩa!" Thái Hướng Cao bị Diệp Ninh đánh một cái hung dữ vào đầu lúc này mới tỉnh lại, hắn giơ tay lên, dõng dạc hùng hồn nói.

"Con đường chúng ta đi là chính xác, cho dù có đầy chông gai, cho dù không nhìn thấy ánh sáng, cho dù được định trước là thất bại, chúng ta vẫn dấn thân vào máu lửa."

"Bởi vì chúng ta tin tưởng vào nó."

"Cũng sẽ có lúc đạp gió rẽ sóng, cánh buồn căng thẳng ra khơi!"

Giọng nói của Thái Hướng Cao rất lớn.

Một cỗ khí thế cho dù con đường phía trước có như thế nào, lời nói thế hệ này lòng hăng hái chống đỡ khó khăn đi về phía trước, xuất hiện trong lòng tất cả mọi người.

Bọn họ quét sách sa sút lúc trước, toàn bộ đều phấn chấn tinh thần.

"Hay, nói hay lắm!"

"Đúng thật là bài thơ hay, bài thơ mà thiên cổ khó gặp!"

"Hay cho một câu cũng sẽ có lúc đạp gió rẽ sóng, cánh buồn căng thẳng ra khơi!"

Đây chính là sức mạnh của thơ từ.

Cảm xúc của mọi người hoàn toàn được khơi dậy.

Lúc này cho dù phía trước là núi đao biển lửa, bọn họ cũng sẽ không cau mày mà bước về phía trước, gào thét xông về phía trước.

“Thái đại nhân không hổ là tân khoa Trạng Nguyên, đúng thật là tài văn thơ sáng chói, chỉ dựa vào xâu thơ này, là có thể lưu danh sử sách rồi… Nhưng mà chỉ có một câu thơ, không tránh khỏi có chút đáng tiếc, hay là Thái huynh hoàn thành mấy câu sau, chúng ta nhất định sẽ khiến tên tuổi của nó lan xa!”

Trong Viện giám sát có không ít văn nhân.

Bọn họ cũng rất phấn chấn, nhưng càng khó chịu hơn.

Bởi vì bài thơ chỉ có một câu, giống như lời nói chỉ nói một nửa, đều là một chuyện rất mất khẩu vị.

Trong lòng giống như là bị mèo cào vậy.

“Câu thơ này không phải là ta viết, mà là ngày đó Diệp huynh khích lệ ta, tiện miệng nói ra, ta cũng không biết huynh ây có viết cả bài thơ không…”

Thái Hướng Cao cười khổ, nói.

Bản hoàn chỉnh?

Ta cũng muốn.

Các văn nhân đều thấy khó chịu.

“Ai, Diệp đại nhân cái gì cũng tốt, chính là thói quen làm thơ chỉ làm một câu phải thay đổi một chút.”

Đây là lần thứ bao nhiêu rồi?

Lúc này đều nâng đỡ Ngọc Long chết vì quân.

Sau đó là từ xưa đến nay có ai mà không chết.

Tất cả đều là đủ khẩu vị.

Bây giờ lại có một câu sẽ có lúc đạp gió rẽ sóng…

Chương 108: Diệp đại nhân có ngươi, nhất định rất hạnh phúc đi (2)

Thơ từ, đại khái mấy người vũ phu là không muốn thảo luận.

Bọn họ nghe một chút là được rồi, bàn luận chuyên sâu vậy thì không cần.

Vì thế Ngưu Tiến Hỉ cắt ngang bọn họ, nhìn về phía Thái Hướng Cao, hỏi.

"Thái đại nhân là Trạng Nguyên, đầu óc linh hoạt hơn so với chúng ta, ngươi cảm thấy tiếp theo đây chúng ta nên làm cái gì?"

Không ít người nhìn về phía Thái Hướng Cao, đợi đáp án của hắn.

Bọn họ cảm thấy con người Thái Hướng Cao không tệ, tuy không có sức chiến đấu gì, nhưng mà đầu óc rất linh hoạt, thường có thể nói ra kiến nghị khiến cho người khá sáng mắt.

Thái Hướng Cao gãi gãi chỗ sau gáy vừa bị Diệp Ninh đập mạnh, trong lòng nghĩ: "Có lẽ Diệp huynh không thiết ta nói bừa đi?"

Đến bây giờ hắn cũng không hiểu vì sao đột nhiên Diệp Ninh lại đánh hắn một cái.

"Không đúng, tự do ngôn luận, từ xưa đến nay chưa thấy có chuyện vì lời nói mà bị phạt."

"Ừm, nhất định là mình nghĩ nhiều rồi."

"Ta cũng là vì tốt cho Viện giám sát, Diệp huynh biết nhất định sẽ không trách ta."

Rất nhanh Thái Hướng Cao đã thuyết phục bản thân.

Sau đó đĩnh đạc nói.

"Theo lý mà nói, tiếp theo đây việc chúng ta nên làm, đều nên do Diệp đại nhân quyết định."

"Nhưng mà ta nghĩ, Đại Chu là của mọi người, Viện giám sát cũng là của mọi người, chúng ta không thể nào đều đổ dồn hết gánh nặng lên người Diệp đại nhân."

“Chúng ta nhất định phải chia sẻ áp lực với huynh ấy!”

Thái Hướng Cao chỉ vào mọi người nói.

“Các vị lúc trước đều là tinh anh, đều là bởi vì bị chèn ép, bị hãm hại, nên mới bị điều đến Viện giám sát.”

“Chính vì cáo cái gì người được chia theo nhóm, nếu như các vị là những người trọng nghĩa, nhất định sẽ không ở cùng với đám gian tặc và tiểu nhân!”

“Bạn bè của mọi người, cũng nhất định đều là người chính trực đúng không?

Nghe thế, Ngụy Văn Thông thở dài một hơi, dường như nhớ đến những năm tháng trong quá khứ.

“Đúng thế, khi ta còn làm tổng bộ đầu Giang Nam, kết bạn được với rất nhiều người có lý tưởng cao cả, bọn họ đều rất có năng lực, rất có trách nhiệm.”

“Chỉ đáng tiếc, quan trường đen tối, không dung được bọn họ, cuộc sống rất không được như ý.”

“Có vài người thảm hơn, còn là bởi vì đắc tội với người khác mà bị nhốt vào ngục.”

Đây là một chủ đề nặng nề.

Mọi người nghe xong, cũng đều nhớ về quá khứ.

Bây giờ bọn họ được cứu rỗi rồi, có một khởi đầu thuận lợi.

Nhưng mà bạn bè của mình thì sao?

Bọn họ vẫn còn đang sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng!

Có lẽ đã bị hiện thực đánh ngã, thừa nhận thất bại rồi; có lẽ vẫn còn đang chống đỡ, chỉ là rất cô độc; có lẽ cũng giống như bọn họ lúc trước, cũng lấy rượu giải sầu, làm bản thân tê liệt.

“Ta ở trong quân, cũng có bạn bè như thế, tình hình của bọn họ cũng tương tự.”

Ngưu Tiến Hỉ nói.

Những người khác đều đồng cảm.

Lần lượt nói ra câu chuyện của mình.

Thật ra đều gần như nhau, đại khái thế giới này là không dung được người tốt.

Những người thật sự có lý tưởng, có phẩm đức, có năng lực, ngược lại cuộc sống đều không như thế.

Đây là một loại mỉa mai đau đớn.

“Ta đã biết là sẽ như thế, thế giới trở nên như thế này, gian thần tiểu nhân ở địa vị cao, ngược lại kẻ sĩ trọng nghĩa lại sống như con chuột qua đường!”

“Nhưng đó là quá khứ!”

“Bây giờ có Viện giám sát, có Diệp đại nhân!”

Đột nhiên Thái Hướng Cao cảm thấy kế hoạch của hắn rất hoàn hảo, nhất định có thể có được sự tán thưởng của Diệp Ninh.

Vì thế hắn kích động nói.

“Tại sao các vị không viết thư, mời bạn bè của mình đến Viện giám sát làm việc chứ?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người kinh ngạc.

Bọn họ cũng là phản ứng chậm, không nghĩ đến chuyện này.

Bây giờ được Thái Hướng Cao nhắc nhở, trong lòng bừng tỉnh.

“Đúng thế, thay vì lãng phí thời gian, còn không bằng cùng nhau sát cánh với đại nhân!”

“Viện giám sát tái xuất giang hồ, tuyệt đối được xem như là sự sỉ nhục lớn đối với bọn họ!”

“Quan trọng nhất là, bây giờ Viện giám sát cũng rất thiếu người!”

Mọi người càng nghĩ càng cảm thấy đây là một chủ ý hay.

Viện giám sát chỉ dựa vào mấy người bọn họ, là không đủ.

Đừng nói là khôi phục lại vinh quang của tổ tiên, bao phủ cả đất nươcs.

Cho dù là cả kinh thành, một chút người bọn họ cũng không xử lý hết được.

Mở rộng chiêu mộ, đó là điều nhất định phải làm.

Mà những người bạn kia của bọn họ, bất luận là năng lực, phẩm đức, đều là đã trải qua kiểm nghiệm.

Hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của Viện giám sát.

Đây là chuyện tốt vẹn toàn cả hai đường!

Nhưng mà vẫn còn một vấn đề.

"Chúng ta có quyền chiêu mộ người không?"

Ngụy Văn Thông nghi hoặc hỏi.

Điều động quan lịch, đó là chuyện triều đình quyết định.

Không phải là điều Viện giám sát có thể nhúng tay vào việc bổ nhiệm nhân sự.

Thiên Tử không hạ chỉ, ai có thể chủ trì chuyện đi điều nhậm nhân sự lớn như thế đây?

Chương 109: Diệp đại nhân có ngươi, nhất định rất hạnh phúc đi (3)

"Có!"

Thái Hướng Cao tinh thông tất cả Pháp luật của Đại Chu, đối với quyền lực nhiệm vụ của Viện giám sát cũng nghiên cứu rõ ràng, lập tức đưa ra đáp án khẳng định.

"Quyền lực Thái Tổ quy định cho Viện giám sát được viết rất rõ ràng, điều 1257, đã quy định rất rõ, nếu như Viện giám sát phải xử lý các vụ án lớn quan trọng, xuất hiện tình huống thiếu nhân thủ."

"Có thể khẩn cấp biệt phái quan chức ở trong bất kỳ nha môn nào để giúp đỡ, bất kỳ ai cũng không được ngăn cản!"

"Thời hạn biệt phát, dựa theo tiến trình của vụ án để định."

Biệt phái?

Mọi người suy nghĩ kỹ càng.

Tất cả biệt phái, có hai điểm quan trọng.

Đầu tiên là Viện giám sát thật sự xuất hiện vấn đề thiếu nhân thủ, sau đó nhận được những vụ án khó cần xử lý.

Điểm này hoàn toàn không có vấn đề.

Lẽ nào phủ Ũy Vũ Hầu còn không đủ khó khăn?

Những vương hầu công khanh ở kinh thành đầu nhập vào tiên môn, vô pháp vô thiên, lẽ nào không khó khăn sao?

Thứ hai đó là kỳ hạn biệt phái.

Nhưng điều này cũng không có bất kỳ vấn đề nào.

Viện giám sát phải đấu tranh với sự bất công của thế gian, ông trời biết bọn họ sẽ phải đối mặt với sự phản kháng như thế nào.

Trong thời gian ngắn, nhất định không thể nào có kết quả.

Đổi một cách nói khác, nếu như có một ngày, Viện giám sát thật sự thành công, dám gọi là mặt trời thay đổi, vậy thì mọi người còn làm quan cái gì?

Công đức viên mãn, nghỉ dưỡng ngàn năm là được rồi.

Đương nhiên, đó chỉ là tình huống lý tưởng, hiện thực nhất định không đẹp đẽ như thế.

“Chuyện này đúng thật là có thể làm, có điều có cần phải hỏi qua đại nhân không?”

Ngụy Văn Thông hỏi.

“Không cần, ngươi cảm thấy đại nhân sẽ phản đối sao? Hay là chúng ta cho ngài ấy một bất ngờ đi.”

Thái Hướng Cao cười nói.

Tất cả mọi người đều gật đầu.

Đúng thế, chính là đạo lý này.

Diệp đại nhân là người có đức độ, một lòng cứu quốc, sao có thể phản đối được chứ?

Hoàn toàn không thể nào!

“Thái đại nhân, Diệp đại nhân có một người bạn tâm giao như ngươi, ngài ấy nhất định rất hạnh phúc đi?”

Có người rất ngưỡng mộ tình bạn của hai người.

“Ta không biết Diệp đại nhân thấy như thế nào, nhưng ta có thể đi theo huynh ấy, chỉ có thể nói là còn đòi hỏi gì hơn.”

Thái Hướng Cao cười nói.

Toàn bộ Viện giám sát đều là một bầu không khí vui vẻ.

Đương nhiên Diệp Ninh sẽ không biết người của Viện giám sát đang làm cái gì. Bởi vì lúc này hắn đang nghi thần nghi quỷ.

Đi mấy vòng ở trên đường phố, lúc nào cũng nhìn về phía đằng sau.

“Hắn là sợ có người theo dõi?”

Đương nhiên tiểu cô nương câm điếc chú ý đến hành động kỳ lạ của Diệp Ninh.

Nhưng nàng biểu hiện rất bình thường.

Bởi vì có thể xác định là không có người nào đi theo cả.

Nàng so với Diệp Ninh còn cảnh giác hơn, đi trên đường lúc nào cũng đang chú ý mọi thứ xung quanh.

Bởi vì không loại bỏ khả năng Uy Vũ Hầu sẽ động thủ khi đang đi trên đường.

“Thật sự không có ai cả, vậy thì ta yên tâm rồi.”

Rõ ràng là nỗi lo của Diệp Ninh và tiểu cô nương câm điếc khác nhau.

Hắn là sợ người của Viện giám sát không yên tâm, lén lút đi theo hắn.

Loại khả băng này không phải là không có.

Diệp Ninh liên tiếp gặp phải đâm sau lưng, bây giờ rất nhạy cảm, hắn nhất định phải loại bỏ tất cả khả năng.

Lần này không thể chết ở trên tay Uy Vũ Hầu, hắn rất thất vọng.

Vì thế nhất định phải trân trọng những cơ hội tiếp theo.

Tinh thần hắn phấn chấn.

Vẫn còn có cơ hội.

Hơn nữa còn không nhỏ!

Bởi vì rất có khả năng Uy Vũ Hầu sẽ phái thích khách đến ám sát hắn!

Tổ chức sát thủ Yên Vũ Lâu kia, không phải là thế lực đơn giản gì cả, bọn họ đến Chân Nhân, thậm chí là người tu hành có cấp bậc cao hơn cũng đều dám ám sát.

Ai cũng biết, Yên Vũ Lâu không phải là thực lực tầm thường, đứng ở phía sau lưng bọn họ, nhất định là một đám người tu hành mạnh mẽ.

Một tổ chức mạnh như thế, giết một người văn nhân như hắn, vấn đề không lớn đúng không?

"Đáng tiếc, không thể nào có người có cảnh giới vượt qua Chân Nhân đến giết ta, nếu không ta nhất định sẽ chết?"

Diệp Ninh thở dài một hơi.

Lúc trước hắn đã từng nhắc đến, cả kinh thành không có mấy người Chân Nhân.

Không phải nói Chân Nhân cực ít.

Mà là phần lớn người tu hành, đều không thể nào ở trong kinh thành.

Bởi vì nguyên nhân rất đơn giản.

Nếu như là người tu hành, vậy thì bất luận vào lúc nào, tu hành luôn đứng ở vị trí đầu tiên.

Đương nhiên bọn họ lại lựa chọn nơi có linh khí nồng đậm để tu hành.

Kinh thành không phải lựa chọn tốt.

Cũng không phải nói kinh thành không có linh khí, ngược lại, linh khí ở kinh thành rất nồng đậm.

Vấn đề quan trọng là, càng là người tu hành mạnh mẽ đến kinh thành, càng sẽ bị áp chế!

Không có bất kỳ nghi ngờ gì, đây lại là công lao của Đại Chu Thái Tổ.

Chương 110: Mời thích khách tàn nhẫn nhất, mang theo đao nhanh nhất!

Lúc đầu Thái Tổ trấn áp đương đại, tiên môn bị ông ấy quét sạch.

Ông hiểu rất rõ, những tiên môn không chịu kiềm chế đó, chính là căn nguyên loạn lạc của thiên hạ.

Vì thế, ông ấy đã bố trị một trận pháp rất lớn xung quanh kinh thành.

Hoặc là nói, cả kinh thành này, thật ra chính là một trận pháp.

Nội dung của trận pháp rất đơn giản, bất luận là người tu hành mạnh mẽ như thế nào, chỉ cần đi vào kinh thành, tu vi sẽ trực tiếp bị ép xuống cảnh giới Chân Nhân!

Đương nhiên cũng có trường hợp ngoại lệ.

Nếu như người tu hành so với ông ấy còn lợi hại hơn, vậy thì đương nhiên có thể không chịu áp chế.

Nhưng điều này rõ ràng là không thể nào.

Nghĩ một chút, một người tu hành mạnh mẽ, đã quen dùng thủ đoạn thông thiên, kết quả đến kinh thành, trong chớp mắt biến thành "Chân Nhân".

Vậy thì có cảm giác không an toàn đến mức nào?

Vì thế, người tu hành mạnh mẽ, cơ bản là sẽ không đến kinh thành.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc bắt đầu, Vũ Hóa Môn phái Hạ Nguyên Nhất đến ép Cơ Minh Nguyệt phong vương chỉ là một Chân Nhân, mà không phải là cảnh giới cao hơn.

Đối với người tu hành mạnh mẽ mà nói, kinh thành là cấm địa.

Trong quá khứ không chỉ có một lần xảy ra câu chuyện, có cường giả truy sát kẻ yếu, kết quả sau khi bị dẫn dụ vào trong kinh thành, gặp phải phản công của kẻ yếu.

Quân tử không đứng ở dưới bức tường nguy hiểm.

Tu sĩ càng là như thế.

Bọn họ có tuổi thọ rất cao, không thể có khả năng đi đến kinh thành.

Đây cũng là lý do vì sao áp lực của Cơ Minh Nguyệt rất lớn, nhưng mà vẫn là cảm thấy bản thân có khả năng bảo vệ được Diệp Ninh.

Chỉ cần Diệp Ninh không ra khỏi thành, thì có thể miễn cưỡng kiểm soát được nguy hiểm ở trong phạm vi.

Quay lại câu chuyện.

Diệp Ninh đi loanh quanh ở bên ngoài, đương nhiên có đạo lý của hắn.

Sau khi quyết định không có người nào đi theo, Diệp Ninh thả lỏng bản thân.

Hắn đặc biệt đi đến những nơi đông người.

Tửu lâu, trà quán, thậm chí là Xuân Phong Lâu…

Bây giờ hắn ở kinh thành đã không còn là tiểu tốt vô danh, phàm là người đọc sách, thì không có ai không biết hắn.

Mỗi mười người đọc sách, gần như có bảy người từng gặp hắn.

Vì mỗi khi hắn đi đến đâu, đều có thể có dẫn đến xôn xao.

“Diệp đại nhân!”

“Là Diệp đại nhân đến rồi!”

“Diệp đại nhân có thể ký tên cho ta không!”

Người đọc sách ùn ùn kéo đến.

Giống như là fan gặp minh tinh ở kiếp trước vậy.

Đương nhiên, tuy người đọc sách điên cuồng, nhưng lại giữ gìn lễ tiết, cảnh tượng vẫn là có thể khống chế được.

Trên mặt Diệp Ninh nở nụ cười, ký tên cho người khác.

Người đọc sách xin người khác ký tên, không chỉ là một chuyện tap nhã, mà càng là đại biểu cho sự tôn trọng của họ.

Bình thường loại chuyện này, đều là sư trưởng ký tên cho học sinh, rồi vết hai câu của tên đã ký.

Bọn họ mời Diệp Ninh ký tên, thật ra là một loại vãn bối, tự nhận mình là học sinh.

Nhưng mà rõ ràng Diệp Ninh không có loại giác ngộ này.

Hắn tiện tay ký tên cho mấy người, còn thuận tiện nói một câu động viên.

Gặp phải người trẻ tuổi, thì viết:

Người trẻ tuổi không nỗ lực, khi về già sẽ không có gì.

Tóc đen không biết sớm học tập, tóc trắng hối hận học thì đã muộn.

…

Gặp phải người trung niên, thì viết:

Đọc sách cả trăm lần, thì sẽ biết được ý nghĩ của nó.

Hiểu biết do cần cù, phóng đãng do ham chơi; thành công do ý niệm, hủy diệt đi theo sau.

…

Gặp phải người già, thì viết:

Không có đạm bạc nào rõ ràng, không tĩnh lặng không thể đi xa.

Đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường

…

Ba lần năm bữa ký tên xong, dường như người đọc sách đều điên cuồng rồi.

Từ lúc Diệp Ninh bắt đầu ký tên, văn khí từ bốn phương tám hướng hội tụ đến đây.

Những danh ngôn thành ngữ mà hắn viết, mỗi một câu đều bao hàm đạo lý, thẳng thắn mà không mỏng anh, giản dị mà dễ nhớ.

“Tài hoa của Diệp đại nhân, đúng thật là thiên cổ hiếm thấy!”

“Đọc những câu này, ta chỉ muốn về nhà học hành cho tốt!”

“Diệp sư tại thượng, học sinh uy vũ!”

Văn khí trào dâng, không chỉ khiến cho văn đảm của Diệp Ninh chấn động.

Những người đọc sách có mặt ở đây phảng phất như nhận được một hồi tẩy rửa của văn khí.

Vết mực chảy xuôi, sách tỏa hương thơm.

Rất nhiều người trực tiếp nhận được gợi ý, còn trực tiếp hành lễ đệ tử với Diệp Ninh.

Từ trước đến giờ văn nhân có một câu "một chữ cũng là thầy", huống hồ còn là ơn dẫn dắt.

"Không cần khách sáo như thế."

Diệp Ninh cười đến cứng ngắc.

Bởi vì hắn phát hiện chính khí cuồn cuộn đáng chết kia lại nhiều thêm rất nhiều.

Thứ này không phải là có độc đó chứ?

Tại sao ta làm cái gì nó cũng đều có thể tăng lên vậy?

Có lần này thứ lớn mạnh mạnh mẽ hơn vẫn là văn khí, khiến cho văn đảm của Diệp Ninh liên tiếp chấn động, cả con người càng hiện ra nho nhõ, khí chất bất phàm.

Chương 111: Mời thích khách tàn nhẫn nhất, mang theo đao nhanh nhất! (2)

Diệp Ninh đều tê dại rồi.

Bỏ đi, kệ bọn họ.

Muốn làm sao thì làm.

Dù sao Nho đạo đoạn tuyệt, các ngươi có lớn mạnh hay không, cũng không có ảnh hưởng gì.

Sau khi hắn tự an ủi bản thân, thì thân thiết nói chuyện với mọi người.

Hắn đang đợi có người hỏi.

Cuối cùng, có người hỏi đến Uy Vũ Hầu.

Dù sao đây là tin tức hàng đầu trong ngày hôm nay.

“Chuyện của đại nhân và Uy Vũ Hầu, có phải là đã kết thúc rồi không?”

Người đặt câu hỏi là một thư sinh trẻ tuổi.

Diệp Ninh đã đợi câu hỏi này rất lâu rồi.

Nhất thời tinh thần phấn chấn, cười lạnh một tiếng, nói.

“Kẻ gian nịnh vẫn còn đang ngồi trong phủ, chuyện này sao có thể kết thúc dễ dàng như thế?”

Tê!

Mọi người nghe xong, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Không hổ là Diệp đại nhân.

Nghèo khó nhưng không khuất phục, người hùng mạnh không chịu uốn cong!

Ở kinh thành này, có ai dám khiêu khích Uy Vũ Hầu?

Cũng chỉ có mình Diệp đại nhân!

“Đại nhân muốn đấu đến cùng với Uy Vũ hầu sao?”

Diệp Ninh bất khuất nói.

“Không phải là ta muốn đấu đến cùng với hắn.”

“Mà là Viện giám sát muốn đấu đến cùng với thế lực tà ác!”

“Bản quan thẩm vấn quản sự Hầu phủ, đã nắm được một số lượng lớn chứng cứ phạm tội của Uy Vũ Hầu, tội nghiệt người này phạm phải, tội lỗ chồng chất!”

…

“Bản quan không đội trời chung với tội ác!”

Tất cả mọi người chấn kinh.

Tất cả mọi người đều bị cảm giác thức tính của Diệp Ninh ảnh hưởng rồi.

“Không hổ là Diệp đại nhân!”

“Đây là hình mẫu người đọc sách của cuộc đời ta, tương lai nếu như ta trúng khoa cử, làm quan, Diệp đại nhân chính là hình mẫu của ta!”

“Có lẽ chính nghĩa sẽ đến muộn, nhưng nhất định sẽ không vắng bóng, ta tin tưởng Diệp đại nhân sẽ đấu tranh đến cùng với thế lực tà ác!”

Mọi người nước mắt giàn dụa.

Diệp Ninh thấy sức nóng gần đủ rồi, nên yên lặng rời đi.

Nhưng tin tức ở đây lại lan truyền rất rộng.

Một mặt là mọi người cố gắng hết sức tuyên truyền, gặp người khác là sẽ nói đến chuyện này.

Hai là ở chỗ này văn khí dâng trào, động tĩnh lớn như thế, làm sao có thể che giấu được?

Vốn dĩ đã có thế lực các nơi đang thăm dò.

Huống hồ, Diệp Ninh còn đi mấy vòng.

Đặc biệt chạy đến mấy nơi.

Gần như đều là lời nói như thế.

Tổng kết một chút chính là.

Ta, Diệp Ninh, đấu đến cùng với Uy Vũ Hầu ngươi!

Trong kinh thành, gần như đồn đại xôn xao.

Cho dù là bách tính bình thường cũng biết đến chuyện này, sau khi rất nhiều người gặp nhau, câu nói đầu tiên chính là.

“Nghe nói gì chưa? Diệp đại nhân muốn không chết không thôi với Uy Vũ Hầu!”

“Không phải Diệp đại nhân và Uy Vũ Hầu, mà là Viện giám sát với thế lực tà ác!”

“Không phải đều là ý nghĩa đó sao?”

“Cái này không giống nhau, Viện giám sát đang đối mặt với tất cả thế lực hắc ám.”

“Ai, Diệp đại nhân đúng là quan tốt, trong Viện giám sát cũng đều là dũng dĩ.”

“Bọn họ thật sự có thể làm được sao? Uy Vũ Hầu đại biểu cho thế lực hàng đầu, bây giờ trong kinh thành, người người đều lấy chuyện đầu nhập được vào tiên môn làm niềm tự hào.”

“Ta không biết Diệp đại nhân có làm được hay không, nhưng ta biết ta ủng hộ ngài ấy.”

“Nhân gian tự có công lý ở đó!”

“Diệp đại nhân uy vũ bá khí!”

Tin tức truyền đi rất nhanh.

Chỉ mấy canh giờ ngắn ngủi, dường như mọi người đều biết.

Diệp Ninh nhìn thấy loại tình huống này.

Nhất thời tâm tình trở nên tươi đẹp.

“Lần này ta không tin Uy Vũ Hầu ngươi còn có thể nhẫn nhịn!”

Là một con người nhất định đều không thể nào nhịn được!

Uy Vũ Hầu, mau đến ám sát ta đi!

Mời sát thủ tàn nhẫn nhất, cầm theo đao nhanh nhất!

Uy Vũ Hầu bị Diệp Ninh ký thác hy vọng, đúng là tức đến điên luôn rồi. Bang bang bang bang!

Hắn đập hết tất cả bình hoa, bàn ghế ở trong nhà.

Lần này là phát ra từ tận đáy lòng.

Sau đó hắn phát hiện, nhìn trong nhà mình bừa bộn, tâm tình không chỉ không tốt hơn, ngược lại càng thêm tức giận.

Phủ Uy Vũ Hầu khí thế nguy nga bị người của Viện giám sát phá hủy thành một mớ hỗn độn, bây giờ ở trong phòng lại bị hắn đập phá.

Đây gọi là cái gì?

Đây gọi là liên tiếp gặp nạn sao!

“Diệp Ninh, ta với ngươi không đội trời chung!”

Uy Vũ Hầu tức giận gầm lên.

Cả đời này của hăn từ trước đến giờ chưa bao giờ thù hận một người nào như thế.

Mọi người ở trong Hầu phủ, toàn bộ đều cuộn vào trong góc.

Hầu gia phát uy, ai dám đi lên trước?

Phải biết rằng hắn là người thật sự dám giết người!

Có những lúc tức giận, ai đi lên là giết người đó.

“Thẩm tiên sinh!”

Không có người nào đến gần, Uy Vũ Hầu gọi tên.

Một người văn nhân trung niên mặt đầy căng thẳng, nhưng vẫn là đi lên trước, hai tay chắp lại.

“Hầu gia.”

Uy Vũ Hầu thở hổn hển, trong đôi mắt đầu tơ máu.

“Diệp Ninh kia thật sự nói như thế sao?”

Thẩm tiên sinh là môn khách của hắn, đi theo Uy Vũ Hầu nhiều năm, cũng coi như là hiểu rõ tính khí của chủ nhân nhà mình.

Chương 112: Lần này đến lượt ta bảo vệ ngươi

Có thể nói chuyện bình thường,

Ừm.

Vẫn tốt.

Nói rõ tuy tức giận, nhưng không hề hoàn toàn mất đi lý trí.

“Diệp Ninh đúng là nói như thế, trước mắt cả kinh thành đều đã biết rồi.”

Thẩm tiên sinh thành thật trả lời.

“Hổ không phát uy, hắn còn thật sự coi ta là con mèo bệnh rồi!”

Uy Vũ Hầu hung dữ nói.

Theo suy nghĩ của hắn, trận giao đấu lần trước, rõ ràng người chịu thiệt là hắn.

Quản sự bị bắt đi rồi, Hầu phủ bị phá, gia đinh bị thương, con sói cũng bị chém rồi…

Ta tổn thất nhiều như thế.

Còn hắn thì sao?

Hắn đến một sợi lông cũng không tổn thất.

Kết quả hay rồi, "người bị hại" là ta còn chưa báo thù, thế mà ngươi lại lớn tiếng tuyên bố, nói muốn không chết không thôi với ta.

Có người bắt nạt người khác giống như ngươi sao?

Nói thật, từ đến giờ cả đời này Uy Vũ Hầu hắn chưa bị người khác bắt nạt như thế bao giờ.

"Chuyện nào có thể nhẫn nhịn được thì nhẫn nhịn nhưng không phải là chuyện này!"

Uy Vũ Hầu nghiến răng nghiến lợi nói.

"Ngươi, ngươi đi thay ta một chuyến, nói với Mộc tiên sinh, ta muốn đầu của tên họ Diệp! Không tiếc bất kỳ giá nào! Cần ngay tối hôm nay!"

Nghe xong, mặt Thẩm tiên sinh tái mét.

"Hầu gia…"

Hắn không phải là rất muốn đi.

Nhưng mà hắn đối mặt với hai đôi mắt đỏ rực của Uy Vũ Hầu.

Vì thế hắn chỉ muốn im lặng, trả lời một tiếng.

"Vâng."

Đêm tối.

Trong thời buổi loạn thế này, bách tính bình thường vào ban đêm là không dám tùy ý đi lại.

Vì thế trên đường phố nhiều nhiều ít ít cũng có chút hẻo lánh.

Đặc biệt là tất cả những con đường mà Thẩm tiên sinh, còn là con đường hiu quạnh rất ít người qua lại.

Hắn đi về phía thành đông.

Đi qua đường phố, khu dân cư, đến một khu vực nhìn có vẻ rất đổ nát hoang vắng.

Chỗ này cũng đã từng rất phồn hoa.

Nhưng mấy trăm năm trước, nơi này xảy ra một trận binh biến.

Có binh sĩ náo lương hưởng, nổi loạn, giết tướng quân dẫn binh.

Một ngọn lửa, thiêu rụi sạch sẽ toàn bộ khu vực này.

Tuy sau đó binh biến được trấn áp, chỗ này cũng được xây dựng lại, nhưng khó mà khôi phục lại được sự phồn hoa như trong quá khứ.

Đốt mất một vài căn nhà không có gì cả, nhưng vấn đề là nếu như đã đốt hết lòng người rồi, vậy thì cái gì cũng không còn nữa.

Bách tính ở khu vực này chết thì chết, người bị thương thì bị thương, những người còn sống cũng không muốn quay lại nơi thương tâm này.

Theo thời gian, tự nhiên sẽ hoang tàn, vắng vẻ.

Thẩm tiên sinh đi trên đường phố, hai tay chậm rãi ôm vào trong ngực.

Tiếp theo, một cơn gió u ám thổi thẳng đến.

Thổi đến khiến hắn rùng mình.

Nhưng rõ ràng là hắn có chuẩn bị, đối với nơi này vẫn là khá quen thuộc.

Đi về phía trước nửa canh giờ, hắn dừng bước ở một chỗ tối tăm giơ bàn tay ra không nhìn thấy năm ngón.

Chính là chỗ này.

Mỗi lần đến đây, vẫn luôn có thể khiến cho trong lòng hắn hoảng sợ.

Bóng tối, vốn dĩ đã khiến hắn sợ hãi.

Huống hồ bóng tối ở đây, còn là do con người tạo ra.

Ở trong bóng tối cũng không biết có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vào hắn.

“Tạ hạ Thẩm Tam Biên của phủ Uy Vũ Hầu, cầu kiến Mộc tiên sinh.”

Thẩm Tam Biên khiêm tốn cúi người, thấp giọng nói.

Giọng nói của hắn không lớn, nhưng mà lại truyền đi rất xa một cách quỷ dị, có một cơn gió u ám ập đến, đưa âm thanh của hắn đi về phía xa.

Hắn yên lặng đứng đợi.

Một lúc sau, một giọng nói khàn khàn truyền đến.

“Tại sao lại là ngươi?”

Ta cũng không muốn đến… Trong lòng Thẩm Tam Biên cười khổ.

Nếu như có thể lựa chọn, ai muốn muốn nói chuyện với hạng người cuồng ma giết người này chứ?

“Chủ nhân có lệnh, tại hạ không dám không tuân theo.”

Thẩm Tam Biên nói.

Kẹt!

Trong bóng tối, vang lên tiếng mở cửa chói tai.

Giống như là có người nào đó kéo một cánh cửa gỗ đã nhiều năm không sửa chữa ra.

Một chiếc đèn lồng xuất hiện.

Ở trong bóng tôi, hiện ra một ánh sáng yếu ớt le lói.

“Đi vào đi.”

Giọng nói khàn khàn kia lại vang lên.

Thẩm Tam Biên nhanh chóng chắp tay.

Sau đó hít một hơi thật sâu, đi theo chiếc đèn lồng đi vào.

Chiếc đèn lồng lúc sáng lúc tối, như xa như gần, nhưng vẫn luôn có thể khiến cho Thẩm Tam Biên đi theo.

Vẫn luôn đi đến không biết bao nhiêu lâu, chiếc đèn lòng biến mất.

Một nam tử mặc áo choàng đen đeo mặt nạ, ngồi trên miệng một cái giếng cạn.

Mặt nạ che đi khuôn mặt hắn, chỉ lộ ra đôi mắt không có một chút biểu cảm nào.

“Nói đi, giết ai.”

Nếu như đã là tổ chức sát thủ, vậy thì nhất định là chỉ làm một chuyện đó là giết người.

Vì thế hắn trực tiếp đi vào chủ đề.

“Ngự Sử Viện giám sát, Diệp Ninh.”

Thẩm Tam Biên không hề do dự nói.

“Diệp Ninh…”

Người đeo mặt nạ âm trầm cười.

“Uy Vũ Hầu vẫn là không hề có chút tiến bộ nào, gặp phải nhân vật có chút khó giải quyết, là đã đến tìm chúng ta ra tay, tự bản thân hắn không có một chút năng lực nào sao? Rời khỏi Quần Ngọc Các, hắn còn là cái thứ gì?”

Chương 113: Lần này đến lượt ta bảo vệ ngươi (2)

Câu nói này, Thẩm Tam Biên căn bản không tiếp nổi.

Chỉ có thể cúi thấp đầu, giả vờ như không hề nghe thấy.

“Gần đây Diệp Ninh này, có danh tiếng không nhỏ, có rất nhiều người muốn giết hắn, ta không ngờ được người đầu tiên tìm đến ta, thế mà lại là Uy Vũ Hầu.”

Người đeo mặt nạ nói vài câu, rất nhanh đã quay lại chủ đề.

“Nếu như là mấy ngày trước, ta sẽ nói với ngươi, nhiệm vụ này ta nhận.”

“Nhưng mà bây giờ, chậc chậc chậc…”

Thẩm Tam biên có chút nghi hoặc, cẩn thận từng chút một hỏi.

“Không nhận?”

Người đeo mặt nạ cười lạnh một tiếng nói.

“Nhận thì đương nhiên nhận, nhưng chỉ sợ phủ Uy Vũ hầu không trả được tiền thù lao!”

Thẩm Tam Biên mỉm cười lấy lòng, hỏi.

“Mộc tiên sinh, Diệp Ninh chỉ là một văn nhân bình thường, giết hắn có thể đắt bao nhiêu?”

Văn nhân bình thường?

Người đeo mặt nạ cười lạnh, trong đôi mắt lộ ra ánh sáng lạnh lẽo.

Hai luồng ánh sáng lạnh lẽo này phảng phất như là muốn khiến Thẩm Tam Biên đóng băng.

Hắn chỉ cảm thấy cả người mình như đông cứng lại, một cỗ khí lạnh từ dưới bàn chân chạy dọc khắp cơ thể, lập tức khiến hắn mất đi năng lực khống chế cơ thể.

"Hắn không phải là văn nhân bình thường, hắn là Ngự Sử của Viện giám sát!"

"Hắn là người làm thơ có tài nhất từ trước đến giờ của Đại Chu, hắn từng sáng tác ra bài thơ Trấn Quốc!"

"Danh tiếng của hắn ở trong văn nhân và bách tính rất cao!"

"Hắn lọt vào mắt của Thiên Tử Đại Chu!"

"Dưới tay của hắn, còn có cường giả bảo hộ!"

"Một người như thế, ngươi nói với ta là văn nhân bình thường?"

Người đeo mặt nạ u ám nói.

Chưa nói thêm mấy câu, Thẩm Tam Biên đã cảm thấy lạnh hơn một chút.

"Mộc, Mộc tiên sinh tha mạng!"

Thẩm Tam Biên run run rẩy rẩy nói.

Người đeo mặt nạ vung tay, ý lạnh tản ra.

Thẩm Tam Biên ngã xuống mặt đất, thở hổn hển.

Vừa rồi suýt chút nữa là hắn đã chết!

Đám sát thủ này chính là như thế, không coi mạng người là chuyện gì cả, nói chuyện với bọn họ, vốn dĩ đã là vô cùng nguy hiểm!

"Ta muốn thù lao gấp mười lần, nếu như Uy Vũ Hầu trả được, đơn hàng này ta sẽ nhận…"

Người đeo mặt nạ lạnh lùng nói.

“Vậy, vậy thì đồng ý!”

Thù lao gấp mười lần, đây là con số bằng trời mà Thẩm Tam Biên khó có thể tưởng tượng được.

Dù sao vốn dĩ Yên Vũ Lâu ra tay đã rất đắt.

Bây giờ còn đòi gấp mười lần…

Nhưng mà hắn vẫn là đồng ý rồi.

Bởi vì Uy Vũ Hầu từng nói, không tiếc bất cứ giá nào!

Chỉ cần có thể giết được Diệp Ninh, thế nào cũng được.

Người đeo mặt nạ gật đầu, thân thể hóa thành một đạo mây khói, đi vào trong giếng cạn.

Một đạo giọng nói mang theo tà khí từ dưới đáy giếng truyền lên.

“Ngày mai, đầu người sẽ được đưa đến, bảo Uy Vũ Hầu chuẩn bị cho tốt tiền thù lao!”

…

Diệp trạch.

Diệp Ninh đang chuẩn bị làm việc.

“Nếu như không ngoài dự liệu, tối ngày hôm nay nhất định có sát thủ!”

Diệp Ninh sợ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Vì thế hắn cẩn thận từng chút một kiểm tra khu vực xung quanh, xác định không có người nào của Viện giám sát đi theo.

Sau đó hắn mở cửa sổ ra.

“Tối hôm nay bất luận nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì, đều không được ra ngoài!”

Diệp Ninh dặn dò lão Hoàng và đầu bếp.

Hắn lo lắng vạn nhất hai người nghe thấy động tĩnh ra ngoài, sẽ khiến cho người vô tội bị thương.

Phong cách của Yên Vũ Lâu rất đặc biệt, chỉ giết nhân vật mục tiêu, rất ít khi ra tay với người khác.

Loại không kinh động bất kỳ người nào, trực tiếp giải quyết giết chết mục tiêu là phương phức làm việc Yên Vũ Lâu thích nhất.

Lần này, ta nhất định không thể nào sống được!

Hai tay Diệp Ninh chống hông, nhìn thấy cửa nhà đang mở, trong lòng đang lên một niềm vui sướng.

Tất cả những nguyên tố bất ổn, đều bị hắn loại trừ rồi.

Ta không biết lần này còn có thể không chết.

Hắn vừa mới quay đầu, đã nhìn thấy tiểu cô nương câm điếc.

Đột nhiên Diệp Ninh nhớ đến, còn có một rắc rối cuối cùng.

Hắn lấy kiếm phù mà Võ Tam Tư đưa, nhét vào trong tay tiểu cô nương câm điếc.

“Thứ này ngươi phải lúc nào cũng đeo bên người, nhất định không được đánh mất, có biết không?”

Hắn không giải thích thứ này là cái gì.

Nếu như giải thích rồi, rất có khả năng tiểu cô nương câm điếc sẽ không lấy.

Nhưng tiểu cô nương câm điếc biết.

Nàng cảm nhận được trong kiếm phù này có kiếm khí, trong lòng càng thêm ấm áp.

“Đây là thứ cứu mạng, thế mà ngươi lại đưa nó cho ta.”

Tiểu cô nương câm điếc nắm chặt lấy kiếm phù, gật gật đầu.

Nàng không từ chối.

Diệp Ninh thở phào một hơi.

Lần này hoàn toàn ổn rồi.

Hắn cảm thấy tự hào về sự thông minh của mình.

Đây là một hòn đá trùng hai con chim.

Vừa ném được kiếm phù đi, lại vừa bảo vệ được tiểu cô nương câm điếc.

Rất tốt.

Tiếp theo đây chính là đi ngủ.

Diệp Ninh tắt đèn, ngã đầu xuống là ngủ.

Không qua bao lâu sau, đã truyền đến tiếng ngáy.

Sau đó đèn được thắp sáng lên.

Chương 114: Lần này đến lượt ta bảo vệ ngươi (3)

Tiểu cô nương câm điếc lấy ra một nén hương an thần, thắp lên ở bên tai Diệp Ninh.

Như thế khiến cho hắn ngủ sâu hơn.

Bất luận bên ngoài có động tĩnh lớn như thế nào, đều sẽ không kinh động đến hắn.

"Từ trước đến giờ vẫn luôn là ngươi bảo vệ ta."

"Lần này, đến lượt ta bảo vệ ngươi rồi!"

"Ngủ đi, khi tỉnh dậy, lại là một ngày mới!"

Tiểu cô nương câm điếc lấy kiếm phù Diệp Ninh đưa cho nàng, nhét lại vào trong túi của Diệp Ninh, sau đó nàng đi ra ngoài.

Nàng đứng ở trước cửa, dung nhập thành một khối với bóng tối.

Nếu như có có người từng gặp nàng nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ chấn kinh thất sắc.

Bởi vì tiểu cô nương câm điếc không hề biểu hiện ra bất kỳ vẻ nhút nhát, nhát gan như thường ngày.

Nàng càng giống như một sát thủ hơn.

Trên người toát ra một cỗ ý lạnh, trong đôi mắt tràn ngập vẻ lạnh lùng.

"Tay của ngươi, phải viết ra bài thơ đẹp nhất thiên hạ, loại giết người này, sẽ làm bẩn bàn tay của ngươi, vậy thì hãy để ta là cho ngươi đi!"

Tiểu cô nương câm điếc lẩm bẩm một mình.

Nửa canh giờ sau.

Một cỗ sát khí nhỏ bé, từ bên ngoài cửa truyền vào.

Đến rồi!

Đôi mắt của tiểu cô nương câm điếc lạnh lùng…

Nguy hiểm đang đến gần. Tiểu cô nương câm điếc đứng canh ở cửa, giống như một bóng người mỏng manh, không có bất kỳ cảm giác tồn tại nào.

Nhưng trong đôi mắt của nàng, lại vẫn luôn nhìn chằm chằm một phương hướng.

Một âm thanh sột soạt truyền đến.

Có người đang đến.

Nhưng bước chân rất nhẹ, nhẹ đến mức không giống là một người.

Không lâu sau, ở cổng vòm của viện tử, xuất hiện một đạo bóng người.

Ừm?

Trong mắt tiểu cô nương câm điếc lướt qua một tia kinh nghi.

“Cắt giấy làm binh?”

Người đến không phải là người sống.

Mà là một người giấy.

Dáng người không cao, vác theo một cây đao lớn bằng giấy, cứ quang minh chính đại như thế vòng từ cổng sân đi vào.

Cũng khó trách bước chân của hắn nhẹ như thế.

Người giấy đi đường, có thể có động tĩnh lớn bao nhiêu?

Cắt giấy làm binh, là một loại pháp thuật bình thường, không tính là cao thâm.

Gần như trong chớp mắt tiểu cô nương câm điếc đã đoán ra được ý của sát thủ.

Hắn phái người giấy đến đây, chính là vì để thăm dò.

“Ngươi cũng là rất thận trọng.”

Tiểu cô nương câm điếc lật bàn tay lên, một thanh trường kiếm màu xanh xuất hiện ở trong tay.

Đây là pháp kiếm được cất giấu ở trong pháp khí.

Vốn dĩ không phải để nàng sử dụng.

Vì để cho nàng có thể bảo vệ Diệp Ninh tốt hơn, Tiêu Thiển Thiển mới đặc biệt ban nó cho nàng.

Có pháp kiếm này ở đây, thực lực của tiểu cô nương câm điếc đâu chỉ có cao hơn ba phần?

Nàng đâm một kiếm qua đó.

Người giấy thấp thấp đó cũng rất thần kỳ, sau khi cảm giác được nguy hiểm, đón gió bay lên, nhất thời trở nên cao giống như người bình thường.

Đại đao trong tay cũng lóe lên ánh sáng giống như kim loại.

"Ừm!"

Hắn cầm đại đao, đi lên phía trước.

Xét từ phương diện lực đạo, không thua gì võ giả nhất phẩm.

Tiểu cô nương câm điếc bình tĩnh ứng đối.

Chiến đấu không đến ba hồi, đã phân ra thắng bại.

Dù sao đối thủ chỉ là một người giấy, từ chất liệu mà nói, hoàn toàn bị pháp kiếm khắc chế.

Sau thời gian ba năm lần, người giấy đã bị chém thành nhiều mảnh.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu.

Chính vào lúc người giấy bị phá hủy, bốn phương tám hướng ở trong viện, đều truyền đến âm thanh sột soạt.

Hình như có rất nhiều người đến đây.

Xoạt xoạt!

Tiếng bước chân dày đặc giẫm lên mặt đất.

"Vẫn còn đến?"

Tiểu cô nương câm điếc nhíu mày.

Lại là một người giấy.

Nhưng lần này rõ ràng là khác với lúc trước.

Đến cả chất liệu để làm những người giấy này, đều là loại giấy đặc biệt, bản thân nó đã mang theo linh tính.

Sau đó còn mặc thêm áo giáp, mang theo vũ khí, chẳng hạn như trường đao, chiến mâu,…

"Hây!"

Mấy chục người giấy đáp xuống, giết về phương hướng tiểu cô nương câm điếc đang đứng.

Tiểu cô nương câm điếc ý thức được, người đến là một cao thủ hay dùng sức mạnh quỷ dị.

Bản thân không xuất hiện, nhưng mà thủ đoạn đúng là vô tận.

Đừng thấy nàng ít tuổi, nhưng nàng không phải là ngốc bạch ngọt cái gì cũng không biết.

Khi ý thức được đối thủ thích "chơi trò âm", nàng lập tức đề cao cảnh giác.

Người dùng loại thủ đoạn này, bình thường đều rất bẩn.

Quả nhiên là như thế.

Lần chiến đấu này, nàng phát giác được chỗ không đúng lắm.

Trong không khí tràn ngập một mùi thơm thoang thoảng.

"Thuốc độc?"

Ánh mắt của tiểu cô nương câm điếc liếc nhìn vũ khí mà người giấy cầm.

Quả nhiên bên trên phát ra ánh sáng màu xanh.

Đây là kịch độc, lan tràn ra một chút, cũng là phiền phức rất lớn.

"Quả nhiên là sát thủ chuyên nghiệp, không tiếc bất cứ thủ đoạn nào."

Nàng cười lạnh một tiếng.

Tuy người đến không lương thiện, nhưng nàng cũng không phải là người dễ đối phó.

Ngón tay của nàng biến hóa, kết thành một ấn quyết, trường kiếm ở trong không trung bay ra.

Chương 115: Vì sao ta vẫn còn sống?

“Kiếm trận Tiểu Vân Vũ!”

Đột nhiên không khí ẩm ướt, gióng như là có sương mù quanh quẩn.

Nước mưa rơi xuống kín mít.

Nhưng lại đem theo sự sắc bén.

Trong mỗi một giọt nước mưa, đều mang theo một cỗ kiếm khí sắc lạnh.

Si si si!

Nước mưa biến thành kiếm, lập tức chém nát người giấy.

Áo giáp cũng không có tác dụng gì, rất nhanh bị đâm thành ngàn vạn lỗ thủng.

Người giấy lại bị ngấm nước, rất nhanh biến thành một đám mềm nhũn, không thể nào tác chiến được nữa.

“Tiểu cô nương tuổi tác không lớn, nhưng thiên phú lại không tệ, hay là gia nhập Yên Vũ Lâu ta, ngươi sẽ có tiềm năng trở thành sát thủ kim bài!”

Giọng nói từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Lúc xa lúc gần, không thể nói được vị trí chính xác.

Sau đó đột nhiên, một người đeo mặt nạ mặc áo choàng đen xuất hiện, trong tay hắn cầm một con dao găm, thân hình lướt qua, trực tiếp đâm về phía tiểu cô nương câm điếc.

Đây chính là sát thủ.

Trên miệng thì nói là chiêu lãm, nhưng chỉ là để khiến cho nàng phân tâm, trên thực tế là bản thân đã có ý chắc chắn giết chết.

“Yên Vũ Lâu tiếng xấu vang xa, cũng xứng chiêu lãm ta?”

Tiểu cô nương câm điếc cười lạnh một tiếng.

Trường kiếm ở trong tay vút qua.

Nhất thời phân liệt ra vô số kiếm ảnh, bắn mạnh về phía đối thủ.

Bàn tay nhỏ của nàng lặng lẽ ấn một kiếm quyết, pháp kiếm hóa thành phi kiếm, bay thẳng ra ngoài.

Kiếm ảnh trùng trùng, phong bế phương hướng.

Phi kiếm là sát chiêu, trực tiếp lao về phía điểm yếu hại.

Xem ra, đối thủ đã không còn đường nào để chạy.

Nhưng sát thủ của Yên Vũ Lâu lại cười lạnh một tiếng.

Xuy!

Thân thể của hắn bị phi kiếm xuyên qua, máu tươi chảy ròng ròng, giống như là chết đến không thể chết thêm được nữa.

Nhưng khuôn mặt tiểu cô nương câm điếc không thay đổi thần sắc.

“Hèn hạ!”

Thế mà đây vẫn là người giấy!

Bất kỳ pháp thuật nào, tu luyện đến xuất thần nhập hóa, đều không tầm thường.

Người này chính là loại người đó, thế mà có thể dùng một loại thủ đoạn cắt giấy làm binh đơn giản, làm đến mức các kiểu hình dáng, giống như là thật.

Sát thủ chân chính hóa thành một đạo khói xanh, xuất hiện từ một phương hướng khác.

Hắn thuận theo cửa sổ Diệp Ninh mở ra bò vào, tiếng cười âm trầm nà đắc ý truyền đến.

“Tiểu nha đầu, ngươi vẫn còn non lắm!”

Mục tiêu của hắn, từ trước đến giờ vẫn luôn là Diệp Ninh.

Chỉ cần lấy được đầu của Diệp Ninh, xem như là hoàn thành nhiệm vụ.

Cần gì phải dây dưa với tiểu cô nương câm điếc chứ?

Đó là chuyện không có ý nghĩa gì cả.

Nhưng hắn không chú ý đến, trên miệng tiểu cô nương câm điếc lướt qua một tia khinh thường.

Sát thủ đi vào trong phòng nhìn thấy Diệp Ninh đang ngủ say.

Hắn không ngờ được, trong loại tình huống này mà Diệp Ninh vẫn còn ngủ được.

Rõ ràng biết là có sát thủ đến, mà vẫn còn dám ngủ, thật sự không biết nói tâm hắn rộng, hay là tự đại nữa.

"Đây là cái giá mà ngươi coi thường Yên Vũ Lâu!"

Hắn cầm đoản kiếm trong tay, trực tiếp đâm vào yết hầu của Diệp Ninh.

Nhung kiếm phù để ở trong ngực Diệp Ninh cảm nhận được nguy hiểm, đột nhiên bạo phát ra một đạo ánh sáng màu xanh.

"Kiếm phù!!!"

Sát thủ hét lên, giọng nói của hắn tràn ngập sự phẫn nộ vì bị lừa dối.

"Thế mà ngươi lại hèn hạ như thế!"

Lúc này hắn mới ý thức được, tiểu cô nương câm điếc không phải bị lừa, ngược lại là hắn bị tính kế rồi.

Hắn đã ngây ngốc đi vào hiểm cảnh!

Đột nhiên kiếm phù bạo phát!

Một đạo kiếm ý đáng sợ lao đến.

Đây là kiếm phù mà Võ Tam Tư tu luyện nhiều năm, uy lực không cho phép người khác coi thường.

Nhất thời sát thủ bị giáng một đòn mạnh.

Ngực bị đâm một lỗ thủng lớn, đến tim cũng bị đâm rách ra một phần.

Nhưng hắn không chết.

Thân là người tu hành, hắn không dễ dàng chết đi như thế, nuốt xuống một viên đan dược, vết thương nhanh chóng hồi phục.

Nhưng kiếm khí vẫn còn đang đâm mạnh vào vết thương, vừa mới hồi phục được một chút, thì lại bị rách ra.

Vì thế hắn chỉ có thể uống hết toàn bộ đan dược giữ mạng mà nhiều năm bản thân tích lũy!

“Hộ tâm giáp của ta!”

Đôi mắt sát thủ mở to như muốn rách ra.

Vốn dĩ hắn nên trực tiếp bị giết chết.

Nhưng từ mấy năm trước hắn làm nhiệm vụ, tích lũy nhiều năm, mua được một bộ nội giáp cất giữ ở trong pháp khí.

Vẫn luôn mặc, không dám cởi ra.

Nhưng lúc này nội giáp đã bị hủy rồi.

Kiếm khí chém nát nội giáp, rồi lại đâm qua tim hắn, suýt chút nữa giết chết hắn.

“Thiệt lớn rồi!”

Sát thủ không ngừng hối hận, sớm biết như thế, hắn cần gì phải giẫm vào vùng bùn lầy này?

Cho dù Uy Vũ Hầu có trả thù lao gấp mười lần, cũng không bù đắp được tổn thất của hắn!

“Chuyện này chưa xong đâu, không chết không thôi!”

Giọng nói oán độc của hắn vang vọng ở trong sân.

Hắn bóp nát một tấm ngọc phù, thân ảnh hóa thành một đám khói xanh rồi tiêu tán.

Tiểu cô nương câm điếc không thể nào ngăn cản.

Chương 116: Vì sao ta vẫn còn sống? (2)

Bởi vì rõ ràng thân phận của sát thủ không thấp, thế mà lại có được một tấm phù dịch chuyển, trực tiếp truyền tống ra ngoài.

Tiểu cô nương câm điếc cau mày lại.

Nàng không ngờ được, thế mà sát thủ này lại phiền phức như thế, trên người không chỉ có một số lượng lớn đan dược giữ mạng, mà còn có một bộ nội giáp phòng ngự.

Chỉ cần thiếu một trong hai thứ này, hắn sẽ trực tiếp bị kiếm khí giết chết.

Lần này phiền phức rồi.

Báo thù sẽ tiếp tục không ngừng đến.

Nhưng nàng không hề sợ.

Lúc này, Diệp Ninh lật người, chẹp chẹp miệng, trên mặt lộ ra một nụ cười đắc ý.

Hắn đang nằm mơ.

Mơ thấy bản thân trở thành Thiên Đế.

Sau đó lại quay trở lại Đại Chu, lắc mình biến hóa, đã trở nên vô địch.

Tất cả mọi người đều trở thành kẻ nịnh nọt.

Đó là chuyện vui sướng cỡ nào.

Nhìn nụ cười "ngây thơ" của Diệp Ninh, tiểu cô nương câm điếc mỉm cười.

"Bất kể như thế nào, ta đều sẽ bảo vệ ngươi."

Nàng một người một kiếm, lại lần nữa đứng ở trước cửa.

Rõ ràng sát thủ vừa rồi có thân phận không thấp, sau khi hắn bỏ chạy, lập tức bóp nát một tấm ngọc phù.

"Truyền mệnh lệnh của ta, tất cả sát thủ có cấp bậc trên dưới thiết bài của Yên Vũ Lâu, người trong vòng một canh giờ có thể đến đây, toàn bộ tập hợp!"

Hắn đã mất đi lý trí, một lòng chỉ muốn báo thù.

Màn đêm là áo choàng của sát thủ, là mảnh đất nuôi dưỡng vô số tội tác.

Càng ngày càng có nhiều sát thủ đến đây.

Dáng người gầy yếu của tiểu cô nương câm điếc chặn ở trước của, trong đôi mắt bùng lên ánh lửa.

"Đến đi!"

Đây là một trận chém giết thảm liệt.

Thi thể này nối tiếp thi thể khác ngã xuống.

Rất nhanh trong viện đã nhuộm đỏ một màu máu.

Sát thủ của Yên Vũ Lâu liên tiếp xuất hiện, bọn họ dùng tất cả các thủ đoạn hèn hạ nhất mà mình có thể dùng, tiểu cô nương câm điếc ứng phó rất khó khăn.

Nhưng nàng vẫn cố gắng chống đỡ.

Bởi vì nàng nghĩ đến nụ cười ngây thơ kia của Diệp Ninh.

"Ta sẽ không cho phép các ngươi làm tổn thương đến hắn!"

Trận chém giết này, vẫn luôn tiếp tục đến sáng.

Thân thể bị trọng thương, nhưng vẫn khiến cho "Mộc tiên tinh" quan sát chiến đấu rất phẫn nộ.

"Nếu như không phải cao thủ của Yên Vũ Lâu ta đều ở trong thành, thì sao có thể để cho ngươi tụ phụ như thế!"

Hắn rất tức giận.

Nhưng càng nhiều hơn đó là hối hận.

Vốn dĩ đoạn thời gian này, hắn không nên nhận nhiệm vụ, mà nên đi làm một chuyện lớn khác.

Dù sao các sát thủ của Yên Vũ Lâu ở phân bộ kinh thành, đều đi làm chuyện kia rồi.

Nhưng mà nhất thời tham lam, muốn kiếm một chút lợi ích từ chỗ Uy Vũ Hầu.

Nên mới nhận nhiệm vụ này.

Vốn dĩ cho rằng đối phó Diệp Ninh, dễ như trở bàn tay, nhưng không ngờ được, thế mà lại có một tiểu nha đầu lợi hại như thế bảo vệ.

Nhiệm vụ của bản thân không hoàn thành được thì thôi đi, ngược lại vỡ mất nội giáp, hết sạch đa dược, lại còn trọng thương.

Trên đời này còn có chuyện nào lỗ vốn hơn chuyện này nữa sao?

Hắn rất không cam tâm.

Nhưng mà lại không có cách nào.

Trời đã sáng rồi, hắn chỉ có thể đưa ra mệnh lệnh rút lui.

Những sát thủ còn sống rời đi rồi.

Tiểu cô nương câm điếc chém đến cả sân viện đầy thi thể, trong đôi mắt tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Cuối cùng… kết thúc rồi.

Nàng nhìn ánh mắt trời dần dần lên cao, không hề cảm thấy có chút vất vả nào, ngược lại còn thất rất ngọt ngào.

“Ta bảo vệ được ngươi rồi!”

Nàng trở lại trong phòng, lấy kiếm phù ở trong ngực Diệp Ninh ra, sau đó nàng ngủ thiếp đi.

Nàng quá mệt rồi.

Nàng không hề biết, trận chiến đấu này, thật ra vẫn luôn có người theo dõi.

Tiêu Thiển Thiển ở trong trà lâu phía xa, nàng uống nước trà ở trong tách.

Hài lòng nói.

“Cô ấy không tệ, so với phụ thân đã chết của cô ấy, có nghị lực hơn nhiều.”

Hóa ra, nàng vẫn luôn ở đây.

Chỉ là không ra tay.

Mà âm thầm đứng xem, một là ma luyện, hai là thử nghiệm.

Nếu như tiểu cô nương câm điếc thật sự không chống đỡ được, nàng sẽ ra tay.

Nhưng bây giờ xem ra, hiệu quả cũng không tệ.

Kịch lớn kết thúc, mọi người rời đi.

Mặc trời mọc trên cao.

Bên ngoài ánh nắng chiếu khắp nơi.

Tuyết rơi đắp lên một đống cao, cũng bắt đầu tan ra rất nhiều.

Diệp Ninh vươn người, tỉnh dậy dưới ánh nắng chiếu xuyên vào.

“Sảng khoái!”

Hắn duỗi tay ra.

Tối hôm qua đúng là ngủ được một giấc ngon.

Đã rất lâu rồi chưa ngủ được giấc nào thoải mái như thế.

Nhưng rất nhanh hắn đã phát hiện ra chỗ không đúng.

“Vì sao ta vẫn còn sống vậy?”

Ánh mắt Diệp Ninh đờ đẫn.

Không đúng lắm!

Quá không đúng lắm rồi!

Diệp Ninh nhìn hai tay còn nguyên vẹn của mình vô số lần, rồi lại nhìn căn phòng sạch sẽ ngăn nắp.

Tối hôm qua thật sự có sát thủ từng đến sao?

Trên mặt hắn đầy biểu cảm hoài nghi.

“Không thể nào chứ!”

Tâm thái Diệp Ninh sụp đổ rồi.

Thế này mà ta cũng không chết được?

“Uy Vũ Hầu, ngươi là con rùa đúng không?”

Chương 117: Ta bị đâm sau lưng, nhưng ta không biết là ai

Diệp Ninh nghiến răng nghiến lợi, hung hăng mắng.

Hắn đều đã mở cả cửa ra rồi, xác nhận đám người đâm sau lưng của Viện giám sát kia không ở bên người.

Thế mà ngươi còn không đến ám sát ta?

Những lời khiêu khích ta nói kia đều nói vô ích rồi đi?

Trên thế giới còn có người nào cứng đầu hơn ngươi sao?

Ta đã nói lời nói đến mức đó rồi, ngươi còn có thể nhịn được? Con mẹ nó, dựa vào cái gì mà ngươi có thể nhịn được?

Diệp Ninh tức giận nhảy dựng lên.

Lăn lộn một vòng, năm chặt tay đấm một loạt vào không khí.

Sau khi đánh xong, nụ cười vẫn còn mang theo sự tức giận.

Ai nói Uy Vũ Hầu là người có thù tất bao vậy?

Ta thấy hắn đơn giản là không có tính tình gì, ta đã gây họa như thế rồi còn không đến giết, chuyện này giống bình thường sao?

Ngươi xứng với những danh tiếng xấu kia sao?

Lần này Diệp Ninh là thật sự tức giận.

Bởi vì hắn cảm thấy những nỗ lực lúc trước của bản thân đều là vô ích, có một loại cảm giác biểu diễn cho kẻ ngốc xem.

Hắn rất bức bối.

Nhưng có bức bối như thế nào, thì cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Diệp Ninh theo thói quen duỗi tay ra.

Sau đó hắn lập tức ý thức được hình như thiếu mất cái gì đó.

“Huyên Huyên đâu?”

Hắn nhớ đến tiểu cô nương câm điếc.

Thói quen là một chuyện rất đáng sợ, hắn là một người không quá thích được người khác chăm sóc, bây giờ đã quen với việc mỗi buổi sáng thức dậy, tiểu cô nương câm điếc hầu hạ hắn mặc quần áo, rửa mặt, ăn cơm.

Ngày bình thường không cảm thấy có cái gì, hôm nay thiếu đi, cả người đều cảm thấy không đúng lắm.

“Tại sao bây giờ vẫn còn đang ngủ vậy?”

Hắn nhìn thấy tiểu cô nương câm điếc đang ngủ say.

Đây không giống với phong cách ngày thường của tiểu nha đầu.

Hắn đi đến bên giường, nhìn thấy tiểu cô nương câm điếc ngủ rất sâu, trên khuôn mặt nhỏ tràn ngập sự mệt mỏi.

Có điều Diệp Ninh không có nghĩ nhiều.

Lúc hắn còn trẻ cũng là như thế, ăn được ngủ được, có những lúc ngủ lâu một chút cũng là chuyện tốt.

Hắn không hề coi tiểu cô nương câm điếc là nha hoàn, đương nhiên sẽ không bởi vì nàng ngủ quên mà tức giận.

Ngược lại chu đáo đắp lại chăn cho nàng, còn bản thân thì tự mặc quần áo.

“Tại sao Uy Vũ Hầu này lại không tìm người giết ta chứ? Đổi tính rồi?”

Lúc mặc quần áo, Diệp Ninh vẫn là không hiểu được.

Nếu như Uy Vũ Hầu ở đây, hắn nhất định sẽ đi lên hỏi, lão huynh, đây không phù hợp với hình tượng nhân vật của ngươi.

Đúng vào lúc này, ở bên ngoài sân truyền đến một tiếng hét.

Là âm thanh của lão Hoàng.

Diệp Ninh nhanh chóng đẩy cửa ra ngoài, sau đó hắn cũng sững sờ cả người.

Trong sân nhà của hắn, khắp sân đều là thi thể dày đặc.

Vừa nhìn một cái, nói ít thì cũng phải mấy chục người.

Hoàng lão đầu và đầu bếp nghe lời của Diệp Ninh, đợi đến khi trời sáng mới ra khỏi cửa, kết quả đã nhìn thấy cảnh tượng này.

Người đầu bếp lập tức ngất đi.

Hoàng lão đầu thì hai chân mềm nhũn, không đứng dậy được, tiếng hét vừa rồi chính là do ông ấy phát ra.

“Đây là tình huống gì vậy?”

Diệp Ninh nhìn những thi thể này.

Mỗi một người đều mặc quần áo màu đen, bịt mặt, còn cầm vũ khí.

Ăn mặc như thế này, không khó để đoán, đây chính là thích khách!

Cũng chính là nói, tối ngày hôm qua thật sự có thích khách đến ám sát hắn.

Diệp Ninh cảm thấy đầu có chút đau, hắn cẩn thận chỉnh lý lại toàn bộ mọi chuyện.

“Uy Vũ Hầu không phải là con rùa rụt đầu, hắn thật sự tìm sát thủ, sát thủ cũng đến như đã hứa… nhưng bọn họ không giết được ta, ngược lại còn bị giết.”

“Vậy thì vấn đề đến rồi.”

“Ai làm chuyện này!?”

Diệp Ninh tức giận.

Hừ!

Là tên khốn nào làm hỏng chuyện tốt của ta!

Hắn tìm đường chết thất bại quá nhiều lần, thật sự người cũng đã tê liệt rồi, cũng đều đã quen với thất bại.

Nhưng lần này đúng là tức giận vượt ngoài phạm vi.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Ta lại lại lại lại… bị đâm sau lưng rồi!

Lần này đến là ai đâm sau lưng ta cũng không biết.

Đây là chuyện ngớ ngẩn cỡ nào!

…

Nửa canh giờ sau.

Diệp Ninh ngồi ở bậc cửa, nhìn đám người của Viện giám sát bận rộn.

Sau khi tin tức ở đây truyền ra ngoài, đám người Ngụy Văn Thông nhanh chóng đến nơi đầu tiên.

Thi thể chất đống ở đây nhất định không được, bọn họ bận rộn dọn dẹp.

Trong quá trình này, lão bổ đầu Ngụy Văn Thông đã thu thập được đủ thông tin.

“Tổng hợp các loại chi tiết, đám người này chính là sát thủ mà Yên Vũ Lầu phái đến!”

Ngưu Tiến Hỉ cũng đưa ra một đáp án.

“Phần lớn những người này đều chết do vết thương của kiếm, ta nghĩ nhất định là có người tu hành dùng kiếm giết chết bọn họ.”

Dùng kiếm?

Lập tức Diệp Ninh nghĩ đến Võ Tam Tư.

Hắn chắp tay ra đằng sau, nói.

“Không liên quan gì đến ta, nếu như là ta ra tay, thi thể của bọn họ tuyệt đối sẽ không nguyên vẹn như thế này.”

Chương 118: Ta bị đâm sau lưng, nhưng ta không biết là ai (2)

Nhìn từ hiện trường, rõ ràng đám sát thủ này là gặp phải người khó giải quyết.

Chuyện này không phù hợp với trình độ của Võ Tam Tư.

Nếu như là hắn ra tay, làm sao có thể dây dưa như thế?

Kiếm tu có lực tấn công đứng đầu thiên hạ, một kiếm là có thể giết sạch đám tiểu bối này rồi.

Diệp Ninh suy nghĩ hồi lâu, cho rằng cách nói này rất hợp lý.

Hơn nữa, Võ Tam Tư đã đưa cho hắn kiếm phù rồi, nên hắn không cần phải đích thân đến đây.

Hắn đưa ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Ngụy Văn Thông và Ngưu Tiến Hỉ.

“Không phải chúng ta.”

Hai người lắc đầu.

Nguyên nhân rất đơn giản, phong cách của người ta tay khác biệt với bọn họ.

Đương nhiên, cũng không loại bỏ khả năng bọn họ cố ý thay đổi phong cách.

Nhưng xem xét kỹ lưỡng, là biết được loại khả năng này là không đúng.

Bọn họ là đến bảo vệ Diệp Ninh, cũng không phải là làm chuyện xấu, cần gì phải che giấu thân phận của mình?

Diệp Ninh dùng phương pháp loại trừ, sau đó kinh hoảng phát hiện, tối hôm qua đúng thật không phải là người của Viện giám sát ra tay!

Vậy thì người ra tay là ai đây?

“Chuyện này quá đáng sợ rồi!”

Diệp Ninh rùng mình một cái.

Thế mà có một người đang ẩn nấp ở trong bóng tối bảo vệ hắn!

Quá ác độc, quá hèn hạ rồi.

Ta ở ngoài sáng, địch ở trong tối, chuyện này bảo ta phòng bị như thế nào!?

Cả người Diệp Ninh run lên.

Rốt cuộc là ai ác độc như thế, thế mà lại có thể làm ra loại chuyện táng tận lương tâm như thế này!

"Tra, nghiêm khắc điều tra!"

Diệp Ninh hung hăng hạ mệnh lệnh.

"Điều tra ra, là ai đang ở trong bóng tối bảo vệ ta, ta nhất định phải báo đáp (xử lý) thật tốt người đó!"

Hai chữ "báo đáp" này, Diệp Ninh nghiến răng nghiến lợi nói ra.

Hắn nhất định phải tìm ra được người này, lự uy hiếp của người này đối với hắn quá lớn rồi!

Nghe được động tĩnh ở bên ngoài, tiểu cô nương câm điếc đã tỉnh dậy nở nụ cười hạnh phúc, trong lòng nói.

"Không cần báo đáp, bảo vệ ngươi, là nguyện vọng lớn nhất của ta."

…

Người của Viện giám sát đều là chuyên nghiệp.

Rất nhanh bọn họ đã dọn dẹp sạch sẽ hiện trường chém giết, tất cả những thi thể đó đều được đưa đi xử lý.

Khi bọn họ làm những việc này, không có cố ý che giấu.

Vì thế rất nhanh, tin tức đã truyền ra ngoài.

"Nghe thấy được gì chưa? Diệp đại nhân bị thích sát!"

"Ta đã sớm biết rồi, người chính nghĩa như Diệp đại nhân, nhất định sẽ bị báo thù!"

"Uy Vũ Hầu đúng thật là điên rồi, thế mà lại dám thuê sát thủ giết người!"

“Có điều Diệp đại nhân không sao, chết đều là sát thủ!”

“Đây gọi là người lành nhất định sẽ được ông trời bảo vệ.”

Trong thành nghị luận xôn xao.

Có rất nhiều người biết được Diệp Ninh không sao, đều thở pháo một hơi.

Nhưng phủ Uy Vũ Hầu, thì lại là tiếng kêu than dậy trời đất.

Tất cả mọi người im như thóc, trốn ở trong góc.

Bởi vì Hầu gia lại bắt đầu đập phá đồ đạc rồi.

“Phế vật! Yên Vũ Lâu đầu là đám phế vật! Tại sao đến cả một văn quan cũng không giết được!”

Uy Vũ Hầu tức giận đến đau gan.

Mạng của tên họ Diệp này cứng như thế sao?

Yên Vũ Lâu cũng hông thể giết được?

Hắn tức giận.

Diệp Ninh càng tức giận hơn.

Một người muốn giết người, một người muốn bị giết.

Bọn họ là kẻ địch, nhưng thế mà mục tiêu lại thống nhất một cách quỷ dị.

Lần này không chết thành công, đã tạo thành đả kích rất lớn với Diệp Ninh.

Kẻ địch ở ngoài sáng, hắn đều có thể đề phòng, nhưng mà kẻ địch trốn ở trong bóng tối, bảo hắn đề phòng như thế nào?

Người này có thể cứu hắn một lần, vậy thì có thể cứu hắn hai lần, ba lần!

Người này không xuất hiện, sẽ không có ngày nào bình yên!

Đúng vào lúc Diệp Ninh đang vô cùng tức giận, muốn bới ra bộ mặt thật của con người “ác độc” này.

Một đạo thánh chỉ, lại từ hoàng cung truyền đến đây.

Là thông báo cho Diệp Ninh và bốn Thông Phán của Viện giám sát lên triều.

Bình thường mà nói, trình tự hành chính của Viện giám sát không theo lệ thường, loại chuyện như lên triều này, ngoại trừ Thiên Tử thông báo, nếu không thì không cần thiết phải tham gia.

Khi biết phải lên triều, ngoại trừ Võ Tam Tư ra thì ba Thông Phán đều rất hưng phấn.

Thái Hướng Cao còn khá hơn một chút, lúc đầu tham gia thi điện, hắn từng gặp Thiên Tử.

Ngụy Văn Thông và Ngưu Tiến Hỉ không có may mắn như thế, bọn họ muốn đi mở mang tầm mắt, dù sao đối với một người làm quan mà nói, điện Kim Loan đối với bọn họ, vốn dĩ đã có lực hấp dẫn rất lớn.

Có thể đi điện Kim Loan, tham gia triều hội, nói chuyện với Thiên Tử.

Đây là một loại vinh dự.

"Ta không đi nữa."

Võ Tam Tư lựa chọn từ chối.

Hắn rất kiên định, rất có vẻ kháng cự đối với hoàng cung.

Chuyện này khiến người khác rất tò mò, lại vừa có chút bất lực.

Diệp Ninh cũng không muốn đi.

Hắn chỉ muốn nhanh chóng bắt điều tra ra rốt cuộc bàn tay đen tối hôm qua đã cứu hắn là ai.

Chương 119: Ngươi xứng đáng có được tất cả những điều tốt đẹp trên thế giới đối xử dịu dàng với ngươi

Nhưng triều hội ngày hôm nay hắn là nhân vật quan trọng, không được vắng mặt, chỉ có thể mang theo bộ mặt tối đen, dẫn theo ba người tiến cung.

Khi sắp đến điện Kim Loan, Lưu Cẩn đi đến, đè thấp giọng nói, nói.

“Triều hội ngày hôm nay không bình thường, đại nhân phải cẩn thận!”

Không bình thường?

Diệp Ninh nhíu mày.

“Không bình thường như thế nào?”

Lưu Cẩn nhìn xung quanh, đè thấp giọng nói, nói.

“Trên triều đường ngày hôm nay, các vị đại nhân sẽ công kích đại nhân… Đại nhân nhất định phải cẩn thận ứng đối.”

Rất rõ ràng, đột nhiên Thiên Tử tuyên triệu người của Viện giám sát đến tham gia triều hội, không phải là một chuyện ngẫu nhiên.

“Công kích ta? Ta trêu chọc gì bọn họ rồi?”

Nhất thời sắc mặt Diệp Ninh trầm xuống.

Vốn dĩ, tâm tình của hắn đã không tốt.

Dựa theo kế hoạch ban đầu, lần này hắn đã trở thành Thiên Đế cao thượng rồi.

Kết quả không biết là một tên đáng chết nào đó nhảy ở đâu ra, phá hỏng chuyện tốt của hắn.

Diệp Ninh tìm đường chết thất bại cũng đã mấy lần rồi, chỉ có lần này là đáng giận nhất.

Bởi vì hắn đến cái tên làm hỏng chuyện của hắn là ai cũng không biết.

Có thể hại hắn một lần, thì có khả năng sẽ hại hắn lần hai!

Đúng vào lúc Diệp Ninh đang đắm chìm trong vọng tưởng bị hại không thoát ra được, hắn lại nghe thấy các đại thần muốn nhắm vào mình, nhất thời tâm tình càng thêm tồi tệ.

Dựa vào cái gì?

Ta trêu chọc gì các ngươi rồi?

“Các quan viên không muốn nhìn thấy sự tồn tại của Viện giám sát…”

Một câu nói của Lưu Cẩn đã mở ra điểm mấu chốt.

Lời nói này vừa nói ra, Diệp Ninh còn chưa kịp phản ứng.

Ba người Thái Hướng Cao, Ngụy Văn Thông, Ngưu Tiến Hỉ đi theo ở phía sau đã sắc mặt đại biến.

Nhất thời bọn họ ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này.

Vì sao Viện giám sát biến mất?

Tính đến cùng, chính là tiên môn, sáu nước, cùng với những quan viên có tâm tư khác, không muốn nhìn thấy sự xuất hiện của Viện giám sát.

Bởi vì sự tồn tại của Viện giám sát, bản thân chính là một loại uy hiếp đối với bọn họ.

Đối với các quan viên mà nói, Viện giám sát là lưỡi đao sắc bén treo trên đầu bọn họ.

Có trời mới biết được lúc nào nó sẽ rơi xuống?

Tuy nói không làm chuyện gì xấu, không sợ quỷ gõ cửa.

Nhưng văn võ cả triều đặt tay lên ngực tự hỏi một chút, bản thân mình là loại người không làm chuyện gì xấu đó sao?

Tự trong lòng bọn họ đều có tính toán.

Đối với sáu nước mà nói, Viện giám sát là chướng ngại vật ngăn cản bọn họ tranh giành thiên hạ.

Một khi Viện giám sát tồn tại, cho dù không thể hồi phục lại uy lực của thời kỳ toàn thịnh, nhưng chỉ cần có lại được một nửa sức mạnh của quá khứ.

Vậy thì cũng tuyệt đối là chuyện bọn họ không muốn nhìn thấy.

Vì sao?

Bởi vì Viện giám sát chấp pháp công chính, lên tiếng vì bách tính trong thiên hạ, tất cả mọi hành động lời nói, đều sẽ khiến cho người khác vỗ tay tán thưởng.

Thời dài về lâu dài, còn không phải là nắm chặt lòng người sao?

Những người có lý tưởng đã thất vọng với triều đình, có khi nào sẽ bởi vì sự tồn tại của Viện giám sát, mà lại lần nữa tìm

lại niềm tin với triều đình không?

Phải biết là, Đại Chu đã truyền thừa vạn năm rồi, người trong thiên hạ đã sớm quen với cách gọi "người Đại Chu".

Sở dĩ bây giờ thiên hạ loạn thành như thế này, nguyên nhân căn bản chính là mọi người cảm thấy Đại Chu không cứu được nữa.

Nhưng một khi Viện giám sát cho bọn họ lòng tin, khiến cho bọn họ cảm thấy Đại Chu còn có thể tiếp tục giải cứu, vậy thì sẽ có hậu quả như thế nào?

Vì thế, sáu nước không muốn nhìn thấy Viện giám sát xuất hiện.

Lại thêm tiên môn.

Vậy thì càng đơn giản hơn rồi, bọn họ tính kế mấy ngàn năm, từng bước từng bước khiến cho quốc vận của Đại Chu yếu ớt thành bộ dáng ngày hôm nay.

Ở trong mắt bọn họ, phàm là chuyện tốt với Đại Chu, bọn họ đều sẽ phản đối.

Phàm là có thể khiến cho Đại Chu càng loạn hơn, bọn họ đều ủng hộ.

Loại tổ chức có năng lượng chính nghĩa như Viện giám sát, đương nhiên bọn họ phải loại trừ.

Như thế, chính là tiên môn, sáu nước, cùng với phần lớn các quan viên cùng nhau tập hợp lại!

Trước đây, người của Viện giám sát vẫn còn đắm chìm trong niềm vui đối phó với Uy Vũ Hầu, mà quên đi suy nghĩ vấn đề này.

Bây giờ đi vào hoàng cung, được một câu nói của Lưu Cẩn nhắc nhở, lập tức trong lòng cảm thấy tuyệt vọng.

"Chuyện này nên làm như thế nào mới tốt đây?"

Vốn dĩ Thái Hướng Cao là tinh thần phấn chấn, bây giờ lại giống như là quả cà bị dính sương.

Tiên môn!

Sáu nước!

Bách quan!

Bọn họ tập hợp với nhau, dường như có thể đại biểu cho phần lớn sức mạnh của thế giới này.

Khoa trương một chút, có thể nói như thế này, sức mạnh của toàn thế giới đều phản đối Viện giám sát.

Vậy thì Viện giám sát còn có thể hồi phục lại vinh quang sao, còn có thể nói lên tiếng nói của mình sao?

Chương 120: Ngươi xứng đáng có được tất cả những điều tốt đẹp trên thế giới đối xử dịu dàng với ngươi (2)

"Hóa ra Thiên Tử gọi chúng ta đến, là có trận chiến Tu La đang đợi chúng ta."

Trong lòng Ngụy Văn Thông sinh ra niềm vui bởi vì có thể gặp được Thiên Tử, lập tức tiêu tán không thấy hình dáng.

Sắc mặt hắn trắng bệch.

Sức mạnh phản đối to lớn này, chỉ nghĩ đến thôi, cũng khiến cho hắn nổi da gà, cảm thấy từng trận tuyệt vọng.

"Điều này không công bằng!"

Ngưu Tiến Hỉ lùi lại phía sau mấy nước, dưới chân loạng choạng.

Bầu trời là ánh sáng, nhưng hắn lại cảm thấy bóng tối đang bao trùm khắp mặt đất.

Hóa ra kẻ địch của Viện giám sát căn bản không phải Uy Vũ Hầu, mà là cả thế giới!

Lúc này, cảm xúc của ba người như đông cứng lại.

Mà một giọng nói bình tĩnh, lại lập tức mang đến cho bọn họ sự ấm áp.

"Hoang mang cái gì?"

Lúc này người có thể lên tiếng nói chuyện cũng chỉ có Diệp Ninh.

Chuyện xây dựng lại ving quang của Viện giám sát, nói thật hắn chưa từng có dự tính này.

Tuy nói những chuyện mà hắn làm, là đi theo phương hướng này, nhưng đó chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi.

Trọng điểm Diệp Ninh suy nghĩ, không có nghi ngờ gì vẫn là xuất phát từ nhu cầu của bản thân.

Hắn bắt đầu suy nghĩ một vấn đề.

Đó chính là sự tồn tại của Viện giám sát, đối với hắn mà nói có lợi ích gì không?

Trước thời điểm này, hắn cảm thấy Viện giám sát đối với hắn mà nói không có một chỗ tốt nào.

Nguyên nhân rất rõ ràng.

Những người của Viện giám sát quá mạnh mẽ, quá có cảm giác an toàn rồi.

Có những người này đi theo, trong chớp mắt độ khó của việc đi tìm chết đã tăng gấp mấy lần.

Diệp Ninh thật sự là đang suy nghĩ cẩn thận đến tận đáy lòng, chính là cân nhắc xem hắn có cần rời khỏi Viện giám sát hành động một mình không.

Đây không phải là ích kỷ, dù sao chỉ cần tìm đường chết thành công, sau khi biến thành Thiên Đế, Diệp Ninh vẫn là sẽ quay về.

Đến lúc đó cho dù là muốn cứu thế giới, cũng chỉ là chuyện nhấc tay mà thôi.

Nhưng mà bây giờ câu nói của Lưu Cẩn, văn võ cả triều đều đang phản đối sự tồn tại của Viện giám sát.

Chuyện này dẫn đến tâm lý phản nghịch của Diệp Ninh.

Các ngươi muốn thủ tiêu Viện giám sát thì thủ tiêu, ta không cần thể diện sao?

Đương nhiên, đây chỉ là một trong các nguyên nhân.

Nguyên nhân chân chính vẫn là Diệp Ninh hiểu rõ rồi.

Viện giám sát chính là một cái đích ngắm!

Nhìn xem, vừa mới phát ra một chút âm thanh, còn chưa thành khí hậu, kết quả đã dẫn đến nhiều người nhằm vào như thế.

Vậy thì nếu như làm lớn làm mạnh hơn thì sao?

Còn không phải là thế giới đều muốn giết chết ta sao?

Sau khi suy nghĩ kỹ mối quan hệ nhân quả, tinh thần Diệp Ninh phấn chấn.

Hắn cảm thấy bản thân mình là một chiến binh, vừa mới tìm đường chết thất bại mà khiến cho cảm xúc suy sụp, vào lúc này đã hoàn toàn tiêu tán sạch sẽ.

"Viện giám sát tuyệt đối không thể nào sụp đổ!"

Diệp Ninh kiên quyết nói.

Viện giám sát sụp đổ rồi, thì ta còn trở thành đích ngắm như thế nào?

Chỉ cần Viện giám sát tồn tại, ta sẽ là một cái bóng đèn lớn trong bóng tối, thế lực các nơi đều sẽ muốn giết chết ta!

"Đúng rồi, Viện giám sát tuyệt đối không thể sụp đổ!"

"Cho dù bầu trời tối tăm, chúng ta cũng phải tự phát ra ánh sáng của bản thân mình!"

"Viện giám sát đã ngã xuống một lần rồi, không thể ngã xuống lần thứ hai nữa!"

Ba người cảm giác được quyết tâm của Diệp Ninh, trong mắt bùng cháy lên ngọn lửa.

Đây là tinh thần chiến đấu!

Cho dù rõ ràng biết phía trước có ngàn vạn nguy hiểm, bên phía ta có thể sẽ bị thịt nát xương tan.

Nhưng bọn họ vẫn tiến lên phía trước.

Bởi vì bọn họ có Diệp Ninh.

Diệp Ninh còn không từ bỏ, bọn họ sao có thể từ bỏ?

Dù sao cũng chỉ là chết mà thôi!

"Ai…"

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lưu Cẩn thở dài một hơi.

“Đại nhân cần gì phải thế, thật ra bên phía bệ hạ, cũng không hi vọng Viện giám sát tồn tại.”

Đây là ám thị của Cơ Minh Nguyệt.

Nàng cho rằng thanh âm của Viện giám sát quá lớn, sẽ dẫn đến nhiều rắc rối cho Diệp Ninh.

Nàng chỉ là muốn giấu tài, mà không phải là muốn Diệp Ninh biến thành mục tiêu.

Bây giờ phương hướng phát triển của mọi chuyện, so với cách nghĩ ban đầu của nàng, đã hoàn toàn là trống đánh xuôi kèn thổi ngược.

“Hôn quân với cẩu quan đương nhiên là cùng một cách nghĩ!”

Diệp Ninh cười lạnh một tiếng.

Tuy Cơ Minh Nguyệt không phải là hôn quân, nhung hắn không hề biết.

Đứng trên góc độ của hắn, Cơ Minh Nguyệt không chỉ là hôn quân mà người trong thiên hạ mắng chửi, mà còn là tên khôn khiếp đầu tiên đâm sau lưng hắn.

Những gì hắn nhận được Diệp Ninh không thể nào quên, ngày hôm đó ở trên điện Kim Loạn, chính là Cơ Minh Nguyệt đã đỡ một đòn chắc chắn chết của Hạ Nguyên Nhất cho hắn.

Nếu không phải là cẩu hoàng đế lo chuyện bao đồng, lần đó ta đã sớm chầu trời rồi!

Nghĩ đến chuyện này, oán hận của Diệp Ninh lại trào ra.

Nhưng lời này của hắn, đúng thật là khiến người khác kinh ngạc.

Chương 121: Ngươi xứng đáng có được tất cả những điều tốt đẹp trên thế giới đối xử dịu dàng với ngươi (3)

Ba người của Viện giám sát nghe đến sửng sốt, nhanh chóng quay đầu nhìn bốn hướng, giả vờ như không nghe thấy cái gì.

Quá ác rồi!

Ở ngay cổng điện Kim Loan, mắng hôn quân…

“Diệp đại nhân, cẩn thận lời nói!”

Lưu Cẩn giật mình, nhanh chóng liếc nhìn bốn phía, không thấy có ai chú ý đến.

Lúc này mới thở phào một hơi.

Lời nói này mà ngươi cũng dám nói?

Tuy bệ hạ có chút hồ đồ…

Nhưng mọi người nhiều nhất chỉ là trong lòng nghĩ một chút, có ai dám trực tiếp nói ra ngoài?

“Hôn quân chính là hôn quân, cho dù là ta không nói, người trong thiên hạ cũng sẽ nói, có thể ngăn cản được toàn bộ miệng lưỡi của người thiên hạ không?”

Diệp Ninh xắn tay áo, làm ra một bộ dáng sắp đánh một trận lớn.

“Đi, theo ta đi vào điện, gặp mặt hôn quân và đám cẩu quan kia một chút!”

Diệp Ninh sải lớn bước chân đi vào.

Đương nhiên ba người của Viện gám sát cũng đi theo.

Lưu Cẩn nhìn bóng lưng của bọn họ, lắc lắc đầu.

Ai, quá lỗ mãng rồi!

Loại tính cách này của Diệp đại nhân, thật sự là không thích hợp sinh tồn ở trong triều đường như ngày nay.

Chỉ là vì sao… mắt của ta lại ướt rồi?

Lưu Cẩn dụi dụi mắt.

Trong lòng có chút vui mừng thanh thản.

Vừa rồi hắn còn thật sự sợ Diệp Ninh đầu hàng…

Tuy lý trí nói với hắn, nên đầu hàng, một người là không thể nào đấu được với cả thiên hạ.

Nhưng nếu như Diệp Ninh thật sự đầu hàng rồi, vậy thì thế giới này còn có hi vọng sao?

Vậy thì trong thiên hạ này những người còn có một chút lòng yêu nước, đến lúc đó sẽ lâm vào cảnh bi thương như thế nào?

Vẫn may, Diệp Ninh vẫn là Diệp Ninh đó.

Vĩnh viễn có nhiệt huyết, vĩnh viễn có kiên định!

Lưu Cẩm trầm mặc đứng ở cửa.

Thật ra trước khi Diệp Ninh vào điện, hắn đã báo tin trước cho Diệp Ninh, là sẽ có một chút nguy hiểm nhất định.

Trong cung, không phải là một nơi tốt lành.

Nói không chừng đang có người nào đó nhìn chằm chằm vào hắn.

Nhưng mà hắn tâm cam tình nguyện.

"Diệp đại nhân, ta chỉ là một thái giám, không có gan, cũng không có tư cách cùng nhau sát cánh chiến đấu với ngài, nhưng ta hy vọng, ngài có thể sống lâu trăm tuổi… Bởi vì người tốt không nên đoản mệnh, ngài xứng đáng có được tất cả sự tốt đẹp của thế gian đối xử dịu dàng với ngài."

Lưu Cẩn lẩm bẩm.

…

Trước khi Diệp Ninh đến, trong đại điện vẫn luôn nghị sự.

Nhưng bất luận là Cơ Minh Nguyệt ngồi ở phía trên, hay là bách quan đang đứng nói ở bên dưới, đều có một chút lơ đễnh.

Bọn họ đều biết, cái gọi là quân thần thưa tấu, chỉ là một quá trình không có tác dụng gì cả.

Giả dối thái bình mà thôi.

Diễn kịch mà thôi.

Lúc trước, làm một diễn viên cũng không có cái gì tốt, nhưng mà hôm nay thì khác, bởi vì bọn họ đều giả vờ có tâm sự.

Cuối cùng.

Bên ngoài vang lên một tiếng thông báo sắc bén.

"Ngự Sử Viện giám sát Diệp Ninh!"

“Viện giám sát Thông Phán: Ngụy Văn Thông, Thái Hướng Cao, Ngưu Tiến Hỉ - vào điện!”

Bốn người Diệp Ninh đi vào.

Đột nhiên, triều đường nghị sự bất ngờ kết thúc.

Chính chủ đến rồi.

“Đây chính là đám người Viện giám sát sao?”

“Hừ, một đám vô tri không biết trời cao đất dày!”

“Viện giám sát đã xuống dốc bao nhiêu năm rồi, thế mà bọn họ vẫn muốn hồi phục vinh quang!”

“Thế mà còn dám đánh đến cửa nhà Uy Vũ Hầu, ai cho bọn họ cái quyền lực đó?”

“Đúng thật là vô pháp vô thiên!”

…

Tất cả những lời thì thầm này đều truyền ra.

Nghị luận của các đại thần.

Ở trên lý luận mà nói, bọn họ vốn dĩ không nên không nể mặt như thế, thế mà lại ở trên triều đường thì thầm dùng giọng nói mà vừa hay Diệp Ninh có thể nghe thấy được.

Nhưng đây là bọn họ cố ý.

Bọn họ muốn dùng loại phương thức này, để gây thêm áp lực cho Diệp Ninh.

Diệp Ninh có áp lực hay không còn chưa nhìn ra được.

Nhưng ba người Thái Hướng Cao đã trở nên căng thẳng.

Chuyện này không trách bọn họ.

Đây là điện Kim Loan.

Là nơi uy nghiêm nhất của Đại Chu.

Khi bọn họ còn nhỏ, đều mơ ước có một ngày nào đó bản thân cũng có thể đứng ở đây.

Bây giờ cuối cùng cũng đến rồi, nhưng không phải là loại phương thức này.

“Các vị đại nhân”.

Diệp Ninh chắp tay với mọi người.

Tiếng thì thầm từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Vì thế hắn chắp tay với bốn phương tám hướng.

“Ta có một vấn đề, mọi người ăn cơm chưa?”

Diệp Ninh hỏi.

“Có ý gì?”

Có người chau mày.

“Nếu như ăn cơm rồi, vì sao giọng nói lại nhỏ như thế!”

Giọng nói của Diệp Ninh rất lớn, giống như tiếng sấm nổ vang.

Giọng nói hào sảng của hắn vang vọng trong điện Kim Loan.

Quét sạch những âm trầm trước đó, dùng một loại phương thức ai cũng không ngờ được, mở màn cho khúc dạo đầu.

“Đến mắng người cũng không dám quang minh chính đại, các ngươi còn có thể làm được chuyện gì?”

Diệp Ninh lạnh lùng nói, không hề cho giấu sự khinh thường của mình.

Đây chính là chỗ tốt của việc không sợ chết.

Chương 122: Khẩu chiến đám người Nho đạo, mắng một người phun máu

Muốn nói cái gì thì nói cái đó.

Các ngươi không thoải mái với ta, cố ý soi mói, nhưng lại chỉ dám thấp giọng nói thầm.

Mà ta lại có thể chỉ thẳng vào mũi ngươi mà mắng!

Không phục!

Không phục thì đến giết chết ta đi!

Ở trên điện Kim Loan, rất ít có người dám kiêu ngạo như thế.

Mọi người bị Diệp Ninh mắng cho choáng váng, tiếp đó nổi cơn thịnh nộ.

“Cuồng đồ lớn gan, thế mà lại dám lớn tiếng trên triều đường!”

“Diệp Ninh, ngươi hỗn xược!”

“Ngươi chỉ là một Ngự Sử tứ phẩm, thế mà lại dám nói năng không lễ độ với lão phu, ngươi đây là mắng chửi cấp trên!”

Các đại thần sao có thể hèn nhát? Lập tức tập hợp lại công kích Diệp Ninh.

Hơn nữa, còn có người trực tiếp muốn Cơ Minh Nguyệt định tội cho Diệp Ninh.

Diệp Ninh khinh thường liếc bọn họ một cái, rồi đứng ở trung tâm của điện Kim Loan.

Cơ Minh Nguyệt sẽ bởi vì chuyện này là trừng phạt Diệp Ninh sao?

Đương nhiên là không thể nào.

“Im lặng!”

Cơ Minh Nguyệt uy nghiêm nói.

“Các ngươi đều là người có học, thế mà lại giống như những kẻ đầu đường xó chợ, ra thể thống gì?”

Nhìn thì có vẻ là khiển trách.

Nhưng trên thực tế lại là nhằm vào tất cả mọi người, mà bỏ qua chuyện Diệp Ninh mắng người trước.

Thật ra đây là một loại thiên vị.

Ba người Ngụy Văn Thông không ngờ được, từ lúc bọn họ đi vào, đã trực tiếp bước vào cao trào.

Hơn nữa còn là Diệp Ninh bắt đầu trước.

Người không biết, e là còn cho rằng Diệp Ninh mới là bên mạnh hơn.

Nhưng mà Diệp Ninh tuyên chiến trước, lại đánh tan sự căng thẳng trong lòng ba người.

Không có cách nào cả, Diệp Ninh quá mạnh mẽ rồi.

Đã ảnh hưởng đến bọn họ.

“Tất cả đều trở về vị trí của mình.”

Cơ Minh Nguyệt lạnh đạm nói.

Nhưng bách quan lại không di chuyển.

Người khác không nghe ra được, những lão cáo già như bọn họ còn không nghe ra được sao?

Manh mối trong lời nói này của Cơ Minh Nguyệt không đúng.

Có chút ý tứ ưu ái bảo vệ Diệp Ninh.

Điều này khiến bọn họ rất bất mãn.

Nhất thời, ít nhất có hai mươi người đi về phía trước một bước.

“Thần không phục, Diệp Ninh chỉ là một Ngự Sử tứ phẩm nho nhỏ, ở trên triều đường ngông cuồng mắng chửi như thế, không hề có một chút lễ nghĩa nào, nếu như không trừng phạt, khó mà phục chúng!”

“Chính là đạo lý này!”

“Thần tố cáo Diệp Ninh, tội gào thét ở trên triều đường!”

“Thần tố cáo Diệp Ninh, hãm hại Uy Vũ Hầu tôn quý!”

“Thần tố cáo Diệp Ninh, kích động ngu dân, tạo ra dư luận, mê hoặc bách tính!”

“Thần tố cáo!”

Bách quan lần lượt vào cuộc.

Dùng hành động thực tế, nói rõ thái độ của mình.

Chủ đề ngày hôm nay, vốn dĩ chính là luận tội nhằm vào Diệp Ninh, nhằm vào Viện giám sát.

Liễu Thận cũng dẫn theo đảng gian thần nhập cuộc.

Không có cách nào cả, tuy hắn không phải là gian thần, nhung bề ngoài hắn là thủ lĩnh của đảng gian thần.

Cũng không thể ủng hộ Viện giám sát đúng không?

Mạnh mẽ luận tội, mới phù hợp với hình tượng của hắn.

Như thế, trên triều đường sẽ không có bất kỳ âm thanh nào ủng hộ Diệp Ninh.

Cơ Minh Nguyệt ngồi trên long ỷ ở trên cao, lập tức nhìn thấy nhìn thấy một cỗ áp lực dời núi lấp biển dồn dập xông về phía nàng.

Bách quan đây là muốn ép nàng, đưa ra quyết định.

"Ai, Viện giám sát này, căn bản là không thể nào đứng vững trên thế gian!"

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt cực kỳ phức tạp.

Nàng ghét Viện giám sát sao?

Đương nhiên là không.

Nàng còn cầu không được mong Viện giam sát tấn công một đòn mạnh, trả lại cho Đại Chu một thiên hạ tươi sáng.

Nhưng điều này không hiện thực.

Vấn đề bây giờ của Đại Chu, căn bản không phải là một mình Viện giám sát có thể giải quyết được.

Ngược lại, mọi người của Viện giám sát, có khả năng sẽ bởi vì thế mà mất đi tính mạng.

Nàng không hi vọng Diệp Ninh chết, cũng không hi vọng các thần tử nghĩa sĩ của Viện giám sát chết.

Lúc này nàng rất hối hận.

Sớm biết như thế, nàng sao có thể điều Diệp Ninh đến Viện giám sát chứ?

"Ha ha ha…"

Đúng vào lúc trong lòng nàng đang rối bời, thì nghe thấy tiếng cười lạnh của Diệp Ninh.

Thế mà hắn còn cười được.

Lẽ nào hắn không cảm thấy bất kỳ áp lực nào sao?

Thái Hướng Cao đảo mắt, hỏi.

"Đại nhân đang cười cái gì vậy?"

Diệp Ninh lại cười lạnh một tiếng, trả lời.

“Không có cách nào cả, biểu diễn của mấy tên hề ngang ngược tàn ác này, so với con khỉ biểu diễn xiếc ở trên đường phố còn đặc sắc hơn.”

Ngụy Văn Thông và Ngưu Tiến Hỉ cũng cười theo.

“Đúng thế đúng thế.

“Con khỉ cũng không có nhiều kịch như bọn họ.”

Bọn họ dùng loại phương thức này, tuyên cáo bản thân mình kiên định đứng về một phía với Diệp Ninh.

Nhưng đã trực tiếp khiến các đại thần bùng nổ rồi.

Diệp Ninh kiêu ngạo như thế thì cũng thôi đi.

Dù sao tên khốn nạn này, từ lúc mới bắt đầu xuất hiện cũng chưa từng cúi đầu trước bất cứ ai.

Nhưng mấy Thông Phán bé nhỏ như các ngươi, dựa vào cái gì mà kiêu ngạo như thế?

Chương 123: Khẩu chiến đám người Nho đạo, mắng một người phun máu (2)

Lập tức có một lão thần nhảy ra, chỉ vào bọn họ nói.

“Bệ hạ, người xem, người của Viện giám sát kiêu ngạo đến mức độ nào rồi? Đây là điện Kim Loan! Thế mà bọn họ không có một chút lòng tôn kính nào…”

Diệp Ninh ngắt lời hắn, hỏi.

“Các hạ là ai?”

Lão thần vuốt râu của mình, tự hào nói.

“Lão phu là Lại bộ Thượng thư!”

“Ồ, Thiên quan.” Diệp Ninh kéo dài giọng nói, dường như là bất ngờ nhận ra.

Cái gọi là “Thiên quan”, chính là nói đến Lại bộ Thượng thư.

Bởi vì Lại bộ quản lý việc thăng chức và bổ nhiệm, miễn nhiệm, một tay nắm giữ tiền đồ của các quan viên, là nơi có quyền lực lớn nhất ở trong lục bộ!

Vì thế, Lại bộ Thượng thư mới có cái tên Thiên quan này.

Nhưng lúc này Diệp Ninh nói, lại là đủ loại mỉa mai.

Có điều lão gia hỏa kia không phản ứng kịp, còn cho rằng là Diệp Ninh sợ rồi, cười lạnh một tiếng, bày ra một bộ dáng ngữ khí dạy bảo, nói.

…

"Thế nào? Dự định xin lỗi lão phu?"

"Ngươi nghĩ nhiều rồi."

Diệp Ninh lắc lắc đầu.

"Ta nói tại sao lại có người có thể mắt mờ đến mức độ này, hóa ra là Lại bộ Thượng thư, thảo nào, thảo nào!"

Tê!

Lão gia hỏa này sợ rằng là cả đời này cũng chưa bao giờ bị người khác làm cho tức giận như thế.

Hắn không ngờ được, Diệp Ninh là một văn nhân rất có tài văn chương, tại sao nói chuyện lại có thể âm dương quái khí đến mức độ này.

Ngón tay chỉ vào Diệp Ninh, hắn run rẩy nói.

"Tại sao ngươi dám sỉ nhục lão phu!"

Diệp Ninh lạnh lùng hừ một tiếng, nói.

"Ta nói sai rồi sao?"

"Nếu như là triều đường, vậy thì đứng ở đây, không nói là ưu tú như thế nào, nhưng ít nhất cũng là một con người đi."

"Nhưng mà nhìn các ngươi đi, ta không nhìn thấy một chút nào là dáng vẻ của con người, đúng thật là một đám cầm thú!"

"Nơi mà cầm thú đứng, cũng có thể nói là triều đường sao?"

Diệp Ninh bắt đầu ngang nhiên mắng.

Có không ít người bị tức đến nổi trận lôi đình.

Cơ Minh Nguyệt cũng mở miệng nhỏ.

Nàng có chút ngơ rồi.

Lẽ nào hôm nay không phải là ngày Diệp Ninh chịu nạn sao?

Bách quan là dồn hết toàn lực, đợi tố cáo Diệp Ninh cho tốt, muốn sỉ nhục hắn đến thương tích đầy mình.

Nhưng kết quả thì sao?

…

Hình như là ngược lại rồi.

Tình huống bây giờ, thế mà lại là Diệp Ninh dẫn người đến đây điên cuồng mắng chửi.

Điều này khiến nàng cảm thấy hình như bản thân đã cầm nhầm kịch bản.

“Ngươi không chỉ sỉ nhục lão phu, ngươi còn sỉ nhục tất cả các đại nhân!”

Cả đời này Lại bộ Thượng thư cũng chưa bao giờ gặp được người gan lớn bằng trời như thế, tức đến sắc mặt tái xanh.

“Ta không có sỉ nhục các ngươi.”

Diệp Ninh cười lạnh.

Hắn lại nhập kịch rồi.

Trên triều đường, tất cả các quan viên, người nào cũng ăn mặc chỉnh tề, nhưng đều là mặt người dạ thú.

Thân là quan văn, không có liêm sỉ.

Thân là quan võ, không có chính trực.

Các ngươi còn được coi là người sao?

“Lấy Thượng thư đại nhân ngươi làm ví dụ, những năm ngươi ngồi ở chức vị đó, Lại bộ là bộ dáng như thế nào? Thiên hạ là bộ dáng như thế nào, ngươi thật sự không biết gì sao?”

Diệp Ninh hung hăng ép người.

“Tham quan hoành hành, trung thần lương tướng bị chèn ép, đây chính là thực tế của Đại Chu, ngươi thân là Lại bộ Thượng thư, có thể tránh thoát không liên quan sao?”

“Ba tháng trước, án tham ô của Vĩnh Châu, khiến cho hơn vạn thuyền công bạo động!”

“Một tháng trước, Tri phủ Giang Châu sưu cao thuế nặng, bóc lột tàn nhẫn, khiến cho dân chúng lầm than!”

“Mười lăm ngày trước…”

Diệp Ninh liệt kê ra mấy vụ án, những thứ này đều không cần hắn đặc biệt chú ý.

Ở trong kinh thành người người đều đang nghị luận, đều là những chuyện người nào cũng biết,

Đây thực ra là nguyên nhân sáu nước ở phía sau gây áp lực.

Bọn họ muốn có hiệu quả là chuyện tốt không ra ngoài cửa, chuyện xấu truyền khắp ngàn dặm.

Chi cần là tin tức thể hiện ra được sự bẩn thỉu, hủ bại của Đại Chu, bọn họ sẽ liều mạng lan truyền.

Chính là dùng loại phương thức này, để làm giảm thấp lòng trung thành của người trong thiên hạ đối với triều đình.

Nhưng sáu nước có nằm mơ cũng không ngờ được, bọn họ phí hết sức lực tâm tư lan truyền những tin tức này, thế mà lại bị Diệp Ninh lợi dụng.

“Tất cả những gì ta thấy được nghe được, đều là tham quan ô lại làm ra, suy đến cùng, đều là Lại bộ chướng khí mù mịt, không làm việc của con người, mà Lại bộ, chính là do ngươi lãnh đạo!” Diệp Ninh nói chuyện không có một chút khách khí nào: “Một người như ngươi, khiến cho thiên hạ biến thành thế này, mà ngươi còn dám tự cho mình là Thiên quan sao? Nói ngươi là cầm thú, đúng thật là sỉ nhục cầm thú!”

“Loại người như ngươi sống là lãng phí không khí, chết là lãng phí đất chôn.”

“Thế mà còn có mặt mũi đến mắng ta? Đúng thật là da mặt so với tường thành còn dày hơn, chỉ sợ rằng là nỏ Đại Hoàng cũng không bắn xuyên được da mặt của ngươi!”

Diệp Ninh mắng sướng rồi.

Chương 124: Diệp Ninh: Trung thừa đại nhân, thế mà ngươi vẫn còn sống

Mấy câu nói này xuất phát từ những một số đoạn mắng người ở trên mạng của kiếp trước, bây giờ được hắn học rồi áp dụng.

Những lão thần cả đời đọc sách này làm sao đã từng gặp cái chuyện này?

Trước mắt Lại bộ Thượng thư đen lại, trực tiếp phun một ngụm máu tươi ra ngoài.

Phù!

Hắn ngã xuống mặt đất!

Tê!

Mọi người hít vào một hơi khí lạnh.

Diệp Ninh này…. Không dễ đối phó!

"Ngươi… ngươi…"

Miệng Lại bộ Thượng thư đầy tia máu, ngón tay chỉ vào Diệp Ninh, muốn nói cái gì đó, nhưng mà một chữ cũng không nói ra được.

Diệp Ninh mắng hắn mắng sai sao?

Đương nhiên không sai!

Nhưng đứng ở góc độ của hắn mà nói, lại không phải hoàn toàn đúng.

Hắn đúng là Lại bộ Thượng thư, nhưng hắn thật sự có quyền lực lớn như thế sao?

Quyền lực bổ nhiệm và miễn nhiệm quan viên của Đại Chu, thật sự là do một mình hắn nói là tính sao?

Bây giờ hoàng quyền cũng bị áp chế đủ đường, huống hồ gì hắn chỉ là một Lại bộ Thượng thư nho nhỏ.

Nắm giữ quyền lực trong thiên hạ là tiên môn!

Là tiên môn muốn thế giới này biến thành bộ dáng như hiện nay.

Chuyện này là điều mà một Lại bộ Thượng thư nho nhỏ như hắn có thể thay đổi sao?

Đương nhiên không rồi.

Vì thế hắn có chút ủy khuất, nhưng hắn lại không có cách nào phản bác.

Bởi vì hắn không dám chỉ ra thủ phạm phạm đầu sỏ thật sự.

Vì thế, hắn chỉ có thể nhẫn nhịn.

Mọi người nhìn Lại bộ Thượng thư, có một loại cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

"Ở đâu có lý đó!"

Lại có một đại thần đứng ra, hắn có một dáng vẻ rất dễ nhìn, tuy đã đến tuổi trung niên, nhưng vẫn là ôn nhuận như ngọc, tràn đầy phong độ của người trí thức.

Đặt ở thời hiện đại, là hình tượng đúng chuẩn của một ông chú đẹp trai.

Nhưng những lời hắn nói ra, lại khiến cho người khác khinh thường.

"Bất luận ngươi có lý do gì, ngươi chỉ là một Ngự Sử tứ phẩm nho nhỏ, không có tư cách sỉ nhục một Thượng thư như thế, ngươi là người đọc sách, lẽ nào không biết lễ tiết sao?"

Diệp Ninh liếc hắn một cái, hỏi.

"Các hạ là sai?"

Hắn lãnh đạm nói.

"Lễ bộ Thượng thư."

"Ồ, lại có một Thượng thư đến." Diệp Ninh nhìn hắn, hỏi: "Ngươi hỏi ta có biết lễ tiết hay không, vừa đúng lúc, ta cũng muốn hỏi ngươi, có biết lễ tiết không?"

Lễ bộ Thượng thư chau mày.

"Ngươi đứng có nói lời bậy bạ, ta là Lễ bộ Thượng thư, tại sao có thể không biết lễ tiết?"

Nếu như hắn muốn, hắn có thể đọc thuộc lòng các lễ nghi liên quan.

Đây là chuyên nghiệp.

Hắn không cần thiết phải sợ Diệp Ninh.

“Rất tốt, vậy thì ta hỏi ngươi một vấn đề, ngày đó, khi sáu vương bức vua thoái vị, để cho bệ hạ sắc phong Cận Dương Lý thị làm Tấn Vương, ngươi có ở hiện trường không?”

Diệp Ninh hỏi một câu hỏi.

“Đây…”

Sắc mặt của Lễ bộ Thượng thư hơi thay đổi một chút.

Hắn ý thức được Diệp Ninh muốn nói cái gì rồi.

“Sao thế, không dám thừa nhận sao?”

Diệp Ninh cười lạnh.

“Ta ở đó.”

Lễ bộ Thượng Thư nghiến răng nói.

Chuyện này thật sự không thể nào phủ nhận.

Diệp Ninh liên tục cười lạnh, tiếp tục nói.

“Rất tốt, ta lại hỏi ngươi, sáu Vương vào triều không đi nhanh, nói chuyện không xưng tên, cầm kiếm lên điện, những chuyện đó có phù hợp với đạo làm thần không? Những chuyện đó phù hợp với lễ nghi của thần tử gặp quân vương không? Lúc đó ngươi ở hiện trường, tại sao không lên tiếng?”

Trên trán Lễ bộ Thượng thư túa ra mồ hôi.

Chuyện này bảo hắn trả lời như thế nào.

Đó là sáu Vương.

Hắn dám chỉ trích bọn họ sao? Chê tuổi thọ của mình dài rồi? Không muốn sống nữa?

“… Dù sao sáu vị điện hạ cũng là tước Vương, không theo lễ nghi bình thường.”

Hắn miễn cưỡng tìm một lý do.

“Hay cho câu tước Vương!”

Trong mắt Diệp Ninh phát ra ánh sáng lạnh, lại hỏi lần nữa.

“Vậy thì ta lại hỏi ngươi, tổ chế của Đại Chu, khác họ có thể phong Vương không!?”

Vừa nói ra câu này, tất cả mọi người ở trong triều đều kinh hãi.

Diệp Ninh này, đúng thật là quá dám nói rồi.

Không có người nào dám tiếp câu nói này.

Nguyên nhân rất đơn giản, lúc đầu Đại Chu Thái Tổ đã định ra quy củ, người khác họ không được phong Vương!

Tước Vương, thì sẽ có phong quốc.

Một khi có đất phong, nắm trong tay quân chính của một vùng, tương lai rất có khả năng sẽ trở thành nguyên nhân họa loạn.

Tiền triều chính là như thế.

Vốn dĩ là vương triều thống nhất, kết quả bởi vì mấy Vương gia tạo phản, khiến cho thiên hạ đại loạn.

Sau đó Thái Tổ lập nghiệp từ dân gian nổi lên, chấn giữ thiên hạ, tiếp thu bài học của tiền triều, định xuống quy củ này.

"Đây, đây, đây…"

Lễ bộ Thượng thư hối hận rồi.

Hắn không nên đứng ra.

Một hồi chất vấn này của Diệp Ninh, hắn không phải là không trả lời được, mà là căn bản không dám trả lời.

Cơ Minh Nguyệt ngồi ở trên long ỷ, thấy Diệp Ninh khí thế hung hãn, liên tục áp chế hai vị Thượng thư, trong lòng cũng là dâng trào.

"Hai cho một câu hỏi linh hồn!"

Nàng cũng cảm thấy sảng khoái.

Chương 125: Diệp Ninh: Trung thừa đại nhân, thế mà ngươi vẫn còn sống (2)

Đương nhiên khác họ không được phong Vương!

Còn lý do xuất hiện sáu nước, còn không phải là kiệt tác của tiên môn sao?

Từng bước ép buộc bức mấy đời Thiên Tử, không thể không từng bước phá vỡ giới hạn.

“Tuy khác họ không thể phong Vương… Nhưng tước Vương là Thiên Tử sắc phong, ta thân là thần tử, lại có thể nói cái gì chứ?”

Cuối cùng Lễ bộ Thượng thư cũng tìm được lý do.

Hắn lựa chọn vung nồi.

Thiên Tử cũng tình nguyện phong Vương rồi, ta còn nói cái gì.

Nghe thấy câu này, Cơ Minh Nguyệt tức giận.

Lẽ nào Thiên Tử muốn sắc phong tước Vương sao?

Còn không phải là không có cách nào.

Thế mà người này muốn ném nồi lên người Thiên Tử, đây không có bất kỳ đạo làm thần tử nào đáng nói cả.

Nhưng đây thật ra là kết quả của việc Lễ bộ Thượng Thư đã suy nghĩ cặn kẽ.

Tiên môn không đắc tội được, sáu Vương cũng không chọc vào được, nhưng mà Thiên Tử, xem ra có vẻ dễ bắt nạt.

Dường như đắc tội rồi, cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Chỉ cần ôm chặt hai cái đùi lớn ở phía trước, vị trí của hắn sẽ vững như Thái Sơn.

“Tên của đại nhân có lẽ là Lễ Nghĩa Liêm đúng không?”

Diệp Ninh cười lớn một tiếng, hỏi.

“Lễ Nghĩa Liêm?” Lễ bộ Thượng Thư chau mày: “Nói vớ vẩn, bản quan sao có thể có cái tên này.”

“Thế sao?”

Diệp Ninh hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường.

“Nhưng mà ta thấy ngươi, lại là kẻ không biết liêm sỉ!”

Không biết liêm sỉ?

Lễ nghĩa liêm khiết liêm sỉ, thiếu liêm sỉ, thì không phải là không biết liêm sỉ sao?

Nhất thời Lễ bộ Thượng thư mới phản ứng lại, trong chớp mắt vô cùng tức giận.

Nhưng Diệp Ninh vẫn chưa có ý bỏ qua, tiếp tục nói.

“Vậy thì ta hỏi ngươi một câu cuối cùng, nếu như sáu Vương là tước Vương, có thể không cần để ý đến lễ nghi thần tử, vậy thì Chân Nhân của Vũ Hóa Môn thì sao? Ngày hôm đó hắn uy hiếp Thiên Tử, lẽ nào ngươi không nhìn thấy sao?”

Sắc mặt Lễ bộ Thượng thư đại biến.

“Đó là tiên nhân, sao có thể dùng lễ nghi của người phàm!”

Thái Hướng Cao không nhịn được nữa đi lên một bước, nói.

“Nhưng mà thời kỳ Thái Tổ, tiên nhân đi vào điện, có người nào không phải giữ lễ nghĩa?”

Thời kỳ Thái Tổ, là thời điểm áp chế ác nhất đối với tiên môn.

Lễ nghi của người tu hành thậm chí so với người bình thường còn nhiều hơn.

Đây cũng là một loại áp chế, chứng minh hoàng quyền cao hơn tất cả.

Nhất thời Lễ bộ Thượng thư không còn lời nào để nói.

Hắn còn có thể nói cái gì?

Nói lúc đầu Thái Tổ lợi hại, vì thế tiên môn bắt buộc phải nhún nhường.

Nói bây giờ Đại Chu đã tiêu đời rồi, vì thế tiên môn có thể kiêu ngạo sao?

Lời nói này có thể nói trong lòng, nếu như thật sự nói ra, Cơ Minh Nguyệt nhất định trực tiếp kéo hắn ra ngoài chém đầu.

Vì thế Lễ bộ Thượng thư không còn lời nào để nói.

Hắn cảm thấy người của Viện giám sát đều là kẻ điên, mở miệng là lấy tiên môn ra nói chuyện, đúng thật là không sợ chết.

Liên tục giải quyết hai vị Thượng thư, thế mà ở trên triều đường không còn có một tiếng động nào.

Nhất thời, không có người nào mở miệng.

Đây là không muốn bị mắng.

Dù sao bọn họ thật sự có quá nhiều chỗ hở rồi, nếu như Diệp Ninh thật sự muốn bắt ra nói, bọn họ cũng không có cách nào cả.

Nhưng ai cũng không ngờ được là, bọn họ không đứng ra, thế mà Diệp Ninh vẫn còn gọi tên.

"Hình bộ Thượng thư đứng ra đây cho ta!"

Một người nam tử trung niên bước ra ngoài, vừa tức vừa sợ.

"Diệp Ninh, ngươi đứng có bắt nạt người quá đáng!"

Ta không nói gì, thế mà ngươi lại chủ động gọi ta?

Hôm nay đúng thật là lật trời rồi.

Rõ ràng là một nhóm xông về phía Diệp Ninh, kết quả biến thành Diệp Ninh mắng mọi người.

"Ta không có bắt nạt ngươi, ta chỉ là muốn hỏi ngươi có hiểu Pháp luật không!"

Diệp Ninh nhàn nhạt nói.

"Có lời gì trực tiếp nói ra."

Hình bộ Thượng thư học được thông minh rồi, không dám loạn tiếp lời.

Diệp Ninh liếc mắt một cái.

Trong lòng Thái Hướng Cao ngầm hiểu, hắng giọng một cái, nói.

"Điều thứ nhất, tổn thương ngược đãi người dân, Uy Vũ Hầu phạm…"

"Điều thứ hai, cưỡng ép dân nữ, Uy Vũ Hầu phạm…"

"Điều thứ ba…"

…

Thái Hướng Cao cũng là đã đọc qua thì không quên, âm thanh trầm bổng du dương đọc ra…

Đọc tất cả hơn một trăm điều.

Mọi người sao có thể không nghe ra được, đây đều là tội trạng của Uy Vũ Hầu!

Thời gian địa điểm, nhân chứng vật chứng đầu đủ.

Cơ bản đều là loại không thể nào chối bỏ.

Bọn họ không có chút nào hoài nghi tính chân thực, Uy Vũ Hầu dám làm ra những chuyện này cũng là điều rất bình thường.

“Những chuyện này đều là kết quả Viện giám sát điều tra ra được trong vòng hai ngày.”

Diệp Ninh lạnh lùng nói.

“Nhưng đã có hơn một trăm điều rồi!”

“Nếu như tiếp tục điều tra nữa, ta nghĩ còn có thể nhiều hơn gấp đôi!”

“Nhưng ta cho rằng đã không còn cần thiết điều tra nữa, chỉ những tội danh này thôi, đã đủ khiến cho Uy Vũ Hầu chết mười lần!”

Chương 126: Diệp Ninh: Trung thừa đại nhân, thế mà ngươi vẫn còn sống (3)

“Ta muốn hỏi một chút Hình bộ Thượng thư, Hình bộ là tên mù sao? Một người tội ác tày trời như thế, ở ngay trong kinh thành, thế mà ngươi lại coi như là không có chuyện gì?”

Ánh mắt hung hăng bức người của Diệp Ninh liếc nhìn một lượt tất cả mọi người.

Không biết có bao nhiêu người chột dạ, nhất thời cúi đầu.

“Vốn dĩ ngươi là quan chấp pháp, chủ trì công đạo cho bách tính, nhưng ngươi đã làm cái gì?”

Chất vấn của Diệp Ninh khiến Hình bộ Thượng thư run rẩy.

Nhưng hắn nhắm mắt lại, giữ im lặng.

Không nói gì, cũng không phản bác.

Đương nhiên, cũng không có cách nào phản bác.

Hắn dùng loại phương thức này để đối kháng với Diệp Ninh, bởi vì hắn biết, bản thân hắn càng mở miệng, thì sẽ càng để lộ

sơ hở cho Diệp Ninh nắm lấy.

Nhưng hắn có nói hay không thật ra đối với Diệp Ninh mà nói không có một chút quan trọng nào.

Những bách quan văn võ này ở trong mắt của Diệp Ninh, đều là phế vật!

Đúng thế.

Đều là phế vật!

Uy Vũ Hầu cũng được coi như là một nhân vật, dù sao hắn không thoải mái, là thật sự dám giết Diệp Ninh.

Nhưng những bách quan văn võ này không dám.

Bọn họ sợ hãi tiên môn, sợ sáu Vương, kiêng kỵ cái này, sợ hãi cái kia.

Nhìn thì phong quang, nhưng thật ra lại đáng thương, chỉ là con sâu tội nghiệp sinh tồn ở trong một khẽ hở.

Bọn họ đến dũng khí giết Diệp Ninh cũng không có.

Bởi vì danh tiếng của Diệp Ninh không nhỏ, người ở dưới trướng cũng không yếu, bọn họ cũng kiêng dè Diệp Ninh.

Đây chính là quan viên của Đại Chu.

Xương cốt đã mềm rồi.

Bốn chữ cẩn thận dè dặt này, đã dung nhập vào trong bản năng của bọn họ.

Bọn họ đến giết hắn cũng không dám, vậy thì không phải phế vật thì là cái gì?

Nhưng đám phế vật này không hề dừng lại, bọn họ chuẩn bị đưa ra sát chiêu.

Chỉ thấy ở trong hàng ngũ của các quan viên, có một người đứng ra.

Người này cao gầy, bộ dáng rất đoan chính.

Nhưng chuyện này không có gì kỳ lạ.

Điều kỳ lạ là, thế mà người này lại mặc một thân quan phục màu đen!

Đây là quan phục của Viện giám sát.

“Ngươi là… Ngự Sử Trung Thừa!”

Ngụy Văn THông lộ ra thần sắc khó có thể tin được.

Xếp hạng từ cao xuống thấp của Viện giám sát, lão nhị là Ngự Sử Trung Thừa, lão tam chính là Ngự Sử.

Hàng nghìn năm trước, Giám Chính đi về phía vùng đất không biết tên để tìm kiếm Thái Tổ, từ đó không bao giờ quay về.

Vị trí của Giám Chính vẫn luôn để trống đến bây giờ.

Cũng không phải nói là không có người nào muốn làm Giám Chính, mà là muốn làm đến vị trí này thì phải thỏa mãn điều kiện nào đó, nên vẫn luôn không có người nào thích hợp.

Nhưng Ngự Sử Trung Thừa và Ngự Sử, cùng với vị trí của Thông Phán, lại là vẫn luôn có người ngồi ở đó.

Ví dụ như hiện tại, mọi người đều biết Diệp Ninh là Ngự Sử.

Cũng biết ở trên hắn, còn có một Ngự Sử Trung Thừa.

Chỉ có điều Ngự Sử Trung Thừa này lại rất kỳ lạ.

Căn bản chưa từng đến nha môn của Viện giám sát!

Từ khi có được quan vị đến nay, người huynh đệ này giống như là biến mất vậy, chưa từng có ngày nào đi làm, cả ngày ở nhà ngâm thơ viết câu đối, cuộc sống rất thoải mái.

Dường như mọi người đều đã quên Viện giám sát còn có một nhân vật đứng đầu như thế.

Không ai ngờ được, thế mà lại vào lúc này nhảy ra.

Diệp Ninh cũng rất ngạc nhiên, hắn nhìn về phía Ngự Sử Trung Thừa, trên mặt hiện ra thần sắc khó có thể tin được.

“Trung Thừa đại nhân, thế mà ngươi vẫn còn sống?”

Đừng có quên, Diệp Ninh đã từng lật xem hồ sơ của mọi người ở Viện giám sát.

Vì thế đương nhiên hắn cũng có hiểu biết đối với “quan cấp trên” của mình.

Nhưng mà sau khi tìm hiểu, thì không còn có sau đó nữa.

Giống với những người khác của Viện giám sát, trực tiếp đã bỏ qua Ngự Sử Trung Thừa này.

Ngự Sử Trung Thừa, tên là u Dương Chí.

Quá khứ hắn là một học quan.

Ở trên quan trường, học quan là cao quý nhất.

Phần nhiều là đại học sĩ, Tế Tửu Quốc Tử Giám, tiến sĩ thái học,…

Cả cuộc đời này, dường như không cần đi xử lý chính vụ, ngoại trừ việc dạy học, chính là cả ngày thưởng gió ngắm trăng, thơ rượu phong lưu.

Đối với những người đọc sách, không có theo đuổi lý tưởng gì lớn mà nói, học quan là điểm đến cao nhất.

Nhưng đối với những người có dã tâm, muốn bước lên vị trí cao mà nói, trở thành học quan chắc chắn là một loại cực hình.

Không có gì nghi ngờ, u Dương Chí chính là người trước.

Từ khi hắn trúng khoa cử đến nay, vẫn luôn làm một học quan, đầu tiên là học chính một vùng, sau đó là học chính một phủ, khi có đủ tư cách, được điều đến kinh thành, nhậm thức tiến sĩ thái học.

Chuyên môn phụ trách chỉnh lý cổ tịch.

Mấy chục năm sư nghiệp rộng lớn, cứ như thế mà qua đi.

Mấy chục năm trước, sự nghiệp của hắn xuất hiện một bước ngoặt cực lớn.

Ngự Sử Trung Thừa trước đó của Viện giám sát nghỉ hưu, triều đình lựa chọn hắn đến thay thế vị trí.

Chương 127: Tại sao không phải thịt băm?

Vị trí Giám Chính để trống mấy ngàn năm nay, ai cũng không làm được, trên thực tế người đứng đầu Viện giám sát, chính là Ngự Sử Trung Thừa.

Ở thời đại này, muốn ngồi vào vị trí đó, cần thỏa mãn ba điều kiện.

Thứ nhất, không có bản lĩnh.

Thứ hai, không có tham vọng.

Thứ ba, không có bản lĩnh cộng với không có tham vọng!

Trực tiếp một chút, thứ cần chính là một phế vật chắc như thép!

Bởi vì không có người nào muốn Viện giám sát vực dậy, bọn họ đến một chút hi vọng cũng không cho, khống chế thật chặt vị trí Ngự Sử Trung Thừa này.

Dưới cái nhìn của rất nhiều người, chỉ cần khống chế chắc vị trí này, vậy thì Viện giám sát sẽ chỉ có thể tiếp tục xuống dốc.

Vì thế, u Dương Chí đã lọt vào tầm ngắm.

Một người chỉ biết học hành, đọc sách, đương nhiên hoàn toàn không có một chút nào năng lực quản lý, giải quyết công việc.

Còn có người nào khác thích hợp hơn so với hắn sao?

Vì thế u Dương Chí đã bước lên vị trí này.

Hắn không hề cô phụ hi vọng của mọi người, sau khi đảm nhận vị trí đó, ô hô thương thay, khóc lóc suốt mười lăm ngày.

Bởi vì ở trong mắt của vị đại nhân thanh cao này, loại nơi như Viện giám sát, là không sạch sẽ, sát khí quá nặng, không xứng với loại danh sĩ học vấn như hắn.

Vì để thể hiện bản thân không cuồng một giuộc với đám người Viện giám sát, vị đại nhân này hay rồi, đến việc đi nhậm chức cũng không đi.

Nhận bổng lộc của quan viên, sau đó ở nhà ngâm thơ viết câu đối, cầm kỳ thư họa.

Pha một ấm trà, gật gù đắc ý đọc một quyển sách, sau đó trầm mê trong thế giới sách vở, rất lâu không thể thoát ra ngoài.

Đây chính là cuộc sống đơn giản và buồn tẻ của u Dương Chí đại nhân.

Vốn dĩ Diệp Ninh đã bỏ qua hắn.

Kết quả không ngờ được thế mà thứ này lại đứng ra, điều này khiến hắn cảm thấy thú vị.

Không sai.

Chính là thú vị.

Tuy nói u Dương Chí là quan cấp trên của Diệp Ninh, nhưng Diệp Ninh sao có thể coi hắn như một đĩa thức ăn?

Vì thế vừa mới mở miệng, chính là một câu: Đại nhân, thế mà ngươi vẫn còn sống.

Điều này khiến u Dương Chí rất tức giận.

Không sai, chính là một câu nói đơn giản như thế, mà hắn đã tức giận rồi.

Bởi vì hắn là một đứa trẻ to lớn chỉ biết đọc sách, căn bản chưa từng trải nghiệm qua thế đạo hiểm ác, nếu như thảo luận điển tịch với hắn, hắn có thể đọc như thuộc lòng, nhưng nếu như thảo luận cái khác với hắn, hắn chính là cái gì cũng không biết.

Người như thế, có sức phòng ngự rất thấp.

Vì thế trong chớp mắt đã bị phá vỡ.

“Hỗn xược, bản quan là thượng quan của ngươi, thế mà ngươi dám nguyền rủa ta!”

u Dương Chí run rẩy nói.

“Người đâu, lôi ra ngoài đánh cho ta!”

Hắn bày ra uy phong của một thượng quan.

Từ trước đến giờ đều có một câu nói, quan lớn vẫn luôn đè chết người.

Ở thời đại này, cấp trên muốn xử lý cấp dưới, còn không phải là một chuyện đơn giản sao?

Nhưng mà Ngụy Văn Thông cùng với những người khác căn bản không hề di chuyển.

Nói đùa hả, bảo bọn họ đánh Diệp Ninh?

Chắc không phải là cái thứ này đọc sách đọc đến đầu óc hồ đồ rồi đó chứ.

Cho dù là bách quan cũng là khóe miệng giật giật.

u Dương Chí này… cũng quá ngây thơ rồi.

Nếu như Diệp Ninh dễ nắn bóp như thế, bọn họ sao có thể bị mắng thảm như vậy.

“Tri thức không được trọng dụng, không thành thể thống!”

Không có người nào nghe mệnh lệnh của hắn, u Dương Chí bất tài tức giận.

Nhưng cuối cùng cũng sẽ có người đứng ra bảo vệ hắn.

Người đứng ra, đó là Hộ bộ Thượng thư.

Chưởng quản tài chính thiên hạ, uy phong cỡ nào?

Vừa mới mở miệng, đã có một hương vị cao cao tại thượng.

“Sao thế? Chúng ta không trị được Viện giám sát, thượng quan của Viện giám sát, cũng không trị được các ngươi sao?”

“Các ngươi kiêu ngạo như thế, ta thật sự hoài nghi các ngươi có còn là quan viên của Đại Chu hay không!”

“Viện giám sát các ngươi muốn làm cái gì? Muốn tự lập núi khác, muốn tạo phản sao?”

Hộ bộ Thượng thư có kinh nghiệm tranh đấu rất phong phú.

Hắn không dây dưa những cái khác với Diệp Ninh, trực tiếp kéo lại chủ đề ngày hôm nay.

Hôm nay làm ra trận thế lớn như thế.

Không phải là vì đấu khẩu với Diệp Ninh.

Mà là bọn họ muốn áp chế Viện giám sát!

Khiến cho manh mối muốn nổi dậy kia của Viện giám sát, trực tiếp vô tình ấn xuống về vị trí cũ.

Vì thế, bọn họ mời u Dương Chí đến.

Tuy u Dương Chí là một đứa trẻ to xác chỉ biết đóc sách, nhưng hắn không phải là một tên ngốc đơn thuần, con người của hắn có lý tưởng không cao, hắn chỉ muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái là Viện giám sát này, trở về thái học, Quốc Tử Giám mà hắn quen thuộc.

Sau khi có được lời hứa hẹn của các đại thần, hắn hóa thân thành đấu sĩ, muốn đấu đến cùng với Diệp Ninh và những người kia.

“Lời nói của đại nhân rất đúng!”

Chương 128: Tại sao không phải thịt băm? (2)

“Chúng ta kiêu căng ngạo mạn, không biết lễ nghi, không hiểu quy củ, chỉ vì một ông lão bán than nho nhỏ mà gây chuyện thị phi, khiến cho kinh thành gà chó không yên!”

“Đại Chu chúng ta hòa hợp êm thấm, thế mà lại bị các ngươi làm rối loạn hết lên rồi!”

Câu nói này của u Dương Chí nói đến vô cùng đau lòng.

Hắn cùng với những đại thần đạo đức giả khác không giống nhau, hắn là thật sự nói ra từ tận đáy lòng.

Ở trong thế giới của hắn, có thể mỗi ngày đọc sách, phẩm trà, đó chính là hạnh phúc, đó là chuyện văn nhã nhất của thế gian này.

Nhưng hạnh phúc của hắn, cứ như thế bị đám người thuộc hạ không nên thân này phá hoại rồi.

Hại hắn không thể không lên triều đường.

Hắn không hiểu nổi, dừng lại một chút không tốt sao?

Vì sao một thế giới đang yên bình như thế, ngươi cứ nhất định phải đi phá hoại chứ?

Diệp Ninh bình tĩnh nhìn hắn.

Hộ bộ Thượng thư, hắn không thèm để ý, cũng không muốn để ý.

Bởi vì đó là một người giả dối.

Trong lòng hắn rõ ràng, bản thân hắn nói là lời nói của con người hay là lời nói vớ vẩn.

Nhưng u Dương Chí thì khác.

Tuy hắn ở vị trí cao trong Viện giám sát, nhưng ở trong xương, trong linh hồn của hắn, đều đang căm ghét Viện giám sát.

“Trước ngày hôm nay, ta vẫn luôn cho rằng, trên triều đường Đại Chu, đều là một đám hèn nhát đạo đức giả, ta mở to mắt, hóa ra ở đây không chỉ có kẻ hèn nhát đạo đức giả, mà còn có kẻ ngu xuẩn vô sỉ!”

Diệp Ninh hít sâu một hơi chậm rãi nói.

“Ta kể một câu chuyện cho các ngươi nghe đi.”

“Từ rất xa xưa, ở một nơi hạn hán, nói đói hoành hành, dân chúng lầm than, xác người chết đói khắp nơi, vì thế có người thông báo tin tức cho các đại quan trong triều đình.”

“Đại quan rất hiếu kỳ, hỏi: Bách tính không có lương thực ăn, tại sao không ăn thịt băm?”

Câu chuyện kể xong rồi.

Rất rõ ràng.

Ý nghĩa ở trong đó mọi người nghe đều hiểu rõ.

Chỉ có u Dương Chí có chút mơ hồ, hắn hỏi.

“Điều này có gì sai sao?”

Mọi người kinh ngạc nhìn hắn.

Chính là Hộ bộ Thượng thư vừa rồi mới lên tiếng nói, cũng lặng lẽ lùi lại nửa bước.

Loại đồng đội heo này…

Nếu như không phải hắn còn có chút tác dụng, thật sự là không muốn làm đồng bọn với người này.

“Xem đi, u Dương Chí đại nhân không cảm thấy có gì sai, bởi vì ở trong thế giới của hắn, không có lương thực thì ăn thịt, đây là cách suy nghĩ rất hợp lý.”

“Hắn căn bản chưa từng bị đói, hắn không biết khi ở trong dạ dày không có thức ăn, là đau khổ như thế nào, hắn cũng không biết người đang sống bị đói chết, là một chuyện thê thảm bao nhiêu.”

“Vì thế, hắn không thể nào đồng cảm.”

Trên miệng Diệp Ninh nở nụ cười, lạnh lùng nói.

“Một người không thể nào đồng cảm, hắn chỉ có thể sống trong thế giới của mình, khi Viện giám sát xin tha mạng cho nhân dân, đấu tranh với quyền quý, hắn sẽ cảm thấy, Viện giám sát là đang phá hoại, bởi vì Viện giám không thể khiến cho hắn yên tĩnh đọc sách.”

“Vừa rồi hắn nhắc đến, Viện giám sát phá hoại sự yên bình hòa hợp của Đại Chu.”

“Ha! Hay cho một câu yên bình hòa hợp, biên quan bị đất nước nhỏ bé xâm chiếm, trong triều đình gian nịnh hoành hành, bách tính trong thiên hạ khổ cực, thế đạo như thế, mà hắn nói là yên bình hòa hợp!”

Nghe thấy điều này, trong mắt ba người của Viện giám sát đã tràn ngập một tầng bi phẫn.

Trong đôi mắt của Cơ Minh Nguyệt, cũng lộ ra thần sắc chán ghét.

Nàng vẫn là lần đầu tiên ghét một người như thế.

“Nhưng điều này không trách u Dương đại nhân.”

Lời nói của Diệp Ninh thay đổi, thế mà lại nói chuyện đỡ cho u Dương Chí.

Đương nhiên, tiếp tục nghe thì sẽ biết không phải là lời nói tốt đẹp gì.

“Bởi vì trong thế giới của u Dương đại nhân, con người là không bao giờ cần phải lo lắng vì chuyện ăn uống, đọc sách là có thể đại biểu cho tất cả.”

“Loại việc bẩn thỉu như bán than đó, chỉ là một tiện dân chưa từng đọc sách mà thôi, ai sẽ đi để ý sống chết của người đó chứ”

“Từ trước đến giờ hắn đều không cảm thấy, bách tính ở tầng dưới cùng giống với những người khác, đều là một người sống bình thường… Đối với con người mà nói, đọc sách không phải là nhu cầu cần thiết gì, chỉ có tiếp tục sống là được!”

Người mà chết rồi, thì chính là chẳng còn cái gì nữa.

Lời nói này, u Dương Chí không hiểu.

Nhưng hắn biết có thể là bản thân nói sai rồi, vì thế đồng bạn của mình, thế mà lại không có người nào đứng ra bênh vực cho hắn.

Đây là vì sao?

Là bởi vì bọn họ không còn lời nào để nói.

u Dương Chí có thể nói ra câu tại sao không ăn thịt băm, hôm nay cho dù là trở thành người chiến thắng, thì hắn cũng bị hủy rồi.

Hắn sẽ trở thành trò cười thiên cổ.

Đương nhiên, tạm thời hắn vẫn còn chưa nghĩ đến mọi chuyện có thể nghiêm trọng đến mức độ nào.

Hắn chỉ là đầy mặt bất bình, dùng ánh mắt đáng thương giống như con thú nhỏ trong tiểu thuyết, nhìn về phía các đại thần khuyến khích hắn đứng ra.

Chương 129: Tại sao không phải thịt băm? (3)

Các đại thần không thể không quan tâm hắn, vì thế Hộ hộ Thượng thư hắng giọng, phá vỡ sự im lặng.

“Lời nói đi quá xa rồi, hôm nay chúng ta thảo luận là chuyện của Viện giám sát.”

Mọi người lần lượt đứng ra.

“Không sai, Viện giám sát nhất định phải là quản một chút rồi!”

“Bao nhiêu năm nay, Viện giám sát đều không có gây ra chuyện rối loạn rồi, nhưng Diệp Ninh vừa mới đến đó, lập tức đã nháo ra chuyện lớn, đây chính là gây họa!”

“Không xóa bỏ Viện giám sát, kinh thành sẽ không có ngày nào bình yên!”

Bọn họ lợi dụng ưu thế lớn nhất của mình.

Số người.

Dùng số người tạo thành thanh thế, ý muốn bức ép Cơ Minh Nguyệt đưa ra quyết định.

Nghe thế, Thái Hướng Cao tức giận nói.

“Rốt cuộc là Viện giám sát đã gây ra chuyện rối loạn rồi? Lại nháo ra chuyện lớn gì! Tội chứng của Uy Vũ Hầu rành rành trước mắt, còn cần ta đọc lại lần nữa không? Lẽ nào Viện giám sát không nên đi quản hắn sao?”

Mọi người học được thông minh rồi.

Căn bản không có người nào đi tranh luận.

Chỉ là nhằm về phía Cơ Minh Nguyệt cúi đầu, lớn tiếng nói.

“Bệ hạ, không xóa bỏ Viện giám sát, trên dưới triều đình, sợ rằng khó mà yên bình!”

“Xin bệ hạ trừng trị Viện giám sát! Đến Ngự Sử Trung Thừa của Viện giám sát cũng đồng ý rồi, bệ hạ còn có cái gì để do dự chứ?”

“Điều chuyển Diệp Ninh, Thái Hướng Cao và toàn bộ những người có liên quan khỏi Viện giám sát!”

Mọi người khí thế hung hãn.

Bởi vì bọn họ rất có tự tin.

Tuy ở trên phương diện đạo lý bọn họ không đứng vững, nhưng bọn họ có thể lựa chọn không nói đạo lý với Diệp Ninh.

Mọi người chỉ cạnh tranh sức mạnh.

Đứng ở sau lưng bọn họ là sáu nước, tiên môn.

Diệp Ninh ngươi không sợ, lẽ nào Thiên Tử không sợ sao?

Quả nhiên Cơ Minh Nguyệt rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Thật sự phải làm như thế sao?

Nàng nhìn ánh mắt tha thiết của mấy người Thái Hướng Cao, trong lòng có chút không nhẫn tâm.

“Nếu như ta làm như thế, thật sự sẽ làm lạnh lẽo lòng tận trung của những trung thần nghĩa sĩ này.”

“Nhưng ta không làm như thế, áp lực đến từ sáu nước và tiên môn phải làm sao đây?”

“Ta làm, bọn họ sẽ hận chết ta.”

“Ta không làm, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ bị người khác hại chết!”

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt vô cùng xoắn xuýt.

Nhưng cuối cùng vẫn là thở dài một hơi, đưa ra quyết định.

“Trẫm đồng ý chỉnh đốn Viện giám sát, điều chuyển Diệp Ninh, Thái Hướng Cao, Ngụy Văn Thông, Ngưu Tiến Hỉ đến nha môn khác, dùng vào việc khác!”

Nàng chỉ có thể nhường bước.

Bởi vì hắn vẫn phải duy trì hình tượng “hôn quân”.

Nếu như nàng ủng hộ Viện giám sát, vậy thì sự ngụy trang ở quá khứ, cũng không còn có ý nghĩa gì nữa.

Ai sẽ tin tưởng một người quân vương ủng hộ sự tồn tại của Viện giám sát không có dã tâm chứ?

“Cũng được, nếu như các ngươi muốn hận, vậy thì hận một mình trẫm đi,”

Nàng đau đớn nhắm mắt lại.

Đây là quyết định khó khăn nhất mà nàng đưa ra từ lúc đăng cơ đến nay.

“Bệ hạ thánh minh!”

Chúng thần cúi người, tiếng hô vang dội.

Bọn họ thành công rồi.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía đám người Diệp Ninh, đã tràn ngập đắc ý.

Nhìn đi.

Cho dù ngươi có đầy đạo lý, nhưng lại có tác dụng gì chứ?

Cuối cùng thế giới này chính là ai có nắm đấm lớn thì lời nói của người đó đáng giá.

“Làm sao đây?”

Ba người của Viện giám sát thất vọng, nhưng không có hoàn toàn tuyệt vọng.

Bọn họ vẫn còn mang theo một chút hi vọng, nhìn về phía Diệp Ninh.

Mọi người quỳ xuống, chỉ có một mình Diệp Ninh đứng thẳng như cây tùng.

Đột nhiên hắn bước lên phía trước một bước, lạnh lùng nói.

“Bản quan không đồng ý!”

Diệp Ninh là thật sự tức giận rồi.

Dựa vào mấy người các ngươi, mà dám chơi trò chèn ép người khác này với ta?

Ta đến chết cũng không sợ, ta có thể chịu được ủy khuất này sao?

Vì thế hắn phản đối giống như điều đương nhiên.

Mọi người ngơ rồi.

Cho dù là Cơ Minh Nguyệt, lúc này cũng lộ ra thần sắc chấn kinh.

“Đây là… kháng chỉ!”

Tất cả mọi người đều giật mình, sau đó lộ ra thần sắc điên cuồng vui mừng.

Xuất hiện rồi!

Tên ngốc Diệp Ninh này, cuối cùng hắn cũng lộ ra sơ hở rồi!

Kháng chỉ ở trên điện Kim Loan, đây là tội như thế nào?

Trong lòng mọi người vui mừng, nhưng trên mặt lại lộ ra thần sắc tức giận, từng người một giống như là chó điên lao ra cắn xé.

“Hỗn xược, thế mà ngươi dám kháng chỉ không tuân theo!”

“Thánh chỉ của bệ hạ ngươi cũng dám không tuân theo, ngươi là thật sự muốn tạo phản sao?”

“Lời nói của bệ hạ bao gồm thiên hạ, chỉ cần mở miệng, chính là không thể thay đổi, ngươi cho rằng ngươi là người nào, thế mà lại dám phản đối!”

“Bệ hạ, thần muốn tố cáo Diệp Ninh!”

“Thần cũng muốn tố cáo Diệp Ninh!”

“Người này kháng chỉ không tuân theo, theo pháp luật nên chém!”

“Xin bệ hạ giết Diệp Ninh!”

“Xin bệ hạ giết Diệp Ninh!”

Chương 130: Diệp Ninh chết, thì Viện giám sát cũng sụp đổ

Mọi người đồng loạt thỉnh nguyện, thanh âm giống như dời núi lấp biển truyền đến trên điện.

Chụp mũ, mượn đề tài để nói chuyện của mình.

Đây là hành động cơ bản của bọn họ.

Diệp Ninh không hề có chút nào bất ngờ.

Nhưng người khác thì bị dọa sợ rồi.

Đặc biệt là mấy người của Viện giám sát, nhanh chóng quỳ xuống dưới đất.

“Bệ hạ, đại nhân chỉ là nhất thời thất thố, hoàn toàn không có suy nghĩ kháng chỉ!”

“Đúng thế, đại nhân không phải có ý này!”

“Xin bệ hạ minh xét!”

Trong mắt ba người đều lộ ra thần sắc khẩn thiết.

Không hay rồi.

Đại nhân quá gấp gáp, thế mà lại lộ ra sơ hở.

Công nhiên kháng chỉ, tội này không nhỏ.

Bách quan văn võ đã sớm muốn giết hắn rồi, đây không phải là đưa đao vào tận tay bọn họ sao?

Nhất thời, bọn họ lo lắng cho sự an nguy của Diệp Ninh, thậm chí còn cảm thấy chuyện của Viện giám sát cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Chỉ cần người còn sống, mới có tương lai, đó mới là chuyện quan trọng nhất.

“Diệp Ninh, hãy nói lại lần nữa.”

Cơ Minh Nguyệt không muốn giết Diệp Ninh.

Nàng cũng bởi vì Diệp Ninh kháng chỉ mà cảm thấy lo lắng.

Lúc trước mọi hành động lời nói của Diệp Ninh, đều là chuyện quang minh chính đại, mọi người công kích hắn là không có đạo lý, vì thế chỉ có thể ỷ thế chèn ép người.

Nhưng bây giờ kháng chỉ không tuân theo, vậy thì trong chớp mắt con đường thay đổi rồi.

Những người một lòng muốn hắn chết đó, đều sẽ giống như là cá mập ngửi thấy mùi máu vậy, điên cuồng bao vây lấy hắn.

“Bệ hạ!”

Quả nhiên, thấy Cơ Minh Nguyệt thế mà lại cho Diệp Ninh một cơ hội nữa.

Rất nhiều người đều gấp rồi.

Nhưng mà Diệp Ninh lại cười lạnh một tiếng, nói.

“Nói lại một lần nữa, vẫn là ta! Không! Đồng! Ý!”

Mỗi một chữ Diệp Ninh đều nói rất rõ ràng.

Nói năng có khí phách!

Tiêu rồi!

Cơ Minh Nguyệt mạnh mẽ dựa vào trên long ỷ.

Như thế này thì bảo trẫm cứu ngươi như thế nào?

Cứng rắn bảo vệ sao?

Tiêu rồi!

Mấy người Thái Hướng Cao cũng lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

Đại nhân quá cứng rắn rồi.

Bệ hạ đã cho ngài cơ hội rồi, thế mà ngài còn không nắm lấy.

Hắn đây là đang tìm chết!

Các đại thần khác lại là điên cuồng vui mừng.

Ha ha ha, thiên đường có đường ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại nhất định xông vào!

Nhất thời, mọi người lần lượt đi lên.

“Bệ hạ không cần cho hắn cơ hội nữa, hắn đã lợi hại đến điên rồi, hoàn toàn không nhận quân phụ!”

“Quân thần cương, thân là thần tử, thế mà lại kháng chỉ không tuân theo, đây là tội đại bất kính!”

“Theo pháp luật nên chém!”

“Quốc triều truyền thừa vạn năm, đã bao giờ có kẻ ngông cuồng như thế này? Không giết hắn không thể nào làm bình phẫn nộ của mọi người, không giết hắn sẽ không thể khiến người khác tâm phục!”

Các đại thần sắc bén nói.

Lúc này, khuôn mặt của các đại thần hung dữ.

Cho dù là u Dương Chí, cũng không có một chút nho nhã nào đáng nói.

Bởi vì bọn họ đều hiểu rõ, Diệp Ninh là kẻ thù không đội trời chung của bọn họ.

Nhất định phải giết chết Diệp Ninh!

Hôm nay cuối cùng bọn họ cũng đợi được cơ hội này rồi, sao có thể bỏ qua chứ?

“Diệp Ninh, ngươi có còn lời nào để nói không!”

Sắc mặt Cơ Minh Nguyệt trắng bệch.

Nàng liếc nhìn Liễu Thận.

Liễu Thận cũng đang chỉ trích Diệp Ninh, nhưng rõ ràng là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Trên thực tế hắn cũng rất lo lắng cho số phận của Diệp Ninh.

Nhưng đối mặt với câu hỏi của Cơ Minh Nguyệt, hắn vẫn như trước lắc đầu.

Hắn cũng muốn bảo vệ Diệp Ninh.

Nhưng mà bảo vệ như thế nào?

Cứng rắn bảo vệ sao?

Có điều giết là không thể nào giết được, về điểm này quân thần hai người đều rất kiên định.

Thật sự không được, cũng chỉ có thể tạm thời nhốt lại, muốn bảo vệ tính mạng, thì lại nghĩ xem cứu hắn như thế nào.

Nhưng Cơ Minh Nguyệt lại không muốn đi bước đường đó.

Nàng rất khó tưởng tượng cảnh tượng Diệp Ninh mặc quần áo tù nhân, bị nhốt trong nhà lao.

Vì thế nàng vẫn là mang theo một tia hi vọng cuối cùng hỏi Diệp Ninh.

Nàng hi vọng Diệp Ninh có thể cho nàng một lý do.

Nhưng Diệp Ninh đã định trước là khiến nàng thất vọng rồi.

Lúc trước Diệp Ninh tức giận, nhất thời kích động phẫn nộ.

Nhưng khi nghe thấy tất cả mọi người đều muốn hắn chết.

Hắn giật mình một cái.

Bỗng nhiên phản ứng lại.

Đúng thế!

Ta kháng chỉ không tuân theo, theo pháp luật nên chém?

Đây không phải là nói, ta có khả năng sẽ bị giết chết ở đây sao?

A cái này…

Vốn dĩ Diệp Ninh gặp phải ám sát thất bại đã rất bức bối, lúc này đột nhiên cảm thấy tình thế xoay chuyển.

Còn có loại chuyện tốt này.

Khuôn mặt của những đại thần này, nhất thời ở trong mắt của hắn đáng yêu hơn nhiều.

Có điều hắn có chút lo lắng, ta cố ý kháng chỉ như thế này, có được xem như là tự sát không?

Phán quyết của hệ thống là rất nghiêm khắc, không hợp lý, hành vi mang theo sự ích kỷ tìm đường chết, rõ ràng hệ thống sẽ không công nhận.

Nhưng sau khi hỏi, Diệp Ninh có được đáp án.

Chương 131: Diệp Ninh chết, thì Viện giám sát cũng sụp đổ (2)

Được!

Ta cứ làm như thế?

Hệ thống cảm thấy được?

Cũng chính là nói hệ thống cho rằng ta chống lại thánh chỉ là hành động hợp lý?

Suy nghĩ kỹ lại, thời cổ đại của Hoa Hạ có rất nhiều anh hùng, kháng chỉ không tuân theo, sau đó bị lưu đày trăm đời.

Thật ra ta chính là đang đi trên con đường của bọn họ.

Nhất thời Diệp Ninh phấn chấn lên, bây giờ hắn càng không thể nào chịu mềm được nữa.

Ngón tay của hắn chỉ vào những bách quan đang quỳ kia, khinh thường nói.

"Cẩu quan!"

Rồi lại chỉ vào Cơ Minh Nguyệt ở trên đài cao, lạnh lùng nói.

"Hôn quân!"

Hắn nhất định phải kích thích Cơ Minh Nguyệt.

Bởi vì hắn cảm nhận được rồi, dường như Cơ Minh Nguyệt không muốn giết hắn.

Cẩu Hoàng đế này, lẽ nào lại muốn đâm sau lung?

Nghĩ đến lịch sử lúc trước Cơ Minh Nguyệt đâm sau lưng, Diệp Ninh rút kinh nghiệm xương máu, dự định chặn chết con đường này.

Sau đó lại liên tưởng đến cái miệng này của mình thường xuyên làm hỏng chuyện.

Sau khi Diệp Ninh mắng xong, thì không nói nhiều thêm cái gì nữa.

Nhắm mắt lại, chính là một bộ tư thế đợi chết.

Các đại thần càng thêm điên cuồng.

“Nghe thấy chưa? Bệ hạ, hắn mắng người là hôn quân!”

“Loại người không có vua không có cha như thế này, thiên cổ hiếm gặp!”

“Nhất định phải giết hắn, không giết người trong thiên hạ sao có thể tâm phục!”

Mọi người cảm thấy Diệp Ninh trở nên rất đáng yêu.

Đi đâu tìm loại chuyện giật gân này?

Rõ ràng biết chúng ta muốn giết chết ngươi, thế mà còn phối hợp.

“Diệp Ninh đây…”

Cơ Minh Nguyệt cả mặt cười khổ.

Bị mắng rồi, cũng không hề tức giận.

Bởi vì nàng cảm thấy, chuyện này ngược lại phản ánh ra được cốt khí và tinh thần coi cái chết nhẹ tựa lông hồng của Diệp Ninh.

Nàng bởi vì tính cách của Diệp Ninh mà sinh ra tán thưởng.

Cũng bởi vì tính cách của hắn mà vô số lần cảm thấy đau đầu.

Ví dụ như lúc này, nàng muốn cứu Diệp Ninh, nhưng Diệp Ninh hoàn toàn không phối hợp.

Người không biết, sợ rằng sẽ cho rằng Diệp Ninh không muốn sống nữa.

Làm sao đây?

Trên mặt ba người Thái Hướng Cao lộ ra tuyệt vọng.

Cơ Minh Nguyệt hết đường xoay sở.

…

Lúc này.

Viện giám sát.

Trên mái nhà.

Võ Tam Tư cầm lấy bình rượu, trong lòng ôm lấy hộp kiếm.

Hắn đã ngồi ở đây rất lâu rồi.

Nơi ánh mắt hắn nhìn, chính là phương hướng hoàng cung.

“Trong cung, là một nơi ăn người không nhả xương.”

Hắn tự mình lẩm bẩm.

Mạnh mẽ đổ một ngụm rượu vào trong miệng.

Trong ánh mắt lộ ra thần sắc đau khổ.

Lúc trước khi mấy người Diệp Ninh đi về phía hoàng cung, hắn từ chối không đi.

Đó là bởi vì trong lòng hắn có ám ảnh tâm lý đối với hoàng cung.

Nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, cả đời này hắn cũng không muốn đến gần hoàng cung,

Mỗi lần nghĩ đến hoàng cung, nhìn thấy hoàng cung, một đoạn ký ức đã hủy đi cả cuộc đời hắn, sẽ không kiềm chế được mà xuất hiện trong đầu.

“Đại nhân đi rất lâu rồi, nhưng mà vẫn còn chưa quay về.”

Hắn ừng ực uống rượu, nhưng trong đầu lại đang nhanh chóng suy nghĩ.

Trong lòng hắn vẫn luôn lo lắng.

Khi mọi người đều bởi vì Viện giám sát cất lên tiếng nói mà vui mừng.

Hắn gần như rất ít nói.

Bởi vì hắn biết, Viện giám sát chỉ là bước ra một bước bé nhỏ không đáng kể.

Không có người nào muốn nhìn thấy Viện giám sát quay lại.

Thứ Diệp Ninh sắp phải đối mặt, nhất định sẽ là mưa bão dữ dội.

Nhưng hắn không phải là người muốn làm người khác mất hứng, vì thế hắn không hề đàm luận chuyện này vào lúc mọi người đang vui mừng.

Nhưng mà nỗi lo lắng đó của hắn, vẫn luôn quanh quẩn trong lòng, rất lâu cũng không thể tiêu tán.

Nói một cách chính xác, là không chỉ không tiêu tán, mà ngược lại càng thêm rộng hơn.

“Đại nhân gặp phải phiền phức.”

Hắn vốn dĩ là một kiếm tu Chân Nhân.

Sau khi tâm kết của mọi người tiêu tán, đều có được biến hóa thay xương đổi thịt.

Ngụy Văn Thông đột phá rồi, trở thành tông sư.

Huyết mạch của Ngưu Tiến Hỉ cũng đi vào tiến hóa, trở nên mạnh mẽ hơn.

Đương nhiên, hắn cũng thu hoạch được chỗ tốt.

Một kiếm tâm của hắn, dọn sạch bụi phủ, trở nên sáng rõ như gương.

Đây chính là cái gọi là kiếm tâm thông minh.

Nhưng kiếm tâm thông minh, cảm giác nguy cơ của người sẽ khác.

Năng lực cảm nhận nguy hiểm, tăng lên cao hơn.

Diệp Ninh là người hắn quan tâm nhất trên thế giới này, hắn không hi vọng Diệp Ninh chết, nhưng mà Diệp Ninh lại đắc tội với quá nhiều người.

Vì thế, hắn đã ký thác một tia thần niệm của mình lên người Diệp Ninh.

Như thế ở trong bóng tối, sẽ có nhiều thêm một chút cảm ứng đối với Diệp Ninh.

Bây giờ, cảm ứng truyền đến cho hắn, là một tín hiệu nguy hiểm.

“Sáu mươi năm trước, hoàng cung đã thiếu chút nữa mai táng ta.”

“Sáu mươi năm sau, lẽ nào hoàng cung lại muốn chôn vùi đại nhân sao?

Bộp!

Võ Tam Tư dùng lực.

Trong chớp mắt bình rượu vỡ nát.

“Thương thiên vô đạo, tại sao mỗi một người bảo vệ công lý, duy trì trật sự đều sẽ chết, mà người phá hoại công lý, không nói đạo lý thì lại sống?”

Chương 132: Diệp Ninh chết, thì Viện giám sát cũng sụp đổ (3)

Trong mắt Võ Tam Tư lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Bản năng của hắn không tin tưởng vào hoàng cung.

Lại cộng thêm cảm ứng ở trong bóng tối của bản thân.

Khiến cho hắn chắc chắn, lâu như thế mà Diệp Ninh không trở về, rất có khả năng đã gặp phải nguy hiểm!

Phi kiếm ở trong hộp kiếm đang chấn động.

Nhưng hắn không hề có ý định giết đến hoàng cung.

Đó là chuyện không thực tế.

Bây giờ tuy Đại Chu đã không còn ở thời kỳ huy hoàng, nhưng hoàng cung cũng không phải là một Chân Nhân nhỏ bé như hắn có thể cứng rắng xông vào.

Hơn nữa, cho dù hắn phát ra sức mạnh thần kỳ, cứu Diệp Ninh ra thì như thế nào?

Từ đó chạy trốn đến chân trời sao?

Vì thế, hắn đưa ra quyết định hắn.

Trong nháy mắt thân hình hắn chớp nhoáng, Võ Tam Tư đến trong một sân nhỏ.

Đây là một cái sân bị phong bế.

Bởi vì nó còn chưa đợi được chủ nhân của mình.

Đây là… đây là nơi làm việc của Giám Chính Viện giám sát!

Cũng là nơi quan trọng nhất của Viện giám sát!

“Công nghĩa đường!”

Cả viện tử này, bị một cỗ sức mạnh thần bí phong tỏa rồi.

Đừng nói là hắn, cho dù là tiên môn, cũng không thể nào đi vào.

Bởi vì đây là nơi năm đó Giám Chính để lại sức mạnh.

Chỉ cần có được sự công nhận của ông ấy, người thông qua khảo nghiệm, mới có thể trở thành Giám Chính của Viện giám sát.

Sau khi Giám Chính rời đi, bao nhiêu năm nay, vố số người từng thử.

Nhưng mà đều thất bại rồi.

Sau này Viện giám sát xuống dốc, cũng không có người nào thử nữa.

Nơi đây càng là bị người khác lãng quên.

Cửa gỗ đóng chặt, một cái gương đồng được treo ở trên cửa.

Võ Tam Tư lấy ra lệnh bài của mình, bước lên phía trước cúi người bái.

“Thông Phán Võ Tam Tư Viện giám sát, mời Vấn Tâm kính xuất thế!”

Xung quanh gương đồng phát ra ánh sáng chói lóa.

Chiếu vào trên người Võ Tam Tư.

Phàm là người của Viện giám sát, không kể chức vị, đều có thể tiếp nhận khảo nghiệm.

Chỉ cần người này thông qua, là có thể trở thành Giám Chính.

Có thể gọi là một bước lên trời.

“Người tiếp nhận khảo nghiệm, không phải là ta.” Võ Tam Tư biết Vấn Tâm kính phi phàm, đó là bảo vật kiểm tra lòng người của Giám Chính năm đó luyện ra.

Bảo vật có linh tính, có thể nghe được hắn đang nói cái gì.

Vì thế, hắn tiếp tục nói.

“Người tiếp nhận khảo nghiệm, Ngự Sử Viện giám sát, Diệp Ninh!”

Nhưng sau khi nói xong, Vấn Tâm kính lại không có bất kỳ động tĩnh gì.

Ánh sáng lúc sáng lúc tối.

Dường như đang nói, nếu như hắn muốn tiếp nhận khảo nghiệm, vì sao không đích thân đến?

Võ Tam Tư quỳ xuống, nói.

"Nắm đó Giám Chính để lại khảo nghiệm, nhất định sẽ không ngờ được, bao nhiêu năm nay, đều không có người nào có thể tiếp nhận vị trí của ông ấy."

"Bây giờ thế đạo khó khăn, trật tự sụp đổ, gian nịnh hoành hành, dân chúng lầm than, Viện giám sát càng là giống như pháo hoa ngày đã tàn, đã hoang phế như hôm nay."

"Nếu như không phải Diệp Ninh, người đời sẽ không còn nhớ, trên thế gian này vẫn còn sự tồn tại của Viện giám sát."

"Ta tin rằng, nếu như nói trên thế giới này có một người có thể trở thành Giám Chính mới, vậy thì người đó nhất định là Diệp đại nhân!"

"Nếu như Diệp đại nhân chết, vậy thì Viện giám sát sẽ chết theo cùng với hắn!"

"Khí Linh đại nhân, ngài mang theo sứ mệnh của Giám Chính đại nhân, lẽ nào ngài muốn nhìn thấy tâm huyết của Giám Chính đại nhân, cứ trôi theo dòng nước như thế sao?"

"Diệp Ninh chết, thì Viện giám sát cũng hủy diệt!"

Lời nói của Võ Tam Tư thành khẩn, mỗi một câu đều giống như đang khóc.

Hắn thật sự cho rằng như thế sao.

Ngoại trừ Diệp Ninh, còn có ai có thể mang lại chính nghĩa cho bách tính?

Ngoại trừ Diệp Ninh, còn có ai có thể xứng với vị trí Giám Chính của Viện giám sát?

Ánh sáng của Vấn Tâm kính sáng hơn một chút.

Nhưng nó vẫn như cũ không có động tĩnh gì.

Võ Tam Tư cắn răng nói.

"Ta tình nguyện đánh cược tu vi kiếm đạo cả đời này của ta, nếu như Diệp đại nhân không thể nào vượt qua được khảo

nghiệm, Võ Tam Tư tình nguyện chém đứt tu vi, cùng chết với hắn!”

Vừa nói xong.

Ánh sáng của Vấn Tâm kính chói lóa, đột nhiên bay ra ngoài, hóa thành một lưu quang, biến mất không thấy hình dáng…

Giám Chính là nhân vật đứng thứ hai năm đó của Đại Chu. Tuy nói ông ấy không phải tể tướng, cũng không phải là thống soái ở trong quân, nhưng ảnh hưởng của Viện giám sát của ông ấy mang đến cho mọi người, là vô cùng to lớn.

Sự tồn đại của Viện giám sát, bản thân chính là khai sáng khơi dòng lịch sử.

Một người độc lập, sẽ không bị sức mạnh bên ngoài ràng buộc, là nha môn bảo vệ vững vàng công bằng và chính nghĩa, điều này ở trong các triều đại lúc trước, đều là chuyện rất khó tưởng tượng.

Bởi vì đối với hoàng thất mà nói, từ một góc độ nào đó, Viện giám sát có thể đối kháng với hoàng quyền.

Chương 133: Dê bò mới đi theo từng đàn, mãnh thú vẫn luôn đi một mình

Thứ bọn họ tin tưởng không phải “là chính nghĩa”, mà là chính nghĩa cao hơn Thiên Tử.

Nếu như Viện giám sát định tội cho mấy người, Thiên Tử muốn ân xá, vậy thì cũng là không chấp nhận được.

Trừ phi ngươi có đủ lý do.

Một nha môn như thế, đối với hoàng thất mà nói, bản thân đã là một nguy hiểm.

Bởi vì quyền lực quá lớn, quá đặc biệt.

Đối với bách quan mà nói, Viện giám sát là thanh kiếm sắc bén treo ở trên đầu bọn họ.

Không nói chắc được một lúc nào đó sẽ chém xuống.

Bọn họ lúc nào cũng phải cảnh giác để bản thân không được phạm sai lầm, bởi vì một khi phạm phải sai lầm, rất khó thoát khỏi sự chú ý của Viện giám sát.

Vì thế Viện giám sát đã được định trước là bị bách quan ghét bỏ.

Chúng ta đều là người đọc sách, là những người cao thượng có tu dưỡng có đạo đức, dựa vào cái gì lại dùng loại nha môn tanh tưởi như Viện giám sát để đề phòng bọn họ?

Đối với những người tôn quý mà nói, Viện giám sát càng là khiến bọn họ giống như mắc lông ở cổ họng.

Bọn họ liều mình chăm chỉ cả một đời, có được tước vị, vốn dĩ nên cao hơn người khác một đầu, thoải mái tận hưởng.

Nhưng sự tồn tại của Viện giám sát, lại khiến khi bọn họ làm xằng làm bậy nhiều thêm một tầng lo lắng.

Bọn họ biết, nếu như mình thật sự phạm tội, Viện giám sát sẽ không bởi vì thân phận của bọn họ, mà rộng lượng buông tha cho bọn họ.

Đây là Viện giám sát.

Ngay từ đầu, đã tràn ngập chính nghĩa.

Trong cả thế giới này, người thật sự ủng hộ Viện giám sát, chia thành hai loại người.

Hoặc là nói là hai người.

Một là bách tính thiên hạ, bọn họ cần một nơi tuyệt đối công chính, chính nghĩa.

Một là Đại Chu Thái Tổ.

Không có sự ủng hộ của ông ấy, Viện giám sát nhất định không thể nào ra đời.

Nhưng ban đầu vì sao Thái Tổ lại ủng hộ như thế?

Thật ra nguyên nhân đến từ Giám Chính.

Bởi vì Giám Chính chính là một người tuyệt đối chính trực, công bằng, trong mắt không chứa nổi một hạt cát.

Ông ấy bảo vệ bách tính, sẽ không bởi vì người khác địa vị thấp kém mà khinh thường họ.

Ông ấy bảo vệ pháp luật, nhưng dưới sự nghiêm khắc của pháp luật, lại có một sự ấm áp sinh ra cho con người.

Chỉ có người như thế, mới thích hợp làm Giám Chính vủa Viện giám sát.

Thử nghĩ một chút, Viện giám sát có quyền lực lớn như thế, nếu như ngồi lên vị trí Giám Chính, là một người tâm thuật bất chính, vậy thì sẽ có hậu quả đáng sợ như thế nào?

Vì thế, bởi vì tính chất đặc biệt của Viện giám sát, năm đó khi Giám Chính rời đi, dự cảm được có thể bản thân rất khó trở về, vì thế đã thiết lập nên khảo nghiệm.

Khảo nghiệm của ông ấy rất đơn giản.

Tìm một người thứ hai như mình!

Đây là sứ mệnh của Vấn Tâm kính này.

Nó là bảo vật Giám Chính luyện chế ra, tuy đã ngủ sâu không biết bao nhiêu đêm dài, nhưng nó vẫn nhớ mệnh lệnh chủ nhân để lại cho mình.

Nó cần phải tìm một người, tương đồng giống với chủ nhân của mình, giao vị trí Giám Chính cho người đó.

Nhưng bất luận là kính Vấn Tâm, hay là Giám Chính, đều sẽ không ngờ được.

Lần tìm kiếm này, chính là hàng nghìn năm.

Thế gian thăng trầm, thậm chí Viện giám sát đã bị người đời quên lãng.

Nếu như không phải Võ Tam Tư đánh thức, có thể Vấn Tâm kính sẽ vẫn luôn ngủ sâu.

Cuối cùng Vấn Tâm kính đến hoàng cung.

Nó treo lơ lửng ở trên điện Kim Loan.

Đối với Diệp Ninh, hắn hoàn toàn không biết điều này.

Nhưng chuyện này không hề ảnh hưởng nó nhận ra ai là Diệp Ninh.

Tâm tư Khí Linh linh hoạt, dường như chỉ trong chớp mắt nó đã phán đoán ra, Diệp Ninh đang phải đối mặt với phiền phức cực lớn.

Nó giống như là một cỗ máy tinh vi, lập tức phán đoán ra, vì sao đột nhiên Võ Tam Tư đánh thức nó.

Võ Tam Tư đang cược.

Cược Diệp Ninh có thể vượt qua khảo nghiệm, có được sự công nhận của Vấn Tâm kính.

Nếu như thành công, vậy thì đương nhiên văn võ cả triều không ai động được vào hắn.

“Muốn có được sự công nhận của ta, không phải là một chuyện dễ dàng.”

Vấn Tâm kính che giấu đi ánh sáng của mình.

Cảnh tượng này, rất thích hợp để khảo nghiệm một người nào đó.

Diệp Ninh ở trên triều đường, sẽ không biết ở bên ngoài có một cái gương đang quan sát hắn.

Hắn ôm hai tay, lạnh lùng nhìn mọi người.

Rất rõ ràng, đây là chọc giận.

Hắn muốn dùng tư thái này, để kích thích tức giận của tất cả mọi người có mặt ở đây.

Đến đi!

Tức giận đi!

Sau đó thì giết ta.

Không thể không nói, ánh mắt của Diệp Ninh đúng là tràn ngập vẻ giễu cợt.

Hắn không nói gì.

Cúng không có hành động gì.

Nhưng đôi mắt đó lại giống như mũi dao vậy, khiến cho mọi người như bị dao đâm vào lưng.

Những suy nghĩ đê hèn ẩn chứa ở trong lòng đó, giống như là bị ánh sáng chiếu vào vậy, hoàn toàn bại lộ ra ngoài, khiến cho bọn họ không còn nơi nào để trốn.

“Họ Diệp kia, ngươi đã phạm phải tội nhất định phải chết, không chỉ không biết hối cải, thế mà còn dám ngông cuồng

như thế!”

Chương 134: Dê bò mới đi theo từng đàn, mãnh thú vẫn luôn đi một mình (2)

Có một đại thần thật sự không chịu nổi ánh mắt của Diệp Ninh nữa, tức giận nói.

Nếu như có thể, sau khi Diệp Ninh chết, hắn muốn móc đôi mắt của Diệp Ninh ra.

“Diệp Ninh, không phải ngươi lúc nào cũng nói muốn bảo vệ chính nghĩa và công bằng sao? Nếu như như thế, tại sao ngươi không tự sát? Phải biết là ngươi đã phạm phải tội khi quân!”

Cũng có người nhìn thấy Cơ Minh Nguyệt chậm chạp không đưa ra quyết định, đứng ra túm lấy đạo đức, muốn khiến cho Diệp Ninh tự sát.

Nhưng hắn không hề biết, chuyện gì Diệp Ninh cũng dám làm, duy nhất chỉ có tự sát là không dám làm.

“Ta đúng là đã kháng chỉ, nhưng ta sẽ không tự sát, bởi vì ta sẽ không bao giờ cảm thấy tội lỗi vì những chuyện mà mình đã làm, ngược lại, ta rất vinh quang, một người vinh quang, sao có thể tự sát?” Diệp Ninh mở miệng, mỉa mai cười: “Ta có thể chết, nhưng ta chết vinh quang… Rất đáng tiếc, điểm này, ngươi sẽ không hiểu!”

Vấn Tâm kính có chút dao động.

Một đạo ánh sáng vô hình, chiếu vào trên người Diệp Ninh.

Nó phát hiện, lời nói này của Diệp Ninh không phải là giả dối, hắn là thật sự không sợ chết.

Hắn hoàn toàn khác với những người mà nó đã từng khảo nghiệm.

Người khác nhiều nhất chính là không sợ chết, mà Diệp Ninh thì sao?

Hắn còn tình nguyện ôm lấy cái chết.

Đây là một người vượt qua ranh giới sống chết!

Vấn Tâm kính bước vào quá trình khảo nghiệm.

Của thứ nhất, qua!

Sau đó ánh sáng của nó tiếp tục lan rộng, vẫn vô hình như trước, nhưng lại lan tràn đến trên người tất cả mọi người.

Đây chính là năng lực của nó.

Hai chữ "Vấn Tâm" này không phải là tốn công gọi, nó có thể nhìn thấy sự giả dối, đi thẳng vào suy nghĩ chân thực nhất sâu trong lòng của con người.

Vì thế nó nhìn thấy sự hèn hạ trong lòng của văn võ cả triều.

Bọn họ rất vặn vẹo.

Mỗi một người đều hèn nhát, vô sỉ, tham lam.

Bọn họ rất muốn Diệp Ninh chết.

Nhưng trong lòng bọn họ lại rất rõ ràng, thật ra Diệp Ninh không nên chết.

Điều này khiến cho Vấn Tâm kính cảm thấy khó có thể tin.

Là một kẻ địch, thế mà bọn họ lại đối xử với Diệp Ninh như thế này.

Tuy thống hận, nhưng mà lại càng nhiều hơn là đố kỵ nhiều hơn.

Vì sao ngươi lại có thể có ánh sáng vây quanh như thế?

Vì sao ngươi có thể không sợ chết như thế?

Vì sao một mình ngươi gần như đã hấp dẫn toàn bộ ánh sáng của thế giới này?

Chúng ta hận ngươi, hận đến mức thậm chí trong lòng còn cảm thấy áy náy.

Bởi vì sự tồn tại của ngươi, gần như khiến chúng ta không giống một con người!

Loại cảm xúc quỷ dị mà phức tạp này, khiến cho Vấn Tâm kính cảm thấy khó có thể tin được.

Sau đó nó lại đi vào trong nội tâm của ba người Thái Hướng Cao.

Nó đã nhìn thấy cái gì?

Sự tín nhiệm đối với Diệp Ninh, thậm chí đã vượt qua sự tin tưởng đối với bản thân.

Có thể nói như thế này, đối với ba người này mà nói, bọn họ thà rằng tin tưởng tự bản thân phản bội chính mình, cũng không muốn tin Diệp Ninh sẽ phản bội bọn họ.

Loại tín nhiệm này, đã vượt qua phạm vi hiểu biết của Vấn Tâm kính.

Là một Khí Linh, nó không thể nào nhạy cảm nắm bắt được mỗi một mặt phức tạp của bản chất con người.

Nhưng điều này cũng không trở thành chướng ngại để nó đưa ra loại phán đoán này.

"Đây là một người khiến kẻ địch thống hận, nhưng lại bội phục đến mức thấy mình xấu hổ."

"Đồng thời, hắn lại khiến cho người của chính mình vô cùng tin tưởng, ở trong mắt của người của mình, hắn chính là hóa thân của ánh sáng."

"Cửa thứ hai, qua!"

Vấn Tâm kính không đi động vào nội tâm của Cơ Minh Nguyệt.

Thân là pháp khí của Giám Chính, nó đương nhiên không thể nào đi động vào Thiên Tử, đây là điều không nên.

Chỉ những điều này thôi đã đủ rồi.

Nó đã chắc chắn, Diệp Ninh đúng là không giống với những người nó đã từng khảo nghiệm trong quá khứ.

Hắn rất xuất sắc.

Xuất sắc đến mức có thể dùng một loại tâm thái hoan nghênh để đón nhận cái chết.

Nhưng nó vẫn không gấp gáp đưa ra quyết định.

Điều này vẫn chưa đủ.

Muốn đả động được nó, Diệp Ninh vẫn còn cần thể hiện ra nhiều thứ hơn.

“Hay cho một câu chết nhưng vinh quang!”

Lại bộ Thượng thư lúc trước phun ra máu lại đứng lên, trong mắt hắn tràn ngập vẻ oán hận: “Ngươi chẳng qua chỉ là muốn cầu danh mà thôi, nhưng ngươi sẽ không thành công đâu, ngươi kháng chỉ không tuân theo, đó là trọng tội, ở trên sử sách sẽ ghi lại cách chết của ngươi.”

Diệp Ninh cười lạnh: “Trên sử sách cũng sẽ ghi lại sự vô sỉ của ngươi.”

Lại bộ Thượng thư nghiến răng nghiến lợi.

Diệp Ninh vẫn luôn là như thế, chỉ một câu có thể khiến cho người khác cảm thấy đáng ghét.

“Diệp Ninh, ngươi dựa vào cái gì vẫn luôn là một bộ dáng quang minh chính đại như thế, ngươi cho rằng ngươi là hóa thân của chân lý sao?”

Lại có người đứng ra.

Bọn họ không nên tranh luận với Diệp Ninh, nhưng thật sự là không nhìn được tư thái này của Diệp Ninh.

Chương 135: Dê bò mới đi theo từng đàn, mãnh thú vẫn luôn đi một mình (3)

Vì sao một người thất bại như ngươi, lại có thể khiến cho chúng ta ngẩng đầu lên mà nói chuyện với ngươi?

“Từ trước đến giờ ta chưa bao giờ cảm thấy bản thân là hóa thân của chân lý, nhưng các ngươi nhất định là từ đại biểu cho hèn hạ.”

Diệp Ninh lạnh nhạt nói.

“Tranh cãi thì có tác dụng gì? Cuối cùng ngươi vẫn là không thay đổi được cái gì, chân lý do số đông người nắm giữ, người đứng ở bên phía ngươi, chỉ có rất ít!”

“Trâu bò mới đi thành đàn, mãnh thú vẫn luôn là một mình.”

“Ngươi!”

Mọi người phát hiện, quả nhiên bản thân không thể nào áp đảo Diệp Ninh ở trên lời nói.

Bởi vì ở trên đạo nghĩa, bọn họ chính là một bên không đứng vững được chân.

Diệp Ninh có thể vươn cổ nói chuyện, là bởi vì hắn không cần cúi đầu.

Nhưng bọn họ thì sao?

Bọn họ dám vươn cổ lên sao?

Người cao hơn so với bọn họ có ở khắp nơi, có sáu Vương, có tiên môn.

Bọn họ nhất định phải giữ khiêm tốn.

Đây chính là chính là khác biệt lớn nhất giữ người vĩ đại và người hèn hạ.

Loại chênh lệch từ trên tâm lý này, khiến cho bọn họ càng không muốn Diệp Ninh tiếp tục sống, người này nhất định phải chết!

Tất cả mọi người đều đang cúi đầu, vì sao chỉ có ngươi là chắp tay ngẩng cao đầu.

Nếu như ngươi chắp tay ngẩng cao đầu cũng có thể sống, vậy thì chúng ta cúi đầu không phải là không có ý nghĩa gì nữa sao.

“Bệ hạ, xin hãy giết Diệp Ninh!”

“Bệ hạ, xin hãy giết Diệp Ninh!”

“Bệ hạ, xin hãy giết Diệp Ninh!”

Đám đại thần lại lần nữa bái lạy.

Đây là chuyện duy nhất bọn họ có thể làm.

Chỉ cần Diệp Ninh chết, tâm đạo đức của bọn họ sẽ không cần phải nhận lấy đau khổ nữa.

Cơ Minh Nguyệt ngồi ở trên long ỷ, vẫn luôn chậm chạp không thể đưa ra quyết định.

“Bệ hạ!”

Có người nổi lên độc ác, thậm chí bắt đầu uy hiếp.

“Sáu nước và tiên môn cũng không muốn nhìn thấy hắn sống! Hôm nay người không giết hắn, có từng nghĩ đến sẽ chọc cho tiên môn tức giận không? Đến lúc đó, nên xử lý như thế nào?”

Cơ Minh Nguyệt nắm chặt lòng bàn tay.

Bởi vì dùng lực quá sức, khớp xương đều trắng bệch rồi.

“Diệp Ninh, nếu như ngươi vẫn còn là người của Đại Chu, ngươi hãy tự sát đi! Sự tồn tại của ngươi, chỉ sẽ khiến tiên môn tức giận, ngươi chết rồi, mới là trung quân ái quốc, thời đại này không cần loại người như ngươi!”

Có người nào đó lớn giọng nói, lại lần nữa túm chặt lấy đạo đức.

Thời đại này không cần loại người như ta?

Diệp Ninh hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên một tầng bi ai.

“Nếu như bầu trời là bóng tối, vậy thì sẽ bôi đen cuộc sống. Nếu như lên tiếng nói là nguy hiểm, vậy thì giữ im lặng; nếu như tự giác được không thể nào phát ra ánh sáng, vậy thì vẫn luôn thu mình vào góc tường. Nhưng đừng có quen với bóng tối thì biện hộ bảo vệ bóng tối; đừng có vì sự cẩu thả của mình mà đắc ý; đừng có mỉa mai những người dũng cảm nhiệt tình hơn bản thân mình. Chúng ta có thể nhỏ bé như hạt bụi, nhưng không thể vặn vẹo như loài sâu.”

Diệp Ninh chậm rãi nói.

Mỗi một chữ hắn nói, đều giống như một nhát búa nặng nề, đập vào trong lòng mọi người.

Có thể nhỏ bé như hạt bụi, nhưng không thể vặn vẹo như loài sâu.

Những người kêu gào, rơi vào sự yên tĩnh đến kỳ lạ.

Phía trên đại điện, nghe thấy giọng nói vang vọng của Diệp Ninh.

“Bệ hạ, ta phạm tội, xin bệ hạ giết ta!”

Lưng Diệp Ninh thẳng tắp.

Ngẩng cao đầu.

Kiêu ngạo như thế.

“Đại nhân!”

Ba người Thái Hướng Cao cúi đầu, không kìm được nước mắt lưng tròng.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Ninh, bất luận lập trường như thế nào, khi hắn nói ra câu nói này, góc độ của bọn họ đều biến thành… ngước nhìn!

Vấn Tâm kính phát ra ánh sáng chói lọi.

Lần này nó không có che giấu sự tồn tại của mình.

Một đạo ánh sáng rực rỡ, từ trên chín tầng mây hội tụ đến.

“Tân nhậm Giám Chính Viện giám sát: Diệp Ninh!!!”

Một giọng nói xa lạ, nhưng lại tràn ngập uy nghiêm.

Từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Lúc này tất cả mọi người ở kinh thành, đều ngẩng đầu lên.

Bùm!

Ánh sáng xanh xuyên qua đại điện.

Trong Viện giám sát, Võ Tam Tư vẫn như trước quỳ ở trước cửa Công Nghĩa Đường. Hộp kiếm ở trước mặt hắn, bình tĩnh không có một chút âm thanh nào. Giống như là phi kiếm biết, chủ nhân của mình đang đợi sự lựa chọn của vận mệnh.

Võ Tam Tư không phải đang nói đìa.

Hắn là một kiếm tu, sáu mươi năm trước, hắn đã chôn vùi toàn bộ quá khứ của mình ở hoàng cung, sáu mươi năm sau, hắn chỉ có kiếm của mình.

Con đường con dài, chỉ có kiếm làm bạn.

Chí trở thành kiếm, cho nên mới có thể kiếm tâm thông minh.

Hắn từng hứa, nếu như Diệp Ninh không thành công, hắn sẽ chết.

Vì thế vận mệnh của hắn, thật ra nằm ở trong tay Diệp Ninh.

Chờ đợi.

Không có lâu như trong tưởng tượng.

Đột nhiên trong lòng Võ Tam Tư chấn động.

“Thành công rồi!”

Chương 136: Kiếm Phương Chính: giống như ta có mặt

Hắn mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

Nhìn về phía phương hướng hoàng cung, một đạo ánh sáng màu xanh xông thẳng lên trời.

Chính vào khoảnh khắc ánh sáng màu xanh đó xuất hiện, lập tức Viện giám sát nhốn nháo lên.

Bởi vì mọi người phát hiện, có một cỗ sức mạnh thần bí to lớn, đang từ từ phục hồi.

Đây là sức mạnh Giám Chính để lại trong Viện giám sát.

Nó tồn tại trong các khe hở của lớp ngói, tồn tại sâu trong lớp đất, tồn tại trong mỗi một góc của Viện giám sát.

Nhưng lúc này, toàn bộ những sức mạnh tản mát đó đã hội tụ lại.

Giống như muôn sông đổ về một biển vậy.

Công Nghĩa Đường, là nơi Giám Chính ở, chính là trung tâm hội tụ của sức mạnh.

Sức mạnh ở bốn phương tám hướng, biến thành một đạo lưới màu xanh khổng hồ, dung nhập vào trong Công Nghĩa Đường.

Thương!

Một âm thanh kiếm ngâm vang lên từ Công Nghĩa Đường.

Chỉ nhìn thấy một đạo ánh sáng màu xanh, bao quanh một thanh kiếm, trực tiếp xông lên chín tầng may, bay về phía phương hướng hoàng cung.

“Thanh kiếm đó…”

Đột nhiên đồng tử của Võ Tam Tư mở lớn.

Lẽ nào nói…

Động tĩnh của Viện giám sát, đương nhiên hoàng cung là không biết được.

Nhưng mọi người vẫn như trước ở trong chấn kinh cực lớn.

Một chùm ánh sáng màu xanh lục bất ngờ xông ra, thế mà lại bay về phía điện Kim Loan, trực tiếp chiếu lên trên người Diệp Ninh.

Đây là chuyện bình thường sao?

Đây là chuyện cực kỳ không bình thường!

Điện Kim Loan là nơi nào?

Là nơi triều hội của quân thần Đại Chu.

Không phải sức mạnh nào cũng có tư cách đi vào nơi đó.

Nhưng đạo ánh sáng màu xanh này lại khác, nó không hề sinh ra bất kỳ xung đột nào với điện Kim Loan, mà ngược lại là có một cỗ cảm giác gần gũi dung nhập.

"Đây là chuyện gì vậy?"

"Là ai?"

"Đây là trên Kim điện, ai dám hỗn xược?"

Quân thần kinh hãi.

Bọn họ ngơ ngác nhìn về bốn phương tám hướng, nhưng lại không phát hiện được gì.

Một cỗ cảm giác bất an rất sâu, xông lên trong lòng bọn họ.

"Cỗ sức mạnh này, trẫm có chút quen thuộc…"

Cơ Minh Nguyệt đứng dậy, dường như nàng nhớ đến cái gì đó, nhưng mà khó mà tin được.

Rốt cuộc đây là sức mạnh nào?

Quần thần bất an, Cơ Minh Nguyệt khó có thể tin.

Diệp Ninh càng là bất an cộng thêm khó có thể tin.

Không đúng lắm!

Thật sự không đúng lắm!

Hình như ta lại bị đâm sau lưng rồi.

Hắn nhìn hai tay mình ngâm ở trong ánh sáng màu xanh kia, nhất thời có chút mơ hồ.

Cảm giác quen thuộc trở lại rồi.

Loại cảm giác đó, gọi là… việc sắp thành lại hỏng!

Chính vào lúc này, giọng nói uy nghiêm đó lại lần nữa vang lên, đánh tan mọi suy nghĩ của mọi người.

“Tân nhiệm Giám Chính Viện giám sát: Diệp Ninh!”

Tân nhiệm Giám Chính?

Trong mắt quần thần lộ ra nghi hoặc.

Bọn họ không nghe nhầm đó chứ?

Từ lúc nào mà Viện giám sát có Giám Chính rồi?

Từ sau đời Giám Chính đầu tiên, vị trí Giám Chính Viện giám sát này vẫn luôn để trống.

Dựa vào cái gì Diệp Ninh có thể ngồi lên vị trí Giám Chính?

Lại là ai có tư cách bổ nhiệm hắn?

Đợi đã!

Mọi người nghĩ đến mấu chốt của vấn đề.

Ai có tư cách bổ nhiệm Giám Chính?

Trên trời dưới đất, chỉ có một người…

“Là Giám Chính đại nhân đời đầu tiên!”

“Cái gì? Ông ấy trở lại rồi!”

“Trời ạ, lẽ nào nói Giám Chính không chết, ông ấy quay lại rồi!”

Tất cả mọi người đều điên cuồng.

Đây là phán đoán đáng sợ đủ để thay đổi thế cục thiên hạ.

Nếu như Giám Chính trở về rồi, nhìn thấy sơn hà tan nát, quốc gia đang chết dần chết mòn, ông ấy sẽ làm như thế nào?

Nếu như Giám Chính trở về rồi, nhìn thấy những tên gian nịnh bọn họ hoành hành, ông ấy sẽ làm như thế nào?

Nếu như Giám Chính trở về…

Chúng thần rơi vào hoảng sợ to lớn.

Giám Chính không hề xuất hiện, ông chỉ là một giọng nói, đã mang đến sự sợ hãi cho thế gian.

Có lẽ bản thân Giám Chính cũng không ngờ được, có một ngày nếu như ông ấy quay về, thứ nhận được không phải hoan nghênh, mà là sự sợ hãi.

"Giám Chính không quay về!"

Cơ Minh Nguyệt lên tiếng nói.

Trong một khoảnh khắc nào đó, nàng cũng kích động phán đoán, có lẽ Giám Chính quay về rồi.

Nếu như ông ấy trở về, một cường giả mạnh nhất thời kỳ Thái Tổ, đủ để mang đến sức mạnh vô hạn cho Đại Chu.

Nhưng lý trí nói cho nàng biết, đây là chuyện không thể nào.

Nàng nghĩ đến một phán đoán khác, khó có thể tin nhìn về phía Diệp Ninh.

"Là Diệp Ninh, hắn đã vượt qua khảo nghiệm của Giám Chính, vì thế hắn trở thành tân nhiệm Giám Chính của Viện giám sát!"

Có lẽ là vì để chứng minh tính chính xác của lời nói này Cơ Minh Nguyệt.

Vấn Tâm kính ở trên không trung bay xuống, nó phát ra ánh sáng hào quang màu xanh, bao quanh Diệp Ninh xoay một vòng, sau đó chui vào trong cơ thể Diệp Ninh.

"Đây là thứ gì vậy? Ngươi đừng có đến đây…"

Cả người Diệp Ninh đều đang kháng cự.

Một thứ kỳ lạ, đi vào trong cơ thể Diệp Ninh.

Điều này hắn sao có thể chịu được?

Nhưng hắn căn bản không thể nào ngăn cản được.

Chương 137: Kiếm Phương Chính: giống như ta có mặt (2)

Bởi vì hắn phát hiện chính khí cuồn cuộn trong cơ thể của mình, đang hoan nghênh kính Vấn Tâm.

Mà Vấn Tâm kính, dường như cũng vì chính khí cuồn cuộn trong cơ thể Diệp Ninh lớn mạnh mà hưng phấn.

Hai tên cấu kết với nhau, không biết xấu hổ mà kết hợp lại.

Sau đó, đã hình thành hiệu quả Diệp Ninh không muốn nhìn thấy nhất.

Đó chính là hai bên hấp dẫn, hai bên hô ứng…

Chính khí cuồn cuộn đang nuôi dưỡng Vấn Tâm kính.

Vấn Tâm kính cũng đang kích phát chính khí cuồn cuộn.

Không phải?

Rốt cuộc là ta có vấn đề, hay là thế giới này có vấn đề?

Trong lòng Diệp Ninh lại lần nữa sụp đổ rồi.

Trực giác nói với hắn, lần này hắn lại không chết thành công.

Cái gương đáng chết này, ở đâu nhảy ra vậy?

Một cái gương mà cũng làm hỏng chuyện tốt của ta rồi?

Vấn Tâm kính xuất hiện, không có nghi ngờ gì đang chứng minh tính chân thực lời nói của Cơ Minh Nguyệt.

Sau khi mọi người sững sờ hồi lâu, bạo phát ra một làn sóng phản kháng như thủy triều.

“Tân nhiệm Giám Chính? Tại sao Diệp Ninh có thể là tân nhiệm Giám Chính!”

“Viện giám sát không nên có Giám Chính!”

“Vô hiệu, ta tuyên bố vô hiệu!”

“Thế đạo đã thay đổi rồi, cho dù là Giám Chính thì có như thế nào, phạm phải tội khi quân, vẫn phải chết!”

“Cho dù hắn trở thành Giám Chính, hắn cũng khó tránh khỏi cái chết!”

So với trước đây, trong mắt mọi người không có gì để nghi ngờ chính là nhiều thêm một loại cảm xúc.

Đó gọi là sợ hãi!

Thế mà Diệp Ninh lại trở thành Giám Chính!

Tin tức này quá kinh khủng rồi.

Trở thành Giám Chính, không chỉ đại biểu Diệp Ninh một bước lên trời, trực tiếp áp chế bọn họ ở phương diện địa vị.

Càng đại biểu cho, sau này bọn họ cũng không thể nào bắt ép Thiên Tử, dùng thủ đoạn đấu tranh, xử chết Diệp Ninh!

Bởi vì địa vị của Giám Chính cực kỳ cao.

Lấy Thái Tổ để làm ví dụ, nhân vật giống như ông ấy, vẫn luôn giữ sự tôn trọng đối với Giám Chính.

Rất ít nhìn thấy Thái Tổ khiển trách Giám Chính, nhưng mà Giám Chính, liên tục tìm lỗi của Thái Tổ.

Bây giờ Diệp Ninh vẫn chỉ là một Ngự Sử, đã muốn lật trời lên rồi, nếu như trở thành Giám Chính, vậy thì hậu quả đúng thật là không thể tưởng tượng được!

Không có người nào muốn nhìn thấy kết quả này.

Bọn họ vừa sợ hãi vừa lo lắng, ép bức Cơ Minh Nguyệt nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Đúng vậy, ta đáng chết, cho dù trở thành Giám Chính, ta cũng đáng chết, ta phạm pháp rồi!”

Diệp Ninh vô cùng đồng tình với ý kiến của các đại thần.

Hắn rất muốn nói.

Nhưng mà đạo ánh sáng xanh đó, lại ngăn cản lời nói của hắn, trong thời gian ngắn hắn căn bản không thể cử động được.

Vì thế hắn chỉ có thể cầu nguyện, các đại thần cố gắng thêm một chút, độc ác thêm một chút, nhất định đừng có bỏ qua cho hắn.

Nhưng đúng vào lúc này, biến số mới lại xuất hiện rồi.

Đạo ánh sáng bay ra từ Viện giám sát kia, bao quanh một thanh kiếm, bay vào trong tay Diệp Ninh.

Diệp Ninh không muốn cử động.

Nhưng mà hắn phát hiện hắn đã mất đi khống chế cơ thể của bản thân.

Một tia tàn niệm, khống chế thân thể của hắn.

“Trong cơ thể ngươi có nhiều chính khí cuồn cuộn như thế, đúng là đủ tư cách làm người kế nhiệm của lão phu.”

Giọng nói uy nghiêm đó lại lần nữa vang lên trong lòng Diệp Ninh.

Diệp Ninh không cần suy nghĩ cũng biết, đây là giọng nói của Giám Chính.

“Ngươi có thể cút ra khỏi đây không…”

Diệp Ninh rất muốn nói như thế.

Nhưng hắn không nói ra được.

“Lão phu chỉ có một đạo tàn niệm, phó thác ở trên kiếm Phương Chính, không thể nào tồn tại được lâu.”

Tàn niệm nói.

“Vậy thì ngươi nhanh chóng tan đi, ở lại làm gì.”

Trong lòng Diệp Ninh nghĩ.

“Làm người kế nhiệm của lão phu, chỉ có chính khí cuồn cuộn thì không được, còn có rất nhiều thứ ngươi phải học.”

“Ta không muốn học, ngươi nhanh chóng đi đi,.”

“Nhìn cho rõ đây, lão phu dạy cho ngươi, tiết học này tên là: Lập uy!”

Thân là Giám Chính Viện giám sát, sao có thể không lập uy?

Không có uy nghiêm, sao có thể khiến cho người khác tôn kính.

Vì thế tàn niệm khống chế Diệp Ninh, đi lên phía trước một bước.

Chính vào khoảnh khắc hắn bước ra, ánh sáng màu xanh tiêu tán.

Hắn giơ cao kiếm Phương Chính.

Kiếm Phương Chính, đúng như tên gọi của nó, chính trực, đoan chính. Toàn thân hình chữ nhật, góc cạnh rõ ràng, trên thân kiếm được khắc những dòng chữ cổ xưa.

Một cỗ sức mạnh cuồn cuộn, chấn động ở trên thân kiếm.

Tất cả mọi người nhìn thấy thanh kiếm này, sắc mặt đều trở nên trắng bệch như tờ giấy.

“Đây là… kiếm Phương Chính!”

“Bội kiếm của Giám Chính!”

“Tại sao ông ấy lại để lại thanh kiếm này?”

Đầu gối của mọi người mềm nhũn.

Ý nghĩa đại biểu của kiếm Phương Chính quá lớn rồi.

Nó đại biểu cho Giám Chính, đại biểu cho Viện giám sát, càng là đại biểu cho Thái Tổ.

Thái Tổ từng nói, kiếm Phương Chính xuất hiện, giống như nhìn thấy ông ấy!

Tuy nói bây giờ, Thái Tổ đã biến mất nhiều năm, lực uy hiếp của câu nói này không lớn.

Chương 138: Kiếm Phương Chính: giống như ta có mặt (3)

Nhưng điều này thật sự mang đến cho Diệp Ninh quyền lực quá lớn rồi.

Dưới chém gian thần là điều chắc chắn.

Trên chém hôn quân thì không chắc chắn, nhưng ít nhất là có tư cách bình đẳng nói chuyện với quân vương.

Cầm kiếm Phương Chính mắng Cơ Minh Nguyệt là hôn quân, là cùng một đạo lý với Thái Tổ mắng Cơ Minh Nguyệt vậy.

Thảo luận ở trên phương diện đạo lý, là có thể nói được.

Đến hoàng đế cũng có thể dạy bảo, thì càng đừng nói đến kháng chỉ.

Năm đó Giám Chính đời đầu tiên tranh chấp với Thái Tổ, thậm chí một lời không hợp còn bắt đầu đánh nhau.

Sau khi đánh xong một trận, thế giới hòa bình.

Ở trong quá khứ loại chuyện này, được liệt vào một đoạn giai thoại của hoàng gia, trở thành câu chuyện quân thần hòa hợp lưu truyền rộng rãi, được người đời nói đến rất nhiều.

Nhưng bây giờ mọi người lại là cả mặt đau khổ.

Bởi vì Diệp Ninh trở thành Giám Chính, còn có được thanh kiếm này, ở trên địa vị mà nói, mọi người đã không thể nào công kích được hắn.

"Một đám gian nịnh, làm bẩn Kim điện!"

Diệp Ninh bị tàn niệm khống chế, lạnh lùng nói.

Kiếm Phương Chính mạnh mẽ vung một đường.

Chính khí cuồn cuộn trong cơ thể Diệp Ninh, điên cuồng dung nhập vào bảo kiếm.

Kiếm Phương Chính giống như là hóa thân thành mặt trời, tỏa ra ánh sáng trắng tinh khiết.

Phàm là người bị ánh sáng này chiếu đến, trên mặt đều lộ ra thần sắc đau đớn, thậm chí trực tiếp nằm trên mặt đất.

Bùm bùm bùm!

Âm thanh răng rắc liên tục vang lên.

"Văn đảm của nát rồi!"

Rất nhiều người la hét thảm thiết.

Văn đảm vỡ nát, giống với đạo lý đan điền của người tu hành vỡ nát.

Nhưng ở trên mức độ nghiêm trọng, rõ ràng văn đảm vỡ nát là lớn hơn đan điền vỡ nát.

Bởi vì có rất nhiều lúc thật ra là đan điền vỡ nát rồi, cũng có thể tìm được cách hồi phục, hoặc là đi tu hành hệ khác.

Nhưng văn đảm vỡ nát thì khác, văn đảm nát rồi, đại biểu cho cả cuộc đời của văn nhân bị hủy rồi.

Ví dụ như thời khắc này.

Chính khí cuồn cuộn trong cơ thể Diệp Ninh rất nhiều, nhưng từ trước đến giờ, Diệp ninh đều lựa chọn bỏ qua nó.

Hắn căn bản chưa từng nghĩ đến chuyện đi nghiên cứu tỉ mỉ chính khí cuồn cuộn.

Vì thế khi tàn niệm của Giám Chính khống chế thân thể của hắn, lợi dụng chính khí cuồn cuộn phế đi văn đảm, Diệp Ninh cũng rất chấn kinh.

“Thế mà ta có thể lợi hại như thế!”

Chính khí cuồn cuộn không ngừng từ trong cơ thể dâng trào ra, cường đại dũng mãnh giống như không có điểm cuối.

Ánh sáng của kiếm Phương Chính sáng chói, hóa thành thành tử thần đoạt mạng, phàm là các bách quan bị ánh sáng chiếu vào, đều co lại thành một đám giống như con sâu.

Từ trước đến giờ bọn họ chưa bao giờ cảm thấy đau đớn kịch liệt như thế.

Ánh sáng này là ánh sáng của chính đạo.

Do chính khí cuồn cuộn hội tụ mà thành, mượn sự giúp đỡ của kiếm Phương Chính, trực tiếp tra tấn nội tâm của mọi người.

Tục ngữ nói, cuộc đời không làm chuyện gì trái lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa.

Nhưng các bách quan có mặt ở đây, thật sự có thể làm được không thẹn với lòng sao?

Đương nhiên đáp án là phủ định.

Vì thế, đương nhiên, bọn họ không thể nào chịu được sự tra hỏi của chính khí cuồn cuộn.

Cái gì mới là đệ tử Nho môn?

Đọc sách thánh hiền sao?

Đương nhiên không phải.

Một đệ tử Nho môn đủ tiêu chuẩn, không chỉ cần phải đọc sách hiểu đạo lý, mà càng cần kiên định thực hiện đạo lý được ghi ở trong sách thánh hiền.

Các bách quan có mặt ở đây, nếu như thảo luận kinh điển với bọn họ, bọn họ có thể lưu loát, thao thao bất tuyệt ba ngày ba đêm.

Nhưng có tác dụng gì chứ?

Hiểu nhiều đạo lý hơn nữa, đọc nhiều sách hơn nữa, tích lũy được nhiều văn khí hơn nữa, vẫn như trước đầy một bụng suy nghĩ xấu xa.

Vì thế, chính khí cuồn cuộn là đang thanh lý môn hộ.

Những người không đủ tiêu chuẩn, trong lòng đầy rẫy điều bẩn thỉu, đầu bị trục xuất ra khỏi Nho môn.

"Diệp Ninh, ngươi thật là ác độc!"

"Phế văn đảm của ta, cắt đứt tiền đồ của ta, trên thế giới này sao lại có thể có loại người ác độc như ngươi chứ?"

"Ha ha ha, hơn mười năm vất vả học tập, thế mà đổi lại là hai bàn tay trắng!"

Trên Kim điện, âm thanh kêu gào thảm thiết không ngừng vang lên.

Một người quan văn ngã xuống.

Văn đảm của bọn họ vỡ nát, văn khí tiêu tán vào trong đất trời.

Kể từ bây giờ, con họ đã không còn được coi là đệ tử Nho môn nữa.

Ở thế giới này, một văn thần, không có văn khí, vậy thì không khác gì với phế vật cả.

Phải biết rằng đây là một thế giới phân biệt đẳng cấp sức mạng rất cao.

Công văn nội bộ của Đại Chu, chỉ có văn khí mới có thể mở ra, cũng chỉ có dùng văn khí, mới có thể viết chữ được lên tấu sớ.

Không có văn khí, thì sẽ không thể nào đọc nhanh như gió, vừa đọc đã không quên.

Không có văn khí, sẽ không thể nào có chỗ đứng ở trong Sĩ Lâm, không có người đọc sách nào công nhận một người không có văn khí.

Cũng chính là nói, những quan văn bị phế đi văn đảm này, có thể dọn dẹp đồ đạc rồi cút đi rồi.

Bắt đầu từ giờ phút này, quan trường không liên quan gì đến bọn họ nữa, bọn họ đến năng lực làm việc cơ bản nhất cũng không có rồi.

Chuyện này bảo bọn làm sao có thể chấp nhận được?

Nhất thời, tiếng la hét không ngừng vang lên.

Nhưng mà dưới cái nhìn của rất nhiều người, đây đều là nốt nhạc vui tai.

Ví dụ như Cơ Minh Nguyệt.

Nàng đã sớm không thoải mái với đám mặt người dạ thú này rồi, nhưng vẫn luôn không có năng lực, cũng không có lý do thanh lý triều đường.

Bây giờ, Diệp Ninh giúp nàng làm được rồi.

Quan viên triều đình nhiều như thế, trực tiếp từ trên chín tầng mây rơi xuống thành người bình thường, một số lượng lớn vị trí bị bỏ trống, triều đình nghênh đón một cuộc cải tổ trước nay chưa từng có.

Ví dụ như Liễu Thận và một đám "gian đảng" của hắn.

Bọn họ đều là mặt ngoài là gian thần, nhưng trên thực tế lại có chí hướng cứu nước.

Tra hỏi của chính khí cuồn cuộn, không có ảnh hưởng gì đến bọn họ.

Nhưng bọn họ vẫn giả vờ ra bộ dáng đau đớn.

Đương nhiên, người vui vẻ nhất là Thái Hướng Cao, Ngưu Tiến Hỉ và Ngụy Văn Thông.

Những đại thần ăn mặc chỉnh tề, cao cao tại thượng đó, lúc này đang vặn vẹo ở trên mặt đất giống như là con sâu vậy.

Cảnh tượng này thật không thể tin được.

Ở trong mắt bọn họ, lại là một bức tranh đẹp đẽ.

Bọn họ nhớ đến khuôn mặt xấu xí hung dữ lúc trước của đám người này.

Điều này khiến bọn họ có một loại cảm giác trút giận.

Đáng đời!

Từng người một đều là đúng người đúng tội!

Không có ai đồng tình với bọn họ.

Nếu như không phải bọn họ bị chính tín ngưỡng của phản bội, thì sao có thể rơi xuống bước đường này?

Chương 139: Cuộc đời thăng trầm suốt 30 năm, cuối cùng là một hồi trống rỗng

Chỉ có một người duy nhất không vui vẻ, có lẽ chỉ có Diệp Ninh.

Trong lòng hắn đau!

Thật đó, lúc này, tim hắn như đao cắt.

Tuy gương mặt của những đại thần này đáng ghét, nhưng đều là những công cụ hình người đủ tiêu chuẩn.

Bởi vì đám người này trăm phương ngàn kế muốn giết chết Diệp Ninh.

Có bọn họ ở đây, kế hoạch tìm đường chết của Diệp Ninh có thể thuận lợi hơn nhiều.

Nhưng bây giờ toàn bộ đám người này đều bị phế rồi.

Vậy thì sau này, không phải nói là trên triều đường, hắn sẽ bớt đi một bộ phận kẻ địch sao?

Điều này khiến Diệp Ninh cảm thấy đau lòng.

Mỗi một kẻ địch, đều là một người đáng yêu.

Nhưng mà bây giờ, người đáng yêu này không còn nữa…

Diệp Ninh vô cùng bi ai, bởi vì hắn nghĩ đến chuyện lâu dài.

Bắt đầu từ ngày hôm nay, chỉ sợ rằng quan văn trong thiên hạ, đều không dám bức vua hại hắn như hôm nay nữa.

Bởi vì chính khí cuồn cuộn trong người Diệp Ninh, dường như đã hóa thân thành người đại diện của Nho môn.

Thế mà hắn lại có năng lực đáng sợ trực tiếp phế văn đảm của mọi người!

Ai còn dám chọc hắn?

Diệp Ninh suy nghĩ kỹ một chút, thật sự là ảnh hướng quá ác liệt rồi.

Chuyện này truyền ra ngoài, văn nhân của cả thiên hạ đều sẽ sợ hắn như hổ đi?

Tương lai ai cũng không dám ở ở trước mặt hắn nhe răng nữa.

Cũng chính là nói, ta đã bớt đi rất nhiều mối uy hiếp tiềm tàng có địch ý với mình?

Nghĩ đến điều này, Diệp Ninh lại có kích động muốn khóc.

“Nhìn thấy chưa? Học được chưa? Bắt đầu từ ngày hôm nay, Viện giám sát sẽ giao cho ngươi, ha ha ha…”

Tàn niệm của Giám Chính cười lớn.

Hắn rất vui vẻ.

Trong thời gian tồn tại có hạn của mình, trực tiếp xóa sổ đi nhiều gian nịnh như thế, điều này khiến hắn cảm thấy rất thoải mái.

“Nhanh chóng cút đi!”

Diệp Ninh tức giận.

Nhìn cái gì, học cái gì!

Đây đều là tên Giám Chính đáng chết này lo chuyện bao đồng

Rõ ràng đã biến mất nhiều năm như thế rồi, thế mà vẫn còn có thể đến đâm sau lưng ta!

Đợi đã?

Thật sự là Giám Chính đâm sau lưng ta sao?

Điều này Diệp Ninh nghĩ như thế nào cũng cảm thấy kỳ lạ.

Giám Chính chỉ còn lại tàn niệm, vì sao lại đột nhiên tìm đến hắn?

Lại vì sao bổ nhiệm hắn làm tân nhiệm Giám Chính?

Chuyện này nhất định phải nghiêm túc điều tra!

Tàn niệm của Giám Chính hoàn toàn biến mất rồi, Diệp Ninh cũng hồi phục được quyền khống chế thân thể, ánh sáng trên người hắn tiêu tán, ngón tay hắn đang cầm kiếm Phương Chính, đứng thẳng ở trên Kim điện, mà dưới chân hắn, là một đám văn thần người đã bị phế đi văn đảm, nhìn có vẻ rất đáng thương.

"Nếu như ta nói ta không phải cố ý, các ngươi có tin không?"

Diệp Ninh sờ sờ mũi.

Chuyện này… thật sự không thể trách hắn.

Nhưng không có người nào tin hắn.

Sắc mặt của các đại thần trắng bệch, khóe miệng vẫn đang còn vết máu, bọn họ dùng ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm Diệp Ninh.

"Ngươi đúng là người độc ác nhất thế gian này!"

"Ngươi thiết lập ra cái bẫy, chính là vì để thanh tẩy chúng ta đúng không?"

"Ha ha ha ha, ta quá ngây thơ rồi, hóa ra ngươi mới là thợ săn, mà chúng ta là con mồi!"

"Bội phụ, ta bội phục, ngươi đúng là bày ra một bàn cờ thật lớn!"

"Chính khí cuồn cuộn đáng chết!"

"Ta hận!"

Mọi người không ngừng đau khổ gào khóc.

Thăng trầm của cuộc đời cũng chỉ như thế mà thôi.

Lúc trước cảm thấy Diệp Ninh nhất định sẽ chết, kết quả giây tiếp theo lại biến thành phế vật.

Rất nhiều người đều cảm thấy, đây là cái bẫy của Diệp Ninh…

Hắn đã sớm có thể trở thành Giám Chính rồi.

Nhưng hắn không có công bố.

Mà lợi dụng chính bản thân, khiến cho từng người bọn họ chen lấn lao ra.

Đợi đến khi tất cả "cá" đều bơi lên trên mặt nước, mới một lưới bắt hết.

Đúng thật là kế hoạch thâm sâu!

Đúng là kế hoạch ác độc!

Lòng dạ thật là độc ác!

Cảm quan của mọi người đối với Diệp Ninh lại thay đổi lần nữa, hóa ra hắn không phải là một người có chủ nghĩa lý tưởng đơn thuần, hắn cũng có tính kế, cũng hiểu triều chính, hắn ngụy trang bản thân mình, đánh một trận thắng hoàn hảo!

"Hóa ra là như thế!"

"Đại nhân quá mưu mô, thế mà đến chúng ta cũng bị lừa rồi!"

"Phí lời, không lừa chúng ta, sao có thể lừa được người khác?"

Ba người Thái Hướng Cao, Ngụy Văn Thông và Ngưu Tiến Hỉ hít vào một hơi lạnh.

Bọn họ cảm thấy hưng phấn đối với kế hoạch của Diệp Ninh.

Quả nhiên mình đi theo đúng người rồi.

Có trí tuệ lớn, có khí thế lớn, tìm đường sống trong chỗ chết, phản kích gian thần trong hiểm cảnh.

"Hóa ra tất cả những điều này đều là Diệp Ninh đã lên kế hoạch trước rồi, hắn chỉ dùng một chiêu, đã tiêu diệt được tất cả gian tặc ở trên triều đường!"

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt vô cùng chấn động.

Hóa ra Diệp Ninh không phải là một kẻ mãng phu, hắn có trí tuệ.

Hắn chỉ dùng một ngày, đã làm được chuyện mười năm nay nàng muốn làm, mà không thể nào làm được.

Diệp Ninh: "…"

Chương 140: Cuộc đời thăng trầm suốt 30 năm, cuối cùng là một hồi trống rỗng

(2)

Cả đầu của hắn đều là dấu hỏi chấm.

Ta đặc biệt lên kế hoạch cái gì rồi.

Ta chính là đơn thuần muốn chết.

Các ngươi có thể đừng có loạn thêm cảnh phim cho ta không?

“Cuộc đời thăng trầm ba mươi năm, cuối cùng lại là một hồi trống rỗng!”

“Thắng làm vua thua làm giặc, ta không có cái gì để nói cả, Diệp Ninh, lão phu đúng là không bằng ngươi.”

“Muốn trách thì chỉ có thể trách bản thân ta, đã phản bội lý tưởng và sơ tâm ban đầu của mình.”

“Nhiều năm trước, khi ta còn học hành cũng từng lập ra chí hướng cứu vớt thiên hạ, nhưng bắt đầu từ lúc nào, ta đã thay đổi rồi?”

“Bắt đầu từ lúc ta nhận khoản tiền đen đầu tiên, chiếm mẫu đất lương điền đầu tiên, ta đã không còn là ta nữa.”

“Ha ha ha, ta hối hận, sách thánh hiền khiến ta một bước lên mây, nhưng ta lại có lỗi với sách thánh hiền.”

Những thay đổi khiến cho người ta phải suy nghĩ quá nhiều rồi.

Bọn họ đã từng có được tất cả, trong chớp mắt đã tan biến như mây khói.

Khi tất cả mọi thứ đều quay trở lại lúc ban đầu, những nguyện vọng ban đầu đã sớm bị bọn họ lãng quên, vứt bỏ, lại lần nữa trở lại rồi.

Thật ra trong những người ở đây, không phải đều là tội ác tày trời.

Bọn họ của quá khứ cũng từng nhiệt huyết, chỉ là xã hội tàn nhẫn, khiến cho bọn họ từng chút từng chút một trở nên hiện thực.

Nếu như không cùng một giuộc với mọi người, vậy thì không thể nào sinh tồn được.

Bọn họ còn có thể có lựa chọn nào khác?

“Ta chỉ tiếc nuối một chuyện duy nhất, nếu như năm đó khi ta thăng trầm, có thể gặp được một Diệp Ninh, có khi nào vận mệnh của ta sẽ thay đổi không?

Có một người cười đau khổ, tóc tai bù xù xông ra khỏi Kim điện.

Đây mới chỉ là bắt đầu.

Các đại thần quần áo chỉnh tề, cao cao tại thượng, xét nát quần áo, đầu tóc bù xù, trong miệng lẩm bẩm những lời nói mơ hồ, loạng choạng điên cuồng chạy ra khỏi Kim điện.

Đây là thất lễ trước điện.

Nhưng đã không có người nào đuổi theo bọn họ nữa.

Người hầu, thái giám, thị vệ ở bên ngoài Kim điện, nhìn thấy một cảnh tượng hoang đường nhất mà cũng chấn động nhất từ khi Đại Chu lập quốc đến nay.

Các đại thần hiển hách, bắt mắt nhất ở trên triều đường, rách nát giống như những kẻ ăn mày, điên cuồng giống như kẻ điên, ở trên người bọn họ không còn nhìn thấy được một chút thể diện nào nữa.

“Rốt cuộc ở trong Kim điện, đã xảy ra chuyện gì?”

Mọi người ở bên ngoài, trong mắt tràn ngập hoang mang.

Mà trong Kim điện, lại là một mảnh trống rỗng.

Đây là thời gian triều hội.

Vào thời gian này, từ trước đến nay Kim điện chưa bao giờ vắng vẻ như thế.

Vừa rồi đã xảy ra một cảnh tượng hoang đường, vẫn còn đang tác động đến trong lòng của những người ở lại.

“Diệp khanh, đây, đây là ngươi đã lên kế hoạch trước sao?

Cơ Minh Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt, run rẩy hỏi.

Diệp Ninh: “???”

Triều hội dùng một loại phương thức không thể tin được tuyên cáo kết thúc. Diệp Ninh rời đi.

So với các đối thủ điên điên khùng khùng, hắn vô cùng bình tĩnh.

Ánh mắt của mọi người trong cung nhìn hắn mang theo một loại kính sợ.

Quyền thần!

Đây danh hiệu mới của Diệp Ninh.

Một người có thể có rất nhiều danh hiệu, nhưng cái danh hiệu quyền thần này, bản thân nó đã mang theo một cố sức mạnh khiến người khác sợ hãi.

Tuy rằng Diệp Ninh chưa bao giờ có ý muốn trở thành một quyền thần.

Nhưng khi những người phản đối hắn, điên cuồng chạy ra khỏi hoàng cung giống như là chó nhà có tang, Diệp Ninh đã trở thành một vị đại quan danh tiếng lẫy lừng của Đại Chu.

Nhưng trong lòng hắn không hề vui vẻ.

“Ta cảm thấy, có thể không phải là vấn đề của ta.”

“Là thế giới này có độc.”

“Chắc sẽ không phải ta đã trở thành người vô địch ở thế giới này rồi, mà ta vẫn chưa chết thành công đó chứ?”

…

Liễu Thận không rời khỏi hoàng cung.

Hắn đi được nửa đường thì quay lại, đi đến ngự thư phòng.

Cơ Minh Nguyệt đã sớm ở đây chờ đợi rồi.

Đi cùng với hắn, còn có Tiêu Thiển Thiển.

Liễu Thận và Tiêu Thiển Thiển gật đầu thể hiện đã biết, hai người bọn họ là cánh tay trái phải của Cơ Minh Nguyệt, đương nhiên là đã sớm nhìn thấy.

“Diệp Ninh đúng là đã làm một chuyện rất lớn!”

Vẻ hưng phấn ở trên mặt Cơ Minh Nguyệt vẫn còn chưa tan biến.

Nàng không thể nào không hưng phấn.

Diệp Ninh đã làm thành công việc mà bao nhiêu năm nay nàng muốn làm mà không dám làm!

Nàng muốn đảo lộn triều đường.

Nhưng dưới áp lực của thế lực các bên, nên không thể nào hấp tấp hành động.

Nhưng không ngờ được, ngày hôm nay Diệp Ninh dùng một phương thức ai cũng không thể ngờ được, thanh lọc toàn bộ triều đình.

“Tất cả những chuyện Diệp Ninh làm, đúng là khiến người khác phấn khích, nhưng bệ hạ phải hiểu rõ, chúng ta không thể hoàn toàn lấp hết những chỗ chống này.”

Liễu Thận vẫn giữ bình tĩnh.

Cũng giống như tên của hắn, bất luận gặp phải chuyện gì, hắn đều sẽ cẩn thận ứng đối.

Chương 141: Cho người thiên hạ hy vọng

“Liễu tướng nói có lý.”

Cơ Minh Nguyệt gật gật đầu, nụ cười thu liễm lại đôi chút.

Đúng thế, trong chớp mắt triều đường xuất hiện hiều vị trí trống như thế, là cơ hội để bản thân sắp xếp người vào.

Nhưng chỉ cần có sự tồn tại của tiên môn và sáu nước, Cơ Minh Nguyệt sẽ không thể nào muốn làm gì thì làm.

Những vị trí trống này, vẫn là phải nhường ra ít nhất một nửa, mới có thể khiến bọn họ miễn cưỡng hài lòng.

Nhưng đây đã là rất tốt rồi.

Đủ để khiến cho Cơ Minh Nguyệt hài lòng rồi.

Dù sao lúc trước trên triều đường, là không có mấy người là người của nàng.

Thậm chí ở trong gian đảng của Liễu Thận, cũng không hoàn toàn là người của mình.

Vì để che giấu tai mắt mọi người, vẫn luôn phải chọn một vài người gian thần chân chính.

Nếu không, sao có thể lừa được tiên môn và sáu nước?

“Lần này Diệp Ninh xem như là giúp chúng ta một việc lớn rồi, đợi sau khi người của bệ hạ lên thay, tương lai bất luận chúng ta làm cái gì, đều thuận tiện hơn nhiều.”

Tiêu Thiển Thiển cười, trong lòng cũng là vô cùng cảm khái.

Lúc trước nàng bởi nhân phẩm, tài hoa của Diệp Ninh mà ngưỡng mộ hắn.

Bây giờ lại phát hiện, Diệp Ninh còn có năng lực khó mà tưởng tượng được.

Làm đến vị trí Giám Chính, chuyện đầu tiên làm, chính là quét sạch nịnh thần!

Chỉ dựa vào chuyện này, Diệp Ninh đã đủ để lưu danh thiên cổ.

Đây rốt cuộc là một người nam nhân như thế nào.

Mỗi một đoạn thời gian, trên người hắn luôn có thể phát ra một số ánh sáng khiến cho lòng người nhộn nhạo.

“Không sai, Diệp Ninh đã tặng trẫm một phần đại lễ.”

Trong mắt Cơ Minh Nguyệt tràn ngập lo lắng, nói: “Chỉ là hắn như thế, có chút không thể nào thu dọn rồi.”

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, Viện giám sát sẽ hoàn toàn đi vào trước mắt của người trong thiên hạ.”

“Mà hắn, cũng bước lên con đường không thể nào quay đầu!”

Nói đến đây, Cơ Minh Nguyệt lại thở dài.

Nàng là đang xoắn xuýt.

Nàng không muốn để cho Cơ Minh Nguyệt chống đỡ nguy hiểm, nhưng đây lại biến khéo thành vụng rồi, cuối cùng Diệp Ninh vẫn là đứng ở trên đầu sóng ngọn gió.

Chuyện này đã rời xa dự định ban đầu của nàng quá nhiều rồi.

“Đúng thế, trở thành Giám Chính, lại làm ra loại chuyện lớn như thế này, hắn nhất định sẽ bị người thiên hạ cho rằng là thần tử trung tâm của Đại Chu, cũng sẽ bị tiên môn coi là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt!”

Tiêu Thiển Thiển nghiêm trang nói.

Như thế, Diệp Ninh sẽ phải đối mặt với nguy hiểm rất lớn.

Chỉ dựa vào Mật Điệp Ti, sợ rằng không thể nào bảo vệ được hắn.

“Ai, lần này nên làm sao mới tốt đây?”

Cơ Minh Nguyệt cười khổ.

“Lão thần cảm thấy, đây không phải là chuyện xấu!”

Đúng vào lúc mọi người đang hết đường xoay sở, lời nói của Liễu Thận khiến mọi người ngạc nhiên.

Hai người kinh ngạc nhìn Liễu Thận.

Chỉ thấy trong mắt Liễu Thận phát ra ánh sáng.

“Có người, trời sinh đã là sắc bén không thể giấu diếm, hắn là viên đá cứng rắn, là phượng hoàng vĩnh viễn bay trên cao, là người cường đại tuyệt đối không thể nào cúi đầu… Chúng ta vẫn luôn đi nghĩ, nên làm thế nào để khiến cho Diệp Ninh che giấu ánh sáng, nhưng lại chưa từng nghĩ, chúng ta căn bản không thể nào che giấu được ánh sáng ở trên người hắn!”

“Hắn sinh ra ở thời đại này, đã được định trước là sẽ trở thành người tỏa sáng nhất.”

“Hoặc là, hắn kết thúc loạn thế, trở thành thánh hiền, hoặc là, hắn chết trên con đường bay cao, đời đời bất diệt.”

Ý của Liễu Thận rất đơn giản.

Có một loại người, là không thể nào kìm nén được.

Mà Diệp Ninh chính là người như thế.

“Nhưng mà vấn đề an toàn của hắn thì sao?”

Cơ Minh Nguyệt chau mày.

“Bệ hạ, chúng ta chỉ có thể cố gắng hết nỗ lực hết sức mình, sau đó tin tưởng cát nhân tự có thiên tướng.”

Liễu Thận hít sâu một hơi, nói.

“Thật ra trên đường đến đây, lão thân đang suy nghĩ một vấn đề.”

“Có lẽ con đường lúc trước chúng ta đi, là sai lầm, hoặc là nói, là không toàn diện.”

“Là Diệp Ninh giúp chúng ta bù đắp những chỗ còn thiếu sót.”

Quan điểm này đúng là lần đầu tiên nghe nói.

Trong lòng hai nữ tử rung động, đều lộ ta thần sắc nghi vấn.

“Lúc trước, chúng ta đối mặt với áp lực cực lớn, vì thế chúng ta chỉ có thể giả là hôn quân, gian thần… Chúng ta ở trong bóng tối tích trữ sức mạnh, nhưng lại không dám thể hiện một chút nào ra ngoài ánh sáng.”

Tiêu Thiển Thiển cau mày.

“Như thế… không đúng sao?”

Liễu Thận đầu tiên là gật đầu, tiếp đó lại lắc đầu.

“Đúng nhưng lại không đúng.”

Liễu Thận nhẹ giọng nói.

“Lúc trước trong nhà của lão thân, trồng một cây ăn quả, lão thần có được một bao phân thần kỳ, tất cả đều dùng vào cái cây này, nhưng bao phân này lại có một tác dụng phụ, đó chính là phải dùng đủ thời gian ba năm, rễ của cây ăn quả này mới có thể hoàn toàn hấp thụ dinh dưỡng, trong quá trình này, nó là hoàn toàn không phát triển… đợi đến ba năm sau, nó sẽ kết ra loại quả ngon nhất.”

Hai nữ tử yên lặng lắng nghe, tuy bọn họ không biết Liễu Thận nói câu chuyện này là có ý gì, nhưng Liễu tướng không phải là người làm việc mà không có mục đích rõ ràng.

Chương 142: Cho người thiên hạ hy vọng (2)

Quả nhiên như thế, nghe thấy Liễu Thận tiếp tục nói.

“Vì thế, trong ba năm cây ăn quả này hấp thụ phân bón, không bao giờ phát triển nữa, không nở hoa, cũng không kết quả, thậm chí còn không ra lá.”

“Rất nhiều người cảm thấy, cái cây này đã chết rồi, nhưng trong lòng thần biết, nó vẫn còn sống, thần không nói cho bất kỳ người nào biết, thần đợi sau ba năm, cái cây này sẽ cho ra quả ngon nhất, sau đó chấn kinh tất cả mọi người.”

“Cuối cùng, ba năm đến rồi, ngày hôm đó thần vui mừng phấn khởi trở về nhà, nhưng lại phát hiện người ở trong nhà đã chặt cái cây đó đi rồi.”

Liễu Thận mở hai tay ra, nói.

“Ở trong mắt bọn họ, đây đã sớm là một cái cây chết rồi.”

Hai nữ tử nghe xong, đều rơi vào trầm tư.

Bọn họ có chút hiểu được Liễu Thận muốn nói cái gì rồi.

“Bệ hạ, Đại Chu chính là cái cây này, tuy chúng ta ở trong bóng tối nỗ lực, không có từ bỏ, muốn để cho cái cây này lại lần nữa có được sự sống, nhưng người bên ngoài không biết.”

Liễu Thận thở dài nói.

“Người trong thiên hạ nhìn thấy cái gì?”

“Điều họ nhìn thấy là hôn quân không quan tâm chính sự, nhìn thấy là gian tướng làm loạn triều cương, nhìn thấy là văn võ cả triều đều là xương cốt mềm, nằm sấp ở dưới trước mặt tiên môn giống như chó.”

“Theo thời gian, người thiên hạ sẽ đương nhiên cảm thấy, Đại Chu nên diệt vong rồi, Đại Chu như thế, đã không còn bất kỳ hi vọng gì nữa.”

Lời nói này, giác ngộ mọi người.

Cơ Minh Nguyệt từ từ đứng dậy, lông mày xinh đẹp chậm rãi cau lại.

“Diệp Ninh chính là hy vọng?”

Nàng hoàn toàn hiểu rồi.

Liễu Thận trịnh trọng gật đầu.

“Đúng thế, Diệp Ninh chính là hy vọng, sự tồn tại của hắn, rất quan trọng.”.

“Những nỗ lực của hắn sẽ không vô ích, hắn sẽ khiến cho người trong thiên hạ lấy lại niềm tin với Đại Chu, lại lần nữa

đốt cháy lên ngọn lửa hy vọng."

"Mọi người sẽ cảm thấy, Đại Chu không hề rơi vào đường cùng, còn có người như Diệp Ninh đang nỗ lực, hắn chính là một lá cờ, một lá cờ lớn hiệu triệu người yêu nước trong thiên hạ!"

"Những người vẫn còn muốn báo quốc kia, bọn họ sẽ chủ động tập hợp dưới ngọn cờ của Diệp Ninh!"

"Bọn họn sẽ hình thành một nhóm có quy mô khổng lồ, dưới sự lãnh đạo của Diệp Ninh, có lẽ sẽ trở thành sự tồn tại đến tiên môn cũng không thể không sợ hãi!"

Cơ Minh Nguyệt nhắm hai mắt lại.

Bầu trời tối tăm đã lâu rồi, mọi người đã quen với bóng tối, mà quên đi ánh sáng.

Vì thế không thể chỉ có bóng tối.

Nhất định phải cho người thiên hạ hy vọng.

"Trẫm hiểu rồi."

Cơ Minh Nguyệt thở ra một hơi dài.

Đôi mắt nàng dần trở nên sáng lạn hơn.

"Điều động hết tất cả lực lượng của chúng ta, lan truyền toàn bộ chuyện ngày hôm nay ra ngoài, trẫm phải khiến người thiên hạ biết, Đại Chu vẫn còn chưa đến lúc vong quốc, ở trong triều, vẫn còn người giống như Diệp Ninh, ở kinh thành, vẫn còn nha môn giống như Viện giám sát."

Nàng quyết đoán hạ mệnh lệnh.

"Tuân chỉ!"

Liễu Thận và Tiêu Thiển Thiển lập tức lên tiếng đáp lại.

Nếu như đã không thể nào áp chế, nếu như đã đi đến trước sân khấu rồi, vậy thì không bằng từ bỏ che giấu, mà lựa chọn toàn lực đẩy hắn lên, xem xem rốt cuộc hắn có thể đi được bao xa.

Hắn sinh ra ở trong ánh sáng, thì nhất định phải mang đến ánh sáng cho người đời!

Quyết sách ở trong hoàng cung, trong vòng thời gian ngắn đã đi đến tác dụng.

Một tin tức kinh người, từ trong kinh thành điên cuồng truyền ra ngoài.

Vì thế, cả kinh thành đều sục sôi.

“Nghe nói gì chưa? Diệp công có được sự công nhận của Giám Chính, chính thức trở thành Giám Chính của Viện giám sát rồi!”

“Đây đã là cái gì? Diệp công không chỉ trở thành Giám Chính, còn thiết kế một cái bẫy, một lưới quét sạch gian nịnh ở trong triều!”

“Ha ha ha, Diệp công uy vũ, có ngài ấy ở đây, Đại Chu may mắn, thiên hạ may mắn!”

“Diệp công quá mạnh mẽ, trời không sinh Diệp Ninh, Đại Chu sẽ vĩnh viễn là đêm tối!”

“Hôm nay sẽ là chuyện vui nhất thiên cổ, ta phải uống hết một vò rượu, ai cũng đừng cản ta!”

“Cùng uống cùng uống!”

Tin tức điên cuồng truyền ra.

Trên truyền đến cả những quan viên, huân quý không tham gia triều hội.

Dưới truyền đến người đọc sách, phàm phu tục tử, bách tính bình thường.

Bọn họ đều biết được tin tức, sau đó trong lòng nhận phải chấn động cực lớn.

Hoảng sợ, chấn động, hưng phấn, ghen tị, đắc ý…

Lòng người biến hóa, mỗi một người đều khác nhau.

Người đọc sách luôn có nhiệt huyết trong người vẫn là phần nhiều.

Lão bách tính khát vọng những ngày tháng gian khổ có thể nhanh chóng đi qua cũng luôn là phần nhiều.

Vì thế trong kinh thành, người người đổ xô ra đường.

Tuy đã vào ban đêm rồi, nhưng đèn lồng rực rỡ, biển người đông đúc, cùng chúc mừng chuyện này.

Bên ngoài Viện giám sát, càng là tập trung rất nhiều bách tính.

Bọn họ hô hào tên của Diệp Ninh, cúi lạy trước Viện giám sát.

Cảnh tượng này, khiến cho trong lòng Diệp Ninh chấn động.

Chương 143: Hắn đến từ trong cung

Loại cảnh tượng này, từ khi sinh ra đến giờ Diệp Ninh chưa từng nhìn thấy. Có lẽ chỉ có những vĩ nhân được ghi lại ơ trong sách, mới có thể trải qua cảnh tượng như thế này.

Từ trước đến nay Diệp Ninh chưa bao giờ tưởng tượng được, bản thân mình sẽ có một ngày trở thành vĩ nhân.

Tất cả vĩ nhân, vẫn luôn làm những việc kinh thiên động địa, nếu không dựa vào cái gì có được nhiều kính yêu như thế?

Vậy thì Diệp Ninh đã từng làm chuyện gì sao?

Hắn từng làm.

Nhưng không được tính là bản ý của hắn.

Dù sao mục đích thật sự của hắn là cái gì, trong lòng hắn hiểu rất rõ.

Vì thế khi bách tính toàn kinh thành tập trung đến đây, giao sự nhiệt tình và tin tưởng nhất của mình cho Diệp Ninh, điều này khiến cho Diệp Ninh không tránh khỏi có chút áy náy.

Thật ra ta không có tốt như các ngươi nghĩ…

Hắn có chút bối rối.

Tuy bản thân vẫn luôn cường điệu, ta chỉ là một người qua đường.

Nhưng vẫn là không thể nào tránh được, có nhiều ràng buộc sâu sắc hơn với thế giới này.

Chuyện này khiến Diệp Ninh có chút mơ hồ.

“Ai.”

Hắn thở dài một hơi.

Nếu như những người ở bên ngoài điên cuồng đến đây đều là ác ý, ngược lại hắn cảm thấy dễ giải quyết, chẳng qua chính là

cứng đối cứng là được.

Nhưng khi những điều tốt đẹp bay đến, hắn lại có chút không biết nên làm như thế nào.

Thân là một người đàn ông, thứ không muốn nhìn thấy nhất, chính là cô phụ kỳ vọng của người khác.

Huống hồ còn là nhiều người như thế.

“Tại sao đại nhân lại thở dài?”

Lúc này, đột nhiên một giọng nói vang lên.

Vốn dĩ Diệp Ninh đang đứng ở trên mái nhà, không biết từ lúc nào ở bên cạnh lại nhiều thêm một người.

Quay đầu lại nhìn, chính là Võ Tam Tư.

Có lẽ là tuổi của Võ Tam Tư đủ lớn, khiến cho Diệp Ninh trẻ tuổi cảm thấy có kích động muốn thổ lộ tâm tình với hắn, Diệp Ninh do dự một chút, nói.

“Nhìn thấy cả kinh thành này vì ta mà sục sôi, trong lòng có chút cảm động, lại có chút bất an, ta sợ mình sẽ cô phụ sự kỳ vọng của bọn đối với ta.”

Nghe xong, Võ Tam Tư chết lặng.

“Ta không hiểu, tại sao đại nhân lại có cách nghĩ như thế?”

Ở thời đại này, người như Diệp Ninh so với vàng còn quý giá hơn.

Hắn đã là thần tượng tinh thần trong tâm trí của vô số người, mà người như vậy, thế mà lại bởi vì sợ cô phụ kỳ vọng của người khác mà lo lắng.

Đây là rất hiếm gặp.

Nhưng điều này càng có thể thể hiện ra được Diệp Ninh khác với người khác.

“Từng vì say rượu mà đánh một con ngựa, sợ rằng sẽ khiến mỹ nhân sợ hãi.”

Diệp Ninh lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói.

Câu thơ này, không khó để hiểu.

Cái gọi là "mỹ nhân", thật ra chính là chỉ sự kỳ vọng, và khát vọng của những người đang đứng cùng với hắn.

Võ Tam Tư hơi cau mày.

Hắn vẫn là không hiểu.

Bởi vì hắn không thể nào biết được, thật ra Diệp Ninh vẫn luôn đang tìm đường chết…

Vì thế hắn đứng ở trên góc độ của mình suy nghĩ một chút, nói.

"Người giống như đại nhân, ở cả Đại Chu này rất hiếm có, là ngài mang đến hy vọng cho mọi người, nếu như không có ngài, mọi chuyện sẽ càng tồi tệ hơn, có ngài, là sự may mắn của cả quốc gia này… Vì thế đại nhân không cần thấy có lỗi với bất kỳ người nào, bởi vì ngài đã làm được đủ nhiều rồi, là người thiên hạ nợ ngài, mà ngài không nợ bất kỳ người nào, hơn nữa, bất luận chuyện gì nói hành động chứ không nói tâm, bất luận tương lai như thế nào, mọi người sẽ nhớ đến công hiến của đại nhân, ít nhất ngài khiến cho chúng ta, đã không còn là hình nhân biết đi nữa."

Võ Tam Tư không phải là người biết nói chuyện bao nhiêu, hắn vừa nói, vừa nhìn Diệp Ninh.

Nhìn thấy hắn vẫn luôn lộ ra thần sắc lo lắng, lúc này mới tiếp tục nói.

"Đây cũng là lý do vì sao ta mời Vấn Tâm kính đi khảo nghiệm đại nhân, bởi vì ta tin, ở thời đại này, nếu như nói có một người có thể trở thành Giám Chính, vậy thì nhất định là ngài!"

Bất cứ chuyện gì cũng nói hành động không nói tâm.

Không thể không nói, lời nói thành khẩn này của Võ Tam Tư, khiến cho Diệp Ninh nghĩ thông hơn rất nhiều.

Bất luận ban đầu hắn nghĩ như thế nào, cuối cùng những chuyện mà hắn làm đã đưa đến hy vọng, an ủi, ký thác cho người khác.

Vậy thì hắn cũng chống đỡ được cảm kích của người khác đối với hắn.

Đầu tiên điều này không có vấn đề gì cả.

“Vừa rồi ngươi vừa nói cái gì?” Diệp Ninh mở to mắt, nhìn về phía Võ Tam Tư: “Là ngươi khiến ta trở thành Giám Chính?”

Vốn dĩ Võ Tam Tư cũng xem như là người thành thật, nhất thời ở trong mắt Diệp Ninh đã hắc hóa rồi.

Cẩu tặc!

Thế mà ngươi lại là tên đâm sau lưng ta!

Ta nói mà rõ ràng lần này ta cái gì cũng không làm, vì sao cái gương rách nát đó lại tìm đến ta, hóa ra ngươi mới là hung thủ đứng phía sau!

“Ta chỉ là đánh thức Vấn Tâm kính, người tiếp nhận khảo nghiệm vẫn là đại nhân, nếu như biểu hiện của đại nhân không đủ tốt, ta nghĩ Vấn Tâm kính cũng sẽ không lựa chọn ngài, vì thế nói cho cùng, thứ đại nhân dựa vào vẫn là chính bản thân mình.”

Chương 144: Hắn đến từ trong cung (2)

Võ Tam Tư không chú ý đến sự thay đổi trong ngữ khí của Diệp Ninh.

Hắn thành thật nói ra tất cả mọi chuyện.

Diệp Ninh: “…”

Lại là ta dựa vào chính mình?

Hợp lại với những gì ngươi nói, là ta tự đâm sau lưng chính mình rồi?

Diệp Ninh cắn răng đến có chút ngưa ngứa.

Thế mà người đâm sau lưng lại ở chính ngay bên cạnh mình!

Hay lắm!

Ngươi là một người nhìn có vẻ thành thật phúc hậu, thế mà lại đâm sau lưng ta lần thứ hai!

Ở trong lòng Diệp Ninh, địa vị của Võ Tam Tư tăng vọt.

Đã cùng một đẳng cấp với cẩu hoàng đế rồi.

Hai người này, đều liên tiếp làm hỏng chuyện tốt của hắn.

Từ nay về sau, cẩu hoàng đế, Võ Tam Tư, phòng bị cấp một!

Thái Hướng Cao, Ngụy Văn Thông, Ngưu Tiến Hỉ, phòng bị cấp hai!

Trong lòng Diệp Ninh âm thầm cảnh giác, sắp xếp cho họ một bảng xếp hạng.

Đương nhiên, hắn sẽ không quên, còn có một người.

"Đó là cẩu tặc âm thầm ở trong bóng tối giúp ta chống lại sát thủ, phòng bị cấp đặc biệt!"

Diệp Ninh nghiến răng nghiến lộ nghĩ.

"Nói về chuyện này, đại nhân, Công Nghĩa Đường đã mở rồi, lẽ nào đại nhân không muốn xem thử bí mật cốt lõi của Viện giám sát là cái gì sao?"

Võ Tam Tư nói.

Bí mật cốt lõi?

Diệp Ninh tạm thời thu hồi những suy nghĩ khác.

Đương nhiên hắn có hứng thú rồi.

Hai người từ mái nhà xuống, đi về phía Công Nghĩa Đường.

Công Nghĩa Đường vẫn như trước được một cỗ sức mạnh lạ lùng bảo vệ.

Người khác là không thể nào đi vào được.

Nhưng Diệp Ninh bước về phía trước, cỗ sức mạnh đó lập tức biến mất.

Diệp Ninh và Võ Tam Tư sải bước đi vào.

Cái gọi là Công Nghĩa Đường, bước vào mới biết cũng không phải là nơi có cái gì đặc biệt.

Là một viện tử ba cửa vào ba cửa ra mà thôi.

Bên trong có rất nhiều phòng trống, tuy hàng ngàn năm nay không có người nào đến, nhưng mà vẫn như trước không có một chút dấu vết nào của bụi.

Những căn phòng trống này, đều là nơi làm việc của những thuộc quan dưới trướng Giám Chính.

Đi vào chính đường, Diệp Ninh chỉ nhìn thấy hai giá sách, và một cái bàn, một cái ghế mà thôi.

Phía bên trên của chính đường, có một tấm biển khắc chữ "Công chính liêm minh".

"Dường như nhìn có vẻ cũng không có gì đặc biệt."

Điều này khác với những gì Diệp Ninh nghĩ.

"Mời đại nhân ngồi xuống."

Võ Tam Tư cười nhẹ một tiếng.

Diệp Ninh nhìn hắn với ánh mắt kỳ quái, lão gia hỏa này, vẫn luôn cảm thấy hắn có chút hiểu biết đối với nơi này.

Có điều Diệp Ninh không hề hỏi nhiều, mà làm theo lời hắn nói, ngồi lên trên chiếc ghế.

Chính vào khoảnh khắc hắn ngồi xuống, Vấn Tâm kính đang ngủ sâu ở trong văn đảm của hắn, đột nhiên phát ra ánh sáng thuần khiết.

Cả Công Nghĩa Đường này cũng theo đó mà phát ra ánh sáng.

Một đạo thông tin to lớn, đi vào trong đầu Diệp Ninh.

Đây là thứ mà Giám Chính đời đầu tiên để lại cho người kế nhiệm.

Bên trong đề cập đến rất nhiều bí mật.

Trong đó có một chuyện, khiến cho Diệp Ninh lộ ra thần sắc khó có thể tin.

"Cái gọi là Giám Chính, thế mà lại là người chủ trận của đại trận trong kinh thành!"

Đại trận trong kinh thành, chính là chỉ đạo trận pháp bao phủ cả kinh thành, phàm là người tu hành đi vào, đều sẽ bị cưỡng ép áp chế xuống đến cảnh giới Chân Nhân.

Vì thế, kinh thành trở thành cấm địa trong long của rất nhiều cường giả.

Nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, bọn họ tuyệt đối không thể nào đến kinh thành.

Không cần phải nói nhiều, cũng có thể tưởng tượng được, một tòa đại trận như thế này, quan trọng như thế nào.

Nếu không có trận pháp này ở đây, những tuyệt thế cường giả có sức mạnh dời núi lấp biển, điên đảo càn khôn kia đi vào kinh thành, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Mà tòa đại trận quan trọng như thế này, thế mà vẫn luôn nắm trong tay của Giám Chính.

Quá khứ, chính là nằm trong sự kiểm soát của Giám Chính đời đầu tiên.

Bây giờ thì do Diệp Ninh khống chế!

Cũng chính là nói, bây giờ Diệp Ninh trở thành người khống chế đại trận của cả kinh thành, mà tòa Công Nghĩa Đường này, chính là trận nhãn.

Nếu như hắn muốn, bây giờ hắn có thể đóng tòa đại trận này lại!

"Thảo nào Giám Chính chọn người kế nhiệm lại nghiêm khắc như thế, mấy ngàn năm nay không tìm được người thứ hai, hóa ra thân phận Giám Chính này, thế mà lại gánh vác một trách nhiệm to lớn như thế!"

Trong lòng Diệp Ninh nói thầm.

Chuyện này quá đáng sợ rồi.

Dùng kinh thành làm trận, Công Nghĩa Đường làm trận nhãn, chế tạo ra một tòa đại trận như vậy, thế mà lại cứ như thế giao vào trong tay Diệp Ninh.

Đây là áp lực rất nặng nề.

"Nếu như ta mở đại trận ra, tất cả cường giả đi vào kinh thành, đến lúc đó ta có thể rất dễ dàng bị người khác một cái tát là đánh chết…"

Trong đầu Diệp Ninh nảy ra một suy nghĩ.

Nhưng hắn không thể nào làm như thế.

Kinh thành không phải là của hắn, mà thuộc về ngàn ngàn vạn vạn bách tính ở trong kinh thành.

Chương 145: Hắn đến từ trong cung (3)

Một khi trận pháp này biến mất, đối với bọn họ mà nói, chắc chắn sẽ là một trận thảm họa rất lớn.

Diệp Ninh muốn chết, nhưng chưa bao giờ muốn liên lụy người khác.

Nếu như đến loại hành vi này cũng có thể làm ra, vậy thì đúng là không thể nói là một con người rồi.

Đây là một thông tin tuyệt mật.

Giám Chính đặc biệt dặn dò, không thể nói cho bất kỳ người nào biết.

Cho dù là một vạn năm trước, biết được chuyện này cũng chỉ có hai người là Thái Tổ và Giám Chính.

Đặt vào thời điểm hiện tại, cả thế giới chỉ có một mình Diệp Ninh biết.

“Cách xử lý tốt nhất, chính là quên đi tòa đại trận này, không động vào nó, để cho nó vĩnh viễn bảo vệ kinh thành.”

Diệp Ninh âm thầm đưa ra quyết định.

“Có phải là đại nhân có được thông tin mà Giám Chính đời đầu tiên để lại không.”

Võ Tam Tư hỏi.

Diệp Ninh gật gật đầu.

Đồng thời, lông mày lại nhíu lại.

“Lão Võ, hình như có chút hiểu biết đối với nơi này?”

Người Võ Tam Tư này, đúng là thật sự có chút thần bí.

Đầu tiên là ở trong tài liệu của Viện giám sát, không hề có hắn.

Tiếp đó là hắn đối với hoàng cung, có một chút kháng cự xuất phát từ bản năng, có thế nào cũng không muốn đi theo Diệp Ninh tiến cung.

Sau đó khi dự cảm được Diệp Ninh gặp nguy hiểm, hắn lại nhanh nhạy nắm bắt được hy vọng duy nhất.

Lựa chọn kích hoạt Vấn Tâm kính, mở ra khảo nghiệm.

Một loạt những chuyện này, không phải là ai cũng có thể làm được.

Ví dụ như Thái Hướng Cao, hắn kiến thức rộng rãi, hiểu biết nhiều thứ, nhưng chuyện Vấn Tâm kính và Công Nghĩa Đường, hắn không biết.

“Lão Võ, rốt cuộc ngươi là ai?”

Diệp Ninh thật sự là không kiềm chết được hiếu kỳ ở trong lòng.

“Ta sao….”

Võ Tam Tư hít sâu một hơi, lộ ra một nụ cười khổ.

“Thật ra ta không có lừa đại nhân, ta của lúc trước, thật sự là một tiểu tốt vô danh, cho dù có nói ra, cũng không có nhiều người biết.”

Diệp Ninh lắc lắc đầu.

“Tiểu tốt vô danh sẽ không biết nhiều chuyện như thế.”

Hắn có chút hối hận, sớm biết như thế thì phải điều tra rõ Võ Tam Tư, tìm hiểu nhiều thêm một chút, đề phòng tình huống đâm sau lưng lại xảy ra lần nữa.

“Cũng được, đại nhân muốn biết, vậy thì ta sẽ nói.”

Trong mắt Võ Tam Tư lộ ra thần sắc hồi tưởng.

“Tên thật của ta không phải là Võ Tam Tư, mà tên là Võ Chiến, ta đến từ trong cung.”

Diệp Ninh nhướng mày.

“Trong cung?”

“Trong cung, họ Võ…”

Đột nhiên Diệp Ninh liên tưởng đến cái gì đó, hỏi. “Ngươi là người của Thắng Thiên quân?”

Thắng thiên quân, là một quân đội do Thái Tổ đích thân xây dựng.

Quân đội này chỉ có một danh hiệu, đó chính là bất khả chiến bại!

Diệp Ninh từng kiểm tra tài liệu của Viện giám sát, bên trong có một đoạn ghi chép như thế này.

Tháng hai năm Canh Tử, Tuyệt Trần nổi dậy, dẫn theo tám trăm yêu ma từ bên ngoài, đi đến núi Bạch Mi; Thái Tổ tức giận, điều một đoàn kỵ do thám quân kỳ Thắng Thiên quân xuất trận, quân kỳ đến, kẻ địch bị đánh tan.

Chỉ một câu đơn giản như thế, nhưng đã bao hàm thông tin đáng sợ khiến người khác kinh ngạc.

Tuyệt Trần Tông cũng không phải là tông môn nhỏ bé gì, ở trong tiên môn tuyệt đối được tính là trình độ từ giữa trở lên.

Tuy bên ngoài thần phục Đại Chu, nhưng ở lại âm thầm muốn làm một chút hành động lớn, vì thế tập hợp yêu ma ở bên ngoài, ý đồ lật lên sóng gió ở Đại Chu.

Kết quả chỉ là một đội kỵ, cầm quân kỳ Thắng Thiên quân đi một vòng, bọn họ đã không chiến mà tự sụp đổ rồi.

Đây chính là uy nghiêm của Thắng Thiên quân trong thời đại đó.

Bọn họ đã chấn áp cả một thời đại.

Vừa mới dính máu của tiên môn, cờ đã được cắm trên khắp sơn môn của tiên môn.

Thánh Thiên quân là từ đại biểu cho tử thần.

Nhưng mà giống như Viện giám sát, Thánh Thiên quân cũng xuống dốc rồi.

Quân đội truyền kỳ này, đã sớm biến mất trong dòng sông dài của lịch sử.

Rất nhiều người nói, nếu không phải là hoàng thất đánh mất phương pháp huấn luyện Thánh Thiên quân, tiên môn cũng không đến mức cuồng vọng như thế.

Tất cả người của quân đội này đều họ Võ, lúc ban đầu là do cô nhi không cha không mẹ thành lập nên, Thái Tổ ban tên cho bọn họ, để cho bọn họ lúc nào cũng nhớ đến tinh thần thượng võ.

Võ Tam Tư họ Võ, lại đến từ trong cung, như thế Diệp Ninh không thể không mở ra liên tưởng.

Bởi vì tuy Thắng Thiên quân kia không còn nữa, nhưng mà đời sau của bọn họ vẫn là từng đời từng đời truyền thừa xuống, vẫn luôn ở lại trong cung, làm cận vệ trung thành nhất của Thiên Tử.

Cũng chính là cái được gọi là Ngự Lâm quân.

"Tổ tiên của ta là Thắng Thiên quân, nhưng ta không phải."

Nhắc đến Thắng Thiên quân, Võ Tam Tư vô thức thẳng eo lên, trong mắt hắn có một chút tiếc nuối, nói.

"Nếu như có thể, ta cũng muốn trở thành một thành viên của Thánh Thiên quân, đi theo Thái Tổ chinh chiến chín châu."

Chương 146: Câu chuyện của Võ Tam Tư

"Đáng tiếc, thời đại ta sinh ra quá muộn rồi, từ khi ta còn nhỏ, ta đã được tiếp nhận huấn luyện của hoàng thất."

"Bọn họ dạy cho ta tư tưởng trung quân ái quốc, để cho ta làm quen với lễ nghi cung đình, sau đó, ta được bổ nhiệm làm người đứng đầu của Ngự Lâm quân, phụ trách canh giữ cung đình, bảo vệ bệ hạ, bảo vệ trật tự pháp luật của hoàng cung."

Người đứng đầu Ngự Lâm quân?

Diệp Ninh nghĩ nghĩ tuổi tác của Võ Tam Tư, hỏi.

"Bệ hạ mà ngươi nói là?"

"Là tiên đế."

Ánh mắt của Võ Tam Tư phức tạp.

Nhắc đến bệ hạ, hắn nhớ đến một đoạn quá khứ không muốn quay lại.

"Ngày hôm đó, ta tuần tra cung điện giống như bình thường, nhưng mà đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu cứu, ta đi đến đó, phát hiện đệ tử của Tinh Thần Tông, đang làm nhục một tú nữ, tú nữ không chịu tuân theo, bị hắn tra tấn giết chết."

"Vì sao người của Tinh Thần Tông lại ở trong cung?"

Diệp Ninh cau mày.

Tinh Thần Tông là một trong mười ba tông môn.

Thanh danh nổi tiếng, vô cùng mạnh mẽ.

Có điều sơn môn của tông môn này ở trên biển mây trên cao, đúng là rất hiếm thấy có người đi lại ở thế gian.

Điều này khiến Diệp Ninh cảm thấy có chút kỳ quái.

Người của Tinh Thần Tông đến hoàng cung làm cái gì?

Còn về chuyện đệ tử tiên môn làm nhục tú nữ, hắn không cảm thấy kỳ quái.

Đừng cho rằng người tu hành thì trong sạch.

Cái gọi là người tu hành, thật ra chính là người bình thường có được sức mạnh mạnh mẽ mà thôi, thất tình lục dục của bọn họ so với người bình thường còn mạnh hơn.

Bởi vì người bình thường không đủ sức mạnh, sẽ khắc chế.

Nhưng bọn họ thì không cần.

"Lúc đó là ngày nạp cống."

Trên mặt Võ Tam Tư hiện lên thần sắc xấu hổ.

Nạp cống.

Hóa ra là thế.

Ánh mắt Diệp Ninh thâm sâu.

Đại Chu bây giờ, là phải tiến cống cho tiên môn, thuế hàng năm, linh thạch, linh dược, nguyên liệu luyện chế,… sản xuất hàng năm, hơn 90% đều phải giao nộp cho tiên môn.

Nếu như đã là ngày tiến cống, người của Tinh Thần Tông đến cũng không còn kỳ quái nữa.

"Sau đó ngươi ngăn hắn lại?"

Diệp Ninh hỏi.

"Không, ta giết hắn!"

Trong mắt Võ Tam Tư lóe lên một tia sắc bén.

"Ngươi trực tiếp hạ sát thủ?"

“Đúng thế, làm loạn cung đình, xúc phạm tú nữ, bất luận là chuyện nào cũng đều là tội chết, ta thân là người đứng đầu Ngự Lâm quân, nên bảo vệ pháp luật, loại tình huống này chính là giết mà không cần hỏi!”

“Nhưng hắn là đệ tử tiên môn.”

“Lúc đó có người cũng nói với ta như thế.”

“Ngươi không sợ gặp phải rắc rối?”

“Nhưng mà chức trách của ta chính là như thế, nếu như sợ phiền phức, vậy thì Ngự Lâm quân không phải là trở thành vật trang trí sao?”

Diệp Ninh thở dài.

Võ Tam Tư nói không sai, hắn làm đúng.

Nhưng mà từ trước đến giờ thế giới này không luận đúng sai.

Chuyện xảy ra tiếp sau đó, hắn đã tưởng tượng được rồi.

“Sau đó thì sao.”

“Sau đó người của Tinh Thần Tông làm khó, tiên đế tức giận, lập tức tước bỏ chức vụ của ta, phế đi tu vi võ đạo của ta, đồng thời dưới sự uy hiếp của Tinh Thần Tông, quyết định bồi thường, tiến cống của năm đó, tăng thêm cả một phần!”

Võ Tam Tư nói đến chuyện này, toàn bộ đoạn ký ức không muốn quay lại đó dâng trào lên.

Khiến cho thân thể hắn không kiềm chế được mà run rẩy.

Phi kiếm ở trong hộp kiếm cảm ứng được sự đau khổ của chủ nhân, cũng đang ong ong chấn động.

“Sau đó thì sao?”

Diệp Ninh trầm mặc một lát.

“Sau đó, tiên đế chửi rủa thậm tệ ta một hồi, hắn nói ta không có đầu óc, không biết suy nghĩ kỹ rồi mới hành động.”

Khóe miệng Võ Tam Tư lộ ra thần sắc mỉa mai, đây chính là nguyên nhân hắn đổi tên, từ Võ Chiến biến thành Võ Tam Tư.

“Hắn còn nói, là ta khiến cho tiến cống của Đại Chu so với lúc trước nhiều thêm một phần, ta là tội nhân của Đại Chu.”

“Hắn trục xuất ta ra khỏi Ngự Lâm quân, nói với ta cả đời này cũng không được đi vào hoàng cung.”

“Vì thế ta bị phạt đến Viện giám sát, để cho ta ở chỗ này mốc meo thối nát, sống nốt phần đời còn lại.”

Diệp Ninh thương hai nhìn hắn một chút.

Thảo nào cây chuyện này Võ Tam Tư không muốn nhắc đến.

Hắn chỉ là làm chuyện mà mình nên làm.

Hắn bảo vệ thể diện mà một vị quân vương cần có.

Két quả lại bị quân vương mà mình bảo vệ vứt bỏ.

“Bắt đầu từ đó, ngươi sa ngã rồi.”

Diệp Ninh cảm thấy tất cả đều bình thường.

Nhưng Võ Tam Tư lại cười mấy tiếng tự mỉa mai, nói.

“Không, thật sự khiến ta cảm thấy thế giới này không cứu được nữa, Đại Chu không cứu được nữa, rồi đi lên con đường sa ngã là một chuyện khác, đệ tử tiên môn giết người không phạm pháp!”

“Bắt đầu từ lúc đó, ta hoàn toàn tuyệt vọng.”

Đệ tử tiên môn giết người không phạm pháp!

Diệp Ninh chau màu lại, một ngọn lửa tức giận bùng lên, dường như lan tràn cả người hắn.

“Trên thế giới này còn có pháp luật nào hoang đường như thế sao?”

Hay cho một câu đệ tử tiên môn giết người không phạm pháp!

Chương 147: Câu chuyện của Võ Tam Tư (2)

Vốn dĩ hắn còn cho rằng cẩu hoàng đế bây giờ đã đủ hôn quân rồi, không ngờ được lão cha của hắn thế mà còn cao hơn một tầng!

Thánh chỉ như thế được ban bố xuống, thế gian này còn có một chút đạo lý nào có thể nói sao?

Một hoàng triều to lớn như thế, cứ như thế mất đi tất cả vinh quang của mình.

“Vật lực to lớn của Đại Chu, sự ưu ái cho tiên môn! Thật đáng xấu hổ!”

Diệp Ninh cắn răng.

Hành động sỉ nhục như thế, áp bức và lăng nhục như thế, là đòn đánh cực kỳ nặng nề đối với một người yêu nước.

Khó trách vết thương của Võ Tam Tư càng sâu hơn.

Hắn khác với đám người Ngụy Văn Thông, Ngưu Tiến Hỉ.

Bọn họ nhiều lắm là bị cấp trên, đồng liêu bài xích.

Nhưng mà Võ Tam Tư thì sao?

Hắn tận mắt chứng kiến sự hèn nhát của lãnh đạo của một đế quốc.

Một quốc gia như thế, còn có hi vọng gì?

“Vậy thì tu vi kiếm đạo của ngươi ở đâu đến?”

Diệp Ninh không nhắc đến chuyện này nữa.

Chuyện này đối với Võ Tam Tư mà nói, mỗi một cảnh tượng đều là đau đớn.

Hắn chỉ là một người đứng đầu nho nhỏ, thế mà lại có dũng khí vung đao đối với tiên môn.

Nhưng tiên đế thân là Thiên Tử, lại đã đầu hàng rồi.

Loại đả kích này, là khó có thể tưởng tượng được, không khác vì làm nhục quốc thể.

“Ta ngây ngốc ngồi ở Viện giám sát hơn mười năm, mỗi khi nhắm mắt lại, trong đầu đều nhớ đến chuyện đó… vì thế ta cần tìm một chuyện để làm, vừa đúng lúc có được một phương pháp tu kiếm, vì thế ta bắt đầu tu luyện, đến ngày hôm nay, có một chút thành tựu nhỏ.”

Võ Tam Tư nói nhẹ nhàng như mây gió.

Nhưng Diệp Ninh biết, chuyện này nói rõ rất nhiều thứ.

Sợ rằng Võ Tam Tư là một thiên tài kiếm đạo!

Võ đạo bị phế, chuyển sang tu luyện kiếm đạo, chưa đến sáu mươi năm, thế mà đã thành Chân Nhân.

Đợi đã!

Diệp Ninh hỏi.

"Cảnh giới của ngươi là Chân Nhân sao?"

Võ Tam Tư có chút không chắc chắn, nói.

"Có lẽ là thế, ta chưa từng ra khỏi kinh thành."

Kinh thành có đại trận áp chế.

Vì thế sau khi người tu hành đột phá đến cảnh giới Chân Nhân, muốn tăng cao cảnh giới, nhất định phải ra khỏi thành.

Tuy ở trong thành có thể tu luyện, nhưng mà không thể nào phán đoán được đẳng cấp tu vi của mình.

Không xác định được đẳng cấp tu vi của mình có được không.

Diệp Ninh mạnh mẽ hoài nghi, có thể Võ Tam Tư không chỉ là Chân Nhân.

Tên gia hỏa này, có chút thú vị.

Sau này nhất định phải đề phòng hắn.

Thuộc tính đâm sau lưng của hắn đã kéo đầy rồi.

Sau khi nói ra chuyện này, Võ Tam Tư không có như trút được gánh nặng.

Ngược lại càng nặng nề thêm.

Nhớ lại và kể lại, đối với hắn mà nói tương đương với tổn thương lần thứ hai.

Nhìn sắc mặt hắn ảm đạm, Diệp Ninh không nhịn được nói ra một lời hứa.

"Lão Võ, những sỉ nhục mà ngươi phải chịu, rồi sẽ có một ngày ta đòi lại cho ngươi!"

…

Lúc này, đã là ban đêm.

Con đường kia vẫn tăm tối như trước.

Vẫn là miệng giếng khô đó.

Sát thủ của Xuân Phong Lâu "Mộc tiên sinh" quỳ ở bên cạnh giếng khô, đầu gục xuống, cả mặt đều là thần sắc chán nản.

Đứng trước mặt hắn là một người trung niên không nhìn rõ mặt mũi.

Trong tay hắn cầm một cây roi dính máu.

"Bản tọa đánh ngươi năm mươi roi, ngươi có phục không!"

"Mộc tiên sinh" sao dám nói không phục, run rẩy nói.

"Mộc Vân phục rồi, đà chủ giáo huấn là đúng!"

Người đứng trước mặt hắn, chính là đà chủ phân đà ở kinh thành của Yên Vũ Lâu.

Cũng là cấp trên của hắn.

Sự sợ hãi của Mộc Vân đối với người này, đã ăn sâu vào xương cốt, đầu cũng không dám ngẩng lên.

"Hừ, bản tọa đã sớm nói qua, chủ thượng sẽ đến phân đà kinh thành thị sát, đoạn thời gian này, tất cả những người của Yên Vũ Lâu ở trong kinh thành, tuyệt đối không được hành động hấp tấp, đi theo bản tọa ra khỏi thành nghênh đón chủ thượng!"

"Nhưng ngươi thì hay rồi, thế mà lại dám lén lút nhận đơn hàng Uy Vũ Hầu kia, ngươi coi lời nói của bản tọa là gió thổi bên tai sao?"

"Điều đáng giận nhất là, ngươi nhận đơn hàng cũng thôi đi, thế mà lại còn thích sát thất bại rồi, sau khi thất bại còn nhớn nhác, muốn vượt quyền tập hợp sát thủ, kết quả lại tổn thất mất một đám người!"

Giọng nói của đà chủ lạnh lùng.

"Nếu như không phải nể tình công lao lúc trước của ngươi, bản tọa sẽ giết ngươi!"

Mộc Vân liên tục dập đầu, hoang mang hoảng sợ nói.

"Thuộc hạ biết sai rồi, thuộc hạ không còn dám làm bừa nữa."

Đà chủ lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái.

Quay lưng lại, nhìn về phía phương hướng trung tâm kinh thành.

“Nghe thấy chưa? Khắp thành đều đang hoan hô, Diệp Ninh mà bọn họ tôn sùng kia, chính là mục tiêu của ngươi đúng không?”

Mộc Vân gật đầu, nhắc đến Diệp Ninh, trong mắt hắn lộ ra thần sắc oán hận.

“Người này không có bản lĩnh gì, nhưng mà lại có một tiểu nha đầu bảo vệ hắn”

Đà chủ cười lạnh một tiếng, nói.

Chương 148: Câu chuyện của Võ Tam Tư (3)

“Không có bản lĩnh gì? Bản lĩnh của người này lớn lắm, triều đường Đại Chu bởi vì hắn mà nghênh đón một lần tẩy rửa, toàn bộ dân gian đều vì hắn mà hoan hô, người như thế, ngươi nói với ta không có bản lĩnh gì?”

Mộc Vân câm như hến, không dám lên tiếng.

“Có điều, chỉ là danh tiếng của hắn có lớn như thế nào đi nữa, hắn cũng không nên hại chết người của Yên Vũ Lâu ta… Nhiều sát thủ như thế, có không lợi hại như thế nào, rốt cuộc cũng là chết ở trong viện của hắn, món nợ máu này, hắn nhất định phải trả!”

Đà chủ âm trầm nói.

Nghe xong.

Mộc Vân điên cuồng vui mừng.

Nghe loại tư thế này, đà chủ là muốn đích thân ra tay.

Vậy thì không phải là, Diệp Ninh chắc chắn sẽ chết sao?

“Đà chủ, khi nào thì động thủ.”

Mộc Vân đã gấp đến không đợi được nữa.

“Đợi đón được chủ thượng rồi nói sau.” Đà chủ nhắc đến chuyện này, bất giác chau mày lại: “Theo lý mà nói, chủ

thượng đã sớm đến kinh thành rồi mới đúng, nhung mà ta ra khỏi thành nhiều lần, mỗi lần phát tín hiệu ra đều không có người nào trả lời.”

“Chắc không phải là trên đường đi chủ thượng đã gặp phải người cúng rắn nào ngăn cản rồi chứ?”

“Nhưng chuyện này sao có thể? Dựa vào thực lực của chủ thượng, ai có thể ngăn cản được ngài?”

Chuyện ở triều đường, ảnh thưởng rất sâu. Triều đường bắt đầu đảo lộn.

Cơ Minh Nguyệt đợi cơ hội này đã rất lâu rồi, nàng đề bạt một lượng lớn người tâm phúc của mình.

Những người tâm phúc này, từ rất sớm đã vấn luôn ở các nha môn, cẩn thận từng chút một ẩn giấu bản thân.

Chỉ là bọn họ không thể nào thăng chức, quan chức không lên không xuống, có chút xấu hổ.

Bây giờ triều đường thiếu khuyết, đương nhiên bọn họ sẽ thuận lý thành chương mà bù lấp vào đó.

Hành động của nữ đế rất nhanh, trước khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, nàng đã sắp xếp một lượng lớn người lên chức rồi.

Nàng rất có chừng mực, không hề tham lam hấp tấp, vẫn như trước để lại một nửa vị trí trống.

Như thế, cho dù thế lực của các nơi có bất mãn, nhưng cũng không thể nào trở mặt được.

“Nguyên Hộ bộ Thị lang điều nhậm đến Lại bộ, đảm nhận Lại bộ Thượng thư!”

“Đây đã là cái gì? Dương đại nhân lúc trước còn là quan viên được điều ra ngoài, liên tiếp thăng ba cấp, trực tiếp trở thành Binh bộ Thượng thư!”

“Nghe thấy gì chưa? Gian tướng Liễu Thận bị giáng chức rồi!”

“Có thể không giáng chức sao? Hắn là người bị Diệp công xử lý cũng đủ ác, nghe nói thiếu chút nữa là văn đảm vỡ nát, người bị trọng thương, phải tính dưỡng rất lâu.”

“Ai, đáng tiếc đáng tiếc, vì sao lại là suýt chút nữa vỡ nát, mà không trực tiếp vỡ nát đi? Ta hận không thể khiến cho lão tặc này trực tiếp đi chết!”

“Nghe nói trên người lão gia hỏa đó có bảo bối giữa mạng nào đó, không kỳ quái, những năm nay, người tốt không sống lâu, kẻ gây hại lại sống ngàn năm.”

“Tuy gian tướng tạm thời xuống chức rồi, nhưng con trai của hắn lại thăng chức, vốn dĩ chỉ là Viên Ngoại Lang, thế mà bây giờ đã đi làm Hộ bộ Thị lang rồi!”

“Trên người không có công lao gì, cũng có thể nhận được vị trí cao? Chuyện cười, chuyện cười!”

Mấy ngày nay, dân chúng ăn dưa ở kinh thành đúng là thoải mái.

Dường như mỗi một canh giờ, triều đình lại truyền ra một thông tin bùng nổ.

Từ thanh lâu, trà quán, quán rượu, mọi người truyền tai nhau, tất cả đều đang âm thầm thảo luận.

Thay đổi của các quan lớn của trong triều đình, khiến cho mọi người có một loại cảm giác mây gió thay đổi.

Có người cảm thấy trời sáng rồi.

Nhưng phần lớn mọi người vẫn là giữ vẻ thanh tỉnh.

Trời vẫn là chưa sáng được!

Loại bỏ được một nhóm gian thần, nhiều lắm chỉ là trị được ngọn mà không trị được gốc, vấn đề của Đại Chu, nguyên nhân không phải là những gian thần này tạo thành.

Nhưng bất luận cách nghĩ của mọi người như thế nò, dù sao tâm tình cũng là không tệ.

Tương lai trở thành dáng vẻ như thế nào bọn họ không biết, cũng không thể nào dự đoán được, nhưng ít nhất lúc này, bọn họ bởi vì gian thần ngã ngựa mà cảm thấy vui vẻ.

Những kẻ cao cao tại thượng, mỗi một kẻ vô liêm sỉ kiếm rất nhiều tiền, cuối cùng phải nhận lấy báo ứng.

“Nhìn thấy chưa? Đó là nguyên Hộ bộ Thượng thư, lúc trước ra ngoài là phải dùng kiệu khiêng, bây giờ hoang mang giống như là chó nhà có tang!”

Bên ngoài quán rượu, có người đẩy cửa sổ ra, ngón tay chỉ ra bên ngoài, không hề che giấu phát ra tiếng cười trào phùng.

Chính là Hộ bộ Thượng thư.

Một đống tuổi, nhưng trên người lại chỉ mặc áo đơn bạc, đang run rẩy bước đi ở trong tuyết dày.

Lúc trước khi hắn đi ra ngoài, gia nô thành đoàn, mà bây giờ lại là một mình hắn.

“Hắn thảm mà, bị chính khí cuồn cuộn đánh nát văn đảm, có thể nói là gian thần chân chính, từ bây giờ trở đi thân bại danh liệt.”

“Hắn không phải là người của Sở Vương sao?”

“Không còn văn khí, thì không thể nào làm quan, ngươi cảm thấy Sở Vương còn cần hắn sao? Đã sớm bị bỏ rơi rồi.”

“Đáng đời!”

Chương 149: Thiên hạ anh tài, gia nhập Viện giám sát

Mọi người cười lớn.

Tiếng cười truyền đến tai của Hộ bộ Thượng thư, nhưng hắn đã tê dại rồi.

Mấy ngày nay, thật sự là hắn đã nghe được quá nhiều.

Hắn tìm đến môn sinh, đồng môn lúc trước của mình, tìm đến bạn bè, thân thích của mình.

Nhưng tất cả mọi người đều đoạn tuyệt quan hệ với hắn.

Thất thế trên triều, chẳng khác nào hắn bước vào con đường chết.

“Thật ra hắn vẫn không phải là người thảm nhất, có biết Lại bộ Thượng thư không? Hắn đã treo cổ tự sát rồi?”

“Đây đúng là nghe thấy lần đầu.”

“Nghe nói sau khi xảy ra chuyện, toàn bộ hai mươi ba tiểu thiếp của mình đều chạy hết, còn lấy đi tất cả vàng bạc trong nhà của hắn, hắn quá tức giận, dứt khoát treo cổ tự tử.”

“Hắc hắc, còn có Hình bộ Thượng thư.”

“Thế nào? Tiểu thiếp của hắn cũng chạy rồi?”

“Vậy thì không, chỉ có điều hắn đắc tội với quá nhiều người, bị kẻ thù đánh chết.”

…

Gian thần rớt đài thỏa mãn tất cả kỳ vọng của bách tính.

Đây chính là thứ bọn họ muốn.

Tham quan ô lại, đáng đời nên chết!

Trên triều đường mây gió thay đổi, thế lực các nơi đều đang còn đang bận rộn đưa ngươi của mình vào các vị trí quan trọng.

Biến cố lớn như thế, giống như một trận gió bão, nhanh chóng quét ngang chín châu.

Phải biết là, đây là thế giới của tiên võ.

Không phải là cổ đại đơn thuần.

Vì thế có rất nhiều phương thức truyền thông tin, chỉ trong mấy ngày, đại danh của Diệp Ninh đã truyền khắp chín châu.

“Tân nhậm Giám Chính của Viện giám sát!”

“Chính khí cuồn cuộn tiêu diệt gian thần, người đầu tiên trung hưng Đại Chu!”

“Thơ từ song tuyệt, dáng vẻ thánh hiền, lãnh tụ Nho đạo!”

Từng danh hiệu sáng chói rơi xuống đầu Diệp Ninh.

Những việc làm, bài thơ của hắn, được mọi người ở chín châu điên cuồng truyền đến từng con ngõ nhỏ.

Tất cả mọi người đều cảm thấy, Diệp Ninh là hy vọng duy nhất trung hưng Đại Chu.

Mà Viện giám sát mà hắn làm việc, càng là trở thành thánh địa mà trung thần nghĩa sĩ khát khao nhất.

Trời mới biết có bao nhiêu người, đã bước lên con đường đi về phía kinh thành.

Bọn họ muốn gia nhập Viện giám sát.

Cho dù chỉ là làm một nhân viên cấp thấp nhất.

Mà đúng vào lúc này, mấy ngày trước, điều lệnh mà Thái Hướng Cao, Ngụy Văn Thông và những người khác của Viện giám sát đưa ta, cuối cùng cũng được truyền đến trong tay chính chủ.

Thật ra, điều lệnh đã sớm đến rồi.

Nhưng mà, quan lại các nơi đã sớm nuôi thành thói quen lười biếng, bất luận ở bên trên có công văn nào đến, đều tiên ép một chút, không gấp.

Dù sao mấy năm nay, mọi người đều là làm như thế.

Bọn họ cũng không sợ bởi vì thế mà bị truy cứu.

Huống hồ công văn này còn là do Viện giám sát phát ra.

Viện giám sát?

Đáng cười.

Ai coi nó là chuyện gì?

Cho dù ngươi ở kinh thành náo ra một chút động tĩnh nhỏ, nhưng ngươi có thể quản được ta sao?

Nhưng mà bây giờ, tâm tư của quan lại các nơi đều thay đổi rồi.

Đó là Viện giám sát đó!

Tân nhậm Giám Chính Viện giám sát Diệp Ninh, lực uy hiếp ở trong mắt của bọn họ, đã sớm vượt qua Thiên Tử, vượt qua sáu nước, thậm chí đã đạt đến mức độ chỉ đứng sau tiên môn.

Vì sao?

Bởi vì Thiên Tử ngu dốt, dường như không quản lý chuyện gì, cho dù là quản lý chuyện gì đó, vậy thì cũng dễ lừa gạt.

Nhưng Diệp Ninh thì khác.

Người này trong người có chính khí cuồn cuộn, trong tay có kiếm Phương Chính, bây giờ hắn còn là lãnh tụ của Nho đạo!

Có thể phế đi văn đảm của người khác, ai mà không sợ?

Văn nhân không còn văn khí, vậy thì không còn là văn nhân nữa.

Nghĩ đến kết cục của những đại lão ở kinh thành kia, bọn họ không chỉ sợ hãi run rẩy, nhanh chóng gửi công văn của Viện giám sát đi.

Từ đó, sáu nước và tiên môn thì không biết, nhưng quan lại các nơi, đều không thể nào công nhiên đối đầu với Viện giám sát.

…

Vĩnh Châu, quận Định Bắc.

Hôm nay có chút mưa nhỏ.

Một người nam tử trung niên quần áo nhàu nhĩ trong lòng ôm một cái túi, đang đi trong mưa.

Bộ quần áo làm bằng vải thô trên người hắn đã sớm ướt hết, đôi ủng rách nát dưới chân cũng bị nước vào.

Nhưng hắn giống như là không cảm nhận được vậy.

Bộ râu xồm xàm mọc đầy, khuôn mặt đen thủi tràn đầy vẻ mệt mỏi.

“Ấy, đây không phải là Trương Huyện úy sao?”

Một công tử mặt trắng mặc quần áo tơ lụa, trên đầu cắm một bông hoa, ngồi trước cửa một quán trà.

Hắn khoanh chân, trong ánh mắt nhìn người đàn ông trung niên tràn ngập sự khinh miệt.

“Sao thế? Trương Huyện úy lại phải đi nhà nhạc phụ mượn gạo rồi?”

“Chậc chậc chậc, ngươi nói ngươi tại sao đường đường một Huyện úy, hơn ba mươi tuổi, tại sao phải dựa vào nhạc phụ tiếp tế vậy?”

“Ồ, xin lỗi, ta quên mất, ngươi đã sớm không còn là Huyện úy nữa rồi, xem cái trí nhớ của ta này.”

Công tử mặt trắng cười lớn.

Mấy gia nô đi theo hắn ở phía sau cũng cười theo, mỗi ngày đều mỉa mai người này, là thú vui của bọn họ.

Chương 150: Thiên hạ anh tài, gia nhập Viện giám sát (2)

Chỉ là đáng tiếc, mấy năm trước, người này vẫn là đôi mắt đỏ hoe, tức giận giống như con trâu điên.

Nhưng bây giờ, lại là đã sớm nghe những lời mỉa mai này thành quen rồi, bất luận nói như thế nào, đều coi như là gió thổi bên tai.

Quả nhiên như thế, chỉ nhìn thấy "Trương Huyện úy" không nói lời nào đi qua đó.

Công tử mặt trắng cười lạnh một tiếng, nói.

"Đã là lúc nào rồi, mà còn dám cố làm ra vẻ trước mặt bản công tử? Mấy người đi, phá cái cửa hàng của nhạc phụ hắn đi, ta nhất định phải cắt đứt đường sống của hắn… Hừ, ai mà không biết thành Định Bắc là địa bàn của Vương gia nhà ta, hắn chỉ là một Huyện úy nho nhỏ, thế mà lại dám bắt ta vào đại lao, đúng thật là không biết trời cao đất dày!"

Vừa nói xong.

Mấy gia nô này lập tức đi theo.

Bọn họ kiêu ngạo quen rồi.

Thành Định Bắc khác với kinh thành, kinh thành được xem như là dưới chân Thiên Tử, mà ở đây trời cao Hoàng đế xa.

…

Đại tộc bản địa giống như cường hào ác bá, muốn ai chết thì người đó phải chết, giống như thổ hoàng đế.

Cuối cùng Trương Huyện úy cũng đi đến trước một cửa hàng.

Kinh doanh của nhà nhạc phụ cũng không phải quá tốt.

Nhưng nhà của hắn đã hết gạo rồi, hắn vẫn là phải suy nghĩ cho con cái một chút, vì thế hắn cắn răng, đi vào trong.

“Thừa Tông đến rồi.”

Dường như nhạc phụ đã sớm biết hắn đến, đầu tiên rót một cốc nước, sau đó chỉ vào một góc.

“Đây là ngô ta chuẩn bị cho con, uống ngụm nước trước, rồi cầm nó đi đi.”

Trương Thừa Tông thấy thế, cuối cùng khó kìm nén được cảm giác xấu hổ mạnh mẽ ở trong lòng, trực tiếp quỳ xuống.

“Nhạc trượng đại nhân, tiểu tế bất tài, khiến cho người và Uyển Nhi đều theo con chịu khổ.”

Nhạc trượng nhanh chóng đỡ hắn đứng dậy.

“Con nói cái gì vậy? Lúc trước khi Uyển Nhi gả cho con, con là Huyện úy, không ghét bỏ nhà chúng ta là thương nhân, bây giờ con xuống dốc, nếu như chúng ta ghét bỏ con, vậy thì không phải là không bằng cầm thú sao?”

“Hơn nữa, năm đó con không hề làm sai chuyện gì, thân là quan phụ mẫu duy nhất ở đây, nên bảo vệ bách tính, nếu như không phải lúc đó con chấp pháp vô tư, chỉ sợ rằng lúc đó cô nương nhà lão Tôn, đã bị làm nhục rồi.”

“Những năm nay, con bị nhà họ Vương đó hãm hại, bãi quan, bọn họ lại âm thầm giật dây, không để cho người khác cho con có công việc kiếm sống… Con không kiếm được tiền, không phải là con lười nhác, mà là con bị người khác hãm hại, nhưng ta tin tưởng, thế đạo cũng sẽ không vĩnh viễn như thế này, sớm muộn gì cũng có một ngày mây tản ra nhìn thấy trăng sáng.”

…

Nghe xong, Trương Thừa Tông cười khổ một tiếng.

“Thật sự sẽ có ngày đó sao?”

Nhớ lại năm đó, hắn bái sư học nghệ, học được một thân bản lĩnh, đầu nhập vào triều đình, muốn gây dựng sự nghiệp lớn.

Kết quả lại đụng đến cả mũi đầy bụi, thậm chí còn liên lụy đến người nhà.

Mỗi một lần nhớ lại, hắn đều cảm thấy là hắn quá ngốc.

Vì sao người khác có thể quỳ xuống được, mà hắn lại phải đứng mà sống chứ?

Cái giá phải bỏ ra, thật sự là quá lớn rồi.

“Sẽ có thôi, con xem xem, Viện giám sát đã trở lại rồi, Diệp đại nhân đó là người có năng lực, dựa vào sức của một người, quét sạch gian thần cả triều!”

Nhạc phụ nhắc đến chuyện này, không kìm chế được mà kích động.

“Ta cảm thấy, ngày tháng đó vẫn là có hy vọng.”

Viện giám sát.

Diệp đại nhân!

Trong mắt Trương Thừa Tông lóe lên một tia ngưỡng mộ.

Chuyện của Viện giám sát, đương nhiên hắn nghe được.

Hắn cũng mơ tưởng, có thể gia nhập Viện giám sát, cùng phấn đấu với nhân vật giống như Diệp đại nhân.

Cho dù là chết, cũng xem như là không sống uổng đời này.

Nhưng hắn chỉ là một nhân vật nhỏ bé không có danh tiếng mà thôi.

Trong thiên hạ có ai biết được Trương Thừa Tông đây?

Một thân bản lĩnh này, chỉ có thể trầm nổi trong dòng nước này.

Cầm theo gạo, Trương Thừa Tông rời đi.

Nhưng khi hắn đi được mấy trăm mét, đột nhiên có một loại cảm giác không lành.

Đứng tại chỗ suy nghĩ một lúc, sau đó quay trở lại.

Lần này quay lại, khiến hắn nhìn thấy mọt cảnh tượng khiến hai mắt mở to.

Thế mà lại là gia nô của nhà họ Vương, đang đập phá cửa hàng của nhạc phụ.

Nhạc phụ muốn ngăn cản, lại bị bọn họ đẩy ngã xuống mặt đất.

“Cẩu tặc, tìm chết!”

Trương Thừa Tông vứt bao gạo xuống, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, hùng hùng hổ hổ đánh về phía trước.

Hắn khí thế hùng hổ.

Thành Định Bắc có ai mà không biết thiết quyền vô địch Trương Thừa Tông?

Gia nô sao dám cứng đối cứng, lập tức tránh ra.

Trương Thừa Tông tức giận, đuổi theo đánh.

Nhưng đúng vào lúc này, công tử nhà họ Vương kia đến nơi, lạnh lùng nói.

“Trương Thừa Tông, ngươi đã không còn là Huyện úy nữa, ngươi phải nghĩ cho kỹ, hôm nay ngươi dám đánh người, ngày mai ta dám bảo đảm ngươi phải vào tù… Ngươi vào đó thì không sao, con trai, thê tử của ngươi thì sao? Nhạc phụ thì sao?”

Chương 151: Ngươi gọi cái này là đặc sản địa phương

Một câu nói, khiến cho Trương Thừa Tông sững sờ.

Hán tử cao chín thước, đâu đớn nhắm hai mắt lại.

“Quỳ xuống, dập đầu, bản công tử sẽ tha cho ngươi!”

Công tử nhà họ Vương cười lớn, trong mắt ngập tràn thần sắc vui đùa.

Hắn thích cảm giác chơi đùa người khác thế này.

Mà đúng vào lúc này, ở một bên khác của đường phố, đột nhiên có một đam quan sai đi đến.

“Trương Thừa Tông, ngươi đúng là làm ta dễ tìm mà, sao ngươi lại ở đây!”

Quan sai lấy ở trong lòng ra một bức thư màu đen.

“Truyền lệnh của Viện giám sát, triệu Trương Thừa Tông của quận Định Bắc lập tức đi đến Viện giám sát, đảm nhận chức

vụ Kỳ quan của Viện giám sát!”

Cái gì?

Tất cả mọi người đều trố mắt đứng nhìn.

Tất cả mọi người yên lặng. Mọi người ngây ngốc nhìn về phía Trương Thừa Tông.

Lại phát hiện Trương Thừa Tông còn chấn kinh hơn bất kỳ người nào, một đôi con ngươi trợn to gần như muốn rớt ra ngoài.

“Sao có thể?”

Trên mặt công tử nhà họ Vương tràn ngập thần sắc không thể tin được.

“Trương Thừa Tông hắn là cái thứ gì? Ra khỏi thành Định Bắc, ai biết được hắn là ai, tại sao Viện giám sát lại nhìn trúng hắn? Ta tuyệt đối không tin, chuyện này quá hoang đường rồi!”

Mỗi một tế bào trong cơ thể công tử nhà họ Vương đều nghi vấn tinh chính xác của chuyện này.

Dựa vào cái gì?

Loại nhân vật nhỏ bé như Trương Thừa Tông có thể lọt vào mắt của Viện giám sát sao?

Hắn cũng có thể cá muối lật người sao?

“Bái kiến Vương công tử.”

Công sau nhận ra công tử Vương gia, lập tức nở nụ cười, lấy lòng công tử thế gia bản địa, nói.

“Chuyện này không nói đùa được, công tử nhìn xem, phong thư này màu đen, bên trên có biểu tượng rõ ràng của Viện giám sát, ai dám ngụy tạo cái này?”

Công tử Vương gia liếc hắn một cái.

Quả nhiên giống như công sai nói.

Nhất thời lòng hắn loạn lên.

Trương Thừa Tông này, thế mà lại lọt vào mắt của Viện giám sát?

“Tại sao Viện giám sát lại biết tên của ta, ngươi chắc chắn là tìm ta mà không phải là một người khác cùng tên cùng họ?”

Trương Thừa Tông cũng nhìn thấy biểu tượng trên phong thư, nhưng hắn vẫn như trước khó có thể tin.

Hắn chỉ là một nhân vật nhỏ bé.

Tại sao Viện giám sát lại biết hắn?

Tuy nói khó có thể tin, nhưng lúc này tìm của hắn lại không kìm chế được mà đập loạn xạ.

Đó là Viện giám sát…

Một khắc trước, hắn còn đang nghĩ, nếu như có thể gia nhập Viện giám sát thì xem như cuộc đời này không còn gì hối tiếc nữa.

Không ngờ được cơ hội lại đến rồi.

“Quận Định Bắc này còn có Trương Thừa Tông thứ hai sao? Ngươi mở thư ra đọc là biết rồi.”

Trong mắt của công sai cũng có tia ngưỡng mộ: “Chúc mừng Trương huynh.”

Hiện nay thanh thế của Viện giám sát đang thịnh, có thể gia nhập Viện giám sát, tuyệt đối được coi là một chuyện lớn chấn động bản địa.

Trương Thừa Tông run run rẩy rẩy nhận lấy.

Mở thư ra đọc, quả nhiên là tìm hắn.

Bên trên viết rất rõ ràng, lệnh hắn lập tức đi đến kinh thành, quan phủ bản địa phải toàn lực phối hợp.

“Huyện lệnh đại nhân đã chuẩn bị ba con ngựa long lân, cùng với năm mươi lượng bạc trắng, để làm tọa kỵ và phí đi đường cho Trương huynh.”

“Huyện lệnh đại nhân nói, Trương huynh đi Viện giám sát, tiền đồ tươi sáng, tương lai nếu như có giao thiệp…

“Cũng xin nhớ một chút tình cũ.”

Công sai chậm rãi nói.

Đây là huyện lệnh giữ lại cho bản thân một con đường lui.

Viện giám sát là nơi nào, trong lòng Huyện lệnh có tính toán, nếu như một ngày nào đó hắn rơi vào tay Viện giám sát, hắn hi vọng Trương Thừa Tông có thể nhớ một chút giao tình ngày hôm nay.

Đương nhiên, Trương Thừa Tông ghét ác như thù có xác suất làm như thế không lớn.

Nhưng cũng không quan trọng, nói hai câu đẹp đẽ mà thôi, chuyện tương lai có ai nói chính xác được.

Sau khi công sai nói xong lời này, chắp tay với Trương Thừa Tông, rồi lại chắp tay với công tử Vương gia, sau đó quay người rời đi.

Trương Thừa Tông sao còn có thể nhớ được lúc trước công sai nói những cái gì?

Từng giọt nước mắt lớn từ trong mắt hắn rơi xuống.

Hắm nắm chặt phong thư.

"Nhạc phụ, mọi người có thể đi theo con đến kinh thành."

Nhạc phụ điên cuồng vui mừng gật đầu.

Sắc mặt của công tử Vương gia ở bên cạnh đã thay đổi mấy lần, cuối cùng miễn cưỡng lộ ra một nụ cười.

"Chúc, chúc mừng."

Sau khi nói xog lời này, chân chó của hắn vội vàng chạy.

…

Chuyện giống như thế này, liên tiếp xảy ra ở ba châu mà hiện tại Đại Chu đang nắm giữ.

Trong lao ngục, có người mặt mũi bẩn thỉu bước ra.

"Chúc mừng, Tạ đại nhân, Viện giám sát điều ngài đi nhậm chức."

Trong quán rượu, con quỷ rượu uống say khướt mượn rượu giải sầu bị huynh đệ hưng phấn đánh thức.

"Đại ca, xảy ra chuyện lớn rồi, Viện giám sát nhìn trúng huynh!"

Trong trường tư thục trong làng, tiên sinh dạy đám trẻ đọc sách đang ngây người ra.

…

Đại Chu bồi dưỡng kẻ sĩ vạn năm, thai nghén ra bao nhiêu anh hùng hào kiệt?

Chương 152: Ngươi gọi cái này là đặc sản địa phương (2)

Bây giờ, chín châu hỗ loạn, bóng tối bao trùm mặt đất, lòng người tiêu tán.

Nhưng điều này không đại biểu Đại Chu không có chí sĩ thương dân yêu nước.

Rất nhiều lúc, bọn họ chỉ là cần một cơ hội.

Viện giám sát hiên ngang xuất thế, thỏa mãn yêu cầu của tất cả mọi người.

Tự nhiên, mọi người đổ xô bon chen.

Kinh thành.

Cảm giác làm thánh nhân đúng là không dễ chịu.

Bất luận đi đến đâu, người khác đều là dùng một loại ánh mắt quỳ bái nhìn hắn.

Lúc ban đầu, trên mặt Diệp Ninh mang nụ cười lịch sự mà không phải là ngượng ngùng, gật đầu cười với người khác.

Mọi người nói: "Không hổ là Giám Chính đại nhân, yêu dân như con, lúc nào cũng cười."

Về sau mất hứng giả cười, Diệp Ninh treo gương mặt cứng ngắc.

Mọi người nói: "Không hổ là Giám Chính đại nhân, quả nhiên uy nghiêm, kẻ xấu gặp phải ngài nhất định sẽ bị dọa cho hồn phi phách tán."

Cuối cùng Diệp Ninh tê dại rồi, trên mặt cũng không còn biểu cảm nào nữa.

Mọi người lại nói: “Không hổ là Diệp công, vui giận không có thần sắc gì, ngài ấy đã có dáng vẻ của người trên cao rồi.”

Diệp Ninh: “…”

Có phải là ta xì hơi, các ngươi cũng sẽ nói là thơm đúng không?

“Nói ra cũng buồn cười, ta chỉ là muốn tìm đường chết, kết quả thế mà lại trở thành thần tượng của toàn dân.”

Diệp Ninh nằm dưới gốc cây giống như cá muối.

Ở một nơi không xa, Viện giám sát người đến người đi, đông như trẩy hội.

Những người này đều là muốn gia nhập Viện giám sát.

Vấn đề này, Viện giám sát không có lý do từ chối, bởi vì bọn họ thật sự là thiếu người.

Vạn năm trước, tính toán bảo thủ một chút thì Viện giám sát có hàng mười vạn người.

Trong đó phần lớn, đều là gián điệp ẩn nấp ở các nơi của chín châu.

Bọn họ có thể là người bán than, có thể là ông chủ cửa hàng, có thể là nha dịch, có thể là nông phu…

Nhưng trong bí mật, lại mang theo nhiệm vụ của Viện giám sát.

Bọn họ phụ trách quan sát tất cả mọi thứ ở bên cạnh mình, sau đó viết thành tình báo, giao cho cấp trên.

Sau khi cấp trên thông qua thẩm định, đưa tình báo có tác dụng đến Viện giám sát.

Viện giám sát dùng loại phương thức này, để giám sát thiên hạ.

Ngoại trừ gián điệp ở bên ngoài, Viện giám sát còn có phân bộ ở các nơi.

Bình thường thì không lộ ra ngoài, mà ẩn nấp rất sâu, ở trong bóng tối âm thầm theo dõi bản địa, một khi có người phạm tội, sẽ lập tức ra tay, bắt lấy người đó, đưa ra trước pháp luật.

Chỉ riêng phân bộ của Viện giám sát, nhân số cần thiết cũng là con số thiên văn…

Cuối cùng là tổng bộ kinh thành.

Nơi làm việc của tổng bộ ở kinh thành, từ Giám Chính đến Thông Phán, rồi đến Kỳ quan, Tiểu Kỳ, và các thuộc quan khác, đã có đến hàng trăm người.

Mà hàng trăm người này, mỗi một người lại có thuộc quan, tiểu lại cấp dưới của mình.

Là cơ quan thực thi pháp luật cao nhất, Viện giám sát còn có lực lượng của riêng mình, ví dụ như Chấp Pháp Đường, chính là nuôi một đám cao thủ, nếu như gặp phải kẻ cứng rắn, thì sẽ phái ra nhân thủ tinh chẩn tấn công.

Tóm lại, so với thời kỳ đỉnh cao, Viện giám sát bây giờ chỉ có thể nói là một đệ đệ.

Mở rộng là điều cần thiết.

Những chuyện này do Thái Hướng Cao chủ trì, tên này rất nhiệt tình làm chuyện này.

Vì thế, Diệp Ninh không hề phản đối.

Ngày hôm đó sau khi nói chuyện với Võ Tam Tư, tâm kết của Diệp Ninh cũng xem như biến mất rồi.

Đương nhiên, hắn sẽ không từ bỏ Viện giám sát, cũng không muốn cô phụ kỳ vọng của người thiên hạ đối với hắn.

Hắn sẽ kiên định đi tiếp.

Bởi vì hắn biết, nếu như từ bỏ, vậy thì sẽ gây ra tổn thương rất lớn đối với thế giới này.

Đặc biệt là những người đi theo hắn, từ nay về sau sẽ càng là trái tim chết lặng.

Bất giác, một người qua đường giống như Diệp Ninh, cũng dần dần dung nhập vào thế giới này.

Hắn không phải là một mình nữa.

Bây giờ hắn là lãnh đạo của Viện giám sát.

Đương nhiên, Diệp Ninh sẽ tiếp tục đi về phía trước, nhưng cũng sẽ không từ bỏ việc tìm đường chết.

Đây là con đường đã được định trước là tràn đầy chông gai và nguy hiểm, sống rất khó, ngược lại chết thì lại rất dễ.

Diệp Ninh làm một đánh giá rủi ro đơn giản, bởi vì xác suất hắn chết là trên chín phần.

Đi lên con đường này, sẽ không còn đường quay đầu, Diệp Ninh không thể nào, cũng không có bất cứ lý do nào quay đầu.

Vì thế, đương nhiên hắn đồng ý Viện giám sát mở rộng lực lượng của mình.

Nhưng mà, khi hắn mở to mắt nhìn thấy Viện giám sát đang mạnh lên từng chút một, trong lòng hắn vẫn là có chút bối rối.

“Ta càng khó chết hơn rồi.”

Diệp Ninh lật người, nằm với dáng vẻ cá muối tiêu chuẩn.

Cứ như thế đi.

Đi đến đâu tính đến đó.

“Có điều, cho đến bây giờ, thế mà ta vẫn không biết ngày hôm đó người giúp ta chống đỡ với sát thủ là ai, đây là một nguy hiểm tiềm ẩn…”

Diệp Ninh âm thầm nghĩ.

Tiểu cô nương câm điếc ở bên cạnh cầm quạt quạt cho hắn.

Chương 153: Ngươi gọi cái này là đặc sản địa phương (3)

Thương thế của nàng đã hồi phục hoàn toàn rồi, lại lần nữa đi theo bên người Diệp Ninh, âm thầm bảo vệ an toàn của hắn.

Đúng vào thời khác nhàn nhã này, đột nhiên, bên ngoài truyền đến một trận ồn ào.

Chuyện gì vậy?

Diệp Ninh bò dậy.

Một đám người đang đi về phía hắn.

Dẫn đầu là hai người Ngụy Văn Thông, Ngưu Tiến Hỉ.

Thế mà người đi phía sau lại là ông lão bán than, ông lão đẩy xe, trên xe phủ một tấm vải trắng.

“Đây là thứ gì?”

Diệp Ninh chỉ vào xe.

“Đại nhân chủ trì công đạo cho chúng ta, ta trở về thương lượng với thệ tử, chuẩn bị một chút đặc sản địa phương, muốn tặng cho đại nhân để tỏ lòng biết ơn.”

Ông lão bán than gãi đầu, cười thật thà.

Sau đó ông lão mở tấm vải trắng ra.

Đặc sản địa phương?

Diệp Ninh liếc nhìn.

Sau đó cả người đều mơ hồ rồi.

“Ôi trời, đại gia, đặc sản địa phương của nhà ông đều như thế này à?”

Cuộc đời này Diệp Ninh nhìn thấy đặc sản địa phương nhiều rồi. Nhưng dáng vẻ như thế này, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, thế mà trên xe lại có một nữ nhân đang nằm đó.

Người nữ tử này mặc một thần váy dài cổ trang màu đen, váy xếp giống như một đáo hoa sen màu đen đang nở, bên trên có vết máu bẩn, đã dung hợp thành một thể với váy rồi.

Thuận theo đôi chân dài mảnh, từ cái eo nhỏ nhắn nhìn lên trên, vượt qua đồi núi, nhìn thấy một dung nhan tuyệt đẹp.

Rất khó đoán được tuổi của nữ tử này, nhìn từ vẻ ngoài, vừa có nét đẹp của thiếu nữ, lại vừa có sức quyến rũ của người phụ nữ trưởng thành.

Loại dáng người và dung mạo này, Diệp Ninh chỉ có một đánh giá.

Ngự tỷ!

Thành thục giống như quả mật đào vậy.

Người có mặt ở đây, khi nhìn vào nữ tử này, đều có một chút thất thần.

Có điều, dù sao cũng đều là những người có tâm trí kiên định, rất nhanh đã tỉnh lại.

Nhưng trong ánh mắt mọi người nhìn về phía ông lão bán than đều có chút chấn động.

Bọn họ có cùng một câu hỏi với Diệp Ninh.

Đại gia, đặc sản địa phương của nhà ông đều như thế này sao?

Có thể cho ta một chút không?

Cảm nhận được sự quan tâm của mọi người, ông lão bán thân cười ngây ngô, nói.

"Đặc sản địa phương không phải cái này."

Phần eo của ông lão đeo một cái túi vải, đưa ra trước mặt, mở ra.

Trong đó có không ít dược liệu.

Những thứ này đều là ông hái được từ trên núi.

Phải biết rằng bây giờ là mùa đông, dược liệu có thể sinh trưởng vào mùa đông, vốn dĩ đã rất hiếm, ông lão là một người bình thường hái được bao nhiêu đây, có thể nói là không dễ dàng gì.

Chỉ có điều lực chú ý của mọi người đều không ở cái này.

"Lão nhân gia, nữ nhân này là?"

Ngụy Văn Thông hỏi.

Ông lão bán than gãi gãi đầu, nói.

"Nữ nhân này là lão nhặt được ở trên núi, khi mới nhìn thấy cô ấy, cả người cô ấy đều là máu, bị thương, ta kéo cô ấy về nhà, thể tử của ta đút cho cô ấy ít nước… nhưng cô ấy vẫn luôn không tỉnh, ta suy nghĩ, có thể cô ấy không phải là người bình thường, ta cũng không biết xử lý như thế nào, nên dứt khoát đưa cô ấy đến đây, giao cho đại nhân."

Ông lão bán than không có kiến thức mấy, nhưng ông cũng có trí tuệ của mình.

Nữ tử này không rõ nội tình, nhưng nhìn từ chất liệu y phục của nàng ta để đoán, cùng với làn da tinh thế là có thể nhìn ra, nàng ta tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản.

Là một tiểu dân nghèo gặp phải loại "quý nhân" không rõ lai lịch này, là phúc hay là họa rất khó nói, vì thế, ông lão đưa nữ tử này đến Viện giám sát.

"Nữ tử này không bình thường, e rằng là người tu hành."

Ngưu Tiến Hỉ đưa ra phán đoán.

Nữ tử này người bị trọng thương, nhưng mà thương thế vẫn luôn trong quá trình hồi phục.

Tuy nàng ta hôn mê, nhưng thân thể theo bản năng lại hấp thu linh khí tản mát giữ trời đất.

Những linh khí này đi vào cơ thể của nàng ta, đẩy nhanh tốc độ hồi phục thương thế của nàng ta.

"Đúng là một người tu hành, cũng không biết rốt cuộc là đệ tử tiên môn, hay là tán tu."

Ngụy Văn Thông dùng góc độ chuyên nghiệp quan sát chi tiết vết thương của nữ tử này, chau mày nói: "Trên người nàng ta không có bất kỳ dấu vết nào rõ ràng, cũng không có thứ gì mang theo bên người có thể chứng minh thân phận."

Diệp Ninh cũng chăm chú nhìn một hồi.

Ngoại trừ cảm thấy nữ nhân này đúng là xinh đẹp ra, Diệp Ninh cũng không nhìn ra được bất cứ cái gì.

"Rốt cuộc là lai lịch gì, đợi nàng ta tỉnh lại tự nhiên sẽ biết, vừa đúng lúc ở đây là dược liệu, chữa trị vết thương cho nàng ta đi."

Diệp Ninh nhẹ nhàng nói.

Mọi người gật đầu, làm theo những gì hắn nói.

Nhưng đúng vào lúc này, một giọng nói truyền đến.

"Đợi đã."

Người đến là Võ Tam Tư.

Trong lòng hắn ôm hộp kiếm, trong đôi mắt tràn ngập vẻ nghiêm trọng.

"Không thể cứu nàng ta, nữ tử này không phải người tốt!"

Chương 154: Vốn dĩ tiên ma không có gì khác biệt, sức mạnh không phân tốt xấu

Nghe thấy lời này, mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

“Tại sao lại nói như thế?”

Võ Tam Tư cười lạnh một tiếng, nói.

“Ta cảm giác được ma khí ở trên người nữ tử này!”

Ma khí!?

Đầu tiên mọi người choáng váng, tiếp đó sắc mặt đại biến.

“Người này là ma tu!”

“Ma tu đến gần kinh thành làm cái gì? Bọn họ lại muốn làm chuyện xấu gì?”

“Thế mà lại là ma tu!”

Mọi người giống như gặp phải kẻ thù.

Sắc mặt của tiểu cô nương câm điếc cũng thay đổi, trong mắt nàng lộ ra thần sắc cảnh giác.

Mọi người nói đến ma tu đều biến sắc, đã hấp dẫn hứng thú của Diệp Ninh.

“Mấy người rất sợ ma tu?”

Ngụy Văn Thông lắc lắc đầu nói.

“Không thể nói là sợ, nhưng ma tu đúng là có nguy hiểm cực lớn, mỗi một lần bọn họ xuất hiện, đều có thể khuấy động mưa gió, lật lên biển máu ngập trời.”

Ngưu Tiến Hỉ gật đầu, nói.

“Khi ta còn ở trong quân, nếu như gặp phải ma tu, đều là giết không cần hỏi.”

Võ Tam Tư đã mở hộp kiếm ra, phi kiếm phát ra âm thanh chói tai.

“Nữ tử này là một ma tu, có thể tu vi ma đạo còn rất cao, nếu không phải là bị thương, ma khí trong cơ thể của nàng ta tuyệt đối sẽ không lộ ra ngoài… Đại nhân, tà ma ngoại đạo, người người đều muốn tiêu diệt, để cho ta chém nàng ta!”

Thái độ của mọi người đều rất nhất trí.

Đó chính là nhìn thấy ma tu, có thể giết thì trực tiếp giết.

Cách nghĩ này, đã trở thành tiềm thức của bọn họ.

…

“Chỗ này là nơi nào?”

“Có ý giết ta!”

“Ha ha, một đám sâu kiến, cũng muốn giết bản tọa?”

Nhất thời ma tu bất ngờ thức tỉnh.

Thương thế của nàng ta không tốt lên được bao nhiêu.

Bởi vì lần này nàng ta gặp phải kẻ địch quá mạnh mẽ.

Cái bẫy này, thiếu chút nữa khiến nàng ta mất mạng, nàng ta đốt cháy tinh huyết, chạy trốn đến một vùng núi hoang, sau đó thì ngất đi.

Nhưng bất tỉnh, không đại biểu nàng ta hoàn toàn không nhận thức được thế giới bên ngoài.

Một nhân vật liếm máu trên lưỡi đao như nàng ta, cơ thể đã hình thành cơ chế phòng ngự theo bản năng.

Đơn giản mà nói, chính là năng lực ứng đối với nguy hiểm.

Khi ông lão bán than đến gần nàng ta, nàng ta sẽ không tỉnh lại.

Đó là bởi vì ông lão bán than rất yếu, cho dù là nàng ta không phản kháng, cũng không có năng lực giết nàng ta.

Nhưng mà những người trong Viện giám sát này thì khác.

Đặc biệt là Võ Tam Tư, hắn còn là một kiếm tu có lực tấn công nổi tiếng.

Hắn là có uy hiếp.

Vì thế bộ cơ chế này, trực tiếp đánh thức ý thức của ma tu.

Thần niệm của nàng ta quét bốn phía, lập tức nắm được tình huống ở thế giới bên ngoài.

“Một võ đạo tông sư, một người kế thừa huyết mạch đặc biệt, còn có một kiếm tu… Chỉ dựa vào các ngươi, cũng muốn giết bản tọa?”

Trong lòng ma tu cười lạnh.

Nàng ta là một cường giả chân chính.

Còn là một tu sĩ ma đạo am thiểu các loại thủ đoạn bẩn thỉu ác độc.

Cho dù là không di chuyển được, cũng vẫn có thể trong yên lặng không một tiếng động, giết chết tất cả những người có mặt ở đây.

Cả đời này, nàng ta đã giết vô số người.

Loại thứ như nhân từ này, ở chỗ của nàng ta là không tồn tại.

Nàng ta chỉ nhận một đạo lý, bất luận ngươi có lý do gì, ngươi muốn giết ta, vậy thì ta sẽ giết ngươi!

Chính vào lúc nàng ta sắp động thủ giết chết tất cả những người có mặt ở đây, đột nhiên một giọng nói vang lên.

"Vì sao phải giết nàng ta?"

Diệp Ninh ngăn cản mọi người, hắn đưa hai tay ra.

"Mọi người quen biết nữ nhân này không?"

Tất cả mọi người đều lắc đầu.

"Nhưng mà, tà ma ngoại đạo người người đều muốn tiêu diệt!"

Ngụy Văn Thông cau mày.

Loại kiến thức bình thường này, hắn không hiểu vì sao Diệp Ninh lại muốn ngăn cản mọi người.

"Bình thường mọi chuyện luận hành động không luận tâm, chúng ta căn bản không biết nàng ta đã làm cái gì, là xấu hay là tốt, mà đã nhân lúc người ta gặp nguy hiểm giết nàng ta, đây coi là hảo hán gì?"

Diệp Ninh nói.

"Đại nhân, ma tu có người tốt sao? Mỗi một lần bọn họ xuất hiện, thứ mang đến đều là tai họa, ngài không giết nàng ta, đợi nàng ta tỉnh lại, sẽ có khả năng là giết ngài."

Võ Tam Tư rất nghiêm túc nói.

"Loại thứ như tín nghĩa này, đối với ma tu mà nói, là không tồn tại."

Hắn cho rằng có thể là Diệp Ninh không hiểu ma tu, vì thế nên mới sinh ra lòng trắc ẩn.

Nhưng lại không ngờ được, bản thân càng cường điệu tính nguy hiểm của ma tu, Diệp Ninh lại càng muốn bảo vệ nàng ta.

“Viện giám sát càng ngày càng mạnh.”

“Bách quan văn võ đều rất sợ ta.”

“Bây giờ tạm thời ta đã không tìm được linh cảm tìm đường chết nữa.”

Lúc trước Diệp Ninh có tâm thái như thế này.

Hắn rất ưu sầu.

Hắn vì tìm đường chết để được sống, thế mà trong thời gian ngắn lại mất đi mục tiêu rõ ràng.

Điều này khiến hắn hụt hẫng.

Nhưng mà nhìn thấy nữ nhân này.

Loại tinh thần tràn ngập hăng hái đó lại trở về rồi.

Chương 155: Vốn dĩ tiên ma không có gì khác biệt, sức mạnh không phân tốt xấu (2)

Ma tu đúng không?

Vậy thì không phải vừa đúng lúc sao?

Ta chính là sợ không nguy hiểm!

Diệp Ninh đã sớm vì chuyện Viện giám sát quá an toàn mà cảm thấy phiền não, hảo cảm của hắn đối với ma nữ hôn mê này trực tiếp tăng cao.

Giữ nàng ta ở bên người, cũng xem như là một con đường sau đúng không?

Là một tu sĩ ma đạo, nàng ta nhìn thấy hắn chính nghĩa như thế, nhất định sẽ coi ta là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt đi?

Linh hồn tìm đường chết bùng nổ.

Diệp Ninh dùng lời nói chính nghĩa hỏi.

“Xin hỏi là người nào nói với mọi người ma tu không có tín nghĩa, mà chỉ mang đến tai họa.”

“Chúng ta từ nhỏ đã cho rằng như thế.”

“Là ai đã tuyên truyền cái này cho mọi người?”

“Thầy giáo và trưởng bối.”

“Nguồn gốc của tư tưởng này ở đâu?”

“… Ở tiên môn!”

Mọi người trả lời.

Không sai, chính là tiên môn!

Khái niệm tiên đạo ma đạo này, đương nhiên không thể nào là lão bách tính nhàn rỗi không có chuyện gì suy nghĩ ra rồi.

Mà là do tiên môn từ hàng ngàn năm trước bắc đầu tuyên truyền.

Mọi người ở trong thiên hạ đều đang nói, dần dần, hình thành quan niệm ăn sâu vào xương cốt.

“Mọi người nói với ta xem, chỗ nào của ma tu khiến mọi người oán hận đi?”

Diệp Ninh lại hỏi lần nữa.

“Ma tu chém giết tàn nhẫn.”

Ngụy Văn Thông nói.

“Tiên môn thì không chém giết tàn nhẫn sao? Bởi vì bọn họ, thế đạo này mới biến thành dáng vẻ như bây giờ, có vố số người đã chết.”

Ngưu Tiến Hỉ chau mày, nói.

“Ma tu tham lam thành tính.”

Diệp Ninh giơ hai tay ra.

“Nực cười, còn có ai tham lam hơn tiên môn? Đối xử với người phàm như heo chó, tùy ý đòi hỏi, tùy tiện chà đạp, cả Đại Chu đều trở thành công tụ cung dưỡng tiên môn.”

Võ Tam Tư suy nghĩ, nói.

“Con đường ma đạo tu hành là bàng môn tà đạo.”

Cái này thì Diệp Ninh không hiểu.

Hắn muốn Võ Tam Tư nói kỹ hơn.

“Chủ lưu tiên môn, đều là luyện khí sĩ, cảm ngộ thiên địa, tu hành bản thân, không có hại gì với thiên địa; nhưng ma môn lại cắn nuốt một lượng lớn linh khí thiên địa, những nơi bọn họ từng tu luyện, linh khí khô kiệt, làm tổn thương thiên hòa.”

Võ Tam Tư nói.

“Chuyện này thì có cái gì khác nhau? Đều là lấy linh khí từ trong đất trời để tu luyện bản thân, một bên hấp thụ nhiều, một bên hấp thụ ít, vì thế bên hấp thụ ít đã biến thành tà ma ngoại đạo rồi?”

Vốn dĩ Diệp Ninh chỉ là muốn bảo vệ nữ tử này, không ngờ được sau khi nghe xong, là một người ngoài cuộc, thật sự có suy nghĩ khác biệt.

“Tiên môn so với ma môn càng tham lam, càng tàn nhẫn, càng vô tình hơn, nhìn từ phong cách làm việc mà nói, ta không nhìn ra được bất kỳ khác biệt gì, nếu như muốn nói đến khác biệt, chẳng qua chính là ma môn quang minh chính đại, không che che giấu giấu, mà tiên môn lại thích tìm một vài lý do đường hoàng, nhưng trên thực tế bản chất của bọn họ không hề có bất kỳ khác biệt nào.”

“Đối với việc ngươi nói phương pháp tu luyện khác nhau, điều này ta cảm thấy không có vấn đề gì, ngược lại ta cảm thấy, lý do tiên môn thù địch ma môn như thế, có lẽ chính là bởi vì bọn họ cảm thấy, tốc độ tu luyện của ma môn nhanh hơn, khiến bọn họ cảm thấy được uy hiếp.”

“Vốn dĩ tiên ma không có khác biệt, sức mạnh không phân tốt xấu, thế nhân đều cầm kiếm, có người cầm kiếm giết người, có người cầm kiếm cứu người, xin hỏi lẽ nào kiếm cũng chia tốt xấu sao? Chẳng qua là nhìn người cầm kiếm là tốt hay là xấu mà thôi.”

Diệp Ninh nhẹ nhàng nói.

Vốn dĩ tiên ma không có khác biệt.

Sức mạnh không chia tốt xấu.

Mọi người đều rơi vào trầm tư.

Mà ma tu hôn mê, trong lòng lại phát ra một tiếng cười nhẹ.

“Người này đúng có chút thú vị.”

Nàng hành tẩu thiên hạ bao nhiêu năm nay, vẫn là lần đầu tiên nghe được luận điệu ly kinh phản đạo như thế.

Nếu như để cho tiên môn nghe được, chỉ sợ rằng là tức giận đến muốn giết người đi?

Ma tu lặng lẽ tiêu tán sát niệm ở trong lòng.

Mà lúc này Diệp Ninh cũng rất đắc ý, nhìn mọi người rơi vào suy nghĩ.

“Lại bị ta lung lay rồi đúng không, ai cũng đừng hòng ngăn cản ta đi tìm đường chết!”

Cuối cùng, Diệp Ninh đưa ma tu trở về nhà của mình. Bởi vì hắn cảm thấy, nếu như muốn tăng thêm nguy hiểm, vậy thì nhất định là để nàng ta ở bên người thì tốt hơn.

Nhưng quyết định này của hắn lại khiến cho mọi người lộ ra ánh mắt kỳ quái.

Bọn họ nhìn dung mạo tuyệt mỹ của ma nữ.

Lại nghĩ đến những gì Diệp Ninh biện hộ cho nàng ta.

Trong lòng nhảy ra một suy nghĩ to gan.

“E rằng đại nhân là động lòng với nữ tử này rồi.”

“Nếu như đại nhân có ý, cũng không biết thiên hạ có bao nhiêu nữ tử muốn đi theo ngài ấy, nhưng lại phải cứ thích ma nữ này.”

“Khẩu vị của đại nhân, thật sự là không dám làm bừa.”

“Xem ra ngài ấy là thích chơi trò kích thích.”

Chương 156: Chó săn mở cuộc họp, ta xem ngươi lần này có chết không

Nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của mọi người.

Khóe miệng Diệp Ninh giật giật.

"Đừng nghĩ lung tung, bản quan không phải loại người đó."

Hắn vẫn là đưa ma tu về nhà.

Sau đó lại phát hiện ánh mắt của tiểu cô nương bị câm cũng rất kỳ quái.

Ba!

Diệp Ninh vỗ một cái lên đầu nàng, nói.

"Ngươi đang nghĩ cái gì đó?"

Ai, thế giới này đúng thật là có hiểu lầm quá lớn đối với ta rồi.

Tiểu cô nương câm điếc xoa xoa đầu của mình, lè lè lưỡi.

Diệp Ninh đưa ma tu về phòng khách, rồi không để ý đến nữa.

Lúc trước ở Viện giám sát đã từng thử nghiệm, dùng dược liệu gì, đan dược gì với nàng ta, đều không có tác dụng.

Thân thể của nàng ta bài xích tiếp xúc với bên ngoài.

Nhưng điều này không thành vấn đề, Võ Tam Tư nói, tu vi của nữ tử này rất cao, đang tự mình hồi phục, không cần quan tâm đến nàng ta, đợi đến khi nàng ta hồi phục gần khỏi, tự bản thân có thể tỉnh lại.

Phòng khách.

Màn đêm bao trùm.

Thần niệm của ma tu bao phủ toàn bộ viện tử.

Một lão bộc, một đầu bếp.

Đều là người bình thường.

Còn có một thị nữ.

Nhìn có vẻ là người bình thường.

Nhưng mà không giấu được con mắt của nàng ta.

“Tư chất của tiểu nha đầu này không tệ, tuổi còn nhỏ, thế mà đã là Trúc Cơ viên mãn rồi.”

Cuối cùng, ánh mắt nàng ta nhìn chằm chằm vào Diệp Ninh.

Hắn và những người khác không giống nhau, vốn dĩ cho rằng Diệp Ninh đưa nàng ta về nhà, trong lòng có tâm tư bẩn thỉu.

Điều này rất bình thường.

Nàng ta rất rõ mị lực mà của bản thân mình như thế nào.

Đừng nói là nười phàm, cho dù là người tu tiên, cũng không biết có bao nhiêu người thèm muốn nàng.

Nàng ta đã chuẩn bị xong rồi.

Chỉ cần Diệp Ninh dám vượt giới hạn nửa bước, nàng sẽ quả quyết ra tay, không chỉ giết chết hắn, mà còn giải cả tro cốt của hắn đi.

Nhưng Diệp Ninh căn bản không có ý nửa đêm đến cửa.

Hắn ngủ rất sâu.

“Thú vị.”

Ma tu tự nói trong lòng.

…

Đêm yên tĩnh.

Phủ Uy Vũ Hầu, lại là đèn đuốc sáng rực.

Bởi vì trong Hầu phủ, có một số lượng lớn người tụ tập.

Trong đó phần lớn người đều là thế gia đại tộc ở kinh thành, một bộ phận nhỏ là huân quý.

Uy Vũ Hầu ngồi ở trên chủ vị, ánh mắt liếc nhìn mấy chục người có mặt ở đây, khóe miệng hiện lên nụ cười.

“Các vị theo hẹn có mặt ở đây, khiến cho bản Hầu cảm thấy rất vinh hạnh.”

Hắn giơ tách trà lên.

“Hầu gia khách khí.”

Mọi người cũng giơ tách trà lên.

Mọi người nhìn nhau mỉm cười, sau đó uống một ngụm trà.

Nếu như lúc này Thái Hướng Cao ở đây, nhất định sẽ cảm thấy kinh ngạc, bởi vì đám người tập trung ở phủ Uy Vũ Hầu, đều có chung một đặc điểm.

Đó chính là có liên quan đến tiên môn.

Trực tiếp hơn một chút, chính là tay sai của tiên môn!

Bọn họ có liên quan mật thiết với tiên môn, trong đó phần lớn số người đều giống như Uy Vũ Hầu, đều là con cái hoặc là con cháu trong gia tộc, gia nhập tiên môn, trở thành đệ tử của tiên môn, khiến cho bọn họ leo lên được quan hệ với tiên môn.

Những người còn lại là tình nguyện làm việc cho tiên môn, có được sự coi trọng và giúp đỡ của tiên môn.

Đám người này, chính là phe đầu hàng tiêu chuẩn.

Bọn họ đã sớm không còn là thần dân của Đại Chu nữa, hận không thể dán bốn chữ "tay sai của tiên môn" lên trên đầu.

Cuộc họp ngày hôm nay, chính là tay sai mở cuộc họp.

Uy Vũ Hầu từ từ đặt tách trà xuống, vừa rồi nụ cười miễn cưỡng hiện ra ở trên mặt, cũng không biết đã biến mất từ lúc nào, ánh mắt của hắn chậm rãi nhìn về phía mọi người, nói.

"Những ngày này bản Hầu biết được một chuyện, chắc rằng các vị đều đã biết rồi."

Mọi người chậm rãi gật đầu.

Trong đó có một nam tử trung niên lộ ra thần sắc phẫn nộ, nói.

"Diệp Ninh này, đúng thật là vô pháp vô thiên, hắn là thân phận như thế nào? Hầu gia là thân phận như thế nào? Hắn bị mắc bệnh điên, thế mà lại dám cố ý nhằm vào Hầu gia!"

Lời này vừa nói ra, khiến cho mọi người lần lượt hưởng ứng.

Nếu như là mấy ngày trước, Uy Vũ Hầu nghe thấy mọi người nói lời này, có lẽ sẽ còn cảm thấy vui mừng.

Nhưng lúc này, hắn đã trải qua hai lần thất bại khi nhằm vào Diệp Ninh, tâm thái đã khác trước rồi.

“Hai chữ thân phận này, không cần nhắc lại nữa, bây giờ hắn rất phong quang, đã trở thành Giám Chính của Viện giám sát rồi, xử lý một Uy Vũ Hầu nho nhỏ như ta, có thể là chuyện khó gì?” Uy Vũ Hầu nhớ đến thất bại lúc trước, trong lòng không tránh khỏi có chút ý bực bội, ngón tay của hắn gõ xuống mặt bàn, nói: “Các vị không cần xu nịnh, an ủi bản Hầu, ta muốn mời các vị công bằng nói một chút, nên đối phó với Diệp Ninh như thế ào!”

Đối phó với Diệp Ninh?

Trong mắt mọi người có chút phát lạnh.

“Đã đến lúc xử lý hắn rồi!”

“Diệp Ninh nho nhỏ, Viện giám sát nho nhỏ, cũng muốn lật trời rồi!”

Chương 157: Chó săn mở cuộc họp, ta xem ngươi lần này có chết không (2)

“Chúng ta còn không ra tay, sợ rằng thế nhân còn thật sự cho rằng kinh thành là họ Diệp nhà hắn nói là tính!”

Từ khi bắt đầu đến nay, Diệp Ninh đã gây hấn rất nhiều đối với tiên môn.

Lúc đầu khi đi vào Viện giám sát, chuyện đầu tiên hắn làm là nhằm vào Uy Vũ Hầu.

Ý nghĩa khai chiến đã rất rõ ràng rồi.

Mọi người dựa vào tiên môn, đương nhiên sẽ không sợ hãi.

“Tập thể chúng ta cùng đi gặp bệ hạ, lấy danh nghĩa của tiên môn, để cho bệ hạ xóa bỏ Viện giám sát!”

Có người đề nghị.

“Không thể nào, Thái Tổ đích thân định xuống quy định, Viện giám sát không thể xóa bỏ, luật lệ của tổ tông không được thay đổi, bệ hạ sẽ không phạm phải sai lầm lớn nhất thiên hạ này… Hơn nữa, vị bệ hạ này của chúng ta, đối với tiểu tử Diệp Ninh này, là có nhiều ý định bảo vệ!”

Ánh mắt của Uy Vũ Hầu âm trầm.

Thái độ của Cơ Minh Nguyệt đã sớm không còn là bí mật gì nữa.

Lúc đầu khi Diệp Ninh tức giận mắng tiên môn, nàng là không tiếc mọi giá bảo vệ Diệp Ninh.

Mấy ngày trước bách quan luận tội Diệp Ninh, lại là nàng, ngoài sáng trong tối bảo vệ.

"Bệ hạ khắp nơi bảo vệ Diệp Ninh, sao chúng ta lại cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ vậy? Mọi người có từng nhìn thấy bệ hạ bảo vệ trung thần khác chưa?"

Có người sinh ra nghi ngờ.

Diệp Ninh là kẻ sĩ trung nghĩa, Cơ Minh Nguyệt bảo vệ hắn, điều này không phù hợp lắm với định nghĩa hôn quân.

"Diệp Ninh khác với người khác, lúc đầu sáu vương bức vua, muốn phong Tấn Vương, động chạm vào giới hạn của bệ hạ, là Diệp Ninh giải vây cho ngài ấy, vì thế mà ngài ấy bảo vệ Diệp Ninh, đây cũng không phải là chuyện gì khó hiểu."

Uy Vũ Hầu suy nghĩ một chút, chắc chắn nói.

Trước mắt người cần đối phó là Diệp Ninh.

Không cần thiết phải hoài nghi Cơ Minh Nguyệt.

Mấy năm nay vị Hoàng đế bệ hạ này chưa từng quản bất cứ chuyện gì, chắc chắn là một hôn quân.

"Con đường phía bệ hạ không thông, vậy thì nên làm như thế nào? Phát động lực lượng của chúng ta, lôi kéo ý dân?"

Lại có người đưa ra lời khuyên.

"Không được."

Uy Vũ Hầu lắc lắc đầu: "Ngu dân ở kinh thành đều là người hâm mộ trung thành nhất của tiểu tử đó."

Mọi người trầm mặc một lát.

"Cũng chính là nói, thủ đoạn bình thường không dùng được rồi, vậy thì chỉ có một con đường thôi."

Trong ánh mắt một gia chủ thế gia phát ra ánh sáng lạnh, bàn tay xoa xoa cổ.

“Giết hắn!”

Trong mắt mọi người đều lộ ra sát ý.

Bọn họ đều có chung một cách nghĩ.

“Bản Hầu cũng chính là nghĩ như thế… bây giờ thanh thế của Diệp Ninh đang thịnh, đã dẫn đến sự chú ý của tiên môn, nếu như chúng ta có thể giết chết hắn, nhất định là một công lao lớn, khi chuyện thành công, nhất định tiên môn sẽ có ban thưởng!”

Uy Vũ Hầu âm trầm nói.

“Nếu như như thế, vậy thì động thủ giết hắn là được!”

“Không đơn giản như thế.”

Uy Vũ Hầu lắc lắc đầu.

“Bản Hầu từng bỏ ra giá lớn mời Yên Vũ Lâu ra tay, nhưng cuối cùng lại là thất bại rồi.”

Sắc mặt mọi người hơi thay đổi.

“Yên Vũ Lâu cũng thất bại rồi?”

Uy Vũ Hầu chậm rãi gật đầu, nói.

“Vì thế ta mới mời mọi người đến đây, tiểu tử này, đúng là có chút vướng chân vướng tay.”

Uy Vũ Hầu cảm thấy Diệp Ninh rất tà môn.

May mắn của hắn vẫn luôn là tốt đến khó tin.

Mỗi một lần nhìn có vẻ cục diện là chắc chắn chết, nhưng lại lôn có người đứng ra cứu hắn.

Hắn đã không có cách gì rồi, vì thế mới mời “đồng đảng” ra tay, cùng nhau thảo luận.

Mọi người rơi vào suy nghĩ.

Một lúc sau, nam tử trung niên gia chủ lúc trước từng lên tiếng đứng lên, hắn nhìn về phía vị trí ghế ngồi đầu tiên ở phía bên trái mình, vẫn luôn không nói một lời nào.

“Nếu như ta nhớ không nhầm, ở chỗ Khai Quốc Công, có một kiện bảo vật, tên là Hút Hồn Trản.”

Khai Quốc Công.

Ý nghĩa giống như tên, đó là công thần có công lập nước.

Đời Khai Quốc Công đầu tiên, từ sớm đã là thân binh của Thái Tổ.

Đi theo Thái Tổ vào sinh ra tử, lập ra được công lao tio lớn.

Thái Tổ thấy người này rất có thiên phú, đích thân truyền cho ông ấy binh pháp và võ học, sau khi thành công, Khai Quốc Công làm thống soái, tiêu diệt trăm vạn quân địch.

Từ đó về sau, đã đánh hơn bốn mươi trận chiến lớn nhỏ, không một trận thua.

Sau khi lập quốc, Thái Tổ vì ghi nhận công lao của người này, sắc phong là Khai Quốc Công, cha truyền con nối.

Lão Công gia đã mất từ sớm, hậu bối của ông ấy kế thừa gia nghiệp, đồng thời tuân theo lời dạy của tổ tiên, nề nếp gia phong, ở dân gian, ở triều đường, danh tiếng đều không tệ.

Nhưng đến đời này, lại xuất hiện điều bất ổn.

Khai Quốc Công đời này phản bội vinh quang của tổ tiên, quyết định đầu nhập tiên môn.

Mà tiên môn cân nhắc đến địa vị của mạch Khai Quốc Công này ở Đại Chu, đương nhiên là vui vẻ chấp nhận, ban thưởng đan dược, pháp bảo và những vật khác.

Địa vị của Khai Quốc Công cao, nhưng mà lại rất ít lên tiếng.

Chương 158: Chó săn mở cuộc họp, ta xem ngươi lần này có chết không (3)

Hắn thông hiểu đạo quân tử phòng thân, rất nhiều lúc nói nhiều nói sai, không bằng không nói.

Nhưng mà đã bị người ta chỉ đích danh rồi, đương nhiên hắn là không tránh được.

Trong lòng hắn thở dài một hơi, chậm rãi nói.

“Không sai, ở chỗ bản Công đúng là có một kiện pháp bảo ác độc, tên là Hút Hồn Trản.”

“Ngàn năm trước, vốn dĩ là tổ tiên ta xuất chinh tác chiến, đến từ Vu Độc giáo.”

“Vẫn luôn để trong một góc, chưa từng dùng đến.”

Uy Vũ Hầu vẫn là lần đầu tiên nghe đến chuyện này, gấp gáp hỏi.

“Hút Hồn Trản này có tác dụng thần kỳ gì?”

Nếu như Khai Quốc Công đã mở miệng rồi, vậy thì đương nhiên không có đường lui nữa, bỏ ống trúc sang một bên nói.

“Bảo vật này rất độc ác, đó là vật bị nguyên rủa, sau khi mở nó ra, đặt vào một chỗ, mười hai canh giờ sau, tất cả sinh linh bị bao phủ, máu đều sẽ bốc hơi, biến thành một cái xác khô, đến cả hồn phách cũng sẽ bị hút vào trong pháp bảo này, suốt đời suốt kiếp không thể nào thoát ra, chịu muôn vạn đau khổ.”

“Chỗ lợi hại nhất của pháp bảo này, chính là khi phát động, yên lặng không một tiếng động.”

“Thường thường còn chưa phát giác, thì đã mất mạng rồi.”

Nghe xong, Uy Vũ Hầu điên cuồng vui mừng.

“Được, vậy thì dùng bảo vật này để giết hắn!”

Khai Quốc Công cụp mắt xuống, hùng hồn nói.

“Nếu như mở bảo vật này ra, cần phải có một lượng lớn linh thạch, tích lũy của bản Công không đủ, vẫn là mời các vị hảo tâm đóng góp.”

Mọi người đều có chút do dự.

Uy Vũ Hầu bất mãn nói.

“Một chút linh thạch mà thôi, các ngươi còn không nỡ sao? Sau khi chuyện này thành công, bản Hầu đảm bảo, tiên môn sẽ ban thưởng gấp mười lần cho các ngươi.”

Mọi người lập tức không còn ý kiến nữa, lần lượt chắp tay, nói.

“Chúng ta đồng ý.”

Uy Vũ Hầu cười lớn, trong mắt lộ ra thần sắc độc ác.

“Diệp Ninh, ta xem lần này ngươi có chết không!”

Diệp Ninh rất bận.

Vốn dĩ hắn cho rằng, Viện giám sát mở rộng không liên quan gì đến hắn.

Thái Hướng Cao, Ngụy Văn Thông và những công cụ hình người sẽ làm tất cả mọi chuyện cho hắn.

Kết quả hắn phát hiện bản thân quá ngây thơ rồi.

Thân là Giám Chính Viện giám sát, hắn nhất định bảo giữ gìn sự trong sạch của Viện giám sát.

Giống như là yêu cầu của Thái Tổ, Viện giám sát đã được định trước là cô độc, thuần khiết, trong sạch.

Người có quá nhiều tâm tư, không xứng gia nhập Viện giám sát.

Sau khi thông qua mấy người Thái Hướng Cao cẩn thận lựa chọn, nhóm người đầu tiên gia nhập Viện giám sát đã có năm trảm bảy mươi hai người.

Bọn họ đứng ở trong sân, nhìn có vẻ như là một đám đông nghịt.

Khi Diệp Ninh xuất hiện, trong ánh mắt của mỗi người đều lộ ra vẻ tôn kính.

“Đây chính là Diệp đại nhân sao?”

“Có thể phục vụ cho Diệp đại nhân, là vinh hạnh của ta.”

“Nam tử tốt, chí ở Viện giám sát!”

Diệp Ninh đã sớm quen với loại ánh mắt này.

Bây giờ, hắn đã có thể làm đến tĩnh lặng như nước.

“Đại nhân, bắt đầu đi.”

Thái Hướng Cao thấy người đã đến đủ rồi, chắp tay nói.

Diệp Ninh nhẹ gật đầu.

Hắn đưa tay ra chỉ, một chiếc gương từ giữa lông mày hắn bay ra.

Đó chính là Vấn Tâm kính.

Nó phát ra ánh sáng trắng tinh khiết mà nóng bỏng.

“Người gia nhập Viện giám sát, phải ghi nhớ hai chữ vô tư, cống hiến.”

“Thăng quan phát tài đừng vào cửa, tham sống sợ chết mời rời đi.”

“Bản quan đã nói trước, nếu như có người trong lòng có tư tâm, đừng trách bản quan không khách khí.”

Giọng nói của Diệp Ninh đều đều.

Nhưng trong lời nói của hắn, lại có một cỗ sức mạnh khiến người khác tỉnh ngộ.

Sắc mặt mọi người hơi thay đổi.

“Bản quan cho các ngươi thời gian một nén hương để suy nghĩ.”

Diệp Ninh nhắm mắt lại.

Mọi người đầu tiên là nhỏ giọng xì xào, hiện ra có chút ồn ào.

Sau đó, lại bắt đầu dần dần yên tĩnh lại.

Không có người nào rời đi.

Diệp Ninh không nói nhiều cái gì nữa.

Hắn đưa một ngón tay lên, Vấn Tâm kính bay ra, đột nhiên lớn gấp mười lần, hóa thành một kính khổng lồ bao phủ lên mọi người.

Chính khí cuồn cuộn trong cơ thể Diệp Ninh giống như nước trong máy bơm bị hút ra, điên cuồng dung nhập vào trong Vấn Tâm kính.

Cảm nhận được biến hóa trong cơ thể, Diệp Ninh có chút bối rối.

Hắn vẫn luôn cảm thấy chính khí cuồn cuộn này không phải thứ gì tốt, sẽ là vật cản đường trên con đường tìm chết của hắn.

Vì thế lúc trước hắn lựa chọn coi như không thấy nó, cơ bản không dùng cái thứ này.

Nhưng bây giờ, lại là dùng càng ngày càng nhiều, đây là một hiện tượng không tốt.

Vấn Tâm kinh tỏa ra ánh sáng trắng tinh khiết, chiếu vào nội tâm của mọi người.

Nhất thời, trước mặt mọi người xuất hiện ảo ảnh.

“Vì sao ngươi gia nhập Viện giám sát?”

Giống như là có một giọng nói vang vọng ở trong đầu bọn họ.

Giọng nói này có một loại sức mạnh kỳ lạ, có thể khơi gợi những suy nghĩ sâu nhất trong lòng, và cũng là những suy nghĩ chân thật nhất.

Chương 159: Thăng quan phát tài đừng bước vào cửa, tham sống sợ chết mời rời đi

“Bởi vì ngưỡng mộ Diệp đại nhân mà đến.”

“Thế nhân khó khăn, ta là võ giả, nên cầm kiếm ba tấc, cứu vớt chúng sinh!”

“Phụ mẫu người nhà của ta bị tham quan ô lại hãm hại, ta muốn thay đổi thế giới này.”

“Thế đạo bẩn thỉu, chỉ có Viện giám sát có thể khiến cho ta thể hiện hoài bão của mình!”

“Ta muốn thê tử con cái tự hào về ta.”

…

Các loại suy nghĩ, bị Vấn Tấm kính phản chiếu ra.

Vấn Tâm kính chính là một kiện bảo bối thần kỳ như thế.

Nắm đó Giám Chính luyện ra bảo vật này, được treo ở bên ngoài Công Nghĩa Đường, phàm là người đi vào Viện giám sát, nhất định phải trải qua khảo nghiệm của Vấn Tâm kính.

Người trong lòng khó lường, vừa chiếu là biết ngay.

Đây đều là những suy nghĩ thông thường.

Người nói ra những lời này, đã vượt qua khảo nghiệm.

Nhưng cũng có người ác bại lộ dưới ánh sáng mặt trời.

“Ta là người của Khai Quốc Công, ta gia nhập Viện giám sát làm gián điệp!”

“Ta là người của Lý gia!”

“Ta là môn khách của Trần gia!”

“Ta là…”

Rất nhiều người trong lòng có suy nghĩ đen tối và bí mật đều đươc phơi bày ra trước mắt mọi người.

Ngụy Văn Thông rút trường đao ra, trong mắt lộ ra sát ý.

“Hay cho một đám tặc tử!”

Cảnh tượng trước mắt, thật sự là có chút nhìn thấy mà giật mình.

Tất cả có hơn năm trăm người tiếp nhận khảo nghiệm, kết quả có đến một phần ba số người có vấn đề.

Tình huống tốt nhất ở trong này, là các thế lực lớn phái gián điệp đến, tạm thời cũng sẽ không làm chuyện gì xấu, chỉ là trà trộn vào Viện giám sát, lúc nào cũng có thể truyền tin tức ra ngoài.

Tình huống xấu hơn, chính là vì thăm dò bí mật mà đến, vì phá hoại Viện giám sát, thậm chí là ám sát Diệp Ninh!

Tâm tư của bọn họ bẩn thỉu, có người trên người có mang theo thuốc độc.

Điều này khiến đám người Ngụy Văn Thông tức đến bùng nổ.

“Bắt lấy!”

Thái Hướng Cao lạnh lùng nói.

Đám người như ong vỡ tổ đi lên, tay cầm xích sắt, khống chế toàn bộ đám người này lại.

Diệp Ninh phất tay, thu lại Vấn Tâm kính.

Mọi người tỉnh táo lại.

Rất nhiều người bất giác nhìn vào hai tay của mình, không có bất kỳ thay đổi nào.

Cũng có người kinh ngạc kêu lên.

“Chuyện gì thế này?”

“Dựa vào cái gì mà bắt ta?”

“Ta một lòng trung thành, một lòng muốn gia nhập Viện giám sát!”

Rất nhiều người phát hiện xích sắt trói chặt mình, lập tức ý thức được điều không hay, bắt đầu lớn tiếng kêu oan.

Nhưng mà Diệp Ninh lại không để ý đến bọn họ.

Đám người này, căn bản không làm được gì.

“Kéo xuống đi.”

Đám người Ngụy Văn Thông trực tiếp động thủ, bắt lấy bọn họ kéo xuống dưới.

Đám người này trong lòng loạn lên, bắt đầu nhanh chóng thay đổi cách nói.

“Ta không có ác ý, ta là người của Khai Quốc Công!”

“Ta cũng không có ác ý, chỉ là gia chủ bảo ta đến Viện giám sát xem một chút!”

“Oan uổng!”

Bọn họ lớn tiếng kêu oan.

Nhưng mà không hề có bất kỳ tác dụng nào.

Thứ chờ đợi bọn họ là cuộc thẩm vấn tàn khốc của Ngụy Văn Thông.

Phải biết là năm đó Ngụy Văn Thông chính là làm chuyện này.

Bây giờ quay trở lại công việc cũ, hắn rất hưng phấn.

Có rất nhiều người gia nhập Viện giám sát, mỗi ngày Diệp Ninh đều bận làm chuyện này.

Lúc mới bắt đầu có rất nhiều người có tâm cơ khác, về sau các thế lực lớn ý thức được rồi, Viện giám sát không phải là nơi bọn họ có thể trà trộn vào.

Vì thế đã từ bỏ chuyện cài người của mình vào Viện giám sát.

Nhưng điều này cũng không khiến người của Viện giám sát bởi vì thế mà buông lỏng, ví dụ như Ngưu Tiến Hỉ, tuy nhìn

trông có vẻ cao lớn thô kệch, nhưng lại rất sắc bén cảm giác được nguy hiểm.

“Những thế lực này sẽ không bỏ qua như thế, bây giờ Viện giám sát là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của bọn họ, chiến tranh chỉ vừa mới bắt đầu.”

“Chúng ta thì không sao, có lẽ bọn họ sẽ nhằm vào chúng ta, nhưng sẽ không quá dùng sức.”

“Nhưng đại nhân phải là vô cùng cẩn thận, nếu như ngài xảy ra chuyện, Viện giám sát cũng sẽ sụp đổ theo.”

Nghe xong lời này, Thái Hướng Cao và mọi người lần lượt hưởng ứng.

Bọn họ nhắc lại chuyện cũ, muốn Diệp Ninh đến ở trong Viện giám sát.

Diệp Ninh sao có thể đồng ý.

Lại là câu nói cũ, qua loa lấy lệ với bọn họ để bỏ qua.

Trong đầu lại thầm nghĩ.

“Theo lý mà nói ta đã đầu sóng ngọn gió như thế rồi, các thế lực lớn nên không ngồi yên được nữa, tại sao còn chưa đến giết ta vậy?”

Diệp Ninh gấp gáp thay bọn họ.

Có được không vậy.

Có một chút tác dụng có được không?

…

Đương nhiên hắn sẽ không iết, vào lúc hắn đang bận rộn ở trong Viện giám sát.

Một tên ăn mày mặc quần áo đơn bạc, bước đi loạng choạn, đến gõ trước cửa nhà hắn.

“Có người không?”

Tên ăn mày gõ cửa.

Người đầu bếp nghe thấy động tĩnh.

“Có chuyện gì?”

Bà đi ra.

“Trời quá lạnh, ta đói quá, không sống được nữa, ở chỗ ta có một chiếc đèn tổ tiên để lại, cầm đến muốn đổi của ngươi một chút lương thực.”

Chương 160: Thăng quan phát tài đừng bước vào cửa, tham sống sợ chết mời rời đi (2)

Tên ăn mày có mái tóc bạc trắng, trên mặt hằn nhiều nếp nhăn dày đặc như khe núi.

Hắn lấy ở trong lòng ra một cái đèn.

Quả nhiên nhìn cái đèn này có vẻ rất cổ.

Tuy không có trang trí vàng bạc, nhưng chất liệu rất đặc biệt, đặc biệt là bên trên có khắc hoa văn rỗng hình ác quỷ, càng có thêm mấy phần đặc sắc bất ngờ.

Dựa vào kiến thức của người đầu bếp, đương nhiên không thể nào phán đoán được giá trị của chiếc đèn này.

Chỉ là bản năng nói với bà, thứ đồ này nhìn có vẻ không đơn giản.

Nhưng bà không hề có nhận lấy nó, mà là cười lương thiện, nói.

“Vị lão trượng này, nếu như ngươi đói rồi, ta lấy một chút đồ ăn cho ngươi là được, cũng không cần lấy vật tổ tiên truyền lại ra đổi.”

Tên ăn mày chau mày lại.

Hắn đúng là không ngờ được, thế mà người phụ nữ rách nát này lại từ chối, hắn ho khan hai tiếng, nói.

“Người nghèo không nhận đồ ăn xin, vẫn là trao đổi với ta đi.”

Người đầu bếp cười thật thà, nói.

“Ta giống với lão trượng, đều là người mệnh khổ, nếu như không phải chủ nhà thu nhận, nói không chừng cũng phải ra

ngoài xin ăn, đều là người mệnh khổ, không nói hai lời, thứ đồ này ta không cần, ta đi lấy một chút gạo đến đây."

Nói rồi, muốn quay người rời đi.

"Đáng ghét, ở đâu ra lắm lời thế?"

Tuy nhiên, tên ăn mày không còn kiên nhẫn nữa, hắn vô cùng tức giận nói một tiếng, đột nhiên giơ tay, ấn vào vai người đầu bếp.

Người đầu bếp mạnh mẽ quay đầu lại.

Nhìn thấy một đôi mắt phát ra ánh sáng màu xanh.

"Cầm lấy vật này đi vào, đặt vào phòng khách, không cần nói cho bất kỳ ai!"

Tên ăn mày lạnh lùng nói.

Người đều bếp gật đầu lia lịa.

Cầm lấy đèn cổ, giống như thi thể biết đi, đi về phía phòng khách.

Nhìn thấy người đầu bếp dần dần đi ra, tên ăn mày cười lạnh một tiếng.

"Diệp Ninh, chỉ sợ rằng ngươi đến lúc chết cũng không biết bản thân là chết như thế nào!"

Hắn đã sớm nghe ngóng rồi.

Diệp Ninh không có thân thích gì, phòng khách vẫn luôn bỏ trống.

Ngoại trừ người đầu bếp thường ngày quét dọn ra, sẽ không có người nào đi vào.

Hút Hồn Trản này đặt ở trong phòng khách, không nhất định Diệp Ninh có thể phát giác ra

Cho dù phát giác ra, nhìn thấy rồi, cũng chưa chắc coi là chuyện gì.

Tóm lại, nhất định sẽ chết!

Người đầu bếp cầm Hút Hồn Trản, đi vào trong phòng khách.

Bà biết trong phòng khách có một vị cô nương đang ngủ.

Bình thường sẽ không đến làm phiền.

Nhưng lúc này tâm thần bị người khác khống chế, đương nhiên không quan tâm được nhiều như thế, bà đặt Hút Hồn Trản vào phòng khách, sau đó quay người rời đi.

Đúng vào lúc đóng cửa phòng lại, đi được mấy bước, thì bà đột nhiên tỉnh lại.

"Vì sao ta lại là đây?"

"Vừa rồi ta đã làm cái gì?"

"Thật sự là người già, hồ đồ rồi."

Người đầu bếp vỗ vỗ đầu.

Trí nhớ của bản thân đúng là càng ngày càng không tốt rồi.

Bà thở dài một hơi, lắc lắc đầu, quay trở lại phòng của mình nghỉ ngơi.

Không có người nào biết.

Sau khi Hút Hồn Trản được đặt ở phòng khách nửa canh giờ, một luồng ánh sáng màu canh, từ trong bấc đèn từ từ dâng lên.

Cuối cùng, hình thành dáng vẻ một ngọn lửa.

Những hoa văn khắc rỗng hình ác quỷ ở trên Hút Hồn Trản kia, nhất thời xuất hiện xung quanh ngọn lửa, đột nhiên biến thành vô cùng sống động giống như thật.

Một cỗ khí tức quỷ ý, u ám, đáng sợ, đang từ từ ấp ủ.

Mà ngọn lửa có màu xanh kam kia, theo thời gian trôi qua, từng chút từng chút một trở nên nhạt đi…

Từ xanh lam chuyển thành màu trắng.

Ma tu nằm ở trên giường phảng phất như không biết biết gì, vẫn như trước không có bất kỳ động tĩnh gì.

Lúc này, trong phủ Uy Vũ Hầu.

Cả người Khai Quốc Công đầu mồ hôi đứng dậy.

"Thành công rồi!"

Hắn thở hổn hển.

Vưa rồi quá trình mở Hút Hồn Trản ra, đã làm tiêu hao của hắn không ít sức lực.

“Ha ha ha!”

Uy Vũ Hầu cười lớn.

Ánh mắt của hắn cũng phát ra thần sắc đắc ý giống như mọi người, nâng chén lên nói.

“Sau mười hai canh giờ, là có thể nghe được tin tức Diệp Ninh đột ngột qua đời ở nhà, ta muốn người đời biết, đắc tội với ta, sẽ có kết cục như thế nào!”

Uy Vũ Hầu lên tiếng cười, đương nhiên mọi người cũng cười lên. Toàn bộ bầu không khí trong Hầu phủ, tràn ngập vẻ vui mừng.

Chỉ có một người, trầm mặc không nói, trên mặt không có biểu cảm gì.

Người này không phải là ai khác, mà chính là Khai Quốc Công.

Từ khi hắn đầu nhập vào tiên môn đến nay, đều vẫn luôn là dáng vẻ như thế này.

Tuy mỗi lần tụ hội hắn đều đến, nhưng rất ít khi lên tiếng, dường như đang cố ý giảm thấp cảm giác tồn tại của mình.

Nếu như không phải như thế, dựa vào thân phận Khai Quốc Công tôn quý của hắn, hắn nhất định sẽ là người địa vị người đứng đầu.

Ngày thường thì cũng thôi đi.

Hôm nay Khai Quốc Công khiêm tốn như thế, lại thể hiện ra có chút chói mắt, Uy Vũ Hầu hơi híp mắt nói.

Chương 161: Chi viện trong tuyệt cảnh, tuyệt thế cô trung

“Diệp Ninh sắp chết rồi, lẽ nào Công gia không vui sao?”

Khai Quốc Công cụp mắt xuống, lắc đầu nói.

“Đương nhiên không phải, có thể xử lý được tên gian tặc này, trong lòng ta rất vui.”

Hắn nói, trên khuôn mặt miễn cưỡng nở nụ cười.

Uy Vũ Hầu đang muốn nói cái gì.

Đột nhiên có một nha hoàn đi vào, nói một câu ở bên tai của hắn.

Thần sắc của Uy Vũ Hầu thay đổi, cười nói.

“Bản Hầu có lỗi một chút, các vị cứ uống trước.”

Đương nhiên mọi người đồng ý.

Cuối cùng Uy Vũ Hầu còn liếc nhìn Khai Quốc Công một cái, rồi đi theo nha hoàn đến trong tĩnh thất.

Hắn cho tất cả mọi người lui ra, một mình ngồi xuống.

Ở trước mặt hắn, bày một chiếc gương đồng.

Dường như trong gương đồng có sóng nước chảy, một lúc sau, lộ ra khuôn mặt của một nữ tử.

“Cha.”

Nữ tử này chính là con gái của Uy Vũ Hầu.

Tên của nàng là Phương Thanh Tuyết.

Vừa sinh ra đã có dị tượng, từ nhỏ đã thể hiện ra thiên phú kinh người, có được sự ưu ái của tiên môn Quần Ngọc Các, chọn nàng nhập môn.

Bây giờ đã là đệ tử chân truyền của Quần Ngọc Các, tiền đồ tươi sáng.

Uy Vũ Hầu phụ bình nữ quý, tất cả quyền thế và địa vị, đều do nàng mà có.

Vì thế khi hắn nhìn thấy Phương Thanh Tuyết, trong mắt không chỉ có sự thương yêu của phụ thân đối với con gái, mà còn có một tia tôn trọng của phàm nhân đối với tiên nhân.

“Thanh Tuyết, bên sư môn của con có tin tức gì chưa?”

Phương Thanh Tuyết có tính tình lạnh lùng, lúc nói chuyện không có biểu cảm gì, giọng nói có chút lãnh đạm.

“Sư tôn nói rồi, tên Diệp Ninh này không biết trời cao đất dày, vọng tượng muốn cứu rỗi Đại Chu, người này là kẻ điên cuồng… Vì thế, nhất định phải giết hắn!”

Khi nói đến chữ “giết” cuối cùng, trong đôi mắt của Phương Thanh Tuyết hiện lên một ánh sáng lạnh.

“Có phải là Quần Ngọc Các đã phái người đến kinh thành rồi không?”

Uy Vũ Hầu hỏi.

“Cha, người yên tâm, bên phía sư môn con đã nói với mọi người rồi, sẽ giữ cơ hội giết Diệp Ninh lại cho cha, nếu như cha không làm được, sư môn mới ra tay.”

Phương Thanh Tuyết nhẹ nhàng nói.

Trong lời nói của cha con hai người, đã lộ ra không ít thông tin.

Uy Vũ Hầu lộ ra thần sắc vui mừng.

“Chuyện này cảm ơn Thanh Tuyết rồi.”

Phương Thanh Tuyết khẽ gật đầu, nhưng lại khẽ cau mày nói.

“Tiên môn đưa ra phần thưởng, muốn lấy được đầu người của Diệp Ninh, trong lòng cha ham muốn, con có thể hiểu được. Nhưng cha cũng phải lượng sức mà làm, nếu như cuối cùng cha không giết được hắn, vẫn là con mất mặt.”

Nghe thế, Uy Vũ Hầu lập tức nói.

“Cha sao có thể khiến con mất mặt?”

“Con yên tâm, ta đã vô cùng nắm chắc, mười hai canh giờ sau, Diệp Ninh nhất định sẽ chết!”

“Viên Thăng Tiên Đan kia ta lấy chắc rồi!”

Nói đến cuối cùng, trong mắt của Uy Vũ Hầu lộ ra ánh sáng tham lam.

Từ khi hắn sinh ra đến bây giờ, còn chưa bao giờ khát vọng một thứ đồ như thế.

Tiên môn có lệnh, phàm là người nào có thể giết được Diệp Ninh, sẽ có được trọng thưởng.

Trong số những phần thưởng này, thứ khiến Uy Vũ Hầu để ý nhất chính là Thăng Thiên Đan.

Đương nhiên, tác dụng của viên đan dược này không phải là khiến cho con người trở thành tiên, mà là khiến cho phàm nhân phá vỡ giới hạn của bản thân, có được tư chất tu hành.

Từ một người phàm không có gì, có được cơ hội bước vào tiên đạo.

Trong thiên hạ có vô số người muốn có được Thăng Thiên Đan, bọn họ tình nguyện trả bất kỳ cái giá nào.

Đương nhiên Uy Vũ Hầu cũng không ngoại lệ.

Bao nhiêu năm nay, hắn dựa vào con gái, có được sự bảo vệ của tiên môn, tác oai tác phúc.

Chỉ là một Uy Vũ Hầu nho nhỏ, ở kinh thành đã là người không có ai dám chọc vào.

Điều này khiến hắn say mê.

Cũng khiến hắn cảm thấy bi thương.

Bởi vì hắn hiểu rất rõ, người khác có tôn kính, nịnh hót như thế nào, đều không phải bởi vì hắn, mà là con gái của hắn.

Mà hắn, nhìn có vẻ cao quý như thế, nhưng cũng chỉ là một con chó của tiên môn mà thôi.

Trong con mắt của tiên môn, người bình thường có khác biệt rất rõ, có một bức tường vô cùng to lớn, chặn giữa con đường mà người phàm bước vào tiên môn.

Không có tư chất, không thể nào bước vào tiên đạo, ở trong thế giới này, cuối cùng chỉ là một nhân vật nhỏ bé.

Uy Vũ Hầu không có loại khí phách gọi nhật nguyệt đổi trời mới như Đại Chu Thái Tổ, hắn chỉ là muốn bước qua bức tường này, đi vào tiên môn mà thôi.

Dưới cái nhìn của hắn, nếu như có thể bước vào tiên đạo, công minh lợi lộc của người phàm đều là rác rưởi, sẽ không thể khiến hắn động lòng dù chỉ một chút.

Bây giờ, cơ hội đã bày ra ở trước mặt hắn.

Thăng Thiên Đan!

Chỉ cần giết Diệp Ninh, là có thể có được Thăng Thiên Đan!

Tin tức này tiên môn vừa mới quyết định, còn chưa truyền rộng rãi ra ngoài, vì thế Uy Vũ Hầu có được tin tức nội tình trước, quyết định không tiếc bất kỳ giá nào, lợi dụng phe đầu hàng ở kinh thành, hợp mưu hợp sức, cùng nhau mưu sát Diệp Ninh!

Chương 162: Chi viện trong tuyệt cảnh, tuyệt thế cô trung (2)

Một khi thành công, cho dù là tin tức truyền ra ngoài, dẫn đến sự bất mãn của các thế lực khác.

Vậy thì cũng không quan trọng.

Dù sao hắn đã nuốt được đan dược, có tư chất của mình, bước chân vào tiên môn.

Hắn cũng không muốn gia nhập loại tông môn lớn như Quần Ngọc Các, một là người ta coi thường hắn, hai là Quần Ngọc Các chỉ nhận nữ đệ tử.

Hắn cảm thấy, hắn thuận tiện gia nhập một môn phái trung đẳng, là đủ rồi.

Có sự che chở của đệ tử chân truyền Quần Ngọc Các Phương Thanh Tuyết, hắn tuyệt đối sẽ sống rất thoải mái.

Đến lúc đó, sẽ có cuộc sống hạnh phúc.

Phương Thanh Tuyết nhìn bộ dáng điên cuồng của Uy Vũ Hầu, lông mày hơi chau lại.

Từ tận đáy lòng mà nói, nàng đối với Uy Vũ Hầu là không có bất kỳ tình cảm gì, càng không nói đến tôn trọng và yêu thương.

Thậm chí nói, còn có một chút ghét bỏ và khinh thường.

Bởi vì nàng từ nhỏ lớn lên ở Quần Ngọc Các, nàng đối với Uy Vũ Hầu mà nói, chỉ là một công cụ mà thôi.

Loại thứ như tình cảm yêu thương của cha, nàng là không hề cảm nhận được.

Đương nhiên, cũng không cần thiết.

Người tiếp nhận giáo dục của Quần Ngọc Các, từ sớm đã không cho rằng bản thân và loại người phàm như Uy Vũ Hầu là cùng một loại người.

Nàng đã vượt qua khỏi thứ bậc của sinh mệnh.

Người phàm như sâu kiến, loại khái niệm này, đã sớm ăn sâu vào nơi sâu nhất trong tư tưởng của nàng.

Đối với thứ mà Uy Vũ Hầu theo đuổi, nàng là hoàn toàn không nhìn vào trong mắt.

Điều đó chỉ khiến nàng càng có cảm giác ưu việt hơn, cũng càng hiểu rõ nhận được được sự khác biệt giữa bản thân và người phàm.

Vì thế, nếu như Uy Vũ Hầu có thể có được Thăng Thiên Đan bước lên tiên đạo, điều này cũng là điều mà nàng muốn nhìn thấy, ít nhất phụ thân của mình không còn là sâu kiến nữa, khi nàng và ông ấy tiếp xúc, cũng sẽ không ghét bỏ như thế nữa.

“Cơ hội sẽ không đứng nguyên một chỗ đợi cha, cha tự mình nắm bắt đi.”

Phương Thanh Tuyết nói.

“Yên tâm, ta đã để cho Khai Quốc Công ra tay rồi, hắn dùng Hút Hồn Trản, lần này Diệp Ninh không thể nào sống được!”

Uy Vũ Hầu cười toe toét.

“Khai Quốc Công?”

Phương Thanh Tuyết chau mày.

“Tuy người này đầu nhập tiên môn, nhưng mà trong lòng vẫn luôn có gánh nặng, cha hy vọng vào ông ta, đáng tin không?”

Uy Vũ Hầu cười lớn, nói.

“Đương nhiên ta biết tâm tư của Khai Quốc Công, người này đúng thật là kẻ ngốc hạng nhất, nếu như đã gia nhập tiên môn, vì sao vẫn còn có cảm giác có lỗi? Có điều lần này đặt vịt lên kệ rồi, không thể không lấy Hút Hồn Trản ra đối phó với Diệp Ninh, từ nay về sau, hắn sẽ không còn quay đầu được nữa… Đại Chu sẽ không tha thứ cho một người đã hại chết Diệp

Ninh, hắn chỉ có thể thành thành thật thật làm chó cho tiên môn!”

…

Sau bữa tiệc.

Mọi người giải tán.

…

Khai Quốc Công không biết bản thân đã trở thành chủ đề bàn luận của hai cha con Uy Vũ Hầu, ngồi ở trên kiệu, trở về phủ đệ của mình.

Hắn xuống kiệu, nhìn phủ đệ Khai Quốc Công.

Diện tích phủ đệ của phủ Quốc Công rất lớn, nhìn từ cửa ra vào, khí khái phi phàm.

Trên cánh cửa được sơn son thếp vàng, treo tấm biển ghi bốn chữ phủ Khai Quốc Công.

Đây là bốn chữ rồng bay phượng múa, mỗi lần nhìn lên, đều có thể cảm giác được hào khí dâng trào trong lồng ngực, nhiệt huyết phun trào.

Bởi vì bốn chữ này, là Thái Tổ ngự bút viết.

Năm đó đời Khai Quốc Công đầu tiên đi theo Thái Tổ chinh chiến bốn phương, là quân thần, nhưng phần nhiều là huynh đệ.

Thái Tổ không làm việc giết những người đã từng làm việc cho mình, thanh tẩy công thần, ngược lại phong thưởng một lượng lớn, tuyên dương những việc Khai Quốc Công đã làm.

Trên các công thần của Đại Chu, Khai Quốc Công xếp hàng thứ ba, được gọi là công thần lập quốc thứ ba của Đại Chu.

Vinh quang của tổ tiên, con cháu đời sau không thể nào lãng quên.

Khai Quốc Công ngây ngốc đứng đó.

Hắn nhớ lại ngày còn nhỏ của mình, khi biết được câu chuyện của tổ tiên, là kiêu ngạo và tự hào như thế nào.

Hắn đi ra ngoài chơi, bách tính biết hắn là tiểu Quốc Công, đều sẽ dùng ánh mắt tôn trọng nhìn hắn.

Nhưng mà bây giờ…

Hắn nhắm mắt lại.

Cũng không biết là cơn say rượu dâng lên, hay là sự bùng phát của cảm giác tội lỗi.

Thế mà trong lòng hắn lại có chút quặn thắt.

…

“Công gia.”

Một lúc lâu sau, có người nhẹ nhàng gọi.

Hắn đã đứng quá lâu rồi.

Khai Quốc Công hít một hơi thật sâu, hắn nhìn cửa lớn của phủ Khai Quốc Công, nói.

“Dẫn ta đi cửa hông đi.”

Ngày hôm nay, hắn không thể nào yên tâm bước qua dưới tấm biển mà Thái Tổ đích thân ngự bút viết được.

Phủ Quốc Công.

Thư phòng.

Thế mà Khai Quốc Công lại lần nữa đứng ngây người.

Hắn biết ngày hôm nay bản thân đã làm cái gì, cũng biết sau khi bản thân làm chuyện này rồi, sẽ mất đi cái gì.

Nhưng mà, hắn có lựa chọn sao?

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi xông đến đây.

Chương 163: Chi viện trong tuyệt cảnh, tuyệt thế cô trung (3)

Thiếu niên mặc một thân quần áo gọn gàng, trên thắt lưng đeo một miếng ngọc bội cổ, trong tay cầm một thanh kiếm.

“Phụ thân, người đã đi đâu?”

Hắn hùng hùng hổ hổ đi vào, trong mắt tràn ngập thần sắc vội vàng.

“Hỗn xược!”

Tâm tình của Khai Quốc Công rất không tốt, lúc này lại nhận phải kích thích lập tức đập bàn đứng dậy, ngón tay chỉ vào người con trai độc nhất của mình.

“Tại sao muộn thế này con còn chưa đi ngủ, cầm kiếm đến thư phòng của ta, ra thể thống gì?”

Hắn chú ý đến thiếu niên cầm kiếm, càng thêm phẫn nộ.

“Ai cho con động vào thành kiếm Cô Trung này!?”

Kiếm Cô Trung, đó là bội kiếm của đời Khai Quốc Công đầu tiên.

Lúc đầu khi tác chiến, có một lần Thái Tổ rơi vào vòng bao vây.

Khai Quốc Công dùng binh lực với thế yếu, xông vào đất của quận Thất, liên tiếp phá địch gấp mười lần mình, chi viện cho Thái Tổ.

Thái Tổ cảm khái dũng khí, đích thân mở miệng khen.

“Chi viện trong tuyệt cảnh, tuyệt thế cô trung!”

Sau đó, Khai Quốc Công đã đặt tên cho bội kiếm của mình là kiếm Cô Trung.

Kiếm này nổi danh thiên hạ, người đời tán dương sự trung nghĩa của Khai Quốc Công bằng cách ca ngợi thanh kiếm này.

Con cháu đời sau, đều cung phụng thành kiếm này ở trong từ đường.

Nếu không phải là dịp quan trọng, ví dụ như lễ tế.

Bình thường là không có người nào đi đụng vào thanh kiếm này.

Tiểu Công gia bị trách mắng, nhưng hắn không hề ủy khuất, ngược lại đối chọi gay gắt.

“Cha, có phải là cha đã đi phủ Uy Vũ Hầu không?”

Sắc mặt của Khai Quốc Công đại biến.

“Có phải là cha muốn hại Diệp đại nhân!”

Tiểu Công gia lại lần nữa chất vấn.

Sắc mặt của Khai Quốc Công vặn vẹo.

“Chuyện này liên quan gì đến con?”

“Phụ thân, người thật sự muốn hại Diệp đại nhân!?”

Tiểu Công gia rút thanh kiếm ra, sắc bén hỏi.

“Phụ thân, người là Khai Quốc Công!”

“Một mạch Khai Quốc Công của nhà ta, từ trước đến giờ đều chỉ có tướng quân chết trận, mà không có kẻ hèn nhát đầu hàng!”

“Nếu như cha thật sự làm chó cho tiên môn… người mở mắt ra nhìn vào thành kiếm Cô Trung này, người có xứng với anh linh các đời của Mộc gia chúng ta không?”

“Đủ rồi!”

Khai Quốc Công tức giận. Tiếng thét của hắn gần như bao trùm gần nửa phủ Quốc Công.

Thân là phụ thân, thế mà lại bị con trai của mình chỉ trích mắng chửi, đây là tâm tình như thế nào?

Khai Quốc Công giống như một con sư tử tức giận, mỗi một bộ phận trên khuôn mặt hắn đều đang thể hiện sự phẫn nộ của bản thân mình.

“Con là con trai, thế mà lại nói phụ thân của mình như thế, con là muốn tạo phản sao?”

Tiểu Công gia cười lạnh một tiếng, nói.

“Người muốn tạo phản không phải là con, mà là phụ thân người!”

“Cha không chỉ là phụ thân của con, mà còn là gia chủ Mộc gia, Khai Quốc Công của Đại Chu!”

“Thể diện của tổ tiên chúng ta, đều bị người làm mất hết rồi, tương lai ở dưới cửu tuyền, người còn mặt mũi nào đối mặt với liệt tổ liệt tông?”

Bốp!

Khai Quốc Công không thể nhịn thêm được nữa.

Đánh một cái tát thật mạnh vào con trai.

Tiểu Công gia bị đánh bay ra ngoài, xoay mấy vòng trên không trung.

Hắn ngã trên mặt đất, gò má sưng lên, hiện rõ dấu vết ngón tay của cái tát, khóe miệng càng là có máu tươi chảy ra.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Khai Quốc Công không tránh khỏi có chút đau lòng.

Đây là con trai độc nhất của hắn.

Từ nhỏ đến lớn, đều là biểu hiện nghiêm khắc, nhưng trên thực tế lại là vô cùng yêu thương.

Hắn chưa bao giờ ra tay ác như thế.

"Những chuyện này, con đều là biết được từ đâu?"

Khai Quốc Công giấu bàn tay đánh người của mình ra sau lưng, giọng nói run rẩy hỏi.

"Con lục phòng ngủ, tìm được một ngăn bí mật, bên trong có thư từ qua lại của người với đám người Uy Vũ Hầu."

Tiểu Công gia lau lau vết máu ở khóe miệng của mình, trong mắt bốc lên một tầng hơi nước, lạnh lẽo thê lương.

"Con còn ép hỏi thị vệ thiết thân cùng đi với người!"

"Ngày đó khi một mình cha quỳ ở từ đường tự nói một mình, con chính là trốn ở bên ngoài, nghe được rất nhiều thứ."

"Cha cho rằng cha đã che giấu rất tốt sao? Đừng nói người làm con trai ruột của cha như con, cho dù là bách tính ở bên ngoài, bọn họ cũng biết Khai Quốc Công phản bội Đại Chu!"

Một câu nói của tiểu công gia, khiến cho trong lòng Khai Quốc Công càng đau thêm.

Sắc mặt của hắn trở nên hung dữ hơn, hét lên một tiếng sắc bén.

"Ta không có phản bội Đại Chu!"

"Ta chỉ là muốn khiến cho phủ Khai Quốc Công có thể tiếp tục tồn tại!"

"Con biết cái gì? Con cho rằng ta sợ chết sao? Một mạch Khai Quốc Công truyền thừa vạn năm, sao có thể hủy ở trong tay của ta!"

“Mộc Quan Anh! Con thì biết cái gì?”

“Nếu như ta không đồng ý với bọn họ, năm vạn Xích Diệm quân dưới trướng Mộc gia chúng ta sẽ bị xóa sổ toàn bộ!”

“Tất cả những điều ta làm, còn không phải là vì tương lai của con có thể sống tốt hơn sao!”

Sự đau khổ của Khai Quốc Công dồn ép trong lòng bấy lâu này, toàn bộ bộc phát vào lúc này.

Chương 164: Người không xứng là Khai Quốc Công

Hắn chưa từng nghĩ, tất cả những điều mà bản thân làm, đều bị con trai của mình nhìn thấy hết.

Hóa ra cái mà bản thân hắn gọi là che giấu, đều là tự lừa mình lừa người.

Điều này khiến hắn có một loại cảm giác xấu hổ sau khi bị bại lộ.

“Cha không phản bội Đại Chu? Cha nói với con, vì sao cha phải giết Diệp đại nhân!”

Một câu nói của Mộc Quan Anh, khiến cho Khai Quốc Công sững sờ.

“Ta không có muốn giết hắn, là đám người Uy Vũ Hầu ép ta… Nếu như ta không làm theo, bọn họ sẽ không tha cho ta… Nếu như ta đã đầu nhập vào tiên môn, bọn họ sao có thể cho phép ta vừa là rắn vừa là chuột chứ?”

Cánh tay đặt ở phía sau của Khai Quốc Công run rẩy, đến giọng nói cũng bắt đầu có chút trống rỗng.

“Hơn nữa, dựa vào cái gì Diệp Ninh hắn có thể đại biểu cho Đại Chu? Đại Chu là Đại Chu của người thiên hạ, chết một mình hắn, thì có ảnh hưởng gì?”

Mộc Quan Anh bò dậy.

Hắn dùng một loại ánh mắt nhìn người lạ nhìn phụ thân của mình.

“Con không ngờ được, thế mà cha lại lừa mình lừa người đến mức độ này!”

“Đại Chu là Đại Chu của người thiên hạ là không sai, nhưng mà bây giờ người thiên hạ sống cuộc sống như thế nào? Cha biết rất rõ, Đại Chu xuống dốc đến bước đường này đều là vì tiên môn!”

“Mà người lại không có dũng khí chống lại, cha lựa chọn đầu hàng, đồng thời còn rút đao chỉ vào dũng khí dám chống lại, nếu như cái này không phải là phản bội, vậy thì cái gì mới là phản bội?”

Mộc Quan Anh liên tục chất vấn.

Khiến cho Khai Quốc Công không thể trả lời được.

Hắn có thể lừa mình dối người nhất thời, nhưng không thể nào lừa mình dối người cả đời.

Con trai ruột của hắn dùng lời nói trực tiếp nhất, cũng tàn khốc nhất, trực tiếp vạch trần bản chất sự việc.

Điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Con nói đủ chưa?”

Mộc Quan Anh tức giận.

“Chưa!”

Ngón tay hắn chỉ vào Khai Quốc Công, phẫn nộ nói.

“Vừa rồi cha nói phủ Khai Quốc Công truyền thừa vạn năm, không thể hủy ở trong tay cha, nhưng cha có từng nghĩ đến, phủ Khai Quốc Công là từ đâu mà đến?”

“Cha có xứng đáng với tấm bảng mà Thái Tổ Hoàng đế ban cho nhà chúng ta không?”

“Cha xứng đáng với gia quy mà tổ tiên đã dạy cho chúng ta không?”

“Từ xưa đến nay, một mạch Khai Quốc Công, từ nhỏ đã trải qua vô số trận chiến, trải qua mưa gió, cũng từng suy bại, nhưng sẽ vĩnh viễn không bao giờ diệt vong!”

“Bởi vì chiến sĩ chết trận vẫn luôn là dũng sĩ, mà tiếp tục sống tạm bợ thì chỉ có thể là lính đào ngũ!”

“Cha đã bán đứng vinh quang của tổ tiên, phản bội tín điều của gia tộc, bắt đầu từ khoảnh khắc đó, một mạch Khai Quốc Công đã chết rồi.”

Khai Quốc Công nhắm hai mắt lại, trong mắt tràn ngập sự đau khổ.

Mỗi một chữ, đều giống như là một con dao, đâm thẳng vào tim hắn.

“Cha lại nói, làm tất cả những điều này đều là vì con, nhưng cha đã bao giờ hỏi ý kiến của con chưa?”

“Nếu như cha hỏi con, đương nhiên con sẽ nói với cha một câu, con cháu Khai Quốc Công, chết thì có gì đáng sợ!?”

“Nếu như phải dùng phương thức tạm bợ để tiếp tục sống, vậy thì con thà đi chết!”

Mộc Quan Anh đập mạnh vào ngực mình, không biết từ lúc nào nước mắt đã giàn dụa cả mặt.

“Những gì mà cha nói, chẳng qua đều là tìm một lý do mà thôi, khi cha có ý đồ tìm một lý do hợp lý cho sự hèn nhát của mình, thì cha đã thua rồi.”

“Phụ thân, bây giờ quay đầu vẫn còn kịp!”

Đến cuối cùng, Mộc Quan Anh không ngừng khóc thảm.

Hắn có ý đồ dùng cảm xúc của mình, ảnh hưởng đến Khai Quốc Công.

“Không kịp nữa rồi.”

Nhưng Khai Quốc Công lại lắc lắc đầu.

Ông nhìn con trai của mình, chậm rãi nói.

“Ta dùng Hút Hồn Trản, đồng thời đã đặt vào trong nhà Diệp Ninh… Con cũng biết Hút Hồn Trản, đó là một kiện pháp bảo ác độc, Diệp Ninh đã không còn khả năng sống sót nào nữa!”

“Cái gì? Cha dùng Hút Hồn Trản?”

Mộc Quan Anh sững sờ như bị sét đánh, đầu tiên là ngây ra, sau đó liên tục lùi lại hai bước.

“Sao cha có thể dùng Hút Hồn Trản?”

“Thế mà cha lại dùng pháp bảo ác độc như thế để đối phó với Diệp đại nhân, phụ thân, tại sao cha lại có thể ác độc như thế?”

“Nhanh, bây giờ vẫn còn kịp, Hút Hồn Trản cần mười hai canh giờ mới có thể phát động được!”

Hắn nhớ đến cái gì đó, lập tức chạy ra bên ngoài.

“Đứng lại, con muốn đi đâu?”

Khai Quốc Công hỏi.

“Con phải đi báo tin cho Diệp đại nhân!”

Mộc Quan Anh nói.

“Không được đi!”

Khai Quốc Công cau mày lại, hắn đưa tay ra, đột nhiên cánh cửa thư phòng đang mở bất ngờ đóng lại.

Ngón tay điểm một cái, cả người Mộc Quan Anh mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

Hắn đi lên phía trước một bước, đỡ lấy kiếm Cô Trung suýt chút nữa đổ xuống, sau đó đỡ con trai của mình lên trên giường.

Nhìn thấy ánh mắt tràn ngập tức giận của Mộc Quan Anh, Khai Quốc Công thở dài một tiếng nói.

“Con ở đây bình tĩnh một chút đi, mười hai canh giờ sau, ta sẽ thả con ra ngoài.”

Chương 165: Người không xứng là Khai Quốc Công (2)

Nói xong câu này, hắn rời khỏi thư phòng.

Mà Mộc Quan Anh chỉ có thể ngồi ở trên ghế…

Kinh mạch của hắn bị phong bế, không động đậy được, trong mắt tràn ngập gấp gáp, cuối cùng chỉ có thể biến thành tuyệt vọng.

Khai Quốc Công đi đến hoa viên.

Nghĩ đến ánh mắt con trai nhìn mình, trong lòng hắn lại trở nên nhói đau.

Hắn biết.

Sau khi trải qua chuyện này, quan hệ của cha con hai người đã đi lên con đường có vết nứt vô cùng lớn.

Có thể cả đời này đều không thể nào bù đắp được.

Hắn không biết như thế nào.

Nhưng mà hắn đã không còn bất kỳ cách nào nữa.

"Quan Anh, con nói đúng, cha đúng là một tên hèn nhát, là ta đã phản bội vinh quang của tổ tiên, là ta phản bội Đại Chu."

"Khai Quốc Công chỉ có thể đội trời đạp đất, mà không thể nào nhân nhượng vì lợi ích."

"Con dũng cảm hơn ta, con thích hợp làm Khai Quốc Công hơn ta!"

Khai Quốc Công cười khổ một tiếng, khóe mắt cũng có giọt nước mắt rơi xuống.

"Nhưng mà ta đã lên thuyền tặc rồi, ta còn có thể có cách nào nữa?"

"Khi ta bước lên trên con thuyền này, ta đã không thể nào lùi bước được nữa."

"Diệp Ninh, xin lỗi, là ta hại ngươi, nhưng ta hi vọng ngươi có thể tiếp tục sống."

Khai Quốc Công lẩm bẩm nói.

Hắn nhìn lên bầu trời đầy sao, trong lòng nảy ra một suy nghĩ.

Cứ để ông trời đưa ra quyết định này đi, nếu như lần này Diệp Ninh có thể tiếp tục sống, vậy thì ta sẽ cho thiên hạ một lời giải thích.

…

Diệp Ninh không biết bản thân đã trở thành trọng điểm tranh luận của đôi cha con.

Hắn càng không biết trong phòng khách nhà mình có một thứ đồ hại hắn mất mạng.

Đương nhiên, nếu như biết, có lẽ hắn sẽ rất vui mừng, mà không phải là sợ hãi.

Đáng tiếc là, hắn không biết.

Thậm chí hắn đến phòng khách còn không đi.

Không sai.

Diệp Ninh đã quên mất ma tu mà mình đưa về.

Việc ở Viện giám sát quá bận, tiêu hao quá nhiều sức lực của hắn.

Hơn nữa, vốn dĩ hắn đối với ma tu đó cũng không quá quan tâm, để nàng ta ở lại trong nhà, thật ra cũng chỉ là ý nghĩ nông nổi nhất thời.

Không phải nói nàng ta là nhân vật nguy hiểm sao?

Vậy thì vừa hay.

Để ở bên người nói không chừng không biết lúc nào sẽ lấy đi tính mạng của hắn.

Nhưng mà lâu như thế rồi, ma tu cũng không có chút động tĩnh nào.

Đương nhiên, người khác có thể sẽ không quên.

Ví dụ như tiểu cô nương câm điếc.

Nàng vẫn luôn nhớ chuyện ma tu ở phòng khách.

Nhưng nàng ta chính là không tỉnh.

Cũng không đi cố ý quan tâm.

Tốt nhất là khiến cho nữ nhân đó lặng lẽ chết ở đó.

Không sai, tiểu cô nương câm điếc chính là bá đạo như thế.

Nàng vẫn luôn cảm thấy Diệp Ninh đưa ma tu về nhà, ngoại trừ nhìn trúng nhan sắc của đối phương ra, thì không hề có giải thích gì hợp lý nữa.

Nếu như không phải kiêng dè chuyện Diệp Ninh sẽ bất mãn.

Dựa theo bản ý của nàng, là muốn trực tiếp giết chết ma tu.

Mặc dù Diệp Ninh từng nói sức mạnh không chia tốt xấu, chỉ nhìn người sử dụng sức mạnh.

Nhưng xuất phát từ tư tưởng truyền thống, người của ma tu vẫn là có nguy hiểm.

Mà trách nhiệm của nàng, chính là loại trừ nguy hiểm đối với Diệp Ninh.

Trong phòng khách.

Ánh sáng của Hút Hồn Trản đã biến thành màu trắng nhạt.

Tuy là ngọn đèn, nhưng lại không có một chút nhiệt độ nào.

Thay vào đó, lại tỏa ra khí lạnh vô tận.

Từng sợi khí tức nguyền rủa màu xám, màu đen, từ trong bấc đèn chậm rãi tản ra.

Truyền rộng ra khắp toàn bộ Diệp trạch.

Khi cỗ khí tức này khoách tán ra một mức độ nào đó, Diệp trạch sẽ biến thành một mảnh đất chết.

Phàm là bất cứ ai bước vào nơi nào, nhất định sẽ chết.

Nhưng tình huống trước mắt, dường như có chút vấn đề.

Hút Hồn Trản khuếch tán ra sức mạnh nguyền rủa, đồng thời không bao phủ dày đặc Diệp trạch giống như dự đoán, mà lại bị một cỗ sức mạnh vô hình hút vào, lao thẳng về phía đầu giường…

Ma nữ tuyệt mỹ chẹp chẹp miệng.

Giống như là ăn được một món ăn mỹ vị nào đó.

Ở trong mắt của người quan tâm, mười hai canh giờ là khoảng thời gian rất dài. Bọn họ đã không thể chờ đợi được mong nhanh đến sau mười hai canh giờ, khi tin tức Diệp Ninh chết truyền đến, đương nhiên bọn họ sẽ vô cùng vui mừng.

Có thể tưởng tượng được.

Một khi hắn chết, nhất định sẽ là chuyện lớn chấn động kinh thành.

Có lẽ sẽ có rất nhiều người đọc sách khóc đau đớn đi?

Có lẽ lão bách tính sẽ sụp đổ đúng không?

Rất tốt.

Khóc đau đớn cũng được, sụp đổ cũng thế, những thứ này đều là điều bọn họ muốn nhìn thấy.

Bọn họ muốn để cho thế nhân tận mắt nhìn thấy, kết cục của kẻ không biết điều.

Đại Chu đã được định trước là sẽ diệt vong.

Diệp Ninh muốn cứu vãn thiên hạ này, chẳng qua là người nằm mơ nói mộng mà thôi!

Sắp rồi.

Khoảnh khắc đó sắp đến rồi.

Tiếp theo đây chỉ cần đợi một chút nữa.

Nhưng sự chờ đợi của bọn họ đối với Diệp Ninh không đáng một đồng.

Hắn lại phải đến Viện giám sát làm người làm công rồi.

Chương 166: Cái gì gọi là kinh hỉ

Loại cảm giác quen thuộc đó lại trở lại rồi.

Kiếp trước hắn hưởng thụ phúc báo, đời này lại biến thành người làm công ăn lương.

Chỉ là hắn không hiểu, rõ ràng bản thân là lão đại của Viện giám sát, vì sao bản thân lại phải phiền phức như thế?

"Đều trách cái gương rách nát này!"

Diệp Ninh nghiến răng nghiến lợi.

Vốn dĩ, Vấn Tâm kính có thể một mình làm việc.

Đặt nó ở Viện giám sát, lúc cần thiết, đương nhiên có thể khảo nghiệm lòng người.

Nhưng cái gương này nhất định phải đến trên người Diệp Ninh.

Nó rời khỏi Giám Chính đời trước đã là hơn ngàn năm trước rồi, vô cùng đói khát, chính khí cuồn cuộn trên người Diệp Ninh vô cùng có sức hút với nó.

Trước khi chưa hút đủ, nó sẽ không rời đi.

Nói đến chuyện này, thật ra Diệp Ninh cũng cũng không phản đối.

Nếu như nó có thể hút hết chính khí cuồn cuộn của hắn, vậy thì hắn cảm ơn tám đời tổ tông nó.

Nhưng vấn đề là cái gương rách nát này hút nhiều, chính khí cuồn cuộn cũng sinh ra nhiều.

Có trời mới biết Diệp Ninh đã trúng cái tà gì, chính khí cuồn cuộn tản mát trong trời đất, giống như là phát điên xông vào trong cơ thể của hắn.

Hắn cảm giác bản thân càng ngày càng mạnh rồi.

Thậm chí mạnh mẽ đến mức khiến cho hắn cảm thấy bất an.

Chắc không phải là ta đã vô địch ở thế giới này rồi, mà còn chưa chết thành công đó chứ?

Trong đầu hắn xuất hiện một suy nghĩ đáng sợ.

Sau đó nhanh chóng lắc lắc đầu.

Chuyện này không thể nào!

Hắn đến Viện giám sát.

Giống như là một công cụ hình người tê dại lấy Vấn Tâm kính ra.

Thái Hướng Cao nói với hắn, đây là lần cuối cùng rồi.

Viện giám sát đã chọn được đủ người rồi.

Trong thời gian ngắn, bên phía kinh thành sẽ không tuyển người nữa.

Tương lai nếu như tiếp tục tuyển, nhất định là Viện giám sát muốn mở rộng phân bộ, nhưng điều đó còn rất xa.

Trong lòng mọi người đều biết rõ, nếu như không có đại trận ở kinh thành bảo vệ, công việc phục sinh của Viện giám sát tuyệt đối không thể nào tiến triển thuận lợi như thế.

“Diệp huynh, đây là nhóm người cuối cùng rồi, là lễ vật mà chúng ta tặng cho huynh!”

Thái Hướng Cao cười rất thần bí

“Lễ vật?”

Diệp Ninh có chút bất an.

Hắn dần dần phát hiện, tuy Thái Hướng Cao không có thực lực gì, nhưng mà có bộ não rất tốt, sẽ luôn nghĩ ra một số chủ ý xấu.

Quả nhiên như thế, Thái Hướng Cao cười hắc hắc, nói.

"Người tuyển lần này, không phải là tự mình báo danh đến, mà là chúng ta chiêu mộ đến."

"Chiêu mộ?"

"Không sai, mấy ngày trước chúng ta đã thương lượng, nghĩ rõ một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Tất cả những người bị lưu đày đến Viện giám sát, đều là cánh tay của triều đình, hoặc là chính trực, hoặc là năng lực, đều vượt xa người khác, nếu đã như thế, vậy thì những người bạn lúc trước của những người này, nhất định cũng là phẩm hạnh cao thượng, năng lực xuất chúng… Chính là có cái gọi rồng không sống chung với rắn, kẻ sĩ chính trực sẽ không không kết bạn với kẻ gian thần tiểu nhân."

"Vì thế?"

"Vì thế chúng ta lấy danh nghĩa Viện giám sát, phát lệnh chiêu mộ đi các nơi, triệu tập những người trung nghĩa mà chúng ta biết, vẫn còn đang lưu lạc ở các nơi đến đây, trao tặng quan chức cho bọn họ."

"Tại sao chuyện này ta không biết gì?"

"Chúng ta muốn cho đại nhân một bất ngờ!"

Thái Hướng Cao xoa hai tay vào nhau, một bộ dáng chờ đợi được khen.

Diệp Ninh: "…"

Bất ngờ?

Giải thích cho ta một chút, cái gì gọi là bất ngờ?

Ta còn đúng thật là cảm ơn ngươi đó!

Không có gì nghi ngờ nữa, cảm giác an toàn lại tăng thêm một tầng.

Diệp Ninh đen mặt, đi về phía trước xem nhóm người cuối cùng.

Vừa nhìn thấy, quả nhiên đã nhìn ra khác biệt.

Đám người cuối cùng được chiêu mộ đến, trên người đều có một cỗ khí chất rất đặc biệt.

Nói thế nào đây.

Những người này có dáng vẻ khác nhau, có già có trẻ, phần lớn đều nhìn có vẻ rất xuống dốc.

Có người là thư sinh nghèo kiết xác, có người rối bù bẩn thỉu, thậm chí có người còn vừa mới từ trong nhà lao đi ra, vẫn còn đang mặc quần áo tù nhân…

Nhưng trong mắt mỗi một người bọn họ đều có ánh sáng.

Loại ánh sáng và dự ngưỡng mộ đơn thuần đối với Viện giám sát này, dựa vào niềm nhiệt huyết này muốn gia nhập vào tạo nên sự khác biệt giữa họ.

Đây là ánh sáng của việc sau khi trải qua mưa gió, vẫn như trước có thể kiên trì với ước mơ của mình.

Bọn họ đã nhận đủ đau khổ, có lẽ cũng đã từng tuyệt vọng, nhưng bây giờ một đạo điều lệnh của Viện giám sát, khiến cho nhiệt huyết của bọn họ lại lần nữa được thắp lên.

Dáng vẻ này, Diệp Ninh rất quen thuộc.

Lúc đó đám người Ngụy Văn Thông cũng chính là như thế?

Mà trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Ninh của bọn họ, cũng có một loại thần sắc cuồng nhiệt.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Diệp Ninh là khả năng duy nhất để cho bọn họ thực hiện được mơ ước của mình.

Loại ánh mắt nóng bỏng này, là thứ Diệp Ninh không muốn nhìn thấy nhất.

Chương 167: Cái gì gọi là kinh hỉ (2)

Bởi vì hắn rất sợ cô phụ những người bởi vì hắn mà tràn đầy nhiệt huyết.

“Đi đi.”

Diệp Ninh phất tay, Vấn Tâm kính bay ra.

Tất cả mọi người bình tĩnh đối mặt.

Một lúc sau, Vấn Tâm kính quay trở về.

Những người có mặt ở đây, không có người nào bị loại.

“Chúc mừng đại nhân, chúc mừng đại nhân, có những người này gia nhập, các ti của Viện giám sát cũng xem như ổn định rồi!”

Thái Hướng Cao chắp tay nói.

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, Viện giám sát sẽ xứng đáng với danh xưng anh tài hội tụ!”

…

Đám người đến cuois cùng, sẽ là cốt cán trung tâm của Viện giám sát.

Bọn họ trải qua khảo nghiệm phẩm cách, lại có kinh nghiệm trị chính phong phú, đây là điều vô cùng đáng quý.

Mà những người đến lúc trước, rõ ràng là vẫn còn phải rèn giũa.

Bây giờ tổng bộ Viện giám sát ở kinh thành, đại khái có khoảng ba ngàn người.

Viện giám sát lớn như thế, cuối cũng có cảnh tượng người đến người đi.

Mà không còn là dáng vẻ trống rỗng, tồi tàn mèo lớn mèo nhỏ chỉ có ba con như lúc trước nữa.

Có điều, những thành viên cốt cán từ xa đến không hề trực tiếp gia nhập công việc.

Bọn họ có thời gian một ngày để thích ứng, bố trí ổn thỏa cho người nhà, làm quen với quy củ, điều lệnh của Viện giám sát.

Trương Thừa Tông đã thay sang quan phục màu đen của Viện giám sát, hắn đi trong viện được lát đá xanh, hít thở bầu không khí không được coi là tươi mới, nhưng trong lòng lại có vui vẻ mà trước giờ chưa từng có.

Tuy là lần đầu tiên đến đây, nhưng mà hắn lại có cảm giác bản thân về nhà rồi.

Người ở đây, công việc ở đây, còn có hoàn cảnh ở đây, đều khiến cho hắn cảm thấy đúng vị rồi.

Đây là nơi mơ ước lâu này của hắn.

Nếu như bóng tối bao trùm kinh thành, vậy thì bầu trời của Viện giám sát cũng nhất định sẽ tràn ngập ánh sáng.

Ở bên cạnh hắn, một trái một phải, có hai người đi theo.

Đây là hai người bạn hắn mới làm quen, cũng là đồng liêu cùng làm việc trong tương lai của hắn.

Ngừi ở bên trái nhìn có chút lớn tuổi, đầu tóc bạc trắng dài tới thắt lưng, rối tung rối mù, cũng không biết đã bao nhiêu lâu rồi không sửa soạn.

Cổ tay, cổ chân, cổ của hắn, đều có những dấu vết hắn rất mới, đây là dấu vết của xiềng xích.

Ở quá khứ hắn là một tù nhân.

“Ta ngồi ngây người trong lao ngục mười một năm, vốn dĩ cho rằng sẽ có sống đến hết đời như thế, chưa bao giờ tưởng tượng được thế mà còn có một ngày được nhìn thấy ánh sáng một lần nữa, hơn nữa còn tận mắt nhìn thấy Viện giám sát xuất hiện trở lại… Tất cả những điều này, thật sự giống như là đang nằm mơ vậy.”

Hắn thì thầm nói.

“Đây chính là khổ tận cam lai, những nỗi khổ mà lúc trước Bạch huynh phải nhận đã qua rồi, tương lai vẫn là phải nhìn về phía trước.”

Trương Thừa Tông cười an ủi.

Người này tên là Bạch Hằng Đạo, nhìn có vẻ lớn tuổi, nhưng trên thực tế so với Trương Thừa Tông chỉ lớn hơn mười hai tuổi mà thôi.

Chỉ là cuộc sống ở trong lao ngục quá lâu, tiêu hao quá nhiều tâm thần của hắn, khiến cho hắn nhìn trông có chút già nua.

Trải nghiệm của người này tượng tự với Trương Thừa Tông, đều là bởi vì chấp pháp vô tư, đắc tội với thế gia bản địa, cuối cùng bị hãm hại, gán lên một cái tội danh rồi ném vào trong lao ngục.

“Các ngươi nhìn tấm bia này.”

Lúc này, nam tử ở bên phải nói.

Khuôn mặt hắn đầu vẻ mưa gió, chỉ có một cánh tay trái, tay áo bên phải trống rỗng rủ xuống.

Đây là một người tàn tật, nhưng mà phần eo vẫn như trước thẳng đứng, suốt trên đường đi rất ít khi lên tiếng, rất ít có biểu cảm, nhưng lúc này lại đứng yên không đi về phía trước, nhìn về tấm bia đá trước mắt giống như nhìn thấy bảo vật.

Tấm bia đá này rõ ràng là mới được lập.

Bên trên viết mấy chữ.

“Tiền lương của quan chức chính là nước mắt của nhân dân.”

“Người dân ở bên dưới thì dễ ngược đãi, ông trời khó lừa dối!”

Bạch Hằng Đạo và Trương Thừa Tông nhìn kỹ hơn, cũng sửng sốt.

Một cỗ chấn động dời núi lấp biển, điên cuồng dung nhập vào trái tim bọn họ, khiến cho mỗi một tế bào trong cơ thể của bọn họ, đều đang hưng phấn, điên cuồng.

“Tiền lương của quan chức chính là nước mắt của nhân dân.”

“Người dân ở bên dưới thì dễ ngược đãi, ông trời khó lừa dối!”

Bọn họ bất giác thì thầm đọc lại.

Càng đọc, khóe mắt càng ướt hơn.

Một cỗ uất ức tích lũy trong lòng bấy lâu này, dường như cũng muốn thuận theo nước mắt phát tiết ra ngoài.

Bởi vì những gì bọn họ trải qua đủ nhiều rồi.

Nhìn quen tham quan ô lại, nhìn quen bách tính cơ khổ, lại kết hợp thêm khổ nạn của bản thân, khi bọn họ nhìn thấy hai hàng chữ này, loại chấn động đó là điều người bình thường khó mà hiểu được.

Chỉ hai hàng chữ ngắn ngủi, đã viết hết ra toàn bộ sự kiên trì cả bọn họ mấy năm nay.

“Người làm quan, nên lấy hai dòng chữ này làm giới điều, nhớ kỹ Người dân ở bên dưới thì dễ ngược đãi, ông trời khó lừa dối!”

Bạch Hằng Đạo lẩm bẩm nói.

Chương 168: Cái gì gọi là kinh hỉ (3)

“Đây là ai viết vậy?”

Trương Thừa Tông hít một hơi thật sâu, hỏi.

“Đây là Giám Chính đại nhân viết.”

Người nam tử chỉ có một cánh tay chỉ vào một ký tự nhỏ ở góc bên phải của tấm bia.

“Hai người nhìn đi, chỗ này viết rất rõ ràng, đây là lần đầu tiên của Giám Chính đại nhân đến Viện giám sát, nhìn thấy nơi này chướng khí mù mịt, khắp nơi đều là những cái xác không hồn, mười sáu chữ này dẫn đến sự cộng minh của tàn niệm Giám Chính, giống như cỏ khô gặp gió mùa xuân, cũng đánh thức ý chí chiến đấu của mọi người.”

Rất rõ ràng, Diệp Ninh sẽ không rảnh rỗi không có việc gì làm mà đi khắc bia.

Đây là Thái Hướng Cao viết.

Hắn cho rằng cần tuyên truyền những chuyện Diệp Ninh đã làm.

Ít nhất thì người của Viện giám sát phải biết, đồng thời phải tự hào về điều đó.

“Ở đây còn có một tấm bia nữa.”

Trương Thừa Tông lại có phát hiện.

“Là một bài thơ, là “ông lão bán than” mà Giám Chính đại nhân viết.”

“Ở đây cũng có một bài thơ, có điều chỉ có một nửa, cũng sẽ có lúc đạp gió rẽ sóng, cánh buồn treo thẳng đi ra khơi…ấy?

Hai người nhìn phần đề chữ này, Giám Chính Đại nhân còn có bút danh Diệp Bán Thủ sao?"

"Đây còn có trích dẫn lời nói của Diệp đại nhân…"

Mấy người giống như là Lưu lão lão đi đến đại quan viên.

Đúng thật là mở mang tầm mắt.

Đây đều là những bài thơ hoặc là câu nói mà đích thân Giám Chính đại nhân nói hoặc là viết, mỗi một thứ đều có thể truyền thừa thiên cổ, đều có thể khiến cho mọi người suy nghĩ.

Người bình thường có thể nói ra một câu như thế này, đã là rất hiếm.

Nhưng Diệp Ninh thì sao?

Giống như là rau cải trắng vậy, chỉ một lúc đã viết ra được nhiều như thế.

"Bách tính ở kinh thành đều nói, Giám Chính giống như là thánh hiền thời cổ chuyển thế, bây giờ ta đã có chút tin rồi."

"Cho dù không phải là thánh hiền chuyển thế, sự tài hoa, phẩm cách của Giám Chính, cũng có thể được coi là người đứng đầu thiên hạ rồi."

"Đáng tiếc, Nho đạo đứt đoạn, nếu không thì bây giờ Giám Chính nhất định đã trở thành đại Nho, tương lai cho dù là trở thành Bán Thánh, Á Thánh, thậm chí là Thánh Nhân, ta cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái."

Nói như thế này đi, sau khi nhìn thấy những tấm bia này.

Hình tượng cao lớn của Diệp Ninh ở trong mắt bọn họ, trong chớp mắt đã cao hơn gấp vô số lần.

Nếu như có có một bảng thuộc tính, nhất định có thể nhìn thấy được, sự sùng bái của mỗi người bọn họ đối với Diệp Ninh đã đầy rồi.

"Có thể gia nhập Viện giám sát, có lẽ là may mắn lớn nhất cuộc đời này của ta!"

"Nếu như có người có thể cứu được Đại Chu, ta cho rằng chỉ có Giám Chính đại nhân!"

"Ta tình nguyện vì Giám Chính mà chết!"

Càng ngày càng có nhiều người nhìn thấy bia đá.

Sau đó từng người từng người một hóa thân thành fan não tàn của Diệp Ninh.

Ánh mắt bọn họ nhìn Diệp Ninh, khiến cho cả người Diệp Ninh đều cảm thấy khó chịu.

Hắn cảm thấy bản thân mình không nên đi ở trong nhân gian.

Mà có lẽ nên được cung phụn ở miếu thần.

Diệp Ninh có chút không chịu được.

Hắn chuồn đi chỗ khác.

Dù sao chuyện của mình cũng làm xong rồi, còn không bằng quay trở về một chút.

Nói ra hình như ở trong nhà còn có một ma tu.

Rất hiếm thấy, cuối cùng hắn cũng nhớ ra còn có một chuyện này nữa.

Diệp Ninh và tiểu cô nương câm điếc đi vào trong viện tử.

Nhưng lại không biết, ở trong bóng tối có rất nhiều ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào hắn.

“Diệp Ninh trở về rồi!”

Tin tức truyền đến phủ Uy Vũ Hầu.

“Sắp đến mười hai canh giờ rồi, ta nhìn xem lần này hắn chết như thế nào!”

Uy Vũ Hầu hưng phấn đến phát run.

Hắn chỉ cảm thấy, khoảng cách hắn chạm được đến Thăng Thiên Đan càng ngày càng gần rồi.

Những người có mặt ở đây, cũng đều vô cùng hưng phấn.

Chỉ có thiếu duy nhất Khai Quốc Công.

Bởi vì hắn căn bản không đến đây.

Vị trí để trống.

“Vì sao hôm nay Khai Quốc Công không đến, sẽ không xảy ra sai sót gì chứ?”

Có người lo lắng.

“Sẽ không!” Uy Vũ Hầu cười lạnh một tiếng, nói: “Hắn chỉ là làm kỹ nữ nhưng lại muốn lập đền thờ, nhất thời khó chấp nhận mà thôi… Nhng ta hiểu hắn, hắn không có gan phản bội chúng ta.”

“Đợi đi”

“Mười hai canh giờ vừa đến, Diệp Ninh chắc chắn sẽ chết.”

Đương nhiên Diệp Ninh không biết, có một đám người, đang mở to mắt đợi mười hai canh giờ đến. Nhưng hắn rất phối hợp.

Hắn không dự định đi ra ngoài.

“Cho dù là lừa của đội sản xuất cũng nên nghỉ ngơi, ta đã làm việc liên tiếp mấy ngày rồi.”

Diệp Ninh xắn tay áo, đi vào nhà bếp.

Kiếp trước là một thanh niên độc lập từ sớm, hắn biết nấu cơm.

Không nói có biết bao nhiêu lợi hại, nhưng tuyệt đối cũng là trình độ cấp trung.

Đời này sau khi xuyên không, hắn rất không thích ứng với thức ăn ở đây.

Bởi vì hắn cảm thấy cơm của người của thế giới này thật sự là quá khó ăn rồi!

Lúc trước Diệp Ninh có thể không để ý.

Chương 169: Hắn ăn là bữa cơm chém đầu… đi?

Bởi vì hắn cảm thấy bản thân lúc nào cũng có thể sẽ chết, đến lúc đó trực tiếp bay thẳng lên trời, cũng không cần thiết phải ăn đồ ăn nữa.

Nhưng mà bây giờ, hắn bi ai phát hiện, chuyến bay của hắn muộn một chút rồi, có thể sẽ phải ở lại thế giới này thêm một đoạn thời gian nữa.

Vì thế hắn không thể nào nhịn được nữa.

Trời không sinh Diệp Ninh hắn, con đường nấu ăn của Đại Chu sẽ mãi chìm trong bóng tối!

May mắn là thế giới này không thiếu bất kỳ nguyên liệu nào, chính là chưa được phát triển mà thôi, Diệp Ninh dùng các loại điều chế màu mè, làm một bàn thức ăn.

Cái gì mà chân giò hầm, thịt kho tàu…

Dù sao thì đầu bếp nhìn đến chóng mặt rồi.

Ánh mắt của bà nhìn Diệp Ninh giống như là nhìn thấy thần linh vậy.

Nấu cơm, thế mà còn có nhiều kiến thức như thế?

Không hổ là chủ tử, chính là lợi hại.

“Báo, Diệp Ninh đang nấu cơm!”

Phủ Uy Vũ Hầu lúc nào cũng để ý đến động thái của Diệp trạch.

Lập tức có người đến báo cáo.

“Nấu cơm?’

Uy Vũ Hầu có chút hoài nghi đôi tai của mình.

“Ngươi là nói Diệp Ninh đang tự mình nấu cơm?

Thám tử gật đầu, tiếp đó nuốt nuốt nước miếng.

“Đúng thế, hơn nữa có lẽ rất ngon, hương thơm tràn ngập khắp sân, khứu giác của ta nhanh nhạy, nên đã ngửi được.”

Sắc mặt Uy Vũ Hầu tối sầm.

“Tiếp tục thăm dò.”

Thám tử lui xuống.

Mọi người cười lạnh.

“Tên họ Diệp này vẫn còn có loại tâm trạng thoải mái, nhưng hắn không biết, hắn có mạng nấu cơm, nhưng e rằng không còn mạng để ăn rồi!”

Uy Vũ Hầu nhìn thời gian, mười hai canh giờ sắp đến rồi, lập tức hắn nở nụ cười âm trầm.

“Đáng tiếc cho một bàn thức ăn ngon này.”

…

Diệp trạch.

Diệp Ninh nhìn một bàn thức ăn ngon, có một loại kích động muốn khóc.

Ta quá khó rồi!

Ai có thể hiểu được sự bi thương của một người thanh niên ăn quen món ăn ở hiện đại quay về thời cổ đại, ngày ngày đều ăn những món ăn khó có thể vào miệng đó chứ.

Nếu như sớm biết bản thân khó chết như thế, hắn đã sớm làm một bữa từ lâu rồi.

Điều này không trách hắn.

Chỉ trách con chó đâm sau lưng quá nhiều rồi.

“Học được chưa?”

Hắn hỏi đầu bếp.

Đầu bếp gật đầu giống như gà mỏ thóc.

Diệp Ninh thở phào một hơi, rất tốt, ít nhất sau này ăn cơm là không có vấn đề gì nữa.

“Bắt đầu ăn thôi!”

Diệp Ninh lên tiếng ra lệnh.

Là một người hiện đại, hắn rất thích dáng vẻ cả nhà vui vẻ hòa thuận ăn cơm với nhau.

Đáng tiếc, người đầu bếp và Hoàng lão đầu tuân thủ quy tắc, cầm bát, đứng gắp thức ăn.

Bọn họ không dám ngồi cùng bàn.

Cảm thấy như thế sẽ làm mất thể diện của chủ nhân.

Diệp Ninh nói mấy lần, hai người đều coi như gió thổi qua tai.

Vì thế hắn chỉ có thể cùng ăn với tiểu cô nương câm điếc.

Hắn coi tiểu cô nương câm điếc là muội muội, mà không phải là nha hoàn.

Tiểu cô nương câm điếc không phải là một người hay có cảm giác thèm ăn, nhưng khi nàng ăn miếng thịt kho tàu đầu tiên,

thế mà lại cảm thấy có một loại hương vị trước giờ chưa từng có đang lan tràn trong miệng.

“Ngon!”

Đôi mắt của nàng phát sáng.

Rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi, đang là lúc thích ăn.

Cảm giác thèm ăn của nàng hoàn toàn bị kích thích rồi.

…

“Báo, Diệp Ninh đang ăn cơm!”

“Hắn còn chưa chết?”

“Chưa chết! Vẫn luôn đang ăn, còn ăn rất ngon!”

“Dựa vào cái gì?”

Uy Vũ Hầu nghe được tin tức hồi báo của thám tử, tức đến lửa giận hừng hực.

Hắn một cước đá lật ngược cái bàn ở trước mặt lên.

Trong mắt lửa giận hừng hực, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Ta còn chưa ăn, ngược lại hắn ăn đến là thoải mái!”

Nói xong, ý thức được trọng điểm của mình sai rồi.

Hắn nhìn thời gian, cả mặt đều là thần sắc khó có thể tin.

“Mười hai canh giờ đến rồi, vì sao hắn còn chưa chết?”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Không có người nào đưa ra được câu trả lời.

Một lúc lâu sau, mới có một người của thế gia cẩn thận từng chút một nói.

“Lẽ nào là Hút Hồn Trản đã quá lâu không sử dụng, vì thế có chút chậm trễ?”

Mọi người lần lượt gật đầu.

“Đợi thêm một chút.”

“Để cho hắn ăn xong bữa cơm này, đây là bữa cơm chém đầu!”

“Hắn nhất định sẽ chết, không có gì để thương lượng!”

Mọi người đều cảm thấy Hút Hồn Trản không thể nào không giết được một Diệp Ninh nho nhỏ.

Vì để kích hoạt kiện pháp bảo tuyệt đối ác độc này, mỗi một nhà bọn họ đều bỏ ra một số lượng lớn linh thạch.

Đừng nói là một văn nhân như Diệp Ninh, cho dù là Chân Nhân, cho dù là tu sĩ ở phía trên Chân Nhân là Thiên Mệnh Cảnh, khi Hút Hồn Trản bùng nổ, cũng nhất định sẽ chết!

Uy Vũ Hầu yên tĩnh lại.

Nếu như là như thế, vậy thì chỉ có thể đợi rồi.

Nhưng trong lòng hắn đã không còn tự tin nữa.

Hắn có một loại dự cảm rất không tốt.

Chắc không phải lần này, vẫn còn có thể lật xe đó chứ?

Hắn ăn bữa cơm này là bữa cơm chém đầu… đúng không?

…

Chương 170: Hắn ăn là bữa cơm chém đầu… đi? (2)

Diệp trạch.

Khi một nhà Diệp Ninh ăn cơm.

Trong phòng khách.

Ngọn lửa màu trắng lập lòe của Hút Hồn Trản.

Càng ngày càng yếu đi, lúc nào cũng có khả năng tắt.

Cuối cùng, có lẽ là bị một cơn gió thổi ảnh hưởng, hoặc có lẽ căn bản chính là như thế.

Ngọn lửa rung rinh một hồi, sau đó tắt vụt.

Vào khoảnh khắc ngọn lửa tắt đi, một luồng khí tức màu đen, mang theo cỗ hương vị hôi thối nồng đậm, lan tỏa ra bốn phía xung quanh.

Lần này không phải là lời nguyền nữa.

Mà là khí tức hủy diệt chân chính.

Lúc trước Hút Hồn Trản không ngừng khuếch tán lời nguyền, lời nguyền giống như là thuốc súng vậy, tràn ngập toàn bộ Diệp trạch này.

Mà khí tức hủy diệt là vật dẫn đốt cháy thuốc súng.

Hoàn toàn dẫn bạo lời nguyền lúc trước, khiến cho nơi này biến thành vùng đất chết.

Nhưng…

Khí tức nguyền rủa lúc trước không hề khuếch tán ra ngoài.

Đừng nói là tràn ngập Diệp trạch, đến cửa của phòng khách cũng đều chưa đi ra, ma tu vẫn còn đang hôn mê, theo bản năng hấp thu toàn bộ năng lượng có lợi đối với nàng ta để hồi phục thân thể.

Rất không may.

Ma tu là người trong nghề chuyên dùng lời nguyền.

Mà vị này, càng là tinh thông các loại pháp thuật nguyền rủa.

Khí tức nguyền rủa Hút Hồn Trản khuếch tán ra, toàn bộ biến thành nguồn dinh dưỡng của nàng ta, bị nàng ta không hề khách khí gì hấp thu, chuyển hóa thành sức mạnh của mình.

Nàng ta đã quen với quá trình này.

Sau đó khí tức nguyền rủa bị nàng ta hút sạch giống như chuyện này là điều đương nhiên.

Cuối cùng khí tức hủy diệt bùng nổ, nàng ta vẫn như trước theo bản năng mà hấp thụ.

Chính vào lúc sắp đến bên người, nàng ta bất ngờ tỉnh dậy.

Một đôi mắt đẹp, mở ra!

Trong đôi mắt đẹp lộ ra một cỗ thần sắc ngưng trọng.

“Có người muốn hại ta!”

“Khí tức hủy diệt!”

“Người này đúng là độc ác!”

Nàng ta còn có một chút chưa hiểu rõ tình hình.

Nàng ta phất tay một cái, chặn lại luồng khí tức hủy diệt sắp đi vào trong cơ thể, sau đó trong lòng vừa động, dường như trong quần áo có thứ gì đó đang chuyển động, một lúc sau, một con rắn nhỏ màu xanh lá bằng ngón tay chui ra khỏi tay áo.

Loài rắn bình thường, nhìn có vẻ ghê sợ, khiến người khác sợ hãi.

Cả người màu xanh lục trong veo, trong đôi mắt màu xanh, phát ra ánh sáng giống như là lưu ly.

Con rắn nhỏ há miệng thở phì phì, khí tức hủy diệt hóa thành một đạo sợi nhỏ, bị nó nuốt vào trong bụng.

Dường như nó rất thỏa mãn, nấc một cái, bò lên cỏ tay trắng như tuyết của ma tu.

Dùng răng cắn chặt đuôi của mình, chìm vào giấc ngủ sâu.

Nếu như không nhìn kỹ, bất kỳ là người nào cũng sẽ cảm thấy, trên cổ tay của ma tu đeo một chiếc vòng tay màu xanh.

Nàng ta dùng ngón tay trắng nõn gõ gõ một cái vào đầu của con rắn, thần niệm khuếch tán ra ngoài.

Thân là ma tu, có rất nhiều lúc đều rơi vào nguy hiểm, nàng ta theo bản năng phải làm rõ tình huống bây giờ.

Trước khi làm rõ, nàng ta sẽ không ra ngoài.

"Ừm, vẫn là ở kinh thành."

Nàng ta cảm nhận được đại trận của kinh thành đang rõ ràng áp chế bản thân.

Không chỉ không khó chịu, ngược lại còn rất yên tâm.

Bởi vì thương thế của nàng ta còn chưa hồi phục hoàn tàn, chỉ là thông qua hấp thu quà tặng khí tức nguyền rủa kia, khiến cho nàng ta tỉnh lại mà thôi.

Vì thế, bây giờ thật sự nàng ta vẫn là rất yếu.

Kinh thành này có thể đối xử bình đẳng, là nơi có thể áp chế tất cả người tu hành, ngược lại trở thành vùng đất tốt đối với nàng ta.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc chạy trốn, nàng ta lại nhất định chạy về phương hướng kinh thành.

Kinh thành, so với nơi khác an toàn hơn nhiều.

“Ấy, là hắn?”

Ma tu chú ý đến Diệp Minh và mấy người đang ăn cơm.

Trong mắt của nàng ta lộ ra thần sắc nghiền ngẫm.

Người nam nhân này, nàng ta vẫn còn nhớ.

Rất thú vị.

Thế mà lại có thể nói ra lời nói tẩy trắng cho ma đạo, hạ thấp tiên môn.

Nàng ta tu hành ngàn năm, từng gặp đạo sĩ dáng vẻ đạo mạo, cũng từng gặp thánh mẫu trong lòng có đồng tình với ma môn, nhưng chính là chưa từng gặp loại người như Diệp Ninh, nói ra loại lời nói căn bản tiên ma không hề có khác biệt, sức mạnh không chia người tốt xấu.

Câu nói này khiến người khác suy ngẫm.

Nhưng cũng là một loại tràn ngập nguy hiểm.

Tiên môn biết, nhất định sẽ tức đến nhảy dựng lên.

“Bọn họ là đang ăn cái gì vậy?”

Cái mũi nho nhắn tinh xảo của ma tu ngửi ngửi.

Nàng ta ngửi thấy mùi thơm của thức ăn.

Ừm, rất thơm.

Nàng đã không thứ gì ăn từ lâu, nhưng cảm giác muốn ăn vẫn chưa hề đứt đoạn, từ trước đến giờ đều rất thích món ăn ngon.

Đương nhiên, những thứ nàng ta ăn không phải là thức ăn của người phàm, những thứ đó nàng ta coi thường.

Nàng ta đều là ăn máu thịt của yêu thú, thiên tài địa bảo.

Đó đều là quà tặng của đất trời, không cần nấu nướng phức tạp, đã rất ngon rồi.

Nhưng mà những thứ Diệp Ninh ăn, có chút đánh vỡ khái niệm của nàng ta.

Chương 171: Hắn ăn là bữa cơm chém đầu… đi?(3)

Thế giới người phàm cũng có món ăn ngon?

Nàng ta vô cùng nghi ngờ.

Đương nhiên, điều này không quan trọng.

Nàng ta vẫn chưa đến mức vì một chút đồ ăn này mà động lòng, thần niệm tiếp tục khuếch tán, nàng ta phát hiện tình huống ở xung quanh.

Uy Vũ Hầu sắp xếp rất nhiều người nhìn chằm chằm vào đây.

Những người này ẩn giấu rất khôn khéo.

Nhưng đối với nàng ta mà nói, đây chẳng khác gì con rận ở trên đỉnh đầu hòa hượng.

Vừa nhìn đã thấy.

“Xem ra tình huống của người này rất không tốt.”

Nụ cười nghiền ngẫm trên khóe miệng nàng ta càng đậm hơn.

Đối với “ân nhân cứu mạng” của mình, nàng là càng ngày càng có hứng thú hơn rồi.

Cuối cùng, nàng ta phát hiện Hút Hồn Trản được đặt ở phòng khách.

“Hút Hồn Trản? Thế mà lại là kiện pháp bảo ác độc này, đây là có người muốn hại ta?”

Ma tu chau mày.

Nhưng tiếp đó lại lắc lắc đầu.

“Không thể nào, nếu như đối thủ của ta biết ta đang ở đây trị thương, nhất định sẽ trực tiếp đến giết ta, cần gì phải vẽ vời thêm chuyện như thế.”

“Lại bảo vật nguyền rủa này, chỉ có thể giúp ta hồi phục, mà không thể làm ta bị thương một chút nào, đối thủ của ta sẽ không thể nào không biết.”

“Vậy thì chỉ có một khả năng rồi.”

Ánh mắt của ma tu liếc nhìn qua vô số bức tường ngăn cách, nhìn thấy Diệp Ninh đang ăn một bữa thịnh soạn.

“Người mà người đó muốn giết là ngươi, mà ta, ngoài ý muốn, đã cứu ngươi!”

Phát hiện này khiến nàng ta hơi cau mày lại.

Thân là ma tu, cả đời này nàng ta chỉ giết người, chưa bao giờ lo chuyện bao đồng, cũng chưa bao giờ cứu ngươi khác,

Thế mà lại vì một nam nhân mà phá lệ.

Điều này khiến nàng ta theo bản năng có chút không thoải mái.

Trong đôi mắt của nàng ta dần dần lộ ra thần sắc lạnh lẽo.

“Bỏ đi, Bùi Ngữ Hàm ta đời này chưa bao giờ nợ nhân tình, ngươi đưa ta về nhà, cho ta một nơi nương náu tạm thời, nhân tình này, coi như là tính cho ngươi.”

Bùi Ngữ Hàm gạt những suy nghĩ thừa ở trong đầu ra, ánh mắt nhìn về phía Hút Hồn Trản, lộ ra một cỗ thần sắc lạnh lùng.

“Dùng vật này hại người cũng không có gì cả, đáng tiếc, ngươi đụng phải ta.”

Nàng ta đập tay một cái qua đó.

Răng rắc!

Hút Hồn Trản vỡ nát.

Một kiện pháp bảo độc ác như thế, ở trong tay của nàng ta lại giống như là một miếng đậu phụ, bị phá hủy dễ như trở bàn tay.

Đúng vào khoảnh khắc Hút Hồn Trản bị phá hủy, Khai Quốc Công ở phủ Quốc Công xa xôi phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn cả đêm không ngủ, thức đến tận bây giờ.

Trong mắt toàn là tơ máu.

Đối với hắn mà nói, sự mệt mỏi và đau khổ trong lòng tiêu hao của hắn quá nhiều tinh lực.

Một ngụm máu này phun ra, ngược lại khiến cho tinh thần của hắn phấn chấn hơn.

“Hút Hồn Trản bị hủy rồi!”

“Là ai ra tay? Thế mà trong kinh thành còn có cao thủ có thể phá hủy Hút Hồn Trản sao?”

“Cũng chính là nói, Diệp Ninh được người khác cứu rồi?”

Cả mặt hắn lộ ra thần sắc chấn kinh.

Hút Hồn Trản là một kiện bảo vật nguyền rủa, lực tấn công và lực phòng ngự của bản thân đều không xuất sắc, nhưng mà có thế nào cũng là một kiện pháp bảo.

Muốn ở trong khoảng thời gian ngắn phá hủy một kiện pháp bảo, không phải là chuyện dễ dàng.

Hút Hồn Trản bị hủy, với tư cách là người điều khiển pháp bảo, đương nhiên hắn sẽ bị phản phệ.

Và khoảnh khắc phun ra ngụm máu đó, khí tức trong cơ thể cũng hoàn toàn loạn rồi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Đây là bị trọng thương.

Nhưng từ trên mặt của hắn, thế mà lại không nhìn ra được một chút tức giận đến hổn hển nào.

Cảm nhận được sự đau đớn trong cơ thể, thế mà hắn lại có một loại cảm giác được giải thoát, trên mặt cũng lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

“Tốt rồi, Diệp Ninh không có chết, có lẽ lần này chính là thiên ý.”

“Thiên ý nói với ta, Diệp Ninh là đúng, mà ta thì sai rồi.”

“Tốt, tốt, tốt…”

Hắn liên tiếp nói ba lần tốt, nước mắt cũng tràn ra khóe mắt.

Khoảnh khắc này, hắn quyết định buông tay.

Phảng phất như là trút được gánh nặng ngàn cân, cả người đều trở nên trẻ ra rất nhiều.

Hắn nhớ ra rất nhiều thứ.

Khi hắn còn trẻ, cũng là giống như Mộc Quan Anh, thiếu niên chí khí, nhiệt huyết bay cao.

Nhưng bắt đầu từ khi nào, bản thân hắn bắt đầu trở nên lo trước lo sau?

“Ta còn không nhìn rõ bản thân bằng con trai của mình…”

Hắn thê lương cười một tiếng.

Bản thân hắn tìm rất nhiều lý do cho việc hắn đầu hàng.

Nhìn thì có vẻ hợp lý, nhưng trên thực tế đầu hàng chính là đầu hàng.

Mọi người sẽ không truy cứu tính hợp lý của hắn, mọi người sẽ chỉ biết, một mạch Khai Quốc Công cả nhà trung liệt, xuất hiện một người con bất hiếu.

Ngàn năm sau, thị phi đúng sai, đương nhiên sẽ được ghi lại trên sử sách.

Đến lúc đó, sợ rằng nhất định là bị người khác mắng chửi.

Hắn bò trở về phòng ngủ của mình, lấy một bình rượu ở trong tủ ra, rót một ly cho mình.

Chương 172: Ba ly bước vào hoàng tuyền

Uống một ngụm.

Một ly này, kính tổ tiên.

“Con cháu Mộc Luân bất hiếu, quên mất vinh quang của tiên tổ, làm ra chuyện làm nhục cửa nhà, hành vi như thế, không bằng cầm thú, có lỗi với các vị tiên tổ.”

Hắn lại đổ thêm một ly nữa.

“Ly thứ hai này, kính bệ hạ, một mạch Khai Quốc Công nên cùng tiến cùng lùi với hoàng thất, năm đó tiên tổ vì công khai quốc nên được phong Công, bây giờ nếu như có họa vong quốc, phủ Khai Quốc Công nên bồi táng… Nhưng ta sợ rồi, làm tay sai cho tiên môn, có lỗi với Thiên Tử!”

Lại uống cạn chén.

Lại rót thêm ly thứ ba.

“Ly này, kính Diệp đại nhân, ngươi là anh hùng chân chính, bởi vì có sự tồn tại của ngươi, mới có thể chiếu ra thế hệ

chúng ta có bao nhiêu bỉ ổi, hèn nhát và vô sỉ, ta không dám cùng với ngươi cùng nhau gánh vác trách nhiệm, có lỗi với Diệp đại nhân!"

Uống xong chén cuối cùng này, Khai Quốc Công hít một hơi thật sâu.

Uống hết ba ly, cũng đến lúc đi vào hoàng tuyền rồi.

Hắn nâng bình rượu lên, lẩm bẩm nói.

"Quan Anh, con đã lớn rồi, mà phụ thân lại chưa từng cùng ngồi uống rượu với con, đây là tiếc nuối của đời này."

"Nguyện cho con vĩnh viễn nhớ kỹ phần nhiệt huyết này, suốt đời không thay đổi."

"Nguyện cho con cả đời này không hổ thẹn với lương tâm."

"Nguyện cho con đừng giống với phụ thân của con."

Hắn ừng ực đổ hết toàn bộ rượu ở trong bình vào miệng.

Sau đó mạnh mẽ lau miệng.

Hắn lấy ra một mai ngọc giản, rồi chậm rãi đặt lên trên bàn, sau đó rút kiếm Cô Trung đang phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Hắn không còn nói cái gì nữa.

Tỉ mỉ nhìn kiếm Cô Trung một lúc, rồi đưa lên cổ mình.

Máu bắn tung tóe.

Khai Quốc Công chết.

Hắn dùng cái chết của bản thân mình, để vẽ lên một dấu chấm hết cho chuyện mà mình đã làm sai.

Đây là lời giải thích duy nhất mà hắn có thể đưa ra được.

Chính vào khoảnh khắc mà hắn chết đi.

Sức mạnh khống chế Mộc Quan Anh lập tức biến mất, hắn bật dậy như cái lò xo, một chân đá tung cửa thư phòng.

"Đến mười hai canh giờ rồi, lẽ nào Diệp đại nhân đã chết rồi sao?"

Lòng hắn như lửa đốt.

Căn bản không có thời gian đi quan tâm chuyện của nhà mình, lập tức điên cuồng chạy ra ngoài.

Tuy trong lòng biết, xác suất lớn là tiêu rồi.

Nhưng hắn vẫn là ôm một tia hy vọng, điên cuồng chạy về phía Diệp trạch.

Người như Diệp đại nhân cho dù là chết, cũng tuyệt đối không thể nào chết ở trong tay của phụ thân!

…

Diệp trạch.

Diệp Ninh làm sao biết được con trai duy nhất của Khai Quốc Công, tiểu Công gia Mộc Quan Anh đang điên cuồng chạy về phía hắn.

Hắn cơm no rượu say, càng thêm hưởng thụ.

Nằm ở trên ghế tựa, híp mắt lại, nhàn nhã tự tại.

Ở bên người của hắn, để một cái bếp lò nhỏ bằng đất sét đỏ.

Tiểu cô nương câm điếc bỏ thêm mấy viên than, ngồi xổm ở bên cạnh, trong lòng ôm đường trắng mà Diệp Ninh làm cho nàng, thỉnh thoảng lại lấy một viên nhét vào trong miệng.

Cảm nhận vị ngọt đang lan tỏa ở trong miệng.

Khoảnh khắc này, năm tháng tĩnh lặng.

Nhưng chính bởi vì quá đẹp đẽ, quá hạnh phúc, khiến cho Uy Vũ Hầu sụp đổ rồi.

“Cái gì? Hắn vẫn còn sống!”

Uy Vũ Hầu tức giận, tức đến hổn hển đập nát tất cả đồ vật xuất hiện ở trước mặt mình.

“Hắn không chỉ vẫn còn sống, hắn còn ngang nhiên nằm ở trong sân!”

“Hắn tưởng rằng bản thân đang làm cái gì? Đang phơi nắng sao?”

“Tức chết ta rồi!”

Uy Vũ Hầu gần như là phát điên.

Từ khi hắn tranh đấu với Diệp Ninh cho đến nay, có thể chiếm lợi một lần có được không?

Chỉ có một lần!

Cho dù là một lần!

“Xem ra quả nhiên ở chỗ Khai Quốc Công có vấn đề!”

“Ta biết ngay là người này không đáng tin cậy!”

“Nhất định là Khai Quốc Công động chân tay, hắn căn bản không muốn giết Diệp Ninh!”

“Không giết Diệp Ninh thì cũng thôi đi, thế hắn còn dám lừa linh thạch của ta.”

“Gian tặc! Hắn là đệ nhất gian tặc trong lịch sử!”

Tâm thái của người khác cũng bùng nổ rồi.

Loại thứ đồ như linh thạch, là tiền tệ thông dụng của giới tu hành, cũng là vật tu luyện, nói đến trình độ trân quý, thật ra cũng tạm.

Đối với bọn họ mà nói, đương nhiên là thứ vô cùng quý giá.

Số lượng linh thạch của mỗi một nhà đều không nhiều.

Kết quả đều lấy ra, dùng để kích hoạt Hút Hồn Trản.

Nếu như giết được Diệp Ninh thì cũng thôi đi, đến lúc đó tiên môn trọng thưởng, bọn họ nhất định không thiếu chỗ lợi.

Nhưng vấn đề là, Diệp Ninh vẫn còn đang sống rất tốt!

Vậy thì linh thạch của bọn họ chẳng phải là trôi theo dòng nước rồi sao?

Mọi người không ngừng tiếc nuối, lớn tiếng mắng chửi, bọn họ cho rằng là Khai Quốc Công phản bội mình.

Rõ ràng là Uy Vũ Hầu cũng cho rằng như thế, hắn tức đến phát run, nói.

“Nhất định là tên cẩu tặc này, thế mà hắn lại dám lâm trận phản bội, tức chết ta rồi!”

“Tên Diệp Ninh đáng chết đó, nhất định đã sớm cùng một giuộc với hắn, cấu kết với nhau làm chuyện xấu rồi!”

“Nếu không thì vì sao hắn phải cố ý nằm ở trong sân? Hắn là muốn thị uy với bản Hầu sao!”

Chương 173: Ba ly bước vào hoàng tuyền (2)

Lúc này Uy Vũ Hầu chứng hoang tưởng hãm hại điên cuồng bùng nổ.

Nghĩ đến lúc này Diệp Ninh đang tốt đẹp nằm ở đó, trong mắt hiện lên nụ cười châm chọc.

Hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đáng ghét!

Tại sao trên thế giới này lại có người đáng ghét như thế chứ!

“Thế mà Khai Quốc Công lại dám phản bội chúng ta, chúng ta nhất định phải đưa ra đáp trả, các vị không cần do dự nữa, đến lúc phát động con đường dự bị rồi, để cho hắn biết được cái giá của việc phản bội chúng ta!”

Uy Vũ Hầu điên cuồng nói.

Mọi người lần lượt hưởng ứng.

Lúc trước bọn họ có thể nắn bóp Khai Quốc Công, đương nhiên là có điểm yếu của hắn, bây giờ hắn dám làm ra chuyện phản bội, vậy thì chính là đến lúc khiến hắn đau đớn rồi!

Chúng ta không xử lý được Diệp Ninh, còn không xử lý được ngươi sao?

Bọn họ quyết định trút giận lên người Khai Quốc Công.

Mà vào lúc mọi người đang giận dữ, đòi đánh đòi giết, Uy Vũ Hầu đã dần dần bình tĩnh lại.

Hắn trở lại hậu viện, đi vào tĩnh thất.

“Diệp Ninh chết rồi?”

Gương mặt của Phương Thanh Tuyết hiện ra trong gương.

Nàng vẫn luôn đang quan sát chuyện này.

“Còn chưa chết, chuyện này xảy ra một chút sai lầm…”

Uy Vũ Hầu hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Lúc trước Phương Thanh Tuyết đã từng nhắc nhở, Khai Quốc Công không đáng tin.

Nhưng hắn quá tự tin rồi, cảm thấy có thể khống chế được.

Kết quả thì sao?

Lúc này hắn nhận định Diệp Ninh chưa chết nhất định là do Khai Quốc Công phản bội, căn bản không nghĩ đến khả năng khác, vì thế hắn thấy xấu hổ khi đối mặt với Phương Thanh Tuyết.

Do dự một hồi lâu, cũng không dám nói chuyện này ra.

Chỉ có thể cắn răng, nói.

"Thanh Tuyết, tin tưởng vi phụ, cho ta thêm một chút thời gian, ta nhất định có thể giết được Diệp Ninh!"

Phương Thanh Tuyết thất vọng nhìn hắn, lạnh lùng nói.

"Đây là cơ hội cuối cùng, nếu như cha vẫn không làm được, có khả năng lớn Thăng Thiên Đan vô duyên với cha rồi."

Nàng phất tay.

Trong gương lưu chuyển gợn sóng.

Đây là cắt đứt liên lạc.

Khuôn mặt Uy Vũ Hầu méo mó, nghiến răng nói.

"Diệp Ninh, ngươi nhất định phải chết!"

Hắn đi ra khỏi tĩnh thất.

Lại lần nữa gọi môn khách của mình đến.

Thẩm Tam Biên cả mặt cười khổ.

"Hầu gia, ngài tìm ta."

Hắn có dựa cảm không hay, mỗi một lần tìm hắn, đều không có chuyện gì tốt.

"Ngươi lại đi tìm Mộc tiên sinh của Yên Vũ Lâu một chuyến, nói với hắn, để cho Yên Vũ Lâu lại ra tay lần nữa giết Diệp Ninh, nếu như có thể thành công, ta bảo đảm, trả thù lao gấp mười lần lần trước!"

Trong mắt Uy Vũ Hầu lộ ra thần sắc điên cuồng.

“Gấp mười lần?”

Thẩm Tam Biên hít một hơi thật sâu.

Lần trước đã là thù lao gấp mười lần rồi, kết quả thất bại.

Lần này lại gấp mười lần nữa?

Thẩm Tam Biên rất muốn hỏi một câu.

“Hầu gia, ngài lấy ra được không?

Nhưng nhìn bộ dáng điên cuồng lúc này của Uy Vũ Hầu, hắn nhất định là không dám hỏi.

Chỉ có thể cắn răng, cười khổ rồi lại lần nữa đi ra.

Nếu như có thể, hắn là thật sự không muốn dính dáng gì đến Yên Vũ Lâu.

Những tên thích khách đó thật sự là quá nguy hiểm rồi, tính tình cũng quá cổ quái, chỉ cần có chút không cẩn thận, là có thể tự rước họa vào thân.

Nhưng có thể làm thế nào chứ?

Ừm, đây chính là cuộc sống.

…

“Đây mới là cuộc sống!”

Diệp Ninh nằm ở trên ghế dựa, lười biếng ngáp một cái thật dài.

Lúc này, hắn hóa thân thành một con cá muối.

Không cần đi bận rộn việc của Viện giám sát, cũng lười đi nghĩ đến chuyện tìm đường chết.

Đầu tiên thoải mái hưởng thụ cuộc sống trước rồi nói.

Nhưng đáng tiếc, cuối cùng sự thoải mái của hắn cũng bị phá vỡ.

Một lúc sau, có người điên cuồng chạy đến.

Vừa mới đi vào ngõ, hắn đã hét toáng lên.

“Diệp đại nhân, ngài còn sống không?”

Cái gì?

Diệp Ninh có chút ngơ rồi.

Hắn và tiểu cô nương câm điếc nhìn nhau, rồi chỉ vào mũi của mình hỏi.

“Diệp đại nhân mà hắn nói chắc không phải là ta chứ?”

Tuy Diệp Ninh rất muốn chết.

Nhưng mà có người công nhiên gào thét như thế, vẫn là khiến cho hắn cảm thấy vô cùng hoang đường.

Hắn đi ra khỏi cửa, vừa đúng lúc đụng phải Mộc Quan Anh.

“Diệp, Diệp đại nhân!”

Mộc Quan Anh nhìn thấy Diệp Ninh, lộ ra thần sắc điên cuồng vui mừng.

“Quá tốt rồi, ngài vẫn còn sống!”

Khóe miệng Diệp Ninh giật giật.

“Lẽ nào ta không nên sống sao?”

Mộc Quan Anh điên cuồng lắc đầu, nói.

“Không phải, Diệp đại nhân có điều không biết, có một âm mưu đang nhằm vào ngài…”

Mộc Quan Anh nhìn thấy Diệp Ninh chưa chết, tâm thần bình tĩnh lại, nhanh chóng nói chuyện mà bản thân biết ra.

Diệp Ninh nghe xong, sắc mặt dần dần trở nên kỳ lạ.

Nói thật, trước ngày hôm nay, hắn đối với Uy Vũ Hầu là thất vọng.

Chỉ nghe người khác nói hắn tàn bạo như thế nào, không dễ chọc vào như thế nào.

Kết quả thì sao?

Chỉ như thế này.

Chẳng qua là thất bại hai lần mà thôi, thế mà lại không xuất chiêu nữa.

Điều này khiến cho Diệp Ninh rất thất vọng.

Chương 174: Thứ các ngươi cần tìm là cái này sao

Bây giờ mới biết, hóa ra là bản thân hắn nghĩ oan cho hắn ta rồi.

Uy Vũ Hầu vẫn luôn không từ bỏ chuyện giết hắn, đã âm thầm ấp ủ một âm mưu động trời.

Bên trên có Khai Quốc Công, bên dưới có thế gia, tất cả phái đầu hàng của kinh thành, có một người tính một người, toàn bộ đều tham dự vào trong chuyện này.

Mộc Quan Anh nói, bọn họ dùng Hút Hồn Trản.

Lại nói thêm Hút Hồn Trản đáng sợ như thế nào, một khi kích hoạt, sau mười hai canh giờ, toàn bộ Diệp trạch đều là hóa thành mảnh đất chết.

Mộc Quan Anh nói rất nghiêm túc.

Lập tức tiểu cô nương câm điếc biến sắc mặt.

Tiếp đó nàng túm chặt một góc áo, sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

Vào lúc nàng không biết gì, thế mà uy hiểm đã yên lặng đến gần.

Diệp Ninh cũng tin rồi, đồng thời ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Hút Hồn Trản đúng là một kiện pháp bảo đáng sợ.

Vậy thì vấn đề đến rồi.

Vì sao ta vẫn còn sống?

Vấn đề này, Mộc Quan Anh cũng không có đáp án.

Đối mặt với câu hỏi của Diệp Ninh, hắn cười khổ một tiếng, nói.

“Ta cũng không biết, dựa theo cách nói của phụ thân ta, sau mười hai canh giờ, Diệp đại nhân chắc chắn sẽ chết… Nhưng mà bây giờ xem ra, đúng là nằm ngoài dự liệu.”

Trong lòng Diệp Ninh cảm xúc lẫn lộn.

Nói như thế, bị người khác tính kế sau lưng, mà bản thân hắn lại không biết gì.

Loại chuyện này đổi thành là ai, trong lòng nhất định đều không thoải mái.

Nhưng Diệp Ninh, lại thật sự hy vọng người khác giết chết hắn.

Hắn là một người kỳ lạ, không thể dùng lý lẽ bình thường để nhìn nhận.

Nếu như chết một cách thầm lặng, đối với hắn mà nói nhất định là một chuyện tốt.

Nhưng vấn đề là, bản thân hắn vẫn còn chưa chết!

Điều này khiến cho tâm thái của hắn sinh ra biến hóa kỳ diệu.

Các ngươi tính kế ta, khiến cho ta không vui, nhưng nếu như các ngươi giết chết ta, thì lại đúng với tâm nguyện của ta… Nhưng mà tình huống bây giờ là, các ngươi tính kế ta, khiến cho ta không vui, sau đó ta còn chưa chết.

Thế này thì không đúng rồi.

Nhất thời Diệp Ninh cảm thấy lửa giận xuất hiện.

"Người hại ta ở sau lưng là những ai?"

Mộc Quan Anh nói.

"Uy Vũ Hầu nhất định là một người, còn có các thế gia lớn của kinh thành, cụ thể là ai, ta cũng không dễ nói, nhưng ta biết, phụ thân của ta cũng là người tham dự."

Diệp Ninh hỏi.

"Phụ thân của ngươi là?"

Mộc Quan Anh nói.

"Khai Quốc Công."

Diệp Ninh trợn to mắt.

"Vậy thì ngươi chẳng phải là con trai của Khai Quốc Công sao? Tại sao ngươi lại đến báo tin cho ta?"

Mộc Quan Anh ngẩng cao đầu nói.

“Bởi vì ta không hề đồng ý với cách làm của phụ thân, một mạch Khai Quốc Công nhà ta, từ xưa đến nay đều là anh hùng chết trên chiến trường, không có kẻ hèn nhát sống tạm.”

“Diệp đại nhân là hi vọng phục hưng của Đại Chu, cũng là người mà trong lòng ta vô cùng ngưỡng mộ.”

“Ta tuyệt đối không cho phép phụ thân ta tay với Diệp đại nhân!”

Diệp Ninh: “…”

Mị lực của ta đã đạt đến mức độ này rồi sao?

Hắn tò mò hỏi một câu.

“Nhưng ngươi làm như thế, không sợ phụ thân của ngươi trở mặt thành thù sao?”

Mộc Quan Anh càng thêm phấn chấn, phảng phất như là sĩ binh đang đợi kiểm duyệt vậy, lớn tiếng nói.

“Đại trượng phu có chuyện nên làm có chuyện không nên làm, tình phụ tử, không lớn hơn đại nghĩa quốc gia, phụ thân muốn giết Diệp đại nhân, sao ta có thể ngồi ngoài không quan tâm? Cho dù có trở mặt thành thù, thì có làm sao?”

Nhất thời Diệp Ninh không biết nên nói cái gì mới tốt.

Mộc Quan Anh cũng quá hiếu thuận rồi đi?

Có điều…

Quay về câu chuyện, Diệp Ninh cũng có chút cảm động.

Người như Mộc Quan Anh, chỉ vừa mới thành niên, đúng vào lúc thiếu niên nhiệt huyết.

Thiếu niên ở tuổi này, chưa trải qua đánh đập của xã hội, đều là người theo chủ nghĩa lý tưởng.

Quá khứ khi Diệp Ninh ở tuổi này, so với Mộc Quan Anh còn không phải như thế sao.

Vì thế thật ra hắn có thể cảm nhận được lý do Mộc Quan Anh làm như thế.

Những ngày này, hắn đã dần dần hiểu rõ được địa vị của mình bây giờ.

Hắn là lãnh tụ của người đọc sách, là ngọn gió đầu tiên phản kháng tiên môn, là người dẫn dắt cho tinh thần của vô số thanh thiếu niên.

Mỗi một hành động lời nói của hắn, thật ra ảnh hưởng đến rất nhiều người.

Đến đường đường con trai độc nhất của Khai Quốc Công, đều là fan não tàn của hắn, cũng đã đủ nói rõ vấn đề.

“Ngươi có thể chắc chắn Hút Hồn Trản đặt ở trong nhà ta sao?”

Diệp Ninh tạm gác chuyện của cha con hai người này sang một bên.

“Ta chắc chắn!”

Mộc Quan Anh nói lại một lần chuyện xảy ra vào đêm qua.

Diệp Ninh nghe xong, càng là cảm thấy kỳ lạ.

Quyết tâm muốn giết hắn của Khai Quốc Công mạnh mẽ như vậy, vì thế mà còn không tiếc giam lỏng cả con trai của mình lại.

Vì sao vào thời khắc cuối cùng, Hút Hồn Trản lại không phát động đây?

“Đi theo ta vào xem xem, đầu tiên tìm được Hút Hồn Trản trước rồi nói sau.”

Diệp Ninh quyết định đi tìm hiểu.

“Đại nhân…”

Mộc Quan Anh có chút do dự.

Chương 175: Thứ các ngươi cần tìm là cái này sao (2)

Hắn cảm thấy để đảm bảo an toàn, tốt nhất vẫn là không đi vào Diệp trạch nữa.

Vạn nhất một lúc nữa Hút Hồn Trản đột nhiên bạo phát thì sao?

“Loại chuyện nguy hiểm này, hay là để cho người khác đi làm.”

“Mạng của ta cũng là mạng, mạng của người khác cũng là mạng, tính mạng không phân biệt quý tiện.”

Diệp Ninh công bằng chính trực nói.

“Hai người ở bên ngoài, tự ta đi vào xem xem.”

Nếu như Hút Hồn Trản thật sự có thể bùng nổ, ngược lại vậy thì đối với hắn mà nói là một chuyện tốt.

Nhưng vấn đề là, bất luận là tiểu cô nương câm điếc, hay là Mộc Quan Anh đều không đồng ý.

Tiểu cô nương câm điếc túm lấy quần áo của Diệp ninh, tuyệt đối không cho phép hắn đi vào.

Mà Mộc Quan Anh lại bị cảm động lây rồi.

Hắn quá nhiệt huyết rồi, Diệp Ninh tùy tiện nói cái gì đó, hắn đều cảm thấy là kinh điển.

“Không hổ là Diệp đại nhân, thật sự khiến ta quá cảm động rồi, ta không có nhìn nhầm ngài… Đứng yên đó không được động đậy, để ta đi vào, ta cũng không sợ chết!”

Mộc Quan Anh muốn đi vào.

Sau đó Diệp Ninh lại túm lấy hắn.

Loại thiếu niên ngốc này, phản ứng quả thực là có chút hơi quá rồi.

Lập tức nói.

“Không, để ta đi vào.”

“Ta đi!”

“Ngươi còn nhỏ.”

“Đại nhân đừng khách khí, ta là con cháu của Khai Quốc Công, ta không sợ chết!”

Hai người không ngừng tranh luận.

Đúng vào lúc này.

Một thân ảnh yêu kiều từ trong sân từ từ đi ra.

Chính là ma tu giống như bông hoa sen màu đen vừa thần bí vừa quyến rũ, nàng ta dùng giọng nói kiều mỵ nói.

“Các ngươi là muốn tìm cái này sao?”

Rắc tắc.

Nàng ta ném về phía bên này một đống mảnh vỡ.

…

Thẩm Tam Biên rất u sầu.

Cuối cùng hắn vẫn là bước lên con đường đi đến Yên Vũ Lâu.

Điều đáng để an uy duy nhất, hôm nay là ban ngày, ban ngày so với ban đêm, vẫn là có nhiều cảm giác an toàn hơn một chút.

Vẫn là con hẻm quen thuộc đó.

Sau khi hắn đến, đang định mở miệng.

Lại nghe thấy một giọng nói âm trầm truyền ra.

“Ngươi lại đến đây làm gì?”

Thẩm Tam Biên chắp tay, nói.

“Mộc tiên sinh, tại hạ phụng lệnh của Hầu gia đến đây, mời Yên Vũ Lâu ra tay lần nữa.”

Mộc tiên sinh trầm mặc một lúc, nói.

“Vẫn là Diệp Ninh sao?”

Thẩm Tam Biên vội vàng gật đầu.

…

“Lần trước ta đã thất bại rồi, tại sao ngươi vẫn còn đến tìm ta?”

Mộc tiên sinh dửng dưng nói.

“Thất bại nhất thời, nhưng không đại biểu lần nào cũng thất bại, Yên Vũ Lâu là tổ chức sát thủ nổi danh thiên hạ, Mộc tiên sinh càng là phong phượng trong loài người, một Diệp Ninh nho nhỏ, chắc rằng sẽ không phải là vấn đề gì khó.”

Thẩm Tam Biên là dạng người thành tinh, đương nhiên biết bản thân nên nói lời nào.

Một hồi lời khen, có lẽ là đi vào được tâm ý của Mộc tiên sinh.

“Vào đây đi.”

Hắn nói.

Thẩm Tam Biên cung kính chắp tay, đi vào bên trong.

Vẫn là cái giếng đó.

Vẫn là Mộc tiên sinh đeo mặt nạ.

Chỉ có điều, lần này ngoại trừ hắn, còn nhiều thêm một người.

Nhìn từ vị trí đứng, rõ ràng là một người khác bên trên Mộc tiên sinh.

“Uy Vũ Hầu đúng là kiên nhẫn.”

Quả nhiên là như thế, Mộc tiên sinh không nói gì, mà là một người khác mở miệng.

So sánh giọng nói của người này, thì rõ ràng nhiều tuổi hơn.

Thẩm Tam Biên vừa đoán ở trong lòng người này là ai, vừa biểu hiện càng khiêm tốn hơn, nói.

“Hầu gia và tên họ Diệp kia như nước với lửa, không chết không ngừng.”

Người thần bí cười lạnh một tiếng, nói.

“Bây giờ Diệp Ninh là Giám Chính của Viện giám sát, bên người có một đám cao thủ bảo vệ, nếu như giết hắn, sợ rằng Yên Vũ Lâu ta cũng sẽ có phiền phức không nhỏ… Nói đi, lần này Uy Vũ Hầu đưa ra thù lao như thế nào.”

…

Thẩm Tam Biên nhanh chóng nói.

“Mười lần!”

Mộc tiên sinh chau mày.

“Lại là gấp mười lần?”

Thẩm Tam Biên nói.

“Gấp mười lần của lần trước.”

Đây đúng là một khoản lớn.

Mộc tiên sinh nhìn người thần bí.

Trong đôi mắt hắn ta phát ra ánh sáng, rõ ràng là động lòng rồi.

Mộc tiên sinh biết tâm tư của hắn ta, lạnh lùng hỏi.

“Thù lao mà Uy Vũ Hầu trả đúng là khiến người khác động lòng, có điều chuyện ta tò mò là, tiền thù lao nhiều như thế, hắn trả được sao? Đứng ở trên vị trí của ta, đó là đà chủ của phân đà Yên Vũ Lâu ở kinh thành… Nếu như chuyện này làm thành công rồi, Uy Vũ Hầu không lấy ra được tiền thù lao, hừ hừ, đến lúc đó đừng trách chúng ta lật mặt không nhận người!”

Thế mà người này lại là đà chủ?

Nhất thời Thẩm Tam Biên đổ mồ hôi lạnh, càng thêm khiêm tốn nói.

“Bái kiến đà chủ đại nhân.”

“Tiểu nhân cho rằng, nếu như Hầu gia đã đồng ý hứa sẽ trả nhiều thù lao như thế, vậy thì nhất định sẽ không thất hứa.”

“Cho dù là ngài ấy không lấy ra được, không phải là vẫn còn Quần Ngọc Các sao? Ngài đừng quên, dù sao sau lưng Hầu gia cũng là dựa vào tiên môn.”

Đà chủ mỉa mai cười một tiếng, nói.

“Đúng, bản tọa đúng là quên mất, núi dựa sau lưng hắn là con gái của hắn.”

Chương 176: Thứ các ngươi cần tìm là cái này sao (3)

“Đơn làm ăn này, Yên Vũ Lâu chúng ta nhận.”

“Quay về nói với Uy Vũ Hầu, bản tọa sẽ đích thân ra tay, Diệp Ninh chắc chắn sẽ chết, bảo hắn chuẩn bị cho tốt tiền thù lao!”

Thẩm Tam Biên nhanh chóng nói.

“Nếu như đà chủ đại nhân đã đích thân ra tay, chắc rằng nhất định sẽ là bắt gọn kẻ địch!”

Đàm phán ổn thỏa việc làm ăn, đương nhiên hắn không còn lý do gì ở lại.

Lập tức quay người rời đi.

Sau khi hắn rời đi, đà chủ lại đắc ý cười, nói.

“Vốn dĩ ta đã dự định giết Diệp Ninh, vì sự xấu hổ của ngươi, tìm lại thể diện cho Yên Vũ Lâu, không ngờ được thế mà Uy Vũ Hầu lại chọc gậy vào, như thế thì, bản tọa càng không thể nào buông tha cho Diệp Ninh này rồi!”

Mộc tiên sinh cười lớn, đây đúng là lợi nhuận xương máu.

Uy Vũ Hầu đúng thật là người tiêu tiền như nước đứng đầu thiên hạ.

Có điều, hắn cũng có lo lắng, hỏi.

“Đà chủ, nhưng mà đến bây giờ vẫn chưa có tin tức của chủ thượng.”

Nghe xong, đà chủ lại phất phất tay.

“Chúng ta đã cố gắng hết sức tìm kiếm chủ thượng mấy ngày nay rồi, theo phán đoán của ta, hoặc là chủ thượng đã gặp phải rắc rối, hoặc là căn bản chưa từng đến kinh thành!”

“Có lẽ là tình bào có sai sót, có lẽ chủ thượng chỉ là tâm huyết dâng trào nhất thời mà thôi.”

“Ngài ấy cao thâm khó lường, những thủ hạ như chúng ta, căn bản không thể nào đoán được, vì thế so với ở đây ngây người đợi, còn không bằng làm một cuộc làm ăn.”

“Đầu tiên giết Diệp Ninh trước, nếu như chủ thượng thật sự đến kinh thành, vậy thì dùng đầu của hắn, để nghênh đón chủ thượng!”

“Sao ngươi lại tỉnh rồi?”

Diệp Ninh nhìn nữ tử bất ngờ đi ra, có chút kinh ngạc. Lúc nữ tử này hôn mê, đã là vô cùng xinh đẹp, giống như là một đóa hoa sen màu đen ngủ say, tùy ý thể hiện ra tư thái tuyệt mỹ khiến người khác say đắm. Bây giờ tỉnh lại, cả người lập tức trở nên linh động hơn, cùng với đôi mắt đẹp giống như là nước mùa thu.

Nữ tử này dung hợp hoàn hảo sự đơn thuần và trưởng thành vào với nhau, mỗi một hành động, đều có một khí chất khiến người khác say đắm.

"Ta không thể tỉnh lại sao?"

Nàng ta khoanh tay, nghịch ngợm nhìn Diệp Ninh.

Đoạn nói chuyện vừa rồi của Diệp Ninh và Mộc Quan Anh, nàng đã nghe thấy rồi.

Điều này khiến nàng ta càng thêm cảm thấy thú vị.

Thế mà phụ thân của Mộc Quan Anh lại là Khai Quốc Công của Đại Chu, đồng thời còn muốn giết Diệp Ninh, mà tiểu Công gia Mộc Quan Anh đứng ở bên cạnh này, lại chống đối với phụ thân, chạy đi báo tim muốn bảo vệ Diệp Ninh.

Loại chuyện hoang đường trên đời này, thế mà lại bị nàng ta đụng vào rồi.

Nàng ta rất hiếu kỳ, rốt cuộc Diệp Ninh đã làm chuyện gì? Lại có mị lực như thế nào? Thế mà lại khiến cho tiểu Công gia thà ngỗ nghịch với phụ thân, cũng muốn bảo vệ hắn.

"Ta chỉ là không ngờ được cô lại tỉnh lại nhanh như thế."

Diệp Ninh nói.

Lúc trước Võ Tam Tư từng nói, nữ tử này bị thương nghiêm trọng, cần rất lâu mới mới có thể hoàn toàn hồi phục.

Vì thế Diệp Ninh vứt nàng ta ở phòng khách, cũng không quan tâm gì nữa.

Không ngờ được, thế mà Võ Tam Tư lại dự đoán sai rồi, nữ tử này hồi phục nhanh hơn so với tưởng tượng của hắn ta, bây giờ mới mấy ngày, mà đã tỉnh lại.

Nhưng rõ ràng là Diệp Ninh nghĩ nhầm rồi.

Bùi Ngữ Hàm chỉ vào đống vỡ vụn rách nát ở dưới mặt đất, nhàn nhạt nói.

“Ta có thể tỉnh lại nhanh như thế, còn phải cảm ơn cái thứ này.”

Nàng ta mỉm cười nhìn Mộc Quan Anh, nói.

“Nếu như không phải phụ thân của ngươi đưa thứ này đến phòng của ta, ta vẫn còn chưa hồi phục nhanh như thế đâu.”

“Phụ thân của ta? Cái thứ này?”

Tuy Mộc Quan Anh ngây thơ nhiệt huyết, nhưng hắn không phải là tên ngốc, lập tức phản ứng lại.

“Ngươi nói là Hút Hồn Trản?”

Hắn khó có thể tin được bước lên.

“Đây thật sự là Hút Hồn Trản… Nhưng chuyện này sao có thể?”

Hắn cầm lấy một đống mảnh vỡ.

Đúng là Hút Hồn Trản, nhưng đã hoàn toàn không còn giá trị nữa.

Bên trên các mảnh vỡ không còn linh khí, đến cơ hội cầm đi luyện lại cũng không còn khả năng.

“Ngươi phá hủy pháp bảo này rồi?”

Diệp Ninh cũng ngẩn ra.

Nữ nhân này là cái quỷ quái gì vậy!

Rõ ràng bản thân bị trọng thương, kết quả còn có thể phá hủy một kiện pháp bảo hại người.

“Cái thứ độc ác này, lẽ nào ngươi còn muốn giữ lại?” Bùi Ngữ Hàm vuốt vuốt tóc của mình, cười nói: “Dù sao thì sức mạnh nguyền rủa ở trong này đều bị ta hấp thu rồi, vật này đối với ta đã không còn tác dụng gì nữa, không hủy đi còn giữ lại làm cái gì?”

???

Cả ba người mặt đầy dấu chấm hỏi.

“Ngươi hấp thu hết toàn bộ sức mạnh nguyền rủa?”

Mộc Quan Anh há to miệng.

Tam quan của hắn có chút vỡ nát rồi.

Cái thứ như sức mạnh nguyền rủa này có thể hấp thu sao?

Hút Hồn Trản bởi vì có sức mạnh nguyền rủa nên mới đáng sợ, khiến người khác kiêng dè, nhưng kết quả ngươi thì hay rồi, hấp thu hết toàn bộ sức mạnh nguyền rủa?

Chương 177: Đi, ra thành

Chuyện này truyền ra ngoài, tuyệt đối là khiến bọn người kinh ngạc đến rớt mắt ra ngoài.

"Rốt cuộc nữ tử này là ai? Nàng ta quá đáng sợ rồi!"

Trong lòng tiểu cô nương câm điếc nổi dậy cảnh giác trước nay chưa từng có.

Chỉ số nguy hiểm của Bùi Ngữ Hàm ở trong lòng nàng nhanh chóng tăng cao.

Lúc trước nàng chỉ bởi vì thân phận ma tu của Bùi Ngữ Hàm mà kiêng kỵ, bây giờ lại cảm nhận được sự sợ hãi.

Nàng ta không chỉ là ma tu, mà còn là một ma tu mạnh mẽ!

Dựa theo thứ bậc tu vi của tiên đạo, sau ba cảnh giới Luyện Khí, Trúc Cơ, Chân Nhân, chính là Thiên Mệnh Cảnh.

Sau Thiên Mệnh Cảnh, chính là Thiên Vấn Cảnh.

Nữ tử này là ma tu Thiên Mệnh Cảnh hay là Thiên Vấn Cảnh?

Bất luận là cảnh giới nào, đều đại biểu cho phiền phức rất lớn!

Nếu như nàng ta có ý xấu…

"Nữ nhân ta đưa về nhà này, nằm ngủ thôi mà cũng có thể đâm sau lưng ta?"

Mà cách nghĩ của Diệp Ninh lại khác biệt rất lớn với mọi người.

Tâm thái suýt chút nữa sụp đổ rồi.

???

Có nhầm không vậy?

Ma tu đó!

Nguy hiểm!

Ta đưa cô về nhà là để cô cứu ta sao?

Không phải chứ?

Cô còn chưa tỉnh lại, trong quá trình ngủ mà cũng có thể hấp thu sức mạnh nguyền rủa rồi?

Điều này khiến cho Diệp Ninh rất cạn lời.

Đâm sau lưng có ngàn vạn phương thức, hắn đang cảm nhận từng cách một.

Có điều…

So với lúc trước, lần này Diệp Ninh không có nhiều buồn bã như thế.

Tiếc nuối nhất định là có, nhưng thật ra càng nhiều hơn là cảm kích.

Hắn là muốn chết, điều này không sai.

Nhưng từ trước đến giờ hắn không muốn người khác bởi vì hắn mà chết.

Diệp Ninh cảm thấy, bản thân bị giết chết, làm ra chuyện để tìm đường chết, đó là chuyện của bản thân hắn, oan có đầu nợ có chủ, bất luận giết hắn như thế nào, hắn đều sẽ không có bất kỳ oán hận nào.

Nhưng vấn đề là, người ta không hề có cách nghĩ như thế.

Nếu như Hút Hồn Trản thật sự bùng nổ.

Tuy Diệp Ninh sẽ chết.

Nhưng mà cùng chết với hắn còn có tiểu cô nương câm điếc, còn có Hoàng lão đầu và đầu bếp.

Bọn họ đều là người bình thường.

Cho dù là trở thành Thiên Đế, Diệp Ninh cũng sẽ có tiếc nuối.

Vì thế, chuyện nào ra chuyện đó, tuy cô đâm sau lưng ta, nhưng ta vẫn là cảm kích cô.

Diệp Ninh chắp tay với Bùi Ngữ Hàm, nói.

“Ơn cứu mạng, cả đời này khó quên!”

Bùi Ngữ Hàm tùy ý phất phất tay, nói.

“Ngươi cứu ta một lần, ta cứu ngươi một lần, hòa nhau rồi.”

Diệp Ninh gật đầu.

Công nhận cách nói này.

Mà đúng vào lúc này, đột nhiên, có người điên cuồng chạy đến đây.

Là một tên người hầu mặc áo màu xám.

“Tiểu Công gia, mau, mau về phủ, xảy ra chuyện rồi!”

Người này là gia đinh của phủ Khai Quốc Công.

Đương nhiên Mộc Quan Anh nhận ra, lập tức chau mày nói.

“Là cha của ta bảo ngươi bắt ta trở về sao?”

Gia đinh gấp đến bật khóc, nhanh chóng nói.

“Không phải, là Công gia xảy ra chuyện rồi, tiểu Công gia nhanh chóng trở về xem đi!”

“Cái gì? Phụ thân…”

Đột nhiên Mộc Quan Anh có một dự cảm không tốt.

Nhanh chóng đi theo gia đinh quay trở về.

Diệp Ninh và tiểu cô nương câm điếc nhìn nhau.

“Đi, đi theo xem xem.”

Hai người nhanh chóng đi theo.

Đôi mắt đẹp của Bùi Ngữ Hàm đảo một vòng nhìn xung quanh, trái phải đều không có chuyện gì, nàng ta cũng đi theo.

Không lâu sau, mọi người đến phủ Quốc Công.

Đám người Diệp Ninh nhìn thấy cửa lớn mở rộng, cũng không khách khí, trực tiếp đi vào trong.

Vừa mới đi vào được mấy bước, đã nghe đến tiếng khóc đau khổ của Mộc Quan Anh.

“Xảy ra chuyện rồi.”

Sắc mặt Diệp Ninh hơi thay đổi.

Một lúc sau, bọn họ đến nơi xảy ra chuyện, thì nhìn thấy Mộc Quan Anh ôm lấy Khai Quốc Công, đang lớn tiếng khóc.

“Chết rồi, là tự sát.”

Bùi Ngữ Hàm chỉ liếc nhìn một cái, đã biết chuyện gì đã xảy ra.

Có chút khinh thường.

Bất luận là gặp phải chuyện gì, chỉ cần lựa chọn tự sát, dưới cái nhìn của nàng ta, đều là tính cách hèn nhát.

Những tên ngu ngốc ở thiên hạ này, vẫn luôn thích làm tình tiết kịch như thế này sao.

Nàng ta không có hứng thú với cảnh tượng này, dựa vào trên khung cửa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nửa canh giờ sau.

Đám người Ngụy Văn Thông của Viện giám sát nghe tin tức chạy đến.

Mộc Quan Anh dần dần bình tĩnh lại.

“Phúc bá, nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì.”

Một lão nhân nhìn trông có vẻ phúc hậu cũng đến hiện trường.

Ông ấy là quản gia của phủ Quốc Công, cũng là người Khai Quốc Công tín nhiệm nhất.

“Tiểu Công gia, thật ra Công gia cũng rất khổ, vốn dĩ ngài ấy cũng chưa từng nghĩ đến chuyện phản bội bệ hạ, lựa chọn lùi bước, một bước lui, vạn bước lui, trong lúc bất giác, đã là thân sa vào vũng lầy, khó có thể quay đầu lại.”

Nếp nhăn trên mặt Phúc bá rất sâu.

Trải qua chuyện này, dường như ông đã già đi hai mươi tuổi vậy.

Cả người đều trông có vẻ rất mệt mỏi.

Nhưng ông vẫn như trước nói lại chi tiết chuyện này.

Thật ra con người Khai Quốc Công, đúng là không phải người vẫn luôn kiên định, so sánh với tổ tiên của ông ấy, ông ấy thể hiện ra rất bình thường…

Chương 178: Đi, ra thành (2)

Nhưng ông ấy vẫn một mực trung nghĩa, chưa từng nghĩ đến chuyện phản bội Đại Chu.

Nhưng mà, tiên môn lại nhằm vào ông ấy.

Bởi vì danh tiếng của một mạch Khai Quốc Công ở Đại Chu rất nổi tiếng, cũng là thủ lĩnh của các tướng lĩnh Đại Chu.

Nếu như Khai Quốc Công cũng hướng về tiên môn, vậy thì nhất định là một đả kích rất lớn đối với hoàng thất.

Vì thế, âm mưu nhằm vào ông ấy, đã đến rồi.

Xích Diệm quân, đó là quân đội dưới trướng của một mạch Khai Quốc Công.

Chỉ có năm vạn người, số lượng không tính là nhiều, dũng sĩ chiến đấu kế thừa ngọn lửa, trường kiếm rực lửa, hồn quân bùng nổ, có thể chém giết tiên ma.

Năm đó thời kỳ khai quốc, Xích Diệm quân chính là tinh nhuệ của Đại Chu, chỉ đứng sau Thắng Thiên quân của Thái Tổ.

Sau này giống như Thắng Thiên quân, Xích Diệm quân cũng dần dần xuống dốc.

Cho đến ngày nay, Xích Diệm quân đóng quân ở ngoài thành, tuy vẫn là biên chế năm vạn người, nhưng mà lực chiến đấu đã không thể nào so sánh được với quá khứ.

Nhưng cho dù là như thế, Xích Diệm quân vẫn là lực lượng quan trọng bảo vệ kinh thành, cũng là huynh đệ ruột thịt của Khai Quốc Công.

Vì sao lại nói như thế?

Dựa vào quy củ mà tổ tiên phủ Hai Quốc Công truyền lại, mỗi một đời người thừa kế, trước khi quyết định kế thừa tước vị, thì vào đi vào trong quân, cùng trưởng thành với Xích Diệm quân.

Như thế, sẽ có được tình bằng hữu quân nhân sâu sắc.

Hiện nay, một nhánh Xích Diệm quân này, chính là cùng trưởng thành với Khai Quốc Công khi còn trẻ.

Tiên môn lấy Xích Diệm quân ra uy hiếp, nếu như Khai Quốc Công không tuân theo, sẽ tiêu diệt Xích Diệm quân.

Nếu như là tiên tổ của phủ Khai Quốc Công, anh dũng không khuất phục, thà rằng ngọc vỡ còn hơn ngói lành, nhất định sẽ cứng rắn đến cùng với tiên môn.

Nếu như là thiếu niên nhiệt huyết, huyết khí bừng bừng giống như Mộc Quan Anh, cũng sẽ không nghĩ nhiều như thế.

Nhưng lại vừa đúng là Khai Quốc Công.

Tính cách do dự thiếu quyết đoán, có xu hướng nhu nhược, cũng có chút tầm thường.

Vì thế, ông ấy đã bị tiên môn dắt mũi mà đi.

Chuyện xảy ra tiếp theo giống như nước chảy thành sông là một điều tất nhiên, khi hắn nhượng bộ bước đầu tiên, đương nhiên tiên môn sẽ nắm chắc mỗi một cơ hội, để khiến ông ấy làm ra nhiều lần lùi bước hơn.

Đến lúc ông ấy tỉnh lại, thì đã không còn đường để lui nữa.

“Thật ra từ trước đến giờ Công gia chưa từng vui vẻ, ngài ấy rất ít khi giao lưu với đám người Uy Vũ Hầu, cũng rất ít nói cái gì, lần này mưu hại Diệp đại nhân, cũng là chuyện bất đắc dĩ… Ngài ấy rất rõ, nếu như bản thân từ chối, tiên môn sẽ không buông tha cho ngài ấy, vì thế, ngài ấy làm ra lần lùi bước cuối cùng.”

Phúc bá nước mắt như mưa.

Thân là nô bộc, ông không thể nào đi đánh giá chủ nhân, ông chỉ là cảm thấy bi ai cho vận mệnh của Khai Quốc Công.

Những chuyện phía sau mọi người đều biết rồi.

Khai Quốc Công cho rằng bản thân không còn mặt mũi nào đối diện với người thiên hạ, có lỗi với sự vinh quang của tổ tiên, càng không biết nên ứng phó như thế nào với tiên môn.

Dưới tầng tầng áp lực, ông ấy lựa chọn giải thoát.

Dùng phương thức này, để kết thúc cuộc đời của mình.

Đây là trốn tránh, cũng là bất lực.

Diệp Ninh trầm mặc.

Hóa ra cái gọi là kẻ phản bội, cũng có quá khứ cay đắng như thế.

“Mai ngọc giản này, là lễ vật Công gia tặng cho Diệp đại nhân, bên trong có ghi chép tất cả các thế lực đầu nhập vào tiên môn ở trong kinh thành, những kẻ nổi trên mặt nước, hoặc là ẩn giấu trong bóng tối, đều được ghi lại trong này… Bọn họ đã từng làm chuyện gì, cũng đều được ghi chép rõ ràng… Hi vọng vật này có tác dụng với Diệp đại nhân, cũng xin Diệp đại nhân, có thể tha thứ cho Công gia.”

Phú bá quỳ xuống mặt đất,

Diệp Ninh đỡ ông ấy dậy, sau đó nắm chặt ngọc giản.

Trong lòng hắn có một ngọn lửa, đang hừng hực cháy lên.

“Xích Diệm quân”!

Đột nhiên Mộc Quan Anh nhớ đến cái gì, sau khi hắn biết được tất cả mọi chuyện, bỗng nhiên trưởng thành hơn rất nhiều, giống như là chỉ trong chớp mắt, đã từ một thiếu niên nhiệt huyết biến thành nam tử trưởng thành, hắn nhìn về phía phương hướng bên ngoài kinh thành: “Diệp đại nhân không chết, bọn họ chắc sẽ không cho rằng phụ thân phản bội tiên môn đó chứ? Có khi nào bọn họ sẽ đối phó với Xích Diệm quân không?”

Nghe xong, sắc mặt Diệp Ninh thay đổi.

Hắn cũng nghĩ đến loại khả năng này.

“Đi, ra thành!”

Một câu ra khỏi thành của Diệp Ninh. Khiến cho đám ngươ của Viện giám sát biến sắc mặt.

“Đại nhân, sao ngài có thể ra thành?”

Trên thế giới này người muốn giết Diệp Ninh nhiều vô số kể.

Tại sao Diệp Ninh vẫn còn sống?

Đương nhiên là bởi vì rất nhiều nguyên nhân và sự trùng hợp, nhưng một điểm quan trọng nhất, đó chính là hắn vẫn ở trong kinh thành!

Đại trận của kinh thành, là một chiếc ô bảo vệ tự nhiên, vì Diệp Ninh che chắn được rất nhiều nguy hiểm.

Chương 179: Toàn thành chấn kinh, thế mà hắn dám ra khỏi thành

Hắn ở trong kinh thành, người khác kiêng dè các loại, không dễ xuống tay, một khi xuất thành, bị người khác phát hiện hành tung, chỉ sợ tai họa giáng xuống đầu.

Những người đang ở trong bóng tối đang nhìn chằm chằm vào kia, sẽ từ bỏ cơ hội ngàn năm có một này sao?

Vì thế đám người Viện giám sát, là người phản đối đầu tiên.

“Có lẽ Xích Diệm quân vẫn ổn, chúng ta không thể nào tự mình dọa mình.”

Có người nói.

Ta cũng hi vọng Xích Diệm quân là như thế, nhưng khả năng này không lớn.

Diệp Ninh lắc lắc đầu, nói Xích Diệm quân đóng quân ở ngoài thành, ra tay đối với bọn họ dễ dàng hơn nhiều.

Huống hồ rất lâu lúc trước, Xích Diệm quân đã trở thành con cờ để uy hiếp của Khai Quốc Công.

Bọn họ lên kế hoạch thất bại, nhất định sẽ trút giận xử lý Khai Quốc Công.

Đây là được sự đồng lòng của tất cả mọi người.

Bởi vì đối với đám người Uy Vũ Hầu phủ mà nói, cái gì mà quan niệm đạo đức bọn họ nhất định là không có, nhất định sẽ làm ra chuyện trút giận lên người khác.

Đối với bọn họ mà nói không hề khiến người khác bất ngờ chút nào.

Lý do Khai Quốc Công lựa chọn tự sát, có lẽ chính là bởi vì ông ấy biết, nếu như Diệp đại nhân không chết, đám người Uy Vũ Hầu sẽ không buông tha cho Xích Diệm quân!

Thái Hướng Cao đưa ra một phỏng đoán rất đáng tin cậy

“Khai Quốc Công gặp phải chuyện này, vì thế sau khi biết đại nhân không chết, hắn lập tức lựa chọn tự sát.”

Ngụy Văn Thông gật gật đầu, công nhận chuyện này.

Sắc mặt Mộc Quan Anh trắng bệch.

Lúc này hắn mới hiểu được cảm xúc của phụ thân.

Những năm nay, vẫn luôn vẫn luôn chịu nhiều áp lực rất lớn.

Lẽ nào ông không biết phản bội là xấu hổ sao?

Ông ấy biết.

Nhưng ông vẫn là đưa ra loại lựa chọn như thế.

Bởi vì ông ấy không phải là một mình, ông phải có trách nhiệm với con trai của mình, phải có trách nhiệm với Xích Diệm quân, phải vì toàn bộ phủ Khai Quốc Công.

Vì thế, khi ông ý thức được, Xích Diệm quân có khả năng sẽ bởi vì ông mà chết, ông lập tức cảm nhận được không còn mặt mũi nào đối diện với người khác.

Dứt khoát chết để chấm dứt, khi gặp lại nhau ở dưới cửu tuyền.

“Không có người nào hiểu bọn họ hơn so với bản thân Công gia, những người của phái đầu hàng đó, mỗi một người đều đã mất hết lương tâm… Hầu gia từng nói với ta, mỗi một lần ngài ấy ở cùng với đám người đó, đều rất khó khăn… Nếu như Công gia là bởi vì sợ nghe thấy tin tức Xích Diệm quân xảy ra chuyện mà lựa chọn tự sát, vậy thì ta tin rằng nhất định là Xích Diệm quân xảy ra chuyện rồi, vẫn là câu nói đó, Công gia quá hiểu bọn họ rồi.”

Phúc bá trả lời nói.

Trên thực tế, phán đoán đầu tiên không hề sai.

Sau khi truyền ra tin tức Diệp Ninh còn sống, đám người của Uy Vũ Hầu, đến suy nghĩ xác nhận bên phía Khai Quốc Công cũng không có.

Lập tức đẩy trách nhiệm lên người hắn.

Tuy nói điều đó không liên quan gì đến Khai Quốc Công.

Nhưng cho dù là hắn chết rồi, thì đám súc sinh tức đến choáng váng đó sẽ buông tha cho Xích Diệm quân sao?

Chắc chắn sẽ không.

Trong lòng giận dữ, vẫn luôn là cần chỗ để trút giận.

Bọn họ nhìn Khai Quốc Công không thoải mái cũng đã không phải là một lần hai lần, loại chuyện như giết gà dọa khỉ, bọn họ làm chính là muốn gì được nấy.

"Đừng nói nữa, ra khỏi thành đi về phía căn cứ của Xích Diệm quân xem thử!"

Diệp Ninh trực tiếp đi.

Hắn đưa ra quyết định, đám người Viện giám sát cho dù có không muốn như thế nào, cũng chỉ có thể nghe theo.

Bọn họ sẽ không quên thân phận của bản thân mình.

Lúc bình thường, Diệp Ninh rất thân thiện, gặp phải chuyện gì cũng tình nguyện thương lượng với mọi người, nhưng một khi hắn đưa ra quyết định, vậy thì mọi người có giảm giá cũng phải chấp hành.

"Đi, đi về phía Viện giám sát, điều người đến đây!"

Ngụy Văn Thông ra lệnh.

Lập tức có người điên cuồng chạy về Viện giám sát.

"Vị đại nhân này của chúng ta, chính là có những lúc không quan tâm đến an nguy của bản thân, quá mức kích động."

Ngụy Văn Thông nhìn Diệp Ninh, cảm khái nói.

"Từ trước đến giờ Đại Chu chưa bao giờ thiếu những người chỉ biết tự bảo vệ mình, tránh ở phía sau; để cho thuộc hạ xung phong lên phía trước, người giống như Giám Chính đại nhân, cuộc đời ta vẫn là hiếm gặp, nếu không phải như thế, chúng ta cũng sẽ không hết lòng đi theo ngài ấy."

Trong ánh mắt Ngưu Tiến Hỉ tỏa ra ánh sáng lạnh.

"Ta đã chuẩn bị xong rồi, nếu như thật sự có người dự định thừa cơ hội đại nhân ra khỏi thành mà tấn công, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ, muốn giết đại nhân, trước tiên phải bước qua xác của lão Ngưu ta trước!"

Trong mắt mọi người hiện ra thần sắc kiên định.

Bọn họ đều nghĩ như thế.

Mà Diệp Ninh, mặt thâm trầm như nước, nhưng trong lòng lại giống như núi lửa đang sắp phun trào.

Bên ngoài thành có năm vạn Xích Diệm quân đóng quân.

Năm vạn đó!

Đây không phải là năm vạn cây cỏ, mà là năm vạn sinh mệnh đang sống.

Chương 180: Toàn thành chấn kinh, thế mà hắn dám ra khỏi thành (2)

Năm vạn người đứng với nhau, nhìn thẳng một đường, không nhìn thấy đầu, chỉ nhìn thấy một mảnh đen sì.

Nhiều người như thế, lẽ nào lại âm thầm không một tiếng động mà chết sao?

Hắn cũng là người, hắn nghe thấy câu chuyện của Khai Quốc Công, biết được Khai Quốc Công tham dự việc mưu hại hắn.

Nhưng mà hắn lại không hận được.

Không chỉ là vì Khai Quốc Công đã chết rồi, càng là bởi vì hắn ta là một người đáng thương.

Vốn dĩ hắn là một người tốt, nhưng lại bị ép từng bước từng bước một, đi xuống dưới vực sâu.

Hắn ta gia nhập vào phái đầu hàng, nhưng lương tâm vẫn còn nguyên vẹn.

Vì thế hắn ta cảm thấy khó khăn.

Mà người của phái đầu hàng, từ trước đến giờ cũng chưa từng coi hắn ta là người của mình.

Cho dù là không có chuyện ngày hôm nay, kết cục của Khai Quốc Công cũng sẽ không quá tốt, bởi vì hắn là một người có lương tâm, lại trà trộn vào trong giữa một đám lang sói, sao có thể có kết cục tốt? Ai mà cũng muốn bảo vệ, thì sẽ có khả năng ai cũng không bảo vệ tốt được.

Đây không phải là lời nói không có thật của Diệp Ninh.

Mà là đáp án mà lịch sử đưa ra.

“Ta phải đi tận mắt nhìn thấy!”

Trong lòng Diệp Ninh nói thầm.

Hắn phải đi xem xem, rốt cuộc Xích Diệm quân như thế nào rồi. Nếu như sau khi ra khỏi thành phát hiện toàn bộ Xích Diệm quân đã bị tiêu diệt rồi, vậy thì hắn sẽ không bỏ qua cho đám người này. Nếu như sau khi ra khỏi thành, Diệp Ninh gặp phải nguy hiểm rồi chết, vậy thì sau khi hắn trở thành Thiên Đế vẫn sẽ quay lại, đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua cho đám người đó.

Lúc này, suy nghĩ của hắn đã thay đổi rồi.

Loại tâm thái bỡn cợt với đời đó của hắn, đứng trước hiện thực chân thật mà tàn khốc, đã sản sinh ra sự biến đổi một cách tự nhiên.

Người của Viện giám sát đến càng ngày càng nhiều.

Thành lập thành một đội ngũ dài như rồng.

Trên người bọn họ mặc đồng phục màu đen, tay cầm vũ khí sắc bén, mỗi một người đều là cao thủ.

Bọn họ hiểu rất rõ bản thân gánh vác trách nhiệm như thế nào.

Vốn dĩ đám người Trương Thừa Tông đang ở trong kỳ nghỉ, cũng trở lại đội rồi.

Bọn họ không muốn bỏ lỡ hành động lớn đầu tiên sau khi Viện giám sát tái xuất giang hồ.

Vì thế, đội ngũ dài như rồng thái độ rõ ràng, rêu rao gây sự chú ý khắp nơi trên đường phố kinh thành.

Đương nhiên chuyện này kinh động rất nhiều người.

“Viện giám sát đây là muốn đi ra khỏi thành!”

“Ngươi đi đầu tiên là Diệp đại nhân?”

“Lẽ nào là bên ngoài thành đã xảy ra chuyện lớn gì rồi?”

Bách tính không biết nội tình, vô cùng chấn động, chỉ có thể phỏng đoán.

Mà những người có tâm tư, lập tức ý thức được một chuyện.

“Diệp Ninh ra khỏi thành rồi!”

Phủ Uy Vũ Hầu.

Uy Vũ Hầu phát ra một hồi tiếng cười điên cuồng, hắn rút trường kiếm ra, một kiếm chém đổ chiếc bàn ở trước mắt, gầm lên nói.

“Thế mà Diệp Ninh lại dám ra khỏi thành, hắn ta đây là đang tìm chết!”

“Các vị, còn đợi cái gì nữa?”

“Bên ngoài thành, sẽ chính là đất chôn của hắn, hắn sẽ hối hận bởi vì sự kích động của mình!”

Ở trong kinh thành, có quá nhiều ràng buộc.

Mà bên ngoài thành, thì không cần lo lắng cái gì nữa.

Mọi người điên cuồng vui mừng, lần lượt hạ mệnh lệnh.

Sĩ binh, gia đinh, môn khách cùng với các cao thủ giang hồ được nuôi dưỡng của thế lực các nơi, cũng đều từ bốn phương tám hướng tập trung lại, hướng về phía bên ngoài thành.

Đây là một khối sức mạnh rất lớn.

Từ số lượng người mà nói, là gấp mười lần Viện giám sát!

Trong Xuân Phong Lâu, đột nhiên tiếng đàn đứt quãng.

“Cái gì, hắn ra khỏi thành rồi?”

Đôi mắt đẹp của Tiêu Thiển Thiển run lên.

Nhưng rất nhanh nàng đã phản ứng lại được, lập tức đưa ra sắp xếp.

“Lập tức phái gián điệp kim bài, để bọn họ đi theo dõi Diệp Ninh, nếu như Diệp Ninh an toàn, không cần phải ra tay, nếu như Diệp Ninh gặp chuyện, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ được hắn, đưa hắn quay trở lại kinh thành!”

Lập tức mệnh lệnh được truyền xuống.

Lục Trúc tò mò hỏi.

“Tiểu thư, hình như người không phải vô cùng chấn kinh trước quyết định của Diệp đại nhân.”

Tiểu Thiển Thiển cười khổ một tiếng, nói.

“Trên đời này còn có chuyện gì mà hắn ta không dám làm nữa không?”

Trong hoàng cung, Cơ Minh Nguyệt có được tin tức.

Nàng cũng lập tức đưa ra sắp xếp.

“Lập tức phái binh hộ tống Diệp Ninh!”

Bây giờ nàng cũng xem như là biết được con người của Diệp ninh rồi, phàm là chuyện mà tên này đã đưa ra quyết định, thì chính là tám con ngựa cũng không kéo lại được.

Vì thế so với chuyện nghĩ hạ thánh chỉ ngăn cản hắn, còn không bằng nghĩ xem làm thế nào mới có thể bảo vệ hắn.

Nhưng vấn đề đến rồi.

Chính vào lúc sau khi nàng hạ mệnh lệnh, tướng quân đợi lệnh ở trước cửa điện lại là không có động tĩnh gì.

“Tại sao ngươi không đi? Không nghe thấy lời nói của trẫm sao?”

Cơ Minh Nguyệt chất vấn.

Chương 181: Toàn thành chấn kinh, thế mà hắn dám ra khỏi thành (3)

“Bệ hạ, đương nhiên là thần nghe thấy rồi, nhưng thần không biết, mệnh lệnh này nên truyền cho nhánh quân đội nào…”

Tướng quân quỳ một gối xuống, trên mặt lộ ra thần sắc mơ hồ.

“Đương nhiên là…”

Cơ Minh Nguyệt vừa mới mở miệng, nhất thời dừng lại. Đúng thế, nên truyền đạt quân lệnh cho nhánh quân đội nào đây?

Tính toán một chút quân đội đóng quân ở xung quanh kinh thành.

Đầu tiên là mấy nhánh quân đội đóng quân ở ngoài thành.

Xích Diệm quân thuộc về Khai Quốc Công.

Còn có ba nhánh quân đội, cộng lại đại khái khoảng mười lăm vạn người, cũng đều thuộc về các tướng quân.

Mà ba vị tướng quân này, đã sớm âm thầm đầu nhập cho sáu nước rồi.

Sở dĩ bọn họ đóng quân ở ngoài thành, thật ra là một sự uy hiếp vô hình đối với Thiên Tử.

Chỉ huy bọn họ?

Đừng nghĩ nữa.

Không bàn đến quân đội đóng quân ngoài thành nữa, nói về trong thành.

Đầu tiên là thành vệ quân là không có vấn đề.

Nhưng mà, nhiều năm nay, sĩ khí của thành vệ quân giảm thấp, quân hưởng phát phóng không đủ, khuyết thiếu huấn luyện, vẫn luôn là trạng thái sống bằng lý trí.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Sáu nước và tiên môn không muốn nhìn thấy một nhánh thành vệ quân tinh nhuệ.

Mà Cơ Minh Nguyệt, cũng lười đầu tư tài nguyên gì vào thành vệ quân, bởi vì loại quân đội bày ra ở ngoài sáng như thế này, nhất định là khong thể nào hỗ trợ được nàng.

Cũng chính là nói, nếu như bây giờ nàng muốn điều binh, cũng chỉ có ngự lâm quân rồi.

Nơi làm việc của ngự lâm quân là hoàng thành, trách nhiệm lớn lao, bình thường không thể động đến.

Đây là quân đội ở ngoài mặt sáng.

Ở trong bóng tối, đương nhiên dưới tay nàng cũng có quân đội mạnh mẽ bồi dưỡng nhiều năm, đây là lá bài quan trọng để nàng phục hưng Đại Chu.

Là căn bản không thể nào động đến.

Một khi phái ra khỏi thành, thế nhân nhìn thấy nhánh quân đội này, tất cả những nỗ lực hành động lúc trước của nàng, cũng sẽ phí công.

Vì thế, sau một hồi kiểm kê, thế mà Cơ Minh Nguyệt lại phát hiện, quân đội mà nàng có thể phái đi để cứu Diệp Ninh, chỉ có ngự lâm quân bảo vệ hoàng thành.

Đây là điều sỉ nhục đối với một người làm đế vương.

“Phái một vạn ngự lâm quân ra khỏi thành, không cần phải hiếu chiến, bảo vệ Diệp Ninh là được!”

Cơ Minh Nguyệt cắn răng nói.

“Tuân chỉ!”

Tướng quân lĩnh mệnh rời đi.

Mà lúc này, Diệp Ninh đi ra khỏi kinh thành.

Đúng vào khoảnh khắc ra khỏi thành, hắn quay đầu nhìn lại, nhìn bức tường thành cao ngất ngưởng.

Có một loại cảm giác quỷ dị, từ trong lòng của hắn dâng lên.

Loại cảm giác này, gọi là không an toàn.

Lúc trước khi ở kinh thành Diệp Ninh còn chưa có loại cảm giác này, sau khi ra khỏi thành, lập tức ý thức được cảm giác tồn tại của đại trận kinh thành.

Càng huống hồ hắn là người duy nhất ở trên cuộc đời này có thể khống chế tòa đại trận này, loại cảm giác đó, đương nhiên càng thêm mạnh mẽ.

Rời khỏi kinh thành, tương đương với việc rời khỏi vòng an toàn, ác ý đến từ bốn phương tám hướng, đột nhiên được phóng lớn gấp mười lần.

Nhưng đốivới Diệp Ninh mà nói cũng không hoàn toàn là một chuyện xấu.

Hắn phất tay, văn khí trong cơ thể chấn động.

Lập tức biến thành hàng nghìn con ngựa chiến.

Văn khí hóa ngựa, chỉ là một phương thức nhỏ của Nho đạo mà thôi.

Chính khí cuồn cuộn trong cơ thể hắn nhiều không đếm xuể, càng không cần nói đến văn khí, tùy tùy tiện tiện hóa thành hàng nghìn con chiến mã, mà bản thân lại không chịu một chút ảnh hưởng nào.

Mọi người cưỡi lên ngựa, chạy nhanh về phương hướng đóng quân của Xích Diệm quân.

Cùng cưỡi ngựa đi theo còn có Bùi Ngữ Hàm.

Ma nữ có lai lịch thần bí này, có hứng thú rất lớn đối với Diệp Ninh.

Nàng phát hiện người này rất thú vị.

Khi lần đầu tiên gặp mặt, lời nói đã khiến người khác kinh ngạc, bảo vệ cho một người "ma đạo mê hoặc người khác" như nàng.

Sau khi tỉnh lại, nàng một đường quan sát.

Thông qua phản ứng của mọi người đối với Bùi Ngũ Hàm, đại khái nàng cò thể hiểu rõ được tình huống.

"Hóa ra người này chính là Diệp Ninh, Giám Chính tân nhiệm của Viện giám sát, lãnh tụ của Nho đạo, thơ từ tuyệt vời…"

Diệp Ninh có rất nhiều danh hiệu.

Nhưng điều khiến nàng cảm thấy có hứng thú nhất, vẫn là một câu "chống lại tiên môn".

Nếu như nói Diệp Ninh và tiên môn đối lập, là vấn đề lập trường.

Vậy thì tiên ma đối lập, càng là không chết không dừng, càng là sự đối lập không có bất kỳ khả năng hòa giải nào!

Loại trình độ đối lập này, còn cao hơn rất nhiều so với thù hận giữa Đại Chu và tiên môn.

Sớm vào ngàn năm trước, ma đạo và tiên đạo đã là loại kết cục này rồi.

Chỉ có điều, tiên môn là lớn, nắm giữ quyền lên tiếng, đánh đến cho ma đạo căn bản không nhấc đầu lên được.

Thân là người của ma đạo, nàng đã sớm quen với việc tự mình chiến đấu.

Thế gian người người sợ hãi tiên môn, không có ai ngoại lệ?

Nhưng mà Diệp Ninh, lại nhất định là một chuyện ngoại lệ.

Chương 182: Chẳng qua chỉ là giết người đền mạng, có nợ phải trả tiền

Cũng chính là nói, nhìn từ loại góc độ này, thế mà Diệp Ninh và Bùi Ngữ Hàm lại cùng thuộc một trận doanh.

Đương nhiên, không cần biết là Diệp Ninh hay là Bùi Ngữ Hàm, đều không cho rằng như thế.

Dù sao giữa bọn họ cũng không hề hiểu nhau, còn xa mới được xem như là người của mình.

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến việc Bùi Ngữ Hàm sinh ra cảm xúc nồng hậu đối với Diệp Ninh.

Lúc trước nàng vẫn còn nghi hoặc, vì sao Diệp Ninh lại dám đối kháng với tiên môn, lẽ nào hắn không sợ chết sao?

Dũng khí của hắn từ đâu mà đến?

Bây giờ hình như nàng đã có chút hiểu được rồi.

Năm vạn người Xích Diệm quân có nguy hiểm, rất có khả năng toàn quân bị tiêu diệt, đây thật ra không được coi là chuyện lớn gì.

Có lẽ có người sẽ nghi hoặc, Xích Diệm quân không chỉ là sức lực của một mạch Khai Quốc Công, mà còn đóng quân ở bên ngoài kinh thành.

Lẽ nào bọn họ xảy ra chuyện rồi, sẽ không dẫn đến thiên hạ chấn động sao?

Câu trả lời là không.

Bởi vì đối với thế giới kỳ lạ này, năm vạn người của Xích Diệm quân, sẽ không tạo ra được bất kỳ gợn sóng nào.

Những năm nay quân đội của Đại Chu bị tổn thất còn ít sao?

Có bao nhiêu quân đội giống như Xích Diệm quân, có được danh hiệu hiển hách cao quý.

Còn không phải là biến mất không có tin tức gì sao.

Chuyện như thế này có quá nhiều rồi, nhiều đến mức đã khiến người ta cảm thấy tê dại.

Năm vạn người mà thôi, rất nhiều sao?

Không nói đến chuyện mỗi lần biên cảnh chiến tranh đều bùng nổ tổn thất lớn.

Chính là hàng trăm năm nay, ở trong kinh thành bạo phát binh biến nhiều lần, số lượng tổn thất đã không chỉ là con số này.

Hơn nữa, Xích Diệm quân còn là quân đội của Khai Quốc Công.

Mà Khai Quốc Công, đã sớm gia nhập vào phái đầu hàng.

Ở trong mắt của rất nhiều người, nhìn thấy chuyện như thế này xảy ra, thậm chí sẽ cả kinh mừng rỡ, cho rằng đây là chó cắn chó.

Nhưng mà một nhánh quân đội như thế, Diệp Ninh là rất để ý.

Đây là bởi vì sao?

Lúc mới đầu Bùi Ngữ Hàm không hiểu.

Bây giờ nàng đã hiểu rồi, thật ra Diệp Ninh để ý không phải là Xích Diệm quân có chết hay không, mà chỉ là đơn thần để ý đến tính mạng của năm vạn người.

Tuy nhìn có vẻ, mạng sống của năm vạn người không có liên quan gì lớn với hắn.

Nhưng hắn vẫn là mạo nguy hiểm đến tính mạng đi ra ngoài.

“Rõ ràng có thể làm ngơ không quan tâm, mà sẽ không phải chịu bất kỳ chỉ trích nào, nhưng hắn vẫn là gánh vác nguy hiểm đến tính mạng, đi ra khỏi kinh thành, dưới cái nhìn của ta, điều này rất ngu xuẩn… Nhưng có lẽ đây chính là một trong những nguyên nhân có thể khiến cho nhiều người yêu thích hắn như thế.”

Nhìn Diệp Ninh, dường như Bùi Ngữ Hàm nhìn thấy một con đường khác.

Con đường này so với con đường mà nàng đi hoàn toàn khác nhau.

Kỳ lạ, trẻ con, ngu ngốc.

Nhưng tràn đầy sức mạnh.

Loại sức mạnh này đến từ chính bản thân Diệp Ninh.

Mọi người cảm nhận được loại sức mạnh này, được hắn chữ trị, sau đó tình nguyện lấy ra sức mạnh của bản thân mình, đưa ra phản hồi giống như thế.

“Đây là con đường như thế nào? Sẽ thành công sao?”

Bùi Ngữ Hàm trầm tư.

Nàng không phải là người bình thường, nàng cũng có mục tiêu của bản thân.

Vốn dĩ nàng cho rằng ban thân là một kẻ lang thang cô độc, chỉ cần phải làm tốt chuyện của mình là được, căn bản không cần để ý sống chết và cảm nhận của người khác.

Nhưng mà nhìn Diệp Ninh, nàng lại bắt đầu dao động rồi.

Có lẽ đây sẽ là một con đường thành công?

Nàng quyết định đi theo Diệp Ninh, nàng cho rằng trên người nam nhân cổ quái này, có rất nhiều thứ khiến nàng đáng để suy nghĩ.

Bản thân loại suy nghĩ này chính là rất có giá trị, vì thế Bùi Ngữ Hàm sẵn sàng chấp nhận nguy hiểm của nó.

Dù sao rất có khả năng kẻ địch của nàng đang vòng quanh ở bên ngoài thành.

Nếu như gặp phải, với loại trạng thái bây giờ của nàng, muốn chạy trốn nhất định là không dễ dàng.

Bùi Ngữ Hàm đi theo, không khiến người khác cảm thấy bất ngờ.

Trong mắt đám người của Viện giám sát, Bùi Ngữ Hàm đã sớm có loại quan hệ đặc biệt nào đó với Diệp Ninh rồi.

Tiếng vó ngựa ầm ầm.

Cuối cùng, mọi người đến căn cứ đóng quân của Xích Diệm quân.

“Dường như tất cả đều bình thường?”

Ngưu Tiến Hỉ hít một hơi.

Hắn không hề ngửi thấy bất kỳ mùi máu rồi, bản thân hắn là một cự tướng sa trường, bất giác nghĩ về phương diện tốt đẹp.

“Quá tốt rồi!”

Mộc Quan Anh điên cuồng vui mừng, hai chân hắn kẹp lưng ngựa, điên cuồng chạy về phía cửa doanh trại.

“Đi theo.”

Diệp Ninh chau mày.

Hắn cảm thấy mọi chuyện có thể sẽ không đơn giản như thế.

Quả nhiên.

Đúng vào khoảnh khắc Mộc Quan Anh cưỡi ngựa xông vào doanh trại, mọi người lại nghe thấy một tiếng gầm thét tuyệt vọng chói tai.

“Không!!!”

Tất cả mọi người đều biến sắc mặt.

Mọi người đi vào cửa doanh trại, lập tức nhìn thấy một cảnh tượng khiến người các mở mang tầm mắt.

Chương 183: Chẳng qua chỉ là giết người đền mạng, có nợ phải trả tiền (2)

Năm vạn Xích Diệm quân giống như dự đoán… Toàn quân bị diệt!

Đây là một cảnh tượng như thế nào.

Máu chảy thành sông, đến đất cũng bị nhuộm đỏ, tùy tiện cầm một nắm đất, cũng đều toát ra mùi máu hôi thối.

Chân tay bị chém đứt, áo giáp vương vãi, vũ khí bị gãy đôi…

Cùng với xác chết được chất lên như núi.

Thậm chí thi thể còn không hoàn chỉnh, phía trên cổ trống rỗng.

Sắc mặt Ngưu Tiến Hỉ tái đi, hắn nghĩ đến một loại khả năng, đi qua cổng doanh trại, nhìn về một phía khác.

“Kinh quan!”

Trong giọng nói của hắn có một loại phẫn nộ khó có thể tưởng tượng.

Diệp Ninh đi lên theo, hắn cũng nhìn thấy rồi.

Chỉ là vừa nhìn, cũng khiến hắn nhắm mắt lại.

Cái gọi là kinh quan, chính là chỉ một ngọn núi được làm bằng đầu người chất lên.

Đây là hành vi vũ lực uy hiếp tàn khốc nhất, cũng là đãm máu nhất ở trên chiến trường.

Không được coi là có gì kỳ lạ.

Nhưng phần lớn mọi thời điểm, đây chỉ là hành vi xuất hiện khi giữa hai nước có mối thù nợ máu.

Quốc gia với quốc gia, dân tộc với dân tộc.

Không phải cùng dân tộc trái tim nhất định khác nhau, dùng loại thủ đoạn này cũng có thể hiểu được.

Nhưng năm vạn Xích Diệm quân này là người Đại Chu!

Người ra tay cũng là người Đại Chu!

Đối với đồng bào của mình, vì sao phải hạ sát thủ như thế?

Những cái đầu chết không nhắm mắt đó, đang phát ra oán khí nồng đậm, khiến Diệp Ninh cảm nhận được chấn động.

Hắn vô cùng rõ ràng nhận thức được, bản thân hắn không còn là một người qua đường đơn thuần nữa.

Rất nhiều người của thế giới này, đã không còn được gọi là con người nữa, trái tim, tất cả thủ đoạn đều vô cùng bẩn thỉu.

Chỉ dùng lời nói là không thể nào cảm hóa được bọn họ.

Nợ máu, chỉ có thể dùng máu để trả.

“Có còn người nào sống không?”

Diệp Ninh lạnh nhạt hỏi.

“Không có.”

Ngụy Văn Thông đã sớm điều tra một lần, đau khổ nỏi.

“Tất cả đều chết rồi.”

“Không có một người nào còn sống.”

“Ta phát hiện, nơi đóng quân của Xích Diệm quân, đã sớm bị người ta động chân động tay, đột nhiên bùng nổ, đánh cho bọn họ trở tay không kịp, sau đó kẻ địch nhân cơ hội đánh lén, Xích Diệm quân bất lực chống trả… đây là một trận thảm sát.”

Báo cáo của Ngụy Văn Quân, khiến cho Mộc Quan Anh nặng nề ngã xuống dưới đất.

Hai tay hắn đấm vào mặt đất, ngón tay cắm sâu vào đất vô cùng ẩm ướt nhiễm máu.

“Các ngươi thật là độc ác, đúng là đồ lang sói!”

Thiếu niên vừa mới trưởng thành này.

Trong vòng một ngày, trải qua thảm kịch phụ thân tự sát, Xích Diệm quân toàn quân bị diệt.

Nhất thời hiểu ra được, hóa ra cái gọi là trách nhiệm, cái gọi là bảo vệ vinh quang của tổ tiên, không phải chỉ là một câu nói miệng đơn thuần, muốn làm những thứ này, thì nhất định phải là có hi sinh.

Đột nhiên, hắn hiểu ra được rất nhiều suy nghĩ của Khai Quốc Công.

Một cảm giác hối hận, trào dâng trong lòng.

Sớm biết như thế, sao hắn có thể mãnh liệt khinh bỉ phụ thân mình như thế?

Đúng thế, hắn hối hận rồi.

Sau khi chứng kiến sự thảm khốc của thế giới, thiếu niên nhiệt huyết này, sẽ thay đổi.

Hắn đang nghĩ, nếu như tất cả đều có thể quay về quá khứ, nếu như Xích Diệm quân có thể an toàn, phụ thân có thể an toàn, cho dù là đầu hàng, thì có gì là sai chứ?

Phụ thân không sai, là ta sai rồi!

Hắn rơi vào một loại ma chướng.

Điên cuồng lẩm bẩm một mình, phát điên phủi tay của mình.

Bốp!

Diệp Ninh tát hắn một cái thật nặng.

“Ngươi đây là đang làm cái gì?”

Mộc Quan Anh bị đánh ngây rồi.

Hắn mơ hồ quay đầu, nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của Diệp Ninh.

“Sao thế, ngươi sợ rồi?”

“Nhìn chỗ này đi, năm vạn thi thể đều đang nhìn ngươi.”

“Nghĩ đến Khai Quốc Công đi, ông ấy cũng đang nhìn ngươi, ở dưới cửu tuyền, tất cả mọi người đều đang nhìn ngươi!”

“Kết quả ngươi khiến bọn họ nhìn thấy cái gì? Là phát điên sao? Là hối hận sao? Hay là sợ hãi?”

Diệp Ninh chỉ vào một chỗ.

Có người phát hiện quân kỳ của Xích Diệm quân bị thi thể đè lên.

Bên trên dính đầy máu.

“Mộc Quan Anh, ngươi nhớ kỹ, bây giờ ngươi không có tư cách phát điên, không có tư cách hối hận, càng không có tư cách sợ hãi!”

“Bởi vì Khai Quốc Công chết rồi, ngươi chính là Khai Quốc Công tân nhậm, thứ trên người ngươi phải gánh vác không phải chỉ là sự mất mát của bản thân, mà còn có sự vinh quang của toàn bộ một mạch Khai Quốc Công!”

“Khai Quốc Công tự sát rồi, ông ấy dùng cái chết của bản thân, để chuộc tội cho lỗi lầm trong quá khứ của mình, ông ấy cho ngươi một tương lai tươi mới và sạch sẽ, ngươi còn có cơ hội thay đổi tất cả, ngươi nên khiến cho ngươi cảm thấy tự hào vì ngươi.”

“Đương nhiên, chuyện quan trọng nhất là, ở đây có năm vạn oan hồn, bọn họ vẫn còn đang chờ ngươi, cho bọn họ một công đạo!”

Theo những lời Diệp Ninh nói, hai tay của Mộc Quan Anh từ từ nắm chặt. Người thiếu niên chỉ trong vòng mấy canh giờ ngắn ngủi mà trưởng thành này, thâm tình nhìn chằm chằm vào quân kỳ của Xích Diệm quân.

Chương 184: Các ngươi chơi ta đúng không?

“Diệp đại nhân, nói với ta, ta nên làm cái gì?”

Diệp Ninh hít một hơi thật sâu, sắc bén nói.

“Những vinh quang mà Khai Quốc Công đã đánh mất, ngươi hãy lấy chúng lại!”

“Nợ máu của Xích Diện quân, ngươi đòi lại!”

“Lúc này, ngươi không cần hỏi ta nên làm như thế nào, chẳng qua là giết người đền mạng, có nợ phải trả tiền… Những người vốn dĩ đáng chết kia, nên phải trả cái giá mà bọn chúng đáng ra phải trả!”

Bắt đầu từ ngày hôm nay, tâm thái của Diệp Ninh hoàn toàn thay đổi rồi.

Hóa ra những người mà muốn giết hắn, đều là một đám súc sinh không có tính người.

Hắn không muốn dùng ác ý lớn nhất để đi suy đoán người khác, nhưng mà vẫn là đánh giá thấp bọn họ rồi.

Vốn dĩ Viện giám sát nổi dậy dưới cái nhìn của Diệp Ninh chỉ là một chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy may mắn. Ít nhất khi thế giới này xuất hiện chuyện không công bằng như thế này, những người dưới tay hắn có thể có một cỗ sức mạnh đi phán xét bọn họ.

“Giết người đền mạng, có nợ phải trả tiền!”

Một Quan Anh tự lẩm bẩm, lặp đi lặp lại lời nói của Diệp Ninh.

Trong mắt của hắn dần dần phát ra ánh sáng.

Đây là ánh sáng của sự thù hận!

“Ăn miếng trả miếng!”

Từ trước đến giờ Diệp Ninh đều không bao giờ tin nhân từ có thể cảm hóa được người khác.

Hắn lấy ra mai ngọc giản mà Khai Quốc Công để lại.

Ở bên trong đó có thông tin chi tiết của mỗi một ngườ phái đầu hàng.

Mỗi một thế lực.

Cùng với mỗi một chuyện mà bọn họ làm!

“Giết người đền mạng, có nợ phải trả tiền!”

“Ăn miếng trả miếng!”

Đám người của Viện giám sát cùng lần lượt đỏ mắt, làm theo hai người liên tiếp phát ra tiếng hô hào.

Khi Diệp Ninh đưa ra mệnh lệnh khó hiểu này.

Chính là đại biểu cho một hành động bùng phát đủ để tẩy rửa đẫm máu kinh thành, chấn động toàn bộ thiên hạ.

Mà người mà hành động này nhằm vào, là những tôn quý cao cao tại thượng kia, là những người đã cắm sâu rễ ở kinh thành, truyền thừa ngàn năm cùng với các thế gia còn lâu hơn!

Đằng sau bọn họ có tiên môn đứng sau lưng, tử sĩ, con cháu gia tộc của bọn họ, thậm chí chính là đệ tử của tiên môn!

Giương kiếm lên với bọn họ, chuyện này tuyệt đối là một chuyện điên cuồng.

Đủ để khiến cho mâu thuẫn vốn đã kịch liệt, nhất thời đẩy nó lên đến đỉnh cao.

Không có người nào có thể tưởng tượng được Diệp Ninh có thể điên cuồng như thế.

Cho dù là Bùi Ngữ Hàm, vào lúc này trong đôi mắt cũng lộ ra dị sắc.

Nàng nhìn chằm chằm vào Diệp Ninh, trong đôi mắt đẹp cũng lộ ra một tia hiếu kỳ.

Trước mắt không phải là thời cơ tốt nhất để lật mặt với phái đầu hàng.

Người nam nhân này là không biết, hay là… không để ý?

“Về thành!”

Diệp Ninh phất tay.

Mọi người mang theo cơn giận ngút trời, bước lên đường quay về.

Trên dọc đường, mọi người vẫn giữ đủ cảnh giác.

Bởi vì bọn họ đã dự kiến được rồi, lần này Viện giám sát ra khỏi thành, rất có khả năng sẽ khiến những người đang ẩn nấp trong bóng tối kia không kìm chế được mà ra tay.

Quả nhiên, đi được nửa đường, kinh nghiệm được ma luyện nhiều năm trong quân đội của Ngưu Tiến Hỉ đã có tác dụng.

"Cảnh báo!"

Hắn gầm to lên.

Xoạt!

Một loạt âm thanh rút đao vang lên.

Lần này người của Viện giám sát đi theo, cũng có đến ngàn người, mỗi một người đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, lập tức dựa vào nhau, hành thành nên trận thế phòng ngự hình tròn.

Giây tiếp theo, ở hai bên có một đám người ngựa đi ra.

Những người này không có cờ.

Trang phục cũng khác nhau; có người mặc giáp sắt, có người mặc bì giáp, có người chỉ là mặc quần áo bình thường, trong tay cầm phác đao đã xông lên.

"Không phải quân đội chính quy!"

Ngưu Tiến Hỉ thở phào một hơi.

Ánh mắt hắn hung hác, vừa liếc nhìn qua, đã biết được chi tiết của đám người này.

Tuy số lượng người nhiều, nhưng đều là đám quân ô hợp.

Không thành vấn đề.

"Xem ra đều là gia đinh, sĩ binh, môn khách của các thế lực lớn."

Văn khí của Diệp Ninh dâng trào, che lấp hai mắt.

Hắn tai thính mắt tinh, vừa nhìn đã nhìn đến đầu.

Thật ra những người này rất dễ phân biệt. Những người xông lên đầu tiên, đều là gia đinh, môn khách. Thực lực của gia đinh yếu nhất, tuy bình quân đều là võ giả, nhưng phẩm cấp trung bình không cao.

Thực lực của môn khách mạnh hơn nhiều, đều là hài kiệt giang hồ, xông pha có được một chút danh vọng, sau đó được các thế lực lớn chiêu lãm.

Nhưng người giang hồ khó tránh được có thói quen của giang hồ, lúc này xông trận là có thể nhìn ra được, tuy dũng cảm tranh lên trước, nhưng không hề có một bố cục nào.

Người mạnh nhất, chính là binh sĩ của các thế lực lớn.

Giống như lúc đầu những binh sĩ Uy Vũ Hầu vậy, chính là tinh nhuệ tuyệt đối.

Những binh sĩ này trên người mặc giáp sát, ngón tay bẻ gãy binh đao, khí tức mạnh mẽ, là tinh nhuệ chân chính, cộng lại cũng có đến hơn vạn người.

Chương 185: Các ngươi chơi ta đúng không? (2)

Những binh sĩ giống như thế này, đều là bảo bối của các thế lực lớn, vì thế bọn họ đặt binh lính ở phái sau, để cho môn khách và gia đinh xông lên trước, tiêu hao chiến lực của Viện giám sát.

Đợi sau khi binh sĩ xông lên, vừa đúng lúc thu gặt.

"Đều là một đám nhỏ bé không biết binh pháp, để môn khách và gia đinh lên phía trước, nếu như ta đánh một đòn mạnh, đám quân ô hợp này nhất định sẽ sụp đổ, nhóm này bại trận, sẽ lập tức ảnh hưởng đến các binh sĩ ở phía sau, khiến cho bọn họ không phát huy ra được lực chiến đấu chân chính!"

Ngưu Tiến Hỉ nhìn ra được môn đạo, khinh thường nói: "Đạo binh pháp, cho dù có thắng được, nhưng phần lớn tình hình, đều phải dùng vào lúc phù hợp!"

Diệp Ninh lập tức nói.

"Ngưu Tiến Hỉ, trận chiến này giao cho ngươi chỉ huy!"

Ngưu Tiến Hỉ lập tức ưỡng ngực.

“Tuân lệnh!”

Hắn giẫm trận xuống, thân thể cả người giống như thổi bong bóng vậy, nhanh chóng lớn lên.

Không lâu sau, đã hóa thành một người không lồ cao năm mét.

Nhìn ở phía xa, giống như một tòa tháp vậy.

Trên chiến trường, vang lên một tiếng kinh thiên động địa.

“Đi theo ta giết địch!”

Hắn vung hai chiếc riếc khổng lồ, bước ra một bước giết về phía trước.

Viện giám sát dùng ít địch nhiều, nhưng mà lại không có người nào sợ hãi.

Nguyên nhân này đến từ sự tự tin đối với mạnh mẽ của bản thân.

Đừng quên, người của Viện giám sát đều là từ đâu đến.

Người có thể vào Viện giám sát, là tinh anh ở các nơi, chỉ là bởi vì bị chèn ép, bị hãm hại, nên mới không thể nào vang danh.

Nhưng trên thực tế, mỗi một người bọn họ, đều có thực lực vượt ra địa vị.

Ví dụ như Trương Thừa Tông.

Trương Thừa Tông của quận Định Bắc, thiết quyền vô địch, nổi tiếng khắp quận.

Lúc này nghe thấy mệnh lệnh được đua ra, lập tức xông lên, nắm đấm như rồng giận dữ đấm ra, một quyền đánh bay hàng chục người.

Hắn bị áp chế quá lâu rồi, bây giờ đi vào Viện giám sát, một hồi nhiệt huyết, cuối cùng cũng có thể giải phóng.

Nam tử chỉ có một tay là bạn tốt của hắn cũng xông lên giết, tuy thân thể hắn khiếm khuyết, nhưng một tay cầm đao, giống như ma quỷ vậy, đao ảnh trùng trùng, chỉ trong chớp mắt đã giết được một đám kẻ địch.

Những người giống như bọn họ còn có rất nhiều rất nhiều.

Bọn họ một mình đứng ra, ít nhất có thể thống soái quân đội hàng nghìn người.

Tưởng tượng cũng biết được, chiến tranh có đám người này tham gia thì lực sát thương lớn như thế nào?

Nhất thời đối thủ bị chém cho mơ hồ.

"Vì sao người của Viện giám sát có thể dũng mãnh như thế!"

Có người của thế gia đứng nhìn từ xa, nhìn đến mắt tròn mắt dẹt. Vừa mới giao đấu, bên phía Viện giám sát đã thể hiện ra sức chiến đấu không phải bình thường.

Mà bên phía mình, thế mà lại có tình thế sụp đổ.

Chuyện này sao có thể?

Bọn họ mới có bao nhiêu người!

"Ta đã sớm nói rồi, người của Viện giám sát, mỗi một người đều là tinh nhuệ, không được đánh giá thấp."

"Vốn dĩ nên để tinh nhuệ lên trước, xông trận lên trước, áp chế góc trận, khổ nỗi các thế lực lớn đều không đồng lòng, đều muốn bảo vệ thực lực của mình."

"Vì thế, đã cho bọn họ cơ hội, đáng tiếc!"

Người nói chuyện, không phải là ai khác, mà chính là Thẩm Tam Biên ở dưới trướng của Uy Vũ Hầu.

Ngay từ đầu hắn đã là người có tài hoa, chỉ là xuất thân bần hàn, không có đường nào khác, không được trọng dụng, trăn trở nhiều năm, thế mà chỉ có Uy Vũ Hầu nhìn trúng hắn.

Tuy hắn làm môn khách của Uy Vũ Hầu, nhưng mà lại không có cơ hội gì để thể hiện tài hoa của mình.

Bây giờ khó khắn lắm mới có được cơ hội, vốn dĩ muốn thể hiện ra năng lực dùng binh của mình, không ngờ được, lại không có người nào nghe hắn.

Đây chính là người có địa vị thấp thì lời nói không được coi trọng.

Trong lòng hắn rất bất lực.

“Ta không tin, chút người này của Viện giám sát còn có thể lật trời sao? Giết cho ta, người giết được Diệp Ninh, trọng thưởng!”

Thủ lĩnh gào thét.

Bên dưới trọng thưởng nhất định có người anh dũng, sĩ khí được nâng cao rất nhiều.

Các binh sĩ giương cung bắn tên, từng mũi tên nỏ rơi xuống dày đặc giống như châu chấu, từ không trung rơi xuống.

“Đừng mơ!”

Ngụy Văn Thông và Võ Tam Tư ra tay rồi.

Một đao một kiếm, chém đứt tên nỏ ở trên không trung.

Ngụy Văn Thông bay lên, sức lực tông sư hoàn toàn bùng nổ, hắn giết vào trận dịch, đao khí bộc phát, mỗi một đao chém xuống, đều giống như là chém cỏ vậy, một nhóm lớn người ngựa ngã xuống.

Khó tin nhất chính là Võ Tam Tư.

Hắn không biết cảnh giới của bản thân.

Bởi vì hắn chưa từng rời khỏi kinh thành.

Hôm nay ra ngoài, cảnh giới không bị áp chế nữa, thực lực của Chân Nhân Cảnh một đường bùng nổ, thế mà lại trực tiếp bước qua ngưỡng cửa của Thiên Mệnh Cảnh, một kiếm tu Thiên Mệnh Cảnh, là có lực sát thương như thế nào?

Đối thủ tuyệt đối không thể nào ngờ được.

Phi kiếm bay lên, kiếm quang như Thanh Long, một kiếm chém xuống, quét qua hàng trăm giáp sĩ.

Chương 186: Các ngươi chơi ta đúng không? (3)

Bùi Ngữ Hàm nhìn Võ Tam Tư, trong mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Người này chính là kiếm cốt trời sinh, chỉ đáng tiếc nhìn con đường có chút hoang dã, nếu như có thể bái nhập môn phái

kiếm tu, nhất định sẽ có thành tựu lớn.”

Những người ở dưới trướng Diệp Ninh đều rất không tệ.

Nhưng dưới cái nhìn của nàng, thật ra đều thiếu một chút ý nghĩa.

Chỉ có Võ Tam Tư, lọt được vào trong mắt của nàng.

“Các vị, còn chờ cái gì nữa?”

Nhìn thấy cao thủ bên phía Diệp Ninh ra tay, đương nhiên thủ lĩnh bên này gấp rồi, lập tức thúc giục.

Chỉ nhìn thấy mấy đạo lưu quang lướt qua, thế mà lại có mười mấy người, xông lên.

Mười mấy người này, thực lực không tầm thường, thấp nhất cũng đều là cảnh giới Chân Nhân.

Trong đó người mạnh nhất, còn là tu sĩ Thiên Mệnh Cảnh.

Những người này, đó là tán tu của người tu hành. Cuộc sống của tán tu không dễ dàng, bọn họ không có môn phái nuôi dưỡng, tài nguyên tu hành là một vấn đề lớn.

Vì thế, tán tu giống với môn khách, cũng sẽ bị các thế lực lớn chiêu lãm.

Bọn họ làm việc cho các thế lực lớn, các thế lực lớn sẽ thường xuyên cung cấp tài nguyên tu hành cho bọn họ.

Các bên lấy những gì mình cần.

Thực lực cao nhất, bất ngờ xuất hiện sự mất cân bằng.

Hai Chân Nhân mỗi người đều tìm đến Ngưu Tiến Hỉ và Ngụy Văn Thông.

Tu sĩ Thiên Mệnh Cảnh tìm đến Võ Tam Tư.

Những người khác thì lại xông về phía Diệp Ninh.

Bọn họ không phải kẻ ngu, biết được đạo lý bắt giặc thì bắt vua trước.

Nhìn thấy người đông thế mạnh cũng không đối phó được với Viện giám sát, vậy thì chỉ có thể bắt lấy Diệp Ninh trước.

Dưới cái nhìn của bọn họ, chỉ cần chém được Diệp Ninh, Viện giám sát cũng không còn là vấn đề nữa.

“Đại nhân!”

Đám người của Viện giám sát thét lên.

Lập tức có người giết đến, ngăn cản mấy người.

Trong số đó có Trương Thừa Tông.

Tuy hắn không phải tông sư, nhưng cũng không còn xa nữa.

Đáng tiếc, số lượng người có hạn, còn là năm Chân Nhân xông ra, bọn họ không chịu ảnh hưởng gì, trực tiếp xông về phía Diệp Ninh.

Đến rồi.

Gần rồi.

Diệp Ninh ngửi được khí tức chết chóc.

Bùi Ngữ Hàm khoanh tay, nàng không có ý ra tay.

Nàng thừa nhận, nàng đối với Diệp Ninh rất có hứng thú, cũng có một chút hảo cảm.

Nhưng không cứu người là phong cách của nàng ta.

Nàng từ trước đến nay đều không phải là loại người tốt không có chuyện gì đi cứu người.

Lần trước cứu Diệp Ninh, xem như là hòa nhau rồi, lần này nàng không có lý do ra tay.

Đương nhiên, nàng cũng không cảm thấy Diệp Ninh sẽ chết.

Khóe mắt của nàng nhìn về một góc nào đó không người nào chú ý đến, khóe miệng lộ ra nụ cười đùa giỡn.

“Lẽ nào nói, lần này ta sẽ thật sự chết sao?”

Bản thân Diệp Ninh cũng có chút khó có thể tin được.

Nhìn thế cực trước mắt, có lẽ bản thân sắp chết rồi.

Nhưng mà hắn liên tục bị đâm sau lưng, lại theo bản năng cảm thấy, bản thân không dễ dàng chết đi như thế.

Vì thế rốt cuộc hắn có chết không?

Hay là… chết đi?

Diệp Ninh nhìn thấy hi vọng.

Lần này ý định tìm chết của hắn không được tính là mạnh mẽ.

Nhưng nếu như chết rồi, vậy thì cũng là một chuyện tốt.

Đợi ta biến thành Thiên Đế trở về, còn không lấy tro của đám chó chết các ngươi ném đi sao?

Nhưng mà.

Đúng vào lúc nghìn cân treo sợi tóc.

Lại có một âm thanh lạnh lùng truyền ra.

"Đại nhân đừng hoảng!"

Mấy thân ảnh mặc quần áo của Viện giám sát không biết từ đâu nhảy ra.

Mỗi một người bọn họ đều có thực lực Chân Nhân, trực tiếp tiếp chiêu với đối thủ.

Quả nhiên!

Đâm sau lưng sẽ đến muộn, nhưng tuyệt đối không vắng mặt!

Trong lòng Diệp Ninh có một loại cảm giác ngày nào cũng xấu.

Lần này ta không hề muốn chết như thế, kết quả ngươi cho ta hy vọng, rồi lại khiến ta thất vọng.

Các ngươi chơi ta đúng không?

Nói ra thì, rốt cuộc những người bất ngờ giết ra này là thần thánh phương nào?

Tuy lại lần nữa bị đâm sau lưng, nhưng Diệp Ninh không hề cảm thấy bất ngờ, ngược lại còn có một chút muốn cười.

Cái này gọi là gì?

Cái này gọi là cứ bị đâm rồi lại bị đâm nên quen rồi.

Bi đâm sau lưng không phải vấn đề, nhưng mà rốt cuộc một đám đâm sau lưng xấu xa này là người nào?

Diệp Ninh nhìn thấy, toàn bộ những người này đều bịt mặt, không nhìn rõ gương mặt, nhưng bọn họ lại mặc quần áo của Viện giám sát.

Cũng chính là nói, đám cao thủ này đến từ Viện giám sát?

Diệp Ninh: “???”

Dưới tay của ta có nhiều người lợi hại như thế sao?

Không có đi?

Phản ứng đầu tiên của hắn là không thể nào, dù sao hắn thân là Giám Chính, Viện giám sát có bao nhiêu nội tình, hắn còn có thể không rõ?

Nhưng suy nghĩ lại, hắn lại cảm thấy không đúng.

“Đây chắc không phải là kinh hỉ mà Thái Hướng Cao tặng ta đó chứ?”

Hắn hoài nghi nhìn về phía Thái Hướng Cao.

Trên mặt tên này không nhìn ra được manh mối nào.

Diệp Ninh tạm thời không nhắc đến nữa, dự định sau này từ từ hỏi.

Chương 187: Chiến thơ diệt địch, hắn đã trở thành đại Nho rồi

Có đám cường giả này gia nhập, nhất thời cân bằng của thế trận bị phá vỡ rồi.

Tiểu cô nương câm được bảo vệ ở trong đám đông thở phào một hơi.

Người khác không biết, nàng còn có thể không biết sao?

Những người dùng danh nghĩa của Viện giám sát để ra giúp đỡ này, đều là gián điệp kim bài của Điệp Mật Ti.

Trên thực tế, gián điệp kim bài không chỉ có những người này.

Chỉ là những người khác không cần thiết phải xuất hiện.

Tâm thái ở phía bên đối diện cũng gần như thế.

“Diệp Ninh đúng thật là xảo quyệt, Viện giám sát chiêu lãm được ở đâu nhiều cường giả như thế vậy?”

Sắc mặt tên thủ lĩnh trắng bệch.

Điều này thật sự khiến hắn cảm thấy không thể tin được.

Chuyện Viện giám sát chiêu tuyển người chỉ mới là mấy ngày nay mà thôi.

Mới chỉ có thời gian mấy ngày, lẽ nào có thể chiêu tuyển được nhiều cường giả như thế sao?

Viện giám sát được lòng người như thế?

Người thiên hạ thật sự vẫn còn một tấm lòng yêu nước thế sao?

Lẽ nào nói, khí vận của Đại Chu còn chưa tận?

Hắn cũng khó có thể tưởng tượng được, vì sao bản thân lại có suy nghĩ hoang đường như thế.

“Không thể nào, Đại Chu nhất định sẽ diệt vong, Diệp Ninh cũng chắc chắn phải chết!”

Hắn nghiến răng nghiến lợi, hạ lệnh chỉ huy tất cả mọi người xông lên giết.

Hôm nay Diệp Ninh ra khỏi thành, là cơ hội tốt nhất.

Đợi ta trở về kinh thành, còn muốn giết hắn nữa, sẽ không dễ dàng như thế nữa.

“Giết giết giết”

Hai bên đều đỏ mắt.

Xác chết ở khắp nơi.

Nếu như vào thịnh thế của Đại Chu, bên ngoài thành tuyệt đối không thể nào bùng nổ loại trận chiến quy mô như thế này.

Nhưng ở trong thời loạn thế này, cảnh tượng như thế không được tính là gì cả.

Viện giam sát chiếm thế thượng phong.

Diệp Ninh chú ý đến, đây là một hồi khảo nghiệm dùng máu tươi và giết chóc tạo thành. Mỗi một người của Viện giám sát, đều thông qua chém giết, nâng cao bản thân.

Chiến đấu vĩnh viễn là phương thức nâng cao nhanh nhất.

Nhưng chiến đấu rồi cũng sẽ kết thúc.

“Diệp huynh, hay là làm một bài chiến thơ, tiễn bọn họ một đường?”

Thái Hướng Cao cười lớn nói.

Bây giờ hắn đã trải qua mấy lần mưa gió, cũng được coi như là ma luyện mà ra.

Loại tính cách trẻ con tranh giành tình nhân ở Xuân Phong Lâu đó sớm biến mất không còn dấu tích, cả người trở nên già giặn mà tự do.

Thái Hướng Cao đã có thể một mình gánh vác một mặt rồi.

Điểm này, từ lúc hắn tận mắt nhìn thấy trận tu la đẫm máu này, mà không hề có một chút chấn động nào, ngược lại thúc giục Diệp Ninh làm thơ là có thể nhìn ra được.

Chiến thơ?

Diệp Ninh biết văn nhân của thế giới này, không phải là quả hồng mềm.

Năm đó vào thời kỳ đỉnh cao của Nho đạo, sát phạt của văn nhân cũng rất hung dữ, lấy bút làm đao, dùng mực làm kiếm, dùng thơ từ diễn hóa, giết địch vô số.

Những thơ từ có sát ý mạnh mẽ này, chính là chiến thơ.

Một bài chiến thơ hay, có lúc có thể quyết định sự thắng thua của chiến trường.

Lúc trước Diệp Ninh không hề dùng đến văn khí, nhưng hôm nay trong lòng đã có biến hóa, hắn đã nhìn rõ hiện thực, nghĩ đến cảnh tượng thảm thiết hôm nay của Xích Diệm quân, một cỗ sát ý dần dần tràn ra khỏi lồng ngực.

“Trong rừng u ám cỏ cây lay động theo chiều gió.”

Lúc này không có giấy mực, Diệp Ninh mở miệng ngâm thơ.

Tuy yếu một chút, nhưng vẫn như trước văn khí sẽ hội tụ lại, ở trên không trung diễn hóa thành vô số sát khí.

“Tướng quân giương cung bắn ra trong đêm tối!”

Chính khí cuồn cuộn trong người Diệp Ninh bộc phát, dung hợp với văn khí, mà hai thứ này bổ trợ cho nhau, uy lực tăng lên gấp mười lần.

Bùi Ngữ Hàm nhìn thấy chính khí cuồn cuộn và văn khí vô cùng vô tận trong người Diệp Ninh, trong mắt lại lần nữa lóe

lên thần sắc kinh ngạc.

Người này lẽ nào chính là bầu trời của Nho Đạo?

Nếu như Nho đạo chưa từng đứt đoạn, không phải là bây giờ sẽ thành đại Nho sao?

“Bình minh đi tìm dấu tên lạc, tên ngập sâu vào góc đá đến tận chuôi!”

Diệp Ninh không cần biết người khác nghĩ như thế nào, đọc xong một câu thơi cuối cùng.

Tiếng nói vừa kết thúc, văn khí, chính khí cuồn cuộn, sát khí, ba thứ hoàn toàn khác nhau, thế mà lại dung hợp vào với nhau một cách hoàn hảo.

Trên bầu trời hình thành vô số mũi tên từ trong không khí.

Vừa mới nhìn, đã là dày đặc, phảng phất như là vô cùng vô tận.

“Thơ hay, hay cho một bài chiến thơ!”

Thái Hướng Cao vô tay vui mừng.

Hắn rất vui mừng, Diệp Ninh làm ra bài chiến thơ này, lưu truyền ra ngoài, văn nhân thiên hạ, người người đều có thể dùng.

Đây là một chuyện tạo phúc cho Nho đạo.

Chuyện càng khiến hắn vui mừng hơn, đây còn là một bài thơ hoàn chỉnh.

Cái danh hiệu “Diệp nửa bài”, chính là hắn đặt cho Diệp Ninh.

Không có cách nào cả, lúc trước Diệp Ninh có quá nhiều bài thơ chỉ làm một nửa, vẫn luôn khiến hắn canh cánh trong lòng.

Bây giờ chiến chơ hoàn chỉnh xuất hiện rồi, tâm kết của hắn cũng tiêu tán đi không ít.

Đồng thời, cũng có cảm khái.

Chương 188: Chiến thơ diệt địch, hắn đã trở thành đại Nho rồi (2)

“Văn khí này của Diệp huynhh, giống như là vô cùng vô tận vậy, nếu không phải là Nho đạo đứt đoạn, Văn Khúc Tinh ảm đạm, có lẽ ta còn thật sự tưởng rằng huynh ấy là Văn Khúc Tinh hạ phàm rồi.”

Diệp Ninh nhìn vô số mũi tên phát ra ánh sáng lạnh ở trên không trung.

Đến hắn cũng có chút chấn kinh.

“Bây giờ ta đã mạnh như thế rồi sao?”

Văn khí vô hạn, chính khí cuồn cuộn vô hạn, hắn đơn giản chính là Bug.

Hắn cảm thấy không phải là bản thân lựa chọn chính khí cuồn cuộn, mà là chính khí cuồn cuộn lựa chonj hắn.

Chấn kinh sửng sốt, Diệp Ninh không hề nương tay.

Đám loạn thần tặc tử này, đều đáng chết!

Hắn đã sớm không còn là bản thân trong lòng còn có tâm tư chỉ là “khách qua đường” nữa rồi.

Tâm niệm vừa động, cả một bầu trời tên đồng loạt lao xuống.

Bùm!

Một làn sóng quét ngang, đất trời vang vọng.

Bầu trời đều bị mũi tên dày đặc che khuất, nhất thời ánh sáng ảm đạm xuống.

Rất nhiều người ngẩng đầu, sau đó đột nhiên đồng tử co lại bằng mũi đinh.

“Chạy!”

“Mau chạy!”

“Có Đại Nho, có Đại nho, chúng ta không phải là đối thủ!”

Nhất thời tâm thái của kẻ địch sụp đổ rồi.

Diệp Ninh quá bug rồi, hắn không phải là Đại Nho, nhưng lại thể hiện ra sức chiến đấu nhìn giống như là Đại nho.

Một bài chiến thơ, thế mà lại có uy năng quyết định sự thắng bại của chiến trường.

Mũi tên rơi xuống như mưa, máu bắn tung tóe thành vô số bông hoa máu tuyệt đẹp.

Đúng như tất cả những gì bọn họ đã làm với Xích Diệm quân vậy.

Đây là một trận tàn sát.

"Đại Nho, thế mà Diệp Ninh lại là Đại Nho!"

"Điều này sao có thể? Từ sau khi thánh viện bị phong ấn, thế gian đã sớm không thể nào có Đại Nho xuất hiện rồi!"

"Hắn là một quái vật, thế mà hắn có thể không chịu ảnh hưởng của việc thánh viện bị phong ấn!"

Tâm thái của tên thủ lĩnh cũng bùng nổ rồi.

Sự khủng bố mà Diệp Ninh thể hiện ra, vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn!

Đẳng cấp sức mạnh của Nho đạo, không phân chia chi tiết như tiên đạo.

Phá trên Đại Nho, chính là Bán Thánh, phía trên Bán Thánh là Á Thánh, phía trên Á Thánh là Thánh Nhân.

Sự mạnh yếu của một Đại Nho, phụ thuộc vào hai phương diện.

Một là sự tích lũy văn khí, hai là tu dưỡng phẩm đức.

Cái gọi là tích lũy văn khí, chính là chỉ tác phẩm.

Một người Đại Nho có thể viết ra kiệt tác thiên cổ, đương nhiên sẽ có được nhiều văn khí hơn so với người khác.

Văn ở trong đạo, thân là văn nhân, đương nhiên phải dùng văn chương để luận ngắn dài.

Còn về tu dưỡng phẩm đức, nói một cách đơn giản, chính là chính khí chính trực.

Mỗi một Đại Nho đề có một thân chính khí cuồn cuộn.

Chính khí càng nồng đậm, bản thân sẽ càng mạnh.

Nếu như làm chuyện đi ngược lại với Nho đạo, vi phạm đạo đức, chính khí cuồn cuộn sẽ tiêu tán, đến lúc đó, đạo hạnh sẽ tiêu tán.

Đại Nho mạnh mẽ, cho dù là tiên môn, cũng phải cẩn thận đối đãi.

Theo lý mà bói, Nho đạo mạnh như thế, không phải là đệ nhất thiên hạ rồi sao?

Nhưng mà không phải.

Thời thượng cổ, Nho đạo xuất hiện Thánh Nhân, cũng đã từng huy hoàng.

Nhưng sau thời kỳ đó, đã không còn huy hoàng nữa.

Nguyên nhân rất đơn giản, bậc cửa cao!

Một người văn nhân muốn trở thành Đại Nho, là một chuyện rất khó khăn.

Độ khó so với tu tiên còn khó hơn gấp trăm lần!

Bởi vì tu tiên chẳng qua là theo đuổi tích lũy sức mạnh, đột phá tâm cảnh.

Mà Nho đạo thì sao?

Vừa phải có văn khí, vừa phải có tác phẩm, vừa phải có tu dưỡng đạo đức.

Muốn trở thành Đại Nho, quá khó rồi. Đây cũng là nguyên nhân vì sao thời kỳ Thái Tổ, Đại Nho trên cả triều đường, cũng không đến mười người.

Tính cả Đại Nho ở dân gian, cũng không vượt qua hai mươi người.

Khó trở thành Đại Nho, một khi đạt được, sẽ chính là vũ khí quan trọng của quốc gia.

Xuống ngựa có thể trị quốc, lên ngựa có thể dẫn binh.

Vì thế khi kẻ địch cho rằng Diệp Ninh là Đại Nho, đã lập tức sụp đổ. Đổi thành là ai, biết được bản thân đối mặt với một tôn Đại Nho, cũng khó mà không sụp đổ.

“Hắn không phải Đại Nho.”

Nhưng mà Bùi Ngữ Hàm lại nhìn ra được cơ sở của Diệp Ninh.

Hắn đúng là không phải Đại Nho, nhưng thực lực đã không khác quá nhiều so với một Đại Nho.

Tích lũy của chính khí cuồn cuộn và văn khí trong người hắn, đã vượt qua tưởng tượng của Bùi Ngữ Hàm.

Nếu như thánh viện được giải phong ấn, Nho đạo xuất hiện lại, Diệp Ninh sẽ có thành tựu như thế nào?

Nàng có chút khó mà tưởng tượng được.

Sau khi Diệp Ninh ra tay, trận chiến hoàn toàn tuyên bố kết thúc.

Mọi người đều kinh ngạc trước thực lực của Diệp Ninh.

Bản thân Diệp Ninh, thật ra cũng hoàn toàn không ngờ được.

“Ta thật sự không biết bản thân mạnh như thế.”

Trong lòng hắn lẩm bẩm.

Thật ra ta cũng không làm gì cả.

Đột nhiên trở nên mạnh như thế.

Ta cũng rất tuyệt vọng.

Mọi người không có ý định dọn dẹp chiến trường. Sau khi ném bỏ những thi thể đó lại, thì lập tức tập hợp, đi về phía kinh thành.

Chương 189: Chiến thơ diệt địch, hắn đã trở thành đại Nho rồi (3)

Trận chiến này, giết đến thi thể khắp nơi.

Giết ra được uy phong của Viện giám sát.

“Cái gì, toàn quân bị diệt!”

Trong phủ Uy Vũ Hầu, mọi người khó có thể tin.

Vốn dĩ bọn đang đợi tin tức tốt, nhưng mà truyền về lại là tin xấu.

“Diệp Ninh kia, ẩn giấu quá sâu rồi, trong Viện giám sát cao thủ như mây, mà bản thân hắn, càng là một Đại Nho!”

Thẩm Tam Biên đã sớm thấy chuyện không hay, nên lập tức trốn trở về.

“Đại Nho?”

Uy Vũ Hầu đá ra một cước, khiến hắn bay ra ngoài.

“Không thể nào! Trên thế giới này sao có thể có Đại Nho xuất hiện, thánh viện vẫn còn đang bị phong ấn!”

Hắn nghiến răng nghiến lợi, tuyệt đối không chịu tin chuyện này.

Thẩm Tam Biên bị ngã sang một bên, nôn ra một ngụm máu.

Không một ai để ý đến nhân vật nhỏ bé này.

“Hầu gia, chúng ta đi trước đây.”

“Ta cũng đi đây.”

“Chuyện đối phó với Diệp Ninh, sau này bàn lại đi…”

Mọi người cảm nhận được khí tức nguy hiểm, lập tức chạy trốn.

Sự mạnh mẽ của Viện giám sát và Diệp Ninh, đã vượt ra ngoài tưởng tượng của bọn họ.

Bọn họ một bên đau thịt, nền tảng của nhà mình cũng cược vào đó rồi, một mặt khác lại là sợ hãi.

Người của Viện giám sát về thành rồi!

Dựa theo tính khí của tên điên họ Diệp đó, hắn sẽ làm ra chuyện gì?

Đây là điều mà ai cũng không nắm chắc được.

Nếu như hắn giết đến phủ Uy Vũ Hầu, ai có thể ngăn cản được hắn?

Mọi người bo bo giữ mình, đương nhiên là lập tức chuồn mất.

“Hỗ xược, đều là một đám phế vật!”

Uy Vũ Hầu lớn tiếng mắng.

Nhưng mà người đi nhà trống, tất cả mọi người đều đi rồi, nhất thời phủ Uy Vũ Hầu trở nên trống rỗng.

Hắn nhìn vào một góc, lại nhìn thấy môn khách Thẩm Tam Biên của mình đã không thấy bóng dáng.

“Đáng ghét!”

Khuôn mặt hắn nhăn lại.

Nhưng đồng thời, trong lòng lại sinh ra mấy phần sợ hãi.

Diệp Ninh kia, chắc sẽ không thật sự đến tìm ta gây phiền phức đó chứ?

Sau lưng ta là Quần Ngọc Các!

Con gái ta còn là đệ tử chân truyền của Quần Ngọc Các!

Nghĩ đến đây, hắn ta có tự tin.

Vì thế cầm lấy kim đao ngồi ở trong nhà, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Ta muốn xem xem, ngươi dám làm gì bản Hầu?”

Hắn biết, cho dù Diệp Ninh là một kẻ điên, muốn hoàn toàn lật mặt với tiên môn, bệ hạ cũng tuyệt đối khong dám để cho hắn làm loạn.

Bởi vì động vào hắn, chẳng khác gì khai chiến với Quần Ngọc Các!

Hắn lặng lẽ chờ đợi.

Thời gian trôi qua rất chậm, hắn có một loại cảm giác mỗi một giây đều giống như một năm.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, bên ngoài phủ Uy Vũ Hầu, cuối cùng truyền đến một giọng nói khiến hắn nhớ sâu sắc.

“Hầu gia, đã lâu không gặp!”

Diệp Ninh đến muộn hơn một chút so với Uy Vũ Hầu nghĩ. Bởi vì những chuyện mà hắn làm.

Vào khoảnh khắc hắn đi vào kinh thành, đã trực tiếp hạ mệnh lệnh cho Viện giám sát tiếp quản cổng thành.

Rất rõ ràng, hắn muốn tính nợ.

Trong quá trình tính nợ này, hắn sẽ không cho kẻ địch cơ hội chạy trốn.

Sau khi tâm thái của Diệp Ninh xoay chuyển, phong cách của cả người cũng thay đổi, hoặc là không làm, hoặc là làm đến không để đường lui.

Thành vệ quân đã mục nát từ lâu, hi vọng vào bọn họ là không được.

Diệp Ninh chỉ tin tưởng người của mình.

Sau khi làm xong việc này, Diệp Ninh mới lên đường, đi về phía phủ Uy Vũ Hầu.

Uy Vũ Hầu cũng là bình tĩnh, cứ cầm kim đao ngồi như thế, đương nhiên Diệp Ninh sẽ không luống cuống, hắn chắp tay sau lưng, đi về phía trước.

Tùy tiện chạm vào một cái ghế, rồi ngồi đối diện với Uy Vũ Hầu.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp.”

Uy Vũ Hầu âm trầm nhìn chằm chằm Diệp Ninh.

Thật ra hai người căn bản không nói lên được là đã lâu không gặp cái gì cả.

Nhưng đối với hai người mà nói, lần này gặp mặt, tâm tình, kinh nghiệm, thân phận đều hoàn toàn khác biệt so với lần đầu tiên gặp mặt.

Khoảng cách lớn như thế, giống như là đã trải qua một đoạn thời gian rất dài vậy.

“Lâu như thế không gặp, nhìn thấy Hầu gia vẫn còn sống rất tốt, ta có một chút thất vọng.”

Diệp Ninh lạnh nhạt nói.

Người của Viện giám sát trực tiếp xông vào trong phủ Uy Vũ Hầu.

Gia đinh của phủ Uy Vũ Hầu đi ra ngăn cản, nhưng bọn họ không phải là đối thủ.

Ai ngăn cản, người đó sẽ chết.

Trong khoảng khắc, đã giết cho phủ Uy Vũ Hầu trống rỗng.

Trong nhà, Diệp Ninh và Uy Vũ Hầu ngồi đối mặt, nói chuyện không ngừng nổi lên gợn sóng.

Bên ngoài nhà, lại là đao thép dính máu, xác chết khắp nơi.

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ bên ngoài truyền đến, sự tự tin dưới đáy lòng Uy Vũ Hầu kia, đang dùng tốc độ nhanh chóng suy yếu.

Người đến không lương thiện, người đến không lượng thiện!

Hắn từng tưởng tượng cảnh tượng lần này Viện giám sát đến đây, có thể sẽ không có lợi với hắn.

Nhưng mà lại chưa từng nghĩ đến được, thế mà người của Viện giám sát lại hống hách như thế, không nói lời nào, đã tực tiếp bắt đầu chém giết.

Chương 190: Mời ngươi đừng dùng hai chữ nhỏ bé, để hình dung chiến sĩ

Loại giọng điệu ngay từ lúc bắt đầu này, khiến cho sự bất an trong lòng Uy Vũ Hầu nhanh chóng phóng lớn.

Đôi mắt hắn híp lại, hỏi.

"Bản Hầu vẫn còn sống, cho dù là khiến cho Diệp đại nhân thất vọng, vậy thì cũng không đến mức vừa mới gặp mặt, đã bắt đầu tàn sát người của phủ ta đi? Hành động tàn bạo như thế, lẽ nào chính là phong cách làm việc của Viện giám sát sao? Nếu như là như thế, Diệp đại nhân và bản Hầu có gì khác nhau đâu?"

Hắn bắt đầu chụp mũ.

Diệp Ninh cười rồi.

Khi một người như Uy Vũ Hầu ý đồ tìm lý do, thì nó rõ hắn đã sợ rồi.

Bởi vì cường giả là không cần phải tìm lý do, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Hắn chụp mũ cho Diệp Ninh, vừa đúng lúc nói rõ trong lòng hắn không có tự tin nữa.

Diệp Ninh cười rất rạng rỡ, nhưng cũng rất lạnh lùng.

"Bởi vì tâm tình của ta không tốt."

Hắn đưa ra câu trả lời giống như trò đùa.

Uy Vũ Hầu chau mày.

“Ngươi nói cái gì?”

Diệp Ninh hơi nghiêng người về phía trước, rất nghiêm túc nói.

“Ta nói, tâm tình của ta không tốt.”

“Từ trước đến giờ ta chưa bao giờ dùng ác ý lớn nhất, để suy đoán bản chất con người, nhưng mà ta không ngờ được, cũng không tin nó sẽ hung tàn đến bước đường này.”

“Năm vạn người, mạng sống của năm vạn con người, năm vạn cái đầu… Cứ như thế không một tiếng động xếp hàng ở đó, Hầu gia, ngươi đã dạy cho ta một bài học.”

Diệp Ninh đứng lên.

Hắn từng bước một đi về phía Uy Vũ Hầu.

“Thật ra ta phải cảm ơn ngươi, là ngươi khiến cho ta thanh tỉnh lại, đây là một thế giới chân thực, mà không phải là một trò chơi phục vụ cho bản thân ta.”

“Người bị giết rồi, sẽ chết.”

“Chuyện không công bằng xảy ra rồi, sẽ phẫn nộ, sẽ không cam lòng.”

“Có người khoác da người, nhưng mà đã hoàn toàn mất đi nhân tính!”

Diệp Ninh thở dài nói.

Đây chính là loạn thế chân chính sao?

Cái gọi là loạn thế, không phải là nói trên miệng, cũng không phải là suy nghĩ viển công, mà là thật sự sẽ chết người.

Mạng người như cỏ dại, giết người như cắt cỏ.

“Diệp Ninh, rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?”

Trong lòng Uy Vũ Hầu bất an, nhanh chóng khiến hắn trở nên cáu kỉnh, đột nhiên hắn đứng lên, lồng ngực phập phồng nói.

“Bản Hầu đúng là đã hạ mệnh lệnh, tiêu diệt năm vạn Xích Diệm quân, nhưng như thế thì sao? Chuyện đó thì có liên quan

gì đến ngươi?”

“Khai Quốc Công lớn gan dám phản bội cúng ta, đây chính là cái giá mà hắn phải trả!”

“Ngươi bớt nói mấy điều vô dụng với bản Hầu, bản Hầu nói rõ ràng với ngươi, người chính là bản Hầu hạ mệnh lệnh giết, nhưng người tham dự chuyện này, cũng không chỉ có bản Hầu… Ngươi căn bản không thể nào tưởng tượng được, rốt cuộc có bao nhiêu người đứng ở bên phía đối lập với ngươi!”

Hắn cười điên cuồng.

“Thế nào? Ngươi còn dám khai chiến với chúng ta sao? Chỉ vì năm vạn người không liên quan gì đến ngươi!”

Nghe thấy điều này, đầu tiên không nói Diệp Ninh có phản ứng gì.

Mộc Quan Anh lại là tức giận đến bùng nổ.

“Cái gì mà là người không liên quan, nếu như thật sự không liên quan, vậy thì vì sao phải giết bọn họ!”

“Phụ thân ta đã làm sai cái gì, ông ấy chỉ là không muốn cùng một giuộc với đám các ngươi, vì sao các ngươi phải từng bước từng bước bức ép ông ấy!”

“Đại Chu nuôi dưỡng tôn quý hơn vạn năm, vì sao lại có thể nuôi dưỡng ra những thứ đồ lòng lang dạ sói như các ngươi!”

Uy Vũ Hầu khinh thường liếc nhìn Mộc Quan Anh.

“Trẻ con nói bừa, ngươi cũng xứng nói chuyện với bản Hầu?”

“Hôm nay bản Hầu cũng dạy cho ngươi một bài học, cái gì gọi là chim khôn chọn đất lành mà đậu!”

“Người không vì mình, trời chu đất diệt, Đại Chu đã sắp diệt vong rồi, dựa vào cái gì mà bản Hầu phải cùng diệt vong với Đại Chu? Còn về phụ thân của ngươi, hắn chẳng qua chỉ là một tên ngu ngốc mà thôi… Trời đất thay đổi, tiên đạo hưng thịnh, người thuận theo tiên đạo thì hưng, người nghịch tiên đạo thì chết”

Sắc mặt Mộc Quan Anh tái mét.

Diệp Ninh vỗ vỗ vai hắn, kéo hắn ra phía sau lưng.

Diệp Ninh lạnh lùng nhìn Uy Vũ Hầu, nói.

“Hay cho câu chim khôn chọn đất lành mà đậu, ở trong lòng ngươi, đã sớm không còn đại nghĩa nước nhà rồi, không có một chút lương tri cơ bản nhất của con người.”

“Đối đãi với người khác, ta có đạo lý có thể nói, đối đãi với cầm thú, ta chỉ có thể dùng đạo của người để trả lại cho người mà thôi!”

“Đến đây, bắt lấy cho ta!”

Diệp Ninh lên tiếng hạ lệnh, Ngụy Văn Thông và Ngưu Tiến Hỉ đích thân đi đến.

Uy Vũ Hầu cũng không phản kháng, hắn đã sớm chuẩn bị xong tâm lý, ngẩng cao đầu nói.

“Hừ, ngươi bắt ta thì có tác dụng gì? Sớm muộn gì bản Hầu cũng sẽ ra ngoài!”

Ngưu Tiến Hỉ đánh một cái tát vào mặt hắn.

“Câm miệng!”

Uy Vũ Hầu tức giận đến bùng nổ.

Nếu như Diệp Ninh đánh hắn, hắn không đến mức phẫn nộ như thế, nhưng Ngụy Tiến Hỉ là thân phận gì?

Chương 191: Mời ngươi đừng dùng hai chữ nhỏ bé, để hình dung chiến sĩ ?(2)

Nhưng mà hắn đến cơ hội để nói chuyện cũng không có, Ngụy Văn Thông và Ngưu Tiến Hỉ xuống tay rất ác, đánh một cái đau, đánh đến rách cả da, máu chảy thành dòng.

Uy Vũ Hầu còn chưa phản ứng lại, bản thân đã bị gông xiềng xích lại.

Bộ dáng như thế này, đương nhiên là dáng vẻ của phạm nhân.

“Diệp Ninh, ngươi bắt ta thì cũng thôi đi, tại sao còn sỉ nhục ta?”

Hắn ta rất khó chấp nhận được bộ dáng bây giờ của mình.

“Sỉ nhục?”

Diệp Ninh chắp hai tay ra sau.

“Tại sao ngươi lại cho rằng ta đang sỉ nhục ngươi? Tử tù trên đường đi đến pháp trường, không phải là nên đeo gông xiềng sao?”

Tử tù?

Pháp trường?

Hai mắt Uy Vũ Hầu mở to tròn nhìn chằm chằm.

“Ngươi… Ngươi muốn giết ta!”

Hắn ta không dám tin tai của bản thân.

Hắn là ai?

Hắn là Uy Vũ Hầu!

Đằng sau lưng hắn dựa vào Quần Ngọc Các!

Con gái của hắn còn là đệ tử chân truyền của Quần Ngọc Các, tiền đồ vô lượng.

Ở trong kinh thành này, Thiên Tử cũng phải nhường hắn ta ba phần, thế mà Diệp Ninh lại dọa giết hắn.

Đây là kết quả mà hắn tuyệt đối không ngờ được…

Hắn cho rằng bản thân nhiều nhất cũng chỉ là bị Diệp Ninh bắt lại, hành hạ một trận.

Sau đó qua một đoạn thời gian, dưới áp lực cực lớn của bên ngoài, Diệp Ninh không thể nào không thả hắn ra.

Đây đã là kết quả xấu nhất rồi.

Hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Nhưng mà hắn đã đánh giá thấp sự điên cuồng của Diệp Ninh, người này từ khi xuất hiện đến nay, làm mỗi một chuyện, đều vượt qua tưởng tượng của mọi người.

“Nực cười, giết người đền mạng, có nợ phải trả, những năm nay tội mà Uy Vũ Hầu ngươi đã phạm, sợ rằng đến bản thân ngươi cũng không đếm hết được đúng không? Bản quan thân là Giám Chính Viện giám sát, sao có thể để cho loại gian tặc như ngươi làm hại thế gian?”

Diệp Ninh cười lạnh nói.

Tất cả người của Viện giám sát, dùng ánh mắt nhìn người chết nhìn Uy Vũ Hầu.

Đây không phải là trò đùa.

Uy Vũ Hầu gấp rồi, cũng sợ rồi, hắn dùng hết sức vùng vẫy, điên cuồng gào thét.

“Diệp Ninh, ngươi không thể giết ta!”

“Con gái của ta là Phương Thanh Tuyết, là đệ tử chân truyền của Quần Ngọc Các, sư tôn của nó, là trưởng lão của Quần Ngọc Các!”

“Ta muốn gặp Thiên Tử, ta không phục, những người phạm phải tội này không chỉ có một mình ta, dựa vào cái gì ngươi chỉ giét ta!”

Uy Vũ Hầu không cho rằng Diệp Ninh là đang dọa hắn.

Con người của Diệp Ninh hắn có hiểu biết.

Căn bản không coi tiên môn là vấn đề gì cả, người khác không dám giết hắn, Diệp Ninh tuyệt đối dám!

“Sao thế? Bây giờ sợ rồi? Khi ngươi hạ mệnh lệnh, bẫy giết toàn bộ năm vạn Xích Diệm quân, ngươi có từng nghĩ đến, trước lúc chết, bọn họ có sợ hãi hay không?”

“Ngươi cao cao tại thượng, ngươi tự cho là mình bất phàm, còn về việc ngươi không còn là một con người nữa, nhưng bây giờ ta phát hiện, ngươi và bách tính bình thường khác có cái gì khác biệt đây? Khi đao kề lên trên cổ ngươi, ngươi cũng sợ hãi.”

“Uy Vũ Hầu, bây giờ ngươi không hề uy vũ một chút nào.”

Diệp Ninh đứng nhìn dáng vẻ điên cuồng của hắn.

Nhưng mà Ngưu Tiến Hỉ và Ngụy Văn Thông không muốn nhìn nữa, hai người nắm tay thành quyền đám xuống, khiến cho Uy Vũ Hầu đang giãy dụa trở nên thành thành thật thật.

Diệp Ninh đi đến bên cạnh hắn, nhẹ giọng nói.

“Ngươi đừng nghĩ đến việc lấy những tiên môn đó đến để áp ta, ngươi biết đó, Diệp Ninh ta, cả đời này chưa từng sợ bọn

họ."

"Còn vệc việc gặp Thiên Tử, vẫn là không cần thiết nữa, Viện giám sát ta có toàn quyền tự ý quyết định, hôm nay đừng nói là Thiên Tử, cho dù là lão tử Thiên Vương, ngươi cũng chết chắc rồi!"

"Còn về việc ngươi nói chỉ giết một mình ngươi, thế nào? Ngươi cảm thấy không công bằng? Yên tâm, con người này của ta, là công bằng nhất, ta cũng không nói chỉ giết một mình ngươi."

Diệp Ninh đứng ở trước mặt hắn lấy ra mai ngọc giản Khai Quốc Công để lại.

"Biết đây là cái gì không?"

"Đây là thứ Khai Quốc Công giao cho ta, bên trong này có ngươi và đồng đảng của ngươi, thông tin của tất cả mọi người!"

"Các ngươi đã từng làm chuyện gì, mỗi một người các ngươi tham dự vào, ở đây đều ghi chép vô cùng rõ ràng, ta sẽ dựa theo danh sách đi bắt từng người một, ta sẽ không bỏ qua cho bất kỳ người nào!"

Trong mắt Uy Vũ Hầu tràn ngập vẻ kinh hãi.

"Tên điên, ngươi là một tên điên…"

Mục tiêu của Diệp Ninh, thế mà lại là tất cả người của phái đầu hàng!

Hắn muốn một lưới bắt hết tất cả mọi người!

Đây là một kế hoạch điên cuồng, khiến cho Uy Vũ Hầu cảm thấy hoang đường.

Hắ không thể nào tưởng tượng được một khi chuyện này bùng nổ sẽ tạo thành hậu quả đáng sợ như thế nào.

Cũng giống như hắn không thể nào dự đoán được vì sao tên điên Diệp Ninh này lại dám ấp ủ một kế hoạch điên cuồng như thế.

"Ngươi, chỉ là vì năm vạn người nhỏ bé kia sao?"

Uy Vũ Hầu run run rẩy rẩy hỏi.

Chương 192: Tạo ra làn sóng lớn

Lần đầu tiên hắn phát hiện, người mà bản thân hắn vẫn luôn muốn chằm vào, thế mà lại đáng sợ như thế.

“Đúng vậy, nhưng ngươi nhớ rõ, bọn họ là năm ngàn người sống, là chiến sĩ của Đại Chu, mời ngươi đừng dùng hai chữ nho nhỏ, để hình dung bọn họ.”

Diệp Ninh đánh một cái tát thật mạnh vào mặt Uy Vũ Hầu.

Cái tát phát ra âm thanh vang dội.

“Dẫn đi!”

Ngụy Văn Thông lạnh lùng nói một tiếng.

Trương Thừa Tông đi lên, hắn cầm lấy xích sắt, giống như dắt một con chó vậy, mạnh mẽ lôi Uy Vũ Hầu ra ngoài.

Mấy ngày trước, hắn còn đang bị các công tử hào tộc ở quận Định Bắc sỉ nhục.

Mà lúc này, lại đang kéo Uy Vũ Hầu, loại nhân vật lớn trong thiên hạ không có ai dám chọc vào.

Trương Thừa Thông không hề sợ hãi, ngược lại còn vô cùng hưng phấn.

Uy Vũ Hầu bị bắt.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn người của Viện giám sát không có ý định rời khỏi đây.

Không thể chỉ bắt người, mà không soát nhà.

Nhiều năm nay, Uy Vũ Hầu tích lũy quá nhiều, từng rương từng rương chuyển ra ngoài, dán niêm phong của Viện giám sát lên, tạm thời chất chúng ở một bên.

Mộc Quan Anh chứng kiến tất cả điều này, không chỉ có niềm vui kẻ thù được đưa ra công lý, mà còn có mấy phần không dám tin cảnh tượng này.

Đường đường Uy Vũ Hầu, một nhân vật như đại ma vương như vậy, lạ cứ như thế bị rớt đài rồi?

Đây thật sự là chuyện khiến người khác khó có thể tin được.

Uy Vũ Hầu là một người đáng sợ như thế, ngày hôm nay đã biến thành giống như con chó chết vậy.

“Lớn mạnh không phải là Uy Vũ Hầu, tất cả những điều đáng sợ, lực uy hiếp của hắn, toàn bộ đều đến từ tiên môn đứng sau lưng hắn, bao nhiêu năm nay, hắn vẫn luôn cáo mượn oai hùm, nếu như có người có thể không sợ hãi tiên môn, vậy thì Uy Vũ Hầu chỉ là một tôn quý bình thường mà thôi.”

Diệp Ninh nhẹ nhàng nói.

Đối với bản chất của chuyện này, hắn nhìn rất thông thấu.

Từ trước đến nay Uy Vũ Hầu chưa bao giờ cường đại.

Những vòng ánh sáng ở trên người hắn kia đều là hư giả.

Chỉ cần không sợ, vậy thì hắn chẳng có gì lợi hại cả.

Sau khi lột bỏ những vầng hào quang này, hắn cũng chỉ là một người bình thường, khi đối mặt với cái nhất, vô cùng sợ hãi, run run rẩy rẩy.

“Mắt nhìn lên lầu cao, nhìn thấy hắn yến tiệc đãi khách, nhìn thấy hắn… tòa nhà sụp đổ rồi.”

Diệp Ninh ngồi trên ghế, dùng lòng bàn tay vỗ nhẹ lên đùi, đúng là có mấy phần dáng vẻ nhàn nhã.

Sau đó hắn phát hiện có một nữ tử mị hoặc ngồi xuống chiếc ghế đối diện hắn.

Chính là Bùi Ngữ Hàm.

Trên người nàng ta mặc chiếc váy giống như bông hoa sen đen, thần bí, yêu mị mà quý khí.

Bình thường khi nàng không muốn bị người khác chú ý đến, nàng sẽ không biểu hiện ra một chút cảm giác tồn tại nào, nhưng khi nàng quyết định đi về phía trước, nàng nhìn chăm chú giống như hố đen, nuốt chửng tất cả những ánh mắt đang nhìn về phía nàng.

“Diệp đại nhân uy phong lẫm liệt, tiểu nữ có một vấn đề muốn hỏi, không biết đại nhân có thời gian giải đáp không?”

Nàng ta mềm mại nói, đôi mắt đẹp giống như là biết nói, vô cùng linh động.

Tiểu cô nương câm nhìn chằm chằm nàng ta.

Nhịp trống đen nổi lên.

Nàng không thích nữ nhân này.

Diệp Ninh nhìn nàng ta, hỏi.

“Vậy thì ít nhất ngươi phải nói cho ta trước, ngươi tên là gì?”

Bùi Ngữ Hàm cười rồi nói ra tên của mình.

“Hóa ra là Bùi tỷ… Tỷ hỏi đi.”

Diệp Ninh nói.

Hắn vừa nói, vừa không có một chút che giấu nào đánh giá người phụ nữ này.

Tuy nữ nhân này cả một đường đều im lặng không lên tiếng.

Nhưng quay lại ngọn nguồn, thật ra toàn bộ mọi việc có liên quan đến nàng ta rất lớn.

Một người có thể nhẹ nhàng, ở trong tình huống bị trọng thương hủy đi Hút Hồn Trản của người tu hành, thực lực sẽ kém sao?

Rõ ràng là chuyện không thể nào.

Đánh giá của Diệp Ninh đối với Bùi Ngữ Hàm, nữ tử này so với Võ Tam Tư ít nhất cao hơn một cảnh giới lớn.

Cũng chính là nói, nàng ta rất có khả năng là ma tu Thiên Vấn Cảnh.

Một ma tu mạnh mẽ, ở trong tình trạng trọng thương, đến gần kinh thành…

Toàn bộ sự việc, suy nghĩ thật kỹ, không khó để phán hiện có rất nhiều điểm đáng để xem xét kỹ lưỡng.

“Bùi tỷ!”

Bùi Ngữ Hàm phát hiện bản thân thích xưng hô này, cười nói.

“Rất tốt, vậy thì tỷ tỷ sẽ hỏi, ngươi cảm thấy vì sao Uy Vũ hầu lại luân lạc đến tình cảnh này?”

Nàng rất tò mò. Lý do đi theo Diệp Ninh chính là vì nàng phát hiện Diệp Ninh đang đi con đường mà nàng chưa bao giờ nghĩ

đến.

Nàng rất quan tâm, muốn nghiên cứu rõ ràng.

“Bởi vì hắn quên gốc rồi.”

Rất nhanh Diệp Ninh đã đưa ra câu trả lời.

“Quên gốc?”

Bùi Ngữ Hàm trầm ngâm.

“Tổ thượng của Uy Vũ Hầu chỉ là một người bình thường, phất lên từ dân gian, đi theo Thái Tổ đông chinh tây phạt, lập được quân công, vì thế mới được phong Hầu, trở thành người trên người.”

Chương 193: Tạo ra làn sóng lớn (2)

“Điều này nói rõ một chuyện, vương hầu tướng quân thì lợi hại rồi?”

“Người thấp kém, sau khi nỗ lực, cũng có thể bay lên đầu cành làm phượng hoàng.”

“Nhưng bay có cao hơn đi nữa, cũng không nên quên bản thân vẫn là một con người.”

Diệp Ninh nhớ lại những điều mà bản thân nghe thấy nhìn thấy và được tiếp xúc ở hai kiếp này, cảm khái nói.

“Tiền bạc, quyền thế, sức mạnh, rất dễ đàng khiến người ta lạc đường, tiếp xúc nhiều rồi, sẽ quên mất bản chất của mình.”

“Vì thế, dần dần không thể nào sinh ra sự công bằng với người bình thường, một khi mất đi sự công bằng, đương nhiên tâm tính sẽ sinh ra thay đổi.”

“Uy Vũ Hầu như thế, những thế gia, tôn quý cùng làm chuyện xấu với hắn cũng đều như thế, có lẽ từ trước đến nay bọn họ cao quý, nhưng bọn họ đã quên mất tổ thượng của mình cũng đã từng hèn kém, cao quý lúc này của bọn họ, đến từ sự phấn đấu vô cùng của tổ tiên.”

Quên gốc sao…

Bùi Ngữ Hàm lại hỏi.

“Vậy thì tiên môn thì sao?”

Một câu nói, khiến cho không ít người nhìn chăm chú.

Bất kể đề tài nào, liên quan đến tiên môn, vẫn luôn là khiến người ta nhiều thâm một phần cẩn thận.

Dù sao tiên môn là một điều cấm kỵ, tùy tiện bàn luận tiên môn, có lúc còn là tội.

Nhưng bất luận là Bùi Ngữ Hàm, hay là Diệp Ninh, đều là những kẻ vô pháp vô thiên.

Ở trong mắt của hai người này, tiên môn không có lực uy hiếp gì cả.

Vì thế Diệp Ninh không hề cảm thấy khó khăn chút nào, lập tức đưa ra câu trả lời.

“Tiên môn không chỉ là quên nguồn gốc, mà còn trở thành hòn đá!”

Nghe thế, Bùi Ngữ Hàm nhướng mày.

“Tiên môn quên nguồn gốc ta còn có thể hiểu được, nhưng mà vì sao lại là hòn đá?”

Diệp Ninh cười lạnh một tiếng, nói.

“Nếu như con người vô tình, vậy thì có khác gì hòn đá?”

“Bọn họ căn bản không coi bản thân và người phàm là cùng một loại người, vẫn luôn cho rằng bản thân và người bình thường hoàn toàn là hai loại sinh vật khác nhau.”

“Bọn họ cho rằng bản thân từ ở trên cấp bậc sinh mệnh đã là khác biệt, vì thế bọn họ trở nên tuyệt tình, bọn họ coi người phàm là heo là chó mà nuôi dưỡng, chỉ hi vọng người ta trở thành trại heo của bản thân, mỗi một người đều phải bỏ ra mồ hồi và sinh mệnh, đi cung dưỡng những tiên môn này, bọn họ là nguyên nhân làm thế gian loạn lạc, cũng là thứ đáng bị hủy diệt nhất ở trong thế giới này!”

Cảm nhận này, ngay từ lúc bắt đầu Diệp Ninh đã có.

Nhưng bây giờ lại là càng ngày càng sâu rồi.

Thay vì nói rằng tiên môn là người tu hành, còn không bằng nói rằng bọn họ coi bản thân thành thần linh.

Bọn họ đã hoàn toàn tách mình ra, bọn họ cho rằng sống chết vinh nhục của người phàm, đều là những điều không đáng kể, ý nghĩa sống của người phàm, chính là để phục vụ cho tiên môn.

Nếu như không muốn, vậy thì không cần phải sống nữa.

Người của Viện giám sát còn tốt, bọn họ biết lão đại nhà mình không hợp với tiên môn, từ trước đến giờ đều có những lời nói kinh người.

Nhưng mà thiếu niên Mộc Quan Anh, hôm nay trải qua nhiều chuyện như thế, lại nghe thấy Diệp Ninh nói ra lời nói này, đương nhiên là da đầu phát tê.

“Diệp đại nhân cũng quá dám nói rồi…”

Những chuyện hôm nay hắn trải qua, đối với Diệp Ninh là càng ngày càng bội phục, đồng thời cũng ý thức được, bản thân muốn trở thành người giống như Diệp Ninh, dường như là chuyện không thể nào.

Những lời Diệp Ninh dám nói, hắn không dám nói.

Thậm chí là nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Tỷ tỷ hành tẩu giang hồ nhiều năm nay, còn chưa bao giờ nghe được có người dám nói tiên môn như thế, ở trong mắt của ngươi, bọn họ đại gian đại ác, nhưng ngươi biết không? Bọn họ vẫn luôn tự bản thân tự hào mình là chính nghĩa.”

Bùi Ngữ Hàm cười nói.

Lời nói này nàng nhớ rồi.

Không có cách nào cả, ấn tượng quá sâu, muốn quên cũng không thể nào quên được.

“Phàm là người vô sỉ, vẫn luôn thích dát vàng lên mặt của mình, điều đáng ghê tởm nhất của tiên môn chính là đây, nói là cao cao tại thượng, nhưng vẫn luôn nhúng tay vào nhân gian, nói là rời xa trần thế, nhưng dục vọng so với ai cũng mạnh mẽ hơn, nói là chính nghĩa lẫm liệt, nhưng tất cả hành động lời nói đều là hôi thối khó ngửi.”

Diệp Ninh cười lạnh, hắn là không hề sợ hãi chút nào, nói: “Nếu như có cơ hội, ta thật sự muốn cầm đao kề vào cổ của

tiên môn, ta muốn xem xem, ở trước mặt cái chết, bọn họ và Uy Vũ Hầu có gì khác nhau?”

Ai cái này…

Mộc Quan Anh không dám nghe nữa.

Những người khác mới gia nhập Viện giám sát, cũng đều là khóe miệng giật giật.

Thế mà Diệp Ninh lại có tham vọng lớn như thế…

Lẽ nào hắn còn nghĩ có một ngày nào đó sẽ hủy diệt tiên môn?

Điều này sao có thể.

“Lời nói như thế ngươi lại dám nói với ta, ngươi không sợ ta truyền những lời này ra ngoài sao? Ngươi có biết, nếu như để cho tiên môn nghe thấy lời nói này của ngươi, ngươi sẽ có phiền phức lớn như thế nào không.”

Chương 194: Tạo ra làn sóng lớn (3)

Bùi Ngữ Hàm nhẹ nhàng nói.

“Tất cả những gì ta nói ta làm, chính là chính nghĩa, tiên môn không phục, cứ việc đến tìm ta là được.”

Diệp Ninh khinh thường nói.

Hắn là thật sự không sợ tiên môn đến tìm hắn.

Có bản lĩnh thì đến giết chết hắn đi, dù sao hắn đã sớm không muốn sống nữa rồi.

Các ngươi giết chết ta, ta sẽ cho các ngươi biết cái gì mới thật sự là tàn nhẫn.

Một Thiên Đế đi báo thù, xem các ngươi ai có thể chống đỡ được!

Đúng vào lúc này, Ngụy Văn Thông có phát hiện.

“Đại nhân, tìm được một kiện pháp khí.”

Hắn cầm một cái gương đến.

“Ừm? Đây là gương Thiên Nhai của Quần Ngọc Các.”

Bùi Ngữ Hàm xem trò vui không sợ lớn chuyện, ngón tay búng một cái, lập tức bên trong gương hiện lên gợn sóng lăn tăn.

Không bao lâu sau, xuất hiện một cảnh tượng.

Chính là Phương Thanh Tuyết nhìn trông có vẻ rất lạnh lùng.

“Ngươi là ai?”

Nàng ta nhìn thấy Diệp Ninh.

“Ngươi là Phương Thanh Tuyết?”

Diệp Ninh có chút húng thú nhìn nàng ta.

Pháp khí của Quần Ngọc Các, xuất hiện ở trong phủ Uy Vũ Hầu, lại có tác dụng liên lạc, không khó để đoán được là ai.

“Là ta.”

Phương Thanh Tuyết khẽ chau mày, trong mắt nàng ta phát ra một tia lạnh lẽo.

“Ngươi là Diệp Ninh?”

Trong lòng nàng ta cảm nhận được điều gì đó, trong chớp mắt đoán được thân phận của người ở đối diện.

“Không sai, là ta.”

Diệp Ninh cười nói.

“Xem ra cha ta là thành công không đủ thất bại có thừa rồi.”

Phương Thanh Tuyết lạnh lùng nói.

“Hả? Ngươi đây là đã biết rồi.”

Diệp Ninh thấy có chút khác biệt.

“Gương Thiên Nhai rơi vào tay ngươi, rất rõ ràng, kế hoạch của ông ấy thất bại rồi, người thắng là ngươi.”

Từ đầu đến cuối Phương Thanh Tuyết đều là một bộ dáng lạnh lùng.

“Cha ta đâu?”

Diệp Ninh búng búng tay, nói.

“Trói lại, kéo ra ngoài rồi, đợi đủ người, lập tức chém đầu.”

Lời nói vô cùng nhẹ nhàng.

Mà Phương Thanh Tuyết ở đối diện, thế mà cũng chỉ là chau chau mày.

Nàng ta không có phản ứng quá khích, chỉ là rất nghiêm túc hỏi.

“Ngươi có biết ngươi là như thế sẽ có hậu quả gì không?”

Diệp Ninh lãnh đạm cười cười.

“Chẳng qua chính là chọc giận tiên môn, yên tâm, lần này ta chọc giận rất nhiều tiên môn, không thiếu Quần Ngọc Các của ngươi.”

Bây giờ Diệp Ninh chính là ném vỡ bình.

Tại sao ta lại là tìm chết mà cũng không chết được đúng không?

Được.

Lần này ta gây sóng gió lớn.

Ta phải xem xem tiên môn còn có thể ngồi yên được không.

“Rất tốt.”

Phương Thanh Tuyết gật đầu, nàng ta nhìn chằm chằm Diệp Ninh, dường như muốn nhớ rõ ràng dáng vẻ của hắn vào trong lòng.

Sau đó, cắt đứt liên lạc.

Chiếc gương trong tay Diệp Ninh, cũng tan vỡ thành bột.

Diệp Ninh phủi phủi tay.

“Xem ra nữ nhân này vẫn là tức giận rồi…”

Mọi người có chút cạn lời.

Không tức giận mới là lạ.

Ngươi bắt cha ruột của người ta lại rồi, còn đe dọa muốn kéo đi chém đầu, Phương Thanh Tuyết tâm cao khí ngạo có thể chấp nhận được cái này?

Nhưng Diệp Ninh lại không quan tâm.

Hắn vứt cái gương đã vỡ thành mảnh vụn ở trong tay sang một bên, nghênh ngang từ phủ Uy Vũ Hầu bước ra ngoài.

Hắn vừa bước ra ngoài, đã có người đi đến, dán niêm phong lên trên cửa.

Niêm phong của Viện giám sát!

Năm chữ này, đại biểu cho sự kinh động lòng người!

Cuối cùng Viện giám sát cũng ra tay với Uy Vũ Hầu rồi.

Đây là trận chiến đầu tiên giữa Diệp Ninh với tiên môn!

Bên ngoài có rất nhiều người vây xem.

Dù sao thì lần này Viện giám sát cũng gây ra trận thế lớn như thế.

Nếu như không có người nào phát hiện, ngược lại là một chuyện kỳ quái.

Bọn họ nhìn thấy Uy Vũ Hầu bị gông xiềng trói chặt, lúc trước hắn làm mưa làm gió, bây giờ đầu tóc rối bù, trở thành phạm nhân.

Gia quyến của hắn cũng nhận được ãi ngộ như thế, chán nản đeo gông xiềng, bị giám sát nghiêm ngặt.

“Uy Vũ Hầu bị Viện giám sát bắt đi rồi!”

“Cuối cùng Diệp đại nhân cũng động thủ rồi, không động thủ thì thôi, vừa mới ra tay đã loại bỏ được tai hại to lớn này!”

“Ông trời có mắt, cuối cùng Uy Vũ Hầu cũng sa lưới rồi!”

Vô số người rơi lệ.

Cuối cùng chính nghĩa cũng có ngày được mở rộng.

Có rất nhiều người từng bị Uy Vũ Hầu chèn ép, bọn họ nhìn thấy cảnh này, trong lòng rất thoải mái.

Bọn họ rất muốn lấy rau thối, trứng thối để ném vào Uy Vũ Hầu.

Nhưng lâu nay, sự uy nghiêm của vị Uy Vũ Hầu này dựng lên vẫn tồn tại như trước, mọi người vẫn là không dám làm như thế.

Nhưng tuy là như thế.

Từng ánh mắt nhìn chằm chằm kia, vẫn như trước khiến cho Uy Vũ Hầu cảm thấy như bị đâm vào lưng.

“Diệp Ninh, vương hầu sao có thể bị sỉ nhục!”

So với cái chết, hắn ta cảm thấy bị bắt đi diễu đường phố, càng khiến hắn cảm thấy đau khổ hơn.

Những tiện dân đó nhìn hắn giống như là xem khỉ vậy, điều này khiến cho lòng tự tôn của hắn bị tổn thương sâu sắc.

Thậm chí hắn ta còn hận không được muốn chết.

Chương 195: Thiết Quyển Đan Thư cũng không cứu được ngươi

“Yên tâm, rất nhanh sẽ có người đến ở bên cạnh ngươi.”

Trong lòng Diệp Ninh đã sớm nhớ kỹ danh sách, nhẹ giọng nói.

“Nhà tiếp theo, phủ Vinh Quốc Công.”

Vinh Quốc Công, cũng là rất hiển hách.

Tương tự với tổ tông của Khai Quốc Công, trở thành Quốc Công cha truyền con nối.

Nhưng Vinh Quốc Công so với Khai Quốc Công thì không cần thể diện hơn nhiều.

Sớm vào mấy đời trước, đã đầu nhập vào tiên môn rồi.

Hắn là một trong những lãnh đạo của phái đầu hàng.

Nếu nói đến thực lực, nội tình, thậm chí còn đứng trên phủ Uy Vũ Hầu.

Bởi vì dù sao Uy Vũ Hầu là sau khi có một nữ nhi thiên tài, mới lọt được vào mắt của tiên môn.

Mà Vinh Quốc Công vào mấy đời trước, đã tốn hết tâm tư đi nịnh nọt tiên môn, con cháu trong nhà đều đưa đến các tiên môn lớn, trong đó có bảy tám người tuy không có được thiên tài giống như Phương Thanh Tuyết, nhưng thắng ở việc số lượng người nhiều, nhân mạch rộng rãi.

Diệp Ninh cho rằng, không động thủ thì thôi, đã ra tay thì phải bắt được người đứng đầu!

Vì thế, hắn đã chọn chắc Vinh Quốc Công.

“Diệp Ninh, ngươi đúng thật là điên rồi, ngươi đến Vinh Quốc Công cũng dám chọc vào!”

Uy Vũ Hầu hùng hùng hổ hổ mắng, bây giờ hắn là cái bình đã vỡ, cũng không có cái gì để sợ cả.

“Ngươi có biết, Vinh Quốc Công là người ngươi không thể nào đụng vào được, hắn là người có Thiết Quyển Đan Thư do đích thân Thái Tổ ban!”

“Nhìn thấy Thiết Quyển Đan Thư, cho dù là Thiên Tử, cũng phải bao dung.”

“Ta xem ngươi làm sao để động đến Vinh Quốc Công!”

Thiết Quyển Đan Thư?

Diệp Ninh nhìn Thái Hướng Cao.

Hắn gật gật đầu, thấp giọng nói.

“Trước kia Vinh Quốc Công từng có công hộ giá, con trai của hắn lại cưới công chúa, vì thế, thánh quyền long trọng, Thái Tổ ban cho hắn Thiết Quyển Đan Thư.

Mọi người chau mày.

Như thế, Vinh Quốc Công có chút vướng tay vướng chân rồi.

Nhưng mà Diệp Ninh lại không chút quan tâm, hắn lạnh nhạt nói.

“Mục tiêu không thay đổi, đi phủ Vinh Quốc Công!”

Bước chân của người Viện giám sát rất nhanh, áp giải Uy Vũ Hầu, đi về phía phủ Vinh Quốc Công.

Trên đường, hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người qua đường.

Trong hoàng cung.

Cơ Minh Nguyệt đang phê duyệt tấu sớ.

Lưu Cẩn báo cáo tin tức ở bên ngoài.

Cơ Minh Nguyệt gật gật đầu, nói.

“Trẫm biết rồi.”

Uy Vũ Hầu bị bắt, phủ Uy Vũ Hầu bị niêm phong rồi.

Tin tức này cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Bây giờ Cơ Minh Nguyệt ít nhiều cũng hiểu rõ được tính tình của Diệp Ninh, trên thực tế không có chuyện gì là hắn không dám làm cả.

Lần này Diệp Ninh tức giận đi đến, không xử lý Uy Vũ Hầu, hắn có thể bỏ qua sao?

Rõ ràng là không thể nào.

Vì thế Cơ Minh Nguyệt cũng là nghe rồi để mặc đó.

Nếu như đã không ngăn cản được, dứt khoát để cho Diệp Ninh trút giận đi, bắt lấy Uy Vũ Hầu, cũng xem như là cố ý cảnh cáo.

Nhưng mà nàng vẫn là đánh giá thấp Diệp Ninh.

Rất nhanh, một tin tức khiến người khác kinh ngạc truyền đến.

"Viện giám sát đang đi đến phủ Vinh Quốc Công!"

Sắc mặt Cơ Minh Nguyệt đại biến.

"Hắn đi phủ Vinh Quốc Công làm cái gì?"

Viện giám sát đến phủ Vinh Quốc Công.

Cửa lớn đóng chặt.

"Mọi người nói, vị công gia này, là không biết chúng ta đến, hay là nói, biết chúng ta đến rồi, nhưng mà không để chúng ta vào trong mắt?"

Trong mắt Diệp Ninh tràn ngập thần sắc vui đùa.

"Ha ha ha, đương nhiên là biết các ngươi đến rồi, nhưng các ngươi có thể làm thế nào? Ta đã sớm nói rồi, Vinh Quốc Công có Thiết Quyển Đan Thư, ngươi không làm gì được hắn!"

Uy Vũ Hầu cười điên cuồng.

Bây giờ hắn đã gần như phát điên rồi.

Bị nhiều người như thế nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của hắn, điều này khiến cho uy nghiêm bấy lâu nay của hắn hoàn toàn biến mất, lòng tự tôn mạnh mẽ đó, cũng bị đâm cho ngàn vạn lỗ thủng.

"Đi, gõ cửa."

Diệp Ninh không quan tâm hắn, ngón tay chỉ vào cửa lớn phủ Vinh Quốc Công.

Trương Thừa Tông bước lên phía trước.

Hắn cười lạnh một tiếng, không hề khách khí đá một cước qua đó.

Bùm!

Cửa lớn vỡ nát.

Bụi mù bay lên.

Sau khi bụi mù tản đi, lập tức nhìn thấy Vinh Quốc Công bày sẵn trận thế đợi quân địch.

Hắn đã một bó tuổi rồi, nhưng vẫn như trước mặc chiến giáp lên, phía sau lưng hắn, cũng có hơn ba trăm gia đinh tinh nhuệ mặc áo giáp đứng đó.

Vốn dĩ có thể nhiều hơn nữa, nhưng đều đã tổn thất ở trận chiến phục kích bên ngoài thành rồi.

Vì thế, bây giờ chỉ còn lại những vốn liếng này.

“Hỗn xược!”

Trong phủ Quốc Công, có người hét lên.

“Có biết nơi này là nơi nào không? Các ngươi dám hỗn xược ở đây!”

Ngưu Tiến Hỉ thân hình như tháp sắt chắn ở phía trước, trong mắt phát ra thần sắc lạnh lùng.

“Chúng ta là người của Viện giám sát, Vinh Quốc Công, chuyện ngươi làm bị phát hiện rồi, đi với chúng ta một chuyến đi!”

Lời này nói ra.

Trong phủ Quốc Công, lập tức gươm súng sẵn sàng.

Nhưng Vinh Quốc Công không muốn chiến.

Bởi vì căn bản không có cơ hội chiến thắng.

Chương 196: Thiết Quyển Đan Thư cũng không cứu được ngươi (2)

Trận chiến phục kích ở ngoài thành, còn không giết được Diệp Ninh, bây giờ thế lực các nơi đều nhà nào về nhà đó, chỉ dựa

vào một chút vốn liếng này của hắn, muốn đối phó với Viện giám sát?

Đây là chuyện không hợp lý.

Hắn trực tiếp nhìn vào Diệp Ninh, đè nén hỏa khí ở trong lòng, miễn cưỡng lộ ra nụ cười.

“Giám Chính đại nhân, có thể tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện không.”

Hắn ý đồ muốn tìm kiếm cách khác để giải quyết vấn đề.

Chẳng qua chỉ là trao đổi lợi ích, vượt qua được kiếp này trước rồi nói sau.

“Xin lỗi, bản Giám Chính không có hứng thú… Bắt người!”

Diệp Ninh phất tay.

Viện giám sát lập tức có hành động.

Vinh Quốc Công tức giận dâng trào, hắn tốt xấu gì cũng là đường đường Quốc Công, tôn quý đứng đầu Đại Chu, thế mà hắn đến một chút thể diện cũng không cho ta.

“Đợi đã!”

Hắn lấy Thiết Quyển Đan Thư ở trong lòng ra, giơ cao lên đầu, nói.

“Đây là Thiết Quyển Đan Thư do Thái Tổ ban, ta xem ai dám động!”

Mọi người của Viện giám sát bất đắc dĩ dừng hành động lại.

Thái Tổ đối với mỗi một người của Đại Chu đều có một ý nghĩa khác biệt.

Thiết Quyển Đan Thư hàng thật giá thật, bọn họ rất khó không chú ý.

Nhìn thấy mọi người dừng hành động lại, Vinh Quốc Công đắc ý, cầm Thiết Quyển Đan Thư đi về phía trước, mỗi một bước hắn đi, mọi người lại lùi một bước, điều này càng khiến cho hắn kiêu ngạo hơn.

“Viện giám sát các ngươi không phải là tự cho mình là chính nghĩa sao? Bản Công phải xem xem, có phải là các ngươi dám coi thường Thiết Quyển Đan Thư mà Thái Tổ ban không!”

“Có vật này ở đây, ai dám động ta?”

“Viện giám sát nho nhỏ, lẽ nào muốn lật trời sao?”

Hắn ha ha cười lớn, nhất vô cùng điên cuồng ngang ngược. Mọi người ất ức, nhìn về phía Diệp Ninh.

“Ha ha ha, bản Hầu đã sớm nói rồi, các ngươi không động được vào Vinh Quốc công, họ Diệp kia, ngươi cứ nhất định phải rước nhục vào người.”

Uy Hầu Hầu nở nụ cười chế nhạo.

Nhưng mà Diệp Ninh lại nhún nhún vai.

Thật sự cho rằng ta không có cách nào sao?

Hắn đã sớm có kế hoạch từ lâu, linh cảm đến từ một bộ phim điện ảnh mà kiếp trước hắn từng xem.

“Thái Tổ ban thưởng Thiết Quyển Đan Thư, đương nhiên chúng ta không dám coi thường.”

“Công gia cầm Thiết Quyển Đan Thư, chúng ta không động vào ngươi được.”

“Nhưng người khác không có đúng không?”

Diệp Ninh cười ranh mãnh.

“Ngươi muốn làm cái gì?”

Sắc mặt của Vinh Quốc Công hơi biến.

“Ngoại trừ Vinh Quốc Công, bắt hết những người còn lại, nếu như có người phản kháng, giết không cần hỏi!”

Diệp Ninh lạnh nhạt hạ mệnh lệnh.

Mọi người của Viện giám sát giống như hổ ác xuống núi, trực tiếp xông lên.

Đương nhiên người của Vinh Quốc Công không thể nào giơ tay chịu trói, chiến đấu bắt đầu rồi.

Nhưng cảnh tượng thể hiện ra xu hướng một chiều.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng, trong chớp mắt, ba trăm gia đinh bị giết sạch hoàn toàn.

“Diệp Ninh, sao ngươi dám!”

Vinh Quốc Công vừa tức giận vừa lo lắng.

“Vì sao ta lại không dám?”

Diệp Ninh lạnh lùng nhìn hắn.

“Đời này Thái Tổ đã đặt ra vô số quy củ, vô số luật lệ, ngươi đã phạm phải tất cả các tội mà có thể phạm, làm nhiều điều ác, làm nhiều điều xấu, khi phạm pháp, ngươi không coi Thái Tổ là gì, bây giờ xảy ra chuyện Viện giám sát tìm đến cửa, ngươi giơ cao Thiết Quyển Đan Thư, bắt đầu lấy lý do rồi.”

“Ngươi cho rằng Thái Tổ là lo cho cả nhà ngươi sao? Muốn dùng thì dùng, muốn vứt thì vứt!”

“Vinh Quốc Công, Diệp Ninh ta là người như thế nào, xem ra ngươi vẫn là không hiểu.”

“Hôm nay ta sẽ để cho ngươi hiểu biết một chút!”

Đám người của Viện giám sát không hề nương tay.

Sau khi giết hết tất cả gia đinh, lập tức bắt đầu bắt đầu xử lý thê thiếp và con cái của Vinh Quốc Công.

Trong ngọc giản mà Khai Quốc Công đưa ghi chép rõ ràng, một mạch Vinh Quốc Công đã sớm thối nát đến tận gốc, những người con của hắn, mỗi một người đều là tội ác tày trời.

Giết bọn họ, đều là có lợi cho họ.

“Cha, cứu con.”

“Công gia, ta không muốn chết!”

“Cầu xin các người, đừng giết ta!”

Đây là một đường chém giết.

Vốn dĩ Diệp Ninh chính là vì chém giết mà đến đây.

Hắn không hề có chút lòng thương xót nào.

Người chết dưới tay Vinh Quốc Công nhiều không đếm xuể, năm vạn oan hồn ở bên ngoài thành vẫn còn đang nhìn hắn.

Đây là cái giá đáng ra bọn họ phải trải.

Nếu như nam đinh dám phản kháng, trực tiếp giết hết. Toàn bộ nữ quyến bị bắn giam, dựa theo pháp luật rồi đưa ra phán quyết.

“Đừng giết nữa, đừng giết nữa!”

Tâm thái Vinh Quốc Công sụp đổ.

Hắn ở to mắt nhìn con cái của mình ngã trong vũng máu.

Cảnh tượng này khiến tim hắn đau nhói.

Hắn phát hiện, hóa ra Diệp Ninh căn bản không để Thiết Quyển Đan Thư vào trong mắt.

Tai kiếp ngày hôm nay, hắn không thể nào tránh được.

Bộp!

Hắn ném Thiết Quyển Đan Thư sang một bên, tuyệt vọng nói.

“Đừng giết nữa, cho bọn họ một con đường sống, bản Công đầu hàng!”

Chương 197: Trả lại vinh quang cho ngươi

Cả mặt Vinh Quốc Công đều là thần sắc đau khổ.

Cái chết của người thân, khiến cho hắn nhận phải cú sốc rất lớn.

Diệp Ninh chú ý đến sự đau đớn của hắn.

“Hóa ra ngươi cũng sẽ bởi vì người thân của mình chết, mà cảm thấy đau đớn.”

“Vậy thì xin hỏi ngươi có từng nghĩ, những người bị ngươi hại chết kia, bọn họ cũng có cha mẹ người thân.”

“Bọn nhọ đau đớn như thế nào?”

Vinh Quốc Công nhắm mắt lại.

“Thắng làm vua thua làm giặc, ngươi không cần nói nhiều nữa.”

Người như hắn, đã không thể nào có cảm xúc áy náy gì nữa.

Hắn không hề cho rằng bản thân sai cái gì.

“Bắt lấy.”

Diệp Ninh nói.

Lập tức có người đi lên phía trước bắt lấy Vinh Quốc Công.

Hắn giơ tay chịu trói, nhưng không hề khiến cho cảnh ngộ của mình tốt hơn một chút.

Người của Viện giám sát ra tay không hề khách khí, đầu tiên phong ấn kinh mạch của hắn, tiếp sau đó dùng gông xiềng xích lại, áp giải đi.

Vinh Quốc Công cao cao tại thượng, cũng trở thành tù nhân.

“Dẫn đi!”

Thái Hướng Cao lạnh nhạt nói.

Một lần lạ hai lần quen.

Người của Viện giám sát đã quen rồi.

Đầu tiên bắt người, sau đó khám xét, cuối cùng dán niêm phong.

Sau khi lưu trình kết thúc, Uy Vũ Hầu nhiều thêm một người bạn đồng hành.

Hai người nhếch nhác nhìn nhau, trong mắt tràn ngập sự chua xót.

Ai có thể ngờ được, thế mà bọn họ sẽ gặp phải cảnh ngộ như vậy.

“Diệp Ninh này, đúng thật là tên điên.”

Uy Vũ Hầu nghiến răng nghiến lợi, nói.

“Hắn không sống được bao lâu nữa, hắn động vào chúng ta, tiên môn nhất định sẽ không buông tha cho hắn!”

Vinh Quốc Công đúng là bình tĩnh hơn nhiều, trong đôi mắt lộ ra ánh sáng độc ác.

Mọi người nhìn thấy tất cả.

Tiếp theo sau Uy Vũ Hầu, không ngờ Vinh Quốc Công cũng bị bắt.

Sự điên cuồng của Diệp Ninh, khiến cho bọn họ cảm thấy chấn động.

“Lẽ nào Diệp đại nhân muốn một lưới bắt hết tôn quý sao?”

“Sức mạnh của một mạch Vinh Quốc Công, không phải là thứ bên Uy Vũ Hầu có thể so được, các châu các huyện đều có người của Vinh Quốc Công, trong tiên môn cũng có con cháu của một mạch Vinh Quốc Công, bọn họ sẽ không bỏ qua đâu!”

“Nói thật, ta rất ủng hộ Diệp đại nhân, nhưng cách làm này của ngài ấy, giống như là đang nhảy trên mũi kiếm vậy, quá nguy hiểm rồi.”

Nếu như nói Diệp Ninh bắt Uy Vũ Hầu tất cả mọi người đều cảm thấy vui vẻ, vậy thì bắt Vinh Quốc Công, lại khiến cho bọn họ cảm thấy lo lắng.

Đương nhiên, bọn họ lo lắng không phải là Vinh Quốc Công.

Mà là Diệp Ninh.

Bất kể chuyện gì cũng phải lầm tuần tự từng bước một.

Diệp Ninh không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã gây ra sóng gió ngập trời, đến lúc đó nên kết thúc như thế nào?

Đạo lý gấp gáp thì dễ va chạm, người hiểu có rất nhiều.

“Thánh chỉ đến!”

Lưu Cẩn là thái giám truyền chỉ, cuối cùng cũng đến kịp.

Hắn nhìn thấy Vinh Quốc Công đã trở thành tù nhân, nhìn thêm một chút thì phủ Vinh Quốc Công khắp nơi đều thi thể, trước mắt tối đen, suýt chút nữa tắt thở.

“Giám Chính đại nhân, ngài đây là…”

Lưu Cẩn không biết phải nói cái gì nữa.

Vì sao mỗi lần nhìn thấy Diệp Ninh, hắn vẫn luôn đang làm chuyện lớn.

Ngài bắt Uy Vũ Hầu không ai nói cái gì, bởi vì ai cũng biết thù hận của hai người rất lớn.

Bắt lấy một Uy Vũ Hầu, nhiều nhất cũng chỉ là bên phía Quần Ngọc Các bất mãn.

Nhưng mà bắt Vinh Quốc Công, vấn đề này lớn rồi!

Vinh Quốc Công trải qua mấy đời nhân mạch, áp lực phải đối mặt, ít nhất phải tăng gấp mười lần.

“Hoàng tử phạm pháp, đồng tội với thứ dân, càng huống hồ hắn chỉ là một Vinh Quốc Công nho nhỏ.”

Diệp Ninh lạnh lùng nói.

“Lời thì nói như thế, nhưng tình thế trước mắt… ai!”

Lưu Cẩn lắc lắc đầu, hắn cũng không tiện nói nhiều cái gì, hắng hắng gọng, nói: “Truyền khẩu dụ của bệ hạ, Viện giám sát lập tức dừng tay, những vụ án trong tay cần xử lý, toàn bộ giao cho Hình bộ xử lý.”

Dường như hắn biết Diệp Ninh rất có khả năng sẽ kháng chỉ, dù sao đây không phải là một lần hai lần, vì thế hắn nhanh chóng thấp giọng nói thêm một câu “bệ hạ hoàn toàn là bởi vì tốt cho Diệp đại nhân, Vinh Quốc Công này không động vào được, ít nhất bây giờ là không động vào được, bắt lấy Uy Vũ Hầu, đã là phiền phức không nhỏ rồi, nếu như còn chọc thêm người khác, đến lúc đó chỉ sợ sẽ không thể nào thu dọn thế cục!”

Không thể nào thu dọn được thế cục?

Điều Diệp Ninh muốn chính là thế cục không thể nào thu dọn được!

Dù sao hắn không sợ chết, không có đạo lý gì mà không cứng đến cùng.

“Nói với hôn quân, Viện giám sát làm việc, từ trước đến giờ chỉ có một quy củ, đó chính là có tội thì phải chịu trừng phạt! Uy Vũ Hầu cũng được, Vinh Quốc Công cũng thế, ta không cần biết sau lưng bọn họ là ai, cũng không cần biết rốt cuộc bọn họ có quyền lực lớn như thế nào, ta chỉ biết, bọn họ làm sai việc, thì nhất định phải trả cái giá lớn!”

Chương 198: Trả lại vinh quang cho ngươi (2)

Diệp Ninh cười lạnh một tiếng.

“Nếu như hôn quân không biết bọn họ đã phạm phải tội gì, ngược lại ta có thể chép một phần đưa cho hắn, nhân chứng vật chứng đầy đủ, không thể chối cãi.”

Nghe thấy lời này, Vinh Quốc Công ở bên kia cười hả hê.

“Giám Chính đại nhân, ngươi nghĩ nhiều rồi, bản Công không chối cãi, tuy bản Công không biết ngươi nói là tội danh gì, nhưng đều không sao cả, toàn bộ bản Công đều nhận!”

Hắn bị bắt, nhưng hắn không hề hoảng loạn.

Bởi vì hắn cảm thấy, chuyện này còn chưa xong.

Bên phía tiên môn tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Vẫn còn sớm, đây mới chỉ là mới bắt đầu, rồi sẽ có lúc Diệp Ninh hối hận.

Đạo lý này, Lưu Cẩn cũng hiểu, vì thế lập tức cười khổ nói.

“Đại nhân, điều này căn bản không phải là chuyện có phạm tội không, mà chuyện này nên kết thúc ở đây thôi, không thể làm lớn thêm nữa…”

Diệp Ninh nhìn hắn một cách kỳ quái.

“Không thể nào làm lớn thêm nữa?”

“Không không không, ngươi nghĩ nhiều rồi, đây là đâu với đâu, chuyện này của ta chỉ là mới vừa bắt đầu.

“Đi nhà tiếp theo, Trịnh gia!”

Đương nhiên Diệp Ninh không thể nào bị khuyên quay lại.

Lời nói của hôn quân, từ trước đến nay hắn đều là không nghe.

Một là, hắn là Giám Chính của Viện giám sát, thân phận đặc biệt, trong tay lại có kiếm Phương Chính, vốn dĩ sự ràng buộc của hoàng quyền đối với hắn đã không lớn.

Hai là, Cơ Minh Nguyệt ở trong mắt hắn là hôn quân, nếu như đã là hôn quân, vậy thì sao hắn có thể để ý quá nhiều?

Có giỏi thì ngươi chém ta đi.

Đội ngũ của Viện giám sát lại lần nữa di chuyển, áp giải một Quốc Công, một Hầu gia, nghênh ngang hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Nhà tiếp theo?

Trịnh gia?

Lưu Cẩn nghĩ nghĩ, kinh thành còn có mấy nhà họ Trịnh!

Hắn đập mạnh vào đùi.

"Không hay rồi, Diệp đại nhân đây là muốn chọc thủng trời!"

Hắn nhanh chóng điên cuồng quay về hoàng cung phục mệnh.

Cơ Minh Nguyệt mạnh mẽ đứng dậy.

"Trịnh gia? Thế gia đứng đầu kinh thành!"

Cơ Minh Nguyệt đi đi lại lại, càng đi càng nhanh, gấp gáp nói.

"Rốt cuộc hắn muốn làm cái gì?"

Thế gia, ở vương triều thời cổ đại, chiếm cứ vị trí rất quan trọng.

Chỉ lấy sáu nước bây giờ mà nói, vương thất sáu nước, lúc trước toàn bộ đều xuất thân từ thế gia.

Bọn họ ở trong địa bàn của mình đã trải qua vô số năm tháng, nền tảng gia đình thâm sâu, môn sinh nằm khắp thiên hạ, nếu như thiên hạ có biến, bọn họ lúc nào cũng có thể thành lập một nhánh đại quân, tranh giành thiên hạ.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao tiên môn sẽ lựa chọn nâng đỡ bọn họ.

Lúc trước Vũ Hóa Môn nâng đỡ Tấn Dương Lý gia chính là một ví dụ kinh điển.

Bây giờ thật ra bọn họ chính là rắn đứng đầu một vùng, cả vùng Bỉnh Châu gần như đều là địa bàn của bọn họ, nếu như được phong vương, sau khi danh chính ngôn thuận, sẽ lập tức có thể khống chế quân chính một châu.

Có một câu nói gọi là vương triều nước chảu, thế gia là kiên cường.

Từ đó có thể nhìn ra được sự nguy hại của thế gia.

Bọn họ là rắn đầu địa phương, là nguy hiểm ngầm của quốc gia.

Có một vài thế gia mạnh mẽ, cho dù là quan viên bản địa, cũng nhất định phải có được sự công nhận của bọn họ, nếu không bất kỳ chính lệnh nào cũng không thực hiện được.

Trong các thế gia của thiên hạ, thế gia của kinh thành yếu nhất.

Vì sao nói như thế?

Bởi vì kinh thành là nơi hoàng quyền mạnh nhất.

Kinh thành không phải là sân khấu của thế gia.

Thế gia mạnh mẽ, đều đã có được một lãnh tổ của riêng mình.

Mà nhà được gọi là thế gia đứng đầu kinh thành, thế lực không thể nào so sánh được với thế gia đỉnh cấp như Tấn Dương Lý gia.

Nhưng cho dù không thể nào so sánh, thì Trịnh gia vẫn là đệ nhất thế gia của kinh thành

Một khi động vào bọn họ, chẳng khác nào khiến cho tình hình không thể nào thu dọn được.

“Làm sao đây, bây giờ ta phải làm sao đây?”

Cơ Minh Nguyệt không ngừng đau đầu.

Nàng cho rằng nhất định phải ngăn cản Diệp Ninh.

Nhưng mà nàng lại không có cách nào cả.

Chỉ hạ thánh chỉ, là nhất định không có tác dụng gì, nghĩ cũng không cần nghĩ.

Lẽ nào dùng vũ lực ép buộc?

Đây rõ ràng là chuyện không thể nào.

Sao nàng có thể dùng quân đội với Diệp Ninh.

Còn về dùng lý phục người, càng là không có tác dụng, toàn bộ lý đều ở chỗ Diệp Ninh.

Hắn là làm việc theo pháp luật, hoàn toàn đứng vững chân.

Nàng muốn ngăn cản Diệp Ninh dừng tay, ngược lại là bên không có lý.

Nên làm gì mới tốt đây?

Nàng bi ai phát hiện, bản thân không có cách nào với Diệp Ninh.

Diệp Ninh đã đến Trịnh gia.

Thế mà Trịnh gia không kiêu ngạo như Vinh Quốc Công, cả nhà lớn bé, đã sớm đứng ở bên ngoài đợi rồi.

“Ta nghe được Giám Chính đại nhân đến đây, tiểu lão vô cùng vinh hạnh, kinh thành Trịnh thị càng là rồng đến nhà tôm, xin mời Diệp đại nhân đi vào uống chén trà.”

Chương 199: Trả lại vinh quang cho ngươi (3)

“Uống trà thì không cần nữa, nếu như nhất định phải uống, vẫn là mời cùng ta đi đến Viện giám sát uống đi.”

Diệp Ninh lạnh lùng nói.

“Đi Viện giám sát, e là không cần thiết đâu?”

Sâu trong đáy mắt Gia chủ Trịnh gia, ẩn giấu một tia oán hận sâu sắc, nhưng biểu hiện bên ngoài, lại là một bộ dáng đi không cong, đứng thẳng tắp.

“Kinh thành Trịnh thị ta, từ trước đến giờ gia phong nghiêm khắc, chưa bao giờ phạm tội, làm việc của quân tử, lập đức của quân tử… Đại nhân cưỡng ép bắt người, sợ là không nói được đi? Hay là nói, Trịnh thị ta đắc tội với đại nhân, khiến cho đại nhân công báo tư thù?”

Một lời nói ra, rõ ràng là trong lời nói có ý nghĩa khác.

Nhưng bách tính vây xem và người đọc sách nghe, lại là không kìm lòng được gật đầu.

Đúng thế.

Thật ra danh tiếng của kinh thành Trịnh thị vẫn luôn là cũng tạm được.

Không nói là đặc biệt tốt, trong thời đại này, có được một danh tiếng cũng tạm được, thật ra đã là khó có được rồi.

Cũng chưa từng nghe nói Trịnh thị có tiếp xúc với đám người Uy Vũ Hầu.

Diệp Ninh tìm đến Trịnh gia, khiến cho mọi người rất khó hiểu.

“Lẽ nào Diệp đại nhân bắt nhầm người rồi?”

“Người nhà Trịnh gia ta từng tiếp xúc, không giống người xấu.”

“Có lẽ là một hồi hiểu nhầm?”

Rất nhiều người thì thầm bàn luận.

Nhưng mà Diệp Ninh lại là cười nhẹ một tiếng.

“Hay cho một câu gia phong nghiêm khắc, hay cho câu lập đức của quân tử, nếu như không phải bản quan có đầy đủ chứng cứ, còn thật sự có khả năng bị các ngươi lừa dối.”

Trong kinh thành phái đầu hàng có rất nhiều.

Có người nổi lên trên mặt nước, ví dụ như đám người Uy Vũ Hầu, Vinh Quốc Công.

Cũng có người ẩn giấu trong bóng tối, làm những chuyện bất chính, đại biểu ở trong đó, chính là Trịnh gia.

Diệp Ninh tùy tiện đọc mấy tội danh, thời gian, địa điểm, nhân vật, vô cùng rõ ràng.

Lập tức sắc mặt của gia chủ Trịnh gia thay đổi.

“Những chuyện mà đại nhân nói, tiểu lão chưa bao giờ nghe thấy.”

Bề ngoài thì hắn phủ nhận, nhưng sâu trong lòng lại là vô cùng chấn kinh.

Những chuyện này hắn làm rất bí mật, sao có thể bị Viện giám sát phát hiện được?

Diệp Ninh liếc nhìn Mộc Quan Anh, lấy ra ngọc giản Khai Quốc Công để lại, lạnh nhạt nói.

“Có biết đây là cái gì không?”

Đương nhiên là hắn ta không biết.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều bị hấp dẫn.

“Vật này, đó là tình báo do gián điệp Viện giám sát ta sắp xếp, hi sinh danh tiếng, vinh dự, xâm nhập vào trong đám người các ngươi, mạo hiểm tính mạng của bản thân để đổi lại!”

Diệp Ninh nói.

Một câu nói ra, khiến cho cả người Mộc Quan Anh chấn động.

Hắn khó có thể tin được nhìn Diệp Ninh, khóe mắt đỏ lên.

“Diệp đại nhân…”

Hắn ngửa cổ, để cho nước mắt không chảy ra.

“Gián điệp?”

“Thế mà Viện giám sát lại sắp xếp gián điệp?”

“Lẽ nào thật sự không oan uổng cho Trịnh gia?”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Nếu như chuyện này là thật, vậy thì đúng thật là một ván cờ động trời!

Người khác không biết, vẫn còn đang suy đoán, nhưng mà lúc này Uy Vũ Hầu và Vinh Quốc Công đã lập tức phản ứng lại được.

“Khai Quốc Công…”

Hai người nhìn nhau, trong mắt lộ ra thần sắc oán hận.

Quả nhiên!

Chính là tên cẩu tặc này!

Chúng ta luân lạc đến bước đường này, chính là tên cẩu tặc này làm hại!

Không ngờ được thế mà chúng ta lại nhìn nhầm hắn, còn cho rằng hèn nhát có thể lợi dụng, không ngờ được, thế mà hắn đang diễn kịch!

Tên cẩu tặc này bắt đầu cấu kết với Viện giám sát từ lúc nào?

Trong đầu bọn họ đều là nghi vấn, nhưng mà không có người nào giải đáp cho bọn họ.

Trịnh gia gia chủ cũng nhớ đến Khai Quốc Công, biểu cảm của hắn cứng đờ, giọng nói run rẩy nói.

“Đại nhân đang nói chuyện gì, ta nghe không hiểu!”

Diệp Ninh cười lạnh một tiếng, nói.

“Nếu như ngươi đã giả vờ như không biết, vậy thì bản quan sẽ nói cho ngươi rõ ràng hơn một chút.”

“Thật ra Khai Quốc Công, chính là gián điệp của Viện giám sát, ông ấy chịu nhục chịu khổ, vứt bỏ vinh dự của gia tộc và danh tiếng của tổ tiên, để trà trộn vào trong đám người các ngươi!”

“Vật này, chính là tình báo ông ấy mạo nguy hiểm phải trả giá bằng tính mạng để đổi lại!”

“Ở trong này viết rất rõ ràng, kinh thành Trịnh gia nhà ngươi, không hề sạch sẽ, bề ngoài các ngươi là thi thư gia truyền, nhưng đằng sau lại là tay sai cho tiên môn, nhưng chuyện xấu mà các ngươi làm, cũng đủ để cho các ngươi chết hàng trăm lần!”

“Khai Quốc Công dùng mạng của bản thân, để đổi lại những thứ này, bản quan tuyệt đối sẽ không cô phụ nó, ta phải để cho ông ấy ở trên trời có linh nhìn thấy, người ác phải nhận lấy sự trừng phạt như thế nào!”

Lời nói này của Diệp Ninh, chắc chắn khiến cho gia chủ Trịnh gia đánh tan một chút may mắn cuối cùng ở trong lòng.

Hắn ta mền nhũn ngã đặt mông xuống đất.

Không còn có tinh thần chiến đấu chống lại nữa.

Viện giám sát lập tức bắt đầu bắt người.

Chương 200: Trả lại vinh quang cho ngươi (4)

Vẫn là dáng vẻ cũ, người nào dám chống lại, giết không cần hỏi.

Nhưng mà đã không còn người nào để ý giãy dụa nữa.

Trọng điểm của tất cả mọi người, đều tập trung vào Khai Quốc Công.

“Thế mà Khai Quốc Công lại là gián điệp của Viện giám sát, trời ạ, những tin tức này quá kinh người rồi!”

“Ta phải xin lỗi, ta đã từng mắng Khai Quốc Công!”

“Ta cũng thế, ta xin lỗi Khai Quốc Công, ta không nên hoài nghi ông ấy!”

“Đại Chu không chỉ có Diệp đại nhân, còn có Khai Quốc Công, năm đó Khai Quốc Công đời đầu tiên đã đi theo Thái Tổ nam chinh bắc chiến, lập được quân công to lớn, bây giờ đời Khai Quốc Công này chịu nhục chịu khổ, thân ở trong bóng tối, nhưng trái tim lại hướng về ánh sáng, để đổi lại tình báo quan trọng!”

“Từ trước đến nay một mạch Khai Quốc Công chưa bao giờ xuống dốc!”

“Hùng vĩ, Khai Quốc Công!”

“Khai Quốc Công thiên cổ!”

Vô số người bởi vì tin tức này mà chấn động.

Có người cúi đầu, có người rơi lệ.

Hóa ra, từ trước đến nay Khai Quốc Công chưa bao giờ phản bội Đại Chu, Khai Quốc Công vẫn luôn là Khai Quốc Công đó, là tướng quân trung thành nhất của Đại Chu.

Tin tức này, giống như là một liều thuốc trợ tim, khiến cho mỗi một người đều cảm nhận được sức mạnh.

Đây chính là điều Diệp Ninh muốn.

Nói với bách tính sự thật về Khai Quốc Công, có ý nghĩa gì không?

Rõ ràng là không có ý nghĩa gì.

Dưới suy nghĩ của Diệp Ninh, mọi người của Đại Chu đã quen với bóng tối, bọn họ khát vọng ánh sáng.

Cái danh hiệu Khai Quốc Công này, có địa vị không thể nào thay thế được ở Đại Chu, để cho danh hiệu này tiếp tục tỏa sáng, so với việc khiến ông ấy hổ thẹn còn có giá trị hơn nhiều.

Hơn nữa, Khai Quốc Công cũng đúng thật không được coi là kẻ đại gian đại ác.

Ông ấy dùng cái chết của bản thân mình, viết một dấu chấm hết cho tất cả những chuyện mà mình đã làm sai ở quá khứ.

Đương nhiên Diệp Ninh sẽ không hẹp hòi đến mức còn muốn đi truy cứu tiếp.

Mọi người khát vọng hơn nhiều về một Khai Quốc Công quang minh chính đại, vậy thì Diệp Ninh sẽ cho bọn họ quang minh chính đại.

Nhưng quyết định này của hắn, đúng là khiến cho Mộc Quan Anh cảm thấy không có gì hơn được điều này.

Hắn quỳ xuống, nghiêm trọng quỳ lạy ba lần.

"Một mạch Khai Quốc Công, bái tạ hậu ân của Diệp đại nhân!"

Hắn ta so với ai đều rõ hơn hết, thứ mà Diệp Ninh cho bọn họ.

Trong sạch và vinh dự!

Những vinh dự mà lúc trước đã đánh mất, sau thời khắc này, sẽ được hoàn trả lại gấp trăm ngàn lần, lại một lần nữa quay trở về một mạch Khai Quốc Công.

Khiến cho cái bảng hiệu mục nát đó lại một lần nữa trở nên sáng chói.

Tương lai trong sử sách, nhất định sẽ ghi chép chuyện này rõ ràng.

Phần hậu lễ này, đủ để khiến cho Mộc Quan Anh dùng tính mạng để báo đáp.

"Ngươi không cần cảm ơn ta, nhìn phản ứng của bách tính đi, thật ra so với bất kỳ người nào khác bọn họ đều khát vọng một Khai Quốc Công vẫn đáng tin cậy như lúc trước… Phụ thân của ngươi đã chết rồi, câu chuyện của ông ấy kết thúc rồi, lịch sử tiếp theo đây, sẽ do ngươi đi viết tiếp."

Diệp Ninh đỡ Mộc Quan Anh đứng dậy.

Hắn liếc nhìn Trịnh gia bị bắt lại, lạnh nhạt nói.

"Đi, nhà tiếp theo!"

Bắt đầu từ khi Đại Chu xuống dốc, thật ra kinh thành đã trải qua rất nhiều lần như thế này.

Lúc trước mọi thứ hỗn loạn, bách tính nhà nhà hộ họ khóa chặt cửa, chỉ cầu mong đừng liên lụy đến bản thân.

Nhưng mà cảnh tượng hỗn loạn ngày hôm nay, lại thể hiện ra tình huống hoàn toàn trái ngược.

Bách tính không hề đóng chặt cửa, ngược lại tự phát đi ra ngoài đường, thắp sáng đèn lồng, tiếng vui cường vang dội.

Có rất nhiều người đi theo đội ngũ của Viện giám sát, trở thành một con rồng dài.

“Trương gia bị bắt rồi!”

“Ông trời có mắt, năm năm trước con gái nhỏ của ta bị tên súc sinh của Trương gia làm hại, bây giờ cuối cùng báo ứng cũng đến rồi!”

“Phong Thành Hầu cũng bị bắt rồi!”

“Còn có Kiến Nam Bá, Vĩnh Nghiệp Bá…”

“Viện giám sát lại đi đến nhà tiếp theo, nói mục tiêu là nhà Hòa đại nhân!”

Tất cả mọi người đều đang nghị luận.

Chuyện xảy ra ở kinh thành, đã đốt cháy lên tất cả nhiệt tình của bọn họ.

Từng tên gian tặc đã làm hại kinh thành không biết bao nhiêu năm nay, chính vào ngày hôm nay, toàn bộ đều bị bắt lại.

Mọi người có một loại cảm giác mây mù tản ra nhìn thấy trời sáng.

Đặc biệt là những lão bách tính từng chịu thiệt, từng bị bọn họ hại, càng là quỳ xuống đất, ngửa đầu lên trời lớn tiếng khóc.

Bọn họ khóc, không phải là bi thương, mà là cuối cùng chính nghĩa cũng đến rồi, đây là vui quá mà khóc.

Đương nhiên.

Người khóc không chỉ có bọn họ.

Tôn quý, hào môn, thế gia của kinh thành..

Cùng nhau gặp nạn.

Có người tức giận ở trong vũng máu.

Có người đã sớm quỳ xuống đất khóc lớn.

Có người tuyệt vọng gào thét.

Cũng có người phát điên.

Tóm lại, đây là một hồi thảm họa.

Chương 201: Không bàn sinh tử, không phục thì đánh

Đối với bọn họ mà nói, cái gì mà cao cao tại thượng, cái gì mà địa vị gia tộc, toàn bộ đều biến thành bong bóng.

Viện giám sát căn bản không quan tâm những thứ này, đầu tiên là bắt Uy Vũ Hầu, Vinh Quốc Công khai đao, thông tin được truyền ra chỉ có một.

Đó chính là tuyệt đối không dung thứ!

Nhưng trận tai họa này khác hoàn toàn với quá khứ.

Tai họa ngày trước, người thảm nhất đều là bách tính.

Mà ngày hôm nay, đồ đao lại chỉ về hướng hào môn đại tộc.

Các quan lớn hiển quý đóng cửa ở trong nhà, đều đang run run rẩy rẩy.

Bọn họ sợ Viện giám sát tìm đến cửa.

Hôm nay, sự đáng sợ đến từ Viện giám sát đã hoàn toàn quay lại rồi, giống như là nhớ về vương triều Thái Tổ vậy, những điều Viện giám sát mang đến cho bọn họ, là sự uy hiếp khiến cho bọn họ không ngừng mơ thấy ác mộng.

Những người trong lòng thật sự có quỷ, sau khi nghe thấy tin xấu truyền đến, lập tức tâm thái đã sụp đổ.

“Chúng ta không thể ngồi yên chờ chết!”

“Ở lại kinh thành, Viện giám sát nhất định sẽ tìm đến chúng ta.”

“Trốn, chúng ta nhất định phải trốn!”

Càng ngày càng có nhiều “các quý nhân” vội vã dẫn theo người nhà, bắt đầu chạy trốn ra bên ngoài thành.

Nhưng mà Diệp Ninh đã dự đoán được, toàn bộ cửa thành đều bị giới nghiêm, không cho phép bất kỳ người nào ra vào.

Điều này khiến cho bọn họ tuyệt vọng.

“Xông ra ngoài, ở lại trong này cũng là chết, còn không bằng cược một lần!”

Bọn họ rút đao ra, ý đồ muốn tấn công xông ra.

“Giám Chính có lệnh, phàm là người xông ra ngoài, giết không cần hỏi!”

Một bên Viện giám sát lạnh nhạt trả lời.

Võ Tam Tư đích thân tạo trấn cửa thành, phi kiếm bay ra, máu chảy thành ròng.

Một trận chém giết này, kéo dài suốt một ngày một đêm!

Không phải hiệu suất làm việc của Viện giám sát chậm, mà là người của phái đầu hàng thật sự quá nhiều rồi!

Ngoại trừ mấy người đứng đầu lúc trước, còn về phần cá nhỏ tôm nhỏ, Viện giám sát đều chia theo từng đợt để bắt, nhưng cho dù là như thế, vẫn là tốn không ít thời gian.

Nhưng không sao cả, chuyện này cuối cùng cũng phải kết thúc.

Khi tất cả mọi thứ đã được ổn định, Thái Hướng Cao đi đến hồi báo.

“Đại nhân, những người có tên trong danh sách không lọt một ai, chúng ta mỗi người đi một hồi, mấy nhà lúc bắt đầu đã toàn bộ bị bắt, nhưng những nhà ở phía sau chó cùng giứt dậu đã toàn bộ bị giết rồi.”

Thái Hướng Cao chỉ vào đội ngũ ở đằng sau dài như rồng.

Rất chấn động.

Bởi vì đều là các đại quân hiển quý.

Thế gia, hào môn, công hầu…

Lúc trước đều là nhân vật đứng ở trên tầng mây.

Bây giờ lại luân lạc trở thành tù nhân.

Từng người đều tóc tai bù xù, trên mặt bê bết máu, có gông xiềng khóa chặt, khống chế bọn họ.

Lúc bắt đầu lão bách tính chỉ dám nghị luận ở sau lung.

Nhưng mà khi những nhân vật lớn này từng người bị đạp xuống dưới chân, gan cũng lớn hơn rất nhiều.

Nhất thời, lá rau thối, trứng thối, toàn bộ đều ném ra.

Đương nhiên, cũng có phần tử quá khích, ném đá dao cái gì đó, khiến cho người không ít người bị đập đến rách ra nát thịt.

Diệp Ninh gật gật đầu, nhìn về phía đội ngũ ở phía sau.

Cảm nhận được ánh mắt của Diệp Ninh, trong ánh mắt của Vinh Quốc Công đi đầu đội ngũ phát ra thần sắc oán hận.

"Họ Diệp kia, nếu như ngươi thật sự có bản lĩnh, ngươi hãy giết tất cả chúng ta đi!"

Toàn bộ mọi người đều ngẩng đầu, nếu như ánh mắt có thể giết người, lúc này nhất định Diệp Ninh đã chết vạn lần.

Trong đáy mắt bọn họ truyền ra thông tin đều giống nhau.

Đó chính là Diệp Ninh ngươi tuyệt đối không dám giết chúng ta!

Nói đùa.

Đám người bọn họ cộng lại với nhau, là một cỗ sức mạnh lớn như thế nào.

Một khi bọn họ bị giết, nhất định là sẽ khiến cho thiên hạ đại loạn.

Sáu vương sẽ không đồng ý.

Tiên môn càng sẽ không đồng ý.

Diệp Ninh đây là muốn chọc thủng trời!

"Các ngươi hãy mở to mắt ra, nhìn cho kỹ đây."

Diệp Ninh cảm thấy đám người này khá thú vị.

Lúc trước khi lần lượt đến cửa, đều vô cùng sợ hãi, thậm chí có người còn trực tiếp dập đầu van xin.

Nhưng mà bây giờ bị bắt rồi, vứt lại cùng với nhau.

Hai bên nói chuyện, ngược lại là có tự tin.

Cái này gọi là gì, người nhiều thế mạnh sao?

Trong lòng Diệp Ninh cười lạnh.

“Đám người này vẫn là không hiểu ta, một người đến chết cũng không sợ, là sẽ không sợ xảy ra chuyện.”

Diệp Ninh phất tay, dẫn đầu dám người, đi về phía trước.

Đám người này nhất định là phải giết.

Một là, là bọn họ đúng thật đều là kẻ tội ác tày trời, không giết bọn họ, không thể khiến cho người ta bình định phẫn nộ, không đủ khiến cho suy nghĩ của Diệp Ninh thông suốt!

Hai là, phải báo thù cho năm vạn Xích Diệm quân đã chết, Diệp Ninh phải khiến cho bọn họ biết, tính mạng của mỗi một người đều là bình đẳng, khi bọn họ có ý đồ giẫm đạp lên tính mạng của người khác, thì phải biết sớm muộn có một ngày, bản thân sẽ phải trả giá lớn.

Chương 202: Không bàn sinh tử, không phục thì đánh (2)

Còn về thứ ba, thật ra Diệp Ninh đứng ở góc độ của Viện giám sát, của Đại Chu để suy nghĩ.

Giết những người này, nhất định sẽ chọc giận sáu nước, chọc giận tiên môn.

Cũng nhất định sẽ dẫn đến báo thù dẫm máu.

Nhưng đây nhất định là chuyện xấu sao?

Hắn ở thế giới này cũng không phải là một ngày hai ngày, đối với tình thế của thế giới này, đã có phán đoán của bản thân, cũng có sự hiểu biết của bản thân.

Hắn cho rằng, dùng cách truyền thống, là không cứu được Đại Chu.

Nếu như là bình thường, thế giới bình thường không có sức mạnh siêu phàm, Diệp Ninh cho rằng có thể từ từ tìm hiểu, tích lũy sức mạnh, cuối cùng lập lại trật tự.

Nhưng ở thế giới này, thủ đoạn như thế là không có ý nghĩa gì cả.

Tiên môn cao cao tại thượng, bọn họ nắm giữ sức mạnh có thể nghiền nát mọi thứ.

Cường giả ở trong thiên hạ có thực lực chân chính, sẽ không gia nhập Đại Chu.

Bởi vì bọn họ không có niềm tin.

Sự nổi dậy của Viện giám sát, có thể làm phấn chấn một bộ phận người, nhưng phần lớn mọi người nhất định vẫn là còn đang quan sát.

Bởi vì bất luận là lúc nào, phần lớn số người, nhất định vẫn là vì suy nghĩ cho bản thân.

Đây không phải là sợ chết, mà là rất ít người sẽ lựa chọn tìm đường chết một cách vô nghĩa.

Loạn thế cần phải có tiêu chuẩn nặng.

Diệp Ninh cho rằng, càng là tình thế nhìn có vẻ không có bất kỳ hi vọng nào như thế, càng cần phải có sự dũng cảm.

Chỉ cần ngươi giơ nắm đấm lên, mới có thể khả năng giành được thắng lợi.

Nếu như vẫn luôn không dám đánh ra, vậy thì có thể đến cơ hội để đánh cũng không bao giờ có.

Hơn nữa, chuyện quan trọng nhất là, Diệp Ninh cảm thấy, bất luận bản thân náo lớn như thế nào, mọi chuyện đều sẽ không thể nào xấu hơn được nữa.

Sáu nước đã đã kiêu ngạo đến mức lên điện ép vua rồi.

Tiên môn đã đã công nhiên nhúng tay vào mỗi một góc trên triều đường Đại Chu.

Tấm lòng của Tư Mã Chiêu, người người đều biết đúng không?

Lúc này không đi phản kháng, còn đợi đến lúc nào?

Lẽ nào Viện giám sát nén giận, tiên môn và sáu nước sẽ không tiêu diệt Đại Chu sao?

Đương nhiên là không.

Lẽ nào Viện giám sát đánh mạnh, Đại Chu sẽ lập tức diệt vong sao?

Cũng không.

Bởi vì có đại trận kinh thành bảo vệ, cường giả chân chính không thể nào làm bừa.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, quốc vận Đại Chu vẫn còn tồn tại.

Thiên Tử vẫn như trước có được thiên mệnh, tiên môn có tức giận như thế nào, cũng không dám ra tay với hoàng thất.

Cũng chính là nói, thật ra cho dù đối phương có chó cùng dứt giậu, cũng không đến mức như thế nào.

Suy nghĩ của Diệp Ninh rất đơn thuần, dù sao ngươi cũng không dám giết chết ta, vậy thì ta nhất định phải nhân cơ hội bản thân vẫn còn thiên mệnh, vẽ một đường ranh giới với ngươi, ra dấu mà thôi.

Nếu không đợi ngươi nước ấm nấu ếch, từng bước từng bước làm suy yếu ta đến mức mất đi thiên mệnh, rồi mới quyết thắng thua với ngươi một trận?

Đó chắc chắn là chuyện không thể nào.

Đương nhiên, đây chỉ là cách nghĩ của Diệp Ninh, Thiên Tử nghĩ như thế nào, hắn nhất định là không biết.

Dù sao hắn cũng không để ý cách nghĩ của Thiên Tử.

Dù sao ở trong mắt hắn, Cơ Minh Nguyệt chắc chắn là một hôn quân, lại còn là người xấu đâm sau lưng.

Loại cẩu hoàng đế này, hắn cần phải để ý sao?

Đại Chu ở trong tay của hắn ta, sớm muộn gì cũng tiêu đời, còn không bằng ta cược một trận, nói không chừng còn có thể khởi tử hồi sinh.

Cách nghĩ của Diệp Ninh chính là đơn thuần như thế.

Hắn cũng không phải là lão đồng giỏi chơi đùa mưu quyền, không cần thiết phải khiến cho mọi chuyện phức tạp như thế, đầu tiên giữ sự thuần khiết của kinh thành, bảo vệ điều căn bản, sau đó, giơ tay ra chỉnh đốn thiên hạ.

Đương nhiên, quá trình này rất nguy hiểm, rất có khả năng sẽ chết.

Nhưng cũng không có gì.

Sống chết mặc bay, không phục thì đánh.

Chết thì chết thôi.

Thật sự chết rồi, ngược lại được như ý hắn.

Đợi hắn trở thành Thiên Đế trở về, đến lúc đó sẽ để cho các ngươi biết cái gì mới là tàn nhẫn!

“Không cần biết làm như thế nào, ta đều không sợ.”

Bàn tính của Diệp Ninh rất vang dội.

Nhưng người khác không hề biết.

Bọn họ đối với hành vi của Diệp Ninh, chỉ có thể nói là kinh hồn bạt vía.

Cho dù là người của Viện giám sát, khi bọn họ dựa theo danh sách đi bắt tất cả mọi người, trong lòng cũng có chút không có tự tin.

“Đại nhân làm như thế, thật sự ổn sao?”

Bọn họ không phải là sợ đối đầu với tiên môn.

Chỉ là không ngờ được vừa mới bắt đầu, đã kịch liệt như thế.

Nhưng mà Bùi Ngữ Hàm, lại là có một cách nhìn khác.

“Giao đấu với tiên môn, căn bản đã không có đường lui, hoặc là làm gọn gàng sạch sẽ, hoặc là sụp đổ ngàn dặm…”

Dường như nàng nhớ đến một đoạn quá khứ của bản thân, trong lòng có chút đau xót.

Cũng chính bởi vì như thế, nàng nhìn Diệp Ninh, trong mắt lộ ra thần sắc tán thưởng.

Chương 203: Cường quốc cần gì phải sinh nhiều đời?

“Nếu như năm đó, tất cả mọi người đều có thể dũng cảm như hắn, có lẽ chúng ta sẽ không thất bại, đáng tiếc…”

Đồng thời nàng cũng thở dài một hơi thật sâu.

Trong lòng sinh ra một chút thay đổi tâm lý.

Con người của Diệp Ninh, nàng xem như là hiểu rồi.

Sống sót so với chết có tác dụng hơn!

Một đạo lý rất đơn giản, hắn sống, tiên môn nhất định sẽ rất khó chịu.

Tiên môn khó chịu, hắn sẽ thoải mái.

Mọi người đi theo Diệp Ninh tiến lên phía trước.

Càng đi, càng là cảm thấy chấn kinh.

"Đây là… đường đi đến pháp trường!"

Pháp trường là nơi nào, trong lòng mọi người đều có tính toán.

"Đại nhân thật sự muốn giết người!"

Trong lòng mọi người Viện giám sát đều choáng váng.

Sau khi kinh ngạc, thì là kiên định.

Bọn họ không hoài nghi bất kỳ quyết định nào của Diệp Ninh.

Vào khoảnh khắc Diệp Ninh đưa ra quyết định, tất cả lo lắng, nghi ngờ, toàn bộ đều biến mất.

"Hắn thật sự dám giết chúng ta?"

Trong lòng đám người Uy Vũ Hầu trầm xuống.

Sự hoảng sợ dần dần lan tràn từ tận đáy lòng.

Đổi lại nếu bọn họ là Diệp Ninh, nhất định là không dám giết người, bởi vì ảnh hưởng thật sự quá lớn rồi, là một người thông minh, nhất định phải cân nhắc đến hậu quả.

Nhưng mà Diệp Ninh chính là Diệp Ninh, từ trước đến nay cách nghĩ của hắn đều không có người nào có thể hiểu được.

Nhất thời, mọi người đều có chút không tự tin nữa.

Số người không hề mang đến cho bọn họ bất kỳ an ủi nào, trên mặt không ít người lộ ra thần sắc kinh hãi.

Đến pháp trường rồi.

Diệp Ninh một mình đi lên đài cao.

Ngụy Văn Thông, Thái Hướng Cao lần lượt đứng ở hai bên trái phải.

Đám người của Viện giám sát cũng lần lượt bước vào, đứng chuẩn vị trí, yên lặng không lên tiếng.

Bách tính vây lại một mảnh đông nghịt, liếc mắt không nhìn thấy điểm cuối.

“Dẫn đến kiếm tử đến!”

Thái Hướng Cao nhìn Diệp Ninh một chút, bước lên phía trước một bước, cắn răng nói.

Lập tức có hai mươi người cao to khỏe mạnh nghênh ngang đi đến.

Bọn họ đeo thắt lưng màu đỏ, tay cầm một cây đao Quỷ Đầu.

“Kiếm tử đến rồi!”

Bọn họ đồng thanh lên tiếng cúi đầu.

“Chuẩn bị hành hình!”

Diệp Ninh lạnh lùng nói.

“Đây.”

Tay kiếm tử có một chút do dự.

Bọn họ cả đời này giết người vô số, đã sớm không có cái gì dao động tâm lý nữa.

Nhưng mà hôm nay, đúng là có cảm giác áp lực. Thông qua phán định của Viện giám sát, tử tù bị trực tiếp hành quyết, có đến hàng trăm người!

Trên thực tế con số hàng trăm người vẫn còn coi như là ít rồi, vốn dĩ có thể càng nhiều hơn, chỉ là bọn họ bởi vì phản kháng, đã bị Viện giám sát giết chết trước rồi.

Trước mắt vẫn còn sống, trực tiếp phán quyết tử hình ở đây chỉ có mấy trăm người.

Còn có hàng ngàn hàng vạn người phạm tội, hoặc là sung quân, hoặc là lưu đày, hoặc là nhốt vào ngục…

Phán quyết cuối cùng như thế nào, vẫn phải dựa theo tội mà họ đã phạm để quyết định.

Nhưng cho dù là như thế, mấy trăm người này vẫn như trước là một con số khổng lồ.

Tay của kiếm tử phải giết bọn họ mềm nhũn tay ra không nói, mỗi lần bọn họ vung đao, cũng cần phải có dũng khí cực lớn.

Bởi vì những người này đều là nhân vật lớn!

Nhắc đến lức trước, vậy thì đều là những sự tồn tại mọi người phải ngẩng đầu nhìn lên.

Người như thế, thế mà lại có một ngày nào lên đến đoạn đầu đài, đây là chuyện mà bách tính rất khó tưởng tượng được.

Tuy Đại Chu không có loại chính sách ngu ngốc như "hình không đến đại phu (quan lớn)", nhưng đúng là cũng rất ít chém giết đại thần quy mô lớn như thế này.

Tước bá hàng chục người, cùng với thế gia, hào tộc…

Mỗi một người đơn độc đứng ra, đó đều là nhân vật rất có danh tiếng.

Nhưng ngày hôm nay toàn bộ đều quỳ ở đoạn đầu đài, đợi sự thẩm phán của Diệp Ninh.

"Dẫn người phạm tội lên!"

Thái Hướng Cao hô lớn.

Nếu như mọi chuyện đã bắt đầu rồi, vậy thì không có cái gì để do dự nữa.

Đám người này, chắc chắn phải giết!

"Viện giám sát muốn làm thật, thật sự muốn giết bọn họ!"

"Đây là chuyện lớn chấn động thiên hạ, bắt đầu từ khi Đại Chu lập quốc đến nay, chưa từng có chém giết đại thân quy mô lớn như thế này!"

"Sợ rằng Diệp đại nhân không phải Văn Khúc Tinh hạ phàm, có lẽ ngài ấy là sát tinh hạ phàm đi, đầu tiên là tẩy rửa triều đường, tiếp đó lại dọn dẹp các quý tộc."

"Nhưng không thể không nói, giết hay lắm, mỗi một người bọn họ, đều có một con đường chết!"

"Đương nhiên giết bọn họ là vỗ tay hoan nghênh, nhưng ta rất lo lắng thu dọn kết cục như thế nào?"

"Những chuyện đó không cần chúng ta lo lắng, ta chỉ biết, sự thoải mái ngày hôm nay, có thể chứng kiến cảnh tượng này,

cũng là không sống uổng phí một đời!”

Bách tính và người đọc sách nghị luận xôn xao.

Ánh mắt của toàn bộ kinh thành đều bị hấp dẫn đến đây.

Tất cả mọi người tập trung ở đây, trong lòng vô cùng chấn động.

Chương 204: Cường quốc cần gì phải sinh nhiều đời? (2)

Không có người nào dám lớn tiếng ồn ào, chỉ dám thấp giọng nghị luận.

Đồng phục màu đen của Viện giám sát, lúc trước nhìn có vẻ khiêm tốn, nhưng ngày hôm nay, lại có uy nghiêm vô tận.

Hành hình bắt đầu rồi.

Người của Viện giám sát ôm lấy đám người Vinh Quốc Công, Uy Vũ Hầu, đi về phía đài cao.

Hành động thật rồi.

Mới bắt đầu, đã bắt đầu giết từ người có địa vị cao nhất.

Đến thời khắc này, bọn họ làm sao còn không hiểu, Diệp Ninh là thật sự dám giết bọn họ!

Tên này hoàn toàn không có ý nói đùa.

Nói giết, hắn chính là muốn giết!

Nhất thời, sắc mặt người người trắng bệch, làm sao có thể tình nguyện lên đài?

“Thả bản công ra, Viện giám sát không có quyền lực giết ta!”

“Con gái của bản Hầu là đệ tử chân truyền của Quần Ngọc Các, ai dám động vào ta, tương lai chắc chắn sẽ chết!”

“Ta không phục, nhà ta là thi thư gia truyền, sĩ lâm học môn, các ngươi giết ta, chính là sỉ nhục văn sĩ!”

Bọn họ giãy dụa rất lợi hại.

Nhưng người của Viện giám sát sao chịu dây dưa với bọn họ?

Vừa lên chính là chính là một trận đấm đá, không bao lâu sau, giống như là kéo chó chết vậy, kéo bọn họ lên trên đoạn đầu đài, sau đó nặng nề ném xuống.

Nhóm đầu tiên hai mươi người đầu tóc rối bù ngẩng đầu lên, bọn họ nhìn tay kiếm tử ở bên cạnh cầm đại đao sáng loáng, thiếu chút nữa dọa cho bọn họ ngất đi.

“Diệp Ninh, ngươi thật sự muốn giết chúng ta!”

Vinh Quốc Công hét lên một cách cuồng loạn.

“Lúc trước không phải ngươi nói, nếu như ta giỏi, thì giết các ngươi sao? Bản quan chưa từng thấy yêu cầu nào như thế, thế sao, ta thỏa mãn ngươi, ngươi còn không vui?”

Diệp Ninh châm chọc nói.

Miệng Vinh Quốc Công miệng khô khốc, tiếp đó hắn vô thức lè lưỡi liếm đôi môi khô khốc của mình, giọng nói có chút run rẩy nói.

“Diệp Ninh, ngươi là một tên diên, ngươi biết ngươi làm như thế, ngươi sẽ chọc đến phiền phức lớn như thế nào không? Chọc giận tiên môn, không chỉ ngươi chết, tất cả mọi người đều sẽ bị ngươi liên lụy!”

Những người khác nhao nhao chen vào.

Lời nói trong ngoài chẳng qua là uy hiếp.

Diệp Ninh nhìn thời gian, thời gian còn chưa đến.

Cũng không ngại phí thêm mấy câu với bọn họ, hắn lạnh nhạt nói.

“Đã đến lúc nào rồi, các ngươi vẫn còn dám uy hiếp bản quan?”

Uy Vũ Hầu nghiến răng nghiến lợi nói.

“Không phải là uy hiếp, mà là đang nói một sự thật, ngươi giết chúng ta, nhiều nhất là thoải mái nhất thời, nhưng ngươi là cột trụ trung thần, ngươi sẽ đẩy Đại Chu xuống vực sâu!”

Cơ Minh Nguyệt thông qua pháp khí nhìn khung cảnh của pháp trường, trên gương mặt nghiêm nghị.

Đây cũng chính là điều mà nàng lo lắng.

Về mặt tình cảm, nàng ủng hộ Diệp Ninh.

Về mặt lí trí, nàng lại cảm thấy Diệp Ninh quá không lý trí rồi.

Thân là người ở địa vị cao, nên suy nghĩ cho Đại Chu, vì một chút thoải mái, mà cả đời phải nhận kết cục thảm bại.

“Đại Chu sẽ không bị ta đẩy xuống vực sâu, Đại Chu đã sớm ở dưới vực sâu rồi.”

Diệp Ninh nói ra một câu kinh người.

Hắn chắp hai tay ra sau lưng, ánh mắt lướt nhìn bọn họ, nhìn đám người đen nghịt ở phía xa, nói.

“Ta không giết các ngươi, bách tính sẽ không bị bóc lột sao? Đại Chu sẽ không có tham quan ô lại sao? Loạn thần tặc tử sẽ dừng tay sao? Gia tộc có dã tâm sẽ từ bỏ sao? Tiên môn sẽ dừng tay sao?”

Một hồi các câu hỏi linh hồn, Diệp Ninh nặng nề nói.

“Sẽ không!”

Hắn hít sâu một hơi, giải thích cách nghĩ của mình với tất cả những người không kiểu cách làm của hắn.

“Bất luận các ngươi có chết hay không, tham quan ô lại vẫn như trước là thiêu thân, từng chút từng chút một ăn mòn quốc gia này; bách tính vẫn như trước mỗi ngày đều sẽ vì sinh kế mà lo lắng, nhẫn nhịn cái đói và bệnh tật, sống một cách khó khăn; loạn thần tặc tử vẫn như trước sẵn sàng chiến đấu, đợi thời cơ đến; gia tộc có dã tâm cũng sẽ ẩn nấp trong bóng tối, tìm kiếm sân khấu thuộc về bọn họ; mà tiên môn thì sao? Bọn họ sẽ không bởi vì các ngươi chết mà đau buồn, bọn họ sẽ chỉ cảm thấy sự uy nghiêm của bản thân nhận phải sự khiêu khích, bọn họ vốn dĩ nên tiếp tục cao cao tại thượng, yên tâm hưởng thụ sự thần phục của tất cả mọi người.”

“Đại Chu không phải đang rơi xuống vực sâu, Đại Chu đã sớm ở dưới vực sâu rồi!”

“Tỉnh táo lại đi, đừng tự lừa bản thân nữa.”

Lời nói này của Diệp Ninh, nghe thật chói tai.

Khiến cho mọi người hoàn toàn tỉnh ngộ.

Đúng thế, thật ra Đại Chu đã sớm rơi xuống ở dưới vực sâu rồi…

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng bọn họ đã sớm có đáp án…

Quốc gia này đã thối nát rồi, làm sao còn có thể có cơ hội sống lại đây?

Vốn dĩ có thể chế đó, đã bị từng đời sâu mọt, ăn mòn đến trống rỗng.

Văn nhân tham tiền, võ tướng sợ chết.

Phương hướng vong quốc, đã sớm rõ ràng.

Thế giới này thật sự không cứu được nữa rồi sao?

Rất nhiều người cảm thấy đau đớn.

Chương 205: Cường quốc cần gì phải sinh nhiều đời?

Cho dù là Cơ Minh Nguyệt, cũng là như thế.

“Nếu như Đại Chu thật sự không cứu được nữa? Bây giờ ta ngồi đây còn có ý nghĩa gì?”

Nàng nghĩ về sự nhẫn nhịn của mình, nghĩ đến sức mạnh nàng ở trong bóng tối âm thầm tích lũy.

Đã rất không tệ rồi.

Nhưng vẫn còn kém xa mới đủ.

Nàng cũng không biết bản thân phải tiếp tục đến ngày nào.

Chống đỡ nàng, là nhất định phải có niềm tin, mà không phải là thật sự cảm thấy, cuối cùng bản thân có thể thành công.

Suy nghĩ lý trí một chút, thật ra trong lòng ai lại không tự biết mình sao?

Rất nhiều người đều là tự mình lừa mình.

Bây giờ bị Diệp Ninh vô tình xé nát rồi.

“Vì thế, ta phải giết các ngươi!”

Bất ngờ Diệp Ninh nói một câu, cắt ngang tâm trạng chán nản của mọi người.

Trong đôi mắt của hắn lóe lên ánh sáng kiên định.

“Đại Chu đã sớm rơi xuống vực sâu rồi, các ngươi không quan trọng như thế, giết các ngươi, Đại Chu sẽ không trở nên càng xấu hơn.”

“Bởi vì chỉ cần quốc vận vẫn còn, Đại Chu sẽ không diệt vong, vì thế thay vì bị tiên môn ăn mòn từng chút một, bóc lột quốc vận, thì sao không nhân lúc còn có quốc vận, cược một ván!”

“Ta nhất định phải giết các ngươi, bây giờ sức mạnh của Viện giám sát còn chưa đủ mạnh, không thể nào chiếu đến cả thiên hạ, nhưng kinh thành ở ngay dưới ánh mắt của chúng ta, lại có những gian tặc như các ngươi, không giết các ngươi, dựa vào cái gì mà người đời sẽ tin tưởng Viện giám sát sẽ duy trì chính nghĩa và công đạo!”

Nghe đến đây, mọi người của Viện giám sát chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết xông lên đỉnh đầu.

“Giết giết giết!”

Bọn họ hét to.

Đúng thế, đúng như Diệp Ninh nói.

Nếu như Viện giám sát đến địa bàn của tổng bộ, cũng không thể nào dọn dẹp ra được một thế giới thanh bình, vậy thì dựa vào cái gì mà người khác tin tưởng Viện giám sát đây?

Chỉ biết hô khẩu hiệu, vậy thì không thể nào phục chúng được, càng không thể nào mang đến tự tin cho người đời.

“Ha ha ha, vậy thì các ngươi đợi đó đi, các ngươi sẽ chết, các ngươi nhất định sẽ chết, ở dưới Cửu Tuyền, bản Công đợi ngươi!”

Vinh Quốc Công tuyệt vọng rồi.

Nghe những lời này, hắn ta biết bản thân nhất định sẽ chết.

“Một quốc gia sợ đổ máu, một Giám Chính sợ hi sinh lên tế đàn, vĩnh viễn đều là không có hi vọng… Sợ chết, sẽ không vào Viện giám sát!”

Diệp Ninh cười lớn.

Sợ chết, sẽ không đi vào Viện giám sát!

Vô số người rơi lệ.

Bách tính tự phát quỳ xuống dưới đất.

“Bái Diệp Công, bái Viện giám sát!”

Âm thanh như sấm, chấn động toàn thành.

Trên bầu trời mây đen bao phủ, dường như bị một cỗ sóng âm này cuốn trôi, lộ ra một mảnh bầu trời quang đãng.

“Diệp đại nhân, ta hận, tổ thượng nhà ta, cũng từng giống như ngài, ta cũng không muốn làm gian tặc, chỉ là ta sinh sai thời đại… Thời đại như thế, cũng là bất đắc dĩ, ha ha ha, thời đại không do ta, ô hô thương thay, Diệp đại nhân, ngài cũng như thế, nếu như ngài ở triều Thái Tổ, nhất định có tương lai, nhưng ở trong thời đại này, ngài sẽ không có cơ hội… Đáng tiếc, đáng tiếc, nếu như Thái Tổ vẫn còn…”

Có gia chủ thế gia khóc lớn, nước mắt rơi đầy mặt.

“Đại chu rộng lớn đời đời có nhân tài, cường quốc cần gì phải sinh nhiều đời?”

Diệp Ninh tự hào nói.

Gặp phải khó khăn, vẫn luôn hoài niệm nhớ về vĩ nhân ở quá khứ.

Lẽ nào đương đại nhất định yếu hơn quá khứ sao?

Thời đại sẽ không sai, bởi vì thời đại do con người quyết định.

Nếu như là cường quốc, dựa vào đương đại là có thể, cần gì phải nhớ lại quá khứ!

Tất cả mọi người nhìn Diệp Ninh, đều từ trên người hắn cảm nhân được một vỗ hào hùng cái thế.

“Cường quốc cần gì mà phải sinh nhiều thế hệ!”

Vô số người nhắc lại câu nói này, một cỗ nhiệt huyết, xông thẳng lên đầu mọi người.

Ai nói người ngày hôm nay nhất định không bằng người ngày xưa?

“Khó khăn của việc trị quốc, không phải ở trị thiện, mà là ở trị gian. Chỉ có trừng phạt cái ác, chúng ta mới có thể phát huy cái thiện.”

Diệp Ninh lạnh lùng nói.

“Giờ ngọ đã đến, chém đầu!”

Tay kiếm tử giơ đồ đao lên.

Giống như ngày trước họ từng làm vô số lần.

Hô la!

Ánh sáng ở đao lóe ra, đầu người bay lên cao.

Hai mươi người nhân vật lớn từng rung chuyển đất trời, cứ như thế mất tính mạng.

Cho dù mọi người đã sớm tưởng tượng ra sẽ có một màn này xảy ra, nhưng mà khi nhìn thấy máu tươi tung tóe đầu người như quả bóng lăn lộn trên đất, trong lòng vẫn như trức có một cỗ chấn động mạnh mẽ.

Hóa ra đao của quan phủ không chỉ vung về phía dân thường.

“Chém!”

Diệp Ninh lạnh lùng giống như một tảng băng.

Các “nhân vật lớn” ở dưới đài đã sớm chân tay bủn rủn.

Đây không phải là mời khách ăn cơm, cũng không phải là nói đùa, mà là muốn tiễn bọn họ xuống hoàng tuyền.

Một khắc này biểu hiện của bọn họ đúng thật là còn không bằng dân thường.

Nước tiểu chảy ngang, hoàn toàn không có một chút phong độ nào đáng nói.

Chương 206: Hóa ra đao của quan phủ không chỉ vung về phía dân thường

Đứng trước sự đáng sợ của giữa sự sống và cái chết, bỗng nhiên bọn họ bừng tỉnh, hóa ra bản thân cũng là người bình

thường, người bị đao chém, cũng sẽ chết, đây là một trận chém giết chính nghĩa.

“Một đao này chém xuống, chính là cắt đứt nỗi kinh hoảng của thế người đời!”

Trong hoàng cung, Liễu Thận nhận được triệu kiến bí mật nhanh chóng đi đến nhìn thấy một màn này, phát ra tiếng cảm khái.

“Liễu tướng ủng hộ hắn ta?”

Cơ Minh Nguyệt hỏi.

Lúc này nàng đã hoàn toàn bình tĩnh lại

Không bình tĩnh cũng không được, chuyện đến nước này, nàng nhất định phải nghĩ xem tiếp theo đây nên làm như thế nào.

“Cũng không thể nói là ủng hộ, nhưng đúng như thần từng nói, Đại Chu muốn hồi sinh, muôn vàn khó khăn nguy hiểm, con đường chúng ta muốn đi không nhất định là chính xác, cũng không phải là con đường duy nhất, Đại Chu cần thử nhiều hơn, có lẽ con đường Diệp đại nhân đi, mới là con đường chính xác.”

Liễu Thận lộ ra thần sắc suy nghĩ.

Đoạn thời gian này, ông đã rúy lui khỏi triều đường.

Bởi vì ông là gian tướng, nhất định sẽ bị chính khí cuồn cuộn làm tổn thương, nhiều gian thần bị phế văn đảm như thế, ông không thể nào không xảy ra một chút chuyện nào, nói dối mình bị thương, ở nhà nghỉ dưỡng, mới là điều mà ông nên làm.

Cũng chính bởi vì như thế, rảnh rỗi nhiều hơn, khiến ông có nhiều thời gian suy nghĩ.

“Không giấu diếm gì ngươi, vừa rồi nghe những điều hắn nói, cũng có không ít xúc động.”

Cơ Minh Nguyệt có chút mơ hồ, nói.

“Hắn nói, thật ra Đại Chu đã sớm ở dưới vực sâu rồi, tình hình so với chúng ta nghĩ tồi tệ hơn rất nhiều.”

“Mới bắt đầu là không bị thuyết phục, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, sau đó cho rằng lời mà hắn nói có đạo lý, đợi sau khi qua đoạn thời gian này, trẫm cảm thấy, hắn nói mới là hiện thực.”

“Nhất thời trẫm có chút hụt hẫng, những chuyện mà chúng ta làm thật sự có tác dụng sao? Sức mạnh mà chúng ta tích lũy, rốt cuộc lúc nào mới có thể quang minh chính đại thể hiện ra ngoài? Cho dù là thể hiện ra, thì có thể có tác dụng lớn bao nhiêu?”

Người nói vô ý, người nghe quan tâm.

Người thống trị tối cao của đế quốc to lớn này, bắt đầu hoài nghi chiến lược của bản thân mình.

Điều này rất bình thường.

Dù sao bao nhiêu năm nay, nàng đều là hai mắt bị che mờ, trong lịch sử không hề có tấm gương thành công để nàng tham khảo.

Dù sao thế giới này của Đại Chu, so với Trái Đất là khác nhau.

Thay đổi triều đại có rất nhiều loại phương thức đều là không tồn tại.

Đầu tiên là nông dân khởi nghĩa, thế giới này chưa từng xảy ra.

Bởi vì nông dân là chỉ người dân ở tầng dưới cùng, sau khi không chịu được áp bức, cầm lấy vũ khí phản kháng.

Nhưng võ lực của thế giới này quá cao rồi, người thống trị nắm giữ võ lực tuyệt đối, căn bản không có đất để cho nông dân vươn lên.

Tuy Thái Tổ bắt đầu từ dân gian, nhưng mà ông ấy cũng không phải là nông dân, thiên phú của ông ấy kinh ngạc đương đại, từ nhỏ đã được thầy giáo danh tiếng dạy bảo, bất luận học cái gì, đều là vừa học đã biết, người như thế là thiên chi kiêu tử, vì thế rất nhiều người vừa gặp ông ấy, đã công nhận ông ấy, lựa chọn đầu nhập vào ông ấy còn có một loại nữa, chính là vương triều vốn dĩ sắp diệt vong, bởi vì sự nỗ lực của quân vương sáng suốt, mà lại lần nữa hoàn thành phục hưng.

Điều này cũng không thể nào, bởi vì vương triều diệt vong, nhất định là bởi vì thực lực của bản thân không bằng người khác, vì thế có tai họa diệt quốc.

Thực lực đã không bằng người khác rồi, cơ bản không có gì để tiếp tục nữa.

Một khi quốc vận vỡ nát, lập tức sẽ không còn thiên mệnh, đến lúc đó, tuyệt thế giáng lâm, có sáng suốt đến đâu cũng không có tác dụng gì.

Vì thế, Cơ Minh Nguyệt là thật sự không có tiền lệ gì có thể tham khảo.

“Thật ra mới bắt đầu, chúng ta đều biết tình thế đã nguy cấp rồi, nếu không, lão hủ cũng sẽ không hi sinh thanh danh của bản thân.”

Liễu Thận thở dài một hơi nói: “Bệ hạ không cần phải cảm thấy mơ hồ, chuyện mà chúng ta làm, dưới cái nhìn của nhiều người đều chỉ là trứng chọi với đá, nhưng chúng ta vẫn phải làm, cho dù thất bại rồi, vậy thì cũng được coi như là không sống uổng đời này.”

“Chúng ta tích lũy những sức mạnh này, có lẽ không thể nào giúp được chúng ta hoàn thành ước nguyện, nhưng rồi sẽ có lúc có tác dụng.”

“Ví dụ như, toàn lực ủng hộ Diệp đại nhân, đi con đường mà hắn ta lựa chọn!”

Liễu Thận đưa ra một đề nghị lớn.

“Đi con đường của Diệp Ninh?”

Thần sắc trên mặt Cơ Minh Nguyệt nghiêm trọng.

Đầu tiên, Diệp Ninh đi là con đường nào?

Chỉ có tiến không có đường lui, thẳng tiến không lùi!

Không sợ đổ máu, không sợ hi sinh, mỗi một bước đều là tìm đường sống trong cái chết!

Đây là con đường một khi thất bại, thì nhất định sẽ thịt nát xương tan.

Mà trước mắt Cơ Minh Nguyệt đang đi con đường nào?

Giấu tài giấu nghề, chờ đợi thời cơ.

Chương 207: Hóa ra đao của quan phủ không chỉ vung về phía dân thường (2)

Nếu như cơ hội thích hợp, thì sẽ quyết đoán xuất kích, hoàn toành ước mơ phục hưng.

Đương nhiên, con đường này vẫn là tràn ngập nguy hiểm.

Rất có khả năng đợi cả đời này, cũng không đợi được cơ hội.

Cũng có khả năng sức mạnh tích lũy cả cuộc đời, đến cuối cùng bị tiên môn hời hợt đánh bại.

Cũng có khả năng, khi còn chưa hoàn thành tích lũy sức mạnh, đã hoàn toàn mất đi lòng dân, khiến cho quốc vận vỡ nát, lúc đó chỉ còn biết nằm chờ chết.

Hai con đường này, một con đường nguy hiểm, một con đường ổn định, hoàn toàn khác nhau.

Nếu như thay đổi đường lối, đối với những chuyện mà lúc trước Cơ Minh Nguyệt làm, chắc chắn sẽ hoàn toàn bị lật đổ.

Nàng cần dũng khí và can đảm rất lớn, mới có thể đưa ra quyết định.

“Tả tướng cho rằng, con đường của Diệp Ninh là chính xác?”

Cơ Minh Nguyệt hỏi.

“Không thể nói là chính xác, đường đều là do con người đi, làm hết sức mình, nghe thiên mệnh mà thôi, đối với thần mà nói, thần đã già rồi, càng thích con đường thứ hai hơn, nhưng nếu như thần trẻ thêm ba mươi tuổi, nhất định sẽ lựa chọn con đường của Diệp đại nhân!”

Liễu Thận nói ra những nhận thức mà những ngàu này nhãn rỗi ở nhà ông suy nghĩ.

“Vận mệnh của quốc gia không phải là người như lão thần quyết định, mà là nằm trong tay của thanh niên nhiệt huyết đương đại, có lẽ bệ hạ nên nhìn thử quyết định của bọn họ.”

Cơ Minh Nguyệt trầm mặc.

Nàng nhìn cảnh tượng ở pháp trường.

Cuối cùng hành hình cũng kết thúc rồi.

Hàng trăm cái đầu rơi trên đoạn đầu đài, vô cùng gớm ghiếc.

Nhưng mà các bách tính vây xem lại không hề có một chút nào sợ hãi, trong mắt bọn họ lộ ra hận ý khắc xương khắc cốt, có người cầm đá ném, có người mắng chửi, có người thả chó mà nhà mình nuôi ra cắn.

Bọn họ dùng phương thức của bản thân, để phát tiết sự thù hận trong lòng.

Bao nhiêu năm nay, bọ họ thật sự là bị chèn ép quá ác.

Đối với chuyện này, đương nhiên Diệp Ninh sẽ không quan tâm.

Hắn dẫn theo người của Viện giám sát rời đi.

Trên đường rời đi, mọi người tự phát đứng sang một bên nhường chỗ.

Hai bên đường, có vô số người đang quỳ.

“Diệp Công tuyệt vời!”

“Đại Chu tự hào vì có Diệp Công!”

“Ta muốn gia nhập Viện giám sát, ta không sợ chết!”

Tiếng hô chấn động bầu trời.

Vô số người quỳ lễ.

Bọn họ dùng hành động của bản thân, biểu đạt sự ủng hộ đối với Diệp Ninh.

Một khắc này, không biết có bao nhiêu người trẻ tuổi, khát vọng gia nhập Viện giám sát.

Mọi người của Viện giám sát, bất giác ưỡn cao ngực.

Đây chính là cảm giác vinh dự.

Quả nhiên bọn họ là đang làm chuyện có ý nghĩa.

Tuy hai tay dính đầy máu, nhưng đây là vì tương lai càng tốt hơn.

Bầy trời mây tản ra quang đãng, ánh nắng chói chang chiếu xuống mặt đất.

Cơ Minh Nguyệt nhìn thấy cảnh tượng này, lẩm bẩm.

"Đây chính là sự lựa chọn của bọn họ sao?"

Lẽ nào bách tính không biết gia nhập Viện giám sát, ủng hộ Viện giám sát là một chuyện rất nguy hiểm sao?

Lẽ nào bọn họ không biết, vào tương lai không lâu, tiên môn báo thù, sẽ nhanh chóng mạnh mẽ như cơn bão ập đến sao?

Không.

Đương nhiên bọn họ biết.

Nhưng bọn họ vẫn như trước không sợ.

Cảnh tượng này khiến cho Cơ Minh Nguyệt vô cùng chấn động.

Quá khứ, trong ấn tượng của nàng.

Bách tính là cần cù, là chất phác, là người bị áp bức, chỉ dám âm thầm rơi nước mắt, là uất ức, mà chỉ có thể lựa chọn ầm thầm chịu đựng.

Nhưng bây giờ bọn họ thay đổi rồi

Thế mà bọn họ lại muốn gia nhập Viện giám sát, bọn họ cũng muốn cầm đao lên, vung về phía những "nhân vật lớn" kia. Những người chất phác, nhỏ bé, phảng phất như không có niềm vui tức giận nỗi buồn, giống như cỏ dại kiên cường mọc lên, thế mà cũng có chí khí hào hùng như thế sao?

Đương nhiên đáp án là không rồi.

Bách tính chưa từng đọc sách, loại chuyện như đại nghĩa quốc gia, thật ra bọn họ không hiểu được sâu như thế.

Bởi vì phần lớn bọn họ, cả đời này đều phấn đầu vì cái ăn cái mặc.

Khi tất năng tinh lực của một người đều tiêu hao ở trên chuyện sinh tồn, sao có thể có sức lực thừa để đi suy nghĩ thứ khác chứ?

Đáp án chỉ có một.

Bọn họ sợ chết, bọn họ không biết gì, nhưng bọn họ tin tưởng Diệp Ninh.

Bọn họ không cần biết, bọn họ chỉ cần đi theo Diệp Ninh.

Bọn hoc chỉ rằng bản thân chỉ cần đi theo Diệp Ninh, tương lai chính là có hi vọng, ít nhất sẽ không còn giống như cỏ dại để mặc cho người ta giẫm nát.

“Đây chính là nơi lòng dân hướng về.”

Liễu Thận nhẹ nhàng nói.

Cơ Minh Nguyệt lấy ra viên trân châu to bằng nắm tay.

Trong viên trân châu, có bỏ một con rồng vàng.

Con rồng này, chính là quốc vận Kim Long của Đại Chu.

Thông qua viên trân châu này, nàng có thể nhìn thấy rõ dáng vẻ hiện tại của quốc vận Kim Long.

Nhìn thấy, lúc trước quốc vận Kim Long thở hấp hối, ủ rũ, vào giờ phúc này, lại nhe nhanh múa vuốt, bay lượn trong tư thế uyển chuyển linh hoạt.

Chương 208: Thánh viện? Chó cũng không đi!

Nó rống lên vui sướng, loại tin tưởng mạnh mẽ từ cả kinh thành xông lên, toàn bộ đều dung nhập vào trong cơ thể nó. Nó đang dùng tốc độ bằng mắt thường cũng có thể nhìn ra được nó đang mạnh mẽ hơn rất nhiều.

“Quốc vận tăng lên rồi!”

Cơ Minh Nguyệt cảm thấy không thể tin được.

Tiên môn thông qua các loại thủ đoạn, hủy diệt lòng dân, lòng quân, phá hoại thể chế Đại Chu, khiến cho cả thế gian trở nên bẩn thỉu.

Bọn họ chính là muốn dùng loại phương thức này, để phá vỡ quốc vận.

Mà từng hành động lời nói của Diệp Ninh, lại đang cho ngăn chặn xu hướng xuống dốc của quốc vận, vào hàng ngàn năm

nay, đây là lần đầu tiên quốc vận tăng lên.

Mặc dù một chút trăng trưởng này nhìn có vẻ không đáng kể.

Nhưng vẫn như trước khiến cho tim nàng rõ ràng đập nhanh hơn.

Vốn dĩ trong lòng vẫn còn có chút do dự, nhất thời trở nên rõ ràng hơn.

Có lẽ con đường mà Diệp Ninh đi, mới là chính xác?

“Lão thần cho rằng, trước mắt còn chưa đến lúc lựa chọn đường đi, bệ hạ đừng quên, lần này Diệp đại nhân chọc chủng trời, ngài ấy có thể vượt qua kiếp nạn này không, vẫn còn là điều chưa biết được.”

Liễu Thận nói.

“Làm thế nào bảo vệ được ngài ấy, mới là câu hỏi khó trước mắt.”

Cơ Minh Nguyệt cau mày lại.

“Đúng thế, làm thế nào bảo vệ được hắn?”

Hai người nhìn nhau, bọn họ nghĩ đến một khả năng.

“Thánh viện!”

Thánh Viện, xem như là chuyện cũ nhắc lại.

Lúc trước hai người cảm thấy, chỉ có nơi như Thánh Viện mới có thể cứu được Diệp Ninh.

Đi vào Thánh Viện, thông qua mấy bài khảo nghiệm, có được lợi ích, có lẽ có thể bảo vệ được bản thân.

Nhưng mà Thánh Viện không phải dễ vào.

Bởi vì Thánh Viện bị tiên môn phong ấn rồi.

Muốn đưa người vào đó, thì nhất định phải tiêu hao quốc vận.

Tính quan trọng của quốc vận không cần phải nói nhiều, nhưng vì Diệp Ninh, Cơ Minh Nguyệt tình nguyện.

Nhưng vấn đề đến rồi.

Nàng vẫn luôn không có cơ hội đưa Diệp Ninh vào Thánh Viện.

Năng lực làm việc của tên này thật sự là quá mạnh rồi, hắn gần như chưa từng nghỉ ngơi, hoặc là làm việc, hoặc là đang trên đường làm việc.

Quan trọng là việc hắn làm còn không phải là việc bình thường.

Mỗi một việc, đều vượt ra ngoài sự tưởng tượng của người thường, khiến cho Cơ Minh Nguyệt sứt đầu mẻ trán.

Cho đến ngày hôm nay, Cơ Minh Nguyệt và Liễu Thận đều có chút không tự tin rồi.

"Bây giờ đưa hắn ta vào Thánh Viện, còn có tác dụng sao?"

Đây là nghi hoặc chung của hai người.

Mới bắt đầu tuy Diệp Ninh cũng đắc tội tiên môn, nhưng lúc đó vẫn còn có một chút đường lui để hòa giải.

Tiên môn cho dù không vui với hắn, cũng không đến mức dùng quá nhiều thủ đoạn.

Dù sao lúc đó danh tiếng của hắn không được coi là nổi lắm, chỉ là một thất quan bình thường.

Đám người tiên môn cao ngạo quen rồi, ở trong mắt của bọn họ, chỉ một thất quan nho nhỏ so với con kiến thì có gì khác nhau?

Nhưng bây giờ thì khác.

Diệp Ninh là người đứng đầu trung hưng Đại Chu trong mắt vô số người.

Hắn ta nắm giữ chính khí cuồn cuộn. Kế thừa vị trí Giám Chính của kinh thành, có được kiếm Phương Chính.

Hơn nữa hắn ta còn liên tiếp thực hiện các cuộc thanh tẩy lớn, lần đầu tiên thanh tẩy quét sạch gian thần trên triều đường, lần thứ hai giết gian thần của những nhà hào môn trong kinh thành khiến cho thi thể nằm khắp nơi.

Lần này nếu như tiên môn có thể tha thứ được cho hắn ta, vậy thì mặt trời sẽ thật sự là mọc lên từ phía tây.

"Không thể không nói, năng lực gây chuyện của Diệp đại nhân, thật sự là có chút khó tưởng tượng được, nếu không phải

có đại trận kinh thành ngăn cản, sợ rằng cường giả chân chính của tiên môn, đều sẽ không quan tâm thân phận, đến gây phiền phức cho ngài ấy rồi…”

Liễu Thận cười khổ một tiếng.

Ông là người đầu tiên kiến nghị đưa Diệp Ninh vào Thánh Viện.

Nhưng bây giờ ông cũng có chút không tự tin nữa.

Thánh Viện đúng là có thể khiến người khác có được chỗ tốt, nhưng vấn đề là, có chỗ tốt nào có thể bảo vệ Diệp Ninh không chết đây?

Năng lực đắc tội người khác của tên này thật sự là quá mạnh rồi, rất khó tưởng tượng được bây giờ toàn thế giới có bao nhiêu người muốn giết chết hắn ta.

“Đúng thế, vì thế trẫm rất lo lắng, đưa hắn vào Thánh Viện, rốt cuộc có tác dụng không?”

Cơ Minh Nguyệt lắc lắc đầu.

Bây giờ nàng thật sự là phục rồi.

Từ lúc Diệp Ninh vừa mới xuất hiện, cho đến bây giờ khiến cho cả thế giới đều có kẻ thù, mới có bao nhiêu ngày chứ.

Nếu như kéo thù hận cũng là một loại năng lực, vậy thì Diệp Ninh nhất định là người mạnh nhất trong thiên hạ.

“Ngựa chết coi như ngựa sống mà chữa đi… Thánh Viện là nơi truyền thừa của Nho đạo, Diệp đại nhân và người đọc sách bình thường khác nhau, ngài ấy có tư thế của thánh hiền, có lẽ ngài ấy đi vào Thánh Viện, có thể có được lợi ích không thể nào tưởng tượng được.”

Liễu Thận an ủi nói.

Cũng chỉ có thể như thế.

Có được hay không, vẫn là phải thử một chút.

Chương 209: Thánh viện? Chó cũng không đi! (2)

“Trẫm không tiếc quốc vận, lần này quốc vận tăng lên, đúng là có một chút dư dả, có thể đưa cả hắn ta và Thái Hướng Cao cùng vào… Nhưng vấn đề là, Diệp Ninh tình nguyện đi không?”

Cơ Minh Nguyệt hỏi.

“Chuyện này còn có thể không tình nguyện sao?”

Liễu Thận sững sờ.

Đó là Thánh Viện đó, thánh địa trong lòng người đọc sách, nơi truyền thừa của Nho đạo.

Năm đó trước khi ông đi vào Thánh Viện, đó là phấn khích đến mức không ngủ được.

“Người khác nhất định tình nguyện, nhưng đổi lại là Diệp Ninh, trẫm đúng là có chút không tự tin!”

Cơ Minh Nguyệt cười khổ.

Liễu Thận giật mình, sau đó cũng gật gật đầu.

Đúng thế, tên này, thật sự là không quá giống với người bình thường.

Ai cũng không rõ được cách nghĩ của hắn.

“Ai, nói một chút lời thật, phái người đi hỏi đi.”

Cơ Minh Nguyệt đưa ra quyết định.

Chuyện đi vào Thánh Viện, nhất định phải có được sự đồng ý của Diệp Ninh.

Nếu như hắn ta không đi, cũng không thể trói hắn ném vào đó đi?

Vì thế, Lưu Cẩn lại lần nữa chạy đi một chuyến.

“Cái gì, Thánh Viện?”

“Cái gì, Thánh Viện!!!”

Lưu Cẩn đi đến Viện giám sát, nói rõ ý định đến đây của mình.

Hai người Diệp Ninh và Thái Hướng Cao, thế mà hai người lại có phản ứng hoàn toàn trái ngược.

Cả đầu Diệp Ninh đều là mơ hồ, cái gì Thánh Viện?

Đó là nơi nào.

Thái Hướng Cao thì là điên cuồng vui mừng, tên nay kích động đến mức nhảy cao ba thước, miệng đều cười đến muốn lệch rồi.

“Diệp đại nhân không biết Thánh Viện?”

Lưu Cẩn không quá bất ngờ đối với phản ứng của Thái Hướng Cao.

Đây là phản ứng bình thường.

Nhưng mà Diệp Ninh, lại hoàn toàn không có một chút kích động này, điều này khiến hắn ta có một loại dự cảm không hay, cẩn thận từng chút một hỏi.

Không có cách nào cả.

Hắn tổng cộng truyền cho Diệp Ninh ba đạo thánh chỉ, Diệp Ninh chưa từng một lần cho thể diện.

Người khác kháng chỉ là tội lớn, tên này thì hay rồi, kháng chỉ coi như là chuyện như bữa cơm thường ngày.

Mở miệng ra là hôn quân, mở miệng ra là cẩu hoàng đế, mỗi một lần gặp Diệp Ninh xong, hắn quay về đều phải ăn liên tiếp ba bát cơm để an ủi.

“Ồ, Thánh Viện à, đúng là có biết.”

Diệp Ninh lục soát trí nhớ, nhớ lại một chút: “Nơi truyền thừa của Nho đạo, có điều đã bị phế rồi, bị tiên môn phong ấn rồi.”

Hắn không hiểu, vì sao đột nhiên muốn nhắc đến Thánh Viện.

“Phế rồi, nhưng chưa hoàn toàn phế.”

Lưu Cẩn nhớ đến căn dặn của Cơ Minh Nguyệt, nói.

“Thật ra hàng ngàn năm nay, vẫn là không ngừng có người có thể đi vào Thánh Viện, mỗi một lần đi vào, đều phải tiêu hao quốc vận, vì thế người có thể đi vào Thánh Viện, nhất định phải có các phương diện như tài hoa, đức tính, trung thành, toàn bộ đều phải là người tài năng xuất chúng mới được.”

“Bệ hạ cho rằng, Diệp đại nhân chính là người như thế.”

“Ngài ấy quyết định mở Thánh Viện, đưa Diệp đại nhân và Thái đại nhân cùng vào trong đó, nếu như có được tạo hóa,

tiếp sau đây có lẽ có thể vượt qua.”

“Đại kiếp!”

Lưu Cẩn mở to mắt nhìn Diệp Ninh.

Lần này, ngài cũng không thể từ chối đi?

Hắn đều sắp bị Diệp Ninh làm cho sợ rồi.

“Cái gì? Đưa ta vào Thánh Viện để có được cơ duyên vượt qua kiếp nạn?”

Diệp Ninh lập tức cảnh giác.

Hắn không hiểu được nơi như Thánh Viện.

Nó được xem như là phó bản kho báu. Sau khi đi vào, nếu như vận khí tốt, tìm được bảo bối, là có thể trở nên mạnh mẽ.

Nếu như tiếp sau đây, khi đối mặt với sự báo thù của tiên môn, là có thể có khả năng sống tiếp.

Sau khi hiểu rõ, Diệp Ninh gật gật đầu.

“Rất tốt.”

Lưu Cẩn lộ ra vẻ vui mừng.

“Đại nhân đồng ý rồi?”

Diệp Ninh lắc lắc đầu, nói.

“Không, ta không đi!”

Nói đùa cái gì cậy, Diệp Ninh sao có thể đi vào Thánh Viện?

Tuy nói đi Thánh Viện, không nhất định có thu hoạch, cho dù có thu hoạch, cũng không nhất định có thể khiến cho hắn trở nên mạnh bao nhiêu.

Nhưng…

Diệp Ninh sợ rồi!

Không sai, Diệp Ninh là thật sự sợ rồi!

Hắn đã có thể khẳng định, thế giới này là thật sự có độc.

Rõ ràng tìm đường chết không phải là một chuyện khó khăn, nhưng mà mỗi lần hắn đều gặp phải đâm sau lưng.

Hắn có lý do để tin, một khi bản thân hắn đi Thánh Viện, với số xui xẻo của hắn, rất có khả năng trúng giải nhất!

Vạn nhất có được chỗ tốt lớn nhất, sau khi ra ngoài trở thành cường giả, tiên môn không xử lý được hắn thì làm sao?

Diệp Ninh khó khăn lắm mới tạo ra được thế cục như hiện nay.

Hắn sao có thể cho phép chuyện kiếm củi ba năm thiêu một giờ xảy ra chứ?

Tiếp theo đây hắn chỉ cần thành thành thật thật nằm đó, đợi tiên môn đến tìm hắn.

Sau đó hắn anh dũng ứng chiến, sau đó bị tiên môn một trận đã đánh chết.

Vào đúng lúc toàn bộ bọn họ đều dương dương đắc ý, Diệp Ninh trở thành Thiên Đế, lại lần nữa trở lại, nghiền nát tất cả.

Đây, mới là kịch bản lý tưởng của hắn!

Ta cần gì phải phí sức lực lớn như thế?

Chương 210: Thánh viện? Chó cũng không đi! (3)

Hắn đã sớm không muốn cố gắng nữa.

Chỉ cần một lần, thì một lần, ta có thể thiên hạ vô địch rồi!

Vì thế Diệp Ninh rất quyết tâm.

Bất luận Thái Hướng Cao và Lưu Cẩn khuyên như thế nào, hắn chính là một câu nói, không đi!

“Đại nhân, chúng ta nói với ngài một câu từ tận đáy lòng, thật ra bệ hạ thật sự đối với ngài rất tốt, mỗi một lần ngài ấy đều là suy nghĩ cho ngài, ngài có thể nào để cho bệ hạ bớt lo lắng một lần không.”

Lưu Cẩn vô cùng đáng thương nhìn Diệp Ninh, cầu xin nói.

“Tiên môn báo thù rất nhanh sẽ đến, thủ đoạn của bọn họ nhiều vô cùng vô tận, đại nhân nhất định không tránh được.”

“Xem như là chúng ta cứu ngài, đại nhân ngài đi Thánh Viện thử xem đi.”

“Ngài là trụ cột của Đại Chu, Đại Chu không thể không có ngài!”

Lưu Cận thậm chỉ còn cách quỳ xuống dập đầu với Diệp Ninh.

Diệp Ninh nhanh chóng đỡ hắn dậy.

“Lão Lưu, những chuyện khác ta đều có thể đồng ý với ngươi, chỉ có chuyện này không được… Ngươi tin ta, ta có nguyên nhân của mình.”

Diệp Ninh vỗ vai Lưu Cẩn.

Lưu Cẩn là người đầu tiên hắn quen biết ở thế giới này, có một ý nghĩa đắc biệt.

Hắn nhất định sẽ không kỳ thị thân phận thái giám của lão Lưu.

Hắn cũng có thể cảm nhận được lòng tốt của lão Lưu đối với hắn.

Thật ra Diệp Ninh rất không muốn phụ lại lòng tốt của người khác, nhưng hắn đúng thật là có chỗ khó của bản thân.

Nơi quỷ quái như Thánh Viện, vừa nhìn chính là một cái bẫy.

Hắn thật sự là không muốn đi.

Lưu Cẩn khó có thể hiểu được.

Cuối cùng thất hồn lạc phách rời đi.

Diệp Ninh nhìn bóng lưng của hắn ta, thở dài một hơi.

“Đợi ta biến thành Thiên Đế quay trở lại, đến lúc đó cái gì ngươi cũng sẽ hiểu.”

Diệp Ninh gạt bàn tính sáng láng.

Thánh Viện?

Chó cũng không đi!

Nhưng lúc này hắn không hề biết, có những thứ, tránh cũng không tránh được.

Lưu Cẩn trở về hoàng cung.

“Cái gì, hắn ta không đồng ý?”

Cơ Minh Nguyệt kinh ngạc, nhưng mà lại không có quá nhiều ngạc nhiên.

Bởi vì nàng đã sớm quen rồi.

Nếu như một lần nào đó, Diệp Ninh thật sự không do dự gì mà nghe lời nàng, ngược lại nàng sẽ có một chút không quen.

“Đúng thế, nô tài khổ sở khuyên Diệp đại nhân rất lâu, nhưng ngài ấy chính là không muốn đi, nô tài vô năng, xin bệ hạ trách phạt.”

Lưu Cẩn khở sở nói.

“Chuyện này không liên quan đến ngươi, con người Diệp Ninh, trong thiên hạ này không có người nào có thể hiểu rõ hắn, ngươi lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Cơ Minh Nguyệt nói.

“Diệp đại nhân đúng thật là không giống với người bình thường, Thánh Viện là nơi mơ ước đã lâu của người đọc sách, thế mà hắn lại không đồng ý đi… Đây, đây đúng thật là khiến người khác khó hiểu.”

Liễu Thận cười khổ nói.

Cả đời này ông gặp vô số người, nhưng mà người như Diệp Ninh, ông vẫn là lần đầu tiên gặp.

Thật sự là không đoán được, nghĩ không hiểu.

“Ngược lại trẫm đã có chuẩn bị tâm lý rồi…”

Cơ Minh Nguyệt thở dài trong lòng.

Có những lúc nàng đều đang nghĩ, có phải là Diệp Ninh có ý kiến đối với nàng?

Mỗi một lần chỉ cần là chỉ ý của nàng, Diệp Ninh đều sẽ từ chối.

“Vậy thì tiếp theo đây, nên làm thế nào đây?”

Liễu Thận chau mày nói.

Diệp Ninh không tình nguyện đi Thánh Viện, cũng không thể ép hắn ta đi.

Nhưng cũng không thể mở to mắt nhìn hắn chết đi?

“Chỉ có một con đường rồi, trẫm đi mời Viên Phương đại sư của chùa Bạch Mã, mời ông ấy ra tay, bảo vệ sự an toàn của Diệp Ninh.”

Cơ Minh Nguyệt suy nghĩ rất lâu, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Phật Môn?”

Bản năng của Liễu Thận cảm thấy không đúng, do dự nói.

“Những năm nay hậu lễ bệ hạ ban cho Phật Môn, vô cùng hào phóng, nhưng Phật Môn thì sao, lại là chỉ lấy chỗ tốt, không chịu xuất lực, những hòa thượng này lúc nào cũng nói từ bi khoan dung, nhưng trên thực tế lại không có một chút tín nghĩa nào… Bệ hạ mời Phật Môn ra tay bảo vệ Diệp Ninh, có được không?”

Cơ Minh Nguyệt khẽ thở dài.

“Phật Môn không tin được, sao trẫm không biết chứ? Nhưng có cách nào được đây, thử một chút đi.”

Quần Ngọc Các.

Ở một nơi tiên hạc sải cánh, non xanh nước biếc, trong chốn bồng lai tiên cảnh, một nữ tử bước lên một đài sen, đáp xuống trước một mảnh cỏ trên đỉnh núi.

“Đệ tử bái kiến sư tôn.”

Nếu như Diệp Ninh ở đây, nhất định trong nháy mắt sẽ nhận ra, nữ tử này chính là Phương Thanh Tuyết có duyên gặp mặt một lần với hắn.

Phương Thanh Tuyết vẫn thanh lãnh như lúc trước, chỉ là lúc này trong mắt lại tràn ngập sự tôn kính.

“Chuyện của ngươi, vi sư đã biết rồi.”

Ở trong chòi cỏ, truyền ra giọng nói uy nghiêm của một người phụ nữ.

Quần Ngọc Các là tiên môn chỉ nhận nữ đệ tử, sư tôn của Phương Thanh Tuyết, đương nhiên là nữ nhân.

“Diệp Ninh kia, thật sự khó giải quyết như thế sao?”

Nàng nhẹ nhàng hỏi.

“Rất khó giải quyết, chỉ là lúc trước không có người nào ngờ được thế mà hắn lại lớn gan như thế, không chỉ có phụ thân của đệ tử, cho dù là Vinh Quốc Công cùng với hào môn, đại tộc của kinh thành, đều bị hắn một lưới bắt hết.”

Chương 211: Hắn không có lựa chọn

Trong mắt Phương Thanh Tuyết hiện ra thần sắc uất hận: “Người này tâm địa tàn nhẫn, vô cùng độc ác, cùng với thủ đoạn lần này, khiêu khích tiên môn, nếu như chúng ta không đưa ra phản ứng, người thiên hạ sẽ cho rằng tiên môn sợ hắn.”

“Uy nghiêm ở đâu?”

“Vì thế đệ tử mời sư tôn ra tay, giết chết Diệp Ninh!”

Phương Thanh Tuyết bái lạy.

Tuy nhiên ở trong chòi cỏ, lại đưa ra đáp án phủ định.

“Vi sư tu hành chính là vì thời khắc quan trọng, sao có thể có thể vì một con muỗi nho nhỏ tầm thường mà ra tay?”

Nghe xong lời này, Phương Thanh Tuyết hơi chau mày.

Nàng đã nói vấn đề rất nghiêm trọng rồi, nhưng mà rất rõ ràng, sư tôn vẫn là không coi trọng.

Không có cách nào cả, tiên môn yên bình quá lâu rồi.

Hàng ngàn năm nay thống trị năm tháng, khiến cho rất nhiều người đã dưỡng thành tâm thái cao cao tại thượng.

Đứng dưới góc độ của sư tôn, Uy Vũ Hầu tính là cái gì? Vinh Quốc Công tính là cái gì?

Chẳng qua chỉ là con kiến mà thôi.

Những người làm chó tay sai này bị giết, tiên môn lúc này cũng có thể tìm được nhiều chó tay sai hơn. Tất cả mọi người trong kinh thành đều cho rằng tiên môn sẽ đau thịt, sẽ tức giận.

Nhưng trên thực tế, tiên môn chỉ là tức giận, mà không đau lòng.

Bởi vì thật ra bản thân bọn họ cũng không tổn thất cái gì.

Chẳng qua chỉ là một đám con kiến bình thường mà thôi.

Nói trắng ra, một người đầu tiên bản thân phải tự tôn trọng chính mình, người khác mới có thể coi trọng ngươi.

Loại người như Uy Vũ Hầu, Vinh Quốc Công, đào hết tâm tư đi đầu nhập vào tiên môn, đứng ở góc độ của tiên môn, thật sự có thể coi trọng bọn họ sao?

“Lẽ nào phải buông tha cho Diệp Ninh sao?”

Phương Thanh Thiên có chút gấp gáp.

“Đương nhiên là không.”

Sư tôn cười lạnh một tiếng nói.

“Uy nghiêm của tiên môn không dung thứ khiêu khích, nếu như con kiến đó đã muốn tìm chết, vậy thì tiễn hắn đi chết, có điều, hắn không xứng để vi sư đích thân ra tay.”

“Lần này hắn giết nhiều người như thế, bên đắc tội không chỉ có Quần Ngọc Các chúng ta.”

“Vi sư lập tức truyền tin cho các đại tiên môn, để cho bọn họ lần lượt phái nhân thủ ra, đi một chuyến đến kinh thành.”

Phương Thanh Tuyết lộ ra thần sắc khó hiểu.

“Ý của sư tôn là các đại tiên môn cùng nhau ra tay như thế có phải là có chút quá coi trọng hắn rồi không? Chỉ một Diệp Ninh nho nhỏ, chỉ là một con kiến mà thôi.”

Trái một câu con kiến, phải một câu con kiến, từ đó có thể nhìn ra, thật ra Phương Thanh Tuyết hận Diệp Ninh đến tận xương tủy.

Nhưng trong lòng của nàng, cũng khinh thường Diệp Ninh.

Đây chính là thế giới quan mà cuộc sống của tiên môn nuôi dưỡng thành.

Ngoại trừ tiên môn cao cao tại thượng, những người không tu tiên đạo, đều là con kiến mà thôi.

Tư tưởng như thế, đã lan truyền khắp các đại tiên môn.

Đúng như lúc trước Diệp Ninh nói, tiên môn đã sớm quen rồi, bọn họ không coi bản thân mình là người, mà coi bản thân thành thần linh.

“Vừa rồi vẫn còn sợ Diệp Ninh không chết, bây giờ lại cảm thấy trận thế quá lớn, có chút quá cho hắn thể diện rồi sao?”

Sư tôn cười nhẹ một tiếng, nói.

“Con mãng xà Diệp Ninh kia, không cần lo lắng, Nho đạo đã đoạn tuyệt rồi, hắn không có tương lai, đợi các đại tiên môn vào kinh thành, tiện tay giết hắn là được, cũng không có người nào dám phản đối.”

“Còn về vì sao phải dùng trận thế lớn như thế, là bởi vì vi sư hoài nghi, Thiên Tử Đại Chu kia, có lẽ có chút mưu nghịch.”

“Những ngày gần đây, cao tầng của các đại tiên môn, cũng cảm thấy như thế.”

Thần sắc Phương Thanh Tuyết có chút thay đổi.

“Sư tôn hoài nghi, Thiên Tử Đại Chu không đơn giản?”

Cửa chòi mở ra.

Một phụ nữ trung niên xinh đẹp đi ra, nàng ta cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng nói.

“Không sai, từ khi Diệp Ninh xuất hiện, thiếu niên Thiên Tử Đó, đã chiếu cố nhiều đến hắn.”

“Phần chăm sóc, và quan tâm này, đã lộ ra một chút dấu vết.”

“Không ít người hoài nghi, có lẽ Thiên Tử không hề đơn giản như thế, sự ngu ngốc của hắn ta, có lẽ chỉ là giả tạo.”

Cuối cùng thần sắc của Phương Thanh Tuyết đại biến.

Thật ra sức chiến đấu của bản thân Thiên Tử không mạnh, hoàng thất Đại Chu đã không đáng nhắc đến.

Nhưng đối với tiên môn mà nói, sự kiêng dè của bọn họ đối với Đại Chu, là đã được chôn sâu vào trong xương.

Năm đó Thái Tổ vĩ đại xuất thế, đàn áp tiên môn đẫm máu, đó là tai họa của tiên đạo!

Lần kiếp nạn đó, đã để lại ký ức ma chướng cả đời này không thể nào xóa đi được.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao bây giờ rõ ràng bọn họ đã sớm quen cao cao tại thượng, nắm giữ tất cả, nhưng mà vẫn như trước giữ sự chuyên chế và cảnh giác đối với Đại Chu.

Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Chính là đạo lý đơn giản như thế.

Chỉ là một Diệp Ninh nho nhỏ tu Nho đạo, tiên môn không thật sự coi hắn là một sự uy hiếp, chọc giận bọn họ, bọn họ giết chết hắn.

Chương 212: Hắn không có lựa chọn (2)

Đó chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng nếu như ở chỗ Thiên Tử xuất hiện tình hình, vậy thì nhất định phải ngăn cản, phải bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước.

"Con từ nhỏ đã đến đây tu hành, chưa từng trở lại quê huong, lần này bên phía Quần Ngọc Các, con cũng đi theo đội ngũ đi, các đại tiên môn đều sẽ phái ra nhân thủ, con không được làm mất mặt Quần Ngọc Các."

Người phụ nữ trung niên xinh đẹp nhẹ nhàng nói: "Kinh thành xảy ra chuyện như thế, đã đủ để nói rõ, những năm nay tiên môn quá yên bình rồi, khiến cho những con kiến đó dám khiêu khích chúng ta… Lần này con đi, nhất định phải khiến bọn họ tỉnh táo một chút."

Nàng ta tùy ý búng ngón tay, dửng dưng nói.

"Giết mười mấy vạn người đi, thu hồn phách của bọn họ lại, vừa đúng lúc ở chỗ của vi sư cần luyện chế một kiện pháp khí."

Nàng ta giống như là đang nói một chút nhỏ rất bình thường.

Phương Thanh Tuyết cũng cho rằng đây là một chuyện nhỏ.

Tuy nói dùng hồn phách luyện chế pháp khí, là thủ đoạn của ma đạo, nhưng có sao chứ?

Đây là sự trừng phạt của tiên môn đối với mãng xà.

Là sự tức giận mà thần linh giáng xuống!

Không dùng loại thủ đoạn đẫm máu, người đời sao nhớ rõ được?

“Nhưng Diệp Ninh kia…”

Phương Thanh Tuyết vẫn là không buông tha.

Nàng nhớ đến đoạn nói chuyện của mình với Diệp Ninh.

Con kiến đáng chết đó, thế mà lại dám dùng loại ngữ khí đó, nói loại lời nói đó với nàng.

Điều đó khiến nàng cao cao tại thượng, cảm thấy bản thân bị mạo phạm.

“Đó chẳng qua chỉ là một con kiến, đợi tiên môn đến kinh thành, lập tức hắn ta sẽ chết, con cần gì phải nóng lòng nhất thời?”

Người phụ nữ trung niên hơi chau mày, sau đó lại cảm thấy dù sao chỉ là một chuyện nhỏ, hay là thuận theo tâm nguyện của đệ tử đi, nàng ta lật bàn tay, lấy ra một bình ngọc: “Ở trong đây là Thất Thanh Tán, đây là kịch độc của thiên hạ, chỉ cần có một chút tình cảm, đều sẽ bị lời nguyền giết chết… Con cầm lấy đi, phái người tìm cách dùng độc này, chỉ cần Diệp Ninh nhiễm phải, nhất định sẽ chết.”

“Cảm ơn sư tôn!” Phương Thanh Tuyết vui mừng.

Nàng không muốn Diệp Ninh sống nhiều thêm mấy ngày, chỉ muốn khiến cho hắn lập tức chết. Không như thế, không đủ để ổn định tức giận của nàng. Còn về Thất Thanh Tán, nàng là từng nghe nói đến, độc này gần như không có thuốc giải, bởi vì trên thế giới rất ít có người thật sự tuyệt tình tuyệt tính.

Chỉ cần là người có một chút tình cảm, nhiễm phải độc này, vậy thì đều mất mạng!

Còn về việc nên đầu độc như thế nào?

Phương Thanh Tuyết không hề lo lắng chút nào.

Có rất nhiều người mơ ước đã lâu muốn làm việc cho tiên môn.

Bên ngoài kinh thành, có một ngọn núi, tên là núi Tịnh Bình.

Trên núi có một ngôi chùa, tên là chùa Bạch Mã.

Chùa Bạch Mã là một Phật tự, nhiều năm trước, cao tăng Viên Phương đại sư nhận được lời mời của Thiên Tử, đến nơi này,

thể hiện ra bản lĩnh kinh người tạo vật từ trong hư không, đứng trước mặt mọi người, cứng rắn tạo ra dùng thời gian một nén hương tạo ra một ngôi chùa Bạch Mã trang nghiêm.

Sau đó, Viên Phương đại sư tự xưng là phương trượng, Thiên Tử lại ban cho ông ấy danh hiệu Hộ Quốc Đại Pháp Sư.

Danh tiếng nổi khắp nơi.

Khiến cho bách tính chấn động.

Mỗi một ngày, hương khói không ngừng.

Hôm nay, có một lượng lớn người hàng hương không ngừng.

Viên Phương đại sư đứng trên lầu các, nhìn đám người đông nghịt náo nhiệt, lông mày lại nhăn lại.

“Sư phụ, ước mơ của ngài không phải là phát huy Phật Pháp, chiêu lãm tín đồ ở Đại Chu sao? Bây giờ người xem, chùa Bạch Mã của chúng ta hương khói không ngừng, tín đố ít cũng có đến mười mấy vạn người, tại sao người vẫn còn chau mày vậy?”

Một tiểu hòa thương thanh tú tò mò hỏi.

“Bần tăng từ Tây Thổ xa xôi đến đây, chính là hi vọng có thể khiến cho Phật Pháp tuyền rộng Đại Chu, bởi vì vùng đất Cửu Châu, vũ hóa thiên bảo, có được sự ưu ái của thiên đạo, từ xưa đến nay đều là vùng đất trung tâm.”

“Nhưng truyền giáo nhiều năm, bần tăng lại phát hiện, người thế gian đều không gia nhập Phật Môn, bách tính Đại Chu tìm đến chúng ta, đều chỉ là muốn học phương pháp tu hành, mà không phải là quy y Phật Môn.”

“Chùa Bạch Mã có thể có quy mô như bây giờ, không phải là ở việc chúng ta làm tốt bao nhiêu, mà là Thiên Tử ban cho, ngài ấy ban cho bần tăng danh hiệu Hộ Quốc Đại Pháp Sư, bách tính mới sinh ra hứng thú đối với Phật Môn.”

Viên Phương đại sư lắc lắc đầu, nói.

“Nhưng ngôi chùa Bạch Mã này, mấy chục vạn tín đồ, như thế sao có thể đủ? Phật Môn muốn hưng thịnh, thì nhất định phải khiến cho phần lớn mọi người của Đại Chu đều công nhận Phật Tổ của chúng ta, đây mới là ước mơ của bần tăng.”

Tiểu hòa thượng trẻ tuổi, rất đơn thuần, ngây thơ nói.

“Thế mà sắc phong của Thiên Tử kia lại có tác dụng như thế, tại sao không để cho Thiên Tử ban một thánh chỉ, toàn thiên hạ phát huy Phật Môn chứ?”

Nghe xong lời này, Viên Phương đại sư cười.

Chương 213: Hắn không có lựa chọn (3)

“Con đó con đó, vẫn là nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi, con cho rằng Thiên Tử sắc phong bần tăng, là ngài ấy tâm can tình nguyện sao? Ngài ấy là bị tiên môn bức đến thảm rồi, muốn đoàn kết tất cả sức mạnh có thể đoàn kết được, lúc này mới mời bần tăng đến kinh thành, cái danh hiệu Hộ Quốc Đại Pháp Sư kia, chính là vật để giao dịch, bần tăng có được danh hiệu như thế, thì sẽ phải làm việc cho ngài ấy.”

Nói đến đây, mắt của Viên Phương đại sư tràn ngập sự cay độc. Ông hành tẩu thiên hạ, cái gì mà chưa từng gặp qua, ông rõ ràng một chút tính toán này, ông đã nhìn thấu rồi.

“Là như thế sao? Nhưng bao nhiêu năm nay, dường như sư phụ cũng không có làm cái gì cho Thiên Tử đúng không?”

Viên Phương đại sư nhẹ nhàng cười, nói.

“Thiên Tử muốn vi sư và tiên môn đối kháng, sao có thể có chuyện đó? Tiên đạo thế lực lớn, căn cơ của Phật Môn chúng ta ở Tây Thổ, nếu như muốn truyền giáo ở Đại Chu, sao có thể dễ dàng đắc tội tiên môn? Chút đồ vật ở trên tay Thiên Tử, không đáng để cho vi sư liều mạng vì ngài ấy.”

“Nói trắng ra, đều chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.”

“Có điều, mới vừa rồi, Thiên Tử lại cầu xin vi sư làm một chuyện cho ngài ấy, ngược lại khiến cho vi sư có chút hứng thú.”

Tiểu hòa thượng hỏi.

“Là chuyện gì?”

Trong mắt Viên Phương đại sư lộ ra thần sắc vui tươi.

“Bảo vệ một người!”

“Tên của hắn ta có lẽ con cũng biết.”

“Giám Chính Viện giám sát, Diệp Ninh!”

Tiểu hòa thượng chấn động, nhanh chóng gật đầu, nói.

“Con biết, con biết, người hành hương vẫn luôn thảo luận về hắn, đều nói hắn là thánh hiền chuyển thế, là người đứng đầu phục hưng Đại Chu, tất cả mọi người đều rất sùng bái hắn.”

“Có điều hắn đắc tội tiên môn sao?”

“Sư phụ sẽ vì hắn mà đối kháng với tiên môn sao?”

Viên Phương đại sư đầu tiên lắc đầu, tiếp đó lại cười cười, nói.

“Chỉ là bảo vệ hắn, bần tăng là không muốn.”

“Nhưng danh tiếng người này lan truyền khắp thiên hạ, có thể nói là trụ cột tinh thần của vô số người Đại Chu, trong thiên hạ không người nào không biết, không người nào không nghe.”

“Nếu như hắn chịu quy y Phật Môn, vậy thì ở trong mảnh đất Cửu Châu này, danh tiếng của Phật Môn chúng ta sẽ xem như là thành công vang dội rồi, đến lúc đó, người chịu gia nhập Phật Môn, nhất định là nối tiếng không ngừng”

Thần sắc của ông kích động.

Nếu như Diệp Ninh thật sự quy y, Phật Môn có thể mượn danh tiếng và danh vọng của Diệp Ninh, hoàn toàn đứng vững ở Cửu Châu.

Như thế, chí nguyện to lớn Phật Môn truyền đến Phương Đông, xem như hoàn thành rồi.

Đây chuyện lớn có thể ảnh hưởng đến toàn bộ Phật Môn.

“Diệp Ninh sẽ quy y sao?”

Một câu hỏi của tiểu hòa thượng, cắt ngang tưởng tượng của Viên Phương đại sư.

“Hắn sẽ, hắn không có lựa chọn.”

Hai tay của Viên Phương đại sư chắp lại, đọc một câu Phật hiệu.

Trong đôi mắt lóe lên một thần sắc sắc bén.

Quy y cũng phải quy y.

Không quy y cũng phải quy y!

Chuyện này, không có lựa chọn!

Một tin tức dưới sự khống chế của người có tâm, rất nhanh đã làm truyền khắp toàn thành.

Cao tăng của chùa Bạch Mã, muốn đến kinh thành mở pháp hội!

“Pháp hội? Mở pháp hội cái gì?”

“Hình như là trò mà Phật Môn làm, Viên Phương đại sư của chùa Bạch Mã nói, kinh thành trải qua một trận chém giết, lệ khí rất nặng, cần Phật Pháp để thanh tẩy, siêu độ.”

“Nói như thế thì, đúng là một chuyện tốt.”

Sau khi chuyện chém đầu ở pháp trường kết thúc, chùa Bạch Mã nhân cơ hội bước vào.

Quả nhiên thu hoạch được không ít hảo cảm.

Tuy nói Viện giám sát là chém giết chính nghĩa, nhưng chém giết dù sao cũng là chém giết, rất nhiều người chết, cũng vẫn là khiến cho người khác cảm thấy bất an.

Cách làm siêu độ của Phật Môn, từ góc độ nào đó mà nói, đúng là có thể có tác dụng an ủi lòng của mọi người.

Lại cộng thêm tín đồ của chùa Bạch Mã cố tình truyền bá, thổi phồng, nói Viên Phương đại sư có linh nghiệm như thế nào, Phật Pháp cao thâm như thế nào, thanh thế đúng là không nhỏ.

Đương nhiên, đây chỉ là mặt bên ngoài.

Nhân lúc Viện giám sát chém giết các đại thế gia đang đứng trên đầu sóng, đứng ra làm pháp sự miễn phí, đương nhiên có thể có được không ít hảo cảm của bách tính không biết gì về Phật Môn.

Nhưng Viên Phương không chỉ có một chút chủ ý này.

Ý đồ thật sự của ông ta vẫn là vì Diệp Ninh.

Ông ta hi vọng có thể mượn cơ hội này, đứng trước mặt tất cả mọi người, khiến cho Diệp Ninh quy y Phật Môn.

Như thế, nhất định có thể chấn kinh thiên hạ, mượn danh tiếng và danh vọng của Diệp Ninh phát huy Phật Pháp.

Rõ ràng Diệp Ninh không có cảm giác bị người khác tính kế.

Sau khi hắn nghe thấy tin tức này, phản ứng đầu tiên là.

“Thế mà thế giới này vẫn còn có Phật Môn?”

Hắn có một chút khó có thể tin được.

Kiếp trước giáo đồ Phật giáo ở khắp nơi trên thế giới không ít, thậm chí ở trong nhà hắn có một vài trưởng bối có tuổi tác, chính là giáo đồ thành kính.

Chương 214: Để cho thế giới cảm thấy đau khổ

Nhưng mà đến thế giới này, Diệp Ninh chưa từng gặp hòa thượng, ni cô.

Còn tưởng rằng căn bản không có, không ngờ được thế mà lại bất ngờ nhảy ra.

“Phật Môn là sau khi bệ hạ đăng cơ, mới dần dần có một chút danh tiếng ở kinh thành.”

Thái Hướng Cao giải thích nói.

Hóa ra, Phật Môn của thế giới này có nguồn gốc từ nước Hỏa La ở Tây Thổ.

Nước Hỏa La cũng là một nước lớn, cách Đại Chu rất xa, địa bàn cũng lớn gần như thế.

Nhưng cũng chỉ là địa bàn khá lớn mà thôi.

Dựa theo giải thích của Thái Hướng Cao, tuy lãnh thổ của nước Hỏa La rộng, nhưng mà lại rất cằn cỗi.

Linh khí cực mỏng, dân chúng cực khổ, người tu hành muốn có một chút thành tựu, độ khó cao hơn rất nhiều.

Phật Môn chính là ở trong bối cảnh lớn như thế mà xuất hiện.

Bọn họ tín ngưỡng Phật Tổ, tự xưng chỉ cần tin Phật, người nào cũng có thể đến nơi cực lạc.

Đệ tử Phật môn chú trọng tâm tính, rất nhiều người tâm tính kiên định, tu hành khổ hạnh, chịu đựng cái khổ của thế gian,

dựa vào nghị lực lớn mà đắc đạo.

Ở nước Hỏa La, Phật Môn đã trở thành quốc giáo, dường như người nào cũng tin Phật, thờ Phật.

Nhưng Phật Môn lại không thỏa mãn.

Bọn họ muốn đại hưng theo đúng nghĩa chân chính, một nhóm cao tăng Phật Môn, đi đến các nước truyền giáo.

Đương nhiên Đại Chu cũng là ưu tiên hàng đầu của họ.

Dù sao vùng đất Cửu Châu, thật sự là nơi phồn vinh nhất của thế giới này, bất luận là văn hóa, kinh tế, lịch sử, những quốc gia khác đều không thể nào so sánh được.

Chuyện quan trọng nhất là, nhân khẩu của Đại Chu ở thế giới này là nhiều nhất.

Nếu như Phật Pháp có thể hưng thịnh ở Đại Chu, vậy thì Phật Môn được xem như là đại hưng rồi.

Đáng tiếc, con đường truyền giáo của Phật Môn, lại không hề thuận lợi.

Nói một cách đơn giản, chính là người Chu không mấy lạnh nhạt đối với Phật Môn.

Bao nhiêu năm nay, ít nhất có đến mấy trăm nhóm cao tăng, nhưng không ai trong số họ làm ra được hiệu quả quá tốt.

Con đường truyền giáo, vẫn luôn đều không ấm không nóng. Thái Hướng Cao nói, không chỉ là Đại Chu, bách tính của những quốc gia khác gần như cũng có hứng thú không lớn đối với Phật Môn.

Điều này khiến cho các cao tăng rất đau đầu.

Giống như là trừ quê hương nước Hỏa La của Phật Pháp, những người khác đều không thích Phật giáo vậy.

Có điều, mấy năm trước, lại xuất hiện một bước ngoặt.

Cơ Minh Nguyệt không biết là bị làm sao, đột nhiên có hứng thú đối với Phật Môn, đích thân mời Viên Phương đại sư đến kinh thành, cho phép xây dựng chùa miếu, còn phong cho ông ta chức vị Hộ Quốc Đại Pháp Sư.

Vì thế, Viên Phương đại sư mới miễn cưỡng cắm xuống được căn cơ, mấy năm nay, ở kinh thành thu được mười mấy vạn tín đồ.

Nhưng chuyện này cũng không được tính là cái gì, nhân khẩu của kinh thành là có đến mấy ngàn vạn người!

Nam đó Thái Tổ đích thân giám sát xây dựng kinh thành, xây dựng nên kinh thành hùng vĩ đệ nhất thiên hạ.

Những năm nay mất đi không ít dân cư, nhưng số lượng vẫn là rất lớn.

Mấy chục vạn tín đồ của chùa Bạch Mã, không được coi là gây ra sóng gió bao lớn.

"Nói như thế, ngày tháng của Phật Môn cũng không dễ sống, không nên chứ…"

Diệp Ninh có chút hứng thú.

Hắn nghĩ đến Phật Môn mà bản thân mình biết, bản lĩnh khác không bàn đến, chính là năng lực tuyền giáo, thì đúng là không ít.

Trên toàn thế giới có bao nhiêu người đều tin cái trò đó.

Tại sao ở thế giới này lại không hoạt động được rồi?

Sau khi hỏi kỹ, hắn mới bừng tỉnh.

Hóa ra Phật Môn của thế giới này so với Phật Môn mà hắn biết, căn bản không phải là cùng một chuyện.

Nói như thế nào đây, tuy Phật Môn có không ít cường giả, nhưng lý niệm và tư tưởng, lại khá sơ khai.

Nếu như bọn họ mở lớn cửa, chiêu lãm đệ tử đến tu hành, vậy thì nhất định là có người.

Dù sao ai mà không muốn có được sức mạnh mạnh mẽ chứ?

Nhưng muốn người khác công nhận Phật Pháp, tín ngưỡng Phật Môn, vậy thì khó rồi.

Có điều chuyện này cũng không liên quan gì đến Diệp Ninh.

Phật Môn của thế giới này truyền giáo có thành công hay không, liên quan quái gì đến hắn?

Dù sao cũng không có mấy người tín ngưỡng, vậy thì cứ như thế đi.

Nhưng hắn không ngờ được là, chuyện này lại thật sự có liên quan đến hắn.

“Viên Phương đại sư gửi thiệp mời, hi vọng Diệp huynh có thể tham dự pháp hội ngày mai.”

Thái Hướng Cao nói.

Đúng thật là có một phong thiệp mời, Diệp Ninh liếc mắt nhìn, chau mày nói.

“Ông ta mở pháp hội, vì sao lại mời ta?”

Thái Hướng Cao nói.

“Viên Phương đại sư kia nói, dù sao trận chém giết cũng là do đại nhân gây ra, nếu như đại nhân ở đó, có thể an ủi linh hồn người chết.”

Cái quỷ gì vậy?

Diệp Ninh có chút cạn lời.

Ngươi chắc chắn ta đi có thể an ủi linh hồn người chết?

Nếu như mấy con quỷ Uy Vũ Hầu, Vinh Quốc Công kia nhìn thấy ta, sợ rằng là tức đến muốn chết lần nữa.

Chương 215: Để cho thế giới cảm thấy đau khổ (2)

Có điều, Thái Hướng Cao có một câu nói đả động đến hắn.

"Viên Phương đại sư còn nói, ông ấy còn siêu độ cho năm vạn Xích Diệm quân, Khai Quốc Công, cùng với bình dân ở trong kinh thành lúc trước chết vì đau khổ và bất công."

Diệp Ninh trầm mặc một chút.

"Được rồi, vậy thì đi một chuyến."

Chẳng qua chỉ là một pháp hội mà thôi, đi cũng đi rồi.

Diệp Ninh không hề nghĩ nhiều.

Dù sao bây giờ trên tay hắn còn có chuyện phải làm.

Lần này xét nhà xét thoải mái rồi, nghĩ một chút, trong kinh thành nhiều hào môn, thế gia như thế, toàn bộ đều tiêu diệt rồi.

Bọn họ đã tích lũy được bao nhiêu của cải?

Đây là một một số trên trời khó mà tuong tượng được.

Nhiệm vụ của Viện giám sát khá nặng, phải thống kế số tiền tài này lại, nếu như có bình dân nào bị cưỡng đoạt, ví dụ như đất đai, nhà cửa,… đều phải vật về với chủ.

Những người vốn dĩ bị áp bức, chịu tổn thất, cũng phải an ủi, bồi thường.

Đất đai xung quanh phía bắc kinh thành, càng phải được phân phối.

Đây là công việc phức tạp.

Nhưng may mắn là, không chỉ có Viện giám sát đang bận, trong cung cũng phải nhân thủ đến.

Dù sao những thứ xét nhà có được, nhất định không phải toàn bộ đều của Viện giám sát, nhất định vẫn phải do triều đình xử lý.

Hơn nữa, Viện giám sát lấy những tiền tài, nhà cửa, đất đai cái gì đó, thì có tác dụng gì chứ?

Có thể được Viện giám sát nhìn trúng, chỉ có linh thạch mà các thế lực lớn vất vả tích lũy.

Đây là đồ vật tốt, Viện giám sát không hề khách khí mà lấy toàn bộ. Dù sao cũng không có người nào cảm thấy không đúng.

Những quan lại phụ trách xử lý những thứ này, không có người nào dám tham ô dù chỉ một chút.

Viện giám sát đã giết người đến mức khiến cho người khác sợ rồi.

Bọn họ nhất định không dám chống lại để phạm tội.

Trong đáy lòng bọn họ, thật sự đang âm thầm cầu nguyện, đợi một ngày "trời sáng".

Ngõ hẻm, giếng cạn.

Vẫn là nơi quen thuộc.

Vẫn là hai người đó.

Mộc tiên sinh nhìn đà chủ, cả mặt ủ rũ nói.

"Đúng thật là đáng tiếc, không đợi chúng ta ra tay, thế mà họ Diệp kia đã giết chết Uy Vũ Hầu rồi."

Đà chủ gật gật đầu, nói.

"Sự lớn gan và tàn nhẫn của hắn, đúng là khiến cho bản đà chủ không ngờ được."

Mộc tiên sinh thở dài một hơi, nói.

"Sớm biết như thế, chúng ta đã động thủ trước rồi. Thù lao mà Uy Vũ Hầu đồng ý đưa cho chúng ta còn chưa lấy được, thế mà hắn lại chết trước rồi."

"Cùng chết với hắn còn có Vinh Quốc Công, các thế gia lớn…"

"Nếu như bọn họ vẫn còn sống, nhất định có thể cho chúng ta rất nhiều thù lao đi?"

Bản tính của Mộc tiên sinh rất tham lam, nếu không lúc trước cũng sẽ không làm trái lại lệnh cấm của đà chủ, âm thầm thích sát Diệp Ninh.

Hắn cũng không tiếc những người đã chết này, thích chết thì chết, không liên quan đến hắn.

Điều hắn thấy tiếc đó là tiền tài của những người này.

“Chuyện báo thù chỉ là vật ngoài thân.”

Đà chủ lè cái lưỡi đỏ tươi ra, liếm liếm môi, trong mắt lóe lên một tia hung dữ.

“Không báo thù, nhưng bản tọa lại càng muốn giết hắn hơn!”

Không có lợi ích gì, Mộc tiên sinh rất khó hiểu được loại tâm thái này, nhất thời hắn nói.

“Vì sao?”

Đà chủ cười âm trầm hai tiếng, nói.

“Bởi vì giết loại người vô danh, so với việc giết một người danh tiếng lan xa thiên hạ, hoàn toàn là hai cảm giác khác nhau!”

“Nghĩ một chút đi, bây giờ Diệp Ninh rất lợi hại, tất cả mọi người đều không ngừng sùng bái, danh tiếng của hắn đã có thể so sánh với cổ nhân thánh hiền rồi.”

“Vô số người tôn sùng hắn, nếu như bản tọa giết hắn, vậy thì sẽ xảy ra chuyện gì?”

Đà chủ cười ha ha, trong mắt lóe lên một tia ánh sáng kỳ lạ.

Mộc tiên sinh tái mặt.

Loại ánh sáng này, dựa theo sự hiểu biết của hắn, gọi là “biến thái”.

Lúc trước hắn không phát hiện, thế mà đà chủ còn có loại sở thích này!

“Ta giết chết hi vọng của người khác!”

Đà chủ hít một hơi thật sâu, có chút say sưa nói.

“Bọn họ đều nói, Diệp Ninh là thánh hiền thời cổ chuyển thế.”

“Bọn họ nói, Diệp Ninh là hi vọng của Đại Chu.”

“Bọn họ còn nói, trên thế giới này, Diệp Ninh chính là ánh sáng duy nhất!”

“Vì thế ta rất tò mò, khi đao của ta, cắt ngang cổ hắn, kết thúc mạng sống của hắn, thế giới này sẽ rơi vào sự đau khổ như thế nào?”

Hắn hưng phấn đến cả người phát run.

“Nhất định có rất nhiều người khóc đúng không?”

“Bọn họ sẽ đau khổ đến không muốn sống đúng không?”

“Ta đã không kịp chờ đợi muốn nhìn thấy cảnh này rồi!”

“Ta muốn để cho thế giới cảm nhận được đau đớn!”

Mộc tiên sinh nuốt nước bọt.

Sự biến thái của đà chủ, khiến cho hắn cảm thấy bản thân hoàn toàn xa lạ.

Nhưng… không sao cả!

Dù sao hắn cũng hận thấu xương đối với Diệp Ninh, hắn là người có thù tất báo, mỗi một ngày đều nghĩ đến muốn giết chết Diệp Ninh.

Không cần biết động cơ của đà chủ là như thế nào.

Chương 216: Ta phải điên như thế nào ta mới đồng ý gia nhập Phật Môn

Ít nhất hành vi giết Diệp Ninh của hắn ta, Mộc tiên sinh là ủng hộ hai tay hai chân.

“Dường như ta đã nhìn thấy cảnh tượng đó rồi…”

Mộc tiên sinh nịnh hót nói.

“Pháp hội của Phật Môn ngày mai, chính là một cơ hội!”

Đà chủ phát ra tiếng cười âm trầm.

“Ta muốn đứng trước mặt tất cả mọi người, hoàn toàn lần thích sát này!”

Ngày hôm sau đối với mười mấy vạn tín đồ Phật Môn ở kinh thành mà nói, hôm nay là một ngày trọng đại.

Cao tăng Viên Phương thiền sư muốn mở pháp hội. Đây là một cơ hội tốt để phát huy Phật Pháp, lộ mặt xuất hiện trước

nhân dân toàn thành.

Là một tín đồ, bọn họ nhất định phải tham dự.

Vì thế, đám người đến nơi đầu tiên, đã sớm vây quanh bên ngoài tế đàn pháp hội.

Hóng chuyện náo nhiệt là bản tính của loài người.

Nhiều người đến đây, đương nhiên dẫn theo những người khác.

Vì thế người càng ngày càng nhiều.

So với tín đồ trung thành, những người khác không có nhiều suy nghĩ hỗn loạn như thế, đơn thuần chính là hóng náo nhiệt mà đến.

Dù sao đối với bọn họ mà nói, hòa thượng, Phật Môn cái gì đó, đều là thứ mới mẻ.

"Ta biết ngoài thành có một ngôi chùa Bạch Mã, nhưng từ trước đến nay ta chưa bao giờ đến đó."

"Nghe nói cao tăng Phật Môn có thần thông lớn, không yếu hơn tiên môn."

"Sao có thể? Những tên man di đến từ nước Hỏa La này, có được bản lĩnh lớn bao nhiêu?"

Bách tính xì xào bàn tán.

Phần lớn bọn họ đều là không hiểu biết Phật Môn, chỉ có thể dựa vào phán đoán.

"Pháp lực của Viên Phương đại sư vô biên, sao ngươi có thể khinh thường ông ấy?"

"Đúng thế, Phật Tổ từ bi, Phật Pháp vô biên, các ngươi không biết sự tồn tại của Phật Tổ, đúng thật là người không biết thì không sợ hãi."

"Đợi lát nữa các ngươi sẽ biết sự lợi hại của Viên Phương đại sư rồi!"

Những lời này, dẫn đến bất mãn của các tín đồ.

Vì thế, đã có tranh luận.

Hiện trường trở nên ồn ào.

Nhung rõ ràng các tín đồ rơi vào thế hạ phong, bởi vì phần lớn mọi người, đều là không hiểu biết về Phật Môn, cũng không phải rất muốn tìm hiểu.

Nguyên nhân rất đơn giản, rào cản văn hóa.

Bách tính Đại Chu, rất kiêu ngạo.

Bởi vì bọn họ sinh ra ở Cửu Châu, đương nhiên mạnh hơn người khác.

Đây không phải là không thực tế, mà là dựa theo lịch sử để nhìn, hệ thống các vương triều lớn ở Cửu Châu, giống như Đại Chu, giống như tiền triều, vào thời kỳ đỉnh cao, đó đều là vạn nước đến triều bái.

Nước Hỏa La cách xa Cửu Châu, lại là vùng đất cằn cỗi, một nơi như thế, ở trong mắt của người Đại Chu, có một tên gọi chung, đó là man di.

Không biết lễ nghi của chúng ta, khác văn hóa của chúng ta, dựa vào cái gì muốn chúng ta tín ngưỡng ngươi?

Loại tâm thái này của người Đại Chu, tạo thành rất nhiều khó khăn cho đệ tử Phật Môn đi truyền giáo.

Nhưng cũng không có cách nào cả.

Bởi vì đúng là như thế, nếu không, bọn họ cũng sẽ không coi việc truyền Phật Pháp đến Đại Chu, là tiêu chuẩn đại hưng của Phật Môn. Đúng vào lúc mọi người đang tranh luận, đột nhiên, trên bầu trời trở nên sáng hơn.

Một đạo Phật quang màu vàng kim, từ phía xa lan tỏa đến.

Khiến cho cả bầu trời, đều nhuộm thành màu vàng kim.

Âm thanh tụng kinh trang nghiêm và nghiêm nghị đồng thời vang lên, cho dù là nghe không hiểu, nhưng vẫn khiến cho người ta bất giác nghiêm túc hơn.

Các tín đồ chắp hai tay vào nhau, kích động nhìn lên trên bầu trời.

Quả nhiên, Viên Phương đại sư đến rồi.

Trên người ông ấy mặc một bộ y phục màu trắng, dưới chân đi giày cỏ, tuy không có tóc, nhưng khuôn mặt đúng thật là tuấn

tú, đôi mắt nhìn quanh sáng chói cả người toát ra khí chất phong trần.

Ở phía sau lưng hắn, một hàng mười hai đệ tử niệm Phật hiệu, ở phía sau, là hai hàng sa di, hành giả, tăng chúng,..

Tay bọn họ cầm thiền trượng, tràng hạt, chuông mạnh, cá gỗ và các pháp khí khác.

Một hồi cảnh tượng ra hình ra dáng như thế, đã làm suy yếu không ít sự khinh thường trong lòng mọi người.

“Có lẽ những hòa thượng này thật sự có chút bản lĩnh.”

Trong lòng rất nhiều người nảy ra một suy nghĩ.

Viên Phương đại sư dẫn theo các đệ tử từ không trung đáp xuống.

Đã sớm có người chuẩn bị bồ đoàn, ghế ngồi, bọn họ dựa theo vị trí lúc trước đã luyện tập mà ngồi xuống.

Chỉ có điều còn chưa bắt đầu, mà còn đang đợi cái gì đó.

Tiếp theo, đám đông kích động nhường ra một con đường.

Người của Viện giám sát đến.

Diệp Ninh nắm tay dẫn Huyễn Huyên, đi ở đầu tiên.

Đi sát theo sau là Bùi Ngữ Hàm.

Nàng mang theo một vỗ khí chất người lạ đừng đến gần.

Không có người nào ở bên cạnh nàng, ở phía sau nàng, là hai người Thái Hướng Cao, Ngụy Văn Thông.

Có điều chỉ là tham gia pháp hội, Diệp Ninh cũng không dẫn theo người nào cả, toàn bộ đội ngũ cộng lại cũng chỉ có mười mấy người.

“Là người của Viện giám sát!”

“Diệp đại nhân đến rồi!”

Chương 217: Ta phải điên như thế nào ta mới đồng ý gia nhập Phật Môn (2)

“Đến Diệp đại nhân cũng đến tham gia pháp hội, xem ra Phật Môn đúng là có chút danh tiếng!”

Các bách tính nhìn thấy Diệp Ninh, cả mặt đều là tôn trọng.

Thậm chí rất nhiều người còn cuồng nhiệt.

Bởi vì sự xuất hiện của Diệp Ninh, thậm chí khiến mọi người cảm thấy Diệp Ninh không bình thường.

Đúng là sức mạnh của thần tượng.

Bây giờ Diệp Ninh được coi như là lưu lượng đứng đầu Đại Chu, không chỉ là kinh thành, thậm chí là trong sáu nước, cũng đang truyền tụng tên tuổi của hắn.

“A di đà phật, bần tăng bái kiến Giám Chính đại nhân!”

Viên Phương đại sư hai mắt sáng lên, đi lên chào hỏi Diệp Ninh.

Bề ngoài, hắn phong độ phiên phiên.

Nhưng ở trong lòng, lại càng thêm kiên định suy nghĩ muốn độ hóa Diệp Ninh.

Diệp Ninh đến một câu cũng không nói, chỉ là đến đây, mà đã có rất nhiều bách tính đều sinh ra hứng thú đối với Phật Môn.

Nếu như Diệp Ninh gia nhập Phật Môn thì sao?

Phật Pháp nhất định sẽ được hưng thịnh!

Trong lòng Viên Phương đại sư có chút kích động, hắn tìm kiếm nhiều năm, cuối cùng cũng tìm được một con đường tắt. Chỉ cần buộc chặt được Diệp Ninh, thì đồng nghĩa với việc buộc chặt được vạn vạn người!

“Bái kiến pháp sư.”

Diệp Ninh chắp tay, nói.

“Pháp sư có thể vì bách tính đã chết vì khổ nạn lúc trước, cùng với năm vạn Xích Diệm quân mà siêu độ, đây đúng là việc tốt, bản quan lần nữa cảm ơn pháp sư.”

Diệp Ninh rất khách khí.

Đây đúng là một việc làm tốt.

Kiếp này Phật Môn cũng không phải là lừa gạt người khác, bọn họ nói là siêu độ, vậy thì đúng là có thể tịnh hóa oán khí, khiến cho những người đã chết vì khổ nạn, khi luân hồi, bớt phải chịu mấy phần đau khổ.

Hoàn toàn được coi như là tích lũy công đức.

Nếu không, Diệp Ninh cũng lười đến đây.

"Nào có, nào có, thân là đệ tử Phật Môn, đây là chuyện mà bần tăng nên làm, ngược lại đại nhân, có một tấm lòng từ bi, bần tăng thấy Diệp đại nhân có huệ căn uyên thâm, thích hợp gia nhập Phật Môn ta."

Sau đó, trong mắt Viên Phương đại sư sáng chói, thăm dò hỏi.

Có điều, hắn cũng không phải là nói dối.

Đích thân gặp Diệp Ninh, đúng là cảm nhận được con người Diệp Ninh bất luận là khí chất, bề ngoài đều là rất xuất sắc.

Hơn nữa trên người hắn có một cỗ chính khí cuồn cuộn mạnh mẽ.

Chính khí cuồn cuộn đại biểu cho phẩm đức và chính nghĩa, điều này không hề xung đột với sức mạnh của Phật môn.

Diệp Ninh nhất định là ưu tú.

Một người ưu tú, đương nhiên là có huệ căn.

"Pháp sư khách khí… Gia nhập Phật Môn, vẫn là thôi đi, bản quan không quá thấy hứng thú."

Diệp Ninh dứt khoát từ chối.

Chuyện này ra chuyện đó.

Bảo hắn làm hòa thượng, hắn nhất định là không có hứng thú. Trực tiếp một chút, hắn đối với toàn bộ Phật Môn, đều không có hứng thú gì. Kiếp trước bởi vì người lớn tuổi ở trong nhà thường xuyên lễ Phật cầu an lành, hắn cũng từng đọc mấy quyển kinh Phật, nhưng đó đều là nhàm chán. Đứng ở góc độ của hắn mà nghĩ, ta còn trẻ tuổi như thế, sao có thể không ăn thịt, không cứu vợ chứ? Phải biết là khó khăn lắm mới xuyên không đến thế giới này, không tam thê tứ thiếp, vậy thì đúng thật là làm mất mặt người tu hành. Hơn nữa chuyện quan trọng nhất là, ta lúc nào cũng có khả năng biến thành Thiên Đế.

Thiên Đế lợi hại như thế nào, không mạnh hơn so với Phật Môn các ngươi sao?

Ta phải điên như thế nào, mới muốn gia nhập vào Phật Môn của các ngươi?

“Phật Môn nghiên cứu duyên pháp, tuy đại nhân không muốn, nhưng dù sao thì chúng ta cũng có duyên.”

Hai tay Viên Phương đại sư chắp lại, cũng không dây dưa, đích thân dẫn đường cho Diệp Ninh, mời người của Viện giám sát vào chỗ ngồi.

Đây đúng thật là phù hợp với dự liệu trong lòng của ông ấy.

Nếu như vừa mới bắt đầu Diệp Ninh trực tiếp đồng ý, vậy thì ngược lại ông cảm thấy không thực tế.

Những năm nay, ông đã sớm quen với việc bị người khác từ chối.

Chỉ có điều, người khác từ chối rồi, ông cũng sẽ không ép buộc.

Nhưng Diệp Ninh không được.

Chuyện này còn chưa kết thúc.

Trong lòng Viên Phương đã sớm có kế hoạch.

Ông ta ẩn giấu rất sâu, sau khi sắp xếp Diệp Ninh ngồi xuống, thì dẫn theo chúng tăng bắt đầu tụng kinh, làm pháp…

Nhưng ông ta lại là không biết.

Bản thân ẩn giấu sâu như thế, vẫn như trước bị người khác nhìn thấy.

“Tâm tư của hòa thượng không đơn thuần.”

Bùi Ngữ Hàm ngồi ở bên cạnh Diệp Ninh, cười mà như không cười nói.

Huyên Huyên trợn mắt.

Nàng rất muốn nói: Ngươi mới là người có tâm tư không đơn thuần đi?

Huyên Huyên đã sớm hi vọng Bùi Ngữ Hàm nhanh chóng rời đi, dưới cái nhìn của nàng, ngươi đã có thể tự do di lại rồi, còn

ở lỳ nhà ta làm gì?

Nàng rất không muốn nhìn thấy Bùi Ngữ Hàm và Diệp Ninh thân thiết với nhau.

Nhưng Diệp Ninh hoàn toàn không có loại tự giác này, hắn chau mày hỏi.

“Tại sao lại nói như thế?”

Thật ra sự tán thưởng của hắn đối với Viên Phương cũng tạm được.

Chương 218: Ta phải điên như thế nào ta mới đồng ý gia nhập Phật Môn (3)

“Trực giác.”

Bùi Ngữ Hàm cười lạnh nói.

“Ngươi không lăn lộn ở ma đạo, ngươi không biết cái gì gọi là đạo đức giả, nếu như mỗi ngày ngươi đều gặp người có đạo đức giả, vậy thì ngươi nhìn thấy hòa thượng này, là có thể phát hiện, trên người ông ta phát ra loại khí tức đạo đức giả.”

Nghe xong lời này, hai mắt Diệp Ninh hơi híp lại.

Hắn nhìn hòa thượng.

Trong lòng cũng đang nghĩ.

Hòa thượng này đạo đức giả?

Vậy thì hắn có ý đồ gì?

Cũng không thể ông ta cũng không muốn giết ta đó chứ?

Ta cũng không trêu chọc ông ta.

Pháp hội đã bắt đầu rồi.

Theo tiếng tụng kinh bằng tiếng Phạn của chúng tăng, một cỗ khí tức tĩnh mịch, yên bình, từ mặt đất dâng lên.

Trên bầy trời đám mây lộng lẫy, phảng phất như biến thành ngũ sắc.

Trong tay Viên Phương đại sư xoay chuỗi tràng hạt, đột nhiên ném lên không trung.

Phạt quang chiếu sáng.

Từng chùm sáng ánh huỳnh quang từ trên bầu trời chiếu rọi xuống dưới.

“Đây là thứ gì?”

Rất nhiều người đưa tay ra đón.

Vừa động vào, ánh sáng đã dung nhập vào trong thân thể.

Một cỗ khí tức ấm áp, lập tức lan tỏa khắp cơ thể.

Những người mệt mỏi tràn ngập tinh thần.

Người có bệnh cũng hồi phục khỏe mạnh.

Mọi người lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Phật Pháp này, quả nhiên có chút môn đạo!”

Rất nhiều người cả đời này đều là lần đầu tiên trải nghiệm chuyện như thế này.

Thật ra cũng không khó.

Tùy tiện tìm một đệ tử tiên môn cũng có thể làm được, chẳng qua là sức mạnh của Phật Pháp có thể giúp người khác điều dưỡng một chút thân thể mà thôi.

Đây cũng không có gì lợi hại cả.

Chỉ có điều đệ tử tiên môn sao có thể lãng phí pháp lực cho bách tính bình thường chứ?

Cảm nhận được ánh mắt tôn kính của mọi người, Viên Phương vẫn là khá thỏa mãn.

Mục tiêu giai đoạn đầu tiên của ông ta, xem như là hoàn thành rồi.

Tiếp theo đây, chính là chuyện độ hóa Diệp Ninh.

Đúng vào lúc hắn suy nghĩ chuyện này, đột nhiên cảm nhận được, có một vỗ sát ý mờ nhạt đang lao đến đây.

“Ừm? Ai ám hỗn xược trước mặt bần tăng?”

Trong đôi mắt ông ta lóe lên một ánh sáng vàng.

Ánh mắt đảo quanh một mát, lập tức khóa chặt một người.

Người này có chiều cao khoảng một mét bảy, lưng hơi cong, nhìn có vẻ là một lão nhân.

Nhưng trên thực tế là một hiện tượng giả tạo.

Hắn vẫn luôn thay đổi vị trí, mỗi một lần biến hóa, đều thay đổi diện mạo của mình.

Chuyện thần kỳ nhất là, thủ đoạn của hắn cao minh, không hề có một chút nào kinh động đến người khác.

Thủ đoạn ẩn thân cao tay như thế, nếu như trong ngày bình thường, Viên Phương cũng không phát hiện được.

Nhưng lúc này lại vừa đúng lúc hắn đang tụng kinh, tinh thần tập trung, Phật lực dâng trào, bao trùm toàn bộ Pháp hội này.

Một chút sát ý khó phát giác đó, mới bị ông ta phát hiện.

Nhưng ông ta không hề có ý định vạch trần.

Bởi vì ông ta phát hiện, sát thủ cao thâm này, không phải nhằm vào ông ta đến.

Cỗ sát ý này khóa chặt một phương hướng, chính là… Diệp Ninh!

“Có người muốn giết Diệp Ninh?”

Ông không ngạc nhiên chút nào.

Người muốn giết Diệp Ninh rất nhiều, đếm cũng đếm không hết.

“Đối với bần tăng mà nói, đầu tiên để cho hắn ăn một chút đau khổ…”

Viên Phương tưởng tượng bàn tính của mình.

Ông ta giả vờ như cái gì cũng không biết.

Đợi sát thủ ra tay.

Nhất định phải khiến Diệp Ninh cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết, sau đó ông ta lại khuyên hắn quy y, có lẽ sẽ có hiệu quả thần kỳ!

Đà chủ ẩn nấp ở trong đám người.

Hắn đang tìm kiếm cơ hội.

Hắn là một người tu hành mạnh mẽ, cũng là một thích khách.

Nhiều năm trong nghề nghiệp sát thủ, khiến cho hắn có kinh nghiệm phong phú chỉ thuộc về bản thân hắn.

Tuy hắn nhìn trông có chút biến thành, điên rồ, muốn đứng trước mặt tất cả mọi người thích sát Diệp Ninh.

Nhưng mà khi hắn thực hiện nhiệm vụ, lại là rất tỉ mỉ.

Hắn thậm chí còn không nhìn về phía Diệp Ninh, lại càng không nhìn về phía phương hướng có Diệp Ninh.

Bởi vì đối với người mẫn cảm mà nói, có những lúc nhìn nhiều thêm một chút, đều có thể lộ ra sơ hở.

Đao của thích khách, vĩnh viễn chỉ sáng một lần.

Một lần là đủ giết người!

Hắn thay đổi vị trí, đợi thời cơ.

Nhưng hắn ta không hề biết, những hành động có vẻ như là ẩn giấu của hắn ta, đã bị người khác phát hiện rồi.

Viên Phương phát hiện rồi, nhưng ông ta có tâm tư nhỏ của mình, vì thế giả vờ như không biết.

Bùi Ngữ Hàm ngồi ở bên cạnh Diệp Ninh cũng phát hiện rồi, khóe miệng của nàng lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Sau đó cũng không nói gì.

Nàng dựa vào trên ghế, rõ ràng có dung mạo tuyệt thế, nhưng dường như mọi người theo bản năng đều không để ý đến nàng, cũng không chú ý sự tồn tại của nàng ta, pháp hội vẫn đang được tiếp tục.

Có điều cũng đã đến hồi kết rồi.

Thuận theo việc đệ tử Phật Môn tụng kinh, trong đất trời dần dần tràn ngập một cảm giác bi thương.

Chương 219: Ta con mẹ nó không có nhìn nhầm đó chứ?

Rất nhiều bách tính nghĩ đến người thân đã mất của mình, vì thế che mặt khóc nức nở.

Cảnh tượng này, khiến người khác cảm động.

Nhưng mà chỉ có bách tính cảm động mà thôi.

Ít nhất Viên Phương tụng kinh không hề có một chút nào xúc động, trong lòng hắn tự lẩm bẩm.

"Cũng nên động thủ rồi chứ."

Đương nhiên là phải thích sát.

Tuy nhiên không thể nào nghênh ngang nhảy lên trên đài, trực tiếp xông về phía Diệp Ninh.

Giống như ở trong trường hợp này, chỉ có một khả năng.

Bước đầu tiên, tạo ra hỗn loạn!

Quả nhiên.

Ở nơi các hiện trường pháp hội không xa, đột nhiên có ngọn lửa bùng lên.

Một cỗ linh khí ba động cực mạnh, bất ngờ tản ra.

Bùm!

Tiếng nổ đồng thời vang lên, từ hiện trường pháp hội nhìn ra xa, không khó để phát hiện, phía trước có không ít lầu các đang sụp đổ.

"Đã xảy ra chuyện gì rồi?"

"Mọi người mau xem, cháy rồi!"

"Trời ạ, đó là phương hướng nhà của ta, con của ta con đang ở trong nhà!"

Nhất thời đám người náo loạn lên.

Trên mặt không ít người lộ ra thần sắc gấp gáp, muốn chen lấn ra khỏi đám người.

Nhưng chuyện này sao có thể?

Người ở bên ngoài không biết ở bên trong xảy ra chuyện gì, vừa mới chen lấn, lập tức lớn tiếng mắng chửi, xảy ra tranh chấp.

Vốn dĩ đám người còn xem như có trật tự, nhất thời loạn thành một đám.

Tăng nhân của chùa Bạch Mã dừng tiếng tụng kinh lại.

Các tăng nhân lần lượt nhìn về phía xa.

Nhưng mà Viên Phương lại lắc lắc đầu, tỏ ý không nên hành động hấp tấp.

“Có người tu hành đang giao đấu?”

“Có người cố ý làm loạn?”

“Chú ý cảnh giác!”

Đám người của Viện giám sát lập tức căng thẳng.

Trong lòng bọn họ đều có tính toán, sự báo thù của tiên môn lúc nào cũng có khả năng đến.

Bọn họ lúc nào cũng phải thận trọng.

“Lẽ nào là tiên môn động thủ rồi?”

Thần sắc Thái Hướng Cao nghiêm trọng.

“Sẽ không.”

Ngụy Văn Thông lắc lắc đầu.

“Nếu như tiên môn động thủ, nhất định là xông đến Viện giám sát, mà sẽ không làm ra mấy điều kỳ lạ này.”

“Rất có khả năng là điều ngoài ý muốn.”

“Có lẽ chỉ là có người tu hành xảy ra mâu thuẫn, đang đánh nhau.”

Chuyện như thế này không được coi là hiếm thấy.

Một khi người tu hành đánh nhau, sức phá hoại rất lớn.

Vì thế trên lý luận trong kinh thành không cho phép người tu hành động thủ.

Thân là người của Viện giám sát, đương nhiên không thể nào ngồi yên không quan tâm.

Diệp Ninh nói.

“Ngụy Văn Thông, ngươi dẫn người đi xem xem.”

Ngụy Văn Thông lập tức lắc đầu, cau mày nói.

“Những chuyện nhỏ này, không cần ta ra tay, đương nhiên sẽ có người chú ý đến, bảo vệ đại nhân mới là chuyện lớn ưu tiên hàng đầu.”

Hắn ta rất rõ, nhiệm vụ hàng đầu của bản thân là cái gì.

Đương nhiên là bảo vệ Diệp Ninh!

Hắn là người có kinh nghiệm phong phú, cho rằng hỗn loạn xảy ra có chút trùng hợp, điều này khiến cho hắn có loại cảm giác lờ mờ bất an, nên càng thêm không muốn rời khỏi Diệp Ninh nửa bước.

“Bảo ngươi đi thì đi, ở đâu ra nhiều lời như thế, bách tính mới là chuyện lớn nhất, ta ở đây rất an toàn, không cần ngươi bảo vệ.”

Nhưng mà Diệp Ninh căn bản không nhận tình.

Trong lúc bất lực, Ngụy Văn Thông chỉ có thể rời đi.

Có điều hắn không dẫn người theo, mà là một mình đến đó.

Trong tiềm thức, hắn vẫn là có chút không yên tâm đối với tình hình an toàn của Diệp Ninh.

“Diệp huynh, huynh có chút liều lĩnh rồi.”

Thái Hướng Cao cười khổ.

Thiếu đi Ngụy Văn Thông, hắn có chút không tự tin, nhất thời cảm thấy phía mình yếu hơn đi rất nhiều.

Nhưng hắn không hề biết, thật ra Ngụy Văn Thông không phải là nhân vật quan trọng gì cả.

Huyên Huyên đã đứng ở bên người Diệp Ninh, lúc nào cũng có thể bảo vệ hắn, mới là sự bảo đảm an toàn cao nhất của Diệp Ninh.

Còn về Bùi Ngữ Hàm…

Ai cũng không nhìn thấy nàng ta ra tay.

Nữ nhân này rất thần bí, đến khí tức của nàng ta mọi người cũng không biết rõ, đương nhiên không thể nào hi vọng vào nàng ta.

“Không sao.”

Diệp Ninh lại là cười thầm trong lòng. Hắn có thể không biết là bản thân liều lĩnh sao?

Hắn biết.

Nhưng hắn vẫn như trước làm như thế.

Đáp án chỉ có một.

Hắn là cố ý!

Lần hỗn loạn này xảy ra lạ lùng, nhìn thế nào cũng có chút trùng hợp, hắn có thể không biết chuyện này có thể là kế điệu hổ ly sơn sao, nhưng Diệp Ninh không quan tâm.

Ngược lại âm thầm có chút hưng phấn.

“Nếu như thật sự có người đến giết ta, vậy thì mời ngươi nhanh chóng ra tay, ta bảo đảm sẽ không phản kháng!”

Diệp Ninh gấp đến không chờ đợi được.

Hắn là thật sự muốn chết.

Bây giờ giết chết hắn, đợi đến khi tiên môn đến báo thù, hắn đã thành Thiên Đế rồi, bất ngờ giáng xuống, đánh cho bọn họ không kịp trở tay.

Chắc rằng lúc đó biểu cảm của tiên môn sẽ rất xuất sắc đúng không?

Không có người nào biết, lúc này thế mà trong lòng Diệp Ninh lại đang cầu nguyện.

“Có người đến giết ta, nhất định là có người đến giết ta!”

Hắn không có chứng cứ gì, nhưng hắn lại cảm thấy.

Chương 220: Ta con mẹ nó không có nhìn nhầm đó chứ? (2)

Nếu như có người ở trong bóng tối nhìn chằm chằm, muốn giết hắn.

Vậy thì trước mắt chính là cơ hội tốt.

Chuyện duy nhất đáng để suy nghĩ đó là, hi vọng Viên Phương đừng ra tay…

Không có cách nào cả, Diệp Ninh nhìn ai cũng muốn đâm sau lưng hắn, hắn đã bị đâm sau lưng đến tê dại rồi.

Nếu như hòa thượng ra tay, cũng đúng thật là có khả năng cứu được hắn.

Có điều, vừa rồi ta đã từ chối gia nhập Phật Môn, ta không cho người khác thể diện như thế, hắn cũng không thể dày mặt đi cứu ta chứ?

Diệp Ninh âm thầm cân nhắc.

"Người này ngu xuẩn!"

Đà chủ ở trong bóng tối quan sát.

Vốn dĩ bước đầu tiên chế tạo hỗn loạn, hắn chỉ là vì để cho người của Viện giám sát phân tâm.

Chỉ cần phân tâm, là sẽ cho hắn cơ hội.

Nhưng hắn không ngờ được, thế mà Diệp Ninh lại thật sự phái người đi xem xét tình hình.

Lẽ nào ngươi không biết có bao nhiêu người muốn thích sát ngươi sao?

Ta thấy ngươi là thật sự không có một chút kiến thức nào!

Thậm chí đà chủ còn muốn phổ cập kiến thức an toàn cho Diệp Ninh.

Nhưng… Đây là chuyện tốt.

Diệp Ninh biểu hiện càng ngu xuẩn, thì càng cho hắn cơ hội, hắn tính toán thời gian một chút, thấp giọng nói.

"Bước thứ hai, bắt đầu!"

Ngay sau khi giọng nói của hắn kết thúc.

Trong đám đông, đột nhiên có hàng chục tên sát thủ đeo mặt nạ.

Bọn họ vừa ra tay, đã trực tiếp giết về phía Diệp Ninh.

"Cẩu tặc, lấy mạng ra đây!"

Cảnh tượng này, vô cùng kinh người.

Lông mày Viên Phương nhếch lên, lẩm bẩm nói.

“Quả nhiên!”

Diệp Ninh điên cuồng vui mừng.

“Thật sự có sát thủ à!”

Sắc mặt của đám người Viện giám sát đại biến.

“Bảo vệ Giám Chính đại nhân!”

Còn về Huyên Huyên, trong ánh mắt lại lộ ra thần sắc lạnh nhạt.

Nàng đứng ở bên cạnh Diệp Ninh, lúc nào cũng có thể ra tay.

“Có người muốn thích sát Diệp đại nhân!”

“Là người của tiên môn sao?”

“Không hay rồi, xảy ra chuyện xấu rồi!”

Vốn dĩ đám người đã hỗn loạn, chuyện này vừa xảy ra, càng khiến cho loạn thành một nồi cháo, không ít người bị đụng ngã xuống mặt đất, bị người khác giẫm lên la hét liên tục.

Nhất thời, tiếng la hét thảm thiết, tiếng hô hoán, tiếng mắng chửi, tiếng khóc, không ngừng vang lên.

Người của Viện giám sát bay lên không trung, lúc này đứng thành một bên đối lập với thích khách.

Nhưng đây chỉ là mới bắt đầu.

Trong đám người, đột nhiên có mười mấy người giấy nhảy ra.

Vào khoảnh khắc người giấy đáp xuống đất, cũng biến thành kích thước của một người bình thường, cầm vũ khí giết về phía này.

Nhìn thấy pháp thuật quen thuộc “người giấy làm binh”, đột nhiên đồng tử của Huyên Huyên co lại.

“Là người của Yên Vũ Lâu!”

Nàng biết rõ người đến là ai.

Nhưng mà lại không có cách nào nói ra, chỉ là tiếp theo đó đặt tay lên vai của Diệp Ninh.

Nếu như tình thế nguy cấp, nàng sẽ cưỡng ép đưa Diệp Ninh rời đi.

Mà Diệp Ninh lại không biết trong đầu Huyên Huyên có loại suy nghĩ ác độc này, hắn vẫn còn cho rằng nha đầu này sợ rồi, nên an ủi vỗ vỗ tay nàng.

"Yên tâm, ta sẽ bảo vệ ngươi!"

Diệp Ninh nghĩ rất rõ ràng, nếu như lúc này thích khách thật sự giết đến bên người hắn.

Hắn nhất định sẽ chặn trước người Huyên Huyên.

Dù sao hắn chết cũng không phải là thật sự chết, nhưng mà Huyên Huyên không thể xảy ra chuyện được.

Nhưng hắn lại không biết, Huyên Huyên cũng là suy nghĩ như thế.

Nàng có thể chết, nhưng hắn không thể chết!

Hai người đều có suy nghĩ hi sinh cho đối phương.

Nhưng mà…

Những thích khách này lại không quá mạnh lắm.

Người của Viện giám sát vừa ra tay, thế mà đã ngăn chặn được bọn họ rồi.

Đặc biệt là những người giấy kia, nhìn thì uy phong lẫm liệt, trên thực tế là vừa đụng vào đã nát.

"Chỉ như thế thôi?"

Đột nhiên Diệp Ninh đứng lên, có chút bất mãn.

Nếu như ngươi muốn đến thích sát ta, ngươi có thể nghiêm túc một chút được không?

Chỉ như thế này mà muốn thích sát ta?

Trong đám người, đà chủ đang chờ đợi thời cơ, cuối cùng cũng có hành động mới, hắn ta yên lặng làm ra một động tác bí mật.

Mộc tiên sinh ẩn giấu trong bóng tối gật gật đầu. Vì thế đã nhìn thấy, đột nhiên những thích khách này quay ngược đầu súng, bắt đầu chém giết bách tính. Giống như là biết không

giết được Diệp Ninh, muốn trút giận lên bách tính bình thường vậy.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Diệp Ninh và người của Viện giám sát đều phẫn nộ rồi.

“Ngăn cản bọn họ!”

Diệp Ninh lạnh lùng nói.

Người của Viện giám sát lập tức giết ra ngoài.

Nhưng mà bách tính vẫn như trước có thương vong. Nhất thời, đám đông chạy tán loạn bốn phía. Rất nhiều người hoảng sợ, thậm chí xông lên hiện trường pháp hội, bọn họ chạy về phía phương hướng Diệp Ninh, dường như đến cầu cứu sự bảo vệ, mà đà chủ lại ẩn nấp ở trong đó.

Hắn giả dạng thành bộ dáng của bách tính bình thường, khi đến gần Diệp Ninh còn chưa đến một trăm bước, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng lạnh.

“Họ Diệp kia, ngươi đáng chết, người giết ngươi, Yên Vũ Lâu Lãnh Thập Thất!”

Chương 221: Ta con mẹ nó không có nhìn nhầm đó chứ? (3)

Thân thể đà chủ nhoáng một cái, tan tành giống như mây khói.

Khi hắn ta xuất hiện, đã ở ngay trước mắt.

Trên tay hắn cầm một thanh kiếm mỏng, trực tiếp đâm thẳng về phía ấn đường Diệp Ninh.

Chờ đợi lâu như thế, ẩn nhẫn lâu như thế, hắn ta không hề nhàn rỗi, mà vẫn luôn trong trạng thái điều chỉnh.

Bây giờ, đột nhiên bạo phát, tinh khí thần tập trung lên trên thanh kiếm.

Đây là một kiếm hoàn hảo nhất là đời này hắn ta đâm ra.

Đúng vào khoảnh khắc thanh kiếm đâm ra, hắn ta đã biết thành công rồi!

Diệp Ninh không thể nào ngăn cản được một kiếm này!

Sắc mặt Viên Phương hơi thay đổi, ông ta không ngờ được, thế mà một kiếm này của đà chủ lại tàn nhẫn như thế.

Chuyện này có chút ngoài dự liệu.

Ông ta hi vọng Diệp Ninh chịu chút khổ mà không hề hi vọng Diệp Ninh chết.

Vì thế, ông ta lập tức chuẩn bị tốt ra tay.

Thần sắc của Huyên Huyên đại biến.

Một kiếm này khiến nàng tuyệt vọng.

Đây là một kiếm mạnh nhất của cảnh giới đỉnh phong Chân Nhân, vượt xa hơn rất nhiều so với những gì nàng có thể ngăn cản được.

Mà Diệp Ninh, lại là điên cuồng vui mừng.

"Làm hay lắm!"

Sâu trong đáy lòng của hắn, hảo cảm của hắn đối với một đám thích khách này được kéo đầy.

Ta đã nói rồi sao các ngươi có thể phế vật như thế.

Hóa ra là đang chơi chiến thuật!

Đến đi.

Giết chết ta.

Ta đã chuẩn bị xong rồi.

Thế giới bẩn thỉu này, ta đã chịu đủ rồi, đợi ta biến thành Thiên Đế, sẽ lập tức trở lại giết chết tất cả tiên môn, nhìn thấy ai không thuận mắt thì giết chết người đó, giết ra một thế giới trong sạch!

Diệp Ninh lại bắt đầu mơ tưởng rồi.

Nhưng mà ai cũng không ngờ được là, Bùi Ngữ Hàm ngồi ở bên cạnh, không nói một lời này, dường như hoàn toàn không có một chút cảm giác tồn tại nào, đột nhiên ho nhẹ một tiếng, nói.

"Một kiếm rất nhanh."

Chỉ là bốn chữ ngắn ngủi mà thôi.

Nhưng mà lại khiến cho cả người đà chủ đều giật mình.

Quen thuộc!

Giọng nói này, cách nói này, ngữ khí này…

Hắn rất quen thuộc!

Tiếp đó hắn liếc mắt nhìn qua.

Chỉ là hắn vừa mới nhìn, cả người đều choáng váng.

Chuyện này sao có thể!

Trời ạ, hắn không có nhìn nhầm đó chứ?

Đôi mắt của hắn gần như thiết chút nữ rớt ra ngoài.

"Chủ, chủ… Chủ thượng!?"

Đà chủ không dám tin đôi mắt của mình.

Sao lại có thể là chủ thượng?

Tại sao chủ thượng lại ở bên cạnh Diệp Ninh?

Nhưng mà đôi mắt của hắn ta sẽ không lừa hắn ta.

Mỹ nữ tuyệt thế trên người mặc váy dài màu đen, khóe miệng nhếch lên nụ cười tươi, mang đến cho hắn một cỗ cảm giác quen thuộc từ tận đáy lòng, thậm chí là sự sợ hãi hằn sâu ở trong linh hồn.

Thật sự là chủ thượng!

Nhất thời tâm thái của đà chủ sụp đổ rồi.

Ở giữa tia chớp đá lửa này, hắn xuất hiện suy nghĩ đơn giản nhưng hợp lý.

Chủ thượng ngang nhiên ngồi ở bên cạnh Diệp Ninh như thế, sau đó lại cố ý phát ra tiếng để hắn biết, ý tứ đã rất rõ ràng rồi.

"Đây là người lão nương bảo vệ, thức thời thì mau chóng cút đi!"

Sát ý, cứ như thế mà tiêu tán.

Không tiêu tán cũng không được, chủ thượng ngồi ở bên cạnh Diệp Ninh, cho hắn ta mười lá gan, hắn ta cũng không dám tiếp tục thích sát.

Khó trách ta tìm kiếm khắp nơi, cũng không tìm được bóng dáng của chủ thượng.

Hóa ra thế mà nàng lại ở cùng với Diệp Ninh.

Sự thật kinh người này khiến hắn ta cảm thấy rất hoang đường. Ngài thân là lão đại của một tổ chức sát thủ tiếng xấu lan xa Yên Vũ Lâu, thế mà lại ở cùng với Giám Chính của Viện giám sát, đây là cái gì?

Chuột làm bạn với mèo sao?

Đà chủ không có thời gian suy nghĩ chi tiết quá nhiều thứ, lúc này hắn ta hoàn toàn không có sát ý, mạnh mẽ nghiến răng nghiến lợi, thu lại một kiếm hoàn mỹ hội tụ tất cả tinh khí thần của mình lại!

Tục ngữ nói, gương vỡ khó lành.

Lần này một kiếm đâm ra, muốn thu lại cũng rất khó.

Đặc biệt là hắn đã ấp ủ lâu như thế, chính là vì để đâm ra một kiếm hoàn hảo này.

Điều này khiến cho, khi hắn cưỡng ép muốn thu lại một kiếm này, nhất thời khí huyết chảy ngược, linh lực trong cơ thể hỗn loạn.

Phù!

Hắn phun một ngụm máu tươi ra ngoài, cả người từ không trung rơi xuống đất, lúc này mới miễn cưỡng dừng tay lại được.

“Tình huống gì vậy?”

Huyên Huyên đã làm sẵn chuẩn bị đỡ kiếm cho Diệp Ninh, mở to đôi mắt ướt át nhìn chằm chằm.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Nụ cười trên mặt Mộc tiên sinh cứng lại, vì sao đột nhiên đà chủ lại dừng tay?

Lẽ nào là gặp phải ám khí?

“Ừm? Tại sao lại đột nhiên dừng tay?”

Vốn dĩ Viên Phương lúc nào cũng chuẩn bị ra tay, lúc này cũng sững sờ, ông ta không biết trong hồ lô của tên thích

khách này là đang bán thuốc gì.

Rõ ràng đã sắp thành công rồi, kết quả dưới tình huống không có sự quấy nhiễu của thế lực bên ngoài, tự bản thân dừng hành động lại, vì thế dẫn đến khí huyết chảy ngược, linh lực hỗn loạn.

Chương 222: Ngài đã quỳ với hắn ta rồi

Viên Phương rất muốn hỏi, lẽ nào đầu óc ngươi có bệnh?

“Không phải chứ?”

Trong lòng Diệp Ninh lại gào khóc.

Đến rồi đến rồi!

Loại cảm giác quen thuộc đó!

Vì sao mệnh của ta lại khổ như thế, vẫn luôn khiến ta gặp phải loại chuyện này.

Trực giác nói với hắn, lần này hắn muốn chết, sợ rằng có chút khó rồi.

Hắn đã quen thất bại rồi, lại lần nữa ngửi thấy mùi thất bại.

Mà Bùi Ngữ Hàm lại mím mím đôi môi đỏ mọng, khoanh hai tay, một bộ dáng vẻ xem kịch hay.

Nhìn thấy bộ dáng của Bùi Ngữ Hàm, trong lòng đà chủ cảm thấy chua xót.

Nên làm thế nào đây?

Hắn ta, Lãnh Thập Thất, một sát thủ có tiếng.

Bây giờ đang đối mặt với cảnh tượng ngượng ngùng.

Tất cả mọi người đều đang nhìn hắn ta.

Ánh mắt của mọi người khiến hắn cảm thấy như có gai đâm sau lưng.

“Chủ thượng, ngài đúng thật là ra cho ta một đề bài khó, ta nên làm như thế nào đây?”

Trong lòng hắn ta than khóc, nhưng trong đầu lại không có một chút chậm chễ nào.

Tất cả mọi người còn đang đứng nhìn đó, cũng phải đưa ra một lời giải thích.

Nghĩ đến đây, hắn nghiến răng nghiến lợi, đột nhiên quỳ một chân uống.

“Diệp đại nhân có lòng chính nghĩa sâu sắc, trung nghĩa vô thượng, trên người có phong thái của bậc thánh hiền, đúng là người đứng đầu trung hưng Đại Chu… Tuy ta nhận lệnh đến thích sát, nhưng thời khắc quan trọng, lại không nhẫn tâm, nhân vật giống như Diệp đại nhân, sao có thể chết dưới kiếm của ta được?”

“Nếu như ta giết Diệp đại nhân, sợ rằng đời này kiếp này, đều sẽ lương tâm khó yên!”

“Vì thế ta từ bỏ thích sát!”

Lời nói này, nhìn thì có vẻ hiên ngang lẫm liệt.

Nhưng trên thực tế Lãnh Thập Thất lại muốn nôn.

Diệp Ninh là có phải là hoàn hảo như hắn ta nói không không cần biết, hắn ta đã lúc nào lương tâm khó yên vậy?

Ở trên giang hồ có ai không biết, con người Lãnh Thập Thất tàn nhẫn vô tình, tính cách gian xảo.

Sao hắn ta có thể cao thượng giống như hắn ta nói.

Ví sụ như Mộc tiên sinh, nghe thấy lời nói này, cả người đều nổi da gà.

“Đà chủ, nếu như ngài là bị bắt cóc, ngài chỉ cần chớp chớp mắt…”

Hắn ta rất khó tưởng tượng, thế mà loại lời nói này lại là Lãnh Thập Thất nói ra.

Chuyện này phù hợp với hình tượng của ngươi sao?

Mau tỉnh lại đi đà chủ!

Nhưng hắn ta nào có biết sự khổ tâm trong lòng Lãnh Thập Thất.

Hắn ta nói ra lời nói này, so với giết hắn còn khó chịu hơn.

Chuyện ngày hôm nay nếu như truyền ra ngoài, một đời anh minh của hắn ta cũng coi như là bị hủy rồi.

Nhưng hắn ta có thể làm thế nào đây?

Nhớ đến người nữ nhân đáng sợ đang ngồi bên cạnh Diệp Ninh, Lãnh Thập Thất không nhịn được rùng mình,

Thà rằng mất mặt xấu hổ, cũng tuyệt đối không thể nào đắc tội với chủ thượng!

Nhưng mà hắn ta cảm thấy mất mặt, là đứng ở góc độ của hắn ta.

Nhưng đối với người khác mà nói, hoàn toàn không phải loại cảm giác này.

Chuyện bọn họ nhìn thấy là, một sát thủ hung ác, khi sắp thích sát Diệp Ninh, đột nhiên tình ngộ, bị sự cao thượng của Diệp Ninh thần phục…

Chuyện này nghe ra, đúng thật là một câu chuyện lưu truyền trăm năm!

Truyền thuyết cổ đại có đại hiền, thu nhận môn khách, thích khách trà trộn vào trong đó, đại hiền lại hậu đãi, quan tâm với hắn ta, lâu dài khiến cho trong lòng thích khách cảm thấy tội lỗi, từ bỏ thích sát.

Câu chuyện như thế này, là dễ dàng lưu truyền nhất.

Nhưng mà ngày hôm nay, câu chuyện lại trở thành hiện thực, Diệp Ninh chính là đại hiền thời cổ.

“Lãnh Thập Thất? Ta từng nghe nói cái tên này, sát thủ máu lạnh của Yên Vũ Lâu, tương truyền sát thủ trong danh sách lãnh tử, người nào cũng đều là cỗ máy giết người, máu lạnh vô tình!”

“Không ngờ được người như thế, thế mà lại có thể bị Diệp đại nhân thần phục.”

“Xem ra quả nhiên Diệp đại nhân là thánh hiền thời cổ chuyển thế, trên người tự mang theo một cỗ khí chất khiến người khác thần phục.”

“Sát thủ chuyên nghiệp còn không nỡ giết Diệp đại nhân, trên đời này còn có người nào có thể động đao với Diệp đại nhân chứ? Đó không phải là đến sát thủ cũng không bằng sao?”

“Chuyện ngày hôm nay, ta phải ghi lại, biên soạn thành sách, lan truyền khắp thiên hạ, ta muốn khiến cho mọi người biết, Diệp đại nhân có nhân cách cao thượng như thế nào!”

Đám đông dần dần yên tĩnh lại, bọn họ nhìn cảnh tượng kích tính này, lần lượt nghị luận.

Rất nhiều người đọc sách có biểu hiện rất kích động, bọn họ cảm thấy Diệp Ninh đáng để đi theo.

“Ta biết người này không đơn giản, không ngờ được phẩm đức của hắn, thế mà lại có thể khiến cho sát thủ lâm trận xoay lưng, xem ra bần tăng vẫn là đánh giá thấp hắn…”

Vốn dĩ Viên Phương đã luôn thèm muốn đối với Diệp Ninh, bây giờ nhìn thấy một màn này, càng là kiên định suy nghĩ của ông ta. Người như thế, chính là đại hiền! Nếu như chịu bái nhập Phật Môn ta, vậy thì Phật Môn nhất định sẽ danh tiếng chấn động thiên hạ! âm thanh thảo luận liên tục, khiến cho danh vọng của Diệp Ninh lại một lần nữa giương cao.

Chương 223: Ngài đã quỳ với hắn ta rồi (2)

Mà Lãnh Thập Thất, cũng được tẩy trắng rồi, có không ít người cảm thấy tuy hắn ta hung ác, nhưng mà trong lòng có đại nghĩa.

Những lời nói này hai người nghe, đều khó chịu giống như là ăn phải ruồi vậy.

“Ta không chỉ không giết Diệp Ninh, ngược lại còn trở thành bàn đạp, khiến cho hắn ta có được uy vọng cao hơn…”

Lãnh Thập Thất có kích động muốn phun máu lần nữa.

Quá tức rồi!

Quá mất mặt rồi!

Nghe thấy tán dương của người khác đối với hắn ta, cả người hắn ta đều không thoải mái.

Con người của hắn ta chính là như thế, người khác mắng chửi khiến hắn ta có cảm giác thoải mái, tán dương của người khác

ngược lại khiến hắn vô cùng khó chịu.

Mà Diệp Ninh, so với hắn còn khó chịu hơn.

“Có phải là ngươi có bệnh không?”

“Ngươi muốn giết thì cứ giết, không giết thì ngươi mau cút, chơi cái gì mà kẻ xấu quay đầu chứ?”

“Ngươi làm như thế, vạn nhất khiến cho sát thủ khác ngại đến giết ta thì làm sao?”

Diệp Ninh chưa bao giờ gặp phải loại người này.

Quá không kiên định rồi!

Loại người như ngươi sao có thể làm sát thủ chứ?

Yên Vũ Lâu nên sớm đóng cửa đi!

Loại trình độ nhân viên như thế này, thật sự là khiến người khác lo lắng.

Nhưng những lời phàn nàn này, cũng không thể nói ra ngoài, Diệp Ninh cũng chỉ có thể ngoài cười mà trong không cười lộ ra một nụ cười giả tạo.

“Các hạ quá khen rồi, ta không có tốt giống như ngươi nói, thật ra cũng không cần thiết phải ủy khuất bản thân như thế.”

Ngụ ý là, đừng do dự, mau đến giết ta, cảm ơn.

“Đại nhân nói gì thế? Phẩn cách của đại nhân, giống như vầng trăng sáng trên bầu trời đêm, trong sáng thần thánh, đạo đức của đại nhân, giống như mặt trời thiêu đốt ở trên chín tầng mây, nóng rực sáng chói, tất cả hành động lời nói của đại nhân, khiến cho người khác không nhịn được mà thán phục… Tại hạ sao dám sinh ra sát ý với đại nhân chứ?”

Bề ngoài hắn nói là Diệp Ninh, nhưng trên thực tế là đang nhìn Bùi Ngữ Hàm.

Trong mắt tràn ngập thần sắc nịnh nọt.

“Ngươi thật sự quá khen rồi, ngược lại ta cảm thấy ngươi, trong lòng có đại nghĩa, cũng được coi như là hào kiệt.”

“Ta là một người ác, không được coi là hào kiệt, đại nhân là thánh hiền chân chính, khiến người khác kính phục!”

“Ngươi khiêm tốn rồi.”

“Đại nhân càng khiêm tốn hơn.”

Hai người mỗi người một câu.

Giống như là hai bên thương nghiệp khen lẫn nhau, trên thực tế là đang ghe tởm nhau.

Loại lời nói tán thưởng này, ai nghe cũng đều rất khó chịu, hai người đều hận không thể bóp cổ đối phương, nhưng bề ngoài lại biểu hiện như là bổ sung cho nhau, thân thiết hòa hợp.

Rất nhiều người nhìn thấy cảnh tượng này, cảm động đến rơi lệ.

“Đúng thật là giai thoại thiên cổ, thánh hiền cảm động sát thủ, tôn trọng lẫn nhau, công nhận lẫn nhau.”

“Nhìn khắp thiên hạ, chỉ có Diệp đại nhân có mị lực như thế.”

“Đúng thật là khiến người khác kính phục.”

Mọi người lại lần nữa nghị luận.

Lãnh Thập Thất thật sự là không chịu nổi nữa, hắn liếc nhìn Bùi Ngữ Hàm một chút nhìn thấy chủ thượng không có biểu cảm gì, sau đó mời từ từ đứng dậy, nói.

“Đại nhân bảo trọng, hôm nay ta không giết đại nhân, ngày sau không biết sát thủ khác có lưu tình không, cho dù đại nhân không quan tâm bản thân, vì bách tính thiên hạ, cũng phải chú ý đến sự an toàn của bản thân!”

Lãnh Thập Thất đứng dậy, để lại một bóng lưng cao lớn.

Đi ra khỏi đám đông.

“Đúng thế, Diệp huynh, sau này huynh phải chú ý, không thể lơ là như thế này, ta kiến nghị ở bên người huynh, phải để lại một đội ngũ tinh nhuệ, chuyên môn phụ trách an toàn của huynh.”

Thái Hướng Cao cả mặt sợ hãi nói.

Diệp Ninh: “…”

Tên Lãnh Thập Thất đáng chết này, đi thì đi đi, trước khi đi còn đâm sau lưng ta một nhát.

Có điều tên này chạy cũng thật nhanh.

Mới chớp mắt, đã không thấy người rồi.

Trên một tòa lầu các cách hiện trường pháp hội rất xa, Lãnh Thập Thất ngồi xuống.

Hắn ta ừng ực uống hết bình trà, mạnh mẽ lau nước trà dính ở khóe miệng.

“Sau này ta còn gặp người khác như thế nào??”

Cho đến bây giờ, mặt hắn ta vẫn nóng bừng lên vì xấu hổ,

Chuyện ngày hôm nay chắc chắn sẽ truyền ra ngoài.

Bao nhiêu năm nay danh tiếng của Lãnh Thập Thất hắn ở trên giang hồ, nhất định là bị hủy hết rồi.

Ta đang là một sát thủ máu lạnh bình thường, bây giờ đột nhiên trở thành kẻ xấu quay đầu.

Đây không phải là cảnh tượng xấu hổ thì là cái gì?

Cạch!

Mộc tiên sinh đẩy cửa đi vào.

Hắn căn bản không nghĩ nhiều, vừa mới bước vào đã mở miệng hỏi.

“Đà chủ, ngài thật sự là bị Diệp Ninh thuyết phục rồi sao?”

Đây đúng thật là cái nồi không thể mở ra mà.

Bùm!

Nhất thời Lãnh Thập Thất sụp đổ, thẹn quá hóa giận, phất một cái tát, đánh cho Mộc tiên sinh xoay 360 độ như một con quay.

“Thần phục đại gia nhà ngươi!”

Hắn ta nghiến răng nghiến lợi, vừa tức vừa xấu hổ.

Mộc tiên sinh cả mặt đau khổ.

Ngài không phải là bị thần phục rồi sao?

Ngài thổi phồng Diệp Ninh như thế.

Ngài đã quỳ với hắn rồi!

Chương 224: Người ta muốn giết, trở thành người đàn ông của lão đại, làm sao đây?

Mộc tiên sinh bị đà chủ đánh vô số lần, nhưng mà lần này, từ trong tận đáy lòng đã bộc lộ ra sự không phục.

Ngươi sợ ta nói, vậy thì ngươi đừng có làm?

Ngươi làm rồi, sau đó còn không cho ta nói, đây là đạo lý gì?

Hơn nữa, cho dù là ta không nói, chuyện ngày hôm nay cũng không che giấu được, ai bảo ngươi ngay từ lúc bắt đầu đã giả mạnh, muốn nói ra tên của mình chứ?

Người trên đường phố sớm muộn gì cũng biết chuyện này!

Ngươi chặn được một cái miệng của ta, nhưng mà lại không chặn được miệng của toàn bộ người trong thiên hạ!

Đương nhiên, những lời này Mộc tiên sinh không dám nói ra ngoài.

Nhưng Lãnh Thập Thất là người như thế nào? Vừa nhìn vào mắt của tiểu tử này, làm sao còn không biết được suy nghĩ của hắn ta.

Nhất thời tức đến nghiến răng nghiến lợi.

"Hỗn xược, bản tọa sao có thể quỳ với tên họ Diệp kia, người ta quỳ không phải là hắn ta!"

Đương nhiên Mộc tiên sinh không tin, nhưng bên ngoài vẫn gật gật đầu, một bộ dáng ngươi nói cái gì cũng đúng.

"Lẽ nào ngươi không nhìn thầy, nữ nhân ngồi bên cạnh hắn ta sao?"

Mặt Lãnh Thập Thất giật giật.

"Nữ nhân?"

Mặt Mộc tiên sinh lộ ra thần sắc nghi hoặc.

"Là chủ thượng!"

Lãnh Thập Thất âm trầm nói.

“Chủ thượng?”

Mộc tiên sinh khó có thể tin được: “Tại sao chủ thượng có thể ở bên cạnh Diệp Ninh? Ngài ấy đi theo tên họ Diệp đó làm cái gì?”

Lãnh Thập Thất nhìn thấy hắn ta cuối cùng cũng dừng suy nghĩ lung tung, cũng dần dần bình tĩnh lại, ngồi ở trên ghế, tự rót cho bản thân một tách trà.

Nhấp một ngụm, sau đó lắc đầu nói.

“Làm sao ta biết được?”

Lời này hắn nói, một cỗ oán khí.

Chủ thượng nói muốn đến kinh thành, hắn đã sớm có chuẩn bị, thậm chí còn dừng nhiệm vụ thích sát lại.

Nhưng kết quả thì sao?

Liên tiếp ra khỏi thành nhiều lần, phát ra vô số tín hiệu, cũng không có được phản hồi.

Hắn lo lắng xảy ra chuyện, đích thân dẫn theo người đi xung quanh kinh thành tìm kiếm, cũng không có thu hoạch gì.

Bây giờ thì hay rồi, thế mà người ta lại ở bên cạnh Diệp Ninh!

Điều này khiến cho Lãnh Thập Thất ngoài việc than thở ra, càng nhiều hơn chính là… ủy khuất!

Chủ thượng, rốt cuộc ngài có nhớ chúng ta ở trong lòng không?

Người đã đến kinh thành, thế mà lại không hỏi han gì đến chúng ta.

Lâu như thế, cũng không có liên lạc.

Cái tên hộ Diệp kia có cái gì tốt?

Lại khiến cho ngài quên mất cả nhà rồi?

“Hóa ra đà chủ là nhìn thấy chủ thượng, thảo nào, thảo nào…”

Mộc tiên sinh bừng tỉnh.

Nhất thời mọi chuyện có được lời giải thích hợp lý.

Lãnh Thập Thất là người như thế nào, đương nhiên hắn ta là hiểu rõ nhất. Lúc đó nhìn thấy dáng vẻ hiên ngang lẫm liệt của đà chủ ở trên đài, tam quan của Mộc tiên sinh suýt chút nữa sụp đổ rồi.

Đây vẫn còn là đà chủ sao?

Lẽ nào hắn ta là bị người khác đoạt xá rồi?

Đối với Lãnh Thập Thất mà nói, không có người nào mà hắn ta không dám giết, những người càng tích cực, càng được người khác tôn kính, hắn ta giết càng hưng phấn.

"Lúc đó vốn dĩ ta đã thành công rồi, nhưng mà đột nhiên chủ thượng lên tiếng, thể hiện rõ sự tồn tại của ngài ấy… Ngài ấy ngồi bên cạnh Diệp Ninh, lại lên tiếng, ý tứ rất rõ ràng, ngài ấy không hy vọng ta động đến Diệp Ninh."

Cả mặt Lãnh Thập Thất chán nản, nói.

"Ngươi nói lúc đó ta nên làm như thế nào?"

"Ta vì thu lại một kiếm đó, thậm chí còn bị thương!"

"Mọi chuyện cũng cần phải có lời giải thích hợp lý đó chứ? Trong lúc cấp bách, ta cũng chỉ có thể nói những lời nói như thế."

Trong đầu hắn ta nhớ đến lời nói lúc đó, không kìm lòng được mà rùng mình.

Quá xấu hổ rồi.

Đây là lời nói mà hắn có thể nói ra sao?

Bản thân hắn cũng không chịu được. Mộc tiên sinh trầm mặc, nói như thế, đà chủ cũng khá thảm.

Hắn liếc nhìn đà chủ một chút, hắng hắng giọng, nói.

"Chuyện ở quá khứ, vẫn là không bàn luận nữa, nó đã xảy ra rồi, không thể nào thay đổi được, cũng chỉ có thể tiếp nhận… Ta cảm thấy việc cấp bách trước mắt, chúng ta cần phải làm hai chuyện, thứ nhất, làm rõ vì sao chủ thượng lại đi theo Diệp Ninh, ngài ấy và Diệp Ninh có quan hệ gì; thứ hai, nghĩ cách liên lạc được với chủ thượng."

Đà chủ gật gật đầu, hắn cưỡng ép bản thân suy nghĩ chuyện vừa mới xảy ra, nói.

“Hôm nay ta sẽ tìm cơ hội liên lạc với chủ thượng, cái này không có gì để nói.”

“Chuyện thật sự khiến ta không hiểu được chính là, vì sao chủ thượng và tên họ Diệp kia lại dính líu đến nhau?”

“Nhìn bộ dáng lúc đó của ngài ấy, dường như quan hệ của hai người rất không đơn giản.”

Lãnh Thập Thất nhớ lại dáng vẻ của chủ thượng.

Lạnh nhạt, xảo quyệt, cổ quái, vô tình cùng với kiêu ngạo!

Đúng thế, ngài ấy rất kiêu ngạo.

Rất ít khi nhìn thấy ngài ấy ngồi với người nào gần như thế.

Cũng gần như chưa từng nhìn thấy, ngài ấy sẽ bảo vệ một người nào.

Tuy lúc đó ngài ấy không bảo vệ, nhưng lúc đó ngài ấy lên tiếng, thật ra đã nói rõ một chuyện.

Chương 225: Người ta muốn giết, trở thành người đàn ông của lão đại, làm sao đây? (2)

“Có khi nào là…”

Mộc tiên sinh nghĩ đến một suy đoán, đột nhiên trong lòng xảy ra chiến tranh lạnh.

“Là cái gì? Đừng có đoán đố nữa, trực tiếp nói!”

Lãnh Thập Thất nói.

“Có khi nào chủ thượng cùng với Diệp Ninh kia, hai bên tình đầu ý hợp, đã…”

Mộc tiên sinh nuốt nuốt nước bọt.

Suy đoán này thật sự là quá to gan rồi, nhưng hắn vẫn không kìm được suy nghĩ theo hướng này.

Không có cách nào cả, với tính cách của chủ thượng, hy vọng ngài ấy sẽ giúp đỡ người khác?

Dường như đó là chuyện không thể nào.

Ai có thể khiến cho ngài ấy phá lệ?

Ngoại trừ người trong lòng, còn có thể là ai nữa?

"Không thể nào? Chủ thượng là nhân vật như thế nào, Diệp Ninh cũng xứng?"

Lãnh Thập Thất vỗ bàn đứng dậy, mỗi một tế bào trong cơ thể hắn ta, mỗi một suy nghĩ trong đầu, đều đang từ chối suy đoán này.

Chuyện này không thể nào!

Bùi Ngữ Hàm là lão đại của hắn, nếu như Diệp Ninh và Bùi Ngữ Hàm có tư tình với nhau.

Vậy thì sau này tên họ Diệp kia sẽ thành cái gì?

Người đàn ông của lão đại?

Sao này ta giết hắn như thế nào? Vậy thì chẳng phải là cả đời này cũng không có cơ hội xóa bỏ xấu hổ lúc trước sao?

"Thật ra Diệp Ninh cũng khá xuất sắc, đầu tiên vẻ ngoài của hắn ta, cũng xem như là mỹ nam tử đứng đầu, sau đó hắn ta còn có học vấn, thơ từ tuyệt mỹ, phẩm cách, được người khác săn đón, đại anh hùng, thánh hiền chuyển thế, coi thường cái chết…"

Mộc tiên sinh tổng kết một chút.

Lần tổng kết này, thật đáng ngạc nhiên.

Thế mà Diệp Ninh lại xuất sắc như thế sao?

Người có điều kiện giống như hắn, chỉ cần móc một ngón tay, chỉ sợ rằng trong thiên hạ sẽ có vô số nữ tử tình nguyện tự sửa soạn chăn gối.

"Đủ rồi!"

Khóe miệng Lãnh Thập Thất giật giật.

Nghe Mộc tiên sinh nói như thế, không thể không thừa nhận, Diệp Ninh đúng là khá được nữ nhân hấp dẫn.

Lẽ nào nói chủ thượng thật sự…

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn tràn ngập bi ai.

Tiêu rồi.

Không tẩy sạch được rồi.

Người mà ta muốn giết, biến thành người đàn ông của lão đại.

Trên đời này còn có chuyện bi thảm như thế sao?

Sự sụp đổ của hai người Yên Vũ Lâu, chưa truyền đến chỗ Diệp Ninh.

Lúc này, hắn vẫn đen mặt, rất bức bối.

Đến bây giờ hắn vẫn cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ.

Một thích khách lên kế hoạch bí mật, thủ đoạn phi phàm, đột nhiên bộc phát giết hắn, kết quả lại bất ngờ thu tay, tuy một hồi giải thích của hắn nghe có vẻ rất hợp lý, nhưng mà Diệp Ninh vẫn luôn cảm thấy không đúng lắm.

Bây giờ mị lực của ta đã đến trình độ đó rồi?

Khó chống lại được!

Hắn không còn hứng thú ngồi ở đây nữa

Bỏ đi, bỏ đi.

Vẫn là đợi tiên môn đến cho ta một lần dứt khoát đi.

Những thích khách này đều rất hoang dã, không hy vọng được gì.

Hắn dẫn theo người của Viện giám sát, rời khỏi nơi này.

Nhưng mà Viên Phương lại không muốn, đi lên trước chặn đường.

“Diệp đại nhân được mời đến tham gia pháp hội, nhưng thiếu chút nữa bị thích sát, chuyện này là lỗi của bần tăng, tại đây xin lỗi Diệp đại nhân.”

Diệp Ninh xua xua tay, nói.

“Đại sư không cần khách khí, chuyện này không liên quan đến ngươi.”

Hắn không có ý trách cứ Viên Phương.

Người muốn giết hắn rất nhiều, trong lòng hắn có tính toán, tự biết bản thân bị người khác hận đến mức nào.

Hôm nay chuyện này đơn thuần chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi.

Diệp Ninh muốn rời đi.

Nhưng Viên Phương vẫn là cứng rắn ngăn cản đường đi của hắn.

“Chuyện này có liên quan đến bần tăng.”

Hai tay Viên Phương chắp lại, nhẹ nhàng nói.

“Diệp đại nhân có biết, bệ hạ mời bần tăng ra tay, bảo vệ an toàn của Diệp đại nhân không?”

Nghe xong lời này, Diệp Ninh lập tức dừng lại.

Được lắm, tên cẩu hoàng đế nhà ngươi, thế mà lại muốn mượn sức mạnh của Phật Môn đâm sau lưng ta!

Diệp Ninh rất tức giận.

Lần thứ mấy rồi?

Đây đã là lần thứ mấy rồi?

Có thôi đi không hả!

Ta chỉ muốn chết mà khó thế sao, tên cẩu hoàng đế nhà ngươi, cứ muốn gây khó dễ cho ta đúng không?

“Nhưng bần tăng lại cảm thấy, yêu cầu của bệ hạ, có chút miễn cưỡng người khác, dù sao Phật Môn là khách từ bên ngoài đến, căn cơ ở Đại Chu nông cạn, chưa thành nền tảng, nếu như muốn bảo vệ đại nhân, nhất định sẽ đắc tội với tiên môn… Như thế, Phật Môn của ta khó khăn lắm mới xây dựng được căn cơ không đáng kể ở Đại Chu, sẽ phải tan thành mây khói.”

Viên Phương chậm rãi nói.

“Có lý!”

Hai mắt Diệp Ninh sáng lên.

Dựa theo cách nói của hòa thượng, có lẽ là sẽ không giúp đỡ đúng không?

Nhưng lời nói của Viên Phương lại thay đổi, nói.

“Diệp Ninh vì Nho đạo, đắc tội tiên môn, điều này đối với Phật Môn của ta mà nói, chắc chắn sẽ là chuyện không có một chỗ tốt nào, nhưng nếu như vì Pháp Tuệ của Phật Môn, mà chống đối với tiên môn, vậy thì Phật Môn cũng không có gì hối tiếc, tuy tiên môn mạnh mẽ, nhưng Phật Môn cũng có mấy phần sức mạnh, vẫn là có thể bảo vệ được đệ tử của mình.”

Chương 226: Người ta muốn giết, trở thành người đàn ông của lão đại, làm sao đây? (3)

Một hồi lời nói này của hắn ta dẫn dắt từng bước, dần dần ý tứ rất rõ ràng.

Nhưng Diệp Ninh lại chau mày.

“Pháp Tuệ mà ngươi nói đến là ai?”

Viên Phương cười nhẹ một tiếng, nói.

“Chính là đại nhân ngài! Nếu như ngài chịu gia nhập Phật Môn, bần tăng sẽ đích thân nhận ngài làm đồ đệ, Phật hiệu của ngài chính là Pháp Tuệ!”

Pháp là bối phận, Tuệ là tên hiệu.

Hắn ta cho rằng loại người thông minh như Diệp Ninh, gánh vác được chữ Tuệ này.

Ý tứ của Viên Phương rất rõ ràng, chỉ cần Diệp Ninh chịu gia nhập Phật Môn, vậy thì Phật Môn sẽ liều tất cả, cho dù là rõ ràng biết sẽ đắc tội với tiên môn, nhưng cũng tình nguyện cứng rắn đến cùng.

“Lúc trước ta đã từng nói rồi, ta không có hứng thú với Phật Môn, đại sư vẫn là tìm kiếm người khác đi?”

Diệp Ninh dần dần mất đi kiên nhẫn.

Lần này hắn là thật sự không có hứng thú, hơn nữa còn có một sự kháng cự nhất định.

Huống hồ dựa theo cách nói của Viên Phương, một khi gia nhập Phật Môn, sẽ trở nên an toàn.

Đây không phải là muốn lấy mạng của Diệp Ninh sao?

Ta đây là ăn no rồi không có việc gì làm đi gia nhập Phật Môn, sau đó được các ngươi bảo vệ, cả đời này đều không chết được sao?

Vì thế lần này hắn dứt khoát từ chối.

“Diệp đại nhân không chịu gia nhập Phật Môn, lẽ nào không sợ tiên môn đến báo thù sao? Đây là khả năng duy nhất để ngài có thể sống sót.”

Viên Phương nói.

“Nếu như ta sợ tiên môn báo thù, thì ta sẽ không ra tay với bọn họ, ta còn đang đợi bọn chúng, nếu như muốn lấy tính mạng của ta, cứ việc đến.”

Diệp Ninh khinh thường nói.

Hắn sẽ sợ chết?

Chuyện cười!

Hắn là sợ không chết!

Nói thật bây giờ hắn hận không thể làm cho thời gian trôi nhanh hơn, để bước đến thời điểm tiên môn một đao chém chết hắn, đó mới được xem như là đúng với tâm nguyện của hắn.

“Lúc trước người người đều nói, đại nhân coi thường cái chết, không để ý đến sống chết, bần tăng còn có chút không tin, hôm nay vừa gặp, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Hai tay Viên Phương chắp lại, nói.

“Loại hào hùng nói, khiến lòng người say đắm.”

“Bần tăng nghĩ rằng, nhân vật giống như đại nhân, Phật Môn nhất định là đích đến tốt nhất!”

“Phật Môn có duyên với ngài! Chỉ là bây giờ ngài rơi vào mê chướng, còn chưa nhìn rõ bản thân, vậy thì hãy để cho bần tăng đến giúp ngài đi!”

Diệp Ninh không hề chú ý đến, trong đôi mắt của Viên Phương nhìn hắn, tràn ngập ánh sáng say mê. Giống như là con bạc nhìn thấy một tòa núi vàng vậy.

Đó là bảo vật tuyệt thế bày ra ở trước mắt, nhất định phải quyết tâm chiếm lấy làm của mình!

“Viên Phương, ngươi muốn làm cái gì!”

Thái Hướng Cao cảm thấy lời nói không đúng, lập tức lên tiếng ngăn cản.

Nhưng mà đã muộn rồi.

Viên Phương lên kế hoạch đã lâu, lập tức ra tay.

Chỉ nhìn thấy bình bát ở trong tay hắn ta, đột nhiên phóng lớn gấp mấy lần, sau đó hóa thành một đạo ánh sáng vàng kim, bất ngờ đập mạnh xuống!

Ai cũng không ngờ được, Viên Phương không oán không thù với Diệp Ninh, hơn nữa bề ngoài nhìn có vẻ vô hại lại bất ngờ bùng nổ.

Đợi đến khi mọi người phản ứng lại được, chuông mạnh đã úp xuống rồi, hóa thành một hình bán nguyệt màu vàng kim bao quanh hai người, giống như là một cái bát to vậy.

“Viên Phương, ngươi muốn làm cái gì!”

“Mau thả Diệp đại nhân ra!”

“Tặc tử, ngươi dám!”

Người của Viện giám sát hoàn toàn không ngờ được sẽ có biến cố như thế này, lần lượt lên tiếng la mắng.

Bọn họ ý đồ muốn đập vỡ bình bát, nhưng mà không có tác dụng gì.

“Đừng lãng phí sức lực nữa, bình bát Tử Kim này là vũ khí quan trọng của Phật Môn, bởi vì ta có trách nhiệm phải truyền giáo, vì thế sư phụ mới đặc biệt ban bình bát Tử Kim này cho ta, các ngươi không thể nào phá vỡ được nó.”

Viên Phương chậm rãi không vội vàng nói.

Hắn ta không có chút nào quan tâm người khác nghĩ như thế nào, trong mắt bọn họ chỉ có Diệp Ninh.

“Tình huống gì vậy? Cao tăng của chùa Bạch Mã làm khó Diệp đại nhân!”

“Hả, cao tăng cái gì, làm bị thương Diệp đại nhân nhất định không phải người tốt!”

“Ta đúng thật là mù rồi, thế mà lại tin Phật Môn!”

Trong bách tính cũng xôn xao lên tiếng mắng chửi.

Có rất nhiều người vốn dĩ là tín đồ của Phật Môn, lúc này cũng mất đi tín ngưỡng, bọn họ so với người khác mắng còn dữ tợn hơn, giống như là bản thân bị lừa dối vậy.

Nếu thay đổi là quá khứ, đánh mất đi nhiều tín đồ vất vả lắm mới tích lũy được như thế, Viên Phương nhất định sẽ đau lòng đến không thể nào thở nổi, nhưng mà bây giờ, hắn lại không hề quan tâm.

Vẫn là câu nói đó, trong mắt của hắn chỉ có Diệp Ninh.

Chỉ cần thu phục được Diệp Ninh, Phật Môn sẽ không thiếu những tín đồ đó.

Diệp Ninh sẽ trở thành người công cụ truyền giáo mạnh nhất của Phật Môn ở Đại Chu.

Mọi người mắng hắn ta, càng nói ra tính quan trọng của Diệp Ninh, vì thế, Viên Phương cười lại càng sáng lạn hơn, hắn ta nhìn Diệp Ninh, thế mà lại rất ôn hòa, không có một chút tức giận gươm súng sẵn sàng nào.

Chương 227: Chúng sinh mỗi người một vẻ

“Thí chủ không tình nguyện nhập Phật Môn ta, có lẽ là không hiểu biết với Phật Môn.”

Lần này, hắn ta không hề gọi là đại nhân, mà gọi là thí chủ.

Điều này nói rõ tâm thái của hắn ta.

Hắn ta căn bản không để ý thân hận vốn có của Diệp Ninh.

“Ta cần phải tìm hiểu sao?”

Diệp Ninh cảm thấy có chút buồn cười, thế mà bản thân lại bị con lừa này lừa vào bẫy.

“Có điều tuy không hiểu, nhưng phong cách làm việc của Phật Môn, đúng là nhìn có chút quen thuộc, ừm, rất giống với thổ phỉ, ta không tình nguyện nhập bọn, vậy thì cưỡng ép kéo ta lên thuyền.”

Hắn ta nghe ra được sự châm chọc trong lời nói của Diệp Ninh, trong mắt Viên Phương lóe lên một tia ánh sáng, nói.

“Phật Pháp chỉ độ người có duyên, thí chủ có duyên với Phật của ta, bần tăng độ hóa ngươi, để cho người thoát khỏi biển khổ, tương lai ngươi sẽ cảm ơn bần tăng.”

Hay cho logic của một tên cường đạo.

Diệp Ninh có chút kinh ngạc, nhưng lại cảm thấy hợp lý, Phật Môn như thế, dường như không phải là chuyện gì khiến người khác cảm thất bất ngờ.

Hắn thông qua chuông mạnh nhìn ra bên ngoài, không nhìn thấy cái gì cả.

Nhưng mà người ở bên ngoài có thể nhìn thấy hắn.

Bình bát Tử Kim này, cũng là thần kỳ.

Có điều chuyện này không quan trọng, tuy Diệp Ninh không nhìn thấy người bên ngoài, nhưng hắn biết bản thân vẫn còn đang ở trong kinh thành, vì thế hắn cũng không thiếu tin, dứt khoát ngồi xuống dưới đất, một câu vạch trần sự thật của chuyện này.”

“Phật Pháp không phải là độ người có duyên, mà là người có tác dụng đúng không?”

“Nếu như ta không tệ như ngươi dự liệu, đại sư không tiếc hi sinh danh tiếng và hình thượng, là nhìn trúng uy vọng và danh tiếng của tại hạ.”

“Ngươi muốn lợi dụng ta, để truyền giáo, đúng không?”

Những lời này vừa nói ra, người ở bên ngoài đúng là bừng tỉnh.

“Đáng hận, thế mà tên hòa thượng lại ôm tâm tư xấu xa như vậy!”

Thảo nào lại đột nhiên ra tay với Diệp Ninh.

Thế mà lại ôm tâm tư lợi dụng Diệp Ninh.

“Lời này của thí chủ, có chút coi thường Phật Môn ta rồi, bần tăng độ hóa thí chủ, tuy đúng là xuất phát từ suy nghĩ ở phương diện đó, nhưng càng nhiều hơn, vẫn là nhìn thí chủ có huệ căn, trời sinh đã nên bái nhập vào môn hạ của bần tăng!”

Viên Phương cười nhẹ nói.

“Không biết xấu hổ!”

Diệp Ninh cười lạnh một tiếng.

“Có huệ căn hay không, cũng không phải là dựa vào cái miệng của ngươi tùy tiện nói là được? Ngươi cho rằng ngươi trói ta lại, là có thể thu phục ta gia nhập Phật Môn sao? Xin lỗi, ta không có hứng thú chính là không có hứng thú!”

Diệp Ninh cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi.

Cái gì mà huệ căn, cái gì mà Phật tính, đều là lời nói vớ vẩn.

Viên Phương hi sinh danh dự và tín đồ, chỉ có thể nói rõ một điểm, dã tâm của hắn rất lớn, hắn ta muốn từ trên người Diệp Ninh, có được càng nhiều hơn!

Tất cả những hành động này, lời giải thích cuối cùng đều là lợi ích.

“Bần tăng không hề trói buộc bẫy thí chủ, chỉ cần thí chủ tình nguyện quy y, lúc nào cũng có thể tự do, đến lúc đó, bần tăng vẫn sẽ bảo vệ sự an toàn của thí chủ!”

Viên Phương nói.

Chính là sợ ngươi bảo vệ an toàn của ta.

Diệp Ninh chau mày, không hề khách khi nói.

“Con lừa, ngươi có thủ đoạn gì, thì cứ dùng đi!”

Rất rõ ràng, lời nói là không thể nào khiến cho Diệp Ninh đầu hàng.

Con lừa?

Ở thế giới này, xưng hô như thế, vẫn là xuất hiện lần đầu tiên.

Viên Phương theo bản năng không thoải mái, một cỗ cảm giác ghê tởm, xông lên trên đầu.

Nhưng hắn ta lại không hề tức giận.

Thân là cao tăng, đương nhiên tâm tính của hắn là không có vấn đề, còn chưa đến mức bởi vì hai chữ này, đã tức giận.

Hai tay hắn chắp lại, trong giọng nói mang theo một cỗ bối rối mạnh mẽ.

"Thí chủ thật sự có rất nhiều hiểu nhầm đối với Phật Môn ta, thật ra gia nhập Phật Môn, không hề có ảnh hưởng gì đối với chí hướng của thí chủ."

"Thí chủ không phải là lập chí cứu thế sao? Phật Môn trong lòng có từ bi, thương xót người đời."

"Gia nhập Phật Môn, học Phật Pháp, cũng có thể có thể cứu được người đời thoát khỏi bể khổ!"

Khi hắn nói những lời này, ánh sáng vàng kim tràn ngập khắp cơ thể, vẻ ngoài của hắn rất trang nghiêm.

Đây là Phật quang.

Phật quang có thể mê hoặc lòng người, khuyên người khác quy y.

Mọi người ở bên ngoài nhìn đến sắc mặt đại biến.

"Con lừa vô sỉ!"

Thái Hướng Cao vừa học vừa làm, tức giận mắng.

Mọi người đều rất lo lắng, đại nhân sẽ không cứ như thế mà bị độ hóa chứ?

Nhưng mà Bùi Ngữ Hàm lại lạnh nhạt nói.

"Không đơn giản như thế."

Nàng ngược lại rất có lòng tin với Diệp Ninh.

"Con lừa này dùng thủ đoạn, muốn làm loạn tâm trí của ta!"

Diệp Ninh cắn cắn đầu lưỡi, đau đớn khiến hắn tinh táo hơn rất nhiều.

Viên Phương dùng loại thủ đoạn này, gây nên một hiệu ứng, đó chính là khiến cho Diệp Ninh cho rằng, hắn ta nói lời này rất có đạo lý.

Chương 228: Chúng sinh mỗi người một vẻ (2)

Cảm thấy có đạo lý, đương nhiên sẽ có lực thuyết phục.

Vậy thì bước tiếp theo, chính là bị độ hóa.

Muốn phá vỡ loại thủ đoạn này, nhất định phải phá vỡ đối phương từ trên đạo lý này, khiến cho những lời của hắn không đứng vững được.

Diệp Ninh hỏi.

"Những gì con lừa này vừa nói, Phật Pháp cũng có thể cứu thế, ta muốn hỏi thử xem, làm như thế nào?"

Viên Phương thấp giọng niệm Phật hiệu, nói.

"Đời người có tám nỗi khổ, sinh lão bệnh tử, yêu hận chia ly, Phật Môn ta có điển tích vô thượng, sau khi đọc hết một lượt, có thể vượt qua biển khổ, đi đến thế giới cực lạc!"

Diệp Ninh cười lạnh một tiếng, nói.

"Phật Pháp thật sự thần kỳ như thế? Con lừa ngươi dựa vào cái gì mà tự tin như thế?"

Viên Phương cười nhẹ, nói.

"Bởi vì Phật Pháp vô biên, vô cùng kỳ diệu, đợi đến khi thí chủ gia nhập Phật Môn, đương nhiên sẽ hiểu."

Diệp Ninh lắc lắc đầu, nói.

"Ngươi nói những thứ hư vô viển vông này, không thể nào thuyết phục được ta, như thế này đi, ta hỏi ngươi một câu hỏi, xem xem ngươi có thể trả lời được không."

Viên Phương có chút kinh ngạc.

Diệp Ninh đây là muốn biện phật pháp với hắn?

Nực cười.

Đệ tử Phật Môn, từ trước đến nay chưa từng sợ cái này.

Hắn tràn ngập tự tin, nói.

"Mời thí chủ nói."

Diệp Ninh cố gắng giữ cho đầu óc tỉnh táo, hỏi.

“Nông phu học Phật Pháp, có thể siêu thoát sao?”

Viên Phương trả lời.

“Đương nhiên, trong Phật Pháp, chúng sinh bình đẳng, quý nhân cũng được, nông phu cũng được.”

Diệp Ninh gật gật đầu, nói.

“Ngươi từng làm nông phu chưa?”

Viên Phương lắc lắc đầu, sao hắn có thể từng làm nông phu.

“Ngươi chưa từng làm nông phu, ngươi căn bản không hiểu được, ngươi dựa vào cái gì chắc chắn như thế?”

Diệp Ninh chất vấn.

“Bởi vì Phật Pháp vô biên, Phật Tổ cao trên chín tầng mây, nhưng mà lại có thể nhìn thấy được tất cả mọi thứ trên thế giới này, đương nhiên hiểu được nỗi khổ của thế gian.”

Diệp Ninh nhìn hắn ta chằm chằm, cười nói.

“Vậy được, ngươi nói ngươi hiểu được nổi khổ của thế gian, vậy thì ta hỏi ngươi, công việc của nông phu là cái gì?”

“Cày cấy.”

“Vậy thì lúc cày cấy, một mẫu đất phải cày bao nhiêu lần? Mỗi lần phải rắc ra bao nhiêu hạt giống? Lúc nào thì tưới tiêu? Lúc nào thì nhổ cỏ? Lúc nào cây lương thực có thể mọc lên? Nếu như gặp phải côn trùng gây hại, nên giải quyết như thế nào?”

Diệp Ninh hỏi một loạt vấn đề.

“Đây.”

“…”

Viên Phương không trả lời được.

Hắn ta chưa từng làm nông phu, hắn ta căn bản không hiểu được.

“Điều này quan trọng sao? Bần tăng không cần biết nông phu cày cấy như thế nào, bần tăng chỉ cần giúp bọn họ thoát ra khỏi biển khổ là được.”

Viên Phương nói.

“Điều này không quan trọng sao? Ngươi không hiểu nông phu, vì thế ngươi căn bản sẽ không biết, những hạt giống được gieo trồng xuống đó, là hi vọng một năm của bọn họ; mỗi lần khi bọn họ cúi lưng xuống, phải cúi rất lâu, sau khi đứng dậy phần lưng sẽ đau đớn rất khó chịu, ngươi cũng không biết, sau khi cây lương thực bị côn trùng phá hoại, bọn họ đau khổ và tuyệt vọng như thế nào, ngươi nói cuộc đời con người có tám cái khổ, nhưng chỉ là nói, ngươi căn bản chưa từng trải qua, ngươi dựa vào cái gì nói bản thân có thể giúp người khác siêu thoát?”

…

Diệp Ninh liên tiếp cười lạnh, nói.

“Ngươi dùng tâm thái của người đứng ngoài cuộc quan sát, lạnh nhạt nhìn tất cả mọi thứ của thế gian, sau đó đã dám nói bản thân hiểu rồi, dựa vào cái gì?”

“Phật Môn không có việc gì mà xuất hiện, cả ngày tụng kinh lễ Phật, khách hành hương ra vào, đưa vàng bạc cho các ngươi, cuộc sống đã sớm ở trên mây.”

“Bản thân ngươi ngoại trừ biết niệm kinh gì, niệm Phật cái gì đó, thật ra ngươi cái gì cũng không biết!”

Một hồi câu hỏi linh hồn này, khiến cho Viên Phương rơi vào trầm mặc.

Từ trước đến nay chưa có người nào biện luận với hắn từ góc độ này.

Không hiểu chúng sinh, dựa vào cái gì dám nói đi cứu chúng sinh?

Góc độ nhìn của Diệp Ninh, khiến cho hắn ta không thể nào phản bác được.

Hắn ta là muốn cưỡng ép độ hóa Diệp Ninh, nhưng hắn ta không thể nào tùy tiện sắp xếp Phật Pháp, không trả lời được, chính là không trả lời được, nhưng hắn ta sẽ không nhận thua như thế.

Hắn ta nhìn về phía Diệp Ninh, nói.

“Phật Pháp không hiểu chúng sinh, lẽ nào thí chủ hiểu được?”

Diệp Ninh lắc lắc đầu.

“Vậy thì những lời mà thí chủ nói, sẽ không có ý nghĩa gì cả, Phật Pháp không làm được, thí chủ cũng không làm được.”

Diệp Ninh búng búng ngón tay, nói.

“Ta không làm được là bởi vì ta không thể nào đi dạy chúng sinh nên làm như thế nào, trên thực tế không cần ta phải dạy bọn họ cái gì, bởi vì mỗi một người, đều có thái độ của bản thân mình, không cần người khác nói này nói kia.”

“Sinh lão bệnh tử, yêu hận chia ly, dưới cái nhìn của ta, là khổ, nhưng cũng là ngọt.”

“Lúc còn sống, cuộc đời nên tự tại, vui vẻ mà sống; khi về già, hãy an hưởng, bảo dưỡng ngàn năm; lúc bị bệnh, nên nghỉ ngơi thật tốt, không cần nghĩ nhiều; lúc chết, không thẹn với lòng, lương tâm trong sạch; khi yêu, dũng cảm tiến về phía trước, dùng hết sự nồng nhiệt; khi hận, ghi khắc tận trong lòng, đừng lạc lối; khi chia ly, học được cách buông tay, rộng rãi đối đãi với người.”

Chương 229: Thế gian không nên chỉ có một vị Phật

“Như thế, mới là ý nghĩa thật sự của cuộc sống của con người khi ở trên thế gian này.”

Viên Phương trầm mặc rất lâu.

Hắn ta nghe những lời này của Diệp Ninh, sau đó xuất hiện rất nhiều suy nghĩ.

Đúng thế, vốn dĩ là hắn đến thuyết phục Diệp Ninh, cảm hóa Diệp Ninh.

Nhưng kết quả thì sao, Diệp Ninh không chút khuấy động, ngược lại hắn ta, trong lòng lại chấn động.

“Bây giờ bần tăng rất nghiêm túc nói với thí chủ, trên người thí chủ thật sự có huệ căn và Phật tính, bần tăng sai rồi, thí chủ không nên làm đệ tử của bần tăng.”

Ánh sáng trong đôi mắt của Viên Phương càng thêm rực rỡ, nhìn về phía Diệp Ninh, chậm rãi nói.

“Bần tăng thay sư tôn nhận đệ tử, thí chủ gia nhập Phật Môn ta, ta không dạy được, ngươi cùng hàng với ta.”

Diệp Ninh: “…”

“Mạch não của con lừa này đúng là không bình thường.”

Diệp Ninh không ngờ được bản thân phí bao nhiêu nước bọt như thế, không chỉ không khiến cho Viên Phương tiêu tán suy nghĩ, ngược lại khiến cho hắn ta càng thêm cao hứng.

Nhưng hắn không thể nào hiểu được kinh hỉ lúc này của Viên Phương.

Đúng như những gì lúc trước Diệp Ninh nói, mới bắt đầu Viên Phương chỉ là nhìn trúng lợi ích.

Cái gì mà huệ căn, cái gì mà Phật tính, chẳng qua chỉ là cái cớ mà thôi.

Nhưng bây giờ một hồi biện Pháp, hắn đã thay đổi cái nhìn rồi.

Diệp Ninh đối với Phật Môn mà nói, không chỉ có danh khí và uy vọng có thể lợi dụng, thế mà hắn lại thật sự có đủ Phật tính và huệ căn.

Người không có huệ căn có thể nói ra những lời vừa rồi sao?

Một người như thế, nếu như chăm chỉ nghiên cứu Phật Pháp, tương lai có thể có thành tựu lớn như thế nào?

Viên Phương là thật sự có chút bội phục Diệp Ninh rồi.

Hắn ta tự hỏi bản thân, loại người có thiên tư như thế này, hắn ta nhất định là không dạy được.

Chỉ có sư tôn của hắn ta, chùa Lôi âm của nước Hỏa La mới xứng trở thành thầy của Diệp Ninh!

Viên Phương giống như là có được bảo vật, hắn nhìn Diệp Ninh từ trên xuống dưới, giống như một tên háo sắc nhìn một mỹ nữ tuyệt sắc trần trụi vậy!

Loại ánh mắt này, khiến cho Diệp Ninh cảm thấy có chút ghê tởm.

“Thí chủ, bần tăng lại lần nữa xác nhận, ngươi là thật sự có duyên với Phật ta, ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi gia nhập Phật Môn, ta bảo đảm tiên môn không làm hại được ngươi!”

Viên Phương kích động nói.

“Nếu như tiên môn làm khó ngươi, thậm chí Phật Môn sẽ dám khai chiến với bọn họ!”

“Phật tính của ngươi thâm sâu, là người mà cuộc đời bần tăng này hiếm gặp.”

“Chúng ta nhất định sẽ cố gắng bảo vệ ngươi, nếu như quá nguy hiểm, bần tăng sẽ đưa ngươi đến chùa Lôi âm ở nước Hỏa La!”

Lần này Viên Phương xem như là thật sự lấy hết tấm lòng ra rồi.

Lúc trước hắn ta chỉ coi Diệp Ninh là người công vụ.

Nhưng bây giờ hắn ta nhìn thấy huệ căn của Diệp Ninh, hắn ta cảm thấy cho dù Diệp Ninh không thể dùng để truyền giáo, chỉ dựa vào huệ căn của Diệp Ninh, cũng nhất định có thể có được thành tựu lớn.

Nói không chừng, Phật Môn sẽ có thể có thêm một tôn La Hán!

“Cho dù ngươi nói bao nhiêu lần, ta chỉ có một câu, không có hứng thú với Phật Môn!”

Diệp Ninh vẫn là không hề khách khí.

Phật Môn đáng chết này, giống như cao da chó vậy, vẫn luôn dính lấy hắn.

Chuyện quan trọng nhất là, Phật Môn coi hắn là bảo bối, không có ý định làm hắn bị thương.

Đây là chỗ khiến Diệp Ninh không thoải mái nhất.

Nếu như ta chọc giận ngươi, ngươi giết ta cũng được.

Nhưng nhìn tư thế của Viên Phương, sao có thể nỡ giết Diệp Ninh?

Vì thế Diệp Ninh rất bức bối.

Phật Môn, chó cũng không đi!

Nếu như thật sự bị đưa đến nước Hỏa La, vậy thì tiêu đời rồi, ở cái nơi quỷ quái đó, muốn chết thì thật sự quá khó rồi!

Hắn có chút mong nhớ tiên môn rồi.

Tuy tiên môn không phải là thứ tốt, nhưng mà ít nhất sẽ cho hắn một đòn dứt khoát.

Không giống như Phật Môn, là nơi cố gắng muốn độ hóa Diệp Ninh.

"Thí chủ vẫn còn đang ở trong mê chướng, nếu như ngươi nhận rõ bản thân, ngươi sẽ biết, Phật Môn mới là nơi ngươi nên đến, nhưng điều này không quan trọng, bần tăng sẽ giúp ngươi!"

Đôi mắt Viên Phương bừng sáng, lẩm bẩm nói.

"Thí chủ, đắc tội rồi!"

Giọng nói vừa dứt, đột nhiên hắn ném ra một chuỗi niệm châu.

Mây dây niệm châu này, tổng cộng có mười hai hạt, trên mỗi một hạt đều khắc hình tượng một tôn La Hán.

Khoảnh khắc niệm châu được ném ra, Phật lực bất ngờ bùng nổ.

Trong trời đất ngập tràn ánh sáng vàng kim.

Lập tức nhìn thấy, ở phía sau Viên Phương, xuất hiện bức tượng một đức Phật.

Pháp tướng tượng Phật uy nghiêm, ngồi xếp bằng, hai tay chắp lại.

Trong đôi mắt, xuất hiện hai tia Phật quang, trực tiếp chiếu vào trên người Diệp Ninh.

"Ôi trời, đạo lý không nói được với ta, thì muốn cưỡng ép độ hóa!"

Diệp Ninh biết, hòa thượng này là bị ép đến gấp rồi, không cần chút mặt mũi nào nữa.

Chương 230: Thế gian không nên chỉ có một vị Phật (2)

Cái gọi là cưỡng ép độ hóa, chính là xóa bỏ thế giới quan vốn có của một người, rồi ghi khắc thế giới quan lấy Phật Môn làm chủ, khiến cho một người trực tiếp biến thành tín đồ của Phật Môn!

Loại thủ đoạn này, Phật Môn cũng rất ít khi sử dụng.

Bởi vì cái giá phải trả rất lớn.

Chỉ riêng chuỗi niệm châu mà Viên Phương ném ra đó, giá trị đã không ít, dùng một kiện Phật bảo như thế, chỉ để độ hóa một người, thật sự là có chút lỗ.

Nhưng hắn ta cảm thấy, Diệp Ninh xứng đáng!

"Đáng ghét, hòa thượng này thật hỗn xược!"

"Mau thả Diệp đại nhân ra, nếu không ta lập tức đốt chùa Bạch Mã của ngươi!"

"Cẩu tặc, ngươi đây là đang tìm chết!"

Người của Viện giám sát gấp đến điên rồi.

Lúc này đã có viện quân hơn ngàn người đến.

Một đám cao thủ tập hợp, cố gắng hết sức công phá bình bát, muốn phá vỡ nó, cứu Diệp Ninh ra ngoài.

Nhưng mà cái bình bát Tử Kim này đúng là một kiện vũ khí nặng, lại lấy phòng ngự làm chủ, muốn lập tức phá vỡ nó, ít nhất phải là tu sĩ Thiên Vấn Cảnh toàn lực bạo phát mới có thể làm được.

Nhưng ở trong kinh thành này, ở đâu ra tu sĩ Thiên Vấn Cảnh?

Cho dù là có, cũng sẽ bị áp chế ở cảnh giới Chân Nhân.

Như thế, cái bình bát Tử Kim này đúng thật là không thể nào phá giải được.

"Truyền ý chỉ của bệ hạ, Viên Phương nhanh chóng thả Diệp đại nhân ra, nếu không, tương lai Phật Môn ở Đại Chu ta, sẽ bị coi là tà môn ngoại đạo, không còn một chút khả năng truyền giáo nào!"

Ý chỉ ở trong cung cũng được truyền đến rồi.

Cơ Minh Nguyệt tức chết rồi.

Nàng tìm Viên Phương, vốn dĩ hi vọng hắn ta bảo vệ sự an toàn của Diệp Ninh.

Nhưng tên hòa thượng này lại điên cuồng mất tính, cô ý muốn cưỡng ép độ hóa Diệp Ninh.

Lúc trước bọn họ căn bản không hề hiểu Phật Môn, không biết bọn họ còn có loại thủ đoạn này, chỉ một chút sơ suất, thế mà để cho Viên Phương thành công rồi!

Những đệ tử chùa Bạch Mã ở bên ngoài bình bát Tử Kim, toàn bộ đều bị khống chế, bắt giữ làm con tin.

Nhưng mà đối mặt với áp lực của các nơi, Viên Phương lại vẫn như trước bất động.

"Chùa Bạch Mã không còn, còn có thể xây dựng lại!"

"Đệ tử không còn, còn có thể chiêu mộ lại!"

"Thiên Tử không cho phép truyền giáo, càng là không có vấn đề gì, không còn Diệp Ninh, mối họa diệt quốc ở ngay trước mắt, ý chỉ của Thiên Tử, người đời ai sẽ còn coi trọng nó?"

Viên Phương cười lớn.

Vẫn là câu nói đó, trong mắt của hắn ta chỉ có Diệp Ninh.

Độ hóa Diệp Ninh!

Đã trở thành một chấp niệm ở trong lòng của hắn ta.

Trước khi loại chấp niệm này hoàn toàn biến mất, hắn ta sẽ vẫn luôn điên cuồng!

Đây chính là cố chấp của người truyền giáo một lòng chỉ muốn Phật Môn phát dương quang đại, vì truyền giáo, vì Phật Môn, hắn ta cái gì cũng có thể làm ra được!

Hai tay hắn ta chắp lại, Phật lực trong cơ thể truyền vào trong niệm châu.

Chính vào lúc nó dung nhập vào, đột nhiên tượng Phật ở sau lưng hắn ta phóng lớn gấp mấy lần, Phật quang từ hai con mắt phát ra, càng ngày càng nồng hậu.

Trong đất trời, một hồi tiếng Phạn vang vọng.

Những âm thành này, đang niệm kinh điển của Phật Môn.

Giống như là ma âm đi vào trong đầu, lặp đi lặp lại vang vọng ở bên tai Diệp Ninh, ý đồ muốn đồ muốn len lỏi vào trong đầu hắn, hoàn toàn tẩy não hắn.

“Đáng chết.”

Diệp Ninh tức giận.

Từ lúc hắn đến thế giới này, còn chưa bao giờ chịu thiệt.

Đương nhiên, tìm đường chết thất bại không tính.

Con lừa đáng chết này, là người đầu tiên.

Nếu như đã hạn chế tự do của hắn, muốn cưỡng ép độ hóa hắn, nghe những ma âm truyền vào não này, hắn chỉ có một suy nghĩ.

Báo thù!

Nhất định phải báo thù!

Đừng cho ta cơ hội, nếu như ngươi cho ta cơ hội, ngươi xem ta bẫy ngươi như thế nào!

Nhưng đây là những chuyện sau này.

Nguy cơ trước mắt đang dần dần đến gần, Diệp Ninh nghiến răng nghiến lợi, cũng không biết bản thân nên làm cái gì.

Đúng vào lúc này, một âm thanh bất ngờ truyền vào trong bình bát Tử Kim, truyền vào trong đầu hắn.

“Chính khí cuồn cuộn!”

Âm thanh này nghe rất quen thuộc, là giọng nói của Bùi Ngữ Hàm.

Nhưng Diệp Ninh đã không thể nào tiếp tục nghĩ nữa.

Hắn nhận được nhắc nhở, lập tức phóng ra chính khí cuồn cuộn ở trong cơ thể.

Bản thân Diệp Ninh cũng không biết mình có bao nhiêu chính khí cuồn cuộn.

Đây là lần đầu tiên, hắn không hề giữ lại chút nào mà dùng đến chính khí cuồn cuộn.

Trong cơ thể Diệp Ninh tuôn ra ánh sáng trắng, ánh sáng trắng chói nắt, một đạo tia sáng xông lên bầu trời.

Tiếp đó là tiếng đọc sách tràn ngập đất trời vang lên.

“Tử nói: “Ứng dụng của lễ là lấy hài hòa, hòa hợp làm quý. Phương pháp trị quốc của các bậc quân chủ thời cổ đại, điều đáng trân quý chính là chỗ này; nhưng bất luận việc to việc nhỏ, chỉ theo biện pháp hài hòa mà làm, có lúc sẽ không thông.”

Đây là “Luận ngữ”.

“Quan quan thư cưu, tại hà chi câu. Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu.”

Đây là “Thi kinh”.

Chương 231: Thế gian không nên chỉ có một vị Phật (2)

“Sự vận chuyển của trời đất không lúc nào nghỉ, người quân tử cũng theo trời mà không ngừng lớn mạnh; Khôn mang trọng trách của đất, người quân tử nhờ đức đầy mà bao dung được vạn vật.”

Đây là “Dịch kinh”.

“Tri thức biết được do tiếp xúc với sự vật, sau khi tiếp xúc với sự vật thì tri thức mới đến”

…

Đây là “Lễ ký”.

Những âm thanh đọc sách này, không ngừng vang lên, phảng phất như là những nhà thành hiền đã biến mất trong dòng sông dài của thời gian thức tỉnh rồi, đang đích thân đọc sách vậy.

Chính khí cuồn cuộn trong đất trời, văn khí, tất cả đều hội tụ.

Khiến cho Diệp Ninh không còn cô đơn.

Sau lưng hắn, xuất hiện một đạo thân ảnh.

Những bóng người này hoặc là đang cầm sách, hoặc là cầm thước, hoặc là cầm bút lông, hào hoa phong nhã, khí chất thư sinh, lộ ra thiên cổ phong lưu, phong thái vạn cổ.

Đây, chính là diễn hóa của Nho đạo!

Phật quang màu vàng kim va chạm với ánh sáng trắng thuần khiết của Nho đạo, bắt đầu xung đột như nước với lửa.

Âm thanh niệm tụng kinh văn, liên tục không ngừng, không phân cao thấp.

“Chuyện này sao có thể?”

Sắc mặt Viên Phương đại biến.

Lúc này, tính chất đã thay đổi rồi.

Chính khí cuồn cuộn ở trong người Diệp Ninh quá nhiều rồi, nhiều đến mức vượt qua tưởng tượng của hắn ta, số lượng dẫn đến thay đổi chất lượng, thế mà lại diễn hóa ra Nho đạo.

Chuyện này thế mà lại biến thành trận đấu giữa Nho Phật!

Hai cỗ sức mạnh mạnh mẽ như nhau, giằng co không ngừng, khiến cho Viên Phương cảm nhận được áp lực cực lớn.

“Sao hắn có thể có chính khí cuồn cuộn mạnh mẽ như thế?”

Viên Phương khó có thể tin được, phát ra một tiếng kêu gào.

Không chỉ riêng hắn, tất cả người đọc sách có mặt đều ngây ngốc rồi.

Chính khí cuồn cuộn này là thật sao?

Đúng thật là vô cùng vô tận, nhìn khắp lịch sử, có người nào mà trên người có chính khí cuồn cuộn mạnh mẽ như thế sao?

Câu hỏi này đúng thật là không có đáp án.

Nhưng trận chiến giữa Nho Phật, rất nhanh đã có kết quả.

Nơi này, dù sao cũng là kinh thành, Nho đạo đã sớm bén rễ từ lâu.

Phật đạo bắt nguồn từ vùng đất xa lạ, căn bản chưa được công nhận.

Một bên có sức mạnh bản địa củng cố, một bên là người bên ngoài đến, bên nào có ưu thế hơn, đương nhiên không cần nói nhiều.

Cũng chỉ có mấy chục giây, đã nhìn thấy hư ảnh thánh hiền ở phía sau Diệp Ninh toàn bộ tiêu tán.

Đồng thời, ánh sáng trắng lấn át ánh sáng màu vàng kim.

Hư ảnh của một tôn đại Phật kia, bất ngờ vỡ nát!

Viên Phương phun ra một ngụm máu, thân thể giống như một viếng vải rách bay ra ngoài.

Đây là khi giao thủ bị phản phệ.

Khí tức của hắn ta hỗn loạn, ngược lại bản thân bị trọng thương.

Bình bát Tử Kim bay đến, rơi vào trong lòng hắn.

"Đại nhân!"

Người của Viện giám sát điên cuồng vui mừng, lập tức chạy lên, vòng quanh bảo vệ Diệp Ninh.

Mọi người đều nhìn về phía Viên Phương với ánh mắt thù địch.

Nhưng Diệp Ninh lại đẩy bọn họ ra, hắn từ bên trong đám người đi ra, nhìn Viên Phương đang nằm trên vũng máu.

"Diệp đại nhân không chỉ có Phật tính, còn là hạt giống trời sinh để đọc sách, đáng tiếc, đáng tiếc, vẫn là khó thành công… Ai, ngươi thật sự nên gia nhập Phật Môn."

Viên Phương ho một tiếng, trong mắt hắn tràn ngập sự tiếc nuối.

Không độ hóa được Diệp Ninh, khiến cho hắn ta rất hụt hẫng.

Phật Môn đã bỏ lỡ mất nhân tài mà.

"Dưa ép thì không ngọt, Phật Môn nên quang minh chính đại, dùng loại thủ đoạn dơ bẩn này, sẽ chỉ càng khiến cho người khác thấy ác cảm, đại sư quá không lý trí rồi."

Diệp Ninh biết Viên Phương đã không còn uy hiếp nữa, lại đi về phía trước hai bước, hỏi: "Ta có một câu hỏi, muốn hỏi đại sư."

Viên Phương cười khổ, gật đầu đồng ý.

Lúc này hắn ta đã đắm chìm trong nỗi thất vọng cực lớn.

"Vừa rồi diễn hóa ra là vị Phật nào?"

Diệp Ninh hỏi.

"Là Phật Tổ."

Viên Phương trả lời.

“Phật Tổ nào?”

Diệp Ninh lại hỏi.

“Cái gì mà Phật Tổ nào? Đương nhiên Phật Tổ chỉ có một người, Phật Môn do Phật Tổ sáng lập ra, chúng ta đều là môn hạ của Phật Tổ.”

Viên Phương cảm thấy Diệp Ninh rất kỳ quái, câu hỏi này không hề có nguyên do gì.

Nhưng dường như Diệp Ninh lại nắm bắt được trọng điểm.

Trong đầu hắn lóe qua một tia sáng.

“Thế mà Phật Môn của thế giới này chỉ có một tôn Phật Tổ, điều này không đúng…”

Diệp Ninh cười thần bí.

Hắn nghĩ đến một phương thức báo thù Viên Phương, báo thù Phật môn.

Ở trong mắt của Diệp Ninh, hành động uy hiếp của con lừa hói Viên Phương này đã nhiều hơn tiên môn rất nhiều rồi.

Tiên môn làm nhiều việc ác, không cần nói nhiều, Phật Môn vừa mới đến, còn chưa có bất kỳ tích lũy gì.

Tiên môn đòi chém đòi giết Diệp Ninh, hận không thể khiến cho Diệp Ninh biến thành tro.

Nhưng Phật Môn thì sao, lại hoàn toàn không muốn làm Diệp Ninh bị thương, ngược lại muốn bảo vệ sự an toàn của Diệp Ninh.

Đối với phần lớn số người trong thiên hạ mà nói, dường như Phật Môn được xem là tốt, dù sao bộ mặt của tiên môn thật sự là quá đáng ghét rồi.

Chương 232: Ngươi tu hành chỉ là Phật Pháp tiểu thừa (giáo lý đạo Phật)

Nhưng Diệp Ninh thì khác.

Hắn đối kháng tiên môn, cùng lắm chính là chết.

Nếu như Diệp Ninh thật sự bị tiên môn giết rồi, vậy thì đến lúc đó tiên môn sẽ biết cái gì mới gọi là người ác chân chính.

Nhưng Phật Môn lại hết một lòng muốn bảo vệ Diệp Ninh, còn bảo hắn quy y, làm hòa thượng, đây thật sự là quá ác độc rồi, ngươi không giết ta, muốn bảo vệ thì thôi đi, còn muốn ta làm hòa thượng, để một cái đầu trọc, ăn chay niệm phật, bỏ rượu bỏ sắc.

Dựa vào cái gì?

Đây không phải là muốn ta ngồi nhà lao sao?

Vì thế Diệp Ninh nhất định phải cho Viên Phương, cho Phật Môn một bài học thật sâu.

Chỉ có điều trước mắt ngoại trừ hắn có suy nghĩ này ra, người khác hoàn toàn không nghĩ về phương diện này, dù sao chuyện này nghe ra thì có vẻ hoang đường, Phật Môn ở nước Hỏa La xa xôi, Diệp Ninh ngươi cho dù thật sự có bản lĩnh, thì có thể làm cái gì để ảnh hưởng đến Phật Môn đây?

Nhưng Diệp Ninh đã âm thầm nắm bắt được điểm đột phá, hắn tiếp tục hỏi.

“Đại sư có tiện tiết lộ cho ta một chút tình hình nội bộ của Phật Môn không?”

Viên Phương gật đầu, nói.

“Thí chủ hỏi đi.”

Nội tâm của hắn ta có chút tò mò. Diệp Ninh đã đánh toàn thắng rồi, kế hoạch của hắn cũng đã hoàn toàn thất bại. Theo lý mà nói, lúc này Diệp Ninh nên kiêu ngạo từ trên cao nhìn xuống mới đúng.

Mà hắn ta giống như chó nhà có tang, bị người Đại Chu tức giận đuổi ra ngoài.

Nhưng kết quả thì sao?

Vốn dĩ bầu không khí căng thẳng gươm súng sẵn sàng ngược lại hòa bình một cách kỳ lạ, Diệp Ninh cũng hoàn toàn không có ý tính nợ với hắn, mà thay vào đó hỏi về tình hình của Phật Môn.

Lẽ nào hắn có hứng thú với Phật Môn rồi?

Nhưng chuyện này sao có thể?

Dương nhiên hắn ta sẽ không ngờ được, Diệp Ninh muốn dùng một cách khác để trả thù hắn ta.

“Ta muốn hỏi về cảnh giới của Phật Môn.”

Diệp Ninh hỏi.

“Phật Môn không gọi là cảnh giới, mà gọi là quả vị, đọc Phật Pháp, hành lễ Phật, là có thể nhập đạo, sau đó tu hành, nếu như có thể viên mãn, sẽ có được quả vị, như La Hán, Bồ Tát, Phật Đà,…”

Đây không phải là chuyện bí mật gì, chỉ có điều bình thường người Đại Chu đều không có hứng thú tìm hiểu, bây giờ Diệp Ninh hỏi, Viên Phương nói hết tất cả: “Có được quả vị, lại có phân biệt phẩm cấp, phẩm cấp càng cao, đương nhiên Phật lực càng mạnh.”

Viên Phương giải thích một hồi.

Phật Môn so với hệ thống tu hành xuất hiện ở Đại Chu, hoàn toàn là một thứ mới tinh.

Mà tư tưởng bảo thủ lan rộng khắp Đại Chu, mọi người đối với thứ mới, theo bản năng đều là có chút kháng cự.

Đây chính là một trong những nguyên nhân khiến cho Viên Phương truyền giáo khó khăn.

Bây giờ Diệp Ninh hỏi, hiện trường lại có nhiều người như thế, Viên Phương có thể nói là cầu mà không được, hắn ta hi vọng thông qua lời giải thích của bản thân, để cho mọi người sinh ra hứng thú đối với Phật Môn.

Nhưng rõ ràng là hắn ta thất vọng rồi.

Diệp Ninh đúng là sinh ra hứng thú, nhưng lại không phải là loại mà hắn ta mong đợi, Diệp Ninh hỏi.

“Vừa rồi ngươi nói đến quả vị, phẩm cấp nhiều như thế, vậy thì Phật Tổ thì sao? Vừa rồi vị Phật Đà mà ngươi nhắc đến, có phải là Phật Tổ không?”

Viên Phương trả lời.

“Đúng thế, Phật Đà chính là Phật Tổ, quả vị của Phật Tổ là chí cao vô thượng, độc nhất vô nhị, đứng ở trên cao Phật Quốc, từ trên cao nhìn xuống thế gian, đại từ đại bi, Phật lực vô biên.”

Diệp Ninh lại hỏi.

“Vậy thì Bồ Tát, La Hán, cùng với Phật tu bình thường, không thể nào biến thành Phật Tổ sao?”

Viên Phương chau mày, nói.

“Đây là điều đương nhiên, Phật Tổ chí cao vô thượng, đó là quả vị cao nhất của Phật Môn, tất cả của Phật Môn, đều là do Phật Tổ tạo ra, tất cả quả vị đều phải ở dưới Phật Tổ!”

Diệp Ninh không hỏi nữa.

Hắn chớp chớp đôi mắt.

Phật Môn của thế giới này, đúng thật là khác với kiếp trước.

Thế mà Phật Môn lại chỉ có một tôn Phật Tổ, ngoại trừ Phật Tổ, thì không có Phật nào khác nữa, bất luận nỗ lực như thế nào, cũng không thể trở thành Phật….

A cái này. Đây cũng là Phật Môn?

Diệp Ninh cũng không biết đây là đi lệch rồi, hay là chuyện gì, dù sao chuyện của Phật Môn không liên quan đến hắn, hắn cũng không thể nào lên kế hoạch gì cho Phật Môn.

Nhưng hắn lại là tìm thấy lỗ hổng chết người.

“Ta muốn loại bỏ toàn bộ những lỗ hổng trong não trong đầu những Phật tu này, để bớt sau này bọn họ ghê tởm ta!”

Diệp Ninh đã cảm giác được sự uy hiếp của Phật Môn đối với hắn rồi.

Hắn cũng từng nghĩ, có lẽ bây giờ nhân cơ hội giết Viên Phương, có phải là có thể loại bỏ uy hiếp không.

Nhưng hắn quá ngây thơ rồi.

Viên Phương không phải là người bình thường, hắn là cao tăng của chùa Lôi âm nước Hỏa La, sau lưng hắn, có một giáo phái hùng mạnh, hắn có đồng môn, cũng có sư tôn.

Chương 233: Ngươi tu hành chỉ là Phật Pháp tiểu thừa (giáo lý đạo Phật) (2)

Hơn nữa nếu như không ngoài dự liệu, hắn nhất định giữ liên lạc với Phật Môn.

Danh tiếng của Diệp Ninh, nói không chừng đã truyền đến nước Hỏa La rồi.

Giết Viên Phương có tác dụng không?

Những hòa thượng này đều là một cái đức tính, vì để truyền giáo người cũng điên rồi, đến lúc đó nhất định sẽ là cưỡng ép độ hóa Diệp Ninh.

Có thể chống đỡ được một lần, nhưng chống đỡ được mười lần, trăm lần không?

Chỉ có ngàn ngày làm tặc, mà không có đạo lý ngàn ngày thả tặc.

Vì thế Diệp Ninh nhất định phải giải quyết vấn đề từ căn bản, ngăn chặn tai họa ngầm.

"Đại sư truyền giáo không thuận lợi đúng không?"

Diệp Ninh lại hỏi lần nữa.

Nhưng lần hỏi này, đầu câu chuyện thay đổi, rẽ sang một hướng khác.

Không chỉ khiến cho Viên Phương choáng váng, càng khiến cho người của Viện giám sát cũng cảm thấy bối rối.

"Đúng là không thuận lợi, nếu không sẽ không bám lấy thí chủ."

Viên Phương sau khi sững sờ, thì cười khổ nói.

Hắn truyền giáo ở Đại Chu nhiều năm, đã chịu hết mọi nỗi khổ.

Cho dù là làm Hộ Quốc Pháp Sư, xây dựng chùa Bạch Mã, nhưng vẫn như trước không nhìn thấy được hi vọng.

Bởi vì hắn có được một chút tín đồ này, vẫn là quá ít rồi, hơn nữa đều là tín đồ nông cạn, không hề chân chính kiên định không đổi.

Vừa rồi khi Diệp Ninh bị hắn ta khống chế, những tín đồ này trong lúc tức giận, lập tức vứt bỏ tín ngưỡng.

Đây chính là bằng chứng.

Khi nói đến chuyện này, Viên Phương có thể nói là một bụng cay đắng.

“Đại sư có biết, vì sao Phật Môn ở Đại Chu truyền giáo khó khăn, không có thành tựu gì không?”

Diệp Ninh nhẹ nhàng nói

“Không biết…”

“Lẽ nào thí chủ biết?”

Trong đôi mắt Viên Phương lộ ra thần sắc khó có thể tin được.

Lẽ nào Diệp Ninh muốn giải thích cho hắn ta?

Nhưng chuyện này sao có thể chứ?

Bây giờ hắn ta đã đắc tội chết với Diệp Ninh rồi, tính cách của Diệp Ninh, không giống loại người dùng đức báo oán.

“Ta đúng là biết, đại sư muốn nghe không?”

Diệp Ninh cười nói.

Quả nhiên, ra tay từ góc độ này, Viên Phương căn bản không thể nào từ chối, cứ như thế rơi vào trong bẫy của hắn.

“Đây là chuyện đương nhiên, bần tăng rửa tai xin nghe.”

Viên Phương gật đầu.

Diệp Ninh là một người thông minh, lại có Phật tính, huệ căn, từ chỗ của hắn, nói không chừng có thể có được chút thu hoạch.

“Theo cách nhìn của ta, có ba nguyên nhân.”

Diệp Ninh đưa ra một ngón tay, nói.

“Đầu tiên thứ nhất, tuy Đại Chu xuống dốc, nhưng vùng đất Cửu Châu, đó là vùng đất được thần ban tặng, vật hóa thiên bảo, năng lực sản xuất phong phú, tinh hoa trong thiên hạ, Cửu Châu độc chiếm một vùng.”

“Vì thế, người Chu khi nhìn thấy người ở bên ngoài đến, từ trong xương cốt chính là sự kiêu ngạo.”

“Đại sư từ nước Hỏa La đến, lại muốn truyền bá Phật đạo mà chưa người nào từng nghe, đương nhiên người Chu sẽ không có hứng thú, đây là một trong những nguyên nhân.”

Trán Viên Phương hơi chau lại.

Đúng là như thế, hắn ta đã sớm cảm nhận được loại tâm lý này của người Đại Chu.

Tuy cuộc sống của bản thân cũng không tốt lắm, nhưng mà đối mặt với người ở bên ngoài đến, vẫn là có một loại kiêu ngạo đến từ thượng quốc thiên triều.

Thật ra điều này rất đáng sợ, một dân tộc cao ngạo từ trong xương cốt, xuống dốc chỉ là nhất thời, sớm muộn gì cũng sẽ quật khởi.

Có điều, lập luận này không có gì đáng ngạc nhiên, đây là chuyện thường tình.

Diệp Ninh tiếp tục nói.

“Thứ hai, Phật Môn thoát ly khỏi thực tế!”

“Vừa rồi ta hỏi đại sư, Phật Môn dựa vào cái gì nói có thể giải cứu được khổ nạn của chúng sinh? Phật Môn thật sự hiểu biết chúng sinh sao? Ngươi nói với ta, Phật môn chỉ cần đứng quan sát, là có thể hiểu được nỗi khổ của người đời.”

“Đối với chuyện này, ta đã từng phản bác rồi, chỉ đứng ngoài nhìn, là tuyệt đối không thể nào hiểu được nỗi khổ của người đời, tử không phải là cá, làm sao biết được nỗi khổ của cá?”

“Phật Môn cố chấp thân phận, dựa vào phán đoán, dựa vào tưởng tượng, dựa vào từ bi ở trên miệng, nếu như có thể có được sự công nhận, vậy thì kỳ quái rồi.”

“Cần phải biết, trên giấy chỉ là nông cạn, chuyện gì bản thân cũng phải tự mình thực hiện!”

Khi Diệp Ninh nói, văn khí tự nhiên sôi trào.

Thể hiện ra từng chữ hắn nói rất rõ ràng, có đạo lý.

Viên Phương nghe xong, sắc mặt dần dần nghiêm nghị.

“Bần tăng nhận dạy dỗ.”

Đối với chuyện này, hắn ta cũng công nhận.

Đầu tiên Diệp Ninh nói cho hắn ta không còn lời nào, bây giờ sau khi nói rõ, càng khiến cho hắn ta thán phục. Phật Môn không nên rời xa thực tế, mà nên dung nhập vào trong con người, cảm nhận cực khổ, thì mới có thể hiểu được.

Hắn ta đã quyết định, tất cả những đền chùa mà bản thân xây dựng, không thể nào rời xa thế gian nữa.

Tăng chúng bình thường, cũng phải học được sản xuất, cảm nhận được cái khổ của thế gian.

“Thứ ba, Phật Môn giả dối, lòng dạ hẹp hòi!”

Diệp Ninh nói ra câu kinh người.

“Cái gì?”

Trong lòng Viên Phương tức giận, đây đúng thật là sỉ nhục Phật Môn?

“Thí chủ xin cẩn thận lời nói!”

Chương 234: Ngươi tu hành chỉ là Phật Pháp tiểu thừa (giáo lý đạo Phật) (3)

Hắn có thể chấp nhận Diệp Ninh mắng hắn ta, nhưng không thể chấp nhận Diệp Ninh sỉ nhục giáo phái của hắn ta.

Vốn dĩ còn có một chút tôn kính đối với Diệp Ninh, khi câu nói đó được nói ra, đương nhiên không còn một chút nào nữa.

“Đại sư tức giận rồi.”

Diệp Ninh không hề có chút nào quan tâm phản ứng của hắn ta, cười lạnh một tiếng, nói: “Nhưng lẽ nào ta nói sai sao? Bề ngoài đại sư muốn mời ta đến tham gia pháp hội, lý do đường đường chính chính như thế, nhưng trên thực tế thì sao? Lại chỉ muốn vọng tưởng độ hóa ta gia nhập Phật Môn, đây là sự giả dối của đại sư!”

“Vốn dĩ ta cho rằng, chỉ là đại sư giả dối mà thôi, nhưng vừa rồi sau khi hỏi tình hình của Phạt Môn, ta mới biết được, hóa

ra toàn bộ Phật Môn đều rất giả dối, lòng dạ hẹp hòi!”

“Cái Phật Môn gọi là Phật Pháp vô biên, gọi là giải cứu thương sinh, ta hoàn toàn không hề cảm nhận được, nhưng ta cảm nhận được, là tư lợi ích kỷ.”

Viên Phương nghiến răng nhiến lợi nói.

“Lời này của thí chủ, có chút lệch rồi?”

Lời nói này, sao có thể khiến cho hắn ta công nhận?

Hắn quá để ý đến Phật Môn, vì thế không cho phép một người nào nói Phật Môn không tốt.

Huống hồ Diệp Ninh còn nói không có chút nào khách khí, mở miệng ra đã là giả dối, lòng dạ hẹp hòi.

“Đại sư không phục?”

Diệp Ninh cười lạnh.

“Vậy thì ta hỏi ngươi, Phật Môn không nhập thế, lại dựa vào cái gì nói phổ độ chúng sinh, đây không phải là gào khẩu hiệu, vậy thì là cái gì?”

“Phật Môn vốn dĩ chính là ích kỷ tư lợi, chỉ quan tâm đến tu hành bản thân, làm gì nghĩ đến muốn giúp đỡ người thiên hạ?”

“Đây chỉ là giả dối mà thôi, nếu chỉ là giả dối, còn chưa chí mạng, chuyện chí mạng thật sự, Phật môn còn rất lòng dạ hẹp hòi!”

Viên Phương không nói được câu nào nữa.

Hắn ta rất tức giận.

Nhưng mà lại không biết nên phản bác như thế nào.

Chỉ có thể không cam tâm nghe Diệp Ninh tiếp tục nói.

“Ngươi biết Phật Môn lòng dạ hẹp hòi ở chỗ nào không? Nếu như người Phật Môn, bất luận tu hành như thế nào, kết quả cuối cùng đều là bị định chết, tổng cộng ba quả vị, nhưng mà chỉ có hai cái có thể lựa chọn!”

“Một là La Hán, hai là Bồ Tát, đầu tiên có được quả vị, sau đó mới định phẩm cấp, chuyện này hợp lý sao?”

“Đại sư ngài nói xem?”

Viên Phương tức giận nói.

“Không hợp lý ở chỗ nào?”

Diệp Ninh nhìn hắn ta chằm chằm, nói ra câu hỏi đi sâu vào linh hồn.

“Vì sao đệ tử Phật Môn, chỉ có thể trở thành Bồ Tát, trở thành La Hán, mà không thể thành Phật!?”

Một câu nói, khiến cho Viên Phương nghẹn họng nhìn trân trối.

Hắn ta phát hiện căn bản không thể nào trả lời được.

Không biết, cũng không nói ra được.

Có một loại sức mạnh, dường như che khuất tầm mắt của hắn, che lấp suy nghĩ của hắn.

Loại sức mạnh này, gọi là sự giam cầm của tư tưởng.

Giam cầm của tư tưởng chính là vô hình, không nhìn thấy được cũng không sờ vào được, nhưng mà sẽ khiến cho người khác bị hạn chế trong một loại tư tưởng hẹp hòi, đồng thời còn coi nó trở thành chân lý.

Hắn ta chưa từng gặp phải loại tình huống này.

Vì thế thậm chí hắn ta nhìn trông có vẻ có chút bi ai.

Hắn ta đáng thương hề hề nhìn Diệp Ninh, trong mắt tràn ngập vẻ tò mò.

Đúng thế, vì sao đệ tử PHật Môn, chỉ có thể trở thành Bồ Tát, trở thành La Hán, mà không thể trở thành Phật chứ?

Trong đầu có một giọng nói vang lên.

Nhưng mà lại có một giọng nói khác nói với hắn ta.

Bởi vì vốn dĩ Phật Tổ chính là chí cao vô thượng, độc nhất vô nhị.

Đệ tử Phật Môn bình thường, sao có thể trở thành Phật chứ?

Vì sao không thể trở thành Phật?

Vì sao lại không thể?

Hai giọng nói trái ngược nhau, giằng xé đấu tranh ở trong đầu của hắn ta, khiến cho tư tưởng từ rất lâu đã thâm căn cố đế ở trong lòng hắn, bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Hắn ta rất đau đớn.

Nhưng đúng vào lúc này, hắn ta nghe thấy giọng nói của Diệp Ninh.

“Đại sư không biết đúng không? Vậy thì để ta nói cho ngươi biết nguyên nhân.”

“Nghe cho rõ đây.”

“Bởi vì Phật Môn tu hành chỉ là Phật Pháp tiểu thừa, mà không phải là Phật Pháp đại thừa.”

\Diệp Ninh không nói thì thôi, vừa mới nói lời này, lập tức dẫn đến một hồi xôn xao.

Trong Đại Chu, tất cả đệ tử Phật Môn đến truyền đạo vào lúc này đều cùng lúc ngẩng đầu, một cảm giác mơ hồ trước nay chưa từng có, tràn ngập trong tâm trí họ.

Mà những đệ tử Phật Môn có mặt ở đây, càng là tức giận.

“Nói vớ vẩn!”

“Ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không?”

“Hỗn xược!”

Đệ tử Phật Môn đều bị Viện giám sát khống chế, vốn dĩ thành thành thật thật, nhưng khi nghe thấy lời nói của Diệp Ninh, lại bất ngờ bùng nổ, điên cuồng vùng vẫy.

Bọn họ đỏ mắt, giống như muốn lao lên liều mạng.

Mà Viên Phương, lại càng là như thế, cho dù hắn ta bị đánh bại, vẫn như trước duy trì phong độ, nhưng mà vào thời khắc này, cả người đều phát điên rồi.

Chương 235: Mời Phật Tổ truyền thụ Phật Pháp đại thừa

Bởi vì câu nói này của Diệp Ninh, đúng là đâm vào lòng người khác!

Cái gì là Phật Pháp đại thừa?

Cái gì là Phật Pháp tiểu thừa?

Đương nhiên hắn ta là không biết, hắn chưa bao giờ có loại khái niệm này, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến việc hắn ta cảm nhận được sự sỉ nhục.

Bởi vì phân chia lớn nhỏ, vốn dĩ đã có ý mỉa mai.

Ta tu Phật Pháp tiểu thừa, không phải nói là không bằng Phật Pháp đại thừa sao?

Nhưng Phật Pháp từ lúc nào lại có phân chia lớn nhỏ rồi?

"Diệp thí chủ, ngươi là muốn không chết không thôi với Phật Môn chúng ta sao!"

Viên Phương là thật sự tức giận đến cực điểm, nếu không tuyệt đối sẽ không thể nào từ trong miệng hắn nghe ra được bốn chữ không chết không thôi này.

Một câu nói của Diệp Ninh, dường như từ trên cơ bản đã phủ định Phật Môn.

Hắn ta là đệ tử Phật Môn, sao có thể nhẫn nhịn được?

"Ta không phải là muốn không chết không thôi với Phật Môn, ta chỉ là nói ngươi tu nhầm pháp mà thôi, lẽ nào Phật Môn bá đạo như thế, vì lời nói mà định tội sao?"

Diệp Ninh hỏi.

"Được, nếu như ngươi nói ta tu hành sai pháp, vậy thì ngươi nói xem, cái gì mới là Phật Pháp đại thừa!"

Trong đôi mắt Viên Phương đầy tơ máu, nghiến răng nghiến lợi nói.

Hắn đến bần tăng cũng không nói nữa, có thể thấy được lúc này hắn tức giận như thế nào.

“Cái gì gọi là Phật Pháp đại thừa?”

Diệp Ninh suy nghĩ một chút, chỉ nói một câu.

“Thiên hạ chúng sinh đều có thể thành Phật!”

Chỉ là một câu nói.

Ý tứ rất đơn giản.

Tùy tiện người nào cũng có thể nghe hiểu.

Nhưng Viên Phương nghe xong, lại giống như là sấm sét ngang trời.

Cả người hắn ta đều ngơ rồi, ngây ra như phỗng, trong hai mắt mất đi màu sắc.

“Thiên hạ chúng sinh, đều có thể thành Phật… Thiên hạ chúng sinh, đều có thể thành Phật… Thiên hạ…”

Câu nói này, giống như vang vọng, trong đầu hắn ta vang vọng lại vô số lần.

Theo bản năng, hắn ta bị câu nói này đưa vào.

Chúng sinh đều có thể thành Phật?

Phật không phải chỉ có một vị thôi sao?

Có đúng không?

Điều này mới là đúng đúng không?

Hắn ta hoàn toàn hỗn loạn rồi.

Diệp Ninh nhìn hắn ta thâm sâu, nói.

“Đại sư, ngươi đi sai đường rồi, Phật không độ Phật, tấm lòng rộng Phật không biết Phật. Nhưng ở bên ngoài tìm Phật, mà không biết rằng Phật ở trong lòng. Cũng không cần dùng Phật lễ Phật, cần dùng tâm niệm Phật. Phật không niệm kinh, không giữ giới, Phật không phạm giới, Phât không có tội, cũng không tạo ra thiện ác. Nếu Phật có lòng rộng rãi, tu là kiên trì đức tính, niệm Phật tụng kinh ăn chay cấm giới cũng không có tác dụng gì. Nếu như kiên tính tức là Phật, không kiên tính là chúng sinh.”

“Cái gì là Phật? Phật ở trong lòng!”

“Không cần phải vào chùa cổ, không cần tụng kinh, thậm chí không cần giữ giới, những thứ đó đều không quan trọng, điều quan trọng chính là, trong lòng có Phật!”

“Đại sư có thể thành Phật, đệ tử của ngươi cũng có thể thành Phật, chúng sinh đều có thể thành Phật, trên trời dưới đất, nên có vô số tôn Phật, đúng như vừa rồi, kiên tính chính là Phật!”

“Đại sư tu hành Phật Pháp, Phật chỉ có một ngời, Phật Pháp chỉ độ bản thân, không độ chúng sinh, đây không phải là Phật Pháp tiểu thừa thì là cái gì?”

Mỗi một chữ, đều nặng như ngàn cân.

Ép cho Viên Phương không thể thở được.

Hắn ta vô thức ôm lấy ngực, nhưng lại nhìn thấy bình bát Tử Kim ở trong tay phát ra Phật quang.

Giống như là những lời mà Diệp Ninh nói, có được sự công nhận của nó vậy.

Hắn ta không muốn thừa nhận, cũng không muốn tin tưởng.

Nhưng tư tưởng của hắn ta không cho phép hắn ta như thế.

Hắn ta không kìm được suy nghĩ theo phương hướng mà Diệp Ninh nói, nếu như người người đều có thể thành Phật, bất luận cao thấp quý tiện, vậy thì Phật Pháp sẽ vẫn còn khó truyền bá như thế sao?

Nếu như đệ tử Phật môn thật sự tình nguyện phổ độ chúng sinh, chúng sinh sẽ ghét bỏ Phật Môn sao?

Còn có, ta cũng có thể thành Phật?

Nếu như ta kiên tâm kiên tính, có một ngày, có khi nào ta cũng có thể thành Phật không?

Quả vị tối cao này, sau khi không còn độc nhất vô nhị, ngược lại càng thêm phát ra ánh sáng rực rỡ hơn.

Hắn ta nghĩ đến cảnh tượng mà Diệp Ninh miêu tả, khi có một ngày, thế gian có vô số tôn Phật, vậy thì Phật Môn không phải là đại hưng rồi sao?

“Phật Pháp tiểu thừa, Phật Pháp tiểu thừa… Ha ha ha, thế mà ta lại tu hành là Phật Pháp tiểu thừa… Kiên tính là Phật, đây mới là Phật Pháp chính xác, chúng sinh đều có thể thành Phật, ta cũng có thể, đây là Phật Pháp đại thừa…”

Viên Phương điên cuồng rồi.

Hắn ta giống như tên điên, không ngừng lẩm bẩm.

Loại tư tưởng hoàn toàn khác biệt này, đã phá vỡ tư tưởng giam cầm của hắn ta, đồng thời dùng tốc độ kinh người công thành chiếm đất ở trong đầu hắn ta, rất nhanh đã thay thế tư tưởng vốn có.

Nhưng mọi chuyện không hề thuận lợi như thế.

Sự va chạm của tư tưởng, là sự va chạm đáng sợ nhất, một cái thâm căn cố đế, một cái tuy vừa mới manh nha, nhưng lại tràn ngập đạo lý, hai loại tư tưởng khác nhau, khiến cho tâm cảnh của hắn vỡ nát, cả người đều đang run rẩy.

Chương 236: Mời Phật Tổ truyền thụ Phật Pháp đại thừa (2)

Ở trên người hắn ta, phát ra một đạo khí đen.

Đạo khí đen này lây nhiễm lên Phật tính của hắn ta.

“Hắn ta tẩu hỏa nhập ma rồi!”

Bùi Ngữ Hàm nói.

Nàng có chút kinh ngạc nhìn Diệp Ninh.

Lúc trước Diệp Ninh không hề có một chút nghiên cứu nào đối với Phật Môn, nhưng chính là sau khi tùy tiện hỏi một hồi, thế mà lại ngộ ra một đạo lý như thế, chỉ dựa vào một cái miệng, đã nói cho tâm cảnh của cao tăng Phật Môn vỡ nát, tẩu hỏa nhập ma…

Cái miệng của người đọc sách, đúng thật là lợi hại.

Giết người không nhìn thấy máu.

“Ta hiểu rồi, hóa ra lúc trước Phật Pháp mà ta tu hành, đều chỉ là sai lầm, thảo nào Phật Môn không thể nào đại hưng, thảo

nào người đời không công nhận ta…”

Viên Phương khoa chân múa tay, nước bọt chảy ra.

Ở đâu còn có một chút phong độ của cao tăng?

Lúc này, trên người hắn ta tràn ngập khí đen, trước mắt nhìn thấy là hoàn toàn bị hủy rồi.

Nhưng đây không phải là bản ý của Diệp Ninh.

Hắn chau chau mày, nói.

“Đại sư ngươi đây là hiểu rồi.”

“Bồ đề đâu phải thọ, minh cảnh có chi đài.”

“Hằng hằng lau phủi sạch, đừng để vướng trần ai!”

“Tất cả giống như là ảo ảnh trong mơ, dạy người đừng có vọng tưởng cố chấp, mới có thể rõ lòng kiên tính, tự chứng minh với cõi Phật.”

Diệp Ninh tùy tiện đọc một bài thơ.

Đây là cao tăng Lục Tổ Huệ Năng của chính Phật Môn làm ra, đương nhiên tràn ngập Phật lực và Phật tính.

Ngâm một vài thơ mà thôi, phía sau linh hoạt khéo léo, thế mà lại thật sự xuất hiện một cây bồ đề bừng bừng sức sống.

Phát ra ánh sáng màu xanh rõ ràng.

Cây bồ đề theo gió mà lên, phát ra âm thanh xào xạc dễ chịu.

Một cỗ sức mạnh ôn hòa, thuần khiết, tiến động theo cây bồ đề, dung nhập vào trong cơ thể Viên Phương.

Không chỉ có Viên Phương, tất cả mọi người có mặt ở đây, đều được tắm trong ánh sáng này.

Nhất thời, phảng phất như trải qua hồng trần, tâm cảnh đều được tăng lên đáng kể.

Mà Viên Phương, càng là trực tiếp đi ra khỏi trạng thái tẩu hỏa nhập ma, trên người hắn mặc một chiếc áo cà sa, hai tay chắp lại, lại lần nữa hồi phục lại khí độ cao tăng vốn có.

Chỉ là ánh mắt của hắn ta nhìn Diệp Ninh, lại khác lúc trước.

Bắt đầu, hắn muốn nhận Diệp Ninh làm đồ đệ.

Sau đó, hắn ta lại cảm thấy Diệp Ninh rất có huệ căn, hắn ta muốn thay sư nhận đồ.

Lúc này, hắn ta cảm thấy, cho dù là sư tôn, cho dù là tất cả mọi người của chùa Lôi m, cũng không dạy nổi Diệp Ninh.

Bởi vì mọi người đều là tu Phật Pháp tiểu thừa, Phật Pháp đại thừa chân chính nằm ở trong tay Diệp Ninh.

Phật Tử!

Viên Phương nhìn Diệp Ninh, trong đầu xuất hiện một suy nghĩ.

Không sai, chính là Phật Tử!

Hắn nhất định là một phần cơ thể của Phật Tổ diễn hóa ra ở nhân gian, mang theo sứ mạnh tuyền bá Phật Pháp chính xác, đi đến thế gian.

Nếu không, người bình thường sao có thể chỉ dựa vào hai lời ba câu, đã ngộ ra Phật Pháp đại thừa chứ?

“Hóa ra Phật Môn ta trăm ngàn năm nay truyền đạo khó khăn, là bởi vì chúng ta tu hành nhầm Phật Pháp, những khó khăn và thất bại đó, đều là bởi vì hôm nay Phật Tử giáng lâm.”

Tuy trên người Diệp Ninh không có bất kỳ Phật quang nào, nhưng Viên Phương cố chấp cho rằng, hắn chính là hóa thân của Phật Tử!

Phật Môn không có người nào có thể dạy được Diệp Ninh.

Diệp Ninh chính là bậc thầy của người tu Phật trong thiên hạ!

“Xin Phật Tử truyền thụ Phật Pháp đại thừa!”

Viên Phương quỳ xuống bái, thành kính và khiêm tốn.

Hắn ta cảm thấy bản thân mang theo sứ mạnh vĩ đại, hóa ra bản thân từ Tây Thổ đến đây, không phải là để truyền đạo, mà là để đợi Phật Tử giáng lâm, từ trong tay Phật Tử, có được chân kinh!

“Truyền thụ Phật Pháp đại thừa?”

Diệp Ninh có chút đau đầu.

Hắn hiểu cái gì mà Phật Pháp đại thừa, chẳng qua chỉ là tập hợp kiến thức phổ thông ở kiếp trước, sau khi qua một chút cải

cách nhỏ, rồi lấy ra để lừa dối người khác.

Có điều hắn chắc chắn Viên Phương sẽ tin.

Đồng thời cũng sẽ coi như có được chí bảo.

Bởi vì đối với loại môn phái như tiên môn mà nói, tư tưởng không hề quan trọng, thứ bọn họ theo đuổi là sức mạnh mà thôi.

Vì để có được sức mạnh, có thể dùng mọi cách.

Nhưng Phật Môn thì khác, đặc biệt là vừa mới thoát ly ra khỏi hình thái ban đầu, Phật Môn mơ tưởng truyền bá Phật Pháp cho người đời.

Bọn họ là một giáo phái, mà tư tưởng là trung tâm của một giáo phái, cũng là thứ cơ bản nhất.

Chưa được thống nhất, tư tưởng rõ ràng, hơn nữa có thể khiến cho người khác tâm phục sao có thể để cho giáo phái đại hưng?

Vì thế, Viên Phương sẽ có loại phản ứng này, đó là bình thường.

Có điều Diệp Ninh đúng là không ngờ được hắn ta đột nhiên bảo Diệp Ninh truyền thụ.

Ta lấy cái gì để truyền thụ cho hắn ta?

Diệp Ninh nghĩ nghĩ, trong đầu còn đúng thật là xuất hiện một bộ kinh văn.

Chương 237: Mời Phật Tổ truyền thụ Phật Pháp đại thừa (3)

“Phật Pháp đại thừa vừa mới xuất hiện, cần có Phật tu, chúng sinh trong thiên hạ cùng đi cảm ngộ, đi tổng kết, ngươi bảo ta truyền thụ, nhưng thật ra ta không truyền thụ được quá nhiều thứ, có thể thành Phật hay không, hoàn toàn dựa vào bản thân, vẫn là câu nói đó, kiên tính là Phật.”

Diệp Ninh nói xong một đoạn, vốn dĩ đều cho rằng hắn không có lời nào để nói nữa, không ngờ được lời nói biến chuyển, lại nói.

“Có điều, ở chỗ ta đúng là có một bộ kinh văn, cuối cùng như thế nào, tự bản thân ngươi cảm ngộ là được.”

“Ngươi nghe cho kỹ đây.”

“Quán tự tại Bồ Tát, thành thâm Bát nhã ba la mật đa thời.”

“Chiếu kiến ngũ uẩn giai không, nhất độ thấy khổ ách.”

“Xá Lợi Tử, sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc, thọ, tưởng, hành, thức diệc phục như thị.”

“Xá Lợi Tử, thị chư pháp không tướng, bất sinh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm.”

Nếu như kiếp trước là người có một chút hiểu biết đối với Phật Môn, đều không khó để nghe ra Diệp Ninh là đang đọc “Tâm kinh”.

“Tâm kinh” được gọi là “Bát nhã tâm kinh”, đó là tâm cảnh cao nhất của Phật giáo đại thừa.

Nói rằng cảm ngộ được quyển kinh này, có thể có được siêu thoát, tự tại, trí tuệ.

Diệp Ninh có thể đọc ra bộ kinh căn này, nguyên nhân lớn nhất vẫn là bộ kinh văn này chỉ có hai trăm sáu mươi chữ.

Kiếp trước trong nhà có trưởng bối lễ Phật, hắn từng lật đọc trong lúc nhàm chán.

Bây giờ tuy nhớ không rõ lắm, nhưng mà dùng văn khí nhớ lại ký ức, đúng là có thể đọc được toàn bộ kinh văn này ra, vì thế đã đọc nó ra.

Diệp Ninh cũng chỉ biết một bộ này, không thể nào lấy ra bộ kinh thứ hai để giao ra nữa.

Nhưng hắn không ngờ được, đúng vào lúc đọc bộ kinh văn này, trong nước Hỏa La ở phía xa, lại xảy ra một thay đổi chấn động đất trời.

Bùm!

Một đạo Phật quang màu vàng kim, từ chùa Lôi âm bắt ra, tràn ngập khắp toàn bộ nước Hỏa La.

Chùa Lôi âm không chỉ là một ngôi chùa nhỏ như bề ngoài.

Nó càng giống như là một không gian độc lập.

Ở trên đỉnh Linh Sơn, bước vào cổng sừng sững, sẽ nhìn thấy vô số ngôi chùa.

Ít nhất cũng có mười vạn Phật tu, vào giờ phút nào trong lòng có cảm ứng, ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời đã được nhuộm vàng bởi Phật quang.

Mà điều này mới chỉ là vừa mới bắt đầu.

Phật quang sáng tỏa sáng rực rỡ, bao phủ toàn bộ bầu trời của nước Hỏa La.

Các ngôi chùa ở trong nước Hỏa La, hoặc lớn hoặc nhỏ, vào giờ phút này đều có phản ứng.

Kim thân Phật Tổ tỏa ra ánh sáng, có tiếng tụng kinh tiếng Phạn vang lên.

La Hán và Bồ Tát hiện ra hư ảnh, trong đôi mắt phát ra ánh sáng kỳ lạ.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chuyện này có liên quan đến Phật Môn ta!”

“Ta cảm nhận được khí vận của Phật Môn đang dao động!”

Một cao tăng chấn động bước ra khỏi cửa chùa, nhìn bầu trời chói sáng.

Phật lực trong cơ thể bọn họ đang trào dâng, giống như là có thứ gì đó đang hiệu triệu bọn họ.

“Phương trượng, vì sao lại xuất hiện loại tình huống này?”

Có sa di (hòa thượng mới xuất gia) hỏi.

“Ta cũng không biết.”

Trong đôi mắt phương trượng lộ ra vẻ mơ hồ.

Hắn ta chỉ có thể lờ mờ cảm nhận được, nguyên nhân tạo thành cảnh tượng này, đáp án có thể nằm ở Phương Đông.

Đúng vào lúc nào, trong chùa Lôi m, đột nhiên có một đài hoa sen bay lên.

“Phật liên ba mươi sáu phẩm!”

Có người kinh hô.

Đây là chí bảo trấn tự của chùa Lôi m, truyền thuyết kể rằng đó là chí bảo tùy thân năm đó của Phật Tổ.

Vẫn luôn nằm trong chùa Lôi m, trấn áp khí vận.

Bây giờ, thế mà lại trong tình huống không có bất kỳ người nào đánh thức, tự mình hồi phục rồi.

Đài sen bay lên trên không trung, một thân ảnh to lớn màu vàng kim, xuất hiện ở trên đài sen.

Thân ảnh này to lớn, thông minh, bao dung, trong chớp mắt tác động đến nỗi lòng của tất cả mọi người.

“Là Phật Tổ!”

“Trời ạ, Phật Tổ hiển linh rồi!”

“Không, không phải là Phật Tổ hiển linh, mà là đài sen ba mươi sáu phẩm có cảm ứng, đã đánh thức Phật lực còn sót lại của Phật Tổ!”

Dường như vô số Phật tu của nước Hỏa La đều điên rồi, bọn họ nhìn cảnh tượng này, trong đôi mắt tràn ngập sự điên cuồng.

Trong lúc còn sống, thế mà lại có thể nhìn thấy Phật Tổ hiển linh, có thể nói là sống không uổng kiếp này.

Những người phàm không biết đã xảy ra chuyện gì, không nhịn được quỳ lạy, lễ Phật.

Bầu không khí tông giáo của nước Hỏa La nồng đậm, mỗi một người phàm đều là tín đồ của Phật Môn.

Hư ảnh của Phật Tổ nhìn về phía đông, đột nhiên trong miệng lẩm bẩm câu nói, một đạo Phật âm to lớn từ trên trời truyền xuống.

“Quán tự tại Bồ Tát, thành thâm Bát nhã ba la mật đa thời.”

Phật Tổ đang niệm chính là Bát Nhã Tâm Kinh mà Diệp Ninh đọc.

Tất cả đệ tử Phật Môn nghe thấy đoạn kinh văn này, đều giống như là bị đánh vào đầu.

Chương 238: Con lừa hói, ngươi có thôi không hả?

Những câu nói này dưới cái nhìn của Diệp Ninh là kinh văn trong mây trong sương mù, nhưng khi các đệ tử của Phật Môn nghe, lại chắc chắn rằng đây là chân kinh chí cao vô thượng.

Thậm chí có người còn khóc ra tiếng, chân kinh giáng thế, nhất thời đã loại bỏ tất cả mơ hồ ở trong lòng bọn họ, khiến cho bọn họ đi vào trạng thái tỉnh ngộ.

"Chân kinh tuyệt vời!"

Trong đôi mắt của phương trượng chùa Lôi âm lộ ra thần sắc kinh hỉ.

Bộ kinh văn này, đúng thật là vô cùng kỳ diệu, cho dù là ông ấy nghe, cũng rất có cảm ngộ, cảnh giới dừng lại đã lâu, lờ mờ có khuynh hướng đột phá.

"Kinh căn này bao hàm đạo lý đất trời, đúng là bộ kinh tối cao của Phật Môn ra!"

"Có được chân kinh, đời này không còn gì hối tiếc!"

"Chuyện ngày hôm nay đúng là chuyện vui thiên cổ của Phật Môn ta!"

Tất cả tăng nhân đều lộ ra thần sức phấn khích.

Bọn họ đã hiểu rõ tình hình rồi.

Là có người đã sáng tác ra bộ kinh văn này, khiến cho chùa Lôi âm có cảm ứng, đến đài sen ba mươi sáu phẩm cũng hồi sinh.

Vậy thì vấn đề đến rồi, rốt cuộc người sáng tác ra bộ kinh văn này là ai?

Không ít cao tăng nhìn về phía phương Đông.

"Lẽ nào là đệ tử truyền đạo mà lúc trước phái ra ngoài?"

"Bọn họ có thể sáng tác ra bộ kinh văn cao thâm như thế này?"

"Nhưng không phải là bọn họ, thì còn có thể là ai?"

Các cao tăng vừa phấn khích, vừa nghi hoặc.

Mà Viên Phương ở trong kinh thành, là người ở gần nhất, thu hoạch được nhiều nhất.

Hắn mở to mắt, tận mắt nhìn thấy, Diệp Ninh đọc Bát Nhã Tâm Kinh, dùng khí lực dời sông lấp biển, xông về phía hắn ta.

Mỗi một chữ, trong đầu hắn ta đều hóa thành một bức tượng Phật màu vàng.

Hoặc là từ bi, hoặc là tức giận, hoặc là lạnh nhạt…

Đằng sau đầu hắn bất ngờ xuất hiện một vòng Phật quang.

Trong đất trời, đột nhiên xuất hiện một cỗ mùi đàn hương.

Mùi đàn hương này, khiến cho người khác vui tươi thanh thản, xoa dịu tất cả cảm xúc, đồng thời đầu óc tỉnh táo, đi vào trạng thái trống rỗng.

Quả vị của Viên Phương được chứng nhận rồi!

Điều này đối với hắn ta mà nói, là một tạo hóa cực lớn!

Lần đầu nghe thấy chấn kinh, thế mà lại liên tục đột phá, tạo nên kim thân La Hán, có được quả vị La Hán.

Có được quả vị, tương đương với hoàn toàn bước vào trong hàng ngũ của cao tăng Phật Môn.

Cho đến bây giờ hắn vẫn là La Hán nhất phẩm.

Nhưng lợi ích mà Bát Nhã Tâm Kinh mang đến cho hắn, vẫn còn chưa tiêu tan, tiếp tục giúp hắn ta, dùng tốc độ mà người khác khó có thể tin được, nhanh chóng tăng lên.

“Viên Phương cảm tạ Phật Tử!”

Vốn dĩ Viên Phương nên hưng phấn, nhưng mà sau khi có được quả vị, tâm cảnh đã khác rồi.

Hắn thể hiện ra rất bình tĩnh, nho nhã.

Chỉ là thần thái trong đôi mắt nhìn Diệp Ninh, lại lộ ra một sự tôn trọng trước nay chưa từng có, giống như là nhìn thấy Phật Tổ vậy.

Loại ánh mắt này, khiến cho Diệp Ninh có một dự cảm không hay.

“Chắc là ta sẽ không tự đào hố cho mình đấy chứ?”

Trong đầu hắn vừa mới xuất hiện suy nghĩ này, đã nhìn thấy Phật quang trên không trung, tất cả ngưng tụ thành một đường, sau đó dung nhập vào trong cơ thể Diệp Ninh.

Cả đời này Diệp Ninh đều chưa từng tu Phật, cũng không dự định là người tu Phật, thế mà sau đầu lại có một vòng Phật quang xuất hiện.

Đương nhiên, đây không phải là quả vị.

Sau khi Phật Quang hội tụ, sinh ra một cỗ sức mạnh kỳ lạ, lan tràn khắp cơ thể Diệp Ninh, tràn ngập xương cốt của hắn. Sau đó dùng phương thức khó có thể tin được, thay đổi xương cốt của hắn!

Khục khục khục!

Xương cốt cả người Diệp Ninh vang lên. Đại khái sau mấy chục giây, mới hoàn toàn dừng lại. Nhưng trên người hắn, lại tỏa ra Phật quang lờ mờ.

“Chuyện gì vậy?”

“Ta cảm thấy chỉ trong chớp mắt đại nhân đã trở nên mạnh mẽ hơn.”

“Đúng thế, khí tức của đại nhân không đúng lắm!”

Người của Viện giám sát nhìn Diệp Ninh, lộ ra thần sắc khó có thể tin được.

Con đường Diệp Ninh đi là Nho đạo.

Thứ Nho đạo chú ý là quân tử cất giấu ở trên người, đợi thời phất lên.

Bình thường mà nói, trên người văn nhân Nho đạo sẽ không có bao nhiêu khí tức mạnh mẽ như thế.

Vì thế mới có cách nói thư sinh yếu ớt, nhìn ở bên ngoài, đúng là rất yếu ớt.

Hơn nữa Nho đạo có khuyết điểm chí mạng, chính là không giỏi cận chiến.

Rất nhiều bút mực của Đại Nho thăng hoa, một câu thơ từ có thể tiêu diệt mười vạn quân địch, nhưng bị người khác đến gần mình, thì có chút không làm gì được.

Bởi vì cơ thể văn nhân đúng là rất yếu ớt, hoàn toàn dựa vào chính khí cuồn cuộn như một nguồn sức mạnh.

Nhưng bây giờ Diệp Ninh lại khác, cảm giác "văn nhược" trên người hắn, hoàn toàn biến mất rồi.

Không phải là hắn chuyển sang tu đạo khác, mà là độ mạnh mẽ của cơ thể hắn đã khác.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Diệp Ninh nắm chặt tay, cảm giác được sức mạnh dồi dào, đầu có chút đau.

Không phải…

Có phải là ta lại làm sai rồi không?

Chương 239: Con lừa hói, ngươi có thôi không hả? (2)

Trong lòng bọn họ tự hỏi.

Đúng vào lúc này, nghe thấy tiếng chúc mừng của Viên Phương.

"Chúc mừng Phật Tử, truyền chân kinh cho Phật Môn ta, đây là công đức lớn, vì thế Phật quang hội tụ, tạo ra cho Phật Tử cơ thể Kim Cang Lưu Ly Tịnh Phạn!"

Diệp Ninh lười nhớ cái tên dài dằng dặc này, hắn hỏi.

"Ngươi nói cho ta biết thể cái gì đó có tác dụng gì đi?"

Viên Phương cười nhẹ một tiếng, nói.

"Nó có thể khiến cho cơ thể Phật Tử mạnh mẽ, dường như không thể phá hủy, binh đao bình thường, sẽ không thể nào làm cơ thể Phật Tử bị thương."

"Thể chất này, ở trong thể chất của Phật Môn ta, xếp hạng đứng đầu, chỉ có hình thành bẩm sinh, Phật Tử bởi vì công đức vô lượng, nên mới có được món quà này."

“Chúc mừng Phật Tử, cái này sẽ bù đắp khuyết điểm của Nho đạo, an toàn tính mạng sẽ được đảm bảo hơn rất nhiều!”

Diệp Ninh: “…”

Ta TM!

Ta muốn tát cho bản thân một cái.

Ta đúng thật là tự mình đào hồ cho mình mà. Chuyện tức nhất đó là, bên tai hắn còn không ngừng truyền đến tiếng chúc mừng.

“Nhược điểm của Nho đạo, chính là cơ thể yếu ớt, chúc mừng đại nhân, chúc mừng đại nhân!”

“Cho dù tiên môn sắp đến, trước khi bọn chúng đến, đại nhân bù đắp được khuyết điểm, xem ra đây là ý trời!”

“Hay là đại nhân thật sự suy nghĩ một chút cùng tu hành Phật Nho!”

Mọi người chúc mừng đương nhiên là thành tâm thật ý.

Bọn họ đều sửng sốt rồi, thật sự là chưa từng gặp được người nào có thiên tư như Diệp Ninh.

Không chỉ có tư chất của thánh nhân, trên người có chính khí cuồn cuộn dào dạt.

Còn là trời sinh có duyên với Phật đạo.

Phật Môn đến từ vùng đất bên ngoài, thế mà còn mạnh mẽ vượt ngoài sức tưởng tượng, trực tiếp tạo ra kim thân cho Diệp Ninh.

Hơn nữa, còn không có đường tắt nào để nói.

Dù sao không phải là ai cũng có thể nghịch thiên như Diệp Ninh, chỉ dựa vào hai lời ba câu, đã lĩnh ngộ được Phật giáo đại thừa.

“Tu đại gia nhà ngươi!”

Diệp Ninh thiếu chút nữa phun ra máu.

Chỉ riêng Nho đạo, đã khiến cho hắn rất đau đầu rồi.

Nhưng chuyện này hắn cũng không có cách nào.

Dù sao khi hắn vừa mới xuyên không đến, bản thân đã bước vào Nho đạo rồi.

Nhưng Phật đạo này, hoàn toàn là tự bản thân hắn đào hố.

Có điều chuyện này cũng không thể trách hắn, có đánh chết hắn cũng không thể nào ngờ được, mấy câu lừa người này của hắn, thế mà lại có thể có uy lực lớn như thế

"Nếu như Phật Tử thật sự cân nhắc tu hành Phật đạo, tương lai nhất định có thể trở thành Phật Tổ!"

Viên Phương kiên định nói.

Bây giờ hắn ta đã hoàn toàn là người tin tưởng vào Phật Pháp đại thừa rồi.

Dựa theo Phật Pháp đại thừa mà nói, người nào cũng có thể trở thành Phật Tổ, vậy thì Diệp Ninh nhất định là người đầu tiên!

Bởi vì trên thế giới này không thể nào có người nghịch thiên thứ hai như thế nữa.

Toàn bộ lịch sử, đã lúc nào xuất hiện người như Diệp Ninh? Nho đạo đứt đoạn? Phía trước không có đường, hắn lại tự bản thân tạo ra một con đường khác. Đối với Phật Đạo không biết cái gì? Chỉ dựa vào hai lời ba câu, lập tức lĩnh ngộ ra được Phật giáo đại thừa, đồng thời sáng tạo ra kinh văn tối cao.

Đây không phải là đứa con được trời lựa chọn thì là cái gì?

Viên Phương nhìn Diệp Ninh, giống như là nhìn thấy Phật Tổ.

"Ta nói lại một lần nữa, ta không thể nào gia nhập Phật Môn, còn có… Đừng có gọi ta là Phật Tử."

Diệp Ninh tức đến không thở được.

Chính khí cuồn cuộn của bản thân đã khiến hắn rất khó chịu rồi.

Kết quả đột nhiên lại có thêm thể chất mạnh mẽ, vậy sau này còn chết như thế nào?

Đây không phải là tăng thêm độ khó cho tiên môn sao?

"Xin nghe theo lời chỉ dạy của Phật Tử."

Viên Phương cung kính nói.

Diệp Ninh: …

Hắn rất muốn đánh con lừa đầu trọc ở trước mắt.

Dường như Thái Hướng Cao nhìn ra Diệp Ninh không vui, tuy hắn ta không biết vì sao Diệp Ninh không vui, nhưng mà không hề ngăn cản việc hắn ra đứng ra hóa giải, hắn ta nhìn Viên Phương, nói.

“Hòa thượng, không cần biết hiện tại như thế nào, ngày hôm nay ngươi muốn cưỡng ép độ hóa đại nhân, dù sao cũng đã vi phạm Pháp luật Đại chu, hôm nay phạm pháp rồi, thì không thể nào không phạt.”

Viên Phương ôn hòa vượt ngoài dự liệu của mọi người, dường như lúc này hắn ta cái gì cũng được, gật gật đầu, nói.

“Lời của đại nhân nói không sai, bần tăng tình nguyện chịu phạt.”

“Chùa Bạch Mã ở ngoài kinh thành, bần tăng không cần nữa, để cho Viện giám sát xử lý đi, cho dù là phá bỏ, bần tăng cũng không có lời nào để nói.”

“Tất cả đều nghe theo lời của đại nhân.”

Thái Hướng Cao có chút chấn kinh.

“Chùa Bạch Mã là tâm huyết nhiều năm của ngươi, lẽ nào ngươi không dự định truyền giáo nữa sao?”

Viên Phương lắc lắc đầu, nói.

“Bần tăng đã làm sai chuyện, nên phải trả giá.”

“Bạch Mã.”

“Phá bỏ đi, tăng chúng cũng có thể giải tán, mười mấy vạn mẫu đất xung quanh chùa Bạch Mã, cũng xin đại nhân chia cho bách tính cực khổ đi.”

Chương 240: Hôm nay biết rằng ta là chính ta

“Đây cũng xem như là một chút thành ý mà bần tăng nhận tội, nếu như còn chưa đủ, cũng không sao cả, đợi sau này bần tăng

quay lại, lại đến chỗ đại nhân nhận tội là được.”

Diệp Ninh hỏi.

“Ngươi muốn rời đi sao?”

Viên Phương gật gật đầu, nói.

“Không sai, bần tăng có được chân kinh, lại lĩnh ngộ được Phật Pháp đại thừa, hận không thể trên người mọc thêm cánh, bay về chùa Lôi m, ta phải mang những thứ ngày hôm nay có được về cho các Phật tu!”

Trong đôi mắt hắn ta lóe lên ánh sáng kích động.

Hắn ta cho rằng bản thân gánh vác sứ mệnh to lớn.

Cuối cùng cũng đuổi được hòa thượng này đi rồi.

Chuyện này khiến cho Diệp Ninh cảm thấy dễ thở hơn rất nhiều, hắn cũng không khách khí, trực tiếp phất tay.

“Vậy thì ngươi đi đi.”

Viên Phương gật đầu, sau đó lại vô cùng cảm kích nhìn Diệp Ninh, nói.

“Phật Tử không muốn gia nhập Phật Môn, nhưng ngày hôm nay truyền chân kinh cho Phật Môn, chính là thầy của Phật tu trong thiên hạ… Hậu ân này, bần tăng sẽ không quên, bần tăng dự định triệu tập tất cả đồng môn truyền giáo ở Đại Chu, báo đáp công ơn truyền đạo bộ kinh này!”

Diệp Ninh hít vào một hơi khí lạnh.

“Con lừa trọc, ngươi có thôi không hả?”

Tuy danh tiếng của Phật Môn ở Đại Chu không rộng.

Nhưng Diệp Ninh biết, thực lực của Phật Môn không yếu.

Nếu như bọn họ quyết tâm bảo vệ, vậy thì nói không chừng thật sự có thể bảo vệ được Diệp Ninh.

Nếu như thật sự là như thế, vậy thì quá quá quá quá…

“Độc ác rồi!”

Diệp Ninh chờ mong tiên môn, giống như đất khô hạn mong trời mưa, sao có thể để cho những hòa thượng này quấy rầy? Ta đã đủ thảm rồi.

Ngươi lại còn muốn bẫy ta?

Làm người đàng hoàng đi!

Nhất thời cảm xúc tiêu cực dâng lên, Diệp ninh không nhịn được nữa chửi thề.

Câu chửi thề bất ngờ phát ra này, khiến cho Viên Phương choáng váng.

“Bần tăng muốn bảo vệ Phật Tử, lẽ nào chuyện này sai sao?”

Hắn ta không hiểu vì sao bản thân đã như thế rồi mà vẫn còn bị mắng?

Triệu tập người, bảo vệ Diệp Ninh, là phải gánh vác nguy hiểm như thế nào.

Dù sao đây là địa bàn của tiên môn.

Rồng mạnh không trấn áp được rắn địa phương.

Huống hồ tuy Phật Môn không yếu, nhưng còn xa mới thành được rồng mạnh, so sánh với tiên môn, thực lực của Phật Môn nhất định vẫn còn có chút khoảng cách, lúc trước Cơ Minh Nguyệt bảo Viên Phương bảo vệ Diệp Ninh, hắn ta là rất không muốn, chỉ nghĩ đến việc độ hóa Diệp Ninh tìm chỗ tốt.

Bây giờ “người xấu quay đầu” dự định toàn tâm toàn ý bảo vệ Diệp Ninh, nhưng ngược lại chính chủ không vui rồi.

Đây là đạo lý ở đâu vậy?

Đừng nói là Viên Phương, cho dù là người của Viện giám sát, cũng lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Phật Môn đồng ý làm việc cho mình, đây là chuyện tốt, vì sao đại nhân lại từ chối?

“Ta và Phật Môn không liên quan gì đến nhau, sau có thể để cho Phật Môn giúp đỡ?”

Diệp Ninh tìm một lý do.

“Phật Tử truyền thụ chân kinh, sao có thể nói là không liên quan, ân tình của ngài đối với Phật Môn nặng như núi.”

Viên Phương trả lời.

“Ta là đệ tử Nho đạo, ta có sự kiêu ngạo của mình.”

Diệp Ninh tiếp tục tìm lý do.

“Yên tâm, bần tăng đều nghe theo sự dặn dò của Phật Tử.”

Viên Phương quyết tâm.

“Chuyện của Đại Chu Đại Chu tự mình giải quyết, không cần người ngoài giúp đỡ.”

Diệp Ninh suy nghĩ bản thân đã nói đến đây rồi, ngươi nên cũng nên từ bỏ rồi chứ.

“Tiên môn sao được coi là người Đại Chu? Bọn họ là kẻ địch của Đại Chu, bần tăng tình nguyện cùng nhau chống lại kẻ địch với Phật Tử!”

Viên Phương lắc lắc đầu nói.

“Mẹ nhà ngươi…”

Diệp Ninh khó khăn lắm mới nhịn xuống được kích động mắng người, ngoài cười mà trong không cười nói.

“Tiên môn rất mạnh, nếu như các ngươi cứng rắn gia nhập, rất có khả năng sẽ chết trận, nếu như các ngươi chết rồi, còn có ai truyền thụ Bát Nhã Tâm Kinh của Phật Pháp đại thừa về Tây Thổ?”

Câu nói này đâm trúng vào điểm quan trọng.

Khiến cho Viên Phương rơi vào suy nghĩ.

“Tuy ngươi có được Phật Pháp đại thừa, giác ngộ rồi, nhưng ngươi nghĩ xem, ở nước Hỏa La, còn có vô số Phật tu đang ở trong mơ hồ.”

“Lẽ nào ngươi nhẫn tâm như thế sao?”

“Ngươi gánh vác trách nhiệm lớn chấn hưng Phật Môn, sao có thể vì một người, mà không màng đến đại cục?”

Diệp Ninh thừa thắng xông lên nói.

Cuối cùng Viên Phương thở dài một hơi, nói.

“Cũng được, nghe theo lời của Phật Tử vậy.”

Hắn ta nhắm mắt lại, trong lòng rất cảm động.

Đổi thành người khác, nhất định là coi Phật tu thành trâu ngựa để sai bảo.

Nhưng Diệp Ninh thì sao?

Rõ ràng đã nói đến bước này rồi, nhưng vẫn như trước từ chối phần ý tốt này.

Đây là người cao thượng như thế nào?

Luôn luôn bỏ ra, mà không cầu báo đáp.

Đôi mắt của Viên Phương ướt át.

Hắn ta cảm thấy rất xấu hổ.

Thế mà vừa rồi bản thân muốn cưỡng ép độ hóa Diệp Ninh.

Đây đúng là sai lầm lớn!

Tuy Diệp Ninh không muốn gia nhập Phật Môn, nhưng tất cả những hành vi lời nói mà ngài ấy làm, đều có thể gọi là đại ân đại đức.

Chương 241: Hôm nay biết rằng ta là chính ta (2)

Sợ rằng cũng chỉ có người luôn có phẩm đức cao thượng như thế này, mới có thể lĩnh ngộ được Phật Pháp đại thừa đi.

Quả nhiên là chúng sinh đều có thể thành Phật, tuy Diệp Ninh không gia nhập Phật Môn, nhưng nhất định trong lòng ngài ấy có Phật.

Nếu không, hành vi của Diệp Ninh giải thích như thế nào?

Ngài ấy đứng trước tiền đề bản thân có nguy hiểm, vẫn như trước đốc thúc viên Phương đi truyền bá Phật Pháp.

Linh hồn của ngài ấy nhất định rất cao quý, cao quý đến mức khiến cho Viên Phương tự cảm thấy xấu hổ.

“ n đức của Phật Tử, bần tăng vĩnh viễn không quên, Phật Tử đợi đi, đợi bần tăng đưa Phật Pháp đại thừa trở về Tây Thổ, sau đó, nhất định sẽ trở về bên cạnh Phật Tử, làm hộ pháp ở dưới trướng Phật Tử!”

Hắn ta thành khẩn nói.

“Vậy được, đợi đến lúc đó thì tùy ngươi.”

Diệp Ninh đuổi hắn ta đi.

Tuy lời nói là như thế, nhưng hắn lại cảm thấy, lần này Viên Phương đi, nói không chừng cả đời này sẽ không quay lại nữa.

Thật sự cho rằng lần lấp lửng này của Diệp Ninh, đều là ý tốt?

Đương nhiên không phải.

Hắn đơn thuần là cảm thấy đám hòa thượng này rất phiền, để đề phòng đám lừa hói này không ngừng quấy nhiễu hắn, Diệp Ninh nghĩ đến một phương pháp làm một lần nhàn nhã suốt đời.

Nhìn từ bề ngoài, dường như Diệp Ninh là làm một chuyện tốt.

Nhưng trên thực tế, rõ ràng không phải như thế.

Đạo lý rất đơn giản, tư tưởng là thứ rất khó được công nhận trên thế giới!

Phật Pháp tiểu thừa cũng được, Phật Pháp đại thừa cũng thế, đều chỉ là đổi một cái tên mà thôi, rốt cuộc nội tình ở trong đó là cái gì, Diệp Ninh không hề quan tâm, nhưng Phật tu lại không thể nào không quan tâm, bởi vì đây là thứ cơ bản nhất để chống đỡ hệ thống Phật đạo.

Nghĩ một chút, tất cả mọi người từ nhỏ đã tu hành đều là Phật Pháp tiểu thừa, vẫn luôn coi Phật Pháp tiểu thừa là chân lý.

Đột nhiên có một ngày, Viên Phương từ Đại Chu trở về, mở miệng ra nói bản thân có được Phật Pháp đại thừa, sẽ có kết quả như thế nào?

Tất cả mọi người vui mừng, vô cùng cảm kích!

Đương nhiên là không!

Thứ Viên Phương có được nhất định là sự bài xích mạnh mẽ!

Cũng giống như người ở đây bài xích Phật Pháp vậy.

Thứ đến từ bên ngoài, vốn dĩ sẽ bị tư tưởng bảo thủ bài xích, đây là bản chất của con người.

Không có người nào sẽ cho rằng thứ Viên Phương nói là chân lý, bởi vì bọn họ đã sớm hình thành tư tưởng thâm căn cố đế.

Nói đùa gì vậy, ngươi vừa mở miệng, nói cái gì mà Phật giáo đại thừa, đã phủ định tu hành nửa đời người trước của ta?

Chuyện này sao có thể?

Một vạn người, sẽ có một vạn tư tưởng, Diệp Ninh sống hai đời, từng đọc vô số lịch sử, hắn biết, muốn thống nhất tư tưởng, là một chuyện khó khăn như thế nào, tuyệt đối không phải đơn giản như Viên Phương nhĩ.

Vì thế lần này hắn ta đi, tám phần là không thể nào quay trở lại.

Nhưng Diệp Ninh không hề biết, khi hắn đọc ra Bát Nhã Tâm Kinh, chùa Lôi âm ở nước Hỏa La xa xôi, thế mà lại xuất hiện dị tượng chấn động đất trời!

Hư ảnh Phật Tổ xuất hiện ở nhân gian, miệng đọc Bát Nhã Tâm Kinh, tất cả mọi người đều nghe thấy rồi.

Điều này đã tạo ra cho Viên Phương một mảnh đất màu mỡ để truyền bá Phật giáo đại thừa.

Cho dù là sẽ không thuận lợi như thế, nhưng cũng tuyệt đối không khó khăn như Diệp Ninh nghĩ.

Chuyến đi lần này, còn đúng là không dễ nói.

Đương nhiên, Diệp Ninh không biết.

Vì thế hắn vô cùng tự tin.

Cảm thấy lần này, đám người Viên Phương cả đời này sẽ không thể nào gặp lại nữa.

“Ta đúng thật là thông minh, hai lời ba câu, đã đuổi được đám lừa hói này đi rồi, đợi bọn họ trở về tuyên truyền Phật Pháp đại thừa, nhất định sẽ bị coi là dị giáo, mắng mắng mắng, Phật Tổ phù hộ, mong rằng hắn ta sẽ không quá thảm…”

Diệp Ninh nhìn Viên Phương rời đi, trong lòng âm thầm nghĩ.

Hắn rất đắc ý.

Ngươi ở tầng thứ nhất, mà ta đã ở tầng thứ ba rồi.

Không ngờ được đúng không, ta đã tính kế ngươi chắc chắn rồi. Nhưng đúng vào lúc này, bên tai hắn lại truyền đến âm thanh yêu mị.

“Thú vị, câu nói này của ngươi, đã tạo ra Phật giáo đại thừa, Phật Môn này khó khăn lắm mới phát triển được, nói không chừng bị ngươi phế rồi.”

Bùi Ngữ Hàm cười mà như không cười nói.

Nàng cũng ở tầng thứ ba, liếc mắt đã nhìn ra được nguy hiểm. Diệp Ninh có chút kinh ngạc, nữ nhân này đúng là có chút thông minh.

“Vì sao lại bị phế?”

Thái Hướng Cao không hiểu, hỏi.

“Bởi vì bắt đầu từ ngày hôm nay, Phật môn sẽ có hai trường phái, một là Phật Pháp đại thừa, một là Phật Pháp tiểu thừa, bên nào mới là chính thống, ai mới là chân lý, sợ rằng sẽ có tranh luận rồi!”

Bùi Ngữ Hàm giải thích.

Mọi người hít vào một hơi khí lạnh.

Thế mà đại nhân lại có loại tâm tư này?

Bọn họ nhìn Diệp Ninh, chỉ cảm thấy núi cao không ngừng.

Dùng binh không thấy máu, đã trực tiếp bào thù Phật Môn thật ác, xong chuyện còn khiến cho người ta cảm ơn đại đức.

Chương 242: Hôm nay biết rằng ta là chính ta (2)

Nhưng Diệp Ninh lại không vui mừng như thế, kế hoạch đã thành, nhưng cũng chưa hoàn toàn thành công.

Không phải là vẫn còn cơ thể Kim Cang Lưu Ly Tịnh Phạn xui xẻo kia sao.

Có thể chất đáng chết này, độ khó của việc tìm đường chết lại tăng thêm rồi!

Hắn thở dài một hơi.

“Ta quá khó rồi!”

Viên Phương trở lại chùa Bạch Mã.

Ngồi bên dưới, là đệ tử của hắn.

Trong đó có mấy người, là thu nhận khi ở Đại Chu.

“Vi sư phải trở về nước Hỏa La rồi, bây giờ cho các con sự lựa chọn, nếu như tình nguyện đi theo vi sư, vi sư sẽ dẫn các con theo, nếu như không muốn, các con ở lại kinh thành, tự mình tu hành đi, tương lai đợi vi sư quay lại, rồi sẽ đi tìm các con.”

Viên Phương nói.

“Chúng con đi theo sư phụ!”

“Nước Hỏa La là nơi truyền thừa Phật Pháp, đồ nhi đã sớm muốn đến xem rồi.”

“Con muốn giúp đỡ sư phụ truyền bá Phật Pháp đại thừa.”

Tư tưởng của các đệ tử rất thống nhất.

Địa vị của bọn họ đều đến từ Viên Phương, Viên Phương không ở đây, bọn họ mất đi chỗ dựa, không cẩn thận một chút sẽ gặp nguy hiểm.

Thay vì như thế, còn không bằng đi theo Viên Phương, nói không chừng còn có thể vinh quang trở về.

“Vi sư tôn trọng lựa chọn của các con, nếu như các ngươi muốn cùng đi, vậy thì chuẩn bị một chút, cùng đi với vi sư đi.”

Viên Phương mỉm cười nói.

“Chỉ là đáng tiếc, chùa Bạch Mã chúng ta hoạt động nhiều năm.”

Mọi người thở dài.

“Không đáng tiếc, chỉ một chùa Bạch Mã nho nhỏ, không có ý nghĩa gì cả, chúng ta đã có được chân kinh, giác ngộ được Phật Pháp, lần sau đến đây, sẽ có trăm ngàn chùa Bạch Mã xuất hiện!”

Viên Phương có được quả vị, quả nhiên đã ngộ đạo rồi, hai tay chắp lại, cười nói.

“Mơ mơ hồ hồ hàng trăm năm, ngày hôm nay ta biết rằng ta là chính ta.”

“Các đồ đệ, cùng theo vi sư đi thôi.”

“Đưa Phật Pháp đại thừa truyền khắp Tây Thổ, chính là ngày mà chúng ta trở về!”

Mọi người lập tức ngồi thẳng, chắp tay nói.

“Xin nghe theo lời dạy của phương trượng!”

Một tiếng phương trượng này, cũng xem như là lời từ biệt với chùa Bạch Mã.

Sau ngày hôm nay, sẽ không còn chùa Bạch Mã, cũng không còn phương trượng.

Nhưng đây không phải là kết thúc.

Viên Phương nhìn về phương hướng kinh thành ở phía xa, trong đôi mắt lộ ra thần sắc cảm kích.

“Phật Tử, xin hãy đợi, bần tăng nhất định sẽ trở về, ân tình ngày hôm nay, Phật Môn nhất định sẽ báo đáp!”

Hắn ta dần dần tìm được điểm quan trọng để đại hưng Phật đạo.

Đó chính là Diệp Ninh!

Tuy Diệp Ninh không thừa nhận, nhưng hắn ta chắc chắn, Diệp Ninh nhất định là Phật Tử!

Không phải Phật Tử, sao có thể lĩnh ngộ ra Phật giáo đại thừa, sao có thể thông hiểu Bát Nhã Tâm Kinh chứ?

Phật môn đại hưng, ở chính Diệp Ninh!

Quan niệm này, lần đầu tiên manh nha ở trong lòng Viên Phương, rồi lập tức thâm căn cố đế.

Đại Chu.

Kinh thành.

Ta nhất định sẽ trở về!

Viên Phương rời đi rồi, cuối cùng chùa Bạch Mã trở thành lịch sử.

Lúc này, kinh thành, trong một góc khuất của hoàng cung.

Một thái giám quỳ dưới chân một người.

Hắn ta rất khiêm tốn, chỉ dám nhìn giày của đối phương, mà không dám ngẩng đầu.

“Phật Tử? A a, lẽ nào hắn ta cho rằng bám vào được quan hệ với Phật Môn nhỏ bé từ bên ngoài đến kia, là có thể bảo vệ được tính mạng sao? Đáng cười!”

“Đắc tội với tiên môn, ngươi nhất định là không sống được.”

“Có người đã không chờ đợi được mà muốn lấy mạng của ngươi, ta cũng đến lúc ra tay rồi.”

Người giấu nửa người ở trong bóng tối phát ra tiếng cười âm trầm.

Nếu như bây giờ có người đến góc bí mật này, nhìn thấy thái giám đang quỳ, nhất định sẽ rất kinh ngạc. Bởi vì thái giám này chính là một nhân vật nhỏ.

Tên của hắn ta là Vương Đức Hải, đã ở trong hoàng cung trăm năm rồi, vào thời kỳ tiên đế, chính là đại nội thái giám tổng quản của hoàng cung.

Có thể nói quyền lực cực lớn, đã đạt đến đỉnh cao của một người rồi.

Một triều thiên tử một triều thần, sau khi Cơ Minh Nguyệt đăng cơ, đương nhiên hắn ta không làm được thái giám tổng quản nữa, nhưng cũng là thái giám chưởng ấn, dưới tay khống chế ngự thiện phòng, kính sự phòng cùng với các bộ phận khác.

Tuy không ở trước sân khấu, nhưng ở sau hậu đài, vẫn là có lực ảnh hưởng cực lớn.

Thái giám, cung nữ ở trong cung, gặp hắn ta, đều phải tôn kính gọi một tiếng lão tổ tông.

Mà hắn ta, tuy ở trạng thái nửa về hưu, nhưng vẫn như trước cẩn trọng, bao nhiêu năm nay, chức trách mà hắn ta phụ trách, chưa từng bao giờ xuất hiện sai sót.

Vì thế, Cơ Minh Nguyệt cũng rất hài lòng với hắn ta.

Vương Đức Hải xem như là lão thái giám hai triều, tư lịch cao, tuổi tác lớn, ở trong cung, người có thể khiến cho hắn ta khiêm tốn như thế, không vượt qua năm người.

“Chủ tử có lệnh, xin cứ dặn dò, nô tài làm theo là được.”

Vương Đức Hải cung cung kính kính nói.

Chương 243: Dũng sĩ ăn phân bò và nước tiểu bò

“Hiếm thấy ngươi còn nhận người chủ tử là ta, một triều thiên tử một triều thần, ta đã sớm không còn hơi rồi, trên dưới triều đình và dân gian, có ai còn nhớ đến ta?”

Người thần bí cười lạnh nói, trong giọng nói, bao hàm một cỗ oán khí mạnh mẽ.

“Chủ tử vĩnh viễn vẫn là chủ tử, nô tài sẽ không hề quên, năm đó nô tài có thể thượng vị, hoàn toàn dựa vào sủng ái của chủ tử… Nô bình chủ quý, phần hậu ân này, cả đời không quên, cho dù lúc này chủ tử bảo nô tài đi chết, nô tài cũng tuyệt đối không chau mày.”

Vương Đức Hải nói đến vô cùng chân ý, không có một chút miễn cưỡng nào.

Nhưng mà người thần bí lại không có một chút cảm động nào.

“Hay cho Tiểu Đức Tử nhà ngươi, vẫn là biết nói lời đẹp đẽ như thế, có điều, rốt cuộc ngươi là chân tâm? Hay là quan tâm đến tính mạng một nhà ngươi đây?”

Người thần bí nghiền ngẫm nói.

Vì để Vương Đức Hải cúi đầu tuân mệnh, đương nhiên hắn ta đã sắp xếp tay sau.

Tay sau này chính là người nhà của Vương Đức Hải.

Tuy Vương Đức Hải là một thái giám, nhưng hắn không phải từ nhỏ đã ở trong cung, mà là sinh sống ở dân gian.

Từ nhỏ không học không biết gì, làm hết mọi chuyện xấu, bị người nhà ghét bỏ.

Sau khi sinh ra mâu thuẫn, rời quê ra đi, đi đến kinh thành, sau khi hoạn thì nhập cung.

Theo lý là nói, loại hoạn quan nửa đường xuất gia như hắn, lăn lộn cả một đời, cũng rất khó có được thành tựu gì.

Nhưng hắn nhất định là vận khí tốt.

Đặc biệt là nguyên nhân nửa đường cung hình, hắn vẫn giữ được khí phách của nam tử, điều khó có được nhất chính là vẫn còn râu.

Thêm vào đó hắn mạnh mẽ trèo lên vị trí cao.

Vì thế, tuy đã biến thành thái giám, nhưng mà có khác biệt rất lớn với những thái giám yếu ớt như gà nhỏ khác.

Bởi vì có được sự thưởng thức của quý nhân, dần dần thượng vị.

Sau khi thượng vị, hắn vẫn chăm chỉ, một bên luyện tập võ nghệ, nâng cao thực lực của bản thân, một phương diện khác chuyên tâm làm việc.

Trong mười mấy năm, đã một bước lên mây, lọt vào mắt của tiên đế.

Sau khi "công thành danh tựu", khuyết điểm của một người khuyết thiếu đã được thể hiện ra.

Bản thân có tỏa sáng thế nào, có được bao nhiêu tài phú, cũng không có con cháu có thể kế thừa.

Loại cô đơn đó, người bình thường rất khó hiểu được.

Vì thế hắn nhớ đến người nhà của mình.

Năm đó khi hắn rời nhà ra đi, còn có hai huynh đệ, hai huynh đệ đã thành thân, có ba đứa con.

Vương Đức Hải đón huynh đệ nghèo khó đế kinh thành, xây nhà, thuê người hầu cho bọn họ.

Huynh đệ của hắn đưa con của mình cho Vương Đức Hải nhận làm con thừa tự.

Như thế, mới miễn cưỡng có được gia đình viên mãn.

Đến bây giờ, bao nhiêu năm qua đi, hai người chưa từng tập võ, tuổi thọ ngắn ngủi đã chết rồi, con thừa tự của Vương Đức Hải, thậm chí cũng đã già rồi.

Nhưng không sao cả, bọn họ đã lấy ba người vợ, lại sinh một đám trẻ con.

Vương Đức Hải đến tuổi này, đã sớm vô dục vô cầu, nguyện vọng duy nhất, chính là có thể hai tay buông xuôi ở trong hoàn cảnh gia đình mỹ mãn.

Chỉ đáng tiếc, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Chủ tử lúc trước tìm đến hắn, mà một nhà của hắn, cũng trở thành con tin.

Vương Đức Hải sao có thể không nghe lời?

Cái chân đau của hắn bị nắm thật chặt.

Nhưng hắn rất biết nói chuyện, không có thể hiện ra một chút oán khí nào, mà là bộ dáng một lòng trung thành.

“Chủ tử sao có thể nghĩ về ta như thế? Ở trước mặt chủ tử, nô tài vĩnh viễn đều là Tiểu Đức Tử đó, chủ tử bảo nô tài lên núi đao xuống biển lửa, nô tài cũng tuyệt đối không nói hai lời, nếu như chủ tử cảm thấy nô tài vì người nhà mới liều mạng, vậy thì cứ giết ta là được, nô tài không hề có bất kỳ oán niệm nào!”

Vương Đức Hải kích động nói, hận không hể móc tim ra để chứng minh sự trung thành của bản thân.

“Vậy sao? Vậy thì ta sẽ giết đứa cháu gái mà ngươi sủng ái nhất trước?”

Người thần bí nói.

“Nô tài tuyệt đối không có gì oán hận!”

Vương Đức Hải úp sấp ở trên mặt đấy, gần như đầu rạp xuống đất.

Không có người nào nhìn thấy, hắn nhắm chặt đôi mắt, dùng sức như thế nào, thậm chí còn có chút run rẩy.

“Được rồi.”

Qua một lúc lâu sau, người thần bí mới cười âm trầm, nói.

“Nói đùa với ngươi mà thôi, sao ta có thể độc ác giết người nhà của ngươi chứ?”

“Yên tâm, cứ làm việc cho ta, đợi Diệp Ninh chết rồi, ta rời khỏi cái nhà giam hoàng cung này, từ đó về sau trời cao biển rộng, để mặc cho ta bay nhảy.”

“Mà ngươi, thì rút lui, làm một phú ông là được, con cháu của ngươi, ta bỏ đảm sẽ quay trở lại yên bình.”

Vương Đức Hải dập đầu ba cái.

“Nô tài tuân chỉ.”

Người thần bí lấy ở trong lòng ra một bình ngọc.

“Trong này, là Thất Thanh Tán Phương tiên tử ban cho, nên làm như thế nào, không cần ta dạy ngươi đúng không?”

Chương 244: Dũng sĩ ăn phân bò và nước tiểu bò (2)

Thân ở trong cung, lại có thể lăn lộn đến địa vị này, Vương Đức Hải cũng từng làm không ít những chuyện như thế nào.

Trong cung mỗi một năm có rất nhiều người đều không một tiếng động biến mất.

Người khác không biết biến mất như thế nào, nhưng hai người này, lại biết rất rõ chuyện đó.

“Xin chủ tử yên tâm.”

Vương Đức Hải nhận lấy bình ngọc, cẩn thận từng chút một cất vào trong lòng.

Hai bông hoa nở mỗi bông một vẻ.

Lúc này Diệp Ninh đã trở về Viện giám sát.

Hắn tìm đến ghế dựa chuyên dụng của riêng mình.

Sau đó dùng tư thế “Cát Ưu nằm” tiểu chuẩn nằm xuống, cả mặt đều là vẻ cuộc đời này không còn gì luyến tiếc.

“Làm sao đây? Ta lại càng khó chết hơn rồi…”

Hắn quá khó chịu rồi.

Bản thân căn bản không muốn mình trở nên mạnh như thế, nhưng cảm thấy cả thế giới này đều đối đầu với hắn.

Bây giờ thì hay rồi, trong người có chính khí cuồn cuộn nhiều như biển, vốn dĩ người khác đã có chút khó giết được hắn.

Kết quả thì sao?

Lại có thêm thể chất bảo vật đứng đầu của Phật Môn.

Quan trọng là cái thứ này khác với chính khí cuồn cuộn, chính khí cuồn cuộn có lúc không dùng, cũng sẽ không làm hỏng chuyện.

Nhưng thể Lưu Ly Tịnh Phạn Thể kim cương cũng không thể làm tổn thương này, đúng là kỹ năng bị động mà!

Diệp Ninh đã để cho Ngụy Văn Thông thử rồi.

Chém một đao đến, không có chuyện gì cả.

Điều này khiến hắn cảm thấy ưu thương.

"Tiên môn mà tiên môn, các ngươi mau ra chiêu đi, các ngươi còn không ra chiêu, có thể là sẽ không giết được ta nữa…"

Diệp Ninh háo hức mong chờ sự xuất hiện của tiên môn.

Nếu như người khác biết hắn có suy nghĩ như thế này, nhất định sẽ cảm thấy rất kỳ lạ.

Nhưng mọi người nhất định là sẽ không biết, có điều bọn họ vẫn như trước lấy lạ lùng, bởi vì bọn họ nhìn thấy Diệp Ninh rất buồn, có chút không hiểu được.

"Đại nhân là buồn phiền vì chuyện gì?"

Ngụy Văn Thông và Thái Hướng Cao nhìn nhau…

Chỉ cảm thấy đại nhân thật sự là cao thâm khó lường, không thể nào đoán được.

Đúng vào lúc này, đột nhiên có người đến.

Không phải ai khác, chính là Trương Thừa Tông.

Hắn ta cầm một thiệp mời đến.

"Đại nhân, có người mời ngài đi dự tiệc."

Dự tiệc?

Diệp Ninh nhận lấy bái thiếp, trong lòng có chút kỳ lạ.

Bây giờ cả kinh thành, còn có người dám mời hắn đi dự tiệc?

Bách quan văn võ, công khanh đại thần, thế gia hào tộc, bây giờ trên cơ bản toàn bộ đều là trạng thái nghiêm ngặt, đến cửa cũng không dám ra ngoài.

Bọn họ sợ Viện giám sát.

Càng sợ sóng gió sắp đến hơn.

Người thông minh đều biết, Diệp Ninh đã gây ra tai họa ngập trời, tiên môn nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn!

Sóng gió sắp đến, thành thành thật thật ngồi ở trong nhà, mới là cách làm của người thông minh.

Mở thiệp mời ra xem, Diệp Ninh lộ ra thần sắc kỳ quái.

“Huy Vương.”

Thế mà Đại Chu còn có vương gia?

Hắn biểu thị rất chấn kinh.

“Thế mà lại là Huy Can?”

“Hắn ta mời đại nhân làm gì?”

Thái Hướng Cao và Ngụy Văn Thông cũng rất chấn kinh.

Các ngươi có thể giải thích một chút, Huy Vương này có lai lịch như thế nào không?”

Diệp Ninh có chút hứng thú hỏi.

Nhìn sắc mặt của hai người này, đã biết được Huy Vương không phải là nhân vật đơn giản.

Diệp Ninh đến Đại Chu không phải là một ngày hai ngày nữa, quyền quý nhiều như thế hắn đều gặp rồi, cho dù là chưa gặp, Diệp Ninh cũng nghe được người khác nhắc đến.

Nhưng chỉ có Huy Vương này, từ trước đến nay chưa từng nghe nói.

Đường đường vương gia, thế mà lại không có chút cảm giác tồn tại nào.

“Hồn Vương là ấu đệ của tiên đế, khi tiên đế đăng cơ, Huy Vương mới vừa mười tuổi, lúc đó, hắn ta biểu hiện ra thiên tư thông minh, trên dưới triều đình nhân gian, có không ít âm thanh tán thưởng, rất nhiều người đều cảm thấy, hắn ta có thể

trở thành một đời hiền vương, nhưng sau đó, không biết là Huy Vương chịu kích thích gì, đột nhiên bi bệnh hiểm nghèo.”

Thái Hướng Cao do dự một chút, nói.

“Có thể không phải là bệnh hiểm nghèo, là bệnh về não, dù sao nói cái gì cũng có.”

“Bắt đầu từ ngày hôm đó, Huy Vương không bình thường nữa, thường xuyên phát bệnh, điên điên khùng khùng, nói năng bừa bãi, có bách tính tận mắt nhìn thấy, hắn ta ở trên đường phố ăn phân bò, uống nước tiểu bò…”

“Tôn nghiêm hoàng tộc, bởi vì hắn ta mà không còn một chút nào, vì thế tiên đế hạ lệnh cấm túc với hắn ta, nếu không có gì cần thiết, nghiêm cấm Huy Vương ra ngoài.”

Diệp Ninh có chút sững sờ.

Hay cho một dũng khí ăn phân bò, uống nước tiểu bò.

Ngụy Văn Thông thở dài, nói.

“Tên gọi Hồn vương này, vốn dĩ là hồn trong hồn dung (ngu dốt), đặt vương hiệu này cho hắn ta, đã đủ nhìn ra được sự khinh thường của người đời đối với hắn ta.”

“Sau khi bị bệnh điên, Huy Vương rất ít được người khác nhắc đến nữa, tất cả mọi người đều cố ý né tránh, lâu dần, cũng quên mất.”

“Nói thật, nếu như không phải nhờ thiệp mời này, ta cũng đã sớm quên mất sự tồn tại của Huy Vương, đáng tiếc, vốn dĩ là một đời hiền vương, không biết gặp phải chuyện gì, thế mà lại biến thành một kẻ điên.”

Chương 245: Thật sự cái gì cũng có thể hút?

Hóa ra là như thế.

Diệp Ninh mặc niệm một giây cho Huy Vương đáng thương.

Sau đó hỏi.

“Vậy thì vấn đề đến rồi, hắn ta mời ta làm cái gì?”

Đương nhiên mọi người là nhìn nhau ngơ ngác, không đưa ra được đáp án.

Suy nghĩ của một tên điên, bọn họ là người bình thường, sao có thể đoán được?

Diệp Ninh chính là trong lòng buồn bực, cũng không muốn ra ngoài, lại nghĩ Huy Vương này không phải là người bình thường, nên dứt khoát từ chối.

“Thay ta từ chối, nói là ta công vụ bận rộn, không đi được.”

Trương Thừa Tông cầm thiệp mời đi ra ngoài.

Đúng vào lúc này, một bóng người lười biếng nằm dưới bóng cây lại lật người lại, chỉ nhìn thấy tay Bùi Ngữ Hàm chống lấy cái cằm trắng tuyết, dường như có suy nghĩ gì đó nói.

“Các ngươi nói, Hồn Vương này, có khi nào là giả ngu giả điên không?”

Giả ngu giả điên?

Bùi Ngữ Hàm vẫn luôn như thế, lúc không muốn nói chuyện thì không có chút tiếng động nào, không có cảm giác tồn tại gì cả, khiến cho người khác bất giác không để ý đến nàng ta.

Lúc muốn nói, lại trong chớp mắt hấp dẫn tất cả sự chú ý của mọi người.

“Không phải là không có khả năng.”

Diệp Ninh nghĩ đến lịch sử Hoa Hạ.

Có không ít nhân vật lớn đều là dựa vào giả ngu giả điên lội ngược dòng thành công.

“Đúng là rất có khả năng, năm đó cũng có người từng hoài nghi, chỉ đáng tiếc không phải.”

Thái Hướng Cao thở dài chua xót.

“Sao có thể khẳng định là không phải?”

Bùi Ngữ Hàm nói.

“Lúc bắt đầu là do ngự y và những danh y thế gia trong thiên hạ khám bệnh cho hắn, sau đó đến tiên môn cũng xuất thủ.”

Thái Hướng Cao nói.

“Nhiều nơi xác nhận, Huy Vương đúng là tinh thần không bình thường lắm, có lúc là người bình thường, nhưng sẽ đứt quãng phát bệnh, một khi phát bệnh, đầu đau khó chịu được, không nhận người thân, giống như kẻ điên vậy.”

“Chuyện này đã từng trở thành chuyện trọng điểm người người quan tâm.”

“Huy Vương năm đó là phôi thai của hiền vương, nếu như có thể hồi phục bình thường, đúng thật là một chuyện mừng.”

Rất rõ ràng, Thái Hướng Cao cũng hi vọng Huy Vương là một người bình thường.

Bởi vì thân là thần tử, hy vọng quân chủ hiền minh, đó là bản năng.

Một người quân chủ hiền minh, mới có thể có đất để thần tử phát huy tài hoa.

Quân vương thân là lãnh tụ của một quốc gia, có tác dụng không thể nào thay thế được.

Nhưng bây giờ vị thiên tử này, lại rất rõ ràng không phải là một quân chủ đủ tư cách…

Đương nhiên, Thái Hướng Cao không dám giống như Diệp Ninh, động một chút là nói cái gì hôn quân, cẩu hoàng đế, hắn ta chỉ dám giấu suy nghĩ vượt quyền ở trong lòng, cảm thấy tiếc nuối cho người như Huy Vương.

Đúng là trời đố kỵ người tài mà.

Nếu như Huy Vương năm đó không phát bệnh, có lẽ người ngồi lên hoàng vị chính là hắn ta, vậy thì Đại Chu chưa chắc sẽ xuống dốc đến bước đường ngày hôm nay, đây đều là nếu như.

Trong lòng Thái Hướng Cao cũng là tự biết, Đại Chu xuống dốc nhiều năm, không phải là một quân vương là có thể dễ dàng thay đổi được.

Đây đều là những ẩn số.

Nghe Thái Hướng Cao nói như thế, mọi người cũng không có gì nghi ngờ nữa, xem ra Huy Vương đúng là bệnh rồi.

Nhưng Bùi Ngữ Hàm lại không nghĩ như thế, nàng ta tiếp tục hỏi.

“Nắm đó Tiên Môn đưa ra đáp án chắc chắn cho hắn là nhà nào?”

Tuy Thái Hướng Cao không biết vì sao nàng ta lại hỏi như thế, nhung vẫn là trả lời, nói.

“Là Quần Ngọc Các.”

Bùi Ngữ Hàm cười lạnh một tiếng.

“Là tông môn của một đám lão bà kia à.”

Lão bà?

Sắc mặt của mọi người cổ quái.

Lời nói này bị Quần Ngọc Các nghe thấy, còn không điên lên sao?

Bọn họ chỉ nhận nữ đệ tử, nghe nói không chỉ nhìn tư chất, còn phải nhìn vẻ ngoài.

Người đời đều nói, trong Quần Ngọc Các, mỗi người đều là tiên tử.

Bọn họ vẫn là lần đầu tiên nghe được có người gọi tiên tử là lão bà.

“Không phải là lão bà thì là cái gì?”

Bùi Ngữ Hàm phớt lờ thần sắc của mọi người, nghiền ngẫm nói.

“Theo như ta biết, tay chân của tông môn Quần Ngọc Các này không sạch sẽ, mấy lão bà ở trong tông môn ta đã từng tiếp xúc, mỗi một người đều là loại tính cách vì để đạt được mục đích là không từ thủ đoạn, bọn họ đưa ra đáp án kiên định như thế, có trời mới biết đã ẩn giấu điều gì.”

Rất rõ ràng Bùi Ngữ Hàm có chút hiểu biết đối với Quần Ngọc Các.

Trong lời nói của nàng ta lộ ra tin tức cũng rất kinh người.

Nàng ta nói chuyện không khách khí như thế, lại là tu sĩ ma đạo, rất rõ ràng là đối địch với Quần Ngọc Các.

Đối địch với Quần Ngọc Các, lại từng giao thủ, sau đó còn có thể không chết, bình thường yên ổn nằm ở đây, đã đủ nói rõ bản lĩnh của Bùi Ngữ Hàm.

Điều này khiến cho Diệp Ninh cũng có hứng thú.

Đương nhiên là hứng thú với Bùi Ngữ Hàm.

Huy Vương có thật sự là phát điên hay không, đã không liên quan đến đại cục nữa rồi.

Chương 246: Thật sự cái gì cũng có thể hút? (2)

Hắn ta là hoàng tộc đã sớm bị người đời quên lãng, bây giờ ngoại trừ cái danh hiệu hoàng thúc, có thể khiến hắn ta không lo ăn lo uống ra, những cái khác cái gì cũng không có được.

Cho dù đến ra ngoài, cũng không được.

Cho dù hắn ta là giả điên, đồng thời rất thánh minh, vậy thì còn có tác dụng gì nữa?

Lẽ nào hắn ta còn có thể phản Thiên Tử sao?

Không thể nào, không có bất kỳ thế lực nào ủng hộ hắn ta.

Vì thế Huy Vương này, không phải là một nhân vật quan trọng lắm. Mọi người khi nhắc đến, nhiều lắm là cảm khái cho vận mệnh của hắn ta mấy câu, sau đó sẽ không nói nhiều thêm cái gì nữa.

Ngược lại là Bùi Ngữ Hàm, Diệp Ninh từ trước đến nay vẫn muốn luôn tìm hiểu rõ ràng nàng ta.

Đương nhiên, đừng hiểu lầm, không phải là tìm hiểu cơ thể, mà là tìm hiểu rõ thực lực của nàng ta.

Nữ tử này vừa mới bắt đầu xuất hiện đã rất thần bí, sau đó lại giải trừ nguy cơ sống chết cho Diệp Ninh.

Sau đó tuy ít nói lầm lỳ, nhưng mỗi lần lên tiếng, đều nói đúng vào trọng điểm của vụ việc.

Nàng ta có năng lực, có tầm mắt, có kinh nghiệm, càng có suy nghĩ hơn.

Nữ nhân này, nhất định không phải là loại người không biết cái gì.

“Bùi tỷ rất quen thuộc với Quần Ngọc Các?”

Diệp Ninh mỉm cười thăm dò.

Hắn cảm thấy lúc đó bản thân chân thành giữ Bùi Ngữ Hàm lại là thất bại, vốn dĩ cảm thấy ma tu rất nguy hiểm, để ở bên người có thể làm nhân tố không ổn định.

Kết quả phát triển của sự việc lại có chút vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Nữ nhân này không có một chút nào khiến cho Diệp Ninh cảm thấy nguy hiểm, ngược lại mơ mơ hồ hồ cứu mạng Diệp Ninh.

Để đề phòng sau này ở trong tình huống không biết gì gặp phải đâm sau lưng, Diệp Ninh nhất định phải tìm hiểu rõ thực lực của Bùi Ngữ Hàm.

“Không phải là rất quen thuộc với Quần Ngọc Các, mà là đều không lạ mặt gì với tất cả Tiên Môn.”

Bùi Ngữ Hàm cũng mỉm cười như thế nhìn Diệp Ninh.

Làm sao nàng có thể không biết suy nghĩ mục đích của Diệp Ninh?

Nhưng nàng ta không hề vạch trần.

Nếu như nói lúc trước, nàng ta nhất định là không muốn nhắc đến, nhưng tiếp xúc lâu như thế, nàng đã có chút hiểu biết đối với Diệp Ninh.

Người này có thể coi là một nam tử kỳ lạ.

Phải biết rằng dựa vào tầm mắt và kinh nghiệm của Bùi Ngữ Hàm, từ trước đến nay chưa bao giờ có một người, có thể được nàng ta đánh giá cao như thế.

Diệp Ninh là người đầu tiên.

Ngay từ lần đầu tiên gặp Diệp Ninh, nàng đã cảm thấy Diệp Ninh khác biệt với người ở trên thế giới này.

Tuổi tác của hắn không lớn, nhưng lại rất thông minh.

Thực lực của hắn không mạnh, nhưng lại không sợ Tiên Môn.

Chuyện quan trọng nhất là, tuổi còn trẻ mà đã có thành tựu địa vị như ngày hôm nay, nhưng từ trên người hắn lại không nhìn ra được một khí kiêu ngạo và vui mừng nào.

Từ đầu đến cuối hắn vẫn luôn bình tĩnh.

Đặc biệt là hắn đối với người hầu, thái độ đối với bình dân, càng là lộ ra một vẻ tôn trọng và bình đẳng.

Điều này là thứ khiến cho Bùi Ngữ Hàm cảm thấy ngạc nhiên nhất.

Bình đẳng và tôn trọng, nói ra thì dễ dàng.

Nhưng mà ở thế giới này, dường như từ trước đến nay đều là thứ chưa từng xuất hiện.

Quý nhân chính là quý nhân, bình dân chính là bình dân.

Con người được chia làm ba bảy loại, có người chính là trời sinh cao quý, đây mới là tư tưởng bình thường ở thế giới này!

Nhưng mà trên người Diệp Ninh, lại hoàn toàn không nhìn được loại tư tưởng này.

Ở trong mắt của hắn, Tiên Môn, Phật Môn, bình dân, quan lại, ma đạo… Dường như đều không có gì khác biệt.

Điều này khiến cho hứng thú của Bùi Ngữ Hàm đối với Diệp Ninh càng thêm nồng hậu, đồng thời cũng sinh ra công nhận đối với hắn.

Nàng cho cho rằng tương lai Diệp Ninh sẽ trở thành đồng minh đáng tin cậy.

Nếu như người quen thuộc Bùi Ngữ Hàm biết được suy nghĩ của nàng ta, nhất định sẽ vô cùng ngạc nhiên, bởi vì rất khó tưởng tượng được, loại người tàn nhẫn ác độc như Bùi Ngữ Hàm, ai cũng không tin tưởng, thế mà lại dùng hai chữ "đáng tin" này để nhìn nhận một người khác.

Vì thế, chính bởi vì như thế, Bùi Ngữ Hàm sẽ không tránh né, mà lần đầu tiên, để lộ ra một phần thực lực của bản thân với một người có thời gian quen biết không lâu.

"Ngươi cũng không cần thăm dò ta, ta cũng không ngại trực tiếp nói với ngươi, ta là truyền nhân của Ma Tông!"

Bùi Ngữ Hàm nói xong, thì nhìn thẳng vào mắt của Diệp Ninh.

Nàng ta rất muốn nhìn thấy Diệp Ninh lộ ra thần sắc chấn kinh.

Bởi vì bình thường mà nói, khi người bình thường nghe thấy Ma Tông, đều sẽ lộ ra những thần sắc như sợ hãi, ghét bỏ, nàng cảm thấy Diệp Ninh khác với người khác, có lẽ sẽ không có loại biểu cảm này.

Nhưng Diệp Ninh lại lần nữa khiến nàng cảm thấy bất ngờ.

"Cái gì là Ma Tông?"

Hắn tỏ ra mơ hồ.

Bùi Ngữ Hàm: "…"

Những người khác của Viện giám sát lại bùng nổ rồi.

Chương 247: Thật sự cái gì cũng có thể hút? (3)

"Ma Tông? Thế mà lại là Ma Tông? Thánh địa của ma đạo trong truyền thuyết!"

"Có người nói, ma đạo trong thiên hạ đều xuất phát từ Ma Tông!"

"Ma Tông không phải là đã bị tiêu diệt từ sớm rồi sao?"

Người của Viện giám sát liên tục lên tiếng nghị luận.

Diệp Ninh vểnh tai lên nghe, đúng là rất nhanh đã hiểu rồi.

Hóa ra, trong quá khứ xa xôi, Ma Tông là một Tông môn cấp bậc bá đạo sao?

Bởi vì bảy đệ tử đi ra từ Ma Tông, sau khi khai tông lập phái, trở thành bảy tông của ma đạo, đối địch từ xa với mười ba tông của Tiên Môn, Ma Tông là khởi nguồn của ma đạo không hề rơi xuống thế hạ phong, là mạnh mẽ như thế nào?

Đạo tiêu ma chưởng, đã có hàng ngàn năm.

Sau đó, nội bộ Ma Tông xuất hiện phản đồ, dẫn đến chia rẽ, sau đó tiên môn tích trữ rất lâu, đột nhiên phát động tấn công, tiêu diệt Ma Tông.

Sau trận chiến đó, Ma Tông trở thành lịch sử.

Sau khi Ma Tông bị tiêu diệt, thù hận của tiên ma, càng thêm không đội trời chung, cả ngày chém giết, kết thành thù nợ máu.

Nhưng tình thế của Tiên Môn lớn mạnh, vững bước về phia trước, mà Ma Môn chỉ có thể vất vả chống cự.

Sau đó nữa, lại qua rất nhiều năm, Đại Chu Thái Tổ quật khởi, nghiền ép tất cả các thế lực.

Ma Môn quy thuận Thái Tổ, có được cơ hội thở gấp.

Tiên Môn gặp phải sự đàn áp đẫm máu hàng ngàn năm.

Sau khi Thái Tổ mất tích thần bí, Tiên Môn dần dần hồi phục, bọn họ lại trở thành nhân vật chính của trời đất.

Chuyện đầu tiên làm, chính là báo thù Ma Môn.

Ma Môn không phải là đối thủ, rất nhanh đã sụp đổ, tan đàn xẻ nghé.

Cho đến bây giờ, Tiên Môn cường đại, Ma Môn lại giống như chó nhà có tang, chỉ có thể lưu lạc khắp nơi, một khi lộ ra thân ảnh, rất có khả năng sẽ người chết đạo tiêu.

“Vì thế, ngươi mới là truyền nhân chính thống của ma đạo?”

Cuối cùng Diệp Ninh cũng chấn kinh rồi.

Thế mà lai lịch của Bùi Ngữ Hàm lại lớn như thế?

“Cái gì mà chính thống, chẳng qua chỉ là trò cười mà thôi.”

Bùi Ngữ Hàm cười lạnh một tiếng, nói.

“Năm đó Ma Tông bị tiên môn vây công, các Ma Môn lớn ôm tay đứng nhìn, còn cho rằng Ma Tông ngã xuống, bản thân sẽ có thể thay thế.”

“Nhưng không nghĩ thử xem, da mà không có lông sẽ như thế nào?”

“Ma Tông đã bị diệt vong rất nhiều năm rồi, tuy đời nào cũng có truyền nhân, nhưng dù sao cũng là không gây lên được sóng gió gì, cái tên này của ta, không có bất kỳ ý nghĩa nào.”

Bùi Ngữ Hàm nói rất nhẹ nhàng.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, kim bài truyền nhân Ma Tông này, nhất định không thể nào đơn giản như nàng ta nói.

Dựa theo cách nói của nàng ta, Ma Tông đời nào cũng có truyền nhân, vậy thì lẽ nào truyền nhân từng đời đều không làm chuyện gì sao?

Sẽ không âm thầm tích lũy sức mạnh?

Ngụ ý ở trong này, nhất định không đơn giản.

“Năm đó vì sao Ma Tông lại thịnh vượng như vậy? Lại vì sao lại xuống dốc?”

Thái Hướng Cao rất tò mò hỏi.

“Bởi vì một bộ công pháp.”

Bùi Ngữ Hàm nói.

“Thiên Ma Quyết!”

Võ Tam Tư không biết đến gần từ lúc nào, nghiêm túc nói.

“Tương truyền Thiên Ma Quyết là công pháp mà tiên giới truyền xuống, đây là bộ khí công đứng đầu thế gian, có thể hấp thu sức mạnh của người khác, để tăng cường tu vi của bản thân!”

Hấp thu sức mạnh của người khác, tăng cường tu vi của bản thân?

Trong đầu Diệp Ninh xuất hiện một suy nghĩ.

Cái này nghe có vẻ giống như Bắc Minh thần công được tăng mạnh thêm vô số lần sao?

“Thật sự sức mạnh nào cũng có thể hút sao?”

Diệp Ninh có một suy nghĩ lớn gan.

Đương nhiên Võ Tam Tư sẽ không biết trong đầu Diệp Ninh có suy nghĩ không thể tin được như thế nào.

Hắn nhìn Bùi Ngữ Hàm một chút, gật đầu nói.

“Về mặt lý luận, là như thế, chỗ nghịch thiên của Thiên Ma Quyết chính ở đó, có thể hấp thu tất cả sức mạnh, bất luận đối phương là Nho đạo, là Ma đạo, là Tiên đạo, hoặc là Võ đạo… Tóm lại, năm đó khi Ma Tông lớn mạnh, rất nhiều cường giả có danh tiếng, đều bị hấp thu hết pháp lực.”

Mọi người nghe thấy, đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Thảo nào Tiên Môn muốn vây công Ma Tông, công pháp này thật sự là quá nghịch thiên rồi.”

“Có được công pháp này, đủ để xưng bá thiên hạ!”

“Thế này cũng quá mạnh rồi.”

Rất nhiều người đều không biết bí mật này, lần đầu tiên nghe thấy, khó tránh được cảm thấy choáng ngợp.

Nhưng mà Bùi Ngữ Hàm lại lắc lắc đầu, nói.

“Không có lợi hại giống như người đời nghĩ, đầu tiên Thiên Ma Quyết chọn tư chất, chỉ cần người có tư chất rất tốt, mới có thể tu hành được Thiên Ma Quyết, tiếp đó, một khi Thiên Ma Quyết bắt đầu hấp thụ, thì sẽ không thể nào dừng lại, điều này sẽ dễ tạo thành một loại tình huống, nếu như đối thủ bị hấp thụ mạnh hơn bản thân, quá nhiều pháp lực đi vào trong cơ thể, thì sẽ xuyên thủng đan điền, rơi vào kết cục nổ tung mà chết.”

Chương 248: Rốt cuộc bọn họ đang làm cái gì

Mọi thứ đều chia thành hai mặt tốt xấu, Thiên Ma Quyết cũng là như thế.

Nhưng mà sau khi mọi người nghe xong, thế mà vẫn cảm thấy loại công pháp này rất nghịch thiên.

Một chút nhược điểm này, hoàn toàn có thể phớt lờ nó.

“Nếu như ngươi là truyền nhân của Ma Tông, vậy thì ngươi nhất định là rất mạnh, vậy thì vì sao người lại bị trọng thương chứ?”

Thái Hướng Cao hỏi.

Vốn dĩ hắn ta còn cho rằng Bùi Ngữ Hàm chỉ là ma tu bình thường, bây giờ mới biết được nữ tử này lợi hại như thế nào.

“Bởi vì ta trúng bẫy của Tiên Môn.”

Trong mắt Bùi Ngữ Hàm lóe lên ánh sáng nguy hiểm.

“Mặc dù ta đã liều mình giết gần hết bọn chúng, nhưng ta vẫn như trước bị trọng thương, thù hận này, ta ghi nhớ rồi.”

Nói đến cuối cùng, nàng ta phát ra một tiếng cười lạnh.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Chủ đề này mọi người không thể nào chen miệng vào được.

Đây là thù hận của truyền nhân Ma Tông và Tiên Môn, đây là thù nợ máu, là loại không chết không thôi.

“Ta muốn hỏi một chút vị… Bùi tỷ.”

Thái Hướng Cao nói được một nửa, không biết nên xưng hô như thế nào, gọi là tiên tử, nhưng đối phương là tu sĩ ma đạo, gọi là cô nương, lại có chút không xứng với thân phận của người ta, sau khi cân nhắc kỹ, nghĩ đến xưng hô của Diệp Ninh, lập tức học theo để gọi.

“Ngươi là truyền nhân Ma Tông, thân phận này nên là bí mật mới đúng, ngươi nói ra trước mặt chúng ta, lẽ nào không sợ chúng ta tiết lộ ra ngoài sao? Hoặc là tố cáo ngươi sao?”

Đối diện với câu hỏi của Thái Hướng Cao, Bùi Ngữ Hàm người nhẹ một tiếng, nói.

“Tố cáo ta? Tố cáo với ai? Tiên Môn sao? Tiên Môn hận không thể tiêu diệt được hết các ngươi, các ngươi sẽ tố cáo với Tiên Môn sao?”

“Hoặc là nói tố cáo với triều đình Đại Chu? Đừng nghĩ nữa, bản thân các ngươi là Viện giám sát.”

“Còn về việc tiết lộ hành tung của ta? Vậy thì không cần các ngươi lo lắng, những người của Tiên Môn mai phục ta, đã sớm đoán được ta sẽ đi vào kinh thành tránh nạn rồi.”

Nghe xong những lời này, Thái Hướng Cao không còn gì để nói.

Đúng thật là như thế.

Tuy Bùi Ngữ Hàm là một tu sĩ ma đạo, nhưng Diệp Ninh hoàn toàn không có ý đối địch với nàng ta.

Diệp Ninh còn không nói gì, đương nhiên bọn họ cũng không thể nào nói cái gì.

Hơn nữa, bây giờ Tiên Môn Ma Môn cái gì đó, mọi người cũng không phân biệt rõ ràng như thế nữa.

Những lời mà Diệp Ninh nói lúc đầu rất có đạo lý, vốn dĩ tiên ma không có gì khác biệt, sức mạnh không chia tốt xấu, hoàn toàn nhìn người sử dụng sức mạnh mà thôi.

Giống như tất cả những gì Tiên Môn hiện tại đang làm, so với ma đạo cũng là không khác nhau.

"Nói thật, cũng khá thần kỳ, Bùi tỷ là truyền nhân Ma Tông, thế mà lại công nhiên ra vào Viện giám sát."

Ngụy Văn Thông cười khổ một tiếng, hắn ta cảm thấy cảnh tượng này rất hoang đường.

Cũng không phải là nói hắn ta có ý kiến gì với ma đạo, mà là nếu như người thiên hạ biết được chuyện này, nhất định sẽ cảm thấy rất kỳ lạ.

Nhưng vừa đúng lúc Diệp Ninh cũng là một người kỳ lạ, cái gì mà tiên ma, Diệp Ninh không hề quá coi trọng.

Tiên ma chỉ là một cách xưng hô mà thôi, tốt xấu không phải là do cách xưng hô quyết định, mà là dựa theo hành vi thể hiện ra ngoài.

"Nếu như nói Thiên Ma Quyết sức mạnh nào cũng có thể hấp thu được…"

Suy nghĩ của Diệp Ninh khác hoàn toàn với người khác, cái gì mà Ma Tông Ma Môn, hắn hoàn toàn không quan tâm, điều hắn quan tâm vẫn luôn tập trung ở môn công pháp này.

"Bùi tỷ, tỷ về nhà với ta một chút."

Trong đôi mắt Diệp Ninh lóe lên ánh sáng.

"Cái gì?"

Bùi Ngữ Hàm chau mày.

Một lúc sau, bọn họ về đến trong nhà.

Diệp Ninh trực tiếp đi vào trong phòng của Bùi Ngữ Hàm, Huyên Huyên cũng muốn đi vào, nhưng bị Diệp Ninh cản lại.

“Trẻ con đừng theo vào!”

Gần như thiếu chút nữa khiến cho Huyên Huyên tức đến bùng nổ.

Nàng rất khó tin được nhìn Diệp Ninh, trong mắt tràn ngập thắc mắc.

“Giữa ban ngày ban mặt, ngươi muốn làm cái gì?”

Diệp Ninh gõ trán một cái, nói.

“Tuổi còn nhỏ, cả đầu đều là suy nghĩ gì vậy, ngươi ở bên ngoài canh giữ, đừng để cho người khác đi vào.

Nói xong, hắn đi vào trong.

Huyên Huyên đang muốn quay người rời đi, lại phát hiện cửa đã bị đóng lại, còn khóa bên trong.

“Hồ ly tinh!”

Trong lòng Huyên Huyên cảm thấy rất chua.

Trong phòng.

Bùi Ngữ Hàm và Diệp Ninh nhìn nhau.

“Ngươi muốn làm cái gì?”

Cô nam quả nữ, vừa về nhà, lai vừa là phòng ngủ, nhất thời bầu không khí có chút không đúng lắm.

Bùi Ngữ Hàm khẽ cau mày, loại tình huống này, khiến nàng ta rất khó không nghĩ lệch.

“Vừa rồi tỷ nói, sức mạnh nào Thiên Ma Quyết cũng hấp thu được đúng không?”

Bùi Ngữ Hàm gật đầu, nói.

“Không sai.”

Diệp Ninh xua tay, nói.

“Vậy bây giờ tỷ có còn bị thương không, lẽ nào không muốn hút cái gì đó sao?”

Bùi Ngữ Hàm càng thêm nghi hoặc, nhưng vẫn là nói.

“Đúng là muốn hấp thu sức mạnh của người khác để trị thương, nhưng mà trong kinh thành, cũng không có cường giả nào thích hợp, tu sĩ bình thường có cảnh giới Chân Nhân, đã không giúp đỡ ta được cái gì nữa, hút rồi cũng chỉ là như muối bỏ biển, ngược lại hòa thượng bị ngươi đuổi đi đó, miễn cưỡng xem như là một mục tiêu thích hợp.”

Chương 249: Rốt cuộc bọn họ đang làm cái gì (2)

Nghe xong, Diệp Ninh lộ ra nụ cười.

“Vậy ta đề cử cho tỷ một người thích hợp, thế nào?”

Bùi Ngữ Hàm chau mày lại.

“Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?”

Diệp Ninh chỉ vào mũi của mình.

“Ta!”

Bùi Ngữ Hàm khó có thể tin được.

“Ngươi là bảo ta hút chính khí cuồn cuộn của ngươi?”

Diệp Ninh gật đầu.

“Lẽ nào không thể hút sao?”

Trong mắt Bùi Ngữ Hàm tràn ngập vẻ không thể tin được.

“Hút đúng là có thể hút, nhưng vấn đề là chính khí cuồn cuộn bị ta hút rồi, không phải ngươi cũng bị phế rồi sao?”

Nàng ta cảm thấy đúng là quá hoang đường rồi, thế mà Diệp Ninh lại tình nguyện bị hút mất sức mạnh.

Lẽ nào hắn không biết, đệ tử Nho gia tích lũy chính khí cuồn cuộn là chuyện khó khăn như thế nào sao?

“Điều này tỷ không cần quan tâm, bản thân ta tình nguyện để cho tỷ hút, mà tỷ, hút chính khí cuồn cuộn của ta, tỷ có thể hoàn toàn hồi phục, trở lại thời kỳ mạnh nhất, cho dù là những người truy sát tỷ tìm đến tỷ, tỷ cũng có thể nhẹ nhàng đối phó đúng không?” Diệp Ninh xoa xoa tay, thoải mái nói.

Hắn đã sớm muốn thoát khỏi cái chính khí cuồn cuộn của mình rồi.

Dưới cái nhìn của hắn, sự tồn tại của chính khí cuồn cuộn, sẽ chỉ làm trì hoãn tiến độ tìm cái chết của hắn.

Chỉ là lúc trước vẫn luôn không có cách nào, chỉ có thể mở to mắt nhìn chính khí cuồn cuộn lớn mạnh, bây giờ khó khăn lắm gặp được Bùi Ngữ Hàm, đương nhiên sẽ không muốn bỏ lỡ.

Dưới cái nhìn của Diệp Ninh, đây là chuyện một công đôi việc, một hòn đá trúng hai con chim, hai mặt đều tốt.

Nhưng theo Bùi Ngữ Hàm thấy, lại hoàn toàn không phải như thế.

“Hắn thân là đệ tử Nho gia, trong lòng có tham vọng lớn, vô cùng trung nghĩa, một lòng muốn cứu vớt Đại Chu, chính khí cuồn cuộn là lá bái cuối cùng quan trọng nhất của hắn, đây là chuyện không có gì để nghi ngờ.”

“Nhưng hắn lại tình nguyện để ta hút, đây là vì sao?”

“Hắn không thể nào không biết được hậu quả, nhưng hắn vẫn như trước đưa ra đề nghị như thế.”

Bùi Ngữ Hàm không biết nói cái gì nữa, đời này của nàng ta vẫn là lần đầu tiên gặp phải người nam tử như thế. Vố dĩ nàng ta đã rất tán thưởng Bùi Ngữ Hàm, vào thời khắc này, càng là thêm một cảm xúc lạ lùng.

Nàng ta đoán, Diệp Ninh thích nàng ta!

Đúng thế, phán đoán của nàng ta rất táo bạo, nhưng lại rất hợp lý.

Bởi vì Bùi Ngữ Hàm biết bản thân đẹp như thế nào, có mị lực như thế nào, người đời vừa nhìn thấy khuôn mặt thật của nàng ta, người trầm mê vào trong đó có rất nhiều, nàng ta đã sớm quen với việc nam nhân dùng ánh mắt mê mẩn nhìn nàng ta.

Nhưng chưa từng gặp người ái mộ nào giống như Diệp Ninh.

Đôi mắt của hắn trong veo, hắn chưa từng thổ lộ, thậm chí hắn còn chưa từng nói một chữ “yêu”, hoặc là “thích”.

Hắn không nói, hắn chỉ làm.

Vào lúc nàng cần nhất, dũng cảm đứng ra, cống hiến hết mình.

Cuộc đời của Bùi Ngữ Hàm trải qua vô số chuyện, gặp vô số hành vi đê hèn, đã sớm luyện nên được trái tim sắt đá.

Nhưng điều này không thể thay đổi sự thật nàng ta là một nữ nhân.

Là một nữ nhân, khi nhìn thấy một nam nhân các mặt đều rất xuất sắc, cống hiến hết mình cho bản thân, rất khó giữ được bình tĩnh, giống như nói nàng bây giờ, nhìn thì như mặt không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng đã mềm rồi.

“Ngươi chắc chắn muốn làm như thế sao?”

Nàng hỏi lại lần nữa.

“Ta chắc chắn, nhanh lên đi.”

Diệp Ninh không hề do dự.

Bùi Ngữ Hàm nhìn hắn, trong đôi mắt có vô số tia dịu dàng.

Loại cảm xúc lạ lùng đó, ở trong lòng nàng dần dần phóng lớn.

“Đáng tiếc, tuy ngươi tình sâu thắm thiết, nhưng ta rất khó đồng ý với ngươi cái gì, bởi vì ta gánh vác sứ mệnh…”

Bùi Ngữ Hàm thở dài một hơi.

Nàng ta đúng là động lòng rồi, là một nữ nhân, rất khó không động lòng.

Nhưng nàng ta lại không thể nào đáp lại.

Nhưng chuyện không thể nào phủ nhận được đó là trong lòng nàng ta lần đầu tiên khắc sâu bóng hình của một người nam nhân.

Đương nhiên Diệp Ninh không biết đầu óc thần kỳ của Bùi Ngữ Hàm, đã nghĩ lệch toàn bộ mọi chuyện rồi.

Hắn lại lần nữa thúc giục.

“Nhanh lên đi, ta không đợi được nữa rồi.”

Hắn không chờ đợi được, sợ kéo dài thêm nữa, lại có chuyện phá đám.

“Cũng được.”

Bùi Ngữ Hàm hít một hơi thật sâu.

Diệp Ninh quá "chân thành" rồi, chân thành đến mức khiến cho nàng ta không biết nên làm như thế nào.

Thật ra vừa rồi nàng nói dối, Thiên Ma Quyết không hề nhất định phải hút khô một người mới dừng lại, đây hoàn toàn chỉ là lời đồn.

Trên thực tế Thiên Ma Quyết có thể thu lại có thể thả ra.

Nhưng lời đồn này vẫn luôn lưu truyền, người của Ma Tông chưa từng phản bác, bởi vì điều này đối với bọn họ mà nói là một chuyện tốt, ít nhất khiến cho Thiên Ma Quyết cũng có khuyết điểm.

Bùi Ngữ Hàm đã nghĩ xong rồi, thịnh tình của Diệp Ninh khó từ chối, bản thân thấy được rồi thì sẽ dừng, sẽ không thật sự hút khô Diệp Ninh.

Chương 250: Nhất định là nghĩ lệch rồi

Nàng sao có thể nhẫn tâm làm tổn thương người yêu thích mình chứ?

Nàng nắm lấy tay của Diệp Ninh.

Diệp Ninh còn chưa kịp trải niệm cảm giác trơn mượt đó, giây tiếp theo, một sức hút mạnh mẽ, đã trực tiếp xuyên thấu chính khí cuồn cuộn mà hắn tích lũy ở văn đảm trong cơ thể, giống như một cơn lũ vậy, điên cuồng xông về phía Bùi Ngữ Hàm.

"Ôi trời, tỷ hút ta thật là thoải mái!"

Diệp Ninh không ngờ được quá trình này lại thoải mái như thế, bốn vạn tám ngàn lỗ chân lông của hắn đều lộ ra một sự thoải mái chưa từng có, nhất thời khiến hắn không kìm được phát ra tiếng cảm thán.

Huyên Huyên ở bên ngoài nghe thấy câu nói này, trong chớp mắt sắc mặt đen lại.

"Rốt cuộc bọn họ đang làm cái gì?"

"Hừ, ma tu đúng là không có người tốt!"

Huyên Huyên rất tức giận, vô cùng tức giận.

Còn nói là ta nghĩ lệch rồi?

Giữa ban ngày ban mặt, sao lại có thể làm chuyện như thế?

Nàng rất muốn mắng đôi cẩu nam nữ này, nhưng lại không nỡ nói Diệp Ninh.

Cuối cùng chỉ có thể nhỏ giọng mắng mấy câu như "hồ ly tinh".

Lúc trước Diệp Ninh là một người tốt như thế nào, bây giờ lại dễ dàng bị nàng ta dạy hư rồi.

Trong lòng Huyên Huyên rất chua, thật ra nghĩ kỹ một chút, nàng ta cũng không có gì để trách cả, nam hoan nữ ái, đó là bản tính của con người, người danh tiếng nổi khắp thiên hạ giống như Diệp Ninh, nhưng lại là người chưa từng thành thân, mới là số ít.

Nhưng không biết vì sao, những đạo lý này nàng đều hiểu, nhưng chính là trong lòng thấy chua, giống như là thứ bản thân rất thích, bị người khác cướp đi vậy.

"Tỷ vẫn chưa nói với ta, tỷ hút công lực, thế mà lại thoải mái như thế."

Diệp Ninh thoải mái đến muốn bay.

Rõ ràng chính khí cuồn cuộn trong cơ thể bị Bùi Ngữ Hàm hút đi giống như là nước lũ, nhưng mà hắn lại có được sự hưởng thụ cao nhất của cuộc đời này.

Loại cảm giác thoải mái này, đúng thật là chấn động linh hồn, khiến cho hắn thoải mái đến mức không nói nên lời.

Hắn không thể nào dùng từ ngữ để hình dung.

Chỉ là trong đầu xuất hiện một suy nghĩ, nếu như bị Thiên Ma Quyết hút đi sức mạnh lại thoải mái như thế, vậy thì những người bị hút kia, còn không phải là bị thoải mái đến chết sao?

Pháp thuật này, lợi hại!

Nhưng Bùi Ngữ Hàm lại là đầu đầy vạch đen.

"Thế mà ngươi lại cảm thấy thoải mái?"

Nàng có chút khó có thể tin được, tam quan đều vỡ nát rồi.

Thiên Ma Quyết được mệnh danh là ma công đứng đầu, không chỉ bởi vì bản thân Thiên Ma Quyết nghịch thiên, còn là bởi vì phàm là người bị Thiên Ma Quyết hút công lực, phương thức chết sẽ rất thê thảm.

Dường như người này sẽ bị hút đến khô, biến thành xác ướp.

Nàng cẩn thận từng chút một khống chế cường độ, chính là lo lắng một khi dùng lực quá mạnh, sẽ làm Diệp Ninh bị thương.

Nhưng không ngờ được, thế mà Diệp Ninh lại nói bản thân thoải mái.

Cả đầu Bùi Ngữ Hàm đều là dấu hỏi chấm.

Là nàng có vấn đề hay là Diệp Ninh có vấn đề.

Làm chuyện này thế mà lại cảm thấy thoải mái?

Vốn dĩ nàng cho rằng Diệp Ninh là đang giả vờ, nhưng mà nhìn biểu cảm của hắn, ở đâu có chút nào ngụy trang?

Rõ ràng là sự thoải mái phát ra từ tận đáy lòng.

“Không giấu gì tỷ, ta chưa bao giờ thoải mái như thế, xin tăng thêm chút lực đi.”

Diệp Ninh thoải mái đến mức không nói nên lời, quá trình hút công lực này, khiến cho linh hồn của hắn gần như đều thăng hoa rồi.

Bùi Ngữ Hàm: “…”

Nàng âm thầm tăng thêm lực.

Vẫn luôn quan sát biểu cảm của Diệp Ninh.

“Càng thoải mái hơn rồi, mời tiếp tục!”

Diệp Ninh nhắm mắt lại, chuyên tâm hưởng thụ.

Bùi Ngữ Hàm: “…”

Nàng yên lặng không một tiếng động tăng hết sức mạnh, đã bắt đầu dùng toàn lực rồi.

Chính khí cuồn cuộn nhiều như biển, thông qua Thiên Ma Quyết chuyển hóa thành ma khí thuần khiết, sau đó điên cuồng dung nhập vào trong cơ thể Bùi Ngữ Hàm.

Nàng cùng lúc làm hai việc, một mặt hút, một mặt dùng những ma khí đã chuyển hóa này để trị thương.

Không đến một khắc, thế mà thương thế của nàng đã bắt đầu chuyển biến tốt một cách rõ ràng rồi.

Điều này đủ để nói rõ hai vấn đề.

Một là nàng đúng là hút rất mạnh mẽ, đã không để lại bất kỳ chỗ trống nào rồi.

Hai là chính khí cuồn cuộn trong cơ thể Diệp Ninh, thuần khiết hơn rất nhiều so với chính khí cuồn cuộn của người bình thường, hiệu quả tốt hơn rất nhiều so với tưởng tượng của nàng.

"Đúng thật là yêu nghiệt!"

Bùi Ngữ Hàm không nhịn được cảm khái từ tận đáy lòng.

Đánh giá đối với Diệp Ninh, lại một lần nữa tăng thêm một tầng.

Nói thật, nàng cảm thấy bản thân đã rất yêu nghiệt rồi, cả đời này nàng cũng từng gặp vô số yêu nghiệt, Tiên Môn, Ma Môn đều có.

Nhưng từ trước đến nay không có người nào, có thể yêu nghiệt đến mức độ giống như Diệp Ninh.

Nàng phát ra cảm khái giống với vô số người khác.

"Nếu như Nho đạo không đứt đoạn, Diệp Ninh thật sự sẽ có thể trở thành thánh nhân!"

Chương 251: Nhất định là nghĩ lệch rồi (2)

Tuy nàng chưa từng gặp thánh nhân của Nho đạo, nhưng nàng rất chắc chắn, nếu như nói có người có thể trở thành thánh nhân, vậy thì nhất định là Diệp Ninh.

Cái khác không nói, chỉ dựa vào bây giờ nàng hút lâu như thế, thế mà còn chưa hút hết được Diệp Ninh, là đã có thể nói rõ vấn đề.

Phải biết rằng, bây giờ Diệp Ninh đến Đại Nho cũng không phải.

Chưa phải Đại Nho, đã nói rõ hắn vẫn còn ở thứ bậc người phàm.

Mà Bùi Ngữ Hàm thì sao?

Ít nhất nàng cũng hơn Diệp Ninh bốn năm cảnh giới.

Nhưng khi nàng dùng toàn lực ra tay, thế mà Diệp Ninh vẫn còn chống đỡ được, chính khí cuồn cuộn trong cơ thể hắn, hoàn toàn không hề có ý cạn kiệt.

Hai người vẫn còn đang trong quá trình tiếp tục, Huyên Huyên ở bên ngoài đã đỏ mặt xấu hổ từ lâu.

"Không biết xấu hổ!"

Nàng khẽ cắn răng.

Diệp Ninh không ngừng phát ra tiếng kỳ lạ, khiến cho nàng có chút không chịu được nữa.

Đúng là hồ ly tinh ma đạo, loại thủ đoạn mê hoặc nam nhân này, đúng thật là lợi hại.

Nếu như không phải nàng bảo vệ an toàn của Diệp Ninh, nàng nhất định sẽ không ở đây.

Huyên Huyên bị âm thanh quái lạ ở bên tỏng phòng quấy rầy cảm xúc, lúc này, trong Diệp trạch, đã có một người ngoài nhẹ nhàng chập chờn lẻn vào bên trong, giống như là một cái bóng.

Nói một cách chính xác, hắn ta hóa thân thành một con mèo đen.

Con mèo đen này nhảy qua tường, sau khi đi qua đình viện, cuối cùng không một tiếng động trèo lên trên mái nhà.

"Tiểu nha đầu này thủ ở đây, tên họ Diệp kia nhất định ở bên trong."

Trong đôi mắt con mèo đen lóe lên thần sắc nghiền ngẫm.

Hắn ta không phải ai khác, mà chính là Lãnh Thập Thất.

Ngày hôm đó sau khi phát hiện Bùi Ngữ Hàm, hắn ta đã vô cùng kinh sợ.

Chuyện đáng sợ nhất chính là, thông qua một hồi suy đoán hợp lý, lại càng cảm thấy mọi chuyện trở nên phức tạp hơn.

Rốt cuộc tên họ Diệp kia có quan hệ gì với chủ thượng? Chắc không phải thật sự là quan hệ đó chứ?

Không thể nào!

Mỗi lần hắn ta suy nghĩ đến nó, trong đầu đều tự động phủ định ba lần.

"Chủ thượng là nhân vật như thế nào, bao nhiêu nhân kiệt đều không lọt vào mắt của ngài ấy, họ Diệp kia là cái thứ gì?"

Hắn ta càng nghĩ càng cảm thấy không thể nào.

Bởi vì hắn ta đã đi theo Bùi Ngữ Hàm rất nhiều năm, hắn ta quá hiểu rõ chủ thượng là loại tính cách nào.

So với việc nói ngài ấy sẽ không động lòng với nam nhân, còn không bằng thảo luận một chút xem, ngài ấy có loại khái niệm "tình yêu" này không.

Trong lòng chủ thượng chỉ có đại nghiệp Ma Tông, sao có thể thích người khác?

Hắn ta căn bản không thể nào tưởng tượng được cảnh tượng Bùi Ngữ Hàm cảm mến một nam nhân.

Nhưng đúng vào lúc này, hắn ta nghe thấy trong phòng truyền ra âm thanh kỳ lạ.

"Bùi tỷ, được đó, tỷ làm cho ta thoải mái hơn rồi!"

Diệp Ninh thoải mái đến cười toe toét.

Bùi Ngữ Hàm dùng cả hai tay rồi, bây giờ nàng ta là tư thế mười ngón tay đan vào nhau, vì thế hai bên cùng tiến hành đồng bộ, sung sướng gấp đôi.

Chuyện quan trọng nhất là, tâm tình của hắn cũng rất tốt.

Như thế, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi chính khí cuồn cuộn đúng không?

"Được rồi, ngươi cảm thấy thoải mái là được, ta thế nào cũng được, tùy ngươi."

Thật ra Bùi Ngữ Hàm căn bản không muốn dùng hai tay, nhưng mà Diệp Ninh yêu cầu, vì thế chỉ có thể thỏa mãn hắn.

Bây giờ phát hiện, thế mà Diệp Ninh lại có thể chịu đựng được.

Ngược lại nàng cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì tên yêu nghiệt Diệp Ninh này, căn bản không thể nào dùng đạo lý bình thường để đoán.

"Là giọng nói của chủ thượng?"

"Còn có giọng nói của Diệp Ninh."

"Bọn họ đang làm cái gì? Thoải mái? Cái gì thoải mái?"

Lãnh Thập Thất nghe thấy, trong đôi mắt tràn ngập thần sắc nghi hoặc.

Rốt cuộc bọn họ đang làm cái gì?

"Tỷ, tỷ có được không vậy, dùng lực thêm chút nữa đi, ta chịu đựng được."

Diệp Ninh lại bắt đầu thúc giục.

Chủ yếu là hắn phát hiện, chính khí cuồn cuộn trong cơ thể của bản thân giống như là gặp quỷ vậy, đã hút lâu như thế rồi, thế mà lại không ít đi một chút nào.

"Ta đã dùng toàn lực rồi, nói thật, ta cũng là lần đầu tiên như thế này, cũng là lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, ngươi đúng thật là quá nhiều rồi."

Bùi Ngữ Hàm cảm khái.

Nàng cảm thấy Diệp Ninh đúng thật là một kho báu vô cùng vô tận lấy mãi không hết, căn bản là không nhìn thấy giới hạn.

"Bùi tỷ, ta tin tưởng tỷ, nhất định có thể ép khô ta, thêm một chút lực nữa!"

Diệp Ninh nói.

"Ta cố gắng."

Bùi Ngữ Hàm thở dài.

Lãnh Thập Thất ở bên trên mái nhà nghe lén, đúng thật là đầu óc choáng váng.

Ta không nghe nhầm đó chứ?

“Thoải mái?”

“Quá nhiều?”

“Lần đầu tiên?”

“Ép khô?”

Hắn hít vào một hơi khí lạnh, cả người đều hỗn loạn.

“Rốt cuộc bọn họ đang làm cái gì vậy!!!”

Tâm thái thật sự là sắp sụp đổ rồi.

Chủ thượng, lão đại, rốt cuộc ngài làm sao vậy?

Chương 252: Nhất định là nghĩ lệch rồi (3)

Nếu như ngài bị bắt cóc, ngài cứ chớp chớp mắt có được không?

Vì sao ngài lại có thể chủ động như thế?

Ngài làm như thế, ta nên như thế nào đây?

“Ha ha ha, kẻ thù của ta, trở thành người đàn ông của lão đại, ha ha ha…”

Lãnh Thập Thất cảm thấy bản thân sắp điên rồi.

Không đúng!

Không thể nào!

Lão đại không phải là người như thế.

Nhất định là ta hiểu hầm rồi!

Hắn ôm theo tâm lý may mắn cuối cùng, trong lòng nói.

“Chủ thượng từ trước đến giờ luôn cẩn thận, nếu như ngài ấy thật sự cùng với Diệp Ninh làm loại chuyện…. chuyện nam nữ đó, sao ngài ấy có thể không làm bất kỳ phòng bị nào chứ?”

“Vì thế, nhất định là ta nghĩ lệch rồi.”

“Mọi chuyện không phải như thế.”

Sau đó giây tiếp theo, Bùi Ngữ Hàm ở trong phòng phất tay, thiếp lập một kết giới.

Kết giới lập tức chặn đứng liên hệ của căn phòng với thế giới bên ngoài.

Bắt đầu từ lúc này, bên ngoài không hề nghe được bất kỳ âm thanh nào ở trong phòng, cũng không thể nào nhìn thấy được cái gì.

Lãnh Thập Thất: "…"

Hắn thật sự muốn chết!!!

Hắn không nhịn được phát ra tiếng kêu khóc.

"Chủ thượng…"

Ngài không phải là Tu La tàn nhẫn sao? Ngài không phải là mặt sắt vô tình sao? Ngài không phải là từ trước đến giờ đều không có cảm giác gì đối với nam nhân sao? Ngài… Tại sao bây giờ ngài lại sa đọa như thế?

Làm thế nào đây?

Sau này ta còn ngẩng đầu lên trước mặt người khác như thế nào?

Còn có Diệp Ninh này, sau này ta nên xưng hô với hắn như thế nào?

Ông chủ?

"Ai?"

Hắn ta vừa phát ra âm thanh, lập tức kinh động đến Huyên Huyên.

Lập tức bật dậy, nhìn bốn phía xung quanh.

Nhưng hành động của Lãnh Thập Thất rất nhanh, thân thể hóa thành một đám khói, lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Ở trong phòng.

"Ta vừa mới lập một kết giới, ngăn chặn thế giới bên ngoài, ta có một chuyện rất nghiêm trọng muốn nói với ngươi."

Bùi Ngữ Hàm nghiêm nghị nói.

"Chuyện gì?"

Diệp Ninh nghi hoặc.

Ngươi không phát hiện, ta hút lâu như thế, nhưng chính khí cuồn cuộn trong người ngươi không ít đi một chút nào sao.”

Bùi Ngữ Hàm nói.

“Ta phát hiện rồi, nhưng ta cho rằng là ảo giác.”

Diệp Ninh nhắc đến chuyện này cũng rất đau đầu.

“Không phải ảo giác, đây là thật, nhưng không phải là chính khí cuồn cuộn không ít đi, mà là khi chính khí cuồn cuộn bị ta hút đi, chính khí cuồn cuộn lưu lạc trong đất trời, lại lập tức dung nhập vào trong cơ thể của ngươi.”

Ánh mắt của Bùi Ngữ Hàm nhìn Diệp Ninh giống như là nhìn thấy quái vật.

“Cũng chính là nói, chính khí cuồn cuộn trong cơ thể ngươi căn bản không có giới hạn, vô tận không ngừng, không bao giờ cạn kiệt!”

Diệp Ninh: “…”

Bùi Ngữ Hàm nói.

“Hơn nữa, ta còn phát hiện ra một chuyện, chính khí cuồn cuộn của ngươi sau khi trải qua thay đổi hoàn toàn mới, đã tự động tiến hành tinh luyện! Bây giờ chính khí cuồn cuộn của ngươi, ít nhất tinh thuần hơn so với lúc trước gấp mười lần!”

Diệp Ninh: “…”

Hắn mở miệng, phát hiện môi mình có chút khô.

Dùng đầu lưỡi liếm liếm, khó khăn mở miệng.

“Cũng chính là nói, ta so với lúc trước càng mạnh hơn đúng không?”

Bùi Ngữ Hàm gật gật đầu.

Diệp Ninh: “???”

Ta TM!

Ta hối hận rồi!

Ôi, yêu nữ, dừng tay cho ta!

Lần này Diệp Ninh cuối cùng cũng biết cái gì gọi là trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Không chỉ không có thoát khỏi được chính khí cuồn cuộn, ngược lại còn trở nên mạnh hơn.

Điều này khiến cho hắn rất bực bội.

Nhưng vì sao vậy?

Mọi chuyện không nên như thế này chứ.

Diệp Ninh cảm thấy hình như bản thân bị cả thế giới đối địch.

“Không có người nào có thể hiểu bi thương lúc này của ta.”

Diệp Ninh khóc không ra nước mắt.

Loại cảm giác mở to mắt nhìn bản thân mạnh hơn, đúng thật là giày vò.

“Không có nghi ngờ gì, ta trở nên mạnh hơn, độ khó của việc tìm đường chết lại tăng thêm rồi.”

Nếu như có thực lực, người khác đến giết hắn, hắn không cần phản kháng, đứng đó không động đậy để cho người ta chém giết vậy thì hoàn toàn là hành vi tự sát.

Nhưng vấn đề đến rồi, Diệp Ninh lo lắng, bản thân không hề có giới hạn phát triển như thế, có thể thật sự sẽ vô địch rồi.

Không phải chứ, không phải chứ, chắc sẽ không đợi đến khi ta vô địch thiên hạ rồi mà vẫn còn chưa chết đó chứ?

Đây ban đầu vốn dĩ chỉ là một lời nói đùa của Diệp Ninh, nhưng bây giờ dường như đã dần dần biến thành hiện thực.

“Bùi tỷ, tỷ nói xem có phải con người của ta có vấn đề.”

Diệp Ninh rất muốn làm rõ tình hình của bản thân.

Cái chính khí cuồn cuộn đáng chết này có phải là cố ý chống đối hắn, bám dính lên hắn đúng không?

“Tình huống của ngươi, nếu như truyền ra ngoài, chỉ sợ rằng sẽ có vô số người trong thiên hạ đều ghen tị với ngươi.”

Bùi Ngữ Hàm cười nói, Diệp Ninh bây giờ là đồng minh với nàng, hai người đều có thù địch với Tiên Môn, đồng thời giữa

hai bên không có bất kỳ xung đột lợi ích gì, quan hệ… còn không rõ ràng.

Chương 253: Cứu vãn Nho đạo? Chó cũng không làm!

Vì thế Diệp Ninh trở nên mạnh hơn, đối với nàng mà nói cũng là một chuyện tốt.

“Nhưng mà ta không hề muốn người khác ghen tị với mình.”

Diệp Ninh muốn tự kỷ rồi.

Hắn rất khó chịu, bây giờ Bùi Ngữ Hàm còn đang không ngừng hút chính khí cuồn cuộn của hắn, cũng chính là nói, chính khí cuồn cuộn của hắn vẫn còn đang không ngừng tinh lọc.

Chưa đến một giây, hắn đã cảm thấy được bản thân lại mạnh hơn một chút.

Tuyệt vọng chính là, quá trình này căn bản không thể nào dừng lại được.

Đương nhiên, Thiên Ma Quyết một khi phát động sẽ không thể nào dừng lại được, đây là lời đồn, nhưng Diệp Ninh không biết, tuy Bùi Ngữ Hàm biết, nhưng đã không còn lý do ngừng lại nữa.

Vốn dĩ nàng dự định, nếu như làm Diệp Ninh bị thương, nàng sẽ lập tức dừng lại.

Nhưng bây giờ xem ra, đây rõ ràng là một công đôi việc, nàng có thể trị thương, Diệp Ninh có thể trở nên mạnh hơn, vậy thì còn lý do nào để dừng lại đây?

“Vừa rồi ta nghĩ một chút, nhìn khắp lịch sử Nho đạo, còn chưa bao giờ có tình huống giống như ngươi thế này.”

Bùi Ngữ Hàm lộ ta thần sắc trầm ngâm.

“Chỉ có một mình ta xui xẻo thôi.”

Diệp Ninh cười khổ.

“Đây sao có thể là xui xẻo được? Được Ý chí Nho đạo công nhận, đây là chuyện có bao nhiêu văn nhân mơ ước bấy lâu nay.”

Bùi Ngữ Hàm nói.

“Ý chí Nho đạo công nhận?”

Diệp Ninh lộ ra thần sắc nghi hoặc.

“Không sai, nguyên nhân ngươi xuất hiện loại tình huống này, theo cách nhìn của ta, chỉ có một khả năng, đó chính là ý chí Nho đạo công nhận ngươi.”

Bùi Ngữ Hàm nói.

“Bất luận là Nho đạo, tiên đạo, ma đạo, đều là một phần của thiên đạo.”

“Thời kỳ thượng cổ có một cường giả từng nói, thế gian có ba ngàn đại đạo, tám trăm bàng môn, mỗi một đạo đi đến cực hạn, đều có thể trở thành thánh nhân.”

“Đạo có ý chí, được ý chí củng cố, chính là Đạo Tử.”

Đạo Tử?

Cái này không thể hiểu được.

Giống như là đạo lý Hoàng đế kế thừa vị trí Thiên Tử.

Cái gọi là Đạo Tử, chính là chỉ mức độ hòa nhập, dung nhập của tu hành đạo.

Có người vì đạo mà sinh, một khi tiếp xúc tu hành, lập tức có thể nhập môn, đồng thời con đường tu hành không có bất kỳ trở ngại nào, được gọi là thiên chi kiêu tử.

Người như thế, chính là Đạo Tử.

Lúc trước Viên Phương cho rằng Diệp Ninh là Phật Tử, nguyên nhân chính là bởi vì Diệp Ninh hai lời ba câu, đã có thể ngộ ra được Phật Pháp đại thừa.

Nếu không phải là Phật Tử, nhất định không thể nào nghịch thiên như thế.

Đây cũng là lý do vì sao Viên Phương lại coi Diệp Ninh thành hy vọng đại hưng Phật Môn như thế.

Đương nhiên, Diệp Ninh không phải là Phật Tử cái gì cả.

Bất luận là tư tưởng Phật Pháp đại thừa, hoặc là Bát Nhã Tâm Kinh, đều chỉ là kiến thức mà người xuyên không có được từ trước mà thôi.

Nhưng chính khí cuồn cuộn thì khác, chính khí cuồn cuộn là sản phẩm của thế giới này, nó "làm hại" Diệp Ninh như thế, đã nói rõ Diệp Ninh có được sự công nhận của Nho đạo, có khả năng rất lớn là con của Nho đạo.

"Không phải, vì sao ta lại biến thành Đạo Tử?"

Cả mặt Diệp Ninh mơ hồ.

Trong lòng có giọng nói đang gào thét, đừng mà…

Ta thật sự không muốn làm Đạo Tử cái gì cả.

Ta chỉ muốn dứt khoát nhanh chóng chết đi, một bước lên trời, trực tiếp làm Thiên Đế!

Đơn thuần như thế, tâm nguyện đơn giản, lẽ nào không thể thỏa mãn ta sao?

"Nếu như ngươi hỏi ta ma đạo, tiên đạo, ta sẽ nói, đó là trời sinh, Đạo Tử là diễn hóa của ý chí đạo, mỗi một lần xuất hiện ở thế gian, đều có sứ mệnh của bản thân mình."

"Nhưng Nho đạo thì khác, Nho đạo nói đến đức tính, muốn có được ý chí Nho Đạo công nhận, không chỉ biết nói, càng là phải làm."

"Hăng hái, tài hoa, dũng khí, phẩm đức cùng với vận khí, đều không thể thiếu!"

Bùi Ngữ Hàm cười nói.

"Theo ta được biết, dường như đều không thể thiếu được những thứ này."

Diệp Ninh: …. Mẹ nó!

Hắn nghĩ đến những chuyện lúc trước mà bản thân trải qua, nhất thời trong lòng lạnh lẽo.

Nói không chừng, đây đúng thật là nghiệp của ta?

Nhưng sao ta có thể biết được sẽ như thế chứ?

“Bây giờ Nho đạo không phải đã đứt đoạn rồi sao?

Diệp Ninh khô khốc hỏi.

“Nho đạo chỉ là bị áp chế, còn chưa nói đến chuyện đứt đoạn, quan lại thiên hạ vẫn như trước tu văn khí, trị vì thế gian vẫn phải dựa vào văn nhân, văn khí không tuyệt, Nho đạo sao có thể đứt đoạn chứ?”

Bùi Ngữ Hàm lắc lắc đầu, nói.

“Chỉ là không thể không thừa nhận, bây giờ Nho đạo đúng là đã thất thế rồi, Văn Khúc Tinh biểu tượng của Nho đạo, đã không còn xuất hiện nữa.”

“Cũng chính bởi vì vừa đúng lúc như thế, Nho đạo vẫn luôn khát vọng phá vỡ thế cục.”

“Ngươi hiểu ý của ta không?”

Diệp Ninh sửng sốt một hồi.

Chỉ chỉ vào mũi của mình, nói.

“Ý chí Nho đạo cho rằng ta chính là người phá vỡ thế cực đó?”

Bùi Ngữ Hàm gật gật đầu.

Nàng cho rằng hơn phân nửa chính là như thế.

Chương 254: Cứu vãn Nho đạo? Chó cũng không làm! (2)

Thật ra nếu như Nho đạo ở trạng thái bình thường, còn không có quá nhiều khả năng dồn hết ý chí Nho đạo lên trên người một người.

Một khi “Đạo Tử” xuất hiện, đều là thời điểm “đạo” suy thoái.

Cần Đạo Tử đến để làm ra một sự nghiệp, “đạo” lại một lần nữa quật khởi.

Giống nư nói tiên đạo bây giờ, chính là thời kỳ đỉnh cao, ý chí tiên đạo không thể dồn hết vào một người, con của tiên đạo không xuất hiện, bởi vì đúng là không có gì cần thiết.

Nhưng Nho đạo thì khác.

Nho đạo đã như thế này rồi, đương nhiên phải tìm cách phá bỏ tình thế.

Đương nhiên, không thể không nhắc, Nho đạo cũng được, tiên đạo cũng thế, đều là không có cảm tình, không có suy nghĩ.

Cũng chính là nói, ý chí Nho đạo rất công chính.

Nếu như không có người xứng đáng làm Đạo Tử, nó sẽ không cưỡng chế củng cố, cho dù là bởi vì như thế khiến cho đạo thật sự diệt vong, thì cũng sẽ không.

Nhìn từ góc độ này, ý chí Nho đạo vẫn cũng thật là xem thường Diệp Ninh.

Nhưng Diệp Ninh chỉ muốn giơ ngón giữa với ông trời.

"Ngươi chơi ta đúng không?"

Cái gì mà Đạo Tử, ta không có một chút hứng thú nào.

Rõ ràng hắn có thể trực tiếp trở thành Thiên Đế.

Lẽ nào thế này không tốt hơn sao?

"Sở dĩ ý chí Nho đạo ban phước đến trên người ngươi, cũng liên quan đến uy vọng của ngươi trong lòng văn nhân trong thiên hạ, lúc trước ta còn chưa quen biết ngươi, đã từng nghe thấy tên của ngươi."

Bùi Ngữ Hàm cảm khái nói.

"Những bài thơ mà ngươi viết, lời mà ngươi nói, đã sớm ảnh hưởng đến người thiên hạ."

"Ý chí của người trong thiên hạ, từ góc độ nào đó mà noi, có thể ảnh hưởng đến ý chí Nho đạo."

"Bắt đầu từ ngày hôm nay, cứu vãn Đại Chu, không còn là nhiệm vụ duy nhất của ngươi, trách nhiệm trên vai của ngươi càng nặng hơn, ngươi phải có trách nhiệm cứu vãn Nho đạo, phấn đấu quật khởi cho văn nhân trong thiên hạ."

Không phải, loại công việc chăm chỉ này, là một truyền nhân Ma Tông như ngươi nên nói sao?

Nhưng Diệp Ninh đã không còn sức lực nào để phàn nàn nữa.

Hắn không có cảm giác được cái gì mà trách nhiệm trên vai rất nặng, nhưng áp lực của hắn đúng là rất lớn.

Cỗ áp lực này đến từ chính bản thân hắn.

Không có!

Ta chỉ là rất thành khẩn muốn chết chết mà thôi.

Chỉ là vẫn luôn đều có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, khiến hắn không chết được một cách lạ lùng.

Đây không phải là ta sai.

Sai là toàn thế giới!

Hai suy nghĩ khác nhau, dây dưa ở trong đầu hắn.

Nhưng có một điểm, Diệp Ninh rất rõ ràng.

…

"Cái gì mà cứu vãn Nho đạo, liên quan gì đến ta, nếu như ta cứu vãn Nho đạo ta chính là chó!"

Diệp Ninh hung hăng thề.

Ý chí Nho đạo đáng chết này đúng là bẫy hắn thảm rồi.

Cái gì mà Đạo Tử, hỏi ý kiến của ta chưa?

Lão tử tuyệt đối không thể nào đi cứu vãn Nho đạo.

Ta nói đó!

Sắc trời bắt đầu tối rồi.

Cuối cùng, Bùi Ngữ Hàm cũng dừng tay.

Nàng nhắm mắt lại, lộ ra thần sắc mãn nguyện.

Nàng không ngờ được, thế mà Diệp Ninh lại có thể giúp nàng một chuyện lớn như thế.

Vốn dĩ nàng cho rằng, bản thân bị thương nặng, ít nhất cũng phải ở lại kinh thành ba năm năm năm mới có thể hồi phục.

Không ngờ được, nhờ phúc của Diệp Ninh, thế mà lại không cần dùng đến một ngày, đã hoàn toàn khỏi rồi.

"Bùi tỷ, vết thương của ngươi khỏi chưa?"

Lúc này Diệp Ninh mới khỏi.

“Khỏi rồi…”

Bùi Ngữ Hàm nói đến một nửa, đột nhiên trong lòng chợt động, lại thêm nửa câu sau: “Khỏi được bảy tám phần rồi, tiếp theo đây sẽ không phải thông qua đơn thuần hấp thu công lực là có thể hồi phục được, cần một chút thời gian.”

Nàng nói dối.

Bởi vì đột nhiên nàng nhớ ra, nếu như vết thương của bản thân khỏi hẳn, vậy thì bản thân còn có lý do gì ở lại kinh thành nữa?

Chính xác hơn một chút, sao còn có thể ở lại bên cạnh Diệp Ninh đây?

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng tim của nàng nói với nàng, tạm thời nàng không muốn đi.

“Trên người Diệp Ninh vẫn còn có rất nhiều nơi đáng để học tập, con đường mà ta muốn đi cũng giống như hắn, có lẽ ta có thể học được một cái gì đó.”

“Hơn nữa, lần này hắn giúp ta một việc lớn, ân tình này, ta còn chưa báo đáp.”

“Bùi Ngữ Hàm ta đời này chưa bao giờ nợ ân huệ của người khác!”

Bùi Ngữ Hàm tìm cho bản thân một lý do rất hợp lý.

Chỉ là không biết vì sao, vẫn như trước có chút chột dạ.

Loại cảm giác này rất kỳ lạ, lúc trước nàng chưa bao giờ trải nghiệm.

Diệp Ninh gật gật đầu.

Hắn nhất định không nghĩ nhiều, lúc này, hắn mềm nhũn ngồi phịch xuống ghế.

Hắn chỉ muốn yên tĩnh một chút.

Thân thể không mệt, nhưng mà trong lòng mệt.

Vì sao ta vẫn luôn xui xẻo như thế?

Bùi Ngữ Hàm đẩy cửa bước ra.

Huyên Huyên đứng ở ngoài rất lâu, vừa nhìn thấy nàng ta, đã lộ ra ánh mắt hung dữ. Bùi Ngữ Hàm đọc được sự chán ghét, ghê tởm, cảnh giác, cùng với… đố kỵ từ trong ánh mắt của Huyên Huyên! Đây đúng thật là thú vị.

Chương 255: Chuyện không vẻ vang gì, để ta làm

Nàng cô ý nâng cao đồi núi trước ngực, cười nhẹ một tiếng rồi bước đi.

“Hồ ly tinh!”

Huyên Huyên cúi đầu nhìn sân bay bằng phẳng trước người mình, thở dài.

“Hừ, có cái gì giỏi chứ!”

“Ngươi không phải là chính nhân quân tử sao? Sao lại bại dưới tay hồ linh tinh này rồi?”

Huyên Huyên phát hiện bản thân thật sự rất tức giận.

Vừa rồi hành động nhỏ ưỡn ngực kia của Bùi Ngữ Hàm, khiến cho nàng rất tức giận.

Đó là cái gì?

Đó là thị uy sao?

Đó nhất định là thị uy!

Nhưng nàng lại không có bất kỳ cách nào.

So dáng người, Bùi Ngữ Hàm người ta chỗ nào cũng rất bóng bỏng, khuôn mặt cũng rất xinh đẹp, gióng như trái đào chín mọng vậy.

Mà nàng, nhiều lắm chính là một quả táo xanh còn chưa trưởng thành.

Không cách nào so sánh được.

Hơn nữa nàng cũng không có lập trường để chỉ trích cái gì, tuy Diệp Ninh coi nàng là muội muội, nhưng dù sao không phải là muội muội ruột.

Thêm nữa, cho dù là muội muội ruột, ở thời đại này, cũng không thể nào đi chỉ trích cuộc sống riêng tư của ca ca.

Vì thế nàng rất tức giận, nhưng lại không thể nào phát tiết, chỉ có thể âm thầm ở trong lòng trách móc Diệp Ninh.

Ngươi khiến ta quá thất vọng, quá không có định lực rồi.

Nàng không biết vì sao bản thân thất vọng.

Đờ đẫn đẩy cửa ra, đã nhìn thấy Diệp Ninh đang nằm xụi lơ ở trên ghế.

Hai mắt Diệp Ninh vô thần, cả người đều tê dại.

Làm sao đây?

Chính khí cuồn cuộn của ta càng mạnh hơn rồi, ta cũng mạnh hơn rồi.

Cái gì gọi là tự mua dây buộc mình?

Cái gì gọi là thông minh ngược lại bị thông minh phản?

Ngày hôm nay Diệp Ninh đã được dạy cho một bài học nghiêm khắc.

Lúc này, hắn cái gì cũng không muốn làm, cái gì cũng không muốn nghĩ.

Hắn chỉ muốn ngồi đó.

Đừng làm phiền ta, để ta yên tĩnh một chút.

Nhưng trong mắt của Huyên Huyên, đây rõ ràng là bị ép khô rồi…

Cuối cùng nàng không không nhịn được, đau lòng nhìn Diệp Ninh.

Yêu nữ đó, cũng quá quá đáng rồi!

Sao nàng ta có thể khiến ngươi trở thành thế này?

Huyên Huyên đi đến nhà bếp, bưng một bát nước mật ong, đưa đến chỗ Diệp Ninh.

Mà lúc này, Bùi Ngữ Hàm lại không một tiếng động rời khỏi Diệp trạch.

Ngõ nhỏ, giếng khô.

Lãnh Thập Thất dùng bộ dáng cuộc sống không còn gì luyến tiệc, ngồi ở bên cạnh giếng khô.

Mộc tiên sinh nhìn hắn ta, có chút bất lực. Hắn đã bao giờ nhìn thấy bộ dáng này của đà chủ?

Đây là chịu đả kích gì rồi?

Hắn rất muốn an ủi, mượn lần này thể hiện lòng trung thành của mình, nhưng mà căn bản không biết mở miệng bắt đầu từ đâu

Bởi vì hắn không hề biết Lãnh Thập Thất đã trải qua cái gì.

Hắn chỉ nói đi Diệp trạch thăm dò một chút, kết quả lúc trở lại đã biến thành như thế này.

"Đà chủ, tuy thuộc hạ không biết đã xảy ra cái gì, nhưng mà ngài phải nhìn xa, bên phía phân đà kinh thành, còn phải do ngài làm chủ?"

Mộc tiên sinh cẩn thận từng chút một nói.

"Làm chủ? Ta còn làm chủ cái gì?"

Lãnh Thập Thất đau khổ nhắm mắt lại.

"Yên Vũ Lâu sắp họ Diệp rồi!"

Cái gì?

Một tiên sinh cả đầu bối rối.

Nhưng mà Lãnh Thập Thất lại không có chút ý nào muốn giải thích.

Không có người nào hiểu được lúc này hắn ta khó chịu như thế nào, tất cả những gì ngày hôm nay hắn nhìn thấy nghe thấy ở Diệp trạch, đúng thật là ác mộng cả đời này của hắn ta.

Dựa vào cái gì?

Tên họ Diệp kia không nói võ đức!

Có bản lĩnh chúng ta đối mặt phân thắng thua, kết quả ngươi cướp cả nhà của ta rồi!

Không sai, dưới cái nhìn của hắn ta, hành vi của Diệp Ninh hoàn toàn chính là "trộm nhà".

Lão đại của bản thân đã như thế với Diệp Ninh rồi, sau này hắn ta còn đối địch thế nào với Diệp Ninh?

Sau này gặp mặt có ngượng ngùng không?

Thậm chí đến xưng hô như thế nào hắn ta còn không biết.

“Đà chủ, rốt cuộc đã xảy ra cái gì, lẽ nào chủ thượng không ở Diệp trạch?”

Mộc tiên sinh thật sự là không kìm chế được sự tò mò ở trong lòng, hỏi.

“Không, chủ thượng đâu chỉ là ở Diệp trạch, thậm chí ngài ấy…”

Vừa nói đến chuyện này, huyết áp của hắn ta lập tức tăng cao, Bùi Ngữ Hàm đâu chỉ là ở trong Diệp trạch, hơn nữa còn ở trong phòng ngủ của Diệp Ninh!

Hai người này…

Hắn ta đúng thật là không dám nhìn.

Nhưng hắn ta chưa nói ra câu nói này, bên tay đã vang lên giọng nói nghiền ngẫm.

“Nói tiếp đi, thậm chí ta còn làm sao?”

Lãnh Thập Thất rùng mình một cái, nhanh chóng đứng dậy bái.

“Bái kiến chủ thượng!”

Đương nhiên Mộc tiên sinh cũng là như thế, hắn đến đầu cũng không dám ngẩng lên, bởi vì dùng địa vị của hắn mà nói, lúc trước đều không có tư cách tiếp xúc với Bùi Ngữ Hàm.

Người đến đương nhiên là Bùi Ngữ Hàm.

Nàng một thân váy đen, lúc này dường như là dung nhập thành một thể với bóng đêm, giống như là một bông hoa sen đen được bóng đêm nuôi dưỡng.

Nàng lùi lại một chút, trong hư không tự động xuất hiện một chiếc ghế giống như bông hoa sen, kéo lấy thân thể của nàng.

Chương 256: Chuyện không vẻ vang gì, để ta làm (2)

Lúc này, nàng ung dung, cao quý, thần bí.

“Lãnh Thập Thất, chúng ta mới chỉ có mười mấy năm không gặp đúng không, gan của ngươi đã lớn như thế rồi? Thế mà lại

dám đi do thám bản tôn?”

Nhất thời Lãnh Thập Thất đổ mồ hôi lạnh, nhanh chóng giải thích.

“Thuộc hạ không dám, thuộc hạ chỉ là ngày hôm đó gặp được chủ thượng, muốn liên lạc với chủ thượng, nên mới đi vào trong Diệp trạch.”

Bùi Ngữ Hàm hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

Sắc mặt Lãnh Thập Thất tái nhợt, đầu úp sấp trên mặt đất, đến thở lớn cũng không dám.

Mười mấy năm không gặp, vốn dĩ hắn ta cho rằng chủ thượng thay đổi rồi.

Bây giờ xem ra, chủ thượng không có bất kỳ thay đổi nào, vẫn là lạnh nhạt như thế, không thể suy đoán, nếu như nhất định phải nói đến thay đổi, vậy thì chính là càng thêm đáng sợ hơn.

Lúc này trong lòng hắn ta có chút hối hận.

Hắn ta cho rằng nhìn thấy Bùi Ngữ Hàm và Diệp Ninh thân mật với nhau, mà ở trong lòng cảm thấy Bùi Ngữ Hàm không đáng sợ như thế nữa.

Nhưng mà bây giờ mới phản ứng được, một mặt đó của Bùi Ngữ Hàm, chỉ là đối với Diệp Ninh, mà không có bất kỳ quan hệ gì với hắn ta.

Khi đối mặt với hắn ta, Bùi Ngữ Hàm vẫn là dáng vẻ như trước.

Chủ nhân của Yên Vũ Lâu, truyền nhân Ma Tông, Tu La tàn nhẫn, người đứng đầu Ma Môn!

Bầu không khí phảng phất như đông cứng lại.

Qua gần một khắc, Bùi Ngữ Hàm mới lạnh nhạt mở miệng, phá vỡ bầu không khí im lặng này.

“Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, nếu như để cho bản tôn biết được lần nữa, ngươi ở sau lưng ta nghị luận thị phi, kết quả tự bản thân ngươi biết.”

Lãnh Thập Thất thở phào một hơi, nhanh chóng nói.

“Thuộc hạ nhớ rồi!”

Bùi Ngữ Hàm liếc nhìn hai người bọn họ.

Với sự thông minh của nàng, đương nhên nàng biết Lãnh Thập Thất hiểu nhầm rồi.

Nhưng nàng không giải thích.

Từ trước đến giờ nàng làm việc gì cũng không thích giải thích.

“Phát động sức mạnh của phân đà kinh thành, đi làm giúp bản tọa hai việc.”

Bùi Ngữ Hàm dặn dò nói.

“Xin chủ thượng ra lệnh!”

Lãnh Thập Thất nghiêm túc nói.

“Thứ nhất, truyền tin tức ta đang ở kinh thành ra ngoài, nói rằng ta bị trọng thương, đang điều dưỡng.”

Ngón tay mảnh khảnh của Bùi Ngữ Hàm lướt nhẹ trong không khí.

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Lãnh Thập Thất cẩn thận từng chút một hỏi.

“Chủ thượng bị thương rồi?”

Bùi Ngữ Hàm hơi chau mày lại.

“Ngu ngốc!”

“Ta chính là vì không bị thương, nên mới muốn ngươi thả tin tức này ra, ta muốn người của Phần Thiên Cốc biết được tin tức này.”

“Thù đánh lén, bản tọa nhất định phải báo thù!”

Lời nói vừa dứt, sát khí bùng lên.

Mộc tiên sinh ở phía sau run run rẩy rẩy, vốn dĩ hắn còn muốn nghe một chút cuộc nói chuyện của các đại lão, kết quả lại phát hiện, thực lực của bản thân không đủ, căn bản không tham gia vào được.

Chỉ nghe Bùi Ngữ Hàm nói, hắn đã phảng phất như trải qua một hồi tai kiếp, cả người mồ hôi như mưa, ướt đẫm quần áo, giống như là vừa mới được vớt ở dưới nước lên.

“Đánh lén?”

Lãnh Thập Thất lộ ra thần sắc tức giận.

“Chủ thượng thật sự bị phục kích rồi?”

Lúc trước hắn ta đã có chút hoài nghi, vì sao Bùi Ngữ Hàm đã ước định rõ thời gian gặp mặt, nhưng nàng lại mãi không xuất hiện, có khi nào là gặp chuyện không may không.

Bây giờ xem ra, thế mà thật sự là như thế.

“Không sai, là lão tạp mao của Phần Thiên Cốc làm, bọn họ biết bản tọa vất vả tìm kiếm Trấn Ma Tháp, vì thế đã cố ý thả ra tin tức nói Trấn Ma Tháp đang ở kinh thành!”

Trong mắt Bùi Ngữ Hàm lóe lên một tia lạnh lùng…

“Kết quả bản tọa vừa mới đến nói, lại rơi vào trong bẫy bọn chúng đã giăng sẵn!”

“Toàn bộ mười hai hộ pháp đi theo bản tọa đều đã chết trong trận chiến.”

“Mà bản tọa cũng bị trọng thương, gần như mất mạng, nếu không phải vận khí tốt gặp được Diệp Ninh, còn không biết được bây giờ sẽ như thế nào.”

Nghe xong những lời này, Lãnh Thập Thất vừa tức vừa giận.

Không sai, hắn ta đúng là sợ Bùi Ngữ Hàm.

Nhưng ở trong thế giới có đẳng cấp sức mạnh rõ ràng như ở đây, thuộc hạ sợ hãi cấp trên, đây là chuyện hợp tình hợp lý.

Chỉ là có uy áp, không đủ thu phục lòng người.

Vì thế thật ra Lãnh Thập Thất đối với Bùi Ngữ Hàm không chỉ là sợ hãi, nếu như nhất định phải nói, vậy thì có lẽ là kính trọng và yêu quý.

Hắn ta đối với Yên Vũ Lâu vô cùng trung thành, càng là lúc nào cũng có thể vì Bùi Ngữ Hàm mà chết, sau khi nghe xong những chuyện này, lập tức tức giận ngập đầu.

Mười hai hộ pháp, là mười hai cường giả của Yên Vũ Lâu.

Bình thường đồng hành với Bùi Ngữ Hàm, đã có đến hàng trăm năm rồi.

Địa vị của bọn họ rất cao, thân phận đặc biệt, không ít người sùng bái bọn họ, nhưng bây giờ, thế mà tất cả lại chết rồi.

Ngay đến cả Bùi Ngữ Hàm, cũng thiếu chút nữa gặp nạn, nếu như không phải Diệp Ninh…

Nghĩ đến đây, đột nhiên hắn ta cảm thấy vô cùng may mắn.

Chương 257: Chuyện không vẻ vang gì, để ta làm (3)

Những khúc mắc ở trong lòng đối với Diệp Ninh, vào lúc này đã hoàn toàn tiêu tán sạch sẽ.

Thảo nào chủ thượng lại động lòng, hóa ra là ân cứu mạng…

Có ân tình này ở đây, từ nay về sau Lãnh Thập Thất sẽ không có ý muốn giết Diệp Ninh nữa, thay vào sát ý đó, là lòng cảm kích sâu sắc.

"Đều trách thuộc hạ vô năng, không có nhận được tin tức trước, thiếu chút nữa khiến cho chủ thượng gặp nạn!"

Lãnh Thập Thất vô cùng tự trách.

"Không liên quan đến ngươi, Phần Thiên Cốc ủ mưu đã lâu, sao có thể để cho ngươi nghe được tiếng gió gì, hơn nữa, dựa vào thực lực của ngươi đi tham dự vào, cũng chỉ có thể chết nhiều thêm một người mà thôi, cần gì phải thế?"

Bùi Ngữ Hàm cười lạnh một tiếng, nói.

"Bọn họ không giết chết được bản tôn, vậy thì đương nhiên bản tôn phải đưa ra hồi đáp."

"Món nợ máu này, dù sao cũng phải dùng máu để đền!"

"Nhớ kỹ chưa?"

Lãnh Thập Thất lập tức gật đầu.

Nhưng vẫn là có chút do dự.

"Truyền tin tức này ra ngoài, người của Phần Thiên Cốc đang tìm kiếm tung tích của chủ thượng nhất định sẽ nghe thấy mà đến, chỉ là bọn họ đến không có ý tốt, nếu như chủ thượng chưa hoàn toàn hồi phục, sợ rằng là…"

Bùi Ngữ Hàm cười mà như không cười nói.

“Làm sao ngươi biết được bản tôn chưa hoàn toàn hồi phục?”

Lãnh Thập Thất kinh ngạc ngẩng đầu.

Lẽ nào thật sự hoàn toàn hồi phục rồi?

Nhưng mà sao có thể nhanh như thế?

Lẽ nào… vẫn là Diệp Ninh?

Hắn ta biết điều không hỏi nhiều thêm nữa, mà thay đổi suy nghĩ, thuận theo phương hướng của Bùi Ngữ Hàm để nghĩ.

Đến hắn ta cũng cảm thấy Bùi Ngữ Hàm nhất định chưa hồi phục, người của Phần Thiên Cốc nhất định cũng là như thế.

Bọn họ biết Bùi Ngữ Hàm bị thương, nhất định sẽ đuổi theo đến cùng.

Kết quả hai bên gặp nhau, phát hiện thế mà lại là Bùi Ngữ Hàm đang ở thời kỳ mạnh nhất.

Sẽ xảy ra chuyện gì?

Cảnh tượng đó quá đẹp rồi, Lãnh Thập Thất nghĩ thôi cũng cảm thấy hả giận.

“Vậy thì chủ thượng, chuyện thứ hai là cái gì?”

Hắn ta cung kính hỏi.

“Chuyện thứ hai, đi thu thập tin tức, ai muốn gây bất lợi cho Diệp Ninh, tìm ra, sau đó giết!”

Khóe miệng Bùi Ngữ Hàm xuất hiện một nụ cười, nhẹ nhàng nói.

Tuy làm như thế, không đủ để báo đáp ân tình của Diệp Ninh.

Nhưng cũng phải làm một cái gì đó.

Đương nhiên Yên Vũ Lâu không thể nào giết hết tất cả những người muốn đối địch với Diệp Ninh.

Nhưng sát thủ có tác dụng của sát thủ, ở trong phạm vi năng lực của bản thân, tìm những người đó ra rồi thích sát, nhất định sẽ có tác dụng giết gà dọa khỉ.

Người bình thường suy nghĩ, khi muốn nhằm vào Diệp Ninh, sẽ nghĩ đến hậu quả.

Diệp Ninh là giám chính của Viện giám sát, không thể nào dùng loại thủ đoạn như thích sát, nhưng Bùi Ngữ Hàm không quan tâm.

Loại chuyện không vẻ vang này, để cho ta làm đi.

Hoàng cung.

Ngự thư phòng.

Vẫn là giống như lúc trước, tất cả thái giam cung nữ đều lui ra ngoài, trong thư phòng lớn như thế, chỉ có hai người là Cơ Minh Nguyệt và Tiêu Thiển Thiển.

"Gián điệp ở bên người Diệp Ninh truyền tin tức đến, thông tin chi tiết về tu sĩ ma đạo thần bí kia đã lộ ra rồi, tên của nàng ta tên là Bùi Ngữ Hàm, thế mà lại là truyền nhân Ma Tông đương thời!"

Tiêu Thiển Thiển báo cáo tin tức mới nhất.

"Truyền nhân Ma Tông?"

Cơ Minh Nguyệt lộ ra thần sắc khó có thể tin được.

"Chính là truyền nhân Ma Tông… Nói thật, ta thật sự bội phục Diệp Ninh, đến truyền nhân Ma Tông cũng dám nhận."

Tiêu Thiển Thiển cười khổ.

Thời gian càng lâu, càng có thể phản ánh điểm khác biệt của Diệp Ninh với mọi người.

Hắn đúng thật là không có gì kiêng kỵ, giống như là không có cái gì có thể khiến cho hắn sợ hãi.

Người bình thường nghe thấy hai chữ Ma Môn, đều sẽ rất kiêng dè.

Càng không nói đến Ma Tông nơi sinh ra Ma Môn.

Đó là sự tồn tại đáng sợ mà ban đêm trẻ con nghe thấy còn khóc.

Diệp Ninh thì hay rồi, sau khi biết được thân phận của đối phương, còn để lại ở bên người.

“Truyền nhân Ma Tông kia không có gì ác ý chứ?”

Cơ Minh Nguyệt hỏi.

Sau khi chấn kinh, nàng rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Bởi vì cứ chấn kinh mãi nên đã quen rồi.

Từ lúc Diệp Ninh xuất hiện, dường như cứ mấy ngày là nàng lại chấn kinh mấy lần, đã luyện ra được một trái tim rất lớn.

“Không có ác ý, gián điệp báo cáo, gặp gỡ của nàng ta với Diệp Ninh, chỉ là ngẫu nhiên, bây giờ quan hệ của hai người vô cùng thân mật.”

Tiêu Thiển Thiển nói, trong lòng đột nhiên có chút bức bối.

Nguyên nhân bức bối là vì bốn chữ “vô cùng thân mật”.

Nàng cũng không biết vì sao, nghe được mấy chữ này, đột nhiên trong lòng thế mà lại có mấy phần hụt hẫng.

Nhưng mà thất vọng không chỉ có nàng.

Cơ Minh Nguyệt cũng như thế.

Chỉ có điều Cơ Minh Nguyệt che giấu tốt hơn, nhanh chóng ép một chút không thoải mái kia ở trong lòng xuống.

Chương 258: Ta chính là muốn người khác đến thăm mộ của ta

Cái gọi là thân mật giữa nam nữ, ai cũng biết được là chuyện gì. Chuyện này vốn dĩ không liên quan gì đến hai người bọn họ, trong lòng bọn họ cũng cho rằng như thế. Nhưng khi tin tức này truyền đến, lại vẫn là đột nhiên cảm thấy phiền muộn một cách lạ lùng.

Điều này rất không nên.

Hai người chau mày, cảm thấy phản ứng của bản thân rất kỳ quái.

Trong ngự thư phòng trầm mặc một cách kỳ lạ trong giây lát.

Ai cũng không nói gì.

Sau một lúc lâu, Cơ Minh Nguyệt mới nói.

“Hắn ta thân mật với ai là tự do của hắn ta, chỉ là trẫm có chút lo lắng, hắn ta sẽ bởi vì thế, mà chọc đến phiền phức, nếu như để cho người khác biết, hắn ta đường đường Giám Chính Viện giám sát, thế mà lại qua lại với truyền nhân Ma Tông…”

Nghe xong, Tiêu Thiển Thiển lắc lắc đầu, nói.

“Sợ rằng không có ảnh hưởng gì.”

“Từ trước đến nay đối địch với ma đạo đều là Tiên Môn, so với việc nói người đời chán ghét ma đạo, còn không bằng nói bị Tiên Môn khống chế tư tưởng.”

“Thật ra Diệp Ninh nói đúng, Ma Môn Tiên Môn đều không có gì khác biệt, sức mạnh không chia tốt xấu, đối với bách tính bình thường mà nói, khi nghe đến ma tu, có thể sẽ sợ hãi, nhưng bọn họ gặp phải đệ tử Tiên Môn, thật ra cũng sẽ sợ hãi…”

“Danh tiếng của Diệp Ninh rất lớn, người người trong thiên hạ tin phục, sẽ không bởi vì thế mà sinh ra hoài nghi với hắn.”

“Còn về sự uy hiếp của bên phía Tiên Môn, đúng là hoàn toàn không cần để ý, hắn ta có qua lại với truyền nhân Ma Tông hay không, đều không thể nào thay đổi thái độ của Tiên Môn đối với hắn ta, vì thế có liên quan gì chứ?”

Nghe xong một hồi lời nói này, Cơ Minh Nguyệt không còn gì để nói.

Đúng thật là như thế.

Sở dĩ Ma Tông bị người đời ghét bỏ, thật ra vẫn là bên phía Tiên Môn dẫn dắt tiết tấu.

Diệp Ninh sẽ sợ Tiên Môn truy cứu trách nhiệm sao?

Đương nhiên là không.

“Cũng được, vậy thì tùy hắn ta đi.”

“Thật ra điều mà trẫm lo lắng vẫn là an toàn tính mạng của hắn ta, trẫm đã có được tin tức, lần này Tiên Môn đánh thật, các Tông lần lượt phái nhân thủ ra, muốn đến kinh thành hỏi tội, trận thế này không hề nhỏ, đến lúc đó không tránh được lại là một hồi sóng gió động trời.”

Nhắc đến chuyện này, Tiêu Thiển Thiển cười khổ một tiếng, nói.

“Chỉ sợ rằng say là do người chứ không phải rượu, bệ hạ vì Diệp Ninh, dùng đến sức mạnh không nên dùng, có lẽ sẽ dẫn đến sự quan tâm của người có tâm tư.”

Hai nữ nhân ai cũng không phải kẻ ngốc, Tiên Môn làm ra loại trận thế này, nhất định không phải chỉ vì một mình Diệp Ninh.

Trong kinh thành này, thứ khiến cho bọn họ đáng để nhằm vào ngoại trừ Thiên Tử ra, thì còn có ai?

“Trẫm đương nhiên biết, nhưng chuyện nên đến thì không trốn được, chỉ cần quốc vận không tan, bọn họ sẽ không dám làm gì với trẫm.”

Trong mắt Cơ Minh Nguyệt tràn ngập vẻ kiên định, bây giờ nàng có dũng khí hơn nhiều so với quá khứ, lúc trước chuyện Diệp Ninh chém giết tôn quý hào tộc trong kinh thành, khiến nàng sinh ra rất nhiều suy nghĩ, có lẽ lúc trước nàng thật sự đi sai đường rồi, nhẫn nhịn không thể nào đổi được kết quả mong muốn, con đường mà Diệp Ninh đi, có lẽ mới là chính xác.

Nhưng phải nghiệm chứng con đường mà Diệp Ninh đi có chính xác hay không, vậy thì ít nhất phải bảo đảm đươc một chuyện.

Chính là Diệp Ninh không thể chết.

Nếu như hắn chết rồi, vậy thì mọi thứ sẽ kết thúc.

“Điều mà trẫm thật sự lo lắng, vẫn là an toàn của Diệp Ninh, với tính khí của hắn, đến lúc đó đối kháng với Tiên Môn, trẫm thật sự là không dám tưởng tượng sẽ là như thế nào.”

Dường như Cơ Minh Nguyệt đã nhìn thấy cảnh tượng Diệp Ninh bị Tiên Môn giết chết rồi, điều này khiến nàng cảm thấy lo lắng.

“Đáng tiếc, đám người Viên Phương đại sư đã rời đi rồi.”

Tiêu Thiển Thiển khẽ thở dài.

Cơ Minh Nguyệt lắc lắc đầu, nhắc đến chuyện này, khiến cho nàng rất đau đầu.

Tuy vừa mới bắt đầu hành vi của Viên Phương không đúng, có tâm tư bỉ ổi.

Nhưng sau đó cũng được coi như là cải tà quy chính, tình nguyện hiệu triệu thế lực Phật Môn, bảo vệ Diệp Ninh.

Nhưng kết quả thì sao, thế mà lại bị Diệp Ninh từ chối rồi.

Điều này khiến Cơ Minh Nguyệt không thể nào hiểu được, nàng cười khổ một tiếng, nói.

"Có những lúc trẫm thật sự có chút hụt hẫng, lúc nào cũng lo lắng sống chết của hắn, bận trước bận sau cho hắn, nhưng hắn thì sao, từ trước đến nay chưa bao giờ chịu phối hợp… Phật Môn bị hắn đuổi đi, Thánh Viện hắn cũng không chịu đi, không giấu gì ngươi, trẫm có chút bất lực."

Tiêu Thiển Thiển cười nhẹ một tiếng, nói.

"Nhưng đây chính là Diệp đại nhân."

Cơ Minh Nguyệt gật gật đầu.

"Đúng thế."

Khóe miệng nàng lộ ra nụ cười.

Đây chính là chỗ đặc biệt của Diệp Ninh, hắn vĩnh viễn không đi đường bình thường, không có người nào có thể đoán được hắn muốn làm cái gì, đây là mị lực đặc biệt thuộc về hắn.

Chương 259: Ta chính là muốn người khác đến thăm mộ của ta (2)

Nhìn từ sự việc xảy ra trong quá khứ, có được mị lực như thế này, rõ ràng không phải là chuyện gì xấu.

"Bỏ đi, chuyện của Diệp Ninh, tạm thời không thảo luận nữa, ở chỗ trẫm còn có một chuyện, cần ngươi phối hợp."

Cơ Minh Nguyệt nói.

"Ngày mai là sinh nhật Thái Hậu, ngươi phải nhớ điều động gián điệp tinh nhuệ vào cung, trẫm vẫn luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản, phải đề phòng chặt chẽ, cẩn thận xảy ra chuyện."

Nhắc đến chuyện này, Tiêu Thiển Thiển dần dần thu liễm ý cười, nàng ta chau mày lại, trong mắt lộ ra ý nghi hoặc.

“Vì sao đột nhiên Thái Hậu muốn làm thọ yến?”

Mày Cơ Minh Nguyệt nhíu sâu, trong mắt lộ ra thần sắc hoài nghi.

“Từ trước đến giờ Thái Hậu có mâu thuẫn với trẫm, từ khi trẫm còn nhỏ, đã không qua lại với trẫm, sau khi trẫm đăng cơ, bà càng là chưa bao giờ gặp mặt trẫm, cả ngày ở hậu cung, không hỏi chuyện, không tiếp xúc với bên ngoài… Lúc trước, cho dù trẫm muốn làm thọ yến cho bà, bà cũng không có hứng thú, bây giờ thế mà lại truyền ra chỉ ý, bảo trẫm đi làm chuyện này.”

“Nói thật, trẫm đối với Thái Hậu, từ trước đến nay đều có lòng đề phòng, năm đó trước khi tiên đế lâm chung, càng là đích thân dặn dò trẫm, bảo trẫm vĩnh viễn đừng tin Thái Hậu.”

“Trẫm lo lắng, đột nhiên bà muốn làm thọ yến, là có âm mưu gì đó.”

Cơ Minh Nguyệt nói đến chuyện này, Tiêu Thiển Thiển đúng là không có tùy tiện tiếp lời.

Bởi vì đây là chuyện của hoàng gia.

Nhưng mà, có một câu nói gọi là, trong nhà Thiên Tử không có chuyện nhỏ.

Nói đến Thái Hậu, Tiên Đế, thế nào cũng không thể coi là một chuyện nhỏ.

Tiêu Thiển Thiển biết, Thái Hậu và Tiên Đế mấy năm trước còn được coi là ân ái, sau đó đột nhiên trở thành người xa lạ.

Khi lâm chung, Tiên Đế càng là đặc biệt căn dặn, bảo Cơ Minh Nguyệt đề phòng Thái Hậu.

Điều này đủ để nói rõ, giữa Tiên Đế và Thái Hậu, nhất định có một câu chuyện không thể nào để người khác biết.

Chính vì chuyện cũ này, khiến cho quan hệ của Tiên Đế và Thái Hậu nứt vỡ, cũng khiến cho Thái Hậu và Cơ Minh Nguyệt không có tình cảm gì để nói.

Trong nhiều năm nay, tự bế ở thâm cung, không tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Hôm nay đột nhiên nhắc đến muốn làm thọ yến, đối với bất kỳ ai mà nói, đều sẽ cảm thấy kỳ lạ.

“Nếu như bệ hạ cảm thấy không ổn, có thể không đồng ý với Thái Hậu.”

Tiêu Thiển Thiển nói.

“Trăm điều thiện hiếu đứng đầu, đạo hiếu là lế tiết mà Thiên Tử nên giữ, tuy Thái Hậu không phải mẹ đẻ của trẫm, cũng không có tình cảm gì đáng nói với trẫm, nhưng dù sao trên danh nghĩa cũng là Thái Hậu… Bà muốn làm thọ yến, trẫm không có bất kỳ lý do gì không đồng ý.”

Ngón tay dài mảnh trắng như tuyết của Cơ Minh Nguyệt gõ lên trên bàn, nhẹ nhàng nói.

“Thọ yến phải làm, nhưng cũng phải đề phòng.”

“Người trong cung không thể tin, vẫn cần phải có gián điệp của Mật Điệp Ti xuất lực.”

“Chuyện này, ngươi không được sơ sót.”

Tiêu Thiển Thiển trang nghiêm đáp lại.

“Tuân chỉ.”

Chuyện Thái Hậu muốn làm thọ yến, rất nhanh đã truyền khắp kinh thành.

Đương nhiên, chuyện này không liên quan gì đến lão bách tính.

Vốn dĩ Thái Hậu cũng là người không có danh tiếng gì, nhiều năm nay lại sống trong thâm cung, thậm chí dân gian còn không biết còn có sự tồn tại của vị Thái Hậu này.

Vì thế Thái Hậu có làm thọ yến hay không, các bách tính không hề để ý.

Nhưng bách quan văn võ lại không thể không quan tâm.

Bởi vì Thái Hậu muốn làm thọ yến, đương nhiên các quan lại phẩm cấp đủ cao phải đi chúc thọ, đặc biệt là những tôn quý kia, không chỉ phải đi, phu nhân của bản thân cũng phải đi.

Đây là một chuyện lớn, ai cũng không dám lơ là.

Ngoại trừ Diệp Ninh.

Hắn vừa mới biết được chuyện này, phản ứng đầu tiên chính là.

“Không đi!”

Cái gì mà Thái Hậu với không Thái Hậu, có liên quan gì đến hắn?

Ta ở đâu ra có tâm tư đi chúc thọ cho người khác?

Ta chỉ muốn người khác đến viếng mộ cho ta!

“Đại nhân, thọ yến của Thái Hậu, ngài không thể không đi.”

Thái Hướng Cao cười khổ, thuyết phục nói.

“Ngài là Giám Chính của Viện giám sát, địa vị rất cao, về tình về lý, đều phải đi tham gia thọ yến, không chỉ phải tham dự, mà còn phải chuẩn bị lễ vật mừng thọ.”

Ngụy Văn Thông cũng gật đầu nói.

“Đúng là đạo lý này, tuy Viện giám sát độc lập với các nha môn khác, nhưng dù sao cũng thuộc sự quản lý của hoàng gia, nếu như là thọ yến của Thái Hậu, đại nhân không đi, sợ rằng sẽ khiến cho không ít người chê trách.”

Võ Tam Tư không nói gì, nhưng mà hắn ta tinh thông các lễ nghi cung đình, cũng đưa ra phán đoán của bản thân.

“Đại nhân phải đi.”

Diệp Ninh nhìn ba người bọn họ, phất phất tay.

“Được rồi, vậy thì ta chắc chắn không đi không được rồi.”

Trong lòng Diệp Ninh cũng chấp nhận chuyện này.

Không có cách nào cả, ai bảo hắn là quan lớn chứ?

Nói ra thì, có thể tham gia thọ yến của Thái Hậu, đối với rất nhiều người mà nói, có lẽ đều là chuyện vinh hạnh, cũng chỉ có người có tính cách kỳ lạ như Diệp Ninh, mới cảm thấy phiền phức.

Chương 260: Càng là mỹ nhân, càng độc ác

“Ta đi chuẩn bị lễ chúc thọ cho đại nhân.”

Thái Hướng Cao nhìn thấy Diệp Ninh đồng ý, thở phào một hơi. Hắn ta sợ Diệp Ninh cố chấp cứng đầu.

Nếu như Diệp Ninh quyết tâm không đi, hắn ta cũng không có cách nào.

“Không cần vội.”

Đúng vào lúc này, Bùi Ngữ Hàm chậm rãi đi đến, nhẹ giọng nói.

“Theo ta được biết, vị Thái Hậu này, không phải là người bình thường…”

“Không phải người bình thường?”

Mọi người vểnh tai lên, đồng loạt nhìn về phía Bùi Ngữ Hàm.

Bây giờ mọi người đều biết thân phận của Bùi Ngữ Hàm.

Nàng ta có lai lịch lớn như thế, bất luận là kiến thức hay là kinh nghệm đều không phải là thứ người khác tùy tiện có thể so được.

Thế nào cũng có thể từ chỗ nàng ta, có được một chút tin tức khác nhau.

“Các ngươi biết bao nhiêu về vị Thái Hậu này?”

Bùi Ngữ Hàm ngồi xuống, đặt tay lên má, chậm rãi hỏi.

Diệp Ninh nhìn Thái Hướng Cao.

“Thái Hậu hộ Bạch, nói là đến từ thế gia đại tộc, mấy năm trước rất ân ái với tiên đế, sau đó quan hệ lạnh nhạt, dần dần đã không nghe được tin tức gì liên quan đến Thái Hậu nữa, đúng rồi, Thái Hậu không có con, không phải là mẹ đẻ của đương kim bệ hạ.”

Thái Hướng Cao nói hết tất cả những gì bản thân biết ra một lượt.

“Chính xác mà nói, bà ta không phải là đến từ thế gia đại tộc, mà là đến từ gia tộc tu tiên!”

Bùi Ngữ Hàm nói.

“Gia tộc tu tiên?”

Mọi người lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Đây là bí mật của hoàng thất.

Thế mà tiên đế lại lấy một người tu hành?

Cái gọi là gia tộc tu tiên, thật ra chính là không khác gì với Tiên Môn, chỉ có điều dùng gia tộc làm đơn vị mà thôi.

Người ta nói rằng thời đại thượng cổ, cũng đã từng có mấy gia tộc tu tiên trỗi dậy, bọn họ hoặc là có huyết mạch đặc biệt, hoặc là nắm giữ công pháp tuyệt đỉnh, xưng hùng một đời.

Nhưng bây giờ, gia tộc tu tiên lại không quá mạnh.

Gia tộc mạnh nhất, nhiều nhất tương đương với tiên môn trung đẳng.

Trước mắt, sinh thái của toàn bộ giới tu tiên, đều là gia tộc phục thuộc vào tiên môn, định lượng mỗi năm cống nạp cho tiên môn, sau đó tiên môn phụ trách bảo vệ gia tộc.

Nếu như trong gia tộc xuất hiện con cháu có thiên phú, cũng có thể đưa đến trong Tiên Môn tu hành, tương lai nếu như có thể có một chút thành tựu, địa vị của gia tộc cũng sẽ nước lên thì thuyền lên.

“Không sai, tên chính của Thái Hậu là Bạch Vi, là người của gia tộc tu tiên Bạch gia.”

Bùi Ngữ Hàm lạnh nhạt nói: “Bạch gia này giống với các gia tộc tu tiên khác, đều là phụ thuộc vào tiên môn để sinh tồn, rất trùng hợp, Tiên Môn mà Bạch gia dựa vào chính là Quần Ngọc Các!”

Quần Ngọc Các?

Thần sắc mọi người nghiêm túc.

“Là tông môn của Phương Thanh Tuyết?”

Diệp Ninh lộ ra thần sắc trầm ngâm.

“Không sai, vì thế ta đang nghĩ một vấn đề, ngươi vừa mới giết Uy Vũ Hầu, kết thù không đội trời chung với Phương Thanh Tuyết, sau đó Thái Hậu ở lâu trong thâm cung, đột nhiên muốn làm thọ yến, đây rốt cuộc là trùng hợp, hay là có âm mưu khác?”

Bùi Ngữ Hàm nói.

“Bùi tỷ, tỷ là nói, lẽ nào Thái Hậu sẽ gây bất lợi cho đại nhân?”

Ngụy Văn Thông chau mày.

“Có khả năng này.”

Bùi Ngữ Hàm nói.

“Nhưng bà ta dựa vào cái gì mà làm được?”

Ngụy Văn Thông hỏi.

Bây giờ Diệp Ninh không phải là người tùy tiện ai cũng có thể giết, trong người hắn có chính khí cuồn cuộn,lại có được thể chất Lưu Ly Tịnh kim cương cũng không thể làm bị thương.

Người tu hảnh cảnh giới Chân Nhân cũng không thể nào giết hắn được.

Mà trong kinh thành giới hạn thực lực tối đa, cũng chỉ có cảnh giới Chân Nhân.

Vì thế trên lý luận mà nói, Diệp Ninh chỉ cần ở lỳ trong kinh thành, cho dù là Tiên Môn muốn giết hắn, cũng không dễ dàng gì.

“Năm đó Quần Ngọc Các giật dây, phái Bạch Vi vào cung, gả cho tiên đế, sau đó tiên đế sắc phong bà ta làm Hậu, điều này có thể hiểu được là một lần thỏa hiệp của Đại Chu với Tiên Môn!”

“Sau đó, qan hệ của hai người không biết vì sao đột nhiên nứt vỡ, lần nứt vỡ đó, không chỉ là quan hệ của hai người rạn nứt, mà còn khiến cho Quần Ngọc Các và Bạch gia phẫn nộ.”

“Nhất định là Bạch Vi làm chuyện gì đó, đồng thời mạo phạm lợi ích chung của Quần Ngọc Các, tiên đế, cùng với Bạch gia, Bạch gia để trừng phạt bà ta, thậm chí còn trục xuất bà ta ra khỏi gia phổ.”

Bùi Ngữ Hàm chậm rãi nói ra tin tức mà bản thân nắm giữ, sau đó đi sâu vào vấn đề chính.

“Bắt đầu từ lúc nào đó, Bạch Vi giống như cô hồn dã quỷ vậy, thiên hạ rộng lớn, nhưng lại không có nơi để bà ta dung thân.”

“Vì thế nhiều năm như thế, bà ta mới ở trong thâm cung… Nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện muốn làm thọ yến, lại vừa đúng lúc Diệp Ninh và Quần Ngọc Các xé rách điểm mấu chốt.”

“Mọi người cảm thấy, có khi nào là Quần Ngọc Các hứa hẹn với bà ta cái gì đó?”

Mọi người đắm chìm vào suy nghĩ.

Chương 261: Càng là mỹ nhân, càng độc ác (2)

Dựa theo suy đoán của Bùi Ngữ Hàm, đúng là có loại khả năng này, đồng thời có thể còn không nhỏ.

“Động cơ hại đại nhân, đúng là có, nhưng mà ta vẫn cảm thấy, bà ta không làm đại thương đại nhân dù chỉ là nhỏ nhất.”

Ngụy Văn Thông nói.

“Phương thức để hại người, từ trước đến nay đều không phải chỉ là dùng một loại đao kiếm, phương thức không một tiếng động có thể hại chết người nhiều lắm, ví dụ như độc!”

Bùi Ngữ Hàm cười nói.

“Độc.”

Mọi người giật mình.

“Không ngờ được đúng không, thật ra các ngươi cũng trúng độc rồi.”

Bùi Ngữ Hàm cười một tiếng.

Khoảng khắc tiếng nói vừa dứt, mọi người đều ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt.

Giây tiếp theo, hai chân mềm nhũn, lần lượt ngã lên trên mặt đất.

Trong mắt bọn họ tràn ngập vẻ chấn kinh.

“Ngươi hạ độc từ lúc nào vậy?”

Rất nhiều người sợ đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Nếu như Bùi Ngữ Hàm thật sự có ác ý, bọn họ thật sự là sẽ toàn quân bị diệt.

“Nhìn đi, muốn hại người, thật sự là một chuyện rất đơn giản.”

Bùi Ngữ Hàm tùy tiện lắc lắc ngón tay.

Mọi người lại hồi phục một cách kỳ lạ.

“Ngươi là nói, bà ta rất có khả năng hạ độc với ta?”

Diệp Ninh sờ sờ cằm, trong lòng rục rịch.

Nói như thế, Thái Hậu này đúng thật là một người tốt.

“Có lẽ chỉ là ta suy nghĩ nhiều rồi.”

Bùi Ngữ Hàm nhàn nhạt nói.

“Nhưng mà ở trong hoàng cung, lại là thọ yến, Thái Hậu thật sự dám làm như thế sao? Nếu như bà ta thật sự làm như thế, Đại Chu không có ơi dung thân cho ta rồi?”

Trong long Thái Hướng Cao cảm thấy ớn lạnh.

So sánh với đối mặt cứng đối cứng, những âm mưu quỷ kế này, càng khiến cho người khác cảm thấy lạnh sống lưng.

Bùi Ngữ Hàm rõ ràng là chuyên gia chơi đùa những âm chiêu này, trong nụ cười lạnh, đã có thể thấy được hung hiểm chí mạng.

“Nếu như Quần Ngọc Các thật sự là kẻ chủ mưu đứng phía sau lưng, vậy thì bà ta có cái gì mà không dám làm? Chuyện quan trọng nhất là, mấy bà lão ở trong Quần Ngọc Các, đều là chuyên gia dùng độc.”

Ngưu Tiến Hỉ nuốt nước bọt.

“Đều nói rằng Quần Ngọc Các là thánh địa tiên gia, trong môn toàn bộ đêu là tiên tử tuyệt mỹ, không ngờ được thế mà bọn họ lại biết dùng độc.”

Bùi Ngữ Hàm cười âm trầm nói.

“Độc ác nhất là lòng nữ mỹ nhân, càng là mỹ nhân, càng độc ác.”

Thái Hướng Cao nịnh hót một câu.

“Bùi tỷ đẹp hơn bọn họ nhiều.”

Trong mắt Bùi Ngữ Hàm lộ ra một tia thần sắc kỳ lạ.

“Vì thế ta so với bọn họ càng độc hơn!”

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên Thái Hướng Cao che lấy bụng.

Hắn ta cảm thấy bụng đau dữ dội, sắc mặt thay đổi, nhanh chóng lao về phía nhà xí.

Đây là lại dùng độc rồi?

Mọi người không khỏi kinh hãi, Bùi Ngữ Hàm đúng là ma quỷ, dùng độc trong vô hình.

“Yên tâm, ta chỉ là đùa với hắn ta một chút thôi, đợi hắn đi vệ sinh xong, sẽ phát hiện tạp chất trong cơ thể mình đều bị bài tiết ra hết rồi, không chỉ không tổn hại sức khỏe,ngược lại còn có ích lợi cực lớn.”

Bùi Ngữ Hàm nghịch nghịch sợi tóc của mình, cười nói.

Mọi người nhìn, càng là kinh ngạc.

Nữ nhân này thật sự là ma quỷ chơi đùa lòng người.

Thật sự không biết rốt cuộc đại nhân là hạ được nàng ta như thế nào.

Mà lúc này điểm chú ý của Diệp Ninh lại không nằm ở trên người Thái Hướng Cao, hắn đang tập trung vào chuyện thọ yến.

“Nói như thế, thọ yến lần này, rất có khả năng là âm mưu nhằm vào ta?”

Khóe miệng hắn dần dần hiện ra nụ cười.

“Vậy thì ta thật sự phải tham gia rồi!”

Hắn có chút mong chờ.

Cuối cùng Quần Ngọc Các cũng xuất chiêu rồi sao?

Không hổ là Tiên Môn, vừa mới ra tay, đã chọc đúng vào điểm mấu chốt.

Diệp Ninh có chính khí cuồn cuộn hộ thể, thủ đoạn bình thường không có tác dụng.

Lại có thể chất Lưu Ly Tịnh Phạn kim cương không thể phá hủy, thủ đoạn võ lực bình thường cũng vô dụng.

Nhưng mà dùng độc, lại đúng là khó mà đề phòng được.

Hắn cũng không cầu đối thủ có thủ đoạn như Bùi Ngữ Hàm, nhưng chỉ cần có được ba phần lợi hại như nàng ta, đến lúc đó bản thân phối hợp một chút, không phải là có thể thành công đi chết sao?

“Biết được những thứ này, ngươi vẫn còn muốn đi tham gia thọ yến sao?”

Bùi Ngữ Hàm nhìn Diệp Ninh.

“Đương nhiên, thân là thần tử, thọ yến của Thái Hậu không đi tham gia, không phải là có chút không có đạo làm thần sao?”

Diệp Ninh nói một cách đương nhiên.

Mọi người cạn lời.

Vừa rồi là ai nghe nói đến chuyện này, đã dứt khoát từ chối?

Nhưng mà Bùi Ngữ Hàm lại không hề cảm thấy kinh ngạc chút nào.

Nàng ngoắc ngoắc tay với Diệp Ninh, nói.

“Đến đây.”

Diệp Ninh đi đến.

Bùi Ngữ Hàm đưa tay ngọc ra, nhẹ nhàng gõ nhẹ vào cổ tay.

Nhìn thấy chiếc vòng tay ngọc bích, đột nhiên sống lại.

Diệp Ninh kinh ngạc phát hiện, thế mà đây không phải là một cái vòng tay, mà là một con rắn cả người màu xanh lục, lóng lánh ngẩng đầu.

Trước đó miệng con rắn nhỏ này cắn lấy đuôi, quấn quanh cổ tay của Bùi Ngữ Hàm, nhìn bên ngoài giống như là một cái vòng tay bình thường vậy.

Chương 262: Càng là mỹ nhân, càng độc ác (3)

“Tiểu Thanh là một con rắn vảy xanh mà ta phát hiện vào mấy năm trước, trong người của nó có một phần huyết mạch của loài trăn Thanh Thiên mắt ngọc thời thượng cổ, trời sinh đã có thể cảm nhận được nguy hiểm, đặc biệt là rất mẫn cảm với độc dược, ta cho ngươi mượn nó, ngươi đeo Tiểu Thanh, nếu như có nguy hiểm đến gần, nó sẽ phát ra cảnh báo cho ngươi.”

Bùi Ngữ Hàm nhàn nhạt nói.

Còn chưa đợi Diệp Ninh đáp lại, con rắn vảy xanh đã phóng ra như một thanh lợi kiếm đáp xuống người Diệp Ninh, thuận theo tay áo của Diệp Ninh chui vào bên trong.

Chưa đến một lúc sau, đã không thấy bóng dáng, cho dù là bản thân Diệp Ninh, cũng không biết nó chui vào đâu rồi.

“Có thể dự báo được nguy hiểm?”

Diệp Ninh nhất định là không muốn mang theo con rắn này.

Nhưng mà ý tốt của Bùi Ngữ Hàm, không có lý do hợp lý, rất khó để từ chối.

Nghĩ trái nghĩ phải, dù sao chẳng qua chỉ là một con rắn mà thôi, cho dù nó có thể dự báo được nguy hiểm thì có tác dụng gì chứ?

Lẽ nào hắn còn không xử lý được nó?

Nghĩ đến đây, Diệp Ninh nhận lấy nó.

Nơi cách xa kinh thành, có một sơn cốc.

Xung quanh gần sơn ốc này mấy ngàn dặm, không có bất kỳ người nào sinh sống, giống như tuyệt địa.

Phàm là người đi vào chỗ này, đều sẽ cảm nhận được một cỗ khô nóng khó có thể chống lại được.

Càng đi về phía tước, càng khô nóng.

Nơi này, chính là địa bàn của Phần Thiên Cốc.

Phần Thiên Cốc là một trong những Tiên Môn hàng đầu, đương nhiên có lai lịch vô cùng khác thường.

Tương truyền thời thượng cổ, có lửa từ trên trời giáng xuống, rơi xuống vùng đất này.

Lửa trời vĩnh viễn tồn tại không dập tắt được.

Tổ tiên của Phần Thiên Cốc ở gần lửa trời, tu hành công pháp thuộc tính hỏa, tiến triển cực nhanh.

Sau đó thông qua lửa trời, lại sáng tạo ra vô số công pháp, thần thông, pháp thuật, trở nên nổi tiếng.

Cho đến ngày nay, lửa trời vẫn như trước không tắt, Phần Thiên Cốc phát triển thuận lợi, trong môn chỉ riêng đệ tử ngoại môn, đã có mười mấy vạn.

Mà lúc này, một con chim lạ cả người được lửa bao phủ, bay như coi thoi qua vùng đất khô nóng này, sau đó đáp xuống trước cửa một hang động.

Một cánh tay khô nứt mà gầy guộc đưa ra, bắt lấy con chim lạ này, gỡ bức thư được buộc ở trên chân nó xuống.

"Sư huynh, có tin tức rồi, quả nhiên tu la độc ác đó chạy trốn vào trong kinh thành, nói là đã liên lạc được với phân đà Yên Vũ Lâu ở kinh thành rồi."

Một giọng nói lạnh lẽo từ sâu trong hang động truyền ra.

"Được thôi, không sợ nàng ta chạy đến kinh thành, chỉ sợ không có tin tức của nàng ta, lập tức truyền lệnh, phái bốn trưởng lão Thiên Địa Huyền Hoàng ra tay, không tiếc giá nào bắt lấy yêu nữ này!"

Đèn hoa sáng rực.

Trong kinh thành, đã có bầu không khí của ngày lễ tết rồi.

Dù sao thọ yến Thái Hậu cũng là chuyện lớn, tuy các bách tính không có liên quan gì, nhưng vì cân nhắc đến thể diện, vẫn là phải làm một chút dáng vẻ thể hiện.

Có pháo hoa nở rộ, có ca hát nhảy múa, cũng có chợ đêm phồn hoa mở cửa.

Một chiếc xe ngựa, chở Diệp Ninh và Thái Hướng Cao, đi về phía hoàng cung.

Trong hoàng cung, đã sớm xe ngựa xếp hàng dài, bách quan văn võ, tôn quý hào tộc, nườm nượp đi đến.

Nhưng mà khi bọn họ nhìn thấy xe ngựa hiện rõ ký hiệu của Viện giám sát, từng người đều ngậm miệng lại, đứng sang một bên.

Sau khi Diệp Ninh rời đi, mới bắt đầu nghị luận.

“Đó là người của Viện giám sát đúng không?”

“Ngoại trừ sát tinh đó ra thì còn có ai?”

“Sát khí của người này nặng như thế, còn đến tham gia thọ yến cái gì, còn không phải là làm hỏng bầu không khí sao.”

“Suỵt, cẩn thận lời nói, Viện giám sát không phải là nói mà chúng ta có thể chọc vào.”

Sự sợ hãi của các bách quan đối với Viện giám sát, là được khắc sâu vào xương cốt.

Lúc trước Viện giám sát xuống dốc, khiến cho bọn họ quên mất vinh quang cả tổ tiên Viện giám sát. Bây giờ Diệp Ninh dùng một đường chém giết đẫm máu, nói với bọn họ, Viện giám sát đã quay lại rồi.

Người nào có thể không sợ?

Đây chính là trạng thái bình thường của các quan lại đối với Viện giám sát.

Tiếng mắng chửi ở phía sau lưng, khi đối mặt thì lại là kính trọng mà không dám gần gũi.

Thân là quan lại, ai cũng không hi vọng trên đầu mình treo một thanh kiếm.

Vì thế sau khi Diệp ninh trở thành Giám Chính ở ngoài kinh thành, đã được định trước là không thể nào hòa thuận ôn hòa với người khác, đây là do lập trường quyết định.

Đương nhiên, cũng có một vài thần tử trung thành, không hề quan tâm sự nghiêm khắc của Viện giám sát, ngược lại vì thế mà vỗ tay khen hay.

Nhưng Đại Chu bây giờ, thần tử trung nghĩa như thế quá ít rồi.

“Diệp huynh, nhìn thấy chưa? Tất cả mọi người nhìn thấy chúng ta, đều giống như nhìn thấy ôn thần vậy.”

Trong xe ngựa, Thái Hướng Cao cười tự giễu.

Chương 263: Bản quan đã đứng đây rồi, vì sao các ngươi lại dám ngồi?

Một con đường này, biểu hiện của các quan lại, hắn đều nhìn vào trong mắt. Trong đó có không ít bạn học thi cùng năm khoa cử với hắn ta.

Năm đó quan hệ vẫn còn khá tốt, bây giờ gặp mặt, lại đến chào hỏi cũng không dám.

“Sao thế? Ngươi hối hận rồi?”

Diệp Ninh nói.

Hắn nhất định là không sao cả, dù sao hắn cũng không có bạn bè gì.

“Không hối hận, người đời càng kính nể, càng nói rõ chúng ta làm tốt.”

Trong mắt Thái Hướng Cao lộ ra một tia thần sắc kiêu ngạo.

“Ta phải cảm ơn bệ hạ, nếu không phải lúc đầu bệ hạ điều ta đến Viện giám sát, ta nhất định không có ngày hôm nay, nói không chừng cũng giống với bọn họ, tự mình sa ngã.”

Nhớ lại lúc đầu, Thái Hướng Cao rất xấu hổ.

Lúc đó bản thân vừa mới đỗ Trạng Nguyên không lâu, đúng vào lúc hùng tâm tráng trí, kết quả lại bị đưa đến Viện giám sát.

Lúc đó đúng thật có thể nói là vô cùng thất vọng.

May mà có Diệp Ninh.

Câu thơ “đạp gió sẽ sóng cũng có lúc, cánh buồm căng lớn thẳng ra biển” đến nay khiến cho hắn nhớ mãi không quên.

Chỉ đáng tiếc, chỉ có nửa câu.

Hắn ta không chỉ một lần hi vọng Diệp Ninh bổ sung hoàn thành, nhưng đều bị Diệp Ninh dập tắt rồi.

Chuyện này nghĩ lại là thấy bức bối.

Hai người một đường nói chuyện phiếm, cuối cùng cũng đi vào hoàng cung.

Vì là thọ yến của Thái Hậu, đương nhiên không thể nào đi những nơi xử lý công vụ như điện Kim Loan và ngự thư phòng.

Dưới sự hướng dẫn của thái giám, hai người đến cung Cẩm Tú.

Cung Cẩm Tú là nơi chuyên dùng để tổ chức các bữa tiệc lớn nhỏ của hoàng cung, ví dụ như quốc yến, như sinh nhật Thái Hậu, sinh thật Hoàng đế, Thái Tử và những ngày lễ quan trọng, đều sẽ tổ chức yến tiệc ở trong cung Cẩm Tú.

Tuy Diệp Ninh đến hoàng cung rất nhiều lần, nhưng vẫn là lần đầu tiên đến cung Cẩm Tú.

Cung Cẩm Tú gần hậu cung, hoàn toàn là một phương hướng khác.

Một đường đi đến, đúng thật là mở rộng tầm mắt.

Cung Cẩm Tú này, rường cột trạm trổ, đá lạ khí phách, thể hiện ra toàn cảnh sân vườn.

Đặc biệt là cá bơi dưới mặt nước, thỉnh thoảng trồi lên trên mặt đúng thật là cá chép từng đàn, cũng không sợ người, lắc lư thân hình mập mạp, phun ra bọt nước, tò mò nhìn người qua lại.

“Những con cá chép này là vật được Thái Hậu yêu thích, bình thường hay đến đây cho cá ăn, đã rất nhiều năm rồi.”

Thái Hướng Cao nói.

Diệp Ninh gật gật đầu, thảo nào những con cá này lại béo như thế, nhìn bộ dáng của chúng, rất có cảm giác linh động.

Đây là sắp mở linh trí rồi.

Một khi mở linh trí, chính là là yêu quái rồi.

Có điều ở thế giới này, cho dù là cá chép trở thành yêu quái, vậy thì cũng chỉ có thể thành thành thật thật ở lại trong hồ nước.

Dù sao bọn chúng cũng là tài sản riêng của hoàng gia, đây là điều không thể nào thay đổi, nếu như bản thân dám tự ý thay đổi, nhất định là chắc chắn sẽ chết.

Hai người một đường thưởng ngoạn cảnh trí, không bao lâu sau, đã đến chính điện.

Bên ngoài chính điện, bày hàng chục vị trí ngồi, đã ngồi kín người rồi.

Ngồi ở đây, đều là quan lại bình thường phẩm cấp không cao, không có tư cách đi vào trong cung Cẩm Tú.

Nhưng rõ ràng hai người Diệp Ninh không phải cấp bậc này, bọn họ liếc mắt nhìn một lượt, rồi bước chân đi vào trong nội điện.

Cung Cẩm Tú rất lớn, bên trong được trải đầy thảm nhung, vừa mới đi vào, đã có một không khí ấm áp dâng trào.

Bên trong cũng đã ngồi đầy người.

Người có thể ngồi ở trong điện, phẩm cấp không thấp nữa.

Đi về phía trước một đoạn, Thái Hướng Cao dừng bước.

“Diệp huynh, ta ngồi ở đây.”

Hắn ta bởi vì là Thông Phán Viện giám sát, tuy phẩm cấp không cao, nhưng mà cũng hoàn toàn không nhỏ, vì thế mới có thể đến đây.

Nhưng đã là cực hạn rồi.

Diệp Ninh gật gật đầu, sau khi nhìn Thái Hướng Cao ngồi vào vị trí, hắn mới chắp tay sau lưng đi về phía trước.

Bây giờ hắn tuyệt đối được xem như là thần tử có cấp bậc cao, vì thế vị trí ngồi nhất định là ở phía trước nhất.

“Diệp Ninh đến rồi!”

Không biết là ai, phát ra tiếng kinh hô.

Vì thế cả yến hội đều yên tĩnh lại.

Những người vốn dĩ đang nói chuyện với nhau rất hòa hợp, sắc mặt đều trở nên cứng đờ.

Bọn họ nhìn Diệp Ninh, trong mắt lộ ra các thần sắc kính sợ, căm thù, thờ ơ.

Loại ánh mắt này, Diệp Ninh nhìn thấy nhiều rồi.

Hắn quay đầu lại nhìn, những người đang nhìn vào hắn, lập tức cúi đầu.

"Một đám phế vật!"

Cái gì mà bách quan văn võ?

Chẳng qua chỉ là một đám khiếp nhược mà thôi.

Lúc đầu Diệp Ninh giết một đám lớn, khiến cho triều đường thay máu.

Kết quả bây giờ xem ra, chẳng qua chỉ là đổi bình không đổi rượu mà thôi.

Người mới lên, đến dũng khí chỉ trích hắn cũng không có, thì có thể làm được cái gì?

Đương nhiên, hắn không biết, thật ra bên trong có không ít người không hề có ác cảm với hắn, bởi vì bọn họ đều là người của Cơ Minh Nguyệt.

Chỉ là vì để che giấu, lúc này mới giả bộ căm hận hắn.

Chương 264: Bản quan đã đứng đây rồi, vì sao các ngươi lại dám ngồi? (2)

Diệp Ninh một đường đi lên phía đầu, sau đó đi lên bậc thang, trên bậc thang, có xếp chỗ ngồi.

Đều là nhân vật có thân phận cực cao.

Ví dụ như Thượng Thư lục bộ, ví dụ như Tể Tướng.

Còn có tước Hầu, tước Công,…

Ánh mắt những người này nhìn Diệp Ninh, cũng mang theo cảm giác sợ hãi nồng đậm.

Bọn họ đều biết, đây là một người không thể nào chọc được.

Người này không kiêng kỵ cái gì, nói giết người là dám giết người, căn bản không nói đùa.

“Vị trí của ta ở đâu?”

Diệp Ninh một đường đi đến phía trước, lại phát hiện thế mà tất cả chỗ ngồi đều đã ngồi đủ rồi.

Điều này khiến hắn cau mày.

Đây rõ ràng không phải là ngẫu nhiên.

Trung cung bày yến tiệc, có trình tự nghiêm ngặt, tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại sai lầm cấp thấp này.

Người khác đều có chỗ ngồi, chỉ có hắn không có, đây là có ý gì?

Ra oai phủ đầu sao?

Hay là cố ý khiến hắn khó coi?

Hắn nhớ đến phân tích của Bùi Ngữ Hàm.

Vốn dĩ vẫn chỉ là hoài nghi, bây giờ dường như là rõ ràng rồi.

Không cần biết Thái Hậu có ý tứ giết hắn hay không, nhưng nhất định là không vừa ý với hắn, nếu không sẽ không cố ý không sắp xếp vị trí cho hắn.

Không sai, Diệp Ninh kết luận, chuyện này không thể coi là chuyện nhỏ, nhất định là do Thái Hậu sắp xếp.

Bởi vì cái gì?

Những bách quan văn võ, tôn quý hào môn này đừng nhìn bọn họ hận hắn như thế nào, nhưng bọn họ tuyệt đối không có gan làm như thế?

Bọn họ làm như thế có lợi ích gì chứ?

Khiêu khích Diệp Ninh, sau đó bị Viện giám sát báo thù?

Không có người nào làm như thế.

Chỉ có những kẻ nhàn rỗi không có việc gì làm, lại có thân phận địa vị cao đến mức Viện giám sát không quan tâm, mới làm loại chuyện nhìn thì có vẻ nực cười này, nhưng trên thực tế lại rất ác độc.

Không phải Thái Hậu, thì còn có thể là ai?

“Thái Hậu bất mãn với ta, trên cơ bản là chắc chắn rồi, nhưng rốt cuộc bà ta có thật sự muốn giết ta không, vẫn là chưa biết được.”

Trong lòng Diệp Ninh nhanh chóng bắt đầu tính toán, sau đó đưa ra quyết định.

“Ta có phải nên thêm một ngọn lửa không!”

Hắn quyết định kích thích Thái Hậu một chút.

Vì thế cố ý bày ra bộ dáng bất mãn, đứng ở trên đài cao, ánh mắt liếc nhìn mọi người.

“Không có người nào giải thích với ta sao?”

Không có người nào dám phớt lờ lời nói của Diệp Ninh.

Một Quốc Công lạ mặt đứng lên, miễn cưỡng nở nụ cười, nói.

“Đáng ra nên có vị trí của Diệp đại nhân mới đúng, có lẽ là các cung nữ quên mất, xuất hiện sai sót.”

Diệp Ninh lạnh nhạt nói.

“Ý của ngươi là, cung nữ đến các ngươi đều nhớ, nhưng lại nhất định quên mất ta, ta không có cảm giác tồn tại như thế sao?”

Lại có một người nói.

“Chuyện yến hội, đều là do hậu cung làm, mà hậu cung, lại là Thái Hậu nương nương chưởng quản, lẽ nào đại nhân bất mãn với Thái Hậu sao?”

Trong lời nói này tràn ngập ý xem thường.

Tuy bọn họ cũng không rõ vì sao chỉ có Diệp Ninh không có chỗ ngồi.

Nhưng không sao.

Nhìn thấy Diệp Ninh xui xẻo, bọn họ cũng là vui mừng.

Nhiều tước Hầu, tước Công, tước Bá bị giết như thế.

Trong đó có không ít người đều là bạn bè của bọn họ, có thể còn là quan hệ mấy đời.

Trong lòng bọn họ có thể thoải mái sao?

Ở trong mắt những người này, cái gì mà vương pháp, quốc pháp, đó đều là chuyện thứ yếu, địa vị, tính độc tôn của bản thân, mới là quan trọng nhất.

Diệp Ninh ngươi hôm nay có thể giết Vinh Quốc Công, ngày hôm sau sẽ có thể giết Lỗ Quốc Công.

Sự tồn tại của Diệp Ninh, là sự uy hiếp lớn nhất đối với đại vị cao cao tại thượng của bọn họ.

"Đương nhiên ta không dám bất mãn với Thái Hậu, ta chỉ là tò mò một chuyện."

Diệp Ninh nghe ra được vẻ âm dương quái khí của bọn họ, điều này khiến hắn không nhịn được bật cười, sau đó nhìn hai tay, trong mắt tràn ngập vẻ nghi hoặc hỏi.

"Chuyện ta tò mò là, nếu như bản quan đã đứng đây rồi, đám người các ngươi, dựa vào cái gì dám ngồi!?"

Một câu nói ra, lại khiến cho thần sắc đám người đại biến.

Diệp Ninh không uy hiếp cái gì cả, ngữ khí vẫn còn xem như là bình tĩnh.

Nhưng bọn họ lại cảm nhận được một cỗ áp lực dời núi lấp biển.

"Ức hiếp người quá đáng, rõ ràng là Thái Hậu cố ý chèn ép ngươi, liên quan gì đến chúng ta? Ngươi lấy chúng ta để trút giận!"

Có không ít người trong lòng phẫn nộ.

Nhưng có tác dụng gì chứ?

Một người.

Hai người.

Một đám người.

Tất cả mọi người đều lần lượt đứng lên.

Có người cảm thấy nhục nhã, không muốn động, nhìn thấy người khác đều đứng dậy rồi, cũng chỉ có thể làm theo đứng dậy.

Những tôn quý đứng trên bậc thềm ngọc bích đều đứng lên, một bộ dáng đầu óc bực bội.

Dưới bậc thêm, các quan lại bình thường làm sao dám ngồi?

Rất nhiều người bọn họ đều không biết xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà vẫn là đứng lên theo.

Nhất thời, trong cung Cẩm Tú, thế mà lại không có người nào ngồi.

Chương 265: Diệp đại nhân, ngươi đây là có ý gì

Làm gì còn có một chút bầu không khí vui mừng nào?

Thái Hậu vẫn luôn ở bên trong quan sát lộ ra vẻ tức giận.

"Hay cho một quyền thần!"

Vốn dĩ bà ta còn muốn cho Diệp Ninh xấu hổ, bây giờ lại là không ngồi nổi nữa.

Trong sự vây quanh của một đám cung nữ, chậm rãi từ bên cạnh đi ra.

"Diệp đại nhân uy phong thật là lớn!"

Bà ta còn chưa ngồi xuống, đã nhìn chằm chằm Diệp Ninh, trong đôi mắt hẹp dài, lóe lên một tia lạnh nhạt.

"Bái kiến Thái Hậu!"

Thái Hậu xuất hiện, quần thần đều thở phào một hơi, cảnh tượng ngượng ngùng này cuối cùng cũng có thể kết thúc rồi.

Bọn họ toàn bộ cúi đầu bái, chúc thọ Thái Hậu.

Sắc mặt của Thái Hậu tốt hơn một chút, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Diệp Ninh.

Mà Diệp Ninh, cũng nhìn Thái Hậu.

Tuổi tác của Thái Hậu không còn nhỏ nữa.

Nhưng không quá già, nhìn từ vẻ bề ngoài, ngược lại là dáng vẻ của người phụ nữ trung niên xinh đẹp, vẫn như trước có nét quyến rũ riêng.

Đây chính là ưu thế của nữ nhân ở thế giới này, ở thế giới siêu phàm, có rất nhiều thứ như đan dược, linh dược, có thể khiến

cho bọn họ giữ được thanh xuân.

Thân phận của Thái Hậu tôn quý, đương nhiên không thiếu những thứ như thế này.

Từ trong mắt của Diệp Ninh, không nhìn thấy được một chút thần sắc tôn kính nào.

Thân là một người xuyên không, vốn dĩ Diệp Ninh không có khái niệm nghiêm ngặt về thứ bậc, cũng chính là nói thân phận Thái Hậu này đối với hắn mà nói, không hề có chút đặc biệt nào.

Hơn nữa, xuất thân của Thái Hậu đến từ gia tộc tu tiên, lại có quan hệ nhất định với Quần Ngọc Các, đây là kẻ địch trời sinh của Diệp Ninh.

Đối đãi với kẻ địch, khách khí là không có ý nghĩa gì cả.

"Bệ hạ đến!"

Đúng vào lúc này, thái giám ở bên ngoài cung cao giọng hô.

Cơ Minh Nguyệt đi vào.

Mọi người nhanh chóng bái lạy.

"Bái kiến mẫu hậu."

Khóe miệng Cơ Minh Nguyệt cười lạnh, đi lên hành lễ.

Đối mặt với Thiên Tử, cho dù Thái Hậu có cái gì bất mãn, cũng phải cho mấy phần thể diện, chỉ có thể thu hồi ánh mắt, lãnh đạm nói.

"Bệ hạ bận rộn quốc sự, thật ra không cần phải đến chỗ ai gia."

Cơ Minh Nguyệt lắc lắc đầu, nói.

"Mẫu hậu là trưởng bối của trẫm, thọ thần của trưởng bối, nếu như vãn bối không đến, không phải là bất hiếu sao?"

Thái Hậu cười lạnh một tiếng, nói.

"Đến cũng đến rồi, bệ hạ ngồi xuống đi."

Bà ta phất tay, trở về vị trí của mình ngồi xuống.

Đối với Cơ Minh Nguyệt, bà ta nhất định là không có bất kỳ cảm tình nào để nói.

Cơ Minh Nguyệt cũng không phải là con của bà ta, nhiều năm nay hai người gần như không gặp mặt mấy lần.

“Mọi người cũng ngồi vào chỗ đi, ngày hôm nay là thọ thần của mẫu hậu, là ngày vui lớn, mọi người còn đứng đó làm cái gì?”

Cơ Minh Nguyệt không gấp gáp ngồi xuống, mà quay người hòa giải.

“Đa tạ bệ hạ!”

Mọi người nhanh chóng cảm ơn, lúc này mới ngồi xuống.

Cơ Minh Nguyệt lại nhìn Diệp Ninh đang đứng, nói.

“Nếu như Diệp đại nhân không để ý, hay là cùng ngồi với trẫm đi?”

A!

Nghe xong câu này, có không ít người hít một hơi thật sâu.

Đôi mắt trở nên nóng bỏng.

“Thế mà Thiên Tử lại đối đãi lễ ngộ với Diệp Ninh như thế!”

Có thể được Thiên Tử ban ngồi cùng chỗ, đây là đãi ngộ đối với các bậc đại hiền trong lịch sử.

Mà Diệp Ninh, thế mà lại có được đãi ngộ như thế.

Đây sẽ được ghi lại trong sử sách, là một chuyện sẽ được các đời sau ngưỡng mộ.

“Tạ ơn bệ hạ.”

Diệp Ninh sờ sờ mũi, cũng không dễ dàng từ chối.

Hắn nhìn ra được, thời gian Cơ Minh Nguyệt đến không hề ngẫu nhiên, mà là đặc biệt đến để giải vây.

Có lẽ trong lòng nàng có tính toán, biết được yến tiệc ngày hôm nay không đơn giản giống như vẻ bề ngoài.

Vì thế lúc này mới nhanh chóng đến đây.

Cái gọi là ngồi cùng chủ, đương nhiên không phải là hai người cùng ngồi một cái ghế.

Trên thực tế bàn rất dài, giữa hai người sẽ cách nhau một đoạn không nhỏ.

Nhưng cho dù là như thế, Diệp Ninh vẫn như trước ngửi được mùi thơm.

“Mùi hương gì vậy?”

Mũi của hắn giật giật, hòa nghi nhìn về phía bên cạnh.

Sau đó nhìn thấy “khuôn mặt xinh đẹp” của Cơ Minh Nguyệt.

Thật ra từ lúc mới bắt đầu xuyên không qua, lần đầu tiên nhìn thấy Cơ Minh Nguyệt, Diệp Ninh đã rất chấn kinh.

Bởi vì vẻ ngoài của Cơ Minh Nguyệt, đúng là có dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành.

Nhưng hắn ta lại là một người nam nhân!

Một người nam nhân, có vẻ ngoài không giống nam nhân, điều này đặt ở kiếp trước, vậy thì đúng là một tên đàn ông nữ tính.

Có điều người đàn ông quá nữ tính sẽ chỉ khiến người khác ghê tởm, nhưng không biết vì sao, Diệp Ninh nhìn Cơ Minh Nguyệt lại không có một chút chán ghét nào.

“Một người nam nhân, cũng có thể đẹp đến mức độ này sao?”

Diệp Ninh lẩm bẩm trong lòng.

Phương hướng của hắn là nhất định hoàn toàn không có bất kỳ vấn đề gì, sống hai đời người, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một người nam nhân, có vẻ ngoài so với tuyệt thế mỹ nữ còn đẹp hơn.

Chương 266: Diệp đại nhân, ngươi đây là có ý gì (2)

Thậm chí hắn còn nghĩ, nếu như Cơ Minh Nguyệt đổi sang dáng vẻ của nữ nhân, còn không biết là phong tư như thế nào.

Hắn không chú ý đến, bản thân nhìn chằm chằm Cơ Minh Nguyệt như thế, thật ra là một hành động rất thất lễ.

Đặc biệt là Cơ Minh Nguyệt, càng là cả người đều trở nên căng thẳng.

Đặc biệt là hai tai của nàng, hai dái tai thanh tú kia, có chút đỏ hơn, nóng rực.

“Mời Diệp đại nhân một ly.”

Cơ Minh Nguyệt nâng ly lên.

“Cảm ơn bệ hạ.”

Diệp Ninh hồi thần, bản thân hắn cũng có chút bối rối.

Ta đây là có phải có vấn đề không.

Rõ ràng biết đối phương là một nam nhân, mà còn suy nghĩ cái gì?

Tiêu rồi tiêu rồi, thế giới này đúng thật là có độc.

Ta không thể nào bị bẻ cong được.

Hắn rót một chén rượu vào trong bụng, cố ý không nhìn nữa.

Cơ Minh Nguyệt thở phào một hơi.

“Vẫn may, hắn không nhìn ra.”

Đây là lần đầu tiên từ lúc nàng nữ giả nam, ở gần một người nam nhân như thế.

Loại trải nghiệm này đối với nàng mà nói, là rất khó khiến trong lòng thấy bình thường. Đặc biệt là khi Diệp Ninh nhìn chằm chằm nàng, nàng càng là tim gần như muốn nhảy lên.

Chỉ sợ Diệp Ninh nhìn thấy chân thân của nàng.

Phải biết rằng trong lịch sử cửa thế giới này, chưa bao giờ có tiền lệ có nữ hoàng đế.

Nếu như tin tức này truyền ra ngoài, nhất định sẽ thiên hạ chấn động.

Đến lúc đó, khẳng định sẽ xảy ra đại loạn.

Hai người đều bởi vì nhau, mà cảm thấy bất an.

Nhưng may mắn là, yến hội đã bắt đầu rồi.

Có nhạc sư đi vào, đàn tấu âm nhạc tươi đẹp.

Vốn dĩ mọi người không hề để ý, nhưng khi âm nhạc vang lên, lại dần dần chìm đắm vào trong đó.

Ngay cả Thái Hậu ngồi ở chủ vị, cũng nhắm mắt lại, phẩm vị loại tư vi này.

Một lúc lâu sau, tiếng nhạc dần dần tiêu tán.

Mọi người lần lượt vỗ tay.

“Hay!”

“Khúc nhạc này chỉ tìm được ở trên trời, nhân gian có thể nghe được bao nhiêu lần!”

“Đúng thật là một khúc nhạc tuyệt vời!”

Mọi người tán thưởng, có rất nhiều người khen ngợi khúc nhạc này.

Thái Hậu cũng nhẹ nhàng vỗ tay, nói.

“Mời nhạc sư đi lên phía trước nói chuyện.”

Lập tức có nhạc sư đi lên phía trước, thế mà lại là một nữ tử trung niên.

“Bái kiến Thái Hậu.”

Trong mắt Thái Hậu lộ ra ý cười, nói.

“Đã mấy năm không nghe nhạc sư đàn tấu rồi, không ngờ được thế mà lại sáng tác ra được một khúc nhạc tuyệt với thế này, thưởng, nên thưởng!”

Vốn dĩ tâm trạng của ban đầu của bà ta không tốt lắm, bởi vì khúc nhạc này, thế mà lại biến chuyển tốt hơn không ít.

“Bẩm báo Thái Hậu, khúc nhạc này không phải là mới sáng tác ở trong cung.”

Nhạc sư nhanh chóng hành lễ, giải thích nói.

“Ồ? Vậy thì lẽ nào là cao nhân dân gian sáng tác? Đây đúng là một chuyện kỳ lạ.”

Thái Hậu lộ ra thần sắc ngạc nhiên.

“Không phải, tên của khúc nhạc này là.”

“Cao sơn lưu thủy, người thật sự sáng tác ra khúc nhạc này đang ở ngay trước mắt.”

Nhạc sư nhìn Diệp Ninh đang cả mặt mơ hồ, nói.

“Chính là Giám Chính của Viện giám sát, Diệp Ninh Diệp đại nhân!”

Diệp Ninh: “???”

Nghĩ lại, hắn là từng đàn tấu khúc nhạc này.

Nhưng đó không phải là ở Xuân Phong Lâu, đàn ở trước mặt gián điệp của nước địch sao?

Sao lại truyền vào trong cung rồi?

Hơn nữa nhìn trình độ đàn tấu của nhóm nhạc sư này, rõ ràng là đã luyện tập từ lâu.

Diệp Ninh mơ hồ, Thái Hậu so với hắn càng mơ hồ hơn.

Nụ cười trên mặt bà ta lập tức biến mất, treo một bộ mặt âm trầm, nói.

“Lui xuống đi.”

Cũng không nói phần thưởng nữa.

Nhạc sư cảm thấy bầu không khí không đúng, không dám nhiều lời, nhanh chóng rời đi.

Thái Hậu nằm mơ cũng không ngờ được, khó khăn lắm mới gặp được một khúc nhạc yêu thích, thế mà lại do tên Diệp Ninh tàn ác này sáng tác!

Không sai, ở trong lòng của bà ta, đã gắn cái mác “tàn ác” lên cho Diệp Ninh rồi.

Dưới cái nhìn của bà ta, hành vi lúc trước của Diệp Ninh, chắc chắn là hành vi của một quyền thần, không cho bà ta một chút mặt mũi nào.

Đương nhiên, bà ta lựa chọn bỏ qua, là bà ta ra tay trước, muốn khiến cho Diệp Ninh xấu mặt.

“Không ngờ được thế mà Diệp đại nhân cũng tinh thông âm luật.”

Thái Hậu ngoài cười mà trong không cười nói.

“Đâu có, đâu có, nhiều nhất cũng chỉ được xem như là biết một hai một chút mà thôi.”

Diệp Ninh nói thật.

Hắn hiểu âm luật cái gì, đổi thành hắn đi đàn, cả đời này cũng không đàn được tốt như thế, chỉ là hướng phúc lợi xuyên không, vừa đúng lúc biết khúc nhạc này mà thôi.

Nhưng lời nói thật của hắn, Thái Hậu nghe được, chẳng qua là một lời chế nhạo.

Có thể sáng tác ra khúc nhạc Cao sơn lưu thủy này, lại chỉ nói là biết một chút, vậy thì người khác là cái gì đây?

Bà ta cười lạnh một tiếng, không nói tiếp nữa.

Diệp Ninh nhìn phản ứng của Thái Hậu, nói thật, có chút thất vọng.

Bởi vì cảm xúc của Thái Hậu đều đã viết lên mặt rồi.

Từ thiết kế ban đầu, đến phản ứng bây giờ, đều viết rõ bốn chữ không hề linh lợi.

Chương 267: Diệp đại nhân, ngươi đây là có ý gì (2)

So với những lão hồ ly nói chuyện không rõ núi không lọt nước kia, rõ ràng công lực của Thái Hậu vẫn còn kém hơn rất nhiều.

“Không được mà, ngươi không linh lợi như thế, có thể giết được ta không?”

Diệp Ninh đã bắt đầu lo lắng cho cho chỉ số IQ của Thái Hậu rồi.

Hắn hi vọng Thái Hậu có thể dùng thêm sức một chút, có thể cho hắn một đao dứt khoát.

Có lẽ là nhìn ra được một phần suy nghĩ của Diệp Ninh, Cơ Minh Nguyệt nhẹ giọng nói.

“Thái Hậu không tiếp xúc với bên ngoài nhiều, từ sau khi nhập cung, càng là ít giao lưu với người ngoài, bao nhiêu năm nay, vẫn còn tính cách trẻ con, Diệp đại nhân đừng trách.”

Diệp Ninh gật nhẹ đầu, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút kỳ lạ.

Lẽ nào hôn quân này là đang cố ý tiết lộ tin tức?

Câu nói này nhìn thì có vẻ tùy ý, nhưng trên thực tế, lại ẩn giấu không ít tin tức.

Suy nghĩ kỹ một chút, đúng là đạo lý này.

Thái Hậu là người của gia tộc tu tiên, đi vào hoàng cung, hơn phân nửa là tâm cao khí ngạo, không tiếp xúc với người ngoài, cũng là điều đương nhiên…

Lại cộng thêm thân phận cao quý, nuôi dưỡng thành loại tính cách này, cũng không có cái gì không hợp lý.

Nếu như đổi thành một người phi tử bình thường, thông qua tâm cơ của bản thân, từng bước một trèo lên cao, vậy thì nhất định không thể nào là bộ dáng này.

"Thật ra lăng đầu thanh (hành động bừa) cũng có chỗ tốt của lăng đầu thanh, Thái Hậu ngu ngốc, dường như viết sự thù địch lên trên mặt, ta càng kích thích bà ta, thì bà ta lại càng dễ dàng có sát tâm với ta đúng không?"

Diệp Ninh nghĩ đến phân tích của Bùi Ngữ Hàm, thay đổi tư duy, có suy nghĩ khác nhau.

Có lẽ đây là một chuyện tốt.

Ngoại trừ chuyện của nhạc sư, Thái Hậu cũng không có tâm tư gì nhìn tiết mục biểu diễn nữa, nên trực tiếp phất phất tay, để cho mọi người bỏ qua.

Sau đó sắp đến phân đoạn tặng lễ rồi.

Có một thái giám, đứng ở trên thềm ngọc, đọc lễ vật các thần tử tặng.

"Tương Thành Bá tặng một viên dạ minh châu ở biển sâu, chúc Thái Hậu phúc như đông hải!"

"Hộ bộ Thượng Thư tặng…"

"Định Quốc Công tặng…"

Danh sách lễ vật rất dài, cũng rất xa hoa.

Thái Hậu yên lặng lắng nghe, trên mặt không nhìn ra được vui mừng hay tức giận.

Những thứ này đối với xuất thân từ gia tộc tu tiên của bà ta mà nói, có chút quá bình thường rồi.

Là trong nhà các thần tử không có đồ tốt sao?

Đương nhiên không phải.

Mà là bọn họ cảm thấy, không cần biết phải dùng thứ quá tốt để tặng cho Thái Hậu.

Thân phận, chỉ có thể dùng để dọa người, trên thực tế không hề phản ánh địa vị.

Có thể phản ánh được địa vị, ở thế đạo này, chỉ có trên tay nắm giữa sức mạnh.

Ở trong mắt mọi người, Thái Hậu đã sớm không có cảm giác tồn tại lắm, vì thế đương nhiên không thể nào làm trống rỗng trong nhà để lấy lòng Thái Hậu.

Vì thế, Thái Hậu càng nghe, sắc mặt càng đen.

Bà ta có chút đơn thuần và không sắc sảo, nhưng không đại biểu bà ta là một kẻ ngốc, mọi người tặng cho bà ta những thứ này, rõ ràng là một sự khinh thường đối với bà ta.

Dần dần, trong lòng tức giận.

Đúng vào lúc này, bà ta nghe thấy thái giám dừng lại, có chút do dự nói.

“Giám Chính Viện giám sát Diệp Ninh, tặng một bức, bức tranh chữ!”

Thái giám mở lớn mắt nhìn chằm chằm, đúng thật là chỉ có một bức tranh chữ.

“Cầm đến cho ta xem xem!”

Thái Hậu lạnh lùng nói.

Lập tức có người cầm lên.

Thái Hậu liếc nhìn một chút, đúng thật là một bức tranh chữ bình thường, hơn nữa còn không phải là họa sư nổi tiếng gì viết ra, nhìn có vẻ là một thứ rách nát chỉ mấy trăm lượng bạc là mua được!

Không sai, thứ đồ mấy trăm lượng bạc, dưới cái nhìn của Thái Hậu, chẳng qua chỉ là một thứ rách nát!

Nhưng mà chân tướng vẫn là bà ta đã đánh giá cao rồi, đây căn bản chính là món hàng do Thái Hướng Cao phụng mệnh mua được ở trên đường phố, chỉ tiêu mấy chục lượng bạc mà thôi, chỉ như thế, vẫn còn bị Diệp Ninh than thở mấy câu.

“Diệp đại nhân, ngươi đây là có ý gì, khinh thường ai gia sao?”

Thái Hậu tích tụ tức giận, nhất thời bùng nổ.

Thái Hướng Cao dưới bậc thềm nhìn thấy cảnh tượng này, liên tục cười khổ.

“Ta đã nói mà, lễ vật của ngài lấy ra, Thái Hậu nhất định là không vui.

Lễ vật là hắn ta tự mua, hắn ta sao có thể không rõ giá trị của lễ vật?

Bức tranh chữ này, đừng nói là tặng cho Thái Hậu, cho dù là tình cảm giữa con người qua lại với nhau, cũng có chút không lấy ra được.

Vốn dĩ hắn ta là muốn mua một chút thứ đồ đáng tiền, dù sao Viện giám sát cũng không thiếu tiền, lần trước xét nhà gần như tịch thu được núi vàng núi bạc.

Nhưng Diệp Ninh nhất định nói là, những khoản tiền đó lấy từ dân thì phải dùng cho dân, không được dùng tùy tiện.

Còn nói cái gì mà lễ nhẹ nhưng tình cảm nặng, này hắn còn có thể chịu được?

Chương 268: Thơ lan truyền cả thiên hạ

Chỉ có thể dựa theo Diệp Ninh nói rồi đi thực hiện.

“Diệp huynh cái gì cũng tốt, chính là tính khí này, ai…”

Thái Hướng Cao vô cùng đau đầu, không hiểu được con người Diệp Ninh, sợ rằng sẽ bởi vì hắn ta cố ý chọc Diệp Ninh tức giận.

“Không sai, ta chính là cố ý chọc cho ngươi tức giận!”

Diệp Ninh nói trong lòng.

Tìm chết tìm chết, nhất định phải làm được, không làm thì sao có thể chết?

Dù sao Thái Hậu với hắn cũng là quan hệ đối địch, hắn cần gì phải đối với Thái Hậu tốt như thế, không bằng tùy tiện mua một chút đồ đối phó một chút.

Đương nhiên, trên bề mặt không thể nói như thế, Diệp Ninh đứng lên, nói.

"Đương nhiên thần không có ý này, Thái Hậu mẫu nghi thiên hạ, người đời đều rất kính ngưỡng Thái Hậu."

Thái Hậu cười lạnh một tiếng.

"Cái ngươi gọi là kính ngưỡng, chính là lấy một bức tranh chữ ra để sỉ nhục ai gia sao?"

Bà ta phất tay, đã vất cả bức tranh chữ ra ngoài.

Có thể thấy được bà ta tức đến mức độ nào.

Một đám người ngồi ở đây, đều khốn nạn.

Nhìn thì có vẻ cung kính, trên thực tế căn bản không coi bà ta là cái gì.

Tức nhất là, người khác bề ngoài còn biết che giấu một chút, Diệp Ninh thì hay rồi, đến che giấu cũng không che giấu nữa.

Điều này bà ta sao có thể không phẫn nộ?

"Không biết Thái Hậu có từng nghe qua một câu nói, gọi là ngàn dặm tặng lông ngỗng lễ nhẹ tình nặng, giá trị bức tranh chữ của thần, so với lông ngỗng cao hơn nhiều."

Diệp Ninh cười nói.

"Ngươi hỗn xược!"

Đột nhiên Thái Hậu đứng lên, cách không nhìn chằm chằm Diệp Ninh.

Trong đôi ắt của bà ta, quả nhiên lộ ra sát ý.

"Mậu hậu bớt giận."

Cơ Minh Nguyệt đứng lên.

Nàng liếc mắt nhìn Diệp Ninh, rồi lại nhìn Thái Hậu, trong lòng rất rất bối rối.

Quả nhiên, giống hệt như nàng nghĩ.

Không có yến tệc nào là tốt.

Vừa mới bắt đầu Thái Hậu đã biểu hiện ra địch ý.

Mà Diệp Ninh, vẫn là phong cách như lúc trước, từ trước đến nay chưa bao giờ biến hai chữ nhượng bộ viết như thế nào.

Mẫu thuẫn của hai người ngày càng gay gắt.

Nàng là khó xử nhất.

Diệp Ninh thì không cần nói nữa, nàng là nhất định phải bảo vệ.

Thái Hậu cũng rất vướng tay vướng chân, dù sao địa vị đặt ở đó, nàng thân là Hoàng đế, cũng không thể nào hoàn toàn vứt Thái Hậu ở đó không quan tâm.

Đây là trái với đạo hiếu.

Vì thế, cũng chỉ có thể đứng ra hòa giải, hi vọng có thể khiến cho chuyện này qua đi.

“Mẫu hậu có điều không biết, Diệp khanh là quan thanh liêm, cả một nhà đến thứ đồ đáng tiền cũng không có, đúng thật là có chút làm khó hắn ta rồi.”

“Hay là như thế này, ngày hôm nay là một thịnh yến, Diệp khanh được gọi là thơ từ thượng tuyệt, hay là dùng yến tiệc ngày hôm nay, làm một bài thơ, thế nào? Coi như là chúc mừng cho mẫu hậu đi.”

Cơ Minh Nguyệt cười nói.

Thơ?

Diệp Ninh và Thái Hậu đồng thời chau mày.

“Tên hôn quân này còn thêm loạn cái gì?”

Diệp Ninh có chút bất mãn.

Hắn bận kích thích Thái Hậu, trước mắt nhìn thấy Thái Hậu sắp không kìm chế được rồi.

Lại là tên hôn quân này nhảy ra, làm hỏng chuyện tốt của hắn.

“Thơ?”

Thái Hậu cũng rất bất mãn, lạnh lùng nói.

“Chỉ một bài thơ nho nhỏ, là muốn đuổi ai gia sao?”

Cơ Minh Nguyệt cười nhẹ một tiếng, nói.

“Sợ rằng mẫu hậu có điều không biết, thơ Diệp Ninh sáng tác, mỗi một bài đều có thể coi là tuyệt phẩm, nếu không cũng sẽ không được gọi là thơ từ thượng tuyệt.”

Thái Hậu hoài nghi nhìn mọi người

Quần thần nhao nhao gật đầu.

“Thơ Diệp đại nhân sáng tác, đúng là rất tuyệt vời.”

“Chỉ nói về mặt thơ từ, Diệp đại nhân ở trong thế hệ trẻ tuổi, đúng là rất lợi hại.”

“Thơ từ của Diệp đại nhân, nhất định là không tầm thường.”

Không cần biết là bọn họ có địch ý với Diệp Ninh hay không, chính là ở trên phương diện thơ từ, tất cả mọi người đều kính phục.

Thứ như tài hoa, không giả dối được, bởi vì có tác phẩm có thể chứng minh.

“Nếu như như thế, vậy thì làm một bài nghe xem.”

Dường như Thái Hậu bị dao động rồi, nhàn nhạt nói.

Nhưng Diệp Ninh lại trầm mặc.

“Diệp khanh?”

Cơ Minh Nguyệt nhìn Diệp Ninh, trong mắt có thần sắc thỉnh cầu.

Có thể nào nghe lời trẫm một lần được không, đừng làm trẫm khó xử nữa được không?

Đương nhiên Diệp Ninh sẽ không quan tâm suy nghĩ của hôn quân, tuy ánh mắt này của hôn quân nhìn trông có vẻ có chút đáng thương.

Một lúc sau, Diệp Ninh đưa ra quyết định.

“Làm thơ đúng không, thần có thể làm.”

Diệp Ninh nói.

Có không ít người lộ ra thần sắc vui mừng, loại bỏ sự bất mãn với Diệp Ninh, nhưng nói thơ, thân là văn nhân, có mấy người không yêu thích thơ?

Càng huống hồ là thơ của Diệp Ninh.

Trong những người này, hưng phấn nhất chính là Thái Hướng Cao.

“Cuối cùng Diệp huynh cũng làm thơ rồi, cũng không biết có phải là có phải bài thơ mà ta canh cánh trong lòng kia không!”

Hắn ta canh cánh về bài thơ chỉ có một nửa đó đã không phải là chuyện ngày một ngày hai rồi, dường đã trở thành tâm ma của hắn ta. Diệp Ninh nâng ly rượu lên, một mình đứng trên thềm ngọc.

Chương 269: Thơ lan truyền cả thiên hạ (2)

Hắn nhìn ra thần sắc đang nghe của Thái Hậu, trong đôi mắt lóe lên một ánh sáng.

Làm thơ cũng được, nhưng sợ rằng là không giống như những gì các ngươi nghĩ.

Cơ Minh Nguyệt, Thái Hậu, bao gồm cả những người có mặt ở đây, chỉ sợ rằng đều bởi vì Diệp Ninh sẽ làm ra một bài thơ phù hợp với cảnh tượng, có thể thể hiện ra được thịnh yến ngày hôm nay.

Nhưng Diệp Ninh lại không dự định khiến cho mọi người được như ý nguyện.

Hắn nghĩ một chút, trong đầu đã có một bài thơ rồi, đi về phía trước hai bước, cầm ly rượu nói.

“Bình vàng, rượu trong, mười ngàn đấu; Mâm bạc, thức ăn quý, trị vạn tiền.”

Rượu ngon ở trong ly giá trị mười ngàn, thức ăn ở trong đĩa ngọc trân quý giá trị một vạn.

Giọng nói vừa dứt, văn khí trong cơ thể hắn dâng trào, lập tức diễn hóa ra một cảnh tượng sống động ở trên không trung.

Mọi người ngẩng đầu, kinh ngạc phát hiện, cảnh tượng văn khí diễn hóa, giống như là bản sao của cảnh tượng ngày hôm nay.

Phú quý, khí thế lớn, ly vàng rượu ngon, cao lương mỹ vị.

Sắc mặt của Thái Hậu dễ nhìn hơn rất nhiều.

Xem ra đúng thật là đang miêu tả khung cảnh hoành tráng của yến tiệc.

Thái Hướng Cao có chút không ngồi yên được nữa, nhảy ra nói.

"Xin cho phép thần được chép lại bài thơ Diệp đại nhân sáng tác."

Điều này vừa đúng với tâm ý của Cơ Minh Nguyệt, nàng cũng muốn nhìn xem rốt cuộc bài thơ này có thể đạt được đến mức độ nào, lập tức nói.

"Chuẩn."

Lập tức có người cầm giấy mực đến.

Thái Hướng Cao xắn tay áo lên, lập tức viết lại câu thơ.

Văn khí dâng trào, cũng phải cao đến ba thước.

Rất phi phàm, nhưng đối với Diệp Ninh mà nói, rõ ràng là không quá đủ, trình độ của hắn không thể nào so sánh với người bình thường.

"Xem ra Diệp Ninh là thật sự muốn làm một bài thơ mà Thái Hậu thích rồi."

Có người nói.

Chỉ nhìn từ câu đầu tiên này, giải thích của hắn ta là không có vấn đề gì cả.

Nhưng Diệp Ninh lại tiếp tục đọc câu thứ hai.

"Ngừng ly, ném đũa xuống đất, ăn không được; Rút gươm nhìn quanh bốn phía, lòng hoang mang."

Trong lòng bức bối, ta bỏ đũa xuống không muốn ăn; rút bảo kiếm ra nhìn xung quanh, trong lòng một mảnh hoang mang.

Văn khí lại diễn hóa lần nữa, xuất hiện thân ảnh của Diệp ninh, hắn cầm trường kiếm, chau mày lại, nhìn bốn phía.

Thái Hướng Cao không quan tâm đến bất kỳ điều gì khác, chỉ chăm chú viết lại.

Lại viết xong một câu nữa, văn khí lại dâng trào, bừng bừng trong đất trời.

Mà bút lông của hắn ta, mỗi lần di chuyển, dường như đều có thể nhìn thấy được vết mực lan rộng như những cánh hoa.

“Bút lông thăng hoa!”

Có không ít người kinh hô, đây là xuất hiện dị tượng rồi.

Nói như thế thì, bài thơ này ít nhất là thứ bậc Minh Châu.

Nhưng đây là ý gì, đây rõ ràng là có chút không đúng lắm rồi.

“Đây thật sự là bài thơ chúc thọ sao?”

Rất nhiều người lẩm bẩm trong lòng.

Câu thơ đầu tiên còn có chút ý tứ đó, câu thơ thứ hai đã không đúng lắm rồi.

Không đợi bọn họ nghĩ, Diệp Ninh đã đọc ra câu thứ ba.

“Muốn qua sông Chương Hà, băng đóng ngang dòng sông;
Tính lên núi Thái Hàng, tuyết phủ mù mịt trời đất.”

Thế giới này không có Hoàng Hà, con sông nổi danh nhất của Đại Chu là Chương Hà, so với sông Hoàng Hà thì dài hơn, vì thế Diệp Ninh thay đổi, hai chữ Thái Hàng thì Diệp Ninh không đổi, có lẽ là trùng hợp, thế giới này có núi Thái Hàng, hơn nữa cách kinh thành cũng không tính là quá xa, thời chiến loạn, có không ít ẩn sĩ trốn ở trong đó trầm mê sông núi.

Văn khí diễn hóa, cảnh đẹp sông núi, sống động như thật. Giống như là vệ tinh phản chiếu sông Chương Hà và núi Thái Hàng vậy, khiến cho mọi người giống như thật sự nhìn thấy cảnh tượng của hai nơi đó vào lúc này vậy.

Nhưng điểm quan tâm của mọi người rõ ràng không phải ở đây, nếu như nói đọc xong câu thơ thứ hai, bọn họ vẫn chỉ là hoài nghi.

Vậy thì câu thơ thứ ba, dường như có thể chắc chắn rồi, đây quả nhiên không phải là một bài thơ chúc thọ!

Diệp Ninh không quan tâm những thứ này, tiếp tục đọc.

“Nhàn rỗi thả cần câu xuống ngồi bên khe nước; bỗng nằm mơ thấy đi thuyền ra mé có mặt trời.”

Trong câu thơ này có hai điển cố, thế giới này không có, nhưng cho dù là như thế, cũng không ảnh hưởng đến ý hiểu của câu thơ.

Thái Hường Cao viết rất nhanh, hắn ta không quan tâm cái khác, chỉ chăm chú viết.

Trong mắt hắn có thần sắc hưng phấn.

“Là bài thơ đó sao? Là bài thơ đó sao?”

Dường như hắn ta lờ mờ có cảm giác.

Cảm xúc của hắn ta lan truyền xuống ngòi bút, văn khí lại lần nữa dâng trào.

Đương nhiên văn khí này không phải là Thái Hướng Cao thả ra, mà là trong cảnh tượng Diệp ninh diễn hóa ra truyền ra ngoài, liên kết với những câu thơ dưới ngòi bút của Thái Hướng Cao.

Đã không còn chỉ là cung Cẩm Tú nữa rồi, trong toàn bộ hoàng cung, mùi thơm của mực dần dần nồng đậm.

Những đóa hoa kia bởi vì không hợp thời tiết, đã khô héo, vào thời khắc này lại bất ngờ nở rộ.

Chương 270: Thơ lan truyền cả thiên hạ (3)

Chỉ là hương hoa lan tỏa ra ngoài, lại không phải hương thơm, mà là mùi hương của bút mực.

Lại là một dị tượng khác!

Hầu hết mọi người đề đứng lên, bọn họ nhìn những chữ mà Thái Hướng Cao viết, tỏa ra ánh sáng huỳnh quang, đó là ánh sáng lộng lẫy như châu ngọc.

Lấp lánh trong đôi mắt bọn họ.

Từng chữ như châu ngọc xuất hiện!

Mọi người nuốt nước bọt.

“Bài thơ Trấn Quốc, lại là một bài thơ Trấn Quốc!

“Trời ạ, Diệp Ninh không hổ được gọi là Diệp Trấn Quốc, tùy tiện đọc ra, lại là một bài thơ Trấn Quốc!”

“Hôm nay có thể nhìn thấy cảnh tượng này, may mắn ba kiếp!”

Tất cả mọi người đều bị tài hoa của Diệp Ninh khuất phục.

Lúc trước chỉ là nghe nói, mà bây giờ là tận mắt nhìn thấy, mới biết được tin đồn là sự thật.

Tài hoa của Diệp Ninh ở phương diện thơ từ, đúng thật là khó có thể tưởng tượng được.

Cách đây không lâu vừa mới làm một bài thơ Trấn Quốc, bây giờ lại sáng tác ra một bài thơ Trấn Quốc nữa.

Điều đáng sợ nhất là, bài thơ này rõ ràng là còn chưa đọc xong.

“Lẽ nào nói…”

Cơ Minh Nguyệt lộ ra thần sắc khó có thể tin được.

Lúc này đã không còn ai để ý Diệp Ninh có phải là làm thơ chúc thọ không nữa.

Bây giờ giá trị của bản thân bài thơ, đã làm lu mờ yến hội này rồi.

Hai tay Thái Hậu nắm chặt vào tay ghế, trong đôi mắt lóe lên một tia phẫn nộ.

Sự cổ vũ và phấn khích của mọi người, dưới cái nhìn của bà ta, rõ ràng là một sự sỉ nhục.

Hôm nay ruốt cuộc ai mới là nhân vật chính?

Rốt cuộc bài thơ này là làm cho ai?

Diệp Ninh tiếp tục độc.

“Đi đường khó thay, đi đường khó thay; Nhiều đường rẽ, bây giờ đang ở đâu?”

Thái Hướng Cao vừa đọc, vừa lẩm nhẩm đọc.

“Là bài đó, quả nhiên là bài thơ đó!”

Hắn ta phấn khích đến gần như nhảy lên, không đợi Diệp Ninh đọc, đã bắt đầu viết rồi.

Lần này, hắn mãn nguyện rồi.

Quả nhiên, tiếp theo, Diệp Ninh đọc.

"Cũng có lúc gió thổi dài vỗ phá sóng; Sẽ kéo thẳng buồm giương lên ra khơi biển xanh!"

Đúng vào khoảnh khắc hắn đọc xong, một đạo chùm sáng văn khí, từ bên trong câu thơ bật ra, trực tiếp xuyên thấu cung điện và mây đen, chiếu thẳng đến chín tầng mây.

Lúc này mọi người trên toàn thế giới đều ngẩng đầu, không cần biết gần hay xa, đều có thể nhìn thấy được một chùm ánh sáng thuần khiết, lao về phía bầu trời sâu không thể lường được. Mà trong bầu trời sao rộng lớn, lờ mờ có một tiếng hồi đáp truyền lại. Tiếp theo, một ánh sáng sao từ phía xa truyền lại, trực tiếp chiếu vào trên người Diệp Ninh.

"Cái gì? Văn Khúc Tinh biến mất đã lâu, thế mà lại đưa ra hồi ứng với bài thơ này!"

"Đây không phải là một bài thơ Trấn Quốc!"

"Là thơ truyền khắp thiên hạ!"

Dường như tất cả mọi người đều điên rồi.

Một bài thơ Trấn Quốc, đã trở thành bảo vật của một nước.

Là bảo vật cần phải được cất giữ cẩn thận ở trong kho đựng bảo vật.

Vậy thì bài thơ truyền thiên hạ thì sao?

Bảo vật vô giá!

Không sai, đến cấp bậc truyền thiên hạ rồi, đã không thể nào dùng bất kỳ giá trị nào để đo lường nữa.

Ít nhất ở trong lòng văn nhân, tác phẩm truyền thiên hạ chính là loại địa vị này.

Lưu truyền thiên cổ, lưu danh trăm đời, cho dù thời gian có trôi đi, cũng không thể nào che giấu được ánh sáng bao phủ trên bài thơ.

“Thật sự không ngờ được, cả đời này của ta còn có thể gặp được thơ truyền thiên hạ!”

“Ít nhất cũng đã cách mấy nghìn năm từ lúc xuất hiện bài thơ truyền thiên hạ rồi đúng không?”

“Cái gì là thơ từ tuyệt vời, ta cho rằng Diệp Ninh đã có thể được gọi là song thánh thơ từ rồi đi, chỉ dựa vào một bài thơ này, thơ thánh, từ thánh đương thời, ở trước mặt hắn cũng phải nhượng bộ ba phần!”

Mọi người vô cùng phấn khích.

Tác phẩm truyền thiên hạ xuất hiện, đã khiến cho bọn họ tạm thời bỏ qua sự ích kỷ của mình.

Đứng trên góc độ một văn nhân, không có gì nghi ngờ, đây là thịnh thế của văn đàn.

Có thể trở thành người chứng kiến, là sự vinh hạnh to lớn của bọn họ.

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kính phục nhìn về phía Diệp Ninh.

Bất luận trận doanh của chúng ta có đối lập hay không, chỉ bản lĩnh làm thơ này của ngươi, chúng ta không thể không khâm phục sát đất.

Thơ là để ca tụng.

Câu thơ đi đường khó thay này đã đả động không ít người.

Ý nghĩa của bài thơ không khó để hiểu, phía trước là nói thế đạo khó khăn, lòng người tản mát, con đường phía trước khó khăn, chông gai.

Câu phía sau đã rẽ ngoặt, chí khí bay cao.

Lúc trước Thái Hướng Cao chính là bị câu thơ này đả động, trong chớp mắt hồi phục ý chí chiến đấu.

Đây chính là sức mạnh của thơ từ.

“Bất luận con đường phía trước khó khăn như thế nào, đều tin tưởng sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày mây trôi đi ánh sáng chiếu xuống…”

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt chấn động, bài thơ này kết hợp với tình hình hiện thực, thể hiện chí hướng trong lòng Diệp Ninh, có ý nghĩa hơn nhiều so với bài thơ chúc thọ cái gì đó, nàng không kìm chế được hỏi.

“Diệp khanh, bài thơ này tên là gì.”

Chương 271: Phương thức chúc thọ của ngươi so với ta còn ác hơn

Diệp Ninh nói.

“Hành lộ nan.”

Thái Hướng Cao nhắc lại mấy lần, sau đó trân trọng viết tên bài thơ lên giấy.

Đúng vào khoảnh khắc viết tên đó, toàn bộ chữ viết trên giấy cong cong vẹo vẹo bay lên.

Gióng như ở tiểu tinh linh vậy, tinh linh hoạt bát nhảy múa quanh người Diệp Ninh.

Lúc này Diệp Ninh tắm trong ánh sáng, bên người có một đám chữ đang nhảy múa vây quanh, cảnh tượng như thế, giống như thánh hiền giáng thế, khiến cho người khác thất thần.

Qua một lúc, dị tượng này mới dần dần tiêu tán.

Chữ viết lại quay trở lại trên giấy.

Mà ánh sao cũng ngưng tụ thành một ấn ký, khắc lên ấn đường của Diệp Ninh, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Mọi người biết, đây là ấn ký của Văn Khúc Tinh.

Chỉ khi tài năng đạt đến một độ cao nhất định, mới có thể có được sự công nhận của Văn Khúc Tnh.

Điều này đối với người đọc sách mà nói, là sự công nhận to lớn.

Nhưng Diệp Ninh lại là chim sợ cành cong.

Trên người hắn đã có quá nhiều sức mạnh lạ lùng rồi.

Ấn ký của Văn Khúc Tinh này, chắc không phải cũng có thuộc tính đâm sau lưng đó chứ?

Có điều tự bản thân hắn cảm nhận một lúc lâu, lại là không cảm nhận được sự tồn tại của ấn ký, trong cơ thể cũng không nhiều thêm bất kỳ sức mạnh này, điều này mới khiến cho hắn dần dần yên tâm lại.

Trời đất có lương tâm, ta thật sự không muốn trở nên mạnh thêm nữa.

Tiếp đó hắn nhìn về phía Thái Hậu.

Lại phát hiện không biết từ lúc nào, Thái Hậu đã không còn nhìn thấy bóng dáng nữa.

Vốn dĩ là nhân vật chính của yến hội, kết quả lại bị Diệp Ninh giành mất sự nổi tiếng.

Vốn dĩ cho rằng lần này bà ta sẽ thẹn quá hóa giận, không ngờ được lại trực tiếp rời đi, những người có mặt ở đây, thậm chí không có người nào phát hiện bà ta rời đi, không thể không nói đúng thật là có chút xấu hổ.

Chuyện khó chịu nhất là, đại thọ của Thái Hậu, còn không phải chỉ chốc lát là có thể kết thúc được.

Dựa theo quy tắc của trong cung, phải yến tiệc lớn một lần, yến tiệc nhỏ ba lần, tính toán đâu ra đấy, phải giày vò nhau ba ngày.

Yến hội tiếp tục, nhưng tâm tư của mọi người không biết được là đã bay đi đâu rồi, lại cộng thêm chính chủ không ở đây, nhất thời, bầu không khí rất kỳ lạ.

Diệp Ninh sờ sờ mũi, cảm thấy ở lại chỗ này không thoải mái lớn, dự định một mình đi ra ngoài hít thở không khí.

Ngay khi Diệp Ninh rời khỏi hiện trường, người khác đang uống rượu, xem vũ nữ múa, Thái Hậu đã trở về tẩm cung của mình.

Thần sắc trên mặt bà ta âm trầm, rõ ràng là tâm tình không tốt lắm.

Nhưng mà lại không nói bất kỳ cái gì, sau khi trở về tẩm cung, bà ta lệnh tất cả cung nữ và thái giám lui ra, sau đó sắc mặt

thay đổi, lộ ra thần sắc phục tùng, quỳ trên mặt đất.

“Bái kiến tiên tử.”

Đột nhiên nhìn thấy bóng của bà ta bất ngờ có một thân thể tách ra, sau đó dần dần đứng lên.

Không nhìn thấy khuôn mặt thật của cái bóng, nhưng mà đường nét cụ thể đã hoàn toàn thay đổi.

Cho dù là ai nhìn thấy, cũng không phải là bóng dáng của Thái Hậu.

“Ngươi làm không tệ.”

Cái bóng phát ra giọng nói lạnh lùng, nàng ta ngồi trên ghế, một chân nâng lên, lãnh đạm nói.

“Có thể thấy được quả nhiên Diệp Ninh không phải là người linh lợi, người như thế, đã được định trước là không sống được lâu.”

Nếu như Diệp Ninh ở đây, nhất định sẽ cảm thấy kinh ngạc.

Hắn là đang kích thích, thăm dò Thái Hậu.

Giống như đã biết, Thái Hậu cũng là đang kích thích, thăm dò hắn.

Tâm tư của hai người khác nhau, nhưng cách làm lại đều giống nhau, đều có được đáp án mà bản thân mình muốn.

“Con đường mà hắn đi, khác hoàn toàn với những người mà lúc trước ngươi từng gặp, từ trước đến nay hắn chưa bao giờ sợ bất kỳ người nào, nghĩ một chút đi, khi hắn mới chỉ là phàm phu tục tử, đã dám đối diện khiêu khích Chân Nhân của Vũ Hóa Môn… Một chút lực uy hiếp đó của ngươi, trong mắt của hắn, sợ rằng căn bản không được coi là cái gì cả.”

Dường như cái bóng rất hiểu biết đối với Diệp Ninh, nhàn nhạt nói.

Nàng ta cầm tách trà ở trên bàn lên, dường như muốn uống, nhưng nghĩ đến bản thân chỉ là một cái bóng, lại để tách trà xuống.

“Hắn lớn gan như thế?”

Rõ ràng sự hiểu biết của Thái Hâu với Diệp Ninh không hề nhiều, có chút kinh ngạc, nhưng càng nhiều hơn là khó hiểu.

“Cứng quá dễ gãy, loại tính cách của người này, làm sao có thể sống đến bây giờ?”

Cái bóng yên lặng suy nghĩ một lúc, nói.

“Nói thật, ta cũng không biết.”

“Nếu như hắn may mắn, nhưng không thể nào lần nào vận khí cũng tốt như thế, rất nhiều lúc hắn có vẻ như là nguy hiểm, nhưng lại đều có thể tiếp tục sống, còn có được chỗ tốt.”

“Chính bởi vì như thế, ta mới cảm thấy, người này không thể giữ lại, phải nhanh chóng tiêu diệt, để tránh cho đêm dài lắm mộng.”

Dường như Thái Hậu đã hiểu, chỉ là phối hợp nói.

“Tiên tử nói đúng.”

Chương 272: Phương thức chúc thọ của ngươi so với ta còn ác hơn (2)

Tiên tử liếc mắt nhìn bà ta, lạnh nhạt nói.

“Diệp Ninh là người vô cùng may mắn, có thể sống được đến bây giờ, có lẽ là do ý trời, cũng có thể là loại tính cách này của hắn, trời sinh đã được những kẻ ngu ngốc phụ thuộc vào người khác thích… Nhưng ít nhất hắn còn có vốn liếng, tất cả những gì của hắn ngày hôm nay, đều là dựa vào bản thân hắn có được, nhưng ngươi thì sao?”

“Vốn dĩ cho rằng trải qua nhiều năm như thế, ngươi cũng nên trưởng thành một chút.”

“Không ngờ được chỉ hai lời ba câu của Diệp Ninh đã khiến ngươi tức giận, chỉ một chút đạo hạnh đó của ngươi, cũng muốn ta đưa ngươi quay về?”

Nghe xong, sắc mặt Thái Hậu đại biến, nhanh chóng quỳ lạy nói.

“Thuộc hạ vô năng, xin tiên tử trị tội!”

“Nhưng thuộc hạ cũng là vì phối hợp với kế hoạch của tiên tử, tất cả những điều thuộc hạ làm, đều là theo sắp xếp của tiên tử.”

“Tiên tử nói cái gì, thuộc hạ không hề hai lời, chỉ cần tiên tử có thể dẫn thuộc hạ rời khỏi hoàng cung, để cho thuộc hạ trở về Bạch gia, thuộc hạ tuyệt đối không còn mong cầu gì khác.”

Cái bóng cười lạnh hai tiếng, nói.

“Năm đó những chuyện sai lầm mà ngươi làm, làm hỏng đại kế của tông môn, Bạch gia mới gạch ngươi ra khỏi tộc phổ.”

“Phạm phải loại sai lầm đó, ngươi không chết đã là tông môn nhân từ rồi.”

“Ngươi có biết không?”

Trên mặt Thái Hậu lộ ra thần sắc sợ hãi, nhanh chóng gật đầu.

“Thuộc hạ biết.”

Bà ta nhớ đến cảnh tượng năm đó, không khỏi không ngừng hối hận.

Kích động nhất thời, thế mà lại tạo thành một sai lầm lớn.

Kể từ đó, bản thân bị vứt ở trong cung, giống như cô hồn dã quỷ, trên thế gian cũng không còn người nào quan tâm đến nữa.

Nhìn thấy biểu cảm của Thái Hậu, dường như cái bóng rất thỏa mãn, nói.

“Đứng lên đi.”

“Tội nghiệt của người to lớn, vốn dĩ không có khả năng lật người.”

“Nhưng ta cho ngươi cơ hội lập công đền tội, chỉ cần ngươi có thể giúp đỡ ta giết Diệp Ninh, ta bảo đảm ngươi có thể quay trở về tộc phổ Bạch gia, rời khỏi hoàng cung, lần nữa lấy lại tự do!”

Thái Hậu điên cuồng vui mừng, vội vàng gật đầu.

“Vâng, cái gì ta cũng nghe theo tiên tử!”

Cái bóng nói.

“Rất tốt, vậy thì cho ta mượn thân thể dùng một chút!”

Lời nói vừa chấm dứt, nàng ta hóa thành một đạo ánh sáng đen, trực tiếp xông vào trong thân thể của Thái Hậu.

Một lúc sau, Thái Hậu lại một lần nữa mở mắt ra.

Trong đôi mắt, lộ ra một cỗ ý lãnh đạm.

Bà ta cầm tách trà lên, đổ hết nước trà nguội ở bên trong ra, sau đó lại rót nước nóng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, oán hận nói.

“Diệp Ninh, không ngờ được đúng không, báo thù của ta nhanh như thế đã đến rồi!”

Diệp Ninh một mình đi ở trong cung Cẩm Tú.

Không thể không nói, phong cảnh của cung Cẩm Tú đúng là không tệ.

Hắn đến dị thế này, vẫn luôn bận rộn tìm chết và hỏng việc, còn chưa bao giờ chân chính thưởng thức cảnh sắc của thế giới này.

Hôm nay nhìn thấy cảnh sắc sân vườn, đúng thật là đẹp hơn nhiều so với kiếp trước.

Điều này rất bình thường, dù sao đây là một thế giới phi thường, có rất nhiều chuyện mà sức người không thể làm được, ở thế giới này đều vô cùng bình thường.

Chưa đi được bao lâu, đột nhiên Diệp Ninh ngửi thấy một mùi thơm.

“Không phải chứ, mùi của thịt nướng?”

Diệp Ninh lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Trong cung Cẩm Tú này, thế mà còn có người nướng thịt?

Hắn đúng thật là không thể tưởng tượng được.

Thuận theo mùi thơm này một đường đi đến, nhìn thấy một đám thái giám cung nữ vây lại ở đó.

Bọn họ đừng ở xa nhìn về phía trước, một vẻ bộ dáng gấp gáp.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Diệp Ninh hỏi.

Cung nữ cũng không biết thân phận của Diệp Ninh, nhưng mà lại giống như là tìm thấy một người có thể làm chủ, nhanh chóng nói.

“Vị đại nhân này, mau đi khuyên Huy Vương đi, thế mà ngài ấy lại lấy cá chép mà Thái Hậu thích nhất đi nướng.”

Huy Vương?

Trong đầu Diệp Ninh nhảy ra tin tức mà lúc trước mọi người nói về hắn ta.

Trong lòng hắn bất giác động, đi về phía trước.

Quả nhiên, chính là Huy Vương.

Điều này nhìn từ quần áo của hắn ta là có thể nhìn ra được.

Quan lại bình thường, không dám mặc mãng bào,

Mà hắn ta, mặc một chiếc mãng bào màu tím, bộ dáng trung niên, đầu tóc đã bạc, nhưng trên mặt vẫn còn mang nụ cười giống như đứa trẻ, dùng tre xanh trong cung Cẩm Tú làm lửa đốt, lấy cá chép quý hiếm làm thức ăn, lại cộng thêm một đống lửa rồi nướng ở đó.

Thảo nào các cung nữ muốn khuyên nhưng lại không dám khuyên, nếu như thật sự là vị chủ nhân đó, vậy thì không phải là người mà bọn họ có thể chọc vào.

Không có hắn, ai cũng biết Huy Vương là một tên điên.

Tên điên là người có thể giao tiếp sao?

Vạn nhất bất ngờ phát điên, đánh chết ngươi, chết rồi cũng là chết vô ích.

“Không phải là Huy Vương không được ra khỏi phủ sao?”

Diệp Ninh đi đến hỏi.

“Sinh nhật của Thái Hậu, dựa theo quy tắc bổn vương cũng phải đến chúc mừng.”

Chương 273: Tình bạn giữa quân tử nhạt như nước

Huy Vương uể oải nói.

“Phương thức chúc thọ của vương gia rất kỳ quái, thế mà lại là nướng cá chép Thái Hậu thích nhất, lẽ nào là muốn nướng chín, rồi tặng cho Thái Hậu?”

Diệp Ninh nói.

Huy Vương này so với hắn quá đáng hơn nhiều, phương thức chúc thọ so với hắn còn ác hơn.

Đây ở đâu ra chúc thọ, đây đúng thật là hận không thể khiến cho Thái Hậu tức chết.

“Sao thế? Ngươi cũng muốn đến khuyên bản vương dừng tay?”

Huy Vương hừ lạnh một tiếng, nói.

Diệp Ninh lắc lắc đầu.

“Đương nhiên không phải, tại hạ chỉ là đoi bụng, muốn đến chỗ Huy Vương, xin hai con cá nướng ăn.”

Câu trả lời này rõ ràng là khiến cho Huy Vương rất kinh ngạc.

Lần đầu tiên nghiêm túc nhìn Diệp Ninh, giống như là câu mà Diệp Ninh nói, cuối cùng cũng lọt vào mắt hắn vậy.

“Các hạ là ai?”

Huy Vương hỏi.

“Giám Chính Viện giám sát, Diệp Ninh.”

Diệp Ninh trả lời.

“Hóa ra là ngươi, ta nói tại sao lại ly kinh phản đạo giống như bản vương vậy, ha ha…”

Huy Vương cười lớn, nói: “Đúng là thật tuyệt vời, thế mà lại là Diệp đại nhân đói rồi, vậy thì đương nhiên ở chỗ bản vương có đủ cá nướng.”

Quả nhiên hắn ta không hồ đồ, nói một lúc, có bảy tám con cá chép ở trong hồ bay ra.

Trong đôi mắt mang theo thần sắc khẩn cầu, dường như ý thức được vận mệnh của bản thân. Nhưng Huy Vương hoàn toàn

không để ý, búng ngón tay một cái, giết cá, đánh vảy, bỏ nội tạng, tất cả chỉ trong một lượt.

Không bao lâu sau, trên vỉ nướng lại có thêm bảy tám con cá.

Diệp Ninh nhìn thấy cảnh này, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Đều nói Huy Vương là một kẻ điên, bị bệnh thần kinh, nhưng hôm nay nhìn thấy, rõ ràng không phải là như thế.

Nhìn từ hành động lời nói của hắn ta, tuy người này tùy tiện một chút, nhưng còn xa mới được gọi là cái gì mà kẻ điên.

Hơn nữa, chỉ dựa vào một tay xử lý cá chép của hắn, đã có thể nhìn ra được thật ra hắn là một võ giả có thực lực không yếu

Trên người thỉnh thoảng lộ ra khí tức, không hề thua kém Ngụy Văn Thông.

Cũng chính là nói, Huy Vương ít nhất cũng là võ giả Tông Sư.

Võ giả Tông Sư, có thể chém Chân Nhân, ở trong kinh thành này, có thế nào cũng được coi là một nhân vật số một.

Nếu như là như thế, sao hắn ta lại có thể luân lạc đến cảnh tượng xấu hổ đến mức cửa nhà cũng không ra được đây?

Trên người người này có không ít bí mật.

“Thử xem.”

Vào lúc Diệp Ninh đang trầm tư suy nghĩ, Huy Vương đưa cá đã nướng xong cho Diệp Ninh.

Diệp Ninh đúng là đói rồi, tuy trên yến hội vừa rồi có rất nhiều thức ăn ngon, nhưng hắn không hề động đũa, bây giờ trong bụng kêu, lại ngửi thấy mùi thơm này, tự nhiện miệng ăn mở lớn.

Hắn cắn lớn một miếng, hương vị không tệ, tán thưởng nói.

“Tay nghề của Vương gia, đúng thật là không tầm thường.”

Huy Vương cười lớn, bản thân cũng mạnh mẽ cắn một miếng, kèm theo với tiếng cắn xương cá kêu răng rắc, nói.

“Bản vương nhàn rỗi lâu rồi, cũng phải tự tìm chút việc gì đó để làm, giống như nướng cá, cũng không phải là lần đầu tiên làm nữa… Chỉ là tuy nướng không ít cá, nhưng cũng vẫn chưa

có người nào cùng thưởng thức, Diệp đại nhân là người đầu tiên."

Cung nữ đứng ở phía xa nhìn thấy cảnh tượng này, một đám người đều ngốc rồi.

Diệp Ninh không phải là đi khuyên Huy Vương sao?

Tại sao lại ngồi xuống cùng ăn với Huy Vương rồi?

"Dù sao Huy Vương là hoàng thân quốc thích, ăn loại cá chép này, cho dù Thái Hậu bất mãn, cũng không thể nào làm gì hắn ta, nhưng mà người này là ai? Hắn không cần mạng nữa sao?"

Có người hỏi.

"Hắn là Giám Chính của Viện giám sát Diệp đại nhân."

Phía có một đám thái giám đến.

Người đi đầu là Lưu Cẩn.

Bây giờ hắn ta là tổng quản ngự mã giám, ở trong cung cũng được xem là nhân vật số một.

Các công nữ vội vàng hành lễ, mở miệng gọi "Lưu công công" đồng thời trong lòng bừng tỉnh.

Hóa ra là Diệp đại nhân.

Vậy thì không sao rồi.

Vị này cũng là vị chủ nhân trời không sợ đất không sợ.

Lưu Cẩn đứng ở xa nhìn Diệp Ninh và Huy Vương, trong lòng rất tò mò.

"Sao hai người này lại tụ vào với nhau rồi?"

Nhưng hắn ta không nói nhiều cái gì, mà là giải tán các cung nữ vây xem, còn bản thân cũng dẫn theo người rời đi.

Huy Vương chú ý đến mọi người rời đi, cười nhẹ một tiếng, nói.

"Xem ra vẫn là thể diện của Diệp đại nhân lớn, bản vương ở đây ăn mấy con cá, bọn họ vẫn còn nhìn ta chằm chằm, Diệp đại nhân vừa đến, bọn họ đã rất biết điều rời đi rồi!"

Diệp Ninh lắc lắc đầu, nói.

“Đây toàn bộ đều là uy phong của Vương gia, không liên quan đến ta.”

Lúc này biểu hiện của hắn rất khiêm tốn, hoàn toàn khác với bộ dáng lúc trước kích thích Thái Hậu.

Đây mới là bình thường, thật ra vốn dĩ Diệp Ninh cũng là tính cách nhiệt tình giúp đỡ mọi người.

Còn về chuyện đối đầu với Thái Hậu, đơn thuần là vấn đề lập trường.

Chương 274: Tình bạn giữa quân tử nhạt như nước (2)

Nhưng hắn với Huy Vương không oán không thù, đương nhiên sẽ không cố ý chống đối, hơn nữa, tuy vừa mới quen biết Huy Vương, nhưng giao tiếp ngắn ngủi mấy câu, Diệp Ninh lại cảm thấy, con người Huy Vương, là người thú vị.

Ít nhất cho đến bây giờ, Diệp Ninh từng gặp nhiều tôn quý hào tộc như thế, còn chưa có ai có thể cho hắn loại cảm giác này.

Trên người Huy Vuong, cũng có một cỗ khí tức không hề kiêng nể gì, điểm này tương đồng với Diệp Ninh.

Chỉ có điều Diệp Ninh là không sợ chết, cho nên không sao cả, Huy Vương là dựa vào cái gì đây?

“Bổn vương ở đâu ra còn có uy phong, người ở thế gian này, chỉ sợ đã sớm quên mất Đại Chu còn có một thân vương ở trên nhân gian, trong mắt rất nhiều người, bản vương chỉ là một tên phế vật mà thôi…”

Huy Vương nói.

Hắn ta nói rất bình tĩnh, rất phóng khoáng, rất không quan tâm, giống như là đang nói đến chuyện của người khác vậy.

“Nhưng mà Vương gia chính là Vương gia, người đời nhìn như thế nào, Huy Vương ở đó, rốt cuộc có phải phế nhân hay không, người khác nói không tính.”

Diệp Ninh nói.

“Hay cho câu bất luận người khác nhìn như thế nào, bản vương ở đó, đây là câu nói êm tai nhất mà cả đời bản vương nghe được.”

Huy Vương có chút thất thần, đột nhiên cầm lấy hai bình rượu ở bên cạnh, vứt cho Diệp Ninh một bình, nói.

“Bản vương biết, Diệp đại nhân không giống người bình thường, phàm nhân bình thường, là sẽ không nói những lời như thế này với bản vương, vì thế bản vương mới gửi bái thiếp đến, muốn mời Diệp đại nhân qua phủ tán gẫu, đáng tiếc, Diệp đại nhân không đến.”

Diệp Ninh mở nắp bình ra, một mùi rượu nồng nặc xông lên, hắn cũng không tìm lý do, nhẹ nhàng nói.

“Tình bạn giữa quân tử nhạt như nước, lúc này quen biết với Vương gia, bản quan cảm thấy rất vinh hạnh.”

Cái gọi là tình cảm giữa quân tử, không gượng ép, không khách khí, không cưỡng ép, không đòi hỏi, không đố kỵ, tất cả tùy duyên, không viển vông.

Lúc trước Diệp Ninh không đi gặp Huy Vương, đơn thuần là bản thân không có hứng thú, nhưng bây giờ gặp được người thật rồi, lại phát hiện hành động lời nói của Huy Vương, đều khác với người bình thường, khiến cho Diệp Ninh cũng sinh ra hứng thú.

Diệp Ninh đúng thật là có ý muốn kết giao bạn bè với Huy Vương.

Nếu như là kết giao bạn bè, vậy thì nhất định phải chân thành, tìm lý do cái gì mà công việc bận rồi không đi gặp ngươi, quá giả dối rồi.

Còn không bằng thành khẩn một chút.

“Hay cho câu tình bạn giữa quân tử nhạt như nước, bản vương sẽ nhận người bạn là ngươi, có điều, chúng ta không phải là tình bạn quân tử, mà là tình bạn nướng cá!”

Huy Vương cảm nhận được sự chân thành của Diệp Ninh, cười lớn một tiếng, cầm bình rượu lên.

Hai người cùng uống.

Một ngụm rượu vào bụng, tình bạn giữa nam nhân với nhau trong chớp mắt đã thân thiết hơn rất nhiều.

Qua ba vòng rượu, năm vị thức ăn.

Quan hệ của hai người càng ngày càng quen thuộc.

Huy Vương lau vết rượu của khóe miệng, nói.

“Bản vương còn đúng thật là phải cảm ơn Thái Hậu, nếu như không phải bà ta bất ngờ muốn làm thọ yến, bản vương còn thật sự không có cơ hội ra khỏi phủ, có thể cũng sẽ bỏ qua cơ hội làm quen với Diệp lão đệ.”

Bây giờ hai người đã không xung hô Vương gia và đại nhân rồi.

Mà thay vào đó xưng là Cơ huynh và Diệp lão đệ.

Nghe xong, Diệp Ninh có chút trầm mặc.

Những năm nay Huy Vương có chút thê thảm, Tiên Đế hạ lệnh cấm túc, khiến cho hắn không thể ra ngoài.

Lệnh cấm túc này vẫn luôn tiếp tục cho đến bây giờ.

Chỉ có một vài ngày quan trọng, thân là hoàng thân quốc thích bắt buộc phải có mặt, hắn ta mới có cơ hội ra khỏi phủ.

Chuyện này giống như là ngồi nhà lao vậy, không có tự do, chỉ là nhà lao lớn một chút mà thôi.

“Tiên Đế đã mất nhiều năm rồi, với bản lĩnh của Cơ huynh, nếu như muốn ra khỏi phủ, có lẽ độ khó không lớn như tưởng tượng.”

Diệp Ninh nói.

Bây giờ Đại Chu đã không còn là Đại Chu của quá khứ nữa.

Thánh chỉ của Hoàng đế, cũng mất đi lực uy hiếp nói một không có hai như lúc trước.

Nếu như Huy Vương muốn ra khỏi phủ, dựa theo suy đoán của Diệp Ninh, có lẽ Cơ Minh Nguyệt cũng rất khó quản được hắn ta.

Dù sao Cơ Minh Nguyệt chỉ là vãn bối.

Tuy Huy Vương có bệnh về não, nhưng dù sao cũng chưa từng làm việc ác gì.

Nếu như quyết tâm muốn ra khỏi phủ, ai có thể nói hắn ta cái gì?

“Thời gian thay đổi, năm tháng trôi qua, bây giờ người đời đã không còn để ý đến hoàng mệnh nữa, triều đình cũng mất đi lực uy hiếp, nếu như ta thật sự muốn rời đi, một tòa vương phủ đúng thật là không giữ được ta, nhưng ta sẽ không làm như thế.”

Sự tùy tiện và phóng khoáng trên mặt Huy Vương biến mất, hắn ta bỏ con cá nướng ở trong tay xuống, nghiêm túc nói.

“Ta thân là hoàng thúc của Đại Chu, đệ đệ của Tiên Đế, thúc thúc của đương kim Thiên Tử.”

Chương 275: Tình bạn giữa quân tử nhạt như nước (3)

“Nếu như đến ta cũng không quan tâm hoàng mệnh, vậy thì dựa vào cái gì yêu cầu người khác quan tâm đây?”

“Thế đạo hiện nay, người đời đều có thể coi lời nói của Thiên Tử như gió thổi bên tai, nhưng ta không được, bởi vì ta là Huy Vương, Pháp luật và thể diện của đất nước này, không có ai quan tâm hơn so với ta.”

Nghe thấy lời nói này, trong lòng Diệp Ninh có chút cảm khái.

Từ lúc xuyên không đến đây, Đại Chu phần nhiều là kẻ tham sống sợ chết, kẻ yếu đuối sống thoi thóp, mà rất ít người trung thành, bảo vệ trái tim dũng sĩ của mình.

Một vài yêu cầu thấp nhất với phẩm đức, lai trở thành vật phẩm trang trí. Vốn dĩ hắn cho rằng, người đời đều là như thế.

Không ngờ được, hôm nay phát hiện, thế mà còn có một Huy Vương, có thể nói ra lời nói như vậy.

“Lời nói này của Cơ huynh, nếu như truyền ra ngoài, sợ rằng sẽ khiến cho vô số người xấu hổ.”

Diệp Ninh thở dài nói.

Hắn có thể chắc chắn, Huy Vương tuyệt đối không phải là một tên điên.

Hắn ta so với hầu hết mọi người tỉnh táo hơn rất nhiều.

Kẻ điên?

Nếu như người như thế là kẻ điên, vậy thì những người khác là cái gì.

Nhưng đúng thật là một thế đạo nực cười, gian thần tay sai ở bên ngoài tác uy tác phúc, mà thần tử giữ đạo trung thành như Huy Vương, lại bị gán vào cái danh kẻ điên, rồi nhốt ở trong phủ.

“Không đâu, bởi vì không có người nào quan tâm bản vương nói cái gì.”

Đột nhiên Huy Vương cười lên, ừng ực uống hết rượu.

Đôi mắt hắn ta ướt át, chứa đựng cảm xúc bi thương.

“Đây chính là lý do hôm nay Cơ huynh không tham gia tiệc sao?”

Diệp Ninh trầm mặc một lúc, hỏi.

“Tham gia tiệc, ngươi là chỉ việc tham gia yến hội sao?”

Huy Vương cười, nói.

“Lão đệ, ngươi có tin không, nếu như ta thật sự đi, khi đó Thái hậu sẽ có thể lập tức rời khỏi bữa tiệc!”

Diệp Ninh quan tâm, hỏi.

“Huynh và Thái Hậu bất hòa?”

Huy Vương cười lạnh một tiếng, nói.

“Bất hòa? Còn xa mới đơn giản giống như là bất hòa!”

Rõ ràng là hắn ta biết cái gì đó.

Khi nhắc đến Thái Hậu, cảm xúc của cả người đều có chút không đúng rồi.

Nói thế nào nhỉ, rõ ràng là cáu gắt hơn.

“Nếu như những gì ta dự liệu không sai, trên yến hội, có lẽ đến vị trí của bản vương cũng không giữ lại cho ta có đúng không?”

Huy Vương liên tục cười lạnh, nói: “Bà ta không muốn gặp bản vương, bản vương cũng không muốn gặp bà ta, nếu như thật sự gặp bà ta, bản vương cũng không biết bản thân sẽ làm ra cái gì, năm đó…”

Hắn ta nói rồi nói, giọng nói bất ngờ dừng lại.

Sau đó từng mạch gân xanh ở trên trán nổi lên!

Đau!

Đau đớn khó mà chịu đựng được!

Huy Vương ôm đầu, ngã xuống đất, liên tục lăn lộn, đau đến không muốn sống. Gân trên cơ thể hắn ta giống như là sống vậy, di chuyển hỗn loạn giống như con rắn, khiến cho hắn ta

đau đến phát ra tiếng kêu thảm thiết. Nhưng có lẽ là cân nhắc đến Diệp Ninh đang ở bên cạnh, hắn ta không muốn mất mặt, vì thế hắn ta không kêu quá lớn, mà là cố gắng cắn răng nhẫn nhịn.

“Ta thất lễ một chút….”

Hắn ta khó khăn mở miệng, ngón tay bởi vì dùng lực quá mức, cắm sâu vào đất.

Hắn ta cứ nắm lấy đất như thế, dường như muốn nuốt vào.

Hắn ta không muốn mất mặt trước bạn của mình.

Nhưng mà một bàn tay, lại ấn lên vai của hắn ta.

“Trên yến hội, Thái Hậu cũng không để lại vị trí cho ta, nhìn từ góc độ này để nói, ta và Cơ huynh, đúng là có chung hoàn cảnh.”

Chính khí cuồn cuộn hóa thành một dòng ấm áp, dung nhập vào trong cơ thể Huy Vương, giúp hắn ta chống lại cơn đau.

Huy Vương ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt ôn hòa của Diệp Ninh.

Hắn nhếch miệng lên, lộ ra một nụ cười xấu xí bởi vì quá đau đớn.

“Ngươi cũng không có chỗ ngồi? Sao có thể, đợi đã…”

Huy Vương bởi vì sự giúp đỡ của Diệp Ninh, đau đớn được giảm đi rất nhiều, mạch suy nghĩ bắt đầu hoạt động bình thường.

“Ta hiểu rồi, Thái Hậu là người của Bạch gia, Bạch gia lại là gia tộc phụ thuộc của Quần Ngọc Các, thảo nào bà ta khiến ngươi mất mặt, thảo nào…”

Huy Vượng chậm rãi nói, nội tình mà hắn ta biết về Thái Hậu, so với Bùi Ngữ Hàm rõ ràng hơn nhiều.

Điều này rất bình thường, dù sao hắn ta là người chứng kiến của năm đó.

Tiên Đế qua đời, bây giờ trên thế giới này, người biết chuyện của năm đó, chỉ có hai người là hắn ta và Thái Hậu.

Rốt cuộc năm đó đã xảy ra cái gì?

Vì sao đột nhiên quan hệ của Thái Hậu và Tiên Đế lại nứt vỡ?

Rốt cuộc Thái Hậu đã làm chuyện gì, đến mức bị gia tộc gạch ra khỏi tộc phổ?

Huy Vương biết chuyện đó, nhưng rõ ràng hắn ta không thể nào nói.

Mỗi khi nhắc đến chuyện này, hắn ta sẽ đau đầu đến muốn nứt ra, khiến hắn ta sống không bằng chết.

Diệp Ninh có thể cảm nhận được rõ ràng, ở trong cơ thể của Huy Vương, có một sức mạnh băng lạnh rất độc ác đang chiếm giữ.

Chương 276: Vốn dĩ ta không điên, nhưng ta chỉ có thể điên

Cỗ sức mạnh này không biết đã tồn tại trong cơ thể của hắn ta bao lâu, dường như đã thâm căn cố đế.

Nó khống chế Huy Vương, mỗi khi Huy Vương nhắc đến chuyện năm đó, cỗ sức mạnh này sẽ bùng nổ.

Khiến cho huy Vương không thể không ngậm miệng lại.

Diệp Ninh định dùng chính khí cuồn cuộn loại bỏ cỗ sức mạnh này, nhưng mà phát hiện bản thân không làm được, đã qua quá lâu rồi, cỗ sức mạnh đó đã dung hợp thành một thể với Huy Vương, căn bản không thể nào tách ra, giống như là biến thành một bộ phận của cơ thể vậy.

“Diệp lão đệ không cần bận rộn nữa, không có tác dụng đâu.”

Huy Vương thở gấp nói.

Diệp Ninh gật gật đầu, thu hồi sức mạnh của mình.

Huy Vương đã đỡ hơn nhiều rồi, so với đau đớn dữ dội vừa rồi, bây giờ chỉ đau một chút, đã không còn có cái gì có thể khiến hắn ta lay chuyển nữa.

“Để Diệp lão đệ chê cười rồi.”

Huy Vương dùng tay áo lau mồ hôi ở trên mặt.

Rồi lại cầm bình rượu lên, một hơi uống cạn, sau đó hung hăng ném xuống hồ.

“Đây chính là nguyên nhân bệnh điên của cho Cơ huynh đúng không?”

Diệp Ninh hỏi.

Huy Vương đúng thật là rất thảm, chịu đựng sự đau đớn mà con người không thể nào chịu được, nhưng mà lại không có người nào biết, không có người nào quan tâm.

Đây là đãi ngộ mà một thân vương không nên có.

“Ta đã quen rồi, sự đau đớn này, mỗi ngày đều sẽ bộc phát một lần, mỗi một lần, đều là thảm khốc như thế… Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, ví dụ như, một khi bản vương nhắc đến chuyện đó, đau đớn này sẽ lập tức bùng nổ, nó khiến cho ta không thể không ngậm miệng lại!”

Huy Vương cười cười, trong đôi mắt, tràn ngập vẻ bất lực và mệt mỏi.

Thảo nảo hắn ta một thân bản lĩnh, lại đã bạc tóc, mỗi ngày đấu tranh với cỗ sức mạnh này, đã tiêu hao tất cả tinh lực của hắn ta.

“Nghe ra, giống như là một loại hạn chế?”

Diệp Ninh chau mày nói.

“Không sai, chính là hạn chế, bản vương biết được chuyện không nên biết, vì thế, ta bị hạn chế, cỗ sức mạnh này chôn sâu ở trong cơ thể ta, mỗi ngày bộc phát, mỗi ngày dày vò, cho đến khi ta chết mới thôi… Thật ra dựa theo cách nghĩ của bọn chúng, sợ rằng ta đã sớm nên chết rồi, nhưng bọn chúng không ngờ được, bản vượng mạng lớn, không chỉ không chết, còn sống rất tốt.”

Huy Vương nhắc đến chuyện này, trong mắt tràn ngập sự không cam.

Hắn ta không muốn khuất phục.

Hắn ta cho rằng nếu như bản thân nhận mệnh như thế chết đi, ngược lại sẽ thỏa mãn tâm ý của người khác.

Hắn ta muốn tranh đấu.

Chuyện hắn vẫn còn sống, bản thân chính là một loại tranh đấu.

Điều này không có gì lạ, loại đấu tranh này dưới cái nhìn của Diệp Ninh, có vẻ hèn mọn và tuyệt vọng.

“Bọn chúng là ai?”

Diệp Ninh nhớ đến trải nghiệm của Huy Vương.

Sinh ra đã thông minh, từ nhỏ đã có danh xưng hiền đức, là hoàng thúc Đại Chu, vốn dĩ nên là một cỗ sức mạnh không thể bỏ qua ở trên triều đường.

Nhưng hắn ta lại bất ngờ điên rồi.

Điên mà không có nguyên nhân gì, thậm chí ăn phân bò, uống nước tiểu ở trên đường phố, khiến cho hoàng thất mất hết mặt mũi.

Sau đó, chính là được hội chẩn, trị liệu.

Cuối cùng không có tác dụng, được xác định là mắc bệnh điên.

Sau đó Tiên Đế hạ lệnh cấm túc, không cho phép hắn ta ra khỏi vương phủ nửa bước.

Mà Vương hiệu của hắn ta, cũng trở thành “Hồn Vương”, cái tên mang theo sự sỉ nhục này.

“Còn có thể là ai?”

Khóe miệng Huy Vuong lộ ra một tia châm chọc.

“Tiên Môn?”

Diệp Ninh dừng lại một chút, lại bổ sung thêm.

“Quần Ngọc Các?”

Huy Vương gật gật đầu, có chút thất thần.

“Không ngờ được còn có người nhớ đến năm đó bản vương được Quần Ngọc Các chữa bệnh.”

Thật ra Diệp Ninh căn bản không biết chuyện này.

Người biết được chuyện này là Thái Hướng Cao.

Mấy ngày trước nhắc đến chuyện này là do Quần Ngọc Các làm, Bùi Ngữ Hàm đã lập tức đoán, chuyện này nhất định có

vấn đề.

Nhưng Diệp Ninh còn chưa chắc chắn, bây giờ nhìn Huy Vương, tự nhiên đã có đáp án.

“Quả nhiên là mấy lão bà của Quần Ngọc Các.”

Diệp Ninh cười lạnh một tiếng nói.

Đánh giá của Bùi Ngữ Hàm với Quần Ngọc Các, thật sự là có chút đúng chỗ.

Tông môn chỉ thu nhận nữ đệ tử này, ở thế gian được không ít người khát khao, bởi vì con người đều yêu thích cái đẹp, mà trong Quần Ngọc Các thứ không thiếu nhất chính là mỹ nữ.

Trong đó tùy tiện một đệ tử đi ra, cũng có thể được gọi là tiên tử.

Nhưng theo cái nhìn của Diệp Ninh, chẳng qua chỉ là một đám bộ xương đỏ hồng mà thôi, bộ da trống rỗng, trong lòng lại là rất độc ác.

“Lão bà, ha ha, sợ rằng trên đời này chỉ có Diệp lão đệ dám nói Quần Ngọc Các như thế.”

Huy Vương cười lớn, hắn ta cảm thấy hình dung này quá đúng chỗ rồi, khiến cho hắn ta cảm thấy rất vui.

“Câu nói này không phải là đệ nói, mà là một người bạn của đệ nói.”

Diệp Ninh lắc đầu nói.

“Vậy thì ngươi đúng thật là may mắn, cả đời này cả bản vương, còn chưa bao giờ gặp được một người bạn có thể có gan cùng mắng Tiên Môn với ta.”

Chương 277: Vốn dĩ ta không điên, nhưng ta chỉ có thể điên (2)

Huy Vương thở dài, hắn ta thể hiện rất ngưỡng mộ Diệp Ninh.

“Bạn của đệ là một ma tu.”

Diệp Ninh nói.

“Ma tu? Thảo nào dám mắng Tiên Môn, thảo nào.”

Huy Vương dừng lại một chút, nhưng cũng bừng tỉnh.

Hắn ta khác với người thường, sẽ không bởi vì nghe thấy ma tu mà lộ ra vẻ ghét bỏ.

Bởi vì ở trong mắt của hắn ta, ma tu so với Tiên Môn đáng yêu hơn nhiều, ít nhất ma tu không có bức hại hắn ta.

Khó khăn của hắn ta, đến từ Tiên Môn.

“Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Một đời hiền vương, tại sao lại luân lạc đến bước đường trở thành vương gia điên.”

Diệp Ninh thật sự là không kìm chế được tò mò ở trong lòng, hỏi.

“Đó đều là chuyện đã nhiều năm rồi.”

Huy Vương lộ ra thần sắc nhớ lại.

Nếu như người khác hỏi, chưa chắc hắn ta sẽ nói.

Nhưng Diệp Ninh thì khác, hắn ta đã nhiều năm chưa bao giờ thổ lộ tình cảm với người khác, bây giờ coi Diệp Ninh là người bạn đáng tin, hắn ta tổ chức sắp xếp lời nói, nói.

“Năm đó bản vương trong lúc vô tình đã phát hiện một chuyện xấu động trời của hậu cung.”

“Cụ thể là chuyện gì, bản vương không thể nào nói ra được.”

“Nhưng mà chuyện này đã thay đổi một đời của bản vương.”

Huy Vương dùng ánh mắt nói rõ sự khó khăn của bản thân.

Diệp Ninh gật gật đầu. Nhắc đến chuyện này, nhất định là không thể nói, vừa mới nhắc đến sẽ khiến cho cỗ sức mạnh trong cơ thể Huy Vương bộc phát, hắn ta sẽ biến thành bộ dáng đau đến không muốn sống như lúc trước.

Vì thế chỉ có thể nhảy qua chủ đề này.

Nhưng kết hợp với tin tức có được lúc trước, không khó để đoán được, loại chuyện xấu động trời này, nhất định có liên quan đến Thái Hậu.

Huy Vương tiếp tục nói: “Sau khi biết được chuyện này, ta rất phẫn nộ, cũng rất đau đớn, ta đi tìm hoàng huynh, ta nói

chuyện này với huynh ấy!"

"Bởi vì ta cho rằng, đây không phải là chuyện nhỏ, hoàng huynh nhất định phải biết."

"Nhưng kết quả thì sao? Tuy hoàng huynh rất phẫn nộ, nhưng giương cung mà không bắn, không hề làm ra hành động gì, ngược lại là ta, lại có được lệnh cấm túc."

Lại lần nữa nhớ lại chuyện năm đó, Huy Vương đã không còn tức giận như vậy nữa.

Hắn ta tự cười nhạo bản thân, nói.

"Ta năm đó, rốt cuộc là quá ngây thơ rồi, ta cho rằng phát hiện của ta, đối với hoàng huynh mà nói là một chuyện tốt, nhưng sau đó ta mới biết, cuộc đời hiếm khi hồ đồ, có những lúc, không biết chuyện gì ngược lại là một chuyện tốt."

"Hoàng huynh xa lánh tiện nhân đó, nhưng cũng chỉ như thế mà thôi, không còn sau đó nữa."

"Ngay lúc đó, ta cảm nhận được nguy hiểm."

Diệp Ninh nghe đến đây, cũng cảm nhận được nguy hiểm.

Từ phản ứng của Tiên Đế, không khó để phán đoán, chuyện này là nhất định phải giấu diếm, tuyệt đối không thể để mọi người biết.

Vì thế ông ta vì che giấu chuyện này, thậm chí không xử lý Thái Hậu.

Đương nhiên, trong đó không thể thiếu được nguyên nhân Thái Hậu là con cháu của gia tộc tu tiên.

Dù sao con người Tiên Đế, đúng là có chút yếu đuối.

Từ việc Võ Tam Tư gặp phải có thể nhìn ra được, khi đối mặt với Tiên Môn, Tiên Đế là không có cốt khí, là phải quỳ gối.

Ông ta căn bản không có dũng khí đắc tội với Tiên Môn.

Vì thế cho dù Thái Hậu đã bị đuổi ra khỏi gia tộc rồi, Tiên Đế vẫn như trước không động vào bà ta.

Nhìn từ tính cách của Tiên Đế, ông ta đối với Tiên Môn bảo sao nghe vậy, đối với người của mình lại xử lý mạnh mẽ, đây là chuyện rất bình thường.

Không nói đến cái khác, nhìn Võ Tam Tư là biết rồi.

Đó chính là bài học xương máu.

Mà Huy Vương, chẳng qua chỉ là một ví dụ khác.

Đối với rất nhiều ngươi ở địa vị cao mà nói, nếu như không thể nào giải quyết được chuyện nào đó, vậy thì dứt khoát giải quyết người đưa ra vấn đề.

Huy Vương phát hiện chuyện này, hắn ta chính là người biết chuyện, để đề phòng ở bên chỗ hắn ta để lộ ra tin tức, vì thế Tiên Đế nhất định phải làm cái gì đó.

Ông ta không dám xử lý Tiên Môn, nhưng mà lại dám đối phó với người của mình.

Thực tế đúng như Diệp Ninh dự liệu.

“Bởi vì ta biết được bí mật này, hoàng huynh đã cấm túc ta, trong sáng trong tối, có vô số người giám sát ta, khoảnh khắc đó, ta tức giận mà tuyệt vọng.”

Huy Vương cười khổ. Đổi vị trí để suy nghĩ, nếu như Diệp Ninh là hắn ta, phát hiện chuyện xấu động trời này, sẽ lập tức báo với huynh trưởng của mình.

Chuyện này tuyệt đối là không sai đúng không?

Nhưng thật không may, huynh trưởng của mình không thể nào đối kháng Tiên Môn, nên đã dùng toàn bộ bản lĩnh lên trên người hắn ta. Đây là chuyện thất vọng và ủy khuất đến mức nào.

“Vào lúc đó, ta ý thức được, ta đã đến thời khắc nguy hiểm, ta không muốn chết, ta còn có chí lớn, ta còn có rất nhiều chuyện phải làm, vì thế bắt đầu giả điên…”

Huy Vương nói ra câu chuyện của bản thân.

Quả nhiên, đúng như Bùi Ngữ Hàm đoán, vừa mới bắt đầu, Huy Vương đúng là giả điên.

Chương 278: Vốn dĩ ta không điên, nhưng ta chỉ có thể điên (3)

Cái gì mà ăn phân và uống nước tiểu, trên thực tế loại chuyện người khác nghe thấy rất sốc này, trên thực tế chỉ là hi sinh để lấy lòng tin của người khác mà thôi.

Hắn ta đã lừa rất nhiều người.

Ví dụ như Tiên Đế.

Ví dụ như những đại phu nổi tiếng.

Nhưng không lừa được Tiên Môn.

Hoặc là nói, Tiên Môn căn bản không quan tâm rốt cuộc hắn ta là điên thật hay là giả điên.

Trưởng lão của Quần Ngọc Các, dùng lý do khám bệnh tiếp cận hắn ta, sau đó trực tiếp hạ độc lên người hắn ta.

Thời gian mỗi ngày, loại chất độc này lại bộc phát một lần, khiến cho hắn ta đau đớn không muốn sống. Một khi nhắc đến chuyện năm đó, chất độc này sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

Cho đến khi hắn ta chết mới thôi!

Tiên Môn dùng loại phương thức này để bịt miệng hắn ta.

“Vốn dĩ ta không có điên, nhưng sau khi Tiên Môn chữa trị cho ta, ta đã thật sự điên rồi.”

Huy Vương buồn bã nói.

Một câu nói đơn giản, cũng không biết là chất chứa bao nhiêu chua xót.

Nếu như Huy Vương có lựa chọn, có lẽ hắn ta thà rằng tự bản thân thật sự điên rồi.

Như thế ít nhất không có nhiều phiền não như thế.

“Có lẽ có thể để cho bạn của ta giúp huynh xem xem, nói không chừng có thể giải được.”

Diệp Ninh trầm mặc một chút, nói.

Bạn mà hắn nhắc đến, đương nhiên là Bùi Ngữ Hàm.

Bùi Ngữ Hàm biết rất nhiều thứ, tu vi càng là thâm sâu khó lường, có lẽ có thể giúp được Huy Vương.

Huy Vương chưa từng làm bất kỳ chuyện gì, hắn ta không nên chịu đựng loại đau đớn đó.

Diệp Ninh rất khó tưởng tượng được, những năm nay Huy Vương sống như thế nào.

Vốn dĩ là dòng dõi quý tộc thiên hoàng, có một tương lai tươi sáng, kết quả lại bị coi thành kẻ điên, vứt ở trong vương phủ đợi chết.

Nói thật, điều này khiến cho hắn ta nghĩ đến đám người Ngụy Văn Thông ở trong Viện giám sát lúc đầu.

Có lẽ Huy Vương so với bọn họ càng đau đớn hơn.

Ít nhất đám người Ngụy Văn Thông đã từng phong quang, đã từng phấn đấu.

Nhưng Huy Vương thì sao, tuổi tác còn trẻ, còn chưa đợi thực hiện kế hoạch to lớn, bản thân đã rơi vào trong lồng giam.

“Không có tác dụng đâu, độc này ở trong cơ thể ta nhiều năm, đã sớm trở thành một bộ phận của thân thể ta rồi, bao nhiêu năm nay, bản vương đã đọc vô số cổ tịch, tìm được nguồn gốc của chất độc này, độc này là một lời nguyền thượng cổ, một khi trúng, là không có cách nào giải được.”

Huy Vương lắc lắc đầu, nói.

“Thật ra trải qua đau đớn nhiều năm như thế, đối với sống chết, ta đã xem nhẹ nó rồi.”

“Là sống là chết, đối với ta mà nói đã không còn quan trọng nữa, dù sao bao nhiêu năm nay, tuy ta sống, nhưng trên thực tế không khác gì đã chết.”

“Sở dĩ ta chống đỡ một hơi thở này, là bởi vì thế gian này còn có thứ ta không bỏ xuống được.”

Diệp Ninh hỏi.

“Còn có cái gì huynh không bỏ xuống được?”

Nhớ lại cuộc đời của Huy Vương, đúng thật là bi kịch.

Không có làm sai bất cứ chuyện gì, kết quả bị hoàng huynh ghét bỏ, bị Tiên Môn bức hại, bị người đời lãng quên.

Đặc biệt là tất cả hành động lời nói của Tiên Đế đối với hắn ta, nghĩ thôi đã cảm thấy thất vọng.

Thậm chí Diệp Ninh cảm thấy, chuyện Tiên Môn làm đối với Huy Vương, Tiên Đế biết, nhưng ông ta lại phớt lờ.

Trên chuyện này, Diệp Ninh dùng ác ý lớn nhất phán đoán về Tiên Đế.

Bởi vì nhìn từ mặt nào đó, Tiên Đế so với hôn quân hiện tại càng thêm khó hiểu.

Suy nghĩ một chút, nếu như Diệp Ninh trải qua những thứ này.

Hắn nhất định sẽ không còn cảm thấy thế gian có cái gì đáng để lưu luyến nữa.

Còn không bằng chết để được giải thoát.

"Có ba chuyện không bỏ xuống được."

Huy Vương ngẩng đầu, nhìn bầu trời mờ mịt, trong đôi mắt lại lóe lên một tia sáng.

"Ta không bỏ xuống được Thái Hậu, loại tiện nhân giống như bà ta, dựa vào cái gì còn có thể sống ở trên đời này? Bà ta còn sống, dựa vào cái gì mà ta lại chết?"

"Ta không bỏ xuống được Tiên Môn, Quần Ngọc Các dùng loại thủ đoạn đó hại ta, hủy cả cuộc đời của ta, ta không cam tâm, loại thâm thù đại hận này còn chưa báo được, sao ta có thể cam tâm chết đi?"

"Ta, ta còn không bỏ xuống được giang sơn xã tắc Đại Chu, bao nhiêu đời quân vương bảo vệ sông núi, sao có thể cứ như thế mà bị hủy, ta yêu tất cả những thứ này, ta không nỡ chết."

Trong lời nói của Huy Vương, tràn ngập tình cảm nồng đậm.

Thù hận và yêu, hai thứ hoàn toàn trái ngược nhau này, lại đồng thời xuất hiện trên người hắn ta.

Nhưng điều này không hề xung đột, con người vốn dĩ là một thứ vô cùng phức tạp.

Diệp Ninh rất muốn giúp đỡ Huy Vương, nhưng loại tình hình của hắn ta, lại không biết nên giúp hắn ta như thế nào.

Hắn do dự một lúc, nói.

"Có lẽ Cơ huynh có thể sinh một đứa con, có lẽ một đời này của bản thân, con cái sẽ trở thành hi vọng của huynh."

Con cái kế thừa sự nghiệp, không phải chỉ là nói như thế mà thôi

Chương 279: Ba điều từ bỏ và ba điều hy vọng

Có rất nhiều lúc sự trưởng thành của người con, đều gánh vác hi vọng tha thiết nhất của cha mẹ.

Nhưng mà Huy Vương lại lắc lắc đầu, nói.

“Bản vương đã sớm thành hôn rồi, nhưng bản vương không muốn có con, thế giới này không nhìn thấy hy vọng, ta không muốn sau khi con của ta trưởng thành, đi làm nô lệ của Tiên Môn.”

Diệp Ninh hít sâu một hơi, nói.

“Không đâu.”

Chủ đề này quá nặng nề rồi, Diệp Ninh chỉ có thể an ủi.

Nhưng Huy Vương nghĩ thoáng hơn nhiều so với Diệp Ninh nghĩ, thế mà hắn ta lại cười lớn một tiếng, nói.

“Lão đệ có viết vì sao ta đưa bái thiếp đến không, muốn gặp mặt ngươi một lần sao?”

Diệp Ninh lắc lắc đầu.

Huy Vương nói.

“Bởi vì sau khi biết những chuyện ngươi làm, ta nhìn thấy hy vọng.”

Diệp Ninh hỏi.

“Hi vọng như thế nào?”

Huy Vương cười nói.

“Ngươi khiến cho ta cảm thấy, loại người ác giống như Thái Hậu, có một ngày cũng sẽ bị thẩm phán công bằng.”

“Ngươi khiến cho ta cảm thấy, loại quái vật khổng lồ giống như Tiên Môn, cũng có khả năng đấu tranh với bọn chúng,

thâm thù đại hận của ta, có lẽ có một ngày, ngươi có thể giúp ta báo."

"Còn có, chuyện quan trọng nhất là, ngươi khiến cho ta lần đầu tiên cảm thấy, hóa ra Đại Chu còn có hi vọng, mà không phải tất cả mọi người đều đầu hàng rồi, ít nhất Viện giám sát còn đang phấn đấu."

Diệp Ninh mím môi, không nói chuyện. Trong lòng hắn cảm động, nhưng càng nhiều hơn là áp lực. Thật ra đối với hắn mà nói, thứ hắn không muốn gánh vác nhất, chính là kỳ vọng của người khác.

Bản thân hắn bất luận như thế nào, đều có điểm mấu chốt, cùng lắm chính là chết, chết rồi ngược lại còn có thể đạt đến đỉnh cao.

Nhưng mà ky vọng của người khác, lại mang đến áp lực cho hắn.

Hắn không muốn bất kỳ người nào thất vọng, đặc biệt là người tốt.

Diệp Ninh không phải là thánh mẫu, có rất nhiều lúc hắn không hề quan tâm cách nhìn của người khác, nhưng nếu như những người đó vốn dĩ đã rất quan trọng với hắn, vậy thì hắn cũng không thể nào giả vờ như không nhìn thấy.

Ví dụ như Huy Vương, tuy vừa mới quen biết, nhưng mà hai người đã xây dựng tình bạn.

Con người không thể nào vô tình như cây cỏ, nghe câu chuyện của Huy Vương, hắn rất khó không cảm động.

"Ta chỉ có thể nói, cố gắng hết sức."

Diệp Ninh nói.

"Đủ rồi, con đường phía trước như thế nào, không có người nào biết, nhưng ít nhất khi ngươi đi về phía trước, đi thành như thế nào, chỉ cần nỗ lực hết mình, xem ý trời đi."

Huy Vương cười, bây giờ hắn ta là thật sự thỏa mái, mỗi ngày hắn ta đều đi lại giữa sự sống và cái chết, có tâm tình mà người bình thường không có, hắn ta nói: "Ta rất muốn làm quen với ngươi, bây giờ thật sự quen biết ngươi rồi, ta cảm

thấy ta không có nhìn sai người, những hi vọng đó của ta, có lẽ thật sự có thể thực hiện được trên người ngươi."

"Diệp lão đệ, ta cảm thấy cả đời này giá trị để sống lớn nhất, chính là gánh vác hi vọng của người khác, đồng thời hoàn thành được nó, ta không làm được, nhưng ta lại cả thấy ngươi làm được."

"Ví dụ như bây giờ, ngươi khiến cho ta cảm thấy, có lẽ sau khi con của ta trưởng thành, có thể nhìn thấy một thịnh thế phồn hoa."

Hắn ta cười lớn một tiếng rồi cầm lấy bình rượu, nói.

"Ngươi khiến ta thật sự muốn có một đứa con rồi."

Diệp Ninh cũng cười rồi.

Điều này đúng thật là khiến hắn rất có cảm giác thành tựu và hạnh phúc.

Hắn cười rồi cụng ly với Huy Vương, nói.

"Vậy thì chúc Cơ huynh sớm sinh quý tử."

Hai người uống cả đêm, mãi đến sáng sớm ngày hôm sau, mới rời đi.

Tâm tình của Diệp Ninh không tệ.

Vốn dĩ cho rằng thọ yến của Thái Hậu, chỉ là một quá trình nhàm chán, không ngờ được có thể kết bạn được với một người như thế.

Hắn trở về Viện giám sát, nói chuyện này với Bùi Ngữ Hàm.

"Bùi tỷ, tỷ có thể giúp Huy Vương giải độc được không?"

Tuy Huy Vương nói độc này không có thuốc giải, để cho Diệp Ninh không cần lo lắng nữa.

Nhưng Diệp Ninh vẫn như tước coi hắn ta là bạn bè, vẫn là hỏi Bùi Ngữ Hàm một chút.

Vạn nhất có hi vọng thì sao?

Đáng tiếc, đáp án khiến người khác rất tiếc nuối.

Bùi Ngữ Hàm lắc lắc đầu, nói.

“Độc lời nguyền thượng cổ, gần như không giải được, một khi lời nguyền thành rồi, sẽ liên quan đến linh hồn, không thể nào tách ra, đây là chỗ cay độc nhất của độc này.”

Diệp Ninh thở dài một tiếng.

Vậy thì đúng thật quá đáng tiếc rồi.

“Nói đến yến tiệc ngày hôm qua, không có nguy hiểm gì xảy ra chứ?”

Bùi Ngữ Hàm hỏi.

Diệp Ninh lắc lắc đầu, đang muốn nói.

Đột nhiên cảm nhận được trong tay áo có cái gì đó đang di chuyển, tiếp đó, rắn Thanh Lân, di chuyển ngẩng cái đầu lóng lánh lên.

Lúc này Diệp Ninh mới biết, hóa ra Bùi Ngữ Hàm là đang nói chuyện với con rắn nhỏ này.

“Bùi tỷ, có lẽ là tỷ nghĩ nhiều rồi, ta tiếp xúc với Thái Hậu, cảm nhận được không có gì sắc sảo, không được tính là người lên được mặt bàn (ý chỉ người không có năng lực).”

Diệp Ninh nói.

Chương 280: Ba điều từ bỏ và ba điều hy vọng (2)

Không phải là hắn tự đại, hắn thật sự cảm thấy Thái Hậu không được tính là nhân vật gì.

“Đương nhiên bà ta không lên được mặt bàn, nhưng ngươi không nên coi thường Tiên Môn, thọ yến của Thái Hậu còn chưa kết thúc, ngày hôm nay ngươi vẫn phải đi đến hoàng cung tham gia yến tiệc nhỏ, Tiểu Thanh vẫn là tiếp tục đi theo ngươi đi.”

Bùi Ngữ Hàm nhàn nhã nói.

Diệp Ninh gật đầu.

Nhưng trong lòng lại đang nghĩ, nếu như Thái Hậu thật sự có thể hại chết hắn, vậy thì đúng thật là phải cảm kích bà ta.

Sau khi bản thân vô địch, sẽ lập tức trở về, đầu tiên giúp Huy Vương giải độc. Đến lúc đó đợi Huy Vương nhảy nhót lung tung xuất hiện ở trước mặt Thái Hậu, bà ta nhất định sẽ rất chấn kinh đi.

…

Ôm theo loại tâm thái này, Diệp Ninh lại lần nữa vào cung.

Lần này Thái Hướng Cao không đi theo.

Bởi vì yến tiệc nhỏ của hoàng cung, chỉ có nhân vật lớn chân chính mới có thể đi, phẩm cấp của Thái Hướng Cao vẫn là thấp một chút.

Có điều hắn ta cũng không muốn đi.

Tên này nhốt bản thân ở trong phòng, cả ngày nhìn chằm chằm bài thơ "hành lộ nan" mà Diệp Ninh sáng tác rồi lẩm bẩm đọc.

Bài thơ truyền thiên hạ này, được coi là bảo vật của một nước.

Hơn nữa còn là bài thơ hắn ta mong ước đã lâu, lần này Diệp Ninh đọc nó ra, cũng xem như là hoàn thành một giấc mơ của hắn ta.

Đương nhiên, chuyện khiến hắn ta kích động nhất đó chính là, Diệp Ninh còn tặng bài thơ này cho hắn ta.

Đối với Diệp Ninh mà nói, vốn dĩ bài thơ này không phải là hắn sáng tác, tài hoa của một nhà thơ, hắn rất bội phục, ở thế giới này tỏa ra ánh sáng, đó là chuyện đương nhiên.

Người đời ca ngợi Diệp Ninh , nhưng trong lòng Diệp Ninh là tự biết.

Hơn nữa, thơ hay tặng bạn, cũng không có vấn đề gì.

Thái Hướng Cao cũng được xem như là cùng bước qua hoạn nạn, hắn ta thích bài thơ này như thế, Diệp Ninh cũng thuận nước đẩy thuyền tặng cho hắn ta.

Có điều Thái Hướng Cao lại cảm thấy giá trị quá cao, bản thân nhận lấy cảm thấy áy náy, chỉ là nói giữ giúp Diệp Ninh.

Đối với chuyện này, Diệp Ninh cũng rất bất lực.

Dứt khoát tùy theo hắn ta.

Chắc rằng trong thời gian này tên này rất khó để đi ra khỏi thư phòng, người của Viện giám sát cũng đều lựa chọn phớt lờ hắn ta.

Đổi thành Ngụy Văn Thông dẫn người, hộ tống Diệp Ninh đến cửa cung.

Lần này Diệp Ninh đến Bách Phương Viên.

Cung Cẩm Tú là nơi tổ chức yến tiệc lớn, trường hợp như ngày hôm nay, nhất định là sẽ không đi đến đó.

Loại yến tiệc nhỏ như thế này, bình thường đều là được tổ chức ở Bách Phương Viên.

Bách Phương Viên có hơn một trăm loại hoa kỳ lạ, một năm bốn mùa, hương thơm không ngừng, cũng được xem như là một trong những cảnh đẹp ở hoàng cung.

Yến tiệc lập tức sắp bắt đầu rồi.

Diệp Ninh nhìn thấy Huy Vương ở Bách Phương Viên.

Hắn ta nằm trên bụi hoa uống rượu, từ phía xa làm dấu hiệu tay với Diệp Ninh.

“Ta đi vào đây, tự ngươi đối phó với tiện nhân đó đi.”

Đối với chuyện này, Diệp Ninh nhàn nhạt cười.

Hắn chắp tay sau lưng, đi vào yến hội.

Những người khác luôn đến sớm trước, chỉ có hắn là đến sát giờ.

Vừa mới đi vào, đã phát hiện người đều đến đủ rồi. Ngay cả Thái Hậu cũng đến rồi.

Lần này có sắp xếp chỗ ngồi cho Diệp Ninh, sau khi hắn ngồi xuống, nhìn về phía Thái Hậu.

Vừa đúng lúc Thái Hậu cũng đang nhìn hắn. Ánh mắt của hai người giao nhau, trong lòng Diệp Ninh chợt động.

“Thái Hậu này, tại sao lại cho ta cảm giác không giống lắm vậy?”

Cảm giác giữa người với người, thứ này hoàn toàn là duy tâm.

Ví dụ như Thái Hậu vẫn là Thái Hậu đó, thậm chí đến quần áo cũng không thay đổi.

Nhưng mà ở trong mắt của Diệp Ninh, lại giống như là biến thành một người khác.

Nếu như nhất định phải nói thay đổi cái gì, vậy thì chính là Thái Hậu lạnh lùng hơn một chút.

Đương nhiên, sự lạnh lùng của Thái Hậu đối với Diệp Ninh rất bình thường.

Nếu như bà ta gặp Diệp Ninh mà nhiệt tình như lửa, vậy thì ngược lại không đúng lắm.

Nhưng loại lạnh lùng này của bà ta, không phải là cảm xúc tích tụ lại, mà càng giống hơn là sự lạnh lùng vốn có của bản thân.

Là khí chất, cũng là phong cách.

Lúc trước rõ ràng Thái Hậu là không có loại phong cách như thế.

Có điều kỳ quái.

Diệp Ninh thu hồi ánh mắt, trong lòng âm thầm tính toán.

Lẽ nào, bà già này thật sự muốn giết hắn?

Khả năng hoàn toàn là có.

Đầu tiên Diệp Ninh chú ý đến xung quanh.

Cơ Minh Nguyệt không ở đây.

Yến tiệc nhỏ ngày hôm nay, được xem như là Thái Hậu cảm tạ các đại thần chúc thọ cho bà ta, Hoàng đế dựa theo quy củ, là không cần thiết phải tham dự.

Rất tốt, người đâm sau lưng đứng đầu không ở đây.

Thái Hướng Cao cũng không ở đây.

Tên này còn đang ở trong thư phòng nghiên cứu thơ từ, lúc này cho dù là cầm đao kề lên trên cổ hắn ta, hắn ta cũng không ra ngoài.

Chương 281: Lần này không có người nào đâm sau lưng ra rồi chứ

Người đâm sau lưng thứ hai cũng không ở đây.

Còn có Ngụy Văn Thông.

Đang đợi ở bên ngoài cung điện.

Bùi Ngữ Hàm cũng có xu hướng đâm sau lưng.

Hắc hắc, căn bản không đi vào hoàng cung. Diệp Ninh tính toán cẩn thận, sau đó đưa ra một kết luận kinh người.

"Đi vào hoàng cung một chuyến, thế mà trong chớp mắt đã loại bỏ được gần hết thế lực bảo vệ ta!"

Trong lòng Diệp Ninh tính toán một hồi, còn đúng thật là như thế.

Bên ngoài cung, vẫn luôn phát sinh một vài chuyện không ngờ được, khiến cho kế hoạch tìm chết của Diệp Ninh bị lãng phí.

So sánh ra, hoàng cung đúng thật là một nơi tốt.

Đầu tiên, hoàng cung không phải là ai cũng có thể vào được. Những thế lực muốn bảo vệ Diệp Ninh, không vào được cửa cung, chỉ có thể mở to mắt đứng đó nhìn.

Thứ hai, hoàng cung đối với Diệp Ninh mà nói, hoàn toàn là một nơi xa lạ.

Tuy nói Diệp Ninh từng lên triều mấy lần, nhưng chuyện đó căn bản không được tính là hiểu biết hoàng cung.

Hoàng cung đối với ngoại thần mà nói, nên giữ sự thần bí nhất định.

Từ xưa đến nay đều là như thế.

Vì thế, hoàng cung tuyệt đối không được coi là khu vực an toàn của Diệp Ninh.

Cũng chính là nói, bây giờ Diệp Ninh đã rời khỏi khu vực an toàn, lại không có người nào bảo vệ hắn, nhân tố không chắc chắn duy nhất là Cơ Minh Nguyệt, cũng không tham gia yến hội ngày hôm nay.

“Đây là cơ hội ngàn năm có một!”

Trong lòng Diệp Ninh điên cuồng vui mừng.

Bây giờ hắn cũng nghĩ lại, ở trong cung giết hắn, đúng thật là một suy nghĩ thiên tài.

Lần này sẽ không có người nào đâm sau lưng hắn nữa đúng không?

“Muốn giết hắn ở trong kinh thành, không phải là một chuyện đơn giản, nhưng mà trong cung thì khác, trong cung không phải do hắn nói là tính, đây chính là cho ta cơ hội.”

“Thái Hậu” hiện tại đã không còn là Thái Hậu nữa, dù sao bà ta đã bị cái bóng nhập thân rồi, nhưng mà suy nghĩ muốn giết Diệp Ninh vẫn là rõ ràng từ đầu đến cuối.

Diệp Ninh nhất định phải chết!

“Ngươi tuyệt đối sẽ không ngờ được, ta sẽ giết ngươi ở trong cung, đây chính là cái giá mà ngươi đắc tội với ta!”

Trong cơ thể của Thái Hậu vang lên một giọng nói lạnh lùng.

Nếu như Diệp Ninh có thể nghe thấy được, nhất định là tuyệt đối quen thuộc.

Bởi vì đây là giọng nói của Phương Thanh Tuyết.

Nàng ta không hề đích thân đến kinh thành, mà dùng mật pháp của tông môn, tách rời thần hồn của bản thân ra, hình thành một cái bóng, đi vào hoàng cung, khống chế Thái Hậu.

Dưới sự khẩn cầu của nàng ta, sư tôn đã ban Thất Thanh Tán.

Đương nhiên nàng ta không thể làm hỏng việc này.

Vì thế, nàng ta bắt đầu suy nghĩ.

Ở thế giới bên ngoài, thế lực bảo vệ Diệp Ninh quá nhiều rồi, đó không phải là một thời cơ tốt để ra tay.

Nhưng trong cung thì khác, trong cung nàng ta nói là tính.

Nàng ta có rất nhiều cơ hội, để đưa chất độc đến trước mặt Diệp Ninh.

Đương nhiên, kế hoạch này nhìn có vẻ có chút thô sơ.

Nhưng thô sơ hay không thô sơ không quan trọng, có tác dụng là được, chỉ cần độc chết Diệp Ninh, tự nhiên Phương Thanh Tuyết có thể rút lui an toàn.

Còn về Thái Hậu, chắc rằng cũng sẽ không có chuyện gì.

Dù sao Thái Hậu vẫn là Thái Hậu, thân phận địa vị đặt ở đó, cho dù là Thiên Tử có tức giận như thế nào, nhưng nếu như giết Thái Hậu, vậy thì cũng là chuyện hiếm thấy từ xưa đến nay.

Hơn nữa, cho dù là Thái Hậu chết rồi, vậy thì cũng không có vấn đề gì.

Không hề quan trọng.

Điều Phương Thanh Tuyết cần chỉ có một, đó chính là tính mạng của Diệp Ninh.

Hai người, một người muốn giết người ở trong cung.

Một người muốn bị giết ở trong cung.

Cũng xem như là khác loại nhưng cùng chung chí hướng.

Hai người mỗi người đều lộ ra nụ cười âm trầm.

"Ngươi đợi chết đi."

"Ngươi mau đến giết ta đi."

Trong ngự thư phòng.

Cơ Minh Nguyệt một bên lật tấu chương, một bên nghe báo cáo của Lưu Cẩn.

"Ngươi là nói, Diệp Ninh và hoàng thúc tối hôm qua uống rượu cả buổi tối, nói chuyện rất vui vẻ?"

Lưu Cẩn gật đầu nói.

"Đúng là như thế."

Cơ Minh Nguyệt cảm thấy có chút tò mò, nói.

"Tại sao hắn và hoàng thúc lại nói chuyện với nhau rồi?"

Đương nhiên Lưu Cẩn không đưa ra được đáp án.

"Điều này nô tài không biết, nhưng Diệp đại nhân phẩn hạnh cao thượng, lại ghét ác như thù, từ trước đến giờ ngài ấy rất ít

kết giao bạn bè với người khác, Huy Vương có thể làm bạn với ngài ấy, có lẽ đã nói rõ Huy Vương không phải là một người đơn giản.”

Cơ Minh Nguyệt bỏ tấu chương xuống, nhẹ nhàng nói.

“Đương nhiên hoàng thúc không phải là người đơn giản.”

Điều này nàng đã sớm biết rồi.

Bởi vì từ nhỏ, Huy Vương chính là một điều cấm kỵ.

Nàng biết bản thân có một thúc thúc, nhưng mà tất cả mọi người đều ngăn cản nàng đi gặp Huy Vương.

Thậm chí hai người còn không giao thiệp.

Loại phòng bị của những người ở bên cạnh, đã nói rõ Huy Vương rất không đơn giản.

Chương 282: Lần này không có người nào đâm sau lưng ra rồi chứ (2)

Nếu như đơn thuần chỉ là một kẻ điên, là không đến mức phòng bị nghiêm ngặt như thế.

Còn có chính là, năm đó nàng hỏi Tiên Đế chuyện của Huy Vương.

Thần sắc của Tiên Đế phức tạp, chỉ là bảo nàng đừng qua lại với Huy Vương, coi như Huy Vương không tồn tại.

Điều này để lại ấn tượng sâu sắc cho nàng.

Có điều, nàng không hề bởi vì sự tò mò của bản thân, mà đi thăm dò thứ gì.

Một mặt là Tiên Đế không cho phép, mặt khác, đúng là cũng không quan trọng.

Bất luận Huy Vương như thế nào, đều không ảnh hưởng được đến đại cục, nàng có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

“Hoàng thúc cô độc nửa cuộc đời, Diệp khanh có thể cùng uống rượu nói chuyện với thúc ấy, cũng là một chuyện tốt.”

Cơ Minh Nguyệt nén xuống rất nhiều suy nghĩ trong lòng, nói.

“Đúng thế, bọn họ còn ăn hết mấy con cá chép ở trong hồ, nếu như Thái Hậu biết được, sợ rằng sẽ tức giận.”

Lưu Cẩn cười khổ nói.

Nghe xong, Cơ Minh Nguyệt cũng chỉ bất lực.

Diệp Ninh và Huy Vương, nàng là thật sự không có cách nào.

Người trước vô pháp vô thiên quen rồi, trong mắt căn bản không có người Thiên Tử là nàng, từ trước đến nay nàng chưa bao giờ quản được Diệp Ninh.

Người sau là hoàng thúc của nàng, là trưởng bối, hơn nữa cũng là hoàng thân quốc thích duy nhất bây giờ, lại còn mắc bệnh nặng.

Lẽ nào nào nàng lại vì mấy con cá chép trong hồ mà đi trừng phạt Huy Vương?

Đây là chuyện không thể nào.

Suy nghĩ từ một góc độ nào đó, nếu như sau này Huy Vương mất đi, dòng máu chính chống Cơ thị, thật sự không còn người nào nữa.

Mà nàng, cũng biến thành cô gia quả nhân.

“Chẳng qua chỉ là mấy con cá chép mà thôi, đi tìm một lứa mới là được, lại lần nữa thả vào trong hồ, còn về bên phía Thái Hậu…”

Cơ Minh Nguyệt nhớ đến sự bất hòa tối hôm qua của Thái Hậu với Diệp Ninh, có chút đau đầu, nói.

“Ngươi đi hầu hạ bên phía Thái Hậu đi, yến tiệc nhỏ ngày hôm nay, nếu như Diệp Ninh lại có tranh cãi với Thái Hậu, ngươi nhanh chóng đến đây bẩm báo, trẫm cũng chỉ có thể đi một chuyến rồi.”

Nói đến đây, Cơ Minh Nguyệt thật sự rất bất lực.

Đối với nàng mà nói, Thái Hậu cũng là một nhân vật vướng chân vướng tay.

Không động vào được, không mắng được, nàng bị kẹp ở giữa, là khó xử nhất.

Lưu Cẩn nhận lệnh rời đi…

Khó xử của Thiên Tử, hắn ta là có thể cảm nhận được.

Nhờ phúc của Diệp Ninh, hắn ta từ một tiểu thái giám bình thường, trở thành đại thái giám, nghe lệnh ở trước mặt Thiên Tử.

Có thể nói là một bước lên trời.

Nhưng hắn ta vẫn như trước, cẩn thận chặt chẽ.

Dù sao từ trước đến nay, đã có cách nói gần vua như gần hổ.

Hắn là một thái giám, hầu hạ Thiên Tử là vinh hạnh, cũng là trách nhiệm, chỉ cần không cẩn thận một chút, rất có khả năng mất mạng.

Hơn nữa Thiên Tử hiện nay, danh tiếng không phải quá tốt, người đời đều nói Thiên Tử là hôn quân.

Nhưng mà sau khi chân chính đi đến bên cạnh Cơ Minh Nguyệt, Lưu Cẩn lại phát hiện Thiên Tử không hề tệ như người đời vẫn hay nói.

Ít nhất thái độ đối đãi với hắn ta, cũng được coi như là tử tế.

Mà đối đãi với Diệp Ninh, cũng có thể nói là tận tâm tận lực, đương nhiên, Diệp Ninh vẫn luôn không nhận tình, thường xuyên cũng khiến cho Thiên Tử oán trách, một mình mắng mấy câu.

Nhưng Lưu Cẩn biết, đó không phải thật sự tức giận.

“Thật ra bệ hạ đối đãi với người bên cạnh là thật sự rất tốt, người như thế, sao có thể là hôn quân chứ?”

Lưu Cẩn có chút không hiểu được

Hắn ta cảm nhận được Cơ Minh Nguyệt cũng khó khăn, tuy nói là quân chủ thiên hạ, nhưng đối với rất nhiều chuyện, đều là bất lực.

Trong lòng bệ hạ có chuyện.

Điểm này hắn ta có thể cảm nhận được.

Từ nhỏ hắn ta đã tâm tư cẩn thận, giỏi nhất là phát hiện cảm xúc của người khác.

Nếu không hắn ta cũng rất khó sinh tồn được ở trong hoàng cung.

Có thể sống đến bây giờ, thiên phú đặc biệt này, giúp đỡ hắn rất lớn.

Lưu Cẩn nhanh chóng đi về phía Bách Phương Viên.

Trên đường đi, nhìn thấy mấy thái giám đang nhàn rỗi đi loanh quanh.

Lưu Cẩn ngăn bọn họ lại.

"Đứng lại."

Các thái giám nhanh chóng hành lễ, nói.

"Bái kiến Lưu công công."

Lưu Cẩn đứng trước mặt bọn họ, rõ ràng cũng được coi là nhân vật lớn.

Đương nhiên bọn họ không dám lơ là.

"Mấy người các ngươi, nếu như tạp gia nhớ không nhầm thì nên đang làm việc ở ngự thiện phòng đúng không?"

Lưu Cẩn chỉ mấy người, trong mắt lộ ra thần sắc nghi hoặc.

"Lưu công công, chúng nô tài chính là thái giám phụ bếp ở ngự thiện phòng,"

Mấy người trả lời.

"Hôm nay Bách Phương Viên làm yến tiệc nhỏ, Thái Hậu và các vị đại nhân đến đây, trước mắt sắp là thời gian dùng thiện, mấy người các ngươi không đi ngự thiện phòng làm việc, thế mà lại đi loanh quanh ở đây, các ngươi đáng tội gì?"

Lưu Cẩn lạnh lùng nói.

Làm "người ở trên cao" một thời gian, bây giờ hắn ta cũng có uy nghiêm.

Vừa mới phát giận, mấy người lập tức run rẩy.

Chương 283: Lần này không có người nào đâm sau lưng ra rồi chứ (3)

Bọn họ đều là nhân vật nhỏ bé dưới tầng thấp nhất ở trong cung, hiểu quá rõ đại thái giám giống như Lưu Cẩn, nếu như

muốn trị tội bọn họ, là một chuyện dễ dàng như thế nào.

Vì thế vội vàng giải thích.

“Công công hiểu lầm, tuy bên phía Bách Phương Viên muốn dùng thiện, nhưng mà lại không dùng đến chúng nô tài.”

Lưu Cẩn chau mày.

“Chuyện gì đây?”

Tiểu thái giám nói.

“Tối hôm qua có mấy người của cung Thái Hậu đến, nói là yến tiệc ngày hôm nay, không cần người của ngự thiện phòng làm, trong cung Thái Hậu tự nhiên có người giải quyết.”

“Trên là thức ăn, dưới là rượu dụng cụ ăn, toàn bộ đều do người của Thái Hậu sắp xếp.”

“Chúng nô tài không tham gia vào được, coi như là được nghỉ ngơi, lúc này mới đi ra ngoài dạo một vòng.”

Nghe giải thích của mấy người, mày Lưu Cẩn càng ngày càng nhíu chặt hơn.

Bản năng của hắn ta cảm thấy không đúng lắm.

“Bao nhiêu năm nay Thái Hậu ít giao tiếp với bên ngoài, cung của bà ấy ở đây ra người?”

Phải biết rằng, dựa theo quy tắc trong cung tổ chức một buổi yến tiệc, không phải là một chuyện đơn giản.

Chuyện này không phải do người chuyên nghiệp làm, còn đúng thật là không làm được.

Điều này làm Lưu Cẩn dấy lên hoài nghi.

“Tuy nói là trong cung Thái Hậu làm, nhưng mà tiểu nhân lén lút nhìn trộm một chút, lại nhìn thấy Vương Đức Hải công công…”

Tiểu thái giám đè thấp giọng nói, thần thần bí bí nói.

“Vương công công?”

Trong lòng Lưu Cẩn cảm thấy vô cùng bất an.

“Sao có thể là ông ấy?”

Cái tên Vương Đức Hải, Lưu Cẩn không thể nào chưa từng nghe thấy.

Từ lúc hắn mới nhập cung, đã từng có lão thái giám nhắc đến uy danh của Vương công công.

Tư lịch cao, quyền lực lớn, dường như cả cuộc đời này của ông ta đã làm đến đỉnh cao của thái giám.

Bây giờ, tuy một triều Thiên Tử một triều thần, Vương Đức Hải đã bỏ xuống phần lớn trách nhiệm, nhưng vẫn là có sức ảnh hưởng phi phàm.

Tất cả thái giám gặp ông ta, đều phải tôn kính gọi một tiếng "lão tổ tông".

Từ đó có thể thấy được, lúc đầu Vương Đức Hải là nhân vật lợi hại như thế nào.

Nhưng có lợi hại như thế nào đi chăng nữa, cuối cùng vẫn là phải chịu, thời đại thuộc về ông ta đã qua rồi, tuy bây giờ trên danh nghĩa vẫn còn quản lý Kính Sự Phòng, Ngự Thiện Phòng và một số nơi khác, nhưng trên thực tế, lại rất ít tham dự vào trong đó.

Dường như ông ta không tham gia vào công việc hàng ngày, chỉ là theo dõi chặt chẽ mà thôi, chỉ cần không xuất hiện lỗ hổng lớn là được.

Đây chính là cái gọi là trạng thái bán nghỉ hưu.

Ai cũng biết, thêm vài năm nữa, Vương Đức Hải sẽ hoàn toàn từ chức.

Đến lúc đó, xuất cung ra ngoài, là có thể về nhà hưởng thụ niềm vui với con cháu rồi.

Khoảng cách đến ngày Vương Đức Hải xuất cung càng ngày càng gần, vào giai đoạn mấu chốt này, đột nhiên ông ta bắt đầu chú ý đến Ngự Thiện Phòng, hơn nữa còn bám được vào quan hệ với cung của Thái Hậu.

Điều này khiến cho Lưu Cẩn dấy lên nghi ngờ.

"Bình thường Vương công công có đến Ngự Thiện Phòng không?"

Lưu Cẩn hỏi.

“Không có, Vương công công đối với Ngự Thiện Phòng càng ngày càng ít để ý, bây giờ trên cơ bản đều là Trương công công lo lắng.”

Tiểu thái giám trả lời.

Trương công công, chính là người tiếp nhận Ngự Thiện Phòng sau khi Vương Đức Hải nghỉ hưu. Thực tế bây giờ công việc đã được bàn giao, đợi khi ông ta hoàn toàn nghỉ hưu, Vương Đức Hải có thể xuất xung rồi. Đây là một quy trình bình thường.

“Ngươi đi đi.”

Lưu Cẩn phất tay, thả đám tiểu thái giám rời đi.

Hắn ta tăng nhanh bước chân, đi về phía Bách Phương Viên.

Trong lòng hắn ta có chút bất an.

Đợi khi hắn ta đến Bách Phương Viên, sự bất an trong lòng lập tức phóng to hơn rất nhiều.

Bởi vì các thái giám hầu hạ ở Bách Phương Viên, khiến hắn ta cảm thấy rất xa lạ.

Đương nhiên, người khác sẽ không có bất kỳ cảm giác gì.

Đều là ngoại thần, sao có thể cố ý nhớ mấy thái giám chứ?

Nhưng đối với người vô cùng quen thuộc hoàng cung như Lưu Cẩn mà nói, hiện tại những thái giám hầu hạ ở Bách Phương Viên, đều thể hiện ra một cỗ cổ quái.

Đầu tiên, tuổi của bọn họ không nhỏ, phần nhiều là trung niên.

Nhưng bình thường mà nói, loại trường hợp này, đều là các thái giảm chân tay nhanh nhẹn gọn gàng hầu hạ.

Thứ hai, khuôn mặt của bọn họ rất lạ, Lưu Cẩn đều rất hiểu biết đối với các phòng ban ở trong cung, nhưng mà lại chưa từng gặp bọn họ.

Những thái giám này là ở đâu xuất hiện vậy?

Lưu Cẩn đè nén sự hoài nghi ở trong lòng, định bước chân đi vào, nhưng mà lại bị chặn lại ở bên ngoài.

“Hỗn xược! Các ngươi làm phản rồi, thế mà lại dám ngăn cản Lưu công công!”

Tiểu thái giám đi theo Lưu Cẩn túm lấy cơ hội thể hiện, lập tức đi lên phía trước khiển trách.

Chỗ nào có người thì chỗ đó sẽ có tranh đấu, nhóm thái giám càng là tranh đấu vô cùng lợi hại.

Chương 284: Mùi vị của âm mưu

Đối với những tiểu thái giám này mà nói, bọn họ cần phải túm thật chặt cái chân lớn Lưu Cẩn, như thế tương lai Lưu Cẩn một bước lên trời, bọn họ mới có thể có được chỗ tốt.

“Đây là chỉ ý của Thái Hậu.”

Thái giám chặn đường cười lạnh một tiếng, rõ ràng hắn ta không có coi một chút uy hiếp này là chuyện gì, nhàn nhạt nói.

“Nếu như bất mãn, cứ việc đi tìm Thái Hậu là được.

Nhất thời tiểu thái giám không nói nên lời.

Tìm Thái Hậu?

Hắn cũng phải có được cái tư cách đó mới được.

Lưu Cẩn đưa một tay ra, ra lệnh tiểu thái giám lui xuống, sau đó nở nụ cười, nói.

“Vị công công này, lẽ nào không biết tạp gia là ai sao?”

Thái giám trung niên nhìn từ trên xuống dưới một lượt, âm dương quái khí nói.

“Biết, đại danh của Lưu công công ngự mã giám, ta sao có thể không biết? Nghe nói bây giờ thánh sủng rất đậm, cả ngày đi theo bệ hạ hầu hạ, có thể nói là người nổi tiếng!”

Câu nói này nghe có vẻ rất không đúng.

Nhưng Lưu Cẩn không hề thể hiện ra cái gì bất mãn, mà là tiếp tục cười nói.

“Cũng không được tính là người nổi tiếng, chỗ tạp gia cần phải học tập, còn có rất nhiều… Ngược lại là công công, nhìn có vẻ khí độ bất phàm, không biết là đang làm việc ở đâu?”

Thái giám trung niên kiêu ngạo nói.

“Ta là làm việc theo lão tổ tông!”

Lão tổ tông?

Vương Đức Hải!

Hai mắt Lưu Cẩn lóe lên, thảo nào đám thái giám này không biết sợ cái gì, một bộ dáng tự phụ kiêu ngạo.

Thế mà lại là người lâu năm bên cạnh Vương Đức Hải.

Những lão nhân này, bây giờ đã không còn làm việc ở các phòng ban nữa, được Vương Đức Hải nuôi ở bên người, nuôi càng lâu, oán khí càng nặng.

Dù sao năm đó, bọn họ đều là từng phong quang với Vương Đức Hải.

Bây giờ mở to mắt nhìn người mới thay người cũ, trong lòng sao có thể dễ chịu?

Bọn họ đối với loại thái giám tuổi trẻ tài cao như Lưu Cẩn, là oán hận nhất.

Có điều bọn họ có ghi hận hay không, Lưu Cẩn không hề quá để ý.

Trong lòng của nhóm thái giám này vốn dĩ đã dễ bị bóp méo, điểm này không có người nào rõ hơn so với hắn ta.

Hắn đang suy nghĩ thâm ý mà đám thái giám này đột nhiên xuất hiện.

Vốn dĩ Vương Đức Hải đã không quan chuyện gì nữa, kết quả đột nhiên nhảy ra chưởng quản Ngự Thiện Phòng.

Đồng thời nhìn từ góc độ nào đó, chuyện này không thoát khỏi liên quan đến Thái Hậu.

Nếu như nói Thái Hậu là lo lắng yến tiệc làm không được tốt, muốn tìm một thái giám dày dạn kinh nghiệm để làm, vậy thì cũng có thể hiểu được.

Dù sao Vương Đức Hải là người lớn tuổi ở trong cung.

Nhưng vấn đề là, có cần phải làm mọi chuyện nghiêm túc như thế không?

Đến cửa của Bách Phương Viên cũng bị phong tỏa.

Để đề phòng vạn nhất, thậm chí còn không có người mới, mà là dùng những lão nhân có oán khí rất nặng này.

Tất cả những điều này, tại sao đều lộ ra một cỗ hương vị khiến cho người khác bất an.

“Đã sớm nghe nói đại danh của lão tổ tông, chỉ là lão nhân gia ngài vẫn luôn sống ẩn dật, không có duyên gặp, hôm nay không ngờ được thế mà lão tổ tông lại quay lại giang hồ… Đương nhiên tạp gia phải đi bái kiến một chút.”

Lưu Cẩn nhàn nhạt nói.

“Muốn bái kiến lão tổ tông, đổi ngày khác đi.”

Thái giám trung niên phất phất tay, nói.

“Hôm nay Thái Hậu có chỉ, Bách Phương Viên giao cho chúng ta hầu hạ, lão tổ tông cũng đặc biệt dặn dò, ngoại trừ đám lão huynh đệ chúng ta ra, người khác cũng không được ra đi vào!”

Nụ cười trên mặt Lưu Cẩn biến mất.

“Nếu như ta nói ta nhất định phải đi vào thì sao?”

Hắn ta càng nghĩ, càng cảm thấy không đúng lắm.

Chỉ là một bữa yến hội mà thôi.

So với yến tiệc lớn ngày hôm qua, yến tiệc nhỏ ngày hôm nay có lẽ chỉ là một cảnh nhỏ mới đúng, nhưng mà vì sao lại làm nghiêm túc như thế.

Thậm chí còn cấm người khác đi vào Bách Phương Viên.

Trong này rốt cuộc là có thứ gì không cho người khác nhìn thấy được, hay là nói, muốn che giấu điều gì?

“Vương công công nói rồi, không được cho bất kỳ người nào đi vào, lẽ nào ngươi nghe không hiểu, ngươi…”

Thái giám trung niên cả mặt mất kiên nhẫn.

Nụ cười lúc trước của Lưu Cẩn, cho hắn ta một loại ảo tưởng, khiến hắn ta cho rằng Lưu Cẩn dễ bắt nạt.

Nhưng mà một cái tát bất ngờ của Lưu Cẩn, không chỉ ngắt lời của hắn ta, càng là khiến cho hắn ta ngây ngốc tại chỗ.

“Hỗn xược!”

Lưu Cẩn lạnh lùng nhìn hắn ta.

“Ngươi trái một câu Vương công công, phải một câu Vương công công, thế nào, muốn lấy Vương công công ra ép ta sao?”

“Ta nói rõ ràng với ngươi, thời đại đã thay đổi, tàn dư của thời đại cũ như các ngươi, đã sớm không có tư cách mở miệng rồi.”

“Ngươi lại dám ở trước mặt tạp gia nhắc một câu Vương công công một lần nữa, ngươi có tin tạp gia đánh gãy nát cái miệng của ngươi không!”

Lưu Cẩn tỏ ra hung dữ.

Thái giám trung niên vốn dĩ đã không phục, ngẩng đầu lên đối mặt với hắn, sau đó ánh mắt bắt đầu né tránh, cuối cùng cúi đầu xuống.

Chương 285: Mùi vị của âm mưu (2)

Hoàng cung là nơi thực tế nhất.

Đặc biệt là những người lăn lộn dưới tầng thấp nhất như bọn họ.

Ai đắc thế, ai mất thế, đó đều là vừa nhìn đã biết.

Bọn họ không muốn chấp nhận hiện thực, nhưng không đại biểu bọn họ không biết hiện thực.

Những lão nhân thời kỳ Tiên Đế như bọn họ, đúng thật là đã bị đào thải rồi.

Loại thứ như tư lịch, không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Lưu Cẩn là tổng quản ngự mã giám, lại là người đắc lực đi theo bên cạnh Thiên Tử, hắn ta không có bất kỳ tư cách nào thách thức Lưu Cẩn.

Cái tát này đánh xuống, lập tức khiến cho hắn ta tỉnh táo hơn, nhận rõ thân phận của bản thân, hai mắt phục tùng nói.

“Nhưng mà Thái Hậu hạ chỉ…”

Lưu Cẩn lạnh lùng nói.

“Tạp gia cũng là phụng chỉ ý của bệ hạ, hoàng cung này rốt cuộc ai nói là tính?”

Câu nói này ai cũng không dám tiếp lời.

Lưu Cẩn lại lần nữa mở miệng.

“Tránh ra.”

Lần này không có người nào dám ngăn cản.

Hắn trực tiếp bước vào bên trong.

Nhưng chuyện này còn chưa kết thúc, đã sớm có người nhìn thấy tình hình không đúng, chạy nhanh vào trong bẩm báo.

Lưu Cẩn nhìn thấy rồi, âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Không bao lâu sau, hắn đi vào Bách Phương Viên, đến nơi tổ chức yến hội.

Từ xa, đã có thể nghe thấy tiếng cười từ trong yến hội truyền ra.

Đây là các đại thần đang cảm ơn ân đức Thái Hậu ban cho yến tiệc này.

Bọn họ ai cũng không biết, bên ngoài Bách Phương Viên đã bị các thái giám phong tỏa rồi. Hoặc là nói, cho dù bọn họ nhìn thấy, cũng không để ý. Bởi vì vốn dĩ thái giám cũng sẽ không ngăn cản bọn họ.

“ y, đây không phải là Lưu công công sao?”

Ở trong góc, một lão thái giám đi đến, tuổi của ông ta rất lớn, nhưng nhìn vào vẫn như trước rất có khí thế, khác với thái giám bình thường, càng giống như là một văn nhân rất có tu dưỡng.

Người này chinh là Vương Đức Hải.

“Bái kiến lão tổ tông.”

Lưu Cẩn cười hành lễ.

“Được rồi, tạp gia không nhận nổi lễ của Lưu công công, thời đại đã thay đổi rồi, tạp gia chỉ là tàn dư của thời đại cũ mà thôi, bây giờ ở đây, là Lưu công công nói là tính.”

Vương Đức Hải nhướng mày, không ấm không lạnh nói.

“Lời này của lão tổ tông sai rồi, trong cung vẫn luôn đều là bệ hạ nói là tính, ngài và ta chỉ là nô tài mà thôi.”

Lưu Cẩn nhàn nhàn nói.

Vương Đức Hải nở nụ cười, không tiếp lời nói này, mà là nói.

“Tạp gia phụng ý chỉ của Thái Hậu, tổ chức buổi yến tiệc này, lẽ nào Lưu công công cảm thấy tạp gia không có tư cách này?”

Lưu Cẩn lắc lắc đầu, nói.

“Đương nhiên không phải.”

Vương Đức Hải hỏi.

“Vậy thì vì sao ngươi lại xông đến địa bàn của tạp gia?”

Trong mắt Vương Đức Hải lộ ra thần sắc âm trầm.

Dù sao hắn ta cũng là người già lăn lộn cả đời người ở trong hoàng cung, nội tình thâm hậu, vừa mới phát hỏa, thái giám tản mát ở khắp nơi ở Bách Phương Viên, lập tức nhìn qua đây.

Trong ánh mắt, tràn ngập ác ý.

“Tạp gia không có xông vào địa bàn của lão tổ tông, chỉ là bệ hạ có lệnh, để ta đến đây xem xem.”

Lưu Cẩn nói.

Bề ngoài, hắn ta rất bình tĩnh.

Nhưng trên thực tế, trong lòng lại rất căng thẳng.

Dù sao từ trước đến nay hắn đều không phải là người lớn gan. Ngược lại, hắn vẫn luôn rất nhát.

Xông vào Bách Phương Viên, một mình đối mặt với ác ý của nhiều người như thế, điều này đối với hắn mà nói, tuyệt đối là một chuyện khiến tim hắn đập thình thịch.

Dù sao Vương Đức Hải tích lũy nhiều năm, thách thức với ông ta, Lưu Cẩn đúng thật là cần một chút dũng khí.

“Vậy thì ngươi cứ nhìn đi.”

Vương Đức Hải cười lạnh một tiếng nói.

Lại có mấy người đi lên, âm thầm theo dõi Lưu Cẩn, không để cho hắn hành động thiếu suy nghĩ.

Đến lúc này, cuối cùng Lưu Cẩn đã chắc chắn.

Không đúng!

Chuyện này không đúng!

Tuyệt đối có âm mưu!

Đồng thời lúc này, trong sảnh yến hội, Thái Hậu nhìn mọi người dũng bữa, khóe miệng lộ ra một nụ cười, nói.

“Ai gia đã nhiều năm không làm thọ thần, hết năm nay, cũng không biết lần tiếp theo là lúc nào.”

“Các vị công thần đến chúc thọ cho ai gia, đương nhiên ai gia không thể để cho các vị tay không mà về.”

“Nào, mang rượu Linh Đài Tiên ai gia ủ ra đây, ban cho các vị đại nhân cùng dùng.”

Nghe xong, mọi người kinh ngạc.

Mày Diệp Ninh cũng chau lại.

“Cuối cùng cũng xuất chiêu rồi?”

Rượu Linh Đài Tiên?

Phản ứng của mọi người khiến cho Diệp Ninh cảm thấy rất mơ hồ, bọn họ đều là một bộ dáng bị dọa.

“Rượu Linh Đài Tiên mà Thái Hậu nói, lẽ nào là tiên tửu?”

“Đúng thế.”

Khóe miệng Thái Hậu lộ ra nụ cười, nhàn nhạt nói.

“Rượu Linh Đài Tiên này, vốn dĩ là vật hồi môn năm đó của ai gia, Tiên Đế không thích uống rượu, vì thế vẫn luôn để ở trong cung.”

“Loại rượu ngon bậc này, nếu như cứ để ở một nơi không ai để ý đến, có chút quá lãng phí của trời rồi.”

“Hôm nay vui, nên lấy ra cho mọi người cùng hưởng thụ.”

Chương 286: Ta là chỗ dựa duy nhất của hắn

A!

Diệp Ninh chú ý đến, rất nhiều người hít một hơi khí lạnh, trong mắt tràn ngập vẻ khó có thể tin được.

“Rượu Linh Đài Tiên là rượu của tiên nhân!”

“Nghe nói, đệ tử Tiên Môn muốn uống, cũng không có dễ dàng như vậy.”

“Thế mà hôm nay chúng ta lại may mắn được uống loại rượu này?”

Mọi người xì xào bàn tán, trong chớp mắt nhiệt tình bị đốt cháy lên.

Cho dù là người không quá thích uống rượu, lúc này ngón tay cũng co giật.

Đây là rượu Linh Đài Tiên đó.

Thế gian có rất ít người được uống rượu này.

Thế mà Thái Hậu có thể nỡ lấy ra cho bọn họ, điều này khiến cho bạn họ cảm thấy vinh hạnh mà hổ thẹn.

Sớm biết Thái Hậu là người rộng lượng như thế, lúc đầu khi chọn lễ vật, nên trịnh trọng hơn một chút.

Chỉ riêng rượu Linh Đài Tiên này, đã không phải là thứ mà giá trị mấy món đồ bọn họ tặng có thể so sánh được.

“Hậu ân của Thái Hậu, chúng thần cảm động đến rơi nước mắt, nhưng rượu Linh Đài Tiên này vô cùng trân quý, cứ lấy ra như thế, có phải là có chút quá xa xỉ rồi không.”

Có người đứng dậy nói.

Hắn ta vừa mở miệng, có không ít người đang mắng ở trong lòng.

Thái Hậu khó khăn lắm mới rộng lượng một lần, sao lại còn có người không biết tốt xấu vậy?

Nhưng dường như lần này Thái Hậu đã quyết tâm, cười nói.

“Giá trị duy nhất của rượu, chính là được người khác uống vào trong bụng, rượu Linh Đài Tiên này đặt ở chỗ ai ia, đúng thật là có chút lãng phí… Hơn nữa các vị đều là thần tử trụ cột của Đại Chu, đương nhiên có tư cách uống rượu này, không cần nhiều lời nữa, ai gia đã quyết định rồi.”

Nghe xong, mọi người điên cuồng vui mừng.

Nhất thời, nhao nhao tạ ơn.

“Đa tạ ân đức của Thái Hậu!”

“Long ân của Thái Hậu, chúng thần không có gì báo đáp!”

“Thần vô cùng biết ơn!”

Bọn họ chân tình thật ý cảm ơn, lúc này mới thật sự có thành tâm chúc thọ Thái Hậu.

Phí lời, dù sao bọn họ cũng có được chỗ tốt, có thể không thành tâm sao?

Diệp Ninh không nhúc nhích.

Trong mắt hắn lộ ra thần sắc suy nghĩ.

“Rượu Linh Đài Tiên?”

Nhìn như thế nào cũng là cố ý.

Cuối cùng Thái Hậu cũng muốn động thủ với hắn rồi sao?

Trong lòng hắn âm thầm có chút kích động.

Đến rồi, đến rồi!

Theo tiếng ra lệnh của Thái Hậu, bên ngoài lập tức bận rộn.

Một đám thái giám hai người một tổ, khiêng hành chục chiếc chum, đi ra từ con đường đá.

Thứ bọn họ khiêng, chính là rượu Linh Đài Tiên.

Tuy là trạng thái niêm phong, nhưng vẫn như trước có thể bay ra từng mùi thơm của rượu.

Cho dù chỉ là mùi rượu, nhưng cũng khiến cho những thái giám khiêng chum kia say rồi.

Từng người đều bước chân vô lực, khuôn mặt ửng hồng.

Vương Đức Hải nhìn thấy, tức giận mắng.

“Phế vật!”

Chỉ một cái phất tay của hắn, một đám thái giám đi lên, đổi cho đám người kia, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Đổi hết tất cả ba lượt, cuối cùng mới khiêng được rượu Linh Đài Tiên đến cửa.

Một đám thái giám say ngã ra.

Đây chính là chỗ lợi hại của rượu này, hương thơm của rượu có thể làm người khác sau, nhưng uống rượu vào trong bụng, ngược lại tinh thần tỉnh táo, càng uống càng thanh tỉnh.

“Khiêng vào đây, để cho các vị đại nhân thưởng thức!”

Vương Đức Hải ra lệnh.

Nhưng đúng vào lúc này, một giọng nói lại bất ngờ vang lên.

Chính là Lưu Cẩn.

Hắn nhìn hàng chục chum rượu Linh Đài Tiên, trong đôi mắt tràn ngập thần sắc hoài nghi.

“Thế nào? Lưu công công có ý gì?”

Vương Đức Hải ôm tay, lạnh lùng nhìn hắn.

Rất nhiều người cũng nhìn qua, trong đôi mắt tràn ngập thần sắc lạnh lùng.

Lưu Cẩn rất không vững, rất không có tự tin.

Vốn dĩ gan của hắn đã rất nhỏ.

Nhưng mà hắn cảm thấy, bản thân nhất định phải làm cái gì đó.

Cảnh tượng ngày hôm nay, trận thế này, nhìn thế nào cũng có vấn đề.

Hắn vẫn luôn nghĩ, có khi nào là Thái Hậu muốn hại Diệp Ninh?

Suy nghĩ này có chút đại nghịch bất đạo, nhưng lại càng ngày càng cắm sâu ở trong lòng hắn.

Nếu như không phải có âm mưu, Thái Hậu cần gì phải nhúng tay vào chuyện của Ngự Thiện Phòng?

Nếu như không phải muốn hại người, thì tại sao Vương Đức Hải lại đích thân ra mặt?

Nếu như không phải sợ người khác phát hiện, lại làm sao không để cho người khác đi vào.

Không đúng lắm.

Tuyệt đối có vấn đề!

Nếu như Thái Hậu thật sự muốn hại Diệp Ninh…

Vậy thì bản thân hắn tuyệt đối phải làm cái gì đó.

Tuy từ trước đến nay Diệp Ninh chưa bao giờ coi hắn là bạn bè, nhưng hắn thì không.

Không phải là coi thường Diệp Ninh, mà là trong lòng tự ti.

Thân thể hắn có khiếm khuyết, truyền ra ngoài, sẽ là vết nhơ đối với Diệp Ninh.

Vì thế hắn nhận thức rất rõ bản thân, biết được bản thân có thể làm cái gì, không nên làm cái gì.

“Gan của ta rất nhỏ, ta cũng không phải là nhân vật lợi hại gì, nhưng ta cảm thấy, người như Diệp đại nhân, không nên tuổi còn trẻ mà đã mất mạng.”

Đây là suy nghĩ chôn sâu nhất ở trong lòng hắn.

Vì thế bao nhiêu lâu nay, mỗi lần Diệp Ninh gây chuyện, hắn vẫn luôn lo lắng an toàn của Diệp Ninh.

Chương 287: Ta là chỗ dựa duy nhất của hắn (2)

Rất nhiều chuyện trong quá khứ hắn không giúp được gì, đương nhiên cũng không cần hắn giúp đỡ.

Bởi vì Diệp Ninh có Viện giám sát, có rất nhiều người đứng cùng một trận doanh với Diệp Ninh.

Nhưng bây giờ là ở trong cung.

Trong cung là nơi ăn người.

Ở trong cung Diệp Ninh còn có thể dựa vào ai?

Lưu Cẩn rất khó tưởng tượng được, thế mà có một ngày bản thân lại trở thành chỗ dựa cho người khác, nhưng hắn cảm thấy, bản thân nhất định phải đứng ra.

Vì thế hắn chống đỡ áp lực, cứng đầu nói.

“Những chum rượu này, đã được thử chưa?”

Một câu nói ra, mọi người trầm mặc.

Sau một lúc, Vương Đức Hải dùng một lại ánh mắt khó có thể tin được nhìn hắn.

“Đây là rượu trong cung Thái Hậu, ý của ngươi là, ngươi hoài nghi trong rượu có độc?”

Ánh mắt của mọi người, khiến cho hắn đứng ngồi không yên.

Thậm chí trên trán hắn còn có mồ hôi.

Hắn rất muốn lùi bước.

Nhưng trong lòng có một giọng nói nói với hắn, Diệp đại nhân coi ngươi là bạn bè, ngươi là người duy nhất mà bây giờ ngài ấy có thể dựa vào.

Lưu Cẩn cắn răng, nói.

“Ta không phải là hoài nghi Thái Hậu, ta chỉ là cảm thấy, ngồi bên trong đều là thần tử trụ cột của Đại Chu, dựa theo quy tắc trong cung, tất cả rượu, thức ăn, nên được thử trước, xác nhận không có độc, lúc này mới đưa cho quý nhân thưởng thức… Ta không dám hoài nghi Thái Hậu, ta chỉ là nhấn mạnh quy tắc!”

Lưu Cẩn rất rõ lời nói nào có thể nói, lời nói nào không thể nói.

Vì thế lời nói này của hắn, cũng có thể nghe được.

“Rất tốt, nếu như Lưu công công cảm thấy không yên tâm, vậy thì để cho ngươi đích thân đến thử, thế nào?”

Vương dức Hải trêu chọc nhìn hắn.

Sắc mặt Lưu Cẩn tái mét.

“Ta đến thử?”

Vương Đức Hải cười lạnh.

“Ngươi đề nghị, ngươi không thử ai thử?”

Nhất thời Lưu Cẩn do dự.

Nếu như trong rượu có độc, vậy thì nên làm sao?

“Thế nào, ngươi không dám thử? Nếu như ngươi không dám, vậy thì dâng rượu lên.”

Vương Đức Hải nói.

“Được, ta thử!”

Có trời mới biết Lưu Cẩn là dùng bao nhiêu dũng khí mới nói ra được câu này, hắn đi lên phía trước.

Bước chân run rẩy, sắc mặt tái mét.

Bộ dáng này, khiến cho không ít người bật cười.

Gan nhỏ như thế, thế mà còn đứng ra làm anh hùng.

Mở một chum rượu ra, hắn dựa theo quy củ, lấy một ly nhỏ.

Đúng vào lúc hắn mở ra, mùi thơm của rượu lập tức bay ra ngoài.

Lưu Cẩn cầm ly rượu, lại lần nữa do dự.

“Còn đợi cái gì?”

Có người mất kiên nhân thúc giục.

Hắn nhắm mắt lại, tim lỡ một nhịp, trực tiếp uống ly rượu.

Rượu ngon như thế, căn bản không cảm nhận được bất kỳ hương vị nào.

Hắn quá căng thẳng rồi, nhắm chặt mắt, cả người đổ đầy mồ hôi.

“Tiếp theo có còn muốn thử không?”

Vương Đức Hải hỏi.

“Thử!”

Lưu Cẩn hít một hơi thật sâu, tay cầm ly rượu run rẩy.

Nhưng vẫn luôn kiên định như trước.

Hắn rất sợ, nhưng hắn nhất định phải có trách nhiệm với Diệp Ninh.

Đây là hoàng cung, ta là người duy nhất có thể giúp Diệp đại nhân.

Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu hắn.

Mười mấy chén rượu, cho dù mỗi một chum chỉ là rót một ly rất nhỏ, nhưng cộng lại cũng không phải là số lượng ít.

Nhưng chuyện may mắn là, rượu Linh Đài Tiên này khác với rượu bình thường.

Ngửi mùi thơm của rượu, đã khiến cho cả người say.

Nhưng mà uống vào trong miệng, ngược lại càng thanh tỉnh.

Tinh thần rõ ràng, lý chí tỉnh táo, nhưng vị rượu lại rất mạnh.

Đây là một loại cảm nhận rất kỳ diệu.

Trong trạng thái tuyệt đối tỉnh táo, thưởng thức hương vị của loại rượu ngon này.

Đây cũng chính là chỗ tuyệt vời của loại rượu này.

Nếu không cũng sẽ không gọi là rượu Linh Đài Tiên.

Lúc này Lưu Cẩn đã được trải nghiệm loại cảm giác đó.

Rõ ràng vị rượu rất nồng, nhưng mà bản thân lại vô cùng tỉnh táo, chính là bởi vì tỉnh táo, mới có thể thử hết một lười mười mấy hũ.

"Được chưa?"

Vương Đức Hải nhìn Lưu Cẩn.

"Được rồi."

Lưu Cẩn ngồi bệt xuống đất.

Chum rượu được mang vào.

Lưu Cẩn thất thần ngồi đó, vừa mới dừng lại, lập tức vị rượu đã trào lên, bắt đầu cắn nuốt lý chí của hắn.

Vốn dĩ hắn đã không phải là người biết uống rượi, trong chớp mắt đã say rồi. Mặt đỏ bừng, hai chân mềm nhũn, suy nghĩ càng là rối thành một đám.

Cứ như thế ngồi ở trong bụi hoa, giống như một bãi bùn.

Cảnh tượng này, lại lần nữa khiến người khác bật cười.

"Chỉ một chút tửu lượng như thế, cũng dám nói thử rượu?"

"Rượu tiên hắn cũng dám thử, ta thấy lần này ít nhất hắn cũng say ba ngày!"

"Đáng đời."

Có không ít người chỉ vào Lưu Cẩn cười lớn.

Những tiếng cười nhạo này truyền vào trong tai Vương Đức Hải, không hề khiến cho ông ta cảm thấy vui vẻ.

Ông ta nhìn Lưu Cẩn, trong lòng lại thở dài.

Ông ta từ trên người Lưu Cẩn, nhìn thấy được bóng dáng năm đó của bản thân.

Điều này khiến ông ta có chút xúc động.

Trên người thái giám trẻ tuổi này, có phẩm chất đáng quý.

Ông ta là người già thành tinh, liếc mắt đã nhìn ra được gan Lưu Cẩn rất nhỏ, trong lòng không có tự tin, nhưng hắn ta vẫn như trước làm chuyện mà bản thân cho rằng nguy hiểm.

Chương 288: Ta là chỗ dựa duy nhất của hắn (3)

Không có cái gì có thể khảo nghiệm phẩm đức của một người hơn sống chết.

“Đáng tiếc.”

Ông ta nhắm mắt lại.

Nếu như có thể lựa chọn, ông ta cũng không muốn làm chuyện này.

Ông ta chỉ muốn yên bình về hưu, sau này làm một phú ông.

Nhưng mà tính mạng một nhà lớn nhỏ của ông ta đều nằm trong tay Thái Hậu khống chế.

Ông ta không có lựa chọn nào khác.

Rượu Linh Đài Tiên được đưa vào, quả nhiên có được sự hoan nghênh của mọi người.

“Rượu ngon!”

“Đúng là rượu ngon tuyệt thế!”

“Hôm nay có thể uống được loại rượu này, sống không hối tiếc!”

Mọi người uống một ngụm, sau đó vui mừng. Bọn họ thưởng thức hương vị của rượu ngon, dần dần có chút buông lỏng.

Chỉ có Diệp Ninh, sắc mặt không phải là quá tốt.

Phía trước mặt hắn đặt một hũ rượu.

Nhưng hắn không động vào.

Bởi vì rắn Thanh Lân không hề đưa ra cảnh báo.

Cũng chính là nói, rượu ở trong hũ là an toàn, không có độc.

Điều này khiến hắn cảm thấy rất thất vọng.

"Không phải chứ, lẽ nào Thái Hậu không có ý muốn giết ta?"

Diệp Ninh rất khó chịu.

Hắn đã chuẩn bị tâm lý rồi, kết quả lại thế này?

Ngược lại rắn Thanh Lân ngửi thấy mùi thơm của rượu, di chuyển ló cái đầu, lè lưỡi rắn ra.

Dường như nó rất muốn uống rượu.

Nhưng tâm tình Diệp Ninh không vui, làm gì có tâm tư để ý nó, trực tiếp nhét nó vào trong tay áo.

Mà đúng vào lúc nào, Thái Hậu vẫn luôn chú ý đế Diệp Ninh, trong mắt lại lộ ra thần sắc vui đùa, bà ta nhìn Diệp Ninh, nói.

"Sao thế? Lẽ nào rượu Linh Đài Tiên này không lọt được vào mắt của Diệp đại nhân?"

Đây không phải là vấn đề có lọt vào mắt hay không.

Là ngươi khiến ta rất thất vọng.

Đương nhiên, đây là lời nói ở trong lòng.

Vẻ bề ngoài, đương nhiên Diệp Ninh không dám nói như thế.

"Rượu ngon đúng là rượu ngon, chỉ là trong lòng thần bức bối, không có tâm tư uống rượu."

Có thể không phiền muộn sao?

Vốn dĩ hy vọng ngươi có thể có chút tác dụng tiễn ta về Tây Thiên.

Kết quả chỉ như thế này?

“Trong lòng khó chịu, nên mới mượn rượu giải sầu.”

Thái Hậu nói.

“Mượn rượi giải sầu càng thêm sầu.”

Diệp Ninh thản nhiên trả lời. Lại không ngờ được, mọi người đều bị câu câu thơ này làm cho kinh ngạc. Rất khó có thể tin được nhìn về phía hắn.

“Không hổ là Diệp Trấn Quốc thơ từ thượng tuyệt, tùy tiện ngâm một câu, đã là thơ tứ tuyệt thiên cổ.”

Ánh mắt Thái Hậu lóe lên, cảm thán nói.

Có người lại đề nghị, nói.

“Hôm nay rượu ngon cao lương mỹ vị, lại cộng thêm ngày đẹp cảnh đẹp, đúng là nên làm một bài thơ, để bày tỏ lòng mình, hay là Diệp đại nhân làm thêm một bài?”

Đề nghị này khiến rất nhiều người sáng mắt lên, nhanh chóng đứng dậy nâng ly.

“Mời Diệp đại nhân sáng tác một bài thơ!”

“Bài thơ truyền thiên hạ hành lộ nan tối hôm qua, hay là hôm nay lại làm thêm một bài, trở thành giai thoại thiên cổ!”

“Thỉnh cầu Diệp đại nhân làm thơ!”

Mọi người nhao nhao nâng ly.

Cũng là không có tâm tư xấu gì, chỉ là đơn thuần muốn Diệp Ninh làm thơ mà thôi.

Dù sao loại cảnh tượng như thế này, vốn dĩ văn nhân đã thích ngâm thơ làm phú.

Nhưng có Diệp Ninh ở đây, bọn họ làm sao dám làm thơ?

Địa vị của Diệp Ninh ở trong thơ đàn, ít nhất cũng là ba người đứng đầu.

Còn về việc không phải là thứ nhất, có thể chính là kém sự lắng đọng của thời gian.

Nhưng nếu như làm thêm hai ba bài nữa, vậy thì địa vị cũng chắc chắn rồi, tương lai được gọi là thơ thánh Đại Chu, cũng không phải nói ngoa.

“Không có linh cảm, vẫn là không làm thơ nữa.”

Diệp Ninh trực tiếp từ chối, không để lại một chút thương lượng nào. Đến thứ bậc của hắn bây giờ, đã không cần phải làm thêm thơ để củng cố danh tiếng nữa. Không cần đặc biệt làm thơ để lấy lòng đám người này.

Không phải là không làm ra được, mà là không cần thiết.

Sở dĩ tốt hôm qua làm thơ, một mặt là vì chọc giận Thái Hậu, mặt khác cũng là muốn thỏa mãn tâm nguyện của Thái Hướng Cao.

Dù sao tên này là người thật sự yêu thích thơ từ, vẫn luôn canh cánh muốn có một bài hoàn chỉnh.

“Xem ra vẫn là rượu không đủ ngon, đến mức khiến cho Diệp đại nhân không có linh cảm.”

Ánh mắt Thái Hậu lóe lên, nói.

“Đến đây, đi cung của ai gia lấy rượu Bách Hoa ngàn năm ta cất giấu ra đây, đặc biệt ban cho một mình Diệp đại nhân.”

Rượu Bách Hoa ngàn năm?

Ánh mắt của mọi người lập tức trở nên háo hức.

Trong chớp mắt rượu Linh Đài Tiên ở trong ly không còn thơm nữa.

Vốn dĩ rượu Bách Hoa không có cái gì lợi hại, tuy là rượu ngon, nhưng nhất định không bằng Linh Đài Tiên.

Nhưng rượu Bách Hoa ngàn năm lại khác.

Đến mức độ ngàn năm, đã không còn là rượu bình thường nữa, mà là rượu ngon dùng phương pháp của tiên nhân để cất giữ. Loại rượu ngon này, được coi là bảo vật vô giá, bao nhiêu tiền tài cũng không đổi được.

Nếu như muốn mua, vậy thì phải tiêu phí linh thạch.

Chương 289: Kẻ hèn không dám quên lo việc nước

Nhưng đối với mọi người mà nói, vốn dĩ linh thạch đã đã vật phẩm xa xỉ, tiêu phí một lượng lớn linh thạch để mua một hũ rượu, thật sự là có chút quá xa xỉ rồi.

“Diệp đại nhân thật có phúc khí!”

“Có rượu ngon này, Diệp đại nhân nhất định có thể có được linh cảm làm thơ.”

“Hậu ân của Thái Hậu, Diệp đại nhân cần ghi nhớ ở trong lòng.”

Mọi người không ngừng ghen tỵ.

Nếu như có thể, đương nhiên bọn họ cũng muốn nhúng một tay vào.

Nhưng trong lòng bọn họ biết, bản thân không xứng.

Diệp Ninh là người như thế nào, bọn họ lại là người như thế nào?

Cách biệt quá lớn rồi.

Một mình thưởng thức rượu ngàn năm, nghe có vẻ là vinh dự lớn lao, nhưng Diệp Ninh xứng đáng.

Chuyện duy nhất khiến cho mọi người nghi hoặc đó là, ngày hôm qua rõ ràng Thái Hậu và Diệp Ninh đối đầu gay gắt, nhìn có vẻ rất không hợp, tại sao đột nhiên ngày hôm nay lại bắt đầu hào phóng rồi?

Lẽ nào là Thái Hậu muốn làm lành với Diệp Ninh?

Diệp Ninh cũng đang nghĩ vấn đề này.

Ánh mắt hắn nhìn Thái Hậu nhìn thì có vẻ ôn hòa, nhưng trên thực tế là lạnh nhạt, trong lòng chợt động.

“Vậy thì đa tạ Thái Hậu ban ơn rồi.”

Thái Hậu nhàn nhạt nói.

“Không cần cảm ơn, Diệp đại nhân xứng đáng… Người đâu, dâng rượu!”

Khi mệnh lệnh của Thái Hậu được truyền xuống.

Ánh mắt Vương Đức Hải lập tức thay đổi.

Đầu tiên hắn nhìn Lưu Cẩn say đến mức ngã vào trong bụi hoa, cả người mềm nhũn như bùn.

Sau đó thu ánh mắt lại, nhẹ gọng nói.

“Lấy rượu ra đây.”

Lần này, chỉ có một thái giám đến.

Bởi vì hũ rượu không lớn, một người dễ dàng ôm được.

Từ đó có thể nhìn ra được, mức độ quý hiếm của loại rượu này, đúng thật là ở trên rượu Linh Đài Tiên.

“Lão tổ tông, rượu đến rồi.”

Vương Đức Hải nhìn chằm chằm vào hũ rượu.

Ánh mắt biến hóa mấy lần.

Cuối cùng lộ ra thần sắc lạnh lùng.

“Đưa vào đi.”

Thái giám gật đầu, chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng vào lúc này, ở trong bụi hoa, truyền ra một giọng nói mơ hồ.

“Đợi đã!”

Là Lưu Cẩn!

Hắn chật vật ngồi dậy.

Có thể nhìn ra được, ánh mắt của hắn đờ đẫn, cả người đều là mơ hồ, trên người tản ra mùi rượu nồng nặc.

Hắn bây giờ, hoàn toàn là say rồi.

“Lưu công công, lại có gì chỉ giáo?”

Vương Đức Hải chau mày.

“Rượu này… Đã từng thử chưa?”

Lưu Cẩn nấc một cái, ý đồ muốn đứng dậy, nhưng mà lại ngã ngồi xuống.

Hắn nhếch nhác như thế, nhưng lại khiến cho mày Vương Đức Hải cau lại chặt hơn.

“Lưu công công, ngươi đã là bộ dáng này rồi, ngươi còn muốn thử?”

Cuối cùng Lưu Cẩn cũng bò dậy được.

Hành động đơn giản này, tiêu hao rất nhiều thể lực của hắn, bước chân hắn loạng choạng đi đến, đi một bước, lại nấc một cái.

Hắn đi đến gần.

Mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mũi, khiến cho Vương Đức Hải bất giác che mũi.

“Phải thử!”

Lưu Cẩn say khớt, nhưng mà lại rất khẳng định nói.

“Chỉ cần ta còn ở đây, ta nhất định phải thử!”

Nói xong, hắn chạy lên, thiếu chút nữa lại ngã xuống.

Nhưng mà lần này không có người nào cười nữa.

Bởi vì mọi người nhìn thấy mu bàn tay trái của hắn.

Đã sớm chảy máu.

Mà trong tay phải của hắn, vẫn còn đang cầm một hòn đá sắc nhọn.

Đây là hắn tìm được ở trong bụi cỏ.

Hắn lo lắng bản thân bất tỉnh nhân sự, vì thế dùng hòn đá sắc nhọn, liên tục dùng nó cứa vào trong tay của bản thân.

Đau đớn, khiến hắn giữ được tỉnh táo nhất định.

Đây là kiên trì và quyết tâm như thế nào?

Vương Đức Hải trầm mặc.

Ông ta nhìn Lưu Cẩn, ngữ khí nhẹ nhàng hơn, nói.

“Lưu công công, ngươi là người tốt, tạp gia ở trong cung này nhiều năm như thế, người có thể được ta coi trọng rất ít, ngươi được tính là một người… Ngươi vẫn còn tương lai tươi sáng, tương lai thậm chí ngươi có thể tiếp nhận vị trí của tạp gia, ngươi không cần phải như thế, nghe tạp gia một câu, trở về ngủ đi.”

Tính cách của ông ta, thật ra rất ít nói loại lời nói này.

Bây giờ ông ta mở miệng nói, thì đại biểu ông ta là thật sự hiểu được. Lưu Cẩn cười cười, nói.

“Ta! Muốn! Thử!”

Khuôn mặt của hắn đỏ rực nóng bừng, cảm giác say đánh thẳng vào ý chí của hắn. Hắn đã không còn thừa nhiều tinh lực để dây dưa nói chuyện với Vương Đức Hải nữa.

Trong mắt, trong lòng của hắn, chỉ có hũ rượu này.

Hắn rất rõ ràng, bản thân nhất định phải thử.

Bất luận thế nào, đều phải thử!

“Lưu công công, đừng thử nữa!”

Trong giọng nói của Vương Đức Hải chứa một ý vị cảnh cáo.

Mấy thái giám vạm vỡ tiến lên.

Đến gần phía hắn.

Lưu Cẩn nhếch miệng cười, hắn lấy ở trong người ra một khối ngọc bội, nói.

“Biết cái này đúng không.”

Nhất thời sắc mặt Vương Đức Hải trở nên rất khó coi.

“Thế mà bệ hạ lại giao ngọc bội này cho ngươi!”

Ngọc bội không hề đáng giá, nhưng nó lại là một tín vật.

Một tín vật có thể báo hiệu.

Một khi bóp nát nó, sẽ lập tức báo hiệu, các phân bộ ở trong cung, có thể nhanh chóng phản ứng lại.

Vốn dĩ vật này là vật của Thiên Tử.

Chương 290: Kẻ hèn không dám quên lo việc nước (2)

Đây là để đề phòng vạn nhất, Thiên Tử gặp phải nguy hiểm, chỉ cần bóp nát ngọc bội, tất cả các thế lực ở trong cung, đều sẽ ở trong thời gian ngắn nhất đuổi đến, bảo vệ hắn.

Thế mà Thiên Tử lại giao ngọc bội này cho Lưu Cẩn.

Điều này khiến cho Vương Đức Hải có nằm mơ cũng không ngờ được.

Nhất thời làm rối loạn tất cả kế hoạch của ông ta.

“Bệ hạ giao nó cho ta, chính là để đề phòng chuyện ngoài ý muốn xảy ra.”

Lưu Cẩn nói.

Cơ Minh Nguyệt rất không yên tâm đối với Thái Hậu.

Nhìn từ góc độ của nàng, chuyện đột nhiên Thái Hậu muốn làm thọ yến, vốn dĩ đã tràn ngập điều kỳ lạ.

Vì thế nàng phải chuẩn bị đề phòng.

Ngọc bội chỉ là một trong số đó.

Nàng phái Lưu Cẩn đến đây nhìn tình hình, để cho hắn đeo ngọc bội, chỉ là chuyện tùy tay làm.

Nàng sẽ không ngờ được ngọc bội thật sự có tác dụng.

Lưu Cẩn cũng không ngờ được.

Vương Đức Hải và Thái Hậu, càng là không ngờ được.

“Thế mà bệ hạ lại quan tâm mạng của Diệp Ninh như thế!”

Vương Đức Hải phát hiện tất cả mọi chuyện đều vượt ra ngoài dự liệu của ông ta.

Chỉ một miếng ngọc bội nho nhỏ, nhưng nó lại đại biểu cho ý nghĩa phi thường.

Điều này đủ để nói rõ, Diệp Ninh ở trong lòng Thiên Tử có địa vị cao như thế nào.

Thái giám chỉ là gia nô, tuy quá khứ ông ta lăn lộn rất tốt, có thể gọi là người lăn lộn giỏi nhất trong các thái giám, nhưng ông ta vẫn như trước chỉ là một gia nô.

Tầm nhìn của gia nô là có hạn.

Ông ta sẽ không ngờ được, cũng rất khó hiểu được, là một người như Diệp Ninh thế, đối với quốc gia quan trọng như thế nào.

Vậy thì vấn đề đến rồi.

Cho dù là hôm nay giết Diệp Ninh, khi bệ hạ biết được chuyện này có ông ta tham dự vào, ông ta còn có thể sống sao?

Tuy Thái Hậu đã bảo đảm, ông ta nhất định sẽ không sao.

Nhưng bây giờ theo ông ta thấy, lại cảm thấy lời bảo đảm này, có chút không đáng tin.

Nhưng mà, ông ta không có đường lui.

Người nhà của ông ta, còn đang ở trong tay của Thái Hậu.

“Ta chẳng qua chỉ là một tấm thân khiếm khuyết, chết thì chết thôi, nhưng người nhà của ta không đáng chết…”

Vương Đức Hải đưa ra quyết định cuối cùng, ánh mắt của ông ta, trong chớp mắt trở nên điên cuồng.

“Lưu Cẩn, ngươi thật sự muốn thử!”

Lưu Cẩn nặng nề gật đầu.

“Thử!”

Vương Đức Hải cắn răng, trực tiếp cầm hũ rượu đến, một tay đánh bay nút hũ.

“Được, vậy thì ngươi thử đi!”

Trong mắt ông ta tràn ngập vẻ điên cuồng.

Ta đã cho ngươi cơ hội.

Là ngươi không biết nắm bắt!

Được, ngươi muốn chết, vậy thì đi chết đi!

Lưu Cẩn run run rẩy rẩy cầm lấy ly rượu, hắn ta nhìn rượu trong veo ở trong ly.

Trong mắt lóe lên thần sắc giãy dụa.

“Bây giờ hối hận vẫn còn kịp!”

Vương Đức Hải bắt được một tia giãy dụa, tận dụng triệt để nói.

Hung mà Lưu Cẩn không để ý đến ông ta.

Trong đầu Lưu Cẩn lóe lên vô số cảnh tượng, cuối cùng dừng lại ở thời gian đầu tiên hắn và Diệp Ninh quen biết.

Bản thân nhìn thấy sáu vương bức cung, trong lòng tức giận, nhưng chỉ dám ở phía sau mắng mấy câu loạn thần tắc tử không đau không ngứa.

Lúc đó Diệp Ninh hỏi hắn.

"Tại sao công công không đi lên mắng bọn họ?"

Lưu Cẩn rùng mình, lập tức tức giận.

"Chuyện này sao có thể được, ta là người có địa vị thấp kém…"

Hắn có chút xấu hổ.

Nhưng càng nhiều hơn là sợ hãi.

Đây chính là cảnh tượng lúc ban đầu.

Bây giờ nghĩ một chút, đúng thật là hoài niệm.

"Thật ra ta vẫn luôn là một nhân vật nhỏ bé…"

Dường như Lưu Cẩn dự đoán được cái gì đó.

Mạng của nhân vật nhỏ bé là không đáng tiền.

Nhưng Diệp Ninh thì khác.

Không có hắn, quốc gia này phải làm sao?

Bệ hạ nên làm sao.

Kẻ hèn không dám quên lo việc nước.

Ta có thể chết, Diệp đại nhân không thể chết.

Đúng thế, Diệp đại nhân không thể chết.

Hắn ta mơ hồ nghe thấy giọng nói, Diệp đại nhân vỗ vai hắn ta, gọi hắn một tiếng "lão Lưu".

"Cũng chỉ có ngài, không đối đãi với ta giống như một người khiếm khuyết."

Diệp Ninh sẽ không ngờ được, một chút ý tốt của bản thân trong lúc vô tình, thế mà đã thay đổi cuộc đời của một con người.

Lưu Cẩn một ngụm uống hết rượu vào trong bụng.

Vương Đức Hải đau đớn nhắm mắt lại.

Giây tiếp theo, Lưu Cẩn ngã sấp xuống đất.

Trong tim vô cùng đau đớn, khiến cho khuôn mặt hắn ta méo mó, hắn ta dùng tất cả sức lực của mình rống lên một tiếng.

“Trong rượu có độc!”

Trong sảnh yến tiệc.

Diệp Ninh có ăn hết món này đến món khác.

Lúc này, rượu Bách Hoa ngàn năm được đưa đến rồi.

Rượu còn chưa được dâng lên, nhưng con rắn nhỏ ở trong ống tay áo của Diệp Ninh đã lập tức có phản ứng.

Nó chui ra ngoài, trong đôi mắt linh động tràn ngập sự cảnh giác, nhìn chằm chằm về phương hướng ở bên ngoài.

“Quả nhiên có vấn đề.”

Tinh thần Diệp Ninh phấn chấn.

Hắn nhớ đến miêu tả của Bùi Ngữ Hàm với con rắn nhỏ.

Chương 291: Ta muốn cho hắn một công đạo

Rắn Thanh Lân rất mẫn cảm với nguy hiểm, đặc biệt là cảm giác đối với chất độc rất cao, rất nhiều lúc còn chưa đến gần, nó đã cảm nhận được trước rồi.

Hôm nay nhìn thấy, quả nhiên lời nói là thật.

Rượu còn chưa được đưa lên, thế mà rắn Thanh Lân đã có phản ứng.

Nó cắn ống tay áo của Diệp Ninh, hi vọng Diệp Ninh có thể nhanh chóng rời đi.

Đây chính là nhiệm vụ chủ nhân giao cho nó.

Nhưng Diệp Ninh đã đợi rất lâu, sao có thể để cho rắn Thanh Lân làm hỏng chuyện tốt của hắn.

Hắn nghĩ một chút, rót một ly rượu Linh Đài Tiên, để ở trước mắt rắn Thanh Lân.

Con vật nhỏ này vẫn luôn rất có hứng thú với rượu này.

Quả nhiên, rượu đặt ở trước mắt, trong chớp mắt nó đã trở nên phấn khích, nhào cả đầu vào trong đó, lăn lộn hai vòng ở trong ly rượu.

Sau đó thì không động đậy nữa.

Diệp Ninh nhìn thấy, thế mà đã say rồi.

Điều này khiến hắn rất ngạc nhiên.

Hắn bỏ con rắn đã say mèm vào trong ống tay áo.

Sau đó lặng lẽ ngồi đợi rượu ở bên ngoài mang vào.

“Quả nhiên Thái Hậu là muốn độc chết ta, không thể không nói, thủ đoạn hơi thô bạo một chút, nhưng mà không sao cả, ta sẽ phối hợp với ngươi.”

Trong lòng Diệp Ninh nói.

Thật ra nói là thô bạo, còn không bằng nói có quá nhiều điều ngoài ý muốn.

Ví dụ loài ngoại lai thượng cổ giống như rắn Thanh Lân, vốn dĩ đã cực kỳ hiếm thấy, kết quả Diệp Ninh có một con.

Đây là điều mà Phương Thanh Tuyết có thế nào cũng không thể ngờ được.

Đương nhiên, chuyện nàng ta càng không ngờ được là, toàn bộ kế hoạch của bản thân, thế mà lại bị một nhân vật nhỏ bé làm hỏng rồi.

Lúc này, hắn ta vẫn còn đang bị dày vò.

“Vì sao còn chưa đưa vào.”

Theo lý mà nói, rượu đã nên đưa vào rồi.

Nàng ta không hề biết Lưu Cẩn đã chặn rượu lại.

Nhưng trong lòng nàng ta bất an.

Loại chuyện này, tốt nhất là đánh nhanh thắng nhanh, kéo dài càng lâu, càng dễ dàng xuất hiện biến cố.

Hai người đều rất gấp gáp.

Đúng vào lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng rống.

Diệp Ninh lập tức đứng lên.

Giọng nói này, khiến hắn cảm thấy rất quen thuộc.

Hắn nhìn ra ngoài cửa, chau mày lại, không một chút do dự bước ra ngoài.

“Diệp đại nhân?”

Các đại thần khác khó hiểu, vì sao đột nhiên Diệp Ninh lại rời tiệc?

Nhưng vẻ mặt Diệp Ninh nghiêm túc, lại cộng thêm tiếng gào thét vừa rồi, có không ít người tâm tư cẩn thận, có lẽ đã ý tức được cái gì đó, lập tức bỏ rượu ở trong tay xuống.

“Hình như bên ngoài có chuyện gì đó?”

“Xảy ra chuyện gì rồi.”

“Trong Bách Phương Viên, ai dám tùy ý gây ồn ào?”

Có rất nhiều người say mèm, căn bản không nghe được rõ bên ngoài nói cái gì.

“Cùng đi ra ngoài xem thử là biết rồi.”

Thần sắc Thái Hậu thay đổi, nhưng cuối cùng vẫn là giữ bình tình.

Bà ta lập tức rời khỏi chỗ ngồi, đi ra phía bên ngoài.

Bên ngoài sảnh yến tiệc.

“Lão tổ tông, đây là chuyện gì vậy?”

Dáng vẻ của Lưu Cẩn, đã khiến cho các thái giám kinh hãi.

Đầu tiên bọn họ nhất định là không biết chuyện gì.

Chuyện giống như thế này, nhất định là người tham dự càng ít, càng dễ dàng thành công.

Nhiều người nhiều miệng, dễ bị bại lộ.

Vì thế Vương Đức Hải không nói cho bọn họ biết.

Các thái giám chỉ là nghe lệnh làm việc, mà không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ Lưu Cẩn lại thật sự thử ra độc rồi.

Trong chớp mắt tính chất của chuyện này đã thay đổi!

Trong rượu thật sự có độc!

Lại nghĩ đến bên trong sảnh yến tiệc đều là đại quan quý nhân.

Nhất thời, tất cả mọi người đều gặp nguy hiểm.

Bon họ là người lớn tuổi ở trong cung, biết rất rõ một khi chuyện như thế này xảy ra, có liên lụy đến nhân vật lớn hay không thì không biết, nhưng những người bọn họ nhất định là không thoát khỏi liên quan.

Nói không chừng, sẽ mất mạng.

"Không cần hoảng sợ, rượu có độc, nhưng mà có liên quan gì đến chúng ta?"

Trong lòng Vương Đức Hải biết nên làm như thế nào, kế hoạch của ông ta hoàn toàn bị phá hủy, chỉ có thể cứng rắn đĩng vĩng, nói.

"Đầu tiên chúng ta không hề biết rượu có độc, nhớ kỹ!"

Ông ta dự định cắn chết điểm này.

Mọi người nhao nhao gật đầu.

Cũng đúng vào lúc này, Diệp Ninh đi ra.

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

Hắn vừa nói, ánh mắt vừa tìm kiếm.

Sau đó nhìn thấy Lưu Cẩn đang ở một bên co giật, gần như đau đến không muốn sống.

Trong chớp mắt, dường như Diệp Ninh ý thức được cái gì.

Hắn cũng không đợi mọi người trả lời, lập tức đi đến đó.

"Lão Lưu, ngươi sao thế."

Hắn đỡ Lưu Cẩn dậy.

"Diệp đại nhân…"

Dường như Lưu Cẩn muốn cười, nhưng mà vừa mới mở miệng, lập tức máu đã chảy ra.

Máu có màu đen, còn tỏa ra một cỗ mùi hôi thối.

“Vừa rồi có một hũ rượu được đưa đến, Lưu công công dựa theo quy củ, đi thử rượu trước, kết quả trúng độc.”

Vương Đức Hải giải thích.

Tâm thái của ông ta vẫn được xem như là ổn định, cố gắng giả vờ ra bộ dáng bình tĩnh.

Nhưng vào lúc này, bình tĩnh ngược lại là lỗ hổng lớn nhất.

Chương 292: Ta muốn cho hắn một công đạo (2)

Diệp Ninh căn bản không nghe ông ta nói cái gì, hắn cầm lấy tay của Lưu Cẩn, chính khí cuồn cuộn dung nhập vào thân thể của Lưu Cẩn.

Độc trong cơ thể của Lưu Cẩn đã sớm lan tràn khắp nơi, chính khí cuồn cuộn không cứu được hắn ta, chỉ có thể miễn cưỡng áp chế.

Sắc mặt Diệp Ninh khó coi, lần đầu tiên hắn hi vọng chính khí cuồn cuộn của bản thân có thể mạnh thêm một chút.

Huy Vương hắn không cứu được.

Lưu Cẩn hắn cũng không cứu được.

“Không có tác dụng đâu, Diệp đại nhân, nô tài chết chắc rồi, ngài không sao là tốt…”

Trong mắt Lưu Cẩn lộ ra thần sắc nhẹ nhõm.

“Nô tài chỉ là một nhân vật bé nhỏ, nô tài… Sống chết của nô tài, không hề quan trọng.”

Giọng nói của hắn ta yếu ớt, ánh mắt dần dần mất tiêu cự.

Hắn ta nhớ đến quá khứ của bản thân.

Nếu như không phải bất đắc dĩ, ai lại tình nguyện đi làm thái giám chứ?

Ngay từ lúc bắt đầu, mạng của hắn ta đã như cây cỏ, bây giờ chết như thế này, ngược lại khiến cho hắn ta cảm thấy bản thân

còn có giá trị.

“Sống chết của bất kỳ người nào đều rất quan trọng… Ngươi không được chết, chết rất đơn giản, sống mới khó, đừng quên, ngươi còn mơ ước có một ngày có thể nhìn thấy được thái bình thịnh thế.”

Chính khí cuồn cuộn trong cơ thể Diệp Ninh giống như là không cần tiền, điên cuồng dung nhập vào trong cơ thể của Lưu Cẩn.

Chính khí cuồn cuộn to lớn như thế, cuối cùng vẫn là có một chút tác dụng.

Miễn cưỡng áp chế được chất độc.

Nhưng cũng chỉ là tạm thời.

Hơi thở sinh mạng của hắn ta vẫn đang không ngừng yếu dần, cứ tiếp tục như thế, vẫn là một con đường chết.

Người tập trung lại đây càng ngày càng nhiều.

Không chỉ là các đại thần ở trong sảnh yến tiệc nghe tin đến đây.

Thủ vệ ở trong hoàng cung, gián điệp của Mật Điệp Ti, cùng với rất nhiều cung nữ, thái giám, sau khi nghe được tin bên này xảy ra chuyện, đều lập tức đi đến đây.

Bọn họ nhìn thấy cảnh này, vừa kinh hãi, vừa vui mừng.

Vẫn may, chỉ là một vị công công trúng độc mà thôi, người ở bên trong đều không có chuyện gì.

Đặc biệt là những người ở trong bóng tối quan tâm sự an toàn của Diệp Ninh, càng là thở phào một hơi.

Nhưng Diệp Ninh lại hoàn toàn không có loại cảm giác may mắn, tâm tình của hắn rất tệ, tệ đến mức trước nay chưa từng có.

Hắn có thể tìm chết, bởi vì hắn chết cũng không phải là thật sự chết.

Nhưng mà người khác chết rồi, vậy thì chính là thật sự không còn gì nữa.

Vì thế hắn vẫn luôn không muốn người khác bởi vì hắn mà hi sinh một cách không cần thiết.

Nhưng chuyện đáng tiếc là, chuyện hắn không muốn nhìn thấy nhất vẫn là xuất hiện rồi.

Lưu Cẩn cứ như thế ngã xuống, hơi thở mỏng manh yếu ớt của hắn ta, cùng với sự đau đớn ở trên khuôn mặt, đều giống như là con dao cứa vào trong tim của Diệp Ninh.

Hắn chậm rãi đặt Lưu Cẩn xuống, sau đó đứng lên.

Người quen thuộc Diệp Ninh, nhất định sẽ cảm nhận được lúc này Diệp Ninh rất xa lạ.

Hắn từng có chí lớn mạnh mẽ, cũng từng khảng khái chỉ ra lỗi sai, đương nhiên, phần lớn thời gian hắn đều là ôn hòa, tốt bụng.

Ai cũng chưa từng nhìn thấy Diệp Ninh lúc này.

Hắn là thật sự tức giận, trong đôi mắt của hắn, thế mà lại xuất hiện ánh sáng thù hận.

Người khác vẫn luôn muốn giết Diệp Ninh, Diệp Ninh đều rất ít khi hận ai.

Nhưng lúc này, ngọn lửa của thù hận lại giống như là đang đốt cháy tim hắn.

“Xem ra hũ đựng rượu đó của ai gia, bị người khác động tay động chân rồi, có điều may mà có người thử độc… Cũng xem như là không xảy ra chuyện.”

Thái Hậu đi ra ngoài biểu cảm lãnh đạm nói.

“Để cho Hình Bộ điều tra đi, xem xem rốt cuộc là ai lớn gan như thế, động chân động tay vào đây.”

Thái Hậu rất tức giận.

Nhưng rõ ràng phần tức giận này không phải là đối với chuyện có người hạ độc.

Sự tức giận của bà ta là Diệp Ninh không chết được.

Bà ta không ngờ được, thế mà kế hoạch của bản thân lại bị một thái giám thấp hèn làm hỏng.

Bà ta trừng mắt nhìn Vương Đức Hải.

Cả mặt Vương Đức Hải đều là cười khổ.

Ông ta có cách nào chứ?

Ông ta cũng không ngờ được sẽ có biến cố như thế.

“Hắn đúng thật là lớn mạng!”

Thù hận trong lòng Phương Thanh Tuyết cháy hừng hực.

Như thế mà cũng không giết chết được Diệp Ninh, nàng ta nhất định là không hài lòng.

Bây giờ xem ra, kế hoạch nhất định là hỏng rồi.

Đã hoàn toàn mất đi cơ hội giết Diệp Ninh.

Chỉ có thể tính kế lâu dài.

“Tuân chỉ, nô tài lập tức đi thông báo cho Hình Bộ.”

Vương Đức Hải nói.

Chuẩn bị đưa người rời đi.

“Ai gia mệt rồi, giải tán đi.”

Phương Thanh Tuyết cũng lạnh nhạt nói.

Không có cơ hội giết Diệp Ninh, nàng ta không muốn ở lại chỗ này dù chỉ là một khắc.

Phương Thanh Tuyết đưa ra quyết định, không người nào có ý kiến.

Tuy mọi người đều biết, chuyện này nhất định không đơn giản như thế.

Rượu mà Thái Hậu cất giữ, bị hạ độc, sau đó vừa đúng lúc thưởng cho Diệp Ninh thưởng thức.

Chương 293: Ta muốn cho hắn một công đạo (3)

Trong trời đất này có chuyện trùng hợp như thế sao?

Âm mưu!

Không khó để đoán ra, đây là một âm mưu nhằm vào Diệp Ninh.

Nhưng mà ai cũng không nói ra, ai cũng không nhắc đến.

Bởi vì âm mưu này đã kết thúc rồi, nói ra thì ai cũng không bị thương, đây được xem như là kết quả tốt nhất.

Dù sao ai cũng không tổn thất gì, đối với người thông minh mà nói, nhất định sẽ từ bỏ chuyện này.

Bởi vì truy cứu như thế nào, cũng không thể truy cứu ra kết quả gì.

Cũng không thể nào hy vọng Hình Bộ sẽ điều tra đến trên đầu Thái Hậu đi?

"Ta để cho các ngươi đi chưa?"

Đột nhiên Diệp Ninh bất ngờ mở miệng.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, bọn họ nhìn về phía Diệp Ninh.

Phương Thanh Tuyết và Thái Hậu đang chuẩn bị rời đi cũng quay đầu lại, nhìn về phía Diệp Ninh.

Điều khác biệt là, trong ánh mắt của Vương Đức Hải đang hoảng sợ.

Thái Hậu lại là bình tĩnh.

"Sao thế, Diệp đại nhân có lời muốn nói?"

Giọng nói của Phương Thanh Tuyết lạnh lùng.

Theo cái nhìn của nàng ta, lần này Diệp Ninh không chết, có lẽ sẽ quay về âm thầm vui mừng.

Kết quả thế mà lại gọi nàng ta đứng lại, điều này khiến cho nàng ta có chút nghi hoặc.

Ngươi muốn làm cái gì.

Khóe miệng Diệp Ninh nhếch lên một nụ cười châm chọc.

"Điều ta muốn nói rất đơn giản, hôm nay bất kỳ người nào ở đây, đều không được đi!"

Phương Thanh Tuyết nhướng mày.

"Ý của ngươi là, ai gia cũng không được đi?"

Diệp Ninh gật gật đầu.

“Đúng!”

Câu trả lời này, khiến cho trái tim mọi người nảy lên.

Càng là khiến cho Phương Thanh Tuyết tức giận.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?”

Rõ ràng ngươi đã không phải chịu bất kỳ tổn thất nào, sao hả, lẽ nào ngươi còn muốn dây dưa với ta sao?

Thế mà nàng ta lại cảm thấy Diệp Ninh có chút quậy phá vô lý.

Diệp Ninh không cảm thấy bất ngờ.

Tiên Môn cũng được, bách quan cũng thế, những người được gọi là “người ở trên cao này” vẫn luôn có thái độ cao cao tại thượng, bọn họ vĩnh viễn sẽ không cảm thấy bản thân phạm sai, càng sẽ không quan tâm sống chết của kẻ yếu.

Giống như là lúc này, Lưu Cẩn trúng độc, ở trong mắt bọn họ, căn bản không được coi là cái gì.

Chỉ là một con quỷ xui xẻo mà thôi.

“Điều ta muốn rất đơn giản, ta muốn cho hắn ta một công đạo.”

Diệp Ninh đưa tay ra. Trong Viện giám sát, vang lên một tiếng kiếm sắc bén.

Tiếp đó, kiếm Phương Chính hóa thành một vòng sáng, từ bầu trời ở phía xa bay lên, rơi vào trong tay Diệp Ninh.

“Ta muốn người hạ độc phải chết!”

“Bất luận hắn là ai!”

“Nghe rõ chưa?”

Diệp Ninh nhìn chằm chằm Thái Hậu, nói ra từng chữ từng chữ một.

Từ trước đến giờ Diệp Ninh đều kiên trì một đạo lý.

Đó chính là làm sai chuyện, thì nhất định phải trả giá.

Giết người đền mạng có nợ trả tiền!

Lão Lưu nằm ở đó, tất cả mọi người đều không coi hắn ta là chuyện gì, đều muốn nhẹ nhàng bỏ qua chuyện này.

Nhưng Diệp Ninh không thể.

Từ đầu đến cuối hắn đều hiểu, người Thái Hậu muốn giết là hắn.

Hắn không sợ chết, hắn thật sự mong muốn được chết.

Nhưng Lưu Cẩn thì khác.

Hắn ta chỉ có một mạng.

Lưu Cẩn vì Diệp Ninh mà chết.

Diệp Ninh nhất định phải cho hắn ta một công đạo.

“Diệp đại nhân, một mạng người, bỏ đi, không có người nào quan tâm.”

Có người không nhịn được mở miệng.

Hắn muốn nhân nhượng để không phiền phức.

Chuyện này có thể bỏ qua, cần gì phải náo lớn như thế?

“Ta quan tâm!”

Diệp Ninh chém đinh chặt sắt nói.

Hắn không thể nào phụ lại sự hi sinh của Lưu Cẩn, máu của hắn ta chảy xuống, thì phải có người phải trả.

Mọi người trầm mặc.

Không có người nào muốn nói nữa, bọn họ không thể nào hiểu được hành động của Diệp Ninh.

Phương pháp để giải quyết chuyện này có rất nhiều, Diệp Ninh lại chọn cái khó tin nhất, cũng là con đường khó hiểu nhất.

Nhưng điều này không liên quan gì đến bọn họ, thần tiên đánh nhau, người phàm gặp nạn, bọn họ không muốn dính líu vào đó.

Mọi người yên lặng, lại để lộ ra một cỗ áp lực vô hình.

Thân thể Vương Đức Hải khẽ run lên.

Danh tiếng của Diệp Ninh ông ta nhất định cũng là từng nghe đến.

Người này đúng thật là kẻ điên, nếu như hắn cắn chặt không buông, Thái Hậu có chuyện gì không ông ta không biết, nhưng ông ta nhất định là sẽ chết.

Điểm này ông ta không có gì để nghi ngờ.

Diệp Ninh có năng lực này.

Ngay cả nhân vật như Vinh Quốc Công cũng chết ở trên tay Diệp Ninh, huống hồ ông ta chỉ là hoạn quan đã hết thời.

Vì thế toàn bộ hi vọng của ông ta đều đặt lên trên người Thái Hậu.

Thái Hậu nhất định không thể nhượng bộ.

Nếu như Thái Hậu chiến đấu đến cùng, có lẽ Thái Hậu còn có một chút cơ hội.

Mặt trời lặn xuống núi, vậy thì hắn sẽ vạn kiếp bất phục.

Thái Hậu không khiến hắn thất vọng.

Có lẽ đổi thành Thái Hậu chân chính, có thể sẽ có một chút chột dạ, nhưng mà bây giờ người chiếm cứ thân thể của Thái Hậu là Phương Thanh Tuyết.

Chương 294: Ngươi thành thật đứng ở đó, không có ai coi ngươi là người câm

Phương Thanh Tuyệt là thật sự không có cảm thấy bản thân làm sai chuyện gì.

Theo cái nhìn của nàng ta, lần này Diệp Ninh không chết, đã có thể quay về âm thầm vui mừng rồi, ngươi có tư cách gì, có lý do gì túm chặt ta không buông?

Được lợi mà còn bán thảm?

Còn về Lưu Cẩn đang hấp hối ở trước mắt… Đây cũng được xem là con người?

Nói thật, Phương Thanh Tuyết cảm thấy Lưu Cẩn có thể được Thất Thanh Tán độc chết, cũng được xem như là vinh hạnh của hắn ta.

Bởi vì loại kịch độc giống như Thất Thanh Tán, không phải là người nào cũng có tư cách có thể "hưởng dụng nó".

"Ai gia không hiểu ý của Diệp đại nhân."

Mắt Phương Thanh Tuyết hơi nheo lại, tức giận khiến cho khuôn mặt của nàng ta hơi méo mó.

"Ý của ngươi là, ai gia là người hạ độc?"

"Hay là nói, ngươi muốn ai gia chết?"

"Ngươi tốt nhất là đưa ra cách nói rõ ràng."

Diệp Ninh gật gật đầu.

"Bản quan đã nói rất rõ ràng rồi, người hạ độc, nhất định phải chết, bất luận người đó là ai!"

Đây là lần đầu tiên từ lúc Diệp Ninh xuyên không qua cảm thấy thù hận đến tận xương tủy.

Hắn không sợ sự ác ý của bất kỳ ai.

Nhưng ác ý của những người này không chỉ nhằm về phía hắn, còn liên lụy đến những người vô tội, khiến cho những người ở

bên cạnh hắn, khiến cho những người đối tốt với hắn bị thương, thậm chí mất mạng.

Đây là điều Diệp Ninh tuyệt đối không cho phép, cũng không thể nào chấp nhận được.

Nhưng hắn không thể nào chấp nhận và cho phép, ở trong mắt của người khác, lại là kiêu ngạo và bá đạo xưa nay chưa từng có.

Rất nhiều đại thần nín thở, nhìn Diệp Ninh với vẻ khó có thể tin được.

"Hắn đây là muốn làm cái gì?"

"Đây là ngang nhiên khiêu khích Thái Hậu?"

"Quyền lực của Viện giám sát có lớn như thế nào, cũng không thể nào đối phó Thái Hậu, đó là… Thái Hậu đó!"

Từ xưa đến nay, hoàng quyền và quyền thần vẫn luôn mâu thuẫn với nhau.

Có Thiên Tử bá đạo đến mức chèn ép thần tử đến không thở được, cũng có quyền thần ép Thiên Tử ra lệnh cho chư hầu.

Quyền lực của một quốc ga, tổng cộng chỉ có nhiều như thế, ai chiếm nhiều hơn một chút, ai có thể gió đông áp đảo gió tây.

Nhưng ai cũng không thể nào phủ nhận , hoàng quyền có tính chất đặc thù, có tính hợp pháp và tính duy nhất.

Đây là thứ quyền thần có như thế nào cũng không so sánh được.

Bởi vì hầu hết các tình huống, quyền lực nhiều ít của quyền thần, là do hoàng quyền ban cho.

Viện giám sát cũng là như thế.

Quyền lực của Viện giám sát rất lớn, là một thanh kiếm sắc bén treo trên đầu tất cả các đại thần.

Nhưng thanh kiếm sắc bén này không đại biểu có thể treo trên đầu hoàng thất.

Thiên Tử, Hoàng Hậu, Thái Hậu, Thái Tử… Tất cả đều đại biểu cho một ý nghĩa, là không cần dùng nhiều lời miêu tả,

cũng có thể dễ dàng cảm nhận được, Thái Hậu là mẫu thân trên danh nghĩa của Thiên Tử, là chủ nhân của hậu cung.

Từ xưa đến nay, không phải chưa từng có quyền thần giẫm đạp hoàng quyền, nhưng đó là hoàng quyền đã trên đà sụp đổ.

Đại Chu còn chưa đi đến bước đường đó.

Hơn nữa chuyện quan trọng nhất là, hình tượng của Diệp Ninh, không phải là loại quyền thần đó!

Vì một thái giám nho nhỏ, mà nói to muốn Thái Hậu chết, hành động này, có thể gọi là khiến người đời kinh hãi.

Một khi truyền ra ngoài, không hề có chỗ tốt nào đối với Diệp Ninh.

Cũng là đả kích rất lớn đối cũng danh vọng của hoàng thất.

Đây là chuyện cả hai bên đều tổn thương.

Với trí tuệ của Diệp Ninh, hắn không thể nào không hiểu.

Vì thế ngoại trừ điên cuồng ra, thì mọi người không nghĩ ra được từ nào để hình dung.

“Diệp đại nhân, ngươi không cảm thấy bản thân quá độc đoán rồi sao?”

Ánh mắt Phương Thanh Tuyết càng ngày càng âm trầm.

“Ta chỉ là đang làm việc trong trách nhiệm.”

Diệp Ninh trả lời rõ ràng.

“Chuyện trong trách nhiệm?”

Phương Thanh Tuyết cười lạnh.

“Không sai, người không đáng chết đã chết rồi, người đáng chết vẫn còn sống, điều này không đúng, không công bằng.”

Diệp Ninh nói.

“Vậy thì ý của ngươi là ai gia đáng chết sao?”

Phương Thanh Tuyết nói.

“Ta không có ý nói Thái Hậu đáng chết, ta chỉ là nói, người hạ độc đáng chết, vậy thì Thái Hậu là người hạ độc sao?”

Trong ánh mắt Diệp Ninh lóe lên một tia lạnh lùng.

Có phải hay không, trong lòng hắn đã sớm có đáp án.

Ngoại trừ bà ta ra thì còn có thể là ai?

“Nếu như ai gia nói đúng thì sao?”

Phương Thanh Tuyết lộ ra nụ cười khinh miệt.

“Vậy thì Thái Hậu đáng chết!”

Diệp Ninh nhanh chóng quả quyết trả lời.

Trong mắt hắn lộ ra sát ý từ trước đến nay chưa bao giờ có.

Ngươi nhất định phải chết!

Ngươi không chết, ta làm sao giải thích được với lão Lưu?

Ta làm sao có thể khiến cho suy nghĩ của bản thân rõ ràng?

Nhưng câu trả lời này của hắn, lại khiến cho tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Cho dù là người của Mật Điệp Ti bí mật tiếp nhận nhiệm vụ phải bảo vệ Diệp Ninh, trong chớp mắt cũng ngây ra.

Bọn họ nghe thấy cái gì?

Diệp Ninh nói Thái Hậu đáng chết!

Chương 295: Ngươi thành thật đứng ở đó, không có ai coi ngươi là người câm (2)

Cho dù ngươi thật sự nghĩ như thế, cho dù Thái Hậu đúng là có lý do đáng chết, nhưng mà loại lời nói này, là một người thần tử nên nói sao, cho dù là Thiên Tử, nói ra loại lời nói này, cũng phải nhận lại rất nhiều lời chê trách.

Huống hồ là một thần tử? Hơn nữa bây giờ vẫn còn là hoàn cảnh ở trước mặt rất nhiều người, Diệp Ninh nói ra câu này, sẽ tương đương với không còn bất kỳ con đường nào để quay đầu nữa.

Chuyện ngày hôm nay, không thể nào dùng phương thức vô nguyên tắc để nhẹ nhàng bỏ qua nữa, mà đã biến thành chuyện nhất định phải có kết luận.

Cái gì gọi là kết luận?

Chẳng qua chính là phân ra sống chết mà thôi!

Thế mà Diệp Ninh lại vì Lưu Cẩn, làm đến bước đường này.

Người khác không biết hắn là nghĩ như thế nào, nhưng mà lúc này trong lòng Vương Đức Hải lại phảng phất như có một chiếc búa khổng lồ đập xuống, khiến cho hắn chấn động hơn bao giờ hết.

Hắn hiểu quá rõ bây giờ Diệp Ninh là địa vị như thế nào.

Thiên Tử yêu thương, người đọc sách yêu quý, bản thân ở địa vị cao, người thiên hạ sùng bái…

Người như thế, đã không thể nào dùng tiền đồ vô hạn để hình dung nữa.

Bởi vì mức độ mà hiện tại hắn đạt được, đã là cấp bậc mà phần lớn người cả đời này cũng không thể nào với đến được…

Vậy thì Lưu Cẩn là người như thế nào?

Ở trong cung nói ra là nhân vật đứng đầu.

Nhưng trên thực tế thì sao?

Nô tài chính là nô tài, một chút quyền lực đó của hắn ta ở trong mắt của đại lão, giống như là một trò cười vậy.

Nhưng người như Diệp Ninh, thế mà lại vì một nô tài, có thể làm đến bước này.

Điều này khiến cho Vương Đức Hải vô cùng chấn động, đột nhiên có chút ngưỡng mộ Lưu Cẩn.

Đáng giá!

Đối với một nô tài khiếm khuyết mà nói, là thật sự đáng giá!

Cuối cùng ông ta cũng hiểu vì sao Lưu Cẩn rõ ràng biết sẽ chết, nhưng mà vẫn như trước tình nguyện hi sinh.

Bởi vì người như Diệp Ninh, đúng thật là khác với người khác, hi sinh vì hắn, không phải là một chuyện khó quyết định.

“Hỗn xược!”

Phương Thanh Tuyết trừng mắt nhìn Diệp Ninh.

“Ngươi đây là muốn tạo phản sao?”

“Thân là thần tử, thế mà lại muốn ai gia chết, ta thấy ngươi là điên rồ rồi!”

“Người đâu, còn không mau bắt lấy hắn!”

Sự điên cuồng của Diệp Ninh vượt ngoài dự liệu của nàng ta.

Nhưng mà ngược lại nàng ta không còn tức giận nữa.

Bởi vì nàng ta phát hiện đây là một chuyện tốt.

Kế hoạch hạ độc thất bại, nàng ta mất đi đao của bản thân, nhưng mà bây giờ, thế mà Diệp Ninh lại ngu ngốc đặt một cây đao sắc bén khác vào trong tay của nàng ta.

Nàng ta có thể không nắm chặt sao?

Nàng ta muốn nhân cơ hội này, trị Diệp Ninh tội đại bất kính!

Trị Diệp Ninh tội mưu phản!

Nàng ta muốn Diệp Ninh chết! Mệnh lệnh của Thái Hậu, đương nhiên vẫn là có tác dụng. Người trong cung của nàng ta xông lên, muốn bắt lấy Diệp Ninh. Nhưng mệnh lệnh của Thái Hậu, cũng không phải có tác dụng nhiều như thế.

Bởi vì người của Mật Điệp Ti xông lên, bảo vệ Diệp Ninh.

Bọn họ hóa thân thành vệ binh, có được mệnh lệnh là phải bảo vệ Diệp Ninh, tuy tình huống trước mắt nhìn có vẻ có chút kỳ lạ, nhưng mà trước khi bọn họ nhận được mệnh lệnh mới, nhất định là phải giữ mệnh lệnh bảo vệ Diệp Ninh.

“Hóa ra lời nói của ai gia đã không còn có tác dụng nữa, được lắm, ta thấy ngươi là thật sự muốn tạo phản rồi!”

Trong đôi mắt của Phương Thanh Tuyết lóe lên thần sắc tức giận, lạnh lùng nói.

“Truyền chỉ ý của ai gia, lập tức điều động cấm quân, giết hết những loạn thần tặc tử này tại chỗ!”

Đội quân cấm quân đã sớm có được tin tức đến đây.

Sau khi có được ý chỉ của Thái Hậu, lập tức rút đao kiếm, xông về phía Diệp Ninh.

Cấm quân là khác.

Trách nhiệm của bọn họ chính là canh giữ hoàng cung.

Vì thế, bọn họ không có suy nghĩ gì, chỉ đơn thuần là vũ khí, Thái Hậu bảo bọn họ ra tay, đương nhiên bọn họ sẽ ra tay.

"Dừng tay!"

Nhưng đúng vào lúc này, một giọng nói gấp gáp truyền đến.

Chính là Cơ Minh Nguyệt.

"Hỗn xược, ai bảo các ngươi dùng vũ lực ở đây? Cút hết đi cho trẫm!"

Cơ Minh nguyệt tức giận với cấm quân.

Đương nhiên cấm quân chỉ có thể lui xuống.

Cơ Minh Nguyệt bước lên phía trước, vừa nhìn đã nhìn thấy hai người giương cung bạt kiếm, cùng với Lưu Cẩn nằm ở dưới đất, mọi chuyện nàng đều đã biết rồi.

Chính vào thời điểm nàng biết chuyện, nàng đã ý thức được tính nghiêm trọng cả nó.

Người khác không thể nào ra mặt vì Lưu Cẩn, nhưng đổi thành Diệp Ninh, hắn là nhất định sẽ làm thế!

Đối với tính khí của Diệp Ninh, bây giờ Cơ Minh Nguyệt cũng xem như là hiểu rõ rồi.

"Uy phong của bệ hạ thật là lớn…"

Phương Thanh Tuyết âm dương quái khí nói.

"Xem ra lời nói của ai gia là không có một chút tác dụng nào, đều đã để cho người khác cầm kiếm chỉ vào mũi rồi, thế mà lại không có ai quan tâm!"

Nàng ta rất tức giận.

Chương 296: Hai khả năng

Cơ Minh Nguyệt rõ ràng là đang kéo dây.

Đến tình hình gì cũng không thèm hỏi, vừa đến đã đuổi hết cấm quân đi.

Ý trong câu nói này, cũng thật sự là vừa nhìn đã thấy.

Sau đó nàng ta phát hiện sự tức giận của bản thân bây giờ mới chỉ là bắt đầu, bởi vì rất nhanh nàng ta đã càng tức giận hơn.

Cơ Minh Nguyệt lạnh lùng nhìn nàng ta, nói.

“Mẫu hậu, người thành thật đứng ở đó, không có ai coi người là kẻ câm!”

“Ngươi nói cái gì?”

Phương Thanh Tuyết khó có thể tin được nhìn Cơ Minh Nguyệt.

“Nếu như mẫu hậu nghe không rõ ràng, nhi thần có thể nhắc lại lần nữa.”

Cơ Minh Nguyệt lạnh lùng nói.

Nàng không hề để lại chút đường lui nào cho Thái Hậu.

Bởi vì lúc này trong lòng nàng cũng vô cùng tức giận.

Bây giờ nàng rất hối hận.

Sớm biết như thế, cho dù bị gán cho cái danh bất hiếu, Cơ Minh Nguyệt cũng không nên đồng ý cho Thái Hậu làm thọ yến mới đúng.

Đã sớm biết bà ta có thể sẽ có âm mưu, không ngờ được thế mà bà ta lại điên rồ như thế.

Thế mà bà ta lại muốn độc chết Diệp Ninh!

Sự điên cuồng của Thái Hậu, khiến cho trong lòng Cơ Minh Nguyệt ớn lạnh.

Nếu như không phải Lưu Cẩn, đúng thật là hậu quả không thể nào tưởng tượng được!

Vốn dĩ nàng đã không có tình cảm gì với Thái Hậu, lại nhớ đến lời dặn dò của Tiên Đế đối với Thái Hậu, nhất thời Cơ Minh Nguyệt đã có một cái nhìn trực quan đối với Thái Hậu.

Ích kỷ mà độc ác!

Thân là Thái Hậu của Đại Chu, ở trên vị trí đó, thì không nên chỉ suy nghĩ cho bản thân.

Nhưng mà bà ta thì sao?

Thế mà lại muốn độc chết Diệp Ninh.

Đây là hành động độc ác như thế nào?

Đại Chu không có Diệp Ninh, sẽ là sự tổn thất lớn như thế nào, lẽ nào bà ta không biết sao?

Là con người thì đều biết.

Bà ta chỉ là không quan tâm.

Nếu như bà ta không phải là Thái Hậu, không có hạn chế do danh nghĩa mẫu tử, bây giờ Cơ Minh Nguyệt muốn đánh chết bà ta,

Vì thế, thái độ hiện tại của Cơ Minh Nguyệt, thực tế đã đủ kìm chế rồi.

Mọi người đến thở mạnh cũng không dám.

Mọi chuyện lại xuất hiện bước ngoặt khác.

Thiên Tử bất ngờ xuất hiện, lại cộng thêm lập trường vững vàng, trong chớp mắt lại khiến tính chất của mọi chuyện thay đổi.

“Người đâu, đưa Thái Hậu quay về cung, không có mệnh lệnh của trẫm, tuyệt đối không được bước ra cửa cung nửa bước!”

Cơ Minh Nguyệt thờ ơ nói.

“Ngươi là muốn giam lỏng ta?”

Phương Thanh Tuyết tức giận.

Tuy nàng ta không phải Thái Hậu, nhưng mà nàng ta chiếm giữ thân thể của Thái Hậu vẫn như trước cảm nhận được sự sỉ nhục mạnh mẽ.

“Người muốn nghĩ sao cũng được.”

Cơ Minh Nguyệt lạnh lùng đáp lại.

Bà ta nên cảm thấy may mắn, Diệp Ninh không chết.

Nếu như Diệp Ninh thật sự bị bà ta độc chết, sợ rằng là bị cả thiên hạ chê trách, nàng cũng sẽ để cho Thái Hậu bồi táng.

Lập tức có một đám giáp sĩ bao vây lên, bọn họ lạnh lùng nhìn Thái Hậu.

Nếu như bà ta không tình nguyện đi, bọn họ sẽ dùng phương pháp cưỡng chế.

Phương Thanh Tuyết nghiến răng nghiến lợi.

Cả đời này của nàng ta đều chưa từng phải chịu nỗi sỉ nhục như thế này.

“Đám người các ngươi, sớm muộn gì cũng sẽ chết!”

Trong lòng nàng ta xuất hiện ý nghĩa độc địa. Ghi nhớ tất cả mọi người ở đây.

Cứ đợi đó!

Ngày tận thế của các ngươi sắp đến gần rồi, ngày đó sẽ không quá lâu!

“Bà ta không thể đi.”

Diệp Ninh nhìn thấy cảnh này, chau mày lại.

Mục đích của hắn không phải là giam lỏng Thái Hậu, như thế quá lợi rồi.

Hắn chỉ muốn Thái Hậu chết.

Đây là điều duy nhất hắn muốn.

Không cần biết khó như thế nào, sẽ chịu tiếng mắng chửi như thế nào, hắn đều cho rằng như thế.

Thái Hậu nhất định phải chết!

“Trẫm biết, ngươi cảm thấy như thế này còn chưa đủ, ngươi muốn để cho bà ta trả giá, nhưng đây không phải là thời cơ thích hợp, hơn nữa chuyện quan trọng nhất là, bây giờ Lưu công công vẫn còn sống, hắn ta còn chưa chết, lẽ nào ngươi không muốn cứu hắn sao?”

Cơ Minh Nguyệt chỉ Lưu Cẩn nói.

Bây giờ nàng đã rất hiểu tính cách của Diệp Ninh.

Diệp Ninh nói muốn giết Thái Hậu, đây tuyệt đối không phải là lời nói tức giận, hắn là thật sự sẽ làm, cũng dám làm.

Nói thật, Cơ Minh Nguyệt cũng cảm thấy Thái Hậu đáng chết, nàng cũng hận không thể giết chết cho thoải mái.

Nhưng mà Thái Hậu không thể chết ở trong tay của Diệp Ninh!

Diệp Ninh là thần tử, thần tử giết Thái Hậu?

Thiên hạ này có đạo lý như thế sao?

Giống như hắn, tuy là Thiên Tử, nhưng mà bởi gì danh phận mẫu tử, cũng không thể nào có đạo lý ra tay giết Thái Hậu.

Giết Thái Hậu rất đơn giản, thoải mái nhất thời.

Nhưng sau đó phải làm sao?

Những người ở trong bóng tối âm thầm ghi hận Diệp Ninh, nhất định sẽ túm chặt lấy chuyện này lan truyền rộng rãi. Cuộc đời Diệp Ninh không hề có một vết nhơ nào, như thế sẽ nhiều thêm một vết nhơ không thể nào xóa đi được!

Tương lai Cơ Minh Nguyệt còn đối mặt với Diệp Ninh như thế nào?

Chương 297: Hai khả năng (2)

Diệp Ninh lại làm sao nắm giữ Viện giám sát?

Hắn sẽ trở thành "chém Hậu"!

Cơ Minh Nguyệt còn có thể trọng dụng người đã giết mẫu hậu của bản thân sao?

Thái Hậu không phải không thể chết, nhưng mà không thể chết ở trong tay Diệp Ninh.

Đương nhiên Diệp Ninh có thể không quan tâm danh tiếng, không quan tâm tương lai sẽ vì thế mà dẫn đến hậu quả xấu, nhưng mà Cơ Minh Nguyệt không thể không quan tâm.

Vì một Thái Hậu, mà hi sinh lớn như thế, thật sự không đáng. Nàng vội vàng đến đây, không phải vì bảo vệ Thái Hậu, mà là vì bảo vệ Diệp Ninh!

Nhưng nếu như chỉ nói những thứ này, Diệp Ninh nhất định là sẽ không nghe theo, tên này một khi quyết định cái gì, chín con trâu cũng không kéo lại được.

Vì thế, Cơ Minh Nguyệt chủ động nhắc đến Lưu Cẩn.

Nàng nắm rõ huyết mạch của Diệp Ninh, biết được lúc này điều hắn quan tâm nhất là sống chết của Lưu Cẩn.

Quả nhiên như thế, lực chú ý của Diệp Ninh bị dịch chuyển, hắn nhìn Lưu Cẩn, hỏi.

“Còn có thể cứu sao?”

Cơ Minh Nguyệt nhanh chóng nói.

“Trong cung có vô số vật bảo vệ tính mạng, có lẽ sẽ có tác dụng.”

Diệp Ninh lạnh lùng nhìn bóng lưng của Thái Hậu.

Thạm thời ghi nhớ chuyện này.

Bách Phương Viên bị phong tỏa rồi, các đại thần chứng kiến toàn bộ mọi chuyện, đều bị tạm thời giữ lại trong cung.

Đây là để phong tỏa tin tức, đề phòng có nhiều chuyện rối loạn hơn xuất hiện.

Suy nghĩ cho việc cứu người, không di chuyển Lưu Cẩn, mà là bắt đầu cứu chữa cho hắn ở tại Bách Phương Viên.

Ngự y hết nhóm này đến nhóm khác đến, nhưng mà đều bó tay không có cách.

Chỉ là dùng vật quý giá giữ mạng, tạm thời giữ lại được một hơi thở của Lưu Cẩn.

Đối với rất nhiều người mà nói, điều này rất lãng phí.

Phải biết rằng những vật cứu mạng này, đều là bảo bối, thế mà lại dùng trên người một thái giám.

Diệp Ninh nổi điên cũng thôi đi, thế mà bệ hạ lại nổi điên cùng với Diệp Ninh …

Sự bất lực của ngự y, nằm trong dự liệu của Diệp Ninh.

Nếu như độc này dễ giải quyết như thế, Thái Hậu cũng không đến mức phí nhiều tâm huyết như vậy.

Lúc này, hắn càng tin người của mình hơn.

Không lâu sau, người của Viện giám sát đến.

Diệp Ninh nhìn thấy Bùi Ngữ Hàm, trong mắt lộ ra thần sắc vui mừng.

“Bùi tỷ.”

Hắn chỉ tin tưởng Bùi Ngữ Hàm.

Bởi vì Bùi Ngữ Hàm là người lợi hại nhất mà hắn quen biết cho đến bây giờ.

Hơn nữa nàng còn là một chuyên gia dùng độc.

Nếu như nàng cũng không có cách nào, vậy thì hoàn toàn không có cách nào rồi.

“Ta đã biết rồi.”

Bùi Ngữ Hàm không nói nhiều, vốn dĩ nàng đã có dự liệu đối với mọi chuyện ở đây, lại cộng thêm trên đường đi đã biết được chi tiết.

Vừa mới đến nơi, đã trực tiếp đi đến bên người Lưu Cẩn, một tay điểm vào giữ hai lông may hắn ta.

“Nàng ta chính là truyền nhân của ma tông?”

Cơ Minh Nguyệt âm thầm quan sát Bùi Ngữ Hàm.

Quả nhiên rất xinh đẹp.

Nhưng điều này không có vấn đề gì, ai không phải là mỹ nhân chứ?

Điều nàng thật sự để ý là khi Diệp Ninh vừa mới nhìn thấy Bùi Ngữ Hàm đến, đều thể hiện ra sự tin tưởng.

Sự tin tưởng đó, là phát ra từ tận đáy lòng.

Mà nàng vì Diệp Ninh làm nhiều như thế, lại chưa từng có được lại tin tưởng đó.

Điều này khiến nàng có chút chua xót.

Đương nhiên, đây chỉ là cảm xúc nhỏ, sẽ không ảnh hưởng đến bất kỳ chuyện gì, rất nhanh nàng đã ép xuống.

Một lúc sau, Bùi Ngữ Hàm đưa ra phán đoán.

“Là Thất Thanh Tán.”

Diệp Ninh chau mày lại.

“Khó giải quyết không?”

Sắc mặt Bùi Ngữ Hàm nghiêm trọng, nói.

“Rất khó giải quyết, Thất Thanh Tán là một loại kịch độc, trong số rất nhiều tiện nhân của Quần Ngọc Các, có một lão bà gọi là Từ Uyển, trong tay có loại độc này.”

“Mà Từ Uyển này, nếu như ta không nhớ nhầm, bà ta chính là sư tôn của kẻ thù Phương Thanh Tuyết của ngươi.”

“Ngươi hiểu ý của ta không?”

Ánh mắt Diệp Ninh thay đổi.

Phương Thanh Tuyết.

Từ Uyển.

Quả nhiên là như thế!

Thái Hậu xuất thân từ gia tộc tu tiên Bạch gia, mà Bạch gia là gia tộc dưới tay của Quần Ngọc Các.

Lợi dụng Thái Hậu để giết Diệp Ninh, đây là một chuyện rất hợp tình hợp lý.

Quần Ngọc Các đúng thật là người đứng sau màn, hơn nữa không khó để đoán, Phương Thanh Tuyết và Từ Uyển nhất định là đóng vai diễn rất quan trọng.

“Các ngươi là nói, là Quần Ngọc Các muốn mượn tay Thái Hậu giết Diệp Ninh?”

Nhưng cũng có người vừa mới hiểu rõ, ví dụ như Cơ Minh Nguyệt.

Thật ra nàng không hiểu gì về Thái Hậu, nhưng mà cũng biết xuất thân của Thái Hậu, cùng với quan hệ dây dưa bền chặt của bà ta với Quần Ngọc Các.

“Đúng là như thế.”

Bùi Ngữ Hàm lấy ra một viên đan dược màu tím, nhét vào miệng của Lưu Cẩn.

Sắc đen trên mặt Lưu Cẩn, tiêu tán đi rất nhiều.

“Nhưng mà Quần Ngọc Các không phải đã sớm tách Thái Hậu ra rồi sao?”

Cơ Minh Nguyệt chau mày.

“Thiên hạ đều vì lợi ích mà đến, thiên hạ đều hướng về lợi ích, trong quá khứ không biết Thái Hậu đã làm cái gì, tổn thương đến lợi ích của Quần Ngọc Các, vì thế bị từ bỏ, nhưng bây giờ bà ta lại có giá trị lợi dụng, đương nhiên Quần Ngọc Các sẽ nghĩ đến bà ta, đây cũng không có gì lạ.”

Chương 298: Hai khả năng (3)

Ánh mắt của Bùi Ngữ Hàm lấp lóe bất định: “Nhưng mà ta cảm thấy mọi chuyện có chút không đúng lắm, một chuyện lớn như thế, thật sự chỉ có một mình Thái Hậu tham gia sao? Bà ta không giống một người có thể giao phó chuyện lớn.”

Nói một cách đơn giản, chính là nàng ta cảm thấy, bình thường chỉ số thông minh và dũng khí của Thái Hậu, nhất định không làm tốt chuyện này được.

Lại cộng thêm lúc trước bà ta làm hỏng chuyện lớn gì đó, trên lý luận mà nói, Quần Ngọc Các cũng sẽ không yên tâm với bà ta như thế.

“Kết quả thẩm vấn Vương Đức Hải đã có rồi, một nhà già trẻ nhà ông ta đều bị Thái Hậu bắt, vì thế không thể không làm cánh tay cho Thái Hậu… Ông ta biết bản thân làm sai, nhất định sẽ chết, vì thế không có bất kỳ biện giản nào, ông ta chỉ là hi vọng chúng ta có cứu được người nhà ông ta, như thế, ông ta cũng có thể mỉm cười nơi chín suối.”

Ngụy Văn Thông đưa kết quả thẩm vấn mới nhất đến.

Sắc mặt mọi người nghiêm túc, tin tức này đã xác nhận phán đoán của Bùi Ngữ Hàm.

Gia tộc của Thái Hậu không ở kinh thành, bao nhiêu năm nay sống ẩn dật, trong tay cũng không có thế lực thuộc về bản thân.

Bà ta tìm người ở đâu để bắt người nhà của Vương Đức Hải?

Trong chớp mắt mọi chuyện đã trở nên rõ ràng, Thái Hậu là người tham dự quan trọng, nhưng rất có khả năng không phải chủ mưu, có lẽ bà ta chỉ là một con cờ của “Phương Thanh Tuyết”!

Diệp Ninh nhớ đến một người.

Trong đầu hắn nhảy ra một cảnh tượng, đó là ánh mắt lần trước Phương Thanh Tuyết nhìn hắn.

Không chết không thôi!

Đây chính là báo thù của ngươi sao?

Từ Uyển sẽ không dễ dàng có thù hận lớn như thế với Diệp Ninh, cũng chỉ có Phương Thanh Tuyết.

“Tám phần là nàng ta.”

Ngụy Văn Thông nói.

“Tạm thời bỏ qua chuyện của nàng ta, Bùi tỷ, lão Lưu còn có thể cứu được không?”

Diệp Ninh hỏi.

“Thất Thanh Tán là kịch độc, chỉ cần có thất tình lục dục, thì nhất định sẽ chết, chỉ có người tuyệt tình tuyệt tính, mới có thể không có vấn đề gì với độc này… Độc này không có thuốc giải.”

Câu trả lời của Bùi Ngữ Hàm trong chớp mắt khiến cho bầu không khí trở nên trầm trọng.

Có điều nàng ta lại thay đổi lời nói, nói.

“Nhưng mà, tuy độc này không giải được, nhưng may mà ngươi dùng chính khí cuồn cuộn áp chế kịch độc.”

“Vừa rồi ta lại cho hắn ta dùng đan dược, cái mạng này, xem như tạm thời giữ được rồi.”

“Trong vòng bảy ngày, hắn ta sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.”

Câu trả lời này khiến cho Diệp Ninh lại lần nữa vừa kinh ngạc vui mừng, vừa lo lắng.

Đương nhiên vui mừng là vì Lưu Cẩn tạm thời không chết.

Nhưng mà sau bảy ngày thì sao?

“Muốn loại bỏ kịch độc trong người hắn ra, nhất định phải dùng vật thuần khiết nhất trong trời đất mới được, ví dụ như nước Thuần Dương.”

Nàng nhìn ánh mắt Diệp Ninh, nhàn nhạt nói.

“Nước Thuần Dương?”

Diệp Ninh mơ hồ.

“Nước Thuần Dương là vật trong truyền thuyết, nói rằng chí cương chí dương, do ánh sáng tinh khiết nhất của mặt trời ngưng tụ thành, vô cùng hiếm thấy, chỉ có Tiên Môn đứng đầu, mới có thể có mấy giọt.”

Cơ Minh Nguyệt lại biết thứ này, chỉ là thần tình của nàng ta tuyệt vọng.

Rất hiếm thấy, Tiên Môn không thể nào cứu Lưu Cẩn.

Nước Thuần Dương quá quý hiếm rồi.

Cho dù là người của mình xảy ra chuyện bọn họ cũng không nỡ dùng, huống hồ là người của kẻ địch.

“Vậy thì chẳng phải là hắn ta nhất định sẽ chết sao?”

Sắc mặt Diệp Ninh khó coi.

“Còn có một vật, cũng có thể cứu hắn ta.”

Bùi Ngữ Hàm lại đưa ra một khả năng.

“Hơn nữa vật này, ở trong kinh thành!”

Ở chính trong kinh thành.

Diệp Ninh và Cơ Minh Nguyệt nhìn nhau, đều nhìn được sự nghi hoặc trong mắt của đối phương.

“Trong kinh thành còn có cái gì có thể có thể so với nước Thuần Dương sao?”

Cơ Minh Nguyệt hỏi.

Nàng là Thiên Tử, nếu như có, nàng sao có thể không biết.

“Vật mà ta nói, đương nhiên không thể sánh ngang bằng được với nước Thuần Dương, nhưng đúng là có thể giải độc.”

Bùi Ngữ Hàm nhìn về phía Diệp Ninh, hỏi.

“Ngươi có biết cách nói quân tử không uống nước suối Đạo không?”

Diệp Ninh giật mình.

“Có ý gì?”

Bùi Ngữ Hàm nhẹ nhàng cười, nói.

“Vật giải độc, chính là nước suối Đạo.

Cơ Minh Nguyệt phản ứng lại, nói.

“Lẽ nào ngươi nói là nước suối Đạo trong Thánh Viện?”

Bùi Ngữ Hàm gật đầu, nói.

“Trong truyền thuyết thời kỳ thượng cổ, Thánh Nhân đang dạy học thì khát nước, cách đó không xa có một con suối, vì thế có đệ tử đi lấy về cho ông ấy, nhưng tên của con suối này lại là “Đạo” (đạo của đạo tặc, trộm), vì thế cho dù ông ấy có khát cũng không uống, nên người đời sau gọi là “không uống nước suối Đạo” thể hiện giữ vững tiết tháo, không làm ô uế hành vi của bản thân, nhưng lại không biết trên thực tế suối Đạo thật sự tồn tại.”

“Sau này Thánh Nhân thành lập Thánh Viện, đương nhiên suối Đạo cũng nằm ở trong phạm vi Thánh Viện.”

Chương 299: Quân tử không uống nước suối Đạo

“Thánh Viện là nơi thai nghén của Nho đạo, từng xuất hiện Thánh Nhân, từng xuất hiện Á Thánh, Bán Thánh, cùng với vô số Đại Nho, bọn họ quanh năm đọc sách, trong Thánh Viện tràn ngập văn khí và chính khí cuồn cuộn, lâu dài, suối Đạo chịu ảnh hưởng, nên đã biến hóa, có linh tính, nước suối vô cùng thuần khiết. Tuy con suối này có dòng nước rất tốt, nhưng so với nước Thuần Dương là nhất định không so sánh được, nhưng nếu như muốn giải độc, chỉ cần vật thuần khiết nhất trong đất trời là được, không cần thiết phải trân quý như thế nào, nước suối Đạo đã đủ rồi.”

Nước suối đạo?

Diệp Ninh cũng không ngờ được còn có một câu chuyện như thế.

Có điều chuyện này đúng thật là rất hợp lý, ở thế gian này, người càng mạnh thì vật ở bên người, cũng càng dễ dàng sinh ra linh tính.

Loại địa phương giống như Thánh Viện, chính khí cuồn cuộn nồng đậm như thế, suối Đạo không ngừng bị ảnh hưởng trong vô số năm, sinh ra biến hóa, cũng là điều bình thường.

“Nếu như bệ hạ bằng lòng mở Thánh Viện, phái Diệp Ninh đi vào lấy nước, ta nghĩ rằng vị công công này còn có thể cứu được.”

Bùi Ngữ Hàm nói.

“Tuy nói muốn mở Thánh Viện một lần thì phải tiêu hao quốc vận, nhưng đương nhiên trẫm bằng lòng, trên thực tế lần trước, trẫm đã muốn đưa Diệp Ninh vào Thánh Viện rồi… Chỉ là Diệp đại nhân lại từ chối.”

Cơ Minh Nguyệt cười khổ.

Vòng một vòng, thế mà lại vòng về Thánh Viện.

Vậy thì quyền lựa chọn lại rơi vào trong tay Diệp Ninh.

Vì sao nói như thế?

Suối Đạo ở sâu trong Thánh Viện, không thể thông qua khảo nghiệm, không thể phát huy được chính khí cuồn cuộn, thì tuyệt đối không thể nào đi vào sâu trong Thánh Viện được.

Bây giờ Nho đạo đứt đoạn, toàn bộ Đại Chu chỉ có một mình quái thai như Diệp Ninh có chính khí cuồn cuộn.

Ngoại trừ hắn có thể đi Thánh Viện hoàn thành nhiệm vụ, thì còn có ai?

Chỉ là nếu như Diệp Ninh muốn đi, thì hắn đã sớm đi rồi.

Cơ Minh Nguyệt cũng không hiểu được nguyên nhân, nhưng Diệp Ninh đúng là rất bài xích Thánh Viện.

“Ta đồng ý!”

Đột nhiên Diệp Ninh mở miệng, trên mặt không hề có một thần sắc do dự nào.

“Vì sao?”

Cơ Minh Nguyệt rất kinh ngạc.

“Ta nói ta đồng ý đi Thánh Viện, ta sẽ lấy nước suối Đạo về.”

Diệp Ninh nhìn Lưu Cẩn, chắc chắn nói.

Không đi Thánh Viện, là bởi vì Diệp Ninh lo lắng một khi bản thân đi vào, không cẩn thận trở nên mạnh hơn thì thế nào?

Nơi truyền thừa của Nho đạo, nghe có vẻ rất nguy hiểm.

Bây giờ hắn cái gì cũng không làm, chính khí cuồn cuộn cũng vòng vào trong cơ thể, nếu như đi vào Thánh Viện, vậy thì còn lợi hại rồi?

Vạn nhất đi vào một chuyến, ta lại trở nên mạnh hơn, thì phải làm sao?

Đến lúc đó độ khó của việc tìm chết lại tăng thêm rất nhiều?

Nhưng có những lúc, mọi chuyện vẫn là nằm ngoài ý muốn.

Đại trượng phu có chuyện phải làm có chuyện không được làm, rõ ràng biết trên thế giới này người có thể cứu Lưu Cẩn chỉ có hắn, nếu như Diệp Ninh còn bởi vì sự ích kỷ của bản thân mà không đi Thánh Viện.

Vậy thì chính hắn cũng sẽ không tha thứ cho bản thân.

Lưu Cẩn chịu vì hắn bỏ ra hi sinh.

Đương nhiên hắn cũng sẽ nỗ lực vì Lưu Cẩn.

Hơn nữa, cái nơi quỷ quái như Thánh Viện ai biết được sẽ biến thành cái gì, nói không chừng cho dù đi vào, cũng sẽ không xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Vì thế, bất luận nghĩ như thế nào, chuyến đi Thánh Viện này, Diệp Ninh cũng đều phải đi.

“Nếu như Diệp khanh tình nguyện đi, vậy thì đương nhiên trẫm sẽ giúp đỡ hết sức.”

Cơ Minh Nguyệt lộ ra thần sắc vui mừng.

Đưa Diệp Ninh vào Thánh Viện, từ đến giờ vẫn luôn là nguyện vọng của nàng.

Vốn dĩ nàng đã tuyệt vòng rồi.

Không ngờ được trong bóng tối lại có hi vọng, thế mà lại có bước ngoặc.

“Lão Lưu còn có thời gian một ngày, ta nhất định phải nhanh chóng đi Thánh Viện, nhưng trước khi đi Thánh Viện, ta còn có một chuyện phải làm!”

Trong mắt Diệp Ninh lóe lên một tia sáng lạnh.

Thái Hậu còn chưa chết!

Hắn sẽ không quên thù hận này, càng sẽ không đợi đến sau này với ra tay báo thù.

Diệp Ninh tin chắc chắn một điều, đó chính là có thù lập tức phải báo!

Kéo dài quá lâu, dễ dàng xảy ra biến cố, bản thân còn khó chịu.

“Diệp khanh, chuyện này trẫm có thể cho ngươi một lời giải thích, nhưng Thái Hậu thật sự không thể chết ở trên tay của ngươi!”

Nụ cười trên mặt Cơ Minh Nguyệt cứng đờ, nàng nhìn Diệp Ninh, chậm rãi mà kiên định nói.

Một khi trên tay Diệp Ninh dính máu của Thái Hậu, không cần biết là bởi vì cái gì, nhất định sẽ trở thành tấm bia để người có tâm tư công kích.

“Ta không động thủ, lẽ nào bệ hạ có thể đại nghĩa diệt thân sao?”

Diệp Ninh cười lạnh.

Cổ nhân hay nói về luân lý cương thường, địa vị giống như Thái Hậu, gần như là vô địch, cho dù là làm sai chuyện, nhiều nhất cũng chỉ là giam lỏng quản thúc.

Ai có thể ra tay giết bà ta?

Hàn Vũ Đế hùng tài đại lược như thế, cũng chỉ có thể cố gắng đợi người già chết đi, lúc đó mới có thể có không gian thể hiện quyền uy sao?

Chương 300: Quân tử không uống nước suối Đạo (2)

“Chuyện này…”

Cơ Minh Nguyệt cười khổ.

“Ngươi có thể cho trẫm một chút thời gian, trẫm nhất định sẽ cho ngươi một lời giải thích.”

Đương nhiên Cơ Minh Nguyệt không thể nào hứa hẹn.

Loại thứ như luân lý cương thường, cũng trói buộc Thiên Tử.

Tiên Đế mất đi, Thái Hậu chính là mẫu hậu của nàng.

Con trai giết Thái Hậu…

Loại chuyện này nếu như nàng làm, có trời mới biết sẽ có hậu quả như thế nào.

Chỉ sợ rằng sáu nước sẽ cắn chặt việc này, điên cuồng nói đủ điều, để làm suy yếu danh tiếng của nàng đi.

Đến lúc đó, sợ rằng quốc vận cũng sẽ gặp nguy hiểm sụp đổ.

Vì thế, nàng không thể nào đồng ý.

Thái Hậu không thể chết, không thể chết ở trong tay Diệp Ninh, cũng không thể chết ở trong tay của nàng.

Nhưng tương lai có thể chậm rãi tính toán.

Ví dụ như sau nhiều năm, đợi mọi người quên chuyện này đi, đột nhiên nổ ra tin tức Thái Hậu đột ngột qua đời…

Chuyện đó cũng không phải không thể nào xảy ra đúng không?

Nhưng Diệp Ninh không đợi được lâu như thế.

Đối với chuyện này, hắn rất cố chấp…

Đúng vào lúc hai người tranh luận.

Trong Bách Phương Viên, lại có một người ở trong bụi hoa bò ra ngoài.

Không phải ai khác, mà chính là Huy Vương.

Tối hôm qua hắn với Diệp Ninh uống rượu suốt một đêm, ban ngày lại uống một mình, có thể không say sao?

Vừa mới say, là sảng khoái ngủ ở trong bụi hoa.

Huy Vương là một người không có cảm giác tồn tại gì cả.

Lại cộng thêm hắn lại không xuất hiện trước mắt mọi người, đến sảnh yến hội cũng không đi, chỉ là mượn danh nghĩa thọ

yến của Thái hậu, đi ra ngoài hưởng gió một chút.

Vì thế nên khi toàn bộ Bách Phương Viên bị thắt chặt nghiêm ngặt, thế mà lại bỏ qua hắn.

Hắn vươn eo, mang theo mùi rượu lất phất, chậm rãi bước đi trên đường.

“Bản vương say một trận tỉnh lại, vì sao Diệp lão đệ còn chưa đi ra?”

Huy Vương tiện tuy ném cái bình rượu rỗng sang một bên, trong mắt lộ ra mấy phần vui vẻ.

Cả đời này của hắn, cũng không có bạn bè gì.

Cô độc là giai điệu chính trong cuộc sống của hắn.

Không ngờ được, thọ yến lần này của Thái Hậu, thế mà lại khiến hắn có được một người bạn chân thành.

Giao tình giữa người với người, chỉ quan tâm một điều chân thành.

Nhưng trên thế giới này, chân thành là một thứ rất hiếm gặp.

Sự chân thành của Diệp Ninh, hắn cảm nhận được sối, vì thế hắn cảm thấy rất quý giá.

Hơn nữa không chỉ là thể nghiệm được phương diện chân thành.

Đối với Huy Vương mà nói, tuy gặp phải đãi ngộ không công bằng, cả đời này của hắn đều hủy rồi, nhưng mà hắn vẫn như trước yêu quốc gia này sâu sắc, dù sao hắn cũng là hậu nhân của Thái Tổ, nếu như đến hoàng tộc cũng không yêu nước, vậy thì quốc gia này thật sự tiêu đời rồi.

Chính là bởi vì phần yêu nước này, hắn mới có thể ở trong tình huống chịu hết mọi sự ủy khuất, vẫn như trước giữ nguyên đạo làm thần tử, không đi ra khỏi vương phủ nửa bước.

Đáng tiếc, tuy yêu nước, nhưng hắn đã là một phế nhân rồi.

Hắn hiểu quá rõ, bản thân đã không còn làm được chuyện gì nữa.

Có tâm nhưng vô lực.

Vì thế hắn đã đem tất cả hy vọng của bản thân, ký thác hết lên người Diệp Ninh.

Hắn cảm thấy đất nước này bệnh rồi, Diệp Ninh chính là lương y duy nhất.

Đối với Đại Chu mà nói, Diệp Ninh quá quan trọng rồi.

Mà Diệp Ninh, cũng xứng đáng với hy vọng của tất cả mọi người.

Lúc trước Huy Vương không quen biết Diệp Ninh, vẫn tồn tại một chút nghi ngờ, bây giờ quen biết rồi, đã không còn một chút nào lo lắng nữa.

Nếu như đến Diệp Ninh cũng không thể nào cứu nước, vậy thì người khác nhất định cũng không được.

Trên mặt hắn nở nụ cười, đi trên đường.

Quốc gia có được một người lãnh đạo, hắn có được một người bạn tốt.

Đây là một ngày xứng đáng để vui mừng.

Nhưng rất nhanh, sự vui mừng của hắn đã tiêu tán.

Bởi vì hắn phát giác được bầu không khí không đúng.

Yên tĩnh!

Quá yên tĩnh rồi!

Bách Phương Viên không nên yên tĩnh như này mới đúng.

Huy Vương chau mày lại, hắn đi đến phương hướng nào đó.

“Hả! Tại sao lại còn có người?”

Các thủ vệ phát hiện Huy Vương, lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Toàn bộ Bắc Phương Viên đều bị phong tỏa rồi, thế mà bây giờ còn có một người đi ra, đây rõ ràng là sự thất trách của bọn họ.

“Ngươi là ai?”

Thủ vệ không biết Huy Vương.

Nhưng rất nhanh đã có người nhận ra quần áo của Huy Vương.

Đây là quần áo mà chỉ có thân vương mới được mặc.

Trong đầu hắn chuyển động rất nhanh, kéo đồng bạn của mình, sau đó nhanh chóng hành lễ.

“Bái kiến vương ga!”

Cho dù danh tiếng của Huy Vương có nhỏ như thế này, cũng là hoàng tộc.

Không phải là người mà mấy tiểu binh bọn họ có thể đắc tội được.

Đồng bạn cũng phản ứng lại, vô cùng lo sợ cúi đầu.

“Ở đây đã xảy ra chuyện gì?”

Huy Vương không có ý tính toán với bọn họ, mà là mở miệng hỏi.

Thật ra hắn đối với chuyện này cũng không phải quá để tâm.

Chương 301: Quân tử không uống nước suối Đạo (3)

Bao nhiêu năm nay, bên ngoài xảy ra quá nhiều quá nhiều chuyện, nhưng mà đều không liên quan đến hắn.

Dù sao hắn cũng là một phế nhân, không giúp được bất cứ chuyện gì.

So với việc biết rồi tức giận, còn không bằng dứt khoát không biết.

Bây giờ lên tiếng hỏi, cũng chỉ là tùy tiện hỏi mà thôi.

Các thủ vệ không dám đắc tội với Huy Vương, vì thế nói.

“Bách Phương Viên xảy ra chuyện, có người hạ độc ở trong rượu, Lưu công công ngự mã giám thử độc, bị độc chết rồi.”

Đương nhiên bọn họ không dám nói là Thái Hậu hạ độc.

Chuyện này còn chưa có kết luận.

Hơn nữa, cho dù có kết luận, cũng không phải là điều mà loại thân phận như bọn họ có thể tùy tiện nói.

“Hạ độc vào rượu?”

Trong chớp mắt ánh mắt của Huy Vương trở nên sắc bén.

Hắn không phải là tên ngốc.

Chỉ trong chốc lát đã nghĩ đến rất nhiều thứ.

Loại trường hợp ngày hôm nay, ai dám hạ độc? Hạ độc như thế nào? Mục tiêu là ai?

"Các ngươi còn biết cái gì?"

Sắc mặt của Huy Vương trở nên lạnh lùng.

"Chúng thuộc hạ cái gì cũng không biết."

Các thủ hạ không dám tùy tiện nói.

Huy Vương lạnh lùng nhìn hắn ta, nói.

"Nói! Nếu như ngươi không nói, bản vương sẽ giết ngươi!"

Trong lúc nói, trên người hắn bộc phát ra một cỗ sát ý.

Các thủ vệ bất đắc dĩ, chỉ có thể nói.

"Hình như Diệp đại nhân có giao tình cũ với công công trúng độc, rất bất mãn, mời kiếm Phương Chính ra, đối đầu với Thái Hậu."

"Hai người tranh cãi… Sau đó bệ hạ đến rồi, lệnh Thái Hậu hồi cung, không được bước ra khỏi cửa cung nửa bước."

"Sau đó nữa, thì lệnh cho chúng thuộc hạ canh giữ nghiêm ngặt Bách Phương Viên, các vị đại nhân khác cũng đều bị giữ lại trong cung… Vương gia, chúng ta chỉ biết những thứ này."

Các thủ vệ run rẩy.

Nói ra những điều này, bọn họ phải chịu trách nhiệm.

Nhưng có cách nào chứ?

Đường đường Vương gia bức ép, những thủ vệ như bọn họ làm sao dám chống đối?

Bọn họ chỉ biết những điều này, nhưng đối với Huy Vương mà nói, thế này đã đủ rồi.

"Tiện nhân, ngươi muốn giết Diệp Ninh!"

Hắn trực tiếp đoán ra được chân tướng của sự việc.

Tối hôm qua uống rượu, hắn còn từng nói, để Diệp Ninh cẩn thận Thái Hậu.

Không ngờ được, thế mà Thái Hậu lại thật sự dám ra tay.

Bà ta là điên rồi sao?

“Ngươi hủy hoại ta, ngươi còn muốn hủy hoại Diệp lão đệ!”

Tức giận trong lòng Huy Vương đốt cháy rừng rực, hai tay của hắn nắm thật chặt.

Trong đôi mắt của hắn, bộc phát ra một cỗ sát ý.

Bây giờ Huy Vương đúng là một tên phế nhân.

Nhưng hắn là một tên phế nhân, là bởi vì trên người hắn có bệnh khó chữa.

Kịch độc đã trở thành một bộ phận của cơ thể hắn, ở trong loại tình huống đó, bất kỳ chuyện gì hắn cũng không làm được.

Loại bỏ cái này đi, thật ra hắn là một người khá xuất sắc.

Về phương diện thực lực, hắn là võ đạo Tông Sư.

Về mặt trí tuệ, thời niên thiếu hắn đã có danh tiếng thiên tài.

Vì thế hắn không đã từ tin tức không hoàn toàn chỉnh mà đám thủ vệ đưa ra phán đoán được sự thật hoàn chỉnh của chuyện này.

Thái Hậu muốn giết Diệp Ninh!

Không chỉ là muốn, bà ta còn thật sự làm rồi!

Nếu như đổi thành người khác, có thể còn cảm thấy trong chuyện này có điều gì đó hiểu lầm.

Nhưng mà là người hiện tại hiểu Thái Hậu rõ nhất trên thế giới này, dường như trong chớp mắt Huy Vương đã khẳng định được, không có bất kỳ hiểu nhầm nào, nữ nhân này, bà ta làm ra được loại chuyện này!

Bà ta chính là một độc phụ!

“Ta đã đánh giá thấp ngươi rồi, vốn dĩ ta còn nghĩ, ngươi nhiều nhất cũng chỉ là làm khó Diệp lão đệ một chút, kết quả thì sao, thế mà ngươi lại thật sự muốn giết chết đệ ấy.”

“Tại sao ngươi dám, sao ngươi lại dám!”

“Tiện nhân, tiện nhân, tiện nhân!”

Cả mặt Huy Vương hung dữ.

Lúc này, tất cả những cảm xúc tích tụ hàng chục năm nay dâng lên trong lòng.

Hắn nhớ đến bi kịch cuộc đời mình.

Mười mấy năm nay, hắn đã sống cuộc sống nào?

Ừm?

Đó là cuộc sống của con người sao?

Cuộc đời của ta, tất cả mọi thứ của ta, đã bị hủy trên tay ngươi.

Sau đó, bây giờ ngươi muốn hủy hoại hy vọng của ta, bạn bè của ta!

Từ trước đến giờ hận ý trong lòng Huy Vương chưa từng tiêu tán.

Chỉ là hắn áp chế rất tốt, vẫn luôn giấu ở sâu trong lòng.

Hắn cảm thấy mọi chuyện đã như thế rồi, hận còn có tác dụng gì?

Nhưng mà lúc này, hắn thay đổi suy nghĩ.

“Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, ta sai lầm lớn rồi!”

“Để cho ngươi sống ở trên đời này, chính là sai lầm lớn nhất của ta!”

“Mười mấy năm trước, ngươi đã nên chết rồi!”

Hắn ngửa mặt lên trời cười lớn, giống như kẻ điên vậy.

Đám thủ vệ đã ngây ngốc rồi, đứng yên ở đó không dám nói một lời nào.

Nửa cuộc đời trước của Huy Vương đều chưa từng điên.

Lần đầu tiên điên, là giả tạo.

Lần thứ hai điên, là vu khống.

Nhưng lần này, các loại phương diện cảm xúc đang không ngừng xông lên đầu hắn, giống như là thật sự muốn bức điên hắn vậy.

Chương 302: Kiếm Thái A xuất hiện, đến lúc kết thúc rồi!

Vốn dĩ hắn đã nhận mệnh, cuộc sống thê thảm mà bi kịch đó hắn hoàn toàn chấp nhận rồi, coi như đó là nỗi khổ của chính mình.

Nhưng mà vì sao?

Vì sao lại muốn hủy hoại cả hy vọng cuối cùng của hắn!

Cũng may Diệp Ninh còn sống, nếu như Diệp Ninh chết rồi.

Lúc này Huy Vương sẽ thật sự phát điên.

Nhưng cho dù là như thế, lúc này hắn cũng cho người khác một loại cảm giác rất không tốt, hắn giống như là con mãnh thú muốn ăn tuôi nuốt sống người khác, trong đôi mắt trở nên đỏ ngầu toàn tia máu. Hắn mở to miệng hở hổng hộc, một cảm giác điên cuồng, từ trên người hắn tản mát ra ngoài.

Hắn quyết định phải làm cái gì đó.

Hắn cho rằng bản thân nhất định phải làm một chút cái gì đó.

Huy Vương rời đi.

Mục tiêu của hắn rất rõ ràng, bước từng bước lên đi về phía cung điện nào đó.

Các thủ vệ nhìn bóng lưng của hắn, thở dài một hơi.

Lúc này bọn họ còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này.

Bởi vì trong mắt của bọn họ, vốn dĩ Huy Vương nên là dáng vẻ này, kẻ điên này, nhìn thấy vẻ điên cuồng là chuyện rất bình thường.

Nhưng nếu như là người quen thuộc với Huy Vương, nhất định sẽ không cho rằng như thế.

Từ trước đến giờ Huy Vương đều chưa từng điên cuồng như thế.

Hắn đi ở trong hoàng cung, đi qua từng cung điện, đi qua từng con đường một, sau đó đến một nơi rất ít người đến.

Bao nhiêu năm nay, có rất ít cơ hội đi lại trong hoàng cung.

Nhưng con đường này, cả cuộc đời hắn cũng sẽ không quên.

Đây là con đường đi đến từ đường!

Cơ thị, là hoàng tộc của một nước, đương nhiên có từ đường của riêng bản thân.

Hơn nữa còn không chỉ có một cái.

Bên ngoài hoàng cung, có một từ đường quy mô rất lớn, rất nhiều những ngày trọng đại, Thiên Tử và bách quan văn võ phải đích thân đi bái tế.

Đó là đặt ở ngoài ánh sáng, để cho vạn dân cung phụng.

Nhưng mà trong hoàng cung, còn có một từ đường, quy mô của từ đường này rất nhỏ, nhưng đây lại là nơi trung tâm của Cơ thị.

"Người đến là ai?"

Lúc sắp đến từ đường, có một giọng nói truyền đến.

Giọng nói này không biết từ đâu phát ra, đồng thời vang vọng ở bốn phương tám hướng.

"Cơ Thừa Đạo."

Huy Vương trầm giọng nói.

"Huy Vương?"

Giọng nói này thể hiện rất khó hiểu, dường như đang nghĩ, vì sao Huy Vương lại đến đây?

Phải biết rằng cho dù là Thiên Tử, cũng rất ít khi đến nơi này.

"Thế nào, bản vương không thể đi vào sao?"

Huy Vương hỏi.

"Đương nhiên không phải, huyết mạch dòng chính của Cơ thị, đều có thể đi vào từ đường!"

Giọng nói này đưa ra câu trả lời.

Sau đó cảnh tượng trước mắt Huy Vương dần dần thay đổi.

Vốn dĩ không có đường, đột nhiên xuất hiện một con đường, trực tiếp dẫn thẳng đến cung điện đen kịt uy nghiêm ở phía

trước.

Hắn chắp tay sau lưng, bước từng bước đi vào.

Trong từ đường, có mười mấy người đồng thời ngẩng đầu, ánh mắt giống như quỷ hỏa nhìn hắn chằm chằm.

Bọn họ đều là người bảo vệ từ đường.

Đời đời kiếp kiếp, bảo vệ từ đường Cơ thị.

Bọn họ rất ít tiếp xúc với bên ngoài, sứ mệnh duy nhất của bọn họ chính là bảo vệ, ý nghĩa duy nhất để sống chính là nghe theo mệnh lệnh của Cơ thị.

Sự bảo vệ này, chính là cả đời, vì thế rất nhiều người bọn họ đều đã rất già.

Bởi vì ít khi gặp người khác, ít giao lưu với người khác, ánh mắt bọn họ có chút hơi đờ dẫn. Có một lão nhân mặt đồ đen đi ra, ông ta cầm một bó hương.

Thân là con cháu của Cơ thị, đến đây nhất định là phải thắp hương.

Huy Vương cũng không ngoại lệ, hắn thắp ba nén hương, sau đó đi lên phía trước bái lạy, dập đầu ba cái.

Hắn ngẩng đầu, nhìn bài vị dày đặc ở trước mắt.

Vị trí cao nhất ở trên đó trống rỗng, không có bài vị.

Đó vốn dĩ là vị trí của Thái Tổ.

Tuy Thái Tổ một đi không trở lại, phần lớn mọi người đều cho rằng Thái Tổ đã chết rồi, không thể nào quay lại nữa.

Nhưng dù sao không có chắc chắn.

Vì thế trên từ đường, xuất phát từ tôn trọng, nhất định là không thể để bài vị của Thái Tổ.

“Các vị liệt tổ liệt tông Cơ thị, con cháu Cơ Thừa Đạo bất hiếu, ngày hôm nay đến đây bái kiến.”

Huy Vương chậm rãi nói.

“Đại Chu truyền thừa đến ngày hôm nay, lòng người tản mát, tam quan ô lại lộng hành, yêu nghiệt được tôn sùng.”

“Con cháu Cơ Thừa Đạo bất hiếu, trên không thể bảo vệ quốc gia an ủi lòng dân, dưới không thể trừ gian trị thế, vô cùng xấu hổ.”

“…”

“Là con cháu của Cơ thị ta, vốn dĩ là đời đời nhân kiệt, nhưng ta chỉ có thể bị vây khốn trong lồng, bất lực làm một kẻ hồ đồ.”

“Hôm nay nhìn lại, của cuộc đời của con cháu Cơ Thừa Đạo bất hiếu, chưa từng lập được công trạng gì, cũng chưa làm được chuyện gì có lợi cho quốc gia, cho bách tính.”

“Đây là lỗi của ta.”

Nói rồi nói, hắn bật khóc.

Đây là lần đầu tiên hắn nhớ lại những gì xảy ra trong cuộc đời mình mà rơi nước mắt.

Chương 303: Kiếm Thái A xuất hiện, đến lúc kết thúc rồi! (2)

Sự kiên cường của hắn đều là thể hiện cho người ngoài thấy.

Nhưng mà khi bản thân đứng trước mặt liệt tổ liệt tông, hắn trở nên vô cùng yếu đuối.

Thủ vệ bảo vệ từ đường nhìn thấy cảnh này, tiếp tục giữ im lặng, nhưng trong ánh mắt của bọn họ, lại hiện ra một chút không đành lòng.

Huy Vương luân lạc đến bước đường này, đúng là rất đáng tiếc.

Sự trung thành của bọn họ đối với Cơ thị, là không hề giảm đi một chút nào.

Hơn ai hết, họ hy vọng con cháu của Cơ thị có thể đạt được một chút thành tựu.

Chỉ là so với không kìm chế được, bọn họ càng tò mò hơn.

Mười mấy năm nay, lần đầu tiên Huy Vương đến đây, lẽ nào chính là để tố khổ sao?

Tiếp đó, bọn họ nghe thấy Huy Vương nói.

“Cả cuộc đời của cháu Cơ Thừa Đạo bất hiếu, có lỗi với liệt tổ liệt tông.”

“Đợi đến khi xuống dưới suối vàng, nhất định là dập đầu nhận tội trước mặt liệt tổ liệt tông.”

“Nhưng trước lúc đó, con cháu Cơ Thừa Đạo bất hiếu, phải làm một chuyện, đây có thể là chuyện duy nhất mà cuộc đời này con cháu có thể làm!”

Hắn dập đầu lần nữa, sau đó chậm rãi đứng dậy.

Bi thương của hắn, tự trách của hắn, xấu hổ của hắn, vào lúc này, toàn bộ đều biến mất.

Trên người hắn mang theo một cỗ sát ý hoàn toàn bộc phát.

Lúc này, cảm xúc của hắn rất không ổn định, cả người đều truyền ra cảm xúc rối loạn.

“Huy Vương, ngươi muốn làm cái gì?”

Có người cam thấy không đúng, lập tức hỏi.

“Ta muốn mời kiếm Thái A ra!”

Huy Vương tự hào nói.

“Cái gì, ngươi muốn mời kiếm Thái A? Ngươi muốn làm cái gì?”

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Kiếm Thái A, đó là danh kiếm thiên hạ.

Tương truyền thời kỳ thượng cổ, do hai người thợ rèn kiếm nổi tiếng nhất lúc bấy giờ chế tạo thành.

Kiếm này vừa được hoàn thành, đã lập tức được quân vương mua lại, truyền từ đời này sang đời khác.

Tiền triều diệt vong, kiếm này rơi vào trong tay Thái Tổ, Thái Tổ cung phụng thanh kiếm này ở từ đường, lập xuống quy củ, nếu như đời sau phạm phải sai lầm lớn, Tông Chính có thể mời kiếm Thái A ra, thay mặt ông trị tội!

Nếu như nói Viện giám sát là một thanh kiếm sắc bén treo trên đầu tất cả quan lại.

Vậy thì kiếm Thái A chính là thần khí để răn đe hoàng tộc.

“Trừ gian cho đất nước!”

Huy Vương lạnh lùng nói.

“Ngươi có biết, muốn mời kiếm Thái A, cần phải thỏa mãn ba điều kiện.”

Có người hỏi.

“Thứ nhất, chỉ có Tông Chính mới có thể làm được!”

“Thứ hai, chỉ có đối phương thật sự đại gian đại ác, có tội nhất định phải chết mới được.”

“Thứ ba, không có lòng ích kỷ.”

Rất nhiều lão nhân đứng ra,

Kiếm Thái A đã rất nhiều rất nhiều năm chưa từng xuất hiện, người đời đã sớm quên lãng.

Nhưng bọn họ vẫn còn nhớ.

Bọn họ nhất định phải giữ quy củ.

“Cơ thị đến hiện tại, huyết mạch dòng chính ít ỏi, trên đời chỉ có hai người ta và Thiên Tử, ta là hoàng thúc, bối phận cao nhất, Tông Chính không phải là ta, còn là người nào?”

Huy Vương nói.

Đối với chuyện này, không có người nào nghi ngờ.

Nhưng mà Tông Chính này của hắn không có bất kỳ cảm giác tồn tại nào, một là bởi vì bản thân hắn là một người vô hình, hai là hiện nay con cháu Cơ thị ít ỏi, cũng không có người để cho hắn quản.

“Thứ hai, yêu hậu có ý đồ giết chết thần tử trụ cột của đất nước, dây dưa không dứt với Tiên Môn, muốn cắt đứt căn cơ của Đại Chu ta, loại độc phụ như thế này, còn chưa đủ đại gian đại ác sao!”

Huy Vương lại nói thêm.

“Còn về thứ ba, không có tư tâm, ta thừa nhận bản vương có tâm tư riêng, hận không thể nhanh chóng tiêu diệt ác hậu,

nhưng giết bà ta, không chỉ là tâm tư riêng, bà ta chết rồi, đối với tất cả mọi người mà nói đều là một chuyện tốt."

"Dựa vào thân phận Thái Hậu, thì cho rằng không có người nào có thể trừng phạt bà ta sao?"

"Thiên Tử không thể giết bà ta, Diệp lão đệ cũng không thể giết bà ta, vậy thì bổn vương đến làm!"

Nghe những lời này, những người bảo vệ trầm mặc suy nghĩ.

Sau đó một người đi ra nói.

"Ngươi nhất định phải nhỏ một giọt máu lên đá để chứng minh những gì ngươi nói không phải là giả."

Huy Vương đã sớm chuẩn bị xong tâm lý.

"Được."

Hắn đi đến bên cạnh, nhìn thấy một hòn đá màu xanh.

Có ngươi đưa đến một con dao găm.

Hắn cứa vào lòng bàn tay, máu tươi chảy xuống.

Trên hòn đá lập tức phát ra ánh sáng màu máu.

Tách tách, tách tách.

Máu tươi càng ngày càng nhiều, sắc mặt của Huy Vương cũng trở nên trắng bệch.

Đột nhiên, trong bài vị của các tổ tiên được cung phụng, bất ngờ sáng lên.

Giống như là đưa ra hồi ứng vậy.

"Đủ rồi!"

Các thủ vệ lần lượt bái lạy, nói.

"Chúng ta nghe theo mệnh lệnh của Tông Chính đại nhân!"

Huy Vương lộ ra nụ cười đáng sợ.

Keng!

Hắn rút kiếm Thái A ra.

Nhiều năm không ra khỏi vỏ, nhưng một khi rút ra, vẫn như trước có một mùi máu.

“Đã đến lúc, kết thúc tất cả rồi…”

Huy Vương lẩm bẩm nói.

Chương 304: Tác dụng của phế vật

Trong tẩm cung của Thái Hậu.

Bầu không khí yên tĩnh đến đáng sợ, toàn bộ các thái giám cung nữ đều đứng ở bên ngoài điện, đầu cúi thấp, thần sắc căng thẳng.

Bởi vì chủ tử nổi giận rất lớn.

Vừa mới quay về, đã đập hết toàn bộ những đồ vật trong cung có thể đập.

Chủ tử tức giận, những người làm nô tỳ như bọn họ, đương nhiên không dám lên tiếng khuyên, chỉ có thể đứng ở bên ngoài run rẩy.

Tính khí của Thái Hậu khó lường, thường xuyên nổi giận vô cớ, bọn họ đều quen rồi.

Nhưng tức giận giống như bây giờ, đúng thật là lần đầu tiên.

Trong tẩm cung.

Nến sáng choang, chiếu sáng “cung điện tăm tối”.

“Cái bóng” mà Phương Thanh Tuyết hóa thành lại lần nữa ngồi ở trên ghế.

Mà Thái Hậu đang ngoan ngoãn quỳ ở trên đất.

“Thật sự không ngờ được, như thế cũng không thể khiến hắn chết, vận khí hắn đúng thật là tốt!”

Phương Thanh Tuyết nghiến răng nghiến lợi, trong giọng nói truyền ra một cỗ oán hận thấu xương.

Nàng ta không tiếc dùng đến pháp thuật, tách một bộ phận thần hồn ra, đích thân đến kinh thành chủ trì chuyện này, chính là muốn báo thù rửa hận.

Kết quả thù cũng không báo được, ngược lại còn phải chịu sự sỉ nhục lớn.

Nàng ta nhớ đến cảnh tượng Diệp Ninh cầm kiếm chỉ thẳng vào mình.

Nàng ta càng là khó có thể quên được lời nói lạnh lùng của Cơ Minh Nguyệt bảo nàng ta câm miệng lại.

Cả đời này của nàng ta, trên cơ bản đều là sống ở Quần Ngọc Các, tư tưởng của nàng ta, quan niệm của nàng ta, đã sớm bị Tiên Môn đồng hóa rồi, nàng ta không cho rằng bản thân là người phàm, nàng ta cảm thấy vốn dĩ nên cao cao tại thượng.

Nhưng mà trong một ngày này, thế mà lại có người liên tục chống lại ý chí của nàng ta, khiến cho nàng ta không xuống được đài.

Đây là chuyện khiến cho nàng ta chưa bao giờ trải qua bất kỳ đả kích này, cảm nhận được sỉ nhục chưa từng có.

“Tiên tử không cần tức giận, Diệp Ninh là châu chấu sau thu, đã được định trước là không nhảy nhót được bao lâu!”

Thái Hậu an ủi nói.

Nhưng lại không nghĩ được lại dẫn lửa lên người mình, Phương Thanh Tuyết đang bị tức giận xông lên đầu tát một cái lên mặt Thái Hậu, đánh cho Thái Hậu ngã xuống đất, hai mà xưng vù.

“Loại phế vật nhà ngươi, còn có mặt mũi nói, thân là Thái Hậu, đến Thiên Tử cũng không đặt ngươi vào trong mắt, ngươi nói xem ngươi còn có tác dụng gì? Trên đời này sao lại có loại phế nhân như ngươi vậy?”

Phương Thanh Tuyết tức giận mắng.

Đương nhiên nàng ta sẽ không cảm thấy bản thân mình sai, nàng ta cho rằng sai nhất định là thế giới này.

Bản thân phải chịu sỉ nhục, Thái Hậu nhất định cũng có trách nhiệm.

Nhưng rõ ràng Thái Hậu không nghĩ như thế.

Trong lòng bà ta chỉ có ủy khuất.

Bản thân làm gì rồi?

Rõ ràng ta cái gì cũng không làm mà!

Thân thể của ta vốn dĩ là ngươi dùng, ta căn bản không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, thế này mà ngươi cũng có thể đẩy trách nhiệm lên trên người ta?

Ngươi đây không phải là không có năng lực còn tức giận sao?

Đương nhiên, lời nói này bà ta không dám nói, bà ta chỉ có thể hèn mọn liên tục dập đầu, nói.

"Đều là lỗi lầm của ta, đều là lỗi lầm của ta, xin tiên tử bớt giận."

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, Phương Thanh Tuyết chính là người mà bà ta tuyệt đối không chọc vào được. Sự nghe lời của Thái Hậu, cũng coi như là làm cho tức giận của Phương Thanh Tuyết bớt đi không ít.

Nàng ta cười lạnh một tiếng, nói.

"Chuyện ngày hôm nay, vẫn chỉ là mới bắt đầu, còn xa mới kết thúc."

"Cứ đợi đi, rồi sẽ có một ngày, các ngươi sẽ hối hận."

"Cái gì mà Giám Chính Viện giám sát, cái gì là Thiên Tử Đại Chu, ngày tháng tốt đẹp của các ngươi không còn mấy ngày nữa!"

Việc mưu hại Diệp Ninh, xem như là hoàn toàn thất bại rồi.

Trái đắng này bất luận có tình nguyện hay không, đều chỉ có thể cứng rắn nuốt xuống.

Nhưng đúng như nàng ta nói, đây chỉ là mới bắt đầu.

Các tông của Tiên Môn đã đưa ra phản ứng, phái ra trưởng lão, đệ tử của môn phái, tạo thành một đoàn hỏi tội to lớn của Tiên Môn.

Mục tiêu chỉ có một, đi đến kinh thành, giết chết Diệp Ninh, sau đó mạnh mẽ đả kích hoàng thất Đại Chu!

Tuy Cơ Minh Nguyệt rất cố gắng che đậy, nhưng sự xuất hiện của Diệp Ninh, khiến cho nàng bị bức ép mấy lần lộ ra sức mạnh ở trong tay của mình, điều này đã làm dấy lên sự cảnh giác của Tiên Môn.

Lần này bọn họ đến, chính là tìm hiểu rõ, rốt cuộc Thiên Tử thật sự là hôn quân, hay là giả tạo.

Có điều, những điều này theo cái nhìn của Phương Thanh Tuyết đều không quan trọng.

Không cần biết Cơ Minh Nguyệt có phải là hôn quân hay không, Tiên Môn đều sẽ đến mất công một hồi.

Bọn họ làm ra động tĩnh lớn như thế, nhất định là muốn giẫm đạp uy vọng của hoàng thất Đại Chu vào trong cát bụi, bọn họ muốn phá vỡ tất cả lòng tin mà Diệp Ninh khó khăn lắm mới xây dựng lên và hi vọng mà hắn mang đến cho mọi người!

Chương 305: Tác dụng của phế vật (2)

Bọn họ sẽ không cho Đại Chu bất kỳ cơ hội hồi sinh nào.

Điểm này, Phương Thanh Tuyết rất tự tin.

Bây giờ Đại Chu căn bản không có sức mạnh này chống đối được với Tiên Môn, Tiên Môn vừa đến, cái gì mà Viện giám sát, nhất định sẽ sụp đổ.

“Tiên tử nói đúng, Đại Chu đã là hoa vàng ngày hôm qua rồi, sớm muộn gì cũng sẽ tiêu đời, thế gian chỉ có Tiên Môn có thể chí cao vô thượng.”

Thái Hậu vội vàng đến gần, lớn tiếng khen ngợi. Nếu như để người quen thuộc nhìn thấy, nhất định sẽ rất bất ngờ.

Thái Hậu từ trước đến nay tâm cao khí ngạo, từ lúc nào lại hèn mọn như thế rồi?

“Ngươi là Thái Hậu đương triều, ngươi nói xem cảnh tượng ngươi bây giờ giống như là một con chó quỳ ở trước mặt ta, nếu như bị Thiên Tử nhìn thấy, hắn ta sẽ có phản ứng như thế nào?”

Phương Thanh Tuyết giống như là đang cưng nựng một con chó nhỏ, xoa xoa đầu Thái Hậu, nghịch ngợm nói.

Từ trên người Thái Hậu, nàng ta có được cảm giác cao cao tại thượng quen thuộc.

Như thế này mới đúng.

Những người không phải là Tiên Môn, vốn dĩ nên hèn mọn cúi đầu xuống đất trước mặt nàng ta.

Đặc biệt là người có thân phận như Thái Hậu, càng khiến cho nàng ta có một cỗ cảm giác chà đạp tôn nghiêm của hoàng thất.

“Cái gì mà Thái Hậu đương triều, ta đã chịu đủ rồi, ta không muốn ở lại nơi này dù chỉ là một khắc, ta chỉ muốn đi theo tiên tử, nhanh chóng trở về gia tộc…”

Thái Hậu đối với thân phận của bản thân là chán ghét đến cực điểm.

Hoàng cung đối với bà ta mà nói chính là một cái lồng giam.

Bà ta đã sớm muốn rời đi rồi.

Vì để đạt được mục đích này, bà ta không tiếc bỏ ra tất cả mọi giá.

“Sớm biết như thế, lúc đầu sao cần như vậy?”

Phương Thanh Tuyết cười lạnh nói một tiếng.

“Lúc đầu tông môn tiêu phí sức lực lớn, cuối cùng ép bức Thiên Tử cưới ngươi làm Hậu, vốn dĩ ngươi nên gánh vác sứ mệnh quan trọng của mình, mị hoặc Thiên Tử, sinh ra con trai, cuối cùng chống đỡ nó lên ngôi vị, đạt được mục đích làm tan rã hoàng thất Đại Chu… Nhưng ngươi thì sao? Phạm phải loại sai lầm cấp thấp như thế, khiến cho Thiên Tử có một cái cớ, đoạn tuyệt quan hệ với ngươi!”

Nhắc đến chuyện này, cả mặt Thái Hậu đau khổ, nói.

“Ta lúc đó chỉ là nhất thời kích động.”

Phương Thanh Tuyết một chân đá bà ta ra.

“Nhất thời kích động! Nhất thời kích động này của ngươi, lại hủy hoại tất cả nỗ lực trước đó của tông môn, Bạch Vy ngươi là cái thứ gì? Sao ngươi không chết đi! Nếu như ta là người làm chủ mọi việc của tông môn, nhất định sẽ lột da ngươi của ngươi, khiến cho ngươi chịu đủ mọi giày vò mà chết!”

Đối mặt với sự tức giận của Phương Thanh Tuyết, đương nhiên Thái Hậu không dám có bất kỳ phản bác nào.

Chỉ có thể không ngừng dập đầu, cầu xin tha thứ.

Nhưng bởi vì nhớ đến chuyện này, tâm tình của Phương Thanh Tuyết trở nên rất không tốt.

Nếu như chuyện đó thật sự thành công, nói không chừng bây giờ Đại Chu đã diệt vong rồi.

Bản thân nàng ta sao có thể vì giết một Diệp Ninh nhỏ nhỏ, mà phí nhiều công sức như thế chứ?

Sau khi phát hiện ra, Phương Thanh Tuyết chậm rãi đứng dậy, đứng từ trên cao nhìn xuống, nói.

"Bây giờ đã không còn cơ hội giết Diệp Ninh nữa, xem ra phải đợi chân thân của ta đến đây, mới có thể giết hắn… Có điều nghĩ lại cũng tốt, đến lúc đó ta phải khiến cho hắn quỳ trước mặt ta ba ngày ba đêm, ta muốn người thiên hạ đều nhìn thấy, kết cục đắc tội với ta!"

Thái Hậu ngẩng đôi má sưng vù lên, nói.

"Tiên tử, lẽ nào người muốn rời đi?"

Bà ta nhanh chóng cảm giác được ý Phương Thanh Tuyết muốn rời đi.

"Chuyện này là đương nhiên, lần này ta đến đây, chỉ là một tia thần hồn, đương nhiên phải quay về bản thể."

Phương Thanh Tuyết nói một cách đương nhiên.

Không có cơ hội giết Diệp Ninh nữa, nàng ta còn ở lại đây làm cái gì?

Nhưng Thái Hậu lại là cả người chấn động, tràn ngập mong đợi hỏi.

"Vậy ta thì sao?"

Phương Thanh Tuyết liếc mắt nhìn bà ta một cái kỳ quái, nói.

"Ngươi? Đương nhiên là ở trong tẩm cung của ngươi, tiếp tục làm Thái Hậu của ngươi."

Nghe xong.

Cả mặt Thái Hậu đều là vẻ khó có thể tin được, sốt sắng nói.

“Tiên tử sao có thể như thế, rõ ràng người đã đồng ý với ta, ta giúp người làm việc, người dẫn ta về gia tộc!”

“Sao người có thể lừa gạt ta?”

“Tiên tử, cầu xin người nhất định phải đưa ta đi!”

Sở dĩ bà ta khom lưng uốn gối như thế, còn không phải chỉ là hy vọng Phương Thanh Tuyết đưa bà ta đi sao?

Kết quả thế mà Phương Thanh Tuyết lại thất hứa.

Trong chớp mắt tâm thái của bà ta sụp đổ rồi.

Sự thận trọng vừa rồi trong chớp mắt biến mất, cả người đều trở nên kích động.

“Ta là đồng ý với ngươi, sau khi chuyện thành công dẫn ngươi đi, nhưng mà chuyện này thành công chưa?”

Phương Thanh Tuyết đưa hai tay ra, nói: “Chuyện này không thành công, ta có lý do gì để đưa ngươi đi?”

Chương 306: Tác dụng của phế vật (3)

“Ngươi!”

Thái Hậu gấp gáp, người bùn còn có ba phần tức giận, huống hồ là bà ta.

Nhất thời muốn mở lớn miệng mắng.

Nhưng bà ta nhìn thấy ánh mắt lạng lùng của Phương Thanh Tuyết, lời nói ác độc đến bên miệng rồi lại cứng rắn nuốt vào trong bụng.

Chỉ có thể lại lần nữa van cầu.

“Tiên tử, người không thể như thế, người từng nói muốn đưa ta rời khỏi chỗ này, để cho ta quay trở về gia tộc.”

“Bây giờ ta đã đắc tội chết với Thiên Tử và Diệp Ninh rồi, nếu như ta không đi, ta còn sống thế nào?”

“Nếu như Diệp Ninh muốn giết ta, vậy thì ta nên làm thế nào? Cầu xin người, cầu xin người đừng vứt bỏ ta!”

Thái Hậu là thật sự sợ hãi.

Con người của Diệp Ninh, bây giờ bà ta đã có chút hiểu biết rồi.

Con người này căn bản chính là không có gì kiêng kỵ.

Hắn nói muốn giết người, vậy thì hắn nhất định sẽ làm.

Tuy bà ta xuất thân là gia tộc tu tiên, nhưng thực lực thấp kém, lại một mình sống ở trong cung, sao có thể đấu được với Diệp Ninh.

Cơ Minh Nguyệt rõ ràng là sẽ không đứng ở bên phía bà ta.

Phương Thanh Tuyết phủi phủi mông bỏ đi, bà ta sao còn có thể sống?

Nhưng mà Phương Thanh Tuyết lại là có phán đoán của bản thân, nàng ta nhàn nhạt nói.

"Ngươi yên tâm, ngươi có thân phận Thái Hậu, ai dám giết ngươi?"

"Nếu như Diệp Ninh giết ngươi, vậy thì hắn sẽ phạm phải tội lớn bằng trời."

"Thanh danh của hắn sẽ phải chịu đả kích cực lớn, đến lúc đó toàn bộ Tiên Môn cùng với sáu nước, đều sẽ công kích hắn, trên triều đường hắn cũng không có đất đứng chân nữa, hắn không ngốc, hắn sẽ không giết ngươi."

Lời nói thì là như thế, nhưng trong lòng Phương Thanh Tuyết lại nghĩ.

Diệp Ninh à Diệp Ninh, từ trước đến giờ ngươi lớn gan, ngươi nhất định phải giết bà ta!

Không sai, nàng ta cầu không được Thái Hậu sẽ chết ở trong tay Diệp Ninh.

Giám Chính Viện giám sát giết Thái Hậu đương triều, tin tức bùng nổ này truyền ra ngoài, đây có thể nói là câu chuyện kỳ lạ nhất từ khi Đại Chu lập quốc đến nay.

Nếu như thật sự xảy ra, nhất định là chấn động trời đất.

Hơn nữa cho dù Cơ Minh Nguyệt muốn bảo vệ, cũng không thể nào bảo vệ được, bởi vì hắn ta đường đường Thiên Tử,

dùng một người giết mẫu hậu của mình, trên dưới triều đường sẽ nghị luận hắn ta như thế nào?

Trong sử sách sẽ viết hắn ta như thế nào?

Bây giờ danh tiếng của Diệp Ninh truyền khắp thiên hạ, danh tiếng của hắn đưa đến vô số hy vọng cho người khác.

Nhưng nếu như làm chuyện này, danh tiếng của hắn nhất định sẽ có khuyết điểm.

Đương hiên, có lẽ trước khi thân bại danh liệt, nói không chừng Diệp Ninh đã chết rồi.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến quyết định hiện tại của Phương Thanh Tuyết.

Còn cờ đã bị phế như Thái Hậu, nếu như có thể tạo thành loại hậu quả này, vậy thì cũng xem như là phế vật cũng có tác dụng.

“Không đâu, người nói không đúng, hắn nhất định sẽ giết ta, hắn nhất định sẽ làm thế…”

Nhưng Thái Hậu không ngốc, bà ta không thể nào lấy tính mạng của bản thân ra làm trò đùa.

“Ta nói rồi, hắn không dám, ngươi cần gì phải bận tâm? Tiên Đế đã mất, bây giờ ngươi chính là người có bối phận cao nhất trong hoàng thất, Thiên Tử cũng không đụng được vào ngươi, huống hồ là Diệp Ninh? Ngươi…”

Pương Thanh Tuyết rất mất kiên nhẫn, đang muốn tùy tiện nói mấy câu đuổi Thái Hậu đi.

Nhưng đúng vào lúc này, bên ngoài bất ngờ truyền đến tiếng tranh cãi.

“Người đến là ai?”

Đây là thị vệ của tẩm cung Thái Hậu.

“Tông Chính Cơ thị, Đại Chu Huy Vương, Cơ Thừa Đạo!”

Một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

“Cơ Thừa Đạo? Huy Vương?”

Thái Hậu tạm dừng cuộc tranh luận với Phương Thanh Tuyết, lộ ra thần sắc nghi hoặc.

“Hắn ta là ai?”

Phương Thanh Tuyết hỏi.

Nàng ta đúng thật là không biết Huy Vương là ai.

Tuy Huy Vương là bị Quần Ngọc Các làm hại, nhưng lúc đó nàng ta còn chưa ra đời…

Về sau Quần Ngọc Các cũng không có người nào nhắc đến chuyện này, một là chuyện này cũng không có cái gì vinh quang mà nhắc lại, hai là Huy Vương chỉ là một nhân vật nhỏ, đồng thời còn là một nhân vật nhỏ đã bị phế bỏ mà thôi.

Vì thế, Phương Thanh Tuyết vẫn luôn không biết kinh thành còn có một người thân vương như Huy Vương.

“Hắn ta là hoàng thúc của Thiên Tử.”

Thái Hậu nhắc đến đây, trong thần sắc có chút oán hận.

“Chỉ là một con kiến mà thôi, hắn ta đến đây làm cái gì?”

Phương Thanh Tuyết không chú ý đến ánh mắt của Thái Hậu, lãnh đạm nói.

“Ta không biết.”

Cả mặt Thái Hậu mơ hồ.

Bà ta sao có thể biết được mục đích đến đây của Huy Vương.

“Ta ra ngoài xem xem.”

Bà ta đứng dậy, đơn giản dùng chút nước lau mặt, ít nhất là lau sạch nước mắt đi.

Nhưng bên má sưng vù, chỉ một lúc là nhất định không khỏi được.

Nhưng lúc này đã vào đêm rồi, sắc trời tối tăm, chỉ cần không nhìn kỹ, chưa chắc đã nhìn ra được.

Bà ta đẩy cửa, sau đó ngây người.

“Cơ Thừa Đạo, ngươi muốn làm cái gì?”

Thái Hậu lớn tiếng chất vấn.

“Làm cái gì?”

Chương 307: Thật sự điên một lần

Huy Vương cười lạnh.

Thời gian quay người lại một khắc trước.

Hắn dẫn theo người bảo vệ từ đường đến bên ngoài tẩm cung của Thái Hậu, trên đường đi, đương nhiên có người ngăn cản.

Nhưng mà đều bị bắt rồi.

Hoặc là khống chế được, hoặc là dứt khoát đánh ngất.

Hắn biết không thể để tin tức truyền ra ngoài nhanh như thế.

Nếu như bên phía Thiên Tử biết được tin tức, nhất định sẽ ngăn cản hắn.

Huy Vương nhìn có vẻ kích động, nhưng trên thực tế trong đầu có kế hoạch cẩn thận, hắn rất rõ bản thân phải làm cái gì.

Theo lý luận mà nói, thủ vệ trong hoàng cung là rất nghiêm ngặt, loại hành vi giống như Huy Vương dẫn theo người trực tiếp đi về phía tẩm cung của Thái Hậu, khả năng rất cao là sẽ bị mật thám phát hiện.

Nhưng mà Huy Vương rất quen thuộc hoàng cung.

Hoàng cung là nhà của hắn, là nơi hắn sinh sống từ nhỏ, tuy đã nhiều năm rất ít khi đi lại, nhưng hắn không hề quên.

Hắn đặc biệt chọn nơi mà có ít thủ vệ để đi.

Trên đường nếu như gặp phải mật thám, với thực lực của hắn và người bảo vệ, đều có thể phát hiện trước một bước, sau đó trực tiếp bắt lấy.

Còn về việc có thể thuận lợi như thế, cũng là liên quan đến việc đóng giữ của hoàng cung.

Lực lượng thủ vệ là không thể nào tập trung ở hậu cung.

Thậm chí có thể nói, hậu cung là nơi ít được canh giữ nghiêm ngặt nhất ở trong hoàng cung hiện nay.

Nguyên nhân rất đơn giản, cho đến bây giờ, Thiên Tử còn chưa nạp phi, càng không nói đến Hoàng Hậu.

Cũng chính là nói, Hậu Cung là trống rỗng.

Tính tới tính lui, cũng chỉ có một mình Thái Hậu.

Nhưng đối với Cơ Minh Nguyệt mà nói, Thái Hậu cũng tương đương với không khí, nàng sao có thể đầu tư lực lượng phòng thủ ở trong hậu cung?

Hơn nữa, hậu cung là nội địa của hoàng cung, người ở bên ngoài muốn một đường đến hậu cung, trên cơ bản là chuyện không thể nào.

Nhưng nàng đã bỏ sót một điều, người bên ngoài không làm được, người quen thuộc với trong cung lại có thể làm được.

Ví dụ như Huy Vương, hắn nhanh chóng đến được bên ngoài tẩm cung của Thái Hậu, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất bắt lấy thủ vệ.

"Tông đại nhân, ngài có biết, hành động của ngài có hậu quả gì không?"

Một lão giả đi lên phía trước hỏi.

Tuy trên lý luận Tông Chính nắm giữ kiếm Thái A, có quyền lực chém giết hoàng tộc.

Nhưng bao nhiêu năm nay, còn chưa từng có người thực hiện quyền lực này.

Rất đơn giản, điều này có cùng đạo lý với câu nói Thiên Tử phạm pháp tội như thứ dân.

Lẽ nào, thật sự có người đi trị tội Thiên Tử?

Đổi thành tông thất cũng là như thế.

Thành viên hoàng tộc phạm sai lầm, Tông Chính hoặc là cảnh cáo, hoặc là trách phạt, rất ít khi đi đến bước trực tiếp dùng kiếm Thái A.

Huống hồ, mục tiêu của Huy Vương còn là Thái Hậu.

Chuyện này cũng quá hoang đường rồi, thân vương chém giết Thái Hậu, từ khi Đại Chu lập quốc đến nay lần đầu tiên gặp phải.

"Bản vương rất rõ ràng."

Huy Vương bình tĩnh nói.

Bây giờ hắn đã bình tĩnh lại rồi.

Nhưng bình tĩnh không hề khiến hắn lùi bước một chút nào, ngược lại khiến cho hắn càng thêm kiên định.

Lão giả im lặng lui xuống. Ông ta chỉ là hỏi, nhắc nhở một chút mà thôi, nếu như Huy Vương đã biết hậu quả, vậy thì không còn chỗ để ông ta nói chuyện nữa.

Thân là người bảo vệ, ông ta chỉ cần nghe mệnh lệnh là được.

"Bảo vây tẩm cung, không cho bất cứ người nào chạy thoát!"

Huy Vương trầm giọng nói.

Các thủ vệ không nói một lời, giống như u linh tản ra, rất nhanh bọn họ đã hoàn thành việc phong tỏa tẩm cung của Thái Hậu.

Rất rõ ràng, Huy Vương là muốn hốt trọn một mẻ.

Hắn không tin tưởng bất kỳ người nào có liên quan đến Thái Hậu, thậm chí ngay cả việc đứng ở tẩm cung của Thái Hậu, hắn cũng cảm thấy cả người không thoải mái.

Hôi thối!

Khắp nơi đều tản ra khí tức của tiện nhân đó!

Một ngọn lửa, được đốt lên từ trong tay của người bảo vệ, sau đó đưa cho Huy Vương.

Huy Vương cầm đuốc, ánh sáng phản chiếu lên mặt hắn, khiến cho khuôn mặt hắn nhìn có vẻ có chút đỏ lên.

Hai ngọn lửa, ở trong đôi mắt của hắn không ngừng nhảy múa.

Tay trái hắn cầm kiếm Thái A, tay phảm cầm đuốc, dẫn theo một bộ phận người bảo vệ, từng bước từng bước đi vào trong.

Sau một hồi hỏi đáp, Thái Hậu xuất hiện rồi.

Bà ta liếc mắt nhìn Huy Vương giơ đuốc cầm gậy, cùng với những người thủ vệ mặc áo đen cầm kiếm ở phía sau.

Một cỗ cảm giác bất an mạnh mẽ, lan tràn trong lòng bà ta, khiến cho bà ta phát ra tiếng chất vấn đầy khó khăn.

"Ngươi hỏi ta làm cái gì?"

Huy Vương cười rồi.

Hắn ngẩng đầu, nhìn bầu trời bị mây đen che khuất.

Đó giống như cuộc đời của hắn.

Tràn ngập bóng tối.

Khó khăn lắm mới có một tia ánh sáng, nhưng mà lại bị bà ta vô tình phá hoại.

“Tiện nhân, ngươi dám làm ra loại chuyện này, thì nên nghĩ đến sẽ có một ngày này!”

Huy Vương từng bước từng bước đi về phía trước.

Chương 308: Thật sự điên một lần (2)

Ngọn lửa trong đôi mắt của hắn càng lúc càng mãnh liệt.

Sợ hãi dần dần xâm chiếm, Thái Hậu lùi về phía sau, mãi đến khi không thể nào lùi được nữa, thân thể dựa vào trên tường, vẫn như trước cố gắng giữ lấy trọng lượng và thân phận của mình.

“Cơ Thừa Đạo, ngươi dám bất kính với ai gia?”

Huy Vương lắc lắc đầu, nói.

“Bản vương không phải là muốn bất kính với ngươi.”

Keng!

Hắn mạnh mẽ rút kiếm Thái A ra, lúc này ánh kiếm lấp lóe chiếu vào trong mắt hắn.

Tiếp đó, một đường máu bắn ra.

Tiếp sau đó là tiếng thét thảm thiết sắc bén của Thái Hậu.

Hóa ra một kiếm này của Huy Vương, đã trực tiếp cắt đứt một bên tai của Thái Hậu!

Một bên tai cứ như thế rơi xuống đất, Huy Vương lại giẫm lên, khóe miệng của hắn lộ ra thần sắc vui sướng.

“Bản vương là muốn giết chết ngươi!”

Thái Hậu ôm lấy tai, máu tươi từ trong tay của bà ta không ngừng chảy ra.

Máu là nóng.

Nhưng cảm giác của bà ta lại là ớn lạnh.

Bà ta nhìn thấy ánh mắt của Huy Vương.

Đó là ánh mắt như thế nào?

Giống như là một kẻ điên.

Giống như là một tên côn đồ đã không còn bất kỳ hi vọng nào, quyết định trước khi chết muốn kéo một người cùng chết với mình.

Từ trước đến giờ bà ta chưa từng gặp phải ánh sáng hung dữ như thế.

“Cơ Thừa Đạo, Huy Vương, ngươi không thể giết ta… Ngươi không thể! Trên thế gian này không có đạo lý thân vương giết Thái Hậu!”

Thái Hậu run rẩy nói.

Ánh mắt của bà ta nhìn vào trong cung điện, bà ta muốn tìm kiếm sự giup đỡ của Phương Thanh Tuyết.

Nhưng mà Phương Thanh Tuyết lại không hề có chút động tĩnh nào.

Cả người nàng ta đã biến mất rồi, không hề xuất hiện ở trong tầm mắt của Thái Hậu.

“Thế gian không có đạo lý thân vương giết Thái Hậu, vậy thì thế gian có Thái Hậu chỉ có một tai không?”

Huy Vương nhếch miệng, phát ra tiếng cười bệnh hoạn.

Hắn ta cười không hề có nhịp điệu nào, đều đã truyền ra một cỗ chế giễu sâu sắc rồi.

“Ngươi cho rằng ngươi là Thái Hậu thì không có ai động được vào ngươi?”

“Ngươi cho rằng trong trời đất này không có ai có thể trị được ngươi?”

“Tiện nhận, ngươi đã quên mất, Đại Chu còn có một vị hoàng thúc, tông thất còn có một vị Tông Chính!”

Huy Vương cầm đuốc dí sát vào bên mặt của Thái Hậu, ánh sáng chiếu vào khuôn mặt đẫm lệ của bà ta, Huy Vương hung ác nói.

“Ta hận, ta hận bản thân ta, vì sao không sớm giết chết tiện nhân nhà ngươi, thế mà lại cho ngươi cơ hội tàn hại trung lương!”

Hắn vẫn còn đang tự trách.

May mà Diệp Ninh không xảy ra chuyện.

Nếu như thật sự xảy ra chuyện, vậy thì sợ rằng hắn sẽ trực tiếp phát điên.

“Tàn hại trung lương?”

Cuối cùng Thái Hậu cũng phản ứng lại, bà ta sắc bén nói.

“Ngươi là vì Diệp Ninh mà đến?”

“Hắn chòn chưa chết, hắn còn chưa chết!”

“Ngươi đừng giết ta, chuyện này không liên quan đến ta, ta hoàn toàn chỉ là nghe theo lệnh làm việc, mọi chuyện không phải ta làm, không phải ta!”

Bà ta đã hiểu rồi.

Bản thân bị Phương Thanh Tuyết bỏ rơi rồi.

Trong lòng bà ta chỉ có cô tịch và tự giễu vô hạn.

Lúc này, bà ta sao còn có thể vì Tiên Môn mà giữ bí mật?

Vào thời điểm sống chết, bà ta cái gì cũng không quan tâm nữa, trực tiếp nói hết mọi chuyện.

“Là ai bảo ngươi làm?”

Huy Vương hung dữ chất vấn.

“Là Phương Thanh Tuyết, là Phương Thanh Tuyết của Quần Ngọc Các, nàng ta đang ở trong cung của ta, chỉ là không biết bây giờ đã đi đâu…”

Thái Hậu nói rồi nói, trong lòng rất tức giận, gào thét cuồng loạn.

“Phương Thanh Tuyết, tiện nhân nhà ngươi, thế mà ngươi lại vứt bỏ ta, ta thật sự là mù mắt, mới đội cái nồi của ngươi!”

Nếu như lại cho bà ta cơ hội lựa chọn một lần nữa, bà ta tuyệt đối sẽ không đồng ý với Phương Thanh Tuyết.

Lúc này Phương Thanh Tuyết bất ngờ biến mất, hoàn toàn đoạn tuyệt tất cả hy vọng của bà ta.

Đối mặt với sự tức giận của Huy Vương, bà ta phát hiện bản thân yếu đuối như thế nào.

Bà ta không muốn chết!

Nếu như bà ta muốn chết, đã sớm chết rồi.

Sở dĩ bà ta sống không vui vẻ như thế, chính là bởi vì bà ta sợ chết.

Vào lúc này, tính mạng bị đe dọa, bà ta càng là không muốn chết, khát vọng sống sót hoàn toàn bộc phát, thậm chí bà ta còn quỳ xuống, cầu xin Huy Vương tha thứ.

“Trốn ở trong cung của ngươi, không ra đúng không? Không sao.”

Huy Vương cười âm trầm.

“Dù sao bản vương vốn dĩ đã dự định hủy diệt tất cả mọi thứ liên quan đến ngươi.”

Hắn tóm lấy cái tai còn nguyên vẹn còn lại của Thái Hậu, giống như là kéo một con chó chết, sau đó vứt bà ta vào trong cung điện.

Huy Vương hít một hơi thật sâu.

Ánh mắt của hắn liếc nhìn toàn bộ cung điện, trong đôi mắt lộ ra một thần sắc chán ghét cực đậm.

Hắn ném ngọn đuốc trong tay vào.

Ngọn đuốc đập xuống đất vang lên một tiếng giòn tan, sau đó nảy lên, rơi vào trên giường.

Lập tức đốt cháy mành sa ở bên giường.

Trong chớp mắt ngọn lửa bùng lên, toàn bộ giường đều bốc cháy, ngọn lửa lan ra ngoài, đốt cháy rèm cửa, đốt cháy tất cả mọi thứ có thể đốt cháy…

Chương 309: Thật sự điên một lần (3)

Một lúc sau, toàn bộ cung điện, đều hừng hực lửa.

Ánh lửa rực trời, khói đen cuồn cuộn bốc ra.

Thái Hậu hít phải khói liên tục ho khan.

Trong mắt bà ta tràn ngập sự sợ hãi.

“Tên điên, ngươi đúng thật là một tên điên!”

Bà ta điên cuồng xông lên, muốn xông ra ngoài.

Lúc này đi, còn có một tia hy vọng sống sót.

Trần nhà bị đốt cháy, từng ngọn lửa rơi xuống, thậm chí rơi vào trên người Huy Vương, để lại trên người hắn từng mảnh vết đen.

Nhưng dường như hắn không cảm thấy đau đớn.

Một chút đau đớn này, so với những dày vò bao nhiêu năm nay hắn chịu, tính là cái gì?

“Không phải người đời đều nói bản vương là kẻ điên sao, một người chưa từng điên, bị cứng rắn ép trở thành kẻ điên… Nếu như là như thế, không bằng ta thật sự điên một lần?”

Hắn không biết lấy ở đâu ra một bó dây thừng, giẫm Thái Hậu xuống dưới chân, sau đó dùng dây thừng buộc chặt từng chút một.

Thái Hậu không ngừng tuyệt vọng, lớn tiếng mắng. Nhưng Huy Vương lại không cảm thấy gì, hắn ngồi ở trên ghế, để mặc cho ngọn lửa và khói nồng đậm xông về phía mình.

“Đáng tiếc rồi, không có rượu.”

Hắn sờ sờ túi của mình, có chút thất vọng.

Tình trạng của Lưu Cẩn không tệ.

Đan dược của Bùi Ngữ Hàm rất có tác dụng, hoàn toàn ổn định được tình huống của hắn.

Nhưng bầu không khí vẫn trầm thấp như trước.

Bởi vì Diệp Ninh và Cơ Minh Nguyệt còn chưa thống nhất được.

Một người muốn giết Thái Hậu.

Một người không cho phép.

Nhưng hai người đều là hận thấu xương đối với Thái Hậu.

Điều này là thế cục rất phức tạp.

Ngụy Văn Thông và người của Viện giám sát nhìn thấy, cũng không biết nên nói cái gì.

Đây là tranh luận giữa bệ hạ và Diệp đại nhân, thần tiên đánh nhau, bọn họ không tham gia vào được.

Vẫn luôn bế tắc đến tối muộn, bầu không khí không có chút chuyển biến tốt nào.

Đúng vào lúc này, đột nhiên bên ngoài truyền đến bước chân gấp gáp.

Một thái giám điên cuồng chạy đến đây.

Nhìn thấy quân vương, vốn dĩ nên giữ thể diện, nhưng lúc này hắn ta hoàn toàn không quan tâm được nữa.

Chạy điên cuồng trên đường, lúc sắp đến cửa, lại ngã một cái.

Nhưng hắn ta không kịp bò dậy, liên tục lăn lộn bò vào cửa, cấp thiết gào lên.

“Bệ hạ, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Cơ Minh Nguyệt chau mày lại.

“Chuyện gì?”

Trong lòng nàng vô cùng bực bội, rốt cuộc ngày hôm nay là ngày gì vậy?

Vì sao nhiều chuyện phiền phức như thế.

Chuyện lúc trước còn chưa giải quyết, kết quả lại có một chuyện nữa.

“Huy Vương dẫn người đến tẩm cung của Thái Hậu, phong tỏa cung điện, muốn giết Thái Hậu.”

Cơ Minh Nguyệt đột nhiên đứng lên.

“Cái gì?”

Nàng ba bước thành hai bước đi xuống dưới, hỏi.

“Ngươi chắc chắn là hoàng thúc?”

Nàng không dám tin tai của mình.

Sao hoàng thúc có thể đi giết Thái Hậu chứ?

Hoàng thúc lấy người ở đâu ra?

Đây là cái gì với cái gì vậy.

“Nô tài chắc chắn, chính là Huy Vương.”

Thái giám nói.

Chuyện này đã huyên náo lớn rồi, vào khoảnh khắc Huy Vương bao vây tẩm cung của Thái Hậu, thì nhất định sẽ dẫn đến sự chú ý của người khác.

Bây giờ tin tức mới truyền đến, trên thực tế đã coi như là rất chậm rồi.

“Cơ huynh?”

Sắc mặt Diệp Ninh bình thường, dường như hắn đã nghĩ đến cái gì.

Dẫn đầu đi ra ngoài.

Mọi người nhanh chóng đi theo.

Vì để nhanh chóng, Cơ Minh Nguyệt trực tiếp dùng pháp khí, một con thoi đưa tất cả mọi người, bay qua tầng tầng cung điện, trực tiếp đến tẩm cung của Thái Hậu.

Vừa mới đến, bọn họ đã nhìn thấy khói cuồn cuộn, và thế lửa lớn chấn động đất trời.

“Đây rốt cuộc là tình huống gì?”

Nhất thời lòng Cơ Minh Nguyệt trở nên hỗn loạn.

Nàng bước từng bước lên lên phía trước, sau đó nhìn thấy nhóm thủ vệ mặc áo choàng đen.

“Tại sao các ngươi lại đến đây?”

Cơ Minh Nguyệt chất vấn.

“Huy Vương là Tông Chính, ngài ấy mời kiếm Thái A.”

Người thủ vệ trả lời thành thật.

Cái gì?

Kiếm Thái A?

Trong chớp mắt Cơ Minh Nguyệt đã hiểu toàn bộ mọi chuyện, thậm chí nàng còn hơi run lên, đây là một chuyện lớn, từ khi Đại Chu lập quốc đến nay, đã bao giờ xảy ra loại chuyện thân vương dùng kiếm Thái A giết Thái Hậu?

Đây tuyệt đối là vụ bê bối lớn của hoàng thất.

Tại sao mọi chuyện lại náo đến loại mức độ này.

Nàng nhanh chóng hét lên.

"Mau, dập lửa!"

Trong cung điện hừng hực ánh lửa, truyền ra một giọng nói nhẹ nhàng.

"Bệ hạ, không cần lãng phí sức lực nữa, đã không còn kịp rồi."

Huy Vương ngồi ở trước cửa.

Kiếm Thái A ở trong tay hắn cắm xuống đất.

Ngọn lửa đã hun đen mặt của hắn ta, khiến cho cả người hắn ta đều đen sì.

Nhưng đôi mắt của hắn ta lại sáng hơn bao giờ hết.

Lúc này, thế mà hắn ta lại cho người khác cảm giác rất vui vẻ.

"Cơ huynh, huynh đây là đang làm cái gì?"

Diệp Ninh đi lên phía trước, hắn cố gắng khiến cho giọng nói của bản thân bình tĩnh.

"Hoàng thúc, người mau thả mẫu hậu ra, có chuyện gì không thể nói từ từ sao?"

Cơ Minh Nguyệt nhìn thấy Thái Hậu ở phía sau bị trói bằng dây thừng, cảnh tượng này thật sự là quá kinh người.

Chương 310: Hắn, mệt rồi

Đặc biệt là hai đương sự, một người là thúc thúc ruột của nàng, một người là mẫu hậu trên danh nghĩa của nàng.

"Bệ hạ, Diệp lão đệ, ta đây là đang giúp hai người."

Dường như là Huy Vương đã trút bỏ được tất cả gánh nặng, biểu cảm lúc này lộ ra vẻ thỏa mái đáng kinh ngạc, hắn ta cười

nói.

“Tiện nhân này, đáng chết!”

“Bệ hạ không thể giết bà ta, Diệp lão đệ cũng không thể giết bà ta.”

“Trong trời đất này, chỉ có bản vương có thể giết bà ta!”

Hắn ta nói không sai, hắn ta đây là giải quyết một rắc rối lớn cho Diệp Ninh và Cơ Minh Nguyệt.

Thái Hậu bởi vì có danh phận, mà trở nên rất khó xử lý.

Vậy thì nhất định phải có một người có danh phận cao hơn bà ta đến giải quyết bà ta.

Huy Vương là hoàng thúc, là đệ đệ ruột của Tiên Đế, hắn ta và Thái Hậu có cùng bối phận.

Tiếp đó hắn ta là còn Tông Chính.

Thân là Tông Chính, đương nhiên hắn ta có quyền lực xử lý Thái Hậu.

Điểm này, Diệp Ninh hiểu rồi, hắn nói.

“Thái Hậu chết không đáng tiếc, Cơ huynh làm tốt lắm, làm đến hả lòng hả dạ, nhưng mà, huynh cần gì phải cùng bồi táng với bà ta?”

Trong đôi mắt Diệp Ninh lộ ra vẻ lo lắng.

Hắn sao có thể không nhìn ra được, trong lòng Huy Vương đã có ý định cùng chết?

Hắn ta đây là muốn đồng quy vu tận cùng với Thái Hậu!

Theo cái nhìn của Diệp Ninh, loại người như Thái Hậu chết cũng là chết vô ích, không có gì cảm thấy đáng tiếc.

Nhưng mà Huy Vương thì không nên.

Cuộc đời của hắn ta đã đủ bi thảm rồi, vốn dĩ đã được thức tỉnh hy vọng, đồng ý với Diệp Ninh nói quay về muốn sinh con, để lại người kế thừa hương hỏa cho hắn ta.

Nhưng bây giờ chỉ trong chớp mắt, lại cả người chìm trong biển lửa.

Đặc biệt hắn ta còn là vì Diệp Ninh nên mới làm như thế.

Hắn ta nhìn ra được Diệp Ninh giết Thái Hậu sẽ dẫn đến phiền phức rất lớn, vì thế hắn ta lựa chọn bản thân đi làm.

Tình thâm nghĩa trọng.

Nhưng Diệp Ninh không muốn.

Lưu Cẩn cũng được, Huy Vương cũng thế, đều là bạn bè của hắn, hắn không hy vọng bất kỳ ai vì hắn mà hy sinh.

“Diệp lão đệ, ngươi sai rồi, ta không phải là muốn bồi táng, tiện nhân này không xứng!”

Huy Vương cười lớn một hồi, sau đó trong đôi mắt lộ ra thần sắc thù hận: “Bản vương đây là muốn nhìn chằm chằm bà ta, cho đến tận lúc xuống suối vàng, ta cũng phải nhìn chằm chằm bà ta!”

Trong lời nói của hắn ta thể hiện ra hận ý, khiến cho mọi người có mặt ở đây đều cảm thấy ghê rợn.

“Hoàng thúc, rốt cuộc là thù hận như thế nào, có thể khiến cho người ghi nhớ đến mức độ này?”

Cơ Minh Nguyệt nước mắt lưng tròng hỏi.

Nàng và Huy Vương Thái Hậu đều không có tình cảm gì, nhưng mà hai người đều là thành viên của hoàng thất.

Bây giờ nhân khẩu của hoàng thất ít ỏi, nếu như hai người đều chết, vậy thì nàng sẽ thật sự trở thành cô gia quả nhân đúng với ý nghĩa của nó.

“Ha ha ha, còn có thể là cái gì?”

Huy Vương còn chưa nói gì, Thái Hậu đã mở miệng trước, cổ họng của bà ta bởi vì bị khói nồng nặc chui vào trong cổ nên đã sắp mất tiếng, nhưng bà ta vẫn là phát ra âm thanh khàn khàn.

“Còn không phải là phế vật ngồi ở trên long ỷ, chịu nỗi nhục nhã vô cùng lớn, a ha ha ha… Phế vật đó, hắn ta cũng xứng là cửu ngũ chí tôn… Cả cuộc đời này của ta, chưa từng nhìn hắn vào trong mắt…. Ha ha ha ha, ta đã đội cho hắn ta một cái mũ xanh thật lớn!”

Giọng nói của Thái Hậu đứt quãng, nhưng mà mỗi một chữ, đều tràn ngập sự điên cuồng.

Đến lúc này, bà ta đã không còn muốn sống nữa.

Đương nhiên không còn cái gì kiêng dè.

“Tiện nhân, ngươi còn mặt mũi để nói!”

Huy Vương vung một kiếm, cắt đứt mũi của Thái Hậu.

Tiếng kêu thảm thiết giống như là giết heo, khiến ánh mắt của hắn ta càng trở nên dữ tợn.

Hắn nhìn mọi người với ánh mắt vô hồn.

Đặc biệt là Cơ Minh Nguyệt.

Huy Vương lộ ra thần sắc hồi tưởng.

“Chuyện này, là bí mật chôn sâu ở trong lòng bản vương nhiều năm nay, đây là một chuyện đáng xấu hổ của hoàng thất, vốn dĩ ta không nên nói, mà nên mang theo bí mật này xuống dưới suối vàng…”

Khuôn mặt hắn ta lộ ra thần sắc đau khổ.

Cuộc đời của hắn ta, chính là bởi vì chuyện này mà bị hủy hoại.

“Ngày hôm đó, ta đang chậm rãi đi trong bóng tối, đã vô tình, nhìn thấy tiện nhân này đang dây dưa với người khác!”

Nói đến đây, hắn ta nghiến răng nghiến lợi.

“Người đó, không phải là ai khác, mà chính là đệ tử Tiên Môn được phái đến để thu đồ cung phụng của triều đình!”

Tin tức này, đúng thật là phá vỡ nhận thức của tất cả mọi người.

Tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc khó có thể tin được.

Năm đó thế mà Thái Hậu lại dám làm loại chuyện này.

Khó trách Tiên Đế lại ân đoạn nghĩa tuyệt với bà ta, từ đó về sau không quan tâm nữa…

Là một người nam nhân, ai cũng không chịu được loại sỉ nhục to lớn này.

Chương 311: Hắn, mệt rồi (2)

“Hoàng thúc, những điều người nói là thật?”

Giọng nói của Cơ Minh Nguyệt run rẩy.

Vụ bê bối lớn này, đã đả kích tam quan của nàng.

“Là thật thì lại thế nào?”

Cả mặt Thái Hậu đều là máu tươi, nhưng mà lại càng thêm điên cuồng.

“Ngươi có biết, sau đó đã xảy ra chuyện gì không?”

“Ha ha ha, Tiên Đế là đồ bỏ đi, hắn ta biết chuyện này, nhưng mà hắn ta lại kiêng dè bối cảnh Tiên Môn của ta, thậm chí hắn ta còn không dám giết ta!”

“Ngược lại là Huy Vương đi báo tin, lại bị giam lỏng, bị hạ độc, bị coi là kẻ điên!”

“Ha ha ha…”

Thái Hậu cười điên cuồng, trong giọng nói tràn ngập sự khinh miệt.

Loại khinh miệt này, đã tồn tại ngay từ lúc bà ta đi vào hoàng cung.

Bà ta căn bản coi thường Tiên Đế.

Đó là kẻ nhu nhược, một kẻ phế vật không dám lớn tiếng ở trước mặt Tiên Môn.

Hắn ta cũng xứng làm Thiên Tử?

Càng hiểu rõ, Thái Hậu lại càng thêm khinh thường.

Vì thế thuận theo thời gian trôi đi, trong lòng bà ta dần dần tích lũy oán khí với tư cách là một nữ nhân.

Không có nữ nhân nào hy vọng người nam nhân ở bản thân là người như thế.

Nhưng bà ta không có sự lựa chọn, bởi vì bà ta là người được Tiên Môn lựa chọn, bà ta còn phải gánh vác sứ mệnh của bản thân.

Vì thế, bà ta là người tâm cao khí ngạo, cả ngày sống khó khăn.

Bà ta không muốn đối mặt với lão nam nhân mà bản thân coi thường.

Sau đó, ngày hôm đó, bà ta gặp người quen của mình.

Đó là nam tử mà trước khi vào hoàng cung, đã từng thề non hẹn biển với mình.

Đáng tiếc, nhiệm vụ đến bất ngờ của Tiên Môn, khiến cho giữa bọn họ được định trước là không có kết quả.

Nhưng người tình cũ gặp nhau, nhất định là châm củi khô đốt lửa.

Thái Hậu đã tâm sự tất cả nỗi oán hận trong lòng của bản thân với đối phương…

Nhưng mà bà ta không ngờ được, cảnh tượng này lại bị Huy Vương vạch trần.

Chính là bởi vì Huy Vương vạch trần, mới thay đổi vận mệnh của bà ta.

Quan hệ giữa bà ta và Tiên Đế nứt vỡ.

Nhiệm vụ của Tiên Môn cũng thất bại.

Bà ta bị trục xuất ra khỏi gia tộc, giống như cô hồn dã quỷ, bị vứt ở trong hoàng cung.

Chuyện này, đã tạo ra hai bi kịch.

Bây giờ bà ta nghĩ lại, cũng chỉ là muốn cười.

“Thế mà lại là như thế…”

Cơ Minh Nguyệt biết được nội tình năm đó đã chịu đả kích rất lớn.

Hình tượng phụ hoàng trong lòng nàng, trong chớp mắt vỡ nát.

Trước mắt nàng tối sầm, thân thể loạng choạng, tiếp theo đó là vô thức ngã vào trên người Diệp Ninh.

Diệp Ninh một tay đỡ lấy nàng, sau đó nhìn về phía Huy Vương.

Ánh mắt của hắn vô cùng ôn hòa.

“Cơ huynh, đó đều là chuyện của quá khứ rồi, bây giờ tiện nhân này đã sắp chết, mọi chuyện cũng có kết thúc, ta vẫn đợi

huynh, cùng uống rượu với ta.”

Diệp Ninh nói.

“Huynh quên rồi sao, ta đã nói với huynh, lần tiếp theo ta mời huynh.”

Diệp Ninh không quan tâm những chuyện của quá khứ.

Cho dù những chuyện đó nghe thấy là giật mình.

Hắn chỉ quan tâm an nguy của Huy Vương.

Ánh mắt của Huy Vương khẽ động, liếm liếm đôi môi khô bứt của mình, nói.

“Lần say với ngươi ngày hôm qua, là chuyện vui nhất cuộc đời này của ta, không thể uống lần rượu mà ngươi mắc nợ ta, là nuối tiếc lớn nhất đời này của ta.”

Khóe miệng, trong mắt, trong tai của hắn ta, toàn bộ đều chảy ra máu tươi màu đen.

Kinh mạch của cả người hắn ta đều đang dãy giụa, giống như là muốn xuyên thủng da thịt.

Đây là kịch độc đang phát tác.

Bởi vì hắn ta đã nói chuyện bản thân không nên nói, bí mật này không được thấy ánh sáng, một khi nói ra, hắn ta sẽ chết.

Nhưng hắn ta vẫn là nói rồi.

Hắn ta không muốn gánh vác bí mật này nữa.

Hắn, mệt rồi.

“Diệp lão đệ, ta mệt rồi, ngươi cũng biết, bao nhiêu năm nay, ta mệt mỏi như thế nào, bây giờ, cuối cùng ta cũng được giải thoát rồi…”

Hắn ta đưa tay ra xa, khóe miệng nở nụ cười.

“Đây là chuyện duy nhất ta có thể làm.”

“Bệ hạ, Diệp lão đệ, các ngươi phải nhớ kỹ.”

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, hoàng thất sẽ không còn bất kỳ cản trở nào nữa, các ngươi yên tâm làm chuyện của mình đi, ta sẽ ở dưới suối vàng nhìn các ngươi!”

Hắn ta dùng lực ném kiếm Thái A ra ngoài.

Sau đó cười lớn một tiếng rồi lao vào trong biển lửa.

Ánh lửa cắn nuốt tất cả.

Tất cả mọi người đều chấn động nhìn cảnh tượng này.

Ngọn lửa cháy hừng hực ở trong hoàng cung này, trở thành ký ức cả cuộc đời này bọn họ đều không thể nào quên được.

Một đạo khói đen, từ trong biển lửa bay ra, lao thẳng vào một khóc khuất bí ẩn, dường như là muốn trốn thoát khỏi hiện trường.

Nhưng mà có một người đã để mắt đến nó.

Chính là Bùi Ngữ Hàm.

Khóe miệng nàng lộ ra nụ cười khinh thường, thân hình lóe một cái, trong nháy mắt đã đến sát trước mặt luồng khí mày đen đang chuẩn bị chạy trốn.

Một chân, giẫm lên trên, khiến chốn không động đậy được.

“Đã vào rồi, mà còn muốn đi?”

Bùi Ngữ Hàm cười lạnh.

Chương 312: Phương thức mở ra khác

Cuối cùng lửa cũng dược dập tắt.

Điều động một số lượng lớn người đến, dùng hết toàn lực dập lửa.

Có lẽ là ông trời cũng cố chấp muốn che đậy tội ác trong trời đất.

Đột nhiên trời bắt đầu mưa to.

Trận mưa này đến một cách vô cớ, không có bất kỳ dấu hiệu gì, những hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống, đập xuống dưới đất, phát ra âm thanh lộp bộp.

Mưa to kèm theo gió lớn, trong kinh thành, các bách tính bận rộn đóng cửa.

Gió lớn thổi quét ngang các con phố.

Mưa càng ngày càng lớn, một lát sau, giống như là có người cầm chậu nước từ trên trời đổ nước xuống dưới vậy.

Nhưng bất luận là Cơ Minh Nguyệt hay là Diệp Ninh, đều không có ý định rời đi.

Người trước mất đi hai người thân nhất cuối cùng trên thế giới này, lại nghe được bí mật liên quan đến phụ hoàng của mình, vẫn còn đắm chìm trong sự đau buồn và bàng hoàng.

Khó mà tự giải thoát.

Người sau lại là choáng váng.

Diệp Ninh mất đi một người bạn, tuy tính tới tính lui, thời gian quen biết người bạn này còn chưa đến hai ngày.

Nhưng mà tình bạn bao nhiêu từ trước đến nay không phải là dùng thời gian để đo lường.

Huy Vương đi rồi, Diệp Ninh có đau buồn không?

Đương nhiên là đau buồn.

Nhưng lại không đau buồn giống như tưởng tượng.

Bởi vì Huy Vương nói đúng.

Hắn ta quá khổ rồi, cả đời này của hắn ta sống quá mệt rồi, mỗi ngày đều ôm lấy sự dày vò.

Hắn ta có thể sống đến bây giờ, hoàn toàn là dựa vào một hơi thở.

Đây vốn dĩ chính là kỳ tích.

Có lẽ đối với hắn ta mà nói, chết đúng là một loại giải thoát.

Đặc biệt là trước khi chết, hắn ta còn giết được Thái Hậu, cũng xem như là thỏa mãn được một phần tâm nguyện.

Nhưng Diệp Ninh lại cảm thấy áp lực.

Sự hi sinh của Huy Vương, khiến cho Diệp Ninh cảm thấy mạng của bản thân, không còn đơn thuần là sống vì bản thân nữa.

Bởi vì hắn còn gánh vác hy vọng của Huy Vương.

“Cơ huynh, huynh đúng thật là khiến người khác đau đầu.”

Diệp Ninh tự lẩm bẩm.

Thi thể của Huy Vương được đưa ra ngoài, tuy đã trở thành than đen, nhưng ít nhất thi thể vẫn còn xem như nguyên vẹn.

Thái Hậu thì thảm rồi.

Ngay cả người và cột, đều trở thành tro tàn.

Thỉnh thoảng phát hiện một chút xác, nhưng cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Cuối cùng trò cười này cũng kết thúc.

Sau khi tất cả bình tĩnh, mọi người đến ngự thư phòng.

Ai cũng không ngờ được, mọi chuyện sẽ dùng loại phương thức này để kết thúc.

Từ lúc Lưu Cẩn trúng độc, đến Huy Vương và Thái Hậu đồng quy vu tận, tất cả những điều này giống như một giấc mơ vậy.

Hoang đường mà lại chân thật.

Trong ngự thư phòng, ai cũng không liên tiếng nói chuyện.

Chủ yếu là hai người Cơ Minh Nguyệt và Diệp Ninh không muốn nói, đương nhiên những người khác cũng không thể mở miệng.

Qua một tuần hương, cuối cùng Cơ Minh Nguyệt cũng lên tiếng.

“Các ngươi nói, phụ hoàng thật sự giống như bọn họ nói, là loại người đó sao?”

Trong giọng nói của Cơ Minh Nguyệt có một sự yếu đuối.

Hôm nay nàng mới là người chịu đả kích nặng nề nhất.

Không chỉ hoàn toàn biến thành cô gia quả nhân, người phụ thân ở trong lòng nàng vẫn luôn là ánh mặt trời đó, cũng biến thành người xa lạ.

Thậm chí nàng còn không biết được nên hình dung như thế nào.

Máu lạnh.

Độc ác.

Nhu nhược.

Vô dụng.

Tóm lại chỉ trong chớp mắt nàng nghĩ đến rất nhiều thứ, cuối cùng thật sự là khó mà nói hết, chỉ có thể dùng "loại người đó" để thay thế.

Đối với chuyện này, không có người nào dám tiếp lời.

Cũng chỉ có Diệp Ninh, sau một lúc, đưa ra câu trả lời.

"Nhìn từ góc độ nào đó, Tiên Đế đúng thật không phải là một Hoàng đế tốt."

Diệp Ninh đưa ra đánh giá rất phù hợp.

Trên thực rế nếu như không phải là suy nghĩ đến tâm tình lúc này của Cơ Minh Nguyệt, từ ngữ của hắn tuyệt đối không "nho nhã" như thế.

Tiên Đế rõ ràng là một hôn quân lớn!

Sáu nước trỗi dậy, trong đó có ba nước ở trong thời kỳ Tiên Đế được phân đất phong vương.

Nếu như hắn cứng rắn hơn một chút, Đại Chu cũng không đến mức như bây giờ.

Ở nhân gian, bia miệng của Tiên Đế rất tệ.

Sau khi biết chuyện của Huy Vương, thì càng không cần nói nữa.

"Trẫm biết rồi."

Cơ Minh Nguyệt thở dài một tiếng, nói.

"Trẫm chỉ là không ngờ được, phụ hoàng lại tồi tệ như thế."

Nàng nhớ đến vận mệnh bi thảm của Huy Vương, bản thân còn cảm nhận được đau lòng.

Tại sao phụ hoàng lại nhẫn tâm như thế?

"Có lẽ Tiên Đế cũng không bình thường như vậy, tuy ông ta nhu nhược, lạnh lùng một chút, nhưng cũng không hoàn toàn là một kẻ ngốc."

Đột nhiên Bùi Ngữ Hàm mở miệng, góc độ nhận xét của nàng ta rất kỳ lạ.

“Ví dụ như chuyện của Thái Hậu, cách xử lý của ông ta, vốn dĩ không có sai lầm gì.”

Cách nói này rất kinh người. Cơ Minh Nguyệt chau mày.

“Không có sai lầm.”

Buông thả Thái Hậu, trừng phạt Huy Vương, thế mà chuyện này còn không gọi là sai lầm?

“Trẻ nhỏ mới nhìn đúng sai, người trưởng thành chỉ nhìn lợi ích, ngoài bề mặt, Tiên Đế là làm sai, nhưng trên thực tế kết hợp với tình hình lúc đó, lại không hoàn toàn là như vậy.”

Chương 313: Phương thức mở ra khác (2)

Bùi Ngữ Hàm nghịch lọn tóc của mình, nhàn nhạt nói: “Lúc đó Tiên Môn bức áp Tiên Đế liên hôn, gả Bạch Vy cho ông ta, là chứa đựng tâm tư gì, không khó để đoán.”

“Chẳng qua là muốn mượn chuyện này khống chế Tiên Đế, nếu như có thể sinh ra con trai, Tiên Môn nhất định sẽ phù trợ hoàng tử này lên hoàng vị.”

“Nếu như như vậy, Đại Chu sẽ tiêu đời, đương kim Thiên Tử, sẽ trở thành con rối của Tiên Môn, vương triều này nhất định sẽ diệt vong.”

“Tiên Đế nhất định là biết những điều này, chỉ là ông ta bất lực, không thể không phục tùng Tiên Môn, nhưng trong lòng ông ta nhất định là rất không tình nguyện… Không khó để đoán, sau khi Thái Hậu làm chuyện này bị Tiên Đế biết được, ông ta là tâm tình như thế nào? Chỉ sợ rằng là vui mừng càng nhiều hơn tức giận đi.”

“Bởi vì ông ta có lý do, một lý do quang minh chính đại xa lánh Thái hậu, mà đây còn là lý do hoàn toàn hợp lý với Tiên Môn, cơ hội này là ông trời ban cho ông ta, đương nhiên ông ta sẽ nắm chắc cơ hội, mượn thời cơ này đoạn tuyệt quan hệ với Thái Hậu, sau đó dùng thân phận của một người bị hại, để đánh vỡ cái bẫy do Tiên Môn giăng ra!”

Nghe xong lời này, mọi người gật đầu, đúng là như thế.

Cơ Minh Nguyệt nghe đến nhập thần, hỏi.

“Nhưng mà vì sao không giết Thái Hậu? Lại vì sao phải phạt hoàng thúc?”

Miệng Bùi Ngữ Hàm nhếch lên nụ cười, nói.

“Không giết Thái Hậu, rất đơn giản, bởi vì bà ta sống càng có tác dụng hơn, bà ta từng là con cờ của Tiên Môn, khiến cho Tiên Đế rất ghê tởm, nhưng bây giờ bà ta đối với Tiên Môn mà nói, đã không còn giá trị nữa, ngược lại là Tiên Đế, dùng bà ta làm con cờ.”

“Con cờ?”

“Không sai, Thái Hậu sống, ở lại trong cung, cho dù Tiên Môn muốn giả vờ không nhìn thấy cũng không được, chỉ cần Thái Hậu còn ở đó, bọn họ vĩnh viễn đuối lý, Tiên Đế vẫn luôn có thể dùng lỗi lầm của Thái Hậu để nói chuyện với Tiên Môn.”

“Như thế cũng được?”

“Vì sao lại không được? Phế vật cũng có tác dụng mà, suy nghĩ một chút, nếu như là Tiên Môn, ngươi muốn bức ép Tiên Đế nhượng bộ, nhưng mà đột nhiên nhìn thấy Thái Hậu, ngươi ít nhiều đều sẽ ngại mở miệng đi?”

Góc độ của Bùi Ngữ Hàm rất xảo quyệt.

Có người không nhịn được hỏi.

“Nhưng mà Tiên Môn vô sỉ như thế, bọn họ sẽ cảm thấy xấu hổ sao?”

Bùi Ngữ Hàm đồng ý, nói.

“Tiên Môn đúng là rất vô sỉ, điểm này ngươi không nói sai, nhưng Tiên Môn thích nhất là mua danh cầu lợi, vì thế bọn họ ít nhiều vẫn là để ý đến thể diện, cho dù chỉ để ý một chút thể diện, đó cũng là con cờ của Tiên Đế, dù sao con cờ của ông ta không nhiều, nhiều thêm được chút nào hay chút đó, tóm lại là chuyện tốt, phế vật cũng có tác dụng.”

Nếu như có người biết thái độ lúc trước của Phương Thanh Tuyết đối với Thái Hậu, nhất định sẽ công nhận quan niệm này.

Bởi vì Tiên Môn đúng là rất ghê tởm Thái Hậu.

Nghĩ đến chuyện Thái Hậu làm, đã khiến cho bọn họ lửa giận lên đến tận đầu.

“Nhưng mà cần gì phải nhằm vào hoàng thúc chứ?”

Cơ Minh Nguyệt hỏi.

“Không có cách nào cả, diễn kịch phải diễn cả bộ, dù sao cũng phải có người hy sinh, Thiên Tử biết những chuyện này, không có vấn đề gì, nhưng mà Huy Vương thì khác, Tiên Môn nhất định sẽ ra tay với hắn ta, bệ hạ là không làm chủ được… Ông ta ra tay trước giam lỏng Huy Vương, thật ra cũng xem như là một loại bảo vệ, đáng tiếc Huy Vương không cảm thấy như thế, hắn ta giả vờ điên dại, ý đồ thoát ra khỏi lồng giam, chuyện này đã dẫn đến sự cảnh giác của Tiên Môn, vì thế bọn họ mới ra tay với hắn ta.”

Ánh mắt Bùi Ngữ Hàm đảo một vòng, tiếp tục nói.

“Thậm chí, ta còn hoài nghi, đệ tử tiên môn làm mấy chuyện bẩn thỉu cùng với Thái Hậu đó, có khi nào là do Tiên Đế khéo léo sắp đặt không?”

“Ông ta muốn dùng cách này để phá vỡ thế cục!”

“Kết quả thì sao, lại không ngờ được, bị Huy Vương nhìn thấy…”

Suy đoán này, khiến cho mọi người càng thêm chấn kinh.

Cho dù là Diệp Ninh, lúc này cũng có loại cảm giác tam quan điên đảo.

Có khả năng là như thế sao?

Hắn suy nghĩ kỹ một chút, còn đúng thật là có khả năng.

Tiên Đế là một người yếu đuối, nhưng yếu đuối không đại biểu cho ngu xuẩn, có lẽ ông ta chính là dùng phương thức của người bị hại, để chống trả lại kế hoạch này.

Rất nhục nhã, nhưng rất có tác dụng.

“Thật sự là như thế sao?”

Cơ Minh Nguyệt cũng cảm thấy bản thân học được cái gì đó.

Một hồi phân tích này của Bùi Ngữ Hàm, khiến cho nàng có thêm không ít kiến thức.

“Đều chỉ là suy đoán mà thôi, có lẽ là như thế, có lẽ Tiên Đế đơn thuần chính là một phế vật, chuyện trong quá khứ chúng ta là không biết, đương sự cũng không còn nữa, chân tướng đã được định trước là sẽ bị chôn vùi vào trong lòng đất.”

Bùi Ngữ Hàm phủi phủi tay, nói.

Nàng ta cũng chỉ là suy đoán, đương nhiên không dám khẳng định.

Chương 314: Phương thức mở ra khác (3)

Nhưng nghe nàng ta nói như thế, tâm tình của Cơ Minh Nguyệt lại tốt hơn một chút.

Nàng nghĩ nghĩ, đưa ra kết luận cho chuyện này.

"Truyền chỉ, chuyện tối ngày hôm nay, tất cả mọi người đều không được truyền ra ngoài, chỉ nói với bên ngoài là tẩm cung của Thái Hậu bị cháy, Huy Vương dập lửa không cẩn thận bị cuốn vào bên trong… Hạ táng cho hoàng thúc, dùng lễ nghĩa của thân vương, trẫm sẽ đích thân chủ trì, còn về Thái Hậu, muộn hơn một chút, cũng lập một y quan, rồi chôn cất."

Mọi người lần lượt hành lễ.

"Tuân chỉ."

Chuyện tối ngày hôm nay người tham dự không ít, nhưng thật ra vẫn còn xem như ổn thỏa.

Người của Viện giám sát là sẽ không nói lung tung. Diệp Ninh và Cơ Minh Nguyệt thì không cần phải nói.

Bùi Ngữ Hàm thì cũng không giống là một người không kín miệng.

Còn về những người bảo vệ kia, là không cần lo lắng nhất, bọn họ luôn bảo vệ từ đường của vương triều, sẽ không tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Đương nhiên, cho dù là như thế, thiên hạ không có bức tường nào không có gió lọt, chuyện lớn như thế, đã được định trước là sẽ bị truyền ra ngoài.

Không khó để tưởng tượng, bên ngoài nhất định là lời đồn thịnh hành.

Diệp Ninh dẫn theo mọi người rời khỏi hoàng cung.

Trên đường đi, Ngụy Văn Thông không nhịn được phàn nàn một câu.

“Rõ ràng là đến chúc thọ, kết quả chuyện hỉ biến thành chuyện tang.”

Chuyện này nghe có vẻ đúng thật là có chút lạ lùng.

Một người là Thái Hậu, một người là thân vương, hai nhân vật lớn như thế, mà cứ như vậy chết rồi.

Nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy, thật sự là khó mà tưởng tượng được.

“Chuyện hỉ chuyện tang đều không quan trọng, ta chỉ là cảm thấy đáng tiếc cho Huy Vương, huynh ấy không nên có loại vận mệnh như thế.”

Diệp Ninh nắm chặt tay.

Đối với Tiên Môn, cảm quan chỉnh thể của hắn nhất định là rất tệ.

Nhưng lúc trước còn chưa đến mức độ thù hận.

Nhưng mà bây giờ, Quần Ngọc Các lại trở thành thế lực mà hắn thù hận.

Nếu như có cơ hội, hắn sẽ tính món nợ này với Quần Ngọc Các.

“Nếu như ngươi rất thù hận Tiên Môn, ở chỗ của ta đúng thật là có một thứ đồ chơi, có lẽ có thể khiến ngươi bớt giận.”

Đột nhiên Bùi Ngữ Hàm lên tiếng nói.

Nàng ta lấy ra một cái bình, cái bình trong suốt, thế mà bên trong lại có một nữ nhân đã được thu nhỏ vô số lần.

“Đây là…”

Diệp Ninh sững sờ.

“Phương Thanh Tuyết.”

Bùi Ngữ Hàm nhàn nhạt nói.

Câu trả lời của Bùi Ngữ Hàm khiến cho mọi người không ngờ được.

Nhưng rất nhanh nàng ta đã bổ sung thêm.

“Chuẩn xác mà nói, là một tia thần hồn của Phương Thanh Tuyết.”

Mọi người đồng loạt nhìn vào trong bình, trong mắt lộ ra thần sắc kỳ quái.

Viện giám sát.

Trong phòng yên tĩnh, Diệp Ninh cầm lấy cái bình nghịch nghịch, nói.

“Cũng chính là nói, Thái Hậu chỉ là một con cờ, những chuyện này đều là nàng ta thao túng?”

Sự xuất hiện của Phương Thanh Tuyết, khiến cho rất nhiều chuyện đều có được đáp án.

Diệp Ninh không khó để đoán ra chân tướng của mọi việc.

“Chuyện này hay là ngươi hỏi nàng ta.”

Bùi Ngữ Hàm búng ngón tay, phong ấn miệng bình được hóa giải, truyền ra giọng nói lạnh lùng của Phương Thanh Tuyết.

“Các ngươi muốn cái gì?”

Từ sự chấn kinh lúc đầu bị bắt được, đến bây giờ đã hoàn toàn bình tĩnh lại rồi.

Đây cũng không phải là tố chất tâm lý của nàng ta tốt như thế nào.

Mà là dù sao cũng không phải là chân thân của nàng ta đến đây, chỉ là một tia thần hồn mà thôi, cho dù là bị tổn hại ở đây, thì cũng có ảnh hưởng gì chứ?

Nhiều nhất chỉ là bị thương một chút mà thôi.

Nếu như là chân thân bị bắt, nhất định nàng ta sẽ không bình tĩnh như thế.

“Thật sự không ngờ được, thế mà chúng ta lại gặp mặt nhanh như vậy.”

Diệp Ninh vui đùa nhìn nàng ta, nói.

“Phương tiên tử đến kinh thành, tại sao lại không gặp mặt ta một chút, nên để cho ta làm tròn bổn phận của chủ nhà mới đúng.”

Phương Thanh Tuyết cười lạnh một tiếng, trong đôi mắt không hề che giấu hận ý một chút nào.

“Ngày tháng còn dài, rồi sẽ có lúc để cho người làm tròn trách nhiệm của chủ nhà.”

Lần này tuy nàng ta thất bại rồi, nhưng nàng ta sẽ rất sớm trở lại.

Bây giờ thậm chí nàng ta đã đang ở trên đường rồi.

Vì thế nàng ta nhìn Diệp Ninh, giống như là nhìn một người sắp chết vậy.

“Xem ra nàng ta rất tự tin.”

Diệp Ninh nhàn nhạt nói.

“Đương nhiên rồi, nữ nhân của Quần Ngọc Các, từ trước đến giờ vẫn luôn rất tự tin.”

Bùi Ngữ Hàm uể oải đi theo, những đường cong trên cơ thể phát ra mị lực kinh người, chậm rãi nói.

Nhất định là nàng đã giao thủ rất nhiều lần với Quần Ngọc Các, mỗi lần nhắc đến Quần Ngọc Các, ngoài lời trong lời đều có một cảm giác chế giễu.

“Các hạ là ai?”

Phương Thanh Tuyết nhìn Bùi Ngữ Hàm, chau mày lại.

Đối với Diệp Ninh, từ trước đến giờ nàng ta đều không để vào trong mắt.

Tuy lần nào cũng đụng phải bức tường, nhưng mà sự kiêu ngạo ở trong lòng chưa bao giờ thay đổi một chút nào.

Chương 315: Lễ vật nhỏ của Bùi Ngữ Hàm

Nhưng mà Bùi Ngữ Hàm, lại khiến cho nàng ta có một loại cảm giác sợ hãi.

Nữ nhân này quá mạnh rồi.

Không chỉ sắc bén cảm nhận được sự tồn tại của nàng ta, càng là rất nhẹ nhàng dùng một chân đã đạp nàng ta xuống.

Thậm chí Phương Thanh Tuyết còn hoài nghi, Bùi Ngữ Hàm có phải là sự tồn tại còn mạnh hơn so với sư tôn của nàng ta hay không.

Bên người Diệp Ninh, từ lúc nào lại xuất hiện một cường giả như thế?

Nàng ta muốn tìm hiểu rõ nội tình của Bùi Ngữ Hàm, để dễ truyền tin về, có thể để cho người phòng bị cho tốt.

Nhưng mà một chút tâm tư đó của nàng ta, Bùi Ngữ Hàm chỉ liếc mắt đã nhìn thấy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, nói.

"Thế nào? Muốn thăm dò nội tình của ta sao?"

"Tin tưởng ta, ngươi không làm được."

"Cho dù ta nói cho ngươi biết, ngươi cũng chỉ là một tia thần hồn mà thôi, ngươi cản bản không thể nào truyền tin tức về cho bản thể."

Rất rõ ràng, bắt được một tia thần hồn này của Phương Thanh Thuyết, là không thể nào thả cho nàng ta quay về.

Nghe xong, Phương Thanh Tuyết liên tục cười lạnh, nói.

"Vậy cũng không sao, trái phải chẳng qua chỉ là một tia thần hồn mà thôi, ta chịu được tổn thất này, đợi chân thân của ta đến đây, rốt cuộc ngươi là phẩm chất gì, vừa nhìn là biết!"

Nàng ta rất tự tin.

Bởi vì lần này cùng đi với nàng ta, là đệ tử tinh anh của các Tiên Môn lớn, còn có một phần trưởng lão đi theo làm người bảo vệ.

Đây là một đội ngũ mạnh mẽ như thế nào.

Tiên Môn tổ chức một đội ngũ lớn như thế, chính là muốn một lần đánh đổ những người phản kháng ở trong kinh thành, sau đó dùng một cuộc thanh trừng đẫm máu, hủy sạch sẽ toàn bộ niềm tin mà Diệp Ninh khó khăn lắm mới xây dựng lên được.

Bùi Ngữ Hàm có mạnh hơn nữa, dám đứng chặn ở trước mặt, cũng sẽ bị nghiền nát.

"Nhìn xem, nàng ta còn uy hiếp ta nữa."

Bùi Ngữ Hàm mỉm cười nhìn Diệp Ninh.

Đối với một chút uy hiếp này của Phương Thanh Tuyết, nàng là không để vào trong mắt.

Diệp Ninh gật gật đầu, nói.

“Có cách gì khiến cho nàng ta chịu một chút đau đớn không.”

Nữ nhân Phương Thanh Tuyết này, tâm địa độc ác, lần phiền phức này, chính là do nàng ta gây ra.

Cho dù bây giờ không giết đượcnàng ta, Diệp Ninh cũng không muốn để cho nàng ta trải qua quá thoải mái.

Hắn tin tướng có lẽ Bùi Ngữ Hàm sẽ có vô số thủ đoạn để dày vò người khác.

Nhưng không đợi Bùi Ngữ Hàm nói gì, Phương Thanh Tuyết lại mở miệng trước, trong giọng nói của nàng ta chứa đựng sự kiên quyết.

“Chỉ dựa vào các ngươi, mà cũng muốn nắn bóp ta?”

Trong đôi mắt nàng ta tràn ngập vẻ mỉa mai.

Vốn dĩ là thân thể có thể nhìn được rõ ràng, trong chớp mắt đã mờ đi rất nhiều.

Một luồng khí đen, đang từ trên người nàng ta tiêu tán ra ngoài.

Đây là muốn tự chém thần hồn!

“Cũng là có chút mạnh bạo, có điều, cho dù là ngươi tráng sĩ bẻ tay, ở trước mặt ta cũng không có tác dụng gì, ta tặng ngươi một lễ vật nhỏ, chắc rằng ngươi sẽ thích.”

Bùi Ngữ Hàm làm một đạo ấn quyết.

Một luồng sáng đen bùng lên, dung nhập vào trong thần hồn.

Dù sao thần hồn cũng là một bộ phận cơ thể Phương Thanh Tuyết tách ra, cho dù giết chết thần hồn không thể nào mang lại quá nhiều ảnh hưởng cho Phương Thanh Tuyết, nhưng có một chuyện không thể phủ nhận, đó là giữa hai bên vẫn là có mối liên hệ sâu sắc.

Dù sao vốn dĩ bọn chúng chính là một thể.

Thuận theo mối liên hệ này, những chuyện có thể làm được thì nhiều rồi.

Nếu như Bùi Ngữ Hàm muốn, thậm chí nàng có thể trực tiếp thông qua mối liên hệ này, mà giết chết bản thể của Phương Thanh Tuyết.

Nhưng nàng không làm như thế.

Bởi vì Phương Thanh Tuyết không hề quan trọng, nàng ta chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi.

Giết chết nàng ta, ngoại trừ khiến cho Tiên Môn nâng cao cảnh giác, thì không hề có bất kỳ chỗ tốt nào.

Có điều Bùi Ngữ Hàm cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Phương Thanh Tuyết như thế.

Khóe miệng nàng lộ ra nụ cười trêu ghẹo.

"Lễ vật nhỏ" này chắc rằng sẽ khiến cho biểu cảm của Phương Thanh Tuyết trở nên rất đặc sắc.

Sau khi xử lý chuyện của Phương Thanh Tuyết, Bùi Ngữ Hàm nói.

"Từ trong lời nói vừa rồi của Phương Thanh Tuyết không khó để đoán ra, Tiên Môn đã ở trên đường đến rồi, thời gian của ngươi không còn nhiều nữa."

Diệp Ninh gật gật đầu, thần sắc có chút ngưng trọng.

Tiên Môn sắp đến rồi.

Mà hắn, nhất định phải vào lúc trước khi Tiên Môn đến đây, đi vào trong Thánh Viện trước tìm được nước suối Đạo, cứu Lưu Cẩn.

Tiếp sau đó mới đi ứng phó với Tiên Môn.

"Lần này Tiên Môn nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ta, bọn chúng lần này là làm thật rồi."

Trong lòng Diệp Ninh tính toán.

Lần này, nguy hiểm rất lớn.

Nhìn tình hình trước mắt mà nói, hắn cũng không biết bản thân nên sống như thế nào.

Về mặt lý luận mà nói, chính là Diệp Ninh ở trong Thánh Viện, nhất định không được mạnh hơn.

“Bùi tỷ, tỷ có hiểu biết gì về Thánh Viện không?”

Chương 316: Lễ vật nhỏ của Bùi Ngữ Hàm (2)

Diệp Ninh muốn muốn tìm hiểu rõ một chút nội tình.

Trong lòng hắn đã tính toán xong rồi, sau khi bản thân đi vào Thánh Viện, tuyệt đối không thể gây thêm rắc tối.

Tốt nhất tránh hết được tất cả những nơi có khả năng có cơ duyên, trực tiếp xông thẳng đến suối Đạo.

Sau khi thành công lấy được nước, lập tức đi ra, tuyệt đối không được chậm trễ.

“Không hiểu lắm, Thánh Viện là nơi truyền thừa của Nho đạo, cho dù là trước khi bị phong ấn, đối với người ngoài mà nói, cũng là một nơi thần bí, sau khi bị phong ấn, cho dù là đệ tử Nho đạo, cũng không biết rốt cuộc bên trong là tình huống gì.”

Bùi Ngữ Hàm lắc lắc đầu, giống như là nàng cái gì cũng biết, cuối cùng lần này cũng có điểm mù kiến thức, có điều nàng vẫn là đưa ra cách nhìn của bản thân, nói.

“Có điều theo như ta được biết, Tiên Môn phong ấn Thánh Viện, dường như không hề đơn giản.”

“Ta từng được nghe tiền bối nhắc đến một cách nói, nói là Tiên Môn không hề thực lực mạnh đến mức phong ấn được chết Nho đạo.”

“Sở dĩ Nho đạo luân lạc đến bước đường này, dường như là do tự bản thân xuất hiện một vấn đề rất lớn.”

Cách nói này Diệp Ninh vẫn là lần đầu tiên nghe được, lập tức lộ ra thần sắc hứng thú.

“Cụ thể là vấn đề gì tỷ biết không?”

Bùi Ngữ Hàm lắc đầu, nói.

“Điều này ta không biết, có điều có thể chắc chắn rằng, trong Thánh Viện, cũng tồn tại nguy hiểm nhất định, khi ngươi đi, vẫn là phải cẩn thận nhiều một chút.”

Diệp Ninh gật gật đầu, trong lòng nhiều thêm một chút cẩn thận.

Lần này đi Thánh Viện, nhất định là không thể tìm chết.

Bởi vì hắn không thể quên mất sứ mệnh của bản thân.

Bản thân hắn phải mang nước suối Đạo ra để cứu người.

Còn về việc tìm chết, đợi sau khi ra ngoài có nhiều cơ hội.

Đến lúc đó Tiên Môn nhất định là sẽ không khiến hắn thất vọng.

Thứ hai, không thể giả mạnh.

Tuy Diệp Ninh vẫn luôn cảm thấy là thế giới này có vấn đề, mà không phải là bản thân có vấn đề.

Nhưng sau khi trải qua nhiều lần tìm chết thất bại như thế, hắn vẫn là không thể không thừa nhận, có lẽ, có thể, hoặc là, gần như thế, hoặc… bản thân cũng có một chút vấn đề.

Có những lúc, bản thân hắn không nên nói nhiều như thế.

Bao nhiêu lần mười phần chắc chín, đều là hắn nói loạn dẫn đến thất bại.

Diệp Ninh phải rút ra được bài học.

Vạn nhất nói loạn ở trong Thánh Viện, đột nhiên trở nên mạnh hơn thì sao?

Là một bước trực tiếp trở thành Thiên Đế, mà không phải là dựa vào tự bản thân phát triển dần dần thành vô địch.

Thứ ba: Cẩn thận Thái Hướng Cao.

Lần này Diệp Ninh không phải là đi một mình, Thái Hướng Cao sẽ cùng đi với hắn.

Thuộc tính đâm sau lưng của tên này rất mạnh, hơn nữa thường xuyên nảy ra một vài cách nghĩ kỳ lạ.

Nhất định phải đề phòng nhiều hơn với hắn ta.

“Mục tiêu được thành lập, đi vào Thánh Viện, lấy nước suối Đạo, lập tức đi ra, cứu người, sau đó đợi Tiên Môn đến gây phiền phức.”

Diệp Ninh lộ ra nụ cười hài lòng.

Nếu như mọi chuyện thuận lợi, lần này bản thân là thật sự được như ý nguyện.

Vậy thì vấn đề đến rồi.

Mọi chuyện thật sự sẽ thuận lợi như thế sao?

Một chiếc phi chu rất lớn, bay lơ lửng trên biển mây.

Đệ tử của Quần Ngọc Các lần này được phái ra ngoài, đều ở bên trên ngồi thiền tu hành.

Đương nhiên Phương Thanh Tuyết cũng không ngoại lệ.

Đột nhiên, nàng ta mở mắt ra, lộ ra thần sắc kinh nghi.

"Thần hồn của ta biến mất rồi…"

Nàng ta ôm lấy đan điền của mình, cảm thấy có chút hơi đau.

Liên hệ nhất định của nàng với thần hồn ở trong bóng tối biến mất rồi, khiến cho nàng ta cũng phải chịu một chút thương tổn.

"Rốt cuộc đã gặp phải cái gì, thế mà lại tự chém…"

Nàng ta nhắm mắt, cảm nhận thật kỹ.

Thần hồn không phải là bị người khác hủy diệt, mà là tự bản thân nàng ta hủy diệt.

Phương Thanh Tuyết hiểu rõ bản thân, trừ phi bản thân gặp phải tình huống vạn bất đắc dĩ, nếu không tuyệt đối sẽ không đưa ra lựa chọn như thế.

Vậy thì rốt cuộc đã gặp phải cái gì?

Là ai đã ép nàng ta đến bước đường đó?

Diệp Ninh?

Thiên Tử Đại Chu?

Nàng ta đang suy nghĩ chuyện này, đột nhiên, một tia sức mạnh lời nguyền thuận theo tia liên hệ giữa thần hồn với bản thân từ từ đi đến.

Đợi đến khi nàng ta cảm giác được, thì đã muộn rồi.

Khuôn mặt nàng ta đau ngứa đan xen, giống như là thứ gì đó đang xé toạc làn da trắng như tuyết của nàng ta, từ trên má mọc ra ngoài.

“Sư tỷ, tỷ sao thế?”

Người ở bên cạnh, cảm giác được sự bất thường, nhanh chóng nhìn sang.

Nhưng vừa nhìn thấy, đã khiến cho sắc mặt nàng ta thay đổi.

A a!

Nàng ta phát ra tiếng thét lên, sợ hãi lùi về sau mấy bước.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!?”

Phương Thanh Tuyết tức giận.

Phản ứng của sư muội đồng môn đã mạnh mẽ đâm vào lòng tự tôn của nàng ta.

Đó là loại ánh mắt gì?

Ghét bỏ, ghê tởm, giống như tránh rắn rết!

Chương 317: Ta chẳng qua chỉ là muốn giết ngươi, thế mà ngươi lại hủy dung ta

Loại ánh mắt này khiến cho nàng ta tức giận, nhưng càng khiến cho nàng ta sợ hãi hơn.

Rốt cuộc là sao vậy?

Nàng ta có thể cảm nhận được trên mặt mình đang xuất hiện thay đổi trước nay chưa từng có, loại cảm giác đau ngứa đó dần dần tiêu tán, một mùi hôi thôi dần dần bốc ra.

Điều này khiến nàng ta vô cùng bất an.

“Sư tỷ, tỷ… tỷ, mặt của tỷ.”

Sư muội không biết nên nói như thế nào, nàng ta run rẩy lấy ra một cái gương, đưa cho Phương Thanh Tuyết.

Phương Thanh Tuyết nhìn vào gương, chỉ là vừa mới nhìn, đã vứt chiếc gương ra ngoài.

“Đây không thể nào!”

Nàng ta bất giác đưa tay ôm lấy mặt của mình, sau đó lần lượt chạm vào từng góc một.

Đây không phải là ảo giác.

Mà là thật.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Trưởng lão Quần Ngọc Các cùng đi nghe thấy động tĩnh, đi đến.

Vào khoảnh khắc bà ta nhìn thấy khuôn mặt của Phương Thanh Tuyết, cũng là sững người.

Đây là một khuôn mặt như thế nào…

Có thể nói như thế này, nếu như không phải là ở trên cổ, thì rất khó khẳng định đây là một khuôn mặt.

Một cái mụn to như ngón tay cái, một cái mụn nước màu đỏ tím, từng mảng từng mảng vết tích vừa đỏ vừa đen…

Mặt của Phương Thanh Tuyết, đúng thật là hiện trường tai nạn.

Vừa nhìn thoáng qua, dày đặc toàn là mụn, mụn nước và các vết thâm.

Thậm chí mấy cái mụn đang phát ra mùi hôi thối, mụn nước đang chảy mủ, trên mấy vết thâm càng chảy ra rất nhiều dịch nhờn…

Với một bộ mặt như thế, ai còn có thể ra khỏi cửa gặp người khác?

Đặc biệt là trước đó, Phương Thanh Tuyết thế nào cũng là một mỹ nữ.

Đột nhiên biến thành như thế, nàng ta sao có thể chấp nhận được.

“Trưởng lão, cứu ta, cứu ta với!”

Phương Thanh Tuyết khóc lóc.

Vừa mới khóc, khuôn mặt nàng ta càng trở nên gớm ghiếc.

Nàng ta rất ít khi biểu hiện yếu đuối như thế, nhưng vào lúc này, đã hoàn toàn sụp đổ rồi.

Nàng ta thà chết, cũng không muốn có khuôn mặt như thế này.

Nhớ đến cảnh tượng mà lúc này bản thân nhìn thấy trong gương, cả người nàng ta đều run rẩy

Quá đáng sợ rồi!

“Ngươi đứng lên trước đi.”

Trưởng lão kéo nàng ta đứng lên, nhịn sự khó chịu trong lòng xuống, nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Phương Thanh Tuyết.

Không thể không nói, cho dù là bà ta, một đống tuổi rồi, nhưng nếu như bảo mặt của bà ta trở thành như thế này, bà ta cũng có kích động muốn chết.

Điều này đối với một nữ tử xinh đẹp mà nói, đúng thật là so với chết còn khó chịu hơn.

Bà ta quan sát thật kỹ, rất nhanh đã phát hiện ra manh mối.

Bởi vì bà ta nhìn thấy khuôn mặt của Phương Thanh Tuyết có một luồng khí đen đang vây quanh.

“Đây là…”

“Sức mạnh lời nguyền?”

Trưởng lão tức giận, hung ác nói.

“Là ai ác độc như thế, thế mà lại dám nguyền rủa đệ tử chân truyền của Quần Ngọc Các ta!”

Bà ta thật sự rất tức giận, từ trước đến giờ đều là Quần Ngọc Các nguyền rủa người khác, thế mà ngày hôm nay lại bị người khác nguyền rủa lại rồi.

Còn có vương pháp hay không vậy?

Còn có Pháo luật nữa không!

“Diệp Ninh, là hắn, nhất định là hắn!”

Phương Thanh Tuyết nghiến răng nghiến lợi, dường như trong chớp mắt, đã chắc chắn hung thủ đứng sau màn.

Sau khi thần hồn của nàng ta bị tiêu diệt, truyền lại không ít cảm xúc, trong những cảm xúc này, nhiều nhất chính là hận ý đối với Diệp Ninh.

Nàng ta không khó tưởng tượng, nhất định là Diệp Ninh tìm được thần hồn của nàng ta, ý đồ dày vò, sau đó thần hồn không chịu sỉ nhục, kết quả Diệp Ninh còn không bỏ qua, thế mà lại bỉ ổi đến mức dùng thủ đoạn nguyền rủa, khiến cho nàng ta biến thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ.

Khi Phương Thanh Tuyết tức giận, những người khác đúng thật là không dám nhìn.

Bọn họ lần lượt quay đầu đi.

Bởi vì nàng ta tức giận, những thứ ở trên mặt trở nên càng thêm đáng sợ.

Đúng thật là chỉ nhìn một chút cũng nằm mơ thấy ác mộng.

Ánh mắt của mọi người, lại lần nữa đâm vào tim Phương Thanh Tuyết, nàng ta tức đến gần như muốn ngất đi.

“Trưởng lão, cứu ta, cứu ta với!”

Nàng ta quỳ xuống, ôm lấy chân của trưởng lão.

Bây giờ nàng ta là hoàn toàn sợ rồi, có một khuôn mặt như thế, còn không bằng dứt khoát giết chết nàng ta.

Trưởng lão lấy ra một tấm bùa, nói.

“Ngươi đừng lo lắng, lời nguyền mà thôi, tự ta có phương pháp giúp ngươi giải quyết.”

Trưởng lão rất tự tin, bà ta nâng ấn quyết, tấm bùa hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, trực tiếp dán lên trên mặt Phương Thanh Tuyết.

Phương Thanh Tuyết nhắm mắt lại, nâng khuôn mặt của mình lên, cảm nhận một khí tức lạnh lạnh đang lan tỏa trên khuôn mặt.

Rất thoải mái.

Một lúc sau, nàng ta lộ ra thần sắc chờ đợi.

“Đã khỏi chưa?”

Trưởng lão ngượng ngùng cười cười.

“Đợi một lát.”

Bà ta thật sự là không ngờ được, lời nguyền này không chỉ ác độc, hơn nữa còn không bình thường. Bản thân dùng bùa đặc biệt phá bỏ lời nguyền, kết quả không chỉ không giải quyết được vấn đề, ngược lại khiến cho tình huống càng trở nên tồi tệ hơn.

Chương 318: Ta chẳng qua chỉ là muốn giết ngươi, thế mà ngươi lại hủy dung ta (2)

Khuôn mặt này của Phương Thanh Tuyết càng thêm không thể nào nhìn nổi, vốn dĩ màu sắc kinh tởm, lại lần nữa đậm màu hơn rất nhiều.

Điều này khiến cho bà ta có chút không nhìn nổi nữa.

“Ngươi đừng lo lắng, ta dùng mật pháp của bản môn giải trừ lời nguyền cho ngươi.”

Trưởng lão khoanh chân ngồi xuống, bà ta muốn nghiêm túc.

Phương Thanh Tuyết lập tức lộ ra thần sắc vui mừng.

“Cảm ơn trưởng lão.”

Phương pháp có thể được gọi là mật pháp, đều rất không tầm thường, nàng ta cho rằng có lẽ lần này có thể giải quyết rồi đi.

“Ngươi đừng cười.”

Nhưng mà một câu nói của trưởng lão, đã khiến cho nàng ta ngây ra.

Không có cách nào cả, nàng ta vừa cười, khuôn mặt giống như ác quỷ này trong chớp mắt giống như là sống lại.

Khiến cho trưởng lão đối mặt với khuôn mặt này có kích động muốn nôn ra.

“Ngươi không được có bất kỳ biểu cảm nào, nếu không sẽ ảnh hưởng đến phát huy của ta.”

Trưởng lão nghiêm túc nói.

Phương Thanh Tuyết: “…”

Nàng ta còn có thể nói cái gì?

Chỉ có thể ở trong lòng tức giận mắng Diệp Ninh một vạn lần, sau đó thành thành thật thật nhắm mắt lại, nâng mặt lên.

“Tránh ta xa một chút.”

Trưởng lão nôn khan mấy tiếng.

Phương Thanh Tuyết: “…”

Cuối cùng, trưởng lão cũng thích ứng với nó.

Sau đó hít một hơi thật sâu, hai tay chắp lại làm một loạt động tác rối mắt.

Trong trời đất một đạo linh khí tụ lại, hình thành một cơn bão rất nhỏ.

“Phá cho ta!”

Bà ta búng ngón tay.

Cơn bão linh khí hóa thành từng giọt, từng giọt nước như hạt châu phát ra vẻ giận dữ nồng đậm, xông lên mặt Phương Thanh Tuyết.

Không thể không nói, những giọt nước mưa như hạt ngọc này đến vừa nhanh vừa gấp, đập vào trên mặt khá đau.

Nhưng mà Phương Thanh Tuyết lại cắn răng nhẫn nhịn.

Đánh lên mặt tính là cái gì?

Hủy dung mới là chuyện thật sự đáng sợ.

Một lúc sau, tất cả đều dừng lại.

Phương Thanh Tuyết vui mừng nói.

“Có phải là khỏi rồi không?”

Nhưng mà nàng ta không đợi được câu trả lời.

Mở mắt ra, lại phát hiện trưởng lão và đồng môn đều là ánh mắt giống như là nhìn thấy quỷ.

Giống như là có chuyện gì đó, mạnh mẽ đánh vào tam quan của bọn họ.

Điều này khiến cho Phương Thanh Tuyết có một dựa cảm không tốt.

“Chuyện gì vậy?”

Nàng ta đưa tay ra, một làn sóng giống như chiếc gương xuất hiện ở trên không trung, sau đó phản chiếu gương mặt của nàng ta.

Đây là một khuôn mặt như thế nào.

Nếu như nói lúc trước là hiện trường tai nạn, khiến cho người khác không dám nhìn, vậy thì bây giờ đúng thật chính là tất cả mọi thứ xấu xí trên đời đều hội tụ trên khuôn mặt này.

Những mục bọc, mụn nước, vết sẹo ở trên mặt, những thứ hỗn loạn đó đều biến mất.

Nhưng thay vào đó, lại là nốt mụn to bằng con chim.

Trong đó lớn nhất, thậm chí đều đã lớn bằng quả trứng rồi.

Ở bên ngoài nhìn, dày đặc.

Có trời mới biết một khuôn mặt nhỏ như thế, sao có thể chứa được nhiều mụn như vậy.

Trước mắt Phương Thanh Tuyết tối sầm, trực tiếp ngất đi.

Đợi khi nàng ta tỉnh lại, bản thân đã nằm ở trong tĩnh thất của phi chu.

Ở trước mặt nàng ta, chỉ có trưởng lão.

Nàng ta bất giác sờ sờ mặt của mình, nhưng lại sờ được cảm giác giống như kim loại.

“Mặt của ta bị làm sao vậy?”

Nàng ta mang theo giọng nức nở nói.

Tất cả những điều này giống như là một cơn ác mộng vậy.

“Mặt của ngươi không xấu đi chút nào, vẫn là bộ dáng như lúc trước… Chỉ là, ta tìm cho ngươi một cái mặt nạ sắt, bây giờ đeo vào đi.”

Trưởng lão nói.

Mặt nạ!

Trong lòng Phương Thanh Tuyết vô cùng bi thương.

Bây giờ ta chỉ có thể đeo mặt nạ mà sống sao?

“Trưởng lão, đây rốt cuộc là lời nguyền gì?”

Nàng hỏi với bộ dáng cuộc sống không còn gì luyến tiếc.

“Nói thật, ta cũng không biết, người hạ lời nguyền, sợ rằng là một cao thủ dùng lời nguyền, trong trời đất này tinh thông lời nguyền không ít, lại giấu đầu lộ đuôi, ta rất khó xác định được người này.”

Tuy trưởng lão không nhẫn tâm, nhưng vẫn là nói thật: “Ta không có cách nào giúp người phá bỏ lời nguyền, bởi vì ta phát hiện, mỗi lần thử phá vỡ, sức mạnh lời nguyền này đều sẽ càng nồng đậm thêm, bây giờ ngươi đã như thế này rồi, nếu như lại tiếp tục thử nữa, khuôn mặt này của ngươi sẽ thật sự bị hủy rồi.”

…

Ý tứ của trưởng lão rất rõ ràng.

Nếu như không nắm chắc một trăm phần trăm, tốt nhất là không thử nữa.

Phương Thanh Tuyết sờ mặt nạ lạnh lẽo, nàng rất khó tưởng tượng được, khuôn mặt của bản thân giống như là ác quỷ, còn có không gian tiếp tục xấu đi?

“Vậy thì chẳng phải là ta vĩnh viễn đều như thế sao?”

Nàng ta tuyệt vọng hỏi.

“Cũng không phải, cởi chuông phải tìm người buộc chuông, nếu như có thể tìm người hạ lời nguyền này cho ngươi, vậy thì hắn ta nhất định có thể giúp người phá giải lời nguyền.”

Trưởng lão do dự một chút nói.

“Ngoại trừ điều đó ra, bất kỳ phương pháp nào khác đều sẽ có nguy hiểm, một khi thấy bại, đều sẽ chỉ càng xấu đi.”

Phương Thanh Tuyết giống như là bị sét đánh.

Chương 319: Ta chẳng qua chỉ là muốn giết ngươi, thế mà ngươi lại hủy dung ta (3)

Cả người đều cứng đờ.

Ngay sau đó trong đôi mắt lóe lên thần sắc oán hận giống như đã ngưng kết thành thực chất.

“Diệp Ninh, ngươi thật là ác độc, tâm tư thật là hung ác!”

“Thế mà ngươi lại hại ta như thế!”

“Ta chẳng qua chỉ là muốn giết ngươi, thế mà ngươi lại hủy dung ta!”

Nàng ta điên cuồng mắng chửi, dùng tất cả những lời nói bẩn thỉu nhất mà bản thân có thể nghĩ đến để lớn tiếng mắng.

Lúc này nàng ta đã hoàn toàn sụp đổ rồi.

Cái gì mà cao cao tại thượng?

Cái gì mà tiên tử?

Toàn bộ đều trở thành bọt sóng, nàng ta cảm nhận được trong chớp mắt bản thân đã bị đánh xuống mặt đất.

Vốn dĩ nàng ta còn có tương lai sáng lạn.

Bây giờ đều đã trở thành bong bóng.

Khuôn mặt này, đã trở thành tâm ma mà cả cuộc đời này nàng ta đều không thể nào xóa bỏ được.

“Đều nói Diệp Ninh kia là người sạch sẽ cao quý, không ngờ được thế mà lại biết dùng thủ đoạn bỉ ổi như thế này.”

Trưởng lão cũng nghiến răng nghiến lợi, nói: “Có điều ngươi yên tâm, đợi chúng ta đến kinh thành, đầu tiên không giết hắn, dày mò hắn một hồi, tìm được phương pháp giải trừ lời nguyền cho ngươi trước, sau đó mới giao hắn cho ngươi, để cho ngươi trút hết toàn bộ tức giận!”

Nghe xong, Phương Thanh Tuyết nắm chặt hai tay, nói.

“Đến lúc đó, ta nhất định phải khiến cho hắn sống không bằng chết, ta phải lột ra hắn, ta phải hút hồn hắn ra, ta phải khiến cho hắn vĩnh viễn không thể siêu sinh!”

Khi nữ nhân trở nên hận, thật sự không phải là trò đùa. Hận ý lớn bằng trời này, giống như là từ bầu trời xa xôi truyền đến trong kinh thành vậy.

Diệp Ninh liên tục hắt xì hai cái

Hắn xoa xoa mũi của mình, hoài nghi nói.

“Lẽ nào là ai đang nhớ đến ta?”

Lúc này, hắn và Thái Hương Cao đã đến hoàng cung.

Hai người rất vội vàng, phải nhanh chóng đi vào Thánh Viện.

Bởi vì ai cũng không biết được đi Thánh Viện mất bao nhiêu thời gian, vạn nhất làm chậm trễ thời gian dài, Lưu Cẩn sẽ không cứu được nữa.

“Nếu như muốn đi Thánh Viện, vì sao phải đến hoàng cung?”

Diệp Ninh hỏi.

Mở Thánh Viện là một chuyện lớn.

Dù sao bây giờ quốc vận Đại Chu đơn bạc, tiêu hao một chút là mất đi một chút.

Vì thế có không ít người của Viện giám sát đều đến. Đợi một lúc Cơ Minh Nguyệt cũng sẽ đích thân đến đây.

“Ta cũng không biết, với ta mà nói, Thánh Viện càng là một truyền thuyết, ta không ngờ được ta cũng có một ngày được đi vào Thánh Viện.”

Thái Hướng Cao khó giấu được vẻ kích động.

Hai ngày nay hắn ta cảm thấy bản thân giống như là đang nằm mơ vậy, tất cả đều là chuyện khiến hắn ta cảm thấy hạnh phúc.

Ví dụ như Diệp Ninh bổ sung đầy đủ bài thơ “Hành lộ nan”.

Ví dụ như Diệp Ninh đồng ý đi Thánh Viện.

Chuyện này nhìn thì có vẻ là chuyện của Diệp Ninh, nhưng mà lại đều ảnh hưởng rất sâu đến hắn ta.

Vì thế ánh mắt Thái Hướng Cao nhìn Diệp Ninh, nhìn thành dáng vẻ một tấm thâm tình.

Hắn ta thật sự là quá cảm kích Diệp Ninh rồi.

Hắn ta tình nguyện dâng hiến tất cả của bản thân cho Diệp Ninh.

Đương nhiên, Diệp Ninh nhất định là không có hứng thú.

“Nhọ đạo bị phong ấn chẳng qua chỉ là mấy ngàn năm, Thánh Viện đã biến thành truyền thuyết rồi sao?”

Diệp Ninh chau mày.

Thời gian của thế giới này không phải rất đáng giá.

Bởi vì sức mạnh phi phàm tồn tại, tuổi thọ phổ biến của con người cũng đều dài hơn, đặc biệt là cường giả, càng là có thể sống rất lâu.

Vì thế Nhọ đạo nhìn thì có vẻ là bị phong ấn mấy ngàn năm rất lâu, nhưng trên thực tế lại không phải là lâu như trong tưởng tượng.

“Thánh Viện từ xưa đến nay vẫn luôn đều là một truyền thuyết, Diệp huynh, chắc không phải là huynh cho rằng trước khi Nho đạo vẫn chưa bị phong ấn, người nào cũng đều có thể vào Thánh Viện đó chứ?”

Thái Hướng Cao giải thích.

Thông qua giải thích của hắn ta, Diệp Ninh mới biết được bản thân nghĩ sai rồi.

Thánh Viện là thánh địa của Nho đạo, là một thánh địa, đương nhiên không phải tùy tiện ai cũng có thể vào được.

Nghe nói chỉ có người có tài văn chương xuất chúng hoặc là người dưỡng ra được chính khí cuồn cuộn, mới có tư cách đi vào Thánh Viện.

Tài văn chương và văn khí có mối liên hệ với nhau.

Nếu như một người tài cao tám đấu, vậy thì có thể đi vào Thánh Viện rồi, sau khi thông qua một hồi bồi dưỡng, nói không chừng có thể dưỡng thành chính khí cuồn cuộn ở trong Thánh Viện.

Vậy thì tương đương với Nho đạo nhiều thêm một cường giả.

Nho đạo so sánh với các đạo khác,cảnh giới không phải quá rõ ràng.

Đó là bởi vì phương thức tu hành của Nho đạo khác nhau.

Lấy Đại Nho để làm ví dụ.

Người như thế nào có thể được gọi là Đại Nho?

Một là học vấn cao thâm, đã đạt đến thứ bậc nhất định, vậy thì chính là Đại Nho.

Nhưng mà người như thế không nhất định là lực chiến đấu rất mạnh mẽ, cũng không chắc rằng có thể dưỡng ra chính khí cuồn cuộn.

Người có cái tên Đại Nho, nhưng lại không có thực lực tương xứng.

Chương 320: Biển học Thư Sơn, Thánh Viện mở cửa!

Hai là phải là người có chính khí cuồn cuộn, đạt đến trình độ nhất định.

Có chính khí cuồn cuộn, sức chiến đấu sẽ có giới hạn thấp nhất.

Nhưng lại không thể xác nhận được giới hạn cao nhất.

Bởi vì Nho đạo đều là người đọc sách, nếu như là người đọc sách, thì tuyệt đối không thể nào bỏ qua tài hoa.

Một người dưỡng thành chính khí cuồn cuộn, nếu như tài hoa không đủ, vậy thì cũng không nhất định có thể phát huy sức chiến đấu mạnh mẽ.

Bởi vì không có đủ tài khí, thì sẽ không viết ra được thơ từ, văn chương truyền thế kinh ngạc người đời.

Đối với Nho đạo mà nói, những thứ như thơ từ, văn chương, chính là vũ khí, là đường dẫn để bọn họ thi triển sức mạnh.

Giống như lúc trước Diệp Ninh đối đầu với kẻ địch, đã từng viết một bài thơ chiến đấu.

Nhờ vào thơ chiến đấu, hắn có thể thể hiện ra thực lực của bản thân.

Nhưng mà những người khác nếu như không có thơ chiến đấu, vậy thì không thể nào thể hiện ra được.

Đương nhiên, bọn họ cũng có thể dùng thơ chiến đấu của người khác sáng tác để đối đầu với kẻ địch, nhưng dù sao

không phải là tác phẩm của bản thân, vẫn là yếu hơn mất mấy phần.

Tóm lại, nếu như đệ tử Nho đạo muốn được gọi là người có thực lực mạnh, chính khí cuồn cuộn và tài khí đều không thể thiếu bất kỳ thứ nào.

Đây cũng là lý do vì sao đệ tử Nho đạo mới khó trở thành Đại Nho, đó cũng là nguyên nhân từ xưa đến nay, Thánh Nhân, Á Thánh chỉ có mấy người.

Thật sự là quá khó rồi.

Phần lớn mọi người cả đời này đều không với được đến tầng bậc Đại Nho.

Mà Thánh Viện, thật ra chính là nơi truyền thừa giúp người đọc sách trở nên mạnh hơn.

Người có tài khí, nhưng lại không có chính khí cuồn cuộn, thông qua sự bồi dưỡng của Thánh Viện, có lẽ có thể dưỡng thành chính khí cuồn cuộn. Người có chính khí cuồn cuộn, mà tài khí lại không đủ, sau khi tu hành ở Thánh Viện, có lẽ cũng có thể bù đắp khuyết thiếu. Từ xưa đến nay, những cường giả nổi tiếng của Nho đạo, đều đã ít nhất một lần từng đến Thánh Viện.

Chỉ có người đạt được trình độ nhất định, mới có thể được Thánh Viện chọn trúng.

Vì thế Thái Hướng Cao mới nói, cho dù là lúc trước Nho đạo còn chưa đoạn tuyệt, phần lớn mọi người đều chỉ là coi Thánh Viện là truyền thuyết, bởi vì bọn họ cũng chưa từng đi qua, vì thế những hiểu biết đều chỉ là nghe người khác nói.

“Thế mà yêu cầu của Thánh Viện lại cao như thế sao?”

Diệp Ninh sờ sờ mũi.

Nho đạo cũng là đi con đường tinh hoa.

“Yêu cầu của Thánh Viện có cao hơn nữa, hai người các vị cũng là tùy tiện đều có thể đáp ứng được.”

Cơ Minh Nguyệt đến rồi, cười nói.

Tâm tình của nàng đã được điều chỉnh xong rồi.

Bởi vì nàng biết, chuyện quá khứ chỉ cần để làm kỷ niệm, mà không cần phải suy đi nghĩa lại.

Nàng còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Diệp Ninh thì không cần phải nói, Thánh Viện nhất định là hắn có thể tùy ý đi vào.

Thật ra Thái Hướng Cao cũng không tệ, đừng có quên, hắn là trạng nguyên đương triều, lại đi theo Diệp Ninh lâu như thế, mưa dầm thấm lâu, đã sớm thay xương đổi thịt.

Cho dù là năm đó Nho đạo ở thời kỳ đỉnh cao, hắn ta cũng có thể có được tư cách đi vào Thánh Viện.

"Bệ hạ, cửa vào Thánh Viện ở đâu?"

Thái Hướng Cao có nghi hoặc giống hệt với Diệp Ninh.

Chỉ nói Thánh Viện ở kinh thành, nhưng mà trong kinh thành ở đâu ra Thánh Viện?

Nếu như có, vậy thì tại sao lại không nhìn thấy?

"Thánh Viện không có cửa vào, Thánh Viện tồn tại trong một thế giới độc lập."

Cơ Minh Nguyệt giơ tay ra hiệu, có người bê một cái hộp đến chính là thất quan.

Cơ Minh Nguyệt có chút cảm khái, lúc đầu Diệp Ninh cũng chỉ là một thất quan nho nhỏ, bây giờ đã trở thành Giám Chính của Viện giám sát rồi.

Thật sự là thay đổi quá nhiều.

Nếu như thất quan đến, vậy thì đương nhiên trong hộp chính là ngọc tỷ truyền quốc.

Cơ Minh Nguyệt cầm ngọc tỷ, nói.

"Lúc trước, phương thức đi vào Thánh Viện chỉ có một, đó chính là lời mời đến từ Thánh Viện, nếu như có tư cách đi vào, vậy thì Thánh Viện nhất định sẽ cảm ứng được, tiếp đó sẽ đưa ra lời mời, sau khi đi vào kinh thành, cánh cửa cửa Thánh Viện lúc nào cũng có thể mở ra, đón người vào trong thế giới độc lập mà Thánh Viện tồn tại ở đó."

“Mà bây giờ, trong Thánh Viện đã không có người sống nữa, Nho đạo cũng bị phong ấn rồi, đương nhiên trong Thánh Viện cũng không thể nào đón người ở bên ngoài vào.”

“Muốn đi vào Thánh Viện chỉ có một cách, tiêu hao quốc vận, cưỡng ép mở cửa thế giới, đưa các ngươi đi vào!”

Cơ Minh Nguyệt tiếp tục nói.

“Sau khi đi vào, đầu tiên phải thông qua biển học, biển học vô bờ, thông qua nơi này nhanh hay chậm, còn tùy thuộc vào văn khí của các ngươi.”

“Sau khi đi qua biển học, sẽ đi vào Thánh Viện, nhưng bây giờ Thánh Viện bị phong ấn, tường và bầu không khí từng bị phá hoại, Tiên Môn đã thiết kế không ít bẫy hiểm, tràn ngập nguy hiểm, nếu như các ngươi đến đây, nhất định phải cẩn thận.”

Chương 321: Biển học Thư Sơn, Thánh Viện mở cửa! (2)

“Sau đó, đi vào sâu trong Thánh Viện, có một tòa núi, núi này được gọi là Thư Sơn, không phải đệ tử Nho đạo không thể leo qua được, núi này tổng cộng có ba vạn ba ngàn ba trăm bậc thang, từ lúc bắt đầu đặt chân lên bậc thang này, sẽ kích phát khảo nghiệm của Thánh Viện.”

“Khảo nghiệm này, đến từ vô số Đại Nho, Bán Thánh, Á Thánh từng xuất hiện của Thánh Viện!”

“Thông qua khảo nghiệm, có thể bước qua bậc thang, đi càng lâu, bước qua càng nhiều bậc thang, sau đó cũng sẽ có được rất nhiều lợi ích.”

“Rốt cuộc là lợi ích gì, thì dựa vào tạo hóa của bản thân các ngươi rồi.”

Nói đến đây, nàng nhìn thấy hai người nghiêm túc nghe, dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục nói.

“Đợi đến khi hoàn toàn leo lên được Thư Sơn, đến được đỉnh núi, là có thể đến được nơi mà Thánh Nhân từng dạy học, suối Đạo chính là ở đó…”

“Ngoài những thứ mà trẫm đã nói, Thánh Viện còn có một chỗ thần kỳ khác, chỉ một chốc lát khó mà nói xong, sau khi các ngươi đi vào, có thể chậm rãi thể nghiệm.”

“Cuối cùng, hi vọng hai khanh gia, nhất định phải trở về.”

Ánh mắt của nàng liếc nhìn Thái Hướng Cao một chút, sau đó rơi vào trên người Diệp Ninh.

Trong đôi mắt, thế mà lại có mấy phần dịu dàng.

“Đa tạ bệ hạ, thần nhất định sẽ không làm nhục sứ mệnh!”

Thái Hướng Cao cảm thấy vinh dự, long trọng đáp lại.

Diệp Ninh lại là cả người run lên.

Bởi vì hắn nhìn thấy ánh mắt của Cơ Minh Nguyệt.

Không phải chứ, huynh đệ, ánh mắt này của ngươi là ý gì?

Diệp Ninh có chút trống rỗng.

Sự kỳ lạ của Diệp Ninh, khiến cho Cơ Minh Nguyệt lập tức thanh tỉnh.

Nàng ý thức được bản thân thất lễ rồi.

Đưa Diệp Ninh đi vào Thánh Viện, từ trước đến nay đều là ý nguyện ấp ủ từ lâu của nàng.

Nàng vẫn luôn cảm thấy, Diệp Ninh là người giỏi tạo ra kỳ tích như vậy, nếu như đi vào Thánh Viện, có lẽ có thể mang đến kinh hỉ không thể ngờ được.

Nhưng mà…

Thật sự đến thời điểm quan trọng, nàng lại cảm thấy lo lắng một cách lạ lùng

Bởi vì một khi đi vào Thánh Viện, thì sẽ thật sự phải dựa vào bản thân rồi.

Người bên ngoài cho dù muốn giúp đỡ, cũng không có cách nào cả.

“Bây giờ trẫm sẽ mở cửa Thánh Viện cho các ngươi.”

Cơ Minh Nguyệt bỏ suy nghĩ phức tạp ở trong lòng xuống, tay ngọc nhẹ nhàng sờ lên ngọc tỷ.

Tiếp theo đó, trong không trung, gió mây biến hóa.

Một con Kim Long từ trong mây bay ra, vòng quanh hoàng cung một vòng.

Kim Long này, chính là khí vận Kim Long.

So với lúc trước, thực ra đã tốt hơn rất nhiều rồi, dù sao đoạn thời gian này, "nỗ lực" của Diệp Ninh cũng không phải phí công, vẫn là giúp Đại Chu ngưng tụ được không ít khí vận.

Nhưng những khí vận này, đều là mị lực của một mình Diệp Ninh đổi lại.

Nếu như Diệp Ninh xảy ra chuyện gì, sợ rằng khí vận sẽ mất đi gấp đôi.

Bây giờ độ quan trọng của Diệp Ninh, đã sớm đạt đến mức độ có thể so sánh với giang sơn xã tắc rồi.

"Mở!"

Cơ Minh Nguyệt nói nhẹ một tiếng.

Kim Long há miệng phun ra, một đạo ánh sáng màu vàng hóa thành một đường, bay lên trên ngọc tỷ.

Sau đó Kim Long lập tức héo rũ, cố gắng bay một vòng, rồi biến mất không thấy nữa.

Mà ngọc tỷ lại phát ra áng sánglóng lánh, một đạo ánh sáng trắng tinh khiết, từ trong ngọc tỷ bay ra.

Bùm!

Một tiếng vang lên, giống như là một cánh cửa lớn bị đẩy mở ra.

Ở ngay trước mắt hai người, xuất hiện một cánh cửa ánh sáng cực lớn.

Cánh cửa ánh sáng này, chính là cửa thông vào Thánh Viện.

Diệp Ninh hít một hơi thật sâu, đi đầu bước vào một bước.

Đương nhiên Thái Hướng Cao cũng đi theo.

Sau khi hai người đi vào, cánh cửa ánh sáng lập tức biến mất.

Mà Cơ Minh Nguyệt nhìn nơi bọn họ biến mất, có chút mất mát.

“Hi vọng hai người thật sự có thể có được cái gì đó.”

Nàng tự lẩm bẩm.

Tiếp theo đó, chính là Tiên Môn đến và báo thù.

Có thể đánh lại được hay không, đều là chuyện chưa biết được.

Lúc này Diệp Ninh đi vào Thánh Viện, nhất định là một chuyện tốt, có lẽ có thể từ trong Thánh Viện có được sức mạnh đối phó với Tiên Môn.

Nhưng đây là một ẩn số, cụ thể là như thế nào, chỉ có trời mới biết.

Nếu như Diệp Ninh không có được sức mạnh chống lại Tiên Môn, vậy thì Cơ Minh Nguyệt nhất định phải có dự tính xấu nhất.

Chẳng qua chỉ là liều chết đánh một trận, thà là ngọc nát, còn hơn ngói lành mà thôi!

Ánh mát của nàng cũng dần dần trở nên kiên định.

Đây là con đường mà nàng chưa từng nghĩ đến, nhưng nàng đã âm thầm đưa ra quyết định, muốn cùng với Diệp Ninh kiên định đi con đường này.

Phía trước là một mảnh tối đen như mực.

Đợi đến khi lại lần nữa nhìn thấy ánh sáng, hình như Diệp Ninh và Thái Hướng Cao đã đến một nơi xa lạ.

“Đây chính là thế giới độc lập của Thánh Viện sao?”

Diệp Ninh nhìn khắp bốn phía xung quanh, trong mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Chương 322: Nơi này thật sự quá nguy hiểm rồi

Hai người phát hiện bản thân ở trên một con thuyền nhỏ.

Thuyền nhỏ rất đơn giản, cả người đều được chế tạo bằng gỗ, thậm chí đơn giản đến mức vách ngăn cũng không có.

Hai người một đầu một đuôi, dường như đã đứng hết toàn bộ không gian của con thuyền.

Mà ở xung quanh bốn phía bọn họ, hoặc là nói nơi mà tầm mắt hai người có thể nhìn thấy được, đều là nước mênh mông vô tận.

“Đây chính là biển học?”

Trong mắt Thái Hướng Cao tràn ngập vẻ chấn kinh.

Hắn ta nằm bò ra thuyền, dùng tay vớt nước.

Dòng nước lạnh như băng, sau khi vớt lên hóa thành một chữ “nước”, sau đó từ khe hở của bàn tay chảy xuống.

Biển học vô bờ.

Mà nước của biển học, toàn bộ đều là do chữ tạo thành.

Chỉ có một chữ, đó chính là “nước”.

Đây chỗ thần thông nhất của Thánh Viện, bút mực vung lên, viết ra chữ “nước” đã hóa thành biển lớn.

Sức mạnh động trời như thế này, thật sự khiến người khác quá chấn động rồi. Đặc biệt là ở trong thời đại Nho đạo suy tàn như bây giờ, nhìn thấy được phương pháp của tiền bối, càng là khiến cho Thái Hướng Cao cảm thấy xấu hổ.

“Nếu như vị Á Thánh tạo ra biển học còn ở trên thế gian, Tiên Môn làm sao dám kiêu ngạo như thế?”

Thái Hướng Cao có chút cảm khái.

Bắt đầu từ khoảnh khắc hắn ta đi vào trong không gian Thánh Viện, hắn đã đích thân cảm nhận được sự huy hoàng trong quá khứ của Nho đạo.

Đó là một thời đại tuyệt vời như thế nào.

Thật sự là khiến cho người khác khát vọng.

Nhưng Diệp Ninh lại khịt mũi coi thường.

Á Thánh là trình độ nào hắn không biết, nhưng nhất định là không bằng Thiên Đế.

Ta là người được định trước là phải trở thành Thiên Đế, một chút thủ đoạn này sao có thể làm ta kinh ngạc.

Toàn bộ lực chú ý của hắn đều đặt trên con thuyền nhỏ.

“Ngươi có phát hiện, con thuyền nhỏ này không có bất kỳ động tĩnh gì, vẫn luôn dừng ở nguyên vị trí của nó không.”

Diệp Ninh nói.

Biển học không có sóng gió, dòng nước là do chữ tạo thành, đương nhiên sẽ không chảy.

“Lúc nãy bệ hạ từng nói, muốn đi qua biển học, cần phải dùng văn khí để lái con thuyền này.”

Thái Hướng Cao nhớ đến lời nói của Cơ Minh Nguyệt, lập tức thử.

Văn khí trong cơ thể hắn ta dâng trào, giống như từng tia nhỏ, dần dần bay ra ngoài.

Thuyền nhỏ lập tức có được động lực, động đậy ở trên biển học, nhanh chóng đi về phía trước.

“Đúng thật là thần kỳ.”

Thái Hướng Cao cảm khái.

“Thần kỳ thì thần kỳ, nhưng mà quá chậm rồi.”

Diệp Ninh chau mày.

Biển học vô bờ, tốc độ này, đến bao giờ mới có thể đến được Thánh Viện?

Chắc không phải là chỉ riêng đến Thánh Viện đã phải hao phí mất thời gian một ngày rồi chứ?

Hắn không tiêu hao nổi.

Diệp Ninh nghĩ nghĩ, cũng dùng văn khí của bản thân.

Vì thế Thái Hướng Cao đã nhìn thấy một đạo văn khí tạo thành cầu vồng.

Văn khí dâng trào, tất cả đều dung nhập vào trên con thuyền nhỏ.

Con thuyền vang lên tiếng ầm ầm, thân thuyền rung chuyển dữ dội, giống như là văn khí quá nhiều, nó có chút không chống đỡ được.

“Diệp huynh, huynh là người sao?”

Thái Hướng Cao không nhịn được phàn nàn.

Hắn ta ngồi xổm xuống, để tránh bản thân bị con thuyền nhỏ rung chuyển dữ dội hất văng ra ngoài.

Văn khí của Diệp Ninh cũng quá dọa người rồi đi?

So sánh với hắn ta… Bỏ đi, đó là chuyện căn bản không thể nào so sánh được.

Tích trữ văn khí của Diệp Ninh, đúng thật là khiến cho người khác tuyệt vọng.

Nhưng chuyện Thái Hướng Cao không biết đó là, Diệp Ninh cũng rất tuyệt vọng.

Văn khí đáng chết này, hắn không muốn một chút nào…

Có văn khí của Diệp Ninh tăng thêm, tốc độ của con thuyền nhỏ trong chớp mắt đã tăng lên vô số lần.

Nhanh đến mức gần như để lại tàn ảnh.

Trên biển học, xuất hiện một cảnh tượng kinh người, nhìn thấy bóng con thuyền đang phi rất nhanh, khiến cho dòng nước tách làm hai.

Cũng chính là bên trong Thánh Viện không có một ai, nếu như đổi thành thời đại Nho đạo ở đỉnh cao, cảnh tượng này nhất định sẽ kinh động toàn bộ Thánh Viện.

Đứng trước mặt tên yêu nghiệt giống như Diệp Ninh, biển học đã mất đi giá trị tồn tại của nó.

Chỉ trong bốn canh giờ ngắn ngủi, hai người đã đến bờ biển, trên bờ biển, từng tòa nhà rộng lớn mang đầy khí tức của văn nhân đứng sừng sững.

“Đến Thánh Viện rồi!”

Thái Hướng Cao lộ ra thần sắc kích động.

Đây là thánh địa nuôi dưỡng vô số tiền bối Nho đạo, là nơi mà mỗi một người đọc sách nằm mơ cũng muốn đến.

Mà trong mắt Diệp Ninh lại tràn ngập sự cảnh giác.

“Ta nhất định phải cẩn thận!”

Dưới cái nhìn của hắn, Thánh Viện đáng chết này, khắp nơi đều tràn ngập khí tức đâm sau lưng.

Chỉ cần một chút không cẩn thận sẽ có khả năng khiến cho hắn trở nên mạnh hơn.

Vì thế hắn nhất định phải nghĩ hết tất cả mọi cách tránh đi nguy hiểm này.

Hai người trong lòng mang theo tâm tư khác nhau, đi lên trên bờ.

Sau khi lên bờ, đi về phía trước không bao lâu, đã nhìn thấy một mảnh sương mù dày đặc.

Chương 323: Nơi này thật sự quá nguy hiểm rồi (2)

Ở trong màn sương mù này, truyền ra một cỗ khí tức lạnh giá.

"Đây chính là nơi mà bệ hạ nói, khu vực Tiên Môn thiết kế bẫy ở Thánh Viện đi."

Thái Hướng Cao lộ ra thần sắc cảnh giác.

"Đừng hoảng sợ, đi theo ta."

Diệp Ninh rất bướng bỉnh, trực tiếp bước đi vào.

Vừa mới đi vào, sát khí lạnh lẽo lập tức điên cuồng ập đến, trên người hắn phát ra hai đạo khí tức.

Một đạo khí tức màu trắng, là chính khí cuồn cuộn tự động bảo vệ hắn.

Một đạo ánh sáng vàng rực rỡ, chính là Phật quang, nguồn gốc chính là dến từ Lưu Ly Tịnh Phạn Thể kim cương cũng không tổn hại được.

Tất cả sát khí còn chưa đến gần, đã trực tiếp biến mất rồi.

Diệp Ninh có chút cạn lời, chính khí cuồn cuộn cũng thôi đi, Phật quang đáng chết này tại sao cũng bảo vệ hắn?

"Hít!"

Thái Hướng Cao không biết nên nói cái gì mới tốt.

Hắn chẹp chẹp miệng, có chút không biết mùi vị gì.

Nói thế nào đây, chính là loại cảm giác buồn tẻ không thú vị.

Vốn dĩ, biển học là một khảo nghiệm, đáng ra phải thông qua nỗ lực, khó khăn mới qua được.

Tiếp đó nơi đầy sát khí này, cũng nên là một khảo nghiệm mới đúng, vốn dĩ nên cẩn thận thử nghiệm, cẩn thận ứng phó.

Kết quả thì hay rồi, Diệp Ninh cái gì cũng không làm, trên người đủ các loại sức mạnh, trực tiếp giải quyết vấn đề rồi.

Khiến cho một bầu nhiệt huyết của hắn ta, nhất thời đều biến mất hết.

Ta cảm thấy ta đi theo Diệp huynh, nằm chờ thắng là được.

Thái Hướng Cao cười khổ.

Nhưng đây đúng không phải là chuyện xấu gì, hai người nhanh chóng đi qua nơi tràn ngập sát khí.

Trên đường đi phát hiện không ít thi thể, đều mặc Nho bào, rõ ràng là người đọc sách.

"Tiên Môn vì đoạn tuyệt Nho đạo, đã từng đồ sát ở Thánh Viện, những thi thể này đều là tiền bối… Không ngờ được sau khi bọn họ chết cũng không được yên tĩnh, thi thể trở thành nguồn gốc của sát khí, hình thành nên nơi tràn ngập sát khí này."

Suốt một đường đi nhìn thấy cảnh này khiến Thái Hướng Cao sửng sốt, trong đôi mắt dần dần phủ lên một tầng tức giận.

Đây là sự thù hận đối với Tiên Môn.

Đệ tử Nho đạo, vốn dĩ là không chết không ngừng với Tiên Môn, khổ nỗi bên ngoài có nhiều người xương mềm như thế, đều thần phục dưới chân Tiên Môn, xuyên qua cùng tràn ngập sát khí, hai người đi vào trong nội bộ Thánh Viện.

Thánh địa quá khứ vốn dĩ yên tĩnh thanh bình, bây giờ lại khắp nơi tràn ngập mùi vị ảm đạm, suy tàn.

Gió lạnh thổi qua khu rừng, cành cây khô phát ra tiếng than khóc thê lương.

Con đường rừng nhỏ được lát bằng đá xanh, một đường kéo dài đến tận bên trong rừng trúc ở Thánh Viện, liếc mắt không nhìn thấy điểm cuối, trong biển trúc có hoa cỏ mọc lên, ở bên cạnh có một con thác chảy ngược.

Vốn dĩ nên là chim hót hoa bay hương, là nơi yên tĩnh thanh bình.

Nhưng mà bây giờ, biển trúc trơ trọi, hoa cỏ khô héo, thác nước cũng khô cạn không có nước.

Hoàng tàn, đổ nát, trở thành màu sắc chủ đạo của Thánh Viện.

Cho dù Diệp Ninh là người vốn dĩ không có chút quan tâm nào đến Nho đạo, cũng không kìm chế được đắm chìm trong một cỗ cảm giác bi thương.

Đây là văn khí của hắn đang bi thương.

Là chính khí cuồn cuộn của hắn đang khóc.

Đây từng là thiên đường của người đọc sách, mà bây giờ lại chôn vùi mơ ước của vô số người.

Đi qua rừng trúc, đi vào bên trong Thánh Viện, sau đó nhìn thấy tòa kiến trúc.

Không hề phồn hoa, thậm chí có thể là có chút đơn giản, nhưng mà mỗi một tòa kiến trúc, đều là nơi học sinh học tập, vì thế mang theo một mùi thơm bút mực không thể xóa nhòa được.

Thái Hướng Cao đi vào trong, tùy tiện lật một quyển thư tịch, nhưng chính vào khoảnh khắc hắn động vào, lập tức biến thành tro bụi, bị gió thổi đi, tiêu tán ở trong trời đất.

“Thời gian đã xóa nhòa tất cả mọi thứ ở đây, dường như Thánh Viện đang đi đến chỗ diệt vong.”

Diệp Ninh dần dần cảm giác được càng ngày càng rõ ràng.

Thánh Viện giống như là một ông già đang lạc đường, đã mất đi sức sống.

Mỗi một ngày, sức sống duy nhất của nó đang dần dần mất đi.

Chỗ này khắp nơi đều là khí tức của cái chết.

“Không chỉ có Thánh Viện diệt vong, mà còn có Nho đạo.”

Trong mắt Thái Hướng Cao tràn ngập sự bi thương.

Mọi chuyện so với tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Thánh Viện giống như là một vật sống vậy, những quyển sách mục nát ở đây, kiến trúc bị phá hoại, đều là vết thương ở trên người hắn ta.

Nhìn thấy tất cả những điều này, khiến hắn không nhịn được mà rơi lệ.

Là đệ tử Nho Môn, đương nhiên hắn ta không thể nào chấp nhận được.

Nhưng mà có thể làm gì được chứ?

Ta chỉ là người đọc sách bình thường mà thôi, tuy có một chút tài năng, nhưng thật ra căn bản không đáng nhắc đến.

Ta không thay đổi được cái gì.

Ánh mắt của hắn ta rơi xuống trên người Diệp Ninh, trong mắt lộ ra một tia hi vọng.

Có lẽ chỉ có Diệp Ninh, có thể thay đổi được tất cả những thứ này đi.

Nhưng mà Diệp Ninh lại giữ im lặng.

Chương 324: Nơi này thật sự quá nguy hiểm rồi (3)

Từ trên mặt của hắn, không nhìn ra được quá nhiều cảm xúc.

Lúc này hắn nhớ đến đoạn nói chuyện của hắn và Bùi Ngữ Hàm.

Bùi Ngữ Hàm nói, ý chí Nho đạo đã lựa chọn hắn.

Lúc đó Diệp Ninh còn không hiểu, vì sao ý chí Nho đạo lại đưa ra lựa chọn nhanh chóng như thế.

Bây giờ hắn hiểu rồi.

Bởi vì Thánh Viện đã không thể nào kiên trì được nữa, Nho đạo đang đi đến điểm cuối cùng, Nho đạo phải nhanh chóng

tìm được một người, chủ trì tình thế xấu này.

Đi tiếp về phía trước, nhìn thấy một mảnh quảng trường có diện tích rất lớn.

Trên quảng trường, có dựng tấm bia đá.

Phá trước bia đá, có người đồng đang ngồi.

Dáng vẻ, thần thái, động tác của những người đồng này, đều khác nhau.

Diệp Ninh tùy tiện đi đến một nơi.

Người đồng trung niên ở trước mặt hắn, trong tay cầm một vây bút, trong mắt tràn ngập sự cố chấp.

Tấm bia đá ở phía sau ông ta, viết câu chuyện cuộc đời của ông ta.

"Thế mà lại là Văn Nhược tiên sinh!"

Thái Hướng Cao nhìn một chút, lập tức lộ ra kính trọng rất cao.

Đây là một tiên hiền được ghi lại trong sách.

Vào thời đại của ông ấy, chiến loạn khắp nơi, quân phiệt cát cứ, sau đó cuối cùng được thống nhất.

Sau khi thống nhất, vốn dĩ cho rằng sẽ là một vương triều hùng mạnh, nhưng không ngờ dược, huynh đệ vượt tường, tàn sát lẫn nhau, mấy hoàng tử vì tranh đấu hoàng vị, không có cách nào là không dùng.

Trong đó một vị hoàng tử, binh biến thành công, giết hết tất cả huynh đệ, còn độc chết phụ hoàng của mình, đắc ý thượng vị.

Tuy có được hoàng vị không chính thống, nhưng ông ta lại có năng lực, thời gian tại vị, khuếch trương thanh thế, có được sự tán thưởng của thần dân.

Vì thế, ông ta vì danh tiếng sau khi qua đời, đã yêu cầu sử quan thay đổi sách sử, không được nhắc đến những chuyện ông ta từng làm trong quá khứ.

Sử quan đó chính là Văn Nhược tiên sinh, thà chết không theo, cho dù bị hạ độc, chịu hình phạt không dành cho người, nhưng vẫn như trước giữ vững khí tiết.

Trong ngục ông ấy đã viết ra "Mười ba thiên Văn Nhược" chấn động thiên hạ.

Từ đó, trở thành Đại Nho.

Mà những nhân vật như Văn Nhược tiên sinh có rất nhiều, Diệp Ninh đại khái nhìn một chút, mỗi một bức tượng đồng ở đây, đều có một đoạn câu chuyện làm phấn chấn lòng người.

Người có thể được lập tượng đồng ở đây, kém nhất cũng là Đại Nho, thậm chí còn có tượng Bán Thánh.

Mỗi một câu chuyện của bọn họ, đều xúc động lòng người.

Đột nhiên Thái Hướng Cao nhớ ra cái gì đó, kinh hô nói.

"Diệp huynh, ta biết chỗ này là nơi nào rồi!"

Diệp Ninh hỏi.

"Là nơi nào?"

Thái Hướng Cao điên cuồng vui mừng nói.

"Đây chính là nơi truyền thừa, nơi này có học thuật truyền từ đời này sang đời khác của tiền bối Nho đạo, chỉ cần có thể có được anh linh của bọn họ công nhận, là có thể có được truyền thừa bọn họ để lại!"

"Diệp huynh, đây là cơ hội ngàn năm có được!"

"Huynh chỉ cần thả khí tức của bản thân ra, nhất định sẽ có được sự công nhận của các tiên hiền, nói không chừng có thể khiến cho huynh có được truyền thừa đối kháng với Tiên Môn gì đó?"

Diệp Ninh hít một hơi khí lạnh.

Trong mắt lập tức tràn ngập thần sắc cảnh giác.

Hắn có kích động muốn chạy trốn.

Nơi này… Thật sự là quá nguy hiểm rồi!

Trong mắt của người đọc sách trong thiên hạ, quảng trường đại biểu cho cơ duyên và tương lai này, ở trong mắt của Diệp Ninh, lại tuyệt đối là cấm địa.

Hắn có kích động muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Không nói đùa.

Khi đến nơi này, hắn đã có chủ ý nhất định, phải né tránh tất cả khả năng trở nên mạnh hơn, ngàn vạn không thể tăng thêm độ khó của việc tìm chết.

“Diệp huynh?”

Thái Hướng Cao nói một đống, thấy Diệp Ninh không trả lời lại, nên tò mò hỏi.

“Ngươi chắc chắn đây là nơi truyền thừa?”

Diệp Ninh xác nhận lần nữa.

“Có lẽ là đúng, trong truyền thuyết nơi truyền thừa giống hệt nơi này.”

Đương nhiên Thái Hướng Cao không dám nói bừa, dù sao hắn ta cũng chỉ là lần đầu tiên đến đây, nhưng trên cơ bản đã chắc chắn rồi.

“Chỉ cần thả khí tức của bản thân ra, là có thể có được truyền thừa?”

Trong mắt Diệp Ninh hiện lên vẻ cảnh giác.

“Đúng thế, có điều chuyện này rất khó, những tiên hiền có thể có tượng đồng ở nơi này, yêu cầu của mỗi một người đều rất cao, muốn có được sự công nhận của bọn họ, là chuyện vô cùng khó khăn, từ xưa đến nay, người có thể ở nơi này có được truyền thừa, có rất ít người.”

Thái Hướng Cao nóng lòng muốn thử, đương nhiên cách nghĩ của hắn ta và Diệp Ninh khác nhau.

Là một người đọc sách chân chính, đến nơi này, hắn ta sao có thể không thử chứ.

“Rốt cuộc có phải nơi truyền thừa hay không, ta thử một chút là biết rồi, Diệp huynh đợi ta thử xong trước đã.”

Thái Hướng Cao đi về phía trước hai bước, cúi đầu hành lễ với những tấm bia dày đặc, nói với các tiền bối.

“Đệ tử Nho Môn Thái Hướng Cao, hôm nay đến đây bái kiến các vị tiên hiền.”

Chương 325: Con đường của ta không cần học hỏi từ bất kỳ ai

Hắn cúi đầu bái thật sâu, sau đó thả khí tức của bản thân ra.

Sau đó Diệp Ninh lập tức cảm nhận được nơi này xuất hiện dị tượng.

Rất nhiều tấm bia đều giống như là sống lại vậy, từng cỗ sức mạnh thần bí đang dâng trào.

Giống như là vô số anh linh đang mở mắt ra, đồng thời đưa ánh mắt chú ý đến Thái Hướng Cao.

Những ánh mắt này, rõ ràng mang theo sự dò xét thâm sâu.

"Quá tà môn rồi!"

Diệp Ninh lùi lại hai bước.

Hắn là một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng, sợ bị những "ánh mắt" này chú ý đến.

Trong lòng hắn điên cuồng hô gào, các ngươi đừng có đến đây…

Hắn là thật sự không muốn trở nên mạnh thêm nữa.

Lần này không xuất hiện thiêu thân gì cả, nơi truyền thừa sẽ chỉ nhằm vào người chủ động thả ra khí tức. Rất nhiều ánh mắt dò xét vừa mới xuất hiện, đã tiêu tán rồi.

Đây là không có hứng thú gì đối với Thái Hướng Cao.

Sau đó, lại có rất nhiều ánh mắt dừng lại trên người Thái Hướng Cao, dường như là đang do dự.

Cuối cùng, cũng rút đi giống như là thủy triều.

Đại khái qua khoảng một khắc, cuối cùng, chỉ còn lại một đạo ánh mắt vẫn còn lắc lư không ngừng ở trên người hắn ta.

"Bỏ đi."

Trong bóng tối, dường như truyền đến một tiếng thở dài xa xưa.

Tiếp theo đó, trên một tấm bia đá cách chỗ này mấy trăm mét, thả ra một đạo ánh sáng trắng xông thẳng lên trời.

Trong đạo ánh sáng trắng này, chứa đựng sức mạnh truyền thừa.

“Thế mà ta lại có được sự công nhận của tiên hiền!”

Thái Hướng Cao hưng phấn đến mức cả người đều run rẩy.

Lúc này, nước mắt của hắn ta chảy dài.

Nhưng hắn ta không hề chậm trễ, mà nhanh chóng xông về phía tấm bia đá phát ra ánh sáng trắng.

Nơi đó có truyền thừa đợi hắn đến lấy.

Còn về phía Diệp Ninh, lại đứng nguyên tại chỗ, nhìn cảnh tượng kinh người này, trong lòng sinh ra cảm giác kinh ngạc.

Gạt bỏ cảm xúc cá nhân, chỉ nói riêng nơi truyền thừa này, đúng thật là có chút thú vị.

Có điều nơi này đúng là có chút quá khắc nghiệt, các phương diện của Thái Hướng Cao đều rất ưu tú, kết quả miễn cưỡng mới có được sự công nhận của một tiên hiền.

Thảo nào Nho đạo không so được với Tiên đạo, yêu cầu thật sự là quá nhiều rồi.

“Hay là ta cũng thử một chút?”

Diệp Ninh cũng không phải là rất muốn chơi với lửa, chỉ đơn thuần là muốn cảm nhận một chút.

Sau đó cẩn thận từng chút một thả khí tức ra.

Bùm!

Đúng vào khoảnh khắc hắn thả khí tức ra, những tấm bia dày đặc ở nơi này, cùng bùng lên ánh sáng trắng, từng đạo ý niệm giống như là phát điên điên cuồng xông về phía hắn.

“Ta biết ngay mà!”

Diệp Ninh nhanh chóng thu hồi khí tức.

Những ý niệm này không tìm được chính chủ, không cam đi quanh mấy vòng, rồi lại trở về trong bia đá.

Ánh sáng trắng phát ra đó, đương nhiên cũng theo đó mà tan biến.

Diệp Ninh chơi với lửa một chút, trong lòng không kìm được mà liên tục mắng.

Ta biết ngay nơi quỷ quái này là cái bẫy lớn mà!

Đúng thật là không nói võ đức.

Hắn chỉ mới thả ra một chút khí tức, kết quả đã trực tiếp bỏ qua quá trình thăm dò, tất cả ý niệm đều giống như là phát điên lao về phía trên người hắn vậy?

Ta là thịt Đường Tăng sao?

Người nào cũng muốn cắn một miếng?

Diệp Ninh hoàn toàn từ bỏ suy nghĩ này, hai tay nhét vào trong túi, đi về phía Thái Hướng Cao.

Thái Hướng Cao đã có được truyền thừa rồi.

Vừa mới mở mắt ra, khí tức của cả người hắn ta đều thay đổi, nói thế nào nhỉ, cả người đều thâm trầm hơn rất nhiều, giống như là đã trải qua nhiều sóng gió, rửa sạch bột phấn vậy.

Trên tay của hắn ta, còn cầm một cuốn sách.

“Cảm tạ tiên sinh.”

Thái Hướng Cao cúi người bái thật sâu.

Đứng dậy thẳng lưng, trong mắt tràn ngập sự phấn khích.

“Diệp huynh, huynh có biết ta có được truyền thừa của ai không?”

Diệp Ninh chỉ vào bia đá nói.

“Ta không có mù.”

Trên bia đá viết lại cuộc đời của người này.

Người này tên là Trúc Thạch tiên sinh.

Vốn dĩ là ẩn sĩ say mê sông núi, sau đó thiên hạ đại loạn, vô số bách tính vì để ẩn náu loạn binh, tình nguyện đi vào núi làm lưu dân. Trúc Thạch tiên sinh thấy lưu dân gian khổ, trong lòng không kìm được, xuất sơn tìm kiếm minh chủ.

Khổ nỗi, bản thân con người thay đổi, minh chủ mà ông chọn trúng sau khi thực lực mạnh mẽ, tâm tính thay đổi lớn, trong mắt chỉ có giang sơn, mà không có lão bách tính.

Thi hành luật pháp nghiêm ngặt, trói buộc thần dân.

Đặt ra các thứ thuế hà khắc, bóc lột bách tính.

Trúc Thạch tiên sinh du lịch dân gian, thấy dân chúng lầm than, xác chết khắp nơi, trong lòng áy náy khó yên.

Bởi vì ông cảm thấy đây là kết quả mà ông nối giáo cho giặc.

Vì thế ông ngồi một mình ở nơi hoang dã, viết ra "Trúc Thạch tập", trong đó chứa đựng học vấn và cảm nhận cả cuộc đời này của ông.

Sau đó mang đến dân gian, lấy bút làm đao, phá vỡ khí vận mà thế lực chủ công khó khăn lắm mới xây dựng được.

Sau khi hoàn thành chuyện này, ông chỉnh y quan, bái Tiên Thánh, sau đó tự vẫn.

Chương 326: Con đường của ta không cần học hỏi từ bất kỳ ai (2)

Phá khí vận là vì nhân dân.

Tự vẫn là vì có lỗi với chủ công.

Vào một khắc trước khi ông lâm chung, phẩm cách đột phá, mà bộ tác phẩm "Trúc Thạch tập" của ông, cũng trở thành tác phẩm của Đại Nho.

Trúc Thạch tiên sinh trong các tác phẩm của các vị Thánh Hiền Nho gia, cũng không được xem là nhân vật gì lợi hại.

Nhưng cũng là Đại Nho hàng thật giá thật, truyền thừa của ông ấy được Thái Hướng Cao có được, đó là một lượng học vấn và cảm nhận sâu sắc, nếu như Thái Hướng Cao có thể hoàn toàn thấu hiểu, rất có thể sẽ trở thành Đại Nho.

Cho dù là hiện tại, Thái Hướng Cao cũng khác, trên người hắn có ánh sáng trắng lập lòe, Diệp Ninh rất quen thuộc, đây là chính khí cuồn cuộn.

Nhưng đây chỉ là hạt giống của chính khí cuồn cuộn mà thôi, là quà tặng của Trúc Thạch tiên sinh, mà không phải là tự bản thân Thái Hướng Cao tu thành.

Có điều có hạt giống này, Thái Hướng Cao dưỡng thành chính khí cuồn cuộn chỉ là vấn đề thời gian.

Dù sao đức hạnh của hắn ta nhất định là không có vấn đề gì, hắn ta có thể kiên định đi theo Diệp Ninh, nhất định là có thể có được sự công nhận của chính khí cuồn cuộn.

Thứ mà hắn thiếu, nhiều hơn chính là tích lũy văn khí.

Có thể nói như thế này, trên cơ bản Thái Hướng Cao đã định trước sẽ có được thành tựu Đại Nho.

Đương nhiên, đây là ở dưới tình huống Nho đạo hoàn chỉnh.

Bây giờ Nho đạo đoạn tuyệt, là không thể trở thành Đại Nho được, nếu như Diệp Ninh đã sớm đột phá rồi.

Nhưng chuyện này cũng không thành vấn đề, cho dù không thể trở thành Đại Nho, Thái Hướng Cao cũng có được một thứ tốt, chính là quyển cổ tịch mà hắn ta cầm trong tay.

Chính là "Trúc Thạch tập".

Đây là tác phẩm của Đại Nho, có sức mạnh phi thường này, giống như một kiện pháp bảo mạnh mẽ vậy, đủ để khiến cho sức chiến đấu của Thái Hướng Cao tăng lên gấp trăm ngàn lần.

"Không ngờ được thế mà ta lại có thể có được sự coi trọng của Trúc Thạch tiên sinh, những lợi ích này là thứ ta có nằm mơ cũng khó tưởng tượng được, chỉ một Trúc Thạch tiên sinh, đã có thể hoàn thành được ta… Diệp huynh, huynh hơn ta gấp trăm lần, ta thật sự rất tò mò, nếu như huynh thả khí tức ra, sẽ có được sự công nhận của vị tiền bối nào?"

Trong mắt Thái Hướng Cao tràn ngập sự mong đợi, nói: "Diệp huynh mau thử đi, ta đã không kịp chờ đợi nữa rồi."

Hắn ta vừa mới có được truyền thừa, không nhìn thấy được cảnh tượng Diệp Ninh gây ra sự chấn động cho toàn bộ vùng đất truyền thừa.

Nhưng trong lòng Diệp Ninh có tính toán.

"Vị tiền bối nào?"

"A a…"

"Tất cả những người ở đây đều lao vào người ta!"

Trái tim Diệp Ninh lạnh như sắt.

Không phải!

Chó cũng không thử!

Ta dứt khoát từ chối.

“Đây là vì sao? Diệp huynh, đây là cơ hội ngàn năm mới có được!”

Trong mắt Thái Hướng Cao tràn ngập vẻ lo lắng.

Theo cái nhìn của hắn, đi vào Thánh Viện không phải là vì có được lợi ích sao?

Bây giờ lợi ích ở ngay trước mắt, sao lại có đạo lý không lấy chứ?

Nhưng Diệp Ninh đã quyết tâm không lấy, nói thật, nếu như một hai người nhìn trúng hắn, ta nghiến nghiến răng, cũng có thể chấp nhận.

Dự đoán trước thì cũng không khiến hắn mạnh hơn bao nhiêu.

Nhưng cái nơi quái quỷ này đúng thật là có độc, tất cả ý niệm đều nhìn trúng Diệp Ninh.

Điều này sao có thể khiến cho Diệp Ninh chống đỡ được?

Hấp thụ nhiều truyền thừa như thế, sau khi ra ngoài Tiên Môn còn thể giết chết hắn sao?

Hắn lắc lắc đầu, kiên định nói.

“Tuy truyền thừa của nơi này nhiều, nhưng đều không phải là con đường của ta, ta tự có con đường ta muốn đi, không cần phải học hỏi từ bất kỳ người nào!”

Câu trả lời của Diệp Ninh, khiến cho Thái Hướng Cao sững sờ.

Hắn ta mấp máy môi, muốn nói cái gì đó, nhưng mà lại không nói ra được cái gì.

Cuối cùng chỉ có thể cúi đầu thật sâu với Diệp Ninh.

“Diệp huynh, tại hạ phục rồi!”

Hắn ta là thật sự không ngờ được, thế mà Diệp Ninh lại nói ra một câu nói bá khí như thế.

Hay cho một câu ta không cần phải học hỏi từ bất kỳ ai.

Đổi thành người khác, Thái Hướng Cao có thể sẽ cảm thấy đối phương là đang giả vờ, nhưng đổi thành Diệp Ninh.

Hắn ta lại cảm thấy hợp lý như vậy.

Không sai, Diệp huynh chính là lợi hại như thế!

Giữa người với người vốn dĩ đã có khác biệt, Diệp Ninh nhất định là người đứng trên đỉnh kim tự tháp.

Diệp Ninh nhẹ gật đầu.

“Chúng ta đi thôi.”

Hắn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Không có bất cứ lưu luyến nào.

Thái Hướng Cao vô cùng bái phục, cơ duyên bày ra ngay trước mắt, thế mà Diệp huynh lại thoải mái như thế.

Hỏi khắp thiên hạ, ai có thể làm được đến bước này?

Còn có ai?

Điều mà hai người không biết đó chính là, thật ra tất cả những điều mà bọn họ làm, thật ra đều bị hai người nhìn vào trong mắt.

Hoặc là nói, không phải là hai người.

Trên Thư Sơn, từ trên nhìn xuống là một mảnh biển mây.

Nhưng ở ngay trước biển mây, có hai lão giả đứng.

Chương 327: Hậu sinh này muốn làm cái gì?

Thân hình của hai lão giả này hư ảo, rõ ràng không phải là người sống, nhưng hành động cử chỉ của bọn họ, lại không khác gì so với người sống.

Biển mây giống như là cái gương, phản chiếu thân ảnh của hai người. Lão giả râu dài ở bên trái cảm khái nói.

“Hay cho một hậu sinh tâm cao khí ngạo, lần trước người trẻ tuổi cao ngạo như thế này là ai đây?”

Giọng nói của lão giả thấp hơn ở bên phải nghe có mấy phần nghiêm túc, nhàn nhạt nói.

“Không có người trước, từ xưa đến nay, chưa bao giờ có người nào có thể có được sự công nhận của tất cả bia đá, càng không có người nào trong tình huống có thể có được nhiều truyền thừa như thế mà lựa chọn từ chối, hắn là người đầu tiên từ khi Nho Môn được thành lập cho đến nay!”

“Người đầu tiên?”

Trong mắt lão giả râu dài lộ ra ánh sáng, cười nói: “Nếu như là người đầu tiên, vậy thì nói không chừng có thể có được truyền thừa của hai người chúng ta.”

Phải biết rằng, vùng đất truyền thừa dưới chân núi, chỉ có truyền thừa của Đại Nho và Bán Thánh mà thôi.

Thứ tốt chân chính, đều ở phía sau.

Đương nhiên Diệp Ninh không thể nào nghe được hai bản thể đã hủy diệt nói chuyện, chỉ có chấp niệm vẫn còn tồn tại lời nói đùa trên thế gian.

Lúc này, hắn vẫn còn bởi vì bản thân thông minh tránh được “nguy hiểm” mà cảm thấy đắc ý.

“Đúng, chính là như thế, ổn định, tuyệt đối không thể chủ động đi tìm phiền phức!”

Diệp Ninh ôm lấy suy nghĩ chỉ cần bản thân không đi gây chuyện, mọi chuyện sẽ không có suy nghĩ tìm đến trên người hắn, nhanh chóng đến trên Thư Sơn.

Đúng như Cơ Minh Nguyệt nói, Thư Sơn rất lớn rất hùng vĩ.

Hai người đứng ở dưới chân núi, nhìn đỉnh núi xuyên thẳng vào biển mây, cảm nhận được bản thân rất nhỏ bé.

Đặc biệt là khi hai người nhắm mắt lại, lựa chọn dùng văn khí đi cảm nhận, càng là phát hiện bản thân đúng thật là nhỏ bé như hạt bụi.

Bởi vì cả tòa Thư Sơn, giống như biển học vậy, cũng là chữ diễn hóa ra.

Điểm khác biệt là, biển học là vô số “nước” tạo thành, khi vớt nước lên, sẽ biến thành chữ.

Mà Thư Sơn chỉ có một chữ "sơn" diễn hóa.

Một chữ, lại chứa đựng biến hóa vô hạn.

Đá, cây cỏ, động vật, dòng nước, thậm chí gió ở trên núi, mây trên đỉnh núi, con đường trên sườn núi…

Toàn bộ đều là một chữ diễn hóa thành.

Chỉ là một chữ, đã diễn hóa ra được một tòa núi.

"Đây là tác phẩm của Thánh Nhân."

Thái Hướng Cao mang theo tâm thái hành hương hành lễ.

Thân là đệ tử Nho Môn, trước khi đến Thư Sơn, sao có thể không vô cùng kích động?

"Sức mạnh của Thánh Nhân, đúng thật là không thể tưởng tượng được."

Diệp Ninh cũng rất chấn động.

Một chữ sơn tạo thành một tòa núi không khó, chắc rằng Á Thánh cũng làm được.

Nhưng mà Thánh Nhân một nét chữ thành núi, lại còn là một ngọn núi sống sờ sờ.

Trên núi có sinh mệnh, mà không phải là vật chết.

Những sinh mệnh đó biết khóc, biết già rồi chết, chúng cũng biết hi sinh.

Chuyện này thì lợi hại rồi.

Nhìn thì chỉ là một chữ, thật ra hàm chứa vô hạn pháp tắc và đạo lực.

Hai lão giả ở trên núi nhìn cảnh tượng này, đều lộ ra thần tình quả nhiên như thế.

"Người lần đầu tiên nhìn thấy Thư Sơn, đều sẽ cảm thán uy lực của Thánh Nhân."

"Ta và ngươi năm đó, cũng là như thế."

Tuy hai người chỉ là một đạo chấp niệm, nhưng mà ký ức vẫn còn rất hoàn chỉnh.

Bọn họ nhớ lại quá khứ, đều có chút cảm khái.

“Ngươi nói, người này dùng bao nhiêu thời gian, có thể đi đến đỉnh núi?”

Lão giả thấp hơn nói.

Ông ấy nói người này, đương nhiên là Diệp Ninh.

Sở dĩ hai người sống lại, chính là Diệp Ninh dùng văn khí xuyên biển học mà tạo nên. Văn khí lớn mạnh như thế, kích thích hai người đang ngủ say. Bọn họ dùng một loại ánh mắt tiền bối thăm dò hậu bối nhìn Diệp Ninh, càng nhìn càng cảm thấy kinh hỉ. Cả đời của hai người bọn họ từng gặp vô số học tử, nhưng từ trước đến giờ chưa có một người nào, có thể yêu nghiệt được như Diệp Ninh.

Một mình hắn, giống như là ngưng tụ toàn bộ khí vận của Nho đạo vậy.

Diệp Ninh cho rằng bản thân rất khiêm tốn, không muốn thể hiện bản thân ra ngoài.

Nhưng hắn không hề biết, người giống như hắn, là căn bản không khiêm tốn được, đặc biệt là ở một nơi giống như Thánh Viện, cho dù hắn ta không nói một câu nào, cũng sẽ giống như một bóng đèn vậy, tự động thu hút tất cả ánh mắt.

“Ngươi cảm thấy hắn ta nhất định có thể lên đến đỉnh núi?”

Lão giả râu dài nhìn có vẻ rất hiền từ, mỉm cười nói.

“Nếu như đến hắn cũng không thể lên đến đỉnh núi, vậy thì Nho đạo chúng ta chẳng phải sẽ là bộ dáng muốn chết không muốn sống như bây giờ?”

Lão giả thấp hơn lạnh lùng nói.

Ông ấy vẫn luôn là khuôn mặt lạnh lùng, cho người khác một loại cảm giác nghiêm túc.

Nhưng lời nói của ông ấy rất có đạo lý, người ưu tú như Diệp Ninh cũng không thể lên đến đỉnh núi, vậy thì yêu cầu của Nho đạo cao như thế nào? Đệ tử Nho Môn phải xuất sắc như thế nào?

Chương 328: Hậu sinh này muốn làm cái gì? (2)

Lên đỉnh là chuyện sớm muộn, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

Đây là phán đoán của ông ấy.

“Sở dĩ Nho đạo luân lạc thành như bây giờ, chẳng phải là bởi vì sự ngoan cố của Trình huynh sao?”’

Trong nụ cười của lão giả râu dài hiền từ lộ ra một ý mỉa mai.

Ông ấy từ trong lời nói của lão giả thấp hơn, tìm được một điểm mà ông rất không thoải mái.

“Ta cố chấp mà bởi vì ta làm đúng, ngược lại là Vương huynh, đi sai đường phải tranh đấu với ta, Nho đạo sa sút, ngươi không thoát khỏi liên quan.”

Lão giả thấp hơn nói với vẻ đương nhiên.

Vốn dĩ ông ấy chính là cho rằng như thế.

Đương nhiên lão giả râu dài không chịu chấp nhận, hai người lý luận sắc bén, mỉa mai lẫn nhau.

Cái gì là chấp niệm?

Chính là suy nghĩ không thể nào bỏ xuống được.

Bản tôn của hai người đã sớm chết rồi, lúc còn sống đã tranh đấu đến nước sôi lửa bỏng, chỉ còn lại chấp niệm lẽ nào có thể chung sống hòa bình sao?

Đương nhiên là không thể nào.

Chỉ sẽ tranh đấu càng thêm lợi hại.

Nhưng tranh chấp nhất định là không có kết quả, nếu như có kết quả, bọn họ cũng sẽ không tồn tại đến lúc này.

Một khi có người có thể khiến cho hai người bọn họ chấp nhận kết quả, tự bản thân bọn họ sẽ tiêu tán vào trời đất.

Bọn họ cũng hiểu rất rõ chuyện này.

Sau một hồi tranh chấp, cũng không nói thêm lời nào nữa.

Chuyện như này đã xảy ra vô số lần, vẫn là không nhịn được mà tranh đấu, nhưng mà lại là trong thời gian ngắn không có kết quả, vì thế âm thầm dừng lại.

Nhưng mà lần tiếp theo vẫn là tranh cãi.

Chuyện này giống như là luân hồi, lặp đi lặp lại xuất hiện vô số lần.

Đổi thành là người sống, có lẽ biết được không có kết quả, sẽ không đi dây dưa nữa.

Nhưng mà bọn họ chỉ là chấp niệm, ý nghĩa tồn tại của chấp niệm chính là tranh cãi, không tranh cãi thì cần gì tồn tại?

Đương nhiên, tranh luận của bọn họ không có người nào biết.

“Ngươi nói, người này có thể nào phân ra được ngươi và ta rốt cuộc là ai đúng ai sai không?”

Sau khi tranh chấp qua đi, lão giả thấp hơn hỏi.

“Thế mà ngươi lại có kỳ vọng như thế với hắn?”

Lão giả râu dài lắc lắc đầu, nói.

“Sợ rằng là không thể nào, ngươi và ta đều không phải là người dễ dàng bị lay động, tranh đấu tư tưởng đã quấn lấy ngươi và ta vô số năm, ta không cho rằng một hậu sinh trẻ tuổi có thể giải được chấp niệm của ngươi và ta.”

Loại thứ như tranh đấu tư tưởng, tranh đấu học thuật, là điều khó phân ra được đúng sai cao thấp nhất.

Điểm này tự bản thân bọn họ cũng cảm nhận được sâu sắc.

Nếu không cũng sẽ không vẫn luôn dây dưa đến tận bây giờ.

Đúng vào lúc hai người đang nói chuyện, Diệp Ninh và Thái Hướng Cao đã dự định lên núi rồi.

“Diệp huynh, Thư Sơn tổng cộng có ba vạn ba ngàn ba trăm bậc thang, từ khoảnh khắc bước lên bậc thang đầu tiên, thì phải trải qua khảo nghiệm, nếu như không thể nào thông qua được khảo nghiệm, sẽ bị đá xuống núi, mất đi tư cách, nếu như có thể thông qua, vậy thì phải xem mức độ công nhận của Thư Sơn rồi.”

“Nếu như Thư Sơn cho rằng hoàn thành tốt, một bước có thể bước qua được hàng trăm ngàn bậc thang, nếu như chỉ là miễn cưỡng hoàn thành, có thể sau khi tỉnh, chỉ là bước thêm được một bước mà thôi.”

“Diệp huynh, ta tự biết bản thân vô tài vô đức, sợ rằng muốn lên núi phải mất rất nhiều thời gian, huynh không cần đợi ta, chỉ cần lên đến đỉnh là được.”

Thái Hướng Cao rất tự biết bản thân nói.

“Ngươi cũng không cần tự coi thường chính mình, ta tin tưởng ngươi.”

Diệp Ninh nhẹ nhàng nói.

“Vậy được, huynh và ta cùng động viên nhau, đến lúc đi rồi!”

Thái Hướng Cao cười một tiếng, đi trước bước lên bậc thang đầu tiên, sau đó cả người biến mất không thấy đâu nữa.

Rất rõ ràng là bắt đầu khảo nghiệm rồi.

Mà Diệp Ninh, lại đứng nguyên tại chỗ suy nghĩ.

Đối với Thư Sơn, bây giờ hắn cũng xem như là có chút hiểu biết.

Thật ra Thư Sơn chính là một nơi thử thách.

Đệ tử Nho Môn thông qua đỉnh núi, để rèn luyện bản thân.

Người tâm thuật bất chính, căn bản không thể nào lên đỉnh núi, đúng vào lúc bước ra một bước, sẽ trực tiếp bị đá ra ngoài.

Vì thế người có thể lên đỉnh núi, ít nhất không phải là người đại gian đại ác.

Sở dĩ Thái Hướng Cao thể hiện nhẹ nhàng như thế, là bởi vì đối với hắn mà nói, ý nghĩa đi lên đỉnh núi không so sánh được với ý nghĩa khảo nghiệm.

Hắn vừa mới có được truyền thừa của Đại Nho, lúc này kích phát khảo nghiệm, bắt đầu rèn luyện bản thân, nói không chừng có thể khiến cho hắn tiến bộ được xa hơn.

Nhưng đối với Diệp Ninh mà nói, vốn dĩ khảo nghiệm không thành vấn đề, hắn chỉ muốn nhanh chóng lên đến đỉnh, sau đó tránh xa nơi thị phi này.

“Lên núi mà thôi, có lẽ sẽ không có vấn đề gì đi?”

Diệp Ninh thấp giọng nói hai tiếng, không quên tính toán một hồi ở trong lòng.

Lần này hắn lên núi, nhớ kỹ không được làm ra thiêu thân gì cả, cố gắng giữ bản tâm là được.

Chương 329: Hậu sinh này muốn làm cái gì? (3)

Ôm theo suy nghĩ như thế, hắn bước một bước lên bậc thang.

“Dường như người này có chút lo lắng, nhìn bộ dáng của hắn, trong lòng có dự tính nào đó?”

Lão giả râu dài đùa nghịch nói.

“Người lên núi, vừa mới bắt đầu là ngây thơ như thế, nhưng mà đợi bọn họ trải qua một lần là sẽ biết, có suy nghĩ gì cũng đều là thừa.”

Lão giả thấp hơn nhàn nhàn nói. Thư Sơn là do Thánh Nhân tạo ra. Uy lực của Thánh Nhân, sao có thể để cho ngươi lợi dụng sơ hở được? Đúng vào lúc hắn bước lên bậc thang đầu tiên, tất cả tâm tư và lo lắng của Diệp Ninh, toàn bộ đều biến mất.

Ký úc cũng bị phong tỏa.

Chỉ còn lại bản tâm và bản tính vẫn còn.

Cũng chính là nói, từ sau khi bước vào, Diệp Ninh căn bản không thể nào biết được bản thân đang trải qua khảo nghiệm, hắn sẽ cho rằng nơi mà bản thân đang đứng là một thế giới chân thực, mỗi một hành động của hắn, đều sẽ theo bản năng của bản thân mình.

Chỉ có như thế, mới có thể chân chính thật sự khảo nghiệm một người.

“Ấy, thế mà cửa ải khảo nghiệm đầu tiên lại là dục vọng quyền lực.”

Lão giả râu dài có thể nhìn thấy cảnh tượng Diệp Ninh tham gia khảo nghiệm.

“Nam nhân trên thế gian, phần nhiều đều không bỏ xuống được dục vọng quyền lực, đại trượng phu không thể một ngày

không có quyền lực, trong tay có quyền, sẽ có thể khống chế càn khôn, quân lâm thiên hạ, lần này hắn chịu đủ rồi.”

Lão giả thấp hơn trầm giọng nói.

Khảo nghiệm đều là ngẫu nhiên, kết quả vận khí của Diệp Ninh không tốt, vừa mới bắt đầu đã chọn trúng cái khó.

Có bao nhiêu người khi bước qua cửa ải này, đều là không kìm chế được mà đắm chìm vào trong đó.

Mãi cho đến khi hưởng thụ hết toàn bộ khát vọng quyền lực thiên hạ, lúc này mới dần dần nhìn thấu, sau đó bước qua khảo nghiệm.

Nhưng quá trình ở giữa, sẽ tiêu phí rất nhiều thời gian.

Thời giam đắm chìm càng lâu, đánh giá của khảo nghiệm càng thấp.

Tóm lại, càng sớm đi ra được, đánh giá của khảo nghiệm sẽ càng cao.

Cảnh tượng của khảo nghiệm, là một thế giới hư ảo.

Nhưng mà Diệp Ninh không biết.

Hắn vừa mới đi vào trong, những tâm tư nhỏ đó toàn bộ đều biến mất.

Một số lượng lớn ký ức dung nhập vào trong đầu hắn.

Hắn biến thành cửu ngũ chí tôn!

Cũng chính là Hoàng đế!

Đây là một quốc gia tên là Đại Ninh.

Diệp Ninh vừa mới đăng cơ, quân thần đồng thanh hô vạn tuế, một cỗ cảm giác thiên hạ chí tôn, tràn ngập xông đến.

Nói thật, loại cảm giác này, từ trước đến nay Diệp Ninh chưa bao giờ có. Vì thế khi ngồi trên long ỷ, trên gò má của hắn, có một tia phấn khích đỏ bừng.

“Trẫm là Thiên Tử, hiệu lệnh thiên hạ!”

Nhìn thấy cảnh tượng này.

Lão giả râu dài cười lên.

“Xem, quả nhiên hắn trầm mê vào đó rồi, cho dù là lão phu năm đó, cũng là tiêu phí mất thời gian mấy ngày, mới có thể đi ra.”

Bộ dáng này của Diệp Ninh, rõ ràng là đã nhập kịch rồi.

Chuyện này ông ấy quá quen thuộc.

Nhưng giây tiếp theo, lão giả râu dài đã sững sờ.

“Ồ!”

Ông ấy hít một hơi khí lạnh.

“Hậu sinh này muốn làm cái gì?”

Trong mắt lão giả thấp hơn cũng lộ ra thần sắc ngạc nhiên.

Sau khi Diệp Ninh đăng cơ, đưa ra đạo thánh chỉ đầu tiên.

Nhưng nội dung của thánh chỉ này, khiến cho hai người thật sự đọc có chút không hiểu.

Sau khi Diệp Ninh đăng cơ, thánh chỉ đầu tiên đưa ra, thế mà lại là: Thiên Tử phạm pháp, đồng tội với thứ dân!

Hai vị lão giả đều có chút mơ hồ, bọn họ không hiểu Diệp Ninh hạ một đạo thánh chỉ như thế là có ý gì? Thiên Tử phạm pháp, đồng tội với thứ dân, đây đều là lời lẽ tầm thường.

Cho dù là lão bách tính cũng biết câu nói này, đương nhiên biết thì biết, không có người nào sẽ tin. Thiên Tử và thứ dân, nhất định là không thể nào đánh đồng cùng cấp bậc.

Những người trong thế giới khảo nghiệm cũng cho rằng như thế.

Bọn họ không hiểu vì sao bệ hạ lại đưa ra một đạo thánh chỉ như thế, nhưng mà đều thể hiện ủng hộ. Bởi vì đối với câu nói này, không hề xâm phạm đến “lợi ích” của bọn họ.

Bệ hạ thích hô khẩu hiệu, vậy thì cứ để cho hắn hô là được. Sau đó bọn họ rất nhanh đã phát hiện, Diệp Ninh không có hô khẩu hiệu. Hắn trực tiếp kéo một vị thân vương đến trên phố chém đầu!

Thân vương đó là thúc thúc ruột, cũng là một trong những người ủng hộ hắn lên ngôi. Kết quả lại bị Diệp Ninh chém đầu!

Tin tức này chấn động toàn thiên hạ.

“Lẽ nào bệ hạ là điên rồi?”

Rất nhiều người xôn xao bàn tán.

Nhưng mà lý do của Diệp Ninh rất đầy đủ.

Bởi vì thân vương đúng là phạm pháp rồi, bao nhiêu năm nay, xâm chiếm đất đai ruộng tốt, khiến cho vô số bách tính trở thành lưu dân. Dung túng môn hạ, trắng trợn vơ vét của cải.

Còn kết đảng ở trên triều đường, vô số tham quan ô lại tập trung dưới môn hạ của ông ta.

Những tội mà ông ta đã phạm, mỗi một chuyện đều là thật, chém đầu một trăm lần cũng đủ. Nhưng loại chuyện Thiên Tử giết thân vương, vẫn như trước là vô cùng vô cùng hiếm thấy.

Chương 330: Thiên hạ, là thiên hạ của mọi người

Bởi vì hoàng tộc so với bách tính khác nhau, loại tình huống này trong lịch sử, phần lớn Hoàng đế đều là nhắm một mắt mở một mắt, cho dù là muốn truy cứu, nhiều nhất cũng chỉ là biếm làm thường dân mà thôi.

Nhưng Diệp Ninh thì sao?

Không có một chút dấu hiệu báo trước nào đã trực tiếp chém đầu người ta rồi.

Nhưng đây chỉ là mới bắt đầu.

Trong những ngày tháng tiếp theo, người người trong hoàng tộc đều gặp nguy hiểm.

Không cần biết lúc trước có quan hệ với Diệp Ninh tốt như thế nào, chỉ cần ngươi từng có hành vi phạm tội, nên chém thì chém, nên xử phạt thì xử phạt. Diệp Ninh giống như là chứng minh với người đời, cái gì gọi là quốc pháp vô tình.

Một đợt chém đầu này, nhân khẩu hoàng tộc mất hơn phân nửa.

Điều này rất bình thường, dù sao người lên ngôi vào tuổi tác này, người nào mà không có một chút mưu nghịch?

Hơn nữa, Diệp Ninh xuống tay đúng là rất ác, ví dụ như một hoàng tộc, chỉ là cưỡng ép một dân nữ, kết quả cả nhà đã bị lưu đày, đây căn bản không phải là Thiên Tử phạm pháp đồng tội với thứ dân, đây là hoàng tộc phạm pháp so với thứ dân nặng hơn gấp đôi!

Diệp Ninh xuống tay rất ác, nhưng mà sự phản kháng trên triều đường không phải là rất lớn. Bởi vì Diệp Ninh là tự giết người của mình.

Nói từ nhỏ, đây là Thiên Tử đang xử lý việc gia đình, hắn thích đặt yêu cầu tiêu chuẩn cao đối với hoàng tộc, liên quan gì đến người khác? Rất nhiều đại thần thậm chí còn đứng nhìn náo nhiệt, cảm thấy rất vui.

“Hắn chém giết hoàng tộc, rốt cuộc có ý đồ gì?”

Lão giả thấp hơn chau mày hỏi.

“Đúng thế, hoàng tộc là nền tảng cơ bản của hắn, hắn thanh lý sạch sẽ thế lực hoàng thất, điều này đối với hắn mà nói có lợi ích gì?”

Lão giả râu dài cũng không hiểu.

Trên thực tế chính là tự bản thân Diệp Ninh cũng không hiểu.

Hắn không có ký ức chân thực, chỉ có cuộc đời hư giả, vốn dĩ nên thuận theo sắp xếp, thành thành thật thật hưởng thụ cuộc sống vui vẻ cửu ngũ chí tôn mới đúng, nhưng mà trong lòng của hắn, lại điều khiển hắn làm ra hành động điên cuồng.

Bản tâm của hắn là cái gì?

Tìm chết!

Đúng thế, ở trong hiện thực, Diệp Ninh cũng vẫn luôn tìm chết.

Đến thế giới khảo nghiệm, hắn vẫn như trước đang tìm chết, bởi vì đây chính là bản tâm của hắn.

Tuy tự bản thân hắn cũng không hiểu vì sao bản thân muốn tìm chết, nhưng mà hắn chính là làm như thế, đây đã trở thành

bản năng của hắn. Con đường chém giết hoàng tộc chỉ là mới bắt đầu.

Tiếp theo đây, Diệp Ninh bắt đầu động đao với thương nhân.

Hắn hạ mệnh lệnh, muốn thu thuế kinh doanh, đồng thời tỷ lệ thu thuế còn rất lớn! Lần này chỉ trong chớp mắt bùng nổ rồi!

Từ xưa đến nay, làm gì có tiền lệ thu thuế kinh doanh?

Sĩ nông công thương, địa vị của thương nhân thấp nhất, nhung mà nhiều người đổ xô vào như thế là vì sao? Còn không phải là vì để kiếm tiền?

Mà những thương nhân đó, có bao nhiêu người đều có đại quan triều đình làm người đứng sau? Thậm chí rất nhiều quan lại, ở trong nhà mình cũng nuôi thương đội và ngân hàng. Một đao này của Diệp Ninh, có thể nói là cắt đúng vào động mạch chủ của họ! Vì thế tấu sớ giống như là mưa tuyết bay vào trong cung.

Nhưng mà Diệp Ninh đến nhìn cũng không nhìn.

Hắn thành lập hai tổ chức, một cái là Đông Xưởng do thái giám đứng đầu. Một cái là Kim Y Vệ.

Hai tổ chức hợp lực, giám sát thiên hạ, nếu như có người dám làm hành động nào đó, sẽ lập tức ra tay, bắt bọn họ vào trong ngục.

Nhất thời, nhân sĩ và thương nhân kêu khóc từng mảng, kêu gào không sống được nữa.

Nhưng bách tính khổ cực, lại nhao nhao điên cuồng vui mừng.

Bởi vì một khi thu thuế kinh doanh, triều đình sẽ không thiếu tiền nữa, vì thế thuế nông nghiệp được giảm đi rất nhiều, những hạng mục lung tung đó, toàn bộ đều biến mất không còn dấu vết.

Trong nhà nông dân bắt đầu có tích trữ lương thực, hết năm đến Tết thế mà cũng có tiền đi mua chút thịt cho con trẻ ăn. Đối với bách tính ở tầng thấp nhất mà nói, đây đúng là chính sách hay từ trước đến nay chưa từng có.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, rất nhanh, đạo thánh chỉ thứ ba của Diệp Ninh đã được đưa ra rồi.

Lần này, hắn lấy một số lượng lớn tiền tài thu được từ thuế kinh doanh, bắt đầu làm giáo dục. Ở mỗi một huyện thành, mỗi một thị trấn, đều thành lập trường học do triều đình bỏ tiền.

Con cái trong nhà bách tính, có thể đi học miễn phí, có được "giáo dục chín năm bắt buộc."

Đạo thánh chỉ này, quả nhiên khiến cho các bách tính điên cuồng, một ngày này, vô số bách tính quỳ xuống dưới đất, lớn tiếng hô thánh quân anh minh. Hành động này của Diệp Ninh, chắc chắn là lần đầu tiên trong lịch sử, khiến cho bách tính nghèo khó, cũng có thể trở nên nổi bật.

Nhưng hành động này lại xâm phạm đến lợi ích của thế gia.

Bởi vì từ xưa đến nay, đọc sách chính là một chuyện cao nhã, đây là chuyện chỉ có số ít người mới có thể tham dự vào.

Chương 331: Thiên hạ, là thiên hạ của mọi người (2)

Thế gia sở dĩ là thế gia, chính là hởi vì bọn họ nắm trong tay quyền lực đi học đọc sách, vì thế triều đình không thể rời khỏi bọn họ, con cháu gia tộc bọn họ, vẫn luôn có thể chiếm giữ địa vị cao.

Nếu như tất cả người trong thiên hạ đều có thể đi học, vậy thì mấy chục năm sau, nhân tài bùng nổ, ở đâu còn ý nghĩa tồn tại cho thế gia?

"Hôn quân vô đạo!"

Thế gia phẫn nộ.

Vì thế bọn họ bắt đầu phản kháng, khắp nơi thiên hạ bùng lên ngọn lửa, bọn họ ý đồ muốn dùng phương thức của bản thân, bức ép Diệp Ninh nhượng bộ.

Nhưng Diệp Ninh so với bọn họ tưởng tượng còn điên cuồng hơn.

Đối mặt với áp lực, không chỉ không nhượng bộ, Diệp Ninh lại lần nữa hạ thánh chỉ. Lần này, thế mà lại là muốn thay đổi khoa cử!

Bắt đầu từ bây giờ, đọc sách thánh hiền không còn là con đường duy nhất để thăng tiến. Thiên Tử cổ vũ khoa học, đề cao địa vi công nhân.

Đặt năng lực làm văn chương, vào cuối cùng.

Thậm chí hắn còn thành lập Viện khoa học, để cho công tượng có sức sáng tạo trong thiên hạ vào trong đó, chỉ cần sáng tạo ra được thứ có lợi cho thiên hạ, sẽ được trao tặng tiền tài, quan chức.

Địa vị của công nhân có được không gian nâng cao, chỉ trong chớp mắt đã sáng tạo ra được các thứ đồ khác nhau, ví dụ như máy dệt vải, một máy dệt vải có thể so sánh với sức lao động của hàng trăm nữ công trong một ngày.

Thứ giống như thế, còn có rất nhiều rất nhiều. Nhưng lần này, lại xâm phạm đến lợi ích của người đọc sách trong thiên hạ.

Người đọc sách cũng phản rồi. Lớn tiếng mắng hôn qua vô đạo.

Sở dĩ khoa cử thần thánh như thế, chính là bởi vì khoa cử có sự độc đáo của nó.

Cả đời này của bọn họ học làm văn chương, kết quả ngươi nói với ta làm văn chương cũng vô dụng, ai có thể chấp nhận được?

Còn có, nói cái gì mà sĩ nông công thương, nhưng trên thực tế trong mắt người đọc sách, công nhân, nông dân, đó đều là thấp kém. Tất cả đều thấp kém, chỉ có người đọc sách là cao thượng!

Kết quả ngươi đặt Viện khoa học cùng địa vị với chúng ta? Dựa vào cái gì?

“Hôn quân là điên rồi, hắn không muốn sống nữa!”

“Phản đi, nhất định phải phản hắn!”

“Tán sát hoàng tộc, phá hại thế gia, phá hoại khoa cử… Đủ loại tội nghiệt, tội lỗi chồng chất!”

…

Người người trong thiên hạ đều đang phản đối Diệp Ninh.

Lần này Đông Xương và Kim Y Vệ cũng không có tác dụng nữa, bởi vì tiếng nói phản đối quá lớn rồi, dường như Diệp Ninh đã đắc tội với tất cả các giai tầng trong thiên hạ.

Đương nhiên, các bách tính bình thường là vui mừng. Trong lòng bọn họ ủng bộ thánh quân. Nhưng mà cũng vô dụng, bọn họ không có quyền nói chuyện.

Người dân ở tầng thấp nhất, căn bản không hình thành được thế lực ủng hộ Hoàng đế. Nhìn từng cảnh tượng thay đổi động trời này, hai lão giả trầm mặc rất lâu.

"Rốt cuộc hắn muốn làm cái gì?"

"Hắn đúng thật là đang tự hủy hoại mạng của mình!"

Hai người nhìn nhau, đều nhìn được sự nghi hoặc trong mắt của đối phương.

Hoàng tộc, thế gia, người đọc sách… bọn họ có thể trở thành người ủng hộ hoàng quyền. Nhưng Diệp Ninh lại đẩy toàn bộ bọn họ ra ngoài.

Đây tuyệt đối không phải là hành động của người thông minh. Nhưng mà hắn làm như thế không có đạo lý sao? Là có đạo lý.

Hai người tận mắt nhìn thấy toàn bộ thế giới đang thay đổi.

Cuộc sống của các bách tính càng ngày càng tốt, trên mặt của bọn họ tràn ngập nụ cười, không còn vì miếng ăn mà phát sầu, cũng không còn lo lắng vì tương lai của con cái.

Mỗi ngày khi bọn họ đưa con cái đến trường học đọc sách, là khoảnh khắc bọn họ hạnh phúc nhất. Tiếng đọc sách vang vọng kia, mang theo hy vọng bình dị nhất của bọn họ.

…

Công tượng cũng là như thế, từ trước đến nay chưa từng có người nào coi trọng thành quả lao động của bọn họ.

Sức mạnh của công tượng là vô cùng vô tận, những thứ mà bọn họ sáng tạo ra, thay đổi phương thức sống của nhân dân tầng thấp nhất. Một số lượng lớn sức lao động được giải phóng, có thể đi làm rất nhiều chuyện khác.

"Ta đang nghĩ một vấn đề, nếu như những chính lệnh này của hắn, có thể vẫn luôn tiếp tục, liên tiếp mười năm, vô số năm,

một trăm năm, vậy thì thiên hạ sẽ biến thành như thế nào?”

Lão giả râu dài lộ ra thần sắc trầm ngâm.

“Người người như rồng!”

Lão giả thấp hơn đưa ra đáp án.

“Đó là thịnh cảnh trước nay chưa từng có!”

Trong mắt hai người phát ra ánh sáng.

Đây đúng thật là vượt ra ngoài hiểu biết của bọn họ.

Hóa ra thế giới tốt đẹp mà Thánh Nhân hình dung kia, không phải chỉ là tưởng tượng, mà là thật sự có khả năng thực hiện. Đương nhiên, quá khó rồi.

Ví dụ như Diệp Ninh hiện tại, sẽ phải đối mặt với nguy hiểm phản quân khắp nơi trong thiên hạ thảo phạt hắn. Điều này rất nguy hiểm, nhưng thật ra không hề chí mạng như thế.

Bởi vì lão bách tính kiên định đứng về phía Thiên Tử, bọn họ không hiểu đạo lý gì cả, nhưng bọn họ biết ai đối tốt với bọn họ. Diệp Ninh có sức mạnh nhân dân, có lẽ sẽ có hy vọng thắng lợi.

Chương 332: Thiên hạ, là thiên hạ của mọi người (3)

Nhưng lúc này, hắn lại hạ một đạo thánh chỉ, đây cũng là đạo thánh chỉ cuối cùng. Lần này, hắn muốn thu thuế Tiên Môn!

Càng là các đại tông môn, thuế thu càng nặng!

Điều này khiến cho hai lão giả chấn kinh cho rằng có phải là Diệp Ninh có thâm thù đại hận gì với Tiên Môn không?

Nhưng bọn họ nghĩ nhiều rồi, bởi vì Diệp Ninh dự định dùng những lợi ích mà các tông môn lớn hi sinh, để đi bù đắp cho những Tiên Môn nhỏ có cuộc sống khó khăn.

“Dã tâm của người này quá lớn rồi!”

Lão giả râu dài khó có thể tin được.

“Điều này không thể nào thực hiện!”

Lão giả thấp hơn theo bản năng nắm chặt tay.

Bọn họ cũng không biết vì sao, chưa bao giờ có một khắc chờ đợi như thế, bọn họ rất muốn xem xem, nếu như có thể tiếp tục phát triển, những chính lệnh của Diệp Ninh, rốt cuộc có thể khiến cho thế giới trở thành như thế nào?

Nhưng mà điều này đã được định trước là không nhìn thấy được. Bởi vì Tiên Môn tức giận.

Vì thế, Tiên Môn, thế gia, thương nhân, người đọc sách, quan lại, hoàng tộc…

Bọn họ thành lập liên quân mạnh mẽ giết đến kinh thành, trực tiếp đánh bại ngự lâm quân của Diệp Ninh.

“Bệ hạ mở mắt ra nhìn xem, toàn thiên hạ đều đang phản đối người!”

Phản quân kéo Diệp Ninh ra, để cho hắn nhìn thấy vô số phản quân ở bên ngoài. Nhưng mà Diệp Ninh chỉ là cười nhẹ một tiếng, nói.

“Ngươi sai rồi, thiên hạ, là thiên hạ của mọi người, người thiên hạ trong mắt của ta, không phải chỉ có các ngươi.”

Diệp Ninh tìm chết như thế, đương nhiên không có khả năng tiếp tục sống được.

Vì thế hắn bị chém chết một cách đương nhiên.

Nhưng chuyện hắn tìm đường chết như này, lại mang đến suy nghĩ từ trước đến giờ chưa từng có cho hai vị lão giả. Nho đạo và Võ đạo, Tiên đạo, Ma đạo khác nhau.

Bởi vì con đường chủ yếu của nó, vẫn là theo đuổi sức mạnh của bản thân.

Nhưng mà Nho đạo lại khác, Nho đạo của người đọc sách, có tinh thần theo đuổi của bản thân.

Thành công thì cứu giúp thiên hạ, nghèo thì chỉ lo thân mình, đây không phải là một khẩu hiệu, mà là hành vi của rất nhiều người. Mỗi một người đọc sách, khi lần đầu tiên đọc sách, đều có mơ ước thay đổi thế giới.

Bởi vì đây chính là tư tưởng mà sách thánh hiền tuyền đạt cho bọn họ. Nhưng mà thế giới này dễ dàng thay đổi như thế sao?

Thậm chí bọn họ đến phương hướng cũng không có.

Đối với rất nhiều đệ tử Nho Môn mà nói, bọn họ không sợ khó khăn, sợ chỉ là không biết nên làm như thế nào.

Nhưng bây giờ Diệp Ninh lại chỉ ra một con đường.

Con đường mà hắn đang đi, mỗi một bước đều đáng để cho người khác suy nghĩ.

"Trong lòng người này có khe, hắn đã đi con đường trước nay chưa từng có!"

Trong mắt lão giả thấp hơn lộ ra thần sắc kích động.

Ông ấy từ trước đến nay vẫn luôn nghiêm khắc, lúc này lại mất bình tĩnh rồi.

Từ đó có thể thấy được, ông ấy là kích động như thế nào.

"Hắn còn trẻ tuổi như thế, đã có một con đường đi hoàn chỉnh, chuyện ta chấn động đó là, hắn ta bước đi kiên định như thế, không có bất kỳ mơ hồ nào, giống như là hắn biết được đáp án chính xác vậy."

Lão giả râu dài so với kích động, thì càng nhiều hơn là suy nghĩ.

Mỗi một bước đi của Diệp Ninh, nhìn thì có vẻ là đã trải qua suy nghĩ cặn kẽ, mỗi một bước, đều đánh trúng sai lầm của xã hội.

Đây không phải là trùng hợp.

"Vương huynh, ngươi nói tiếp tục đi theo con đường này, có phải là sẽ sáng tạo ra thế giới mà Thánh Nhân mơ tưởng không?"

Lão giả thấp hơn nói.

Nếu như vào thời đại mà ông vẫn còn sống, ông nói ra lời nói này, nhất định sẽ dẫn đến chấn động cho toàn bộ đệ tử Nho Môn. Bởi vì thế giới mà Thánh Nhân theo đuổi, từ trước đến nay vẫn luôn chỉ là mơ ước.

Là phương hướng nỗ lực của tất cả mọi người, nhưng mà không có người nào cho rằng có thể thực hiện được. Thế giới nào là thứ mà Thánh Nhân theo đuổi? Thật ra rất đơn giản.

Thế giới mà Thánh Nhân theo đuổi, chỉ được tóm gọn trong bốn chữ, chính là: Thiên hạ đại đồng! Phân tích nhỏ ra, đại khái có thể chia làm ba mục tiêu.

Thứ nhất là nhu cầu của mọi người về cơ bản được thỏa mãn. Kho lương thực đầy suốt mười hai lễ tiết, quần áo luôn đủ mặc.

Không ăn no mặc ấm, ở đâu ra tinh lực đi theo đuổi những thứ khác? Đầu tiên ăn no mặc ấm, chính là mục tiêu cơ bản nhất.

Nhưng chỉ một chút đó, đã rất khó thỏa mãn rồi.

Nhìn Đại Chu bây giờ đi, có bao nhiêu bách tính khó khăn sống tạm, có bao nhiêu lưu dân, có bao nhiêu người đói mà chết, có bao nhiêu người không sống được phải luân lạc đến bước đường làm trộm cướp, đây không phải là ngẫu nhiên, trong lịch sử tình huống như thế này, chiếm đa số.

Cho dù ngay cả trong cái gọi là thịnh thế, cũng rất khó làm được mỗi một người đều có thể ăn no mặc ấm.

Mục tiêu thứ hai là tiền tài của cải được phân phối cân bằng.

Chương 333: Phi lễ chớ nhìn

Tiền tài của cải có thể được hiểu là tài nguyên xã hội, đương nhiên không thể nào tất cả mọi người đều như nhau, chỉ là cân bằng tương đối.

Chỉ cần cố gắng thực hiện nguyên tắc công bằng, cho dù lão bách tính có nghèo khổ, tâm tình cũng có thể dễ chấp nhận hơn, cuộc sống cũng có thể yên ổn hơn. Chính trị gia cũng không cần vì tăng thêm nhân khẩu mà chiến tranh không ngừng, mà nên tập trung xây dựng quốc lực, cố gắng xây dựng một xã hội lý tưởng công chính và công bằng.

Mục tiêu thứ ba là phổ cập giáo dục.

Con người không có giáo dục, cho dù là ăn uống có tốt hơn nữa, mặc có tốt hơn nữa, cũng không thể nào có được quá nhiều thành tựu. Giáo dục có thể không yêu cầu cao thâm như thế nào, nhưng ít nhất cũng phải biết chữ, biết được lễ nghĩa liêm sỉ.

Ba mục tiêu trên, chính là thế giới lý tưởng của Thánh Nhân.

Vô số năm nay, nỗ lực của đệ tử Nho Môn, lại không nhìn được một chút hi vọng nào.

Nhưng bây giờ, chỉ trong quá trình khảo nghiệm ngắn ngủi của Diệp Ninh, thế mà hai người đã nhìn thấy được một con đường rõ ràng. Những thứ Diệp Ninh làm, không phải chính là xã hội đại đồng sao?

Hắn đang cố gắng khiến cho nhóm người yếu thế sống giống như con người, khiến cho người yếu thế cũng có khả năng trở thành cường giả.

Điều lão giả thấp hơn kích động không phải những thứ này, mà thông qua những chuyện này, dường như ông đã nhìn thấy khả năng mơ ước có thể thực hiện được.

“Nhà rộng năm mẫu, trồng cây dâu tằm, năm mươi người có thể mặc áo lụa. Gà, lợn, chó, gia súc, không tính thời gian, bảy mươi con có thể ăn được thịt. Ruộng trăm mẫu, giành nhiều thời gian, mấy chục gia đình có thể không chịu đói, cẩn thận làm theo lời dạy, tuân theo đạo hiếu, kẻ tay trắng cũng không còn là gánh nặng. Cơm ăn áo mặc của bảy mươi người, bách tính cũng không đói lạnh…”

Lão giả râu dài lẩm bẩm, đây là lời nói năm đó Á Thánh từng nói. Những thứ này, ông đã từng cho rằng là viển công.

Bây giờ, lại được Diệp Ninh thực hiện rồi.

Điều này mang đến cho hai người chấn động trước nay chưa từng có, và sự giác ngộ.

“Người này, lẽ nào là bảo bối mà ông trời ban cho Nho đạo?”

Trong ánh mắt của lão giả râu dài nhìn Diệp Ninh, đã mang theo cảm xúc tán thưởng nồng đậm.

Nếu như ông ấy vẫn còn sống, ông nhất định sẽ không màng tất cả nhận Diệp Ninh làm đồ đệ, sau đó cố gắng dùng hết nỗ lực của bản thân, giúp hắn thực hiện tất cả.

Nếu như gặp phải ngăn cản to lớn giống như trong thế giới khảo nhiệm, vậy đó cũng không phải vấn đề, ông ấy không sợ hi sinh!

“Nếu như hắn có thể lên đến đỉnh núi, lão phu sẽ truyền lại toàn bộ những thứ mà ta học được cả đời này cho hắn!”

Lão giả râu dài đưa ra quyết định, ông ấy nhìn Diệp Ninh, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

“Phi, thất phu! Chỉ dựa vào ngươi cũng xứng, hắn nên tiếp nhận truyền thừa của ta!”

Lão giả thấp hơn tức giận.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, dường như là muốn tóe ra lửa. Lần này, không phải tư tưởng và học thuật tranh luận nữa. Mà là tranh đoạt liên quan đến tương lai của Nho đạo.

Diệp Ninh chịu chấp nhận truyền thừa của ai, vậy thì tương đương với tinh thần của người đó được tiếp nối. Đương nhiên, loại tranh luận này nhất định là không có kết quả.

Quyền lựa chọn nằm ở chỗ Diệp Ninh.

Bây giờ điều quan trọng là, lúc nào Diệp Ninh có thể lên đến đỉnh.

“Ngươi nói, biểu hiện vừa rồi của hắn, có thể vượt qua bao nhiêu bậc thang?”

Lão giả râu dài hỏi.

“Không biết, điều này do Thánh Nhân quyết định.”

Trong mắt lão giả thấp hơn lộ ra thần sắc chờ đợi. Thư Sơn là tác phẩm của Thánh Nhân.

Đương nhiên đánh giá là dựa theo tiêu chuẩn của Thánh Nhân.

Bọn họ đang muốn xem xem, tất cả những gì Diệp Ninh làm, rốt cuộc có phải là con đường đúng đắn không. Nếu như bậc thang mà hắn có thể vượt qua đủ nhiều, thì đã nói rõ Thánh Nhân cũng công nhận hắn.

Sau khi Diệp Ninh bị giết, lập tức ra ngoài rồi.

Giống như là người khác, đều là sau khi nhìn thấy dục vọng quyền lực, mới có thể ra ngoài. Chỉ có Diệp Ninh, thế mà lại dùng quyền lực tự chơi chết bản thân, sau đó thông qua khảo nghiệm.

Hắn bước ra một bước, đúng vào lúc hắn bước ra bước đó, toàn bộ ký tức quay trở lại rồi.

“Vừa rồi là một giấc mơ?”

“Không, đó chính là khảo nghiệm!”

“Si, khảo nghiệm này đúng thật là nguy hiểm, thế mà lại có thể phong ấn được ký ức của ta!”

Diệp Ninh vừa mới bước ra, đã lập tức phản ứng lại.

Vừa rồi những chuyện mà bản thân trải qua, vẫn còn in đậm trong tâm trí, hắn nhớ rất rõ bản thân đã làm ra chuyện lớn gì. Điều này khiến hắn có chút đau đầu.

Hắn cũng không biết bản thân làm có được xem là tốt không, dù sao nhìn khắp bốn phía, sương mù dày đặc, chỉ có thể nhìn thấy được bậc thang ở dưới chân, căn bản không nhìn thấy được cái gì khác.

Hắn cũng không biết bản thân bước qua được bao nhiêu bậc thang. Nhưng mà hai lão giả lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

Chương 334: Phi lễ chớ nhìn (2)

“Một vạn sáu ngàn sáu trăm năm mươi bậc thang!”

Lão giả râu dài suýt chút nữa dứt hết râu của mình…

“Tiểu tử này là quái vật!”

Trong mắt lão giả thấp hơn lộ ra ánh sáng kỳ quái.

Chỉ là khảo nghiệm đầu tiên, đã trực tiếp bước qua một nửa số bậc thang. Đây là thành tựu như thế nào?

Về sau còn có ai hay không không biết, nhưng nhất định là thiên cổ chưa từng có.

Một bước này của Diệp Ninh, đã đi hết một nửa lộ trình, đây đúng thật là không thể nào tưởng tượng được.

“Năm đó, lão phu cũng chỉ là bước qua được hai ngàn bậc thang mà thôi.”

Lão giả râu dài hận không thể đi vào, bắt lấy Diệp Ninh nghiên cứu thật kỹ. Đây rốt cuộc là yêu nghiệt như thế nào.

“Lão phu mạnh hơn ngươi, lần đầu tiên bước qua ba ngàn bậc thang.”

Lão giả thấp hơn lộ ra một chút đắc ý.

“Có tác dụng gì? Vị này trực tiếp bước qua một vạn sáu ngàn sáu trăm năm mươi bậc thang!”

Lão giả râu dài mỉa mai nói.

Sau khi nói xong, tự bản thân cũng có chút chua xót.

Kỷ lực của Diệp Ninh cao hơn bọn họ rất nhiều, đừng có so sánh, các ngươi so với người ta, chẳng là cái gì cả. Hai người trầm mặc một lúc.

Lão giả thấp hơn hỏi.

“Rất rõ ràng Thánh Nhân vô cùng công nhận hành vi của hắn, có phải là nói, con đường mà hắn đi là chính xác không, thật sự có thể sáng tạo ra một thế giới đại đồng?”

Lão giả râu dài lắc lắc đầu, cười khổ nói.

“Không dám nghĩ đến, bách tính an cư lạc nghiệp, trong nhà có dư tiền, chín năm giáo dục bắt buộc, giúp đỡ kẻ yếu, áp chế kẻ mạnh, thu thuế kinh doanh, thay đổi khoa cử… Những điều này thật sự có thể thành công sao?”

Ông ấy không biết. Nhưng càng nhiều hơn là đau khổ.

Có thể thành công hay không, ông đã không còn cơ hội nhìn thấy nữa.

Ánh mắt hai người Diệp Ninh càng ngày càng nóng bỏng, hắn là hi vọng duy nhất! Đương nhiên Diệp Ninh là không biết gì.

“Có thể phong ấn ký ức, chuyện này có chút phiền phức, những chuyện mà ta đã chuẩn bị tâm lý trước đều không làm được…”

Hắn đứng ở đó suy nghĩ.

Thư Sơn này rất thần kỳ, sau khi đi vào, chìm đắm vào trong đó. Một khi đi ra, lại căn bản không biết bản thân đang ở đâu.

Hắn nhìn về phía trước, sương mù dày đặc, vô số bậc thang. Nhìn về phía sau, cũng là như thế.

Nhưng điều này không thể nào?

Bản thân chỉ là mới thông qua một lần khảo nghiệm mà thôi, lẽ nào còn có thể chỉ trong chớp mắt đã chạy qua một vạn bậc thang?

Không thể nào, loại nơi như Thư Sơn, vừa nghe đã rất bí ẩn, không phải là tùy tùy tiện tiện có thể leo lên được. Diệp Ninh đã chuẩn bị sẵn cho thời khắc khó khăn nhất.

“Những chuyện mà ta mới làm, dường như có chút ly kinh phản đạo, nếu như ở thế giới bên ngoài, chỉ sợ sẽ dẫn đến không ít sóng gió, có điều vẫn còn tốt, bây giờ Thánh Viện không có người sống, cũng không thể có quỷ nhìn chằm chằm vào ta đi?”

Diệp Ninh lộ ra nụ cười.

“Vì thế nên, đây cũng không phải là chuyện xấu.”

Hắn như trút bỏ được gánh nặng trong lòng.

Dù sao đây là một nơi ngoại trừ hắn và Thái Hướng Cao ra, thì không có người sống, tùy tiện thể hiện như thế nào, có lẽ cũng sẽ không gây ra phiền phức gì.

Nghĩ đến đây, hắn lại bước ra một bước nữa, đi vào thế giới khảo nghiệm.

Dù sao hắn cũng không biết bản thân bước ra bao nhiêu giai đoạn, so với việc ở bên ngoài ngây ngốc, còn không bằng nhanh chóng tiếp tục tiếp nhận khảo nghiệm.

Đúng vào lúc hắn bước vào, Diệp Ninh đã được ôn hương nhuyễn ngọc ôm lấy rồi.

Ừm, không hiểu sai thì.

Chính là thứ mềm mại nhất trong thiên hạ, nhất thời khiến cả người hắn đều tê dại. Mà hai lão giả ở thế giới bên ngoài, lại lộ ra thần sắc trêu chọc.

"Cửa ải này, thế mà khảo nghiệm lại là nữ sắc?"

Có cái gọi là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Bọn họ muốn xem xem, người như Diệp Ninh, có thể biểu hiện như thế nào.

Sau đó bọn họ đã nhìn thấy cảnh tượng không nhìn nổi.

"Phi, tên nhãi!"

"Phi lễ chớ nhìn!"

Hai người quay đầu. Thế mà tên này lại như thế!

"Quan nhân, uống nước đường đi."

Một giọng nói quyến rũ vang lên.

Cảnh tượng trước mắt Diệp Ninh dần dần rõ ràng, hắn nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp.

Giống như là quả đào chín mọng nước vậy, mỗi một cái nhíu mày, một nụ cười đều lộ ra một cỗ mị hoặc khó tả.

Nếu như Thái Hướng Cao nhìn thấy được cảnh tượng này, nhất định sẽ chấn kinh, bởi vì nữ tử này không phải là ai khác, mà chính là Bùi Ngữ Hàm.

Nếu như Bùi Ngữ Hàm nhìn thấy cảnh tượng này, có lẽ sẽ thẹn quá hóa giận, bản thân sao có thể giống như con chim nhỏ nép vào người như bây giờ?

Đây không phải là phong cách của nàng ta.

Nếu như Diệp Ninh vẫn còn tỉnh táo, có thể sẽ cảm thấy sợ hãi, bởi vì hình tượng Bùi tỷ trong ký ức của hắn thật sự là tương phản quá lớn rồi. Đáng tiếc, không có nếu như.

Chương 335: Hừ, yêu nghiệt nơi nào

Ký ức của Diệp Ninh đã bị phong ấn, rất nhanh đã tiếp nhận thân phận mới này một cách vô điều kiện.

Ừm, lần này hắn là một người bình thường.

Chỉ có điều trong nhà có một chút tiền mà thôi.

Cha, ông nội của hắn, đều là phú thương có tiếng của Giang Nam.

Hắn vừa mới sinh ra, được định trước là sẽ không phải lo lắng vì những thứ như củi, gạo, dầu, muối. Bởi vì tiền trong nhà hắn có tiêu mấy đời cũng không hết.

Bối cảnh giống như thế này, hắn còn có thể làm cái gì đây? Thành thành thật thật hưởng thụ cuộc sống là được rồi. Trên thực tế hắn đã bắt đầu hưởng thụ rồi.

Nữ tử ở đối diện giống hệt với Bùi tỷ này, là tiểu thiếp vừa mới qua cửa của hắn. Không sai, đến chính thê cũng không phải, chỉ là một tiểu thiếp mà thôi.

Nghe nói trước khi chưa bước vào cửa, là nữ tử trong sạch xinh đẹp nổi tiếng khắp nơi. Đáng tiếc bây giờ, lại đi vào Diệp phủ.

Đối với thanh quan mà nói, cả đời này có thể gả cho một người phú ông nhiều tiền nhiều của, tuyệt đối không phải là chuyện xấu, hơn nữa Diệp Ninh còn trẻ tuổi như thế, vẻ ngoài còn đẹp trai.

Vì thế Bùi Ngữ Hàm rất thỏa mãn, trên đầu nàng cài trâm ngọc, tay trắng cầm thìa, đích thân nấu một bát nước đường,

đứng ở trước mặt quan nhân. Chỉ đợi hắn tỉnh lại, sẽ lập tức đưa nước đường lên.

Quá ngọt ngào rồi.

Phu thê tân hôn thắm thiết, chính là có thể ngọt như thế.

Diệp Ninh uống cạn bát nước đường, sau đó ngây ngốc nhìn Bùi Ngữ Hàm. Vị này là tiểu thiếp của hắn.

Vừa xinh đẹp, lại vừa hiền huệ như thế. Có người đàn ông nào có thể chịu được?

Từ trước đến giờ Diệp Ninh đều không phải là người quá chống cự lại được với sắc đẹp, trong thế giới hiện thực, hắn từng gặp không ít mỹ nữ, nhưng toàn bộ tâm tư của hắn, đều đang bận tìm chết, không có tâm tình đi quan tâm phương diện này.

Nhưng mà trong không gian khảo nghiệm này, hắn không có cái gì để do dự nữa. Giống hệt với lần trước, trong tiềm thức, hắn vẫn là muốn tìm chết.

Bởi vì đây chính là bản tâm của hắn, bất luận bối cảnh thay đổi như thế nào, bản tâm đều là sẽ không thay đổi. Nhưng so với lần trước, lần này hắn lựa chọn phương pháp chết có chút khác.

Hắn muốn "mệt mỏi" mà chết! Phương pháp chết, hắn là có thể lựa chọn.

Có thể mạnh mẽ, đương nhiên cũng có thể không có chí khí.

Có một người thiếp xinh đẹp nư thế này, Diệp Ninh lựa chọn không có chí khí. Vì thế hắn không có chút do dự nào mà đè lên.

"Quan nhân, bây giờ vẫn còn là ban ngày…"

Bùi Tỷ ngạc nhiên nói.

Sau đó thì không có sau đó nữa.

Vừa rồi hai lão giả chính là nhìn thấy cảnh tượng này.

Với tu dưỡng mà bọn họ có được, đương nhiên không thể nào đi xem bộ phim nhỏ do Diệp Ninh diễn chính. Vì thế bọn họ lập tức rời mắt đi.

“Vì sao tên này cấp bách như thế?”

Lão giả râu dài suy đoãn, ông vẫn luôn cảm thấy với tính cách của Diệp Ninh, không nên gấp gáp như thế mới đúng. Nhưng chuyện ông không biết là.

Từ lúc Diệp Ninh xuyên không đến nay, mỗi ngày đều đang bận rộn tìm chết, làm gì có thời gian làm “nghề tay trái”. Cả đời này vẫn còn là một đồng nam hàng thật giá thật.

Bình thường không muốn, không đại biểu hắn không có nhu cầu về phương diện này.

Trong không gian khảo nghiệm này, toàn bộ ký ức bị phong tỏa, có một cuộc đời hoàn toàn mới, hắn còn do dự cái gì, đương nhiên là trực tiếp đè lên rồi.

“Xem ra hắn cũng có điểm yếu, cửa ải này, không dễ qua.”

Lão giả thấp hơn lắc đầu nói, dường như trong mắt có chút thất vọng. Thật ra điều này rất bình thường.

Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu. Ai mà không có thời kỳ thiếu niên chứ?

Năm đó, ông ấy cũng từng dao động.

Đổi thành là người khác, ông sẽ hoàn toàn không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng Diệp Ninh thì khác, ở trong lòng ông, Diệp Ninh là đặc biệt. Hắn đã sáng tạo ra kỳ tích.

Vì thế, lão giả thấp hơn chờ đợi, Diệp Ninh có thể nỗ lực bên bỉ, tiếp tục tạo ra kỳ tích. Nhưng trước mắt xem ra, hắn đúng là đã trầm luân vào đó rồi.

Sau đó ông lại phát hiện bản thân sai rồi.

Diệp Ninh không phải là trầm luân vào trong, mà đúng thật là hương vị vào tận xương tủy.

Hắn hận không thể một ngày hai mươi bốn giờ đều lăn lộn ở trên giường! Hai lão giả nhìn thấy rất đau răng.

Cho dù là ngươi rất háo sắc, cũng không đến mức như thế đi?

Bọn họ sao có thể ngờ được, thế mà Diệp Ninh lại có suy nghĩ “mệt mỏi mà chết” ở trong đầu. Nếu như biết được suy nghĩ của bọn họ, vậy thì Diệp Ninh cũng có lời muốn nói.

Ngươi nói ta không làm chuyện này, ta còn có thể làm cái gì?

Trong nhà quá có tiền rồi, cả nhà đều cưng chiều hắn, hắn đã không cần nỗ lực nữa, yên tâm làm một con sâu gạo, đây chính là cảnh tượng mà cha mẹ muốn nhìn thấy nhất.

Vậy thì bản thân nhiều tinh lực như thế nên trút bỏ như thế nào? Đương nhiên toàn bộ đều trút vào Bùi Ngữ Hàm rồi.

Chương 336: Hừ, yêu nghiệt nơi nào (2)

"Quan nhân, chàng quá lợi hại rồi, nô gia có chút không chịu nổi nữa, hay là chàng cưới thêm người khác nữa đi?"

Bùi Ngữ Hàm như chim nhỏ dính vào người nói.

Nàng ta là hoàn toàn đứng ở góc độ của Diệp Ninh để suy nghĩ vấn đề. Diệp Ninh gật gật đầu, công nhận điểm này.

Rất đơn giản, bởi vì trong tiềm thức hắn muốn tìm chết, nhưng mà chỉ dựa vào một mình Bùi Ngữ Hàm, dường như rất khó làm được. Thêm một người, thêm một phần sức mạnh.

Ừm, không có vấn đề gì.

Hắn có suy nghĩ này, vì thế cha mẹ thỏa mãn hắn. Không qua mấy ngày, lại có một tiểu thiếp bước vào cửa.

Lần này tiểu thiếp được cưới về là nhạc sư nổi tiếng, có cái tên "Đại Gia", được rất nhiều người gọi là Tiêu Đại Gia. Nhưng cho dù là đại gia, cũng sẽ thiếu tiền.

Dưới sự tấn công của vô số tiền bạc, nàng đầu hàng rồi, gả cho Diệp Ninh.

Vẫn là câu nói đó, điều kiện của Diệp Ninh không tệ, vẻ ngoài đẹp trai, cũng được xem như là xứng đôi vừa lứa.

"Lại là một mỹ nhân tuyệt thế."

"Tên này đúng là có phúc khí."

Hai lão giả nhìn thấy tiểu thiếp mới bước vào của, âm thầm gật gật đầu. Không cần biết cái khác, phúc khí của Diệp Ninh đúng là tốt.

“Trong thời gian khảo nghiệm này, tất cả nữ tử xuất hiện đều không phải hư cấu, mà là dựa theo suy nghĩ trong hiện thực của hắn mà đến, cũng chính bởi vì như thế, mới dễ dàng khiến cho hắn trầm luân… Xem ra người này ở trong hiện thực, cũng quen biết không ít mỹ nữ tuyệt thế.”

Lão giả râu dài nói.

“Ta bắt đầu lo lắng cho hắn rồi, rốt cuộc hắn phải trầm luân đến lúc nào?”

Lão giả thấp hơn chau mày.

Thật ra mới bắt đầu chưa được bao lâu mà thôi.

Nhưng mà tình thế thật sự quá không tốt rồi. Diệp Ninh trầm luân như thế, phải dùng bao nhiêu thời gian mới có thể qua được cửa ải này?

Lúc trước bọn họ từng nhìn thấy vô số người chìm đắm ở cửa ải này, nhưng mà có số rất ít giống như Diệp Ninh, vừa mới bước vào cái gì cũng không làm, hận không thể nằm luôn ở trên giường.

“Quan nhân.”

Nâng khăn màu đỏ lên, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp giống như hoa phù dung. Đây là Tiêu Thiển Thiển.

Chỉ có điều nàng ta cũng hoàn toàn không có khí chất của bản thể, mà là một dáng vẻ cẩn thận từng chút một. Nàng rất tò mò, cũng rất lo lắng, không biết cuộc sống sau khi thành hôn của bản thân sẽ là như thế nào.

“Không biết vì sao, ta nhìn thấy nàng thì có chút tức giận.”

Trong lòng Diệp Ninh đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ lạ lùng.

Đương nhiên hắn không biết là bởi vì trong hiện thực Tiêu Thiển Thiển đã từng lừa hắn.

Nhưng nếu như cỗ tức giận này đã xuất hiện, vậy thì phải tìm phương thức để trút nó ra mới đúng.

“Nương tử, đi nghỉ thôi!”

Diệp Ninh hùng hổ đè lên.

Hắn muốn dùng hành động thực tế của mình, để trút nỗi tức giận ở trong lòng.

Trong hiện thực Tiêu Thiển Thiển tuyệt đối sẽ không ngờ được, thế mà bản thân lại xuất hiện ở trong thế giới khảo nghiệm, hơn nữa còn gặp phải cảnh tượng như thế. Đúng thật là không nói đạo lý.

Nhưng điều này không thể trách Diệp Ninh, Diệp Ninh cũng không ngờ được cái nơi quỷ quái này thế mà lại như thế. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Mà Diệp Ninh, căn bản không muốn bước qua cửa ải này, hoặc là nói, phương thức qua cửa ải của hắn khác với người bình thường, hắn chỉ là muốn tự chơi chết bản thân.

Vì thế những chuyện hắn làm tiếp theo càng thêm hoang đường…

Hai lão giả đúng thật là không dám nhìn.

Thấm chí lão giả thấp hơn còn có chút tức giận.

“Lẽ nào hắn chưa từng gặp nữ nhân sao?”

Quá khó tin rồi!

Từng gặp kẻ háo sắc, nhưng mà chưa từng nhìn thấy người nào giống như Diệp Ninh, hận không thể tự chơi chết bản thân.

Trong đầu của hắn ngoại trừ chuyện này ra, lẽ nào không có thứ khác sao?

“Ta cũng bắt đầu lo lắng rồi.”

Lão giả râu dài khẽ thở dài.

Đúng như lúc trước đã nói, đây chỉ mới là bắt đầu.

Bình thường mà nói, độ khó của cửa ải này đều là tăng dần. Mới bắt đầu, rất nhiều người đều chống đỡ được, còn có thể giữ được bản tâm.

Sau đó dần dần, vui sướng gấp đôi, càng ngày càng có nhiều nữ tử xinh đẹp xuất hiện.

Thứ đáng sợ nhất là, những nữ tử này không hoàn toàn là hư cấu, có rất nhiều người là trong hiện thực yêu mà không có

được. Đây mới thật sự là chỗ khó khăn.

Nhưng Diệp Ninh thì hay rồi, vừa mới vào, đã trực tiếp đầu hàng. Thuận theo nữ nhân tăng thêm, hắn càng là hoàn toàn đầu hàng. Tiếp theo đó nữ nhân sẽ càng ngày càng nhiều.

Hắn chống đỡ như thế nào? Hắn có thể vượt qua sao?

Thậm chí hai lão giả đều cảm thấy, Diệp Ninh có khả năng thất bại.

Lúc trước bọn họ không cho rằng Diệp Ninh sẽ thất bại, vượt qua khảo nghiệm chỉ là vấn đề thời gian, nhưng mà bây giờ nhìn biểu hiện của Diệp Ninh, bọn họ bắt đầu dao động rồi.

Tuy nói bây giờ chỉ mới là bắt đầu, khảo nghiệm còn dừng lại ở giai đoạn biến hóa đầu tiên, nhưng biểu hiện của Diệp Ninh, thật sự là rất khó khiến cho người khác sinh ra hi vọng.

Chương 337: Hừ, yêu nghiệt nơi nào (3)

"Lại đến rồi."

Lão giả thấp hơn thở dài.

Lại có một nữ tử xinh đẹp xuất hiện. Lần này là chính thê.

Nghe nói là con gái của quan phụ mẫu địa phương, gả cho con của thương nhân, được xem như là gả thấp. Có điều, người bản địa đều cảm thấy mối hôn sự này môn đăng hộ đối.

Một người có quyền, một người có tiền, tiền quyền kết hợp, từ xưa đến nay là đều không thiếu được. Diệp Ninh vui vẻ đồng ý.

Tuy thậm chí hắn và thê tử của mình đều chưa từng gặp mặt.

Nhưng không sao cả, hắn nghe nói, đối phương cũng là mỹ nữ tuyệt thế. Hắn không lựa chọn.

Bây giờ hắn cảm thấy bản thân càng ngày càng yếu rồi, đây là một chuyện tốt, nếu như lại nhiều thêm một người nữa, có lẽ bản thân sẽ rất nhanh có thể tự chơi chết mình?

"Tướng công."

Thê tử lên tiếng, giọng nói rất dễ nghe.

“Đến đây.”

Diệp Ninh xoa xao tay, nâng khăn trùm đầu lên cho nàng.

Hai lão giả không ngừng thở dài, bọn họ cảm thấy lần này Diệp Ninh tiêu rồi.

Nhưng mà giây tiếp theo, bọn họ lại nhìn thấy cảnh tượng khiến cho bọn họ không thể tưởng tượng được.

“ y, yêu nghiệt phương nào!”

Dưới khăn trùm đầu, là một khuôn mặt chim sa cá lặn, trăng hoa xấu hổ.

Nhưng mà Diệp Ninh nhìn thấy, lại là cả người dựng tóc gáy, trong lòng sinh ra một cỗ cảm giác bài xích mạnh mẽ. Hắn liên tục lùi về phía sau, tay chỉ vào đối phương, ánh mắt tràn ngập vẻ ghê tởm.

“Tình hình gì vậy?”

“Chuyện gì thế?”

Hai lão giả không hiểu, vì sao Diệp Ninh lại có phản ứng như thế?

Đương nhiên bọn họ là không biết, thê tử vừa mới bước vào cửa này, thế mà lại có khuôn mặt giống hệt với Cơ Minh Nguyệt…

Đương nhiên Cơ Minh Nguyệt không xấu, nhưng ở trong lòng Diệp Ninh, nàng là một nam nhân.

Vì thế, khi thê tử của bản thân xuất hiện với khuôn mặt của Cơ Minh Nguyệt. Đã dẫn đến sự bài xích của Diệp Ninh.

Phải biết rằng thế giới khảo nghiệm này, có thể đào sâu được bí mật ở sâu trong lòng người.

Giống như Bùi Ngữ Hàm, Tiêu Thiển Thiển, đó đều là tuyệt thế mỹ nữ từng xuất hiện ở bên người Diệp Ninh trong hiện thực. Vì thế trong thế giới khảo nghiệm đã xuất hiện bọn họ.

Đây là thủ đoạn rất lợi hại, không cần biết trong thế giới hiện thực ngươi có được hay không, là người yêu hay là kẻ thù, đều dùng một loại phương thức hoàn toàn mới xuất hiện trước mặt ngươi.

Nhưng có thay đổi phương thức như thế nào, cảm giác là sẽ không thay đổi.

Nếu không Diệp Ninh cũng sẽ không khi nhìn thấy Tiêu Thiển Thiển, cảm giác theo bản năng có chút tức giận. Nếu như là như thế, vậy thì khi nhìn thấy Cơ Minh Nguyệt, đương nhiên hắn sẽ không làm thinh.

Trong hiện thực Cơ Minh Nguyệt là một nam nhân, trong thế giới khảo nghiệm Cơ Minh Nguyệt là nữ nhân hàng thật giá thật, nhưng mà nàng xuất hiện với khuôn mặt như thế, đúng là trong chớp mắt đã kích phát cỗ cảm giác bài xích chôn sâu trong lòng Diệp Ninh.

"Ta thấy không đúng lắm!"

Hắn xoa mạnh tay của mình.

Vừa rồi chính là bàn tay này, đã động vào Cơ Minh Nguyệt. Hắn cảm thấy rất bẩn.

Trong lòng có một giọng nói đang không ngừng nói với hắn, ngươi không sạch sẽ, ngươi không sạch sẽ… Nhưng mà vì sao ta lại không sạch đây?

Diệp Ninh một mảnh bối rối.

"Tướng công, chàng sao thế?"

Cơ Minh Nguyệt bước lên phía trước, trong mắt tràn ngập thần sắc lo lắng.

"Nàng đừng đến đây."

Diệp Ninh đưa một tay ra, hắn vẫn luôn cảm thấy dáng người nữ tử dịu dàng của Cơ Minh Nguyệt, lại thể hiện ra vẻ rất không hòa hợp.

"Tướng công, ta là chỗ nào làm không đủ tốt sao?"

Ánh mắt Cơ Minh Nguyệt ngấn nước, vô cùng đáng thương.

Hôm nay là đêm tân hôn, là ngày quan trọng nhất cả cuộc đời này của nàng.

Nhưng thế mà Diệp Ninh lại bài xích nàng.

Đặc biệt là ánh mắt của Diệp Ninh, giống như cảm thấy nàng là cái thứ gì đó rất bẩn vậy. Điều này khiến nàng vừa ủy khuất

vừa bất lực.

“Nàng không có vấn đề.”

Diệp Ninh nghĩ nghĩ, nói.

“Là ta có vấn đề.”

Hắn hoàn toàn không cảm thấy Cơ Minh Nguyệt có vấn đề gì.

Là chính bản thân hắn, bài xích Cơ Minh Nguyệt một cách lạ lùng.

Nhưng mà vì sao?

Thê tử xuất thân cao quý, lại là quốc sắc thiên hương, vì sao bản thân lại bài xích nàng chứ? Hắn hoàn toàn không hiểu.

Một đêm đó, Diệp Ninh không ngủ, hắn đang suy nghĩ vấn đề này.

Hai lão giả ở bên ngoài cũng rơi vào trong suy nghĩ.

“Hắn làm sao thế?”

“Tỉnh giấc rồi?”

Hai người cảm thấy biểu hiện của Diệp Ninh đúng thật là không thể tin được.

Một giây trước còn là một tên háo sắc, đột nhiên, đã đẩy thê tử xinh đẹp ra ngoài. Lẽ nào đột nhiên tỉnh ngộ rồi?

Nhưng đây không thể nào, chuyện này không hề có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào.

“Người này, đúng thật là khiến người khác khó lường.”

Lão giả râu dài cười khổ.

Cuộc đời này của ông từng gặp vô số người, nhưng mà Diệp Ninh, lại đúng là khắp nơi đều sai. Người này đúng thật là khó mà hiểu được.

Lão giả thấp hơn không nói gì, ông chau mày lại. Ông đang đợi biểu hiện tiếp theo của Diệp Ninh.

Chương 338: Ta hoài nghi nương tử của ta là một nam nhân

Tiếp theo đây, Diệp Ninh đi vào khuôn mẫu thánh hiền.

Không chỉ không đụng vào Cơ Minh Nguyệt, những nữ nhân khác hắn cũng không đụng vào nữa. Sự kỳ lạ của hắn, đương nhiên đã dẫn đến sự quan tâm của người khác.

“Quan nhân, rốt cuộc chàng làm sao vậy?”

Bùi Ngữ Hàm lo lắng nói.

Mấy ngày nay, bầu không khí của Diệp trạch trong chớp mắt đã thay đổi.

Diệp Ninh cả ngày ngồi ngơ ngác ở trong phòng, mà Cơ Minh Nguyệt, lại là nước mắt rửa mặt. Hành động của Diệp Ninh, thật sự là có chút làm tổn thương người.

Điều này khiến cho Bùi Ngữ Hàm rất lo lắng, đương nhiên, nàng ta lo lắng nhất vẫn là Diệp Ninh. Trong thời đại phong kiến này, Diệp Ninh chính là tất cả của nàng ta.

“Thật ra ta không sao, ta chỉ là muốn yên tĩnh một chút.”

Diệp Ninh nói.

“Sao chàng có thể không sao chứ, đã mấy ngày rồi, chàng không đụng đến nô gia.”

Trong mắt Bùi Ngữ Hàm lộ ra một chút thần sắc oán hận.

“Mới mấy ngày mà thôi, lẽ nào ở trong mắt nàng, ta là một người không làm chính sự, một tên háo sắc chỉ biết tạo ra truyền nhân sao?”

Diệp Ninh nghiêm nghị nói.

Bùi Ngữ Hàm dùng ánh mắt của mình nói với hắn: Lẽ nào không phải sao?

Diệp Ninh: “…”

Hắn do dự một lúc, vẫn là nói ra lời thật lòng.

“Nàng nói xem, có phải là nàng ta nhìn có vẻ có chút không đúng lắm không?”

Hắn không nói là ai, nhưng mà Bùi Ngữ Hàm biết, chính là nói đến Cơ Minh Nguyệt.

“Ta cảm thấy nàng ấy rất tốt, đại gia khuê tú, nho nhã lễ phép, đặc biệt là phong hoa tuyệt mỹ, có thể gả cho quan nhân, là phúc khí của quan nhân.” Bùi Ngữ Hàm nói ra suy nghĩ ở trong lòng.

Ấn tượng của nàng ta đối với Cơ Minh Nguyệt đúng là rất tốt. Nhưng mà Diệp Ninh lại càng thêm bối rối, nói.

“Ta nói không phải cái này.”

Bùi Ngữ Hàm đầy mắt nghi hoặc.

“Vậy thì là cái gì?”

Diệp Ninh thấp giọng, nói ra rối rắm ở trong lòng mình.

“Nàng có cảm thấy nàng ta, giống nam nhân không?”

Lời nhận xét này, khiến cho cái miệng nhỏ nhắn của Bùi Ngữ Hàm há to. Trong chớp mắt nàng tìm được nút thắt trong lòng của Diệp Ninh.

Thế mà hắn lại cảm thấy thê tử tân hôn của mình là một nam nhân.

Thảo nào nhìn thấy là tránh, thanh tâm quả dục, mấy ngày liên không đụng đến nữ sắc. Đây là bị dọa sợ rồi.

“Tại sao nàng ấy lại cảm thấy là nam nhân chứ? Tướng công, vì sao chàng lại cho rằng như thế.”

Bùi Ngữ Hàm hoàn toàn không hiểu nổi.

Cơ Minh Nguyệt quốc sắc lưu ly, tùy tiện đi ra ngoài một chút, cũng có vô số người chìm đắm vào sự mỹ mạo của nàng ấy. Nhưng mà trong mắt Diệp Ninh, thế mà lại giống một nam nhân.

Câu nói này thật sự là quá tổn thương lòng tự tôn của một nữ nhân rồi.

“Nhưng mà ta chính là cho rằng như thế.”

Diệp Ninh vô cùng bối rối.

Hắn cũng không biết Cơ Minh Nguyệt là chỗ nào nhìn giống nam nhân, nhưng mà khi bản thân hắn nhìn thấy nàng ấy, chính là không nhấc lên được hứng thú. Có những lúc trong

đầu tưởng tượng ra cảnh tượng nào đó, đều sẽ khắp người nổi da gà.

Quá đáng sợ rồi!

Tâm bệnh là không thuốc nào cứu được, chỉ có thể tự bản thân nghĩ thông. Nhưng mà Diệp Ninh có thể nghĩ thông sao?

Đáp án là không.

Hắn không chỉ không nghĩ thông, ngược lại còn gieo xuống bệnh căn.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, đối với nữ nhân khác cũng không có hứng thú nữa.

Vừa mới cầm súng lên ngựa, trong đầu lại xuất hiện gương mặt của Cơ Minh Nguyệt, sau đó mất hết toàn bộ hứng thú. Đối với chuyện này, mọi người đều làm rất nhiều nỗ lực.

Ví dụ như để cho hắn và Cơ Minh Nguyệt bồi dưỡng tình cảm. Ví dụ như mời danh y.

Thậm chí còn mời đạo sĩ đến trừ tà. Nhưng mà đều không có tác dụng.

Diệp Ninh giống như là trong chớp mắt nhìn thấu hồng trần, sau đó bên người dần dần xuất hiện rất nhiều tuyệt thế mỹ nữ, nhưng mà hắn đều không có hứng thú bởi vì đã nhìn thấu nữ sắc, không có gì để nghi ngờ, Diệp Ninh trực tiếp vượt qua khảo nghiệm.

“Tình huống gì vậy?”

Cảnh sắc trước mặt hắn thay đổi, phát hiện bản thân đã ra bên ngoài. Ta lại vượt qua khảo nghiệm rồi?

Ký ức giống như nước thủy triều tràn vào trong đầu hắn.

Trong chớp mắt hắn hiểu tất cả mọi chuyện, sau đó cả người đều cứng đờ.

“Thế mà ta lại cùng với Bùi tỷ…”

Hắn liếm liếm môi. A cái này… Không thể trách ta đi? Ta cũng chỉ là bị động.

Sau đó hắn lại nghĩ đến một chuyện.

“Ta còn thiếu chút nữa làm gì đó hôn quân kia rồi!”

Nghĩ đến đây, Diệp Ninh liên tục rùng mình ba cái.

Cả người nổi khắp da gà, trong mắt lóe lên thần sắc sợ hãi.

“Quá đáng sợ rồi!”

“Rốt cuộc là cái thứ vô đức nào nghĩ ra khảo nghiệm đáng chết này, vì sao lại để một người nam nhân vào đó?”

“Còn may ta phản ứng nhanh, thiếu chút nữa ta đã không sạch sẽ rồi.”

Diệp Ninh vừa ghê tởm, vừa cảm thấy may mắn. Mẹ nó!

Cơ Minh Nguyệt căn bản chính là một nam nhân, đưa nam nhân vào trong khảo nghiệm, đây không phải là đơn thuần ghê tởm người khác sao? Hắn cho rằng đây là Thư Sơn có vấn đề, Thánh Nhân có vấn đề.

Chương 339: Ta hoài nghi nương tử của ta là một nam nhân (2)

Khảo nghiệm nữ sắc, sau đó ngươi lại ném một nam nhân vào trong đó là có ý gì? Hay là ngươi cảm thấy ta là một người cong?

Diệp Ninh lại bị ghê tởm rồi.

Nhưng mà hai lão giả cũng cảm thấy buồn nôn.

“Thế mà hắn lại đi ra ngoài như thế.”

“Ta không thể chấp nhận!”

Hai người cảm thấy khảo nghiệm này giống như là một trò đùa vậy.

Rõ ràng Diệp Ninh đã chìm đắm vào trong đó, không nhìn ra được một chút nào dấu hiệu tỉnh táo. Nhưng kết quả thì sao?

Chính là bởi vì nguyên nhân hoang đường, rời xa nữ sắc, thế mà cứ như thế vượt qua khảo nghiệm rồi. Đây là đi đâu nói lý đây?

“Nam nhân? Vì sao hắn cho rằng nữ tử đó là nam nhân?”

Lão giả râu dài nắm được điểm quan trọng của vấn đề, ông rất bối rối.

“Đúng thế, nếu như là nam nhân, nhất định là không thể nào xuất hiện ở trong khảo nghiệm, hơn nữa Thánh Nhân thiết kế khảo nghiệm này, đều là hình thành từ suy nghĩ sâu nhất trong lòng hắn, nếu như nữ tử đó là nam nhân, vậy thì đó chính là nam nhân mà hắn nhớ đến trong thế giới hiện thực?”

Lão giả thấp hơn cả mặt khó hiểu.

Thật ra, chuyện phong lưu của nam tử, đã có từ xưa.

Cả đời này của ông có chuyện gì kỳ quái mà chưa từng gặp, loại chuyện này gặp nhiều rồi.

Nhưng vấn đề chính là kỳ quái ở chỗ này, nếu như nói Diệp Ninh là cong, vậy thì trong khảo nghiệm này, Thánh Nhân sẽ không thể nào thiết kế Cơ Minh Nguyệt thành một nữ nhân.

Nàng ta sẽ dùng thân phận của một người nam nhân để xuất hiện.

Khảo nghiệm của Thánh Nhân là tuyệt đối không thể nào xuất hiện trong đây.

Hơn nữa nhìn từ phản ứng của Diệp Ninh, ông cũng không hề nhìn ra được hắn là cong, ngược lại rất là phản cảm. Vậy thì chuyện này rốt cuộc là tình huống gì?

“Lão phu nghĩ đến một khả năng, có khi nào là hắn ở trong thế giới hiện thực, quen biết nữ nhân này, đối phương là nữ giả nam, hắn không biết, vẫn luôn tin tưởng người này là nam tử.”

Lão giả râu dài đưa ra phán đoán.

Ông cho rằng chỉ có khả năng này, nhưng mà lại có không ít điểm nghi hoặc, điểm nghi hoặc lớn nhất định là lẽ nào Diệp Ninh là một kẻ lăng đầu thanh (làm việc không suy nghĩ)? Đối phương là nam là nữ, thế mà ngươi còn không biết rõ?

Coi nữ nhân thành nam nhân, đây là thiếu tầm nhìn như thế nào.

Đương nhiên, ông không hề biết tình hình thực tế, thật ra tất cả mọi người trong thế giới, đều cho rằng Cơ Minh Nguyệt là nam nhân.

“Cũng có thể.”

Lão giả thấp hơn gật gật đầu, cũng chỉ có thể giải thích như thế, sau đó ông chau mày lại.

“Nói như thế, cửa ải này chẳng phải là không có ý nghĩa khảo nghiệm sao? Phương thức hắn vượt qua cửa ải này, đúng thật là gian lận.”

Mọi chuyện đúng là như thế, vốn dĩ cửa ải này là khảo nghiệm lòng người. Có thể nhìn thấy nữ sắc hay không, bước ra khỏi dục vọng, mới là điểm quan trọng để phá vỡ thế cục. Loại phương thức của Diệp Ninh, đúng thật là kỳ văn thiên cổ.

Hai người không thể nào chấp nhận được quá trình này, nhưng mà kết quả thừa nhận hay không lại không do hai người. Bởi vì Diệp Ninh đúng thật là đã vượt qua khảo nghiệm ra ngoài.

Hơn nữa thời gian hắn dùng còn rất ít, lại lần nữa phá vỡ kỷ lục.

Cửa ải này không đơn giản như thế, độ khó là sẽ không ngừng tăng cao, Diệp Ninh mới vừa gặp ba nữ tử, đây mới chỉ là món khai vị, thủ đoạn ở phía sau còn nhiều.

Hai người có chút bối rối, lúc trước còn đang lo lắng Diệp Ninh có khi nào sẽ kéo dài quá lâu, bây giờ Diệp Ninh bất ngờ phá quan rồi, lại khiến cho bọn họ cảm thấy không hợp quy củ.

“Bỏ đi, ngươi và ta cần gì phải lo lắng chuyện này, Thư Sơn là tác phẩm của Thánh Nhân, Thánh Nhân là sẽ không sai, hắn có thể qua cửa ải, chính là bản lĩnh của hắn.”

Lão giả râu dài gật đầu, trong mắt lóe lên ánh sáng. Không sai, Diệp Ninh lên đỉnh rồi.

Bởi vì chỉ mất một thời gian ngắn, lại lần nữa phá vỡ kỷ lục, lần này, hắn đã bước qua một nửa số bậc thang còn lại, trực tiếp lên đỉnh.

Đúng vào khoảnh khắc hắn lên đến đỉnh, ba vạn ba ngàn ba trăm bậc thang của Thư Sơn, toàn bộ đều phát ra ánh sáng rực rỡ, một cỗ sức mạnh rộng lớn ấm áp, từ trong Thư Sơn sống lại.

Đây là sức mạnh của Thánh Nhân!

Thánh Nhân vào thời kỳ thượng cổ, đã sớm xa lánh thế tục.

Vì thế không thể nào là Thánh Nhân đích thân đến đây. Mà là sức mạnh còn lại của Thánh Nhân ở trên Thư Sơn.

Thư Sơn do Thánh Nhân xây dựng, Thư Sơn cũng là con đường duy nhất để đệ tử Nho Đạo lên núi. Vì thế ba vạn ba ngàn ba trăm tầng bậc thang của Thư Sơn, được gọi là Thánh Đạo (đường thánh).

Bây giờ, Thánh Đạo hồi phục, sức mạnh còn sót lại của Thánh Nhân tỉnh lại rồi, một cỗ ý thức to lớn bao trùm lên toàn bộ Thánh Viện. Nhìn thấy cảnh tượng này, hai lão giả đều rất cảm khái.

"Ngày trước khi ta trở thành Á Thánh, ý thức của Thánh Nhân thức tỉnh, mà bây giờ, người này đến Đại Nho cũng không phải, mà đã kinh động được Thánh Nhân."

Chương 340: Tặc tử Diệp Ninh ở đâu?

"Thánh Đạo là con đường mà Thánh Nhân để lại giám định đệ tử, khi có đệ tử xuất sắc xuất thế, đương nhiên Thánh Nhân sẽ xuất hiện, người này kinh động Thánh Nhân, ta không thấy bất ngờ, ta có chút tò mò, Thánh Nhân sẽ ban cho hắn phần thưởng như thế nào?"

Trong mắt hai lão giả lộ ra thần sắc chờ đợi.

Ý niệm của Thánh Nhân hồi phục đương nhiên là rất hiếm thấy, nhưng mà trong cuộc đời dài của họ, lại từng nhìn thấy không chỉ một lần. Khi có người trở thành Á Thánh, ý niệm của Thánh Nhân cũng sẽ hồi phục.

Đây là chúc mừng Nho đạo sinh ra đại năng.

Hai lão giả đều là Á Thánh, năm đó cũng từng đích thân trải qua chuyện này, đương nhiên sẽ không có tâm tình gì kinh ngạc. Ngoại trừ điều này ra, muốn khiến cho Thánh Nhân hồi phục, còn có một khả năng.

Đó chính là khi đi qua Thánh Đạo, lấy ra biểu hiện vô cùng xuất sắc. Như thế, sẽ có khả năng có được sự quan tâm của Thánh Nhân.

Mỗi một lần ý thức hồi tỉnh, đương nhiên sẽ không đến không, Thánh Nhân sẽ ban xuống phần thưởng, ban cho đương sự có được lợi ích cả đời.

Hiện tại Diệp Ninh hai bước đi hết Thánh Đạo, nhìn từ trong lịch sử từ khi thành lập Nho đạo đến nay, đây là việc làm vĩ đại từ cổ đến nay, nếu như ý thức của Thánh Nhân còn không tỉnh, thì đúng là một chuyện kỳ quái.

"Kỳ lạ, nếu như Thánh Nhân để ý đến hắn, vì sao lại vẫn chưa ban thưởng?"

Lão giả thấp hơn chau mày.

Điều này rất không hợp lý.

Ý thức của Thánh Nhân không có cảm xúc của bản thân, cũng không biết suy nghĩ, giống như là một đoạn cấp độ đã được thiết kế trước vậy. Tác dụng duy nhất của nó, chính là ban thưởng cho hậu bối xuất sắc của Nho Môn.

Theo lý luận mà nói, ý thức của Thánh Nhân thức tỉnh, vậy thì thời khắc đó, chính là lúc Diệp Ninh có được phần thưởng. Nhưng mà bây giờ, cỗ ý thức này thế mà lại yên lặng.

Ánh sáng trên bậc thang, cũng dần dần tiêu tán.

Nhưng hai người lại nhìn thấy rất rõ, Thánh Nhân không hề rời đi, mà vẫn như trước giữ sự chú ý đến Diệp Ninh. Giống như là đang không vội vàng ban thưởng, đầu tiên quan sát một chút.

"Lúc trước còn chưa bao giờ có tiền lệ như thế này, xem ra quả nhiên người này bất phàm, không chỉ là chúng ta cho rằng như thế, đến cả Thánh Nhân, cũng muốn nhìn hắn thêm một chút."

Trong mắt lão giả râu dài phát ra ánh sáng.

Đây không phải là chuyện xấu, mà là chuyện tốt.

Thánh Nhân không vội vàng ban thưởng, nhất định là đang đợi biểu hiện tiếp theo của Diệp Ninh. Nếu như biểu hiện tốt, có thể sẽ có lợi ích không thể tưởng tượng được.

"Chỉ là tiếp theo có cái gì để xem chứ? Hắn đã lên đỉnh núi rồi."

Lão giả thấp hơn nói.

Lão giả râu dài gật gật đầu, trong mắt có chút nghi hoặc. Đúng thế, tiếp theo còn quan sát cái gì?

Diệp Ninh lên đỉnh núi thành công, tiếp theo không có cái gì để khảo nghiệm nữa. Lẽ nào là?

Hai người nhìn nhau, nghĩ đến một khả năng, trong mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Ta đây là lên đỉnh núi rồi?"

Lúc này cuối cùng Diệp Ninh cũng hiểu rõ tình hình.

Hắn khó khăn lắm mới điều chỉnh xong tâm tình, sau đó đi về phía trước một bước, vốn dĩ cho rằng tiếp đó sẽ bắt đầu lần khảo nghiệm thứ ba.

Không ngờ được, một bước này bước ra, mây mù tan biến, thế mà đã lên đến đỉnh núi rồi.

Điều này khiến hắn có chút mơ hồ. Thư Sơn chỉ như thế này?

Lúc đến nghe Cơ Minh Nguyệt và Thái Hướng Cao nói khoác, nói khảo nghiệm khó khăn như thế nào. Kết quả chỉ như thế này?

Diệp Ninh cảm thấy bản thân cái gì cũng không làm, đã trực tiếp lên đến đỉnh núi rồi.

Tính tới tính lui, từ lúc đi vào Thánh Viện đến bây giờ, nhiều nhất chỉ mất thời gian ba ngày đi?

"Diệp huynh, thế mà huynh đã lên đỉnh rồi!"

Trên bậc thang, Thái Hướng Cao vội vàng chạy đến.

Vốn dĩ hắn đang trải qua khảo nghiệm đầu tiên, kết quả đột nhiên, bị đẩy ra ngoài. Mây mù trước mắt tan biến, khảo nghiệm bất ngờ dừng lại.

Đương nhiên hắn không biết, đây là bởi vì cách liên tiếp vượt ải chưa từng có của Diệp Ninh, khiến cho ý niệm của Thánh Nhân thức tỉnh, vì thế cưỡng ép chấm dứt khảo nghiệm của Thư Sơn.

Có điều tuy hắn ta mơ hồ, nhưng cũng không hồ đồ, trực tiếp đi lên đến đỉnh.

Một đường điên cuồng chạy, kết quả phát hiện, thế mà Diệp Ninh đã đứng ở trên đỉnh rồi.

Trong chớp mắt Thái Hướng Cao phản ứng lại, tất cả những điều dị thường này, có lẽ đều là bởi vì Diệp Ninh. Nhưng Diệp huynh cũng quá lợi hại rồi?

Thế mà huynh ấy lại làm Thư Sơn ngừng trệ!

"Nếu như ta nói ta cũng không biết xảy ra cái gì, không biết ngươi có tin không."

Diệp Ninh xoa tay.

Hắn nói lại một lần bản thân thông qua hai lần khảo nghiệm, đã trực tiếp thành công lên đỉnh.

Thái Hướng Cao lập tức chấn động.

"Thời gian ngắn như thế, vượt qua biển học, lên đỉnh Thư Sơn… Diệp huynh, chắc rằng thánh hiền nhìn thấy huynh, sợ rằng cũng sẽ cảm thấy xấu hổ."

Thái Hướng Cao liên tục cười khổ.

Chương 341: Tặc tử Diệp Ninh ở đâu? (2)

Vốn dĩ hắn ta cảm thấy bản thân sẽ không cảm thấy sẽ bởi vì chuyện này mà chấn động nữa, bởi vì con người Diệp Ninh, thỉnh thoảng lại có những chuyện không ngờ được, hắn ta gặp nhiều rồi, đã có chút quen thuộc.

Kết quả, bây giờ mới phát hiện bản thân quá ngây thơ rồi, chỉ có bản thân không ngờ được, mà không có cái Diệp Ninh không làm được.

"Nói thật, ta cũng không muốn như thế này."

Diệp Ninh nói.

Tục ngữ nói, cây cao thì hứng gió.

Diệp Ninh không lo lắng bị gió lớn phá hủy, nhưng hắn lo lắng là bản thân sẽ trở nên mạnh hơn. Biểu hiện càng xuất sắc, cũng là có khả năng xuất hiện thiêu thân.

Có điều nhìn tình hình trước mặt, vẫn còn tốt, quả nhiên trong Thánh Viện không có người sống, biểu hiện của hắn có xuất sắc như thế này, tạm thời cũng không có chuyện gì khác thường xảy ra.

Điều này khiến cho hắn yên tâm một chút.

Nhưng hắn không biết, bây giờ để ý đến hắn không chỉ là Thánh Nhân, còn có hai vị Á Thánh. Vì thế, có lúc, không biết gì thật ra cũng là một loại hạnh phúc.

Không cần biết như thế nào, lên đỉnh núi thành công, cũng là một chuyện tốt.

Tuy trong lòng Thái Hướng Cao có chút tiếc nuối, dù sao tiếp nhận khảo nghiệm ở Thư Sơn, thật ra là một loại rèn luyện rất tốt, có lợi ích với hắn ta, nhưng mà hắn ta rất rõ, trước mắt thời gian không nhiều, không chỉ Lưu Cẩn đang đợi cứu mạng, Tiên Môn cũng sắp đến kinh thành rồi.

Bây giờ bọn họ đã tiêu phí mất thời gian ba ngày, nhất định phải nhanh chóng rời khỏi Thánh Viện. Có quỷ mới biết được bên ngoài là tình hình gì.

Chậm trễ càng lâu, chỉ sợ rằng sẽ xảy ra chuyện lớn.

…

Trên thực tế, lo lắng của Thái Hướng Cao cũng không phải không có đạo lý. Kinh thành bên ngoài, hàng chục phi chu to lớn từ trên không trung đáp xuống dưới.

Khi mấy chục chiếc phi chu này đáp xuống, che khuất bầu trời, khí thế ngập trời, rất nhiều người nhìn thấy, nhao nhao biến sắc.

“Tiên nhân!”

“Tiên nhân đến rồi, nhiều tiên nhân quá!”

“Mau, bái kiến tiên nhân!”

Ở bên ngoài thành, rất nhiều người cúi đầu, run rẩy.

Phi chu đáp xuống, một nhóm nam nữ tà áo bay bay, khí độ bất phàm đi xuống. Bọn họ đều là người tu hành đến từ các môn các phái.

Lần này trận trướng của Tiên Môn thật sự không hề nhỏ.

Đệ tử nội môn, đệ tử chân tuyền, cộng lại tổng cộng đến bảy tám trăm người.

Phái những đệ tử trẻ tuổi đến xử lý chuyện này, đương nhiên là ôm tâm tư lịch luyện bọn họ. Ngoại trừ những đệ tử này ra, các môn phái còn sắp xếp trưởng lão đi theo.

Trưởng lão, trên thực tế chính là người bảo vệ.

Một vài chuyện nhỏ nhặt thường ngày, bọn họ là sẽ không ra tay, chỉ có khi đệ tử gặp phải khó khăn, bọn họ mới ra tay giúp đỡ. Nhiệm vụ của bọn họ, chính là cố gắng dưới tiền đề bảo vệ an toàn, để cho các đệ tử trong tông môn có thể được rèn luyện.

“Đây chính là kinh thành sao?”

Rất nhiều đệ tử Tiên Môn lần đầu đến kinh thành, trong mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Thân là đệ tử Tiên Môn, cao cao tại thượng quen rồi, bọn họ nhất định là coi thường vương triều thế tục. Kết quả tường bao to lớn hùng vĩ của kinh thành, đã ra oai phủ đầu với bọn họ.

Kiến trúc hùng vĩ như thế, cho dù là trong Tiên Môn cũng rất hiếm thấy.

“Đại Chu Thái Tổ, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Có người cảm khái.

Chỉ dựa vào tường thành vô cùng vô tận này của kinh thành, là có thể nhìn ra được Đại Chu Thái Tổ năm đó hùng mạnh như thế nào.

“Chẳng qua chỉ là xương trắng trong mộ mà thôi, có cái gì hay mà nhắc.”

Một giọng nói trầm thấp của nữ tử truyền đến.

Mọi người quay lại, nhìn thấy quần áo của nữ tử này, cùng với ký hiệu trên tay áo, trong mắt lộ ra thần sắc vui mừng.

“Hóa ra là sư muội của Quần Ngọc Các.”

Quần Ngọc Các, là nơi mỹ nữ như mây.

Đệ tử của những Tiên Môn khác, đương nhiên tình nguyện thân cận với Quần Ngọc Các. Có không ít người đều đi lên muốn chào hỏi.

Nhưng mà nữ tử đeo khăn che mặt này, lại lập tức tránh đi, có một loại cảm giác cách xa người ngoài ngàn dặm.

“Thất Tinh Tông và Quần Ngọc Các là đồng minh lâu năm, sư muội như thế, sợ rằng có chút xa lạ rồi.”

Có người bất mãn, phản ứng của nữ tử này, khiến hắn cảm thấy rất mất mặt. Nhưng mà nữ tử này lại hành lễ, nhẹ nhàng nói.

“Sư huynh đừng hiểu lầm, tiểu muội không có ý gì khác, chỉ là bây giờ thân thể có bệnh, không thích hợp tiếp xúc với người khác.”

Thân thể có bệnh?

Đối với chuyện này, mọi người thể hiện hoài nghi. Nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Ngoại trừ nữ tử này, những sư muội khác của Quần Ngọc Các khá bình thường, đều dễ nói chuyện.

Nhìn mọi người nói chuyện vui vẻ, nữ tử đeo khăn che mặt mím nhẹ muôi, nàng đưa tay ra, vuốt mặt nạ sắt dưới khăn che mặt.

“Diệp Ninh, ngươi hại ta quá thảm!”

Nữ tử này, đương nhiên là Phương Thanh Tuyết.

Trong lòng nàng ta có thù hận vô hạn, cuối cùng cũng đến kinh thành. Một đường này, đối với nàng ta mà nói, đúng thật là một trận dày vò. Bởi vì nàng ta phát hiện bản thân đến ngồi thiền cũng không thể làm được nữa.

Chương 342: Tặc tử Diệp Ninh ở đâu? (3)

Chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt đáng sợ bị hủy dung của bản thân. Đừng nói là người khác, cho dù là bản thân nàng ta nhìn thấy, cũng nằm mơ thấy ác mộng.

Chuyện này, đã trở thành tâm ma của nàng ta, nếu như không thể giải quyết, vậy thì cả đời này nàng ta cũng coi như là phế rồi.

“Diệp Ninh, ta sẽ không dễ dàng giết ngươi!”

Phương Thanh Tuyết nghiến răng nghiến lợi, nàng ta nhìn bức tường thành cao lớn của kinh thành, trong mắt tràn ngập sự oán hận. Tiên Môn đến, đương nhiên sẽ không có người nào không biết.

Một tấm thảm trải nền sáng sủa, từ cổng thành trải đến tận hoàng cung, ngự lâm quân đi tuần khắp nơi, Thiên Tử đích thân đến đón. Đương nhiên quan văn võ cũng đi theo.

Thậm chí là người của Viện giám sát, cũng đi theo cùng, đứng ở hai bên đường. Mọi người nhìn thấy Tiên Môn ở trong tầm mắt, lộ ra những tâm trạng khác nhau.

Có thù hận, có vui mừng, có lo lắng, cũng có chờ đợi,…

“Trẫm, hoan nghênh các vị tiên nhân đến kinh thành, trong cung đã bố trí xong yến tiệc, mời các vị thưởng thức.”

Trên mặt Cơ Minh Nguyệt nở nụ cười, nhiệt tình nói.

Đương nhiên, cười là giả, nhiệt tình cũng là giả. Nhưng đây lại là tư thái không thể không thể hiện.

Tuy đều biết Tiên Môn nhất định là ôm theo ác ý đến đây, nhưng nàng lại không thể nào cũng dùng ác ý để nghênh đón, cũng phải làm ra một chút thể hiện, vạn nhất ở chỗ Tiên Môn còn có đường để hòa giải thì sao?

Nhưng mà, câu nói đầu tiên của đệ tử Tiên Môn, đã khiến cho tâm thái ôm may mắn trong lòng nàng sụp đổ.

“Tặc tử Diệp Ninh ở đâu?”

Trong Thánh Viện, hai người điều chỉnh xong tâm tình, bắt đầu khám phá trên đỉnh núi.

So với các vô số các kiến trúc ở dưới chân núi, trên núi nhìn có vẻ vừa nhìn đã thấy hết.

Diệp Ninh và Thái Hướng Cao đứng ở trên cao nhìn xuống, chỉ nhìn thấy sương mù và mây trôi, đình đài chằng chịt,

đương nhiên cao nhã, không có một chút tượng khí nào. Càng vào trong sâu, những ngôi nhà cỏ càng là sững sững.

Đây đều là nơi sinh sống của các nhà tiên hiền Nho giáo.

Từ trước đến nay Nho đạo luôn lấy sự xa hoa làm điều xấu hổ, lấy đơn giản làm tự hào, càng là người có ý tưởng, càng là theo đuổi sự đơn giản. Cảnh tượng này, vô cùng cảm động.

"Thật sự phải để cho những thành phần cặn bã của Nho Môn ở bên ngoài nhìn một chút, bọn họ nên thấy xấu hổ."

Thái Hướng Cao nói.

Nhìn thấy tinh thần của các tiên hiền, rồi lại nhìn những tham quan ô lại bụng lớn ở bên ngoài. Thật sự là hình thành một loại tương phản rõ ràng.

Người ở trên đỉnh núi đơn giản tự nhiên, những người đến tư cách để lên núi cũng không có lại cẩm y ngọc thực, cung vàng điện ngọc. Không thể không nói, đây là một loại mỉa mai.

Diệp Ninh không nói nhiều cái gì, ánh mắt của hắn bị một cây đại thụ ở trước mặt hấp dẫn.

"Đây là cây gì?"

Cái cây này thật sự là quá lớn rồi.

Ít nhất phải bốn năm mươi người mới ôm hết, thoạt nhìn, đúng thật là một vật khổng lồ. Có điều tuy cây cổ thụ này lớn, nhưng mà lại không cao lắm, chỉ có mười mấy mét mà thôi.

Tán cây rất lớn, rễ cây giống như con rồng có sừng lộ ra trần trụi trên mặt đất, tán cây lá cây chiếu xuống thành bóng, bao phủ phạm vi mấy trăm mét.

Chuyện thần kỳ nhất là, cái cây này không những lớn, nhìn còn có vẻ rất đặc biệt.

Lá cây đều là màu bạc, nhưng không phải là loại màu bạc chói mắt, ngược lại nhìn rất thoải mái.

"Đây là cây tiên sinh."

Thái Hướng Cao cúi đầu bái một lễ trước cây cổ thụ này.

"Cây tiên sinh?"

Diệp Ninh nhướng mày.

“Ừm, năm đó khi Thánh Nhân dạy học, cây tiên sinh chỉ là một cái cây nhỏ, mọc ở nơi này, sau đó thuận theo thời gian Thánh Nhân dạy học càng ngày càng lâu, cây tiên sinh cũng dần dần lớn lên, đi qua vô số năm, cây tiên sinh lớn lên ở Thánh Viện, lắng nghe Thánh Nhân, Á Thánh, Bán Thánh và các bậc tiên hiền dạy học, dần dần cũng có linh trí, có nền tảng mạnh mẽ, nhưng nó là một con mọt sách, không hề muốn hóa thành hình người, chỉ muốn âm thầm ở nơi này làm một cái cây.”

Thái Hướng Cao lẩm bẩm nói.

“Cây tiên sinh thích nghe ngời khác đọc sách, dạy học, cũng thích nghe người khác làm văn chương, viết thơ từ ca phú.”

“Có những lúc nghe được văn chương và bài thơ hay, nó sẽ tỉnh lại, khi nghe nhập thần, sẽ lắc lư cành lá, rung rung lá bạc.”

“Những chiếc lá bạc này chưa đựng linh tính và văn khí, đều là tích lũy qua vô số năm tháng nghe chư tử tiên hiền dạy học mà có được, đối với người đọc sách mà nói, được coi như là bảo bối hiếm có.”

Diệp Ninh nghe đến kinh ngạc.

Không hổ là Thánh Viện, tùy tiện một cái cây, thế mà lại có lai lịch thần kỳ như thế.

Hắn đi về phía trước, nhìn thấy ở dưới gốc cây để một cái bàn, hai cái ghế đá.

Bên trên bàn bày một thế cục cờ tàn.

“Đây là cái gì?”

Diệp Ninh hỏi.

“Ta cũng không biết.”

Chương 343: Nơi Chư Tử ngủ say

Thái Hướng Cao lắc lắc đầu, cười nói: “Có điều ta đoán, đây có lẽ là cờ tàn mà tiên hiền để lại, nếu như có người có thể phá được thế cục cờ tàn này, có lẽ sẽ có được không ít lợi ích.”

“Đáng tiếc ta không giỏi đánh cờ, nếu không có thể thử một chút.”

“Hay là Diệp huynh thử đi?”

Diệp Ninh điên cuồng lắc đầu. Cờ tàn?

Đây vừa mới nhìn đã thấy không phải là thứ tốt.

Có bao nhiêu trong tiểu thuyết võ hiệp tiên hiệp đều từng viết đến tình huống tương tự như thế này, phá thế cờ, là sẽ có được truyền thừa bất diệt. Đây là thứ nguy hiểm mà Diệp Ninh nhất định phải tránh.

Đương nhiên hắn sẽ không đi thử.

Như đã biết, hai lão giả nhìn thấy cảnh tượng hắn tránh đi, cũng là lộ ra nụ cười.

“Nếu như ta nhớ không sai thì nước cờ tàn này, có lẽ là do Bán Thánh để lại đi.”

Lão giả râu dài nói.

“Không sai, thời đại của vị Bán Thánh đó so với hai người chúng ta còn sớm hơn, nếu như ai có thể phá được nước cờ tàn này, là có thể có được truyền thừa của ông ấy để lại, nghe nói là một quyển kỳ (cờ) phổ, nếu như có thể có được, có thể nổi tiếng cờ vây, đại kỳ tiếp theo của nhân gian!”

Lão giả thấp hơn nói.

“Tài năng thấp kém.”

Lão giả râu dài nhàn nhàn nói.

“Chính vì như thế, người này học ông ấy, lãng phí rồi.”

Lão giả thấp hơn gật đầu.

Hai người đối với Diệp Ninh là chắc chắn phải lấy được.

Muốn phó thác truyền thừa và tư tưởng của bản thân cho Diệp Ninh, làm sao có thể để cho một Bán Thánh nho nhỏ đi tham dự vào? Diệp Ninh đã là vật ở trong túi của bọn họ rồi.

Tránh khỏi cây tiên sinh và nước cờ tàn, hai người đi về phía trước, nghe thấy tiếng nước chảy róc rách. Thuận theo âm thanh mà đi, quả nhiên nhìn thấy một con suối.

Đây chính là suối Đạo.

Nước suối trong vắt, tản ra khí tức thuần khiết.

Thái Hướng Cao lấy tay vớt lên, uống một ngụm, chỉ cảm thấy đầu óc vô cùng minh mẫn, cả người đều thoải mái hơn rất nhiều.

“Nước tốt!”

Đây đúng thật là nước suối trời sinh đã thích hợp với người đọc sách.

Thường xuyên uống nước này đọc sách, nhất định có thể phấn chấn tinh thần, lâu dài, có được công danh căn bản không phải là chuyện gì khó.

“Cuối cùng cũng lấy được rồi.”

Diệp Ninh lộ ra thần sắc vui mừng. Lão Lưu được cứu rồi!

Hắn lấy một cái bình ở bên hông xuống, đây là quà mà Bùi Ngữ Hàm tặng hắn. Cũng không phải là bảo bối có bao nhiêu lợi hại, chỉ là có thể đựng được nhiều thứ mà thôi. Đại khái ở bên trong có không gian rộng mấy ngàn mét vuông.

Diệp Ninh cũng không khách khí, đến nơi này không dễ dàng gì, hắn sợ không đủ, một lần đựng hết một nửa không gian. Lấy nước như thế, nhưng mà lại không hề ảnh hưởng một chút nào đến dòng suối.

Tuy nói là nước suối, nhưng giống như là biển vậy, căn bản khó nhìn thấy đáy, lấy đi bao nhiêu nước như thế, nhưng giống như là không hề có xu hướng giảm bớt đi một chút nào.

Có được nước suối Đạo, nhiệm vụ hoàn thành rồi. Đương nhiên Diệp Ninh muốn rời đi.

Nhưng mà vấn đề đến rồi, nên đi như thế nào? Hắn nhìn Thái Hướng Cao.

Nhưng mà Thái Hướng Cao cũng là cả mặt mơ hồ.

“Không đúng, dựa theo những lời lúc trước bệ hạ nói, chỉ cần chúng ta vượt qua khảo nghiệm của Thư Sơn, lúc nào cũng có thể bị loại bỏ khỏi thế giới của Thư Sơn.”

Bởi vì nguyên nhân Nho Đạo suy tàn, thế giới mà Thánh Viện tọa lạc, ở trong trạng thái vô cùng không ổn định. Mỗi một nười ở bên ngoài đến, chắc chắn đều là làm trầm trọng thêm sự không ổn định này.

Vì thế thế giới Thánh Viện đối với người ngoài chỉ có bài xích, sẽ không cho phép quá nhiều người đi vào, càng sẽ không cho phép ở lại quá lâu.

“Quả nhiên cẩu Hoàng đế không đáng tin!”

Diệp Ninh thấp giọng mắng.

Nhưng không biết vì sao, đột nhiên trong đầu lại nảy ra cảnh tượng mở khăn trùm đầu của Cơ Minh Nguyệt ở trong thế giới khảo nghiệm. Có chút chột dạ một cách lạ lùng.

Có điều Thái Hướng Cao không hề chú ý đến, hắn ta đang nghĩ cách ra ngoài. Bên ngoài còn có chuyện lớn đang đợi bọn họ làm, không thể chậm trễ ở nơi này nhiều. Chỉ là một chốc một lát, hắn ta đúng là rất khó nghĩ ra được cách.

Vì thế hai người bất lực, chỉ có thể đi thăm dò khắp đỉnh núi. Cũng không thể cứ đứng đó đợi đúng không?

Vẫn là phải làm chút cố gắng mới đúng.

Đương nhiên bọn họ không biết, nhất cử nhất động của bản thân đều bị người khác nhìn vào trong mắt. Bây giờ bọn họ đã trở thành “con mồi” trong mắt của đại lão rồi.

Muốn đi? Đây là chuyện không tồn tại.

Trên đỉnh núi, có rất nhiều di tích.

Giống với cây tiên sinh, nước suối Đạo, đều là sinh ra vào thời kỳ Nho Môn năm xưa, được lưu truyền qua nhiều thời đại. Rất nhiều thứ danh tiếng vang vọng, lưu truyền thiên cổ.

Nhưng mà hai người đã không có tâm tư để nghiên cứu nữa.

“Diệp huynh, huynh nhìn chỗ này.”

Đột nhiên, Thái Hướng Cao có phát hiện. Lập tức nhanh chóng đi đến.

Phía trước là vùng tràn ngập sương mù đen, khắp nơi tràn ngập một cỗ sát ý.

…

Chương 344: Nơi Chư Tử ngủ say (2)

Đương nhiên hai người là không sợ, cứng rắng chống đỡ cỗ khí tức này đi về phía trước, cuối cùng nhìn thấy nguyên nhân nơi phát ra khí tức sát ý của nơi này. Thế mà lại là một thanh kiếm khổng lồ màu đen!

Thanh kiếm này cao đến mấy vạn mét, mũi kiếm đâm sâu vào trong đỉnh núi, khiến cho đỉnh núi nứt ra một đạo khe hở. Nhìn từ phía xa, thanh kiếm này phảng phất như nối liền với trời đất vậy.

Khi đến gần, bọn họ nhìn thấy trên thân kiếm khắc mấy chữ lớn.

“Nho đạo diệt vong, Tiên đạo độc tôn!”

Rất rõ ràng, đây là thành kiệt tác của Tiên Môn. Thanh kiếm này, chính là phong ấn của Tiên Môn.

Cứ ngang nhiên như thế cắm vào không gian của Thư Sơn, một kiếm giống như mà muốn cắt đôi cả tòa núi, tám chữ lớn rõ ràng ở trên thân kiếm, mang đến nỗi sỉ nhục vô cùng to lớn cho Thái Hướng Cao.

Hắn nắm chặt tay. Trong mắt nổi lên tia máu. Vô cùng nhục nhã!

Đối với bất kỳ một đệ tử Nho đạo nào mà nói, khi nhìn thấy thanh kiếm này, trong lòng đều sẽ có một cảm giác sỉ nhục vô hạn. Chính là thanh kiếm này, dường như đã chém đứt sự kiêu ngạo và kiên trì trong lòng của các đệ tử Nho đạo.

Đừng nói là hắn ta, cho dù Diệp Ninh là người có độ dung nhập không cao với Nho đạo, lúc này cũng trầm mặc, trong lòng có chút không thoải mái. Hắn không thích chính khí cuồn cuộn và văn khí.

Bởi vì những sức mạnh này ngăn cản hắn tìm chết.

Nhưng điều này không thay đổi được hiện thực hắn cũng là một đệ tử Nho đạo. Đương nhiên, vậy thì nhất định phải gánh vác phần vinh nhục này.

“Chính là thanh kiếm này, đã đoạn tuyệt Nho đạo sao?”

Sau khi trầm mặc một lúc, Diệp Ninh hỏi.

“Nực cười, chỉ dựa vào thanh kiếm này, cũng xứng cắt đứt Nho đạo ta?”

Lão giả thấp hơn cười lạnh.

“Nho đạo không bằng Tiên Môn, là bởi vì còn chưa tìm được đạo ở trong lòng, Thánh Nhân không xuất hiện, Nho đạo khó đạt đến đỉnh cao, nhưng cũng tuyệt đối không phải là thứ Tiên Đạo có thể hủy hoại.”

Lão giả râu dài kiêu ngạo nói.

Hai người không đợi Thái Hướng Cao nói chuyện, bản thân đã không nhịn được lên tiếng. Cách nói của Thái Hướng Cao và bọn họ cơ bản là nhất trí.

Hắn ta lắc lắc đầu, nói.

“Nho đạo bị đoạn tuyệt, tuy nhìn vẻ bề ngoài là do Tiên Môn, nhưng trên thực tế, nếu muốn nói đến nguyên nhân, vẫn là trước khi Đại Chu lập quốc, bắt đầu từ lúc đó, Nho đạo đã bắt đầu suy tàn rồi, nếu không phải như thế, Tiên Môn không có bất kỳ cơ hội nào.”

Cách nói này Diệp Ninh không phải là lần đầu tiên nghe thấy.

Trước khi đi vào Thánh Viện, hắn đã từng nghe được bàn luận tương tự, chỉ có điều lúc đó hắn lười đi tìm hiểu. Nhưng mà bây giờ lại có chút hứng thú.

Một là bởi vì vừa đúng lúc đến Thánh Viện, cảnh tượng này, khó tránh khỏi sinh ra chút lòng hiếu kỳ.

Hai là trong lòng hắn lờ mờ có một loại dự cảm, tìm hiểu rõ chuyện này, có lẽ là điểm quan trọng để hắn rời khỏi Thánh Viện.

“Diệp huynh, huynh đi theo ta, nếu như ta nhớ không sai, trên Thư Sơn, có một nơi đặc biệt.”

Thái Hướng Cao dẫn đầu đi trước.

Diệp Ninh có chút tò mò, nhưng vẫn là đi theo.

Thái Hướng Cao cũng chỉ là nghe nói, không hề chắc chắn, càng là chưa từng đến, vì thế trên đường, đều đang tìm kiếm. Cuối cùng, ánh mắt hắn sáng lên, tăng nhanh bước chân, đi về một nơi nào đó.

Nơi này, là một khu rừng trúc. Nhưng lại không phải là rừng trúc bình thường.

Cây trúc có màu tím, thỉnh thoảng có gió thổi qua, lá trúc lắc lư, thế mà lại phát ra tiếng đọc sách. Không sai, cây trúc phát ra tiếng đọc sách, giống như là sách thành hiền bọn họ từng đọc vậy. Không cần nói nhiều, đây cũng là nơi các chư tử từng dạy học.

Cuối rừng trúc, có rất nhiều bia đá.

Những bia đá này, đều rất lớn, nhưng cũng có phân chia cao thấp.

Cao thì chọc thẳng vào mây.

Thấp chỉ có có cao một vạn mét, cũng khiến người ta phải ngước nhìn.

“Đây là nơi nào?”

Diệp Ninh hỏi.

“Đây là nơi các chư tử ngủ say!”

Thái Hướng Cao trịnh trọng nói.

Cửa thành.

Một câu “tặc tử Diệp Ninh ở đâu?”, chắc chắn đã kéo màn bộ phim lớn này ra.

Nụ cười trên mặt Cơ Minh Nguyệt cứng lại, nàng ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt kiêu ngạo của đệ tử Tiên Môn, cùng với tư thái cao cao tại thượng. Mục đích đến đây của họ rất rõ ràng.

Chúng ta không phải là đến là đến để ngươi mời khách đãi tiệc, chúng ta nói rõ rồi, chính là đến giết Diệp Ninh. Nhân tiện mượn cơ hội này, cảnh cáo ngươi một chút. Để cho thần dân thiên hạ đều nhìn xem, đắc tội với Tiên Môn là kết cục như thế nào.

“Diệp Ninh có chuyện quan trọng cần làm, tạm thời không thể nào xuất hiện.”

Cơ Minh Nguyệt yên lặng đứng thẳng thân người, sau đó nhìn mọi người, nói.

“Trẫm đã bày tiệc ở trong cung, các vị có chuyện gì, có thể sau khi ăn xong rồi nói chuyện.”

Cơ Minh Nguyệt lại lần nữa đưa ra lời mời.

Chương 345: Diệp Ninh chết, thì Đại Chu diệt vong

Nhưng mà lần này, so với lúc nãy, đúng là thiếu đi một cỗ nhiệt tình. Giống như là làm cho có lệ, cũng giống như là cảnh cáo.

Có lẽ đệ tử Tiên Môn có chút non nớt, còn chưa nghe ra được sự thay đổi trong khẩu khí của Cơ Minh Nguyệt, nhưng mà một vài trưởng lão thành thục, đã lập tức cảm nhất được sự thay đổi trong ngữ khí của Thiên Tử.

Trong tích tắc, đã có người đi lên phía trước, lạnh lùng nói.

“Bệ hạ biết rõ, chúng ta từ ngàn dặm đến đây, không phải là vì một bữa yến tiệc này của hoàng cung… cơm lúc nào cũng có thể ăn, nhưng mà Diệp Ninh, nhất định phải chết càng sớm càng tốt!”

Nghe đến đây, thần sắc bách quan văn võ đều cứng đờ.

Bọn họ biết Tiên Môn đến không có ý tốt, lần này đến kinh thành, nhất định là gây ra một hồi sóng gió lớn. Nhưng mà ai cũng không ngờ được, thế mà lần này Tiên Môn lại nóng nảy như thế.

Đến cửa thành cũng không chịu vào.

Ở bên ngoài thành, đã đưa ra tuyên bố của chính mình. Đây là cái gì?

Đây là muốn tuyên cáo với toàn thiên hạ uy nghiêm của bản thân.

Bọn họ chính là muốn Cơ Minh Nguyệt không xuống được đài, muốn dùng phương thức quyết liệt nhất, bức ép Cơ Minh Nguyệt đưa ra quyết định. Đồng thời, thăm dò Cơ Minh Nguyệt!

Không sai, giết chết Diệp Ninh là chuyện đầu tiên bọn họ phải làm, nhưng mà không phải là chuyện quan trọng. Bởi vì cho đến bây giờ, Tiên Môn cũng không cảm thấy Diệp Ninh là một tai họa lớn.

Biểu hiện của Diệp Ninh đúng là rất xuất sắc, tích lũy được rất nhiều uy vọng, đặt vào quá khứ, nhất định có thể tạo thành phiền phức vô cùng lớn cho Tiên Môn. Nhưng đừng có quên, bây giờ là thời đại Nho đạo đoạn tuyệt.

Diệp Ninh không có sức mạnh chống đỡ, danh vọng có tác dụng gì?

Trong thế giới quan của Tiên Môn, phàm là thứ không có sức mạnh lớn mạnh chống đỡ, đều là lầu các trống rỗng.

Đừng nhìn bây giờ có rất nhiều người coi Diệp Ninh là hy vọng, chỉ cần giết chết Diệp Ninh, vậy thì tất cả vấn đề đều được giải quyết rồi. Đây chính là logic của Tiên Môn.

Đơn giản, bạo lực, nhưng mà rất có tác dụng.

Giết chết Diệp Ninh là điều chắc chắn, đây là chuyện không có cái gì đáng nói. Nhưng chuyện quan trọng nhất, chính là thăm dò Cơ Minh Nguyệt.

Bởi vì nguyên nhân lúc trước bảo vệ Diệp Ninh, Cơ Minh Nguyệt đã dùng không ít sức mạnh ẩn giấu trong bóng tối, nhưng mà không có người nào biết, trên thực tế đã sớm nằm ở trong mắt của người có tâm tư rồi.

Đương nhiên, không có chắc chắn, chỉ là phán đoán và hoài nghi. Nhưng đối với Tiên Môn mà nói, đã đủ rồi.

Đối với hoàng thất Đại Chu, từ trước đến nay quan niệm Tiên Môn luôn tuân theo, đều là thà hoài nghi sai, cũng tuyệt đối không bỏ lỡ.

Bất luận là Cơ Minh Nguyệt có phải thật sự là hôn quân hay không, lần này, đại lão chúng ta từ xa đến đây, đều phải mạnh

mẽ chèn ép ngươi một lần! Mà bây giờ, chính là lần thăm dò cuối cùng.

“Bệ hạ, giao người ra đi!”

Khóe miệng của trưởng lão Quần Ngọc Các nhếch lên một vẻ chế giễu.

Cơ Minh Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy tất cả các trưởng lão, đệ tử của Tiên Môn đều là một tư thái giống nhau.

Nàng đúng là cửu ngũ chí tôn, nhưng mà ở trong mắt đám người này, lại không hề coi nàng là chuyện gì cả. Ánh mắt bọn họ nhìn nàng, giống như là nhìn thấy một con cừu non đang đợi bị giết vậy.

Cơ Minh Nguyệt rất tức giận.

Nhưng mà tức giận không hề che mờ phán đoán của nàng, nàng hiểu quá rõ nguyên nhân Tiên Môn làm như thế này rồi.

Không đi vào thành, trực tiếp đứng ở ngoài thành làm khó, dùng hành động thực tế, thể hiện ra khí thế bức người.

Bây giờ thủ vệ ở trên cửa thành đang nhìn. Bách quan văn võ đang nhìn. Người của Viện giám sát đang nhìn. Bách tính lê dân cũng đang nhìn.

Tất cả mọi người đều đang đợi kết quả. Rốt cuộc Thiên Tử có giao người không?

Nếu như giao người, vậy thì nàng sẽ trở thành đồng phạm hại chết Diệp Ninh, sự túc giận mạnh mẽ mà quyết liệt của nhân dân, sẽ trong chớp mắt nhấn chìm nàng. Đó là chuyện nhất định tạo thành đả kích rất lớn cho quốc vận của Đại Chu!

Nhưng nếu như không giao người, vậy thì chắc chắn sẽ chứng minh cái danh hôn quân của nàng có chút cần phải bàng bạc lại. Hoài nghi của Tiên Môn đối với nàng, sẽ phát triển vô hạn.

Tài sản tích lũy bao nhiêu năm, có khả năng đều sẽ hóa thành bong bóng.

“Bệ hạ sẽ làm như thế nào?”

Trên tường thành, Tiêu Thiển Thiển nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt lộ ra thần sắc lo lắng. Tiên Môn thật sự là quá xảo quyệt rồi.

Bọn họ căn bản không giống như dự liệu của Cơ Minh Nguyệt, cho nàng ấy cơ hội lá mặt lá trái. Từ khoảnh khắc Tiên Môn đáp xuống đất đó, đã lập tức đưa mọi chuyện vào giai đoạn quyết liệt.

Những chuẩn bị lúc trước, toàn bộ đều trở thành bong bóng.

Bây giờ những gì bày ra trước mắt Cơ Minh Nguyệt, chính là một quyết định khó khăn.

“Không có thời gian suy nghĩ nữa, bệ hạ nhất định phải đưa ra quyết đoán.”

Lưu Thận tràn trộn vào trong đám người, trầm mặc nhìn cảnh tượng này.

Chương 346: Diệp Ninh chết, thì Đại Chu diệt vong (2)

Với tình hình hiện tại của ông ấy, thật ra không nên xuất hiện ở đây.

Dù sao bây giờ ông ấy vẫn đang diễn người bị chính khí cuồn cuộn của Diệp Ninh làm văn đảm trọng thương nặng, xuất hiện ở đây, chắc chắn sẽ để lộ một vài thứ.

Nhưng ông ấy đã không quan tâm được nhiều như thế nữa.

Trong lòng ông ấy đã sớm có dự cảm, lần này Tiên Môn đến kinh thành, bày ra trận thế lớn như vậy, tuyệt đối không phải dễ đối phó. Có khả năng vừa mới gặp mặt, đã nhất định phải phân ra sống chết.

Mà bây giờ, dự cảm của ông ấy thành hiện thực rồi, quả nhiên Tiên Môn chính là như thế, dùng phương thức trực tiếp nhất, ép Cơ Minh Nguyệt đến bên bờ vực. Cơ Minh Nguyệt nhất định phải đưa ra quyết định.

Nhưng mà quyết định mà Lưu Thận nghĩ, không phải là có giao người hay không. Đây căn bản không có cái gì để lựa chọn cả.

Cơ Minh Nguyệt không thể nào giao người ra.

Diệp Ninh đối với Đại Chu mà nói, bây giờ đã có tính quan trọng không thể nào thay thế được.

Trong dân gian lan truyền một cách nói: Diệp Ninh chết, thì Đại Chu sẽ diệt vong!

Rất nhiều người cảm thấy có chút phóng đại.

Nhưng mà Lưu Thận lại cảm thấy, đây chính là sự thật.

Bây giờ Diệp Ninh đã tích lũy được uy vọng khổng lồ, tất cả dũng sĩ còn có huyết tính, đều tự phát tập hợp về phía hắn. Chỉ cần hắn không chết, hắn chính là lá cờ lớn chống đỡ lòng người thiên hạ.

Nếu như hắn chết, cờ lớn đổ xuống, tuyệt vọng bao trùm người đời, quốc vận nhất định sẽ mất đi phần lớn, đến lúc đó, Đại Chu không muốn tiêu đời cũng khó.

Vì thế có giao Diệp Ninh ra hay không, trên thực tế căn bản không phải chỉ một chút nội dung bề ngoài, không phải là vấn đề một người, mà là đã liên quan đến vấn đề tồn vong của cả một quốc gia.

Người thông minh chân chính, đã sớm nhìn rõ quan hệ lợi hại trong đó rồi.

Đương nhiên Bùi Ngữ Hàm là người thông minh, nàng ta không chỉ nhìn rõ quan hệ lợi hại ở trong đó, nàng ta còn nghĩ đến nhiều hơn.

“Tiên Môn à Tiên Môn, chơi những âm mưu quỷ kế này, vẫn là các ngươi lợi hại.”

Khóe miệng nàng ta, lộ ra thần sắc giễu cợt.

Ở bên cạnh nàng ta, Ngụy Văn Thông và Ngưu Tiến Hỉ đứng hai bên trái phải, Võ Tam Tư ôm hộp kiếm dựa vào bên tường. Ba người cùng lúc nhìn qua, dùng ngữ

khí thỉnh giáo hỏi.

“Bùi tỷ, tỷ nhìn ra cái gì rồi?”

Bây giờ bọn đã sớm khâm phục Bùi Ngữ Hàm rồi.

Đoạn thời gian này xảy ra nhiều chuyện như thế, Bùi Ngữ Hàm vẫn là luôn diễn một nhân vật toàn trí toàn năng. Dường

như không có cái gì là nàng ta không biết, không có cái gì là nàng ta nhìn không thấu.

Cho dù nàng là không phải là cường giả, chủ dựa vào phần thông minh này, cũng không có người nào đánh giá thấp nàng ta.

Hơn nữa, ở trong mắt của bọn họ, giữa Bùi Ngữ Hàm và Diệp Ninh, còn có một phần quan hệ không rõ ràng. Như thế, thái độ đối đãi với nàng ta, chính là vừa khâm phục, vừa tôn trọng.

"Các ngươi cảm thấy, Diệp Ninh có thể trưởng thành đến bây giờ, có phải là kết quả Tiên Môn buông thả không?"

Bùi Ngữ Hàm nói ra một câu kinh người.

Tiên Môn buông thả Diệp Ninh?

Cách nói này bọn họ vẫn là lần đầu tiên nghe thấy.

"Tiên Môn sao có thể buông thả Diệp đại nhân, bọn họ nhất định là hận không thể giết chết Diệp đại nhân!"

Ngưu Tiến Hỉ lắc đầu nói…

Hắn ta cảm thấy từ trước đến nay, Diệp Ninh cũng được, Viện giám sát cũng thế, nhìn thì có vẻ phong quang, trên thực thế lại là nguy cơ bốn phía. Đây giống buông thả ở chỗ nào?

"Diệp Ninh có thể sống đế bây giờ, chính là kết quả Tiên Môn buông thả!"

Nhưng mà khẩu khí của Bùi Ngữ Hàm rất khẳng định, ngón tay nàng ta chỉ vào Ngưu Tiến Hỉ, chỉ Ngụy Văn Thông, còn có Võ Tam Tư, cũng với tất cả mọi người của Viện giám sát.

"Ngươi, ngươi, ngươi! Còn có các ngươi!"

"Các ngươi có thể sống đến bây giờ, đều là Tiên Môn cố ý để cho các ngươi sống!"

"Nhất định đừng đánh giá thấp Tiên Môn, từ trước bây giờ bọn họ đều là vô sỉ và bỉ ổi, nhưng tuyệt đối không ngu xuẩn, nếu như Tiên Môn thật sự muốn tiêu diệt Diệp Ninh và các ngươi, ngươi cho rằng các ngươi có thể sống đến bây giờ?"

Khẳng định của Bùi Ngữ Hàm, khiến cho mọi người không khỏi có chút hụt hẫng.

Nhưng Ngụy Văn Thông tương đối mẫn cảm, lại là sắc mặt hơi thay đổi, dường như hắn ta cảm giác được loại khả năng nào đó, hỏi.

“Ý của Bùi tỷ là nói, Tiên Môn cố ý buông thả chúng ta, để mặc cho chúng ta từng bước từng bước lớn mạnh?”

Bùi Ngữ Hàm gật đầu.

“Ngươi vẫn xem như là không quá ngốc.”

Ngưu Tiến Hỉ không hiểu, hỏi.

“Nhưng mà từ trước đến nay, chẳng phải là nuôi hổ thành tai họa sao?”

Bùi Ngữ Hàm cười nhẹ một tiếng, nói.

“Không phải là ta coi thường các ngươi, ngươi cảm thấy các ngươi đối với Tiên Môn mà nói, được coi là hổ sao? Ngươi thật sự cảm thấy bản thân, xứng được Tiên Môn coi là tai họa sao?”

Chương 347: Diệp Ninh chết, thì Đại Chu diệt vong (3)

Một lời nói này, khiến cho tất cả bọn họ không nói nên lời.

Đúng là như thế, bây giờ toàn bộ Viện giám sát, tuy nhìn có vẻ nhân tài khắp nơi. Nhưng mà xét về lực lượng tổng thể, thật sự là quá thiếu hụt rồi.

Võ Tam Tư là người mạnh nhất, nhưng mà hắn chẳng qua cũng chỉ là kiếm tu Thiên Mệnh Cảnh mà thôi. Đặt vào trong toàn bộ Tiên Môn, không là cái gì cả.

Còn về những cái tên như Ngụy Văn Thông, chỉ là trình độ Chân Nhân, càng không đáng nhắc đến.

“Càng là cường giả, càng thông minh, vì sao Viện giám sát cho đến bây giờ, còn chưa có cường giả chân chính đến đầu nhập, thật ra nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì những cường giả đó, đã nhìn thấu nguy cơ ẩn giấu ở bên trong rồi.”

Lời nói của Bùi Ngữ Hàm rất đả kích người khác, nhưng cũng rất kinh ngạc.

“Cho đến bây giờ, Tiên Môn chưa từng giao đấu chính diện với Diệp Ninh, cho dù chỉ là một lần cũng không có, thật ra đây chính là một loại buông thả.”

“Đây là một ván cờ của Tiên Môn… Diệp Ninh, cũng chỉ là một con cờ!”

“Các ngươi nhất định phải hiểu rõ, trong mắt Tiên Môn là không có Viện giám sát, chí ít là Viện giám sát hiện tại, còn chưa có tư cách khiêu khích Tiên Môn, mục tiêu chân chính của Tiên Môn, từ trước đến nay chỉ có một, đó chính là tiêu diệt Đại Chu!”

“Nhưng mà Đại Chu là con trùng trăm lần chết vẫn cứng, nhìn thì có vẻ là hoàng hôn ngả về tây, nhưng chỉ trong chốc lát, vẫn rất khó biết được lúc nào sẽ thật sự diệt vong.”

“Đúng vào lúc này, Diệp Ninh xuất hiện rồi, hắn khắp nơi khiêu khích Tiên Môn, dẫn đầu Viện giám sát, chặt đứt đôi cánh của Tiên Môn, nhìn thì có vẻ khiến Tiên Môn phẫn nộ… nhưng trên thực tế, Tiên Môn chưa chắc đã thật sự tức giận.”

“Bởi vì sự xuất hiện của Diệp Ninh, đối với bọn họ mà nói, cũng là một chuyện tốt.”

“Nhắm vào Đại Chu là không dễ dàng, một quốc gia liên quan đến rất nhiều phương diện, Tiên Môn đã chèn ép đến cùng cực, rất khó làm thêm được cái gì nữa, nhưng mà nhằm vào một người, lại khiến cho vấn đề phức tạp được giảm đi vô số lần.”

“Bọn họ để mặc cho Diệp Ninh trưởng thành, ở trong bóng tối âm thầm nhìn Diệp Ninh từng bước từng bước đi lên, tập hợp lòng người, tập hợp lòng dân, thậm chí là lòng của Thiên Tử!”

Nói đến đây, Bùi Ngữ Hàm dừng lại một chút, nàng ta nhìn sắc mặt khó coi của mọi người, nói ra suy đoán khiến người khác ớn lạnh.

“Đợi đến khi Diệp Ninh vinh quang vạn trượng, sẽ đứng trước mặt người thiên hạ, phá hủy đi hy vọng này!”

“Không có cái gì có thể khiến người khác tuyệt vọng hơn là phá vỡ hy vọng.”

“Mà một khi người thiên hạ đều tuyệt vọng, quốc vận của Đại Chu, còn có thể duy trì sao?”

Mọi người im lặng hồi lâu.

Sắc mặt bọn họ tái nhợt.

“Đây chính là tính toán của Tiên Môn sao?”

Nhất thời, tuyệt vọng bao trùm mọi người.

Hóa ra Diệp Ninh cũng được, Viện giám sát cũng thế, đều chỉ là một con heo mà Tiên Môn vỗ béo. Mà bây giờ, đã đến lúc giết nó!

Bùi Ngữ Hàm nói nhỏ.

“Tình thế hiện tại rất rõ ràng, nếu như Diệp Ninh chết, thì Đại Chu nhất định sẽ diệt vong!”

Cho dù lúc này Tiên Môn giết đến cửa, người của Viện giám sát cũng chưa từng tuyệt vọng.

Bởi vì mỗi một người bọn họ, đều là từ sâu trong tuyệt vọng bò ra ngoài. Chỉ cần có Diệp Ninh ở đây, bọn họ sẽ không có gì phải sợ.

Nhưng mà lúc này, vốn dĩ loại cảm xúc tuyệt vọng đó không nên xuất hiện ở trên người bọn họ, lại lần nữa bao trùm mọi người. Không phải là bởi vì bọn họ sợ chết, là bọn họ không ngờ được, thế mà đây mới là chân tướng của mọi việc. Lẽ nào nói lúc trước Tiên Môn không có năng lực tiêu diệt Viện giám sát sao?

Không có người nào ngây thơ mà cho rằng như thế.

Nhưng mà Tiên Môn chậm rãi không động thủ, đã cho bọn họ không gian phát triển.

Thậm chí còn mở to mắt nhìn bọn họ ra tay, tiêu diệt Vinh Quốc Công, Uy Vũ Hầu và những người của phái đầu hàng, danh tiếng vang vọng, trở thành hy vọng trong lòng vô số người.

Lúc đó bọn họ có bao nhiêu tự hào, lúc này lại có bấy nhiêu xấu hổ.

Hóa ra có thể làm được tất cả những điều này, không phải bởi vì bọn họ lợi hại, mà là Tiên Môn thoải mái buông thả.

Tiên Môn giống như là một người khổng lồ, lạnh lùng đứng từ trên cao nhìn xuống tất cả mọi chuyện xảy ra.

Sở dĩ bọn họ có thể tiêu diệt được thế lực của phái đầu hàng, đơn giản là bởi vì Tiên Môn không quan tâm đám người Uy Vũ Hầu, nếu thật sự quan tâm, bọn họ sẽ không thể nào có cơ hội.

“Tiên Môn chính là muốn đợi Diệp đại nhân đúc thành kim thân, sau đó đứng trước mặt tất cả mọi người, hủy đi ngài ấy!”

Ngụy Văn Thông cười thảm một tiếng.

Hóa ra đây mới là tính toán của Tiên Môn.

“Các ngươi không cần phải tự coi nhẹ mình, càng không cần phải chán nản, Tiên Môn là không đơn giản, những chuyện mà các ngươi trải qua, cũng có thành phần của Tiên Môn tính toán, nhưng nếu như các ngươi cảm thấy, tất cả những chuyện này đều bị Tiên Môn nắm trong lòng bàn tay, vậy thì các ngươi sai lầm lớn rồi.”

Chương 348: Đại Chu tự có quốc pháp ở đây

Lời nói này của Bùi Ngữ Hàm, khiến cho mọi người chán nản, bây giờ mở miệng lần nữa, lại khiến cho mọi người cháy lên hy vọng.

“Sở dĩ ta nói những thứ này với các ngươi, là muốn các ngươi đừng có coi thường Tiên Môn, bọn họ tuyệt đối không phải là kẻ ngốc.”

“Nhưng các ngươi cũng hoàn toàn không cần phải nghĩ Tiên Môn có bao nhiêu lợi hại, tuy bọn họ không ngốc, nhưng theo ta thấy, lại cũng không thông minh như thế, ít nhất ở trên chuyện này, ta cho rằng bọn họ quá tự phụ rồi.”

“Không có bất kỳ người nào có thể nắm giữ tất cả mọi thứ trên thế gian, đặc biệt là con người, Tiên Môn sẽ bởi vì bản thân tự phụ mà phải trả giá.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, vẫn là Ngụy Văn Thông đi lên trước một bước, khiêm tốn học hỏi nói.

“Bùi tỷ, tại sao lại nói như thế?”

Trong mắt Bùi Ngữ Hàm lộ ra ánh sáng dịu dàng, nói.

“Diệp Ninh!”

Nàng ta chỉ nói hai chữ.

Nhưng mà lại khiến cho mọi người cảm thấy tinh thần chấn động. Đúng thế.

Chúng ta còn có Diệp đại nhân!

Chỉ cần có Diệp đại nhân ở đây, thì vĩnh viễn sẽ có cơ hội!

Có người chính là thần kỳ như thế, không cần xuất hiện, chỉ cần nhắc đến tên, là có thể mang đến sức mạnh cho người khác.

“Tiên Môn tuyệt đối sẽ không ngờ được, Diệp Ninh có thể trưởng thành nhanh như thế.”

“Bọn họ càng không thể nào thao túng Diệp Ninh, vì thế… cho đến bây giờ, tất cả những thứ Diệp Ninh có được, đều là dựa vào tự bản thân có được, mà không phải là Tiên Môn ban cho.”

“Nếu như Tiên Môn thật sự có bản lĩnh thao túng lòng người, vậy thì đã sớm vào lúc trước khi Diệp Ninh xuất hiện, bọn họ sẽ tạo ra một người như Diệp Ninh, có thể dựa vào sức lực của bản thân tập hợp danh vọng thiên hạ.”

“Bọn họ không có loại bản lĩnh này, đây là điều không có gì để nghi ngờ.”

“Vì thế bọn họ nhìn thấy sự xuất hiện của Diệp Ninh, cho rằng đây là một cơ hội.”

“Thay vì trực tiếp ra tay giết Diệp Ninh, còn không bằng để cho hắn trưởng thành, nuôi béo một chút, sau đó mới chém giết.”

“Theo ta biết được, vốn dĩ Tiên Môn không dự định động thủ với Diệp Ninh nhanh như thế, nhưng mà bọn họ không ngờ được, Diệp Ninh trưởng thành nhanh như vậy, bọn họ cảm

nhận được uy hiếp, nếu như còn tiếp tục chậm trễ, lòng người Đại Chu sẽ bị Diệp Ninh làm cho yên ổn, có trời mới biết được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì."

"Vì thế bọn họ mới làm ra trận thế lớn như vậy, đột ngột đến kinh thành, chính là vì để hủy hoại tất cả."

"Ngươi xem, Tiên Môn có nhiều tính toán sai lầm như thế, thật ra bọn họ cũng không có thông minh giống như tưởng tượng."

Một hồi phân tích thâm sâu này của Bùi Ngữ Hàm, khiến cho mọi người ai cũng phải gật gù.

Trong bất giác bọn họ đã vứt bỏ đi những cảm xúc âm u. Ngưu Tiến Hỉ hỏi.

"Bùi tỷ, vậy tỷ cảm thấy, chỗ để phá vỡ thế cục của chúng ta ở đâu?"

Bùi Ngữ Hàm cười nhẹ một tiếng, chỉ lên bầu trời.

"Đương nhiên là Diệp Ninh đang ở trong Thánh Viện rồi?"

Mọi người bất giác ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Sau đó nghe thấy Bùi Ngữ Hàm tiếp tục nói.

"Từ khi bắt đầu Diệp Ninh đã vẫn luôn không nằm trong sự kiểm soát của Tiên Môn, hắn có thể dùng thân phận đệ tử Nho đạo, đi đến bước đường ngày hôm nay, thật sự là đã sáng tạo ra quá nhiều kỳ tích."

"Ánh mắt của bách tính rất sáng, bọn họ ký thác hy vọng lên người Diệp Ninh, nguyên nhân duy nhất chính là Diệp Ninh xứng đáng."

"Tiên Môn mơ tưởng nắm giữ tất cả, nhưng đáng tiếc, có quá nhiều thứ là bọn họ không nắm giữ được, ví dụ như lòng người, ví dụ như Diệp Ninh."

Đối với chuyện này, thế mà Bùi Ngữ Hàm lại thể hiện rất có tự tin.

Nàng ngẩng đầu, nhìn bầu trời bị mây đen bao trùm, khóe miệng lộ ra nụ cười nghịch ngợm. Nàng ta đã từng tiếp xúc khoảng cách gần với Diệp Ninh, hiểu rõ thân phận con đường Nho đạo của Diệp Ninh. Đệ tử Nho đạo, trở lại Thánh Viện, lẽ nào lại không xảy ra chuyện gì?

Đây rõ ràng là chuyện không thể nào.

Tiên Môn, cuối cùng sẽ bởi vì bản thân tự phụ mà trả giá lớn.

Lúc này trong tất cả mọi người có mặt ở đây, không có người nào có phán đoán rõ ràng như Bùi Ngữ Hàm. Cơ Minh Nguyệt cũng không có.

Thật ra nàng cũng không nghĩ sâu như thế.

Nhưng nàng cũng không ngốc, đương nhiên nàng biết nên đưa ra lựa chọn như thế nào. Giao Diệp Ninh ra, tuyệt đối là chuyện không thể nào.

Về mặt đại nghĩa quốc gia, về tình cảm cá nhân, nàng đều có lý do tuyệt đối phải bảo vệ Diệp Ninh. Tiên Môn đã bức nàng đến bên bờ vực.

Nhưng ngược lại nàng thở phào một hơi. Cũng được.

Đã đến lúc đưa ra quyết định rồi.

Lúc trước nàng đang suy nghĩ chuyện này, rốt cuộc là tiếp tục nhẫn nhịn, hay là đi theo bước chân của Diệp Ninh, lớn tiếng hô khẩu hiệu phản công Tiên Môn, chuyện này khiến cho nàng rất đau đầu.

Dù sao quyết định này là ảnh hưởng đến toàn bộ thế cục.

Nhưng bây giờ nàng không đau đầu nữa, Diệp Ninh không cho nàng lựa chọn nào khác.

Chương 349: Đại Chu tự có quốc pháp ở đây (2)

Vì thế Cơ Minh Nguyệt cười nhẹ một tiếng, nói.

“Nếu như thật sự không chịu giao người thì sao?”

Nàng ngẩng đầu, trong đôi mắt lộ ra thần sắc sắc lạnh. Ở sau lưng nàng, vang lên một mảnh tiếng kéo cung nỏ.

Đây là ngự lâm quân. Bọn họ tuyệt đối trung thành với Thiên Tử.

Lúc này, gươm súng sẵn sàng, sát khí bùng nổ.

Mà trên tường thành, một đội giáp sĩ ép về phía trước, áng sáng gươm súng, hội tụ thành một mảnh ánh sáng chói mắt. Nhất thời thần sắc của đám người Tiên Môn cứng lại.

“Bệ hạ, ngươi có biết ngươi đang làm cái gì không?”

Một lão giả lạnh lùng nói.

Ông ta là trưởng lão của Thất Tinh Tông, hơn nữa tư lịch rất sâu, có đến kinh thành mấy lần rồi, lúc trước Cơ Minh Nguyệt đối với ông ta là khép na khép nép. Nhưng bây giờ, thế mà lại dám chủ động thể hiện ra địch ý đối với Tiên Môn.

“Trẫm rất rõ bản thân đang nói cái gì.”

Cơ Minh Nguyệt cười lạnh một tiếng, ánh mắt liếc nhìn bọn họ.

“Ngược lại là các vị, có thể không biết bản thân đang nói cái gì.”

“Các ngươi đứng ở ngoài kinh thành, đứng trước mặt trẫm, thế mà lại bảo trẫm giao Diệp khanh có công lớn với nước với dân cho các ngươi.”

“Trẫm chỉ muốn hỏi các ngươi một câu, dựa vào cái gì?”

Nói ra câu này, một cảm giác sảng khoái trước nay chưa từng có, dâng lên trong lồng ngực Cơ Minh Nguyệt. Quá thoải mái rồi!

Ở trước mặt Tiên Môn chịu đựng nhiều năm như thế, đây là lần đầu tiên, nàng có thể đứng thẳng eo, dùng thân phận Thiên Tử, thả ra uy nghiêm vốn có của Thiên Tử!

Hóa ra không cần nhẫn nhịn, lại thấy thoải mái như thế.

“Hỗn xược!”

“Thiên Tử Đại Chu thế mà lại dám nói chuyện với Tiên Môn như thế, ta thấy hắn ta là điên rồi!”

“Xem ra là Tiên Môn cẩu thả rồi, thế mà lại khiến cho đám đạo chích này kiêu ngạo!”

Đệ tử Tiên Môn nghe xong, vô cùng tức giận.

Bọn họ cảm nhận được bản thân bị xúc phạm nghiêm trọng.

Trong nhận thức của bọn họ, Thiên Tử Đại Chu chính là con cừu nằm đợi giết thịt, căn bản không dám lớn tiếng nói chuyện với Tiên Môn. Nhưng mà hôm nay, thế mà lại thế hiện ra phong thái như thế.

Đây là có ý gì? Đây là đang khiêu khích với Tiên Môn!

"Dựa vào cái gì? Dựa vào hắn đắc tội với Tiên Môn, lẽ nào chuyện này còn chưa đủ sao?"

Trưởng lão Quần Ngọc Các chất vấn, rõ ràng nàng ta là có chút không kìm chế được lửa giận trong lòng.

"Đại Chu tự có quốc pháp ở đây, từ lúc nào đắc tội với Tiên Môn cũng là tội rồi?"

Cơ Minh Nguyệt không chịu yếu thế trả lời.

Trước khi ra ngoài thành, nàng đã dự cảm được hôm nay có thể mọi thứ sẽ đi theo chiều hướng xấu, cho nên đã chuẩn bị trước rồi. Những thế lực tích lũy rất nhiều năm đó, đều đã sẵn sàng đợi lệnh.

Vì thế, trong lòng nàng là có tự tin.

"Bệ hạ phải hiểu rõ, ngươi nói những lời này, sẽ dẫn đến hậu quả như thế nào?"

Có người âm trầm nói, trong giọng nói hàm chứa sự uy hiếp mạnh mẽ.

"Hậu quả gì, đương nhiên sẽ do trẫm gánh vác tất cả."

Cơ Minh Nguyệt nhàn nhạt nói.

Sự cứng rắng vượt ngoài dự liệu của nàng, khiến cho thần sắc tất cả mọi người của Tiên Môn đều trở nên vô cùng khó coi. Đây là kết quả bọn họ chưa từng tưởng tượng đến.

Trong tưởng tượng của bọn họ, lần làm khó này của bọn họ, cho dù là Thiên Tử không đồng ý giao Diệp Ninh ra, vậy thì cũng nên là hòa hãn, khẩn cầu, cùng với việc lấy ra một số lượng lớn lợi ích tiến hành trao đổi với bọn họ.

Tuyệt đối không có người nào ngờ được, thế mà Cơ Minh Nguyệt lại lựa chọn lật bàn như thế!

Đột nhiên nàng nóng nảy như vậy, ngược lại khiến cho đám người Tiên Môn không biết làm như thế nào.

“Bệ hạ là bị làm sao vậy?”

“Lời nói như thế, đúng thật là đang tuyên chiến với Tiên Môn mà.”

“Vì một mình Diệp Ninh, đáng sao?”

Bách quan văn võ không nhịn được bàn tán xì xào.

Cảnh tượng nghiêm túc như thế này, vốn dĩ không nên như thế, nhưng mà bọn họ thật sự là khó mà áp chế được cảm xúc ở trong lòng.

Sợ hãi, lo lắng… các loại cảm xúc dâng lên trong lòng, khiến cho sắc mặt bọn họ trắng bệch, thậm chí muốn chạy trốn khỏi nơi này. Bởi vì bọn họ biết, tiếp theo đây nhất định xảy ra chuyện lớn.

Bệ hạ điên rồi, nhưng mà bọn họ không muốn điên.

“Không đáng như thế nào?”

Đúng vào lúc bọn họ đang nói ra những lời kỳ lạ, trong bách quan, lại truyền ra một giọng nói vang vọng.

“Bệ hạ nói không sai, Đại Chu tự có quốc pháp, Tiên Môn dựa vào cái gì mà định tội cho người khác?”

“Tất cả những gì Diệp đại nhân làm, có chuyện nào không phải là vì nước vì dân, có chuyện nào không phải là hả hê lòng người?”

“Tiên Môn hỏi tội, đơn giản là không chính đáng, nếu như triều ta đồng ý, vậy thì đó chính là nhục nước mất chủ quyền!”

Người nói, cũng là một quan lại.

Trước ngày hôm nay, thậm chí có không ít người bọn họ còn là phần tử “gian đảng”. Nhưng trên thực tế, bọn họ là ẩn giấu thân phận, trung thần trung thành báo quốc.

Chương 350: Khóa của Nho đạo, bia không chữ

Bởi vì nguyên nhân lần trước Diệp Ninh tẩy rửa triều đường, bọn họ được thượng vị, trong lòng ôm theo cảm kích với Diệp Ninh.

Bây giờ bệ hạ đã giơ kiếm rồi, vậy thì bọn họ cũng không cần phải ẩn giấu nữa, đương nhiên là đi theo bước chân của bệ hạ, chiến đấu đến chết! Nhưng đột nhiên bọn họ bùng nổ, lại khiến cho những quan lại nhu nhược, có tâm tư nhỏ không khỏi ngạc nhiên, bọn họ nhìn đồng liêu lâu năm của bản thân, nhất thời thế mà lại cảm thấy xa lạ.

"Rốt cuộc các ngươi là tình huống gì vậy?"

Các quần thần ngẩng đầu, kiêu ngạo nói.

"Không có gì hết, không muốn làm nô lệ mất nước mà thôi!"

Cảnh tượng này, chắc chắn đã thúc đẩy lòng quân, lòng dân. Tất cả ngự lâm quân nắm chặt đao kiếm trong tay.

Tất cả bách tính không kìm được đứng lên, không quỳ bái Tiên Môn nữa. Bọn họ cảm nhận được một cỗ sức mạnh.

Mà lúc này, Bùi Ngữ Hàm vẫn không ngừng cười, nhìn vào người của Viện giám sát nói.

"Nhìn xem, đây chính là thay đổi mà Diệp Ninh mang đến, các ngươi cảm thấy Tiên Môn có thể dự liệu trước được chuyện này sao?"

Tiên Môn có dự liệu được hay không thì không biết, chỉ biết Diệp Ninh là không dự liệu được lúc hắn không có ở đó, thế mà kinh thành lại đang biểu diễn một màn kịch lớn như thế, lúc này hắn đang đi theo Thái Hướng Cao xem bia đá.

"Nơi chư tử ngủ say?"

Diệp Ninh nhìn những tấm bia đá cực lớn này, mỗi một cái đều cho hắn lại cảm giác trang nghiêm nghiêm túc.

"Ý của ngươi là, đây là một nghĩa trang?"

Thái Hướng Cao lắc lắc đầu, nói.

"Phải mà cũng không phải."

Hắn ta đi về phía trước mấy bước, hành lễ với tấm bia đá cực lớn trước mắt, nói.

“Tương truyền, nơi này là cõi đi về của tinh thần của chư tử.”

“Bất luận ở nơi này, bất luận đã trải qua cái gì, vào lúc trở về với cát bụi, tinh thần đều sẽ trở về nơi này.”

“GIống như là con cái trở về vòng tay của mẫu thân, nơi này là nơi tận cùng của thánh hiền Nho đạo, nhưng cũng là cõi quay về của Nho đạo.”

Thái Hướng Cao mang theo một loại tâm thái thành kính, nhìn tất cả mọi thứ ở đây. Diệp Ninh gật gật đầu, thảo nào lại cho người khác cảm giác khác lạ như thế.

Thế mà lại là cõi quay về chôn cất toàn bộ tinh thần của thánh hiền Nho đạo.

“Diệp huynh, huynh nhìn chỗ này.”

Thái Hướng Cao chỉ lên bầu trời.

Diệp Ninh thuận theo ngón tay của hắn ta, nhìn lên trên.

Kết quả nhìn thấy một sợi xích màu đen khổng lồ phảng phất như là nói liền cả đất trời.

Sợi xích màu đen khiến người khác chấn động, giống như là có sức mạnh đáng sợ phong tỏa đất trời. Chỉ nhìn một chút, Diệp Ninh có một loại tư duy uể oải, nói không ra cảm giác gì.

“Đây mới là nguyên nhân Nho đạo suy tàn!”

Thái Hướng Cao dùng một loại tâm tình phức tạp, lẩm bẩm nói.

“Rốt cuộc đây là cái gì?”

Diệp Ninh chau mày.

Sợi dây xích này thật sự là quá đáng sợ rồi, so với thanh kiếm mà Tiên Môn để lại còn đáng sợ hơn vô số lần.

“Đây là dây xích giam cầm tư tưởng!”

Thái Hướng Cao nói.

“Sợi dây xích này, không phải là giam cầm con người, cũng không phải đất, mà là tư tưởng.”

“Tư tưởng là cái gì, tư tưởng là từng suy nghĩ.”

“Hai loại tư tưởng khác nhau, thúc đẩy ra hai suy nghĩ khác nhau, vô số suy nghĩ ngưng tụ lại, khiến cho Nho đạo phân tách, tư duy của đệ tử Nho Môn cứng nhắc, chỉ biết máy móc, mà không biết đổi mới, lâu dầu, lòng người đã bị một cái xích khóa lại, sau đó đã có cái khóa giam cầm tư tưởng này!”

Trong lời nói của Thái Hướng Cao, mang theo một loại cảm giác đau đớn mạnh mẽ.

Đây là chuyện đệ tử Nho Môn đời sau, mỗi khi nhớ đến chuyện này, đều sẽ cảm thấy đau đớn. Nếu như không phải chuyện này, Nho đạo sao có thể luân lạc đến bước đường này?

Mà hãi lão giả chứng kiến tất cả những chuyện này, lại không hề đau buồn giống như hắn ta. Ngược lại nhìn nhau cười lạnh.

“Vương huynh, nếu không phải ngươi đi sai đường, lại không chịu nhận thua, sao lại xuất hiện loại giam cầm này?”

Lão giả thấp hơn nói, ông ấy cho rằng tất cả trách nhiệm đều của đối phương.

“Tử viết, trong ba người nhất định có thầy của ta, Trình huynh sao dám nói lão phu nhất định là sai? Ngươi không bao giờ chịu tiếp nhận ý kiến của người khác, chỉ là kiên định muốn truyền đạt tư tưởng của bản thân, ngươi mới là nguyên nhân chân chính khiến cho Nho đạo suy tàn.”

Lão giả râu dài cười lạnh trả lời.

“Nực cười, dựa vào cái gì mà lão phu phải tiếp nhận ý kiến của người khác? Khi lão phu đắc đạo, ngươi còn chưa ra đời, người đọc sách trong thiên lạ là môn đồ của lão phu, sau khi ngươi xuất hiện, yêu ngôn hoặc chúng, vô cớ đổi mới, khiến cho Nho Môn chia tách, còn có mặt mũi đứng trước mặt lão phu lớn tiếng nói chuyện, nực cười!”

Dường như lão giả thấp hơn bị đâm trúng chỗ đau, bỗng nhiên lời nói dữ dội hơn rất nhiều.

“Một mình ngươi đi sai, hại người đọc sách trong thiên hạ, tất cả những gì lão phu làm, đó là lập lại trật tự, lịch sử sớm đã chứng minh, ngươi mới là người đi sai đường.”

Chương 351: Khóa của Nho đạo, bia không chữ (2)

Lão giả râu dài phất tay áo nói, không có chút nào nhận sai.

Lời nói của Thái Hướng Cao, dường như khiến cho hai người nhớ lại rất nhiều chuyện lúc trước. Vì thế bọn họ tranh cãi càng thêm kịch liệt.

Tranh cãi giống như thế này, căn bản không phải một hai lần nữa, nhất định là không thể xuất hiện kết quả được. Nếu như Thái Hướng Cao nhìn thấy cảnh tượng này, nhất định sẽ cảm thấy kinh ngạc.

Đầu tiên không nói đến thân phận của hai người, chính là nội dung mà bọn họ tranh cãi, đều chỉ là đàm luận đúng sai, mà không có một chút lòng áy náy nào. Dù sao sự suy tàn của Nho Môn là do bọn họ mà gây ra, vẫn là phải có chút xấu hổ mới đúng.

Nhưng mà hai người lại không có một chút biểu lộ cảm xúc nào ở phương diện này, nhìn có vẻ lý lẽ hùng hồn, không hề có một chút cảm thấy áy náy nào. Trên thực tế, đây cũng là điều hợp lý.

Bởi vì hai người không phải là người thật, chỉ là chấp niệm.

Thân là chấp niệm, đương nhiên khác với người thường, thứ bọn họ để ý, vĩnh viễn là thứ bọn họ không buông xuống được.

“Hai loại tư tưởng? Là tư tưởng như thế nào?”

Diệp Ninh chau mày.

Hắn có chán ghét chính khí cuồn cuộn như thế nào, cũng không thể nào thay đổi sự thật hắn là đệ tử Nho Môn. Nói đến sự hưng suy của Nho Môn, hắn có mấy phần tò mò.

“Diệp huynh nhìn đi.”

Tháo Hướng Cao chỉ vào bia đá.

Diệp Ninh ngẩng đầu nhìn, trên mỗi một tấm bia đá, đều khắc một hàng chữ lớn.

Những chữ lớn này, chính là lời nói nổi tiếng của chư tử thánh hiền, nhìn từ góc độ nào đó mà nói, tương đương với hiện thân tư tưởng của bọn họ. Ví dụ như tấm bia trước mắt, khắc dòng chữ: Điều tốt đẹp nhất giống như nước, nước có lợi cho vạn vật mà không tranh giành.

Đi về phía trước, lại khắc: Không quên khởi đầu, không cầu kết thúc; đón nhận tất cả, không quên mọi thứ, tức là không lấy lòng hi sinh đạo, không phụ trời giúp người. Đó gọi là Chân Nhân.

Phía sau tấm bia, khắc: Quân tử không dùng nước để soi gương, mà là lòng người để soi gương. Gương trong nước, chỉ nhìn thấy mặt; gương trong người, mới biết điều xấu và điều tốt.

Đi về phía trước mấy bước: Công bằng đầu tiên và sau đó mới đến lợi ích, coi trọng cái lợi trước đó chính là nỗi nhục của người chính nghĩa.

Những câu nói nổi tiếng của chư tử, chính là diễn hóa tinh thần của chư tử. Đại biểu cho tư tưởng cả đời của bọn họ.

Hậu sinh vãn bối, đến đây nhìn thấy, vẫn luôn sẽ có cảm nhận.

Những nơi truyền thừa tinh thần như thế này, thuộc về đặc sắc của Nho đạo, không phải nói những đạo khác không có, mà là không có nhiều như Nho đạo.

Dường như mỗi một thánh hiền, đều sẽ để lại dấu tích ở nơi này.

Đây là chỗ đặc biệt của Nho đạo, Nho đạo không chuyên tu hành sức mạnh, nhưng nếu như thành Đạo, sức mạnh sẽ tự nhiên mà có. Trở nên mạnh mẽ không phải là trọng điểm của Nho đạo, giác ngộ lớn mới là đúng.

Như thế nào mới có thể giác ngộ? Thực hiện ước mơ. Thông suốt tư tưởng.

Cảm nhận đời người. Những thứ này đều có thể, bởi vì người mà khác.

Ngay khi Diệp Ninh đang nhìn vào những tấm bia này, nghe thấy tiếng gọi của Thái Hướng Cao.

“Diệp huynh, đến xem chỗ này.”

Diệp Ninh đi đến.

Thuận theo ngón tay của Thái Hướng Cao, hắn nhìn thấy hai tấm bia đá.

Chiều cao của hai tấm bia đá này rất cao, có thể gọi là cái cao nhất ở đây, nhưng mà so sánh ra, lờ mờ lại có ý đối đầu. Chuyện thần kỳ nhất là, thế mà trên bia đá lại không có chữ.

"Hai tấm bia không chữ?"

Diệp Ninh quan sát kỹ, phát hiện ngoài hai tấm bia đá này, những bia đá khác đều có chữ.

"Đúng thế, hai tấm bia không chữ này, lần lượt là Trình phu tử và Vương phu tử."

Thái Hướng Cao cũng thành kính hành lễ, sau đó nói.

"Trình phu tử và Vương tiên sinh, đều là Á Thánh, đó là thánh hiền của Nho đạo ta, vốn dĩ là đứng đầu."

"Khổ nỗi, thời đại của hai người quá gần rồi, Trình phu tử đắc đạo trước, chú trọng lễ pháp."

"Sau đó Vương tiên sinh nổi dậy, cho rằng Trình phu tử đắc đạo sai lầm, chủ trương đi con đường bao dung."

"Hai loại tư tưởng xung đột, thành tựu của hai người bọn họ lại rất cao, vì thế người đọc sách trong thiên hạ, đều trở thành người ủng hộ của hai người."

"Bao nhiêu năm nay, không ngừng tranh chấp, lâu dần, xích mích trở nên trầm trọng, cũng chính là từ lúc đó, Nho đạo bắt đầu suy tàn."

"Hai thánh cũng bởi vì đó, trở nên xa lạ, sau khi qua đời, cũng không chịu để lại tên trên bia đá, là bởi vì bọn họ còn chưa phân ra được cao thấp."

"Hai người này đều là kinh tài tuyệt thế, khổ nỗi trở thành như thế, Nho đạo đang yên ổn bị cũng bị đánh đổ rồi."

"Nếu như không có xích mích nhiều năm, Tiên Môn dựa vào cái gì mà phong ấn được Thánh Viện?"

Nhắc đến chuyện này, Thái Hướng Cao rất không cam lòng.

Nho đạo liên tục xuất hiện Á Thánh, vốn dĩ nên là một chuyện vui động trời.

Chương 352: Khóa của Nho đạo, bia không chữ (3)

Nhưng không ngờ được, hai người ở cùng một thời đại, hơn nữa tư tưởng xung đột đến bước đường không thể nào điều hòa được. Đến mức để lại tai họa là Nho Môn suy tàn.

“Thế mà lại là như thế.

Diệp Ninh chẹp chẹp miệng. Nói thật, có chút cạn lời.

Nhưng mà bản thân nghĩ kỹ một chút, thật ra cũng rất hợp lý.

Bởi vì tranh chấp tư tưởng và học thuật, từ xưa đến nay chính là tàn khốc, hơn nữa không thể nào thống nhất được.

Nếu như tranh chấp bình thường, phát triển đến mức độ thù hận, chỉ cần một bên giết một bên, vậy thì vấn đề được giải quyết rồi.

Nhưng mà tranh chấp tư tưởng, lại là đụng chạm về mặt tư duy, nếu như dùng đao kiếm đi phân ra thắng thua, vậy thì chắc chắn là kém cỏi. Một tư tưởng, muốn chèn ép một tư tưởng khác, quá khó rồi.

Tư tưởng của con người là thứ khó thống nhất nhất.

Lúc trước Diệp Ninh đưa ra “Đại thừa Phật giáo” để cho Nguyên Phương trở về phương Tây. Dụng ý chính là muốn khiến cho Phật Môn chia tách, trở nên tranh cãi.

Bởi vì hắn biết rất rõ, tranh chấp tư tưởng, là rất khó điều hòa, Đại Thừa Phật Pháp và Tiểu Thừa Phật Pháp một khi tranh chấp, tuyệt đối là không thể nào có được sự nhất trí.

Đương nhiên, tuy tư tưởng khó có thể thống nhất, nhưng cũng không phải là không thể nào thống nhất. Muốn thống nhất, thì phải chứng minh đúng sai.

Làm thế nào để chứng minh đúng sai?

Rất đơn giản, hãy đưa ra sự thật, nói chứng cứ.

Tư tưởng là phải thông qua nghiệm chứng, khi sự thật bày ra ngay trước mắt, muốn không công nhận cũng khó.

Vì thế, Diệp Ninh rất tò mò, lẽ nào Nho Môn đều là kẻ ngốc sao? Là đúng là sai, thử một chút không phải là biết rồi sao? Hắn đưa ra nghi vấn.

Nhưng câu trả lời của Thái Hướng Cao lại thể hiện ra sự khó hiểu.

“Thử rồi, cũng nghiệm chứng rồi, nhưng mà vẫn như trước không thể nào thống nhất, bởi vì hai loại tư tưởng, đều có chỗ chính xác, cũng có chỗ sai lầm.”

Diệp Ninh chau mày lại, hỏi.

“Hai loại tư tưởng mà ngươi nói, rốt cuộc là chỉ thứ gì.”

Thái Hướng Cao nhìn chằm chằm vào bia đá không chữ ở trước mặt, ánh mắt phức tạp, thở dài một hơi nói.

“Đầu tiên nói Trình phu tử đi, Trình phu tử chủ trương lễ pháp, ông ấy cho rằng, vạn vật trong thiên hạ, đều không thoát khỏi được lễ pháp, chỉ cần thiết lập cái khung trước, dựa theo khung này thực hiện, vậy thì vĩnh viễn sẽ không xuất hiện sai lầm.”

Diệp Ninh gật gật đầu, không khó để hiểu.

Điều này giống như một chương trình, thiết lập chỉ lệnh trước, gặp phải chuyện gì, chỉ cần dựa theo chỉ lệnh đi làm là được.

Hắn nghe không hề có chút lạ lẫm nào, ngược lại có chút quen thuộc.

“Lễ pháp mà ngươi nói, cụ thể là chỉ cái gì? Lẽ nào là quân thần phụ tử ?”

Diệp Ninh nghĩ đến một vài tư tưởng cổ đại ở kiếp trước.

Tương tự như những gì Thái Hướng Cao mô tả, nhưng mà lại không hoàn toàn giống. Thế giới này đơn nhất hơn, cũng càng tuyệt đối hơn.

“Chính là như thế.”

Thái Hướng Cao gật đầu, nói.

“Trình phu tử cho rằng, thế gian vạn vật đều có quy luật để tuân theo, quy luật này, chính là lễ pháp, chỉ cần người người đều tuân thủ lễ pháp, vậy thì thế giới sẽ trở nên vô cùng đẹp đẽ.”

Diệp Ninh nghe xong dần dần cau mày.

“Nếu như không tuân thủ thì sao?”

Thái Hướng Coa thở dài, nói.

“Nếu như không tuân thủ, vậy thì đương nhiên không hợp với đời.”

Những thứ này đều là chuyện rất xa xưa rồi, vì thế bây giờ Thái Hướng Cao có thể dùng một loại tâm thái bình ổn để nói về nó. Nhưng nếu như là người đọc sách ở thời đại năm đó, tuyệt đối rất khó bình tĩnh giống như hắn ta.

Có điều bình tĩnh thì bình tĩnh, trong lòng Thái Hướng Cao, vẫn là công nhận tư tưởng của thai vị thánh hiền này, rốt cuộc cái nào tốt, hắn ta không nói ra được, nhưng hắn ta cảm thấy đều rất có đạo lý, ít nhất loại nhân vật nhỏ như hắn ta là không có tư cách nghi ngờ.

Nhưng mà Diệp Ninh lại không có loại nhận thức này, sau khi hắn nghe xong, lập tức cười lạnh một tiếng, nói ra một câu mà Thái Hướng Cao nghe thấy đã coi là ly kinh phản đạo.

“Tưởng là cái gì, hóa ra là thứ tồn tại phản con người giữ thiên lý tiêu diệt dục vọng con người này, chỉ như thế, cũng xứng được gọi là Á Thánh?”

“Tên nhãi!”

Diệp Ninh mở miệng nói cũng không có gì, nhưng mà lại khiến cho lão giả thấp hơn tức giận.

Trong chớp mắt sắc mặt của ông đen giống như đáy nồi, lông mày trắng không nhịn được nhíu lại, có thể thấy được ông ấy tức giận đến mức độ nào.

“Tên nhóc không biết gì, thế mà lại coi thường lão phu như thế, tiểu tử nói khoác, hiểu cái gì chứ!”

Rõ ràng lão giả thấp hơn chính là Trình phu tử.

Lời nói này, cả đời này ông ấy là lần đầu tiên nghe được.

Năm đó thật ra những người vô cùng không công nhận tư tưởng của ông, cũng chỉ là biện hộ lý trí, tìm ra lỗ hổng, sau đó phản bác, làm gì có loại như Diệp Ninh, vừa mới mở miệng đã nói ông ấy không xứng làm Á Thánh.

Chương 353: Thống nhất giữa kiến thức và hành động

Phải biết là ông là rất tán thưởng đối với Diệp Ninh.

Thậm chí còn có ý tưởng truyền thụ hết tư tưởng của mình cho Diệp Ninh.

Ông ấy cho rằng, Diệp Ninh là người tốt nhất để tiếp tục tư tưởng của ông ấy. Nhưng mà bây giờ ông ấy lại bị đánh vào mặt rồi.

Diệp Ninh không chỉ sẽ không tiếp tục tư tưởng của ông, còn công kích ông, trong lời nói tràn ngập sự khinh thường.

“Ha ha ha, Trình huynh, nhìn đi, đến người này cũng không công nhận huynh!”

Lão giả râu dài Vương tiên sinh lại là rất vui.

Nhìn thấy Trình phu tử bị công kích, ông ấy là người vui nhất. Giống như là chỉ trong chớp mắt bản thân đã thắng đối phương vậy.

“Thời gian sẽ nói rõ tất cả, thiên phú của người này, là rất hiếm thấy, tuyệt đối không dưới ngươi và ta, phán đoán của hắn, là rất có sức thuyết phục, Trình huynh, đến hắn cũng không công nhận ngươi, ngươi còn có lời nào để nói không? Đạo lý đó của ngươi, căn bản không đứng vững được nữa!”

Vương tiên sinh giống như là bản thân đã thắng vậy, lớn tiếng mỉa mai với đối thủ lâu năm của mình.

“Tiểu tử không biết gì, chỉ biết nói bừa, chỉ dựa vào hắn cũng xứng định luận lão phu?”

Trình phu tử cười lạnh một tiếng, đương nhiên ông ấy sẽ không nhận thua.

“Ta phải xem xem, hắn coi thường ta như thế, tiếp theo còn có thể nói ra lời gì!”

Tuy ông rất tức giận.

Nhưng không hề vì thế mà ảnh hưởng đến hảo cảm đối với Diệp Ninh.

Đây chính là sự đại độ của thánh hiền, ít nhất phong thái của quân tử vẫn là có. Ông ấy có thể giậm chân mà đánh giá Diệp Ninh, nhưng mà sẽ không ghi hận.

Nếu như ông ấy là một người hẹp hòi, ông sẽ không thể nào trở thành Á Thánh. Nếu lời phê bình không tự do, thì có tán thưởng cũng là vô nghĩa.

Sở dĩ hắn tức giận là ở chỗ, rõ ràng bản thân coi trọng Diệp Ninh như thế, nhưng mà Diệp Ninh lại coi thường ông ấy. Đây là điểm ông ấy không thể nào chấp nhận được.

Dù sao ông ấy là một người tâm cao khí ngạo.

“Si, Diệp huynh, câu nói này của ngươi nói ra, thật sự là có chút dọa người, nếu như lúc trước vào thời đại của Trình phu tử, ngươi dám nói lời này, nhất định sẽ dẫn đến sự chỉ trích của người đọc sách toàn thiên hạ!”

Thái Hướng Cao giật mình, liên tục cười khổ nói.

Có điều hắn ta cũng không bất ngờ, đây chính là phong cách của Diệp Ninh, lời nói không lúc nào là không kinh người.

“Năm đó người đọc sách có thể chỉ trích ta, nói ra ít nhất bọn họ vẫn còn rất đoàn kết, còn có tâm tức giận, nhưng mà nhìn bây giờ, người đọc sách đều trở thành dáng vẻ gì rồi, trước mặt Tiên Môn thì chỉ là con sâu cúi đầu mà thôi.”

Diệp Ninh nói ra có chút tức giận.

“Vốn dĩ ta cho rằng, Nho đạo suy tàn là do có nguyên tố bất khả kháng nào đó, không ngờ được thế mà lại bởi vì cái này, đúng thật là nực cười.”

Thái Hướng Cao thở dài một hơi nói.

“Đúng thật giống như Diệp huynh nói, năm đó ít nhất người đọc sách sẽ còn tranh luận, dám tranh đấu, mà bây giờ…”

Nhắc đến chuyện này đúng là một lời khó nói hết.

Hắn ta k muốn nói sâu hơn nữa, thay đổi chủ để, hỏi.

“Diệp huynh công kích Trình phu tử như thế, là không công nhận tư tưởng của ông ấy sao?”

Trình phu tử nghe xong, cũng lộ ra thần sắc lắng nghe.

Diệp Ninh gật đầu như vẻ đương nhiên, nói.

“Lẽ nào ta nên công nhận ông ta sao?”

Thần sắc Trình phu tử cứng đầu, lại thấp giọng mắng một câu: Tên nhãi.

Sau đó lại nghe thấy Diệp Ninh nói.

“Ngươi cảm thấy tư tưởng của ông ta là đúng sao?”

Thái Hướng Cao do dự một chút, nói.

“Không hoàn toàn đúng, nhưng đúng là có đạo lý, dựa theo quy củ lễ pháp mà Trình phu tử lập ra, người đời dựa theo quy củ làm việc, cho dù là có chút sai sót nhỏ, nhung đại thể có lẽ vẫn là khả thi,”

Diệp Ninh cười lạnh một tiếng, nói.

“Nhưng mà người được gọi là con người, chính là bởi vì người có tính đặc biệt của người.”

“Lễ pháp mà ông ta nói, đưa trung hiếu tiết nghĩa lên cao độ của thiên lý, quân muốn thần chết, thần không thể không chết, phụ muốn con chết, con không thể không chết!”

“Quân là thần vương, phụ là tử vương, ta muốn hỏi xem, tại sao?”

Đúng thế, tại sao.

Đây là chất vấn phát ra từ tận đáy lòng của Diệp Ninh.

Tại sao quân vương muốn thần tử chết, thần tử lại không thể không chết?

Tại sao con cái lại là vật cá nhân của phụ thân, quyền sống chết nằm trong tay của phụ thân?

Thế giới khốn nạn này, rốt cuộc còn có một chút nhân quyền (quyền con người) nào không?

“Tại sao?”

Thái Hướng Cao bị hỏi đến sững người, hắn ta không trả lời được.

Bởi vì tư tưởng của hắn ta đã kiên cố rồi, từ sớm đã cảm thấy quân vương chính là có thể nắm quyền sinh sát ở trong tay, phụ thân chính là có thể khống chế cuộc đời của con cái. Từ trước đến giờ hắn chưa từng suy nghĩ tại sao.

Hắn ta coi điều này là chuyện đương nhiên.

Một câu tại sao, thế mà khiến cho hắn ta không có gì trả lời. Muốn nói cái gì đó, nhưng lại không nói ra được.

Chương 354: Thống nhất giữa kiến thức và hành động (2)

Diệp Ninh biết, đây chính là tư tưởng tiêu chẩn của cổ nhân, tư tưởng đã hoàn toàn bị giam cầm rồi.

“Ta hỏi ngươi, nếu như quân vương tàn bạo, động một chút là cưỡng đoạt thần tử, ngươi cho rằng quân vương như thế còn xứng đáng để hiếu trung sao?”

Diệp Ninh vỗ vai hắn ta.

“Không nên.”

Thái Hướng Cao trả lời.

“Ta hỏi ngươi, nếu như phụ thân đối xử không tốt với con cái, từ nhỏ đã dùng roi gậy đánh, nuôi dưỡng giống như súc vật, hơn nữa còn tùy tiện thao túng cuộc đời của con cái, ngươi cho rằng mối quan hệ gia đình như thế, có còn cần thiết tồn tại sao?”

Diệp Ninh lại hỏi.

“Không cần.”

Thái Hướng Cao lại lần nữa trả lời. Sau đó dường như hắn ta có gì đó suy nghĩ.

Hình như hắn có chút hiểu ý của Diệp Ninh rồi.

“Người sở dĩ được gọi là người, chính là bởi vì người có nhân tính, cũng có nhân quyền, chuyện cụ thể có cách đối xử cụ thể, thiết lập quy củ trước, sẽ chỉ khiến cho nhân tính và nhân quyền bị giam cầm, lâu dần, thiên lý của Trình phu tử tiêu diệt dục vọng của con người, nói từ bản chất, chính là đang giết nhân tính!”

Diệp Ninh nói rất nghiêm túc.

Chuyện trên thế giới này không có gì là tuyệt đối, loại tư tưởng cổ lão lại bảo thủ này, đời trước đã từng hại khổ rất nhiều người.

Không ngờ được thế mà thế giới này vẫn còn xuất hiện, cho dù không hoàn toàn giống nhau, so sánh ra, ở kiếp tước có thể còn tốt hơn một chút, kiếp này lại càng thêm tuyệt đối.

Đương nhiên, kết quả càng tệ hại hơn, trực tiếp khiến cho Nho Môn bị phế rồi. Đây chính là tư tưởng phản loài người.

Tại sao thần tử nhất định phải nghe theo quân vương?

Nếu như quân vương không xứng để hiếu trung, lẽ nào phải treo chết ở trên cái cây đó sao? Tại sao phụ thân có thể nắm giữ quyền sống chết của con cái.

Mỗi một sinh mạng đều nên được tôn trọng, con cái không phải tài sản của phụ thân, thê tử cũng không phải, ngươi không thể nào tùy tiện xử lý, đó là người, là người thì nên được tôn trọng.

Một hồi lời nói này của Diệp Ninh, nói đến mức sắc mặt Trình phu tử khó coi. Nhưng mà ông ấy lại không nói cái gì.

Những lời mỉa mai giễu cợt của đối thủ lâu năm ở bên cạnh, ông ấy cũng không nghe được nữa. Trong đầu của ông ấy chỉ có câu hỏi của Diệp Ninh.

Tại sao? Tại sao!

Lẽ nào ta thật sự sai rồi sao?

Lẽ nào lễ pháp không thể thay thế thiên lý, không thể trở thành cái khuôn để con người làm người làm việc sao? Trong chớp mắt, thế mà ông ấy lại có chút mơ hồ rồi.

“Những lời Diệp huynh nói, thật sự là chấn động, tại hạ bái phục.”

Thái Hướng Cao nghe xong, suy nghĩ hồi lâu, sau đó trong lòng cảm động, tiếp đó hắn ta lại hỏi: “Vậy thì Vương tiên sinh, huynh nhìn nhận như thế nào?”

Lão giả râu dài không nói gì nữa, trong chớp mắt trở nên đầy chờ mong.

Ông ấy cho rằng nếu như Diệp Ninh coi thường Trình phu tử, vậy thì có lẽ sẽ rất tán đồng với ông.

“Đầu tiên ngươi nói xem rốt cuộc người như thế nào mới là đi con đường bao dung.”

Diệp Ninh chuẩn bị tìm hiểu một chút.

“Vương tiên sinh cho rằng, nếu như người trong lòng đều có tấm lòng nhân từ và vị tha, vậy thì thế đạo nhất định sẽ trở nên vô cùng tốt đẹp.”

Thái Hướng Cao suy nghĩ một chút, nói.

“Nếu như gặp phải loại người đại gian đại ác thì sao?”

Diệp Ninh hỏi.

“Dùng nhân nghĩ để cảm hóa.”

Thái Hướng Cao nghĩ cũng không nghĩ nhanh chóng trả lời.

Vương phu tử đi con đường nhân từ, thật ra chính là dùng đạo đức và giáo hóa thay đổi thế giới. Khác với lễ pháp cứng nhắc, thật ra con đường nhân từ và tha thứ rất khoan dung.

Đối với tất cả mọi thứ, đều có tấm lòng bao dung, tha thứ. Điểm này là tốt.

Nhưng mê tín nhân nghĩa có thể cảm hóa tất cả, tất cả mọi thứ đều có thể khoan dung, câu nói này khiến cho Diệp Ninh không hài lòng.

“Đúng là hủ nho!”

Một câu nói của Diệp Ninh¸thành công khiến cho sắc mặt của Vương tiên sinh cứng đờ.

“Tên này, tên này…”

Ông ấy tức giận.

Một câu hủ nho, trực tiếp đâm vào trong lòng ông ấy.

Giống với Trình phu tử, ông ấy cũng là chưa bao giờ bị người khác nói như thế. Đây đúng thật là sỉ nhục cực lớn với nhân cách của ông ấy.

“Ha ha ha, hủ nho, nói hay lắm, ngươi cũng chẳng qua chỉ là một hủ nho!”

Lần này đến lượt Trình phu tử vui mừng rồi, trả đòn nói.

“Hóa ra ở trong mắt của hắn, ngươi chỉ là một hủ nho, ngươi còn có tư cách gì đứng trước mặt lão phu mà khoe khoang? Nói hay lắm, hủ nho, còn không phải sao? Vừa mới mở miệng đã là mùi vị tanh hôi.”

Sắc mặt Vương tiên sinh tối sầm.

Ông ấy thật sự là không thể nào chấp nhận được bình phẩm của Diệp Ninh.

Mà Thái Hướng Cao cũng cảm thấy không thỏa đáng lắm, do dự nói.

“Diệp huynh nói như thế, có phải là có chút quá rồi không?”

Diệp Ninh cười lạnh một tiếng, nói.

“Không hề quá đáng chút nào.”

“Hủ nho, không đủ mưu kế!”

Chương 355: Thống nhất giữa kiến thức và hành động (3)

“Nhân từ và tha thứ vốn dĩ không sai, nhưng tin tưởng vào nhân nghĩa có thể cảm hóa tất cả, đó chính là sai lầm lớn!”

Diệp Ninh nghĩ đến tình huống trong thiện thực, hỏi.

“Thái huynh, ta hỏi ngươi, nếu như ở trong hiện thực, ngươi đi lên nói nhân nghĩa với Tiên Môn, có tác dụng sao?”

Thái Hướng Cao cứng đờ, sau đó lắc đầu, điều này có tác dụng thì gặp quỷ rồi.

“Nếu như nói nhân nghĩa với sáu nước, sáu nước sẽ bị cảm hóa sao?”

Diệp Ninh lại hỏi.

Thái Hướng Cao liên tục lắc đầu.

“Đây không phải là chỗ ông ta sai, nhân nghĩa vốn dĩ là chuyện tốt, người đời đúng là nên theo đuổi nhân nghĩa, nhưng nhân nghĩa nên là tự bản thân tu dưỡng đạo đức, mà không nên cưỡng ép áp đặt lên người khác, đối với người của mình, thực hiện nhân từ, ta có thể hiểu được, dù sao ai lại không có lúc phạm sai chứ? Nhưng mà nếu như đối với kẻ địch thì sao? Chỉ cần đuổi tận giết tuyệt, đó chính là chân lý duy nhất!”

Chuyện hủ nho khiến cho quốc gia sai lầm, trong lịch sử không khó để tìm được dấu vết, Diệp Ninh hít sâu một hơi, nói.

“Ví dụ như là dị tộc, giết đồng bào của ta, đây là huyết hải thâm thù, lẽ nào lúc này còn bàn luận nhân nghĩa với bọn chúng sao?”

“Ví dụ nói cường giả như Tiên Môn và sáu nước, trong mắt bọn họ nhìn thấy chỉ có lợi ích, mà không thể nào có cái gì mà nhân nghĩa, ngươi đàm luận nhân nghĩa với bọn họ, vậy thì khác gì chuyện cười chứ.”

“Vẫn là câu nói đó, nhân nghĩa nên là tự bản thân tu dưỡng, mà không nên cưỡng ép áp đặt cho người khác.”

Diệp Ninh đúng thật là có chút cạn lời rồi.

Con đường Nho đạo đi cũng quá lệch rồi.

Một người nói lễ pháp, một người nói nhân từ, hai loại tư tưởng xấu sai lầm khắp nơi này, thế mà còn có thể tiếp tục truyền thừa, hơn nữa còn gián tiếp phế luôn Nho đạo.

Nghe có vẻ đúng thật là một chuyện cười.

"Trên thực tế, theo cách nhìn của ta, con đường nhân từ cũng được, lễ pháp cũng thế, hai loại tư tưởng này, có lẽ nói lý luận, đều là thứ không có chút ý nghĩa nào."

Diệp Ninh lắc lắc đầu, nói.

"Nếu như là người đọc sách, cần gì phải bám sát vào tư tưởng, đạo lý ở trên sách thánh hiền đã đủ nhiều rồi, trị quốc không phải chỉ có tư tưởng là được, xã hội đại đồng cũng không phải thông quá cái miệng là có thể nói ra, nếu như người đọc sách ngày nào cũng tranh chấp những thứ này, vậy thì luân lạc đến bước đường này, thì cũng không có cái gì đáng tiếc cả, hoàn toàn là đáng đời."

Diệp Ninh không có chút nào cảm thấy Nho đạo đáng thương. Đúng thật là tự mình gây ra, tự làm tự chịu. Vừa nực cười vừa hoang đường.

"Vậy thì Diệp huynh cho rằng, người đọc sách nên làm như thế nào?"

Vương tiên sinh và Trình phu tử vênh tai lên.

Nếu như Diệp Ninh đã lớn tiếng bình phán bọn họ như thế.

Vậy thì bọn họ cũng rất tò mò, "đạo" trong lòng Diệp Ninh là cái gì.

"Nên làm như thế nào?"

Dường như Diệp Ninh không có gì suy nghĩ, đã đưa ra câu trả lời.

"Tri thức và hành động hợp nhất!"

Nhận thức và hành động hợp nhất!

Có tiếng sấm sét nổ vang lên ở trong Thánh Viện.

"Đừng ồn ào!"

Nhưng đúng vào khoảnh khắc tiếng sấm sét vang lên, hai vị Á Thánh cùng lúc vung tay, xóa bỏ âm thanh, để tránh làm phiền đến Diệp Ninh. Trên mặt hai người lộ ra sự nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Bọn họ nghe thấy lời nói của Diệp Ninh, trong đầu lặp đi lặp lại bốn chữ ý nghĩa đó.

"Nhận thức và hành động hợp nhất, nhận thức và hành động hợp…"

Càng nghiền ngẫm, càng suy nghĩ, lại càng cảm thấy hình như có thứ gì đó xoay chuyển ở trong đầu bọn họ. Nhưng mà lại giống như một làn sương mù, lờ mờ có cảm nhận, không thể nhìn thấu được.

Điều này khiến tỏng trong lòng hai người như bị trăm móng vuốt gãi, nhìn chằm chằm Diệp Ninh, đợi câu nói tiếp theo. Nhưng Diệp Ninh nói ra bốn chữ này, lại lộ ra một cỗ hương vị chấn động.

Toàn bộ Thánh Viện cổ kính mà mục nát, dường như bị sức mạnh mới dung nhập. Bên trên biển học, nổi lên gợn sóng, tiếng sóng vỗ từng đợt từng đợt.

Nơi truyền thừa, bia đá sáng chói, ý niệm Đại Nho thức tỉnh.

Trên bậc thang của Thư Sơn, hiện ra ánh sáng rực rỡ, phảng phất như là ánh sao, chói ngập toàn bộ con đường.

Cây tiên sinh không biết đã tồn tại bao lâu đó, càng là tỉnh lại từ trong giấc ngủ say, run rẩy, rung lắc giống như là bị điên, từng mảng lá màu bạc giống như là mưa rơi, xào xạc rơi xuống.

Bên ngoài đã sớm long trời lở đất.

Nhưng mà nơi chư tử ngủ say lại vẫn yên tĩnh như trước.

Chỗ này giống như là nghĩa trang chân chính vậy, những thứ đã được mai táng, chỉ còn lại tấm bia đá này, không còn thứ gì khác nữa. Nhưng Diệp Ninh vẫn như trước cảm nhận được một chút nguy hiểm.

Hắn cảm thấy bản thân có phải là nói quá nhiều rồi không, hỏi.

"Ta nói lời này, chắc sẽ không bị người khác nghe thấy chứ?"

Thái Hướng Cao giật mình, tiếp đó không ngừng cười khổ.

Chương 356: Mở thái bình cho muôn đời

Diệp Ninh nên nói, không nên nói đều đã nói ra rồi, thế mà cuối cùng còn lộ ra thần sắc lo lắng. Lúc nãy khi ngươi chỉ trích hai thánh, căn bản chưa từng nghĩ đến phương diện vấn đề này đúng không?

Có điều hắn ta cũng nghe đến nhập thần, trong đầu cũng vẫn luôn nghĩ về mấy chữ "nhận thức và hành động hợp nhất".

"Diệp huynh nghĩ nhiều rồi, trong Thánh Viện, đã sớm không có người nữa, chư tử ngủ say, cũng sẽ không trở về thế gian, nếu không khi Tiên Môn chém đứt Nho đạo, sao có thể không có phản ứng nào chứ? Những lời huynh nói, thốt ra từ miệng huynh, vào trong tai ta, sẽ không có người thứ ba biết được."

Thái Hướng Cao rất khẳng định trả lời, sau đó lộ ra thần sắc khẩn thiết.

"Diệp huynh, huynh nói nhận thức và hành động hợp nhất, rốt cuộc hiểu như thế nào?"

Đây là một danh từ mới.

Nhưng mà Thái Hướng Cao nghe thấy, đã sinh ra rất nhiều suy nghĩ.

Chỉ là những suy nghĩ này rất hỗn loạn, có chút không theo thứ tự, còn chưa thành hệ thống, hắn ta rất muốn nghe lời luận của Diệp Ninh. Trong mơ hồ, hắn ta có một loại dự cảm, những gì Diệp Ninh nói, có lẽ có thể thay đổi thế cục khó khăn của Nho đạo.

Diệp Ninh bị Thái Hướng Cao thuyết phục rồi.

Đúng thế, nơi này sao có thể còn có người chứ?

Nếu như có người, thì sao có thể mở to mắt nhìn Tiên Môn tiêu diệt? Có lý.

Vừa rồi nói nhiều như thế, lời nói đã đến bên miệng rồi, Diệp Ninh cũng có chút ý tứ không nói không thoải mái, lúc này thấy xung quanh cũng là yên tĩnh không có tiếng động, bị đâm sau lưng quen rồi, trong lòng hắn cũng thở dài một hơi, bản

thân thật sự là bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng, lần này đúng thật là nghĩ nhiều rồi, hắn nghĩ nghĩ một chút, tiếp tục nói.

“Cái gọi là nhận thức và hành động hợp nhất, thật ra ý nghĩa rất rõ ràng, đó chính là không chỉ nói, mà còn phải làm.”

Thái Hướng Cao chau mày.

“Nói như thế nào? Làm như thế nào? Làm thế nào để chứng minh đúng sai?”

Chỉ là một câu giải thích trống rỗng ngắn gọn như thế, rõ ràng là không thể nào khiến cho hắn ta thỏa mãn. Diệp Ninh lại nói.

“Nói không quan trọng, có thể nói trước, có thể làm sau, cũng có thể không nói, quan trọng là làm, chỉ cần làm, thì nhất định có thể chứng minh đúng sai.”

Thái Hướng Cao có chút kinh ngạc.

“Vì sao Diệp huynh chắc chắn như thế?”

“Bởi vì có vô số lịch sử giống như sách giáo khoa cảnh tỉnh ta, truyền cho ta từng đạo lý một.”

Diệp Ninh khẳng định nói.

“Bởi vì thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý!”

Linh hồn Thái Hướng Cao chấn động.

“Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý?”

Hắn ta mở miệng, dường như muốn nói cái gì, nhưng lại không nói nên lời.

Đây là bởi vì đã vào điểm mù kiến thức của hắn ta, tất cả những giáo dục mà hắn ta nhận được trong quá khứ, chưa bao giờ tiếp nhận thứ tương tự như này.

“Không sai, thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý!”

Diệp Ninh gật đầu, nhớ lại tình hình Nho đạo ở thế giới này, lại kết hợp với lịch sử ở kiếp trước, chậm rãi nói.

“Từ xưa đến nay, người đọc sách chính là biết kiến thức trước rồi mới hành động sau, hoặc là biết mà không làm, bọn họ chỉ

tiếp nhận kiến thức, quan tâm nghiên cứu tư tưởng, lại không muốn thực hiện, đây chính là nói thì dễ làm thì khó."

"Ở trong mắt rất nhiều người, đọc sách là cao thượng, chỉ cần đọc sách, vậy thì từ góc độ ý nghĩa nào đó đã có cảm giác ưu việt, đây là chuyện không đúng."

"Nói trắng ra, đọc sách chỉ là vật phẩm nhất định phải có để thực hiện lý tưởng, kiến thức, là công cụ, không có kiến thức, thì không thể thực hiện được lý tưởng, nhưng chỉ có công cụ là không có tác dụng, điều quan trọng hơn đó chính là phải làm."

Diệp Ninh nhìn hai tấm bia đá không chữ ở trước mắt, nhẹ nhàng nói.

"Ngươi xem, Vương tiên sinh và Trình phu tử, đều là thánh hiền, sở dĩ bọn họ có thể trở thành Á Thánh, đã nói rõ bọn họ có tiết tháo cao thượng và tài hoa kinh thế."

"Nhưng điều này không đại biểu hai vị thánh hiền nhất định là chính xác, trên thực tế tư tưởng của bọn họ, sau khi trải qua thực tiễn, có thể nhìn ra được rất nhiều khuyết điểm, hai người đều nắm chặt khuyết điểm của đối phương để công kích, nhưng lại không suy nghĩ lại khuyết điểm của bản thân mà đối phương nói, rốt cuộc có phải là đúng hay không."

"Ta nghĩ, là thánh hiền, bọn họ nhất định không phải là loại người ác ý vu khống đối phương, có câu nói như thế này, người hiểu bản thân mình nhất là kẻ địch, bọn họ đề cao tư tưởng của bản thân, cấp bách muốn biến nó trở thành chân lý, mà đối thủ lại không ngừng đi nghiên cứu tư tưởng của bọn họ, muốn từ góc độ nào đó tìm ra được lỗi sai, thực ra nhìn từ góc độ nào đó, đụng chạm của loại tư tưởng này là có lợi, ít nhất bọn họ có thể thông qua so sánh và thực tiễn để nâng cao bản thân, đáng tiếc, bọn họ không có. Bọn họ đã rơi vào một loại mơ hồ, lấy lá cây che mắt (không nhìn được toàn diện sự việc) không nhìn thấy Thái Sơn, chỉ vẫn luôn muốn nói rõ, muốn chứng minh bản thân là đúng, nhưng lại bỏ sót cho dù là Thánh Nhân, cũng sẽ có sai lầm."

Chương 357: Mở thái bình cho muôn đời (2)

Những điều Diệp Ninh nói không khó hiểu, hai Á Thánh khiến cho Nho Môn suy tàn này, thật ra vốn dĩ lòng không xấu. Sở dĩ bọn họ tranh chấp, chẳng qua là tranh đấu tư tưởng mà thôi.

Tranh đấu tư tưởng ở trong lịch sử của Nho đạo còn ít sao?

Không nói đến cái khác, chính là những gì Thánh Nhân nói, đã từng nhận phải nghi ngờ.

Thánh Nhân nói, bản tính con người vốn dĩ là lương thiện.

Hậu nhân cảm thấy không đúng, cho rằng bản tính của con người vốn dĩ là ác.

Tranh chấp tính thiện và tính ác cũng chưa có một đáp án rõ ràng thống nhất. Đây chính là chỗ khó của tranh chấp tư tưởng, muốn thống nhất tư tưởng, quá khó rồi.

Nghe đến đây, hai vị Thánh trầm mặc.

“Hắn nói đúng, Thánh Nhân cũng sẽ có lúc phạm sai lầm, càng huống hồ là chúng ta, lẽ nào chúng ta đã thật sự rơi vào rào cản tri thức?”

Cái gì là rào cản tri thức?

Nói đơn giản, chính là coi một tư tưởng nào đó hoặc là đạo lý nào đó, trở thành chân lý duy nhất, điên cuồng tin tưởng một cách tuyệt đối, không thể nào thoát ra được.

Đây chính là rào cản tri thức.

Vậy thì nên thoát khỏi rào cản tri thức như thế nào?

Không có ai rõ ràng hơn so với hai vị Thánh.

Rất đơn giản, thử từ một góc độ khác nhìn nhận sự vật, sau đó sẽ dần dần phát hiện chỗ sai lầm của bản thân, đến lúc đó, kiến thức và tư tưởng đều thăng hoa, rào cản tri thức cũng không tồn tại nữa.

Nghĩ đến đây, hai người đều bất giác nhớ lại tư tưởng của bản thân.

Vừa nghĩ đến, quả nhiên phát hiện giống như Diệp Ninh nói, tồn tại vấn đề rất lớn. Trong chớp mắt, vừa xấu hổ vừa khó có thể tin được.

“Thế mà người này lại nhìn nhận thông thấu như thế?”

Trong ánh mắt hai người nhìn Diệp Ninh lộ ra vẻ chấn động.

Diệp Ninh còn trẻ tuổi như thế, nhưng mà linh hồn bên trong cơ thể lại giống như yêu nghiệt đã sống mấy ngàn năm vậy.

…

“Tư xưa đến nay, có bao nhiêu thánh hiền đều có tư tưởng và học thuyết, Diệp huynh cảm thấy, đều không thể tiếp thu được sao?”

Tâm tư của Thái Hướng Cao thay đổi.

Lời nói này của Diệp Ninh, mang đến cho hắn ta rất nhiều suy nghĩ.

Nhất thời, hắn ta cũng đã quên mất bản ý mà bản thân đến đây, bắt đầu thành khẩn thỉnh giáo, muốn hiểu rõ những vấn đề mà bản thân không hiểu rõ khi đọc sách.

“Ta không cảm thấy như thế, ta cũng không nói không có chỗ nào tiếp thu được, chỉ nói Vương tiên sinh đi, tư tưởng của ông ta khiến cho con người theo đuổi nhân nghĩa, nâng cao tu dưỡng của bản thân, Trình tiên sinh thì nói lễ pháp, vốn dĩ lễ pháp không sai, trung hiếu kính nhường càng không có sai, lễ nghĩa, văn minh, có thể khiến cho một người trở nên tốt hơn, những thứ này đều không có vấn đề gì cả.”

Diệp Ninh nhẹ nhàng nói.

“Ta chỉ là cảm thấy, những tư tưởng này không nên nâng lên thành mức độ thiên lý.”

“Đệ tử Nho gia cùng với sự theo đổi những thứ tư tưởng viển vông này, càng nên chủ động thực hiện chúng.”

“Nói dễ hơn làm, biết trước rồi mới làm, đây là trạng thái bình thường, làm trước nói sau, ngược lại rất hiếm gặp, người đọc sách không nên trầm mê trong tư tưởng, tư tưởng quá nhiều rồi, ngôn luận của một nhà, đều không có gì khác biệt, từ trước đến nay đọc sách không phải vì mục đích gì cả, xây dựng xã hội đại đồng được nói đến trong sách thánh hiền mới là mục đích, ngươi hiểu ý của ta không?”

Thái Hướng Cao gật đầu, trong ánh mắt của hắn ta tràn ngập các loại cảm xúc. Có mơ hồ, có kinh ngạc, có chờ đợi, cũng có nghi hoặc.

“Thái huynh, ngươi là bởi vì cái gì mà đọc sách?”

Diệp Ninh nhìn thấy bộ dáng của Thái Hướng Cao như thế, trong lòng thở dài một tiếng, người đọc sách của thế giới này bị giám cầm quá chặt, nên đã chủ động hỏi.

Bởi vì cái gì mà đọc sách?

Dường như Thái Hướng Cao nghĩ cũng không cần nghĩ, đã nói ra bốn chữ.

“Trung quân báo quốc!”

Sau khi nói xong, cả người đừng sững sờ.

Hắn ta ý thức được, điều này không đúng.

Điều này đúng là không đúng.

Lẽ nào ta đọc sách, là vì cái này sao?

Lẽ nào người đọc sách, chỉ có một chút theo đuổi này thôi sao?

“Bởi vì cái gì mà đọc sách?”

Hai lão giả cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Trong đầu của bọn họ nghĩ ra rất nhiều thứ.

Nghĩ lại sơ tâm ban đầu năm đó bản thân đọc sách, bọn họ cũng không phải trung quân báo quốc, Trình tiên sinh từ nhỏ đã rất có suy nghĩ, lý tưởng cả đời của ông ấy chính là làm rạng danh Thánh Đạo.

Còn về Vương phu tử, đã quen nhìn thấy cảnh bách tính lang thang khắp nơi, nhân tính xấu xa, vì thế muốn trong lòng người đều có tình yêu. Đây là lý do bọn họ đọc sách.

Không đúng sao? Đương nhiên là đúng. Chỉ là lại thể hiện ra rất hạn hẹp.

Ít nhất sau khi Diệp Ninh nói ra những lời đó, bọn họ rất khó nói ra sơ tâm lúc đó của bản thân.

Người đọc sách không nên là như thế, Nho đạo càng không nên là như thế, chúng ta nên có ước mơ cao hơn.

“Vì thế, rốt cuộc là bởi vì cái gì mà đọc sách?”

Chương 358:Trở thành Đại Nho, chém đứt khóa Nho đạo!

Tất cả mọi người đều nhìn Diệp Ninh.

Bọn họ vô cùng căng thẳng, giống như là một đứa trẻ tràn ngập chờ đợi với kiến thức đang mơ hồ trong biển kiến thức đợi thầy dạy bảo. Diệp Ninh hít sâu một hơi, khoảnh khắc này, trong đầu của hắn lóe lên quá nhiều cảnh tượng.

Có bách quan văn võ tình nguyện làm chó sai cho Tiên Môn.

Có bách tính trên mặt viết đầy sự tê dại, nhưng không thể thể không nghiến răng kiếm sống.

Có người đọc sách nhiệt huyết còn chưa nguội, muốn làm cái gì đó, nhưng lại không biết làm cái gì. Đương nhiên, còn có Thánh Viện của Nho đạo đã từng huy hoàng, nhưng bây giờ lại suy tàn, mục nát.

Những thứ này tốt không? Đương nhiên là không tốt.

Người đọc sách không nên như thế, thế giới cũng không nên như thế. Dáng vẻ của người đọc sách lý tưởng nên là như thế nào?

Khí phách thư sinh, lớn tiếng chỉ trích. Chỉ điểm giang sơn, khích lệ văn học! Rốt cuộc bởi vì cái gì mà đọc sách!?

Diệp Ninh đi về phía trước mấy bước, hắn đưa tay ra chạm vào bia đá không chữ ở trước mắt, thở dài một hơi, nói.

“Lập tâm cho thiên hạ, lập mệnh cho nhân dân, vì truyền thừa tuyệt học của thánh hiền đời xưa, mở ra thời thái bình muôn đời!”

“Vì trời đất lập tâm!”

“Lập mệnh cho nhân dân!”

“Kế thừa tuyệt học của thánh hiền!”

“Mở ra thái bình cho muôn đời!”

Bốn câu nói này, vào khoảnh khắc Diệp Ninh nói ra, lập tức chấn động tất cả mọi người.

Thái Hướng Cao đầu tiên là sững người. Sau đó đột nhiên lập tức nước mắt rơi đầy mặt.

Nhưng đây không phải là bi thương, mà là vô cùng hưng phấn, trong cơ thể của hắn ta nhiệt huyết dâng trào, trong miệng điên cuồng lặp đi lặp lại những lời Diệp Ninh nói.

Lập tâm cho thiên hạ. Lập mệnh cho nhân dân. Kế thừa tuyệt học của thánh hiền. Mở ra thái bình cho muôn đời.

Bốn câu nói này, nói đến tận cùng, là khát vọng lớn, ý chí lớn, cũng là lời nói đỉnh cao có thể gói thể gói gọn ước mơ của tất cả văn nhân.

Vì sao đọc sách?

Không phải vì công danh lợi lộc. Không phải vì trung quân báo quốc. Không phải vì lễ pháp nhân từ.

Vì để lập tâm cho đất trời, mỗi một người đọc sách đều nên không quên sơ tâm ban đầu, rèn luyện đi về phía trước!

Vì lập mệnh cho nhân dân, vì chúng sinh thiên hạ, tìm được ý nghĩa sống, ta là chúng sinh, chúng sinh là ta!

Vì để truyền thừa tuyệt học của các thánh hiền ở quá khứ, tuy chư tử đã biến mất, nhưng tinh thần vẫn còn mãi tồn tại, mỗi một người đọc sách nên là môn đồ của chư tử, không chia bè cánh, không chia chính thống, đưa những tinh thần và học vấn bất diệt kia truyền từ đời này sang đời khác.

Vì để mở ra thời thái bình cho muôn đời, không phải một đời, mà là muôn đời!

Đây là chí nguyện to lớn như thế nào!

Chỉ bốn câu ngắn ngủi, lại giống như là chỉ rõ con đường của tất cả người đọc sách, bắt đầu từ ngày hôm nay, khi hỏi vì sao đọc sách, không có câu trả lời nào khác, bốn câu nói này, chính là câu trả lời chân chính duy nhất.

“Ta, Thái Hướng Cao, đại biểu cho văn nhân trong thiên hạ, cảm tạ Diệp huynh!”

Thái Hướng Cao cúi đầu thật sâu.

Một bái này, khác với lúc trước, mang theo sự tôn trọng từ trước đến giờ chưa từng có. Giống như Diệp Ninh là một tôn

thánh hiền sống vậy.

“Vì trời đất lập tâm!”

“Lập mệnh cho nhân dân!”

“Kế thừa tuyệt học của thánh hiền!”

“Mở ra thái bình cho muôn đời!”

Bốn câu này, cũng truyền vào trong tai hai vị Thánh.

Khiến cho trong đầu của bọn họ vang vọng, nhận phải sự tác động từ trước đến giờ chưa từng có, hình thành suy nghĩ dời núi lấp biển, khiến cho tư tưởng bị giam cầm bị bọn họ, trong chớp mắt bị công kích vỡ ra từng mảnh.

Trong tích tắc đã phá vỡ rào cản tri thức của bọn họ.

Đứng trước mặt bốn câu nói hùng hồn này, một chút tư tưởng đó, một chút tranh luận đó của bọn họ, còn có ý nghĩa gì nữa? Đọc sách thánh hiền, thực hiện Thánh Đạo, cái gì là Thánh Đạo?

Thánh Đạo chính là nói ít làm nhiều, dùng thời gian kiểm nghiệm tất cả chân lý của thế gian!

“Người này nên thành Thánh!”

Trong mắt Trình phu tử lóe lên ánh sáng, râu của ông cũng đang run rẩy.

“Nếu như hắn không thành Thánh, ai còn có thể thánh Thánh?”

Vương tiên sinh cười lớn.

Lúc này, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi nghe thấy được lời nói đó của Diệp Ninh, tất cả mọi chuyện không vui vẻ trong quá khứ của bọn họ, toàn bộ đều biến mất. Mỗi một chữ vừa rồi Diệp Ninh nói, đều khiến cho bọn họ có một loại cảm nhận chấn động.

Nhìn xem, đây là người có ý chí to lớn như thế nào!

So với Diệp Ninh, bọn họ chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Trình phu tử sẽ không còn canh cánh trong lòng về việc Diệp Ninh nói ông ấy hạn hẹp, Vương tiên sinh cũng sẽ không tức

giận vì đánh giá hủ nho của Diệp Ninh.

Đúng thế. Bọn họ chấp nhận rồi.

Khi một người trẻ tuổi, dùng một loại tư thái cao ngạo, nói ra loại lời nói hùng hồn chấn động đất trời này, những lão già cổ hủ như bọn họ, bao gồm tất cả tư tưởng của bản thân, bị tấn công đến tan vỡ thành từng mảnh.

Chương 359: Trở thành Đại Nho, chém đứt khóa Nho đạo! (2)

Đây chính là người trẻ tuổi. Đây chính là tư thái của người trẻ tuổi!

“Vương huynh, chúng ta là thật sự già rồi.”

Trình phu tử lẩm bẩm nói.

“Hậu sinh khả úy!”

Vương tiên sinh hít một hơi thật sâu nói.

Hai người nhìn nhau, trong khóe mắt đều ẩm ướt. Bọn họ nhìn nhau mỉm cười.

n oán trong quá khứ, đã hoàn toàn biến mất ở trong nụ cười này.

Lúc trước bọn họ tranh đấu lợi hại như thế nào, ngay cả sau khi chết rồi, chấp niệm vẫn như trước tồn tại trên thế gian, không muốn tan biến. Vốn dĩ bọn họ cho rằng, bản thân sẽ vĩnh viễn tồn tại, cùng mai táng với Thánh Viện.

Nhưng mà bọn họ phát hiện bản thân sai rồi.

Một người trẻ tuổi, dùng tư thái dễ như trở bàn tay, khiến cho những thứ lúc trước bọn họ quan tâm, không thể nào bỏ xuống được, bị đánh vỡ thành từng mảnh.

Không đợi bọn họ hồi thần, lại nói ra bốn câu nói hùng hồn, giống như là tuyên cáo với toàn bộ đất trời tương lai của Nho đạo.

Bọn họ còn có thể nói cái gì đây?

Chỉ có thể nói một câu hậu sinh khả úy.

n oán tiêu tán, chấp niệm tan biến, thân thể của hai người, cũng dần dần phai nhạt.

“Vương huynh, quá khứ chúng ta đúng là đã sai rồi, nhận thức và hành động hợp nhất, làm trước rồi nói, nhưng ngươi và ta, lại đi sai đường, chỉ cố chấp suy nghĩ trong lòng, mà quên mất bản tâm của người đọc sách…Nếu không phải ngày hôm nay người này cảnh tỉnh, sợ rằng ngươi và ta vẫn còn đang mơ hồ!”

Trên mặt Trình phu tử nở nụ cười nhẹ nhõm, ông ấy thừa nhận sai lầm của bản thân.

Khi rơi vào rào cản tri thức, càng là người thông minh, càng sẽ hiện ra cố chấp bảo thủ. Bởi vì ông ấy tin tưởng bản thân nhất định là đúng.

Nhưng đúng như những gì Diệp Ninh nói, không có người nào có thể bảo đảm bản thân vĩnh viễn là đúng, Thánh Nhân cũng không được.

Bọn họ có thể trở thành Á Thánh, đã nói rõ bọn họ nhất định là nhân kiệt ưu tú nhất trong Nho đạo, có thể trở thành thánh hiền, sẽ nhất định có tư cách trở thành thánh hiền.

Quá khứ bọn họ chưa từng hoài nghi điểm này. Nhưng bây giờ, lại sinh ra hoài nghi rồi.

Loại hoài nghi này, đặt ở trong quá khứ nhất định là sẽ không có.

Nhưng lúc này, phá vỡ rào cản kiến thức, sau khi bỏ xuống gánh nặng trong lòng, bọn họ lập tức ý thức được bản thân có ảnh hưởng to lớn như thế nào đối với Nho đạo.

Tranh chấp của hai người không có gì cả, nhưng nếu như dẫn đến Nho đạo sụp đổ, vậy thì chính là tội nhân muôn đời.

“Vẫn còn may, có Diệp Ninh, người này là Đạo Tử ông trời ban xuống để cứu vãn Nho đạo.”

Vương tiên sinh nói.

Ông ấy cảm thấy, tất cả những điều này đều là được sắp xếp trước.

Sự xuất hiện của Diệp Ninh, chính là vì để chỉ ra sai lầm của bọn họ. Bây giờ, đúng là đã tâm phục khẩu phục.

“Bia đá không chữ, bia đá không chữ, chúng ta còn có mặt mũi để khắc xuống đạo của bản thân sao?”

Trình phu tử cười lớn một tiếng, phất tay.

Tiếp đó, bia đá mà tay Diệp Ninh đang chạm vào phát ra một tiếng động lớn.

Diệp Ninh kinh ngạc ngẩng đầu, thì nhìn thấy trên bia đá, đang dần dần hiện ra từng chữ.

Vì trời đất lập tâm. Lập mệnh cho nhân dân. Kế thừa tuyệt học của thánh hiền. Mở ra thái bình cho muôn đời.

Đây không phải là bốn câu mà hắn vừa đọc sao?

Ôi trời! Xảy ra cái gì vậy?

Mí mắt của Diệp Ninh nhảy loạn, lúc này, đột nhiên hắn có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, tấm bia đá ở đối diện cũng phát ra âm thanh giống như thế, mấy chữ lớn nhận thức và hành động hợp nhất vô cùng có lực dần dần xuất hiện!

“Chuyện gì vậy?”

Diệp Ninh hỏi.

Cả người Thái Hướng Cao đều ngây ngốc rồi.

Vốn dĩ bia đá không chữ là khắc ra câu nói nổi tiếng của hai vị Á Thánh, thế mà trên đó lại khắc những gì Diệp Ninh vừa nói. Đây là có ý gì?

Lẽ nào nó đại biểu thánh hiền cũng tin phục “đạo” của Diệp Ninh sao?

Nhưng mà thánh hiền không phải là đã biến mất rồi sao, tại sao bọn họ lại biết được những gì Diệp Ninh nói? Thái Hướng Cao cũng mơ hồ.

Mà Diệp Ninh, lại là hận không thể tự đánh vào miệng mình.

Đến rồi đến rồi!

Loại cảm giác quen thuộc đó!

Trong trời đất, truyền đến hai tiếng cười lớn cổ lão mà hồn hậu. Đây là tiếng cười nhẹ nhõm của hai vị Á Thánh.

Nụ cười của bọn họ, cũng đã buông bỏ sự áp chế xuống.

Vì thế vốn dĩ nên dẫn phát đến dị tượng, giống như đã hẹn trước.

Bùm bùm bùm!

Đầu tiên là ba tiếng sấm.

Tiếng sấm vào tai, thể hiện ra uy lực của đất trời.

Nhưng mà không hề có bất kỳ tính phá hoại nào, ngược lại giống như đất trời đang trợ uy.

Mà đây chỉ là mới bắt đầu, ở trong toàn bộ Thánh Viện, đột nhiên bạo phát ra ánh sáng rực rỡ, bùng lên dữ dội, ngũ sắc sáng lạn, đất trời sáng rực, hoa sen nở rộ.

Một đạo khí màu tìm bao trùm toàn bộ biển học, từ phía đông cuồn cuộn đi đến. Khí màu tím từ phía đông đến!

Chương 360: Trở thành Đại Nho, chém đứt khóa Nho đạo! (3)

“Đây là cảnh tượng Thánh Nhân xuất thế, Diệp huynh, những lời vừa rồi huynh nói chính là thánh ngôn, e rằng đã có được sự công nhận của ý chí Thánh Nhân!”

Thái Hướng Cao kinh ngạc báo tin vui.

Khí màu tím từ phía đông đến, đó là biểu hiện tốt lành nhất giữa trời đất.

“Ta TM biết rồi, còn cần ngươi nói sao?”

Khóe miệng Diệp Ninh giật giật.

Loại cảm giác bất an đó, càng ngày càng rõ ràng rồi… Thánh Viện đáng chết này có độc đúng không?

Lúc trước kìm nén rắm không thả, đây là để cho ta thả lỏng cảnh giác, tiếp đó đưa một cái lớn đến đúng không?

Nơi truyền thừa, tất cả bia đá của Đại Nho cùng lúc chấn động, ý chí của bọn họ lần lượt hiện ra, đứng giữa trời đất, nhìn về phía Thư Sơn, hướng đến Diệp Ninh, cúi đầu thật sâu.

"Vì trời đất lập tâm!"

"Lập mệnh cho nhân dân!"

"Kế thừa tuyệt học của thánh hiền!"

"Mở ra thái bình cho muôn đời!"

Bốn câu nói này, thuận theo bọn họ đọc, vang vọng ở trong mỗi một góc của Thánh Viện.

Cây tiên sinh đang điên cuồng run rẩy, nhìn có vẻ giống như là đã phát điên vậy, tán cây che trời biến thành cái bóng lung lay, mỗi một cái lá màu bạc, giống như là không cần tiền rơi xuống dưới mặt đất.

Giống như là một cơn mưa vậy.

Nhưng đây vẫn chưa là gì, điều khiến Diệp Ninh sợ hãi nhất chính là nơi chư tử ngủ say. Những chữ ở trên mỗi một tấm bia, đều phát ra ánh sáng trắng tinh khiết.

Ánh sáng hội tụ, đã biến thành một đạo chùm sáng, chiếu vào một phương hướng nào đó trên bầu trời. Càng hội tụ lại càng nhiều.

Cuối cùng cảnh tượng giống như là một mặt trời vậy.

Chỉ có điều ánh sáng của mặt trời này rất hịu nhẹ, khiến cho người khác như hưởng gió xuân, mà không hề có một chút hại người nào.

Trong mặt trười này, từng đạo hư ảnh lấp lóe, đây không phải là thân ảnh của chư tử.

Tinh thần ý chí của bọn họ thức tỉnh, nhớ lại phong thái trong quá khứ của bọn họ.

Hoặc là điên cuồng nâng ly, hoặc là châm đèn đọc sách, hoặc là lo cho nước lo cho dân, hoặc là say mê chủ nghĩa anh hùng. Từng thân ảnh kinh ngạc thời đại, vào lúc này đều cúi đầu, nhìn về phía Diệp Ninh. Khí màu tím hùng hậu cũng đến rồi.

Khí màu tím dung nhập vào trong mặt trời, khiến cho nó cùng lúc lớn mạnh, một đạo ánh sáng cực lớn, điên cuồng lao về phía Diệp Ninh.

"Đừng mà…"

Diệp Ninh mở miệng, mỗi một tế bài trong cơ thể đều đang kháng cự. Nhưng mà không có tác dụng.

Không chỉ không có tác dụng, chính khí cuồn cuộn văn khí trong cơ thể hắn, giống như là cảm nhận được tiếng gọi của người nhà, hưng phấn xông về phía đó, nghênh đón đạo ánh sáng này.

Bùm!

Ánh sáng rơi xuống, cả người Diệp Ninh giống như là biến thành một bóng đèn biết phát sáng vậy.

Thứ dung nhập vào trong cơ thể hắn, không phải là sức mạnh bình thường. Mà là dấu ấn tinh thần của chư tử!

Cũng chính là nói, bắt đầu từ ngày hôm nay, tất cả những gì Diệp Ninh nói và làm, chính là hiện thân cho ý chí của chư tử. Hắn sẽ chính là thánh hiền sống!

Bùm!

Xiềng xích trói buộc Diệp Ninh, đứng trước mặt dấu ấn tinh thần của chư tử, hoàn toàn không phải là kẻ địch của sự hợp nhất. Trong chớp mắt vỡ nát.

Vì thế chỉ trong chớp mắt khí tức của Diệp Ninh thay đổi.

Một cỗ khí tức hồn hậu, chảy dọc trong cơ thể hắn.

"Đây là… Đại Nho!"

Thái Hướng Cao điên cuồng vui mừng, hắn đúng thật là không dám tin vào ánh mắt của mình.

Thế mà Diệp Ninh lại phá vỡ phong ấn, hắn ở trong thời đại Nho đạo đoạn tuyệt, ngược dòng mà lên, đột phá trở thành Đại Nho.

Đây là hành động vĩ đại như thế nào? Hơn nữa còn chưa phải là kết thúc.

Ánh sáng của chư tử, chiếu rọi lên bầu trời, sợi dây xích giam cầm tư tưởng, khiến cho Nho đạo suy tàn kia.

“Đứt!”

Bọn họ kiêu ngạo nói.

Say đó một cỗ ý chí, truyền đến trên người Diệp Ninh.

Sau đó hắn phát hiện bản thân lại lần nữa quyền khống chế thân thể. Mở to mắt nhìn bản thân, giơ tay lên.

Tất cả sức mạnh trong toàn bộ Thánh Viện, đều trở thành một đạo ánh sáng, chiếu vào lòng bàn tay hắn.

Cỗ sức mạnh này, đến từ mỗi một giọt nước trong biển học, đến từ mỗi một hòn đá ở Thư Sơn, đến từ mỗi một Đại Nho ở nơi truyền thừa, càng là đến từ dấu ấn tinh thần của chư tử…

Toàn bộ Thánh Viện, phát ra ánh sáng dịu nhẹ và kiêu ngạo thuộc về Nho đạo. Những sức mạnh này, cuối cùng biến thành một thanh kiếm, xuất hiện trong tay của Diệp Ninh. Thanh kiếm này, chính là kiếm của Nho đạo.

Là hiện thân thật sự của Nho đạo.

“Đứt!”

Diệp Ninh không hề tự nguyện hét lên. Thanh kiếm ở trong tay, mạnh mẽ chém xuống.

Thế mà hắn muốn xích giam cầm Nho đạo!

Nhìn cảnh tượng này, Thái Hướng Cao kích động muốn phát điên.

“Diệp huynh muốn cứu Nho đạo!”

“Không, ta không muốn!”

Trong lòng Diệp Ninh đúng là đang rơi lệ.

Hỏng rồi.

Ta trở nên mạnh hơn rồi!

Tuy mới trở thành Đại Nho, nhưng mà Diệp Ninh có chút cảm nhận được sức mạnh mà Đại Nho có thể thể hiện ra được, thiếu chút nữa nước mắt đã rơi ra ngoài.

Chương 361: Đây chính là lựa chọn của Đại Chu

Quá mạnh rồi!

Đạt được Đại Nho, đã trực tiếp đạt đến đỉnh cao, lúc nào cũng có thể đột phá đến Bán Thánh.

Chuyện khó tin nhất là, Diệp Ninh không muốn đột phá cũng không được, bởi vì toàn bộ dấu ấn tinh thần của chư tử dung nhập vào trong cơ thể của hắn, có thể hiểu là cả người tràn ngập buff, chính là nằm thôi cũng sẽ tiến bộ.

Trở thành Bán Thánh, căn bản chỉ là vấn đề thời gian.

Vốn dĩ trước khi chưa trở thành Đại Nho, Diệp Ninh đã cảm nhận được bản thân rất mạnh rồi. Kết quả bây giờ trở thành Đại Nho, trong chớp mắt thực lực tăng vọt gấp trăm ngàn lần.

Đại Nho của hắn khác với Đại Nho bình thường, chỉ riêng chính khí cuồn cuộn như biển ở trong cơ thể, đã đủ để khiến hắn kiêu ngạo với Tiên Môn. Có thể nói như thế này, tiếp theo nếu như Tiên Môn muốn giết hắn, không lấy ra một chút nội tình, thì tuyệt đối là không thể nào làm được. Diệp Ninh rất hổ thẹn.

Đây không phải là thêm phiền phức cho Tiên Môn sao? Nhưng điều này thật sự không phải bản ý của ta.

Ta chỉ có thể mở to mắt nhìn bản thân, vung ra một đạo kiếm khí rực rỡ phảng phất như là cắt ngang cả đất trời, lao về phía sợi dây xích giam cầm tư tưởng kia…

Đúng vào lúc Diệp Ninh thân bất do kỷ.

Mùi thuốc súng ở bên ngoài kinh thành, đã đến lúc bùng phát rồi.

“Nhìn xem, đây chính là thay đổi mà Diệp Ninh đem đến, các ngươi cảm thấy Tiên Môn là có thể dự liệu được trước sao?”

Câu nói của Bùi Ngữ Hàm, khiến cho người của Viện giám sát trầm mặc.

Bọn họ nhìn những quan lại ôm tâm thái coi thường cái chết, đứng lên phía trước.

Bọn họ nhìn thấy bách tính tuy từng người một rất hèn mọn, nhưng mà lại đứng thẳng lưng, không còn quỳ bái Tiên Môn nữa.

Bọn họ nhìn thấy những sĩ binh cho dù vô cùng căng thẳng, nhưng mà vẫn như trước nắm chặt vũ khí ở trong tay, lúc nào cũng sẵn sàng xông pha chiến đấu.

Đây là cái gì?

Đây chính là hi vọng.

"Viện giám sát!"

Sắc mặt Ngụy Văn Thông đỏ lên, đột nhiên phát ra một tiếng hét.

"Rút đao!"

Bùm!

Âm thanh rút đao vang lên một mảnh.

Đám người của Viện giám sát, nhao nhao đi lên phía trước, trong mắt mang theo sự kiêu ngạo và hãnh diện thuộc về Viện giám sát. Cho dù là lúc này đại nhân không ở đây, Viện giám sát cũng tuyệt đối sẽ không đánh mất uy vọng!

"Lòng quân, lòng dân, đều dùng được!"

Cơ Minh Nguyệt cười lớn, hôm nay nàng giống như là trút hết toàn bộ tất cả những ủy khuất ở trong quá khứ ra ngoài. Phản hồi mà mọi người đem lại cho nàng, khiến cho trong chớp mắt nàng trở nên càng tự tin hơn.

Xem ra, lựa chọn của ta không có sai.

Nàng kiêu ngạo nhìn đám người Tiên Môn, trong giọng nói tràn ngập uy nghiêm của Thiên Tử.

"Các vị nhìn thấy chưa? Đây chính là lựa chọn của Đại Chu!"

Lựa chọn của Đại Chu? Sắc mặt Tiên Môn rất khó coi.

Bọn họ không ngờ được, thế mà mọi chuyện lại phát triển đến bước đường này.

Đừng nhìn bọn họ khí thế hùng hổ, nhưng mà bọn họ tuyệt đối không chuẩn bị làm chuyện cá chết lưới rách.

Trong suy nghĩ của bọn họ, cho dù Cơ Minh Nguyệt không chịu giao Diệp Ninh ra, cũng tuyệt đối sẽ không dùng loại phương thức này, trực tiếp xé rách da mặt… Nhưng mà nhất định, Cơ Minh Nguyệt lại cứ làm như thế.

Nhất thời đệ tử trẻ tuổi của Tiên Môn loạn rồi, bọn họ nhìn về phía trưởng lão của môn phái. Mà từng trưởng lão, lại là mặt lạnh như băng.

Nên làm như thế nào? Cứ nhượng bộ như thế? Không thể nào.

Bây giờ Tiên Môn đã bị gắn lên giá rồi, lúc này mà đi, tương đương với việc xuống nước với Đại Chu. Điều này sẽ trở thành một tín hiệu rất không tốt.

Các đệ tử của Tiên Môn rất tự tin, cảm thấy Tiên đạo chí cao vô thượng, Tiên Môn trong thiên hạ vô địch. Điều này rất bình thường.

Chỉ có điều vô cùng thất vọng với Đại Chu, không hề coi trọng, vì thế không chịu làm việc cho Đại Chu. Hôm nay nếu như Tiên Môn rút lui, thì sẽ là hậu hoạn vô cùng!

Không ít người thông minh liếc mắt đã nhìn ra, Đại Chu bây giờ, lòng quân, lòng dân, toàn bộ đều ở bờ vực điểm mấu chốt bùng nổ. Nếu như lần này, Đại Chu vượt qua kiếp nạn, có được thắng lợi, vậy thì sẽ hình thành "thế" của bản thân.

"Thế" là một loại vô hình, nhưng mà lại tuyệt đối là thứ có tác dụng.

Một khi Đại Chu thành thế, tiềm lực của quốc gia này, rất có khả năng sẽ hoàn toàn bùng phát!

Vì thế, Tiên Môn không thể nào lùi bước!

Không cần biết lúc trước bọn họ có từng nghĩ đến cá chết lưới rách không, nhưng mà vào lúc này, bọn họ đã không còn đường lui nữa. Bọn họ tuyệt đối không thể nào nhìn Đại Chu đoàn kết một lòng, mượn lần này thành thế.

Thứ bọn họ nên làm, là trực tiếp đánh bại Đại Chu!

Đây sẽ không còn là trận chiến kéo dài lâu ngày nữa, đây là một trận chiến quyết định tất cả.

Nếu như Đại Chu vượt qua được trận chiến này, sẽ tạo thành thế, quốc vận tăng mạnh, tiếp theo đó Tiên Môn sẽ đau đầu rồi. Nếu như Đại Chu không thể nào vượt qua được cửa ải này, vậy thì tai họa diệt quốc đã ở ngay trước mắt.

Chương 362: Đây chính là lựa chọn của Đại Chu (2)

Vì thế nói, đây là một trận cược mà Tiên Môn không thể nào dự liệu được, ai biết được Cơ Minh Nguyệt lại điên cuồng như thế, đây là đang cược quốc vận! Nàng chỉ có thể thành công, không thể thất bại, mà cho dù Tiên Môn thất bại, nhưng vẫn như trước có thể xuất hiện lại.

Ván cược không cân sức như vậy, nàng cũng dám tham gia?

“Bệ hạ che giấu rất sâu, thành công lừa được người thiên hạ.”

Một bà lão âm trầm nói, trong giọng nói chứa đựng sự mỉa mai.

Bây giờ đã không cần thăm dò nữa, Cơ Minh Nguyệt dùng hành động của bản thân, tuyên cáo bản thân không phải là hôn quân. Cũng chính là nói, lúc trước Tiên Môn là thật sự bị nàng lừa rồi.

“Trẫm cũng cho rằng như thế.”

Cơ Minh Nguyệt nhàn nhạt nói.

Nàng nhớ đến sự nhẫn nhịn để cầu toàn của bản thân trong quá khứ, bây giờ đều đã trở thành chất nuôi dưỡng tinh thần rồi.

“Vậy thì vì sao bệ hạ không tiếp tục ẩn giấu chứ?”

Có người hỏi.

“Bởi vì trẫm đã đợi được người mà mình muốn đợi.”

Cơ Minh Nguyệt nở một nụ cười.

Người đó, rõ ràng là Diệp Ninh.

Diệp Ninh sẽ trở thành chỗ dựa và tương lai của Đại Chu, nàng không hề hoài nghi chút nào.

“Xem ra bệ hạ vẫn là xuân phong đắc ý.”

Trưởng lão của Quần Ngọc Các cười lạnh một tiếng, nói.

“Nhưng đáng tiếc là, bệ hạ quá gấp rồi, quá gấp rồi.”

“Nếu như ngươi tiếp tục ẩn giấu bản thân, kéo dài hơi tàn, có lẽ còn có thể tiếp tục tiếp diễn.”

“Nhưng mà bây giờ ngươi gấp gáp nhảy ra như thế, ngươi không sợ bị mang cái danh ác là vua làm mất nước sao?”

Một câu nói, trực tiếp thể hiện rõ thái độ của Tiên Môn.

“Đây là quyết định của Tiên Môn sao?”

Trưởng lão liên tục cười lạnh, ánh mắt liếc nhìn đám người đằng sau Cơ Minh Nguyệt, khinh thường nói.

“Không sai, đây chính là quyết định của Tiên Môn.”

“Mạng của Diệp Ninh, chúng ta lấy chắc rồi.”

“Bệ hạ không cho phép, vậy thì chúng ta sẽ tự mình đi lấy!”

Hay cho câu tự mình đi lấy.

Cơ Minh Nguyệt không hề ngạc nhiên với kết quả này, nàng hít sâu một hơi, nói.

“Vậy thì chiến thôi!”

Lời nói đã nói đến bước đường này, rõ ràng là đã không có chỗ để hòa giải nữa rồi.

Giữa Tiên Môn và Đại Chu, nhất sẽ có một trận chiến!

Khi một chữ “chiến” này nói ra, thậm chí mọi người còn có chút sững sờ. Bao nhiêu năm rồi?

Đã bao nhiêu năm không nghe được một chữ “chiến” này từ miệng của quân vương Đại Chu rồi? Hóa ra Đại Chu ta, thế mà còn có quân vương dám chiến.

Không sai, Diệp Ninh là trụ cột tinh thần của vô số người, hắn đã khích lệ vô số người. Nhưng hắn không thay thế được Cơ Minh Nguyệt.

Cơ Minh Nguyệt thân là Thiên Tử Đại Chu, vốn dĩ nên là người vạn dân ngưỡng vọng, Đại Chu đã truyền thừa vạn năm rồi, năm tháng vạn năm này, đã sớm khiến cho tất cả mọi người đều tự coi mình là “người Chu”.

Thiên Tử thất đức, Thiên Tử mê muội…

Mọi người nhìn thấy nhiều rồi, thậm chí là đã quen.

Nhưng điều này không thể nào thay đổi được, sâu trong lòng bọn họ, vẫn như trước chờ đợi sự xuất hiện của một vị Thiên Tử thánh minh.

Hoặc là nói, không cần thánh minh như thế nào, không cần giống như Thái Tổ, có được dũng khí chiến đấu là được. Mà bây giờ, Cơ Minh Nguyệt đã thỏa mãn lại chờ đợi này.

"Chiến chiến chiến!"

Tất cả mọi người đều lớn tiếng kêu hò.

Cờ chiến tung bay, trong ngự lâm quân, bùng phát ra tiếng gầm thét, một đạo hư ảnh con sói khổng lồ, bước ra từ đội hình quân đội. Đây chính là quân hồn!

Quân hồn ngưng tụ, lực chiến đấu của binh sĩ tăng lên gấp trăm lần, có thể chém tu sĩ!

Kẹt kẹt!

Cửa thành mở ra.

Hàng ngàn kỵ binh mặc giáp nặng từ cửa thàng bước ra ngoài, tất cả mọi người chiến giáp nặng nề, phủ khắp toàn thân, chỉ lộ ra đôi mắt. Chiến giáp này, vừa nhìn đã biết không phải là vật tầm thường.

Mà thứ bọn họ cưỡi dưới người, không phải là chiến mã bình thường, mà là ngựa Thiên Long có huyết mạch long tộc. Thân hình cao lớn, có râu, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng đỏ, khi bước chân ra, cơ bắp rắn chắc dâng trào.

Két két két!

Trên tường thành, càng là vang lên tiếng nỏ mạnh mẽ.

Đột nhiên ba ngàn binh sĩ nỏ tiễn mặc giáp nhẹ xuất hiện, ánh mắt bọn họ kiên định, trên đốt ngón tay có vết chai rất dày. Thứ bọn họ cầm trên tay, là một cây nỏ to lớn kinh người.

Từng cây nỏ tiễn đó, là vũ khí sắc bén được chế tạo từ răng của đại yêu, sau khi bị khóa chặt, lập tức có một loại cảm giác nguy hiểm tràn vào trong lòng.

“Thiên Long Vệ, Thần Cơ Doanh!”

Thần sắc đám người Tiên Môn cứng đờ, có người tức giận rồi run rẩy, nói ra tên của hai đội ngũ này.

Thiên Long Vệ, Thần Cơ Doanh, đều là quân đội vương bài rất có tiếng của Đại Chu.

Tuy không bằng Thánh Thiên Quân do Thái Tổ thành lập, nhưng cũng tuyệt đối thuộc về tinh nhuệ hàng đầu. Năm đó hai quân đội này vào thời kỳ cường thịnh, cũng không biết đã giẫm lên bao nhiêu môn phái của Tiên Môn.

Chương 363: Đây chính là lựa chọn của Đại Chu (3)

Nhắc đến hai đội quân này, trong đầu vô số đệ tử Tiên Môn xuất hiện màu máu, một cỗ ý thù hận, càng là tràn ngập trong đầu!

Năm đó, Tiên Môn đã trực tiếp tiêu diệt toàn bộ quân đội Đại Chu! Trong đó bao gồm cả hai quân đội này.

Nhưng thế mà Cơ Minh Nguyệt lại xây dựng lại nó!

Có trời mới biết được nàng làm như thế nào, ở ngay dưới mí mắt Tiên Môn, thế mà lại thành lập được hai đội quân mạnh mẽ này. Thứ này phải tiêu phí mất quá nhiều thứ.

Trong Thần Cơ Doanh và Thiên Long Vệ, một quân sĩ bình thường nhất, đều là võ giả cửu phẩm.

Chiến giáp mà Thiên Long Vệ mặc, là dùng sắt lạnh ngàn năm chế tạo thành, pháp khí bình thường không đập vỡ được, nhiều nhất cũng chỉ là một vết xước.

Thần Cơ Doanh cầm nỏ Thần Cơ, càng là đại sư rèn đương đại vào hàng vạn năm trước đích thân chế tạo thành, tiễn không vô ích, uy lực kinh người.

“Bệ hạ ẩn nhẫn thật lợi hại!”

Có người nghiến răng nghiến lợi nói.

“Quá khen.”

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt dậy sóng.

Những quân đội mạnh mẽ mà nàng không biết đã mất bao nhiêu khí lực, mới xây dựng được này, cuối cùng cũng xuất hiện rồi. Rất khó để hình dung được lúc này nàng kích động như thế nào.

Nhưng rất nhanh nàng đã bị hắt một chậu nước lạnh.

“Đáng tiếc, đều chỉ là vô dụng mà thôi.”

Có người phát ra tiếng cười lạnh, tiếp theo đó, một lão giả râu tóc bạc trắng bước ra ngoài, Không, chuẩn xác mà nói, không phải là một người.

Mà là bốn người.

Bốn người này cùng mặc quần áo màu trắng, tay áo thêu ký hiệu của Vũ Hóa Môn, nhìn thấy bốn người này, sắc mặt Cơ Minh Nguyệt đại biến.

“Vũ Hóa Tứ Tiên!”

Vũ Hóa Môn, đầu tiên là người quen cũ rồi.

Lúc đầu Diệp Ninh vừa mới xuyên không, chính là đã kết duyên với Chân Nhân của Vũ Hóa Môn. Sau này không cẩn thận, chơi chết người đó.

Kể từ đó, đã có ân oán không thể nào hóa giải được với Vũ Hóa Môn.

Có điều Vũ Hóa Môn bởi vì sinh nhật của tổ sư mà chậm trễ, chưa lập tức đến báo thù. Thời gian lâu rồi, chuyện này cũng dần dần bị mọi người lãng quên.

Không phải nói điểm ghi nhớ của chuyện này chưa sâu, mà là Diệp Ninh thật sự là đắc tội với Tiên Môn quá nhiều rồi. Hình như là nhiều thêm một Vũ Hóa Môn, cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Cơ Minh Nguyệt cũng là cho rằng như thế.

Nhưng hôm nay lại phát hiện, mọi chuyện khác với suy nghĩ của nàng. Vũ Hóa Tứ Tiên, thế mà lại đích thân ra tay!

Thứ gọi là Vũ Hóa Tứ Tiên, chính là chỉ bốn đại trưởng lão của Vũ Hóa Môn, đó cũng là nhân vật lợi hại tung hoành nhân

gian.

Sau này ít hoạt động ở nhân gian hơn, phần lớn thời gian đều tu hành ở trong Tiên Môn. Nhưng điều này không hề có chút nào ảnh hưởng đến danh tiếng của bọn họ.

Bởi vì bọn họ đều là nhân vật lớn tầng lớp Chân Tiên Lục Địa!

Cảnh giới của người tu hành, bắt đầu từ Luyện Khí, sau đó là Trúc Cơ, Chân Nhân. Sau Chân Nhân Cảnh, chính là Thiên Mệnh Cảnh.

Phá vỡ xiềng xích số mệnh, thì được gọi là nhân vật số một.

Sau Thiên Mệnh Cảnh, đó là Thiên Vấn Cảnh.

Sau Thiên Vấn Cảnh, có thể được gọi là người đại thần thông, dời núi lấp biển là chuyện không thành vấn đề.

Mà Vũ Hóa Tứ Tiên, chính là cường giả cảnh giới Thiên Khu.

Đến cảnh giới này, chính là Chân Tiên Lục Địa trong miệng của mọi người. Tiến thêm một bữa nữa, sẽ phải độ kiếp, vượt qua kiếp nạn, có thể thành Thân Tiên.

Đối với Tiên Môn mà nói, cường giả Thiên Khu Cảnh, đã được coi là võ lực tuyệt đối cao cấp rồi. Chỉ nói Vũ Hóa Tứ Tiên đi, địa vị của bốn người ở trong Vũ Hóa Môn rất cao, quyền nói chuyện cũng không thấp. Nhân vật như thế, vốn dĩ nên rất ít hoạt động của nhân gian, thế mà bây giờ lại đến kinh thành.

Điều này mang đến cho Cơ Minh Nguyệt áp lực rất lớn.

Trên thực tế, đối với sự xuất hiện bất ngờ của Vũ Hóa Tứ Tiên, người của những Tiên Môn khác, cũng đều thể hiện kinh ngạc. Bọn họ cũng không biết vì sao bốn vị này đột nhiên xuất hiện.

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến phản ứng của bọn họ, bọn họ lập tức hành lễ, chào hỏi Vũ Hóa Tứ Tiên.

“Hay lắm, có bốn vị tiền bối ở đây, ta xem ai còn dám hỗn xược!”

“Còn không nhanh chóng giơ tay chịu trói?”

“Bệ hạ, bây giờ chịu xuống nước, vẫn còn kịp!”

Đám người lạnh lùng nói.

Trong lời nói, lại lần nữa tràn ngập khí thế.

Đó là bởi vì Thần Cơ Doanh và Thiên Long Vệ xuất hiện, mà tạo thành chấn động trong lòng, lúc này xem như là hoàn toàn bình tĩnh rồi.

Thần Cơ Doanh, Thiên Long Vệ, có cái gì lợi hại chứ?

Quy mô nhân số ít thì không nói, chất lượng cũng hoàn toàn không thể nào so được với thời kỳ Thái Tổ. Đối với Vũ Hóa Tứ Tiên mà nói, lật tay là có thể tiêu diệt.

Bốn vị này, đều là nhân vật hàng đầu Lục Địa Chân Tiên. Vũ Hóa Tứ Tiên là bạn bè lâu năm, đã sớm không chia ngươi ta.

Chương 364: Trái phải chẳng qua là một trận chiến mà thôi

Người dẫn đầu trong đó, mày trắng râu trắng, đầu tóc vén cao, tên là Cù Thủ Tiên. Khóe miệng ông ta lộ ra ý giễu cợt.

“Bệ hạ còn cái gì để nói nữa không?”

Ý tứ của ông ta rất rõ ràng.

Bây giờ biết bốn người chúng ta đến đây rồi, ngươi còn dám có dũng khí đứng ở đó sao?

“Không có cái gì để nói cả, trái phải chẳng qua chỉ là một trận chiến mà thôi!”

Cơ Minh Nguyệt hít sâu một hơi, dẫn đầu mọi người lùi về sau một bước. Chiến thì chiến, nhưng mà ý tưởng phải thay đổi một hai.

Lúc trước vốn dĩ dự định cứng đụng cứng, quyết chiến một trận tử chiến với Tiên Môn. Bây giờ, lại không còn tự tin nữa.

Bên phía Tiên Môn, đệ tử bình thường là Chân Nhân Cảnh, đệ tử chân truyền phổ biến đều là Thiên Mệnh Cảnh, trưởng lão là Thiên Vấn Cảnh.

Cơ Minh Nguyệt ước tính so sánh thực lực hai bên địch và ta, cho rằng có sức mạnh chiến một trận.

Kết quả thì sao, đột nhiên Vũ Hóa Tứ Tiên xuất hiện, nên đã có khác biệt trời đất, càng là người tu hành cao thâm, thì càng là khó tiến thêm được một bước. Vì thế chiến lực của Vũ Hóa Tứ Tiên là gần như vô địch.

Có bốn người đó ở đây, Đại Chu ra khỏi thành ứng chiến, chắc chắn là trứng chọi với đá.

“Tại sao Vũ Hóa Tứ Tiên lại xuất hiện ở đây?”

Trên tường thành, Tiêu Thiển Thiển nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt vô cùng khó coi. Quả nhiên thế sự khó mà dự liệu trước được.

Tiên Môn sẽ không ngờ được đột nhiên Đại Chu muốn cá chết lưới rách. Đại Chu cũng không thể nào ngờ được Tiên Môn còn có chiêu đằng sau.

“Bệ hạ muốn đi, không có người nào dám cản, có điều những người khác, vẫn là ở lại đi.”

Phía sau Cù Thủ Tiên, lần lượt là Lạc Vân Tiên, Đoạn Chỉ Tiên và Định Phong Tiên.

Nhìn thấy Cơ Minh Nguyệt chuẩn bị dẫn người rút lui, ông ta lập tức bước lên phía trước một bước, tay to ấn xuống.

Đúng vào khoảnh khắc bọn họ đưa tay ra, trong bầu trời lập tức xuất hiện ba bàn tay lớn che trời, mang theo uy quyền sáng chói, ép xuống bên phía Đại Chu.

“May chạy!”

“Mau chạy!”

“Tiên Nhân, là ta, người của mình!”

Những quan lại đã bí mật liên lạc với Tiên Môn, tình nguyện làm con chó tay sai dưới trướng Tiên Môn thấy thế nhao nhao thay đổi sắc mặt, trong chớp mắt như ong vỡ tổ, còn có người lớn tiếng gào thét, ý đồ muốn chứng minh thân phận của bản thân, để cho bốn vị cường giả khoan dung.

Nhưng mà những gì bọn họ nói, căn bản không thể nào làm lay động bốn người. Dù sao ai lại đi để ý tiếng nói của đám sâu kiến chứ?

Bọn họ cho rằng là người của mình, nhưng từ trước đến nay Tiên Môn chưa bao giờ coi người phàm là người của mình.

Tay lớn lập tức đè ép xuống, giống như cái cối xay, tất cả những nơi đi qua, đều bị tiêu diệt.

Vừa mới bắt đầu, đã máu chảy thành sông, có không ít bách tính gặp nạn, một khi thân thể bị đụng vào, sẽ lập tức hóa thành tro bụi. Đây chính là uy lực của cường giả Tiên Môn, một cái phất tay, giống như là trời đất tức giận.

"Bảo vệ bệ hạ!"

Thiên Long Vệ vỗ ngựa xông đến, kỵ binh xông lên, một long hồn màu máu nổi lên, ngẩng cao đầu gầm thét.

Trên tường thành, Thần Cơ Doanh kéo căng cung lớn, ba ngàn nỏ tiễn lóe lên ánh sáng màu bạc, giống như là mưa gió vậy, xối xả bắn xuống. Mục tiêu của bọn họ, chính là Vũ Hóa Tứ Tiên.

Không cầu đuổi giết, chỉ cần có thể ngăn cản một chút là được. Nhưng mà Cù Thủ Tiên lại cười lạnh một tiếng, nói.

"Không biết sống chết!"

Trên những nỏ tiễn là Thần Cơ Doanh bắn xuống, đặc biệt khắc một đạo pháp trận.

Đây là pháp trận đặc biệt mà năm đó Đại Chu sáng tạo ra, có thể phá được linh lực hộ thể của tu sĩ. Năm đó Thần Cơ Doanh bắn một vòng, cho dù là tu sĩ Thiên Khu Cảnh, cũng phải muốt giận.

Nhưng mà bây giờ dù sao cũng không phải năm đó, số lượng ba ngàn Thần Cơ Doanh vẫn là có chút ít, thực lực của bọn họ, cũng yếu hơn một chút. Đương nhiên không thể nào tạo thành uy hiếp được với Cù Thủ Tiên.

Ông tay chỉ một ngón tay ra, bầu không khí phía trước run rẩy, biến thành giống như là sóng nước.

Sóng nước lăn tăn, nỏ tiễn xào xạc bay đến, tất cả dừng lại, chỉ có nỏ tiễn vẫn còn đang nhanh chóng quay vòng, dường như là không cam tâm bị bàn tay to lớn của ông ta ngăn lại, một đạo ánh sáng lạnh lóe lên, nỏ tiễn lần lượt bị chém đứt, vô lực từ trên không trung rơi xuống.

Mà ba vị tiên khác ra tay, càng là dễ như trở bàn tay.

Huyết Long Chiến Hồn của Thiên Long Vệ, vừa mới ngẩng cao đầu bay lên, đã bị trực tiếp ấn xuống. Thiên Long Vệ đồng loạt hộc máu, dường như muốn từ trên ngựa ngã xuống.

Thấy thế, Cơ Minh Nguyệt kinh ngạc nói.

"Không cần quan tâm trẫm, các ngươi cứ việc rút lui!"

Nàng có quốc vận hộ thể, Vũ Hóa Tứ Tiên không thể, cũng không dám giết nàng. Vì thế nói ra, thật ra nàng mới là người an toàn nhất.

Chương 365: Trái phải chẳng qua là một trận chiến mà thôi (2)

Thần Cơ Doanh và Thiên Long Vệ đều là đội ngũ nàng tiêu phí cái giá rất lớn để thành lập, tuy bây giờ nhìn có vẻ còn chưa đủ hình thành quy mô, nhưng lại là một hạt giống trân quý.

Có bọn họ ở đây, thì sẽ có hy vọng.

Mỗi một người bọn họ, tiềm lực trưởng thành đều rất lớn. Vì thế Cơ Minh Nguyệt không thể nào chấp nhận được Thiên Long Vệ bị tổn thất ở đây. Nhưng mà Vũ Hóa Tứ Tiên sao có thể để cho nàng được như ý nguyện?

Đoạn Chỉ Tiên đưa bàn tay phải chỉ có bốn ngón tay, âm trầm nói.

"Bệ hạ quá ngây thơ rồi, nếu như đã ra ngoài, thì đừng nghĩ muốn quay về."

Bàn tay lớn của ông ta ấn xuống, muốn cưỡng ép xóa sổ Thiên Long Vệ.

Tuy bây giờ ở trong mắt của ông ta còn chưa là gì, nhưng ông ta lại muốn diệt cỏ tận gốc, không thể nào cho Thiên Long Vệ khả năng trưởng thành.

Bùm bùm bùm!

Bàn tay to lớn ấn xuống, Thiên Long Vệ ở trước mắt sắp bị tiêu diệt. Nhưng đúng vào lúc này, một tiếng quát lạnh lùng

truyền đến.

“Vũ Hóa Tứ Tiên, các ngươi hỗn xược!”

Thế mà lại là một nữ tử trung niên mặc cung trang đi ra.

Trong tay bà ấy cầm một thanh phi kiếm, chém một kiếm ra, giống như băng giá ngay lập tức đánh bay bàn to lớn. Chỉ nhìn thấy bà ấy nhấp nháy di chuyển, thế mà lại đón nhận từng đợt tấn công của Vũ Hóa Tứ Tiên.

Điều này khiến tất cả mọi người chấn kinh.

“Hả? Tu sĩ Thiên Khu Cảnh?”

Trong mắt Cù Thủ Tiên lóe lên ánh sáng vàng, không ngờ được, thế mà bên phía Thiên Tử còn ẩn giấu nhân vật hàng đầu như thế này.

Xem ra Thiên Tử này còn đúng thật là lợi hại, nhiều năm ẩn nhẫn, trong lúc bất giác, thiếu chút nữa đã để cho hắn ta trưởng thành.

“Nhưng mà cũng chỉ có một người, lẽ nào cảm thấy bản thân có thể ngăn được bốn người chúng ta sao?”

Lạc Vân Tiên khinh thường nói.

Nhưng mà động tác trên tay lại không hề chậm chạp, dẫn đầu lao lên phía trước, trực tiếp triển khai thủ pháp với nữ tử mặc cung trang.

“Dì Khương!”

Trong mắt Cơ Minh Nguyệt tràn ngập thần sắc lo lắng.

Dì Khương là trưởng bối nhìn nàng trưởng thành, bây giờ Thái Hậu và Huy Vương đã chết rồi, dòng dõi hoàng tộc chỉ còn lại một mình nàng, ở trong mắt nàng, dì Khương chính là người thân duy nhất của mình.

“Bệ hạ, người dẫn bọn họ đi vào trước, để ta kéo chân bọn chúng!”

Dì Khương không dám phân tâm, sau khi nói xong một câu, kiếm phong xoay chuyển, trực tiếp thâu tóm cả bốn người bọn họ vào trong.

Thế mà lại thật sự muốn dùng sức lực của một người, đối chiến với bốn người.

“Tìm chết!”

Cầu Thủ Tiên tức giận.

Bốn người không hề khách khí chút nào, lập tức ra tay, đánh cho nữ tử mặc cung trang không có cách nào đánh trả.

Nhưng cuối cùng vẫn là có hiệu quả, Cơ Minh Nguyệt dẫn theo mọi người chạy về kinh thành, lần đầu tiên đụng chạm, đã mang đến cho bên này tổn thất không nhỏ, ngự lâm quân tổn thất rất lớn, Thiên Long Vệ người người bị thương, bách quan văn võ cũng ít đi một nửa, đương nhiên đáng thương nhất là bách tính ở đó, người ở bên ngoài thành đều rất xui xẻo, có thể sống sót trở về còn chưa đến một phần mười…

Còn chưa chân chính giao thủ, kết quả đã bị võ lực cao cấp của đối phương đả kích rồi, điều này đương nhiên là một chuyện tổn hại sĩ khí.

Nhưng mà Cơ Minh Nguyệt không quan tâm được nữa, nàng đứng ở cổng thành, từ phía xa nhìn nữ tử mặc cung trang, trong mắt tràn ngập vẻ lo lắng. Nữ tử mặc cung trang đúng là không phải đối thủ của bốn người, chỉ một lát, trên người đã bị thương nặng.

Nhưng tuy bà ấy là nữ tử, lại vô cùng dũng cảm, trường kiếm trong tay xoay chuyển, hoàn toàn là liều mạng mà đánh.

“Cho dù ta là liều mạng đến tự nổ mà chết, cũng phải khiến cho các ngươi phải trả cái giá lớn!”

Bà ấy hừ lạnh một tiếng, không màng tất cả xông lên phía trước.

Sắc mặt mấy người đại biến.

“Không hay rồi!”

“Tránh ra!”

“Bà ta muốn đồng quy vu tận!”

Một tu sĩ Thiên Khu Cảnh tự nổ, không phải là chuyện đùa.

Bốn người không dám đổi mạng, cũng không muốn bỏ ra cái giá nào cả,vì thế nghĩ cũng không cần nghĩ, lập tức lùi lại.

Nhưng mà lại trúng kế rồi.

Nữ tử cung trang nhìn thì là bị trọng thương, nhưng trên thực tế là cố ý giữ lại sức lực, đúng vào lúc bốn người lùi lại, thân hình hóa thành một đạo ánh sáng, trực tiếp bắn thẳng về phía cổng thành.

"Trúng kế rồi!"

Cù Thủ Tiên tức giận, chỉ một ngón tay ra.

Nữ tử mặc cung trang không thể nào tránh né, lại phun ra một ngụm máu, máu tươi từ không trung rơi xuống, nhưng bà ấy cắn răng, cuối cùng cũng trở về trong cổng thành.

Đúng vào lúc bà ấy đi vào cửa, thị vệ lập tức đóng cổng thánh lại.

Kinh thành có đại trận kinh thành bảo vệ, tường thành của kinh thành càng là Thái Tổ năm đó đích thân giám sát xây dựng, bất kỳ người tu hành nào cũng không thể nào trực tiếp từ trên tường thành bay vào thành, bầu trời này, đều là khu vực cấm.

Chương 366: Ngày phá thành, chính là ngày hôm nay

Vì thế, nói từ góc độ nào đó, kinh thành tương đương với khuông giá an toàn.

Cơ Minh Nguyêt rút vào trong thành, cũng là chuyển sang thế phòng thủ.

Vũ Hóa Tứ Tiên lợi hại thì lợi hại, nhưng bọn họ muốn công thành, là chuyện không thể nào.

Nhưng Cơ Minh Nguyệt lại lần nữa quá ngây thơ rồi.

Nhìn thấy nữ tử mặc cung trang trở lại thành, Vũ Hóa Tứ Tiên không hề tức đến xoay vòng như trong tưởng tượng.

Cù Thủ Tiên đi đến dưới tướng thành, ngẩng đầu lên nhìn bức tường thành cao ngất, trong mắt lóe lên thần sắc nghiêm nghị.

“Cho rằng đại trận kinh thành nhất định có thể bảo vệ được các ngươi sao?”

Đại trận kinh thành, từ trước đến nay đều là bậc cửa mà Tiên Môn không bước qua được.

Vốn dĩ tòa trận pháp này không có tên.

Dù sao Thái Tổ là một người không muốn tạo dựng tên tuổi cho bản thân.

Nhưng Tiên Môn đã đặt cho nó một cái tiên, gọi là “trận Tiệt Tiên”. Như thế nào gọi là trận Tiệt Tiên?

Lần này, Tiên Môn đã bị chặn lại rồi.

Tất cả dã tâm và ý chí, ở trước mặt tòa đại trận này, đều sẽ bị suy yếu đi vô số lần. Vì thế, từ trước đến nay trận Tiệt Tiên, đều giống như là cái xương cá mắc ở trong họng ở Tiên Môn.

Có trận này ở đây, sẽ khó có thể tiêu diệt được Đại Chu.

Mà đối với Đại Chu mà nói, trận này chắc chắn là cảng tránh gió cuối cùng.

Bất luận là trong hiện thực, hay là trong lòng, trận này đều mang đến sức mạnh vô hạn cho bọn họ.

Mỗi một người đều sẽ nghĩ, không cần biết bên ngoài xảy ra cái gì, chỉ cần ta có thể trở về kinh thành, vậy thì trong trời đất này vẫn là có một nơi an toàn, có thể trở thành nơi mà chúng ta có thể nương náu.

Ở kinh thành, sức mạnh của Tiên Môn sẽ bị suy yếu vô số lần.

Đạo trận tuyến cuối cùng của Đại Chu, cũng là giới hạn trong lòng vô số người. Đây chính là ý nghĩa của trận Tiệt Tiên.

Nhưng mà bây giờ, ánh mắt của Vũ Hóa Môn, đã nhằm vào tòa đại trận này.

Vũ Hóa Tứ Tiên cùng nhau ra tay, trong ánh mắt của bọn họ tràn ngập thần sắc dò xét. Từ trên xuống dưới, suy nghĩ thật kĩ nhìn bức tường thành cao chót vót ở trước mặt.

“Bọn chúng muốn làm cái gì?”

Lưu Thận cũng không giả vờ nữa, cảm giác bất an mạnh mẽ, khiến cho hắn chủ động đi lên phía trước. Cơ Minh Nguyệt lắc

lắc đầu, nàng cũng nhíu mày lại.

Rõ ràng Vũ Hóa Môn là dáng vẻ không chịu bỏ qua.

Nhưng mà mọi người đã chạy vào trong kinh thành, bọn chúng còn có thể làm cái gì? Giết vào trong thành?

Vậy thì đúng như ý nguyện, tất cả mọi người đều bị áp chế đến Chân Nhân Cảnh, mọi người thoải mái chém giết nhau là được. Nhưng Tiên Môn nhất định sẽ không ngu xuẩn như thế.

Trên thực tế, chính là người của Tiên Môn khác, cũng không hiểu Vũ Hóa Tứ Tiên dự định có chủ ý gì.

"Bái kiến tiền bối."

Đám người Tiên Môn vây quanh, đầu tiên là hành lễ, thể hiện sự tôn trọng và cảm kích với bốn người. Tiếp đó lại có người hỏi.

"Dám hỏi tiền bối, tiếp theo đây chúng ta nên làm như thế nào mới tốt?"

Rất rõ ràng, dưới tình huống của Vũ Hóa Tứ Tiên ở đây, Đại Chu lựa chọn lui lại. Vậy thì trận chiến này rất khó tiếp tục nữa rồi.

Bọn họ không dám trực tiếp giết vào trong thành.

Dưới cái nhìn của rất nhiều người, chính là đã đóng băng rồi. Nhưng mà Cù Thủ Tiên lại cười lạnh một tiếng, nói.

"Còn có thể thế nào? Đương nhiên là giết vào trong thành rồi."

Trưởng lão của Quần Ngọc Các do dự hỏi.

"Nhưng mà trận Tiệt Tiên này?"

Ai mà không muốn giết vào trong? Nhưng tòa đại trận này lại cắt đứt suy nghĩ này của bọn họ.

"Phá là được!"

Cù Thủ Tiên nói ra câu kinh người.

Cái gì?

Tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt. Phá trận?

"Lẽ nào tiền bối là đang nói đùa sao?"

“Vũ Hóa Môn đã nghiên cứu ra phương pháp phá trận?”

“Trận này là Đại Chu Thái Tổ đích thân bố trí!”

Mọi người kinh ngạc.

Thậm chí bọn họ không hề cảm nhận được một chút vui vẻ nào, bởi vì điều này nghe ra, chính là một chuyện không thể nào thực hiện được. Nếu như có thể phá trận, Tiên Môn đã sớm phá rồi. Còn cần gì phải trì hoãn đến bây giờ?

Hàng ngàn năm trước, Tiên Môn liên hợp với nhau, một đám cường giả ra tay, ý đồ muốn phá trận Tiệt Tiên. Nhưng mà cuối cùng ủ rũ mà về.

Kể từ sau đó, thì đã không còn đánh chủ ý lên chuyện này nữa.

Bây giờ Vũ Hóa Tứ Tiên nói phá trận, căn bản không có lý do thuyết phục.

Tuy bốn người mạnh, thuộc sức chiến đấu cao cấp của Tiên Môn, nhưng mà lại không được coi là chiến lực đỉnh cao.

Hơn nữa, hàng ngàn năm trước, chỉ riêng Chân Tiên ra tay đã là một đám, cũng không phải vẫn là không làm được gì tòa trận này sao?

“Nếu như Đại Chu Thái Tổ ở đây, đương nhiên trận này không phá được, nhưng ông ta đã biến mất nhiều năm rồi.”

Trong mắt Lạc Vân Tiên lóe lên thần sắc khiêu khích, nói.

“Thời gian thay đổi, người đang thay đổi, Tiên Môn đang thay đổi, Đại Chu cũng đang thay đổi, vạn sự vạn vật, đều đang biến hóa, trận Tiệt Tiên cũng là như thế, lúc trước chúng ta không thể phá trận, không đại biểu bây giờ không thể!”

Chương 367: Ngày phá thành, chính là ngày hôm nay (2)

Si!

Tự tin của ông ta, khiến cho không ít người hít một hơi khí lạnh.

Lẽ nào Vũ Hóa Môn, thật sự có thể phá trận?

Vậy thì đúng là một chuyện lớn chấn động thiên hạ.

Vũ Hóa Môn ở trong Tiên Môn, vì sao có thể liệt vào hàng đỉnh cao, không phải bởi vì cái khác, mà chính là bởi vì trận pháp! Trưởng lão Vũ Hóa Môn, bình quân là đại sư trận pháp.

Trong những người tu hành có lan truyền một câu nói, nói là Vũ Hóa Môn nắm giữ mười vạn tám ngàn tòa trận pháp.

Nghe có chút khoa trương, nhưng đây chính là sự thật.

Vũ Hóa Môn đã được thành lập vào thời kỳ thượng cổ, sau này mấy lần luân lạc, mấy lần hồi sinh, chính là dựa vào truyền thừa trận pháp. Bao nhiêu năm nay, không ngừng kiểm tra chỗ thiếu khuyết, bổ sung trận pháp, đến bây giờ, đã nắm giữ vô số trận pháp.

Đương nhiên, sợ rằng bên trong này không có mấy trận pháp, có thể so sánh được với trận Tiệt Tiên. Nhưng như thế đã đủ rồi.

Ít nhất nói rõ, Vũ Hóa Môn tinh thông trận pháp, ít nhất là có khả năng nghiên cứu ra phương pháp phá trận này.

“Các ngươi thật sự cho rằng, những ngày trước, Vũ Hóa Môn đóng chặt cửa, là vì để chúc thọ cho tổ sư sao?”

Cù Thủ Tiên cười nhẹ một tiếng, có chút đắc ý nói.

“Các ngươi sai rồi.”

“Đóng chặt cửa, chính là bởi vì tông môn đang ấp ủ một chuyện lớn.”

“Chúng ta tiêu phí một cái giá lớn, tra cứu vô số cổ tịch, cuối cùng khôi phục phương pháp tinh luyện ra tiên khí trận thoa phá trận!”

Cái gì?

Tiên khí thượng cổ? Sắc mặt mọi người thay đổi.

Tuy loại thứ như tiên khí hiếm thấy, nhưng các đại Tiên Môn đều là có.

Nhưng mà tiên khí thượng cổ, đúng thật sự là trọng bảo.

Cho đến nay có thể luyện ra được, là con số rất ít, mỗi một kiện đều có uy năng kinh thiên động địa.

“Đó là thoa phá trận không trận nào không phá được trong truyền thuyết sao?”

Có người không nhịn được hỏi.

Thoa phá trận rất nổi tiếng, đó là thần vật thời kỳ thượng cổ, chuyên nhằm đến trận pháp.

Sở dĩ thời kỳ thượng cổ Vũ Hóa Môn suy tàn, chính là bởi vì đối thủ cầm thoa phá trận, phá vỡ đại trận thủ sơn của bọn họ. Điều này khiến cho Vũ Hóa Môn lúc đó suy tàn.

Không ngờ được, thế mà bây giờ Vũ Hóa Môn lại khôi phục được vật của kẻ địch.

“Đúng là thoa phá trận, nhưng không hoàn toàn đúng, cho dù là dùng hết tất cả quyền lực của tông môn, cũng không nhất định có thể luyện ra thoa phá trận hoàn chỉnh, vì thế thứ bản môn luyện ra được, chỉ là thứ phỏng chế thôi sao.”

Đồ phỏng chế?

Rất nhiều người lộ ra thần sắc quả nhiên như thế. Càng nhiều người hơn là thở phào một hơi.

Nếu như Vũ Hóa Môn có năng lực luyện ra tiên khí thượng cổ, vậy thì nói rõ nội tình của Vũ Hóa Môn thật sự là quá đáng sợ rồi. Những tông môn khác, phải cẩn thận hơn một chút.

Đừng thấy kỳ lạ, nơi có người thì sẽ có tranh đấu, đừng nhìn bây giờ khi đối phó với Đại Chu đồng sức đồng lòng, nhưng mà giữa Tiên Môn không hề cứng như miếng thép, trong bóng tối tình hình tranh đấu nhau đến nước sôi lửa bỏng so với bất kỳ chỗ nào đều ác liệt hơn.

Vì thế những tông môn khác nhất định là không muốn Vũ Hóa Môn có năng lực luyện chế ra được tiên khí thượng cổ.

“Tuy chỉ là đồ phỏng chế, nhưng đối phó với trận Tiệt Tiên là đủ rồi.”

Cù Thủ Tiên không hề để ý cách nhìn của người khác, ánh mắt của ông ta nhìn kinh thành ở trước mắt, trong mắt lộ ra thần sắc điên cuồng. Thân là đại sư trận pháp, có thể đích thân phá trận Tiệt Tiên nổi tiếng thiên hạ, đây tuyệt đối có thể nói là sống không uổng đời này. Vì thế đối với chuyện này, trong lòng ông ta ôm theo nhiệt tình mãnh liệt.

Chuyện quan trọng nhất là, ông ta không chỉ có nhiệt tình, mà là trong lòng cảm thấy, chuyện này còn thật sự có khả năng thành công.

Có ba nguyên nhân.

Thứ nhất là cho dù thoa phá trận chỉ là đồ phỏng chế, nhưng uy năng cũng không thể coi thường, bảo vật này chuyên nhằm vào trận pháp, nó thuộc về chuyên môn hóa.

Thứ hai là trận Tiệt Tiên có mạnh mẽ như thế nào, cũng đã qua vạn năm rồi, thời gian một vạn năm này, vẫn là có chút lâu dài, uy năng của trận pháp, vẫn là trôi mất một chút, lại cộng thêm Vũ Hóa Môn cũng không có nhàn rỗi, vẫn luôn thu thập thông tin liên quan đến trận Tiệt Tiên, vì chuyện này mấy đại sư trận pháp ở trong tông môn, càng là sống mấy ngàn năm ở kinh thành, chính là muốn tìm hiểu trận pháp ở phạm vi gần, tìm thấy lỗ hổng, cho dù chỉ là lỗ hổng bé nhỏ cũng không sao, đối với đạo trận pháp mà nói, có lúc chỉ một chút lỗ hổng nho nhỏ, thì sẽ có khả năng trở thành điểm đột phá.

Thứ ba, cũng là điểm quan trọng nhất, đó chính là trận Tiệt Tiên không có người chủ trận! Thái Tổ và Giám Chính đã sớm không còn nữa, trận Tiệt Tiên không có người kế vị.

Căn bản không có người nào có thể thao túng trận này.

Chương 368: Ngày phá thành, chính là ngày hôm nay (3)

Trong tình huống không có người nào điều khiển, uy năng của trận này nhất định không thể phát huy được một trăm phần trăm. Trận pháp không có người chủ trì, có cao thâm như thế nào, đó cũng là một tòa trận chết.

Trận pháp vĩnh viễn đều không phải cốt lõi, chỉ có người mới là cốt lõi.

Nếu như trận Tiệt Tiên có người chủ trận, bốn người căn bản sẽ không đến chỗ này lãng phí thời gian, nhất định là lập tức đến nơi là quay người đi.

Nhưng đáng tiếc là không.

Vì thế, tổng hợp lại các loại, đã mang đến tự tin cho Vũ Hóa Môn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bọn họ xuất hiện ở đây vào lúc này.

Bởi vì vốn dĩ bọn họ đã ấp ủ, muốn đến kinh thành, làm một chuyện lớn kinh thiên động địa! Một khi chuyện này thành công, danh tiếng của Vũ Hóa Môn, sẽ truyền khắp thiên hạ!

Nhưng Vũ Hóa Môn ở sau lưng âm thầm làm chuyện lớn chấn động người đời này lại không ngờ được, thế mà bản thân lại gặp đúng cơ hội, vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng Cơ Minh Nguyệt tiết lộ sự thật, lộ ra con át chủ bài.

Điều này chắc chắn khiến cho mọi chuyện trở nên càng thú vị hơn.

“Nếu như đã như thế, vậy thì nhờ vào các vị tiền bối rồi.”

“Nếu như chuyện này có thể thành công, danh tiếng của bốn vị tiền bối, sẽ truyền khắp muôn đời.”

“Đây là một chuyện công lớn đương thời, lưu danh sử sách!”

Đám người Tiên Môn lui về phía sau, lần lượt lên tiếng thán phục.

Đây là chân tâm thật ý, đứng ở góc độ của bọn họ mà nói, trận Tiệt Tiên nhất định không phải là một thứ tốt.

Nếu như có thể phá vỡ trận này, vậy thì chắc chắn là anh hùng của Tiên Môn.

“Ba vị sư đệ, còn đợi cái gì?”

Một tay Cù Thủ Tiên chắp ở sau lưng, cả người bạch y lay động theo gió, bay phần phật, giống như là thần tiên trong đám người.

“Ha ha ha, ta đã chuẩn bị xong rồi.”

“Ngày phá trận, chính là ngày hôm nay!”

“Hôm nay phá trận, danh tiếng bốn người chúng ta, sẽ không có người nào không nghe không có người nào không biết!”

Ba tiên lần lượt hưởng ứng, bọn họ bước lên phía trước một bước, một cỗ khí thế vô hình, hội tụ lại, giống như là một đạo

gió bão, nghiền áp về phía kinh thành.

Nhưng mà mọi người trong kinh thành không có phản ứng gì.

Bởi vì tuy trận Tiệt Tiên không nhìn thấy được, nhưng mà lại giống như là người mẹ vậy, che gió chắn mưa cho bọn họ.

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến việc mọi người sinh ra cảm xúc lo lắng.

“Rốt cuộc bọn họ muốn làm cái gì?”

Rất nhiều người tự lẩm bẩm.

Đúng vào lúc này, đột nhiên Vũ Hóa Môn bay lên.

“Phá trận!!!”

Củ Thủ Tiên hừ lạnh một tiếng, tiếp theo đó, một bảo vật màu tím, tản ra khí tức thần bí bay lên.

Vật này, chính là thoa phá trận!

Bốn người toàn lực thi triển, thoa phá trận lập tức phát ra ánh sáng, đạo ánh sáng này, hội tụ lại, giống như trời đất đảo lộn, giống như là một con rồng, há to miệng, cắn nuốt về phía kinh thành.

“Bọn họ đây là muốn phá trận!”

Cơ Minh Nguyệt nói với vẻ khó mà tin được.

Trên thực tế không cần Cơ Minh Nguyệt nói, mọi người cũng hiểu ý đồ của Vũ Hóa Môn.

Thế mà bọn họ lại muốn phá trận!

Phát hiện này, khiến cho mọi người cảm thấy chấn động.

Nhưng cũng chỉ là chấn kinh với hành động này mà thôi. Không khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Ngược lại là dáng vẻ khá có tự tin.

“Ngàn năm trước, tinh nhuệ của Tiên Môn cùng xông lên, cũng không thể phá trận, hôm nay chỉ dựa vào Vũ Hóa Tứ Tiên, cũng muốn phá trận?”

“Trận pháp Thái Tổ đích thân bố trí, trong thiên hạ ai có thể phá được?”

“Chẳng qua chỉ là ảo tưởng mà thôi!”

Tất cả mọi người đều bình tĩnh.

Bao gồm cả những bách tính bởi vì xảy ra chuyện lớn, mà đi ra khỏi cửa, đứng ở trên đường phố ngõ nhỏ, khi hiểu rõ bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, đều lộ ra thần sắc coi thường.

Không có người nào tin rằng Vũ Hóa Tứ Tiên có thể phá trận. Đây không phải là tự đại, mà là lòng tin đối với Thái Tổ.

Thái Tổ đã tiêu phí rất nhiều năm lên mảnh đất này, chỉ cần là mỗi một người Chu, vẫn như trước tự hào về Thái Tổ. Vô số văn nhân mặc khách, ở trong văn chương, ở trong câu thơ, vẫn còn hoài niệm thái bình thịnh thế mà Thái Tổ mang đến.

Thời đại gấm vóc hoa tươi, dầu mạnh gặp lửa đó. Giống như là người Hoa Hạ ở kiếp trước, ngưỡng vọng về thời kỳ thịnh Đường vậy.

Những huy hoàng và vinh dự trong quá khứ này, đã sớm để lại dấu ấn ở trong dòng máu, trong xương cốt của bọn họ. Vì thế khi Vũ Hóa Tứ Tiên muốn phá trận, không có người nào cảm thấy hoảng sợ.

Đối với rất nhiều người mà nói, Thái Tổ vẫn luôn ở đây, đại trận mà ông ấy để lại, vẫn như trước trăm ngàn năm nay, bảo vệ tất cả mọi người. Quá khứ Tiên Môn không thể nào phá được. Thì bây giờ vẫn không thể nào phá trận.

Nhưng tự tin của người khác, lại không hề ảnh hưởng đến Cơ Minh Nguyệt.

Chương 369: Thời gian còn lại cho Diệp Ninh không nhiều nữa

Nàng không biết được Vũ Hóa Tứ Tiên lấy tự tin ở đâu ra, nhưng nàng biết Vũ Hóa Môn không thể nào đều là kẻ nốc, nếu như không nắm chắc phá được trận, bọn họ sao có thể làm ra hành động làm trò cười cho thiên hạ này?

“Bệ hạ, Vũ Hóa Môn sở trường đạo trận pháp, không được coi thường.”

Dì Khương nói.

Bà ấy là trưởng bối nhìn Cơ Minh Nguyệt trưởng thành, cũng là người bảo vệ Cơ Minh Nguyệt. Ở trong lòng bà, đã sớm coi Cơ Minh Nguyệt là "con gái" của mình. Không sai, bà ấy biết Cơ Minh Nguyệt là nữ tử.

Bà cũng từng cảm khái, nói bi ai lớn nhất của Cơ Minh Nguyệt, chính là thân là nữ tử, nhưng lại không thể nào thể hiện ra sự xinh đẹp tuyệt vời của bản thân cho người đời thấy. Vì thế đối với bà mà nói, ý nghĩa tồn tại của bản thân chính là bảo vệ Cơ Minh Nguyệt.

Cho dù bây giờ sắc mặt tái mét, người bị trọng thương, dường như đã mất đi năng lực chiến đấu, nhưng bà vẫn như trước đưa ra lời nhắc nhở.

"Dì Khương, người đừng nói nữa, mau chóng nghỉ ngơi đi."

Cơ Minh Nguyệt đỡ lấy bà, trong mắt tràn ngập thần sắc thương xót.

Nàng đã mất đi quá nhiều người thân rồi, thật sự là không thể nào mất đi dì Khương nữa.

"Bệ hạ, ta không sao."

Dì Khương miễn cưỡng lộ ra nụ cười, ánh mắt của bà nhìn bên ngoài tường thành.

Con rồng đen mang theo khí thế động trời, phảng phất như muốn một ngụm nuốt cả kinh thành kia, khiến cho bà ấy cảm thấy từng trận bất an.

"Đây rốt cuộc là thứ gì?"

Bà tự lẩm bẩm.

Không tìm hiểu rõ cái này, sao bà có thể yên tâm đi nghỉ ngơi chứ?

"Nếu như ta hiểu không sai, đây là thoa phá trận."

Bùi Ngữ Hàm cùng với người của Viện giám sát đi đến đây.

Nàng ta nhìn khí thế ngập trời ở bên ngoài, trong mắt lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Người quen thuộc nàng ta, đều biết, từ trước đến nay Bùi Ngữ Hàm đều là bộ dáng không quan tâm bất kỳ chuyện gì, đã bao

giờ nghiêm túc như thế này?

Vì thế đám người của Viện giám sát lập tức trở nên căng thẳng.

Những cảm xúc căng thẳng đó, cũng lây nhiễm sang Cơ Minh Nguyệt, nàng biết Bùi Ngữ Hàm là truyền nhân Ma Tông, cao thâm khó lường, lúc trước khi cứu Lưu Cẩn, là có thể nhìn ra được bản lĩnh của nàng ta.

Nữ tử này bất luận là kiến thức, hay là trí thông minh, đều là đỉnh cấp trong thế gian, người như này sẽ không nói lời vu vơ.

"Thoa phá trận là thứ gì?"

Cơ Minh Nguyệt hỏi.

"Một bảo vật chuyên dùng để phá trận pháp!"

Bùi Ngữ Hàm nói một lần câu chuyện về thoa phá trận.

Nhất thời, sắc mặt mọi người cứng đờ.

"Cái gì? Chuyên dùng để phá đại trận?"

"Tiên khí thượng cổ?"

"Hỏng rồi!"

Trong chớp mắt áp lực xuất hiện.

Cái tên tiên khí thượng cổ, chính là có lực uy hiếp như thế.

"Các ngươi nghĩ nhiều rồi, thoa phá trận đúng là tiên khí thượng cổ, nhưng không đại biểu thứ ở trong tay bọn họ cũng thế."

Bùi Ngữ Hàm nhàn nhạt nói.

"Tiên khí thượng cổ như thoa phá trận, Vũ Hóa Môn là không thể nào có được, nếu như có được, cũng nhất định là cất giấu, không dám dễ dàng để cho người đời biết được, càng không thể nào để cho Vũ Hóa tứ phế mang ra ngoài."

Vũ Hóa tứ phế?

Sắc mặt người Viện giám sát kỳ lạ.

Bùi tỷ với Tiên Môn đúng thật là hận đến tận xương.

Tiên tử Quần Ngọc Các ở trong mắt của nàng ta là lão bà, Vũ Hóa Môn Tứ Tiên càng là bị nàng nói thành Vũ Hóa tứ phế.

Có điều lý luận cũng không hề thô bạo, đúng là như thế, nếu như là tiên khí thượng cổ, sao có thể để cho Vũ Hóa Tứ Tiên mang ra ngoài, đây không phải là tìm người đi cướp sao?"

"Cũng chính là nói, thứ trên tay bọn họ là hàng giả."

Dì Khương hiểu rõ nói.

"Không sai, nhiều năm trước, Vũ Hóa Môn đi khắp nơi tìm kiếm tin tức liên quan đến thoa phá trận, bây giờ xem ra, có lẽ là đã đạt được điều gì đó, đã chế tạo ra đồ phỏng chế rồi."

Bùi Ngữ Hàm nói.

"Vậy thì theo ngươi thấy, Vũ Hóa Tứ Tiên có thể phá được đại trận kinh thành không?"

Cơ Minh Nguyệt nhanh chóng hỏi.

"Không dễ nói."

Bùi Ngữ Hàm lắc lắc đầu, nói.

"Đương nhiên trận Tiệt Tiên lợi hại, nhưng dù sao không có người chủ trận, đại trận không có chủ, lại trải qua vô số năm tháng, uy năng nhất định có chút suy yếu."

"Vũ Hóa Môn tinh thông trận pháp, nhiều năm nay vẫn luôn nghiên cứu trận Tiệt Tiên, chắc rằng là đã đạt được điều gì đó."

"Lại cộng thêm thoa phá trận này, tuy là đồ phỏng chế, nhưng chỉ cần có một nửa uy lực của chính phẩm, thì khó nói rồi."

Miệng nàng ta nói là khó noi, nhưng trên thực tế ý tứ truyền đạt cho mọi người lại là không hề lạc quan.

Nhất thời, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

"Trận này là Thái Tổ đích thân bố trí!"

Có người không kìm được nói.

"Năm đó Đại Chu Thái Tổ đúng thật là tung hoành đương đại, trận pháp ông ấy bố trí cũng là không thể nào giải được, nhưng mà bây giờ đã không còn là thời đại của ông ấy nữa."

Chương 370: Thời gian còn lại cho Diệp Ninh không nhiều nữa (2)

Thật ra Bùi Ngữ Hàm rất muốn nói, những người các ngươi đừng có sống ở trong mơ nữa, lúc này còn nhắc cái gì mà Thái Tổ.

Nhưng nàng ta biết, ngươi Chu đối với Đại Chu Thái Tổ có tình cảm đặc biệt, vì thế nàng ta không nói, mà là nói một cách tương đối uyển chuyển.

"Không sợ tặc trộm chỉ sợ tặc nhằm vào, loại tông môn chuyên nghiên cứu trận pháp như Vũ Hóa Môn, vẫn luôn nghiên cứu trận Tiệt Tiên, rất khó nói bọn họ đã nghiên cứu ra được kết quả gì."

Phân tích của Bùi Ngữ Hàm, có người tin, nhưng càng nhiều hơn lại là không tin. Sắc mặt của Cơ Minh Nguyệt khó coi, nàng đứng ở trên tường thành, đợi phán quyết của vận mệnh.

Bùm!

Một tiếng nổ vang lên.

Toàn bộ kinh thành đều phát ra ánh sáng màu vàng.

Một đạo anh sáng vàng, từ hoàng cung, từ đường phố, từ nhà dân, trong khe nứt của đá, ở trong ngọn của hoa cỏ… chiếu ra ngoài, sau đó dâng trào lên trên bầu trời.

Đây là sức mạnh của trận pháp.

Những sức mạnh này, tồn tại ở mỗi một góc trong kinh thành.

Khi cảm nhận được bị tấn công, tự động hồi phục, sau đó hình thành một chiếc khiên vàng, giống như một cái bát úp, bảo vệ toàn bộ kinh thành.

Nhìn ánh sáng vàng xông lên trước mắt này, rất nhiều người đều lộ ra thần sắc kích động.

"Đây chính là đại trận kinh thành!"

Vừa mới kích phát, đã cho người khác một loại cảm giác an toàn tuyệt đối. Trên thực tế, đúng là rất an toàn.

Rồng đen khí thế hùng hồ, nhưng mà sau khi đụng vào chiếc khiên, lại lập tức vỡ tan thành từng mạnh.

Xem ra, văn bản không thể lung lay được đại trận kinh thành một chút nào.

“Nhìn xem, ta đã nói chỉ Vũ Hóa Môn nho nhỏ, sao có thể lay động được trận pháp của Thái Tổ!”

Có người kích động nắm chặt tay, bất mãn nhìn sang Bùi Ngữ Hàm.

Hắn ta cho rằng lời nói của Bùi Ngữ Hàm, có một loại cảm giác nâng khí thế của người khác còn tiêu diệt uy phong của phe ta. Bùi Ngữ Hàm nhàn nhạt cười, nàng ta không giải thích.

Rồng đen vỡ nát, hóa thành vô số dòng nước đen kịt, lơ lửng ở trên không trung.

Vũ Hóa Tứ Tiên bất động, bọn họ nhắm mắt lại, dường như là đang âm thầm cảm nhậ được cái gì đó.

“Không sai, góc đông nam, chính là nơi để đột phá trận pháp này!”

Cù Thủ Tiên đưa ra quyết định, ấn quyết trong tay di chuyển, thoa phá trận lại chuyển động, từng đạo hoa văn huyền ảo, không ngừng xuất hiện trong không trung.

Mỗi một đạo hoa văn này, đều hàm chứa pháp tắc trận đạo. Mà trận pháp, chính là do vô số pháp tắc trận đạo xây đắp thành.

Lúc này vô số pháp tắc trận đạo nổi lên, hóa thành một đạo ánh sáng màu đen, lại lần nữa dùng khí thế hùng hổ, đi về phía trước. Nhưng lần này, mục tiêu rất cố định, đó chính là góc đông nam của tường thành.

Đây là lỗ hổng duy nhất Vũ Hóa Môn thông qua ngàn năm nghiên cứu, tìm ra được.

Trên thực tế căn bản không được coi là lỗ hổng gì cả, chỉ là bởi vì thời gian trôi đi, trận pháp mất đi một chút uy năng mà thôi, thậm chí nói ra còn có chút không đáng kể.

Nhưng có những lúc, chính là một chút chỗ sai sót nhỏ như thế, là có thể thay đổi thế cục.

Ánh sáng đen điên cuồng lao đi, đụng vào tường thành. Lần này, nụ cười trên mặt của những người phía Đại Chu cứng đờ.

Bởi vì ánh sáng đen không hề trực tiếp vỡ nát, mà giống như là dính lên trên tường thành vậy, vô số pháp tắc trận đạo ý đồ từ cố gắng chen vào từ bên ngoài chiếc khiên, mà bên trong chiếc khiên cũng phát ra vô số pháp tắc màu vàng.

Hai thứ chạm vào nhau, sau đó đồng quy vu tận. Thế mà đây là một trận chiến tiêu hao!

Rõ ràng là Vũ Hóa Tứ Tiên đã chuẩn bị đầy đủ, bốn người cùng nhau uống đan dược đã được chuẩn bị từ trước, trong chớp mắt khí tức cả người lại lần nữa tăng vọt, sau đó điên cuồng di chuyển ấn quyết, đánh ra từng đạo từng đạo pháp tắc trận đạo, muốn phối hợp với thoa phá trận, mở ra một khe nứt!

"Không hay rồi!"

Nhìn thấy thế, sắc mặt mọi người đại biến.

"Bùi tỷ, nên làm thế nào đây?"

Trong bất giác Ngụy Văn Thông hỏi.

"Chỉ có một cách, tìm được người chủ trận."

Bùi Ngữ Hàm nói.

"Nếu như trận Tiệt Tiên có người chủ trì, vậy thì Vũ Hóa Môn sẽ bó tay hết cách."

Người chủ trận?

Người này đi đâu tìm đây.

Tất cả mọi người đều biết, đại trận là do Thái Tổ bố trí, sau này vẫn luôn là Thái Tổ và Giám Chính phụ trách. Nhưng mà bây giờ, hai nhân vật lợi hại, đều đã không còn nữa.

Trước khi hai người đi, đều không ủy thác đại trận cho bất kỳ người nào. Nếu không, Cơ Minh Nguyệt không thể nào không biết.

"Không có người chủ trận, chúng ta cũng phải thủ thành, tất cả mọi người, đều ra tay đi!"

Cơ Minh Nguyệt rút trường kiếm ra, hét một tiếng sắc bén.

Chiến tranh, bùng nổ rồi.

Tất cả mọi người đều đỏ mắt, bởi vì bọn họ biết, một khi thành phá, sẽ là kết quả như thế nào.

Ngự lâm quân, Viện giám sát, Thần Cơ Doanh, Thiên Long Vệ, thậm chí là bách quan văn võ, toàn bộ đều thể hiện ra sức mạnh mạnh nhất của mình. Đến cuối cùng, chính là ngay cả thành vệ quân cũng tham gia chiến đầu, cung tiễn bình thường của họ, cùng muốn góp một chút sức lực.

Chương 371: Kiếm phá phong ấn, chủ nhân của Thánh Viện

"Đừng mơ!"

Nhưng mà đám người Tiên Môn cũng không phải ăn chay. Lập tức ra tay, Vũ Hóa Tứ Tiên đứng ở phía trước. Chiến tranh đi đến cao độ.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, nhân vật chính chân chính là Vũ Hóa Tứ Tiên. Rốt cuộc có thể phá trận hay không, mới là điều quan trọng.

Bùi Ngữ Hàm nhìn thấy tất cả mọi người đều xông lên, nhưng lại không có ý định ra tay, nàng ta dựa vào trên tường thành, hay tay khoanh trước ngực, lẩm bẩm nói.

"Diệp Ninh à Diệp Ninh, thời gian giành cho ngươi không còn nhiều nữa."

Diệp Ninh từng nói một câu.

Cứu Nho đạo, chó cũng không làm! Kết quả bây giờ bản thân đang làm cái gì?

Nếu như lúc này nắm giữ quyền khống chế thân thể của bản thân, vậy thì hắn nhất định sẽ phải viết một chữ "thảm" rất lớn ở trên mặt đất.

Vì sao vậy? Rốt cuộc ta đã đắc tội với ai?

Rốt cuộc thế giới này có độc hay là ta có độc?

Bây giờ phương thức gặp phải đâm sau lưng đều đa dạng như thế sao? Diệp Ninh cảm thấy cái nói quỷ quái Thánh Viện này đúng thật là bẫy người.

Lúc trước hắn nói nhiều lời như thế, nhưng nếu như ngươi xuất hiện một chút động tĩnh nào, ta nhất định sẽ không nói một lời. Kết quả không có một chút phản ứng nào, mang đến ảo tưởng cho hắn, nhất thời không quản tốt cái miệng, dạy cho Thái Hướng Cao một bài học.

Sau đó phát hiện bi kịch đến rồi.

Những sự trầm mặc lúc trước, đều là tích trữ lại rồi cho hắn một cú lớn! Trong lòng Diệp Ninh vô cùng bi thương!

Tiêu đời rồi.

Lúc này là thật sự mang đến phiền phức cho Tiên Môn rồi.

Nhưng mà ở góc độ của Thái Hướng Cao, lại là cảm thấy Diệp Ninh vô cùng to lớn, giống như là thánh hiền ở thời cổ từ trong dòng thời gian trở về.

Loại phong thái đó, loại bá khí đó, nhất định là thánh hiền. Một kiếm này, cuối cùng là chém đứt rồi.

Không có sắc sảo, không có tiếng của kiếm.

Đây là kiếm của ý chí Nho đạo, cũng là một kiếm tinh thần chư tử diễn hóa ra. Khi kiếm chém xuống, trời đất trắng xóa.

Từ trong Thánh Viện, truyền ra âm thanh vang vọng đọc sách.

Âm thanh đọc sách này, phảng phất như là từ thời cổ đại vọng lại, mang theo sự thăng trầm, chí khí hào hùng. Lắng nghe một cách cẩn thận, có thể nghe được bọn họ đang đọc: “Lập tâm cho đất trời!”

“Lập mệnh cho nhân dân!”

“Kế thừa tuyệt học của thánh hiền!”

“Mở ra thái bình cho muôn đời!”

Bốn câu nói này, sau khi Diệp Ninh nói ra, đã trở thành ngọn đèn sáng cho tất cả mọi người đọc sách, chiếu sáng con đường phía trước cho vô số người.

Chém!

Diệp Ninh từ không trung chậm rãi đáp xuống.

Trường kiếm ở trong tay, vỡ ra từng mảnh, hóa thành vô số ánh sáng màu trắng lóng lánh, dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Mà sợi dây xích khổng lồ ở trên không trung phảng phất như là khóa toàn bộ thế giới, sau mấy hơi thở trầm mặc, phát ra một loại âm thanh cạch cạch cạch cạch.

Đây là âm thanh đứt gãy. Không có nghe nhầm.

Trong tâm trạng vô cùng kích động của Thái Hướng Cao, sợi dây xích này đứt rồi.

Sợi dây xích giam cầm tinh thần tư tưởng của đệ tử Nho đạo, bắt đầu từ lúc này, đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Bùm bùm bùm bùm!

Khi sợi dây xích hoàn toàn vỡ nát, sau đó ở trong đất trời hóa thành hư vô.

Từng đạo văn khí, phảng phất như ấp ủ rất lâu rồi, ở trong mỗi một góc của Thánh Viện bộc phá ra ngoài. Bầu trời đen kịt, từng ngôi sao lần lượt xuất hiện bao trùm toàn bộ thế giới của Thánh Viện.

Khi đưa mắt nhìn lên, một vạn tinh thần phát ra ánh sáng rực rỡ, mà trong số đó, có một ngôi sao rực rỡ nhất, sáng nhất, dần dần phóng lớn, che khuất toàn bộ tầm nhìn!

Đây… chính là Văn Khúc Tinh!

Nho đạo đoạn tuyệt, Văn Khúc Tinh không xuất hiện, bây giờ lại từ trong bầu trời sao rộng lớn quay trở về. Ánh sáng nở rộ đó, là phản hồi được truyền lại từ biển sao.

Trong Văn Khúc Tinh, văn khí vô cùng vô tận phát ra.

Giao thoa đưa ra phản hồi với văn khí đang lao ra ở trong Thánh Viện, toàn bộ thế giới đều đang chấn động.

“Nho đạo hồi phục, Nho đạo hồi phục rồi!”

Thái Hướng Cao quỳ ở trên mặt đất, lúc này, hắn ta vui vẻ giống như một đứa trẻ vậy.

Đúng vào khoảnh khắc Nho đạo hồi phục, thánh kiếm của Tiên Môn giống như là muốn chém đôi Thư Sơn ra kia, lập tức nhận được đả kích trước giờ chưa từng có.

Kẹt kẹt kẹt!

Từng mảng khe hở khổng lồ giống như là mạng nhện, từ trung tâm của thanh kiếm tản ra. Ngay sau đó, nổ tan thành từng mảnh.

Vô số mảng vỡ rơi trên mặt đất, mất đi tất cả linh tính.

Đúng vào khoảnh khắc kiến vỡ nát đó. Trong Tiên Môn, cường giả đứng ở trên đỉnh kim tự tháp, đột nhiên mở mắt. Có người trong số bọn họ, thậm chí còn đang bế quan.

Nhưng mà vào lúc này, lại nhanh chóng tỉnh lại.

“Nho đạo hồi phục rồi!”

“Phong ấn bị người khác phá vỡ rồi!”

“Chuyện này sao có thể? Ai có thể làm được?”

Trong mắt bọn họ lộ thần sắc mo hồ, chấn động.

Chương 372: Kiếm phá phong ấn, chủ nhân của Thánh Viện (2)

Người nhà mình tự biết chuyện trong nhà.

Nho đạo đúng là bị Tiên Môn cho một đòn chí mạng, nhưng đó càng giống là bổ thêm một đao.

Bởi vì vào lúc bọn họ cắm thanh kiếm đó vào, Nho đạo đúng là đã suy tàn rất nhiều năm rồi. Năm đó Đại Chu Thái Tổ, cũng từng muốn thay đổi tất cả mọi thứ, nhưng mà ông ấy cũng không thể nào làm được. Bởi vì tranh chấp tư tưởng, loại thứ này, không phải là thứ người ngoài có thể can thiệp được.

Không giải quyết vấn đề từ căn bản, nhất định là không được.

Dưới cái nhìn của Tiên Môn, vấn đề này nhất định là không thể nào giải quyết được, dù sao lúc trước khi Nho đạo ở thời kỳ đỉnh cao, cũng không thể nào giải quyết được tranh chấp tư tưởng, bây giờ Nho đạo đã luân lạc thành như thế này rồi, còn có thể giải quyết như thế nào?

Nhưng hiện thực lại mạnh mẽ cho bọn họ một cái tát.

Đột nhiên Nho đạo hồi phục, đã in bóng vào trong lòng của tất cả mọi người. Mà Thái Hướng Cao ở trong Thánh Viện, rất rõ

ràng là một loại tâm tình khác.

Hắn ta bởi vì Nho đạo được hồi phục mà vui mừng.

Văn khí ở trong đất trời từ trước đến nay chưa bao giờ nồng đậm như thế, toàn bộ Thánh Viện đều đang phát ra ánh sáng thần thánh, đây mới là dáng vẻ vốn có của Thánh Viện trong tưởng tượng của hắn ta.

"Nho đạo hồi phục, phong ấn của Thánh Viện được giải, bắt đầu từ ngày hôm nay, tất cả người đọc sách sẽ không còn bị giam cầm nữa!"

Thái Hướng Cao cảm nhận được rất rõ ràng.

Văn khí trong cơ thể hắn đang dâng trào, đang hoan hô, hạt giống của chính khí cuồn cuộn càng là đang phát triển mạnh mẽ. Khoảng cách đạt đến cảnh giới Đại Nho của hắn ta, cũng bước thêm được một bước lớn.

Không cần bao lâu nữa, thậm chí hắn ta còn có thể trở thành Đại Nho. Không có gì nghi ngờ, đây chính là kỳ ngộ.

Hắn ta tận mắt chứng kiến Nho đạo hồi phục, vào lúc này, cũng có được quà tặng. Đương nhiên, người có được lợi ích nhiều nhất chính là Diệp Ninh.

Không bàn đến văn khí giống như là đang phát điên, điên cuồng dung nhập vào trong cơ thể hắn, cũng không nói đến dấu ấn tinh thần của chư tử, toàn bộ đều trở thành một bộ phận trong cơ thể của Diệp Ninh.

Chỉ nói về khí màu tím vừa nãy ở phía đông đến, sau khi chém đứt sợi xích, không hề tiêu tán, mà là ngưng tụ lại giống như là tinh vân vậy.

Cuối cùng, hội tụ thành một đoạn dài.

Sau đó dần dần rơi vào trong tay Diệp Ninh. Đây là một cái thước.

Nhìn trong có vẻ rất cổ xưa. Trong cái thước, chưa đựng một cỗ sức mạnh uy nghiêm.

Thái Hướng Cao nhìn cái thước, cảm thấy cả đầu phát tê, cả người đều trở nên ngoan ngoãn.

"Lẽ nào cây thước này là vật của Thánh Nhân?"

Hắn ta rõ ràng cảm nhận được, cây thước ở trong bàn tay của Diệp Ninh, giống như là biến thành người đại diện của Nho đạo vậy. Căn bản không thể nào phản kháng, nhất định cung kính với nó.

Đây là một loại áp chế trên bản năng đối với người đọc sách.

"Thước Vấn Thiên?"

Trình phu tử và Vương tiên sinh cười lớn, bóng của hai người mờ đi rất nhiều, đột ngột xuất hiện ở trước mặt hai người.

"Cây thước này, đó là vật năm đó Thánh Nhân dùng, ngài ấy chính là dùng cây thước này, dạy học ở trong Thánh Viện, sau đó mới có sự phát triển của Nho đạo ta."

"Thước thuộc về ngươi, đại biểu bắt đầu từ ngày hôm nay, ngươi chính là chủ nhân của Thánh Viện, thầy của văn nhân trong thiên hạ!"

Lúc trước hai người đã sớm đoán, cảm thấy Thánh Nhân chậm rãi không có hành động gì, nhất định là có lễ vật phía sau.

Nhưng mà vật mà Thánh Nhân ban cho, vẫn là dọa cho bọn họ giật mình.

Cây thước này, từ ở góc độ nào đó mà nói, giống như tượng trưng cho sự hiện diện của Thánh Nhân. Cũng chính là nói, bắt đầu từ bây giờ những lời mà Diệp Ninh nói, có thể so sánh với Thánh Nhân rồi. Nếu như người đọc sách trong Thiên Hạ ngỗ nghịch với hắn, sẽ chính là khi sư miệt tổ (không tôn sư trọng đạo)!

Thay vì nói là ban cho lễ vật, còn không bằng nói là ủy thác.

Ủy thác toàn bộ Nho đạo cho một người trẻ tuổi, đây là hành động rất không ổn thỏa. Nhưng hai người lại cảm thấy đây là điều đương nhiên.

Ngoại trừ Diệp Ninh, ai còn có thể xứng đáng được?

Ở trong mắt của bọn họ, Diệp Ninh gần như đã là người được dự định trước sẽ trở thành Thánh Nhân.

"Trình phu tử, Vương tiên sinh!"

Thái Hướng Cao nhìn thấy hai người, lập tức hành lễ…

Từ trước đến giờ hắn ta chưa từng gặp hai người, nhưng mà khi nhìn thấy, trong đầu lại tự động biết thân phận của hai người. Đây là bởi vì lúc trước hắn ta từng đọc sách thánh hiền của hai người sáng tác.

Vừa nhìn thấy Á Thánh, đương nhiên có cảm động.

“Không cần bái ta, chúng ta chỉ là lão hủ đã chết mà thôi, bây giờ gặp mặt, chẳng qua chỉ là muốn nói mấy câu với tiểu tử họ Diệp này.”

Vương tiên sinh cuốt râu của mình, trong mắt tràn ngập ý cười.

Chương 373: Kiếm phá phong ấn, chủ nhân của Thánh Viện (3)

“Nói hay lắm, lão phu đúng là một hủ nho, so sánh với ngươi, thật sự là xấu hổ, tương lai của Nho đạo nằm ở trong tay của ngươi, hy vọng ngươi có thể không cô phụ hi vọng của Thánh Nhân.”

Diệp Ninh: “…”

???

Cái gì mà hy vọng của Thánh Nhân.

Không phải, các ngươi đã hỏi ý kiến của ta chưa?

Hắn định nói, kết quả lại bị Trình phu tử ngắt lời.

“Tiểu tử họ Diệp, ngươi không cần xen vào, thời gian của hai người chúng ta không còn nhiều nữa, cuối cùng nói với ngươi mấy câu.”

Bụi quay trở về với bụi, đấy quay trở về với đất, tính cách của Trình phu tử, từ trước đến nay đều mạnh mẽ vang dội.

Lời nói vừa mới kết thúc, thì đã phất tay, nhìn thấy trên người Diệp Ninh bất ngờ phát ra ánh sáng.

Văn Khúc Tinh vẫn còn chưa tiêu tán, vẫn luôn đứng giữa các vì sao, lập tức bắn ra một đạo ánh sao, chiếu về phía ánh sáng trắng, sinh ra phản ứng kỳ diệu.

Chuyện đáng kinh ngạc nhất là, ấn ký của Văn Khúc Tinh ở giữa mi tâm của Diệp Ninh có được khi làm bài thơ "hành lộ nan" ở trong thọ yến của Thái Hậu, giống như là cảm ứng được cái gì đó, đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ.

Nhìn thấy cảnh này, Trình phu tử vỗ tay nói.

"Hay hay hay, hóa ra ngươi đã sớm có được ấn ký của Văn Khúc Tinh, vừa đúng lúc bớt chuyện cho ta."

Ông ấy búng tay, ấn ký của Văn Khúc Tinh, ánh sao, ánh sáng trắng, toàn bộ đều biến mất.

Chúng dung nhập vào một chiếc Nho sam.

Cây thước trong tay Diệp Ninh, người mặc Nho sam, y phục trắng tuyết, mang theo một cỗ khí chất quân tử ôn nhuận.

Dấu ấn chư tử ở trong cơ thể của hắn, giống như là tìm được nơi quay về vậy, toàn bộ đều dung nhập vào trong Nho sam, khiến cho bộ quần áo này, tràn ngập sức mạnh thần bí.

"Đây là y phục tinh thần của chư tử, ngươi mặc nó, bắt đầu từ ngày hôm nay, ngươi sẽ có được sự bảo vệ của chư tử, vạn tà không đến gần được!"

Trong chớp mắt sắc mặt Diệp Ninh thay đổi.

TM ngươi!

Say đó còn chưa kết thúc, Vương tiên sinh cũng đưa tay ra.

Ông ấy không hề màu mè, trong tay cầm tòa tháp nhỏ bằng ngón tay, treo ở trên eo của Diệp Ninh. Xem ra đây chính là một món đồ trang sức nhỏ.

"Cầm lấy đi, có lẽ vật này sẽ hữu dụng với ngươi."

Sau khi hai người làm xong tất cả, nhìn nhau cười một tiếng. Thân thể nhanh chóng mờ đi.

Bọn họ cũng xem như là hình mẫu của việc tương ái tương sát, tranh chấp một đời, cuối cùng nhìn thấu sương mù, sau đó cùng nhau biến mất. Không thể không nói, đây là duyên phận chân chính.

"Tiểu tử họ Diệp, vốn dĩ lão phu coi ngươi là truyền nhân đời này, muốn đem tất cả những thứ bản thân học được cả đời

truyền thụ cho ngươi, nhưng sau khi những lời ngươi nói, lão phu thay đổi chủ ý, ngươi không phải người phàm, đã được định trước phải đi con đường từ xưa đến nay chưa có người nào đi, đạo của lão phu, không hợp với ngươi."

Vương tiên sinh cười nói.

"Đúng là đạo lý này, mong rằng có một ngươi, ngươi sẽ thật sự có thể thực hiện được nguyện vọng lớn lao của bản thân, Nho Môn, nhờ cả vào ngươi rồi."

Trình phu tử nói.

Diệp Ninh: "Ta TM cảm ơn các ngươi!"

Nói xong, hai người cười lớn một tiếng rồi rời đi.

Đi đúng là rất sạch sẽ, không có bất kỳ lưu luyến nào.

Chỉ còn lại Diệp Ninh, đứng tại một chỗ suy nghĩ cuộc đời.

Tiêu rồi.

Lần này nên làm như thế nào đây?

Hắn cảm thấy toàn bộ Thánh Viện đều có một cảm giác thân thiết với hắn, bây giờ, hắn có thể nhìn thấy mỗi một góc trong Thánh Viện, đồng thời có thể có được tất cả mọi thứ mà hắn muốn.

Cũng chính là nói, bảo tàng Thánh Viện này, toàn bộ đều là của hắn.

"Làm thế nào đây? Bây giờ Tiên Môn còn có thể giết hắn sao?"

Trong đầu Diệp Ninh suy nghĩ vấn đề nào. Cảm nhận một chút sức mạnh của bản thân.

Chỉ mạnh hơn một chút so với lúc trước mà thôi. Có lẽ Tiên Môn có thể chống đỡ được… đúng không?

Bởi vì nguyên nhân có đại trận bảo vệ, vì thế mọi người ở trên tường thành, không hề bị thương. Nhưng bọn họ cũng không có chiến quả nào đáng để khoe khoang.

Nhìn có vẻ, bọn họ đang tấn công, không ngừng phóng nỏ tiễn, phóng ra các loại công kích, mà đám người Tiên Môn, lại

lấy ra từng kiện pháp khí phòng ngự, toàn tâm toàn ý phòng thủ.

Nhưng trên thực tế, bên tấn công càng thêm nôn nóng hơn. Bên phòng thủ, lại thể hiện ra rất nhẹ nhàng thỏa mái.

Ai cũng biết, vấn đề quan trọng không phải là giao đấu của Đại Chu và Tiên Môn, mà là rốt cuộc Vũ Hóa Môn Tứ Tiên có thể phá được trận pháp không. Một khi đại trận bị phá, kinh thành sẽ tiêu đời rồi.

Có thể dự đoán rằng, vô số bách tính trong kinh thành, nhất định sẽ máu chảy thành sông.

Khi cảnh tượng này phát sinh, khó khăn lắm mới tập trung được lòng quân lòng dâm, cũng là một mảng mơ hồ. Đến lúc đó, chính là ngày tận thế chân chính.

Vì thế Cơ Minh Nguyệt liều hết toàn lực, cũng muốn ngăn cản Vũ Hóa Tứ Tiên. Nhưng mà tính một đằng kết quả một mẻo.

Chương 374: Văn Khúc Tinh động, Nho đạo hồi phục

Có sự bảo vệ của Tiên Môn, bọn họ căn bản không thể nào tấn công được Vũ Hóa Tứ Tiên.

Chỉ có thể mở to mắt nhìn bốn người, điều khiển thoa phá trận, từng chút từng chút một xông về phía đại trận kinh thành.

“Bệ hạ, để ta xuất chiến đi!”

Tướng lĩnh Thiên Long Vệ đỏ mắt xin chiến.

Hắn ta muốn dẫn theo đội giết ra ngoài, nói không chừng còn có cơ hội đánh loạn tiết tấu của Vũ Hóa Môn. Nhưng mà Cơ Minh Nguyệt lại lắc đầu, từ chối đề nghị của hắn ta.

Bởi vì điều này rõ ràng là không thể nào.

Tiên Môn nhiều người như thế cũng không phải ăn chay, mấy trăm người Tiên Long Vệ xông ra ngoài, chỉ có thể là thiêu thân lao vào lửa. Nàng không muốn hy sinh vô nghĩa.

“Cuối cùng, vẫn là phải dựa vào bản thân đại trận.”

Cơ Minh Nguyệt đứng ở trên tường thành, gió thổi quần áo nàng bay phấp phới, khiến nàng cảm nhận được sự lạnh lẽo trước nay chưa từng có.

Mùa đông mới vừa qua đi. Bây giờ chính là lúc vạn vật hồi sinh.

Nhưng mà khí tức của ngày tận thế, lại bao phủ kinh thành.

Nàng không hối hận với lựa chọn của bản thân, ngày hôm nay Vũ Hóa Tứ Tiên muốn phá trận. Ý tứ của Tiên Môn rất rõ ràng, chính là muốn dùng phương thức tàn khốc nhất, kịch liệt nhất, công phá phòng tuyến cuối cùng của Đại Chu.

Thế tấn công của Đại Chu càng ngày càng yếu, một phần, là sức lực cạn kiệt, một phần khác, cũng là tâm khí không đủ nữa. Bởi vì bọn họ ý thức được bản thân là đang làm việc vô dụng.

Cuối cùng, ánh mắt của tất cả mọi người, đều nhìn về góc phía đông của tường thành.

“Rốt cuộc có chống đỡ được không đây?”

Tất cả mọi người đều đổ mồ hôi.

Trên đường phố trong kinh thành, có không biết bao nhiêu người chen chúc.

Bọn họ nhìn lên trên trời, trong đôi mắt lộ ra thần sắc mơ hồ.

Bọn họ là bách tính bình thường, là sâu kiến, là cây cỏ. Nhưng bọn họ cũng là sinh mạng sống.

Nếu như đại trận bị phá, vận mệnh của bọn họ sẽ là cái gì?

“Bọn họ không có chí khí nữa rồi.”

Bên ngoài thành, đám người Tiên Môn cười lạnh.

Trong đôi mắt của Phương Thanh Tuyết lộ ra sự vui mừng, đột nhiên nàng ta bay lên, đứng thẳng ở trên không trung, sau đó ánh mắt liếc nhìn tất cả mọi người ở trên tường thành.

“Ngươi nhìn xem, chỉ có các ngươi đang chiến đấu, mà thủ phạm cầm đầu Diệp Ninh ở đâu?”

Lời nói này của Phương Thanh Tuyết, khiến cho mọi người hơi chau mày. Vốn dĩ bọn họ không nên nghe lời nói vớ vẩn

của Phương Thanh Tuyết.

Nhưng mà nàng ta đã nói trúng vấn đề. Diệp Ninh đâu?

Đã đến lúc nguy cơ tồn vong rồi, vì sao Diệp Ninh vẫn chậm rãi không chịu xuất hiện? Thấy mọi người im lặng, Phương Thanh Tuyết cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói.

"Theo ta thấy, hắn chạy rồi!"

"Hắn bên ngoài thì biểu hiện quang minh chính nghĩa, nhưng mà khi nguy cơ đến trước mặt, hắn lại là trốn lại, chỉ để cho các ngươi chiến đấu ở đây."

"Vì thế vì sao các ngươi lại còn chiến đấu? Vì một tên nhu nhược sao?"

Vẫn như trước không có ai để ý đến nàng ta.

Phương Thanh Tuyết là kẻ địch, đương nhiên bọn họ biết, đây là kế khiêu khích ly gián của kẻ địch. Nhưng mà lòng người là phức tạp. Cho dù là không để ý, nhưng bọn họ lại không kìm chế được suy nghĩ của bản thân.

Ta không tin Diệp đại nhân là kẻ nhu nhược, càng không cảm thấy ngài ấy sẽ vứt bỏ tất cả mọi người. Nhưng mà Diệp đại nhân đúng là không xuất hiện.

Rất nhiều người bề ngoài không nói gì, nhưng trong lòng đã có chút dao động rồi.

"Không cần biết như thế nào, chuyện ngày hôm nay, đều là bởi vì Diệp Ninh gây ra, vào thời khắc quan trọng nhất, hắn lại trốn đi, đây chính là hiện thực."

Phương Thanh Tuyết nhàn nhạt nói.

"Yêu nữ, câm miệng!"

Ngưu Tiến Hỉ lắp tên vào cung dài, bắn một tên ra.

Đương nhiên không làm bị thương đến Phương Thanh Tuyết, nàng ta cười lớn lùi lại.

Đủ rồi.

Lời nàng ta muốn nói, đã nói xong rồi.

Tuy mọi người đều không nói gì, nhưng mà từ hành động có thể nhìn ra được, ý chí của mọi người, đều suy yếu rồi. Diệp

Ninh là trụ cột tinh thần của rất nhiều người.

Lúc này Diệp Ninh không xuất hiện, nếu như mọi người không hề có chút phản ứng hoài nghi nào, vậy thì mới là không bình thường.

“Đáng ghét, thế mà lại muốn làm loạn lòng quân của chúng ta!”

Ngụy Văn Thông nghiến răng nghiến lợi. Đây là âm mưu của Phương Thanh Tuyết.

Đây là nữ nhân độc ác, chỉ dùng hai lời ba câu, đã gieo hạt giống hoài nghi xuống trong lòng vô số người. Đây là lúc nên đồng tâm hợp lực, loại hoài nghi này, là chí mạng.

“Diệp Ninh không có trốn đi, càng không có chạy trốn, chỉ là hắn có chuyện càng quan trọng hơn phải làm.”

Cơ Minh Nguyệt nhìn mọi người nói

Mọi người im lặng.

Tin hay là không tin, từ trên mặt của bọn họ không nhìn ra được. Mà Cơ Minh Nguyệt cũng không có ý định giải thích nữa.

Bởi vì nàng biết điều này là vô dụng.

Mọi người vẫn như trước tin tưởng Diệp Ninh, nhưng mà Diệp Ninh không xuất hiện, đây là sự thật. Vì thế điều này nhất định sẽ sinh ra ảnh hưởng với mọi người.

Chương 375: Văn Khúc Tinh động, Nho đạo hồi phục (2)

Nhưng điều này quan trọng sao?

Theo cách nhìn của nàng, đã không còn quan trọng nữa, ánh mắt của nàng, nhìn chằm chằm về phía phương hướng của Vũ Hóa Môn. Lúc này, rõ ràng đã đến thời khắc quan trọng nhất rồi.

Vũ Hóa Tiên đã liên tục nuốt mười viên đan dược, sắc mặt bọn họ đỏ bừng, mồ hôi như mưa, nhưng mà vẫn như trước đâu vào đấy đánh ra từng đạo pháp tắc trận đạo.

Vố số pháp tắc trận đạo, đánh vào trận Tiệt Tiên, sau đó tan ra từng mảnh.

Nhưng điều này không phải là vô dụng, dùng mắt thường có thể nhìn ra được, sức mạnh của trận Tiệt Tiên đang yếu dần.

Vẫn là câu nói đó, không có người chủ trận. Trận pháp chính là trận pháp, có cao thâm khó lường như thế nào, cũng không linh hoạt bằng con người.

Dưới sự nỗ lực không ngừng của Vũ Hóa Môn, phương hướng góc đông nam, cuối cùng cũng mở ra một góc nhỏ.

Ông ông ông!

Ánh sáng màu vàng đang run rẩy, phát ra âm thanh lung lay sắp đổ. Nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người đều cắn chặt môi.

Lẽ nào, đại trận thật sự sắp bị phá vỡ sao?

“Phá cho ta!”

Cù Thủ Tiên hét lên đầy phấn khích.

Ông ta di chuyển ấn quyết phát ra ánh sáng khiến người khác chói mắt, trong đôi mắt tràn ngập tia máu. Lúc này, ông ta đã đi vào trạng thái điên loạn, đã không quan tâm bất cứ thứ gì nữa.

Phá trận, phá trận, phá trận!!!

Trong đầu ông ta chỉ có âm thanh này, càng là muốn hoàn thành tâm nguyên bao nhiêu năm nay của Vũ Hóa Môn.

Khó khăn lắm ông ta mới giành được cơ hội này từ tông môn, chính là vì để đứng ở trước mặt người trong thiên hạ, hoàn thành kỳ tích dường như không thể hoàn thành này!

Kẹt kẹt kẹt!

Góc phía đông nam, đã xuất hiện vết nứt. Cảnh tượng này, khiến cho vô số người tuyệt vọng.

“Các vị!”

Cơ Minh Nguyệt rút kiếm, trên mặt nàng lộ ra thần sắc nghiêm nghị.

“Chuẩn bị tử chiến đi!”

Lúc này, bất kỳ lời nói động viên sĩ khí nào cũng không còn ý nghĩa. Cũng không cần nói nữa.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết bản thân sắp phải đối mặt với cái gì. Nhất thời, vô số người cười khổ.

Nhưng bọn họ không hề rút lui, mà là lần lượt đi lên phía trên tường thành.

"Sinh mệnh chưa hết, chiến đấu đến chết cũng không dừng!"

"Sinh mệnh chưa hết, chiến đấu đến chết cũng không dừng!"

"Đại Chu, Đại Chu, Đại Chu!"

Mọi người điên cuồng hô, không phải cổ vũ, mà càng là sự điên cuồng cuối cùng của người tuyệt vọng. Lúc này, đến văn nhân cũng xông lên.

Bọn họ điều động văn khí trong cơ thể của bản thân, diễn hóa thành một con ngựa sắt màu vàng. Trước cảnh nước mất nhà tan, sao còn có thể có trứng lành.

Hôm nay, Tiên Môn mang theo tức giận mà đến, một khi phá thành, kết cục như thế nào, trong lòng mọi người biết rõ. Vì thế so với việc đợi chết, còn không bằng liều mạng một lần!

Một bầu không khí bi tráng, lan truyền toàn bộ kinh thành.

Nhưng mà ở trong mắt của Vũ Hóa Tứ Tiên, chẳng qua chỉ là chuyện cười.

"Một đám sâu kiến, còn muốn lật lên sóng gió gì?"

Vũ Hóa Tứ Tiên cùng nhau bước về phía trước một bước. Đây là một đòn tấn công cuối cùng.

Thoa phá trận đột nhiên biến thành một đạo ánh sáng màu đen, bắn ra ngoài, giống như là một mũi khoan, bất ngờ lao thẳng vào trong đại trận.

Không sai.

Thoa phá trận đi vào trong trận rồi!

Nó thành công thông qua vết nứt, xông vào trong đại trận.

"Ha ha ha, phá trận rồi!"

Củ Thủ Tiên cười lớn.

Tiếp theo, quả nhiên góc phía đông nam nứt ra lỗ hổng cực lớn. Khu vực đó, hoàn toàn mất đi sự bảo vệ của đại trận.

Sức mạnh của toàn bộ trận Tiệt Tiên, đều nhanh chóng mất đi, Đây chính là dùng một điểm để phá toàn bộ.

Đại trận cổ xưa này, cuối cùng sẽ kết thúc vào ngày hôm nay!

Ông ta không ngừng kích động, phất tay một cái, chấn động đất trời, trong kinh thành, kiến trúc cả một mảnh khu vực hoàn toàn sụp đổ, trong phút chốc, lập tức máu chảy thành sông, vô số người mất mạng!

Từ khi Đại Chu lập nước đến nay, trận Tiệt Tiên chính là một cái bóng ám ảnh ở trong lòng của Tiên Môn. Mà ngày hôm nay, cái bóng này sắp biến mất rồi.

"Tiêu rồi!"

Trong kinh thành, vô số người tuyệt vọng.

Nhưng đúng vào lúc này, hàng trăm tia sáng rực rỡ, từ khắp các góc ở kinh thành, đột nhiên bộc phát ra.

"Đây là…"

Vô số người đọc sách ngẩng đầu.

Bọn họ cảm nhận được văn khí đang dâng trào, cùng với… chính khí cuồn cuộn! Hàng trăm tia sáng rực rỡ đó, lần lượt đối ứng với các thư viện của trong kinh thành.

Trong thư viện, tượng của Thánh Nhân và chư tử, toàn bộ đều phát ra ánh sáng rực rỡ.

Từng hư ảnh của các chư tử, phảng phất như là từ trong dòng chảy thời gian hồi phục lại vậy, chiều cao ngàn vạn trượng, sừng sững ở trong kinh thành. Mà mây đen trên bầu trời, vào lúc này đã tan ra.

Một đạo ánh sao, thông suốt toàn bộ đất trời.

"Văn Khúc Tinh, đây là Văn Khúc Tinh!"

Tất cả người đọc sách điên cuồng hét lên, một loại kích động khó có thể tin được, khiến cho bọn họ nhảy múa. Văn khí trong đất trời, chỉ trong chớp mắt đã nồng đậm hơn vô số lần.

Chương 376: Văn Khúc Tinh động, Nho đạo hồi phục (3)

Mà trong cơ thể của bọn họ, sợi dây xích ràng buộc bọn họ, vào lúc này đã vỡ nát thành từng mảnh.

"Vì trời đất lập tâm!"

"Lập mệnh cho nhân dân!"

"Kế thừa tuyệt học của thánh hiền!"

"Mở ra thái bình cho muôn đời!"

Từng giọng nói to lớn mà thần thánh, phảng phất như từ thời kỳ cổ xưa nhất truyền đến. Dần dần trong toàn bộ đất trời chỉ có duy nhất một giọng nói.

"Vì trời đất lập tâm!"

"Lập mệnh cho nhân dân!"

"Kế thừa tuyệt học của thánh hiền!"

"Mở ra thái bình cho muôn đời!"

Vô số người đọc sách lặp lại bốn câu nói này, không kìm chế được nhiệt huyết sôi trào.

"Đây là lời nói của ai?"

"Lẽ nào là Thánh Nhân trở về rồi sao?"

"Trời ạ, Nho đạo hồi phục rồi!"

Người đọc sách điên cuồng hét lên bốn câu này, nước mắt rơi đầy mặt. Lúc này, không biết có bao nhiêu người đột phá.

Trong kinh thành không ngừng phát ra ánh sáng trắng đại biểu cho sự đột phá.

Sợi dây xích giam cầm Nho đạo hàng ngàn năm, vào lúc này, vỡ nát thành từng mảnh. Thời đại thuộc về Nho Môn, lại lần nữa đến rồi.

Bùm!

Trên người Lưu Thận càng là bộc phát ra ánh sáng rực rỡ, trên người ông ấy chảy dọc một cỗ khí tức không giận mà uy. Đây là… chính khí cuồn cuộn!

Lưu Thận có danh là gian tướng, trên thực tế gánh vác những lời mắng chửi, vì nước vì dân, vào lúc này, đã trở thành Đại Nho!

"Nho đạo hồi phục, lão phu trở thành Đại Nho rồi… là hắn!"

Lưu Thận run rẩu nhìn hai tay của bản thân, trong đầu ông ấy nhớ đến một người.

"Ta cho rằng ngươi có thể sáng tạo ra kỳ tích, nhưng không ngờ được, thế mà ngươi có thể làm đến bước này, là ta xem thường ngươi rồi."

Bùi Ngữ Hàm nhìn vào một góc nào đó trên bầu trời, lộ ra nụ cười.

Cuối cùng mọi chuyện trở nên càng thêm thú vị rồi.

"Là hắn! Hắn trở lại rồi!"

Trên mặt Cơ Minh Nguyệt rơi xuống hai hàng nước mắt.

Vốn dĩ cảm xúc bi tráng muốn tử chiến, trong chớp mắt đã hoàn toàn biến mất. Bởi vì nàng có một loại cảm giác yên tâm.

"Nho đạo hồi phục!"

Bên phía Tiên Môn, bị biến hóa bất ngờ này dọa cho giật mình. Nho đạo không phải đã là bị phong ấn rồi, hoàn toàn đoạn tuyệt rồi sao?

Vì sao có thể hồi phục! Tại sao có thể hồi phục!

Lần này đổi thành bọn họ mơ hồ.

Bởi vì một chuyện lớn đủ để thay đổi thế cục hiện nay, đang xảy ra ngay dưới mí mắt bọn họ.

"Nho đạo hồi phục thì sao, suy tàn nhiều năm như thế, còn có thể có bao nhiêu sức mạnh?

Củ Thủ Tiên lại là tức giận nói.

Ông ta khó khăn lắm mới có thể phá đại trận, trước mắt chính là lúc sắp thu hoạch được thành quả thắng lợi, lúc này Nho

đạo hồi phục, là có ý gì? Lẽ nào là muốn để cho ông ta mất công sao?

Không thể nào? Ông ta tuyệt đối không cho phép loại tình huống này xảy ra.

"Nho đạo không cứu được Đại Chu, bây giờ thời đại này, Tiên đạo mới là độc nhất trong thế gian này, Tiên đạo chính là trời, các ngươi đấu với Tiên Môn, chính là đấu với ông trời!"

Ông ta rút phi kiếm, trực tiếp giết lên tường thành.

Nho đại hồi phục thì sao? Giết hết tất cả các ngươi, nên diệt vong vẫn là phải diệt vong!

Thật sự cho rằng Nho đạo hồi phục, Tiên Môn sẽ sợ hãi sao?

Nhưng đúng vào lúc ông ta sắp xông vào tường thành, trong bầu trời, đột nhiên xuất hiện một cánh cửa ánh sáng. Từ trong cánh cửa ánh sáng, có hai người đi ra.

Người đi phía trước, bạch y trắng như tuyết, trên người mang theo khí tức tạo nhã xuất thần, giống như là thần tiên trong đám người, hắn vừa mới bước ra, đã nhìn về phía Cù Thủ Tiên, lên tiếng hỏi.

"Thế sao?"

Không có gì để nghi ngờ, nam tử bạch y chính là Diệp Ninh.

Hắn mang theo vẻ vô cùng phiền muộn từ Thánh Viện đi ra ngoài. Đúng thế, hắn có thể đi ra rồi.

Bởi vì hắn đã trở thành chủ nhân của Thánh Viện, về mặt năng lực, hắn có thể nắm giữ từng ngọn cỏ gốc cây ở trong Thánh Viện, nếu như hắn muốn thậm chí hắn có thể lấy toàn bộ bảo vật truyền thừa của vô số tiền bối Nho đạo ở trong Thánh Viện ra ngoài, trở thành vật của một mình hắn.

Đương nhiên, hắn không muốn.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc Diệp Ninh trở thành người truyền thừa của Nho đạo, hắn đã nắm giữ toàn bộ Thánh Viện, lúc này cũng có thể trở về thế giới hiện thực, đây không phải là vấn đề khó khăn gì.

Nhưng hắn không lập tức quay lại. Hắn chậm trễ ở trong Thánh Viện một lúc. Chủ yếu không phải hắn, mà là Thái

Hướng Cao.

Rõ ràng hắn ta có chút quá mức kích động, điên cuồng chúc mừng, sau đó chạy đến chỗ nào đó của Thánh Viện, thu dọn toàn bộ đống dày lá cây màu bạc ở trên mặt đất lại.

Những thứ này, Diệp Ninh coi thường, nhng mà đối với người đọc sách mà nói, đều là bảo bối. Dựa vào những lá cây màu bạc này, có bao nhiêu người đọc sách có thể một bước lên trời.

Đây là chuyện đối với toàn bộ Nho đạo mà nói, đều rất quan trọng. Diệp Ninh không có tâm tình để ý đến hắn ta, để mặc hắn ta muốn làm gì thì làm.

Chương 377: Nếu như trời không theo, vậy thì tiêu diệt trời

Bây giờ hắn hoàn toàn là rận nhiều hơn cũng không thấy ngứa, toàn bộ Thánh Viện đều là của hắn, hắn sao có thể để ý những chiếc lá cây màu bạc này chứ? Bây giờ toàn bộ trong đầu Diệp Ninh chỉ có ba suy nghĩ.

Ta là ai? Ta ở đâu? Ta muốn làm cái gì?

Tóm lại, cả người đều choáng váng.

Nhớ lại những trải nghiệm ở trong Thánh Viện, Diệp Ninh rất khó cảm thấy thoải mái.

“Đây là một cái bẫy!”

Hắn quyết liệt nghĩ.

Bị lừa rồi! Ta nhất định là bị lừa rồi!

Đây là Thánh Viện cố ý nhằm vào ta!

Hắn cảm nhận một chút sức mạnh của bản thân, sau đó cả người đều có một loại cảm giác tuyệt vọng.

Mệt rồi! Tiêu diệt! Mau lên! Vì sao?

Diệp Ninh phát hiện, bản thân đang đi vào con đường vô địch, càng đi càng xa rồi.

Nhưng nói như thế nào đây, cho đến bây giờ, Diệp Ninh cũng xem như là “dãi gió dầm mưa”.

Loại chuyện giống như thế này, cũng không phải trải qua một hai lần nữa.

Vì thế cho dù hắn đã đi đến bờ vực sụp đổ, nhưng mà còn chưa đến mức thật sự sụp đổ, suy nghĩ một lúc, tâm tình cũng được điều chỉnh lại. Tự hắn cũng có chút cảm thán năng lực điều tiết tâm lý của bản thân.

Nhưng mà đồng thời cũng có kích động muốn rơi nước mắt.

Đây là phải trải qua bao nhiêu cái bẫy, mới có thể rèn ra được loại năng lực này. Hắn thở dài một tiếng.

Diệp Ninh nhìn nhận rất rõ hiện thực, không còn bối rối nữa.

Lực chú ý của hắn, đặt lên ba thứ đồ mà bản thân có được.

Nói đến ba thứ đồ này, hắn có chút tức giận, vì sao nói Thánh Viện là một cái bẫy chuyên nhằm vào hắn?

Thước, là Thánh Nhân đưa.

Quần áo ngôi sao của chư tử, Á Thánh đưa.

Tòa tháp nhỏ không biết tên, cũng là Á Thánh đưa.

Đây không phải là sự thật thì là cái gì?

Hai Á Thánh, một Thánh Nhân, bao nhiêu nhân vật lợi hại, vì sao cứ phải dây dưa với hắn vậy chứ?

Hắn kìm nén lửa giận ở trong lòng, đầu tiên đưa ánh mắt nhìn vào quần áo sao trời của chư tử. Nghiên cứu một chút, lập tức quyết định, đây là một kiện trọng bảo. Khiến cho Diệp Ninh cảm nhận được cảm giác an toàn vô cùng đau đầu.

Sau đó, đau đầu nhất là cái gì, bộ quần áo rách nát này căn bản không cởi ra được.

Dù sao ý tứ của Trình phu tử rất rõ ràng, ông ấy hy vọng Diệp Ninh thành thánh, vì thế mới làm ra một kiện bảo vật này, dùng để bảo vệ Diệp Ninh. Ông ấy hiểu quá rõ, từ xưa đến nay có rất nhiều thiên tài, nhưng mà nếu như không thể trưởng thành, có thiên tài như thế nào đi chẳng nữa cũng là thừa thãi. Vì thế, đầu tiên ông ấy đã suy nghĩ đến vấn đề an toàn của Diệp Ninh.

Vì lý do an toàn, đương nhiên quần áo là không thể nào cởi ra được, bởi vì không loại trừ có người dùng thủ đoạn cướp kiện bảo vật này đi. Vậy thì dứt khoát thiết kế thành không thể cởi ra được, hơn nữa còn dính chắc vào người Diệp Ninh.

Nếu như Diệp Ninh chết, quần áo sao trời của chư tử sẽ tự nhiên bị hủy.

Bởi vì kiện bảo vật này không phải dùng vật liệu thực tế nào để tạo thành cả, mà là dùng văn khí, chính khí cuồn cuộn, ánh sao của Văn Khúc Tinh ngưng tụ mà thành, hơn nữa linh hồn của bảo vật này, còn là dấu ấn tinh thần của chư tử.

Noại trừ Diệp Ninh, trong thiên hạ không có người nào có thể mặc bộ quần áo này. Vậy thì lúc nào mới có thể cởi nó ra được?

Rất đơn giản, đạt đến trình độ của Trình phu tử là được rồi. Nhưng vấn đề là, Trình phu tử là Á Thánh đó!

Cũng chính là nói, muốn cởi bộ quần áo rách nát này ra, Diệp Ninh phải đạt đến được Á Thánh?

Nhưng nếu như ta trở thành Á Thánh, có bộ quần áo này hay không đối với ta mà nói còn quan trọng sao?

“Coi như ngươi ác!”

Diệp Ninh giơ ngón tay giữa lên.

Mức độ khó của việc tìm chết bắt đầu tăng lên rồi.

Bây giờ hắn là thật sự đứng đó cho người khác chém, chém đến gãy đao, hắn cũng không nhất định sẽ chết.

Sau đó ánh mắt của Diệp Ninh, nhìn về phía tòa tháp nhỏ Vương tiên sinh ban cho.

Tòa tháp nhỏ này nhìn có vẻ chỉ lớn bằng ngón tay, rất nhỏ gọn.

Diệp Ninh chơi đùa một chút, cũng không cảm nhận được uy lực kinh người nào. Nhìn có vẻ giống như là một vật rất bình thường.

Hắn định truyền chính khí cuồn cuộn vào kích phát nó, nhưng mà không có tác dụng gì. Điều này khiến hắn yên tâm hơn một chút.

Cảm thấy có lẽ thứ này sẽ không mang đến cho hắn phiền phức gì.

Ừm, có lẽ.

Cuối cùng, Diệp Ninh nhìn về phía cây thước Thánh Nhân ban cho.

Cây thước này, là vật năm đó Thánh Nhân dùng, ý nghĩa biểu tượng của nó lớn hơn ý nghĩa thực tế.

Có cây thước này, tương đương với trên danh nghĩa, có quyền lực trùng trị tất cả người của Nho đạo. Chủ nhân của Thánh Viện, lãnh tụ của Nho đạo.

Hai danh hiệu này, gắn chặt lên trên đầu Diệp Ninh.

Còn về ý nghĩa thực tế, dùng nó để chống lại kẻ thù, đương nhiên cũng là được. Uy lực nhất định là rất lớn.

Chương 378: Nếu như trời không theo, vậy thì tiêu diệt trời (2)

Nhưng mà lại có chút quá mức cần thiết.

Bởi vì tác dụng lớn nhất của vật này, là dùng để trấn áp khí vận.

Bảo vật có thể trấn áp khí vận, là rất hiếm có.

Sau khi trở thành chủ nhân của Thánh Viện, Diệp Ninh có thể nhìn thấy khí vận của Nho Môn.

Biển mây mênh mông đó, thật ra chính là biểu hiện của khí vận, trong đôi mắt hắn phát ra ánh sáng, dường như đồng tử có chút trùng điệp. Đây là đồng tử chồng lên nhau.

Tương truyền, năm đó khi Thánh Nhân sinh ra, chính là trời sinh đồng tử chồng lên nhau.

Mượn việc đồng tử chồng lên nhau, ông ấy có thể nhìn rõ khí vận của Nho Môn.

Mới bắt đầu, nhìn thấy được ít. Điều này là bởi vì nguyên nhân Nho đạo vừa mời hồi phục.

Nhưng mà tiếp theo đó, lại là dùng tốc độ kinh người, bắt đầu tăng thêm.

Tuy Nho đạo đã bị phong ấn lâu như thế, nhưng mà đệ tử Nho Môn vẫn là rất nhiều.

Mỗi một người trong số hộ, đều có thể cung cấp khí vận cho Nho đạo.

Đây chính là chỗ đáng sợ của Nho đạo, sức mạnh đến từ người bình thường, trừ phi trong đất trời này không còn văn nhân, chỉ cần có người đọc sách, vậy thì có thể tăng thêm một phần khí vận.

Đương nhiên, những khí vận này không thể nào so sánh được với thời kỳ thịnh thế, muốn Nho đạo lại một lần nữa phát ra ánh sáng rực rỡ, đạt đến bước đường có thể sánh ngang với Tiên đạo, thậm chí vượt qua, vậy thì còn có con đường rất dài cần phải đi.

Diệp Ninh thu hồi ánh mắt, cất cây thước vào trong văn đảm.

Đúng vào khoảnh khắc cây thước đi vào trong văn đảm, kính Vấn Tâm vẫn luôn ngủ say ở trong đó, giống như là con thỏ bị dọa sợ, lập tức nhảy đến rìa bên cạnh của văn đảm.

Đây là áp chế trời sinh của pháp bảo chân chính.

“Nho đạo hồi phục, chuyện lớn như thế, không biết bên ngoài như thế nào rồi.”

Diệp Ninh lẩm bẩm nói.

Hắn đối với thế giới bên ngoài, nhất định vẫn là có một chút quan tâm.

Vừa nói ra câu này, biển mây trước mắt hắn lập tức dâng trào, cảnh tượng rõ ràng, giống như gương chiếu khúc xạ, xuất hiện ở trước mặt hắn. Đây chính là tuân theo lời nói.

Ở trong Thánh Viện, Diệp Ninh có khí vận Nho đạo bảo vệ, từng lời nói hành động, giống như là pháp tắc thiên địa. Hắn đưa mắt nhìn qua, chỉ là nhìn một chút, đã lộ ra thần sắc tức giận.

Vì hắn nhìn thấy cảnh tượng kinh thành bị vây công. Thế mà đại trận kinh thành lại bị phá vỡ rồi!

Một mảnh đổ nát thê lương nhìn thấy mà giật mình, cùng với vô số bách tính tử thương nằm trên mặt đất, càng là khiến trong lòng hắn nổi lên một cố sát ý. Vốn dĩ hắn cho rằng, bên ngoài có như thế nào đi chăng nữa, cũng có đại trận kinh thành bảo vệ, dù sao vẫn là có được sự an toàn tối thiểu.

Nhưng mà ai có thể ngờ được, thế mà tình hình lại xấu đến mức độ này. Nếu như Tiên Môn giết vào trong thành, sẽ là tình hình như thế nào?

Trong lòng Diệp Ninh co giật. Hắn bắt đầu căng thẳng.

Bây giờ, hắn đã sớm không còn là người không có gì vướng bận giống như lúc mới vừa xuyên không qua nữa, trong kinh thành, có quá nhiều người hắn không thể nào vứt bỏ. Cũng có quá nhiều người, đặt toàn bộ hy vọng lên trên người hắn.

“Thái huynh, nhưng vật ở đây tạm thời không cần quan tâm, đã đến lúc ra ngoài rồi.”

Diệp Ninh vẫy tay, gọi Thái Hướng Cao đến bên người.

Thái Hướng Cao cũng nhìn thấy cảnh tượng này, đương nhiên là mở to mắt đến muốn nứt ra.

Hai người lập tức đi ra khỏi thế giới của Thánh Viện. Vừa mới đi ra, Diệp Ninh đã nghe thấy lời nói ngang ngược của Cù Thủ Tiên. Ngay lập tức lên tiếng.

“Thế sao?”

Diệp Ninh bất ngờ xuất hiện, khiến cho Cù Thủ Tiên gấp gáp dừng đứng lại, dừng lại ở trên không trung. Ông ta không dám đi lên phía trước nửa bước.

Bởi vì Diệp Ninh không chỉ xuất hiện một cách quỷ dị, càng là từ trên người hắn, cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

“Ngươi là ai?”

Sắc mặt Cù Thủ Tiên trở nên nghiêm trọng.

Người trước mắt, khiến trong lòng ông ta sinh ra cảm giác bất an. Nhưng mà Diệp Ninh không trả lời.

Bởi vì toàn bộ kinh thành, đã thay hắn nói ra câu trả lời.

“Là ngài ấy!”

“Diệp đại nhân!”

“Giám Chính đại nhân!”

“Là Diệp công trở về rồi!”

Trước ngày hôm nay, Tiên Môn sẽ không tin, có một người, có thể vừa mới xuất hiện, đã dẫn động cảm xúc của ngàn vạn người.

Nhưng lúc này, cảnh tượng lại giống như kỳ tích, mang theo một cỗ khí thế núi hô biển gào, đập vào trong mắt của bọn họ.

Tất cả người của Viện giám sát đều đứng thẳng lưng, trong mắt lộ ra ánh sáng không sợ hãi thứ gì. Bởi gì Giám Chính đại nhân của bọn họ trở về rồi.

Người đọc sách ngẩng đầu lên, âm thanh thánh hiền tràn ngập kinh thành, đều là ca tụng đối với Diệp Ninh. Diệp công trở về rồi!

Các bách tính càng là nắm chặt tay, sợ hãi và bi thương ở trong lòng bọn họ hoàn toàn bị xóa sạch, sau đó thay đổi thành phẫn nộ. Sự tức giận này không phải nhằm vào Diệp Ninh, mà là nhằm vào Tiên Môn.

Chương 379: Thập niên ma nhất kiếm

Diệp Ninh trở về rồi!

Vậy thì biển máu mà Tiên Môn gây ra, đã đến lúc phải trả lại. Cả thành đều hô to tên của Diệp Ninh.

Cảnh tượng ngàn vạn người bộc phát ra khí thế này, khiến cho tất cả người của Tiên Môn đều biến sắc mặt.

“Ngươi chính là Diệp Ninh!”

Cù Thủ Tiên cẩn thận nhìn nam nhân ở trước mặt.

Trước thời khắc này, ông ta không hề coi Diệp Ninh là vấn đề gì cả.

Ở trong mắt của Tiên Môn, Diệp Ninh chỉ là một công cụ hình người để tập trung danh vọng thiên hạ mà thôi, lúc nào cũng co thể chém giết, sau đó gây ra thiệt hại nghiêm trọng cho Đại Chu.

Đương nhiên Cù Thủ Tiên cũng cho rằng là như thế.

Từ trước đến giờ ông ta đều không cảm thấy, chỉ một người phàm nho nhỏ, có thể trở thành hậu hoàn của Tiên Môn. Nhưng lúc này, ông ta đã thay đổi suy nghĩ của mình.

Diệp Ninh có thể dùng sức của một người, tập hợp niềm tin của hàng ngàn vạn người lên mình, chỉ cảnh tượng này, đã xứng để ông ta xem xét một cách nghiêm túc. Nhưng cái ông ta gọi là xem xét nghiêm túc, cũng chỉ là thu lại vẻ khinh thường mà thôi.

Sau lưng của hắn dựa vào Vũ Hóa Môn mạnh mẽ, đương nhiên không thể nào sợ hãi Diệp Ninh. Vì thế ông ta cười lạnh một tiếng, nói.

"Vừa rồi ta là nói, Tiên Môn tương đương với trời, ý của Tiên Môn, chính là ý của ông trời, thế sao, Diệp đại nhân có ý kiến?"

Diệp Ninh lắc lắc đầu, nói.

"Ngươi sai rồi, Tiên Môn không phải trời, Tiên Môn chỉ là Tiên Môn, ý của Tiên Môn, càng không thể đại biểu ý của trời."

"Hơn nữa, cho dù Tiên Môn thật sự là trời, cũng không đại biểu có thể muốn làm gì thì làm."

"Nơi lòng người hướng về, trời cũng phải theo!"

Lòng người!?

Trong mắt Cù Thủ Tiên lóe lên thần sắc khinh thường, lòng của một đám sâu kiến, có cái gì quan trọng sao?

"Nếu như trời không theo thì sao?"

Ông ta hỏi.

Diệp Ninh rất nghiêm túc nhìn ông ta.

"Vậy thì tiêu diệt trời!"

Nơi lòng người hướng về, trời cũng phải theo.

Nếu như không theo, vậy thì sẽ tiêu diệt trời!

Lời nói ngắn gọn mà mạnh mẽ này, lại mang theo một cỗ sức mạnh phấn chấn lòng người. Cho dù là nông phu cả ngày làm

việc, nông phụ ở trong nhà dệt vải giặt quần áo, thậm chí ở bên ăn mày ăn xin ở bên đường. Lúc này, đều biến trở nên nóng bỏng.

Đây là cái gì? Đây là tức giận! Bọn họ vốn dĩ nên tức giận.

Tiên Môn muốn phá trận Tiệt Tiên, đây là chỗ dựa cuối cùng của bọn họ, những năm nay, bọn họ thấp hèn như sâu kiến, nhưng cho dù như thế, Tiên Môn vẫn như trước không chịu buông tha, nhìn Cù Thủ Tiên tùy tay đánh một đòn đã tạo thành phá hại cực lớn, có biết bao nhiêu người thân của mọi người mất mạng, đó là một nỗi đau thấu xương.

Bọn họ nhất định phải tức giận.

Chỉ có điều quá khứ, bọn họ mất đi quyền lực tức giận.

Nhưng bọn họ là người, người không phải khúc gỗ, biết tức giận, biết bi thương, bị thương sẽ đau, kiếm được tiền sẽ vui vẻ, thất tình lục dục, bọn họ cũng có.

Những thứ này không phải chỉ một mình Tiên Môn có.

Cù Thủ Tiên cảm nhận được sự tức giận của toàn bộ kinh thành, ông ta cũng bắt đầu tức giận. Tại sao?

Đám sâu kiến các ngươi, tại sao dám thể hiện ra cảm xúc tức giận? Các ngươi không sợ chết sao!

“Tiêu diệt trời? Chuyện cười, ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi có thể đi ngược lại với trời sao?”

Cù Thủ Tiên nhìn chằm chằm vào Diệp Ninh, trong lồng ngực sát khí dâng trào.

Ông ta phát hiện Diệp Ninh mang đến cho ông ta uy hiếp cực lớn.

Người nam tử trẻ tuổi mà gầy gò này, trên người có một cỗ sức mạnh trời sinh có thể tập trung được lòng người. Người như thế, trời sinh đã được định trước khả năng làm chuyện lớn.

Giữ hắn lại, đối với Tiên Môn mà nói, tuyệt đối là một tai họa cực lớn. Đúng thế, vào lúc này, cuối cùng ông ta cũng thừa nhận, Diệp Ninh bị coi thường rồi. Hắn có tư cách để cho Tiên Môn kiêng dè!

“Đi ngược lại với trời?”

Diệp Ninh lắc lắc đầu, nói.

“Con người chắc chắn sẽ thắng trời!”

Con người chắc chắn sẽ thắng trời?

Đây là khẩu hiệu làm phấn chấn lòng người như thế nào.

Vô số người đều đắm chìm vào trong sức mạnh mà mấy chữ này mang lại, Cù Thủ Tiên hung hãn ra tay.

“Nói khoác mà không biết xấu hổ, ta phải xem xem, ngươi dựa vào cái gì mà có khẩu khí lớn như thế? Trận Tiệt Tiên cũng bị ta phá rồi, ngươi cho rằng một người ngươi, có thể bảo vệ được tòa thành này sao?”

Cù Thủ Tiên khống chế phi kiếm, trực tiếp giết về phía trước. Cùng với hắn, còn có ba tiên khác.

Bốn người tâm ý tương đồng, vừa mới ra tay, đã là đuổi tận giết tuyệt.

Nhìn tình hình trước mắt, điểm quan trọng của toàn bộ kinh thành, chính là một mình Diệp Ninh. Nếu như hắn chết, kinh thành chính là không cần tấn công mà tự phá.

Vì thế còn đợi cái gì nữa? Đương nhiên là trực tiếp giết hắn!

Vũ Hóa Tứ Tiên, từ trước đến nay thống nhất liên kết, bọn họ có sự hiểu ý của nhau cao nhất, không cần trao đổi, đã biết được bản thân nên làm cái gì. Vì thế bọn họ tự nhiên hình thành trận thế, bố trí một kiếm trận.

Chương 380: Thập niên ma nhất kiếm (2)

Kiếm trận này nhìn có vẻ không hề cao thâm, chỉ là kiếm trận tứ tượng mà thôi.

Nhưng bọn họ lại là bốn tu sĩ Thiên Khu Cảnh hàng thật giá thật, chiến lực bọn họ liên hợp với nhau có thể hình thành, tuyệt đối là thứ người thường không thể nào tưởng tượng được.

Nhìn thấy cảnh này, Cơ Minh Nguyệt thay đổi sắc mặt.

“Không hay rồi!”

Rất nhiều người đều muốn ra tay.

Trong nhận thức của bọn họ, Diệp Ninh rất ít khi giao thủ với người khác. Sự vây công của Vũ Hóa Tứ Tiên, tuyệt đối không phải là thứ hắn có thể chống đỡ được. Nhưng Bùi Ngữ Hàm lại ngăn cản bọn họ.

“Không cần giúp đỡ.”

Nàng ra rất chắc chắn nói.

Mọi người không ngừng mơ hồ. Rốt cuộc Bùi Ngữ Hàm lấy tự tin ở đâu ra.

Một mình Diệp Ninh, lẽ nào có thể chiến đấu với Vũ Hóa Tứ Tiên sao?

Nhưng mà chuyện tiếp theo xảy ra, khiến cho bọn họ dần dần choáng váng. Diệp Ninh động cũng không động, cứ đứng sừng sững ở đó.

Bộ quần áo sao trời của chư tử phát ra ánh sáng sao.

Dấu ấn tinh thần của chư tử hồi phục, từng đạo khí tức đáng sợ diễn hóa ở trên người hắn.

Vũ Hóa Tứ Tiên liên thủ xuất kích, lại giống như là đụng phải tấm sắt, trong chớp mắt sức mạnh phản phệ mạnh mẽ khiến cho cả bốn người họ lùi lại.

“Ngươi đây là loại bảo vật gì?”

Lạc Vân Tiên lộ ra thần sắc không thể tin được.

Quần áo pháp bảo mà Diệp Ninh mặc, thế mà lại lợi hại như thế.

Bốn người tu sĩ Thiên Khu Cảnh liên hợp tấn công, thế mà lại dễ dàng bị chặn lại như thế? Đây không phải là nói, hắn trời sinh đã là bất khả chiến bại sao?

“Phế vật!”

Diệp Ninh lắc lắc đầu, khinh thường nói.

Nói thật, hắn còn thật sự có một chút chờ đợi. Hy vọng bốn người này có thể phá vỡ phòng ngự của hắn.

Cũng không phải là nói hắn muốn tìm chết vào thời điểm mấu chốt này, hắn đơn thuần chỉ là nhìn bộ quần áo này không

thuận mắt, muốn thoát khỏi nó. Nhưng không có gì bất ngờ, bốn người này căn bản không làm dao động được quần áo sao trời của chư tử.

"Thảo nào có khẩu khí lớn như thế, hóa ra là dựa vào pháp bảo!"

Cù Thủ Tiên cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên thần sắc âm hiểm.

"Nhưng cho dù ngươi có thể tự bảo vệ bản thân, ngươi bảo vệ được người khác sao?"

Một ánh mắt của ông ta, ba người còn lại lập tức hiểu ra.

Thân hình lấp lóe, binh chia làm hai đường. Củ Thủ Tiên và Lạc Vân Tiên xông vào Diệp Ninh trước. Hai người còn lại, thì giết vào trong kinh thành. Đây là muốn Diệp Ninh được cái này mất cái khác.

"Vô sỉ!"

Trong mắt Diệp Ninh lóe lên một tia lạnh lùng.

Những Tiên Môn này, thật sự không có bất kỳ liêm sỉ nào để nói cả, thế mà lại vung đao về phía người bình thường, dùng loại phương thức này, khiến cho hắn đầu cuối không lo được. Vừa nghĩ đến đây, chính khí cuồn cuộn trên người điên cuồng dâng lên, hóa thành một đạo tấm màn trắng tinh. Trực tiếp chặn đường hai người đang xông về phía trước.

"Đại Nho!"

Sắc mặt bốn người đại biến.

Thế mà Diệp Ninh đã trở thành Đại Nho! Không, không chỉ là Đại Nho!

Nhìn chính khí cuồn cuộn dâng trào trên người hắn, bất luận là số lượng hay là chất lượng, đều đã đạt đến mức độ khiến bọn họ tê cả da đầu. Nói về lý luận, Đại Nho bình thường, nhiều nhất đánh ngang bằng với một người bọn họ.

Nhưng mà Đại Nho này của Diệp Ninh, lại là yêu nghiệt đến mức độ dùng sức của một người, áp chế bốn người! Đây vẫn còn là Đại Nho sao?

Nho đạo vừa mới giải phong ấn, đã dưỡng ra được một quái vật này rồi?

Không đúng!

Suy nghĩ của bốn người quay cuồng, nghĩ đến một khả năng càng lớn hơn.

"Là ngươi phá khóa giam cầm Nho đạo!"

Bọn họ khó có thể tin được nhìn Diệp Ninh.

Nho đạo hồi phục rồi. Nhưng bọn họ không biết nguyên nhân.

Nhưng mà bây giờ nhìn Diệp Ninh, lại kết hợp với sự biến mất lúc trước của hắn, mọi người bất ngờ hiểu ra.

Si!

Đám người Tiên Môn hít một hơi khí lạnh.

Bọn họ cảm nhận được chính khí cuồn cuộn giống như là biển lớn mênh mông kia, trong đôi mắt lộ ra thần sắc chấn động.

"Thế mà Diệp Ninh lại giải được phong ấn của Nho đạo, bản thân càng là bước vào Đại Nho!"

"Không, Đại Nho bình thường sẽ không mạnh mẽ như thế, e rằng khoảng cách hắn đến Bán Thánh đã không còn xa nữa!"

"Quần áo pháp bảo kia trên người hắn, lẽ nào chính là có được từ trong Thánh Viện?"

Đám người Tiên Môn đều không ngốc, rất nhanh bọn họ đã liên tưởng đến nguyên nhân Diệp Ninh trở nên mạnh hơn.

Thánh Viện! Nhất định là Thánh Viện!

Thảo nào vừa rồi Diệp Ninh biến mất, hóa ra thế mà hắn lại đi đến Thánh Viện, không một tiếng động làm ra một chuyện lớn động trời như thế này.

"Không thể nào, đây không thể nào, vì sao hắn lại nghịch thiên như thế?"

Sắc mặt Phương Thanh Tuyết khó coi.

Từ trước đến giờ nàng ta chưa bao giờ coi trọng Diệp Ninh. Nàng ta càng là hận đến tận xương cốt với Diệp Ninh.

Nhưng mà lúc này, lại vô cùng chân thật sinh ra lòng sợ hãi.

Chương 381: Thập niên ma nhất kiếm (3)

Vì sao? Bởi vì cho dù nàng ta có tự tin như thế nào, cũng sẽ không cảm thấy một người có thể chém đứt xiềng xích giam cầm Nho đạo không bằng bản thân. Nhìn phản ứng của những người khác thuộc Tiên Môn, đã biết được đây là một kỳ tích không thể tin được như thế nào.

Diệp Ninh đã mở ra lịch sử, mang đến tấn công cực lớn cho Phương Thanh Tuyết. Tiếp theo ta lên làm cái thế nào đây?

Ta còn phục thù như thế nào?

Khuôn mặt này của ta, rốt cuộc còn có thể chữa được không? Lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng ta mơ hồ rồi.

Không chỉ một mình nàng ta mơ hồ.

Các trưởng lão của Tiên Môn nhìn Diệp Ninh, trong lòng nảy ra suy nghĩ điên đảo đất trời.

"Hỏng rồi, thật sự nuôi ra tai họa rồi!"

Suy nghĩ này nhanh chóng cắm rễ trưởng thành trong lòng bọn họ.

Mà Bùi Ngữ Hàm ở trên tường thành lại là lộ ra nụ cười vui vẻ.

"Biết thế nào là hối hận chưa?"

Tiên Môn tự phụ quen rồi, ở trong thời tại Tiên đạo cường thịnh, bọn họ cho rằng có thể khống chế tất cả. Vì thế mới coi Diệp Ninh là con cờ.

Nhưng kết quả thì sao?

Con cờ nhảy ra khỏi bàn cờ, mạnh mẽ dọa cho bọn họ giật mình.

Bùi Ngữ Hàm có một loại dự cảm, điều này có khả năng sẽ trở thành chuyện mà bọn họ hối hận nhất cuộc đời này. Sớm biết như thế, bọn họ sẽ tuyệt đối không thể nào cho Diệp Ninh cơ hội trưởng thành.

"Nhanh chóng truyền tin, mời tông môn phái viện quân đến!"

Đám người Tiên Môn phản ứng rất nhanh, bọn họ ý thức được tình hình vượt ra ngoài tầm kiểm soát. Vì thế lập tức đưa ra phản ứng.

Một đạo linh phù truyền tin, xuyên qua bầu trời, biến mất ở bầu trời xanh thẳm.

“Rút lui trước, đợi cao thủ của tông môn đến đây, rồi lại tính toán với hắn!”

Vũ Hóa Tứ Tiên sinh ra ý muốn rút lui.

Diệp Ninh rõ ràng không phải là người bọn họ có thể xử lý được, lúc này bên phía Đại Chu mọi người đồng lòng, ngược lại là đã thành tình thế xấu của bọn họ. Điều này khiến cho bọn họ không thể không lựa chọn tạm thời tránh gió.

Nhưng quyết định này lại là rất bức bối.

Bởi vì bọn họ khó khăn lắm mới phá được trận, vốn dĩ cho rằng đã là chuyện chắc chắn, kết quả lại nhảy ra một kẻ phá rối. Nhưng không thành vấn đề.

Tuy Tiên Môn đã nuôi ra một tai họa, nhưng mà không hề đại biểu không thể giải quyết. Bốn người bọn họ nói ra địa vị rất cao, nhưng chuyện của nhà mình thì tự bản thân mình biết.

Bốn người bọn họ ở trong giới tu hành, chỉ có thể nói là chiến lực cao cấp, mà không thể được gọi là đỉnh cấp. Thế giới hiện tại, Tiên Môn chính là mạnh nhất.

Một khi thật sự nghiêm túc, phái cường giả chân chính đến đây, không có sự bảo vệ của trận Tiệt Tiên, Diệp Ninh và kinh thành, đều sẽ tiêu đời. Điểm này, bọn họ không có gì nghi ngờ.

“Cứ đợi đi, lập tức sẽ giải quyết ngươi!”

Cù Thủ Tiên lạnh lùng nói.

Linh phù truyền tin đã được truyền đi rồi, đại năng của tông môn, rất nhanh sẽ đưa ra phản hồi. Mọi chuyện còn xa mới đến lúc kết thúc.

Nhưng mà, một giọng nói lạnh lùng lại theo gió mà đến.

“Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, ngươi coi đây là nơi nào?”

Diệp Ninh bước lên phía trước một bước, hư ảnh chư tử diễn hóa ở xung quanh, giống như Thánh Nhân giáng thế.

Đây là kinh thành. Là quốc đô của Đại Chu!

Ở đây gây ra biển máu ngập trời, sao có thể không bỏ ra cái giá nào?

"Sao hả, ngươi còn muốn giữ chúng ta lại?"

Lạc Vân Tiên khinh thường cười.

Bọn họ là không làm gì được Diệp Ninh, nhưng bọn họ cảm thấy, đó chẳng qua là Diệp Ninh dựa vào một kiện pháp bảo lợi hại mà thôi, loại bỏ đi nguyên tố kiện pháp bảo này, Diệp Ninh cũng không làm gì được bọn họ.

Nhưng mà Diệp Ninh lại không có nhận thức như thế.

Hắn từng bước từng bước đi về phía trước, văn khí vô cùng vô tận từ phía sau đầu tuôn ra.

"Thập niên ma nhất kiếm!"

Văn khí điên cuồng diễn hóa, một hư ảnh của bảo kiếm, dần dần được phác họa ra. Đúng vào khoảnh khắc hư ảnh này xuất hiện, trong trời đất kiếm khí vô biên điên cuồng dâng trào.

"Chiến thơ Nho đạo!?"

Cù Thủ Tiên chau này, trầm giọng hét.

"Mau đi!"

Ông ta cảm nhận được nguy hiểm.

Thân hình bốn người chớp nháy, lập tức muốn rời đi. Nhưng mà câu tiếp theo của Diệp Ninh, đã đọc ra rồi.

"Sương nhận vị tằng thí!"

Trong trời đất ngoại trừ kiếm khí, còn có sát khí vô cùng vô tận.

Sát khí gần như ngưng tụ thành thực chất, từ bốn hương tám hướng bao vây lại.

Dưới sự củng cố của vắn khí vô cùng vô tận, bốn người phát hiện thế mà bản thân lại không thể động đậy được! Giống như là bị đính lại ở trên không trung vậy.

“Sao lại thế?”

Sắc mặt Lạc Vân Tiên trắng bệch, cuối cùng ông ta cũng ý thức được bản thân lại đối mặt với đối thủ như thế nào.

“Kim nhật bả tự quân!”

Diệp Ninh lại đọc ra một câu. Giống như là lời nói của tử thần.

Đọc ra một câu, trong trời đất, truyền đến vô số âm thanh đao kiếm.

Chương 382: Thùy vi bất bình sự

Trong kinh thành, chiến kiếm ở trong tay các tướng sĩ, kiếm sắt treo ở bên hông người đọc sách, bội kiếm mà võ phu mang theo… Bên ngoài kinh thành, phi kiếm, pháp kiếm của tu sĩ Tiên Môn!

Vào lúc này, toàn bộ đều đưa ra phản ứng.

Giống như là những gì trong bài thơ nói, hôm nay các quân muốn thể hiện ra ánh sáng của mình vậy! Trong phút chốc, vạn kiếm cùng gầm thét!

Tất cả kiếm của mọi người đều đang động.

Cho dù là kiếm của Vũ Hóa Tứ Tiên, cũng chuyển động theo những câu thơ của Diệp Ninh. Giống như là có sức mạnh nào, đang triệu hồi bọn chúng vậy.

“Kiếm của ta làm sao vậy?”

“Nó không nghe theo lệnh nữa!”

“Đây là yêu pháp gì?”

Chủ nhân của tất cả kiếm đều lộ ra thần sắc chấn động.

Cảnh tượng này thật sự là cuộc đời hiếm thấy, bài thơ của Diệp Ninh, thế mà lại dẫn đến sát khí động trời như vậy, khiến cho kiếm trong tay bọn họ, đều đang đưa ra hưởng ứng.

Có người không khống chế được, vừa mới lỏng tay một chút, thế mà kiếm ở trong tay đã trực tiếp bay đi. Nhưng lại không bay về phía Diệp Ninh.

Lập tức hắn hiểu ra, lớn tiếng nói.

“Kiếm không phải là do triệu hồi bay ra, mà là đang sợ hãi!”

Sợ hãi? Tất cả mọi người đều bừng tỉnh.

Đúng thế, đây không phải là triệu hồi, mà là sợ hãi.

Tất cả các thanh kiếm đều đang sợ hãi, giống như là có một hung kiếm tuyệt thế sắp xuất thế, khiến cho bọn chúng không kìm chế được mà run rẩy, muốn trốn thoát khỏi đây.

“Hắn làm được như thế nào vậy?”

Đối với rất nhiều đệ tử Tiên Môn mà nói, Nho đạo là thứ lạ lẫm. Bởi vì khi bọn họ ra đời, Nho đạo đã đoạn tuyệt rồi. Bọn họ chưa bao giờ được chứng kiến chỗ mạnh mẽ của Nho đạo.

Một mình Diệp Ninh, một bài thơ, thế mà lại có thể chứa đựng kiếm uy ngập trời, điều này đã làm điên đảo tam quan của bọn họ. Hóa ra Nho đạo không hề yếu ớt đáng khinh thường.

Lúc trước Đại Chu thật sự có sức mạnh sánh ngang với Tiên Môn.

Kiếm khí đáng sợ, ngưng tụ từ hư ảnh kiếm hình của Diệp Ninh diễn hóa, sau đó quét ngang toàn bộ bầu trời. Vô số kiếm khí dâng trào.

Diệp Ninh đứng ở trên kiếm khí. Cả người bạch y. Hay tay chắp sau lưng. Vô cùng tuấn lãng. Giống như trích tiên giáng trần.

Bạch y thánh tuyệt, trong đôi mắt ẩn chứa sự sắc sảo.

Cũng không biết có bao nhiêu người, lúc này nhìn thấy Diệp Ninh, ánh mắt dao động, trong lòng thất thần.

“Đại trượng phu nên như thế!”

Nam tử phần lớn đều là có cảm khái tương tự như thế.

Cho rằng thân là nam nhi, chuyện đời này, nếu như có thể có một ngày, thể hiện ra áng sáng như thế, vậy thì coi như là sống không uổng đời này rồi. Nhưng trong lòng nữ tử có hàng ngàn nút thắt, vẫn luôn là có nhiều suy nghĩ hơn so với nam nhân.

Khi nhìn thấy Diệp Ninh, trong đôi mắt phảng phất như là có một sự dịu dàng không thể nào tránh khỏi, một trái tim càng là

trầm luân vào trong đó. Vừa nhìn thấy Diệp Ninh đã lầm tưởng cả đời!

Chúng ta biết được một người nam nhân như vậy, thiên hạ còn có người đàn ông nào có thể lọt vào trong mắt? Cho dù là Cơ Minh Nguyệt, vào thời khắc này, hô hấp cũng nặng nề hơn rất nhiều.

Mà phía trên Diệp Ninh đang đứng sừng sững trên bầu trời, lại giống như là không có bất kỳ cảm giác nào với tất cả vậy, giọng nói bình tĩnh của hắn, vang lên trong trời đất.

“Thùy vi bất bình sự?”

Câu thơ cuối cùng nói ra. Vào khoảnh khắc đó, trời đất biến sắc.

Bùm!

Có một tiếng sấm vang lên.

Giống như là có hung ma tuyệt thế xuất thế vậy, sát ý ngập trời từ trên đầu hư ảnh kiếm hình của Diệp Ninh phát ra ngoài. Nhưng mà dùng mắt thường có thể nhìn ra được, hư ảnh đang ngưng lại từng chút một, cuối cùng, một trường kiếm màu đen, phảng phất như mang theo sát khí ngập trời, cứ như thế ngưng tụ thành.

Thập niên ma nhất kiếm, sương nhận vị tằng khí.

Kim nhật bả tự quân, thùy vi bất bình sự?

Thơ thành! Vạn kiếm than khóc.

Rất nhiều người phát hiện kiếm ở trong tay, thế mà lại phát ra tiếng ông ông không ngừng.

“Chuyện gì vậy?”

Bọn họ khó khăn lắm mới khống chế được kiếm của mình.

Sau đó kinh hoàng phát hiện, kiếm ở trong tay của mình, dường như sau khi phát hiện mình không thể nào trốn thoát được, lựa chọn tự mình chém đứt.

Cạch cạch cạch!

Thân kiếm đứt đoạn, từng thanh kiếm cứ như thế bị phá hủy. Cảnh tượng này, khiến cho con ngươi của vô số người co rút

lại.

Uy lực của một bài thơ, thế mà lại đạt đến loại trình độ này sao?

“Thập niên ma nhất kiếm, sương nhận vị tằng thí.”

“Kim nhật bả tự quân, thùy vi bất bình sự!”

“Thùy vi bất bình sự? Thùy vi bất bình sự?”

“Ha ha ha, ta có!”

Trong kinh thành, tiếng kêu khổ vang lên ngập trời.

Thơ động lòng người.

Chuyện bất bình? Suy nghĩ này, còn không phải là ở đâu cũng có chuyện bất bình sao?

Một câu thơ, gợi lên sự bất bình trong lòng họ, trong chớp mắt, kiếm uy càng rực rỡ thêm ba phần. Kiếm khí đáng sợ, lan tràn trăm dặm, ngàn dặm, thậm chí càng xa hơn!

Chương 383: Thùy vi bất bình sự (2)

Nhìn thấy thế, đồng tử của Vũ Hóa Tứ Tiên đột nhiên co rút lại chỉ lớn bằng đầu kim.

“Diệp Ninh! Ngươi thật sự dám giết chúng ta!”

Cù Thủ Tiên hét lớn, nhưng giọng nói của ông ta lại mang theo một cỗ ý đầy cuồng loạn.

“Vì sao không dám?”

Diệp Ninh hỏi.

Đã đến điểm mấu chốt này rồi, lẽ nào còn hy vọng hắn dừng tay sao?

“Diệp Ninh, ngươi đừng có hiểu nhầm, ngươi giết chúng ta, ngươi cho rằng ngươi có thể tiếp tục sống sao!”

“Chúng ta là trưởng lão của Vũ Hóa Môn, địa vị rất cao, ngươi giết chúng ta, chính là không chết không ngừng!”

“Dù sao đến bây giờ, ngươi cũng không có tổn thất cái gì, vốn dĩ ngươi và ta không có ân toán gì!”

Vũ Hóa Tứ Tiên đồng loạt mở miệng.

Nhưng lời nói của bọn họ lại khiến mọi người nghe xong thấy hoang đường.

Cho dù là đám người Tiên Môn, cũng cảm thấy bốn người này đang nói bừa.

Nói giống như là Diệp Ninh không giết các ngươi, mọi người đều không phải là quan hệ không chết không ngừng vậy. Ý nghĩa bọn họ kéo dài thời gian quá rõ ràng rồi.

Nhưng vừa đúng lúc nói rõ tính nghiêm trọng của chuyện này.

Bốn người này nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, vậy thì tuyệt đối không thể nào nói ra loại lời nói hoang đường này.

Chính là bởi vì bọn họ cảm thấy nguy hiểm nhất định sẽ chết, lúc này mới không quan tâm tất cả mở miệng nói ra lời này, muốn dùng tất cả mọi cách để cho Diệp Ninh từ bỏ ra tay.

Sống càng lâu, tu vi càng cao, càng là tiếc mạng.

Bởi vì tất cả mọi người biết bọn họ có được ngày hôm nay đều là quá không dễ dàng.

Bọn họ còn có tương lai dài đằng đẵng, ai cũng không muốn tổn thất ở dưới kiếm của Diệp Ninh.

“Không oán không thù?”

Khóe miệng Diệp Ninh lộ ra vẻ châm chọc.

“Chết nhiều người như thế, ngươi nói với ta không oán không thù?”

Diệp Ninh có chút hối hận.

Hối hận là bản thân ra ngoài quá muộn.

Chỉ liếc mắt nhìn, thế mà đã chết nhiều người như thế.

Bên ngoài thành, chân tay khắp nơi. Trong thành, hoang tàn đổ nát.

Cảnh tượng đẫm máu như thế, khiến cho trong lòng hắn có một ngọn lửa giận, càng cháy càng thịnh. Không chảy máu, là không thể nào bình tĩnh được.

“Chẳng qua là chết một vài người phàm mà thôi, bây giờ Nho đạo hồi phục, ngươi lại là Đại Nho, tương lai sẽ còn trở thành Bán Thánh, ngươi đã khác với người phàm rồi, cần gì phải quan tâm đến những con sâu kiến này chứ, trong trời đất này không có người nào sẽ quan tâm đến tính mạng của bọn họ!”

Cù Thủ Tiên nói.

“Ta là người, Đại Nho cũng là người, nếu như đã là người, thì không nên quên đi gốc rễ.”

“Tiên Môn vẫn luôn cảm thấy, ngoại trừ bản thân, người khác đều là sâu kiến, vẫn luôn cảm thấy, không phải sinh mạng của tất cả mọi người đều là sinh mạnh, vẫn luôn cảm thấy, có một vài người không cần tôn trọng, càng là không cần quan tâm.”

“Nhưng ta nói cho ngươi rõ ràng, ta quan tâm.”

Diệp Ninh nghiêm túc nói.

Đúng thế, hắn quan tâm.

Bởi vì hắn còn có lương tri tối thiểu nhất của một con người. Vì thế hắn nâng cao thanh kiếm ở trong tay lên.

“Diệp Ninh!!!”

Vũ Hóa Tứ Tiên gầm thét.

Bọn họ di chuyển ấn quyết, phóng ra tất cả vật giữ mạng của bản thân.

Có pháp khí, có pháp bảo, có phù triện, từng thứ từng thứ một xếp chồng lên nhau, phát ra từng đạo ánh sáng. Sau đó, bọn họ uống đan dược giữ mạng đã được chuẩn bị trước, đề đề phòng vạn nhất.

Nhưng Diệp Ninh không quan tâm bọn họ, hắn chỉ phất tay.

Đoàng!

Trường kiếm bay ra, vẽ một đường vòng cung dài trên không trung. Một khí tức hủy diệt bộc phát.

Thanh kiếm mang theo ý bất bình, cứ như thế đâm về phía bốn người.

Bùm bùm bùm!

Vào khoảnh khắc tiếp xúc đó, vật giữ mạng mà bọn họ trông cậy vào, phát ra hàng loạt âm thanh vỡ nát.

Cái gì mà pháp khí, cái gì mà phù triện, đều giống như là bơ bị dao cắt, vào khoảnh khắc tiếp xúc đó, trực tiếp vỡ nát.

Bùm!

Bốn người thậm chí đến di ngôn còn chưa kịp nói ra, đan được ngậm ở trong miệng cũng không dùng được. Trường kiếm trực tiếp cắt ngang qua cổ bọn họ.

Một đường màu đỏ ngay ngắn, xuất hiện ở trên cổ bọn họ. Sau đó bốn cái đầu lớn, bay lên trên cao.

Con người lồi lên đó, vẫn còn truyền ra cảm xúc sợ hãi.

Hu hu hu hu!

Từ đoạn bị cắt đứt ở trên cổ, phi ra bốn người nhỏ bé, chạy trốn về bốn hướng.

Đây là nguyên thần của bốn người.

Một kiếm này của Diệp Ninh, không hoàn toàn giết chết được bọn họ.

Bởi vì tu sĩ Thiên Khu Cảnh đã dưỡng thành nguyên thành, chỉ cần nguyên thần chạy thoát, trong khoảng thời gian ngắn có thể tìm thấy được thân thể thích hợp. Vẫn còn có cơ hội đông sơn tái khởi (có nghĩa là trở lại).

Nhưng Diệp Ninh không có bọn họ cơ hội đó, trường kiếm xoay chuyển, trực tiếp chém giết nguyên thần của bốn ngươi thành từng mảnh. Bọn họ căn bản không có sức lực phản kháng.

“Vũ Hóa Tứ Tiên chết rồi!”

“Mau đi, không có người nào có thể chống lại Diệp Ninh!”

“Hắn đây là đang tuyên chiến với Tiên Môn, hắn tiêu đời rồi, hắn nhất định tiêu đời rồi!”

Chương 384: Thùy vi bất bình sự (2)

Lúc này đám người Tiên Môn đều thay đổi sắc mặt.

Vũ Hóa Tứ Tiên chết rồi, điều này nói ra một chuyện. Đó chính là Diệp Ninh cũng có thể chém giết bọn họ!

Trước khi chi viện của tông môn đến, bọn họ căn bản không có tư cách để chống lại được Diệp Ninh. Nhất thời, người của Tiên Môn tan tán như chim vỡ tổ, chạy trốn về bốn phương tám hướng.

Lúc đến, khí thế hung hãn. Lúc đi, giống như chó nhà có tang.

Phương Thanh Tuyết bị bức phải chạy trốn, oán hận nhìn Diệp Ninh. Chuyện ngày hôm nay, khiến cho nàng ta vừa chấn động, vừa bực bội.

Vì sao đối phó với một người lại khó như thế?

Trước khi gặp Diệp Ninh, cuộc đời của nàng ta có thể nói là thuận buồm xuôi gió, dường như chưa từng phải chịu bất kỳ cản trở nào.

Nhưng sau khi gặp hắn, tất cả những điều này đều thay đổi, phụ thân ruột chết ở trong tay Diệp Ninh, nàng ta đích thân nhằm vào lại bị Diệp Ninh nhìn thấu, còn hạ lời nguyền, khiến cho nàng ta không còn mặt nào gặp người khác, mà bây giờ, đại quân của Tiên Môn đến kinh thành, Diệp Ninh lại một người một kiếm, giết cho sợ chết khiếp.

Một cơn ác mộng!

Bốn người vừa chết, thoa phá trận không có người điều khiển, cũng từ trong không trung rơi xuống. Diệp Ninh một kiếm chặt đứt nó thành từng mảnh.

Cảnh tượng này, được một số người nhìn vào trong mắt, kêu lên đau đớn.

Bởi vì thoa phá trận là bảo vật Vũ Hóa Tứ Tiên tiêu phí rất nhiều thời gian và nhân lực tạo thành. Vừa mới được tạo ra, đã bị Vũ Hóa Tứ Tiên cầm ra phá trận.

Nhưng mà cuối cùng, đúng thật là miễn cưỡng phá được rồi, người và thoa phá trận đều bị hủy rồi. Đây tuyệt đối không phải là kết quả mà Vũ Hóa Môn muốn nhìn thấy.

Nhưng mở to mắt thả Tiên Môn rời đi, đây cũng không phải là kết quả Diệp Ninh muốn nhìn thấy.

“Ở lại đi!”

Hắn nhàn nhạt nói.

Thanh hung kiếm tuyệt thế đó, lập tức lao ra ngoài đuổi giết.

Đệ tử Tiên Môn căn bản không phải kẻ địch đồng lòng, một cái đầu lâu bay lên. Trong nháy mắt, máu của người tu hành, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Đây tuyệt đối là cảnh tượng khiến cho Tiên Môn đau lòng.

Lần này đến kinh thành, đều là đệ tử truyền thừa và nội môn có thiên phú, bây giờ có lẽ thực lực của bọn họ bình thường, nhưng đều có tương lai sáng lạn.

Để bọn họ đến kinh thành, là mang tâm tư muốn để bọn họ rèn luyện.

Nhưng không ngờ được, lại đạp vào tấm sắt, thế mà lại có nguy hiểm toàn quân bị tiêu diệt.

“Cứu ta!”

“Đừng giết ta, ta đầu hàng!”

“Diệp đại nhân, ta biết sai rồi!”

Đứng trước mặt sống chết, đệ tử Tiên Môn cũng sẽ cầu xin. Bọn họ khóc lóc thảm thiết, thấp hèn giơ tay chịu trói.

Cảnh tượng này, đã phá vỡ quan niệm sợ hãi Tiên Môn của rất nhiều người.

Hóa ra Tiên Môn cũng sẽ sợ hãi. Hóa ra người tu hành cũng là người.

Bọn họ chỉ là có sức mạnh mạnh mẽ hơn mà thôi, ở các phương diện khác, không có gì khác biệt so với người bình thường cả, cũng biết đau, cũng sợ chết!

Nhưng Diệp Ninh không nói một lời, hắn giống như là tử thần vậy, tùy ý thu tập tính mạng của đám người Tiên Môn.

“Lớn gan!”

Đúng vào lúc này, trong bầu trời, đột nhiên vang lên một giọng nói giống như tiếng sấm.

Một bàn tay lớn che trời, từ phương hướng đông nam, chậm rãi đi đến.

Che kín bầu trời, giống như là điên đảo bầu trời. Mục tiêu của nó, chính là Diệp Ninh.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu.

Đúng vào lúc bàn tay to lớn này vươn ra, từ trung tâm của kinh thành, bốn phương tám hướng vươn ra mười hai bàn tay che trời, từ trong mây lao ra, nghiền áp về phía kinh thành.

Tất cả cộng lại, chính là mười ba bàn tay khổng lồ.

Nhìn thấy mười ba bàn tay khổng lồ xuất hiện, ánh mắt Bùi Ngũ Hàm cũng trở nên nghiêm túc.

"Trưởng lão mười ba tông của Tiên Môn muốn cùng nhau ra tay!"

Tiên Môn không hề giống với Tiên đạo.

Bởi vì thật ra thành phần người tu hành trong Tiên đạo rất phức tạp. Có môn phái tu hành, có gia tộc tu hành, có tán tu.

Môn phái và gia tộc giống nhau, đều là có lớn có nhỏ, có trong lòng có nhiệt tình với chiến đấu, cũng có người lựa chọn ẩn thế. Những người thích ở bên ngoài thể hiện ra thực lực không nhất định là mạnh, không thích tham gia tranh đấu cũng không nhất định là thực lực yếu.

Tán tu không có môn phái, nhìn có vẻ rất dễ bắt nạt, nhưng cũng không loại trừ có những lúc trong tán tu cũng có cường giả tuyệt thế. Đối với rất nhiều người tu hành mà nói, tu hành với là mục đích của bọn họ.

Loại trừ chuyện đó ra, những chuyện khác là không hề quan tâm.

Mà người chân chính nhiệt tình với tranh quyền đoạt lợi, muốn thể hiện với cả thế giới sự bá quyền của bản thân chính là Tiên đạo mười ba tông. Trong mười ba tông này, bao gồm cả Quần Ngọc Các, Vũ Hóa Môn.

Lịch sử lâu dài, nội tình phi phàm.

Mỗi một tông, đều là tông môn rất mạnh của Tiên đạo, ở phía sau lưng, đều có tập đoàn lợi ích rất lớn. Người có thể đảm

nhận trưởng giáo của mười ba tông, là người khổng lồ hàng thật giá thật của Tiên đạo.

Chương 385: Chiến đấu vì đất nước, cùng vui mừng với đất nước

Bọn họ so với Vũ Hóa Tứ Tiên cao hơn cả một cảnh giới lớn, một cái tát cả thể đánh chết mười mấy Vũ Hóa Tứ Tiên. Tu vi càng cao, khoảng cách giữa cảnh giới càng lớn, dường như giống như là trời và vực sâu vậy.

Vì thế, khi trưởng giáo mười ba tông của Tiên đạo phất bàn tay lớn che trời, đánh về phía kinh thành, tất cả mọi người đều cảm nhận được tuyệt vọng. Điều này không liên quan đến bọn họ là dũng cảm hay là hèn nhát.

Khi khoảng cách sức mạnh đã lớn đến mức không thể nào bù đắp được, chính là sẽ sinh ra loại suy nghĩ này.

“Thế mà trưởng giáo mười ba tông lại cùng nhau ra tay!”

“Điều này sao có thể, vì sao bọn họ lại phản ứng nhanh như thế?”

“Làm thế nào đây? Lẽ nào thật sự là trời muốn diệt Đại Chu ta!”

Rất nhiều người ngã ngồi xuống đất.

Lúc này, thật sự là trời đất sụp đổ.

Mười ba bàn tay to lớn đó, nhìn thì xa vời, nhưng trên thực tế đã nhanh chóng kéo gần khoảng cách. Mang theo một cỗ khí thế hùng hổ, nghiền ép về phía kinh thành.

Mỗi một bàn tay lớn che trời, đều có thể mang đến cho người khác một loại áp lực không thể nào hình dung được. Mười ba bàn tay khổng lồ liên hợp với nhau, đó đúng thật chính là lật trời lật đất.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được bản thân thật là nhỏ bé.

Bùm!

Kim Long khí vận của Đại Chu đang giãy dụa. Nó cảm nhận được tai họa bị tiêu diệt.

“Vì sao trưởng giáo mười ba tông lại ra tay nhanh như thế?”

Sắc mặt Cơ Minh Nguyệt trắng bệch.

Vừa rồi Diệp Ninh vẫn còn đang chém giết bốn phía, kết quả trong chớp mắt, tình thế đã thay đổi. Điều này khiến nàng có chút không thể nào chấp nhận được.

Nó cũng làm loạn kế hoạch của nàng.

Vốn dĩ nàng cảm thấy, tuy Tiên Môn phát ra linh phù truyền tin, nhưng vẫn là có một chút thời gian, Tiên Môn mới có thể phản ứng. Đại Chu có thể tranh thủ thời gian này, muốn hồi phục trận Tiệt Tiên.

Chỉ cần đại trận có thể lại một lần nữa hồi phục, Tiên Môn cũng là không thể làm được gì.

Bởi vì thoa phá trận đã bị Diệp Ninh hủy rồi, trong thời gian ngắn, Vũ Hóa Môn căn bản không thể nào tạo ra được một cái nữa. Nhưng mà tốc độ phản ứng của trưởng giáo mười ba tông, đã vượt qua tưởng tượng của nàng.

“Chân thân của bọn họ còn chưa đến, mười ba bàn tay khổng lồ này, chỉ là sức mạnh bọn họ diễn hóa thành, trước khi Diệp Ninh chém giết bốn phía, bọn họ đã xuất động rồi.”

Bùi Ngữ Hàm nói.

“Từ trước đó đã xuất động rồi?”

Dường như Lưu Thận phát giác được cái gì đó, lộ ra thần sắc nghiêm trọng.

“Ngươi là nói, Nho đạo hồi phục?”

Bùi Ngữ Hàm gật đầu, nói.

“Nho đạo hồi phục là chuyện lớn như thế nào, năm đó Tiên Môn đặt xuống phong ấn, bây giờ phong ấn bị há, bọn họ lập tức phát hiện được, gần như không cần nghĩ, bọn họ cũng biết, nhất định Thánh Viện đã xảy ra chuyện lớn, như thế, bọn họ nhất định sẽ để tâm chú ý đến kinh thành.”

Đương nhiên là đều chú ý đến kinh thành rồi, vậy thì hành động ra tay tiếp theo đó, đương nhiên cũng là chuyện bình thường. Có lẽ lúc trước Tiên Môn đúng là có tâm tư muốn nuôi béo Diệp Ninh.

Nhưng bây giờ nhìn thấy biến hóa chấn động đất trời này, Tiên Môn cũng đã loại bỏ suy nghĩ này. Nuôi béo rồi mới giết, dường như đã biến thành tai họa nuôi hổ.

Nhưng lẽ nào đây là sự ngu dốt của Tiên Môn sao? Đương nhiên không phải.

Đứng ở góc độ của Tiên Môn, bọn họ có cái gì sai?

Cách đây không lâu, Diệp Ninh vẫn còn chỉ là một Tỉ Quan nhỏ nhỏ.

Ai có thể ngờ được, một Tỉ Quan, thế mà có thể chém đứt xiềng xích Nho đạo, hóa thân thành người bảo vệ kinh thành? Đây cho dù toàn bộ sự việc được lặp lại một vạn lần, Tiên Môn cũng nhất định sẽ không dự liệu được chuyện này.

Bởi vì thật sự là quá hoang đường rồi.

Mỗi một chuyện Diệp Ninh làm đều khó hơn lên trời, nhưng mà hắn vẫn là cứ làm thành công rồi. Điều này bảo Tiên Môn đi nói lý ở đâu đây?

Vì thế, thật ra đứng ở góc độ này nhìn nhận vấn đề, tốc độ phản ứng của Tiên Môn đã đủ nhanh rồi.

Đúng vào lúc bọn họ ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, dường như là lập tức, trưởng giáo mười ba tông đã trực tiếp ra tay. Cấp bậc của bọn họ, đã gần với chiến lực đỉnh cấp của Tiên Môn rồi.

Đại lão của mười ba Tiên Môn, mười ba người khổng lồ của Tiên đạo, cùng nhau ra tay, không nói, đây là một chuyện rất hiếm thấy.

“Vậy nên làm như thế nào mới được đây?”

Ngụy Văn Thông nhìn về phía Bùi Ngữ Hàm.

Từ trước đến nay, Bùi tỷ là người rất có suy nghĩ.

“Chạy đi.”

Bùi Ngữ Hàm đưa ra kiến nghị.

Nhưng đúng vào lúc nàng ta nói ra lời, mọi người đều sững sờ. Phản ứng của mọi người, nàng không hề bất ngờ.

“Ta biết các vị không muốn trốn, nhưng mà không có cách nào cả, Tiên Môn đã không cần mặt nữa, mười ba lão già không chết cùng nhau ra tay, đây chính là nói ra không để lại một chút đường lui nào, bọn họ cũng đảm bảo một trăm phần trăm, xóa bỏ tất cả hậu hoạn!”

Chương 386: Chiến đấu vì đất nước, cùng vui mừng với đất nước (2)

Bùi Ngữ Hàm nhìn về phía Cơ Minh Nguyệt, nói.

“Bệ hạ, cho dù là có quốc vận hộ thể, nhưng một khi kinh thành bị phá hủy, quốc vận nhất định sẽ vỡ nát, bệ hạ cũng không tránh được cái chết, nếu như đã như thế, còn không bằng tranh thủ bây giờ, có thể đi được bao xa thì đi bấy nhiêu.”

Bùi Ngữ Hàm không hề có bất kỳ lời nói né tránh nào.

Nàng ta trực tiếp nói ra tính nghiêm trọng của mọi việc.

Nàng ta không cho rằng Đại Chu có năng lực chống lại mười ba bàn tay khổng lồ này.

Lúc trước Cù Thủ Tiên nói, Tiên Môn tương đương với trời, ý của Tiên Môn chính là ý của trời. Câu nói này Bùi Ngữ Hàm cũng xì mũi coi thường.

Nhưng lúc này, Tiên Môn đúng là rất gần với Tiên đạo. Bởi vì bọn họ có thực lực người khác không thể nào chống lại được.

Đây chính là dùng sức đè người, vừa mới ra tay, chính là đuổi tận giết tuyệt, hoàn toàn không cho ngươi bất kỳ cơ hội nào.

“Không có bất kỳ cách nào khác sao?”

Cơ Minh Nguyệt trầm giọng nói.

“Trừ phi trận Tiệt Tiên được định hình lại.”

Bùi Ngữ Hàm suy nghĩ một chút, đưa ra đáp án.

Ngàn năm trước, Tiên Môn tập hợp toàn lực, đều không thể nào cưỡng ép phá vỡ trận Tiệt Tiên.

Tuy ngày hôm nay Vũ hóa Tứ Tiên dùng hoa phá trận phá được trận rồi, nhưng mà nếu như đại trận có thể được dựng lại, vậy thì nhất định có thể chống đỡ được sức mạnh của mười ba trưởng giáo.

Có thể nói như thế này, trận Tiệt Tiên cứng đối cứng, ai cũng không sợ.

Nhưng mà trận Tiệt Tiên đã bị hủy rồi, trong thời gian ngắn sao có thể xây dựng lại được? Cơ Minh Nguyệt cười khổ một tiếng, nhắm mắt lại, nói.

“Trẫm không chạy trốn.”

Ở bên cạnh, dì Khương khuyên.

“Bệ hạ, người là tương lai của Đại Chu, người không thể chết.”

Cơ Minh Nguyệt lắc lắc đầu, kiên định đau đớn nói.

“Không cần lừa bản thân, nếu như kinh thành bị phá, thì không còn Đại Chu nữa.”

Ánh mắt của nàng liếc nhìn vô số bách tính đang đứng sững sờ ở trong kinh thành. Hàng loạt bóng người dày đặc kia, đều là từng sinh mạng đang sống sờ sờ.

“Trẫm có thể đi, bọn họ thì làm sao?”

“Nếu như kinh thành bị phá, vậy thì không phải là chuyện của một nhà.”

“Trẫm sẽ không đi, nếu như phải chết, vậy thì cùng nhau chết, Thiên Tử thủ kinh thành, quân vương chết xã tắc chết.”

Vào lúc quan trọng, nàng bình tĩnh đến mức trước nay chưa từng có.

Cả người, phát ra một luồng khí chất quyết tâm. Nhìn cảnh tượng này, tất cả mọi người đều không khuyên nữa.

Bởi vì bọn họ biết, Thiên Tử là nhất định không khuyên được.

“Bệ hạ không đi, vậy thì chúng ta cũng không đi…”

Dì Khương vừa mừng vui thanh thản, vừa tiếc nuối nhìn Cơ Minh Nguyệt, hiền từ nói.

Mừng vui thanh thản đương nhiên là bởi vì cuối cùng lúc này Cơ Minh Nguyệt cũng thể hiện ra dũng khí và quyết tâm. Tiếc nuối là bởi vì rõ ràng Cơ Minh Nguyệt còn rất trẻ tuổi, nàng còn chưa thể hiện cho bất kỳ người nào biết dung mạo thật sự của mình, kết quả đã không còn bất kỳ cơ hội nào nữa.

Bà cảm thấy, đây là niềm tiếc nuối lớn nhất.

Cho dù là một nữ nhân, không có bất kỳ tư tâm nào, bà cũng cảm thấy, Cơ Minh Nguyệt chính là mỹ nữ đứng đầu thiên hạ. Chỉ là không có người nào biết được vẻ đẹp của nàng.

“Nước mất nhà tan, lão thần cũng đi theo bệ hạ tuẫn quốc.”

Lưu Thận thoải mái nói.

Ông ấy vừa mới trở thành Đại Nho, từng lời nói hành động, đều mang theo một cỗ sức mạnh ảnh hưởng đến lòng người.

Nhìn ông ấy, rất nhiều người có tâm tư phức tạp. Từ trước đến nay vẫn luôn là gian thần, thế mà lại đại trung thần, đây là chuyện mà ai cũng không ngờ được.

Nhưng chính khí cuồn cuộn sẽ không lừa người. Có thể dưỡng ra được chính khí cuồn cuộn, đã nói rõ tất cả vấn đề.

“Đại nhân không đi, chúng ta cũng không đi.”

Đám người của Viện giám sát nhìn về phía Diệp Ninh. Bọn họ không có ý định rời đi.

Nếu như đã như thế, bọn họ nhất định sẽ không rời đi.

“Không đi! Chúng ta cũng không đi!”

“Bệ hạ và Diệp đại nhân ở đâu, chúng ta ở đó!”

“Chiến đấu vì đất nước, cùng hưng vong với đất nước!”

“Ha ha ha, không thể sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nếu như có thể chết cùng ngày cùng tháng cùng năm, vậy thì cũng không tệ!”

Dũng khí có tính lây lan.

Thời khắc sống chết, ngược lại rất nhiều người nhìn thông thấu hơn.

Không đi nữa.

Ở lại cùng với tòa thành này, ở đến cuối cùng.

Thánh phá, thì người chết!

Niềm nhiệt huyết của mọi người, không ảnh hưởng một chút nào đến Bùi Ngữ Hàm. Nàng ta chau mày, nhìn Diệp Ninh ở trên bầu trời.

Nhìn thấy thế, Ngụy Văn Thông đi lên phía trước một bước, nói.

"Bùi tỷ, tỷ đi đi."

Bùi Ngữ Hàm không phải quan chức của Đại Chu, lúc trước khi Tiên Môn và Đại Chu giao thủ, nàng ta cũng không ra tay. Điều này nói rõ thật ra nàng ta vẫn luôn là không quan tâm.

Nguyên nhân duy nhất nàng ta ở lại, chính là Diệp Ninh.

Chương 387: Chiến đấu vì đất nước, cùng vui mừng với đất nước (3)

Điểm này, trong lòng Ngụy Văn Thông hiểu rõ, vì thế lúc này, hắn ta muốn khuyên Bùi Ngữ Hàm rời đi. Nhưng Bùi Ngữ Hàm không hề có bất kỳ hành động nào, ngón tay của nàng ta chỉ Diệp Ninh, nói.

"Ngươi nói, vì sao hắn không hề có bất kỳ hành động nào vậy?"

Câu nói này, khiến cho mọi người bừng tỉnh.

Đúng thế.

Vì sao Diệp đại nhân không có bất kỳ hành động nào. Bọn họ ngẩng đầu, kỳ lạ nhìn Diệp Ninh.

Diệp Ninh cũng đang ngẩng đầu, hắn nhìn mười ba bàn tay khổng lồ, mang theo khí tức ngập trời, nghiền ép về phía kinh thành.

Sau đó thở dài một tiếng, nói.

"Vì sao các ngươi vẫn luôn ép ta?"

Bây giờ hắn chỉ là một Đại Nho.

Tuy hắn rất yêu nghiệt, có chính khí cuồn cuộn vô cùng vô tận. Nhưng Đại Nho chính là Đại Nho.

Giữa hắn và mười ba trưởng giáo kém rất nhiều cảnh giới, điều này nhất định là không bù đắp được. Nhưng điều này lại không đại biểu Diệp Ninh không có cách nào để đối phó với trưởng giáo mười ba tông.

Chỉ là phương pháp này, lúc trước hắn không nghĩ đến là phải dùng nó.

"Trong tòa thành này, còn có ngàn ngàn vạn vạn sinh linh, ta không thể nào nhìn tòa thành này cứ như thế bị các ngươi hủy diệt."

Diệp Ninh hít sâu một hơi, một cỗ khí tức kinh thiên động địa, từ trên người hắn tràn ra ngoài.

"Vì thế, thứ bị hủy đi chỉ có thể là các ngươi!"

Trong toàn bộ kinh thành, một kẽ hở trên các con đường, từng viên gạch, mỗi một cây cỏ… vào lúc này, đều phát ra ánh sáng rực rỡ. Đạo ánh sáng này, mỗi người đều rất quen thuộc. Đây là sức mạnh của trận Tiệt Tiên. Lúc trước bọn họ cũng từng có nó. Chỉ là bây giờ đã bị phá hủy rồi.

Nhưng mà, nó đã bị hủy diệt rồi, vì sao lại xuất hiện lần nữa? Khắp thành ánh sáng rực rỡ, hội tụ về phía một mình Diệp Ninh.

Lúc này, một suy nghĩ kinh người xuất hiện trong lòng của mỗi người.

"Lẽ nào nói, Diệp Ninh chính là người chủ trận!"

Người chủ trận?

Cơ Minh Nguyệt tưởng tượng vô số khả năng có thể vượt qua kiếp nạn này, nhưng mà lại không ngờ được đến điều này. Bởi vì trước đó, không có bất kỳ dấu hiệu nào từng thể hiện Diệp Ninh chính là người chủ trận.

Hoặc là đổi một cách nói khác, đừng nhìn nàng là Thiên Tử, nhưng trên thực tế hiểu biết đối với đại trận kinh thành, so với người khác không có gì khác nhau cả, đây đúng là trận pháp do Thái Tổ lập ra, nhưng mà Thái Tổ lại không truyền thụ tòa trận pháp này cho hậu nhân.

Các đời Thiên Tử, đều không thể nào khống chế trận pháp này.

Vì vậy rất nhiều người đều cảm thấy, có lẽ vốn dĩ trận này không có người chủ trận. Nhưng điều này rõ ràng là không thể nào.

Một đại trận có thể bảo hệ bảo vệ tôn nghiêm cuối cùng của một quốc gia, một đại trận có thể mang đến hi vọng cho tất cả mọi người ở trong thành, từ trước đến nay sao có thể không có người chủ trận chứ?

Nhưng mà, nếu như có người chủ trận, vì sao từ trước đến giờ chưa từng xuất hiện?

Thân là Thiên Tử Đại Chu, nhưng Cơ Minh Nguyệt lại không biết gì về trận pháp này, nàng không biết người như thế nào, mới có tư cách trở thành người chủ trận nhưng mà lúc này nhìn thấy Diệp Ninh, hình như đã có chút cảm nhận.

"Có lẽ cũng chỉ có hắn, mới xứng đáng làm người chủ trận của trận pháp này đi?"

Ý nghĩa của đại trận kinh thành thật sự là quá quan trọng rồi.

Đó là tôn nghiêm cuối cùng của một quốc gia. Là giới hạn cuối cùng của vương triều.

Cũng là sự bảo vệ mà vô số người trong thiên hạ tin tưởng, dựa vào.

Nếu như người chủ trận tâm thuật bất chính, vậy thì chắc chắn sẽ là tai họa diệt vong.

"Thế mà Diệp đại nhân lại là người chủ trận!"

"Ngài ấy có thể tu sửa được đại trận kinh thành sao?"

"Nếu như đại trận có thể kịp thời khôi phục, có lẽ sẽ có biến số!"

Vô số người vui mừng, biểu hiện của Diệp Ninh ở trong tuyệt vọng, chắc chắn là một liều thuốc trợ tim cho bọn họ. Nhất thời, trong mắt mọi người lại một lần nữa xuất hiện ánh sáng.

Đó là ánh sáng hy vọng.

"Người chủ trận?"

"Trận pháp này có người chủ trận từ lúc nào vậy?"

“Nghiệp chướng này, rốt cuộc còn có cái gì dấu diếm người đời!”

Người của Tiên Môn bị Diệp Ninh giết rất nhiều.

Lúc này chỉ còn lại mười mấy người tàn dư may mắn sống sót.

Bọn họ đứng ở phía sau, không rời đi, bởi vì trong lòng bọn họ ngập tràn thù hận. Bọn họ phải ở đây, nhìn kinh thành bị phá hủy.

Đây nhất định là sẽ trở thành ký ức đẹp nhất trong đời này của bọn họ.

Nhưng mà ánh sáng phảng phất như là chỗ nào cũng có, từ bốn phương tám hướng phát ra, lại khiến cho trong lòng bọn họ phủ lên một tầng mây mù. Diệp Ninh thật sự là ẩn giấu quá sâu rồi.

Sâu đến mức thậm chí khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Rốt cuộc tên này còn có chuyện gì hắn không dám làm, hoặc là nói không làm được?

Phương Thanh Tuyết vẫn còn sống.

Nhưng nàng ta sống cũng là một cực hình.

Chương 388: Tên của tòa trận này là Nhân Gian

Bởi vì tất cả người của Quần Ngọc Các chết hết rồi, chỉ có một mình nàng ta sống sót.

Đương nhiên, đây là trùng hợp, nàng ta là vận khí tốt, mới may mắn sống sót.

Nhưng nàng ta sẽ không cho rằng như thế, mơ tưởng của nàng ta bị phá vỡ, cho rằng đây là Diệp Ninh cố ý làm thế. Muốn giữ lại nàng ta, sau đó sỉ nhục nàng ta.

Đúng thế, hắn nhất định là có loại suy nghĩ này!

Bởi vì đổi thành là ta, cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng để cho hắn chết.

Phương Thanh Tuyết khư khư cố chấp, sẽ không ngờ được lúc này Diệp Ninh đã sớm quên mất nàng ta rồi, trong lòng nàng ta tràn ngập thù hận, quyết liệt nói.

“Trận pháp này đã bị phá hủy rồi, cho dù hắn là người chủ trận thì có sao? Trưởng giáo sẽ cho hắn cơ hội hồi phục sao?”

Trên thực tế chính là như thế.

Khi toàn bộ kinh thành đều phát ra ánh sáng.

Mười ba bàn tay to khổng lồ đó, tốc độ nghiền ép bất ngờ tăng thêm gấp vô số lần. Trong bầu trời, truyền ra trận sấm sét rền vang để thể hiện sự tức giận.

“Không ngờ được thế mà ngươi lại là người chủ trận, xem ra quả nhiên là không giữ ngươi lại được!”

Lại là một giọng nói âm trầm vang lên.

“Ở trong việc của ngươi, Tiên Môn đã phạm sai lầm, đáng ra nên lập tức giết chết ngươi ngay từ đầu!”

Cuối cùng, liên tục vang lên giọng nói mang theo sát ý.

“Ngươi muốn hồi phục đại trận, nhưng đã quá muộn rồi, đây là ta nói!”

“Ngươi hồi phục được Nho đạo thì sao? Nho đạo căn bản không thể nào lại lần nữa đứng dậy, ngày hôm nay ngươi nhất định sẽ chết!”

“Không chỉ ngươi sẽ chết, tòa thành này, đều sẽ bồi táng cùng với ngươi!”

Trường giáo mười ba tông truyền ra khí tức nguy hiểm trước nay chưa từng có.

Trong bầy trời, mây mù che trời, tiến sấm rền vang.

Đến cảnh giới của bọn họ, đã có thể khống chế thiên địa rồi, vì thế khi nổi giận, giống như là trời tức giận.

Ngày hôm nay bọn họ nhất định phải giết Diệp Ninh. Cũng nhất định phải hủy diệt Diệp Ninh!

Người phàm cũng có thể đối kháng với Tiên Môn sao?

Trước ngày hôm nay bọn họ cảm thấy không thể nào.

Nhưng mà từ trên người Diệp Ninh, bọn họ lại cảm nhận được sự sợ hãi. Không sai, là sợ hãi.

Đến địa vị của bọn họ, cảnh giới này, trên thế giưới đã có rất ít thứ có thể khiến cho bọn họ sợ hãi. Nhưng mà Diệp Ninh, lại khiến cho bọn họ vô cùng kiêng dè.

Không phải bởi vì bây giờ Diệp Ninh có bao nhiêu lợi hại, mà là bọn họ từ trên người Diệp Ninh, nhìn thấy được vô số khả năng. Ngươi thành lập Viện giám sát ta không nói ngươi cái gì.

Nhưng mà thế mà ngươi lại hồi phục Nho đạo rồi!

Ngươi còn trở thành người chủ trận của trận Tiệt Tiên?

Cứ buông thả người như thế, còn không phải để ngươi lật trời sao?

Trong năm tháng mà cả đời bọn họ trả qua, không có loại nhân vật yêu nghiệt như Diệp Ninh. Những người được gọi là thiên kiêu, nhân kiệt đó so sánh với Diệp Ninh, đều là ánh sáng đã mờ đi.

Vì thế, bọn họ mới ngang tàn ra tay, vừa mới ra tay, đã phải đạt đến diệt cỏ tận gốc một trăm phần trăm. Người này, cộng thêm với tòa thành này, đều sẽ bị xóa sổ khỏi bản đồ.

Đây chính là cái giá dám đối kháng với Tiên Môn.

Bọn họ nhất định phải nói với sinh linh toàn thiên hạ một đạo lý. Tiên Môn chính là trời! Ý trời, không thể làm trái!

“Tòa thành này sẽ bồi táng cùng với ta?”

Diệp Ninh cười, hắn lắc lắc đầu, xoay người, dịu dàng nhìn về toàn bộ kinh thành, các bách tính giống như cây cỏ dại mọc lên đang mong chờ.

Sau rồi, kinh thành căn bản không phải thành. Không phải vật. Mà là vật sống. Là con người!

Tòa thành này, chính là tòa thành do những sinh mệnh nhìn thì có vẻ nhỏ bé tạo thành.

Ánh sáng từ khắp các góc ở trong kinh thành phát ra, sau đó lao thẳng về phía Diệp Ninh. Vì thế cả người hắn đều phát ra ánh sáng.

Tất cả mọi người đều cảm thấy, hắn đang muốn hồi phục đại trận này. Nhưng trên thực tế, Diệp Ninh không làm như thế.

Tiên Môn không hề hiểu tòa đại trận này một chút nào, cũng như bọn họ không hiểu gì về tòa thành này vậy. Trên thực tế đại trận căn bản không bị phá.

Thứ Tiên Môn nhìn thấy chỉ là biểu hiện bên ngoài.

"Các ngươi đều không hiểu, đều cho rằng trận bị phá rồi, thì thành sẽ mất, nhưng thật ra đã hiểu ngược quan hệ nhân quả, trên thực tế, thành còn, trận sẽ còn."

Diệp Ninh lầm bầm nói.

Trong đôi mắt hắn, chảy dọc thần sắc thăng trầm.

Đây căn bản không phải ánh mắt mà ở độ tuổi của hắn nên có, cho dù là người có hai kiếp, nhưng mà sự thăng trầm này đối với hắn mà nói, cũng có chút quá khoa trương.

Đây không phải là ánh mắt của hắn. Mà là ánh mắt của Thái Tổ.

Thân là người chủ trận duy nhất của đại trận, lúc này Diệp Ninh đã dung hòa thành một thể với trận pháp này rồi. Trong đất trời không có người thứ hai, có thể có hiểu biết về tòa trận này như hắn.

Chương 389: Tên của tòa trận này là Nhân Gian (2)

Khi Diệp Ninh dung hòa với tòa trận này, hắn nhìn thấy rất nhiều thứ. Những thứ này, đều là những mưa gió mà vạn năm nay tòa thành này trải qua.

Hắn nhìn thấy từng thân thể một ngã xuống, máu tươi phun ra, linh hồn trôi dạt.

Hắn nhìn thấy từng người dân thường lăn lộn ở trong bùn đất, dùng tư thái khiêm tốn nhất, đổi lại thức ăn rẻ nhất. Hắn nhìn thấy quan lại ngồi ở trong kiệu, cao cao tại thượng đi qua từng con đường lát đá xanh.

Hắn nhìn thấy kỵ binh giơ roi, điên cuồng chạy trong phố xá náo nhiệt.

…

Những cảnh tượng phức tạp này, đều đại biểu cho một đoạn ký tức sống động, vang vọng ở trong đầu của Diệp Ninh. Đây chính là những chuyện đã xảy ra trong tòa thành này.

Sau đó hắn lại lờ mờ cảm nhận được một loại sức mạnh.

Dường như loại sức mạnh này cũng cảm ứng được sự tồn tại của hắn, đang lao thẳng về phía hắn. Nhưng sức mạnh này rất yếu ớt.

Yếu ớt đến mức giống như là một hạt cát.

Nhưng không sao, tuy yếu ớt, nhưng mà số lượng rất nhiều. Những sức mạnh này đến từ đâu?

Không phải ai khác, chính là thủ quân đang liều mạng đứng ở trên tường thành, chính là những bách quan văn võ dùng hết dũng khí dự định tuẫn quốc, chính là những hán tử của Viện giám sát có ánh mắt kiên định, đương nhiên, cũng là Cơ Minh Nguyệt.

Không chỉ là bọn họ.

Còn bao gồm những tiều phu trốn ở trong phòng củi run rẩy, những người dân đói bảo vệ mảng ruộng hoang vu, sắc mặt gầy gò, còn có những đứa trẻ còn ít tuổi mà trên mặt châm lấm tay bùn.

Thậm chí mảnh đất ở bên ngoài thành không biết đã chôn vùi bao nhiêu người, ở trong đất phát ra khí tức không đáng kể. Tất cả chúng đều đang truyền ra sức mạnh.

Những sức mạnh này bị đại trận lôi kéo, từng chút từng chút một tập hợp lại, sau đó dung nhập vào trên người Diệp Ninh. Đây chính là sức mạnh của người phàm.

Loại sức mạnh này có thể kinh thiên động địa. Loại sức mạnh này cũng có thể nghịch chuyển thời gian.

Loại sức mạnh này bình thường, nhưng mà lại không bình thường, chói mắt nhưng mà cũng không hấp dẫn ánh mắt nhất,

là khói bếp bốc lên từ các gian nhà, cũng là âm thanh đọc sách rõ ràng ở trong thư viện.

Đây chính là Đại Chu, đây chính là nhân gian.

Rất rõ ràng, cỗ sức mạnh đến từ mỗi một người. Bỗng nhiên, Diệp Ninh nhìn thấy một cảnh tượng. Đây là cảnh tượng nhiều năm trước Thái Tổ nhìn thấy. Đất trắng ngàn dặm, khắp nơi đều là mặt đất khô nứt. Dân đói giống như là quỷ, người chết khắp núi đồi.

Lưu dân giống như là rễ cây vỏ cây, ăn đất Quân m, lướt qua giống như là cào cào, ăn tất cả những thứ gì có thể ăn, không thể ăn được. Đây chính là loạn thế năm đó.

Thái Tổ quật khởi từ trong dân thường, ông ấy đã nhìn quen những thứ này, mơ ước thay đổi tất cả. Thật ra thứ ông ấy muốn rất đơn giản, ông ấy chính là hy vọng người trong thiên hạ có thể sống giống như con người bình thường. Sống sót, không phải quyền mà một bộ phận người nên có.

Dó đó mới có những thay đổi khác nhau của Thái Tổ sau này.

Ông ấy có thể thông qua nỗ lực của bản thân, thay đổi được điều gì đó. Đáng tiếc, ông ấy thành công rồi, nhưng lại thất bại rồi.

Sau khi ông ấy đi, dường như tất cả mọi người đều quay lại dáng vẻ ban đầu. Có lẽ ông ấy cũng dự liệu được điểm này, vì thế ông ấy đã bố trí trận pháp này.

Chỉ có người có thể đại biểu toàn bộ nhân gian, được nhân gian yêu mến, mới có tư cách khống chế tòa đại trận này. Lúc trước người đầu tiên làm được là Thái Tổ. Sau đó là Giám Chính.

Sau khi trống rỗng hàng ngàn năm, thì đến lượt Diệp Ninh. Tiên Môn gọi trận này là trận Tiệt Tiên. Bởi vì tòa trận này ngăn cản bước chân bọn họ hủy diệt tất cả.

Nhưng Diệp Ninh biết, tên thật sự của tòa trận này không phải như thế.

Đại trận Nhân Gian!

Không sai, đây mới là tên của trận pháp này.

Ai có thể khống chế trận pháp này, ai có thể có được sức mạnh của nhân gian. Nhà cao vạn trượng, đều bắt đầu từ mặt đất.

Sức mạnh mỗi một cá thể người phàm đều rất nhỏ bé, nhưng mà sức mạnh của toàn bộ nhân gian, thì chỉ có thể dùng vĩ đại để hình dung.

"Các ngươi không hiểu nhân gian, vì thế các ngươi cũng không hiểu được."

"Trận pháp này, tòa thành này, đều không quan trọng, thật ra thứ quan trọng là người ở trong thành."

"Thứ ngăn cản các ngươi không phải đại trận Nhân Gian, mà là vô số người không hoan nghênh các ngươi ở trong thành."

Diệp Ninh lẩm bẩm bói.

Lúc này, sức mạnh của nhân gian càng ngày càng nhiều. Gió dục mây vần.

Bỗng nhiên trong khí tức của hắn bắt đầu dâng trào. Không phải đột phá cảnh giới.

Mà là một loại sức mạnh lạ lùng vượt qua tưởng tượng của Tiên Môn xuất hiện ở trên người Diệp Ninh. Khiến cho hắn, đột nhiên trở nên đáng sợ!

"Đây là sức mạnh gì?"

Nhìn Diệp Ninh đứng ở trên không trung, phát ra ánh sáng giống như là mặt trời thiêu đốt, trong mắt mọi người lộ ra vẻ mơ hồ. Đúng thế, Diệp Ninh khiến cho cả người của mình cũng mơ hồ rồi.

Chương 390: Nhân gian không hoan nghênh các ngươi

Bọn họ ôm kỳ vọng cực lớn với Diệp Ninh, nhưng mà ai cũng không ngờ được, thế mà Diệp Ninh lại có thể làm được đến bước này. Khí tức của hắn không ngừng dâng trào.

Một cỗ sức mạnh ấm áp nhưng kiên định không ngừng dung nhập vào trong thân thể hắn, đứng nhìn từ phía xa, giống như là từng con đom đóm. Nhỏ bé mà yếu ớt.

Nhưng mà số lượng của bọn chúng nhiều như thế. Tích lũy lại, khiến cho Diệp Ninh trở nên càng ngày càng đáng sợ, cũng càng ngày càng lạ lẫm. Nhưng điều này không hề ảnh hượng đến cảm giác thân thiết của bọn họ đối với Diệp Ninh.

Thậm chí có thể nói như thế này, trong cảm giác của mọi người, Diệp Ninh càng thêm thân thiết hơn. Tạo cho bọn họ cảm giác không phân ngươi và ta.

Bọn họ có thể cảm nhận được tâm ý của Diệp Ninh, Diệp Ninh cũng cảm nhận được bọn họ. Đây là một loại thể nghiệm rất thần kỳ.

"Ta cảm nhận được trận pháp này sống lại rồi."

Dì Khương nhìn chằm chằm kinh thành.

Khắp nơi trong kinh thành đều phát ra ánh sáng.

Một loại sức sống từ trước đến nay chưa từng có, đang sinh ra ở trong ánh sáng. Điều này khiến bà vừa có tự tin, vừa nghi hoặc.

"Người đời đều đã đánh giá thấp Thái Tổ, ông ấy để lại trận pháp này, không chỉ đơn thuần là phòng thủ."

Cơ Minh nguyệt lẩm bẩm nói: "Hơn nữa, phong cách của Thái Tổ, từ trước đến nay đều không phải là phòng thủ."

Tất cả mọi người đều biết Thái Tổ là người điên cuồng tấn công.

Vẫn luôn là bá đạo và kiên định, vẫn luôn có thể thể hiện ra tính xâm lược khiến người khác tê cả da đầu.

Một vĩ nhân có loại tính cách như thế, vào lúc trước khi bản thân rời khỏi thế gian, lẽ nào chỉ cam tâm để lại một đại trận vì mục đích phòng thủ sao?

Điều này rõ ràng là không hợp lý.

Mọi người nhìn đại trận hoàn toàn thay đổi, trong lòng cảm thấy, đây mới là dáng vẻ vốn dĩ ban đầu của trận pháp này.

"Nhưng mà đây rốt cuộc là sức mạnh gì đây?"

Bùi Ngữ Hàm nhìn mọi người, nàng ta hỏi.

Nhưng mà không có người nào có thể trả lời.

Bọn họ lờ mờ cảm thấy cỗ sức mạnh này có liên quan đến bản thân, nhưng lại cảm thấy không thể nào, bản thân mình nhỏ bé như thế, lẽ nào cũng có thể giúp được gì đó sao?

Có lẽ Bùi Ngữ Hàm cũng không mong chờ người khác có thể đưa ra đáp án, trong mắt nàng ta hiện lên vẻ mơ hồ. Lúc này sức mạnh bộc phát ra trên người Diệp Ninh, cũng vượt ra khỏi nhận thức của nàng ta.

Không phải Nho đạo, không phải Tiên đạo, càng không phải Ma đạo. Đây là một cỗ sức mạnh hoàn toan mới.

"Ngươi đã thi triển yêu pháp gì vậy?"

Trong bầu trời giọng nói như sấm chớp lại lần nữa vang lên.

Nhưng so với lúc trước cao cao tại thượng, lại nhiều thêm rất nhiều vẻ kiêng dè. Diệp Ninh càng ngày càng mạnh rồi.

Mỗi một giây qua đi, khí tức của hắn đều có thể nâng lên thêm một chút.

Loại tốc độ nâng cao này, khiến cho trưởng giáo mười ba tông phát run lên vì sợ hãi. Cũng giống như Bùi Ngữ Hàm, bọn họ không hiểu gì về cỗ sức mạnh này. Thứ chưa biết, mới là thứ khiến người khác cảm thấy sợ hãi nhất.

Một loại sức mạnh mới vượt qua tưởng tượng của bọn họ, đồng thời nhìn có vẻ bọn họ cũng không thể nào khống chế được xuất hiện ở trên người Diệp Ninh, điều này rõ ràng không phải là tín hiệu khiến cho người khác yên tâm.

"Yêu pháp?"

Diệp Ninh lắc lắc đầu, nói.

"Đây không phải là yêu pháp, mà là sức mạnh của nhân gian."

Trong không trug vang lên một giọng nói khác.

"Nhân gian đều là sâu kiến, sâu kiến sao có thể có sức mạnh?"

Diệp Ninh không công nhận quan niệm này, nói.

"Cho dù là sâu kiến, cũng có sức mạnh, có lẽ yếu ớt, nhưng tất cả sâu kiến yếu ớt đều là thể liên hợp với nhau, Tiên Môn cũng không thể không cúi đầu."

Lời nói này, khiến cho trưởng giáo mười ba tông đều chấn động phẫn nộ.

Bản năng của bọn họ không muốn tin những gì Diệp Ninh nói.

Cái gì là sâu kiến cũng có sức mạnh.

Loại lời nói này dùng để lừa dối người phàm thì cũng thôi đi, bọn họ sao có thể tin? Bọn họ cao cao tại thượng, từ lâu quan niệm này đã ngấm vào tận xương cốt.

Trong quan niệm này, Tiên Môn độc tôn, trấn áp tất cả mọi thứ trong thế gian.

Trong những kẻ thù của Tiên Môn, có Đại Chu, có Ma đạo, có Yêu Man, có lẽ cũng có rất nhiều kẻ đối địch với Tiên Môn. Nhưng tuyệt đối không phải gồm sâu kiến ở trong mắt bọn họ.

Tại sao người phàm có sức mạnh?

Nhưng chuyện thật sự khiến cho bọn họ cảm thấy chấn kinh là từ trong lời nói của Diệp Ninh, bọn họ không hề nghe thấy bất kỳ dấu tích nói dối nào.

Lẽ nào điều này là sự thật? Nhưng vì sao lại như thế?

Những điều chưa biết mang đến cho bọn họ sợ hãi, hôm nay bọn họ phát hiện, thế giới có thể không phải là giống như những gì lúc trước bọn họ hiểu. Điều này khiến cho bọn họ có một loại bất an ăn tận vào trong xương cốt.

Chương 391: Nhân gian không hoan nghênh các ngươi (2)

Ở quá khứ, cho dù là Tiên Môn bị Thái Tổ trấn áp, sau khi trải qua những năm tháng đen tối nhất, bọn họ cũng chưa từng bất an như thế. Bởi vì năm đó Thái Tổ đúng là rất mạnh, mạnh đến mức đại quân ở dưới trướng có thể san bằng bất kỳ Tiên Môn nào.

Thần phục với cường giả, điều này không có gì mất mặt cả.

Chọn lọc tự nhiên, cách sinh tồn, loại quan niệm này bọn họ có, hơn nữa cũng rất hiểu. Nhưng mà những người phàm này thì là cái gì?

Từ lúc nào mà Tiên Môn lại phải cúi đầu với sâu kiến rồi?

“Nói bừa!”

“Không cần biết ngươi có sức mạnh này, bản tọa chỉ cần tiêu diệt ngươi là được.”

“Chết đi!”

Bọn họ lời ít ý nhiều, mạnh mẽ ra tay.

Mười ba bàn tay khổng lồ đây, che khuất toàn bộ bầu trời. Bỗng nhiên bầu trời tối sầm. Giống như là bước vào ban đêm vậy.

Ánh sáng duy nhất, chính là Diệp Ninh đứng ở trên không trung.

Hắn giống như là mặt trăng có thể mang đến sự yên tâm trong lòng cho người khác ở trong bóng đêm, khi người đang đi đường ngẩng đầu lên nhìn, nhìn thấy vầng trăng này, trong lòng sẽ trở nên có một loại cảm giác an toàn đến lạ lùng.

Nhưng từ góc độ của mười ba trưởng giáo, lại là vô cùng bất an.

Vì thế bọn họ gấp gáp ra tay, muốn cùng lúc xóa bỏ con người cùng với tòa thành này!

Không cần biết sức mạnh của ngươi là gì, ta chỉ cần tiêu diệt được ngươi, thế giới sẽ sạch sẽ rồi!

Khi trên người Diệp Ninh có một loại sức mạnh bọn họ không thể nào hiểu được, đồng thời còn có loại bất an sâu sắc, bọn họ theo bản năng muốn hủy diệt tất cả.

“Ngươi nhất định phải chết, không có người nào có thể cứu được ngươi!”

Phương Thanh Tuyết ở dưới tường thành tức giận nói, nàng ta biết giọng nói của bản thân có thể sẽ không có người khác nghe thấy, nhưng nàng ta chính là muốn hét lên như thế. Giống như là nếu không làm như thế, không thể để trút hết tức giận ở trong lòng nàng ta.

“Từ trước đến nay ta chưa bao giờ hy vọng bất kỳ người nào cứu ta, chuyện của nhân gian nên do tự bản thân nhân gian giải quyết.”

Diệp Ninh thấp giọng nói.

Dường như là nghe thấy lời nói của Phương Thanh Tuyết, nên mới đưa ra phản hồi. Lại giống như là đang tự nói với chính mình.

Đương nhiên, một mình hắn không thể nào đối kháng với trưởng giáo mười ba tông ở giai đoạn này, nhưng mà toàn bộ kinh thành hợp lại thì có thể.

Đây không phải một tòa thành, mà là người, mỗi một người đều còn đang sống sờ sờ. Một người, mười người, một ngàn người, một vạn người…

Ý chí và suy nghĩ của mỗi một người, đều là một loại sức mạnh.

Sức mạnh của hàng ngàn vạn người, sẽ có thể tương đồng với sức mạnh nhân gian.

Đại trận nhân gian hội tụ sức mạnh của toàn bộ nhân gian, điên cuồng hướng về phía Diệp Ninh.

Sau đó cả người của hắn, phát ra ánh sáng trắng tinh thuần khiết. Ánh sáng này khiến cho toàn bộ thế giới chia thành hai màu đen trắng.

Từ phía trên Diệp Ninh trở lên, mây đen đè xuống, mười ba bàn tay khổng lồ giống như là đè lên nhau, mạnh mẽ nghiền ép xuống.

Từ Diệp Ninh trở xuống, ánh sáng chiếu khắp mặt đất, bách tính cả thành đều đang ngẩng đầu, lúc này vốn dĩ bọn họ nên tuyệt vọng và tức giận, nhưng mà Diệp Ninh đã mang đến hy vọng cho bọn họ, vì thế trong mắt bọn họ tràn ngập chờ đợi.

Ánh sáng và bóng tối. Tiên Môn và nhân gian.

Đây là một trận trận chiến khác thường, Diệp Ninh chậm rãi đưa tay ra. Hắn muốn viết cái gì đó.

Đúng vào lúc hắn đưa tay ra, tất cả bút lông trong toàn bộ kinh thành đều run lên. Tranh lên trước, vô cùng gấp gáp bay ra ngoài.

Sau đó dung hợp ở trên không trung, hình thành một cây bút cực lớn.

Mà Diệp Ninh phảng phất như cũng biến thành người khổng lồ, tay hắn cầm bút, chậm rãi viết một nét lên không trung.

Một bút này chưa nhìn ra được manh mối gì, nhưng mà theo hành động hắn viết, uy thế trên người Diệp Ninh cũng tăng lên hơn trăm lần.

Bùm bùm bùm!

Cuồng phong gào thét.

Đây là sức ép mà mười ba bàn tay khổng lồ ép xuống tạo thành.

Nhưng mà đứng trước con gió bão mạnh mẽ như thế, cũng không lay chuyển Diệp Ninh được một chút nào. Ánh sáng trên người hắn càng thêm rực rỡ.

Tay hắn cầm bút, chầm chậm viết từng nét lên không trung.

Đuôi của bút lông kéo theo một nét dài, giống như là dấu vết do lửa đang cháy rừng rực, cùng với nét bút lúc trước, liên kết với nhau. Vì vậy, tất cả mọi người đều nhìn rõ ràng rồi.

Diệp Ninh viết một chữ "người (nhân)" cực lớn.

Một chữ người, cứ như thế đứng sừng sững ở trên không trung. Vì thế tất cả mọi người ở dưới mặt đất đều lộ ra thần sắc thất thần. Không có bất kỳ người nào giải thích, nhưng toàn bộ bọn họ đều hiểu.

Chữ này, chính là viết về bọn họ. Mỗi một người bọn họ, dường như đều dung hợp vào trong chữ này.

Bùm!

Cuối cùng bàn tay khổng lồ vẫn là ấn xuống.

Trưởng giáo mười ba tông, muốn dùng phương thức tàn khốc và kịch liệt nhất, hủy diệt con người này, tòa thành này. Giống như là bầu trời sụp đổ vậy, bóng tối vô cùng vô tận ép xuống, mang đến cho mọi người cảm giác ngột ngạt.

Chương 392: Nhân gian không hoan nghênh các ngươi (3)

Nhưng mà chữ "người" đó chống đỡ được rồi. Nó giống như là một người thật sự vậy, cứ như thế đứng ở giữa trời đất, chống đỡ tất cả.

Con người nhất định sẽ thắng trời!

Không biết vì sao, rất nhiều người đều nhớ đến mấy chữ lúc trước Diệp Ninh nói.

"Không thể nào!!!"

Không biết là trưởng giáo của tông môn nào phát ra tiếng tức giận không thể tin được. Sau đó là một loạt tiếng bùm bùm bùm liên tiếp phát ra.

Mười ba bàn tay khổng lồ này chồng lên nhau. Hình thành sức mạnh đáng sợ không thể nào tưởng tượng được.

Nhưng mà chữ người ở trên bầu trời, vẫn như trước kiên định đứng ở nơi vốn dĩ mà bản thân nó nên tồn tại.

Đứng dưới góc độ của người đứng ở tầng thấp nhất, giống như là có một người khổng lồ như thế, hai tay giơ lên, chống đỡ lấy bầu trời sắp sụp đổ. Đây là một cảnh tượng rất chấn động lòng người.

"Tại sao?"

"Điều này tuyệt đối không thể nào!"

Trưởng giáo mười ba tông sắp phát điên rồi. Phản ứng của bọn họ nhanh như thế.

Gần như đúng vào lúc Nho đạo hồi phục, đã lập tức đưa ra hành động. Nhưng mà vẫn là muộn rồi sao?

Vì sao Diệp Ninh lại có thể yêu nghiệt đến mức độ này?

"Nhân gian không hoan nghênh các ngươi."

Diệp Ninh nhìn chằm chằm vào mười ba bàn tay khổng lồ chồng lên nhau.

Giống như là thông qua bọn chúng, có thể nhìn thấy được mười ba đại năng Tiên đạo tức đến xoay vòng. Hắn rất nghiêm túc, rất nghiêm túc nói ra điều này.

Là cảnh cáo, cũng là sự thật.

Đúng vào lúc hắn dứt lời, chữ "người" ở trên bầu trời, bất ngờ phát ra ánh sáng rực rỡ. Đạo ánh sáng này, phảng phất như có uy lực có thể làm tan chảy mọi thứ.

Rắc rắc rắc!

Bàn tay khổng lồ bắt đầu sụp đổ.

Sau đó liên tiếp vang lên tiếng la hét thảm thiết.

Chữ "người" giống như là một thanh kiếm, mang theo ánh sáng vô tận, trực tiếp chém đứt mười ba bàn tay khổng lồ. Điều này khiến cho trưởng giáo mười ba tông bị trọng thương.

Giống như là bầu trời sụp đổ vậy, bàn tay khổng lồ từ trên không trung rơi xuống, máu tươi bắn khắp nơi, nhuộm đỏ mặt đất. Nhưng mà lại không thể đến gần Diệp Ninh một chút nào.

Phương Thanh Tuyết bị máu bắn đầy người, nhưng mà nàng ta đã không quan tâm được cái gì nữa, nàng ta ngây người đứng đó, nhìn Diệp Ninh đứng ở trong mưa gió không dính một chút bụi trần nào, sau đó hoàn toàn dập tắt ý định báo thù của bản thân.

Người này. Trận pháp này. Tòa thành này. Giống như là cùng một thể.

Khi người này đến trong tòa thành… không có đối thủ.

Mưa máu rơi như trút nước.

Diệp Một vẫn như trước đứng ở trên bầu trời. Hắn không hề buông lỏng cảnh giác.

Tuy trưởng giáo mười ba tông bị thương, nhưng không hề chí mạng, nếu như bọn họ muốn, vậy thì có thể ra tay lần nữa. Nhưng mà trên bầu trời, vẫn luôn không truyền đến bất kỳ hồi ứng nào.

Trưởng giáo mười ba tông hoàn toàn biến mất không một tiếng động. Ánh mắt Diệp Ninh hơi nhíu lại.

Hắn ngửi thấy một cỗ khí tức nguy hiểm.

Trưởng giáo mười ba tông chịu nhiều thiệt như thế, nhưng lại không nói một lời nào, cứ như thế không một tiếng động rời đi rồi. Đây không phải một tín hiệu nào đáng để vui mừng.

Nhung đối với người trong kinh thành mà nói. Đương nhiên là điên cuồng vui mừng.

Tất cả mọi người giống như là một giấc mơ.

Nhưng mà bầu trời lại một lần nữa trở lại quang đãng, lại nhắc nhở bọn họ, những chuyện vừa rồi mới xảy ra không phải là mơ, mà là hiện thực.

“Diệp đại nhân đẩy lùi Tiên Môn rồi!”

“Ngài ấy viết ra một chữ người, chém đứt bàn tay khổng lồ của trưởng giáo mười ba tông!”

“Diệp đại nhân, Diệp đại nhân!”

Sau một hồi ngây người ngắn ngủi, tất cả mọi người đều tỉnh táo lại. Sau đó bộc phát ra nhiệt tình trước nay chưa từng có.

Cảnh tượng ngày hôm nay thật sự là quá chấn động rồi.

Thế mà Diệp Ninh lại dùng sức mạnh của một người, chém đứt bàn tay khổng lồ của trưởng giáo mười ba tông. Đây là một kỳ tích như thế nào?

Điều này đại biểu cho, sau ngày hôm nay, Đại Chu sẽ không còn mềm yếu dễ bắt nạt như thế nữa. Khi đối mặt với Tiên Môn, cũng sẽ có tự tin.

Vạn năm trước, tự tin của Đại Chu là Thái Tổ. Vạn năm sau, tự tin của Đại Chu là Diệp Ninh. Khắp thành tràn ngập tiếng hoan hô.

Trận chiến ngày hôm nay có ý nghĩa cực lớn, xua tan đi làn khói mù mịt trong tâm trí của vô số người. Hóa ra Tiên Môn cũng là người.

Cũng biết chảy máu, cũng biết sợ hãi.

Quan niệm của rất nhiều người, vào ngày hôm nay, đã sinh ra biến hóa về chất.

“Rốt cuộc đại nhân đã có được cái gì ở trong Thánh Viên? Bây giờ ngài ấy có chút quá sợ hãi rồi?”

Ngụy Văn Thông nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn cảm thấy Diệp Ninh mạnh mẽ đến mức có chút khó tin, một người đẩy lùi được trưởng giáo mười ba tông, đây là kỳ

tích như thế nào. Có loại thực lực này, có thể gọi là cường giả đỉnh cấp ở thế gian rồi.

“Diệp Ninh đúng thật là, vẫn luôn nằm ngoài sự tưởng tượng của người khác.”

Cơ Minh Nguyệt cười khổ.

Chương 393: Đệ Tử Nho Môn, bái kiến đại tông sư!

Đương nhiên nàng rất vui khi nhìn thấy Diệp Ninh trở nên mạnh như thế.

Dù sao điều này đối với Đại Chu mà nói, đều là chuyện tốt. Nhưng mà Diệp Ninh có chút mạnh đến mức quá đáng rồi đi.

Đó là trưởng giáo mười ba tông đó!

Điều này khiến nàng có một loại cảm giác giống như là nằm mơ vậy.

“Hắn đúng là rất mạnh, nhưng đây không phải là sức mạnh của hắn, cũng không phải kỳ tích.”

Bùi Ngữ Hàm nói.

“Hắn lợi dụng trận Tiệt Tiên, khiến cho một cỗ sức mạnh thần bí dung nhập vào trong cơ thể, mới trở nên mạnh như thế.”

“Nhưng chỉ cần rời khỏi tòa thành này, hắn sẽ không thể nào mạnh giống như trước nữa.”

“Vì thế cho dù Diệp Ninh vô địch, vậy thì cũng chỉ có thể nói là vô địch ở trong kinh thành.”

Bùi Ngữ Hàm vẫn luôn không hiểu được rốt cuộc cỗ sức mạnh thần bí đó là cái gì.

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến việc nàng ta đưa ra phán đoán chính xác.

“Trận pháp này không gọi là trận Tiệt Tiên, mà là Đại Trận Nhân Gian, cỗ sức mạnh vừa rồi, là sức mạnh của Nhân đạo.”

Bên tai, vang lên giọng nói của Diệp Ninh.

Diệp Ninh đã từ trên không trung đi xuống, đứng ở bên cạnh mọi người.

Khí tức trên người hắn đã tản đi rồi, bây giờ hắn lại biến thành dáng vẻ mà mọi người quen thuộc. Nhưng mà ánh mắt của tất cả mọi người nhìn vào hắn, đều biến thành cuồng nhiệt và tôn trọng.

Bởi vì tư thái vô địch mà vừa rồi Diệp Ninh thể hiện ra, đã thu hút bọn họ rất sâu sắc.

Kinh thành vô địch thì có làm sao? Đó cũng là vô địch!

Ít nhất có Diệp Ninh tọa trấn, thiên hạ cũng sẽ không có người dám đến kinh thành hỗn xược nữa. Kinh thành sẽ trở thành cấm địa mà Tiên Môn không thể nào chú ý đến, cũng không thể nào động vào.

Đây rõ ràng là một chuyện mừng khiến người khác phấn chấn.

"Sức mạnh Nhân đạo?"

Bùi Ngữ Hàm có chút thư thái, nhưng càng nhiều hơn vẫn là mơ hồ như trước.

"Nhân đạo cũng có sức mạnh sao?"

Diệp Ninh gật gật đầu, nói.

"Đương nhiên, mỗi một người đều có sức mạnh, chỗ thật sự mạnh mẽ của Đại Trận Nhân Gian, chính là nằm ở việc có thể khiến cho toàn bộ kinh trong thành biến thành một cá thể."

Lúc trước thật ra Diệp Ninh đối với Đại Trận Nhân Gian cũng không hiểu biết như thế. Dù sao hắn không có thật sự khống chế đại trận này.

Nhưng bây giờ sau khi khống chế, hắn đã ý thức được chỗ đáng sợ của Đại Trận Nhân Gian.

Đại Trận Nhân Gian chính là đầu mối then chốt, một công cụ có thể khiến cho sức mạnh nhân gian, chuyển hóa thành lực chiến đấu thực chất. So sánh ra, sức mạnh phòng hộ ban đầu của đại trận, ngược lại không phải là quan trọng nhất nữa.

Năm đó Thái Tổ rời đi, cũng không phải hoàn toàn không để lại đường lui. Đại Trận Nhân Gian, tuyệt đối chính là một đòn sát thủ quan trọng.

Đáng tiếc, không cần biết là Thái Tổ hay Giám Chính, đều không ngờ được, Đại Chu vẫn luôn không xuất hiện một người có thể kế thừa vị trí Giám Chính. Mãi cho đến khi Diệp Ninh xuất hiện, Đại Trận Nhân Gian mới có người chủ trận.

Diệp Ninh nói hết một lượt những chuyện liên quan. Mọi người lập tức bừng tỉnh.

“Hóa ra ai trở thành Giám Chính,thì người đó có thể trở thành người chủ trận.”

Cơ Minh Nguyệt sau một hồ sợ hãi, nói.

“Nếu không phải là ngươi, thì đã xảy ra chuyện lớn rồi.”

Nàng nhớ đến bao nhiêu năm nay, Viện giám sát gần như bị phế bỏ. Ngay cả bản thân, cũng không còn quan tâm đến Viện giám sát nữa.

Khi đó, khi Diệp Ninh xây dựng lại, thậm chí nàng còn cảm thấy quá gấp gáp. Nhưng mà bây giờ vô cùng may mắn, may mà có Diệp Ninh, hắn đã đủ kiên trì. Nếu không phải là hắn, e rằng đã không còn người nào có thể phát hiện bí mất bị đã nằm trong cát bụi nhiều năm nay.

Nhắc đến chuyện này, trong lòng Diệp Ninh có chút phức tạp. Lúc đầu, suy nghĩ của hắn rất đơn thuần, chính là muốn tìm đường chết mà thôi.

Ai mà ngờ được, thế mà lại có thể dẫn phát đến nhiều chuyện như thế.

“Diệp đại nhân, nếu như ngài đã là người chủ trận, lại có thể điều khiển đại trận, vậy thì đại trận Nhân Gian này, có khả năng hồi phục lại dáng vẻ lúc trước không?”

Dì Khương không nhịn được hỏi.

Đại trận Nhân Gian rất quan trọng đối với kinh thành, không chỉ có thể bảo vệ được sự an toàn của tòa thành này, hơn nữa càng có thể áp chế sức mạnh của người tu hành. Chỉ cần có tác dụng này, kinh thành mới thật sự trở thành cấm địa đối với Tiên Môn.

“Đương nhiên rồi.”

Diệp Ninh gật gật đầu.

Đây chỉ là một chuyện nhỏ.

Hắn đi đến bên cạnh tường thành, hai tay giơ lên.

Trong kinh thành, lại lần nữa xuất hiện vô số ánh sáng vàng.

Những ánh sáng vàng này không ngừng tăng lên, cuối cùng ngưng tụ lại với nhau, hình thành ánh sáng phủ khắp nơi, sau khi bao trùm toàn bộ kinh thành thì tan biến.

Nhưng tất cả mọi ngời đều biết, đây chỉ là mắt thường không nhìn thấy mà thôi, đại trận đã trở lại rồi, vẫn như trước bảo vệ mỗi một người. Loại cảm giác ann toàn đó sẽ không lừa người.

Chương 394: Đệ Tử Nho Môn, bái kiến đại tông sư! (2)

“Trận pháp này, đúng thật là thần kỳ, phương pháp của Thái Tổ, người thường không thể nào tưởng tượng được!”

Lưu Thận hít một hơi thật sâu, nói.

Dựa theo cách nói của Diệp Ninh, trận pháp này do tòa thành này mà sinh ra. Chỉ cần kinh thành còn, trận pháp này sẽ vĩnh viễn tồn tại. Đây mới là chỗ đáng sợ chân chính của đại trận Nhân Gian.

Nếu như Vũ Hóa Tứ Tiên vẫn còn sống, nhìn thấy cảnh tượng này, sợ rằng sẽ phải tức chết. Bọn họ vất vả, liều cái mạng già, khó khăn lắm mới khiến cho đại trận bị xé ra một cái lỗ nhỏ.

Kết quả Diệp Ninh vung tay lên, tất cả đều hồi phục lại bộ dáng ban đầu. Bây giờ thế cục, người, thành, trận pháp này, ba cái hợp làm một, có thể biến thành thiên hạ vô địch.

Nhìn thấy đại trận được hồi phục, sự cảm kích của bách tính trong kinh thành đối với Diệp Ninh, lại một lần nữa đạt đến độ cao mới.

Đám đông người dày đặc bái lạy.

“Cảm tạ ân huệ bảo vệ của Diệp đại nhân!”

“Cảm tạ ân huệ bảo vệ của Diệp đại nhân!”

“Cảm tạ ân huệ bảo vệ của Diệp đại nhân!”

Khắp thành hô gào tên của Diệp Ninh.

Một làn sóng ý niệm khổng lồ, dâng trào ở trên đầu bách tính, sau đó dung nhập vào bầu trời, hóa thành hư vô. Nhưng mà Diệp Ninh và Cơ Minh Nguyệt lại nhìn thấy rất rõ ràng.

Những ý niệm này không hề biến mất ở trong không trung, mà là trở thành khí vận.

Kim Long quốc vận đang gầm thét, trải qua chuyện này, lòng quân lòng dân ngưng tụ lại trước nay chưa từng có, ít nhất Đại Chu đã tuyệt đối nắm giữ kinh thành, đây là một bước đột phá cực lớn.

Kim Long quốc vận nhấp nháy di chuyển, khi xuất hiện lần nữa, thân hình to lớn hơn một nửa! Mà khí vận Nho đạo cũng đang tăng cao.

Trong Thánh Viện, bộc phát ra ánh sáng trắng vô cùng vô tận.

Nho đạo quay trở lại tràn đầy sức sống, lúc này cũng đang tăng cao.

Diệp Ninh phất tay, Thánh Viện hiện ra ở trrong hư không, cửa lớn mở rộng.

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, Thánh Viện sẽ mở ra cho người đọc sách, chỉ cần là người đáp ứng đủ tư cách, là có thể đi vào Thánh Viện tu hành!”

Sở dĩ Thánh Viện vĩ đại, là bởi vì nó là thánh địa của người đọc sách.

Vì thế Diệp Ninh căn bản không có suy nghĩ độc chiếm Thánh Viện, quá ích kỷ, cũng quá không phù hợp với tính cách vốn có của hắn.

Hắn không cho rằng những lợi ích ở bên trong Thánh Viện có giúp đỡ gì với hắn, nếu như có thể lựa chọn, hắn nhất định là cái gì cũng không cần. Trên người hắn có một đống bảo vật, đã đủ khiến cho hắn đau đầu rồi, chỉ nghĩ đến thôi, cũng muốn rơi nước mắt.

Nhưng người khác không biết sự bức bối của Diệp Ninh.

Người đọc sách điên cuồng rồi!

Chỉ trong tích tắc, dường như bọn họ cảm nhận được "hồn" của bản thân trở lại rồi. Thánh Viện là nơi truyền thừa của người đọc sách, là bạch nguyệt quang trong lòng mỗi một người. Chỉ là đã bị bám bụi quá lâu rồi.

Lâu đến mức thậm chí khiến cho mọi người đã quên mất ký ức liên quan đến Thánh Viện. Vốn dĩ bọn họ cảm thấy cả đời này đềukhông thể nào có cơ hội đi vào đó nữa. Nhưng Diệp Ninh mở cửa Thánh Viện, đã cho bọn họ hy vọng.

Điều quan trọng nhất là, chuyện Diệp Ninh có thể mở Thánh Viện, đã để lộ ra quá nhiều tin tức quan trọng. Đặc biệt là Lưu Thận, ông ấy có chút không thể tin được, nhưng lại tràn ngập mong đợi, hỏi.

"Diệp đại nhân, lẽ nào ngài có quyền khống chế Thánh Viện?"

Ông ấy không dám nghĩ đến chuyện Diệp Ninh trở thành sơn trưởng mới của Thánh Viện. Dù sao điều này cũng quá hư ảo rồi.

Từ xưa đến nay người có thể trở thành sơn trưởng, đều là thánh hiền Nho đạo.

"Diệp huynh không có được quyền khống chế, huynh ấy chỉ là trở thành sơn trưởng tân nhiệm của Thánh Viện mà thôi!"

Thái Hướng Cao đã sớm không kìm được nữa rồi.

Hắn ta nói ra hết tất cả những chuyện xảy ra ở trong thế giới của Thánh Viện.

Lưu Thận cùng với người đọc sách gần như đều choáng váng.

Vượt qua biển học. Đi lên Thư Sơn. Á Thánh hiển linh. Khí màu tím từ phía đông đến. Khắc vào bia không chữ. Một kiếm chém đứt phong ấn.

…

Hàng loạt sự việc như thế, mỗi một chuyện, đều khiến cho bọn họ nghe đến trong lòng trào dâng.

Nhưng Thái Hướng Cao cũng không nói hết tất cả.

Hắn ta đã che dấu một chuyện.

Chính là Diệp Ninh có được cây thước của thánh hiền.

Hắn ta cảm thấy chuyện này liên quan có chút lớn, một khi chuyện này nói ra ngoài, vậy thì người người đều biết Diệp Ninh trở thành chủ nhân của Thánh Viện. Đây là một chuyện lớn.

Tốt nhất là để cho Diệp Ninh đích thân công bố.

Diệp Ninh không nói, đương nhiên hắn ta cũng không vượt quá chức phận.

Cho dù là hắn ta che giấu chuyện chấn động nhất, nhưng mọi người vẫn như trước cảm nhận được sự chấn động trước nay chưa từng có.

Bọn họ nhìn Diệp Ninh. Cũng không biết là ai bắt đầu. Mọi người lần lượt quỳ xuống.

“Diệp đại nhân, xin hãy nhận của ta một bái!”

Chương 395: Mưa gió Cửu Châu

Lưu Thận dẫn đầu, mọi người quỳ bái.

Một bái này, là bái tạ ân tình. Diệp Ninh chém đứt xiềng xích giam cầm tư tưởng, khiến cho Nho đạo hồi phục, người đọc sách trong thiên hạ, đều nợ Diệp Ninh ân tình này.

“Diệp đại nhân, xin hãy nhận thêm của ta một bái!”

Mọi người lại bái lần nữa.

Một bái này, là người đọc sách bái lạy thánh hiền.

Diệp Ninh còn chưa trở thành Bán Thánh, nhưng mà ở trong mắt của bọn họ thì đã là như vậy rồi. Sau đó là bái lần thứ ba.

Một bái này, bọn họ không phải là bái Diệp Ninh. Mà là bái lạy đại tông sư của Nho đạo.

Đại tông sư, là thầy giáo xứng đáng để bái lạy, tôn kính nhất. Không phải người đức cao vọng trọng, thì khó có thể được gọi là đại tông sư. Nhưng Diệp Ninh, xứng đáng.

“Đệ tử Nho Môn, bái kiến đại tông sư!”

Người đọc sách lần lượt bái lạy.

Văn khí dâng trào, hóa thành một con bạch long thuần khiết, bay cao khuấy động trong kinh thành.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Bùi Ngữ Hàm âm thầm siết chặt góc quần áo, có chút cảm khái, cũng có chút ngưỡng mộ.

“Đến lúc rời đi rồi.”

Trong lòng nàng ta âm thầm nói.

Kinh thành, đã trở thành một biển vui vẻ.

Bách tính ăn mừng bản thân vượt qua kiếp nạn.

Trung thần chúc mừng quốc gia không diệt vong, đô thành không bị tiêu diệt.

Người đọc sách chúc mừng Nho đạo hồi phục, Thánh Viện mở ra. Nhóm người đọc sách đầu tiên đã đi vào Thánh Viện rồi.

Bởi vì nguyên nhân đã rất nhiều năm chưa từng mở ra, vì thế nhóm người đọc sách đầu tiên có thể đi vào Thánh Viện rất nhiều. Nhưng không có vấn đề gì cả, không gian của Thánh Viện rất lớn, bất luận bao nhiêu người, đều có thể chứa được.

Những người đọc sách đủ tư cách đi vào bên trong, lúc này đã đang đi bè ở trên biển học rồi. Diệp Ninh lệnh Thái Hướng Cao đi vào trong đó chủ trì đại cục.

Trên người tên này còn có vô số lá cây màu bạc, lúc này đều là bảo bối giúp người đọc sách khai trí.

Đợi bọn họ đi qua biển học, thành công lên bờ, Thái Hướng Cao sẽ nhét những chiếc lá bạc này cho bọn họ, giúp bọn họ càng tiến thêm một bước. Đây cũng là chuyện không có cách nào cả.

Dù sao Nho đạo đoạn tuyệt bao nhiêu năm như thế, chất lượng của người đọc sách hiện tại, so với quá khứ nhất định là có khoảng cách. Nhưng đây không phải là vấn đề của bọn họ, loại khoảng cách này chủ yếu là bởi vì những năm nay Nho đạo khó tu hành.

Bản thân bọn họ là không có vấn đề gì cả.

Vì thế một chiếc lá màu bạc, là đủ cho bọn họ bù đắp được nền tảng đã mất trước đó.

So với kinh thành tràn ngập bầu không khí vui mừng, trong Tiên Môn, lại là một làn khói mù mịt.

Trong Vũ Hóa Môn.

Đệ tử trưởng lão đang tu hành.

Nhưng ở sâu trong phía sau ngọn núi, lại truyền đến một tiếng thét thảm thiết chói tai.

Đây không phải là tình cờ, nếu như bọn họ có thể biết được tình hình của những tông môn khác, thì sẽ ngạc nhiên phát hiện, mười ba tông Tiên Môn, gần như là cùng lúc có người phát ra tiếng gầm thét.

Hoặc là đau đớn, hoặc là chói tai, hoặc là gầm thét.

"Đây là tiếng của trưởng giáo?"

Rất nhiều trưởng lão bỏ chuyện ở trong tay xuống, nhanh chóng đi về phía sau núi. Đây là nơi trưởng giáo bế quan.

Tuy là trưởng giáo, nhung mà những sự vụ của tông môn bọn họ đều đã giao rồi, nếu như không có việc lớn, thì sẽ không có người đến làm phiền bọn họ.

Mọi người đến nơi trưởng giáo bế quan, lập tức ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc.

Sắc mặt bọn họ thay đổi, lập tức đi vào bên trong. Sau đó nhìn thấy cảnh tượng khiến người khác chấn động.

Trưởng giáo ngồi bệt trên mặt đất, thế mà lòng bàn tay lại bị chém đứt rồi, máu tươi không ngừng chảy ra, gần như thành một dòng suối nhỏ. Mà sắc mặt của trưởng giáo, lại tái nhợt vô cùng.

Rất rõ ràng, ông ta vừa mới trải qua một trận đại chiến, hơn nữa còn bị thương rất nặng.

"Tình hình gì vậy?"

"Trưởng giáo ngài không sao chứ!"

"Là ai làm ngài bị thương!"

Mọi người cùng lúc tức giận, cũng trở nên cảnh giác. Trong đôi mắt bọn họ tràn ngập vẻ khó có thể tin được.

Trưởng giáo là loại thực lực như thế nào, trong thiên hạ này có mấy người có thể làm bị thương ông ta?

“Bản tọa không sao.”

Trưởng giáo nhìn chằm chằm vào bàn tay bị cắt đứt của mình. Trong đôi mắt lóe lên thần sắc kiêng dè và oán hận.

Ông ra uống hai viên đan dược, chỗ cứ đứt ở cánh tay phải lập tức mọc ra thịt, sau đó cùng tốc độ có thể nhìn thầy bằng mắt thường nhanh chóng hồi phục. Đến cảnh giới của ông ta, cánh tay bị gãy lại trở về bình thường là một chuyện của trẻ nhỏ.

Nhưng rõ ràng lần này khác.

Vốn dĩ vẫn hồi phục bình thường, nhưng ở chỗ bị đứt, đột nhiên bộc phát ra sức mạnh thần bí, thế mà lại phá hoại lòng bàn tay khó khăn lắm mới mọc ra.

Điều này khiến cho trưởng giáo lộ ra thần sắc đau đớn.

Ông ta nghiến răng, lại lần nữa uống xuống hai viên đan dược, linh lực trong cơ thể dâng trào, áp chế cỗ sức mạnh này xuống, sau đó mới loại bỏ. Lúc này mới xem như là giải quyết vấn đề.

Chương 396: Mưa gió Cửu Châu (2)

Nhìn lòng bàn tay mới mọc ra, trong đôi mắt ông ra lóe lên hận ý thâm trầm.

“Diệp Ninh!”

Nghe thấy ông ta đọc cái tên này, phần lớn mọi người đều rất lạ lẫm.

Bởi vì trước ngày hôm nay, Diệp Ninh thật sự là một nhân vật bé nhỏ, tuy lầm ầm ĩ ở kinh thành, nhưng mà còn chưa có lọt vào trong mắt bọn họ.

Chỉ có số ít người, có chút ấn tượng, sau khi suy nghĩ một chút, lập tức phản ứng lại. Chỉ là ánh mắt của bọn họ hiện ra có chút do dự.

“Vết thương của trưởng giáo, có liên quan đến Diệp Ninh?”

Chuyện này sao có thể?

Diệp Ninh chỉ là một nhân vật bé nhỏ.

Một con sâu kiến bé nhỏ ở xa trong kinh thành, một người là trưởng giáo Vũ Hóa Môn cao cao tại thượng. Hai người vốn dĩ không nên có bất kỳ khả năng tiếp xúc nào mới đúng.

Giống như là hai đường thẳng song song không bao giờ cắt nhau vậy.

“Bàn tay của ta, chính là bị hắn chém đứt!”

Trưởng giáo Vũ Hóa Môn gật gật đầu, nói.

“Cái gì?”

Mấy người biết Diệp Ninh vô cùng ngạc nhiên, khó có thể tin được, nói.

“Chuyện này sao có thể?”

Trưởng giáo Vũ Hóa Môn cười lạnh một tiếng, khoanh chân ngồi xuống, lạnh lùng nói.

“Sao lại không thể nào?”

“Nói thật với các ngươi, không chỉ có bản tọa bị chém đứt bàn tay.”

“Trưởng giáo mười ba tông của Tiên Môn, không có một người nào may mắn tránh được, mọi người cùng bị chém đứt bàn tay, cũng được coi như là gọn gàng!”

Si!

Tin tức này thật sự là quá kinh người rồi.

Trưởng giáo mười ba tông của Tiên Môn bị một mình Diệp Ninh chém đứt bàn tay, đây chắc không phải là bọn họ đang nằm mơ đó chứ?

“Tại sao Diệp Ninh lại có loại thực lực này?”

Mọi người thắc mắc nói.

“Trước khi giao thủ bản tọa cũng là nghĩ như thế, hắn chẳng qua chỉ là một con sâu kiến, sao có thể có loại thực lực này, nhưng mà bây giờ…”

Trưởng giáo Vũ Hóa Môn nhìn bàn tay mới tinh vừa mới mọc ra của mình, trong đôi mắt lóe lên thần sắc sắc bén.

“Chúng ta nuôi hổ thành họa rồi!”

Không thể không thừa nhận. Đúng thật là nuôi hổ thành họa rồi.

Lúc trước chính sách của Tiên Môn với Diệp Ninh, xuất hiện sai lầm to lớn. Diệp Ninh không phải người bình thường, không thể dùng lý lẽ bình thường để suy đoán.

Sau một thời gian, cuối cùng mọi người cũng hiểu rõ là đã xảy ra chuyện gì.

Khó khăn lắm mới kìm nén được cảm xúc chấn động trong lòng, sau đó sắc mặt lại trở nên khó coi.

“Thế mà hắn lại là người chủ trận của trận Tiệt Tiên!”

“Con đường lui mà Đại Chu Thái Tổ để lại thật sự quá lợi hại rồi, người và trận hợp nhất, trong thiên hạ không ai phá được.”

“Chúng ta nhất định phải giết hắn, không giết hắn, sớm muộn gì hắn cũng sẽ trở thành tai họa lớn của chúng ta!”

Nghe nghị luận của mọi người.

Trưởng giáo Vũ Hóa Môn cười lạnh một tiếng, nói.

“Không cần sớm muộn, bây giờ hắn đã trở thành tai họa lớn của chúng ta rồi!”

Ông ta đã có thể tưởng tượng được, khi chuyện ở kinh thành truyền ra ngoài, sẽ tạo thành chấn động như thế nào đối với cả thiên hạ. Những người vẫn còn ảo tưởng đối với Đại Chu, sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào?

“Vì thế chúng ta nhất định phải giết hắn, thứ hắn dựa vào chẳng qua chính là tòa trận pháp đó, chỉ cần hắn rời khỏi kinh thành, sẽ có cơ hội giết hắn.”

Có người đề nghị nói.

“Nhưng vấn đề là, nếu như hắn không ra khỏi thành thì sao?”

Có người hỏi.

Sau đó không có người nào trả lời.

Nếu như hắn thật sự hạ quyết tâm, muốn ở trong kinh thành cả đời. Vậy thì Tiên Môn đúng thật là không làm gì được hắn.

“Không, hắn nhất định sẽ ra khỏi thành!”

Khóe miệng trưởng giáo Vũ Hóa Môn lộ ra nụ cười lạnh lùng.

“Người giống như hắn, thật sự là có quá nhiều khuyết điểm.”

Cuộc sống của trưởng giáo mười ba tông của Tiên Môn đều không dễ dàng.

Lần này tổn thất lớn nguyên khí, trong thời gian ngắn bọn họ là nhất định không thể nào đi ra ngoài hãm hại người khác nữa. Nhất định phải bế quan trị thương.

Thất bại lần này, đối với toàn bộ Tiên Môn đều là đả kích rất lớn. Bọn họ đã có mấy ngàn năm chưa từng bị tổn thất nào lớn như thế rồi.

Bọn họ có cuộc sống bình yên quá lâu, khiến cho năng lực ứng biến của Tiên Môn trở nên chậm chạp, uể oải.

Sau khi nghe được tin tức kinh người này, thậm chí phản ứng đầu tiên của rất nhiều người là ngây ngốc, mơ hồ. So sánh ra thì, phản ứng của dân gian sống động hơn nhiều.

Duyễn Châu nhiều núi.

Trong núi cao và dốc, có một tòa thư viện.

Thư viện không ở trong nội thành, mà nằm ở trong núi sâu, đã được định trước là sẽ không có người phú quý đến đây. Có điều vẫn may, vốn dĩ thư viện cũng không có ý thu nhận con cháu nhà phú quý.

Sơn dân trong núi, đưa con cái của mình đến thư viện.

Thư viện không thu tiền, nhưng sơn dân thuần phác, hái rất nhiều dưa, cùng vật săn được, đưa đến thư viện, coi như là học phí. Đây đã là năm thứ ba mươi kể từ khi thư viện Vân Đài được thành lập rồi.

…

Chương 397: Mưa gió Cửu Châu (3)

Trong ba mươi năm, đã dạy ra hàng trăm học sinh, không được tính là nhiều.

Nhưng mỗi một người đều được coi là tinh anh, chỉ có điều sinh ra vào thời loạn thế, triều đình hống hách, tham quan ô lại hoành hàng, các học tử cũng không đi ra ngoài tham gia khoa cử, mà là theo thầy giáo ở lại trong núi nghiên cứu học vấn.

Cũng được coi là cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng mà ngày hôm nay, bọn họ lại phát hiện thầy giáo tràn ngập tâm sự.

"Có lẽ là chuyện Nho đạo hồi phục, ảnh hưởng đến tâm thần của các lão sư."

Có không ít học tử suy đoán trong lòng.

Phía đông bắc của thư viện, có một cái hồ. Trong hồ có cá. Bên hồ có một ngôi nhà tranh.

Một lão giả mặc áo tơi, ngồi bên hồ câu cá.

Ở phía sau ông ấy, có một người nam tử trung niên mặc thường phục đang đứng đợi.

"Lão sư, người đã câu nửa ngày rồi, vẫn là ăn chút gì đó trước đi."

Nam tử trung niên khuyên bảo.

Hắn liếc mắt đã nhìn ra, thầy không có hứng thú câu cá, tâm trí không tập trung, cá cắn câu mấy lần nhưng lại vũng vẫy tuột mất khỏi cần câu. Câu cá như thế này, nhất định là không thể nào có thu hoạch gì.

"Bỏ đi, không câu nữa."

Lão giả chậm rãi đứng dậy, ông thu chiếc cần câu lại, đưa cho nam tử trung niên, nói.

"Bắt đầu từ ngày hôm nay, vật này tặng cho con."

Sắc mặt nam tử trung niên hơi thay đổi, hắn lập tức ý thức được cái gì đó.

“Lão sư, người muốn đi kinh thành?”

Cần câu là vật yêu thích của thầy giáo, ông đột nhiên bỏ lại, nhất định là đã đưa ra quyết định quan trọng.

“Không sai.”

Lão giả lấy ở trong người ra một bức thư.

“Người bạn cũ dùng phi ưng truyền thư, mời lão phu cùng nhau đi kinh thành.”

Nhất thời nam tử trung niên lộ ra thần sắc không nỡ.

Trong lòng hắn hiểu rõ, lần này lão sư đi, thì sẽ không trở về nữa. Vì thế, hắn nhanh chóng thuyết phục.

“Lão sư hãy suy nghĩ kỹ, người từng nói, bản thân đã không muốn chịu sự giam cầm của công văn giấy tờ nữa, chỉ muốn chìm đắm vào sông nước… ở nơi này, dạy học cho người khác, vô cùng hạnh phúc, nếu như trở về kinh thành, không phải là lại đi vào con đường danh lợi hay sao?”

Nghe xong, lão giả lộ ra thần sắc cảm khái.

“Đúng thế.”

Ông gật đầu xác nhận.

“Ba mươi năm trước, vốn dĩ lão phu cũng là một quan lại, bởi vì không nhìn được việc đời đen tối, lại vô cùng thất vọng với triều đình, vì thế từ quan mà đi, đến nơi này, mở thư viện, trầm mê sông nước, dạy ngươi khác đọc sách.”

“Nghĩ kỹ một chút, cũng là vui vẻ, nếu như cả đời này có thể như thế, cũng là một chuyện tuyệt vời.”

“Đáng tiếc, lão phu có lý do không thể không đi ra ngoài.”

Ông đi lên phía trước, vỗ vỗ vào vai người nam tử trung niên, nói.

“Sách thánh hiền của lão phu, có ý chí lớn lao của bản thân, chỉ là lúc trước thế đạo đen tối, không có chỗ để cho lão phu thể hiện.”

“Nhưng mà bây giờ, mưa hết trời quang, kinh thành xuất hiện thánh hiền, Nho đạo hồi phục, chính là lúc để ta thể hiện ý chí

lớn, lại cộng thêm lời mời của bạn cũ, lão phu sao có thể vắng mặt được?"

"Ơn bằng giọt nước, nên dùng cả suối nguồn để báo đáp, Diệp đại nhân một kiếm phá phong ấn, khiến cho Nho đạo trở lại, người đọc sách trong thiên hạ đều nợ ngài ấy nhân tình này, bây giờ một trận chiến lớn đang sắp đến, nếu như lão phu còn không có hành động gì, vậy thì là loại người ích kỷ, không phù hợp với đạo thánh hiền, càng có lỗi với chính khí cuồn cuộn mà lão phu nuôi dưỡng ra được!"

Ông bước lên trước một bước, trên người lấp lóe ánh sáng màu trắng. Đây chính là chính khí cuồn cuộn!

Có dị hiền, Nho đạo hồi phục, người có thể trở thành Đại Nho đương nhiên sẽ không chỉ có một mình Lưu Thận.

Lão giả nói một câu cuối cùng.

"Lão phu đi rồi, thư viện sẽ giao cho con, căn nhà cỏ này để lại cho lão phu, nếu như tương lai lão phu đại công cáo thành, sẽ trở về đây, tiếp tục câu cá."

Nói hết, lại cười một tiếng.

Ngày hôm nay, Cửu Châu nổi mưa gió.

Tinh thần bị ảnh hưởng ,đau chỉ có đại Nho? Mà ở trong kinh thành. Diệp Ninh lại gặp được một người kỳ dị.

Đây là bị người của Viện giám sát bắt lại, đứng ở trước cửa kinh thành, khi bắt hắn ta cũng không phản kháng. Đeo khăn che mặt, bên dưới khăn che mặt còn có mặt nạ bằng sắt, đúng thật là kỳ quái đến khó hiểu.

Vừa mới gặp mặt, đã nhìn chằm chằm vào Diệp Ninh. Điều này khiến cho Diệp Ninh có chút khó hiểu.

Đại tỷ, ngươi là ai vậy?

Diệp Ninh đúng thật là có chút khó hiểu.

Người này kỳ quái thì thôi đi, nhưng mà vì sao trong ánh mắt lại có thể lộ ra sự oán hận như thế? Người của Tiên Môn hận hắn, điều này rất bình thường.

Nhưng mà có đến mức hận đến mức độ này không?

“Ha ha, Diệp đại nhân đúng thật là quý nhân hay quên chuyện.”

Nữ nhân kỳ quái đeo mặt nạ âm trầm nói.

Nghe thấy giọng nói này, Diệp Ninh cảm thấy có chút quen tai. Hắn nhướng mày, trong mắt lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Chương 398: Yêu nữ tàn ác nhất thiên hạ

“Ngươi là Phương Thanh Tuyết?”

Cuối cùng hắn cũng nhận ra người này.

Không có gì để nghi ngờ, người này chính là Phương Thanh Tuyết.

Nhưng mà Phương Thanh Tuyết ở trước mặt, so với nữ nhân lạnh nhạt kiêu căng ở trong ký ức của Diệp Ninh, hoàn toàn không phải cùng một người. Trên người nữ tử này có một dáng vẻ cằn cỗi âm trầm.

Nói trắng ra, chính là không muốn sống nữa.

Nếu không nàng ta cũng không thể nào cứ như thế ngây ngốc đứng ở cửa thành, đợi người của Viện giám sát bắt. Rốt cuộc đã trải qua cái gì, khiến cho một người có thay đổi lớn như thế?

Lực chú ý của Diệp Ninh, đặt trên người mặt nạ của nàng ta.

Rất có khả năng đáp án nằm ở đây.

“Cởi mặt nạ của nàng ta xuống!”

Diệp Ninh nói.

“Ngươi dám!!!”

Nhưng mà Phương Thanh Tuyết lại giống như là con mèo bị giẫm phải đuôi vậy, giãy dụa kịch liệt. Khi nàng ta vùng vẫy, những gông cùm, xiềng xích ở trên người nàng ta đều phát ra tiếng lạch cạch. Nhưng mà không có tác dụng gì.

Bởi vì từ lúc bị Viện giám sát bắt, sức mạnh của nàng ta đã bị phong ấn rồi, bây giờ, nàng ta căn bản không làm được cái gì.

Ngụy Văn Thông và Ngưu Tiến Hỉ không hề khách khí, hai người một cước đá vào đầu gối của nàng ta, cưỡng ép nàng ta không thể không quỳ xuống, sau đó trực tiếp đưa hai tay, tháo mặt nạ của Phương Thanh Tuyết xuống.

Trong quá trình này, Phương Thanh Tuyết vẫn luôn gầm lên một cách cuồng loạn. Nàng ta rất không muốn để cho người khác nhìn thấy gương mặt của mình.

Nhưng cuối cùng vẫn là cánh tay không vặn được đùi, sau một lúc, mặt nạ được tháo xuống. Sau đó, hai người Ngụy Văn Thông và Ngưu Tiến Hỉ lập tức sững sờ.

Hai người họ nuốt nước bọt, sau đó lùi về sau một bước. Diệp Ninh cũng nhìn thấy gương mặt của Phương Thanh Tuyết.

Đây là một khuôn mặt đáng sợ như thế nào…

Thời gian trôi qua một lúc, gương mặt này so với lúc lời nguyền mới bộc phát càng thêm đáng sợ hơn rất nhiều.

Vết sẹo, mụn mủ, mụn nhọt, các thứ nhét ở trên gương mặt này, đúng thật là hiện trường tai nạn xe.

Một người, có thể xấu đến mức như thế này sao?

Đây là một gương mặt mà khi tất cả mọi người nhìn thấy, đều sẽ phải suy nghĩ? Nhưng mà Diệp Ninh biết, lúc trước Phương Thanh Tuyết không phải như thế này.

“Bây giờ ngươi vừa ý chưa?”

Ở trước mặt nhiều người như thế, bị tháo mặt nạ xuống. Sau đó mở miệng nói ra lời đau đớn nhất.

Ánh mắt của mỗi một người, đều giống như một con dao, mạnh mẽ đâm vào trong tim của Phương Thanh Tuyết. Khiến cho nàng ta cảm nhận được cảm giác sỉ nhục trước nay chưa từng có.

Nàng ta nhìn Diệp Ninh, khóe miệng không kìm được run lên.

“Vì sao ngươi lại trở nên như thế này?”

Diệp Ninh trầm mặc một lúc, hỏi.

“Vì sao ta lại trở thành như thế này?”

Phương Thanh Tuyết cười khổ mấy tiếng, nói.

“Cái này phải hỏi ngươi rồi.”

Diệp Ninh khẽ nhíu mày.

“Ta?”

Chuyện này có liên quan gì đến ta.

Nhưng mà Phương Thanh Tuyết vừa mở miệng đã khẳng định, nói.

“Người đời đều nói Diệp đại nhân quang minh chính đại, đường đường chính trực, hóa ra ngươi chỉ là lừa gạt thiên hạ, ha ha, rõ ràng ngươi có thực lực giết ta, nhưng ngươi lại dùng phương thức này để dày vò ta, Diệp Ninh, thú vị không? Nếu như ngươi chỉ là muốn khiến cho ta đau khổ, vậy thì chúc mừng ngươi, ngươi làm được rồi.”

Trong lời nói của Phương Thanh Tuyết, chứa đựng một sự oán hận nồng đậm.

“Ta không biết ngươi đang nói cái gì.”

Diệp Ninh lắc lắc đầu, nói.

“Không phải chuyện mà ta làm, ta sẽ không thừa nhận.”

“Nhưng ta không thể không nói, không cần biết là ai làm, ta đều cảm thấy, làm rất đúng.”

“Hạng người như ngươi, thì nên phải chịu trình phạt như thế!”

Đây là suy nghĩ thật sự trong lòng Diệp Ninh.

Hắn đúng là không cần dùng loại thủ đoạn này để dày vò Phương Thanh Tuyết. Nhưng điều này không hề đại biểu hắn cảm thấy cách làm này không đúng.

Nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với chính bản thân. Đạo lý này Diệp Ninh nhất định là hiểu rõ.

Phương Thanh Tuyết làm nhiều chuyện hại người như thế, nếu như chỉ là giết nàng ta, ngược lại có chút lợi cho nàng ta, dùng loại thủ đoạn này, rất có hiệu quả.

Dù sao bây giờ phản ứng của Phương Thanh Tuyết đã nói rõ tất cả. Nàng ta nhất định là sống không bằng chết. Nếu không sẽ không có nhiều oán hận như thế.

Nghe xong, Phương Thanh Tuyết càng là tức giận.

“Diệp Ninh, ngươi dám làm không dám nhận!”

Nàng ta vừa mở miệng đã chắc chắn, đây chính là Diệp Ninh hại nàng ta. Nhưng đúng vào lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói.

“Người hạ lời nguyền không phải hắn, mà là ta.”

Bùi Ngữ Hàm mỉm cười đi vào, trên mặt nàng hiện lên nụ cười trêu chọc tượng trưng.

Nàng nhìn gương mặt của Phương Thanh Tuyết, không lộ ra thần sắc chán ghét, ngược lại nụ cười càng thêm tươi hơn, giống như là nhìn thấy một kiệt tác xuất sắc vậy.

“Thật sự không tệ, xem ra thuật lời nguyền của ta lại tiến bộ rồi.”

Phương Thanh Tuyết nhìn chằm chằm vào Bùi Ngữ Hàm.

“Là ngươi?”

Chương 399: Yêu nữ tàn ác nhất thiên hạ (2)

Bùi Ngữ Hàm gật đầu, nói một cách thờ ơ.

“Là ta.”

Giây tiếp theo, Phương Thanh Tuyết giống như con chó hoang phát điên vậy, gầm lên rồi muốn lao đến vồ. Nàng ta giật mạnh gông xiềng và xiềng xích kêu lạch cạch.

Nhưng Bùi Ngữ Hàm chỉ dùng một ngón tay, đã khiến cho nàng ta không động đậy được nữa. Trong chớp mắt nàng ta ý thức được, Bùi Ngữ Hàm là cường giả mạnh hơn nàng ta rất nhiều.

“Ta và ngươi không oán không thù, vì sao ngươi lại hại ta?”

Phương Thanh Tuyết nghiến răng nghiến lợi.

Nếu như là Diệp Ninh hại nàng ta, nàng ta còn có thể hiểu được. Dù sao mọi người đều là kẻ địch. Nhưng mà Bùi Ngữ Hàm, nàng ta căn bản không quen biết.

Hai bên không có bất kỳ thù hận nào. Nếu như không có thù hận, vì sao ngươi lại ác độc như thế?

“Ta hại ngươi, liên quan gì đến ngươi?”

Bùi Ngữ Hàm hỏi một cách kỳ lạ.

Nhưng câu nói này, lại khiến cho Phương Thanh Tuyết phải chịu sự sỉ nhục cực lớn.

Ta hại ngươi, liên quan gì đến ngươi?

Đây là lời nói mà một người có thể nói ra sao?

“Yêu nữ, ta không đội trời chung với ngươi!”

Nàng ta gầm lên như một kẻ điên.

“Ngươi nói đúng, trong miệng của đám lão bà Quần Ngọc Các các ngươi, vẫn luôn gọi ta là yêu nữ.”

Bùi Ngữ Hàm lạnh nhạt nói.

Đối với xưng hô này, không chỉ không chán ghét, ngược lại có chút thỏa mãn. Điều này khiến cho Diệp Ninh cảm thấy có chút quá đáng.

Hai người nữ nhân này hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Phương Thanh Tuyết đấu khẩu với Bùi Ngữ hàm, chỉ có thể khiến cho bản thân tức chết.

Quả nhiên, sau một hồi phẫn nộ bất lực, Phương Thanh Tuyết mặt xám như tro nói.

“Cũng được, cũng coi như là ta chết một cách rõ ràng.”

“Diệp Ninh, ngươi cho ra một đao dứt khoát đi.”

“Ta không muốn sống nữa.”

Nàng ta giống như là đang nói một chuyện rất bình thường vậy. Đúng thật không muốn sống nữa.

Khi Phương Thanh Tuyết đứng ở ngoài thành, tận mắt nhìn thấy Diệp Ninh viết một chữ “người”, chém đứt bàn tay của trưởng giáo mười ba tông môn.

Nàng ta đã không muốn sống nữa.

Bởi vì nàng ta cũng không còn nhìn thấy hi vọng báo thù.

Không thể báo thù, không thể khôi phục dung mạo, sống còn có ý nghĩa gì?

Vì thế nàng ta không rời đi, mà đứng ở bên dưới tường thành, đợi người của Viện giám sát bắt bản thân.

“Trước khi chết, ta chỉ có một suy nghĩ, giúp ta phá giải lời nguyền.”

Phương Thanh Tuyết nói ra một lời khẩn cầu cuối cùng. Nàng ta muốn chết, nhưng không muốn chết như thế.

Nữ nhân này quá quan tâm đến dung mạo của bản thân. Điều này khiến cho Diệp Ninh cũng cảm thấy có chút bất ngờ.

Dù sao trong Tiên Môn, không thiếu tu sĩ một lòng tu hành, không quan tâm bất kỳ chuyện khác, chỉ có tu vi là thật, vẻ ngoài gì đó, chẳng qua chỉ là hình tượng mà thôi, không quyết định bất kỳ chuyện gì.

Nhưng có người không quan tâm, đương nhiên cũng có người quan tâm.

Có thể dùng đan dược giữ nhan khiến cho người ta trẻ mãi không già, cũng là thứ khiến cho nữ tử tha thiết mơ ước… Từ biểu hiện hiện tại của Phương Thanh Tuyết, nàng ta chắc chắn là thuộc loại hình quan tâm đến dung mạo. Thậm chí không xinh đẹp, chắc chắn chính là bước đường chết.

Nhưng còn chưa đợi Diệp Ninh trả lời, Bùi Ngữ Hàm dùng nụ cười dịu dàng nhất, nói ra lời nói tàn nhẫn nhất.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không giải lời nguyền cho ngươi, cũng sẽ không để cho ngươi chết.”

Phương Thanh Tuyết chấn động, sau đó nghiến răng nghiến lợi.

“Yêu nữ, rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?”

Bây giờ thậm chí nàng ta còn không hận Diệp Ninh nữa.

Bởi vì yêu nữ này, rất rõ ràng là càng đáng hận hơn.

“Diệp đại nhân, làm một giao dịch với ta, thế nào?”

Bùi Ngữ Hàm không nhìn nàng ta, đôi mắt quyến rũ nhìn chằm chằm vào Diệp Ninh.

“Giao dịch?”

Diệp Ninh có chút kinh ngạc.

“Đúng thế, ngươi giao tiểu nha đầu này cho ta, còn về phía ta, ta tặng ngươi bốn món bảo bối, thế nào?”

Bùi Ngữ Hàm cười nói.

“Bốn bảo bối như thế nào?”

Diệp Ninh nổi hứng thú.

Mà Phương Thanh Tuyết lại trầm mặt xuống.

Cuối cùng hôm nay nàng ta cũng biết được cái gì gọi là ức hiếp người quá đáng!

Có kiểu ức hiếp người khác như thế sao?

Cẩu nam nữ!

Dựa vào cái gì các ngươi dùng ta để làm giao dịch. Lẽ nào ta là hàng hóa gì đó sao?

Nhưng tiến triển của mọi chuyện sẽ không bởi vì nàng ta bất mãn mà dừng lại, Phương Thanh Tuyết vỗ vỗ tay, nhàn nhạt nói.

“Đi vào đi.”

Bên ngoài cửa, truyền đến bước chân đều đều.

Sau đó bốn nam tử đi vào.

Bốn nam tử này, đều mặc áo choàng màu đỏ, bọn họ đều là bộ dáng lão giả, nhưng mà khí lực và tinh thần thể hiện ra, lại giống như ngọn lửa mạnh mẽ đang cháy rừng rực vậy.

Trên thực tế, vào khoảnh khắc khi họ bước vào, nhiệt độ trong phòng ít nhất phải tăng thêm hai mươi độ. Chỉ dựa vào một điểm này, đã có thể nhìn ra được rất nhiều thông tin.

Tu vi của bốn người không thấp. Hơn nữa công pháp tu hành là thuộc tính lửa.

Điểm này từ trong mắt của bọn họ là có thể nhìn ra được. Trống rỗng, vô thần.

Đây chính là bảo vật mà Bùi Ngữ Hàm đã nói?

Chương 400: Tình chàng ý thiếp, một đôi cẩu nam nữ

Diệp Ninh sờ sờ mũi, rốt cuộc trong hồ hồ của Bùi tủ là thuốc gì?

Phương Thanh Tuyết cả người tức giận, nhưng sau khi nhìn thấy bốn người này, lại lộ ra thần sắc khó có thể tin được.

"Bốn người này, là trưởng lão của Phần Thiên Cốc!"

Nàng ta dựa vào áo choàng màu đỏ mà bốn người mặc, đã nhận ra được thân phận rồi.

Phần Thiên Cốc, cũng là người trong mười ba tông môn, địa vị ngang bằng với Quần Ngọc Các.

"Không sai, bọn họ chính là trưởng lão của Phần Thiên Cốc."

Bùi Ngữ Hàm gật đầu, xác nhận, nói.

"Bốn người này, danh tiếng cũng không có nhỏ, lần lượt là Thiên Hỏa, Địa Hỏa, Huyền Hỏa, Hoàng Hỏa."

"Ngươi có còn nhớ chuyện lúc đầu ta bị truy sát, cả người bị trọng thương, chạy nạn đến kinh thành không?"

"Chuyện đó chính là Phần Thiên Cốc làm, bọn họ truyền ra tin tức giả, lại lừa ta đến kinh thành, sau đó mai phục ở trên đường đi."

Nhắc đến chuyện này, trong mắt Bùi Ngữ Hàm phát ra ý lạnh.

"Trận chiến đó, mười hai hộ pháp vì bảo vệ ta, tất cả đều chết trong trận chiến."

"Ngay cả ta, cũng thiếu chút nữa mất mạng, nếu như không phải gặp được ngươi, còn không biết sẽ trở thành bộ dáng như thế nào."

"Người của Phần Thiên Cốc dám bày kế với ta, vậy thì đương nhiên ta phải có đi có lại, bốn lão tạp mao này, đã bị ta rút thần hồn, luyện chế thành con rối rồi… Thế nào, ta đưa bốn con rối này ra, đổi nha đầu bị hủy dung này, Diệp tiểu đệ có muốn không?"

Nghe xong, Diệp Ninh còn chưa nói gì. Phương Thanh Tuyết đã bị dọa rồi.

Nhiệt độ cao như thế, nhưng cả người nàng ta lại toát ra mồ hôi lạnh. Nàng ta nhìn Bùi Ngữ Hàm, giống như là nhìn thấy quỷ vậy. Yêu nữ! Yêu nữ tàn ác nhất thiên hạ này!

Đây rốt cuộc là loại nữ nhân gì vậy.

Thế mà lại luyện chế bốn trưởng lão của Phần Thiên Cốc thành con rối, hơn nữa còn lấy ra làm giao dịch ngang nhiên giữa ban ngày. Đây là chuyện mà người bình thường có thể làm ra sao?

Cả đời này, đây là lần đầu tiên, nàng ta sinh ra lòng sợ hãi mãnh liệt đối với một người!

Đừng nói là Phương Thanh Tuyết, cho dù là Diệp Ninh, lúc này cũng là rửa mắt mà nhìn với Bùi Ngữ Hàm.

Thật ra từ trước đến nay, Bùi Ngữ Hàm ở bên cạnh Diệp Ninh đều không cố ý thể hiện năng lực của bản thân. Đến nỗi khiến cho rất nhiều người cảm thấy, nàng là một người rất dễ chung sống.

Nhưng mà bây giờ, tất cả mọi người đều sững sờ.

Phần Thiên Cốc thiết lập bẫy, sau đó Bùi Ngữ Hàm chịu thiệt lớn, đợi cơ hội báo thù, điều này rất bình thường, không có cái gì để nói.

Nhưng vấn đề là giết người chẳng qua chỉ là một cái gật đầu. Ngươi giết người ta, rất bình thường.

Nhưng nàng ta lại rút thần hồn, sau đó luyện chế thi thể tành con rối. Đây hoàn toàn là thủ đoạn của Ma đạo.

Lúc này mọi người mới ý thức được, bình thường có thể hiện vô hại như thế nào, nhưng nàng chính là cường giả trải qua nhiều sóng gió của Ma đạo. Người như thế, nhất định không là hạng người mềm tay.

Có điều bọn họ sẽ không bởi vì điều này mà xa lánh Bùi Ngữ Hàm.

Bây giờ mọi người đều đã trưởng thành rồi, không thể nào mắc cái bẫy đó của Tiên Môn nữa. Nói rằng Ma Môn là hạng

người tãn nhẫn khát máu.

Lẽ nào Tiên Môn có thể tốt hơn sao?

Thậm chí so sánh ra, tu sĩ Ma đạo tình cảm còn chân thật hơn một chút, còn xa mới hung ác bằng Tiên Môn.

“Bùi tỷ, tỷ luyện chế bốn người này thanh con rối, hợp lý không?”

Diệp Ninh nhìn bốn đại trưởng lão Thiên Địa Huyền Hoàng. Không thể không nói, cũng khá thảm.

Người chết cũng đã chết rồi, còn chết không được yên ổn.

“Tin tưởng ta, ta làm một chút chuyện này, so sánh với việc ngươi chém đứt bàn tay của trưởng giáo mười ba tông, căn bản không đáng nhắc đến, trước mắt ở trong lòng của Tiên Môn, ngươi là Ma đầu số một, ta nhiều nhất thì là số hai.”

Bùi Ngữ Hàm nói.

Diệp Ninh: “…”

Còn TM đúng thật là như thế!

Nghĩ như thế, Diệp Ninh cũng không cảm thấy Bùi Ngữ Hàm làm chuyện này có cái gì không phù hợp nữa. Bỏ qua bản chất chuyện này không nói đến, Diệp Ninh chỉ vào bốn con rối.

“Bùi tỷ muốn Phương Thanh Tuyết, chỉ là chuyện một câu nói, cũng không cần lấy bốn con rối này ra làm giao dịch.”

Tuy Diệp Ninh không biết Bùi Ngữ Hàm cần Phương Thanh Tuyết làm cái gì. Nhưng hắn không có ý kiến gì hết.

Bùi Ngữ Hàm giúp hắn cũng không phải là ít nữa, một chút yêu cầu này vẫn là thỏa mãn được. Hơn nữa, Phương Thanh Tuyết rơi vào trong tay Bùi Ngữ Hàm, còn có thể tốt được sao? Không nói đến cái khác, chỉ nhìn sắc mặt bây giờ của Phương Thanh Tuyết đã biết được nàng ta có bao nhiêu không tình nguyện rơi vào trong tay của Bùi Ngữ Hàm.

“Ngươi sai rồi, bốn con rối này đối với ta mà nói là vô dụng, nhưng mà đối với ngươi, lại có tác dụng lớn.”

Bùi Ngữ Hàm cười nói.

“Ồ?”

Diệp Ninh lộ ra thần sắc hứng thú.

Chương 401: Tình chàng ý thiếp, một đôi cẩu nam nữ (2)

“Muốn nói đến lực chiến đấu, thần hồn của bọn họ tiêu tán, chiến lực đã là mười còn một, bây giờ nhiều nhất là phát huy ra được thực lực của tu sĩ Thiên Mệnh Cảnh, điều này căn bản không tính là cái gì.”

Bùi Ngữ Hàm nói. Mọi người gật đầu.

Lúc trước bốn đại trưởng lão Thiên Địa Huyền Hoàng là tu sĩ Thiên Khu Cảnh.

So với Vũ Hóa Tứ Tiên còn mạnh hơn một tầng, trong Phần Thiên Cốc, địa vị không thấp.

Bây giờ bởi vì thần hồn tiêu tán, chỉ có thể giữ lại được thực lực của tu sĩ Thiên Mệnh Cảnh, đúng thật là trở nên không đáng nhắc đến nữa.

Bùi Ngữ Hàm tiếp tục nói.

“Vì thế, tác dụng thật sự của bốn con rối này, thật ra là dùng để bồi dưỡng nhân tài Võ đạo!”

Trong mắt Diệp Ninh ngập tràn thần sắc nghi hoặc.

Bốn con rối này, có cái gì liên quan đến bồi dưỡng nhân tài Võ đạo sao?

Bùi Ngữ Hàm đi đến trước mặt một con rối, nhẹ nhàng vỗ vào vai của nó. Lập tức nhìn thấy cả người con rối bùng lên ngọn lửa.

Màu sắc của ngọn lửa, không phải là màu đỏ bình thường. Mà là màu xanh trắng!

Vòng tròn bên ngoài cùng có màu xanh lam nhạt, càng vào bên trong, càng trắng hơn, cuối cùng vào trung tâm, thậm chí đã biến thành màu trắng sữa.

Nhiệt độ cao đến dọa người, vừa mới xuất hiện, mọi người đã có chút không chịu nổi, vì thế Bùi Ngữ Hàm lập tức khống chế con rối thu ngọn lửa lại.

“Tông môn Phần Thiên Cốc này, được liệt vào một trong mười ba tông, sở dĩ tông môn này có thể có được địa vị như ngày hôm nay, tất cả đều dựa vào một vật.”

“Vật đó, chính là thiên hỏa!”

“Thiên hỏa giáng lâm vào thời kỳ thượng cổ, vĩnh viễn không bao giờ tắt, nơi nó giáng xuống, sẽ trở thành một biển lửa, một đám tu sĩ tu hành công pháp thuộc tính hỏa hoặc có thể chất thuộc hỏa đều đến đây, vòng quanh thiên hỏa tu hành.”

“Những người này, chính là thủy tổ của Phần Thiên Cốc.”

“Thiên hỏa vô cùng kỳ diệu, bọn họ ngày đêm ở cạnh thiên hỏa, không ngừng nghiên cứu, cuối cùng thông qua nghiên cứu thiên hỏa, lĩnh ngộ ra được rất nhiều công pháp, thần thông, pháp thuật,… thành lập nên Phần Thiên Cốc.”

“Có thể nói như thế này, Phần Thiên Cốc bởi vì có thiên hỏa mà được thành lập, nếu như thiên hỏa không còn tồn tại, vậy thì Phần Thiên Cốc cũng diệt vong, bởi vì sức mạnh của bọn họ, tất cả đều đến từ đám lửa này.”

“Thiên hỏa ngoại trừ có những điều kỳ diệu như đã nói ở trên, còn có một tác dụng nữa, chính là có thể ma luyện tu sĩ!”

“Lửa mà nó phóng ra, nhiệt độ rất cao, chỉ có người có nghị lực lớn, mới có thể đến gần, càng tu hành gần thiên hỏa, càng có thể có được nhiều lợi ích.”

“Khi tu hành, được trời ưu ái.”

“Vì thế, tu sĩ của Phần Thiên Cốc càng mạnh mẽ, càng là không ở trong phòng, mà là ở gần nơi có thiên hỏa, tùy tiện đào một cái động, coi như một chỗ bế quan.”

Một hồi giải thích của Bùi Ngữ Hàm, khiến cho mọi người không ngừng gật đầu. Tiên Môn đối với mọi người mà nói là thần bí.

Mà Phần Thiên Cốc, từ trước đến nay phong cách vẫn là khá khiêm tốn. Điều này càng khiến cho mọi người không có đường tìm hiểu.

Vì thế những thứ này, khi mọi người nghe được, giống như là một bí mật vậy.

“Nhưng điều này có liên quan gì đến bốn con rối?”

Diệp Ninh hỏi.

Thiên Hỏa đúng là một vật thần kỳ, toàn bộ Phần Thiên Cốc đều bởi vì thiên hỏa mà được thành lập. Trong lòng Diệp Ninh cũng rất muốn xem xem.

Có điều, nếu như bây giờ hắn muốn đi Phần Thiên Cốc, hiềm nghi tự tìm đường chết quá lớn, tám phần là hệ thống sẽ không đồng ý.

“Điều này thì ngươi không biết rồi, bốn đại trưởng lão Thiên Địa Huyền Hoàng này, tu hành tuyệt học “Tam Dương Chính Pháp” của Phần Thiên Cốc, môn công pháp này có đặc điểm, khi tu luyện đến giai đoạn cao thâm, có thể nuôi dưỡng ra một ngọn lửa ở đan điền.”

“Ngọn lửa này sẽ tăng trưởng theo tu vi, sẽ dần dần mạnh lơn, lúc trước bốn người này là tu sĩ Thiên Khu Cảnh, so với Vũ Hóa Tứ Tiên thực lực còn mạnh hơn một tầng, ngọn lửa trong đan điền của bọn họ, đã sớm nên trò trống rồi.”

“Ngọn lửa do công pháo dưỡng thành, còn giữ lại được thuộc tính tương tự như thiên hỏa, chỉ là ở phương diện uy lực, không thể nào so sánh được.”

Bùi Ngữ Hàm nhìn mọi người ở xung quanh, nhàn nhạt nói.

“Vì thế, đối với Viện giám sát mà nói, có một lợi ích, có được bọn họ, tương đương với việc có được một phiên bản yếu của thiên hỏa.”

“Người tu hành của Phần Thiên Cốc có thể dùng thiên hỏa để tu hành, võ giả của Viện giám sát vì sao không thể dùng thiên hỏa để luyện võ chứ?”

“Còn có cách nào, có thể dùng để ngọn lửa để ma luyện ý chí Võ đạo, còn có thể khiến cho người khác tiến bộ đây?”

Một hồi lời nói này, mọi người lập tức lộ ra thần sắc vui mừng. Đặc biệt Ngụy Văn Thông là một võ giả. Càng là trong lòng điên cuồng vui mừng.

Thiên hỏa có thể biến một Tiên Môn trở thành môn phái đứng đầu, uy lực không cần phải nói.

Chương 402: Tình chàng ý thiếp, một đôi cẩu nam nữ (3)

Nhưng trên thực tế, nếu như thật sự chuyển ngọn lửa nguyên bản đến, võ giả cũng không tu hành được.

Ngược lại là ngọn lửa yếu hơn, nghe có vẻ hợp lý. Có thể thỏa mãn nhu cầu luyện võ, lại không đến mức không thể nào chịu được.

Ngưu Tiến Hỉ cũng rất vui mừng.

Tuy hắn không hoàn toàn được coi là võ giả, nhưng hắn vẫn như trước cần phải rèn luyện ý chí Võ đạo.

Ngọn lửa có thuộc tính giống hệt với thiên hỏa, đều có thể mang lại lợi ích cho con người, điều này đối với hắn mà nói, nhất định cũng là có rất nhiều lợi ích.

Ngoại trừ điều này ra, nghĩ đến đại cục.

Bây giờ Viện giám sát còn thiếu cái gì? Chính là thiếu nền tảng!

Trong Viện giám sát hội tụ tinh anh Cửu Châu, thanh niên nhiệt huyết đều khát vọng đến Viện giám sát. Bọn họ đều rất có khả năng sẽ có thành công lớn.

Nhưng tình hình của bọn họ lại chia thành hai loại.

Một loại là quá khứ đã từng trải qua thất bại, bị áp chế, bị làm chậm trễ thời gian.

Còn một loại khác thì quá trẻ tuổi rồi, tuy nhiệt huyết, có thiên phú, nhưng thật sự có chút ngây thơ.

Nhưng nếu như Viện giam sát có được ngọn lửa, thì tương đương với việc toàn bộ đều được hack. Tất cả mọi người đều có thể thông qua ngọn lửa này, để đạt được mục đích rèn luyện bản thân. Có thể dự đoán được, trong vòng thời gian ngắn, tất cả võ giả, đều có thể có tiến bộ lớn.

Đây là chuyện lớn liên quan đến toàn bộ Viện giám sát. Thậm chí nói lớn hơn một chút, quân đội dưới tay Thiên Tử, cũng có thể lợi dụng ngọn lửa này để tu hành. Đây được xem là phần lễ hậu trọng.

Mọi người biết, đương nhiên Diệp Ninh cũng biết.

Đừng cảm thấy ngọn lửa không phải thiên hỏa, là dễ dàng có được.

Dùng mông nghĩ cũng biết, nếu như ngọn lửa của Phần Thiên Cốc có thể dễ dàng lấy được đến tay như thế, vậy thì Phần Thiên Cốc cũng không thể nào vẫn là Tiên Môn đứng đầu.

Bùi Ngữ Hàm có thể làm được chuyện này, nhất định là phí không ít sức lực. Mà vì sao nàng ta lại tiêu phí nhiều sức lực như thế?

Lẽ nào là vì bản thân? Rõ ràng là không phải.

Vậy thì bởi vì Đại Chu? Càng là không thể nào.

Loại người như Bùi Ngữ Hàm, rõ ràng là không muốn có quá nhiều dây dưa với Đại Chu. Nếu không lúc trước nàng ta cũng sẽ không lựa chọn khoanh tay đứng nhìn.

Từ trước đến nay nàng ta đều không phải là người lương thiện gì, nếu như không có lý do bắt buộc phải ra tay, nàng ta sẽ không ra tay. Nói như thế, tác dụng của ngọn lửa với Bùi Ngữ Hàm không lớn, nàng ta phí sức lực lớn, chẳng phải vẫn là vì Diệp Ninh sao? Diệp Ninh có thể cảm nhận được tình cảm của Bùi Ngữ Hàm.

Loại tình cảm này khiến cho hắn vừa cảm động, vừa thận trọng. Hắn ở thế giới này, đã gánh vác quá nhiều thứ rồi, mà bây giờ, dường như lại nhiều thêm một thứ.

“Bùi tỷ nói như thế, khiến cho ta cảm thấy xấu hổ.”

Diệp Ninh lắc đầu nói.

Thật ra ngọn lửa đối với hắn mà nói cũng không có tác dụng gì, nhưng mà đối với Viện giám sát và Đại Chu mà nói, đúng thật là một thứ tốt. Bùi Ngữ Hàm là bởi vì hắn, mới đi lấy thiên hỏa.

Phần ân tình này, nhất định là do hắn gánh vác.

“Nếu như ngươi thật sự cảm thấy xấu hổ, không bằng đồng ý với ta một chuyện.”

Dường như Bùi Ngữ Hàm biết suy nghĩ ở trong lòng Diệp Ninh, đã sớm chuẩn bị lời nói rồi.

“Tỷ nói đi.”

Diệp Ninh gật đầu.

“Nếu như tương lai ta cần, ta muốn ngươi cầm cái tháp nhỏ này đến giúp ta.”

Bùi Ngữ Hàm chỉ vào phần hông của Diệp Ninh.

Trong đôi mắt xinh đẹp của nàng ta lóe lên ánh sáng kỳ lạ. Thật ra nàng cũng chỉ là vừa mới phát hiện ra vật này.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy vật đó, nàng đúng thật là không dám tin vào mắt của mình.

Chỉ có điều con người này, từ trước đến nay đều rất giỏi ẩn giấu suy nghĩ thật sự của bản thân, vì thế không có người nào có thể nhìn ra được manh mối.

Nhưng trên thực tế, trong lòng nàng đã sớm lật núi lật biên rồi.

“Thứ này?”

Diệp Ninh sờ sờ vào tòa tháp nhỏ không hấp dẫn ánh mắt đeo ở trên hông.

Thế mà Bùi Ngữ Hàm lại nhìn trúng vật này?

Đây là đồ vật Vương tiên sinh tặng hắn, Diệp Ninh tạm thời còn chưa hiểu rõ tác dụng của nó.

“Nếu như Bùi tỷ muốn, hay là tặng cho tỷ.”

Diệp Ninh nói.

“Tặng ta?”

Bùi Ngữ Hàm giật mình, nói.

“Ngươi có biết, vật này là kỳ bảo, giá trị của ngọn lửa so với nó, còn xa mới có thể so sánh được không.”

Diệp Ninh phóng khoáng cười, nói.

“Ta tặng lễ vật không nhìn giá trọ, chỉ cần Bùi tỷ thích, cứ việc lấy đi là được.”

Trên thực tế, trong lòng hắn đúng là nghĩ như thế.

Tòa tháp nhỏ này ở lại bên người hắn, tám phần không phải chuyện tốt gì.

Một bộ quần áo sao trời của chư tử đã đủ khiến chắn đau đầu rồi, lại cộng thêm tòa tháp nhỏ không biết tác dụng là gì này, vậy thì còn lợi hại? Vạn nhất, vào thời điểm quan trọng cho hắn một đao sau lưng thì làm sao?

Chương 403: Nhân tài trong thiên hạ đi vào cốc của ngô (ta)

Vì thế, còn không bằng tặng cho Bùi Ngữ Hàm, để nàng ta giữ, cũng xem như là giải quyết hậu hoạn.

Nhưng rõ ràng Bùi Ngữ Hàm không nghĩ như thế. Nàng ta chau mày lại, trong lòng vô cùng phức tạp. Thế mà Diệp Ninh lại tình nguyện tặng vật này cho nàng ta?

Nhưng mà vật này là tháp Trấn Ma mà Ma đạo đã tìm kiếm rất nhiều năm! Giá trị của nó, không thể đo đếm.

Nàng ta ngẩng đầu, nhìn ánh mắt chân thành của Diệp Ninh.

Nàng ta biết, Diệp Ninh không phải nói đùa, hắn là thật sự tình nguyện tặng, không cần biết giá trị như thế nào.

“Chỉ cần Bùi tỷ thích.”

Nghĩ đến câu nói này, không biết vì sao, Bùi Ngữ Hàm lộ ra nụ cười khiến cho mọi người cảm thấy rất ngọt ngào.

“Ta thích vật này, nhưng ngươi không cần đưa cho ta, ta cảm thấy ở lại bên cạnh ngươi, mới là chốn quay về của nó.”

“Ngươi cất giữ cẩn thận, coi như là giúp ta bảo quản.”

“Nếu như có một ngày, ta cần đến nó, ngươi cầm nó đến giúp ta.”

Nàng ta không cần. Khiến cho Diệp Ninh cảm thấy có chút tiếc nuối.

Nhưng cũng không có nói cái gì nữa, mà là chân thành hứa hẹn.

“Nếu như cần đến nó, ngàn vạn sông núi, ta nhất định sẽ đến.”

Thật ra hắn đã nhìn ra được trong lời nói của Bùi Ngữ Hàm, có ý từ biệt rồi.

Không phải muốn từ biệt, nàng cũng sẽ nói như thế.

Đối với người thật sự thông minh mà nói, không cần nói hết, đã có thể trong lờ mờ cảm nhận được rất nhiều cảm xúc tinh tế.

Mà ánh mắt của hai người nhìn nhau, hòa hợp vui vẻ.

Nhưng mà Phương Thanh Tuyết ở một bên lại là tức đến điên rồi.

Ta thì sao?

Ta thì sao!!!

Hai người cẩu nam nữ các ngươi có thể cho ta một chút tôn trọng tối thiểu không?

Bùi Ngữ Hàm rời đi rồi.

Cũng giống như lúc nàng ta đến không có bất kỳ lý do gì, khi nàng ta rời đi cũng không nói vì sao mình lại rời đi. Vẫy vẫy tay áo, không mang theo một đám mây nào.

Nhìn Bùi Ngữ Hàm rời đi, nếu như nói trong lòng Diệp Ninh không có một chút cảm động nào, vậy thì đương nhiên là không thể nào. Cảm xúc không nỡ đương nhiên là cũng có một chút.

Nhưng càng nhiều hơn thực ra là chúc phúc.

Lúc đầu Bùi Ngữ Hàm ở lại kinh thành là bởi vì dưỡng thương sau đó là bởi vì tìm một đáp án, mà bây giờ nàng ta đã có được đáp án mà bản thân mình muốn, đương nhiên không có lý do để ở lại nữa.

Tuy nàng ta rất ít khi nhắc đến chuyện này, nhưng Diệp Ninh biết, Bùi Ngữ Hàm và hắn giống nhau, nhất định cũng có trách nhiệm mà bản thân phải gánh vác. Nàng ta không thể nào vĩnh viễn ở lại kinh thành được.

Đương nhiên, Bùi Ngữ Hàm rời đi, cũng có người vui mừng. Ví dụ như Huyên Huyên.

Từ lúc bắt đầu, nàng đã coi Bùi Ngữ Hàm là kẻ địch lớn.

Đặc biệt là khi Bùi Ngữ Hàm rêu rao từ trong phòng của Diệp Ninh bước ra ngoài, nàng càng tức giận hơn. Bây giờ nhìn

thấy yêu nữ đi rồi, đương nhiên trong lòng nàng cảm thấy thoải mái.

Sau khi Bùi Ngữ Hàm rời đi, Diệp Ninh trở nên bận rộn hơn.

Trên thực tế chuyện của Viện giám sát vẫn luôn không cần hắn giúp đỡ cho lắm, bởi vì người ở dưới trướng sẽ tự xử lý tốt. Nhưng mà bây giờ rõ ràng mọi chuyện đã xảy ra thay đổi.

Bởi vì người đi đến Viện giám sát, ít nhiều đều có chút khác biệt.

Từ sau trận đại chiến ở kinh thành, Cửu Châu nổi mưa gió, trong dân gian Đại Chu có rất nhiều người muốn đến kinh thành.

Trong số đó có rất nhiều người có tài mà không gặp thời, cũng có người chán nản, không muốn làm việc cho triều đình, đương nhiên cũng có những kẻ âm thầm quan sát, chờ đợi thời cơ.

Tóm lại, sau khi Nho đạo lại lần nữa hồi phục, đẩy lùi Tiên Môn, Đại Chu lại khiến cho người khác nhìn thấy hy vọng. Có hy vọng, mới có động lực.

Võ đạo chia thành Hậu Thiên và Tiên Thiên, người bước vào Hậu Thiên, được gọi là Tông Sư. Người giống như Ngụy Văn Thông, chính là Tông Sư.

Tông Sư có thể chém Chân Nhân.

Ở kinh thành, Tông Sư nhất định là đủ rồi, bởi vì có đại trận Nhân Gian áp chế, cảnh giới Chân Nhân đã là đỉnh cao rồi. Nhưng nếu như rời khỏi kinh thành thì sao?

Vậy thì nhất định là không đủ.

Thế cục bây giờ đã rất rõ ràng, Diệp Ninh ở trong kinh thành là vô địch, không thể nào có người dám đến kinh thành gây sự nữa. Tiếp theo đó nếu như muốn phát triển, thì nhất định phải mở rộng phạm vi thế lực ra ngoài.

Bỏ qua việc thống nhất Cửu Châu không nói đến, ít nhất phải bảo đảm được, triều đình là tuyệt đối nắm quyền khống chế ở trong tay đối với ba châu hiện tại. Vì thế, sớm muộn gì cũng phải ra khỏi kinh thành.

Chiêu binh luyện ngựa, chính là ưu tiên hàng đầu.

Diệp Ninh thống kế sơ bộ, những ngày tiếp theo, chỉ riêng Tông Sư đến đầu nhập vào Viện giám sát, ít nhất có đến ba ngàn người! Đây là một con số kinh người.

Phải biết rằng trước đó, Tông Sư Võ đạo của Viện giám sát, cộng tất cả lại cũng không quá mấy chục người.

Chương 404: Nhân tài trong thiên hạ đi vào cốc của ngô (ta) (2)

Hàng ngàn Tông Sư, cũng chính là hàng ngàn người giống như Ngụy Văn Thông, hơn nữa con số này vẫn đang không ngừng tăng lên. Nghe có vẻ rất nhiều, nhưng trên thực tế không được coi là có bao nhiêu lợi hại.

Trong quá khứ, thời kỳ đỉnh cao của Viện giám sát, trong mỗi một tòa thành trì đều có phân viện của Viện giám sát, trong số đó những người được xem là đứng đầu, đều là Võ giả Tông Sư.

Có thể làm lãnh đạo của phân viện của một tòa thành, ít nhất cũng là Võ giả Võ Hồn Cảnh. Võ Hồn Cảnh, đó là cảnh giới bên trên Tông Sư.

Có thể dung luyện võ hồn, khiến cho sức mạnh hồn phách của bản thân tăng cường lớn, bước đầu ngưng tụ ý chi Võ đạo. Một khi ngưng tụ ý chí Võ đạo thành công, thì có thể giết người cách không trung hàng ngàn bước.

Lên trên Võ Hồn Cảnh, chính là cảnh giới Đại Tông Sư.

Cảnh giới Đại Tông Sư được chia thành cửu phẩm, đạt đến tam phẩm là hạ tam phẩm, tứ đến lục phẩm là trung tam phẩm, đạt bảy đến cửu phẩm là thượng tam phẩm. Hạ tam phẩm Đại Tông Sư, có thể chém tu sĩ Thiên Vấn Cảnh.

Đại Tông sư trung tam phẩm, có thể chém tu sĩ Thiên Khu Cảnh.

Còn về Đại Tông Sư thượng tam phẩm, vậy thì tương đương với trình độ trưởng giáo Tiên Môn. Phía trên Đại Tông Sư cửu phẩm, thì chính là Đế Cảnh.

Đạt đến cảnh giới này, chính là đại năng một phương, đặt ở trong Tiên Môn, đó cũng là sự tồn tại cấp bậc thái thượng trưởng lão. Phía trên Đế Cảnh, chính là Chí Tôn Cảnh trước nay chưa từng có.

Trong quá khứ, Võ đạo đạt đến Đế Cảnh, chính là cực hạn.

Là Đại Chu Thái Tổ đã đi một con đường từ xưa đến nay chưa từng có, đột phá Đế Cảnh, bước vào Chí Tôn. Nhưng sự thành công của Đại Chu Thái Tổ, có lẽ đã tiêu phí hết khí vận của Võ đạ.

Kể từ sau ông ấy, Tiên Môn chèn ép, Võ đạo càng là không phát triển được. Điểm này, nhìn từ chất lượng võ giả đến đầu nhập là có thể nhìn ra được.

Tuy có hàng ngàn Tông Sư, nhưng mà Võ giả Võ Hồn Cảnh chỉ có hơn một trăm người mà thôi.

Mà Đại Tông Sư hạ tam phẩm, cũng chỉ có một người.

Phía trên trung tam phẩm, không có người nào.

Người đời vẫn luôn nói Nho đạo đoạn tuyệt, khó xuất hiện nhân vật, nhưng mà Võ đạo không đoạn tuyệt, nhưng bao nhiêu năm nay, vẫn như trước xuất hiện tình trạng nhân tài tuyệt tự nghiêm trọng.

Theo cái nhìn của Diệp Ninh, Nho đạo bị đoạn tuyệt còn có cơ hội, dù sao lúc trước Nho đạo chỉ là đoạn tuyệt, mà không đại biểu không có nhân tài.

Hiện nay sau khi Nho đạo hồi phục, khí vận không ngừng tăng lên, nói rõ tiềm lực của Nho đạo còn rất lớn.

Nhưng mà Võ đạo thì sao?

Chưa từng đoạn tuyệt, có cũng có nhân tố bị Tiên Môn áp chế, nhưng suy tàn thành như thế này, cũng thật sự là không nên. Nhưng liên quan đến vấn đề này, Diệp Ninh đã từng thảo luận với Võ Tam Tư.

Võ Tam Tư đưa ra một cách nói.

“Võ đạo bước vào suy tàn, đây là chuyện không thể tránh được!”

Cái gọi là suy tàn, là một cách nói của thế giới này.

Phàm là đạo thống có thể xuất hiện nhân vật lớn kinh thiên động địa, đều sẽ trải qua thời kỳ suy tàn.

Ví dụ như thời kỳ thượng cổ, Nho đạo xuất hiện Thánh Nhân, huy hoàng hàng ngàn năm, sau đó cũng trầm mặc rất lâu, mới dần dần hồi phục nguyên khí. Tiên đạo cũng là như thế, lúc trước có nhân vật lớn bước vào đỉnh cao Tiên đạo, khiến cho Tiên đạo độc tôn, nhưng sau khi ông ấy qua đời, Tiên đạo cũng xuất hiện tình trạng nhân tài tuyệt tự, âm trầm rất lâu.

Điều này dường như là một loại quy tắc vận hành thiên đạo của thế giới.

Các loại đạo thống đều có khả năng trở thành người đứng đầu thiên hạ, nhưng sau khi huy hoàng qua đi, sẽ là ảm đảm. Sẽ không có người náo có thể vĩnh viễn độc tôn đứng đầu.

Theo cái nhìn của Diệp Ninh, điều này rất công bằng, vừa đúng lúc thể hiện ra nguyên tắc công bằng của thiên đạo.

Vì thế, Võ đạo suy tàn thành như thế này, cũng rất hợp lý.

Bởi vì người đỉnh cao nhất của Võ đạo lúc trước, chính là Thái Tổ.

Ông ấy tài hoa tuyệt thế, là nhân vật cấp bậc cảnh giới Chí Tôn, nhân vật như thế xuất hiện, khiến cho Võ đạo chói sáng rực rỡ, huy hoàng lâu như vậy. Cũng nên đến lúc ảm đạm rồi.

Thời kỳ này, vừa đúng lúc là thời điểm Võ đạo suy tàn nghiêm trọng. Muốn bước qua bút thắt này, ít nhất phải them một vạn năm nữa.

Chuyện này Diệp Ninh không có cách nào cả, chỉ có thể ầm thầm thương tiếc cho các võ giả ở trong lòng.

Nhưng trên thực tế, các võ giả không hề chán nản, bởi vì so với việc không trên không dưới, còn không bằng liều hết sức mình đổi lại mấy ngàn năm huy hoàng. Thời đại của Thái Tổ, là thiên đường của Võ giả, cũng là ký ức vĩnh viễn tốt đẹp của bọn họ.

Sự gia nhập của các võ giả, đã làm phong phú thêm rất nhiều cho sức mạnh của Viện giám sát, nhưng mà cũng mang đến áp lực rất lớn cho đám người Ngụy Văn Thông. Bọn họ phát hiện trong chớp mắt bản thân có chút không bước theo kịp.

Chương 405: Nhân tài trong thiên hạ đi vào cốc của ngô (ta) (3)

Tất cả bọn họ lựa chọn bế quan, bắt đầu dùng ngọn lửa, đột phá bản thân.

Thời điểm này sắp nghênh đón một trận chiến lớn, bọn họ không thể nào cho phép bản thân không theo kịp bước chân của Diệp Ninh.

Phía sau Võ đạo, chính là đệ tử Nho môn.

"Bái kiến Đại Tông Sư!"

Đệ tử Nho môn ở khắp các nơi lần nữa đến đây.

So với Võ giả, đương nhiên đệ tử Nho môn đối với Diệp Ninh càng thêm thân cận hơn. Bởi vì hiện tại Diệp Ninh chính là lãnh tụ của Nho đạo.

Bọn họ rất khát vọng, Diệp Ninh có thể khiến cho Nho đạo phục hưng, tái tạo lại sự huy hoàng ở thời kỳ thượng cổ.

Nho đạo hồi phục, đã sản sinh ra chín vị Đại Nho!

Chín vị Đại Nho này, ngoại trừ Lưu Thận ở trong kinh thành, còn lại tám người khác, có một nửa là xuất thân ở trong rừng sâu.

Bọn họ bởi vì không nhìn thấy được hy vọng, lựa chọn tránh sự đời, mà bây giờ bởi vì Diệp Ninh bất ngờ xuất hiện, vì thế các Đại Nho lần lượt đi vào kinh thành Viện giám sát sẽ không nhận.

Không phải nói là không đủ tiêu chuẩn, mà là quá lãng phí rồi. Cảnh giới của Võ giả có thể so sánh với Tiên Môn.

Nhưng mà Nho đạo thì không thể.

Bởi vì sức mạnh của Nho đạo thực sự là quá thần kỳ, một Đại Nho mạnh mẽ, có thể bộc phát ra thực lực đảo ngược cường giả Tiên Môn, vì thế nên rất khó xuất hiện Đại Nho.

Một khi xuất hiện sẽ rất mạnh mẽ.

Nhưng theo đuổi lực chiến đấu, không phải là tông chỉ của Nho đạo.

Tông chỉ của Nho đạo, vẫn luôn là tu thân trị quốc cùng với bình thiên hạ. Đây mới là sự theo đuổi của văn nhân.

Loại nơi như Viện giám sát, không phù hợp với bọn họ, nếu như nhất định phải nói, Viện giám sát chỉ cần một Đại Nho là đủ rồi. Thái Hướng Cao chính là người thích hợp nhất.

Tên này tuy hiện tại vẫn chưa phải, nhưng hắn ở trong Thánh Viện có được cơ duyên, khoảng cách đạt đến đột phá không xa nữa. Tám Đại Nho này, trong đó có ba người, tình nguyện đi vào Thánh Viện dạy học.

Diệp Ninh đồng ý.

Bây giờ toàn bộ Tánh Viện đều phải bắt đầu lại từ đầu, có ba Đại Nho tọa trấn ở trong đó, là một chuyện rất quan trọng. Vì thế ba Đại Nho này dẫn theo đệ tử, đi vào trong Thánh Viện.

Còn năm người, sau khi suy nghĩ, Diệp Ninh quyết định tiến cử bọn họ với triều đình. Vì thế hắn đi vào hoàng cung.

Lưu Cẩn đi đến nghênh đón hắn.

Không sai, Lưu Cẩn đã hồi phục rồi, sau khi uống nước suối Đạo, độc tố đã tự tiêu tán.

“Đạ tạ ân cứu mạng của Diệp đại nhân.”

Lưu Cẩn cúi người bái, trong đôi mắt tràn ngập sự cảm kích. Hắn ta không hề hối hận về lựa chọn của mình một chút nào.

Bởi vì Diệp Ninh xứng đáng với điều đó.

Hắn ta cũng biết chuyện Diệp Ninh đã làm cho hắn ta.

Từ xưa đến nay, hoạn quan đều là có địa vị thấp kém, mang theo tiếng xấu tồn tại. Ngoại trừ Diệp Ninh, còn có ai bởi vì một hoạn quan mà làm đến bước này?

“Được rồi, giữa ngươi và ta còn khách sáo cái gì?”

Diệp Ninh vỗ vỗ vai hắn ta.

Thật ra nếu như nghĩ kỹ, thật ra Lưu Cẩn là làm hỏng việc tốt của hắn. Dù sao nếu như hắn uống rượu độc vào, bây giờ đã trở thành Thiên Đế rồi.

Nhưng Diệp Ninh sao có thể bởi vì thế mà trách tội hắn ta chứ?

Lưu Cẩn nhút nhát như thế, nhưng mà bởi vì hắn, đã cống hiến tính mạng của mình. Phần tình cảm này dùng bao nhiêu tiền cũng không thể nào đổi lại được.

Lưu Cẩn lau nước mắt bên khóe mắt, hắn ta biết Diệp Ninh không thích khách sáo. Vì thế lộ ra nụ cười thoải mái, chuyển sang một chủ đề khác, nói.

"Thật ra bệ hạ vẫn luôn đợi đại nhân đến."

Nhắc đến chuyện này, Lưu Cẩn thật sự rất vui.

Hay lắm. Vừa mới tỉnh, thiên hạ đã thay đổi rồi.

Thái Hậu và Huy Vương đồng quy vu tận, đây là bi kịch, không nói đến nữa. Diệp Ninh chém đứt phong ấn, Nho đạo phá bỏ xiềng xích, cả thế giới ăn mừng.

Sau đó, với sự chống đỡ của đại trận Nhân gian, hai nét bút viết ra chữ "Người", đẩy lùi mười ba tông Tiên Môn. Cuối cùng ngay cả bệ hạ cũng biến thành thánh quân!

Hóa ra lúc trước bệ hạ đều là giả vờ!

Không chỉ là bệ hạ, còn có Lưu Thận, còn có rất nhiều người nhìn có vẻ là gian tà, nhưng trên thực tế lại là trung thần nghĩa sĩ. Lắc mình biến hóa, gian thần biến thành trung thần, hôn quân biến thành minh quân.

Điều này đối với một hoạn quan trong lòng có chính nghĩa mà nói, là hạnh phúc mạnh mẽ như thế nào? Vì thế bây giờ Lưu Cẩn đi đường cũng là lâng lâng, chỉ sợ đây chỉ là một giấc mơ.

Nhưng tâm tình của Diệp Ninh lại không tốt như thế. Cẩu hoàng đế!

Trong lòng hắn cũng không biết đã mắng bao nhiêu lần cái tên này.

Thảo nào lúc trước bản thân lại tìm chết thất bại.

Thế mà lại có ẩn tình như thế!

Lưu Cẩn không biết suy nghĩ trong lòng Diệp Ninh, hắn ta đến gần nói.

"Đại nhân vào cung, không cần thông báo, có thể trực tiếp đi vào, bên trong có không ít lão bằng hữu, đều đang đợi đại

nhân.”

Lão bằng hữu?

Diệp Ninh chau mày lại. Đây là đang nói ai?

Chương 406: Nữ nhân, tên của cô là nói dối

Lưu Cẩn nháy mắt, không nói rõ ràng.

Hắn ta úp mở.

Diệp Ninh ôm theo nghi hoặc, đi vào đại điện.

Vừa mới đi vào, người đầu tiên nhìn thấy, đương nhiên là Cơ Minh Nguyệt. Nhìn thấy cẩu Hoàng đế, Diệp Ninh có chút ngứa ngáy.

Cơ Minh Nguyệt chính là người đâm sau lưng đứng đầu một cách tiêu chuẩn.

Lúc đầu, hắn ở trên Kim điện chọc giận Tiên Môn, nếu như không phải nàng xen ngang vào, lúc đó hắn đã cả người lạnh ngắt rồi. Lúc trước Diệp Ninh nghĩ không hiểu, ngươi nói ngươi là một hôn quân, sao lại cứ thích ôm chặt lấy ra vậy?

Bây giờ phá án rồi. Hôn quân là giả vờ!

Thế mà tên này lại là một minh quân!

Diệp Ninh tự cho rằng bản thân cũng là người thông minh, nhưng mà vì sao lại không có chút phát hiện nào vậy? Nhưng chuyện này hoàn toàn không thể làm giả được.

Trong trận tranh đấu với Tiên Môn vào mấy ngày trước, Cơ Minh Nguyệt thể hiện ra mấy con át chủ bài, Thiên Long Vệ, Thần Cơ Doanh, đây đều là quân đội tinh nhuệ đã từng huy hoàng, ngoại trừ điều đó ra, nàng ta còn thể hiện ra một quân vương, có dũng khí chịu hy sinh vì đất nước.

Không thể không nói, làm cho người khác khá cảm động. Con người không phải cỏ cây, sao có thể vô tình.

Chuyện Cơ Minh Nguyệt bởi vì Diệp Ninh, dám xé rách mặt với Tiên Môn, điều này thật sự khiến cho Diệp Ninh không

ngờ được. Cơ Minh Nguyệt ngồi ở chủ vị, người ngồi ở vị trí đầu tiên bên phía tay trái, chính là Liễu Thận.

Nói đến Liễu Thận, Diệp Ninh đúng thật là không quen.

Nếu như nói quen biết, vậy thì cũng là quen thuộc với con trai Liễu Tam Nguyên của hắn hơn.

Nhưng hắn biết, danh tiếng lúc trước của Liễu Thận rất xấu, bất kể là ai nhắc đến ông ấy, cũng đều nghiên răng nghiến lợi. Cái gì mà danh tiếng quốc tặc, gian tặc đứng đầu từ xưa đến nay, đều ném lên trên đầu ông ấy.

Trước đây, Diệp Ninh đều là nhìn nhận ông ấy giống như "Tần Cối" (gian thần thời Nam Tống, Trung Quốc). Nhưng mà bây giờ không thể không thay đổi cái nhìn.

Tất cả mọi người đều bị tự đánh vào mặt rồi.

Nói đến đánh mặt nghiêm trọng nhất vẫn không phải là Diệp Ninh, mà là những người từng mắng Liễu Thận. Bọn họ rất khó chấp nhận sự thật Liễu Thận lắc mình biến hóa, trong chớp mắt đã trở thành một trung thần lớn. Nhưng mà chính khí cuồn cuộn sẽ không lừa người.

Ông ấy ở trước mặt tất cả mọi người, là người đầu tiên dưỡng ra chính khí cuồn cuộn, điều này đã nói rõ tất cả vấn đề. Bây giờ ông ấy thân là Đại Nho, được hồi phục chức quan, lại một lần nữa làm Tả Tướng.

Trên thế gian không có người nào dám nói hai lời.

Có điều Liễu Thận cũng không phải lão bằng hữu.

Vậy thì rốt cuộc lão bằng hữu mà lão Lưu nói là ai?

Ánh mắt của Diệp Ninh lại lần nữa thay đổi, sau đó nhìn thấy Tiêu Thiển Thiển ngồi bên cạnh Liễu Thận, trên người mặc một chiếc váy dài màu xanh lục, khóe miệng nở nụ cười nghịch ngợm.

"Là ngươi!"

Trong chớp mắt ký ức của Diệp Ninh hiện lên trong lòng.

"Thế mà ngươi lại là một tra nữ!"

Nhắc đến Tiêu Thiển Thiển, hắn rất tức giận.

Xuân Phong Lâu, là một nơi khi Diệp Ninh nhớ đến, đều vô cùng bức bối.

Vì sao bức bối?

Tất cả đều là bởi vì nữ tử này.

Lúc đầu hắn ôm ra tâm thái tìm chết đến Xuân Phong Lâu, muốn mượn Tiêu Thiển Thiển làm cửa đột phá, đạt được mục đích tìm chết.

Nhưng kết quả thì sao?

Bản thân không chết thành công thì thôi, còn bị Tiêu Thiển Thiển làm nhục.

Đúng thế.

Dưới cái nhìn của Diệp Ninh, lúc đó lời nói của Tiêu Thiển Thiển đối với hắn, tuy là khen hắn, nhưng mà hắn nghe thấy, lại đều là sỉ nhục. Cái gì gọi là ta khiến ngươi tỉnh ngộ rồi? Cái gì gọi là ta làm ngươi cảm động?

Nữ nhân. Ngươi nói như thế, không thể không nói, sẽ thể hiện ta rất ngốc có biết không?

Bắt đầu từ ngày hôm đó, Diệp Ninh bắt đầu liên tục gặp phải ác mộng bị đâm sau lưng, hắn từng cho rằng, vận khí đen đủi của bản thân đều là do tra nữ này đem lại.

Mà bây giờ, thế mà tra nữ này lại ngang nhiên ngồi ở trước mặt Diệp Ninh.

"Tra nữ?"

Nụ cười của Tiêu Thiển Thiển cứng lại, rõ ràng nàng ta chưa từng nghe thấy thuật ngữ này. Nhưng mà không hề ảnh hưởng đến ý hiểu của nàng ta về từ này.

Nhìn thấy sắc mặt kỳ dị của Diệp Ninh, nàng không kìm được cười lên, phốc một tiếng nói.

"Diệp đại nhân vẫn còn nhớ chuyện trong quá khứ sao."

Diệp Ninh gật đầu. Chuyện này nhất định là khó quên.

Cơ Minh Nguyệt cũng cười, đứng lên nói.

"Diệp khanh, trẫm giới thiệu lại từ đầu vị cô nương này với ngươi."

“Trên danh nghĩa nàng là hoa khôi của Xuân Phong Lâu, nhưng trên thực tế, lại là Ti Chủ của Mật Điệp Ti.”

“Ngay từ nhiều năm trước, đã âm thầm ở trong bóng tối làm việc, thu thập tình báo khắp thiên hạ.”

Mật Điệp Ti? Còn Ti Chủ?

Nhất thời Diệp Ninh loạn rồi, hỏi.

“Ngươi không phải là gian tế của nước La Sát sao?”

Tiêu Thiển Thiển che miệng cười, nói.

“Hoa khôi của Xuân Phong Lâu là giả, gian tế của nước La Sát cũng là giả, chỉ có Ti Chủ Mật Điệp Ti mới là thật.”

Chương 407: Nữ nhân, tên của cô là nói dối (2)

Khi nàng ta cười, mỗi một chân mày đều toát ra sự quyến rũ.

Tư thái yểu điệu trời sinh, được thể hiện ra sinh động. Nàng ta đứng lên, cúi người bái Diệp Ninh, nói.

“Chuyện lúc trước, xin lỗi Diệp đại nhân, những thân phận đó đều là giả, ta chỉ là phụng mệnh thăm dò đại nhân mà thôi.”

Thăm dò?

Trong chớp mắt Diệp Ninh đã hiểu rõ rất cả mọi chuyện. Nói như thế nào đây.

Tức giận, thật ra vẫn còn tốt.

Khó chịu, vậy thì thật sự có chút khó chịu.

Bởi vì đứng ở góc độ của người ta để nhìn, làm những chuyện này cũng không có vấn đề gì cả.

Nhưng mà đứng ở góc độ của Diệp Ninh để nhìn thì sao? Vậy thì thật sự là ngu ngốc!

Hắn nhớ đến lúc trước những lời nói của bản thân với Tiêu Thiển Thiển, hận không thể tự tát lên miệng mình một cái. Lúc đó hắn nói như thế, có thể không bị đâm sau lưng sao?

Nữ nhân. Tên của ngươi là nói dối! Diệp Ninh rất không thoải mái.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn là nghĩ đến mục đích đến đây của mình.

Nơi mà Đại Nho nên đi đến có hai nơi, một nơi là thư viện. Dạy người khác đọc sách, truyền thừa Thánh đạo.

Một nơi là triều đường. Trị quốc, bình thiên hạ.

Tám Đại Nho mới đến, đều mang theo sự nhiệt tình mãnh liệt, mỗi một người bọn họ, đối với Nho đạo, đối với triều đường mà nói, đều là bảo bối.

Những người này đều là người mà một đám Võ giả thực lực mạnh mẽ còn xa mới có thể so sánh được.

Đối với một quốc gia mà nói, dùng Đại Nho để chiến đấu với người khác, đó thật sự là người tài lớn dùng vào việc nhỏ.

Vì thế đối với chuyện này, Cơ Minh Nguyệt rất vui mừng, cũng rất trịnh trọng. Lúc đó nàng đã hạ một đạo thánh chỉ, chọn chức vị cho năm vị Đại Nho.

Trong đó có một người, làm Hữu Tướng.

Bốn người còn lại, ít nhất cũng là cấp bậc Thượng Thư của lục bộ. Điều này không khoa trương.

Đại Nho chính là nên có được đãi ngộ như thế. Trên dưới triều đường, không thể nào có người có ý kiến gì với chuyện này.

Sự gia nhập của những Đại Nho này, khiến cho tham vọng của Cơ Minh Nguyệt hừng hực.

Bởi vì năm đó thời kỳ Thái Tổ, trên triều đình cũng chỉ có năm sáu vị Đại Nho mà thôi.

Bây giờ dưới sự cai trị của bản thân, ít nhất về phương diện số lượng Đại Nho có thể so sánh với triều đại Thái Tổ rồi. Sau khi tiến cử nhân tài, đương nhiên Diệp Ninh sẽ rời đi.

Cơ Minh Nguyệt, người đâm sau lưng đứng đầu. Tiêu Thiển Thiển, người đâm sau lưng thứ hai. Liễu Thận, không trực tiếp đâm sau lưng, nhưng mà trong bóng tối đã âm thầm đưa ra không ít chủ ý.

Nhìn ba người này, Diệp Ninh rất khó không nhớ đến tình cảnh thê thảm của bản thân ở quá khứ.

Có điều bỏ đi, ai bảo hắn rộng lượng chứ?

Diệp Ninh sẽ không bởi vì loại chuyện này mà tính toán, nhưng mà cuối cùng lại kéo Tiêu Thiển Thiển hỏi.

"Ngoại trừ những chuyện ngươi vừa mới nói, không còn chuyện này giấu diếm ta nữa đúng không?"

Tiêu Thiển Thiển cười nói.

"Đại nhân yên tâm, thật sự không còn nữa."

Diệp Ninh gật đầu, rời khỏi nơi này.

Nhưng hắn không biết, Tiêu Thiển Thiển nhìn bóng lưng của hắn, trong mắt lóe lên một tia do dự. Thật ra vẫn còn một chuyện giấu diếm. Là giấu diếm chuyện của Huyên Huyên.

Huyên Huyên là người Mật Diệp Ti sắp xếp ở bên cạnh Diệp Ninh, đặc biệt phụ trách bảo vệ sự an toàn của Diệp Ninh.

Nhưng mà bây giờ Diệp Ninh đã không cần Huyên Huyên nữa.

Về mặt lý luận mà nói, Huyên Huyên nên rút về mới đúng.

Nhưng nàng lại đưa ra yêu cầu, nàng ta không hy vọng rời khỏi bên người Diệp Ninh. Muốn cứ như thế ở lại bên cạnh Diệp Ninh.

Nàng cũng cầu xin Tiêu Thiển Thiển giữ bí mật.

Bởi vì nàng sợ Diệp Ninh biết nàng ta lừa mình, sẽ không cần nàng nữa.

Tuy nói Tiêu Thiển Thiển không cho rằng Diệp Ninh không phải là người như thế, nhưng Huyên Huyên quá quan tâm Diệp Ninh, càng là như thế sẽ càng sợ mất đi, nàng không muốn chịu sự mạo hiểm này.

Vì thế sau khi suy nghĩ, Tiêu Thiển Thiển cũng đồng ý chuyện này.

Nàng ta hy vọng chuyện này có thể trở thành một bí mật, vĩnh viễn không cần bị phá vỡ, Huyên Huyên cả đời bi thảm, nếu

như có thể cả đời đi theo Diệp Ninh, vậy thì cũng là một kết thúc tốt đẹp.

“Xem ra Diệp đại nhân đối với ta vẫn là có chút khú mắc.”

Tiêu Thiển Thiển tự cười nhạo bản thân.

“Diệp đại nhân trong lòng rộng lượng, sẽ không ghi hận ngươi, hắn chỉ là tạm thời có chút không chấp nhận được mà thôi.”

Liễu Thận an ủi nói.

“Đúng thế, Diệp Ninh sẽ không để ý những điều này.”

Cơ Minh Nguyệt nhớ đến biểu cảm vừa nãy của Diệp Ninh, có chút muốn cười.

Đúng thật là có rất ít chuyện, có thể khiến cho tên này lộ ra loại biểu cảm như thế.

“Năm Đại Nho gia nhập, Đại Chu đã hoàn toàn thay đổi so với lúc trước rồi, hơn nữa vừa rồi Diệp đại nhân lại đưa đến ba ngọn lửa trân quý, không cần bao lâu nữa, chúng ta có thể luyện ra quân đội mạnh mẽ rồi!”

Chương 408: Nữ nhân, tên của cô là nói dối (3)

Tiêu Thiển Thiển trở lại vấn đề chính. Nghe xong, hai người lên tiếp gật đầu.

Thế cục hiện tại thật sự rất tốt, sau trận chiến ở kinh thành, quốc vận không ngừng tăng vọt. Rất nhiều người đều sinh ra niềm tin với Đại Chu, lại một lần nữa sản sinh ra lòng báo quốc.

Thật ra không phải chỉ có Viện giám sát có được lợi ích.

Võ giả đầu nhập vào triều đình còn nhiều hơn.

Bởi vì dù sao Viện giám sát chỉ là cơ cấu chấp pháp, mơ ước của phần lớn Võ giả, thật ra vẫn là chiến trường. Vì thế, bên phía Cơ Minh Nguyệt, tất nhiên là mở rộng quân đội, mở rộng quân đội, mở rộng thêm quân đội!

Không cần lo lắng tiền lương không đủ, bao nhiêu năm nay Liễu Thận dùng danh nghĩa gian đảng, đã tích lũy được rất nhiều tài sản.

Lại cộng thêm bây giờ Đại Chu và Tiên Môn đã hoàn toàn lật mặt, đương nhiên sẽ không khách khí với những người âm thầm đầu nhập vào Tiên Môn, sau một cuộc đại thanh trừng, quốc khó càng ngày càng nhiều.

“Đúng thật là rất khó tưởng tượng, bây giờ chúng ta đã đi đến bước này.”

Liễu Thận khó có thể tin được nói.

Vốn dĩ ông ấy cho rằng chuyện Đại Chu phục hưng, tuy vẫn luôn nỗ lực, rất khó có được kết quả khả quan. Nhưng mà không ngờ được, thế mà lại thật sự nhìn thấy được hy vọng ở trước mắt.

Đây chính là một chiến thắng đổi lấy thay đổi lớn.

Kích phát lòng quân, lòng quân, hơn nữa còn phục hồi lòng tin của cả thiên hạ với Đại Chu.

Dù sao, chuyện một mình Diệp Ninh chém đứt bàn tay của trưởng giáo mười ba tông, thật sự rất khó không khiến cho người khác cảm thấy chấn động. Chuyện này khác với mấy trận đánh nhỏ ở quá khứ, có thể xây dựng lòng tin của mọi người từ cơ bản.

“Thế cục đúng thật là trở nên tốt hơn, nhưng mà vẫn như trước không được lơ là, không được quên, cục diện ngày hôm nay, là người nào mang đến cho chúng ta.”

Cơ Minh Nguyệt giữ sự tỉnh táo, nói.

“Tất cả những điều này, đều là do Diệp Ninh mang đến.”

“Vì thế, so với quốc vận, Diệp Ninh đối với Đại Chu mà nói càng thêm quan trọng hơn.”

“Chúng ta nhất định phải cố gắng toàn lực bảo vệ sự an toàn của hắn.”

Nhắc đến chuyện này. Tiêu Thiên Thiển lộ ra thần sắc nghi hoặc.

“Diệp đại nhân ở trong kinh thành, có dự chống đỡ của đại trận Nhân Gian, có thể nói là thiên hạ vô địch, còn có ai có thể uy hiếp được đến hắn đây?”

Nghe xong lời này, Cơ Minh Nguyệt cười khổ một tiếng.

“Nếu như ở trong kinh thành, đương nhiên không có gì uy hiếp, nhưng nếu như ra khỏi kinh thành gì sao?”

Ai sẽ ngốc đến mức rời khỏi kinh thành?

Tiêu Thiển Thiển đang định thốt ra, sau đó lời nói đã đến miệng nhưng nuốt lại.

Đúng thật là như thế.

Ai sẽ ngốc đến mức rời khỏi kinh thành chứ?

Nhưng mà con người Diệp Ninh, lại đúng thật là không nói chính xác được!

Tên này là căn bản không biết chữ “sợ” viết như thế nào. Vạn nhất hắn thật sự muốn ra khỏi kinh thành thì làm sao?

Ba người quay sang nhìn nhau. Sau đó phát hiện căn bản không có cách nào cả.

Nếu như Diệp Ninh thật sự quyết tâm muốn ra ngoài, ai có thể ngăn cản được hắn?

“Diệp Ninh, chắc hắn sẽ không ra ngoài chứ, chắc là như vậy… đi?”

Tiêu Thiển Thiển rất không có tự tin, nói.

Chớp mắt đã qua một tháng.

Diệp Ninh vô cùng nhàm chán, nhàm chán đến mức tự viết nhật ký, đơn giản là ghi lại những chuyện xảy ra trong một tháng.

Mùng sáu tháng tư.

Bởi vì Viện giám sát chồng chất một lượng lớn công vụ, đám khốn Ngụy Văn Thông kia cùng nhau đi bế quan rồi, thế mà những công vụ này lại để cho ta đi xử lý?

Còn có vương pháp nữa không hả?

Còn có pháp luật nữa không?

Ta một lòng chỉ nghĩ đến ngủ, đối với những chuyện này không hề có hứng thú chút nào.

Vì thế ta lại lần nữa thiết lập lại chức quan của Viện giám sát, đầu tiên là vị trí Thông Phán, tăng thêm tám người. Sau đó phía trên Thông Phán, lại tăng thêm một sở tham mưu mới, chuyên môn xử lý những công vụ phức tạp.

Phía trên sở tham mưu, còn có sở giám sát, hai vị trí Ngự Sử Trung Thừa, ta suy nghĩ một chút, bổ nhiệm Thái Hướng Cao làm Giám sát ngự sử, lúc nào hắn ta đột phá Đại Nho, hắn ta chính là Ngự Sử Trung Thừa.

Ừm, hy vọng tiểu Thái có thể nhanh chóng trưởng thành, làm một công cụ hình người đủ tiêu chuẩn.

Ngày mùng bảy tháng tư.

Tất cả người của Viện giám sát đều đang ca ngợi hành động cách tân vĩ đại của ta, bọn họ cho rằng cách làm này, có thể làm nâng cao đáng kể hiệu suất làm việc của Viện giám sát.

Nực cười.

Ta chỉ là muốn lười biếng mà thôi.

Ngày mùng tám tháng tư.

Nằm xuống, Huyên Huyên nắn bóp chân cho ta. Thoải mái.

Ngày mùng chín tháng tư.

Nằm đó, Huyên Huyên xoa bóp cho ta. Ta ngủ rất ngon.

Ngày mùng mười tháng tư.

Triều đường hoàn thành thanh trừng, một đám tinh anh mới thượng vị, toàn bộ kinh thành đều vui mừng vì điều đó. Nhưng người có mắt nhìn đều biết, không có tác dụng gì cả.

Chương 409: Quân tử nạt một phương

Bởi vì chính lệnh, bây giờ rất khó ra khỏi thành, hiện tại Đại Chu chân chính có thể nắm trong tay, chỉ có vùng đất ở kinh thành. Vấn đề này làm phiền rất nhiều người, nhưng mà trong thời gian ngắn là không nghĩ ra được cách để giải quyết.

Ngày mười hai tháng tư.

Nằm đó…

Ngày mười lăm tháng tư.

Hôm nay có một đám người lớn đến đầu nhập, mấy trăm Võ giả, mười mấy nho sinh.

Nói thật, ta rất phiền, bây giờ Viện giám sát đã nhiều người đến mức không có chỗ, nhiều người như thế không chứa được nữa. Rất nhiều người đề nghị với ta, nói nên mở rộng phân bộ rồi.

Nhưng trên thực tế thời cơ vẫn chưa chín muồi, bởi vì ngoại trừ kinh thành, những nơi khác đều không an toàn.

Ngày mười sáu tháng tư.

Nằm đó.

Ngày mười bảy tháng tư.

Trong Thánh Viện truyền đến rất nhiều tin tức.

Có mấy người có được truyền thừa Đại Nho, vô cùng vui mừng.

Ngày mười tám tháng tư.

Nằm đó.

Ngày mười chín tháng tư.

Cẩu hoàng đế lại tìm ta thương lượng việc, hắn ta nói muốn mạnh mẽ mở rộng quân đội, hỏi ta có ý kiến gì không. Ta lười để ý đến hắn ta, chỉ nói ta không có ý kiến.

Ngày hai mươi tháng tư.

Khai Quốc Công mới Mộc Quan Anh đến tìm ta, tiểu tử này đến để từ biệt. Sau khi suy nghĩ kỹ, hắn dự định đi đến biên quan tòng quân.

Hắn ta nói, vinh dự của tổ tiên đều là dùng chiến công để đổi lấy, hắn ta muốn khôi phục lại danh tiếng của tổ tiên. Suy nghĩ của tiểu tử rất hay, nhưng rất nguy hiểm.

Ta khuyên hắn ta mấy câu, hắn ta rất kiên định, vì thế ta không khuyên nữa.

Ta biết áp lực của tiểu tử này rất lớn, hắn ta muốn nhanh chóng làm ra một chút thành tích, để giảm bớt áp lực này.

Đương nhiên, hắn ta càng muốn xây dựng lại Xích Diệm Quân ở biên cảnh, tạo ra một đại quân có thể giúp đỡ ta. Điểm này ta hiểu rất rõ.

Ngày hai mươi mốt tháng tư.

Nằm đó, Huyên Huyên đút nho cho ta ăn.

Ngày hai mươi hai tháng tư.

Nằm đó…

Ngày hai mươi chín tháng tư.

Diệp Ninh à Diệp Ninh, không thể nằm đó nữa, lẽ nào ngươi đã quên mơ ước trở thành Thiên Đế của bản thân rồi sao?

Ngày ba mươi tháng tư.

Nằm đó…

“Ta nhất định phải ra khỏi kinh thành!”

Diệp Ninh nằm trên ghế thái sư, đưa ra một quyết định quan trọng. Đó chính là ra khỏi thành.

Tình hình bây giờ đã rất rõ ràng, hắn ở trong kinh thành, đã là thiên hạ vô địch rồi. Tiên Môn không thể nào lại lần nữa đến kinh thành gây phiền phức cho hắn nữa.

Kinh thành bây giờ, yên ổn đến mức khiến cho Diệp Ninh có chút say sưa.

Mỗi ngày đều năm đó, để cho Huyên Huyên hầu hạ.

Cuộc sống này quá đen tối.

Đó gọi là sa đọa.

Nhưng mà Diệp Ninh sao có thể tiếp tục sa đọa như thế?

“Ta là người được định trước để trở thành Thiên Đế, ta không thể tiếp tục như thế nữa!”

Dịu dàng chính là ngôi mộ của anh hùng, Diệp Ninh cảm thấy, nếu như cứ tiếp tục như thế, ý chí của bản thân sẽ thật sự bị tiêu hao hết sạch. Sao có thể như thế được?

Cuộc sống chưa kết thúc, sẽ không ngừng tìm chết.

Hành trình của ta là bầu trời đầy sao, ta không thể nào cả đời đều ở lại trong kinh thành. Vì thế nhất định phải ra khỏi thành.

Chỉ có ra khỏi thành, mới có thể có nguy hiểm.

Có nguy hiểm, mới có khả năng trở thành Thiên Đế!

Có điều, tuy ước mơ trở thành Thiên Đế của Diệp Ninh vẫn còn, nhưng tâm thái của hắn đã thay đổi rồi.

Chuyện đến nước này, cho dù hắn có không tin tà đến mức nào, cũng phát hiện thế giới này đúng là có chút tà môn. Tìm chết thế nào cũng không chết được.

Ngươi có thể tin được không?

Tự hắn cho rằng bản thân đã đủ nỗ lực rồi, nhưng mà vẫn luôn không chết được.

Có những lúc, không tin cũng không được.

Vì thế Diệp Ninh tin rồi.

Suy nghĩ của hắn cũng theo đó mà thay đổi.

Lúc trước tất cả mọi hành động đều phục vụ cho việc tìm chết, chỉ cần có khả năng chết, vậy thì dũng cảm tiến lên. Bây giờ, thì đổi thành có thể chết thì chết, không chết được thì biến.

Điều này là bởi vì Diệp Ninh đã ý thức được, hiện tại mạng của hắn đã không còn là của bản thân hắn nữa. Toàn bộ thiên hạ có không biết bao nhiêu người đang nhìn hắn.

Trách nhiệm hắn phải gánh vác rất lớn.

Loại chuyện giống như Lưu Cẩn vì hắn mà chết, hắn không muốn xảy ra lần thứ hai nữa. Vì thế, tâm thái nhất định phải thay đổi.

Bây giờ Diệp Ninh đã coi bản thân có hai cái mạng.

Dù sao cung đã kéo tên đã bắn ra thì không thu lại được, bản thân hắn phải tiếp tục đi trên con đường hiện tại, nguy hiểm sẽ không ngừng tăng thêm, nói không chừng lúc nào đó sẽ lật xe.

Đến lúc đó lật xe rồi, bản thân cũng xem như là không hổ thẹn với mọi người. Tâm thái thay đổi, sau đó kiên định suy nghĩ ra khỏi kinh thành.

Vậy thì vẫn còn một vấn đề. Ra thành như thế nào? Dùng lý do nào để ra khỏi thành?

Điều này khiến cho Diệp Ninh suy nghĩ rất lâu.

Đại Chu, Tính Châu, Tấn Dương.

Trong một khu rừng sang trọng và xa hoa, người quỳ chật kín.

Chương 410: Quân tử nạt một phương (2)

Những người đang quỳ này, mỗi một người đều sống trong nhung lụa, quần áo lụa là. Nếu như có bách tính của thành Tấn Dương nhìn thấy nhất định sẽ tái mặt vì kinh ngạc.

Bởi vì bọn họ đều là nhân vật lớn ở trong Lý gia Tấn Dương!

Lý gia Tấn Dương, đây là Tấn Dương, đó là thổ hoàng đế của toàn bộ Tính Châu. Một đại thế gia truyền thừa qua nhiều đời.

Có một câu nói gọi là, vương triều như nước chảy, thế gia kiên cường như sắt.

Ở rất nhiều nơi, thậm chí mệnh lệnh của Hoàng đế còn không có tác dụng bằng thế gia, khi quan lại địa phương đến nhậm chức, nhất định phải đến bái phỏng thế gia trước, để có được sự công nhận của thế gia.

Nếu không, chính lệnh căn bản sẽ không thực hiện được.

Lý gia Tấn Dương, chính là một trong những thế gia mạnh nhất trong thiên hạ.

Thế gia cùng có danh tiếng với bọn họ, phần lớn đều đã đầu nhập vào Tiên Môn, thành công lập nước rồi. Ví dụ như quốc chủ của Ngụy Quốc Tào Mạnh, vốn dĩ chính là gia chủ của Tào gia.

Nói về mặt lý luận, Lý gia Tấn Dương dựa vào Vũ Hóa Môn, cũng có thể thành công lập nước, trở thành quốc gia thứ bảy, Tấn Quốc. Nhưng chuyện ván đã đóng thuyền này, lại bị Diệp Ninh nửa đường nhảy ra làm hỏng.

Điều này khiến cho Lý gia Tấn Dương vô cùng tức giận.

Bởi vì lúc trước, thậm chí bọn họ đã chuẩn bị xong cả tế đàn, mãng bào và các vật dùng cho nghi thức phong vương. Nhưng kết quả thì sao?

Trở thành một chuyện cười.

Vì thế cái tên Diệp Ninh này, ở Tấn Dương trở thành cấm kỵ.

Chính là bách tính bình thường cũng không dám tùy tiện nhắc đến, một khi bị tai mắt của Lý gia nghe được, vậy thì xin lỗi, nhẹ thì bị nhốt vào trong ngục, nặng thì chắc chắn sẽ chết.

Đây không phải là chuyện nói đùa.

Thực lực của Lý gia mạnh mẽ, không có ai có thể hiểu rõ ràng hơn so với lão bách tính của Tấn Dương.

Nhưng mà, lúc trước Lý gia diễu võ giương oai, cao cao tại thượng, lúc này lại bày ra tư thái khiêm tốn nhất, giống như một con chó trung thành, phủ phục trên mặt đất.

Trên bầu trời, cầu vồng xuất hiện.

Mười người tu hành áo quần phần phật, thong thả ung dung đi đến.

“Cung nghênh thượng tiên!”

Gia chủ Lý gia, Lý Nhiễm bái.

“Đứng lên đi.”

Người đi đầu Vũ Hóa Môn, là một tu sĩ trung niên, râu rất ngắn, sắc mặt vàng vọt, nhìn có vẻ có chút mệt mỏi. Nhưng nếu như nhìn kỹ mắt của ông ta, nhất định sẽ phát hiện một cỗ cảm giác linh động.

“Mời thượng tiên đi vào nội đường uống trà.”

Lý Nhiễm cung cung kính kính nói.

Tu sĩ trung niên gật đầu, dẫn theo một đám người đi vào trong nội đường.

Không có gì để nghi ngờ, tu sĩ trung niên ngồi ở vị trí chủ vị, Lý Nhiễm ngồi ở phía bên dưới.

Còn về những người khác của Lý gia, thành thành thật thật đứng đó, không có tư cách nói chuyện và ngồi xuống.

Tu sĩ trung niên cũng không vòng vo, sau khi uống một ngụm trà, thì trực tiếp nói ra ý định đến đây.

“Tông môn muốn Lý gia các ngươi phối hợp, làm một chuyện lớn.”

Lý Nhiễm hỏi.

“Chuyện lớn gì?”

Ở trong lòng hắn đã sớm chuẩn bị, thượng tiên không thể nào vô duyên vô cớ tìm đến cửa.

“Giết Diệp Ninh!”

Trong mắt tu sĩ trung niên lóe lên một tia tàn nhẫn. Sắc mặt Lý Nhiễm thay đổi.

Nếu như là lúc trước, nghe thấy lời này, nhất định sẽ trực tiếp bày tỏ thái độ, toàn lực ủng hộ. Dù sao tên Diệp Ninh này làm hỏng chuyện lớn phong vương và lập nước của hắn, thù hận này rất lớn. Hắn hận không thể chém Diệp Ninh thành ngàn mảnh.

Nhưng mà bây giờ, ngày trước khác với bây giờ.

Bây giờ trong Cửu Châu, ai mà không viết tên của Diệp Ninh? Trưởng giáo mười ba tông cũng bị hắn chém đứt bàn tay.

Lý Nhiễm hắn có lợi hại như thế này, cũng không thể nào so sánh được với trưởng giáo mười ba tông.

“Giết như thế nào?”

Trong đôi mắt hắn tràn ngập bối rối.

Hắn rất muốn giúp đỡ, nhưng điều này rõ ràng là có chút vượt quá khả năng, căn bản không phải là chuyện trong phạm vi năng lực hắn có thể làm được.

“Lý đại nhân không cần phải lo lắng, lẽ nào ngươi còn tin lời đồn, cho rằng Diệp Ninh kia thiên hạ vô địch sao?”

Tu sĩ trung niên cầm tách trà đứng lên, chậm rãi nói.

“Nhưng mà trưởng giáo mười ba tông cũng…”

Lý Nhiễm lộ ra thần sắc nghi hoặc.

“Đó là bởi vì, tên họ Diệp kia có sức mạnh của đại trận giúp đỡ!”

Trong mắt tu sĩ trung niên lóe lên ánh sáng, thời gian một tháng, đủ cho bọn họ tìm hiểu rõ rất nhiều chuyện. Ví dụ như, hóa ra trận Tiệt Tiên không gọi là trân Tiệt Tiên mà gọi là đại trận Nhân Gian.

Ví dụ như sức mạnh của Diệp Ninh, đều là do đại trận giúp đỡ mà có. Ví dụ nữa, bọn họ biết được cái gì gọi là “sức mạnh của Nhân đạo.”

Còn có rất nhiều chuyện, Tiên Môn đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Viện giám sát mở rộng nhanh chóng, Cơ Minh Nguyệt chiêu binh mua ngựa, đều không che giấu được bọn họ. Vì thế, bọn họ càng thêm không ngồi yên được, nhất định phải có hành động.

Nhưng mà nên có hành động gì đây?

Chương 411: Bí mật của Bùi Ngữ Hàm

Nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng tất cả thống nhất, đó chính là giết Diệp Ninh!

Chỉ cần Diệp Ninh chết, đại trận Nhân Gian sẽ không công mà tự phá.

Hắn ta không chết, Tiên Môn vĩnh viễn không được yên tâm.

Tu sĩ trung niên nói những điều hắn biết được cho Lý Nhiễm.

Lý Nhiễm bừng tỉnh.

“Hóa ra là như thế, Diệp Ninh chỉ có ở trong đại trận Nhân Gian, mới là thiên hạ vô địch, một khi ra khỏi thành, sẽ chỉ là một Đại Nho mà thôi.”

Thật ra Đại Nho rất mạnh.

Đặc biệt là Đại Nho như Diệp Ninh, chất lượng càng cao hơn, dù sao chính khí cuồn cuộn trong cơ thể hắn thật sự là quá nhiều, quá chất lượng rồi. Nhưng Đại Nho có mạnh như thế nào, cũng là có thể đối phó được.

Có thể đối phó được, vậy thì nói rõ có cơ hội.

“Vì thế, trước mắt chuyện đầu tiên chúng ta phải làm, chính là ép Diệp Ninh ra khỏi kinh thành!”

Tu sĩ trung niên nói.

“Sao hắn có thể ra khỏi kinh thành? Đổi thành là ta, cả đời này cũng sẽ không rời khỏi kinh thành.”

Lý Nhiễm bày tỏ sự nghi ngờ.

“Nhưng Diệp Ninh không phải ngươi, nếu như là Lý đại nhân, đương nhiên sẽ không ra khỏi thành, nhưng Diệp Ninh, hắn là một quân tử chân chính, còn có chí hướng giúp đỡ thiên hạ, quân tử nạt một phương, tiểu nhân chỉ biết kiếm lợi.”

Khóe miệng tu sĩ trung niên lộ ra nụ cười thần bí, nói.

“Vì thế, đây chính là điểm yếu của hắn!”

Lý Nhiễm trầm tư, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị. Hắn ta giống như là hiểu được cái gì đó.

Quân tử có thể nạt một phương.

Đạo lý này Lý Nhiễm biết.

Thật ra càng là người không có giới hạn, thì càng người máu lạnh, càng không có khuyết điểm.

Người giống như Diệp Ninh, khuyết điểm không ít.

Khuyết điểm lớn nhất của hắn, chính là cảm giác trách nhiệm của hắn đối với thế giới này! Vì thế, điều này trở thành điểm đột phá.

Lý Nhiễm lĩnh ngộ rất nhanh, lập tức hỏi.

“Nên hành động như thế nào? Vẫn xin thượng tiên chỉ rõ?”

Hắn không hề do dự, tuy hắn và Diệp Ninh không quen biết nhau, nhưng mà về mặt lập trường, lại là trời sinh đối lập. Vì thế chỉ cần có cơ hội giết chết Diệp Ninh, đương nhiên hắn sẽ toàn lực giúp đỡ.

“Nghe nói năm ngoái Tính Châu hạn hán nghiêm trọng, đúng không?”

Tu sĩ trung niên cười âm hiểm hỏi.

“Không sai, năm ngoái hạn hán nghiêm trọng, sản lượng lương thực giảm mạnh, rất nhiều bách tính cắt khẩu phần ăn, toàn bộ đều dựa vào châu phủ cứu tế lương thực để bước qua khó khăn.”

Hắn ta là thổ hoàng đế của mảnh đất Tính Châu này, không có chuyện gì giấu được hắn.

“Nếu như nói năm nay lại hạn hán nghiêm trọng một lần nữa thì thế nào?”

Tu sĩ trung niên hỏi.

“Lại hạn hán một năm nữa?”

Lý Nhiễm ngây ra, nói: “Bây giờ đúng vào lúc vụ mùa xuân, nếu như lại hạn hán, sợ rằng sẽ không có người nào muốn trồng trọt nữa, sợ rằng sẽ có rất nhiều người bị đói chết.”

“Chỉ là sao có thể chứ?”

“Năm nay cũng được xem như là mưa thuận gió hòa, mưa xuân đã rơi mấy lần rồi, rất nhiều người dự đoán, năm nay là một năm tốt.”

Tu sĩ trung niên đặt chén trà trong tay xuống, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lùng.

“Mấy năm trước, trưởng giáo tông môn, đã từng khuất phục một con quái vật gây hạn hán, hơn nữa còn giam giữ ở trong ngục tối, nếu như thả cho nó tự do, để cho hoạt động ở vùng đất Tính Châu, không phải là lại hạn hán nghiêm trọng sao?”

Quái vật hây hạn hán?

Trong đôi mắt Lý Nhiễm lóe lên thần sắc kinh ngạc.

Cái tên quái vật gây hạn hán này, đương nhiên hắn ta từng nghe thấy.

Bất cứ nơi nào nó đi qua, đất trắng (vùng đất do hạn hán không có một ngọn cây cỏ) ngàn dặm, không có mùa màng. Phàm là nơi quái vật hạn hán hoành hành, đều vô cùng khô cằn.

Nếu thật sự đến Tính Châu, vậy thì đúng thật là một tai họa! Vì thế, trong đôi mắt Lý Nhiễm lộ ra thần sắc vui mừng, nói.

“Ý của thượng tiên là lợi dụng quái vật gây hạn hán, để cho Tính Châu hạn hán nghiêm trọng, bức ép Diệp Ninh đến chấn tai sao?”

Loại gia tộc thế gia như hắn ta, nhất định là rất thông minh.

Không cần nói rõ, đã lập tức lĩnh ngộ được ý của tu sĩ trung niên.

“Không sai, chính là ý này.”

Tu sĩ trung niên nhàn nhạt nói: “Diệp Ninh không phải là lập chí muốn cứu giúp thiên hạ sao? Hắn không phải là người cứu thế của Đại Chu sao? Nếu như như thế, hắn ta sẽ không thể nào vứt bỏ bách tính Tính Châu không quản, đây là cả một châu, ta không tin hắn ta có thể khoanh tay đứng nhìn!”

Đây là một âm mưu thâm độc.

Vì để bức ép Diệp Ninh ra khỏi thành, Vũ Hóa Môn không tiếc để cho toàn bộ Tính Châu biến thành con bài cược. Nhưng mà có thể đoán được, không cần biết Diệp Ninh có ra khỏi thành hay không, bách tính Tính Châu đều thảm rồi.

Vốn dĩ năm ngoái tình hình hạn hán đã vô cùng nghiêm trọng, nếu như năm nay lại hạn hán một lần nữa, điều này ai có thể chống đỡ được? Đây là một thảm họa.

Nhưng bất luận là tu sĩ trung niên hay là Lý Nhiễm, rõ ràng đều không coi là vấn đề gì.

Chương 412: Bí mật của Bùi Ngữ Hàm (2)

Đặc biệt là Lý Nhiễm, tuy thân là người bản địa Tấn Dương, nhưng mà ở trong mắt của hắn, bản thân và những thường dân đó chưa bao giờ là vấn đề gì. Bách tính giống như sâu kiến, loại đại tộc thế gia giống như hắn, từ trước đến nay đều coi bách tính là kiến trộm.

Sao có thể lo lắng cho vận mệnh của bách tính?

Hắn cảm thấy tỷ lệ thành công của kế hoạch này rất lớn, liếm liếm môi, nói.

“Được, đến lúc đó, ta sẽ để cho phủ châu dừng cứu tế lương thực, sau đó liên hệ với các thế gia khác, tăng thêm nhiệm vụ của điền hộ năm nay…”

“Như thế, Tính Châu không thể nào không loạn.”

“Ta phải xem xem, Diệp Ninh hắn có đến hay không?”

Lý Nhiễm trở nên hưng phấn.

Vốn dĩ hắn ta cho rằng, bản thân đã không còn cơ hội báo thù Diệp Ninh nữa. Không ngờ được, thế mà bây giờ lại có cơ hội nghịch chuyển.

Nếu thật sự có thể phối hợp với Vũ Hóa Môn xử lý Diệp Ninh, hắn là thật sự lập được công lớn.

Quả nhiên, tu sĩ trung niên lập tức đưa ra lời hứa.

“Nếu như kế hoạch này thành công, Diệp Ninh chết, ngươi sẽ là Tấn Vương!”

Lý Nhiễm chỉ cảm thấy một vỗ máu xông lên trên đầu, hai tay càng là trực tiếp nắm chặt thành nắm đấm. Cắt đất phong vương, đây là ước mơ của hắn.

Đối với điều này, hắn đã chờ đợi quá lâu rồi.

“Nhưng nếu như Thiên Tử không nghe lời thì sao?”

Hắn thở gấp nói.

“Diệp Ninh chết, Đại Chu nhất định sẽ bị tổn thất nặng nề, đến lúc đó, nói không chừng quốc vận sẽ trực tiếp vỡ nát, ai còn quan tâm được đến Thiên Tử? Ngươi trực tiếp khởi binh, cát cứ một châu, tự lập làm Tấn Vương, ai dám có ý kiến?”

Tu sĩ trung niên đã sớm có đáp án, tự tin nói.

Lý Nhiễm không khỏi gật đầu.

Chính là đạo lý này.

Nếu như Diệp Ninh chết, ai còn quan tâm được đến Thiên Tử?

Đến lúc đó, một thời đại quần hùng tranh ngôi sẽ đến, hắn ta hoàn toàn có thể tự lập làm vương, tham gia vào trong thế cục tranh bá này.

“Như thế, thì tương đương với việc Diệp Ninh tự đưa đến cử rồi!”

Trong đôi mắt Lý Nhiễm lóe lên một ánh sáng nham hiểm.

“Diệp Ninh à Diệp Ninh, tất cả bách tính đều coi ngươi là người cứu tế, danh tiếng trong thiên hạ tập hợp vào một mình ngươi.”

“Ta phải xem xem, lần này ngươi có thể làm cái gì?”

“Là tự mình đến tìm chết, hay là khoanh tay đứng nhìn!”

Trên mặt tu sĩ trung niên lộ ra nụ cười.

Nếu như đến đây tìm chết, vậy thì không cần phải nói, Vũ Hóa Môn và Lý gia đã chuẩn bị một món quà lớn đợi hắn. Nhưng nếu như khoanh tay đứng nhìn. Vậy thì càng thú vị hơn.

Vì sao Diệp Ninh có thể điều khiển đại trận Nhân Gian, chính là bởi vì hắn là người vạn người kính ngưỡng. Sự kính ngưỡng của bách tính, là tin tưởng, cũng là trách nhiệm.

Nếu như Diệp Ninh phản bội bách tính, khiến cho lòng người thất vọng, vậy thì loại kính ngưỡng này, sẽ chuyển hóa thành ác niệm. Đến lúc đó, kim thân của Diệp Ninh cũng sẽ bị phá vỡ. Hắn còn có thể điều khiển được đại trận Nhân Gian sao? Còn có thể ngưng tụ được sức mạnh Nhân đạo sao?

Đúng vào lúc Vũ Hóa Môn và Lý gia đang ấp ủ kế hoạch thâm độc. Ở Đông Hải xa xôi, trong một hòn đảo xa lạ. Lại có hai người xuất hiện.

Hai người này, chính là Bùi Ngữ Hàm và Lãnh Thập Thất.

Sa khi Bùi Ngữ Hàm rời khỏi kinh thành, một đường đi, vòng quanh các nơi. Đương nhiên, không phải là đi dạo. Mà là sắp xếp đối với thực lực của bản thân.

Bao nhiêu năm nay, Bùi Ngữ Hàm quản lý rất nhiều thế lực.

Yên Vũ lâu, chẳng qua chỉ là một trong số đó.

Vì thế, thân phận của Bùi Ngữ Hàm cũng có rất nhiều, là lâu chủ, là trưởng môn, là bang chủ, thậm chí là giáo chủ. Lãnh Thập Thất cùng nàng đi khắp quãng đường, gần như nhìn đến ngây ngốc.

Hắn ta biết Bùi Ngữ Hàm không phải người bình thường, dưới tay khống chế không ít thế lực. Nhưng không ngờ được, thế mà số lượng lại nhiều như thế.

Có điều, hắn ta cũng không dám hỏi nhiều.

Tính cách của Bùi Ngữ Hàm từ xưa đến nay đều là như thế, nàng không nói, tốt nhất ngươi đừng có hỏi.

Ai, chủ thượng, thái độ của người với Diệp Ninh, không phải là như thế này.

Nghĩ đến chuyện này, hắn cảm thấy từng hồi đau người.

Bùi Ngữ Hàm người bị trọng thương, tin tức dưỡng thương ở phân bộ Yên Vũ Lâu ở kinh thành, là tự bản thân nàng truyền ra ngoài. Là nàng lừa bốn trưởng lão Thiên Địa Huyền Hoàng của Phần Thiên Cốc đến kinh thành. Cũng là nàng đích thân gài bẫy, để dẫn dụ bốn vị trưởng lão đi đến vòng vây.

Sau khi Bùi Ngữ Hàm xử lý bốn vị trưởng lão, giữ lại ngọn lửa, vốn dĩ hắn cho rằng, bản thân không có công lao cũng có khổ lao, sẽ có thể có được một ngọn đi.

Nhưng không ngờ được, toàn bộ đều đưa cho Diệp Ninh.

Điều này khiến cho trong lòng hắn chua chát. Ai, đây chính là nữ nhân.

“Ngươi đang suy nghĩ lung tung cái gì đó?”

Bùi Ngữ Hàm nhìn hắn chằm chằm.

Đương nhiên nàng không viết thuật đọc tâm, nhưng mà trực trực giác nói với nàng, Lãnh Thập Thất không có nghĩ đến chuyện tốt.

Chương 413: Bí mật của Bùi Ngữ Hàm (3)

“Thuộc hạ không dám.”

Lãnh Thập Thất nhanh chóng gật đầu, không dám suy nghĩ lung tung nữa.

Còn may, Bùi Ngữ Hàm không có ý tính toán với hắn… Nàng chắp tay ở sau lưng, đi đề phía sâu trong hòn đảo.

Càng đi về phía trước, càng có một cỗ sát ý nồng đậm.

Trong loại sát khí này, thỉnh thoảng truyền đến tiếng quỷ khóc sói gào.

Nhưng bất luận là Bùi Ngữ Hàm hay là Lãnh Thập Thất, nhất định đều sẽ không để ý chuyện nhỏ này. Nhưng mà đi vào phía sâu trong hoang đảo, loại sát khí này, sẽ biến thành ma khí.

Hơn nữa ma khí còn rất tinh khiết. Giống như là đã từng được tinh chế vậy.

Điều này khiến cho Lãnh Thập Thất cảm thấy khó tin.

Ở trong trời đất này còn có nơi có ma khí nồng đậm như thế sao?

“Đây rốt cuộc là đâu?”

Trong đôi mắt hắn tràn ngập nghi hoặc.

Nhưng Bùi Ngữ Hàm không nói, hắn cũng không dám hỏi, chỉ có thể đi sát theo bước chân nàng. Cuối cùng, đến phía trước một sơn cốc.

“Ngươi ở đây đợi ta.”

Bùi Ngữ Hàm để lại một câu nói, thân hình lóe lên, đã đi vào bên trong sơn cốc. Chỉ còn lại Lãnh Thập Thất ở phái xa đứng ngây ngốc.

Bước chân nàng thoăn thoắt, đi ở trong sơn cốc có địa hình phức tạp, lại giống như là về nhà vậy. Không bao lâu sau, đã đến phía trước một tảng đá.

Bùi Ngữ Hàm tiện tay nhặt một hòn đá nhỏ, ném qua đó.

“Biết ta trở lại rồi, cần gì phải giả vờ không biết?”

Bỗng nhiên tảng đá trở nên mềm nhũn.

Bề mặt đá rắn chắc đó, đột nhiên trở nên nổi sóng, từ bên trong phát ra giọng nói khàn khàn.

“Ta biết ngươi trở về rồi, nhưng ta nghĩ không thông, vì sao ngươi lại trở về?”

Bùi Ngữ Hàm cười khẽ một tiếng.

“Thế nào, sư tôn của ta, còn không hoan nghênh đồ đệ của người sao?”

Nếu như Lãnh Thập Thất ở đây, nhất định sẽ choáng váng.

Bên trong tảng đá này, thế mà lại là sư tôn của chủ thượng?

“Nha đầu nha ngươi, nói cái gì mà hoan nghênh với không hoan nghênh… Lẽ nào ngươi không biết, lão phu đã sớm đến tuổi xế chiều, vì đại nghiệp Ma tông, mới tự phong bế ở nơi này, đợi thời cơ đến, dùng sức lực cuối cùng, làm một hồi chuyện lớn sao.”

Ông ta cứ nói, rồi lại ho, thể hiện ra rất mất sức.

“Không chỉ là vi sư, còn có sư tôn, sư bá của ta, cùng với các tiền bối của Ma tông.”

“Mọi người dùng thuật pháp lừa trời, đều ở nơi này kéo dài hơi tàn, mỗi lần hồi phục, đều sẽ hao phí một phần sinh mệnh.”

“Vì thế, ngươi hi vọng vi sư hoan nghênh ngươi như thế sao?”

Người của Ma tông nói chuyện, trước nay đều rất trực tiếp.

Ý tứ của sư tôn của Bùi Ngữ Hàm rất rõ ràng, mỗi lần ông ta hồi phục, đều phải trả cái giá lớn. Không phải vạn bất đắc dĩ, tốt nhất đừng làm phiền ông ấy.

“Nhưng lần này, lão nhân gia người, đúng thật sự là đã rất hoan nghênh ta.”

Bùi Ngữ Hàm cười nhẹ nhàng, cũng không úp mở nữa, nói.

“Tìm được tháp Trấn Ma rồi.”

Một câu nói này nói ra.

Sau đó, toàn bộ tảng đá giống như là sống lại vậy.

Ở bên trong xuất hiện giọng nói khàn khàn, hoặc là âm thanh cổ quái, giống như lão quỷ mấy trăm năm không có nói chuyện với người khác vậy, trong giọng nói lộ ra hy vọng và chấn động mạnh mẽ.

“Ở đâu?”

“Tháp Trấn Ma đến tay, Ma tông phục hưng sẽ có hy vọng!”

“Nhanh, để ta xem tháp Trấn Ma!”

Giọng nói cổ lão này, chất chứa một cỗ cảm giác khiến người khá khó chịu. Đổi thành người ngoài, chỉ sợ rằng sẽ là cả người nổi da gà, trong lòng sợ hãi.

Nhưng Bùi Ngữ Hàm từ nhỏ lớn lên ở đây đã quen rồi, lắc lắc đầu nói.

“Tháp Trấn Ma đúng là tìm được rồi, nhưng lại ở trên tay người khác.”

Cái gì?

Sư tôn của Bùi Ngữ Hàm lập tức phát ra giọng nói khẩn cấp.

“Vì sao ngươi không cướp lấy nó?”

Ông ấy rất trực tiếp, muốn thứ gì, thì cướp lấy.

Đây chính là nguyên tắc bản chất nhất của người tu hành, cá lớn nuốt cá bé.

“Bởi vì ta cảm thấy, tên đó, so với ta càng thích hợp khống chế tháp Trấn Ma hơn.”

Bùi Ngữ Hàm cười nói.

Trong đầu nàng xuất hiện khuôn mặt của Diệp Ninh.

Một tháng không gặp rồi. Ngươi, sống có tốt không?

“Tính Châu cấp báo!”

Cửa thành mở ra, có ngựa phi nhanh đến. Bách tính ở hai bên đường vội vàng nhường đường.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy cờ mà kỵ sĩ đang điên cuồng chạy đeo ở sau lưng. Nó là hồng kỳ đại biểu cho việc cấp bách!

Hơn nữa tất cả có ba ngọn hồng kỳ!

Cảnh tượng này, khiến cho không ít người sinh ra dự cảm không tốt.

“Lại xảy ra chuyện lớn rồi?”

“Yêu Man nhập cảnh, hoặc là nước khác gây loạn?”

“Ai, khó khăn lắm mới bình yên được hai ngày, thế mà lại có chuyện lớn xảy ra rồi.”

Mọi người xôn xao nghị luận.

Ánh mắt nhìn theo kỵ sĩ rời đi.

Không qua bao lâu, tiên tức đã truyền đến trong cung.

“Cái gì? Tính Châu hạn hán nghiêm trọng?”

Cơ Minh Nguyệt nhận được tấu báo khẩn cấp, trong mắt lộ ra thần sắc ngạc nhiên. Đến bây giờ, vùng đất Cửu Châu của Đại Chu, trong đó sáu châu đã phong vương.

Chương 414: Dùng trăm triệu sinh linh để ép Diệp Ninh

Đại Chu ngoại trừ Tư Lệ thuộc kinh thành ra, thì chỉ có Tính Châu, Vân Châu, cùng với Lương Châu.

Trong đó, Vân Châu tương đối giàu có, khoảng cách gần kinh thành nhất, sức khống chế của Cơ Minh Nguyệt vẫn coi như là tạm được. Nhưng mà Tính Châu và Lương Châu, lại đều là tiếp giáp biên thùy.

Biên cảnh Tính Châu, có dị tộc thảo nguyên, thành phần phức tạp, mỗi năm trước khi vào đông, đều là thời điểm thảo nguyên nhập quan cướp bóc, nhất định phải cẩn thận đề phòng. Biên cảnh Lương Châu càng nguy hiểm hơn, đứng song song với các bộ của Yêu Man, nhất định phải có trọng binh đóng giữ.

Nhìn từ ba châu mà hiện tại Đại Chu đang nắm giữ có thể nhìn ra được, lúc trước hoàng thất yếu đuối như thế nào.

Trong chín châu, sáu châu là vùng đất phong phú, an ninh nhất, đều bị các vương khác chia cắt rồi, chỉ còn lại ba phần đất đai không được coi trọng nhất.

Nhưng đều là quốc thổ, đối với quân vương mà nói, đương nhiên là mỗi tấc đất đều rất quan trọng.

Vì thế khi Cơ Minh Nguyệt nghe thấy Tính Châu bị hạn hán nghiêm trọng, theo bản năng sinh ra cảm xúc gấp gáp. Nhưng

mà gấp gáp không có ảnh hưởng đến phán đoán của nàng.

Trong đôi mắt nàng tràn ngập sự ngạc nhiên, hỏi xung quanh.

“Vì sao Tính Châu lại hạn hán nghiêm trọng?”

Đây là hỏi mọi người.

Bách quan văn võ hai mặt nhìn nhau, đều không trả lời được.

Liễu Thận đi lên phía trước, nói.

“Hay là mời người của Khâm Thiên Giám đến hỏi.”

Cơ Minh Nguyệt gật đầu.

Không bao lâu sau, Giám Chính của Khâm Thiên Giám đến.

Khâm Thiên Giám là cơ quan có trách nhiệm tính toán thiên tượng đưa ra các cảnh báo sớm, lúc nào xảy ra lũ lụt, lúc nào bị hạn hán, lúc nào có tuyết rơi, đều có thể đưa ra được phán đoán chuẩn xác.

Đây là một thế giới có giá trị võ lực rất cao, có thể dự đoán trước tương lai cũng không có gì kỳ lạ.

Đương nhiên, Khâm Thiên Giám cũng không phải cái gì cũng dự đoán chuẩn, dù sao thiên ý khó dò, lòng người càng là khó nói, có rất nhiều lúc, đều có tình huống bất ngờ xảy ra.

“Dựa theo quẻ tính mà nói, năm nay Tính Châu không nên có nạn hạn hán mới đúng.”

Cả mặt Giám Chính Khâm Thiên Giám đều là thần sắc nghi hoặc.

Ông ấy tính toán mấy lần. Đều đưa ra cùng một đáp án.

Ông ấy không hiểu, vốn dĩ Tính Châu là mưa thuận gió hòa, vì sao lại xảy ra nạn hạn hán?

“Khanh lui xuống trước đi.”

Cơ Minh Nguyệt trầm mặc một lúc, phất phất tay. Giám Chính Khâm Thiên Giám chắp tay rời đi.

Sau đó Hữu Tướng Ôn Đạo Lâm đi lên phía trước.

Ông ấy chính là một trong những Đại Nho Diệp Ninh tiến cử.

Rất nhanh đã bước vào vai diễn của bản thân, nói.

“Không cần biết vì sao Tính Châu lại xảy ra nạn hạn hán, nhưng triều đình không thể ngồi yên không quản, một phương diện phải chấn tai, một phương diện khác phải điều tra vì sao Tính Châu có nạn hạn hán.”

Cơ Minh Nguyệt gật đầu, đây là lời nói vì đất nước.

Không cần biết vì sao Tính Châu lại xảy ra nạn hạn hạn, thân là triều đình, nhất định phải lập tức ứng đối. Bây giờ Đại Chu chỉ còn lại ba châu, không thể có bất kỳ tổn thất nào nữa.

Chuyện này tạm thời quyết định như thế.

Triều đình sau khi trải qua một cuộc thanh trừng lớn, đã sớm có diện mạo mới, những chuyện cãi vã, đẩy trách nhiệm, giở thủ đoạn ở quá khứ, đã không còn xảy ra nữa. Chỉ trong ngắn ngủi mấy canh giờ, đã tịch thu được một số lượng lớn của cải, do Thị lang Hộ Bộ đích thân dẫn đội, đi về phía Tính Châu chấn tai.

Vì tốc độ, Cơ Minh Nguyệt còn chuẩn bị một số lượng lớn pháp khí dùng để đựng vật, xe nhẹ gọn gàng, đựng đầy lương thực, lập tức xuất phát. Vốn dĩ cho rằng, mọi chuyện cứ được giải quyết như thế.

Nhưng chỉ vài ngày sau, một tin tức xấu truyền đến.

“Tính Châu có thổ phỉ làm loạn, đặc sứ đi được nửa đường, gặp phải mai phục, toàn quân bị tiêu diệt, lương thảo đều bị cướp sạch!”

Tin tức này khiến cho Cơ Minh Nguyệt vô cùng tức giận. Càng khiến cho các chư công trên triều đình trầm mặc.

“Nói vớ vẩn, cái gì mà thổ phỉ, thế mà lại dám cướp của khâm sai triều đình? Thổ phỉ như thế nào, thế mà lại có thực lực giết hết tất cả quân đội vận chuyển lương thực?”

Cơ Minh Nguyệt vỗ bàn đứng dậy, trong đôi mắt lóe lên lửa giận hừng hực.

Không đúng lắm! Rõ ràng là không đúng lắm!

Từ chuyện Tính Châu xảy ra nạn hạn hán, đến bây giờ khâm sai bị cướp, tín hiệu được truyền ra quá rõ ràng rồi. Đó chính là chuyện ở Tính Châu, tuyệt đối không đơn giản giống như nhìn biểu hiện ở bề ngoài.

Trong này, sợ rằng còn ẩn giấu chuyện lớn hơn!

“Đây là một âm mưu.”

Trong mắt Liễu Thận tràn ngập thần sắc nghiêm trọng.

Đúng thế, đây là một âm mưu.

Tốt cuộc là âm mưu như thế nào?

Mọi người ở trong kinh thành, sao có thể biết được chuyện ở Tính Châu?

Đây chính là cái gọi núi cao Hoàng đế xa, một khi phòng tuyến bên dưới bị phá, bọn họ là những người ở trên cao, cũng chỉ có thể bó tay bất lực.

Chương 415: Dùng trăm triệu sinh linh để ép Diệp Ninh (2)

“Bệ hạ, Tính Châu lại truyền đến cấp báo, tình hình hạn hán vô cùng nghiêm trọng, thiếu hụt lương thực số lượng lớn, châu phủ không cách nào cứu trọ, rất nhiều quân huyện đã xuất hiện lưu dân.”

Lưu Cẩn mang theo tin tức xấu mới nhất đến.

Tin tức này, chắc chắn khiến cho chuyện này trở nên càng khó giải quyết.

“Năm ngoái Tính Châu hạn hán, kinh thành đưa đến đó không ít lương tiền, theo lý nên còn tích lũy mới đúng, bây giờ tình hình hạn hán chỉ vừa mới bùng nổ chưa đến mười ngày, thế mà lại nói lương tiền hết sạch, chuyện này sao có thể?”

Liễu Thận cau mày nói.

“Không cần biết có thể hay không, nếu như châu phủ đã nói như thế, trẫm còn có thể làm thế nào? Lập tức phái người, lại lần nữa vận chuyển lương thực đi đến Tính Châu.”

Cơ Minh Nguyệt rất bức bối.

Nàng cũng biết tình hình không đúng lắm.

Nhưng mà khoảng cách đến Tính Châu thực sự quá xa rồi, căn bản không thể nào lập tức nắm rõ được tình hình. Vì thế,

không có cách nào cả, chỉ có thể lại lần nữa phái đặc sứ đi.

Lần này, do Hộ Bộ Thượng thư đích thân đến đó. Không chỉ cầm theo thánh chỉ, còn mang theo kiếm Thiên Tử.

Sức mạnh phòng vệ của đội ngũ vận chuyển lương thực thăng thêm không chỉ gấp mười lần. Đội ngũ xuất phát một cách hùng dũng.

Lần này, đã thể hiện rõ tư thế.

Nhưng qua bảy ngày, lại lần nữa truyền đến tin tức.

"Hộ Bộ Thượng thư gặp phải thổ phỉ, không may mất mạng, lương tiền bị cướp sạch, quân đội đi cùng… toàn quân bị tiêu diệt, Thứ sử Tính Châu Tạ đại nhân nói, bọn họ chi viện không kịp, khi đến hiện trường, chỉ tìm được kiếm Thiên Tử."

Quan lại báo tin run rẩy, thậm chí hắn còn không dám tiếp tục nói. Bởi vì hắn ta cảm nhận được bệ hạ và các vị đại thần đều tức giận.

"Hỗn xược!"

Cơ Minh Nguyệt vô cùng tức giận.

Nàng không muốn tức giận chút nào, nhưng mà nghe thấy tin tức này, lại căn bản không khống chế được cảm xúc của mình.

Điều này hợp lý sao? Lại là thổ phỉ.

Thổ phỉ của Tính Châu ngươi lợi hại như thế?

Lai nhóm đại thần khâm sai đều bị mất mạng ở trong tay thổ phỉ?

Trừ phi đầu của Cơ Minh Nguyệt hỏng rồi, nếu không tuyệt đối không thể nào tin tấu báo như thế này. Nàng cầm lấy kiếm Thiên Tử được đưa đến.

Rút thân kiếm ra, một cỗ mùi hôi thối bốc ra. Thanh kiếm vẫn còn nhuốm máu.

Nhìn vết máu đó, Cơ Minh Nguyệt chỉ cảm thấy xấu hổ và nhục nhã.

"Thứ sử Tính Châu Tạ Khiêm, đáng chết!"

Liễu Thận hừ lạnh một tiếng.

Chính khí cuồn cuộn dâng trào, giống như tiếng chuông lớn, vang vọng ở trong đại điện, khiến cho trong lòng mọi người đều run sợ.

“Chuyện này rất rõ ràng, chuyện hạn hán lần này, nhất định là một âm mưu lớn bằng trời.”

“m mưu này, tuyệt đối không thiếu được sự tham dự của Thứ sử Tạ Khiêm.”

“Hắn ta là quan lại cao nhất của Tính Châu, chỉ có hắn ta, mới có thể liên tiếp hai lần, chuẩn xác nắm bắt được hành tung của khâm sai, đồng thời tiêu diệt diệt toàn bộ quân đội.”

Có người đứng ra phân tích. Điều này không khó để đoán.

Liên tiếp hai lần đều là cùng một kết quả, không có người đứng đầu địa phương tham dự là không thể nào thực hiện được.

Từ khi Đại Chu suy tàn đến nay, quan lại Thứ sử các nơi đã hống hách lên rất nhiều.

Có người lớn gan, thậm chí còn dám ngang nhiên đối kháng triều đình. Đây chính là loạn thế.

Là thiên đường của người có dã tâm.

Ánh mắt Cơ Minh Nguyệt lóe lên, sau khi qua cơn tức giận, nàng dần dần bình tĩnh lại, nói.

“Chuyện này, sẽ được bàn sau.”

Ngoài mặt nàng lựa chọn trì hoãn.

Nhưng mà trên thực tế, lại là quay đầu đã đi vào ngự thư phòng.

Không bao lâu sau, Liễu Thận cùng với năm Đại Nho khác đã nhanh chóng đi đến. Bọn họ biết, nhất định Cơ Minh Nguyệt có chuyện muốn thương lượng với bọn họ.

Đúng như dự đoán.

Đi vào ngự thư phòng, Cơ Minh Nguyệt đã lập tức nói.

“Ta hoài nghi, chuyện này là Lý gia Tấn Dương ở phía sau khống chế!”

Một câu nói, khiến cho mọi người trở nên nghiêm túc.

“Thần cũng cho rằng như thế, tuy Tạ Khiêm là Thứ sử một châu, nhưng người trong thiên hạ đều biết hắn ta là một con chó của Lý gia Tấn Dương.”

“Chỉ có Lý gia, mới có thể có sức khống chế đáng sợ như thế.”

“Nếu như là Lý gia làm chủ chuyện này, vậy thì vì sao lại như vậy? Rốt cuộc Vũ Hóa Môn ở phía sau bọn họ có tham gia hay không?”

Mọi người đều là người thông minh, ngươi một câu ta một câu, đã lập tức suy luận mọi chuyện rõ ràng.

Sau đó, tất cả đều trầm mặc.

Bởi vì bọn họ đã lờ mờ đoán được người mà âm mưu này nhằm vào là ai.

“Xem ra, là Vũ Hóa Môn muốn ép Diệp Ninh ra khỏi thành!”

Ngón tay thon thả của Cơ Minh Nguyệt giấu ở trong tay áo nắm chặt đến trắng bệch. Đúng là một kế hoạch thâm độc!

Thế mà lại dùng vô số bách tính Tính Châu ra làm con bài, bức ép Diệp Ninh ra ngoài! Diệp Ninh không đi, bọn họ sẽ không ngừng giết đại thần khâm sai!

Đây là một âm mưu

Chương 416: Nếu như có lợi cho đất nước ta sẵn sàng từ bỏ mạng sống của mình

Thâm độc, bỉ ổi, nhưng lại cao minh.

Cao minh ở chỗ, rõ ràng ngươi biết được đây là một cãi bẫy, nhưng ngươi nhất định phải đi vào đó.

“Diệp đại nhân tuyệt đối không thể ra khỏi thành, một khi ngài ấy ra thành, sẽ gặp phải nguy hiểm!”

“Đây rõ ràng là một cái bẫy, chúng ta tuyệt đối không thể kích động!”

“Tin tức này phải giấu Diệp đại nhân, nếu như ngài ấy biết, với tính cách của ngài ấy, rất có khả năng sẽ cưỡng ép ra khỏi

thành đến Tính Châu!”

Các Đại Nho thương lượng một hồi, cùng đạt được thống nhất.

Bây giờ Diệp Ninh đối với Đại Chu quá quan trọng rồi.

Bọn họ không thể nào mở to mắt nhìn Diệp Ninh cứ như thế ra khỏi thành. Một khi Diệp Ninh gặp phải chuyện không may, Đại Chu sẽ tiêu đời.

Nhưng mà bách tính Tính Châu sinh linh đồ thán, sao có thể không cứu?

Vũ Hóa Môn và Lý gia đúng thật không phải là người, thế mà lại dùng hàng trăm triệu sinh linh ra để đánh cược!

“Để ta đi một chuyến đi.”

Cuối cùng, có một Đại Nho đi ra.

Người này tên là Mạnh Hạo. Đảm nhiệm Thượng thư Lễ bộ.

Ông ấy chủ động ứng chiến, mọi người cũng không có ý kiến gì. Đại Nho đích thân ra trận, cũng không có vấn đề gì đi?

Vì thế, làn sóng chi viện thứ ba từ kinh thành đối với Tính Châu, cứ như thế xuất phát.

Ông ấy không hoàn thành nhiệm vụ. Mà cả người bị trọng thương.

Vừa mới trở về đến kinh thành, miệng đã phun ra máu, rơi vào hôn mê sâu.

Ngoại trừ ông ấy, những người khác đều là toàn quân bị tiêu diệt, chỉ có ông ấy, đốt cháy mấy bài văn ngày trước viết, bộc phát ra một cỗ sức mạnh, may mắn trốn thoáy được.

Đến Đại Nho cũng thiếu chút nữa mất mạng, mọi chuyện đã trở nên rất rõ, nhất định là Vũ Hóa Môn ở phía sau âm mưu. Lý gia Tấn Dương đúng là lợi hại, nhưng còn chưa đến mức có thể đối phó với Đại Nho.

“Bây giờ nên làm thế nào?”

Cơ Minh Nguyệt thật sự bối rối.

Tin tức ở Tính Châu đang cấp bách theo từng ngày.

Trôi qua nhiều ngày như thế, đã sớm người chết đói khắp nơi, lưu dân khắp nơi. Đối với bọn họ mà nói, thật sự là một tai họa rất lớn.

Mà kinh thành sau khi liên tiếp tổn thấy ba nhóm lương tiền, hơn nữa còn vừa mới mở rộng quân đội không bao lâu.

Nên làm như thế nào?

Các Đại Nho cũng không đưa ra được chủ ý.

Nhưng đúng vào lúc nào, có người đến trong cung. Không phải ai khác. Chính là Diệp Ninh!

Chuyện lớn như thế, đương nhiên Diệp Ninh biết.

Ngay từ khi tín sứ đầu tiên đi vào kinh thành, Diệp Ninh đã được người bên dưới báo cáo. Có điều lúc đó hắn không coi là chuyện gì quan trọng.

Dù sao thì loại nạn hạn hán, lũ lụt đều thuộc loại thiên tai. Đời sống của nhân dân có nhiều khó khăn, có một bộ phận lớn đều là bởi vì thiên tai. Điều này không có gì để nói nhiều cả.

Nhưng mà đợi đến khi đoàn đại thần khâm sai đầu tiên được phái đi, sau đó thì toàn quân bị tiêu diệt, Diệp Ninh đã ý thức được điều gì đó không đúng. Con người hắn cái khác thì không có, chỉ có ý thức là rất mãnh liệt.

Dù sao hắn là người thường xuyên tìm đường chết.

Thổ phỉ làm loạn, giết chết khâm sai, loại chuyện này nghe thế nào cũng thấy kỳ lạ.

Nhưng lúc đó Diệp Ninh cũng không nói cái gì, bởi vì hắn cảm thấy Cơ Minh Nguyệt có thể xử lý rất tốt. Nhưng rất nhanh, đoàn khâm sai thứ hai vẫn là kết cục thê thảm như thế.

Điều này khiến cho Diệp Ninh ngửi thấy mùi vị không bình thường.

“Đây là một âm mưu lớn!”

Nếu như là âm mưu, vậy thì sẽ là nhằm vào ta đúng không? Kết hợp một chút với chuyện Tính Châu là địa bàn của ai.

Tấn Dương Lý gia.

Lại nghĩ thêm một chút lương duyên của bản thân với Tấn Dương Lý gia. Đáp án cũng đương nhiên xuất hiện.

Lý gia là nhằm vào hắn mà đến!

Sau khi suy nghĩ rõ thêm một chút quan hệ, Diệp Ninh đã sẵn sàng hành động.

Một mặt tức giận, một mặt khác lại là vui mừng.

Phẫn nộ và vui mừng là hai loại cảm xúc hoàn toàn đối lập, nhưng mà xuất hiện ở trên người Diệp Ninh lại không hề không hợp một chút nào. Vì sao lại nói như thế đây?

Điều khiến hắn tức giận là Lý gia vì ép hắn ra khỏi thành, thế mà lại dùng tính mạng của hàng trăm triệu bách tính Tính Châu ra làm món hàng. Hành động này, vừa độc ác lại vừa điên cuồng.

Chỉ cần là một con người, còn có một chút nhân tính, sau khi biết được chuyện này, nhất định sẽ lòng đầy căm phẫn. Điều này cho thấy rất rõ những tên khốn cao cao tại thượng kia, có bao nhiêu không coi tính mạng con người là cái gì như thế nào.

Bách tính như cây cỏ, nhưng bọn họ không phải thật sự là cây cỏ. Con người chết đi thì thật sự không còn cái gì nữa. Cây cỏ cắt đi một đám vẫn còn một đám.

Nhưng Diệp Ninh cũng rất vui mừng. Bởi vì hắn đang âu sầu tìm ý do thích hợp để ra khỏi thành.

Tấn Dương Lý gia đã thỏa mãn tâm nguyện này của hắn. Bọn chúng dùng loại phương thức tàn nhẫn này, bức ép Diệp Ninh nhất định phải đưa ra quyết định. Nếu như không đi, vậy thì liên quan sẽ rất lớn.

Chương 417: Nếu như có lợi cho đất nước ta sẵn sàng từ bỏ mạng sống của mình (2)

Chỉ cần ra khỏi kinh thành, mới có thể gặp phải nguy hiểm, chỉ có gặp phải nguy hiểm, mới có thể chết được, sau đó trở thành Thiên Đế. Vì thế Diệp Ninh nghĩ rất rõ ràng.

Bản thân hắn sau khi đi Tính Châu, nhất định sẽ phải gây loạn lật trời lật đất. Còn về nguy hiểm, bẫy hiểm gì đó, những thứ đó điều không quan trọng.

Ngươi có bản lĩnh thì ngươi giết chết ta đi! Thật sự giết chết ta, ta sẽ khiến cho người biết thế nào mới là người tàn nhẫn.

Dù sao ta có hai cái mạng, ta chơi được, ngươi thì nhất định không chơi được như thế!

Nhưng còn chưa đợi Diệp Ninh đến hoàng cung xin đi giết giặc. Đại Nho Mạnh Hạo đã ở trên đường đi rồi.

Dường như là sợ tình hình sẽ thay đổi vậy, hắn đi rất gấp gáp. Vì thế Diệp Ninh chỉ có thể từ bỏ.

Lần đi này thời gian có chút lâu, vốn dĩ Diệp Ninh cho rằng có thể mọi chuyện cứ lắng xuống như thế. Nhưng chuyện không ngờ là, tin tức xấu lại lần nữa truyền đến Viện giám sát.

Ngay cả Đại nho, cũng thiếu chút nữa mất mạng!

Chuyện này, đã để lộ ra hai tin tức quan trọng.

Thứ nhất, lần này Vũ Hóa Môn và Lý gia đã quyết tâm, chính là muốn bức Diệp Ninh ra khỏi thành, vì để đạt được mục đích này, bọn họ không tiếc bất cứ giá nào!

Thứ hai, Đại Chu không thể phái thêm người đi được nữa, điều này rõ ràng là chiến thuật tiêu hao, là một hành động rất ngu xuẩn. Để đề phòng Cơ Minh Nguyệt giành trước một bước đưa ra quyết sách, vì thế Diệp Ninh trực tiếp đến hoàng cung.

Hắn đi vào trong đại điện. Vẻ mặt nghiêm túc.

Đây là một chuyện rất nghiêm trọng, cho dù hắn muốn tùy tiện, cũng không thể nào. Hắn không thể nào mở to mắt nhìn bách tính vô tội của Tính Châu bởi vì hắn mà chết.

“Bái kiến Giám Chính đại nhân.”

“Bái kiến Đại Tông Sư.”

Bách quan văn võ lần lượt hành lễ với Diệp Ninh.

Các võ tướng gọi là Giám Chính, văn thần thì gọi là Đại Tông Sư.

Thuận theo thời gian trôi qua, địa vị của Diệp Ninh càng ngày càng cao, đã có chút ý tứ thần hóa rồi. Điều này là bởi vì nguyên nhân càng ngày càng nhiều người ra vào Thánh Viện.

Câu nói tri thức và hành động hợp nhất của Diệp Ninh ở Thánh Viện, có thể nói là vô cùng chấn động.

Vốn dĩ, Diệp Ninh cho rằng tuổi tác quá ít, còn bị rất nhiều lão hủ văn nhân gọi là Đại Tông Sư thì cảm thấy rất ngượng ngùng. Nhưng mà bây giờ không có loại cảm xúc ngượng ngùng đó nữa.

Người thành công là thầy.

Là thánh hiền, từ trước đến nay chưa bao giờ liên quan đến tuổi tác.

“Nếu như Diệp khanh bởi vì tình hình hạn hán của Tính Châu mà đến, thì không cần nói nữa, chuyện này trẫm đã có sắp xếp rồi.”

Cơ Minh Nguyệt biết Diệp Ninh bởi vì cái gì mà đến đây, nên đã giành nói trước, ý đồ chặn miệng của Diệp Ninh lại.

“Dám hỏi bệ hạ là sắp xếp như thế nào?”

Diệp Ninh chau mày, nói.

“Tiếp tục phái người, sau đó tiếp tục đi tìm chết sao?”

Một câu nói, bỗng nhiên khiến bầu không khí trở nên rất khó xử.

Rất nhiều người vẫn là lần đầu tiên nhìn thầy Diệp Ninh thượng triều.

Chưa từng nhìn thấy phong cách nói chuyện sắc sảo tuyệt đối không giữ mặt mũi của hắn.

Nhưng mà người đã từng nhìn thấy, lại cảm thấy đây đều là chuyện nhỏ, từ rất lâu trước đó, Diệp Ninh đã dám ở trên triều đường khiển trách các quần thần rồi, bây giờ hắn mới đến đâu chứ.

“Cho dù là như thế, cũng không liên quan đến Viện giám sát, Viện giám sát có chức trách của bản thân, tình hình hạn hán không nằm trong phạm vi trách nhiệm của Viện giám sát.”

Cơ Minh Nguyệt trầm mặc một lúc nói. Nàng là thật sự không muốn để cho Diệp Ninh đi.

Bởi vì đây rõ ràng là một cái lưới, một khi Diệp Ninh đi Tính Châu, còn có thể sống sót mà quay về sao? Nếu như hắn thật sự chết, vậy thì Đại Chu sẽ thật sự sụp đổ theo.

Hơn nữa ở trong lòng Cơ Minh Nguyệt, còn có tình cảm cá nhân không liên quan đến quốc sự. Cho dù là đứng ở góc độ cá nhân, nàng cũng không hi vọng Diệp Ninh đi.

"Lời này của bệ hạ có lý, việc chấn tai, đúng là không nằm trong phạm vi chức trách của Viện giám sát, nhưng bệ hạ nên biết, tình hình hạn hán ở Tính Châu, tất cả đều là bởi vì ta mà ra, muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông, ta không đi, vậy thì vĩnh viễn không có kết thúc."

Ngón tay của Diệp Ninh chỉ vào các đại thần ở trên triều đường, nói.

"Không phải ta coi thường các vị đại nhân, mà là ngoại trừ ra bất kỳ người nào đi, có lẽ đều sẽ chỉ có con đường chết."

"Nếu như ta đi, có lẽ còn có điều chưa biết được."

"Các vị đại thần đều là trung thần, lẽ nào bệ hạ cứ mở to mắt nhìn bọn họ đi tìm đường chết thế sao?"

Diệp Ninh cứ nói rồi nói, hắn nhập vai rồi.

Phục hưng Đại Chu không phải sự nghiệp của một người, mà là của toàn bộ quốc gia, là nguyện vọng của mấy thế hệ. Diệp Ninh quan tâm đến tính mạng của bách tính, đương nhiên cũng quan tâm đến tính mạng của những trung thần nghĩa sĩ này.

Chương 418: Nếu như có lợi cho đất nước ta sẵn sàng từ bỏ mạng sống của mình (3)

Đã có một Thị Lang, một Thượng Thư mất mạng. Còn có một Đại Nho thiếu chút nữa mất mạng.

Lẽ nào còn phải tiếp tục hy sinh sao? Còn phải chịu bao nhiêu trận đòn, mới có thể tỉnh ngộ lại?

Huống hồ, loại phương pháp chết này của bọn họ không hề có chút giá trị nào, bởi vì trên cơ bản đây chính là chết thay Diệp Ninh.

Cơ Minh Nguyệt trầm mặc.

Đối mặt với chất vấn của Diệp Ninh, nàng không thể nào đưa ra câu trả lời.

Nàng cũng không thể nói, là bởi vì mạng của ngươi so với bọn họ quan trọng hơn đi? Thân là quân vương, nhất định không thể nào nói như thế.

Nhưng mà có người sẽ nói.

Một đại thần trẻ tuổi đứng ra, hắn ta vừa mới ra khỏi Thánh Viện không lâu, là tín đồ trung thành của Diệp Ninh, hắn hành lễ của học sinh rồi nói.

"Tính Châu rõ ràng là một cái túi đang mở, Đại Tông Sư đi đến đó, sẽ tương đương với việc bản thân đi vào trong miệng túi, quân tử không đứng dưới tường nguy hiểm, Đại Tông Sư không cần phải mạo hiểm bản thân, mạng của ngài liên quan đến sự tồn vong của Đại Chu, quan trọng hơn nhiều so với chúng ta, học sinh tình nguyện xin đi giết giặc, đi đến Tính Châu!"

Diệp Ninh chau mày, nói.

"Ngươi nói quân tử không đứng dưới tường nguy hiểm, ta còn nói cho dù là ngàn vạn người, ta cũng sẽ đi."

"Nếu như đã là mạng, thì không có phân biệt cao thấp quý tiện, ta hỏi ngươi, nếu như ngay từ lúc bắt đầu ta đã sợ hãi cái

chết, giấu đầu hở đuôi, mạng của ta hiện tại còn có thể đáng tiền sao? Ta còn có thể phục chúng sao?"

"Cái gọi là mạng quý ở trong miệng của ngươi, đều là trong quá khứ ta đã dùng phương thức không cần mạng để đổi lấy, nếu như đã như thế, ngươi còn cảm thấy lời ngươi nói hợp lý sao?"

Đối phương không còn gì để nói.

Che mặt thở dài, lặng lẽ lùi ra sau.

Đấu võ mồm, mọi người nhất định là không đấu lại được với Diệp Ninh. Điểm này trong lòng bọn họ tự biết.

Bởi vì Diệp Ninh giống với lúc trước, chiếm cứ cao điểm của đạo đức. Một dũng sĩ như hắn, rõ ràng biết trên núi có hổ nhưng nhất định phải vào núi.

Mọi người khuyên hắn hèn nhát, điều này vốn dĩ là không đúng. Vì thế mọi người rất bối rối.

Một mặt khuất phục trước khí thế coi thường cái chết của Diệp Ninh, một mặt khác lại không muốn nhìn thấy Diệp Ninh đi mạo hiểm. Cuối cùng, vẫn là Liễu Thận đứng ra, cười khổ nói.

"Đại Tông Sư, lời nói thừa ta cũng không nói nữa, có lẽ ngài biết ta muốn nói cái gì, Đại Chu không thể không có ngài, ngươi đi đến đó mạo hiểm, nếu như gặp phải chuyện không may, chúng ta nên làm như thế nào đây?"

Nghe xong lời này, Diệp Ninh lắc lắc đầu, tự hào nói.

"Nếu như có lợi cho đất nước ta tình nguyện từ bỏ mạng sống của mình, sao có thể vì để được sống mà tránh né!"

Nếu như có lợi cho quốc gia, ta có thể không quan tâm đến sống chết. Sao có thể bởi vì sống sót mà trốn tránh, mất mạng thì mất mạng thôi?

Câu nói này vừa nói ra, chính khí cuồn cuộn của tất cả các Đại Nho trên triều đường đều dâng trào.

Một cỗ khí thế khiến người khác không thể không khuất phục, dâng trào ở trên người Diệp Ninh.

Mọi người thấy thế, cũng không không nói thêm một lời khuyên nhủ nào nữa.

Chỉ có thể chắp tay cúi đầu.

“Đại Tông Sư cao nghĩa!”

“Diệp đại nhân cao nghĩa!”

Rất nhiều người nhiệt huyết sôi trào.

Đây chính là Diệp Ninh. Đây chính là lãnh tụ của Nho Môn. Đây chính là thánh hiền sống!

Bất luận địa vị thay đổi như thế nào, bất luận có được sức mạnh như thế nào, đều có một sơ tâm. Sơ tâm này, chính là một tấm lòng son.

Hắn vĩnh viễn đặt lợi ích của quốc gia, đặt sống chết của bách tính lên vị trí hàng đầu, mà sự an toàn của bản thân lại đặt ở cuối cùng.

Đây là loại tinh thần không biết sợ như thế nào?

Mọi người không còn gì để nói, chỉ biết rơi lệ. Cơ Minh Nguyệt cũng thở dài một hơi.

Trên thực tế nàng đã sớm lường được rồi.

Nếu như Diệp Ninh thật sự quyết tâm muốn đi, nàng nhất định là không lừa được Diệp Ninh. Bởi vì trong tất cả các trận tranh chấp với Diệp Ninh, mỗi một lần đều là nàng thua.

Nàng không biết nên nói cái gì nữa, rốt cuộc Diệp Ninh là phúc tinh của nàng, hay là khắc tinh của nàng đây? Nếu như không phải Diệp Ninh, có lẽ bây giờ Đại Chu đã diệt vong rồi.

Là Diệp Ninh mang đến hy vọng cho Đại Chu, cho thiên hạ.

Nhưng lần nào, điều này cũng luôn mang đến cho nàng cảm giác thất bại.

Khiến nàng cảm thấy, bản thân không thể nào xử lý được Diệp Ninh.

“Ngươi không thể nghe ta một lần sao?”

Cơ Minh Nguyệt mang theo cảm xúc phức tạp hỏi.

Câu hỏi này của nàng, mang theo một chút chán nản. Đây là xuất hiện theo bản năng.

Diệp Ninh rùng mình.

Trong đầu xuất hiện cảnh tượng khảo nghiệm mà hắn từng trải qua ở trong thế giới của Thánh Viện. Thê tử của bản thân, có khuôn mặt của Cơ Minh Nguyệt.

Si!

Đáng sợ, đáng sợ!

Hắn không dám nghĩ nhiều, nghĩ thêm nữa thì sẽ nôn ra đây mất, ta thật sự không có hứng thú với nam nhân.

Chương 419: Hay là bệ hạ gả cho Diệp đại nhân

"Đại trượng phu có điều phải làm, có điều không làm."

Diệp Ninh bỏ qua những suy nghĩ lộn xộn trong đầu, nói.

Trong ý thức của hắn, đầu tiên là phải tôn trọng suy nghĩ của bản thân. Cơ Minh Nguyệt trầm mặc hồi lâu.

Sau đó đột nhiên ánh mắt nhìn Diệp Ninh trở nên dịu dàng.

Nàng hơi cúi đầu xuống, dùng tấm màn hạt ở trên vương miện che khuôn mặt, nói.

"Nếu đã như thế, vậy thì Diệp đại nhân đi đi, mang theo kiếm Thiên Tử, làm nhiệm vụ của khâm sai, sau khi vào Tính Châu, được phong làm Tính Châu Mục, nắm giữa quân chính, dân chính Tính Châu!"

Có không ít người ngạc nhiên. Bệ hạ cũng rất quyết đoán.

Tuy lúc trước rất bối rối, nhưng mà một khi đưa ra quyết định, thì lập tức đã ban cho Diệp Ninh quyền lực lớn. Đây là tướng lĩnh biên cương đó.

Tạ Khiêm chẳng qua chỉ là Thứ sử Tính Châu, mà Diệp Ninh lại là Tính Châu Mục. Khoảng cách trên danh nghĩa là rất lớn.

Ít nhất về mặt pháp lý, Diệp Ninh có thể tiến hành bất kỳ cải cách nào ở Tính Châu, mà không cần báo cáo bất kỳ người nào. Đây là sự tín nhiệm to lớn như thế nào?

Đương nhiên, Diệp Ninh xứng đáng, vì thế không có người nào có ý kiến.

“Tuân chỉ!”

Mọi người cúi bái.

Cơ Minh Nguyệt nhìn Diệp Ninh, nói.

“Tối nay, bãi yến ở Hoa Thanh Trì, tiễn Diệp khanh lên đường!”

Tiễn lên đường!

Vốn dĩ Diệp Ninh muốn nói, không cần.

Nhưng mà hắn nhìn thấy ánh mắt của Cơ Minh Nguyệt, lời nói đã đến bên miệng nhưng lại nuốt xuống.

Bỏ đi. Cẩu Hoàng đế đã phối hợp rồi, cho hắn ta thể diện vậy.

“Tuân chỉ.”

Diệp Ninh chắp tay nói.

Tối nay trong cung bày yến tiệc.

Ngày mai lập tức rời đi.

Nhưng công việc chuẩn bị đã bắt đầu rồi.

Chuyến đi Tính Châu lần này, đã để lộ nguy hiểm vì thế dựa theo suy nghĩ của mọi người ở Viện giám sát, nhất định phải bày đủ tư thế, trọng binh đi theo, mạng của Diệp Ninh quá quan trọng rồi, bọn họ không thể nào đứng nhìn Diệp Ninh có tổn thất gì.

Nhưng mà Diệp Ninh lại từ chối đề nghị của bọn họ.

“Bây giờ Tính Châu chính là cái miệng túi đang mở, ta mang theo bao nhiêu người, thì tương đương với việc người đi vào trong miệng túi càng nhiều hơn, đến lúc đó nỗi lo của ta cũng nhiều hơn, ngược lại không bằng đơn giản tất cả.”

Suy nghĩ của Diệp Ninh rất đơn giản.

Chuyến đi lần này rất nguy hiểm, hắn có hai cái mạng không sợ chết, nhưng người khác thì không có. Vì thế hoàn toàn không cân phải làm ra trận thế lớn như vậy.

Trong thế giới mà giá trị võ lực vô cùng cao này, thật ra số lượng người không có mang đến bất kỳ ưu thế đáng kể nào. Đương nhiên, Diệp Ninh cũng ôm theo tư tâm.

Nếu như mang theo quá nhiều cao thủ, tính an toàn sẽ tăng lên rất nhiều. Điều này đi ngược lại với ý định ban đầu của hắn.

Đám người của Viện giám sát vất vả khuyên cả nửa ngày, nhưng mà đều không có tác dụng gì.

Bọn họ từ rất lâu đã nghe nói Giám Chính đại nhân cố chấp, một khi quyết định cái gì, người ở xung quanh khó mà thay đổi được. Hôm nay nhìn thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.

Nhưng cố chấp thì cố chấp, loại tinh thần không sợ chết này, vẫn như trước khiến người khác cảm động. Quả nhiên, bất luận địa vị thay đổi như thế nào, Giám Chính đại nhân đều vẫn là Giám Chính đại nhân ngày đó.

Nhưng cái gọi là đơn giản mọi thứ, cũng không phải là nói hoàn toàn không mang theo người nào.

Thái Hướng Cao đi cùng.

Thật ra Diệp Ninh cảm thấy tiểu Thái cũng có hiềm nghi là người đâm sau lưng, mang theo hắn không an toàn. Nhưng mà, bây giờ Thái Hướng Cao đã đến thời khắc quan trọng chạm đến cánh cửa Đại Nho. Ở lại kinh thành học tập, đã không có không gian tiến bộ nữa.

Còn không bằng ra bên ngoài rèn luyện, nói không chừng có thể có được cái gì đó.

Điều này đối với hắn ta mà nói, là một chuyện lớn quan trọng, Diệp Ninh không có lý do gì để từ chối, chỉ có thể dẫn hắn ta đi theo.

Có điều nghĩ đến mặt tốt, thật ra dẫn theo Thái Hướng Cao cũng có chỗ tốt, ít nhất rất nhiều chuyện tạp nham phức tạp, không cần Diệp Ninh phải lo lắng nữa, Thái Hướng Cao sẽ xử lý không có chút sai sót nào.

Ngoại trừ Thái Hướng Cao, Viện giám sát còn phái ra năm trăm Võ đạo Tông Sư, cùng với một trăm cường giả Võ Hồn Cảnh. Trải qua thời gian dài như thế, số lượng Võ giả đến đầu nhập vào Viện giám sát không ngừng tăng lên.

Võ đạo Tông Sư đã có ít nhất là năm ngàn người, cường giả Võ Hồn Cảnh cũng đã có gần hai trăm người.

Bởi vì nguyên nhân tác dụng của Võ đạo Tông Sư không lớn, vì thế Diệp Ninh chỉ mang theo năm trăm người, nhưng cường giả Võ Hồn Cảnh, dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của các quan lại của Viện giám sát, đã mang theo tất cả một trăm người.

Đây đã là hơn một nửa số lượng cường giả Võ Hồn Cảnh của Viện giám sát. Ngoại trừ điều đó ra, một Võ đạo Đại Tông Sư duy nhất cũng đi cùng.

Người này tên là Trần Thiệu Chính, hậu duệ của danh môn. Quản lý một võ quán của gia đình. Tính tình khiêm tốn, rất ít khi khoe khoang.

Chương 420: Hay là bệ hạ gả cho Diệp đại nhân (2)

Nhưng mà sau trận chiến ở kinh thành, hắn ta đã dẫn theo đệ tử của võ quan đến đầu nhập vào Viện giám sát, người đời mới biết được, hóa ra Trần Thiệu Chính là một Đại Tông Sư.

Tuy chỉ là đại hạ tam phẩm, nhưng dù sao Đại Tông Sư cũng là Đại Tông Sư, hiện tại Võ đạo xuống dốc, người có thể trở thành Đại Tông Sư, đã được coi là kỳ tài trong thiên hạ rồi.

Ngoại trừ người của Viện giám sát ra, bên phía Cơ Minh Nguyệt cũng chuẩn bị sắp xếp. Năm trăm Thiên Long Vệ, và ba ngàn Thần Cơ Doanh, trực tiếp làm thân vệ đi theo. Đây là mệnh lệnh của thánh chỉ, căn bản không cho phép phản bác.

Điều này khiến cho Diệp Ninh có chút đau đầu.

Bây giờ triều đình không ngừng mở rộng, Thiên Long Vệ đã phát triển hơn hai vạn người, Thần Cơ Doanh càng là có đến năm vạn người.

Nhiều sao? Thật ra không nhiều chút nào.

Lúc trước chỉ là âm thầm nuôi quân, vì thế chỉ có thể làm những hành động nhỏ, bây giờ quang minh chính đại rồi, đương nhiên số lượng sẽ tăng lên. Nhưng bất luận là Thiên Long Vệ hay là Thần Cơ Doanh, bây giờ cũng mới chỉ là tân binh, còn chưa có thành tựu gì.

Thật sự có sức chiến đấu chân chính, vẫn là năm trăm Thiên Long Vệ và ba ngàn Thần Cơ Doanh lúc ban đầu.

Cũng chính là nói, Cơ Minh Nguyệt vung tay lên, trực tiếp phái ra quân đội tinh nhuệ nhất, để làm quân thân vệ của Diệp Ninh. Điều này là đãi ngộ mà người khác căn bản không thể nào tưởng tượng được.

Nhưng Diệp Ninh lại có chút đau đầu.

Hắn nhìn ra được, thật ra Thiên Long Vệ và Thần Cơ Doanh đều không yếu, đừng nhìn lúc đại chiến ở kinh thành biểu hiện gần như không được lắm, nhưng đó là do nguyên nhân Vũ Hóa Tứ Tiên đột nhiên xuất hiện, về phương diện cảnh giới bị áp chế quá nhiều.

Số lượng Thiên Long Vệ và Thần Cơ Doanh quá ít, đương nhiên không thể nào chống lại được. Nhưng trên thực tế, hai nhánh quân đội này, đều có tiềm lực vô hạn.

Nếu như có thể rèn luyện qua từng trận chiến, không ngừng nâng cao thêm, tương lai không phải là không có cơ hội đạt đến trình độ của Thiên Long Vệ và Thần Cơ Doanh thời kỳ Thái Tổ.

Vì thế, Diệp Ninh nhất định là không muốn dẫn theo hai nhánh quân đội này.

Nhưng thái độ của Cơ Minh Nguyệt rất kiên quyết, căn bản không có một chút con đường thương lượng nào. Vì thế, Diệp Ninh chỉ có thể từ bỏ.

Đúng vào lúc Diệp Ninh đang cảm thấy đau đầu vì chuyện những người đi theo, lúc này ở trong cung, lại có người so với hắn càng đau đầu hơn. Người này chính là Cơ Minh Nguyệt.

Một mình nàng đứng ở trên lầu cao, nhìn cung thành hùng vĩ, trong đôi mắt tràn ngập lo lắng. Ở phía sau nàng, chỉ có dì Khương đi cùng.

Dì Khương tên là Khương Thanh Uyển, tuy nhìn ở vẻ bề ngoài, bà chỉ có dáng vẻ của người hơn ba mươi tuổi, nhưng trên thực tế, bà đã sống hơn tám trăm năm rồi.

Tu sĩ Thiên Khu Cảnh hơn tám trăm tuổi, thật ra vẫn được coi như là trẻ. Tổ thượng của bà, chính là Cung Phụng hoàng thất.

Cái gọi là Cung Phụng hoàng thất, thật ra chính là con bài được ẩn giấu của đế vương, những chuyện nhỏ bình thường, không cần phải người Cung Phụng hoàng thất ra tay, chỉ có khi gặp phải chuyện lớn, mới có khả năng làm phiền đến Cung Phụng.

Chức trách lớn nhất của Cung Phụng hoàng thất, thật ra vẫn là bảo vệ sự an toàn của thiên tử. Trong quá khứ vào thời kỳ đỉnh cao của Đại Chu, Cung Phụng hoàng thất cường giả như mây.

Đừng nói là tu sĩ Thiên Khu Cảnh, cho dù là Chân Tiên, cũng có một vài người.

Nhưng mà bây giờ, giống như mặt trời ở phía tây, nhóm Cung Phụng hoàng thất cũ, người chết thì đã chết, rời đi thì đã rời đi, thế mà chỉ còn lại một mình Khương Thanh Tuyền. Người phụ nữ này nhìn Cơ Minh Nguyệt lớn lên, ở trong mắt của bà, Cơ Minh Nguyệt giống như là con gái của mình vậy.

Cơ Minh Nguyệt cũng là như thế, coi dì Khương trở thành người thân của mình.

Cho đến ngày hôm nay, thứ duy trì mối quan hệ giữa hai người, từ lâu đã biến thành tình thân thuần khiết, mà không phải cái gọi là tôn ti trên dưới. Vì thế, khi Khương Thanh uyển nhìn Cơ Minh Nguyệt một thân một mình quần áo mỏng manh, đứng trên lầu cao hứng gió lạnh, thì có chút đau lòng.

“Bệ hạ vẫn còn cảm thấy lo lắng cho an toàn của Diệp đại nhân sao?”

Khóe miệng Cơ Minh Nguyệt lộ ra một tia chua xót.

“Từ trước đến nay, trẫm đều chỉ có thể đứng nhìn hắn xông pha chiến đấu, chỗ có thể giúp được hắn, lại rất ít.”

Nàng cảm thấy áy náy.

Nàng cảm thấy mỗi một lần Diệp Ninh đều đang liều mạng, nhưng mà bản thân lại chỉ có thể mang đến sự giúp đỡ không đáng bao nhiêu.

“Diệp đại nhân không nghĩ như thế, đối với loại người cao thượng như ngài ấy mà nói, mạo hiểm vì quốc gia, cống hiến cho vạn dân, mới là thứ mà ngài ấy theo đuổi.”

Khương Thanh Tuyền mỉm cười nhẹ nhàng.

Trong lòng bà, cũng có sự kính trọng rất cao đối với Diệp Ninh.

Chương 421: Hay là bệ hạ gả cho Diệp đại nhân (3)

Bà đã sống tám trăm năm, không biết đã gặp bao nhiêu người, nhưng chưa bao giờ xuất hiện người như Diệp Ninh, phảng phất như chỉ một người, đã có thể mang đến ánh sáng cho cả thế giới.

Trước khi Diệp Ninh xuất hiện, từ trước đến nay bà đều chưa bao giờ cảm thấy sức mạnh của một người có thể cứu vãn được Đại Chu. Nhưng mà bây giờ, bà tin rồi.

Có người trời sinh đã nên là thánh hiền, từng lời nói, hành động, đều tác động đến lòng người.

“Hắn đúng là sẽ không nghĩ như thế, nhưng trẫm không thể coi sự cống hiến của hắn thành điều đương nhiên.”

Cơ Minh Nguyệt thở dài một hơi, nói.

“Không giấu dì Khương, ước mơ lúc ban đầu của ta, chính là có thể phục hưng Đại Chu, nhưng mà bây giờ ta đã không còn nghĩ nhiều như thế, ta chỉ muốn đi theo bước chân của Diệp Ninh.”

Nàng cảm thấy Diệp Ninh càng đi càng nhanh, càng đi càng cao.

Bây giờ nàng liều mạng đuổi theo, nhưng vẫn như trước có chút chậm. Điều này khiến nàng rất lo lắng.

Đại Chu không thể vẫn luôn dựa vào một mình Diệp Ninh chống đỡ. Con người có mạnh mẽ đến đâu, cũng có lúc sẽ ngã xuống.

Khương Thanh Uyển chú ý đến, Cơ Minh Nguyệt không tự xưng là “trẫm” thì đã biết, lúc này Cơ Minh Nguyệt có ý muốn nói một chút điều ở trong lòng.

Vì thế bà do dự một chút, nói.

“Vì sao ta lại cảm thấy, người có chút lo lắng được mất vậy?”

Khương Thanh Uyển dùng kinh nghiệm của một người từng trải, phát hiện sự yếu đuối trong nội tâm của Cơ Minh Nguyệt. Loại yếu đuối này, không phải là những gì mà nàng nói.

Mà là thể hiện ra nàng không có cảm giác an toàn.

Không có cảm giác an toàn, vì thế mới có suy nghĩ lo được lo mất như thế này. Nhưng mà vì sao lại không có cảm giác an toàn chứ?

Khương Thanh Uyển suy nghĩ một chút, đã suy đoán ra điều rất kỳ lạ. Từ trước đến nay, đều là Cơ Minh Nguyệt ỷ lại vào Diệp Ninh.

Mà Diệp Ninh thì sao, dường như không có ý muốn ỷ lại vào Cơ Minh Nguyệt. Điều này gióng như là, Diệp Ninh đang một mình đối diện với nguy hiểm.

Người bình thường sẽ không suy nghĩ đến điểm khác biệt ở trong đó, nhưng thân là Thiên Tử, Cơ Minh Nguyệt không thể không suy nghĩ. Tuy nói, rất nhiều người đều cảm thấy, làm việc cho đất nước là điều đương nhiên, không nên tham lam phần thưởng gì mới đúng. Nhưng mà Cơ Minh Nguyệt không cho rằng như thế.

Có công nhất định phải thường, phạm sai lầm nhất định bị trừng phạt, đây mới là đạo làm vua.

Diệp Ninh làm nhiều chuyện như thế, nàng không thể mang đến sự giúp đỡ nào cho hắn thì thôi, càng không thể không ban cho hắn phần thưởng tốt nào, để cảm ơn công tích của hắn.

Nếu như đổi lại là bất kỳ Thiên Tử nào, đều sẽ không có cảm giác an toàn.

Vì thế Cơ Minh Nguyệt gật gật đầu, thừa nhận cách nói của Khương Thanh Uyển. Nhưng trên thực tế, lại không chỉ có như vậy.

Góc nhìn của Thiên Tử, chỉ là đứng trên góc độ của quốc gia.

Nhưng trên thực tế, có chuyện rất kỳ lạ là, sở dĩ Cơ Minh Nguyệt cảm thấy lo lắng được mất, phương diện lớn nhất, vẫn là đến từ tình cảm ở trong lòng. Nàng càng ngày càng cảm thấy, bản thân không thể nào rời khỏi Diệp Ninh được. Muốn gặp hắn. Thỉnh thoảng khi không có việc sẽ nhớ hắn.

Khi hắn đi ra ngoài vào sinh ra tử, sẽ lo lắng.

Đây là cái gì?

Đây là suy nghĩ của nữ nhân.

Thân là quân vương, vốn dĩ không nên có lại suy nghĩ kỳ quái này mới đúng.

Nhưng nàng không phải chỉ đơn thuần là một quân vương, nàng còn là một nữ nhân.

Cơ Minh Nguyệt rất không muốn thừa nhận, lúc đầu khi Bùi Ngữ Hàm còn ở bên cạnh Diệp Ninh, trong lòng nàng có chút địch ý đối với Bùi Ngữ Hàm. Ẩn giấu rất sâu, nhưng địch ý vẫn là địch ý.

Vì sao? Còn không phải bởi vì Diệp Ninh.

Nàng là một nữ nhân rất nhạy cảm, vì thế từ lâu nàng đã có nhận thức rất rõ ràng, Diệp Ninh đối với nàng mà nói, có một ý nghĩa phi phàm.

“Từ xưa đến nay, cũng rất ít xuất hiện nhân vật giống như Diệp đại nhân.”

Khương Thanh Uyển cân nhắc, bà suy nghĩ rất kỹ, các nhân vật của Đại Chu từ khi lập quốc đến nay. Nhưng đều không có người nào có thể so sánh với Diệp Ninh.

Trong quá khứ vào thời kỳ đỉnh cao của Đại Chu, có thể ban thưởng cho các thần tử. Nhưng mà bây giờ tình hình của Đại Chu không tốt, thật sự không lấy ra được phần thưởng tốt nào.

“Bình thường mà nói, nếu như thật sự có nhân vật xuất sắc như Diệp đại nhân, cách làm có hoàng thất, rất có thể sẽ là…”

Khương Thanh Uyển có chút do dự.

“Cái gì?”

Cơ Minh Nguyệt hỏi.

“Liên hôn!”

Khương Thanh Uyển nói.

Liên hôn?

Đôi mắt của Cơ Minh Nguyệt sáng lên. Đúng thật là như thế, loại tình huống này có không ít.

Từ xưa đến nay, quân vương vì muốn lôi kéo trói buộc các thần tử có năng lực, sẽ thường gả con gái của mình cho đối phương. Đây là một vinh dự lớn.

Cách làm này không có vấn đề gì.

Huống hồ bây giờ Diệp Ninh chưa thành thân. Nhưng mà lập tức Cơ Minh Nguyệt phản ứng lại.

Chương 422: Cái gì? Trẫm còn phải sinh con cho Diệp Ninh?

“Bây giờ nhân khẩu của hoàng thất ít ỏi, làm gì có người để liên hôn?”

Khương Thanh Uyển cười mà như không cười nhìn Cơ Minh Nguyệt.

“Không phải bệ hạ cũng chưa thành thân sao?”

“Không phải bệ hạ cũng chưa thành thân sao”

“Không phải bệ hạ cũng chưa thành thân sao”

“Không phải bệ hạ cũng chưa thành thân sao”

Câu nói này không ngừng vang vọng ở trong đầu Cơ Minh Nguyệt, khiến cho trong đầu nàng ong ong.

“Ta làm sao có thể được?”

Ngay lập tức hai má của nàng đỏ bừng. Giống như là con tôm chín vậy.

Trong đôi mắt hiện lên vẻ thẹn thùng, giận nói.

“Dì Khương, dì đừng nói linh tinh.”

Ta là đương kim Thiên Tử, ta sao có thể gả cho Diệp Ninh? Hơn nữa Diệp Ninh, chuyện này, chuyện này, chuyện này… tên xấu xa! Đúng!

Hắn chính là một tên xấu xa. Từ trước đến nay chưa bao giờ nể mặt ta.

Lời ta nói, hắn chưa từng nghe lấy một lần. Còn thường xuyên chống đối ta.

Vì thế ta làm sao có thể gả cho hắn?

Nhưng nói thì nói như thế, không biết vì sao, trái tim của Cơ Minh Nguyệt càng đập càng nhanh.

Một loại cảm xúc tê tái lạ lùng trước nay chưa từng có, đang dâng trào trong lòng nàng.

"Ta không có nói linh tinh."

Khương Thanh Uyển nhìn thần sắc của Cơ Minh Nguyệt, trong lòng đã có tính toán. Vẫn là câu nói đó, bà là người từng trải.

Là một người từng trải, có cái gì mà bà không biết? Ngoài ra còn có một điểm rất quan trọng.

Ở trên thế giới này, bà là người hiểu Cơ Minh Nguyệt nhất. Bà là người nhìn Cơ Minh Nguyệt lớn lên!

Vì thế bà quá rõ, mỗi lần Cơ Minh Nguyệt gặp Diệp Ninh, hoặc là khi nhắc đến Diệp Ninh, rõ ràng là khác với những người khác. Nàng che giấu rất tốt.

Nhưng giấu được người khác, lại không giấu được Khương Thanh Uyển.

Vì thế, bà dùng ánh mắt vui vẻ, chậm rãi nói.

"Vẻ ngoài, phẩm cách, tài hoa của Diệp đại nhân, đều là nam tử tốt nhất trên thế gian."

"Trên phố có câu nói, chỉ cần gặp Diệp Ninh một lần thì sẽ khó quên."

"Không biết có bao nhiêu nữ tử, trong giấc mơ trong đêm của mình, đều mơ đến Diệp đại nhân."

Nghe xong, Cơ Minh Nguyệt có chút không phục lẩm bẩm nói.

"Hắn tốt như thế sao?"

Lẩm bẩm thì lẩm bẩm.

Nhưng trong lòng nàng đúng là cũng cho rằng như thế.

Con người Diệp Ninh, lực sát thương đối với nữ nhân thật sự quá lớn rồi.

Đừng nói là người khác, cho dù là nàng khi nằm mơ, còn không phải là chỉ mơ đến một lần.

Chỉ có điều không như người ngoài mà thôi.

"Mà bệ hạ, dáng vẻ tú lệ, thông minh, anh khí rạng rỡ, không thua kém gì nam nhân."

"Lại có vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp, có thể gọi là đệ nhất mỹ nữ trong thiên hạ."

"Nói như thế, hai người các ngài, chính là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi."

Khương Thanh Uyển càng nói, càng bớt đi chút ý nói đùa.

Nói đến cuối cùng, đã rất nghiêm túc rồi. Lúc trước không suy nghĩ về phương diện này. Hôm nay vừa nghĩ đến. Thế mà lại phát hiện, đúng thật là như thế!

Diệp Ninh đúng thật là một đôi trời sinh với Cơ Minh Nguyệt!

Không cần biết Cơ Minh Nguyệt có động lòng hay không, nhưng bà đúng là động lòng rồi.

Bởi vì bà là trưởng bối của Cơ Minh Nguyệt, đối với chuyện hôn nhân của vãn bối, có sự quan tâm theo bản năng.

"Không, ta sao có thể gả cho người khác!"

Khuôn mặt Cơ Minh Nguyệt đỏ bừng, tuy nhìn là dáng vẻ nam nhi, nhưng bộ dáng này của nàng, vẫn như trước lộ ra một sự quyến rũ khó tả.

Nếu như Diệp Ninh ở đây, nhất định sẽ cả người nổi da gà.

Yêu nghiệt! Một người nam nhân có vẻ ngoài như thế này, đây không phải là tạo nghiệt thì là cái gì?

Nhưng Cơ Minh Nguyệt không phải là nam tử, vì thế nàng có thể liên tưởng một cách đương nhiên. Nàng nghĩ đến Diệp Ninh, rồi lại nghĩ đến bản thân. Nhất thời trong lòng rối loạn.

Giả cho Diệp Ninh? Còn phải sinh con cho Diệp Ninh. Trời ạ.

"Vì sao không thể gả cho người khác? Lẽ nào bệ hạ đã quên mất sứ mệnh của bản thân?"

Khương Thanh Uyển nói.

“Trước lúc lâm chung, Tiên Đế đã ủy thác cho bệ hạ hai chuyện, chuyện đầu tiên đương nhiên là giang sơn xã tắc, phải dựa vào sự nỗ lực của bệ hạ để duy trì.”

“Chuyện thứ hai, chính là hôn nhân, nhân mạch hoàng thất suy yếu, đến bây giờ, thậm chí chỉ có một mình bệ hạ.”

“Trên người bệ hạ, còn gánh vác trách nhiệm truyền thừa hương hỏa! Tương lai người ngồi lên trên long ỷ, nhất định phải là huyết mạch của Cơ gia!”

Thân là Cung Phụng hoàng thất, lại là trưởng bối của Cơ Minh Nguyệt, Khương Thanh Uyển là người có tư cách để nói lời nói này nhất.

Vì thế sau khi bà nói ra.

Sự xấu hổ của Cơ Minh Nguyệt đã tan biến đi không ít.

Nàng hồi phục lý trí, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này. Nếu như có thể lựa chọn, đương nhiên nàng không muốn gả cho người khác.

Dù sao bây giờ nàng là Thiên Tử! Nhưng điều này có thể không? Không thể nào?

Bởi vì hương hỏa của hoàng thất cần phải được tiếp tục, nếu như tương lai người ngồi trên long ỷ không phải huyết mạch Cơ gia, vậy thì Đại Chu so với vong quốc thì có gì khác biệt?

Chương 423: Cái gì? Trẫm còn phải sinh con cho Diệp Ninh? (2)

Trong quá khứ, có Tiên Môn áp chế, trên triều đường, gian tặc hoành hành. Vì thế không có người nào lo lắng chuyện nhà của bệ hạ.

Thậm chí bọn họ còn cho rằng, Cơ Minh Nguyệt không sắc phong Hoàng Hậu, không nạp phi tử, đây là một chuyện tốt. Ít nhất không có tổn thất gì đối với lợi ích của bọn họ.

Nhưng mà bây giờ, trên dưới triều đường, đã thay đổi diện mạo hoàn toàn mới. Triều đình đã hồi phục lại dáng vẻ ban

đầu vốn có.

Vì thế, một vài giọng nói nên xuất hiện từ sớm, tự nhiên đã xuất hiện.

Phải biết rằng, bây giờ tuy Cơ Minh Nguyệt còn trẻ, nhưng mà ở trong xã hội thời cổ đại, tuổi tác giống như nàng, đã sớm nên có con cái rồi.

Càng đừng nói đến nàng còn là Thiên Tử.

Chuyện nhà của Thiên Tử, chính là chuyện của quốc gia.

Trong đó điều quan trọng nhất, chính là Thái Tử. Thái Tử là nền tảng của đất nước, là hy vọng của vô số người.

Đây căn bản không phải là chuyện Cơ Minh Nguyệt có thể quyết định dựa theo ý nguyện của bản thân. Không phải nàng không muốn, là có thể không sinh con cái.

Thật ra trong lòng nàng cũng hiểu rõ điểm này, chỉ có điều lúc trước tình hình hết sức nguy cấp, nàng tạm thời vứt chuyện này ra đằng sau đầu. Nhưng bây giờ, đã đến lúc không thể không đối mặt với chuyện này.

“Đúng là như thế, ta nên suy nghĩ chuyện này rồi.”

Cơ Minh Nguyệt trầm giọng nói.

Rất nhiều lúc, nàng đều là lý tính.

Ví dụ như bây giờ, lý trí nói với nàng, những điều Khương Thanh Uyển nói, là chính xác, nàng nhất định phải tiếp nhận.

“Bất hiếu có ba điều lớn, không có con là lớn nhất, bây giờ có mấy vị đại nhân đã nói bóng nói gió, bất mãn với chuyện bệ hạ không có con cái rồi, tương lai sẽ chỉ càng thêm trầm trọng hơn, bệ hạ suy nghĩ cho đại cục, cũng phải nên lên lịch bàn bạc chuyện này rồi.”

Khương Thanh Uyển nói.

Ngoài tư tâm của bà ra, bà cũng hy vọng Cơ Minh Nguyệt có thể có người để dựa vào.

Nàng là nữ nhân, nhưng mà lại chỉ có thể dùng thân phận của nam nhân để gặp người khác. Cho dù bản thân có dáng vẻ xinh đẹp như thế nào, người ngoài cũng không biết.

Mùi vị ở trong đó ai có thể hiểu được.

Đó là một lại cảm giác cô độc vô cùng sâu sắc, mỗi một lần nhìn thấy Cơ Minh Nguyệt ở trong đêm tối nhìn vào trong gương rồi ngây người, bà đều có cảm giác đau lòng, bước đi này sớm muộn cũng phải đi.

Vì thế so với việc đợi đến lúc bất đắc dĩ, còn không bằng bắt đầu chuẩn bị trước cho chuyện này.

Cơ Minh Nguyệt gật gật đầu, lại lần nữa bày tỏ sự đồng ý, nhưng lại hỏi.

“Nhưng mà vì sao lại là Diệp Ninh?’

Nàng cần một lý do. Không phải là không muốn. Mà là muốn có một lý do, để thuyết phục bản thân.

“Bởi vì chỉ có thể là Diệp Ninh.”

Khương Thanh Uyển rất nghiêm túc nói.

“Vì sao như vậy?”

Cơ Minh Nguyệt chau mày.

Lẽ nào với điều kiện của nàng còn không gả đi được?

“Rất đơn giản, bệ hạ có thể tưởng tượng ra, cảnh tượng tương lai bản thân gả cho một người nào khác ngoài Diệp đại nhân sao?”

Khương Thanh Uyển phủi tay, nói như thật.

“Không chỉ phải giả, mà còn phải hành phòng (ý chỉ quan hệ vợ chồng).”

“Còn phải sinh con cái cho người đó.”

“Còn phải…”

Bà cố ý nói như thế, cảm giác tưởng tượng rất mạnh mẽ.

“Đủ rồi!”

Quả nhiên Cơ Minh Nguyệt thật sự không chịu nổi nữa.

Chỉ nghe thôi, trong lòng nàng đã có loại cảm giác bài xích và phản kháng vô cùng mạnh mẽ.

Không thể nào!

Trẫm tuyệt đối không thể nào để cho nam nhân khác động vào mình!

Còn về Diệp Ninh…

Nàng tưởng tượng ra một vài cảnh tượng, sau đó mặt đỏ lên.

“Thật ra bệ hạ không hề phát hiện, bắt đầu từ rất ớm, người đã âm thầm hứa hẹn với Diệp đại nhân rồi.”

Khương Thanh Uyển cảm khái nói.

“Bệ hạ không cần phải cảm thấy đây là một chuyện mất mặt, trên thực tế, chuyện này rất bình thường.

“Nam tử tài giỏi giống như Diệp đại nhân, trên thế gian có nữ tử như thế nào gặp được mà không động lòng?”

“Nếu như ta vào lúc còn trẻ, sợ rằng cũng sẽ sinh lòng ái mộ với ngài ấy đi.”

Nghe lời nói này, khiến cho Cơ Minh Nguyệt lại trầm mặc. Nàng nghĩ đến câu nói lan truyền trong dân gian. Một lần gặp Diệp Ninh sẽ nhớ mãi không quên. Chỉ một chút, nhưng đã mơ mộng cả đời.

Nàng quyết định đối mặt với bản thân, vì thế đưa những ngón tay thon dài trắng nõn ra, vỗ vỗ vào khuôn mặt đỏ hồng nóng bừng của mình để che đậy, nói.

“Cho dù trẫm đồng ý chuyện này, nhưng mà Diệp Ninh sẽ nghĩ như thế nào?”

“Từ trước đến nay hắn đều không phải là người suy nghĩ theo lẽ bình thường.”

“Nếu như hắn không muốn, không phải là trẫm mất mặt rồi sao?”

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt có chút lo lắng.

Nói ra thì loại lo lắng này đúng thật là có chút buồn cười.

Vẻ ngoài của nàng có thể gọi là đệ nhất thiên hạ, nàng còn là nữ đế trước nay chưa từng có, chỉ có hai chuyện này thôi, đối với nam nhân mà nói, đã có sức hấp dẫn chí mạng rồi.

Chương 424: Cái gì? Trẫm còn phải sinh con cho Diệp Ninh? (3)

Nhưng mà ở chỗ Diệp Ninh, nàng lại cảm thấy có chút tự ti.

Bởi vì từ trước đến nay, thái độ của Diệp Ninh đối với nàng vẫn luôn không tốt lắm.

Phía sau mắng cẩu hoàng đế, hôn quân cái gì đó, càng là không chỉ một lần. Nếu như Diệp Ninh không muốn thì làm sao?

Còn có, chuyện nàng là nữ đế, không thể để cho người đời biết được.

Bây giờ Đại Chu thật sự quá yếu đuối rồi. Không chịu quá được nhiều sóng gió.

Một nữ nhân làm Hoàng đế, đây tuyệt đối là một chuyện ly kinh phản đạo, một khi lộ ra ngoài, nhất định sẽ náo động thiên hạ. Nàng không thể nào dự đoán trước được sẽ xảy ra chuyện gì.

Vì thế chỉ có thể lựa chọn tiếp tục che giấu.

Cũng chính là nói, cho dù phải thành thân, cũng không thể nào quang minh chính đại, mà phải âm thầm làm. Diệp Ninh có thể chấp nhận không?

Hắn là một người quang minh chính đại.

Vạn nhất tình huống xấu nhất xảy ra, hắn không chấp nhận nữ hoàng đế, bởi vì thế mà chán nản thì làm sao?

Cơ Minh Nguyệt thật sự là không dám mạo hiểm.

"Vì sao bệ hạ lại cho rằng như thế? Từ trước đến nay, Diệp đại nhân đều không phải là một người tuân theo quy tắc, ngài ấy dám đổi mới, chưa bao giờ đi theo con đường cũ… Hơn nữa, bệ hạ tuyệt sắc mỹ nhân, là đệ nhất thiên hạ!"

Khương Thanh Uyển dở khóc dở cười.

Quả nhiên người nào chủ động người đó sẽ tự ti.

Tại sao đến ngay cả một nữ tử có điều kiện như Cơ Minh Nguyệt, cũng cảm thấy tự ti chứ? Đây thật sự là khiến người

khác khó mà hiểu được.

“Nhưng mà từ trước đến giờ hắn không háo sắc.”

Cơ Minh Nguyệt vẫn là lo lắng. Không háo sắc?

Nếu như lời nói này để cho hai vị Á Thánh và Trình phu tử và Vương tiên sinh nghe được, nhất định là sẽ cười lạnh một tiếng. Nếu như tên Diệp Ninh này không háo sắc, vậy thì đúng thật là mặt trời mọc ở đằng tây rồi.

Bọn họ sẽ không quên, biểu hiện của Diệp Ninh ở cửa ải thứ hai của Thư Sơn. Đó phải gọi là… chậc chậc.

Nhưng Khương Thanh Uyển lại thật sự tin điều đó.

Bởi vì danh tiếng của Diệp Ninh ở phương diện này cực kỳ tốt, không nghe thấy được bất kỳ lời đồn nào xuất hiện. Lúc đó Tiêu Thiển Thiển đã từng thăm dò, điều đó đủ để nói rõ Diệp Ninh là một chính nhân quân tử.

“Hay là như thế này, nếu như bệ hạ thật sự lo lắng, vậy thì dứt khoát thử hắn một chút, thế nào?”

Khương Thanh Uyển có một chủ ý.

“Thử như thế nào?”

Cơ Minh Nguyệt chớp chớp đôi mắt.

“Đêm nay Hoa Thanh Trì bày yến tiệc, để tiễn Diệp đại nhân lên đường, đây chính là một cơ hội để thăm dò ngài ấy, hay là bệ hạ…”

Khương Thanh Uyển chậm rãi nói.

Một kế hoạch táo bạo, xuất hiện trong đầu của Cơ Minh Nguyệt.

Vào đêm.

Xe ngựa đi về phía cửa cung.

Đây là các đại thần đang vội vàng đi vào cung, tham gia yến tiệc.

Yến tiệc ngày hôm nay, không chỉ là tiễn Diệp Ninh lên đường, mà còn là một yến tiệc chúc mừng.

Từ sau khi trận chiến ở kinh thành, chấn chỉnh triều đường, mở rộng quân đội, giúp đỡ bách tính xây dựng lại nhà cửa, trợ cấp cho những tráng sĩ hy sinh… Tóm lại, có rất nhiều việc.

Nhưng công việc có nhiều như thế nào, mọi người cũng là cảm thấy vui vẻ.

Bởi vì bọn họ đều đang phấn đấu vì Đại Chu có thể trở nên tốt hơn.

Bận rộn hồi lâu, thế mà lại đến mức không có một chút thời gian để thở, vốn dĩ Cơ Minh Nguyệt có cơ hội mở tiệc ăn mừng, bày yến tiệc, khao thưởng quần thần.

Vừa đúng lúc, Diệp Ninh muốn đi đến Tính Châu. Vì thế trực tiếp bày yến tiệc này.

Dù sao nếu như muốn nói ăn mừng, nhất định là không tránh được đại công thần số một là Diệp Ninh. Không có hắn, còn có tiệc mừng công cái gì?

Đối với yến tiệc ngày hôm nay, mọi người đều cho rằng như thế.

Vì thế khi bọn họ nhìn thấy xe ngựa có ký hiệu của Viện giám sát đi trên con đường lát đá xanh kêu cộc cộc đi đến, bọn họ đều lộ ra thần sắc tôn kính.

Lễ nhạc rộn ràng, đèn lồng đỏ vui mừng treo khắp mỗi một góc của Hoa Thanh Trì. Hoa Thanh Trì, vốn dĩ tên là Thang Tuyền cung, là nơi quân vương nghỉ ngơi. Sau này ở rộng thêm, trở thành bày yến tiệc cho các quần thần.

Có thể tham dự yến tiệc ở nơi này, đối với mỗi thần tử mà nói, đều là vinh dự cực lớn.

Diệp Ninh đã ngồi vào chỗ rồi.

Hắn ngồi ở vị trí đầu tiên bên tay trái.

Cổ nhân coi vị trí bên trái là quan trọng, vị trí này của hắn, rõ ràng là có nghiên cứu. Nhưng mà không có người nào có ý kiến gì, tất cả mọi người đều cảm thấy rất thích hợp.

Đây là lần thứ hai Diệp Ninh tham gia yến tiệc, lần trước còn là thọ yến của Thái Hậu. Có điều trải nghiệm không phải quá tốt, không nhắc đến cũng được.

So với lần trước, lần này chắc chắn bình thường hơn rất nhiều, cũng có mấy phần bầu không khí mà yến hội nên có. Chỉ có điều, trên mặt mọi người vẫn mang theo một vài nét ưu sầu.

Chương 425: Trẫm bị cái tên xấu xa đó làm cho lo được lo mất

Điều này là bởi vì Diệp Ninh sắp đi đến Tính Châu. Đây tuyệt đối là một chuyện khiến người khác lo lắng.

Bọn họ một mặt khâm phục khí thế không sợ chết của Diệp Ninh, một mặt khác lại lo lắng hậu quả xảy ra sau khi Diệp Ninh gặp chuyện không may.

Nhưng mà các cung nữ qua qua lại lại, cùng với bước chân mềm mại bưng nước, trái cây, món ngon đến, bọn họ lại không nghĩ nhiều như thế, loại thân phận như bọn họ, còn chưa đến mức độ phải lo lắng cho nước cho dân.

Vì vậy khóe miệng của bọn họ nở nụ cười đúng lễ phép.

Đặc biệt là khi đến bên cạnh Diệp Ninh, trong nụ cười càng nhiều thêm mấy phần chân thành, sắc phấn hồng nhạt ở trên má cũng càng thêm hồng hào hơn, thỉnh thoảng có người lén nhìn hắn.

Cảnh tượng này, bị không ít người nhìn thấy, hiểu ý mỉm cười.

Loại chuyện này, không phải chuyện xấu xa gì, ngược lại là chuyện đáng tự hào để người ta lấy ra khoe khoang.

Nhân vật giống như Diệp Ninh, vốn dĩ nên được nữ tử trong thế gian say mê. Nếu như hắn muốn, hắn đã sớm có thể trở thành nhân vật phong lưu rồi.

Đáng tiếc cho đến hiện tại chưa từng nghe thấy Diệp đại nhân động lòng với nữ nhân nào, đến bây giờ còn chưa có hôn phối.

“Khai tiệc!”

Cơ Minh Nguyệt ngồi ở vị trí chủ vị trên đài cao thì không có rộng lượng như thế, ánh mắt các cung nữ nhìn Diệp Ninh, khiến cho nàng theo bản năng có chút không thoải mái. Vì thế trong lòng không kìm được bắt đầu đổ lỗi cho Khương Thanh Uyển.

Nếu như không phải dì Khương, nói mọi chuyện tường tận như thế, thì sao nàng lại dễ dàng ghen tuông như vậy? Kết quả bây giờ thì hay rồi. Bát tự còn chưa viết.

Nhưng mà khi nhìn thấy Diệp Ninh, lại rất khó có trái tim bình thường giống như lúc trước nữa.

Thiên Tử có lệnh, đương nhiên chúng thần phải nghe theo.

Rượu ngon và món ăn ngon đã được bày biện xong, lại có nhạc sư cung đình, và biểu diễn múa. Bầu không khí rất hòa thuận vui vẻ.

Lần trước Diệp Ninh ở thọ yến của Thái Hậu không hề tận hứng. Bởi vì hắn biết Thái Hậu là kẻ địch, tham gia tiệc sinh nhật của kẻ địch, hắn làm gì có tâm tư nào để hưởng thụ?

Nhưng lần này lại khác, nhìn ráng chiều lững lờ trong đại điện, các vũ nữ nhẹ nhàng nhảy múa, đúng thật là có mấy phần động lòng người.

“Biểu diễn ở thời cổ đại, cũng đúng ra trò.”

Trong lòng Diệp Ninh lẩm bẩm.

Mức độ tán thưởng của hắn cũng không cao, không nói ra được cái gì hoa mỹ.

Nhưng chính là cảm thấy, so với những màn biểu diễn kiếp trước nhìn thấy ở trên TV thì thú vị hơn nhiều. Đúng lúc đang thưởng thức, đột nhiên nghe thấy giọng nói của Cơ Minh Nguyệt.

“Yến tiệc ngày hôm nay, một là để chúc mừng.”

Không biết từ lúc nào nàng đã đứng lên, nâng ly rượu với chúng thần, nói.

“Quốc gia gặp nạn mới thấy chân tình, bao nhiêu năm nay, Đại Chu bị Tiên Môn chèn ép, quốc vận suy yếu, bấp bênh, may mắn có các vị hết sức giúp đỡ, không sợ thế lực hung bạo, không sợ chết, chúng ta mới có được thành công ngày hôm nay.”

“Vì thế, hôm nay trẫm cảm ơn các vị.”

“Mong rằng năm nào cũng được như ngày hôm nay, tháng nào cũng có hiện tại!”

Khi nói lời nói này, Cơ Minh Nguyệt đúng là trong lòng thấy phấn khích.

Quá khó rồi.

Thân là một nữ tử, từ khi kế vị đến nay, có thể nói là giống như đi trên băng mỏng, ở trong bóng tối âm thầm tích lũy thế lực. Nàng không nhìn thấy hy vọng, càng không nhìn thấy điểm kết thúc.

Ai có thể ngờ được, thế mà lại thật sự có thể ở trong cung thành lớn tiếng nói những lời này.

Đúng thế!

Cơ Minh Nguyệt trong quá khứ, ngay cả lớn tiếng nói chuyện cũng là một loại xa xỉ. Bởi vì trong cung có vô số tai mắt không đếm hết được của Tiên Môn, rất nhiều người hận không thể nghe thấy được bí mật, nhanh chóng báo cáo lại cho Tiên Môn, mượn chuyện đó để lôi kéo quan hệ.

Nhưng bây giờ, tất cả đều đã kết thúc rồi.

Trong cung thông qua thanh tẩy, đã trở nên trong sạch hơn nhiều.

Triều đình trải qua thay máu, cũng không còn tham quan ô lại lũng loạn triều đình nữa.

Vì thế Cơ Minh Nguyệt, cảm thấy cả bầu trời đều trở nên sáng lạn hơn, bầu không khí ở trong hoàng thành, cũng theo đó mà trở nên trong lành hơn.

“Bệ hạ quá khen, chúng thần xấu hổ không dám nhận!”

Quần thần đứng dậy, cùng nâng ly.

“Mong rằng Đại Chu ta năm nào cũng có ngày hôm nay, tháng nào cũng như hiện tại!”

Ánh mắt của bọn họ, đều nhìn chằm chằm vào Diệp Ninh.

Yến tiệc ăn mừng ngày hôm nay, bọn họ vui mừng không? Đương nhiên vui mừng.

Nhưng đúng là nhận được tán thưởng mà xấu hổ.

Bởi vì tuy bọn họ đúng là đã cống hiến hết mình, cũng đánh cược sinh mạng, nhưng tác dụng có được lại rất ít. Đại công

thần chân chính là Diệp Ninh.

Không có hắn, sẽ không có tiệc ăn mừng ngày hôm nay.

Uống nước nhớ nguồn, mọi người hiểu rất rõ ai mới là người quan trọng nhất.

Vì thế sau khi bái xong Thiên Tử, thì nâng ly về phía Diệp Ninh.

Chương 426: Trẫm bị cái tên xấu xa đó làm cho lo được lo mất (2)

"Chúng ta kính Diệp đại nhân một ly!"

Cảnh tượng như thế này, đương nhiên Diệp Ninh không thể nào không nể mặt, tự nhiên đứng lên, rót một ly rượu, cùng uống với mọi người. Cơ Minh Nguyệt cũng nâng ly rượu lên, sau khi chúng thần uống sau, lại lần nữa mở miệng.

"Chuyện thứ hai, chính là để tiễn Diệp khanh lên đường."

"Diệp khanh là trụ cột của Đại Chu ta, càng là lãnh tụ tinh thần trong lòng các thần dân, thân ở vị trí cao, không thay đổi sơ tâm, nghe thấy tình hình hạn hán ở Tính Châu, vẫn như trước quyết chí không lùi."

Nói đến đây, đột nhiên Cơ Minh Nguyệt thay đổi chủ đề.

"Nhưng tình hình hạn hán ở Tính Châu chỉ là thứ yếu, trên thực tế Vũ Hóa Môn và Lý gia đã bày ra cái lưới rộng, một khi Diệp khanh đi đến đó, không phải là theo ý nguyện của bọn chúng rồi sao? Hay là suy nghĩ chuyện này thêm một chút?"

Nàng vẫn là không muốn từ bỏ.

Bên phía Tính Châu đã thể hiện rõ là một cái hố lớn.

Lẽ nào đã biết là cái hố lớn, mà vẫn còn phải nhảy vào trong sao?

"Không cần nghĩ nữa, ly rượu này của bệ hạ, ta uống, những cái khác không cần nhắc đến nữa."

Diệp Ninh uống một hơi hết sạch, trực tiếp chặn lại những lời mà Cơ Minh Nguyệt muốn nói tiếp sau.

Hắn đã chuẩn bị hết rồi, chỉ đợi ngày mai xuất phát. Bây giờ bảo hắn dừng lại, chuyện này sao có thể?

Thế cục ở Tính Châu càng nguy hiểm, ta càng muốn đi.

Ta nhất định phải xem xem rốt cuộc Lý gia và Vũ Hóa Môn là màu sắc như thế nào. Nếu như không đánh lại được ta, vậy thì các ngươi tiêu đời rồi.

Nếu như các ngươi lợi hại, giết chết ta, đợi ta trở thành Thiên Đế rồi trở lại, vậy thì các ngươi vẫn là tiêu đời.

Tóm lại, có thế nào cũng không bị thiệt…

"Đồ xấu xa này!"

Cơ Minh Nguyệt nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không thể làm gì.

Nàng quay đầu lại, nhìn dì Khương ở bên cạnh, trong mắt truyền ra một tin tức. Hắn là thật sự không coi trẫm là cái gì!

Cơ Minh Nguyệt đã bất lực rồi, ta tốt xấu gì cũng là Thiên Tử, vì sao từ trước đến nay ngươi chưa bao giờ nghe ta? Chỉ một lần, nghe theo một lần thôi có được không?

Không trách nàng tự tin, mà thật sự là Diệp Ninh quá ức hiếp người khác rồi, không cho nàng chút thể diện nào.

Nhưng bất luận là Cơ Minh Nguyệt hay là các đại thần, đều cảm thấy loại phản ứng này của Diệp Ninh là bình thường, Diệp đại nhân vẫn luôn như thế, nếu như ngày nào đó trở thành con lừa nghe lời, ngược lại sẽ khiến cho người khác hoài nghi.

Vì thế điều này không ảnh hưởng đến đại cục, yến hội vẫn được tiếp tục. Dần dần, rượu hết ba tuần.

Các văn thần võ tướng say rượu, tự nhiên cũng phóng khoáng hơn rất nhiều. Có người nhớ về thời kỳ tăm tối, trong lúc bất giác lệ rơi đầy mặt.

Có người cảm khái ánh sáng ngày hôm nay, cất cao tiếng hát, vô cùng thoải mái. Bọn họ cho rằng, loại hành động rõ ràng biết trên núi có hổ nhưng vẫn lên của Diệp Ninh, đã đủ trở thành giai thoại thiên cổ. Đây là chuyện chỉ có thánh nhân mới làm.

Có người làm thơ, có người làm văn, thậm chí còn người còn nhanh chóng viết ra bài văn ca ngoại Diệp Ninh. Điều này khiến cho Diệp Ninh cảm thấy xấu hổ.

Nhưng trên thực tế, loại chuyện này là chuyện tao nhã mà văn nhân vẫn luôn mơ ước.

Nếu như ai có một ngày, có thể có đạt được đãi ngộ như thế này, vậy thì có thể nói là đời này không còn gì hối tiếc. Đặc biệt là trong tình hình Nho đạo hồi phục, mọi người đều có tiến bộ rất nhiều, trong yến hội, đúng thật là xuất hiện không ít kiệt tác.

Có mấy bài văn chương, thơ, đều tỏa ra tài khí nồng đậm.

Đương nhiên, không đạt được đến trình độ động một chút là Trấn Quốc, truyền thiên hạ như Diệp Ninh.

Chuyện đó quá yêu nghiệt rồi, ngoại trừ Diệp Ninh ra, những người khác đều vẫn là người bình thường.

Bầu không khí văn học nồng đậm, hương mực thoang thoảng, Cơ Minh Nguyệt cũng bị ảnh hưởng, đề nghị.

“Thịnh cảnh ngày hôm nay, trăm năm hiếm có, hay là Diệp khanh cũng làm một bài thơ để ghi nhớ ngày hôm nay, thế nào?”

Đề nghị này, khiến cho rất nhiều người hai mắt sáng lên.

“Hay!”

“Thơ từ của Diệp đại nhân thượng tuyệt, bài thơ được viết ra vào ngày hôm nay, nhất định sẽ trở thành giai thoại thiên cổ!”

“Trước kia từng nghe nói tài hoa làm thơ của Đại Tông Sư, độc nhất vô nhị, hôm nay nếu như có thể được nhìn thấy, đúng thật là may mắn ba đời!”

Quần thần nhao nhao hoan hô, mở to mắt nhìn về phía Diệp Ninh.

Tâm tư của bọn họ đơn giản, chính là thật sự muốn nhìn thấy Diệp Ninh làm thơ.

Đặt biệt là người lúc trước chỉ từng nghe nói, mà chưa được tận mắt nhìn thấy quá trình, càng là giống như hàng trăm

móng vuốt cào vào trong lòng, chỉ mong chờ Diệp Ninh có thể trả lời.

Nhưng Diệp Ninh lại không có tâm tư này.

Thơ của hắn, dù sao không phải là thứ của bản thân.

Tuy ở thế giới này sao chép không ít, nhưng đều là mọi chuyện đều có nguyên nhân, hoặc là vì tìm chết, hoặc là vì bầu không khí… Tóm lại, còn chưa thật sự đơn thuần chỉ lấy ra để giả vờ.

Chương 427: Đồ xấu xa đó bị trẫm mê hoặc rồi!

Vì thế hắn đối với việc làm thơ, từ trước đến nay đều không có hưng trí quá lớn, nếu không, nếu như hắn muốn, đã sớm đọc hết cả ba trăm bài thơ Đường ra rồi.

“Không cần đâu, hôm nay không có linh cảm.”

Diệp Ninh uyển chuyển từ chối.

Mọi người cũng không bám dính, loại thứ như linh cảm, đúng thật là không thể cưỡng ép.

Nhưng Cơ Minh Nguyệt lại thấp giọng nói mấy tiếng.

“Đồ xấu xa, ngươi đến một bài thơ cũng không chịu làm sao?”

Nàng là thật sự có chút khó chịu.

Lẽ nào nàng và Diệp Ninh thật sự là bát tự không hợp sao?

Vì sao từ trước đến nay Diệp Ninh chưa bao giờ chịu theo ý nguyện của nàng, cho dù chỉ là một lần? Trong lòng nàng có một loại cảm giác thất bại mạnh mẽ.

Đúng vào lúc này, bên tai nàng vang lên giọng nói của dì Khương.

“Bệ hạ, hành động dựa theo kế hoạch.”

Cơ Minh Nguyệt cắn cắn môi, đột nhiên đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi.

Yến tiệc trong cung đình, quân vương rời khỏi chỗ ngồi.

Thật ra đây là một loại trạng thái bình thường.

Bởi vì loại yến hội này, thật sự là một hình thức khao thưởng cho thần tử. Quân vương ở đây, các thần tử nhất định là phải đoan chính.

Vì thế bình thường mà nói, Thiên Tử cùng uống mấy tuần rượu, thì sẽ lặng lẽ rời đi, để lại không gian cho mọi người.

Cơ Minh Nguyệt vừa rời đi, mọi người lập tức thả lỏng.

Những người uyên bác trên triều đường, khi uống rượu vào thì thả lỏng, thể hiện ra một loại trạng thái điên cuồng. Các võ tướng thì không cần phải nói nữa.

Nhìn thấy trong đại điện "quần ma loạn vũ", Diệp Ninh cảm thấy có chút buồn cười, nhưng cũng không có ý định tham dự vào. Mà là một mình đi ra khỏi đại điện.

Yến tiệc ngày hôm nay, toàn bộ Hoa Thanh Trì đều nằm trong phạm vi hoạt động. Hắn vừa mới ra ngoài, lập tức đã bị một đám cung nữ vây quanh. Có người bưng trái câu, có người bưng rượu.

Diệp Ninh suy nghĩ một chút, cầm lấy một vò rượu, đi ra ngoài.

Hoa Thanh Trì rất lớn, vô cùng đẹp đẽ, thật sự là một nơi có cảnh đẹp tuyệt vời.

Diệp Ninh đi ra bên ngoài, nhìn ngắm khung cảnh cung đình, thỉnh thoảng uống vào ngụm rượu. Cũng coi như là vui vẻ.

Thật ra hắn cũng không nhẹ nhàng giống như biểu hiện bề ngoài.

Cũng không phải hắn sợ đi Tính Châu, mà là hắn có chút khó mà buông bỏ đối với kinh thành.

Nói như thế nào đây. Kể từ khi xuyên không đến đây, Diệp Ninh vẫn luôn ở trong kinh thành, còn chưa bao giờ đi xa. Vì thế, kinh thành đối với hắn mà nói, chính là quê hương ở thế giới này. Nhà của hắn ở trong kinh thành.

Hắn sẽ không bởi vì đi Tính Châu mà cảm thấy sợ hãi, nhưng lại sẽ bởi vì phải đi xa, mà sinh ra cảm xúc không nỡ.

Tuổi của lão Hoàng càng ngày càng lớn, đã không làm được việc nặng nữa.

Tay nghề của trù nương dưới sự hướng dẫn của hắn tiến bộ rất nhanh, đã có hương vị của mẹ ở kiếp trước rồi.

Đám người ở Viện giám sát suốt ngày trầm mê vào tu luyện, giống như là bị điên vậy, đây chính là cái gọi là không điên cuồng không thành công đi?

Còn có Xuân Phong Lâu, đáng tiếc, là một nơi tốt, đúng thật là muốn lại đi một lần nữa.

Còn có hoàng cung, thật ra không thể không nói, thật ra cẩu hoàng đế đối với ta vẫn là tạm được, có những lúc cũng không muốn chống đối lại hắn.

…

Suy nghĩ càng ngày càng xa, sắc mặt Diệp Ninh càng ngày càng đỏ. Đây chính là dấu hiệu của việc say rượu.

Thấy thế, Khương Thanh Uyển trốn ở trong góc tối lộ ra nụ cười.

“Bệ hạ, Diệp đại nhân đã uống rượu rồi.”

Giọng nói của Cơ Minh Nguyệt truyền ra.

“Dì Khương, người xác định hắn sẽ say?”

Khương Thanh Uyển tự tin nói.

“Đây là điều đương nhiên, Thiên Niên Túy, cho dù là người tu hành uống vào, cũng phải say một hồi, càng huống hồ là Diệp đại nhân tu hành Nho đạo?”

Nghe xong, Cơ Minh Nguyệt vẫn như trước có mấy phần lo lắng, nói.

“Nếu như hắn không say, ở trong trạng thái thanh tỉnh, nhìn thấy bộ dáng này của ta, vậy thì phiền phức lớn rồi.”

Khương Thanh Uyển quay người lại.

Sau đó nhìn thấy Cơ Minh Nguyệt hiện tại.

Nàng mặc một bộ váy cung trang màu hồng nhạt, mái tóc được búi lên, cài trâm hồng ngọc, hai dái tai thanh tú treo chuỗi ngọc trong suốt sáng long lanh.

Vòng eo thon thả lúc ẩn lúc hiện, đôi chân thon dài thẳng tắp, cùng với chiếc váy dài cũng không che được ngọn đồi cao ngất.

Dọc theo cổ trắng tuyết nhìn lên trên, lại là đôi má đỏ hồng, làn da còn trắng hơn cả tuyết, đôi môi mỏng, nét đẹp nhàn nhạt, cùng với đôi mắt khiến người ta chỉ nhìn một chút đã trầm mê vào trong đó.

Thứ đáng sợ nhất chính là, so với nữ tử bình thường, trong vẻ đẹp của nàng còn nhiều thêm một chút anh khí. Cao quý, anh khí rực rỡ, tuyệt đẹp…

Các loại danh hiệu rơi xuống trên người nàng, cũng đều không quá đáng.

Đây chính là Cơ Minh Nguyệt, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mà chỉ có Khương Thanh Uyển mới biết.

Khương Thanh Uyển cũng không biết đã nhìn bao nhiêu lần khuôn mặt thật của Cơ Minh Nguyệt, nhưng mỗi một lần nhìn, đều sẽ có chút kích động, mà bây giờ nàng có thể ăn mặc như thế này, càng khiến cho loại kích động đó tăng thêm nhiều hơn.

Chương 428: Đồ xấu xa đó bị trầm mê hoặc rồi! (2)

Bà là một nữ nhân mà còn cảm thấy bởi vì Cơ Minh Nguyệt thể hiện ra sắc đẹp tuyệt trần mà động lòng, đổi thành nam nhân, sẽ là cảm giác như thế nào?

“Nếu như Diệp đại nhân thật sự không say, nhìn thấy bộ dáng này của bệ hạ, sợ rằng cũng sẽ cảm thấy là đang nằm mơ, dù sao con người trong thế gian làm sao có thể có một nữ tử xinh đẹp như thế này?”

Khương Thanh Uyển vuốt mái tóc đen của Cơ Minh Nguyệt, mỉm cười nói.

“Dì Khương!”

Bởi vì lời nói này mà Cơ Minh Nguyệt cảm thấy có chút xấu hổ, ánh mắt nhìn về phía Diệp Ninh, hỏi.

“Người nói kế hoạch này của người, thật sự có tác dụng sao?”

Khương Thanh Uyển cười nói.

“Đều nói là rượu vào đều nói thật, khi Diệp đại nhân say rượu, bệ hạ dùng khuôn mặt thật của mình tiếp xúc với ngài ấy, Diệp đại nhân rốt cuộc có tâm tư gì, cũng sẽ có thể tìm hiểu được một hai.”

“Không cần biết là có thành công hay không, sau này cũng sẽ qua loa lấy lệ.”

“Nếu như ngài ấy hỏi, sẽ giả vờ như không biết, chắc rằng ngài ấy cũng không thể nào coi những chuyện khi mình say rượu mà coi thành thật được.”

Nghe xong, Cơ Minh Nguyệt gật đầu.

Lời nói này của Khương Thanh Uyển, đúng là cũng có đạo lý.

Đầu tiên nghĩ cách để Diệp Ninh say rượu, sau đó rồi mới đi gặp hắn.

Kế hoạch này nghe có vẻ rất đơn giản, nhưng mà đối với Cơ Minh Nguyệt mà nói, lại chắc chắn là cần có dũng khí mới có thể làm được.

Khuôn mặt thật của nàng, hiện tại ở trên thế giới này chỉ có Khương Thanh Uyển từng thấy, đây là lần đầu tiên, nàng dùng thân phận một nữ tử, để đi gặp nam nhân.

Chuyện này khiến nàng theo bản năng cảm thấy xấu hổ.

Đặc biệt người phải gặp còn là Diệp Ninh.

Ngoài xấu hổ ra, càng là thêm mấy phần căng thẳng. Nhưng Cơ Minh Nguyệt vẫn là đồng ý chuyện này.

Thật ra tâm tư của nàng so với những gì Khương Thanh Uyển nghĩ còn đơn thuần hơn. Bất luận có thành công hay không, nàng đều muốn để cho Diệp Ninh nhìn thấy bộ dạng thật sự của mình. Đây là tâm nguyện ấp ủ từ lâu của nàng.

Vẻ ngoài có đẹp như thế nào, nhưng mà không có người nào biết thì có tác dụng gì chứ?

Cơ Minh Nguyệt không phải là loại người tham lam danh lợi, người khác có biết hay không nàng nhất định là không quan

tâm, nhưng mà nàng muốn để cho Diệp Ninh biết.

“Ta muốn để cho ngươi nhìn thấy ta, cũng muốn để cho bản thân, có thể dùng bộ dáng thật sự để đối diện với ngươi.”

Cơ Minh Nguyệt thầm nói trong lòng.

Nàng không muốn nhiều chút nào.

“Rượu này, hình như có chút hơi nặng.”

Diệp Ninh uống rượu, lắc lư đi về phía trước.

Hắn cảm nhận được rõ ràng bản thân say rồi.

Suy nghĩ có chút chậm chạp, hai má nóng bừng, đôi mắt cũng có chút mơ hồ. Nhưng trên thực tế tửu lượng của hắn rất không tệ, vốn dĩ không nên say nhanh như thế mới đúng. Chỉ có thể nói, ngự tửu trong hoàng cung, đúng là không phải bình thường.

Nhưng không sao cả.

Có những lúc, cảm giác uống say cũng khá tốt, càng thả lỏng, càng thoải mái hơn. Bất giác, hắn đã đi lên mép bên hồ.

Nước trong hồ trong vắt, còn phát ra làn sương mờ ảo.

Đây là bởi vì, hồ này là suối nước nóng. Vốn dĩ nên là nơi phi tử tắm rửa.

Bơi vì Cơ Minh Nguyệt không có phi tử, vì thế đương nhiên nơi này bị bỏ hoang.

Diệp Ninh cũng không nghĩ nhiều, hắn say rượu, cũng thể hiện ra mấy phần điên cuồng, cởi cúc áo của mình ra, sau đó cảm thấy lòng bàn chân nóng ran, nên dứt khoát cởi giày, ném vào trong hồ nước nóng.

Bùm!

Rất nhiều nước bắn tung tóe ra ngoài.

Diệp Ninh lộ ra nụ cười xấu xa, cầm hũ rượu lên, định một hơi uống hết, nhưng mà lại phát hiện trong hũ trống rỗng. Chuyện này thật sự là có chút mất hứng.

Hắn lắc lắc cái bình, say khướt lớn tiếng nói.

“Người đâu, mang rượu đến đây!”

Nhưng lần này bốn phía xung quanh không có người, làm gì có ai đáp lại? Diệp Ninh nhìn trái nhìn phải, phát ra tiếng thở dài. Nhưng đúng vào lúc này, một mùi hương theo gió thổi vào mặt.

Thế mà lại là một nữ tử mặc váy dài màu hồng đi đến, nàng cầm theo một bình rượu. Mùi thơm này, có chút quen thuộc.

Nhưng Diệp Ninh lại không nghĩ nhiều, cầm lấy bình rượu, thỏa thích uống một hồi.

Sau khi uống xong, mới ngẩng đầu lên, nhìn người đi đến.

Nhưng vừa mới nhìn, lại khiến cả người hắn cứng đờ.

Lúc này, màn đem đen kịt, chỉ có trang sáng ở trên cao, một vòng bóng trăng, chiếu xuống hồ nước nóng. Giống như là ánh sáng rực rỡ nhất ở đây vậy.

Nhưng nữ tử này xuất hiện, lại phảng phất như cướp mất tất cả ánh sáng, toàn bộ đều tập trung vào trên người một mình nàng. Diệp Ninh không thể di chuyển ánh ánh.

Hắn không phải là chưa từng gặp mỹ nữ. Tư thái quyến rũ của Tiêu Thiển Thiển. Sự xanh non của Huyên Huyên. Thành thục của Bùi Ngữ Hàm.

Mỗi một người bọn họ, đều được coi là tuyệt thế mỹ nữ, hơn nữa mỗi người đều có khí chất riêng, tuyệt đối được tính là cực phẩm.

Chương 429: Đồ xấu xa đó bị trẫm mê hoặc rồi! (3)

Nhưng nữ nhân ở trước mắt này, đầu tiên không bàn đến khí chất, chỉ đơn thuần nói đến dung mạo, thế mà lại cho Diệp Ninh một loại cảm giác diễm áp quần phương.

Không sai.

Vốn dĩ hắn cảm thấy, nữ nhân như Bùi Ngữ Hàm đã được coi là tuyệt mỹ rồi, nhưng mà đứng trước mặt nữ tử này, lại cứ như thế kém hơn một chút.

Tiếp theo đây nói đến khí chất.

Trên người nữ tử này, mang theo một cỗ quý khí trời sinh đã có.

Loại quý khí này, đối với bất kỳ nam nhân nào mà nói, đều có sức hấp dẫn chí mạng.

Bởi vì có những lúc, một nữ tử có động lòng người hay không, không chỉ có phụ thuộc vào dung mạo của người đó, mà còn phụ thuộc vào thân phận của người đó. Nếu như là người nổi tiếng, minh tinh, hoặc là quý nữ nhà quan, vậy thì sẽ thêm nhiều màu sắc hơn không ít, càng có thể kích phát hứng thú ở trong lòng nam nhân.

Mà sự quý khí ở trên người nữ tử này, lại càng là vô thượng, nàng chỉ đứng ở đó, đã cho người khác một loại cảm giác phú quý đến cực hạn. Thật sự là một bông hoa phú quý ở trong nhân gian.

Diệp Ninh nhìn vào đôi mắt nàng, nhất thời, thế mà lại có chút không rời đi được.

“Phi, đồ xấu xa, nhìn ta làm cái gì?”

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt âm thầm phỉ nhổ, nhưng mà một loại cảm giác ngọt ngào, lại đang dâng trào trong lòng. Diệp Ninh say mê, chắc chắn là sự công nhận cực lớn đối với nàng.

Đã bao giờ, Diệp Ninh dùng loại ánh mắt này nhìn nàng? Cuối cùng nàng cũng biết, cái gì gọi là mở cờ trong bụng.

Dường như thật sự có một đóa hoa, đang nở rộ trong lòng nàng, khiến cho cả người nàng, đều trở nên vui vẻ. Nhìn thấy cảnh tượng này, Khương Thanh Uyển mỉm cười.

Bà biết, chuyện này thành rồi.

Phản ứng này của Diệp Ninh, chắc chắn là sự khích lệ rất lớn đối với Cơ Minh Nguyệt. Có thể xóa đi sự ti ti vốn dĩ không nên tồn tại ở trong lòng nàng.

Khương Thanh Uyển không quấy rầy, cũng không đứng nhìn nữa, mà im lặng không một tiếng động rời đi.

“Ngươi còn muốn nhìn đến bao giờ?”

Cơ Minh Nguyệt thấp giọng nói.

Lúc này Diệp Ninh mới giật mình tỉnh lại, thu ánh mắt đang nhìn chằm chằm của mình, nói.

“Xin lỗi.”

Hắn có chút kinh ngạc, tại sao bản thân lại thất lễ như thế?

Diệp Ninh à Diệp Ninh, ngươi thật sự bị nữ nhân ở trước mắt này mê hoặc rồi sao? Sau đó hắn có được một đáp án chuẩn xác. Đúng là như thế.

Bị nữ nhân này mê hoặc rồi, đây không phải là một chuyện mất mặt.

Càng huống hồ, ở trên phương diện này, từ trước đến giờ biểu hiện của Diệp Ninh vẫn luôn rất tốt, điều này căn bản không phải là hắn không có tiền đồ, mà là nữ nhân này, thật sự là đẹp đến mức có chút quá đáng.

Nữ nhân này là ở đâu đến vậy? Diệp Ninh say rồi, chỉ có ba phần tỉnh táo

Vì thế suy nghĩ có chút chậm rãi, cũng có chút hỗn loạn. Nhưng tổng thể vẫn là có thể hoạt động.

Đầu tiên hắn xác định một chút, đây là đâu? Hoàng cung.

Sau đó ở đây lại là hồ nước nóng, đây rõ ràng là một nơi để tắm. Vậy thì ai lại tắm ở trong hoàng cung đây?

Nhìn một chút cảnh đẹp ở xung quanh, rồi lại nhìn hồ nước nóng bốc hơi nghi ngút. Diệp Ninh có được một kết luận hợp lý.

Nữ nhân này, sợ rằng là phi tử của cẩu hoàng đế kia!

Nếu như để người ngoài biết được phán đoán của hắn, nhất định sẽ cảm thấy khó hiểu. Bởi vì Thiên Tử chưa nạp phi, đây là chuyện mọi người đều biết.

Lẽ nào Diệp đại nhân ngươi không biết?

Vậy thì trùng hợp rồi, Diệp Ninh đúng thật là không biết.

Trước đây, tâm tư của hắn chỉ dùng vào phương diện làm thế nào tìm chết, còn thật sự không có thời gian quan tâm chuyện riêng tư của Cơ Minh Nguyệt.

Trong nhận thức của hắn, thân là hoàng đế, không nói là tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, vậy thì ít nhất cũng phải có một Hoàng Hậu, bốn năm vị phi tử đi?

Thời gian này, địa điểm này, nữ nhân xuất hiện ở đây, lại xinh đẹp như thế. Ngoại trừ cung phi còn có thể là ai?

Vừa nghĩ đến tuyệt thế mỹ nữ ở trước mắt thế mà lại là người của cẩu hoàng đế, Diệp Ninh có chút chua chua, thấp giọng mắng một câu.

"Cẩu hoàng đế!"

Cơ Minh Nguyệt bởi vì không biết nói cái gì với Diệp Ninh, mà cảm thấy ngượng ngùng, đột nhiên nghe thấy câu nói này. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng lập tứng sững sờ.

???

Đồ xấu xa, ta trêu chọc gì ngươi, mà ngươi lại mắng ta?

Cơ Minh Nguyệt đã thực sự tức giận.

Ta đây chính là nợ ngươi có đúng không? Tự nhiên không có chuyện gì lại mắng ta?

Rốt cuộc trong trái tim của đồ xấu xa này, trẫm có hình tượng như thế nào?

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt có chút tức giận, nhưng vẻ bề ngoài lại ẩn giấu rất tốt, nhẹ giọng nói.

"Vì sao Diệp đại nhân lại mắng bệ hạ?"

Mắng thì mắng, cũng phải có lý do chứ?

Cơ Minh Nguyệt thầm nghĩ, đoạn thời gian này nàng chưa từng đắc tội với Diệp Ninh.

"Bởi vì tuy hắn ta trông giống con người, nhưng mà lại không làm việc mà con người làm."

Diệp Ninh say rượu nói.

Chương 430: Vân tưởng y thường hoa tưởng dung (Thanh bình điệu)

Loại thứ như rượu, chính là sẽ khiến cho người khác trở nên thả lỏng.Vì thế khi nói những lời này, hắn cũng không suy nghĩ.

Bởi vì hắn đúng là nghĩ như thế.

Tiên nữ xinh đẹp như thế này, lại là của cẩu hoàng đế. Quá chua rồi. Giống chanh.

Nhưng Cơ Minh Nguyệt lại không biết chi tiết, câu nói này truyền đến chỗ nàng, giống như là Diệp Ninh thật sự rất ghét nàng vậy.

Trong chớp mắt sắc mặt nàng thay đổi.

Chỉ có điều bây giờ Diệp Ninh đã rất say, cũng không để ý cái gì.

"Có lẽ bệ hạ không có xấu xa giống như Diệp đại nhân nói đi? Ngược lại ta cảm thấy, bệ hạ khá tốt."

Cơ Minh Nguyệt thăm dò hỏi.

Thật ra đổi thành người khác nói như thế, chưa chắc nàng đã để ý như vậy. Nhưng ai bảo người nói câu này là Diệp Ninh chứ? Nàng quan tâm Diệp Ninh.

Vì thế khi Diệp Ninh nói nàng không tốt, nàng mới tổn thương như vậy.

Cơ Minh Nguyệt không phải là người có trái tim thủy tinh, đổi thành là người khác, có ghét bỏ hay không, nàng cũng sẽ không có một chút dao động nào. Nhớ đến mọi chuyện trong quá khứ. Cơ Minh Nguyệt càng ngày càng khó chịu.

Từ trước đến nay, Diệp Ninh vẫn luôn chống đối nàng.

Mỗi một đạo chỉ ý của nàng, đều vì muốn tốt cho Diệp Ninh, nhưng mà hắn lại chưa từng nhận lấy. Nàng cũng không phải một lần hai lần bị Diệp Ninh chọc ức nữa.

Nàng là thật sự cảm thấy, có phải là bọn họ bát tự không hợp hay không.

"Xấu xa? Ta không có nói cẩu hoàng đế xấu xa."

Diệp Ninh phất phất tay nói.

Hắn không có ý kiến gì về Cơ Minh Nguyệt.

Lý trí mà nói, thật ra Cơ Minh Nguyệt làm không tệ, gánh danh tiếng xấu là hôn quân, trong bóng tối âm thầm tích lũy được thế lực không yếu. Đây không phải là điều mà tùy tiện quân vương nào cũng làm được.

Người có thể làm được đến bước này, không nói là thánh quân, ít nhất cũng là một minh quân.

Hơn nữa những ngày này, xem ra Cơ Minh Nguyệt cũng rất cần chính, trên phương diện xử lý chính vụ, cũng thể hiện ra tài hoa phi phàm. Điều này đủ để nói rõ, nàng đủ để được coi như là một Thiên Tử đủ tư cách.

Vì thế, Diệp Ninh không cảm thấy Cơ Minh Nguyệt xấu xa. Nàng đã làm đủ tốt rồi.

"Nếu đã như thế, vậy thì vì sao Diệp đại nhân luôn thích chống đối lại bệ hạ?"

Cơ Minh Nguyệt hỏi ra nghị hoặc ẩn giấu ở trong lòng.

Rốt cuộc là vì sao?

Rất nhiều lúc, đến ngay cả người ở bên cạnh cũng đều nhìn ra được ta là vì muốn tốt cho ngươi, nhưng ngươi không nhận thì thôi đi, còn mắng cho trẫm máu chó đầy đầu. Vì sao vậy?

Vì sao lại chống đối Cơ Minh Nguyệt?

Diệp Ninh nghe thấy câu nói này cảm thấy rất kỳ quái.

Ngươi hỏi ta vì sao vẫn luôn chống đối lại Cơ Minh Nguyệt, ta còn muốn hỏi thử xem, vì sao Cơ Minh Nguyệt luôn thích đâm sau lưng ta đó! Có bao nhiêu chuyện tốt của ta, đều là bị ngươi làm hỏng rồi.

Người khó chịu là ta đó có được không hả?

Có điều đây là bí mật không thể nói ra được, Diệp Ninh say rồi, nhưng không hề say đến mức lời nói nào cũng nói ra ngoài, vì thế, hắn phất phất tay, nói.

"Ngươi coi như là ta không thích hắn ta đi."

Đây cũng là lời nói thật.

Diệp Ninh đúng thật là không thích Cơ Minh Nguyệt.

Cũng không phải là Cơ Minh Nguyệt làm chuyện khiến hắn khó chịu, mà là con người Cơ Minh Nguyệt này có độc. Ngươi nói xem một người đàn ông, ngươi có vẻ bề ngoài như thế, trên người ngươi còn có mùi thơm.

Ngươi có phải là thật sự có độc không?

Diệp Ninh vĩnh viễn cũng không thể nào quên được bản thân lúc ở trong thế giới của Thánh Viện trải qua cảnh tượng đáng sợ đó. Mở khăn trùm đầu của thê tử trong ngày tân hôn, thế mà lại là gương mặt của Cơ Minh Nguyệt.

Si!

Chuyện đó thật sự đáng sợ!

Ở trong lòng hắn, Cơ Minh Nguyệt là một nam nhân hàng thật giá thật. Nếu như là nam nhân, vì sao lại xuất hiện ở trong tình huống như thế?

Lẽ nào trong lòng ta… Không thể nào!

Nghĩ đến chuyện này, Diệp Ninh không nhịn được rùng mình một cái. Quá đáng sợ rồi.

Cơ Minh Nguyệt là thật sự có độc.

Hướng tính của ta tuyệt đối bình thường, ta thích cô nương xinh đẹp, ví dụ như vị ở trước mặt này…

Diệp Ninh nhìn sang, gương mặt của giai nhân ở trước mặt, giống như là Hằng Nga ở trên Nguyệt Cung vậy, vừa xinh đẹp nhưng lại vừa không chân thật, bởi vì đẹp đến mức không chân thật rồi, sẽ khiến cho người khác hoài nghi, tại sao thế gian này lại có một gương mặt tinh tế tuyệt vời như thế?

Có điều nhìn kỹ một chút, Diệp Ninh lại cảm thấy có chút kỳ quái, lẩm bẩm nói.

“Vì sao nhìn ngươi, giữa hai chân mày, thế mà lại có chút giống với cẩu hoàng đế vậy?”

Cơ Minh Nguyệt bởi vì một câu “không thích” của Diệp Ninh mà cảm thấy sầu khổ, nghe thấy lời nói này.

Thậm chí phía sau lưng còn toát ra mồ hôi lạnh. Lẽ nào Diệp Ninh nhìn ra rồi?

Nàng lộ ra nụ cười rất miễn cưỡng, nói.

“Diệp đại nhân nói đùa rồi, sao ta có thể giống với bệ hạ chứ?”

Tim của nàng đã nhảy lên tận cổ họng rồi.

Bí mật của nàng tuyệt đối không được bại lộ.

Chương 431: Vân tưởng y thường hoa tưởng dung (Thanh bình điệu) (2)

Diệp Ninh không thích ta như thế, nếu như biết được ta là nữ nhân, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì. Có khi nào hắn sẽ bởi vì thế mà tức giận không, trực tiếp lật mặt rời khỏi Đại Chu?

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Cơ Minh Nguyệt run lên.

Nhưng may thay, Diệp Ninh chỉ là tùy tiện nói như thế, căn bản không có ý truy hỏi, sau khi hỏi xong, thì uể oải nói.

“Ngươi nói đúng, ngươi là ngươi, cẩu hoàng đế là cẩu hoàng đế, hai người sao có thể giống nhau được chứ? Có điều, nếu như ngươi ngồi ở trên long ỷ, vậy thì tốt rồi.”

Diệp Ninh cười nói.

Vẫn là câu nói đó, về mặt nguyên tắc, hắn không có ý kiến gì với Cơ Minh Nguyệt.

Nhưng mà trong lòng lại có một ảm ảnh.

Nhưng mà mỹ nữ trước mặt này, trông rất đẹp mắt.

Nếu như là nàng ngồi ở trên long ỷ, vậy thì mỗi ngày lên triều đều là chuyện vui vẻ. Ít nghất nhìn thích mắt.

Nhưng hắn lại không biết, câu nói này của bản thân là vô ý, người nghe lại cố tình. Tâm tư trong lòng Cơ Minh Nguyệt thay đổi mấy lần, miễn cưỡng nói.

“Đại nhân nói đùa rồi, ta chỉ là nữ nhân, sao có thể làm Thiên Tử? Truyền ra ngoài, không phải là trở thành trò cười sao.”

Chuyện này là cái bóng lớn nhất trong lòng nàng.

Nàng cẩn thẩn che giấu, không dám lộ ra ngoài một chút nào.

Chính là bởi vì nàng lo lắng một khi lộ ra, tất cả những thứ bản thân có được đều sẽ mất hết.

Nàng tự cho rằng bản thân làm không tệ, ít nhất so sánh với các đời quân vương của Đại Chu, trong rất nhiều người đó, nàng cũng xứng đáng với vị trí Thiên Tử này.

Nhưng nàng lại là một nữ tử.

Bởi vì thân phận nữ tử, cái gọi là thiên hạ chí tôn của nàng, trong lòng lại ẩn giấu sự tự ti mãnh mẽ.

"Vì sao nữ nhân không thể làm hoàng đế?"

Đột nhiên Diệp Ninh nói.

"Ngươi cho rằng hoàng đế là cái gì? Thật sự là cái gì mà con của ông trời sao? Nực cười!"

Loại thứ như quân quyền là thần trao cho, chẳng qua là chuyện do người thống trị muốn bảo trì chính thống, mà tự tạo nên mà thôi. Thứ này Diệp Ninh không thừa nhận.

Hắn hùng hồn nói.

"Trị vì một quốc gia lớn giống như cầm một con cá nhỏ, thân là đế vương, chuyện cần phải làm chỉ có một, đó là trách nhiệm!"

"Có trách nhiệm với hoàng thất, có trách nhiệm với thần tử, có trách nhiệm với vô số bách tính trong thiên hạ!"

"Nếu như có thể làm được mức không thẹn với lòng, vậy thì chính là minh quân, nếu như có thể mở rộng quốc thổ, lập nên công trạng truyền đời, vậy thì chính là thánh quân!"

Diệp Ninh tiếp tục nói.

"Vì thế, nữ nhân làm hoàng đế, hay là nam nhân làm hoàng đế, đều không phải là chuyện quan trọng nhất."

"Chuyện quan trọng nhất là nhìn người đó làm như thế nào."

"Bách tính trong thiên hạ chưa bao giờ quan tâm người ngồi ở trên long ỷ là ai."

Lời nói này, khiến cho Cơ Minh Nguyệt nghe đến chấn động.

Hóa ra thế mà Diệp Ninh lại nghĩ như thế sao?

Hắn là thật sự không chê trẫm là một nữ nhân sao?

Cơ Minh Nguyệt nằm mơ cũng không ngờ được, thế mà bản thân lại có thể từ chỗ Diệp Ninh nghe được những lời nói này. Nhất thời, nàng vô cùng cảm động, những ủy khuất mà trong quá khứ nàng phải chịu, dường như đều trở nên không còn quan trọng nữa. Hàm răng trắng tuyết của nàng cắn đôi môi mọng, nói.

"Có phải là Diệp đại nhân quan trọng quá rồi không, bách tính sao có thể không quan tâm quân vương là ai chứ?"

Diệp Ninh cười nhàn nhạt, nói.

"Nhưng mà bách tính chính là không quan tâm."

"Bởi vì đối với bách tính mà nói, cuộc sống đã tiêu hao hết tất cả sức lực của bọn họ, bọn họ quan tâm đào đất tìm kiếm thức ăn, tìm sinh kế ở trong rừng núi, cuộc sống của bọn họ rất khổ."

"Hơn 90% bọn họ, cả cuộc đời này không thể nào gặp được Thiên Tử, lẽ nào ngươi hy vọng bọn họ giống như người đọc sách, mỗi ngày đều lo lắng quốc gia đại sự sao?"

"Không thể nào, thứ bách tính quan tâm chỉ có một, đó chính là Thiên Tử có thể khiến cho bọn họ ăn no cơm, có thể khiến cho bọn họ được mặc ấm, có thể khiến cho bọn họ có tôn nghiêm hay không!"

"Nếu như Thiên Tử có thể làm được, vậy thì sẽ có được sự ủng hộ phát ra từ nội tâm của bách tính."

Những lời nói này, nói rất hùng hồn.

Mới đầu nghe, dường như có chút ly kinh phản đạo, nhưng mà trên thực tế, suy nghĩ kỹ càng, lại phát hiện chính là đạo lý này. Cuộc sống của bách tính đã đủ khổ rồi. Cuộc sống khổ như thế, còn phải lo lắng nhiều như vậy, có khả năng sao?

Phần lớn bọn họ, đều không có sức lực nói chuyện, đương nhiên, cũng không có đường để nói.

Quyền nói chuyện ở thế giới này, từ trước đến nay đều nắm trong tay của cường giả, ngay cả người đọc sách cũng chỉ có thể nói chen vào mấy câu, nhưng những thứ này liên quan gì đến bách tính bình thường?

Phần lớn bọn họ, đừng nói là gặp Thiên Tử, ngay cả đến kinh thành cũng chưa từng đến. Bọn họ chỉ hoạt động ở khu vực nhỏ của mình, đây chính là tất cả thế giới của bọn họ.

Chương 432: Vân tưởng y thường hoa tưởng dung (Thanh bình điệu) (3)

“Hóa ra Diệp Ninh là thật sự nghĩ như thế.”

Cơ Minh Nguyệt rất chấn động.

Tuy Diệp Ninh không hề nói khoa trương một chữ nào, nhưng lại khiến trong lòng nàng cảm thấy ngọt ngào.

Đúng thế.

Chỉ cần ta làm đủ tốt, thì sẽ không sợ bách tính không ủng hộ ta. Vị trí của ta là tiên hoàng truyền thừa, hợp lý hợp pháp.

Nếu như thiên hạ bách tính đều có thể công nhận ta, vậy thì không cái gì có thể lay chuyển được. Ai nói nữ nhân thì không thể làm hoàng đế?

Những lời nói này của Diệp Ninh, mang đến cho nàng sức mạnh vô hạn.

Nhất thời, ánh mắt nàng nhìn Diệp Ninh cũng trở nên dịu dàng hơn. Một trái tim hận không thể dính lên trên người Diệp Ninh.

Đây chính là nam nhân mà nàng nhìn trúng. Quả nhiên rất phi thường!

Sau đó Diệp Ninh lại tiếp tục nói, lần này đơn thuần chính là tư tâm của bản thân.

“Đối với ta mà nói, nếu như trên long ỷ là một nữ đế, vậy thì càng tốt hơn rồi, nếu như có thể đẹp giống như ngươi, vậy thì lên triều cũng đều trở nên có tư vị hơn.”

Diệp Ninh nói chuyện ít nhiều có mấy phần lỗ mãng.

Hắn cũng là uống say rồi, ừng ực ừng ực, lại uống thêm mấy ngụm nữa. Cả người bay bay như tiên, ánh mắt cũng trở nên mơ hồ.

Đương nhiên trong lòng Cơ Minh Nguyệt rất ngọt ngào.

Ngày hôm nay gặp mặt, rủi ro rất lớn, nhưng mà thu hoạch được rất nhiều. Diệp Ninh giải được nút thắt trong lòng nàng. Còn cho nàng một tín hiệu rõ ràng.

Hóa ra bản thân nàng ở trong lòng đồ xấu xa này, lại thật sự đều là xinh đẹp. Nhất thời nàng trở nên tự tin hơn.

Nàng cười nói.

"Diệp đại nhân thật sự cảm thấy ta đẹp sao?"

Đương nhiên Diệp Ninh đưa ra một đáp án chính xác.

"Đẹp, đương nhiên đẹp, ai nói ngươi không đẹp đều là mù rồi."

Hắn uống say rồi, lòng bàn chân nóng lên, nên dứt khoát ngâm chân vào bên trong hồ nước nóng. Trái phái hất lên, rất thoải mái.

"Rốt cuộc đẹp như thế nào?"

Cơ Minh Nguyệt sờ sờ gò má nóng hổi của mình, hỏi.

"Đẹp như thế nào?"

Diệp Ninh say đến hai mắt mơ hồ, liếc nàng một cái, rồi nhìn nhìn lên ánh trăng ở trên trời.

"Đẹp."

"So với ánh trăng còn đẹp hơn, giống như là.

"Vân tưởng y thường hoa tưởng dung."

"Vân tưởng y thường hoa tưởng dung."

Chỉ một câu, đã khiến cho Cơ Minh Nguyệt sững sờ.

Trong đôi mắt của nàng ẩn chứa sự dịu dàng như nước, nồng dậm đến gần như có thể chảy ra ngoài. Bài thơ thật hay!

Mây muốn biến thành quần áo, hoa muốn biến thành dung nhan. Đây là nữ nhân có vẻ ngoài như thế nào?

Trời đất ưu ái, vạn vật ưu ái, khiến cho mây ở trên bầu trời, và hoa dưới mặt đất, đều mơ ước được đến gần nàng, một câu thơ mà đã gần như là miêu tả được đỉnh cao của cái đẹp.

Nếu như có người ở bên cạnh, nhất định sẽ chìm đắm vào trong câu thơ này. Càng huống hồ, bài thơ này còn được làm ra vì Cơ Minh Nguyệt.

“Diệp đại nhân, đây là đang làm thơ cho ta sao?”

Nàng mím nhẹ môi, đôi tay nhỏ nắm chặt góc áo, trong đôi mắt tràn ngập sự chờ đợi háo hức. Bài thơ hay, người thật là đẹp.

Chỉ một câu, đã khiến cho nàng cam thấy chuyện nàng làm đáng giá.

Cho dù cả đời này không có người nào nhìn thấy được dung nhan của nàng, vậy thì cũng không sao, vốn dĩ nàng cũng không quan tâm suy nghĩ của người khác, nàng chỉ là muốn để cho Diệp Ninh nhìn thấy.

“Làm thơ, ha ha ha, vậy thì làm thơ.”

Vốn dĩ Diệp Ninh không thơ mộng.

Chỉ là không nghĩ ra được nên miêu tả vẻ đẹp của Cơ Minh Nguyệt như thế nào, nên mới thuận miệng đọc ra. Bây giờ đọc ra một câu, những câu còn lại cũng đã đến bên cổ họng. Nếu đã như thế, vậy thì không bằng thật sự đọc hết ra.

Mượn hơi rượu mạnh, và bầu không khí khiến hắn có hành vi phóng đãng, hắn lắc lư đứng lên, ngước mắt nhìn lên trời.

“Bút đâu!”

Tiếng nói vừa dứt, trời đất giống như là cảm nhận được.

Văn khí dâng trào, lượn lờ bay lên.

Không bao lâu sau, thế mà lại ngưng tụ thành một cây bút lông, rơi vào trong tay của Diệp Ninh. Hắn uống cạn rượu của trong bình, cầm bút lông, nhúng vào trong Hoa Thanh Trì.

Nước trong suốt có thể nhìn thấy đáy, thế mà lại thật sự có màu mực. Khi cầm bút lông lên, còn có một giọt nực rơi xuống.

Đây chính là pháp theo lời nói.

Khi Diệp Ninh muốn làm thơ, cho dù là ông trời cũng muốn phối hợp với hắn, văn khí làm bút, nước hồ làm mực. Hắn

dùng trời làm giấy, viết mấy nét trên không trung.

Bút mực nghệch ngoạc, thế mà lại viết ra một câu thơ tuyệt mỹ.

“Vân tưởng y thường hoa tưởng dung.”

Bây giờ đã là ban đêm rồi, mây đã sớm bị màu đen bao trùm, không nhìn rõ nữa.

Nhưng đúng vào lúc khi Diệp Ninh bắt đầu viết, thế mà trên bầu trời lại xuất hiện một đạo ánh sáng.

Phản chiếu những tia sáng nhiều màu, từng đám mây tụ lại, phác họa nên một bộ quần áo sắc sỡ lộng lẫy.

Xung quanh Hoa Thanh Trì, trong bụi cỏ, trên phiến đá xanh, bên cạnh mép hồ, tất cả đều nở ra từng đóa từng đáo hoa mỏng manh xinh đẹp.

Chương 433: Xuân phong phất hạm lộ hoa nùng

Những đóa hoa phát triển rất nhanh, nhìn có vẻ mỏng manh, nhưng trên thực tế lại rất kiên cường phá vỡ đá xanh ở trên đỉnh đầu để mọc ra, tranh nhau khoe vẻ đẹp rực rỡ của mình.

Trên mặt đất, hương hoa tràn ngập khắp nơi. Tên bầu trời, những đám mây tuyệt đẹp. Cảnh tượng này, khiến cho Cơ Minh Nguyệt nhìn đến choáng váng.

Văn khí tiếp tục diễn hóa, phác họa ra một nữ tử tuyệt đẹp ở trên không trung. Khuôn mặt xinh đẹp của Cơ Minh Nguyệt đột nhiên đỏ bừng.

Nữ tử này, không phải chính là nàng sao?

Nàng ở trong bức tranh đó, mặc một bộ quần áo do mây tạo thành, đứng ở trong biển hoa, xinh đẹp lấn át hết tất cả mọi thứ.

“Xuân phong phất hạm lộ hoa nùng.”

Trạng thái của Diệp Ninh loạng choạng, nhưng bút mực lại không mừng. Lúc này, hắn giống như là Lý Bạch phụ thể.

Nhân tài dùng tài năng văn chương của mình chần động Hoa Hạ hàng ngàng năm, đang ở một thế giới khác, dùng phương thức của bản thân mình, thể hiện ra tài năng thiên cổ của mình.

Vẻ đẹp của Cơ Minh Nguyệt, giống như một bông hoa mẫu đơn đọng sương dưới làn gió xuân ấm áp. Văn khí đó phác họa nên giai nhân trở nên vô cùng sống động.

Trong biển hoa, khoe nụ cười.

Nụ cười này, mang theo sự quý khí trời sinh.

Giống như là trong chớp mắt đã nắm bắt được sự quyến rũ của Cơ Minh Nguyệt vậy. Một bông hoa trời sinh tuyệt mỹ, phú quý trong nhân gian!

Đến ngay cả Cơ Minh Nguyệt, cũng cảm nhận được sự kinh ngạc trước nay chưa từng có.

"Ta thật sự đẹp như thế sao?"

Nhất thời, ngay cả bản thân nàng cũng có chút mơ hồ.

Rốt cuộc là nàng thật sự đẹp đến mức độ đó, hay vẻ đẹp này là do dòng thơ dưới nét bút của Diệp Ninh ban cho. Nó khiến nàng, đẹp đến mức bản thân cũng cảm thấy xa lạ.

Đồng thời, hương vị ngọt ngào trong lòng nàng, giống như là núi lửa phun trào. Diệp Ninh làm thơ cho ta!

Nàng ngây ngốc nghĩ.

Từ trước đến nay chưa bao giờ nghĩ, thế mà có một ngày Diệp Ninh lại làm thơ cho nàng.

Không chỉ làm thơ, hơn nữa còn làm hay như thế, bài thơ này xuất hiện, những mỹ nhân xuất hiện ở trong các bài thơ khác, đều bị mờ đi.

Tài khí dần trào.

Trực tiếp xông thẳng lên trời, giống như là muốn tranh cao thấp với ánh trăng trên bầu trời vậy. Rất nhiều người ngẩng đầu, giống như là nhìn thấy hai vầng trăng.

Một vầng trăng sáng treo trên cao, lạnh lùng mà dịu dàng.

Một cái khác lại hoàn toàn là do tài khí ngưng tụ, ở trên không trung phản chiếu toàn bộ mặt đất.

“Tài hoa của người nào, thế mà lại có thể đạt đến trình độ nào?

“Tài khí hóa thành ánh trăng, lẽ nào là có bài thơ truyền thiên hạ xuất thế rồi sao?”

“Trời ạ, vậy thì đúng thật là việc quan trọng của văn đàn ta mà!”

Bên ngoài cung điện, có không ít đại thần nâng ly chúc mừng, nói trời nói đất. Nhưng vào lúc này, tất cả đều dừng hành động ở trong tay lại.

Bọn họ nhìn lên trên trời. Giống như là nhìn thấy một thần thoại vậy.

Người như thế nào, mà lại có tài năng cao đến mức độ này? Ngưỡng vọng, nhất định phải ngưỡng vọng!

“Mau tìm được người này!”

Các Đại Nho đều điên rồi.

Một dịp trọng đại như vậy, bọn họ sao có thể bỏ lỡ được? Tất nhiên là tìm kiếm giống như là phát điên rồi.

Mà bên bờ của Hoa Thanh Trì.

Bước chân của Diệp Ninh càng lúc càng nặng nề, nhưng cả người vẫn thích nhúc nhích, thiếu chút nữa trượt chân, ngã xuống nước.

May mà Cơ Minh Nguyệt nhanh tay kéo lại.

Sau đó ánh mắt hai người đối nhau.

Cơ Minh Nguyệt ngượng ngùng cúi đầu. Trái tim của Diệp Ninh cũng lỡ một nhịp.

Nhất là vào khoảnh khắc Cơ Minh Nguyệt dịu dàng cúi đầu, giống như là một đóa hoa sen ở trong bước xấu hổ bị gió thổi nhẹ, đẹp đến mức khiến cho nhân gian đều mất sắc.

Đột nhiên Diệp Ninh cảm thấy, bài thơ này viết đúng rồi.

Trong thiên hạ này ngoài trừ Cơ Minh Nguyệt, còn ai có thể xứng đáng với bài thơ này?

Vừa suy nghĩ như thế, hắn tiếp tục nhấc bút, viết nốt hai câu cuối cùng.

“Nhược phi quần ngọc sơn đầu kiến, Hội hướng dao đài nguyệt hạ phùng.”

Nếu như không phải trên núi tiên Quần Ngọc mới có thể gặp được tiên tử xinh đẹp, thì nhất định chỉ có dưới ánh trăng trên Dao Đài mới có thể gặp được nữ thần tiên. Vẻ đẹp như thế, đã sớm không phải là người trong nhân gian.

Nếu như không phải tiên tử hạ phàm, thì còn có thể giải thích như thế nào?

Viết xong hai câu cuối cùng, từng vết mực còn chưa khô hết, lúc này tất cả đều toát ra mùi mực tươi mát. Mùi mực bay đi, truyền khắp toàn bộ hoàng cung.

Tí tách. Tí tách.

Những vết mực chảy dọc từng chữ, từng chút từng chút một rơi xuống.

Màu sắc của Hoa Thanh Trì, càng ngày càng đen, đến cuối cùng, đã hoàn toàn biến thành hồ mực. Mà những chữ đó, lại giống như là tinh linh vậy, có sự sống.

Chúng bay lên, nhảy múa quanh người Cơ Minh Nguyệt. Điệu múa này, cũng lây nhiễm sang Cơ Minh Nguyệt.

Nàng giơ tay lên, quay vòng tròn trên mặt đất.

Chương 434: Xuân phong phất hạm lộ hoa nùng (2)

Văn khí phác họa ra nữ tử tuyệt mỹ, cũng đang làm hành động giống hệt như nàng. Một người ở trên bầu trời, một người ở dưới mặt đất, vừa đúng lúc trở thành hồi ứng chân thực.

Lúc này, ít nhất có bốn năm loại dị tượng cùng lúc xuất hiện. Nhưng Diệp Ninh và Cơ Minh Nguyệt đều không chú ý đến.

Cơ Minh Nguyệt hoàn toàn chìm đắm vào trong niềm hạnh phúc.

Bài thơ này của Diệp Ninh, khiến cho nàng say sưa hơn bao giờ hết. Mà Diệp Ninh, lại hoàn toàn say rồi.

Bất ngờ nằm ngã xuống đất, cả người nằm thành chữ "đại". Không bao lâu sau, tiếng ngáy như sấm.

"Là bên phía Hoa Thanh Trì!"

"Ta ngửi thấy mùi mực!"

"Đi, mau đi xem xem."

Lúc này, các Đại Nho nhanh chóng phát hiện ra nơi xảy ra dị tượng. Đội quân hùng mạnh nhanh chóng đi lên.

Khương Thanh Uyển âm thầm ở trong bóng tối quan sát đương nhiên đưa ra phản ứng, trong nháy mắt, bà đã đến bên người Cơ Minh Nguyệt.

"Bệ hạ, nên đi rồi."

Cơ Minh Nguyệt lập tức thanh tỉnh.

Nàng cúi đầu, nhìn Diệp Ninh đã ngủ say, khóe miệng lộ ra nụ cười. Nụ cười này, không hề phức tạp một chút nào, chính là vui vẻ đơn thuần.

"Dì Khương, người nhìn thấy chưa?"

Nàng hỏi.

"Cái gì?"

Khương Thanh Uyển sửng sốt.

"Hắn làm thơ cho ta rồi, bài thơ này thật sự rất hay, rất hay rất hay!"

Cơ Minh Nguyệt nhìn những chữ đang nghịch ngợm nhảy xung quanh mình.

Sau đó, dường như chúng hiểu được, lại bay lên trên không trung, tạo thành một bài "Thanh bình điệu." Trong trời đất, có giọng nói thần tiên truyền lại, giống như là có một tiên tử, đang ca hát ở trên không trung.

Những gì nàng hát, chính là bài "Thanh bình điệu" này.

"Thanh bình điệu" là một bài thơ nhạc phủ tiêu chuẩn. Đặc điểm của nhạc phủ, chính là có thể hát.

Khương Thanh Uyên nghe, quả nhiên cũng mê mẩn, bà nhìn những chữ được xếp ngay ngắn ở trên không trung, trong đôi

mắt có một chút thất thần.

Quả thật rất đẹp.

Nhưng đúng là nên rời đi rồi.

Khương Thanh Uyển dẫn theo Cơ Minh Nguyệt, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Chân trước vừa đi, chân sau các Đại Nho dẫn theo quan lại đi đến. Đập vào mắt của bọn họ, đương nhiên là bài thơ ở trên không trung.

"Vân tưởng y thường hoa tưởng dung, Xuân phong phất hạm lộ hoa nùng."

"Nhược phi quần ngọc sơn đầu kiến, Hội hướng dao đài nguyệt hạ phùng."

Mọi người không kìm chế được đọc lên.

Sau đó đã nhận phải trùng kích cực mạnh.

"Bài thơ hay!"

"Bài thơ này giống như là đang viết về nữ nhân."

"Nhưng mà trên thế gian này có người tuyệt sắc như thế sao?"

Mọi người lộ ra thần sắc thích thú.

Bài thơ này đã khơi dậy sự tò mò của tất cả mọi người.

Nếu như thế gian thật sự có mỹ nữ tuyệt sắc như thế, bọn họ cũng sẽ không có suy nghĩ quá phận nào, chỉ là muốn gặp một chút, gặp một lần là được rồi.

"Hóa ra là Diệp đại nhân làm thơ, thảo nào như thế."

Có người phát hiện Diệp Ninh đang nằm ở dưới mặt đất ngủ rất say.

Chỉ trong chớp mắt, có không ít người cảm thấy mọi chuyện đã trở nên hợp lý.

"Ta nói là ai, lại có thể làm ra được thơ truyền thiên hạ, hóa ra là Diệp đại nhân."

"Lúc trước Diệp đại nhân còn nói không có linh cảm, bây giờ say rồi, ở bên cạnh Hoa Thanh Trì, thế mà lại bùng nổ lãng mạn!"

“Thơ rượu phong lưu, là màu sắc thật sự!”

Mọi người không nhịn được khen ngợi.

Bài thơ này thật sự quá hay rồi.

Có người nhìn thấy Hoa Thanh Trì biến thành hồ mực, cầm bút lông lúc nào cũng mang theo bên người ra thử. Phát hiện thế mà nước mực ở trong hồ lại dùng được.

Khi dùng loại mực này, đầu óc thanh tỉnh, suy nghĩ nhanh nhạy, so với lúc trước nhìn thêm mấy phần tài khí. Vậy thì hồ mực này ở đâu ra?

Nhìn những dòng chữ còn lem luốc mực, rất nhiều người không khỏi choáng váng.

“Văn khí làm bút, nước hồ làm mực, viết xong mọt bài thơ, vết mực nhỏ vào trong hồ, thế mà lại tạo thành hồ mực…”

Có không ít người tự lẩm bẩm, ánh mắt nhìn về phía Diệp Ninh, trong chớp mắt trở nên nhiệt tình.

Cái gì là thiên cổ phong lưu? Đây chính là thiên cổ phong lưu!

Vậy thì vấn đề đến rồi.

Bài thơ tuyệt đẹp này, rốt cuộc là đang viết ai?

Nàng ấy thật sự tồn tại trên thế gian này, hay là do Diệp Ninh tưởng tượng ra khi say? Vấn đề này, khiến rất trong lòng rất nhiều người giống như là bị hàng trăm móng vuốt cào vào vậy.

Diệp Ninh cũng là như thế.

Sau khi thanh tỉnh, sau khi biết được những chuyện xảy ra, cả người hắn đều ngây người.

“Rốt cuộc ta đã làm cái gì?”

Diệp Ninh rất muốn hỏi thử, đã xảy ra chuyện gì rồi?

Hắn có một loại cảm giác, vừa mới ngủ dậy đã xảy ra chuyện gây ra sóng gió khắp toàn thành.

Tất cả mọi người đều đang nói chuyện hắn say rượu làm thơ, trong mơ đã gặp tiên tử ở trên Nguyệt Cung, viết ra bài thơ truyền thiên hạ. Hồ mực cho đến bây giờ vẫn còn tỏa ra mùi hương thơm thoang thoảng của mực, chính là chứng cứ.

Ngay cả Thái Hướng Cao cũng hào hứng chạy đến, lập tức hỏi.

“Diệp huynh, bài thơ tối hôm qua huynh làm thật sự rất hay, bài thơ này xuất hiện, trong thiên hạ này còn người nào dám động bút viết về mỹ nữ? Có điều ta rất tò mò, lúc đó huynh thật sự mơ thấy gặp tiên tử ở Nguyệt Cung sao?”

Chương 435: Chúc quân bình an

Thái Hướng Cao rất khao khát tìm hiểu kiến thức.

Diệp Ninh day day thái dương, bởi vì say rượu nên dẫn đến ký ức có chút hỗn loạn, các loại cảnh tượng ùa về. Gặp tiên tử ở Nguyệt Cung?

Đương nhiên đây chỉ là một cách nói tu từ.

Trên mặt trăng có Nguyệt Cung hay không, trong Nguyệt Cung có tiên tử hay không, đây đều là ẩn số không biết được, càng đừng nói đến tiên tử Nguyệt Cung hạ phàm. Trên thực tế, lời giải thích thật sự cho cách nói này là Diệp Ninh uống say rồi, xuất hiện ảo giác, tưởng tượng ra một mỹ nữ tuyệt thế như vậy. Chỉ có điều nói như thế thì quá không văn nhã, vì thế đã đổi một cách nói văn nhã hơn mà thôi.

Nhưng cách nói này Diệp Ninh rất không muốn chấp nhận. Ảo giác? Nó thật sự không giống ảo giác.

Trong ký tức mơ hồ của hắn vẫn còn nhớ chuyện tối ngày hôm qua, chuyện đó chân thật như thế.

Nữ tử đó, còn mang rượu cho hắn.

“Đây không phải là ảo giác, có lẽ là có người này thật!”

Diệp Ninh rất khẳng định nói.

“Cái gì?”

Thái Hướng Cao lộ ra thần sắc ngạc nhiên.

“Trên thế gian này thật sự có mỹ nữ tuyệt thế như trong bài thơ nói sao?”

Hắn ta cảm thấy không thể tin được, chủ yếu là nữ tử như thế, không thể nào không có một chút danh tiếng nào. Càng huống

hồ nàng còn xuất hiện ở trong cung.

“Ta hoài nghi nàng ấy là Quý phi nương nương.”

Diệp Ninh đưa ra phán đoán.

Tối qua hắn chính là nghĩ như thế, cảnh tượng đó, thời gian đó, có thể xuất hiện ở đó, có lẽ cũng chỉ có Quý Phi ở trong cung. Ngoài ra, không có cách lý giải nào khác.

Nhưng câu này vừa nói ra, sắc mặt Thái Hướng Cao trở nên rất ngượng ngùng.

Hắn ta nhìn Diệp Ninh, thở dài nói.

“Xem ra quả nhiên là ảo giác?”

Diệp Ninh: “???”

Hắn muốn tiểu tử này nói rõ ràng.

Thái Hướng Cao bất lực. Diệp huynh à, cái gì cũng tốt, chính là có những lúc quá bất cẩn với những chuyện khác mà thôi, thân là thần tử, lẽ nào ngay cả chuyện của Thiên Tử cũng không biết gì sao?

Hắn lắc đầu, nói.

“Bệ hạ căn bản không có phi tử, từ khi ngài ấy đăng cơ đến bây giờ, đừng nói là Quý Phi, ngay cả Hậu Cung cũng là trống rỗng!”

Trong chớp mắt Diệp Ninh bối rối.

“Chuyện đó sao có thể?”

Nữ nhân tối hôm nay, chân thật như thế. Cho đến bây giờ Diệp Ninh còn nhớ rõ dung mạo của nàng ấy.

Sao có thể là ảo giác được?

“Lúc trước, bệ hạ vẫn luôn không có ý định nạp phi, trên triều đình khắp nơi đều là gian thần, cũng không có ai nhắc đến chuyện này, bệ hạ không chịu nạp phi, sớm muộn cũng sẽ xảy ra loạn, ngài ấy không gấp gáp, đương nhiên các gian thần cũng không gấp, nhưng mà đến bây giờ, triều đường đã có dáng vẻ mới, đương nhiên các vị đại nhân cũng bắt đầu quan tâm chuyện nhà của bệ hạ… Tục ngữ nói, có ba chuyện bất hiếu, không có con cái là lớn nhất, không có trữ quân, không

có Hoàng Hậu, bất luận nói như thế nào, cũng không phải là một chuyện hợp lý.”

Nói đến đây, Thái Hướng Cao cũng là dáng vẻ lo lắng.

“Có điều bệ hạ đối với ám chỉ trong sáng ngoài tối của các vị đại nhân, lại là vẫn luôn không đưa ra câu trả lời chính xác, cũng không biết rốt cuộc ngài ấy có ý định gì.”

Thân là thần tử Đại Chu, đương nhiên Thái Hướng Cao cũng mong muốn nhanh chóng có một trữ quân. Điều này đối với quốc gia mà nói, thật sự là quá quan trọng rồi.

Một trữ quân xuất sắc, có rất nhiều lúc có thể mang đến cho người khác vô vàn hy vọng.

“Vì thế, bệ hạ là thật sự không có phi tử?”

Diệp Ninh hỏi.

“Thật sự không có.”

Thái Hướng Cao rất khẳng định, đây là chuyện mà mọi người ai cũng biết.

Diệp Ninh: “…”

Si!

Lẽ nào thật sự là ảo giác của ta?

Rượu đó mạnh đến mức, có thể khiến cho người khác xuất hiện ảo giác?

Hơn nữa ảo giác đó quá chân thực, không chỉ khiến cho hắn cảm thấy chân thực, còn có thể ở trong trạng thái say rượu viết ra một bài thơ. Không thể tin được!

Chuyện này truyền đi rất nhanh, đã là chuyện khắp kinh thành đều biết. Đây là chuyện không thể tránh được.

Bởi vì loại chuyện này đối với văn nhân mà nói, tuyệt đối được coi là một chuyện phong nhã, say rượu trong đêm, gặp được tiên tử Nguyệt Cung ở trong mơ, sau đó viết ra bài thơ truyền thiên hạ, mực rơi xuống Hoa Thanh Trì, thế mà lại khiến cho hồ nước nóng biến thành hồ mực.

Chuyện này được người khác nói đến vô cùng thích thú, được coi là thiên cổ phong lưu.

Rất rõ ràng, lại thêm rất nhiều ánh sáng cho Diệp Ninh. Nhưng Diệp Ninh không hề quan tâm những điều này.

Chuyện hắn thật sự quan tâm là, nếu như nữ nhân ngày hôm qua không phải là phi tử, vậy thì rốt cuộc là ai? Đúng thế, hắn vẫn chưa hoàn toàn tin đó chỉ là ảo giác.

Trong lòng vẫn luôn có một giọng nói nói với hắn, tất cả những điều đó đều thật sự tồn tại.

Diệp Ninh nửa tin nửa ngờ, đi ra khỏi phòng, mọi người của Viện giám sát đã chuẩn bị xong rồi. Hắn buộc kiếm Phương Chính ở bên hông, dùng một tay ấn vào chuôi kiếm, nói.

"Xuất phát!"

Chương 436: Chúc quân bình an (2)

Sau này sẽ có thời gian tìm hiểu rõ chuyện tối ngày hôm qua rốt cuộc là thật hay chỉ là ảo giác. Nhưng mà chuyện quan trọng bây giờ, rất rõ ràng là phát binh đi Tính Châu.

Ba ngàn Thần Cơ Doanh và năm trăm Thiên Long Vệ đã ở bên ngoài đợi một lúc lâu rồi, cùng với đội ngũ của Viện giám sát, tạo thành một con rồng dài hùng mạnh, đi ra từ cổng thành phía nam, khói bụi cuộn lên mù mịt, chỉ trong chớp mắt đã biến mất không thấy bóng dáng.

Trong hoàng cung, ở trên tòa nhà cao nhất của cung đên, Cơ Minh Nguyệt mặc hoàng bào rộng rãi, đứng ở phía xa nhìn đội ngũ đang rời đi. Trong đôi mắt của nàng, chứa đựng một sự dịu dàng không thể xóa nhòa.

Trải qua chuyện tối ngày hôm qua, rất nhiều nút thắt trong lòng nàng đã được gỡ bỏ. Hóa ra Diệp Ninh không hề ghét nàng.

Hơn nữa, còn rất tán thưởng dung mạo thật sự của nàng.

"Vân tưởng y thường hoa tưởng dung, Xuân phong phất hạm lộ hoa nồng. Nhược phi quần ngọc sơn đầu kiến, hội hướng dao đài nguyệt hạ phùng."

"Hay cho câu gặp mỹ nhân dưới ánh trăng, hay cho câu đi ngàn dặm để gặp tiên tử Nguyệt Cung."

“Bây giờ khắp thành đều đang nghị luận chuyện tiên tử Nguyệt Cung, lại không có người nào biết, cái gọi là tiên tử Nguyệt Cung, hóa ra chính là bệ hạ.”

Khương Thanh Uyển cười nói.

Đương nhiên bà rất vui.

Tối ngày hôm qua để cho Cơ Minh Nguyệt dùng dung mạo thật để gặp Diệp Ninh chính là bởi vì để cho nàng hóa giải nút thắt trong lòng. Xác định xem rốt cuộc Diệp Ninh có cảm giác gì đối với nàng không.

Đương nhiên kết quả không cần nói cũng rõ. Nếu như không có cảm giác, cũng không thể nào viết ra được kiệt tác lưu truyền đẹp như tranh vẽ như vậy.

“Dì Khương.”

Mặt Cơ Minh Nguyệt đỏ ửng, có chút giận dỗi. Nàng thật sự rất xấu hổ khi nhắc đến chuyện này.

Tuy nàng rất thích loại tán thưởng này, nhưng mà khi người khác nhắc đến nó, trong lòng vẫn là có chút ngượng ngùng.

Đặc biệt là khi nhớ đến cảnh tượng tối ngày hôm qua, nếu như tối hôm qua nàng đi chậm một bước, thì rất có khả năng bị các đại thần gặp được. Vậy thì chuyện vui lớn rồi.

Bây giờ nghĩ lại, vẫn thấy có chút sợ hãi.

“Được rồi, ta không nhắc nữa.”

Khương Thanh Uyển làm dấu hiệu im lặng, sau đó cười hỏi.

“Bây giờ có phải là bệ hạ đã rõ, rốt cuộc có cần gả cho Diệp đại nhân hay không.”

Cơ Minh Nguyệt lắc đầu.

“Không cần?”

Khương Thanh Uyển chau mày.

“Không phải, nếu như không gả cho hắn, ta còn còn có thể gả cho ai đây?”

Trong đôi mắt Cơ Minh Nguyệt tràn ngập sự dịu dàng, chậm rãi nói.

“Mọi người nói đúng, chỉ gặp Diệp Ninh một lần là cả đời khó quên, đúng thật là như thế.”

Chuyện tối ngày hôm qua, đã chứng minh sự phong lưu thiên cổ của Diệp Ninh.

Nhưng đồng thời cũng mang đến sự cảm động lớn nhất cuộc đời này của nàng.

Lần đầu tiên dùng dung nhan thật gặp người khác, đã nhận được một quà tặng không ngờ được như thế. Điều này thật sự là khiến nàng cảm nhận được sự tốt đẹp vô hạn.

Thậm chí là được ưu ái mà sợ hãi.

Dù sao lúc trước, thái độ của Diệp Ninh đối với nàng không được tốt lắm.

Nhớ đến lời nói của Diệp Ninh tối ngày hôm qua, đồ xấu xa đó, đúng thật tên không đàng hoàng, thế mà lại muốn nàng ngồi trên long ỷ, nói là bổ mắt. Phi!

Lời nói đáng ghét, nhưng Cơ Minh Nguyệt lại cười đến mắt híp thành vầng trăng khuyết.

Cho dù nàng không nói rõ ràng, nhưng đã âm thầm có ý không phải là Diệp Ninh thì nhất định không gả. Điều này ngược lại khiến cho Khương Thanh Uyển vẫn luôn cố gắng mai mối hai người có chút lo lắng.

Bởi vì loại thứ như tình cảm, là phải đến từ hai bên. Một bên quá chủ động, thì rất có khả năng bị tổn thương.

…

Bà là người nhìn Cơ Minh Nguyệt lớn lên, lo lắng nhất là Cơ Minh Nguyệt bị tổn thương, vì thế khi nhìn thấy sự việc thật sự sắp thành, ngược lại bà có chút lo trước lo sau, nói.

“Có lẽ bệ hạ có thể suy nghĩ thêm một chút, có lẽ Diệp đại nhân rất thích dung mạo vốn có của người, nhưng chưa chắc đã có thể chấp nhận thân phận của người. Lòng yêu thích cái đẹp, người nào cũng có.”

Nhưng nếu như mỹ nhân này biến thành Thiên Tử, vậy thì sẽ có chút thay đổi rồi.

Vì thế ngược lại bà có chút do dự.

Hy vọng Cơ Minh Nguyệt đừng quá gấp gáp đưa ra quyết định, có lẽ có thể tiếp xúc thêm một chút nữa xem xem.

“Sao khi chuyện này đến điểm cuối, ngược lại dì Khương lại dao động rồi?”

Cơ Minh Nguyệt cảm thấy có chút buồn cười, nhưng nàng ít nhất có thể cảm nhận được cảm xúc vi diệu của Khương Thanh uyển, vì thế an ủi nói.

“Dì Khương yên tâm, Diệp Ninh không phải là người cố chấp không thay đổi, tối hôm qua hắn nói với ta, người ngồi trên long ỷ là nam hay nữ, đều không quan trọng.”

“Quan trọng là không phải xem Thiên Tử là ai, mà là nhìn Thiên Tử đã làm cái gì.”

“Nếu như có thể khiến cho bách tính ăn no, mặc ấm, sống có tôn nghiêm, vậy thì chính là Thiên Tử tốt.”

Lời nói này mang đến cho Cơ Minh Nguyệt sức mạnh rất lớn.

Chương 437: Con người phi thường, thời gian phi thường, chuyện phi thường

Khiến cho nàng lần đầu tiên sẽ không bởi vì thân phận nữ tử mà cảm thấy tự ti.

Chỉ cần nàng làm đủ tốt, chăm lo việc nước, khiến cho bách tính thiên hạ sống càng ngày càng tốt, vậy thì địa vị của nàng, nhất định sẽ có được sự công nhận của người trong thiên hạ.

Đối với câu nói này, nàng vô cùng tin tưởng. Bởi vì đây là những điều Diệp Ninh nói.

“Diệp đại nhân thật sự nói như thế?”

Khương Thanh Uyển cảm thấy không thể tin được. Đúng thật là một nam tử kỳ lạ!

Vậy thì không còn vấn đề gì nữa.

Hai người này, đúng thật là trời sinh một đôi.

Đúng vào lúc này, đội ngũ do Diệp Ninh dẫn đầu đi từ cửa nam ra. Dần dần đi xa, rất nhanh, đã không nhìn thấy bóng

dáng nữa.

Nhưng mà Cơ Minh Nguyệt lại đứng yên đó không nhúc nhích, đứng ở trên cao, ngây người nhìn chằm chằm, giống như là linh hồn của nàng, đã đi theo Diệp Ninh cùng đến Tính Châu vậy.

Đây chính là nỗi khổ tương tư, nỗi sầu ly biệt.

Cuối cùng Cơ Minh Nguyệt củng cảm nhận được tư vị này rồi.

Khuong Thanh Uyển nhìn có chút đau lòng, nhắc nhở nói.

“Bệ hạ, Diệp đại nhân đã đi xa rồi.”

Cơ Minh Nguyệt chậm rãi gật đầu, nàng thu hồi tầm mắt, chuẩn bị đi xuống lầu.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc đi xuống lầu, đột nhiên nàng quay đầu lại, thấp giọng nói một câu.

“Chúc quân bình an.”

“Báo cáo tin tức mới nhất, Diệp Ninh đã ra khỏi thành rồi, không đến ba ngày, sẽ đến Tấn Dương.”

Lý Nhiễm cung cung kính kính nói.

Tấn Dương, Lý gia.

Bây giờ đã trở thành cứ địa tạm thời của Vũ Hóa Môn.

Những căn phòng tốt nhất, đều được dọn dẹp sạch sẽ, để cho các thượng tiên của Vũ Hóa Môn ở. Nhưng không có người nào có oán trách gì.

Tất cả mọi người đều cảm thấy, thượng tiên của Vũ Hóa Môn có thể ở phòng của mình, đây là một vinh hạnh cực lớn. Tu sĩ trung niên dẫn đội của Vũ Hóa Môn từ từ mở mắt ra.

Tên của hắn ta là Trương Hằng Đạo. Là trưởng lão nội môn Vũ Hóa Môn.

Địa vị không thấp, tu vi Thiên Khu Cảnh. Hắn ta có một đệ tử, tên là Hạ Nguyên Nhất. Bị Diệp Ninh giết chết.

Vì thế, thái độ của hắn ta đối với Diệp ninh, không cần nói cũng rõ.

Lúc này, sau khi nghe thấy báo cáo của Lý Nhiễm, hắn ta mở to mắt ra, trong đôi mắt bắn ra hai đạo ánh sáng lạnh dài hai tấc.

“Thế mà hắn lại thật sự dám đến!”

Lý Nhiễm cười lạnh nói.

“Hắn không thể không đến, nếu như không đến, Tính Châu sinh linh đồ thán, hắn không thoát khỏi liên quan, người đời đều biết, đây là một cái bẫy nhằm vào hắn, hắn muốn nhảy cũng phải nhảy, không muốn nhảy cũng phải nhảy!”

Cái gì là dương mưu?

Dương mưu chính là ta bày hết tất cả mọi thứ ra trước mặt người, ngươi rõ ràng biết có nguy hiểm, nhưng mà lại không làm gì được.

Lý gia liên thủ với Vũ hóa Môn, lấy tính mạng của trăm triệu sinh linh nướng trên chảo lửa, bức ép Diệp Ninh rời khỏi kinh thành. Điều này đối với bọn họ mà nói, là một chiêu tuyệt vời.

Nếu như Diệp Ninh không đến, thì đương nhiên là không thoát khỏi liên quan, không thiếu được bọn họ ở phía sau gây sóng gió, làm hỏng danh tiếng của hắn.

Nếu như Diệp Ninh đến rồi, vậy thì càng thú vị hơn, một khi nhảy vào cái hố lớn này, muốn thoát khỏi đó, vậy thì không do hắn quyết định nữa!

“Đúng là đạo lý này.”

Trương Hằng Đạo hỏi.

“Ngươi cảm thấy Diệp Ninh sẽ đến đâu?”

Lý Nhiễm nghĩ cũng không cần nghĩ, trực tiếp nói.

“Nhất định là trực tiếp chạy đến Tấn Dương, bởi vì những nơi khác đều không có lương thực, ta đã dặn dò trên dưới Tính Châu, một khỏa lương thực cũng không được chảy ra khỏi kho lương!”

“Diệp Ninh muốn chấn tai, muốn cứu người, thì không thể không đến Tấn Dương.”

“Dù sao Tấn Dương là châu phủ của Tính Châu, thành lớn, kho lương cũng lớn, là nơi duy nhất có khả năng có lương thực!”

Nói đến đây, khóe miệng Lý Nhiễm lộ ra thần sắc hưng phấn.

Ở sau lưng tính kế Diệp Ninh, mang đến cho hắn cảm giác thành tựu rất mạnh mẽ. Lúc trước Diệp Ninh không được coi là cái gì, căn bản không lọt được vào trong mắt của hắn.

Nhưng kể từ khi Diệp Ninh ở kinh thành một mình chiến đấu với trưởng giáo mười ba tông, trở thành một sự tồn tại mà hắn phải ngước nhìn.

Hắn, Lý Nhiễm, tính kế một nhân vật có thể chém đứt bàn tay của trưởng giáo mười ba tông, đương nhiên sẽ mang đến cho hắn một cảm giác hài lòng mạnh mẽ.

“Vậy thì Tấn Dương có lương thực không?”

Trương Hằng Đạo hỏi.

“Đương nhiên không có!”

Lý Nhiễm và hắn nhìn nhau. Sau đó hai người ha ha cười lớn.

Rất rõ ràng, bọn họ đã sớm chuẩn bị xong hết rồi. Tuyệt đối không để lại một chút không gian nào cho Diệp Ninh lựa chọn.

“Vậy đến lúc đó, Diệp Ninh không tìm được lương thực, tám phần là phải đến cầu xin ngươi.”

Trương Hằng Đạo cười nói.

“Cầu xin ta?”

Lý Nhiễm liếm liếm môi, nói.

“Vậy thì ta phải cảm nhận thật kỹ một chút, đường đường Giám Chính Viện giám sát, đi cầu xin ta, đó rốt cuộc là cảm giác như thế nào!”

Chương 438: Con người phi thường, thời gian phi thường, chuyện phi thường (2)

Nếu như Diệp Ninh thật sự đến.

Lý Nhiễm tuyệt đối sẽ nghĩ hết tất cả mọi cách, để mạnh mẽ sỉ nhục Diệp Ninh một hồi. Còn về lý do vì sao?

Vậy thì có chuyện để nói rồi, lúc đầu nếu không phải Diệp Ninh ở giữa nhảy ra cản trở, hắn đã sớm được phong vương. Làm sao đến mức như bây giờ, còn chưa thể được như ý nguyện.

"Lý gia chủ làm việc thì bần đạo yên tâm rồi, nhưng ngươi không được sơ suất, tên họ Diệp này không phải là người dễ nắn bóp, hắn có thể đi đến bước đường ngày hôm nay, đã vượt ra khỏi dự liệu của Tiên Môn rồi."

Giọng nói của Trương Hằng Đạo bình tĩnh, bắt đầu ổn định lại tâm tình cho Lý Nhiễm.

"Người phi thường, thời gian phi thường, làm việc phi thường!"

"Diệp Ninh làm việc, từ trước đến nay đều khó dự liệu trước, tuyệt đối không được xem thường hắn."

"Ngươi phải biết rằng, nếu như làm hỏng chuyện này, chuyện ngươi phong vương, sẽ không biết phải kéo dài đến lúc nào nữa."

Trong lời nói này, rõ ràng là mang theo một ý vị cảnh cáo.

Ý của Vũ Hóa Môn rất rõ ràng. Bọn họ chỉ muốn Diệp Ninh chết.

Trong kế hoạch này, tốt nhất là Lý gia chủ không phạm sai lầm, một khi sai lầm, vậy thì hậu quả sẽ khó mà dự đoán trước được. Cả người Lý Nhiễm sửng sốt, lộ ra thần sắc nghiêm túc.

"Thượng tiên yên tâm, tất cả mọi chuyện, ta đều làm theo sự dặn dò của ngài, trước mắt ta đã sắp xếp con cháu đắc lực ở trong gia tộc, đi đến đó đôn đốc, giám sát, các nơi đều đã chuẩn bị xong, tuyệt đối không để lại cho Diệp Ninh một chút lương thực nào."

Trương Hằng Đạo gật đầu, khóe miệng lộ ra nụ cười chế giễu.

"Rất tốt, ta phải xem xem, đến lúc đó tên họ Diệp kia còn có bản lĩnh gì."

"Không có lương thực, ta xem hắn lấy cái gì ra để cứu người!"

“Không thể cứu người, đến lúc đó trăm triệu sinh linh của Tính Châu sẽ bạo phát tức giận, có sự tức giận của dân chúng, thì sẽ chuyển hóa thành oán hận, dân chúng oán hận đủ rồi, vậy thì hắn cũng sẽ tiêu đời!”

Kế hoạch nhằm vào Diệp Ninh này, không chỉ đơn thuần là thông qua võ lực.

Không sai, lần này Vũ Hóa Môn phái ra rất nhiều cường giả, bố trí một cái lưới lồng lộng, đợi Diệp Ninh đến. Đến lúc đó nhất định sẽ không tránh được một hồi đại chến.

Nhưng mà Vũ Hóa Môn không hề hi vọng chỉ thông qua một trận chém giết, đã có thể tiêu diệt được Diệp Ninh. Bởi vì bọn họ cảm thấy không có khả năng.

Con người Diệp Ninh, đúng thật là có chút tà môn.

Khi hắn ở kinh thành, thiên hạ vô địch, ra khỏi thành, cũng không đại biểu sẽ trở thành quả hồng mềm. Vũ Hóa Môn có cảnh giác rất cao đối với hắn.

Bọn họ hểu rất rõ, tuyệt đối không thể coi Diệp Ninh thành một Đại Nho bình thường. Thực lực mà người này có, vẫn luôn vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người.

Vì thế, đối đầu trực tiếp, đó là hạ sách. Thượng sách thật sự, chính là tiêu diệt tâm!

Cái gì gọi là tiêu diệt tâm?

Điều này thì phải bàn đến nguồn gốc sức mạnh của Diệp Ninh. Nho đạo, chính khí cuồn cuộn!

Chính khí cuồn cuộn trên người Diệp Ninh, sâu như biển, vĩnh viễn cũng không khô cạn, đừng nói là Tiên Môn, cho dù ngay cả bản thân Diệp Ninh, đều cảm thấy đau đầu.

Vậy thì chính khí cuồn cuộn này thật sự không có cách giải quyết sao? Đương nhiên không phải!

Vì sao chính khí cuồn cuộn lại ngưng tụ, bởi vì tất cả những việc Diệp Ninh đang làm là chuyện chính nghĩa, có được sự công nhận của chính khí trong trời đất. Đồng thời, hắn cũng có được sự kính ngưỡng và ủng hộ của vạn dân trong thiên hạ.

Nếu không, hắn cũng không thể nào chủ trì được đại trận Nhân Gian. Nhưng vừa đúng lúc đây chính là điểm yếu của chính khí cuồn cuộn.

Bởi vì chính khí, mới có chính khí cuồn cuộn, nếu như không còn chính khí, vậy thì chính khí cuồn cuộn không phải là bị tiêu diệt rồi sao? Nho gia và Tiên Môn là đối thủ lâu đời.

Trong quá khứ, Tiên Môn có rất nhiều thủ đoạn bẩn thỉu, dùng để đối phó Đại Nho. Nhưng những điều đó chưa chắc đã có tác dụng với Diệp Ninh.

Vì thế bọn họ đã lựa chọn điên cuồng nhân đôi, dùng trăm triệu sinh linh Tính Châu ra để cược, lập ra kế tiêu diệt tâm. Nói một cách đơn giản, nếu như Diệp Ninh chấn tai thất bại.

Bách tính nhất định sẽ sinh ra oán hận.

Điều này không liên quan đến việc Diệp Ninh có năng lực hay không, có tận tâm hay không, mà là do bản chất của con người. Bởi vì lão bách tính không sống được nữa rồi, sao còn có thể không sinh ra lòng oán hận?

Thông qua dẫn dắt của người có tâm tư, loại oán hận này, đương nhiên sẽ lan sang người Diệp Ninh. Sự oán hận của trăm triệu sinh linh, đủ để nuốt chửng chính khí cuồn cuộn của Diệp Ninh.

Hắn vĩ đại bởi vì có được sự ủng hộ của bách tính, nhưng cũng có khả năng bởi vì bách tính vứt bỏ mà gục ngã!

Một khi chính khí cuồn cuộn bị sự oán giận của dân chúng làm ô nhiễm, thực lực của Diệp Ninh sẽ giảm đi rất nhiều, đến lúc đó Vũ Hóa Môn ra tay, vậy thì chính là đánh chết chó rơi vào trong nước rồi…

Chương 439: Con người phi thường, thời gian phi thường, chuyện phi thường (3)

Kiệt tác bố trí lớn như thế, chỉ vì để đối phó với một người, có thể thấy được sự coi trọng của Vũ Hóa Môn đối với Diệp Ninh. Theo cái nhìn của Tiên Môn và Lý gia, Diệp Ninh đã không thể nào phá vỡ được thế cục này nữa.

Châu phủ, các quận huyện ở xung quanh, đều không có lương thực. Mà lương thực mà hắn mang theo đến, nhất định là không đủ.

Rất đơn giản, kinh thành cũng phải tiêu hao, lúc trước đã liên tục phái ra ba đoàn sứ giả, mỗi lần đều mang theo lương tiền chất như núi. Nhưng mà lại đều đi được nửa đường đã bị cướp mất.

Mất đi số lương tiền này, Diệp Ninh còn có thể mang theo bao nhiêu?

“Chỉ cần dẫn phát sự oán hận của bách tính, sẽ có thể làm ô bẩn chính khí cuồn cuộn của Diệp Ninh, đợi đến lúc đó, mất đi lòng dân, ta xem xem hắn còn chủ trì đại trận Nhân Gian được như thế nào?”

Trong đôi mắt của Trương Hằng Đạo lóe lên giọng nói và vẻ mặt vui cười của Hạ Nguyên Nhất và Vũ Hóa Tứ Tiên, nụ cười ở khóe miệng trở nên lạnh lùng.

“Diệp Ninh, lần này, ngươi chắc chắn sẽ chết”!”

…

Tiên Môn và Lý gia tự cho rằng đã phán đoán được tất cả mọi thứ của Diệp Ninh. Nhưng Diệp Ninh vẫn là vượt ra ngoài dự liệu của bọn họ.

So với dự đoán của Lý Nhiễm, Diệp Ninh đã đến biên cảnh Tính Châu sớm hơn một ngày.

Sở dĩ tốc độ nhanh như thế, là bởi vì hắn dùng văn khí, tăng tốc độ cho toàn bộ đại quân. Tình hình hạn hán gấp gáp, không thể chậm trễ một chút nào.

Lại cộng thêm Diệp Ninh đã không chờ đợi được, muốn đến tìm Lý gia gây phiền phức. Vì thế, hắn mới vội vàng như thế.

“Diệp đại nhân, phía trước chính là biên cảnh Tính Châu!”

Diệp Ninh giục ngựa đi lên phía trước, quả nhiên nhìn thấy cột mốc ranh giới. Từ Tư Lệ đến có thể trực tiếp đi đến Tính Châu.

Nhưng lối đi duy nhất, lại là một con sông.

Con sông này tên là Chương Hà, giống như một rãnh trời, chia cắt ba khu vực. Hai khu vực trước đương nhiên là Tư Lệ và Tính Châu.

Còn một khu vực nữa, chính là Duyễn Châu. Phía nam Chương Hà, là địa giới Duyễn Châu. Phía bắc Chương Hà, là địa giới Tính Châu.

Mà phía Duyễn Châu, bây giờ trên danh nghĩa vẫn là thuộc về Đại Chu, nhưng trên thực tế đã là nước Ngụy rồi. Ngụy Vương Tào Mạnh, để lại ba mươi vạn đại quân đóng ở biên cảnh, ý đồ là gì không khó để đoán. Khi đi qua, Diệp Ninh đã nhìn thấy không ít tiêu kỵ nước Ngụy.

“Diệp huynh, ta nghe nói những ngày này Ngụy Vương không an phận, Tính Châu gặp hạn hán, hắn đã lợi dụng lúc nguy cấp cướp bóc, trắng trợn thu nhận lưu dân ở biên cảnh, đưa đến trong địa bàn Ngụy quốc để định cư.”

Trong đôi mắt Thái Hướng Cao lộ ra rất nhiều lo lắng.

“Mưu đồ của Ngụy Vương không nhỏ.”

Ngụy Vương Tào Mạnh, yêu tài như mạng. Diệp Ninh cũng được coi như là đã được nhìn thấy.

Khi vừa mới xuyên không qua, hắn đã dùng Ngụy Vương khai đao, ý đồ để cho đối phương cho hắn một đạo dứt khoát, nhưng lại không ngờ được, bản thân càng coi thường cái chết, Tào Mạnh lại càng không nỡ giết hắn.

Chuyện này đã để lại ám ảnh không nhỏ cho Diệp Ninh. Mỗi lần nghĩ lại, đều cảm thấy rất bức bối.

Có điều tư thái của vị Ngụy Vương này, lại khiến cho không ít lòng người hướng về, bao nhiêu năm nay, anh tài của Cửu

Châu, rất nhiều người đều lựa chọn đầu nhập vào Tào Mạnh.

Vì thế, quốc lực của Ngụy Quốc như mặt trời ban trưa, có thể được coi là người mạnh nhất trong sáu nước.

Bây giờ nhìn từ phương diện cướp bóc nhân khẩu này, Ngụy Vương Tào Mạnh đúng là không thể xem thường.

Ở thời đại này, còn có thấy nhiều tên ngốc cảm thấy nhân khẩu quá nhiều là chuyện xấu, bởi vì nuôi quá nhiều nhân khẩu, sẽ tiêu tốn lương thực. Nhưng người thông minh sẽ biết, nhân khẩu là phương thức trực tiếp nhất thể hiện ra quốc lực của một quốc gia.

Nhân khẩu càng nhiều, mới có nguồn tài nguyên binh lính cho quân đội, mới có thể trồng ra càng nhiều lương thực hơn, mới có thể sản xuất ra được nhiều binh khí tốt hơn. Diệp Ninh nhìn một lượt cảnh nội Ngụy quốc, cũng không có nói nhiều cái gì, mà dẫn theo đại quân tiếp tục đi về phía trước.

Không bao lâu sau, quả nhiên giống như Thái Hướng Cao nói, nhìn thấy một đám lưu dân có đến hàng ngàn người. Nhìn phương hướng của bọn họ, là đang đi về phía Ngụy quốc.

Thấy vậy, Thái Hướng Cao lập tức phi ngựa lên phía trước, ngăn bọn họ lại.

Những người này, đều là con cháu của Đại Chu.

Nếu như đi đến nước Ngụy, không phải là sẽ làm tăng thêm thực lực của Ngụy Vương sao? Vì thế Thái Hướng Cao gần như không hề do dự, đi lên phía trước chặn những lưu dân đó lại.

Những lưu dân này, vẻ ngoài hốc hác, đầu tóc rối bù, trên người phát ra một mùi hôi thối nồng đậm.

Mỗi người bọn họ đều giống như là ác quỷ bò ở dưới hố bùn lên, chỉ thân hình khô héo tiều tụy này thôi, đã đủ khiến cho những quan lão gia sống trong nhung lụa cảm thấy đáng sợ.

Chương 440: Diệp đại nhân đến, trời sáng rồi

Đây còn có thể coi là người sao?

Vì sao con người lại biến thành như thế này?

Những người có mặt ở đây, phần lớn đều chưa từng rời khỏi kinh thành, mà hoàn cảnh ở kinh thành, có khó khăn như thế nào, cũng là có giới hạn. Ít nhất trên đường phố rất ít khi nhìn thấy lưu dân xuất hiện.

Nhưng ở Tính Châu, ở chỗ nào cũng có thể nhìn thấy lưu dân, trước mắt mới chỉ có một nhóm.

Bọn họ yếu đuối, thấp hèn, bọn họ giống như là những linh hồn lang thang giữa đất trời. Nhưng mà khi bọn họ nghe thấy giọng nói ngăn cản của Thái Hướng Cao.

Trong mắt bọn họ lóe lên thần sắc tức giận.

Rất khó tưởng tượng được, đám người lưu dân đói đến mức bước chân loạng choạng, vì sao còn có sức lực để tức giận.

“Cẩu quan, ngươi dựa vào cái gì mà ngăn cản chúng ta!”

“Không để cho chúng ta đi nước Ngụy, lẽ nào muốn chúng ta ở đây đói chết sao!”

“Cẩu quan, tránh ra cho ta!”

Bọn họ là thật sự quá đói rồi.

Trước thời khắc sống chết, làm sao còn quan tâm được tôn ti trên dưới? Từng người đều nhe răng trợn mắt.

Điều này khiến Thái Hướng Cao bó tay hết cách.

“Bản quan không có ý muốn các ngươi đói chết, các vị đều hiểu nhầm rồi!”

Trời đất chứng giám, hắn ta tuyệt đối không có suy nghĩ muốn để cho những bách tính này đói chết.

Hắn ta chỉ là đơn thuần cảm thấy, không nên để cho bách tính đi nước Ngụy, vì thế mới đứng ra ngăn cản đường đi của bọn họ. Hắn ta căn bản không dự liệu được sẽ xảy ra tình huống như thế này.

Vì thế bị bách tính nói đến không nói nên lời.

“Cẩu quan, cái gì mà không có ý này, ngươi chính là muốn chúng ta đói chết!”

“Mấy ngày trước, ta còn là người làm công trong huyện, tận mắt nhìn thấy trong kho lương thực có lương, chính là đám cẩu quan các ngươi chuyển hết lương thực đi, muốn để cho chúng ta đói chết!”

“Những kẻ làm quan không có ai tốt cả!”

Các bách tính tức giận mắng chửi.

Đến lúc này, tình hình hạn hán đã khiến cho vô số người lưu lạc khắp nơi. Dân chúng tức giận, oán hận, điều nên đến đã đến từ lâu rồi.

Đặt ở quá khứ, bọn họ nhìn thấy Thái Hướng Cao cưỡi một con ngựa cao lớn, nhất định sẽ không dám trêu chọc, mà sẽ là cẩn thận từng chút một ứng phó. Nhưng mà bây giờ, bọn họ đều sắp đã đói chết rồi, làm gì còn có sức lực quan tâm ngươi là ai?

Đến lúc này rồi, con người sẽ không còn cảm giác sợ hãi nữa!

Rất nhiều người đều đỏ mắt, kéo theo thân thể nặng nề, dường như lúc nào cũng có khả năng vồ về phía Thái Hướng Cao. Thái Hướng Cao sững sờ tại chỗ. Hoàn toàn ngơ người.

Đây chính là nguyên nhân hắn ta không thể trở thành Đại Nho.

Phàm là Đại Nho, nhất định phải hành tẩu thiên hạ, thể nghiệm quan sát dân tình.

Không thể nào ngồi ở trong nhà đọc sách, cứ đọc mãi rồi sẽ trở thành Đại Nho. Thái Hướng Cao đã đọc vạn quyển sách, nhưng lại chưa từng đi hàng ngàn dặm.

Thứ Thái Hướng Cao thiếu chính là cái này.

Nhất thời, hắn ta không biết nên làm như thế nào.

“Được rồi.”

Đúng vào lúc này, một cánh tay đặt lên trên vai hắn ta. Chính là Diệp Ninh đi đến.

Thái Hướng Cao quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Diệp Ninh.

“Diệp huynh.”

Hắn ta mấp máy môi, cổ họng có chút khô khốc.

Bởi vì hắn ta phát hiện, bản thân có chút không biết nên đối mặt với những lưu dân này như thế nào.

Vừa mới mở miệng đã mắng mỏ, uy hiếp, rõ ràng là không đúng, bọn họ đã đủ đáng thương rồi, không nên phải nhận thêm đối xử như thế này nữa. Nhưng mà hắn ta nên làm thế nào để giao tiếp với bọn họ đây?

Các lưu dân căn bản không quan tâm bất cứ điều gì, thấy hắn cản đường, thì sẽ liều mạng. Thái Hướng Cao đến Tính Châu, đã học được đạo lý mà ở trong sách không có. Hóa ra khi con người đến tuyệt cảnh, là thật sự sẽ không màng bất cứ thứ gì.

Thảo nào mỗi lần khi đại chiến sắp đến, là lúc nghĩa quân dễ bùng phát nhất.

Dân chúng không sống được nữa, vì để sinh tồn, chẳng phải là sẽ cầm đao thương lên để phản kháng sao?

“Không sao.”

Diệp Ninh ra hiệu để Thái Hướng Cao lùi lại.

Hắn cưỡi ngựa lên phía trước, đứng ở trước mặt lưu dân.

Phía sau hắn, ba ngàn Thần Cơ Doanh giương cung đặt tên.

Bọn họ không quan tâm những thứ khác, nhiệm vụ đứng đầu chính là bảo vệ an toàn cho Diệp Ninh, nếu như lưu dân nổi điên, ra tay với Diệp Ninh, bọn họ sẽ không hề do dự mà ra tay.

Nhưng rõ ràng mọi chuyện phát triển không tàn khốc như thế.

Lưu dân nhìn Diệp Ninh càng ngày càng đến gần, ngược lại có chút không biết nên làm như thế nào.

Bởi vì rất ít khi có quan lại đến gần bọn họ.

Bình thường đều là thỉnh thoảng nhìn thấy, thì sẽ bịt mũi, nhìn bọn họ với vẻ mặt chán ghét rồi tránh xa. Còn có người quá đáng hơn, sẽ xua đuổi bọn họ.

“Các vị đã bao nhiêu ngày không ăn cơm rồi?”

Diệp Ninh hỏi.

Chương 441: Diệp đại nhân đến, trời sáng rồi (2)

“Đã, đã ba ngày không ăn cái gì rồi.”

Một lão nhân đầu tóc bạc trắng nói.

“Ba ngày trước, còn có thể ăn chút vỏ cây, rễ cây, nhưng mà bây giờ đã bị người khác cướp hết rồi, không có cái gì ăn nữa, muốn ăn thì chỉ có thể ăn đất, nhưng mà ăn đất, sẽ chết…”

Ông lão khóc lóc thảm thiết, cúi đầu nhìn xuống bụng của mình. Bụng của ông lão rất lớn.

Nhưng đây không phải là do béo.

Mà là do đói lâu ngày, tạo thành bệnh suy dinh dưỡng nên bụng to ra. Diệp Ninh không phải chưa từng gặp bao giờ.

Kiếp trước, ở trên mạng, rất nhiều nạn dân ở các khu vực, chính là có bộ dáng như thế này. Nhưng video và hình ảnh, dù sao cũng không so sánh được với việc tận mắt nhìn thấy.

Hôm nay nhìn thấy, loại cảm giác tấn công mạnh mẽ, khiến cho trong lòng hắn dâng lên ngọn lửa tức giận.

Bây giờ hắn đã là người Đại Chu rồi, đều là đồng bào của hắn. Nhìn thấy đồng bào biến thành bộ dáng như thế này, hắn không thể nào không có chút động lòng.

Trước khi đến đây, hắn đã dự liệu được bách tính Tính Châu sẽ rất thảm, nhưng mà không ngờ được, lại có thể thảm đến mức độ này.

Lý gia. Vũ Hóa Môn. Tốt lắm, ta nhớ kỹ rồi!

Diệp Ninh không có nói thêm bất cứ lời thừa thãi nào, hắn quay đầu lại, trực tiếp ra lệnh.

“Dựng trại tại chỗ, bắc nồi, đun nước, nấu cháo cho bách tính.”

“Người giả trẻ nhỏ đứng lên phía trước, lĩnh một ít lương khô lót dạ.”

“Đợi sau khu ăn uống no đủ, mỗi người được phát thêm khẩu phần ăn cho ít nhất ba ngày.”

Mệnh lệnh của Diệp Ninh, đương nhiên không có người nào phản bác.

Tuy trên người bọn họ mang theo không nhiều lương tiền, không thể nào chống đỡ toàn bộ Tính Châu, nhưng mà giúp đỡ hàng ngàn lưu dân thì nhất định là đủ.

Mọi chuyện được sắp xếp đâu vào đấy.

Bách tính đứng nguyên tại chỗ, hiện ra vẻ áy náy bất an.

Nấu cháo?

Cũng chính là nói, có lương thực ăn rồi? Lương thực!?

Trong chớp mắt, rất nhiều người liếm môi, nhìn Diệp Ninh với ánh mắt khó có thể tin được.

"Vị lão gia này, ngài thật sự cho chúng ta lương thực sao."

Diệp Ninh gật đầu, nói.

"Vốn dĩ ta là người được kinh thành phái đến chấn tai."

Nghe xong, các bách tính lập tức hoan hô.

"Quá tốt rồi, được cứu rồi!"

"Có thể sống rồi!"

"Có cơm ăn rồi!"

Không biết bao nhiêu người che mặt khóc thảm thiết.

Nếu như có khả năng được sống, ai muốn rời khỏi quê hương chứ?

Bọn họ không muốn nhiều chút nào, chỉ cần có thể có miếng cơm ăn, vậy thì đủ rồi. Rất nhanh, mùi thơm của lương thực truyền ra.

Diệp Ninh đặc biệt lệnh cho Thái Hướng Cao sắp xếp phát lương thực cho bách tính.

Lần này, thái độ đối xử với hắn thay đổi rồi, mọi người hoan nghênh hắn, bách tính đội ơn hắn.

Điều này khiến cho Thái Hướng Cao có cảm ngộ mới.

"Diệp huynh, ta hiểu rồi."

Diệp Ninh gật đầu.

Cũng không hỏi hắn rốt cuộc hiểu được cái gì.

Hắn cầm bát cháo lên, đưa cho lão giả vừa rồi nói chuyện.

Lão giả đã ăn một chút lương khô, nhưng vẫn là không hề do dự nhận lấy bát cháo, cũng không sợ nóng, một ngụm uống hết. Mọi người hiểu lễ nghĩa.

Sau khi ăn no, lý trí của bách tính cũng dần dần quay trở lại, đã hoàn toàn có thể giao tiếp rồi.

Diệp Ninh hỏi.

"Lão trượng là người ở đâu?"

Lão giả nhanh chóng trả lời.

"Ngươi của huyện Thương Tùng, quận Bạch Thủy, Tính Châu, hàng xóm đều gọi ta là Hà lão tam."

Diệp Ninh gật đầu, lại hỏi.

"Vừa rồi ta nghe có người nói, vốn dĩ trong huyện có lương thực, nhưng mà sau đó bị quan lại bản địa chuyển đi hết, thật sự có chuyện này sao?"

Cảm xúc mạnh mẽ lắng xuống, khi nói đến quan lão gia, Hà lão tam có chút sợ hãi.

Đây chính là bách tính.

Chỉ cần ăn no rồi, sẽ hiền lành giống như một con chim.

Nhưng không biết vì sao, Diệp Ninh quen rồi thì có chút đau lòng, cười nói.

"Lão giả không cần lo lắng, bản quan là Giám Chính của Viện giám sát, chuyên quản tham quan ô lại, chuyện bất bình trên thế gian, nếu như thật sự có chuyện này, quan phụ mẫu của huyện Thương Tùng sẽ không tránh được việc truy cứu trách nhiệm, tuyệt đối sẽ không có người bởi vì chuyện này mà báo thù lão."

Hà lão tam lộ ra thần sắc chấn kinh.

"Ngài chính là Diệp đại nhân của Viện giám sát!"

Diệp Ninh gật đầu.

Lão giả bật mạnh bò dậy, lớn tiếng hét.

“Vị này chính là Diệp đại nhân!”

“Diệp đại nhân đến rồi, trời sáng rồi!”

“Thảo nào đối tốt với chúng ta như thế, thế mà lại là Diệp đại nhân!”

Các bách tính lớn tiếng hô hào, nhao nhao quỳ xuống.

Giống như là cái tên Diệp Ninh này, có một loại ma lực nào đó vậy. Nó khiến cho người của Viện giám sát đứng thẳng ưỡn ngực.

Sự tin tưởng của bách tính, là niềm tự hào của bọn họ. Nhưng Diệp Ninh, lại chau mày lại.

Hắn biết danh tiếng của bản thân rất lớn.

Cũng biết người trong thiên hạ đều coi hắn là lãnh tụ tinh thần.

Nhưng người trong thiên hạ này, thật ra không bao gồm bách tính. Tại sao lại nói như thế?

Bởi vì bách tính của thời đại này, không có quyền phát ngôn, đồng thời cũng không có quyền được biết mọi chuyện.

Chương 442: Lòng tốt đến bất ngờ

Phần lớn bọn họ, từ lúc sinh ra đến khi chết, đều chỉ hoạt động trong phạm vi vài chục dặm xung quanh. Điều này giống với những điều lúc trước Diệp Ninh nói với Cơ Minh Nguyệt.

Bách tính sẽ không quan tâm Thiên Tử là nam hay là nữ, bởi vì đó là chuyện bọn họ không cần phải quan tâm, vì để sống tiếp, bọn họ đã bỏ ra quá nhiều sức lực rồi.

Tương tự như vậy, Diệp Ninh cũng là như thế.

Danh tiếng của hắn lớn, đó cũng là ở trong vòng người đọc sách, ở tầng lớp thân sĩ, trong tầng lớp bách tính ở trong thành thị lớn.

Đối với huyện thành nhỏ như huyện Thương Tùng này, cho dù là biết đến danh tiếng của Diệp Ninh, nhưng cũng không nên có phản ứng lớn như thế.

“Lão trượng đứng lên trước đã.”

Diệp Ninh đỡ Hà lão tâm dứng dậy, sau đó hỏi.

“Tại sao lão lại biết tên của ta?”

Hà lão tam kích động nói.

“Từ lúc tình hình hạn hán bắt đầu bùng phát, mọi người đều nói, triều đình sẽ phái Diệp đại nhân đến đây chấn tai, chỉ cần Diệp đại nhân đến, thì sẽ có trời sáng, tình hình hạn hán sẽ được giải quyết… Vì thế tất cả chúng ta, đều đang mong chờ Diệp đại nhân đến!”

Từ lúc tình hình hạn hán bùng phát? Mọi người?

Diệp Ninh nhanh nhẹn bắt được từ khóa quan trọng.

Hắn và Thái Hướng Cao hai mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự nghiêm trọng trong mắt đối phương.

“Nắm giết!”

Hai người đồng thời nói.

Đây là loại nắm giết rất rõ ràng.

Từ lúc bắt đầu, đã để Diệp Ninh lên trên bàn nướng. Nhìn bề ngoài, có vẻ giống như là giúp Diệp Ninh tạo dựng tên tuổi.

Nhưng trên thực tế, lại là đang nắm giết.

Một khi Diệp Ninh chấn tai thất bại, những cái gọi là danh tiếng đó, sẽ tạo thành sự oán hận rất lớn trong nhân dân, nó sẽ lập tức nuốt chửng hắn. Đây chính là thủ đoạn mà Vũ Hóa Môn và Lý gia ấp ủ sao?

Đúng thật là ác độc.

Đúng vào lúc Diệp Ninh suy nghĩ chuyện này, đột nhiên nghe thấy tiếng động ầm ĩ. Đưa tầm mắt ra nhìn.

Thế mà lại phát hiện một đám lưu dân, đang vây đánh một người. Hắn lập tức chau mày, đi lên phía trước nói.

“Các ngươi đang làm cái gì vậy?”

Người nam tử bị đánh ăn mặc rách rưới, trên người bốc ra mùi hôi thối, bởi vì đã rất lâu không tắm rửa vệ sinh nên đầu tóc dính vào nhau che khuất gương mặt, vì thế không nhìn rõ mặt.

Có năm người nam nhân đánh đấm hắn ta, mà hắn ta, lại từ đầu đến cuối đều không phản kháng lại một chút nào. Thậm chí, ngay cả động tác bảo hộ theo bản năng là cuộn tròn lại cũng không có.

Hắn mang đến cho người khác cảm giác, giống như là để mặc người khác đánh hắn ta vậy.

“Dừng tay, các ngươi đang làm cái gì vậy?”

Cường giả Võ Hồn Cảnh duy nhất Trần Thiệu Chính đi lên phía trước.

Hắn đánh ra một tay, một cỗ sức mạnh mềm mại tách mọi người ra. Nhìn thấy đám người Diệp Ninh đi đến, mấy nam tử này vội vàng nói.

“Diệp đại nhân, ngài có điều không biết, tiểu tử này là một ôn thần, chúng ta đánh hắn là bởi vì hắn đáng đời!”

Ôn thần?

Diệp Ninh chau mày lại.

“Vì sao lại nói như thế?”

Các ngươi đánh người ta, các ngươi còn có lý rồi?

“Chúng ta không nói dối, tên này chính là một ôn thần!”

“Lúc trước không có người nào quen biết hắn, ba năm trước hắn bất ngờ xuất hiện, có một nhà, có lòng tốt cho hắn ta ăn uống, kết quả thì sao? Không qua bao lâu, đã bị bệnh nặng chết.”

“Lão Vương ở thôn của chúng ta, không có con cái, đối xử với hắn ta như con trai, kết quả thì sao? Không qua bao lâu, đột ngột qua đời không rõ lý do, mảnh ruộng tốt duy nhất dưới danh nghĩa của lão, cũng bị quan phủ tịch thu!”

“Những nơi hắn ta đi qua, thu hoạch mùa màng không tốt, gia súc cũng bị bệnh vô cớ!”

“Phàm là người đối tốt với hắn ta, tất cả đều sẽ bị hắn liên lụy!”

“Hắn ta chính là sao chổi chuyển thế!”

Đám người vừa mới nói đến người này, thì thao thao bất tuyệt.

Quan trọng là những chuyện này, tất cả đều là rất giống như thật, nghe có vẻ hoàn toàn không giống như là nói dối.

“Sao có thể có loại chuyện như thế?”

Thái Hướng Cao sững sờ, khó có thể tin được.

“Nếu như đại nhân không tin, cứ việc hỏi người khác.”

Nam tử vừa mới đánh người nói.

Nghe tin chạy đến, các lưu dân sau khi nghe được xảy ra chyện gì thì nhao nhao gật đầu, xác nhận chuyện này.

“Hắn không nói dối, tiểu tử này đúng là một sát tinh!”

“Dù sao ai có quan hệ với hắn ta, thì chắc chắn sẽ tiêu đời!”

“Ta còn hoài nghi, hạn hán lần này, có khi nào là do hắn dẫn đến, hắn ta đúng là một cái u ác tính, tại sao phải ở Tính Châu của chúng ta, đi nơi khác ở không được sao?”

Bách tính nhao nhao nói.

Bọn họ cố ý giữa khoảng cách với nam tử vừa mới bị đánh lúc này. Giống như là thật sự rất sợ tiếp xúc với hắn ta vậy.

Điều này làm cho Thái Hướng Cao ngơ người.

“Nếu như các ngươi đều không muốn đụng vào hắn, vậy thì vì sao còn đánh hắn?”

Thái Hướng Cao hỏi.

Chương 443: Lòng tốt đến bất ngờ (2)

“Đó là bởi vì, sát tinh này không phải là thứ gì tốt, các vị đại nhân đều là người tốt, ta không muốn hắn mang xui xẻo đến cho các vị đại nhân, nên mới đánh hắn.”

Nam tử đánh người lý lẽ hùng hồn, thậm chí còn đề nghị.

“Đại nhân đừng cho hắn cơm ăn, để cho hắn đói chết, hắn chết rồi, đối với tất cả mọi người mà nói đều là một chuyện tốt.”

Trần Thiệu Chính chau mày nói.

“Bị các ngươi tiếp tục đánh nữa, vậy thì hắn thật sự sẽ bị đánh chết.”

Người đánh người còn nở một nụ cười khổ.

“Nếu thật sự dễ dàng đánh chết hắn như thế thì tốt rồi, có trời mới biết tiểu tử này là người như thế nào, trước sau bị đánh cũng không biết bao nhiêu lần, nhưng chính là không đánh chết được, xem ra ông trời cũng muốn để cho hắn sống trên đời này để làm hại người khác.”

Mọi người thở dài.

Đúng thật là người tốt không sống lâu, kẻ xấu sống ngàn năm. Người như thế này, sống không phải chính là làm hại người khác sao? Nhưng đánh lại đánh không chết, thì có thể làm thế nào?

“Diệp huynh, huynh xem…”

Từ trước đến nay Thái Hướng Cao không phải rất tin loại chuyện này. Nhưng lúc này vẫn là cảm thấy có chút tà môn.

Nhiều người đều nói như thế, không thể nào là nói dối. Lẽ nào người này thật sự là thiên sát cô tinh (mệnh sinh ra đã cô độc, khắc người khác)?

Vốn dĩ chuyến đi này của bọn họ đã có nguy hiểm rất lớn.

Có lẽ thật sự là nên giữ khoảng cách với người này mới đúng.

Nhưng mà Diệp Ninh lại không nói gì, hắn nhìn nam nhân đó, trong mắt trong ngập sự tò mò.

“Thế mà trên thế giới còn có loại người này?”

…

Tên ta là Nam Cung Lương Nhân. Tu hành năm ngàn năm.

Khi ta vừa mới bước chân lên con đường tu hành, ta đã thể hiện ra thiên phú kinh người. Sư tôn cho rằng ta là thiên tài tuyệt thế độc nhất vô nhị. Ta không phụ lại sự dạy dỗ của sư tôn, chưa đến trăm tuổi, đã bước vào Thiên Vấn Cảnh, phá vỡ một loạt kỷ lục trên con đường tu hành. Từ đó về sau, tu hành của ta chỉ cần bộc phát là không thu lại được.

Chỉ dùng năm ngàn năm, đã trở thành Tiên Quân. Tiên Quân, có tư cách nắm giữ một khu vực.

Nơi ta chưởng quản, chính là Hắc Thủy Vực.

Hắc Thủy Vực là đại vực của tên giới, nằm ở phía đông biển Vô Tận. Trong Hắc Thủy Vực, có chục vạn tông môn lớn nhỏ.

Bọn họ đều tôn kính gọi ta là Vực Chủ.

Nhưng con người ta, không quan tâm những hư vinh này, ta cảm nhận sâu sắc được con đường tu hành không dễ, ghi nhớ ân tình lúc trước của sư tôn đối với ta.

Vì thế sau khi trở thành Tiên Quân, chuyện đầu tiên mà ta làm, chính là đón sư tôn đến đây, cùng hưởng phú quý với ta. Những năm nay sư tôn cũng không hề nhàn rỗi, lúc ta không ở đó, ông ấy thu nhận một nữ đệ tử, cũng chính là sư muội của ta. Nữ đệ tử đó tên là Lý Yên Nhiên, tuy không có vẻ ngoài tuyệt mỹ, nhưng mà tính cách ôn hòa, khiêm tốn nhã nhặn.

Sư tôn nói với ta, bao nhiêu năm nay, ta tu hành cô độc, bây giờ đến cảnh giới Tiên Quân, cũng nên dừng lại, hưởng thụ một chút cuộc sống. Người nói hai chữ Lương Nhân ở trong tên của ta, đối ứng với sư muội.

Sư muội cũng nói, ta là người có duyên với nàng.

Vì thế dưới sự chủ trì của sư tôn, ta cùng với sư muội kết thành đạo lữ.

Sau khi kết thành đạo lữ, ta dần dần có tình cảm với sư muội, đối với sư muội cũng càng ngày càng tin tưởng.

Thiên phú tu hành của nàng không tốt, ta lo lắng tương lai tuổi thọ ngắn, không thể cùng với ta thiên trường địa cửu. Vì thế ta đi khắp tiên giới, tìm kiếm bảo vật có thể nâng cao tư chất.

Còn có, tuổi tác của sư tôn cũng lớn rồi, tuổi thọ của người cũng không còn nhiều, ta cần phải đi tìm thiên tài địa bào có thể kéo dài tuổi thọ.

Nhưng bất luận là bảo vật kéo dài tuổi thọ hay là nâng cao tư chất, đều rất khó có được, bình thường chỉ có thể tồn tại ở nơi cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng không thành vấn đề, ta vì sư tôn, vì Yên nhiên, tình nguyện mạo hiểm.

Kể từ đó, ta ra vào cấm địa các nơi, chịu nhiều vết thương, tìm kiếm bảo vật cho sư tôn và Yên Nhiên. Hai người họ không muốn ta đi, ngăn cản mấy lần.

Ta nói với hai người họ, ta coi bọn họ là người nhà, vì người nhà, ta tình nguyện làm bất kỳ chuyện gì.

Cuối cùng có một lần, vì để tìm được "Nghiệt Long Thảo" có thể cải thiện nâng cao được rất lớn tư chất của Yên Nhiên, ta bị hắc long bảo vệ linh dược làm trọng thương, thiếu chút nữa mất mạng.

Nhưng may mắn, ta vẫn là thành công rồi, ta kéo lê tấm thân bị trọng thương, trở về Hắc Thủy Vực. Nhìn thấy ta bị trọng thương trở về, Yên Nhiên khóc, nàng nói ta không nên liều mạng như thế.

Ta nói với nàng: "Đồ ngốc, không sao cả, ta tình nguyện."

Ta không thể nào nhìn sư tôn và Yên Nhiên tương lai già rồi chết.

Chương 444: Lòng tốt đến bất ngờ (3)

Nếu như ngay cả hai người họ ta cũng không bảo vệ được, vậy thì ta còn tu tiên cái gì? Tu hành đạo gì? Lần này bị thương rất nặng, ta bắt buộc phải bế quan.

Trước khi bế quan, sư tôn đích thân luyện mấy viên đan dược, giúp đỡ ta trị thương. Ta không nghĩ nhiều, trực tiếp uống chúng.

Nhưng trong lúc bế quan, lại nhiều lần sinh ra tâm ma, mấy lần đến thời khắc quan trọng, lại đột nhiên bị tâm ma cắt ngang. Vết thương của ta không khỏi, ngược lại càng thêm nghiêm trọng hơn.

Đúng vào lúc này, sư tôn và Yên Nhiên xông vào.

Vốn dĩ ta cho rằng, bọn họ là lo lắng cho an toàn của ta, nên mới làm như thế. Nhưng điều không ngờ được là, thế mà bọn họ lại mang theo ác ý đến.

Sư tôn đắc ý nói với ta, đan dược mà ông ấy đưa ta là "Tử âm Đan" mà nhiều năm trước ông ấy lấy được ở trong di tích. Đan dược này mang theo sức mạnh nguyền rủa rất mạnh, cho dù là Tiên Quân uống vào, cũng sẽ bị trúng lời nguyền, khó mà giải thoát.

Ta không thể tin được, lớn tiếng chất vấn vì sao ông ấy lại làm như thế.

Sư tôn nói với ta, ngay từ lúc bắt đầu, ta chỉ là một con cờ của ông ấy mà thôi.

Ông ấy nhìn trúng tư chất tuyệt thế của ta, lúc ban đầu bồi dưỡng ta, thật ra chính là vì ngày hôm nay.

Hóa ra, ông ấy là truyền nhân của Ma Tông chưa bị tiêu diêt, trên người có "pháp thuật đoạt xá vô thượng". Ta tương đương với viên thuốc quý mà ông ấy gieo trồng, đợi đến khi hoàn toàn chín muồi, ông ấy sẽ đến hái.

Ta vĩnh viễn không thể nào quên được, gương mặt hung dữ khi đó của sư tôn.

Ông ấy nói với ta, tất cả mọi thứ của ta đều sẽ biến thành của ông ấy, thân thể của ta, tu vi của ta, thân phận Vực Chủ của ta! Ta không thể nào chấp nhận được, đau đớn nhìn về phía Yên Nhiên.

Nàng là đạo lữ sớm tối bên nhau với ta!

Nhưng mà Yên Nhiên cvàng khiến ta thất vọng hơn, nàng căn bản không phải là đệ tử của sư tôn, nàng là con gái của sư tôn! Cha con hai người liên hợp lại gài bẫy, chính là vì để mưu hại ta.

Nói xong những điều này, nàng cầm tiên khí mà ta tặng, dứt khoát đâm về phía ta. Khoảnh khắc đó, ta vô cùng tức giận.

Hóa ra cái gọi là người nhà, đều chỉ là một trò cười.

Ngay từ lúc bắt đầu, bọn họ chỉ là muốn mạng của ta mà thôi.

Ta cảm thấy ta chính là trò cười lớn nhất trong thiên hạ này, vì hai người này, thế mà lại nhiều lần xông vào cấm địa. Nhưng bọn họ vẫn là coi thường ta.

Ta có thể đi đến ngày hôm nay, trở thành Tiên Quân, không hề đơn giản như bọn họ tưởng tượng. Ta không chỉ có một con át chủ bài cứu mạng.

Những con át chủ bài cứu mạng này, cho dù là sư tôn và nữ nhân ta tin tưởng nhất, ta cũng chưa từng nói. Không ngờ được, nó thật sự đã cứu tính mạng của ta.

Ta dùng hết tất cả át chủ bài của mình, lết thân thể tàn tạ, giết ngược lại bọn họ.

Nhưng sức mạnh lời nguyền của Tử âm Đan bộc phát, khiến cho ta vốn dĩ hồn phách bị trọng thương càng thêm nứt ra từng mảnh. Ta cũng đã đến bờ vực của cái chết.

Nhưng có lẽ là ông trời không tuyệt đường sống của con người, một tia tàn hồn không tan, thế mà ta lại lưu lạc đến hạ giới. Dưới tiên giới, vốn dĩ có rất nhiều thế giới.

Ta ở thế giới này được trùng sinh.

Nhưng trên tàn hồn của ta vẫn như trước mang theo một chút sức mạnh lời nguyền. Phàm là người tiếp xúc với ta, đều sẽ bị phản phệ. Rất nhiều người đều bởi vì ta mà chết.

Vì thế ta cố ý tránh né mọi người, ta không muốn hại người.

Ta ăn mặc rách rưới, cả người bốc ra mùi hôi thối, sở dĩ ta như thế, chính là muốn cách xa tất cả mọi người. Cứ như thế, ta đã trở thành dị loại, sao chổi, ôn thần, tai tinh,… trong mắt mọi người.

Không có người nào tình nguyện chấp nhận ta, cho dù bây giờ sức mạnh lời nguyền ở trên người ta đã biến mất rồi.

Nhưng mà thế gian này đã không còn một chút lòng tốt nào nữa.

Nhưng không sao cả, ta không trách bất kỳ ai.

Trái tim của ta vốn đã chết rồi, ta gặp phải sự phản bội, có lẽ đã sớm nên chết ở tiên giới, mà không phải là trùng sinh ở đây.

Bây giờ, Tính Châu gặp phải hạn hán nghiêm trọng, ta biết là bởi vì cái gì, ngày hôm đó ta nhìn thấy quái vật gây hạn hán đi vào trong khu vực này, rất rõ ràng đây là do con người làm.

Nhưng ta không muốn ngăn cản, bây giờ, ta không muốn làm cái gì, chỉ muốn giống như một cái xác sống, một ngày nào đó chết đi, đó chính là giải thoát cho ta.

Ta bước đi không mục đích, không biết vì sao, lại đụng phải đám người lưu dân và quan phủ này. Lưu dân cho rằng ta sẽ mang đến vận xui cho các quan lão gia có lòng tốt, không cho ta đến gần, còn đánh ta. Ta đã quen rồi.

Ta dự định rời đi.

Chương 445: Lần này rất lãi

Vốn dĩ ta không thuộc về thế giới này, có lẽ chết đi trong im lặng, mới là kết cục mà ta nên có. Chim không hót, gió thổi mệt rồi im lặng, vậy thì dùng bóng đen phủ lên cho ta, để cho ra vĩnh viễn ra đi.

Nhưng mà không thể ngờ được, sau khi biết được chuyện của ta, đại nhân dẫn đầu đội ngũ kia, thế mà lại đưa tay ra với ta, dịu dàng nói một câu.

“Sau này ngươi đi theo ta đi!”

Nam Cung Lương Nhân không thể tin được ngẩng đầu lên, trong khe hở của mái tóc bết dính hôi thối lộ ra ánh mắt khó có thể tin được. Hắn nhìn thấy cái gì.

Hắn nhìn thấy Diệp Ninh đưa tay ra.

Cùng với nụ cười dịu dàng ở trên mặt, không có bất kỳ một tia ghét bỏ nào, thậm chí giống như là nhìn thấy bảo bối vậy. Điều này khiến hắn ngây ra.

Cùng lúc ngây người không chỉ có hắn, còn có đám người ở xung quanh.

“Diệp đại nhân, hắn ta là thiên sát cô tinh, nếu như ngài dây dưa với hắn, nhất định sẽ xui xẻo!”

“Đúng thế, nhẹ thì bị thương, nặng thì mất mạng!”

“Tất cả những người có quan hệ với hắn ta, đều không có kết cục tốt!”

Bách tính nhao nhao lên tiếng khuyên.

Trong mắt của bọn họ, Diệp Ninh là một vị quan tốt hiếm có.

Một vị quan tốt, không nên bị tên ôn thần này làm hại.

Vì thế bọn họ cố hết sức ngăn cản, muốn Diệp Ninh đừng để ý đến Nam Cung Lương Nhân. Bản thân Nam Cung Lương Nhân cũng nghĩ như thế.

Hắn đã sớm quen với việc bị người khác khinh bỉ, xa lánh và chán ghét, sự nhiệt tình của Diệp Ninh, ngược lại khiến hắn cảm thấy rất khó chịu. Đương nhiên hắn không phải ôn thần.

Khi vừa mới đến hạ giới, sức mạnh lời nguyền còn chưa tiêu tán hết, lúc đó đúng thật là đã liên lụy mấy người. Nhưng sau đó, hắn đã cố ý giữ khoảng cách với mọi người. Nhưng không có tác dụng gì.

Danh tiếng ôn thần của hắn đã truyền ra ngoài rồi, tất cả mọi người gặp phải chuyện xấu gì, phản ứng đầu tiên chính là cảm thấy bị hắn hại.

Bò ở trong nhà bệnh chết trách hắn.

Đi ra ngoài ngã đập đầu trách hắn.

Ngay cả đi ra ngoài không nhặt được tiền, cũng trách hắn.

Điều này căn bản chính là không nói lý.

Dần dần hắn đã nhìn thấu nhân gian.

Chỉ cảm thấy trong trời đất này tràn ngập sự ác ý, tà niệm vô cùng vô tận đã nhấn chìm hắn.

“Diệp huynh, vẫn là cần phải suy nghĩ đến lộ trình phía sau, vốn dĩ chuyến đi lần này của chúng ta đã khắp nơi nguy hiểm, không nên gây thêm chuyện nữa.”

Thái Hướng Cao lên tiếng khuyên.

Chuyến này đi đến Tính Châu, vốn dĩ đã phải gánh vác áp lực cực lớn.

Kết quả còn mang theo một thiên sát cô tinh, đây không phải là tự tăng thêm độ khó cho bản thân sao? Còn về việc Nam Cung Lương Nhân có phải là thiên sát cô tinh hay không.

Đối với chuyện này, Thái Hướng Cao không bình luận gì, nhưng hắn ta cảm thấy, người không thể không tin tà, đối với chuyện này thà rằng tin có còn hơn là không tin.

“Nếu như Diệp đại nhân cảm thấy tên này đáng thương, hay là tìm một nơi, sắp xếp thỏa đáng cho hắn, đây đã là tận tình tận nghĩa rồi, không cần thiết phải dẫn hắn ta theo bên người.”

Trần Thiệu Chính cũng nói.

Mọi người ngươi một câu, ta một câu.

Giống như nhận Nam Cung Lương Nhân là một chuyện không thể tha thứ được. Điều này khiến cho Nam Cung Lương Nhân cười tự giễu.

Quả nhiên vẫn là như thế. Có điều cũng đúng.

Trong thế giới loài người vốn dĩ nên là như thế.

Hắn ta kéo lê tấm thân nặng trĩu, muốn rời đi.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên Diệp Ninh lại vươn tay ra, dường như không quan tâm mùi hôi thối bẩn thiểu trên người hắn ta, một tay kéo lấy cánh tay của hắn ta.

"Đừng đi."

Diệp Ninh nói.

Nam Cung Lương Nhân sững người.

Bàn tay của Diệp Ninh, truyền đến cho hắn một cảm giác ấm áp.

Hắn ta nhìn thấy đôi mắt tràn ngập thành ý của Diệp Ninh.

Trong đôi mắt này truyền đạt ra ý, khiến cho hắn cảm thấy mơ hồ. Giống như là, Diệp Ninh rất mong muốn hắn ở lại vậy.

Trên thực tế, Diệp Ninh đúng là vô cùng mong muốn như vậy. Hắn đã nghe hết lời mọi người nói rồi. Người này đúng là một ôn thần. Sao chổi. Thiên sát vô tinh.

Ừm, dù sao nói cái gì cũng được. Nhưng như thế thì sao? Nực cười. Ta còn sợ chết cái gì?

Điều ta không sợ nhất, chính là chết!

Ta chỉ sợ bản thân không chết được!

Thiên sát cô tinh tốt, thiên sát cô tinh nói rõ hắn ta có thể khắc chết người bên cạnh mình, vậy thì ta dẫn hắn ta theo bên người, không phải là sớm muộn gì hắn ta cũng sẽ hại ta chết sao?

Diệp Ninh cảm thấy bản thân đúng thật là người thông minh nhất thiên hạ này.

Tính Châu, đầu tiên chính là một cái bẫy nguy hiểm nhằm vào hắn, hắn phải chống đỡ nguy hiểm rất lớn. Nhưng nó vẫn có chỗ an toàn.

Bởi vì lúc trước Diệp Ninh đã trải qua vô số lần nhìn mọi chuyện có vẻ chắc chắn sẽ chết, nhưng mà đến cuối cùng lại sống sót. Vì thế, hắn nhất định phải cố gắng bù đắp!

Chương 446: Lần này rất lãi (2)

Cái gọi là thiên sát vô tinh, đúng thật là món quà mà ông trời tặng cho hắn! Lý gia cộng với Vũ Hóa Môn lại cộng thêm thiên sát cô tinh!

Như thế, có lẽ đủ rồi đúng không?

Trong đôi mắt Diệp Ninh gần như ẩm ướt! Duyên phận mà!

Sớm biết ở đây có một bảo bối như này, ta còn ở kinh thành lãng phí thời gian cái gì? Đáng ra nên sớm đến đây tìm người này rồi!

Nam Cung Lương Nhân nhìn ánh mắt càng ngày càng khoa trương của Diệp Ninh, cả người đều ngây ngốc.

Vị đại nhân này, thế mà lại thật sự muốn giữ hắn lại. Vì sao?

Đúng thế, vì sao.

Thái Hướng Cao cũng muốn hỏi, vì thế hắn ta lên tiếng hỏi.

Diệp Ninh nghĩ một chút, đưa ra cho hắn một câu trả lời.

“Diệp huynh, nguyên nhân ta muốn dẫn theo hắn ta, là bởi vì ta cảm thấy, hắn ta có lý do nhất định phải sống tiếp.”

Lý do nhất định phải sống tiếp?

Thái Hướng Cao sửng sốt, nói.

“Hắn ta có ý muốn chết?”

Hắn ta có ý muốn chết hay không, Diệp Ninh làm sao biết được?

Nhưng lời nói đã đến bên miệng rồi, đương nhiên cũng chỉ có thể thuận theo đó để nói.

Diệp Ninh rất tự tin gật đầu, nói.

“Huynh xem, vừa rồi khi hắn ta bị đánh, không động đậy một chút nào, cũng không kêu một tiếng, đến ngay cả động tác tự bản vệ bản thân cũng không có.”

“Huynh lại xem, hắn ta đến đây lâu như thế, chúng ta vẫn luôn phát lương thực, nhưng mà hắn ta không hề đến đây lấy.”

“Còn có, vừa rồi hắn ta đã muốn rời đi, nếu như ta cứ thả hắn ta rời đi như thế, huynh cảm thấy hắn ta sẽ như thế nào? Hắn ta có chết hay không?”

Nói rồi nói, đến bản thân Diệp Ninh cũng tin.

Không phải chứ.

Sợ rằng người này là thật sự tồn tại suy nghĩ muốn chết!

Nam Cung Lương Nhân đau khổ nhắm mắt lại, hắn ta không ngờ được, thế mà lực quan sát Diệp Ninh lại chi tiết như thế. Chỉ dựa vào những thứ này, đã suy đoán ra được hắn ta có suy nghĩ muốn chết.

Thái Hướng Cao không còn điều gì để nói.

Hắn ta có như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nào nhìn tính mạng của một con người đi vào đường cụt, mà bản thân lại khoanh tay đứng nhìn.

“Vị đại nhân này, sinh mạng của ta thấp hèn như cát bụi, ta không có người thân, cũng không có người nào để quan tâm, nếu như ta chết, không hề có chút ảnh hưởng nào đến thế giới này.”

Nam Cung Lương Nhân mở miệng nói, giọng nói của hắn ta khàn khàn, mang theo sự thất vọng và bi quan vô tận.

“Vì thế, để cho ta chết đi, ta vốn dĩ không nên sinh ra ở trong trời đất này, cuộc đời của ta, chính là bi kịch.”

Hắn là thật sự muốn chết.

Trong đầu của hắn chứa đựng vô số công pháp tu tiên, thần thông, đan phương, pháp quyết,… Tự bản thân hắn đã chính là một kho báu di động.

Nếu như hắn muốn tu hành, thậm chí hắn có thể rất nhanh chóng đột phá ranh giới, bước vào tiên giới, có lẽ không dùng bao nhiêu thời gian, hắn có thể lại lần nữa trở thành Tiên Quân, trở lại Hắc Thủy Vực.

Nhưng điều đó có ý nghĩa gì?

Thế giới này đối với hắn mà nói, đã không có gì để lưu luyến nữa.

Trái tim của hắn đã tràn ngập vết thương. Tu hành có tác dụng gì?

Không thể vui vẻ.

Vì thế hắn không muốn tu hành, thậm chí chán ghét tu hành.

Nhưng mà chuyện khiến người ta cảm thấy bi thương đó là, cho dù hắn không muốn tu hành, nhưng mà bản thân hắn lại vẫn như trước lúc nào cũng đang trong trạng thái tu hành. Nguyên nhân là do công pháp hắn tu hành, sẽ tự động hấp thu linh khí trong đất trời, giúp đỡ hắn nâng cao tu vi.

Một khi công pháp này vận chuyển, sẽ không thể nào dừng lại được.

Sau một thời gian dài, thật ra bây giờ hắn đã rất mạnh rồi.

Đây chính là nguyên nhân mà hắn bị đánh nhiều lần như thế, nhưng lại không thể chết.

Nhưng điều này đối với hắn mà nói, không phải là một chuyến đáng để vui mừng, ngược lại bởi vì thế mà cảm thấy đau khổ. Có những lúc, thậm chí hắn còn có suy nghĩ tự mình kết thúc sinh mệnh.

Diệp Ninh cảm nhận được cảm xúc chán ghét thế giới cùng cực của hắn, vì thế chau mày lại.

Không được. Bảo bối này là quà tặng mà ông trời ban cho ta. Ta không thể nào để hắn ta cứ chết đi như thế.

Vì vậy Diệp Ninh nói.

“Ta vẫn luôn cảm thấy, sinh mệnh vốn dĩ đã có một loại ý nghĩa, chúng ta tuyệt đối không phải là tự nhiên đến thế giới này.”

Câu nói này, từ góc độ nào đó đã chạm vào trong lòng Nam Cung Lương Nhân.

Rất nhiều lúc hắn ta đều đang nghĩ, vì sao tàn hồn của bản thân lại đột nhiên đến thế giới này.

“Cuộc đời của ta không có ý nghĩa, có lẽ đối với ta mà nói đó là đau khổ.”

Hắn ta lắc lắc đầu, nói một cách tê liệt.

“Từ bỏ bản thân, đây là một con rắn độc sẽ luôn ăn mòn và gặm nhấm linh hồn, nó hút đi máu tươi của linh hồn và tiêm vào đó nọc độc của sự chán nản và tuyệt vọng.”

Chương 447: Lần này rất lãi (3)

Diệp Ninh nói một cách rất nghiêm túc, hắn đã có chút nhập vai rồi, muốn cứu vớt sinh mạng đang lạc lối này.

“Ngươi cảm thấy trên thế giới này không có người quan tâm ngươi, ngươi cũng không quan tâm bất kỳ người nào.”

“Vì thế ngươi muốn chết.”

“Nhưng mà điều này không đúng, bởi vì không phải không có người nào quan tâm sống chết của ngươi, ví dụ như, ta quan tâm.”

Diệp Ninh thật sự rất quan tâm.

Khó khăn lắm mới tìm được một thiên sát cô tinh, hắn có thể để cho hắn ta đi sao? Cả người Nam Cung Lương Nhân run lên, hỏi.

“Vì sao đại nhân lại quan tâm?”

Vấn đề này, cũng khiến cho mọi người rất bối rối.

Đúng thế, Diệp Ninh ngươi quyền cao chức trọng, vốn dĩ không nên có bất kỳ giao thiệp nào với loại người như hắn ta mới đúng. Vì sao ngươi lại quan tâm sống chết của hắn ta?

Dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người, Diệp Ninh suy nghĩ một chút, sau đó nói.

“Ta kể cho ngươi nghe một câu chuyện đi.”

“Vào một buổi sáng sau cơn bão, một nam tử đi dạo trên biển, hắn ta nhìn thấy một đứa trẻ đi dọc theo bờ biển, ném những con cá bị mắc cạn trên bờ xuống biển, đáng tiếc thật sự là có quá nhiều cá, có lẽ đến mấy trăm con, cũng có lẽ là mấy ngàn con, bọn chúng mắc cạn ở trên đất, trong cát, trong các kẽ đá, không mất bao lâu, sẽ bởi vì mất nước mà chết.”

“Nhưng đứa trẻ này vẫn cố chấp như trước, cô gắng vùng vẫy ném từng con cá nhỏ xuống biển.”

“Nam tử không nhịn được muốn hỏi, đi lên phía trước nói, đứa trẻ, cá ở đây nhiều như thế, ngươi không cứu được đâu.”

“Đứa trẻ nói, nó biết.”

“Người nam tử không hiểu, nếu như ngươi biết, vì sao ngươi còn làm như thế? Ngươi làm như thế sẽ có người nào quan tâm sao?”

“Con cá này quan tâm?”

Đứa trẻ vừa trả lời, vừa nhặt một con cá lên ném xuống biển lớn.

“Con cá này quan tâm, con cá này cũng quan tâm! Còn có con này, con này, con này nữa…”

Kể xong câu chuyện, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Thái Hướng Cao cúi người chắp tay với Diệp Ninh, lùi về sau nửa bước. Hắn ta không có bất kỳ ý kiến gì nữa.

Trần Thiệu Chính cũng hít vào một hơi thật sâu, nhìn Diệp Ninh một cách tôn kính.

Giống như một tòa tháp sắt, đứng ở bên cạnh Diệp Ninh, bảo vệ sự an toàn của hắn. Đây là một khoảnh khắc sâu sắc.

Diệp Ninh nói với bọn họ, cái gì là ý nghĩa của sinh mạng.

“Ta chính là con cá ở trong câu chuyện đó đúng không?”

Hốc mắt của Nam Cung Lương Nhân ẩm ướt.

Một đạo ánh sáng ấm áp, chiếu vào trong trái tim cằn cỗi của hắn ta.

Hắn ta đã quên mất đã bao nhiêu lâu rồi bản thân không cảm nhận được sự ấm áp đến từ con người trong thế gian này rồi.

Người đời chán ghét hắn ta, khinh bỉ hắn ta.

Chỉ có duy nhất người nam nhân ở trước mắt này, bèo nước gặp nhau, nhưng lại quan tâm sự sống chết của hắn ta. Hóa ra thế gới này không phải tuyệt vọng như thế.

Hóa ra còn có người quan tâm sự sống chết của hắn ta. Nam Cung Lương Nhân run rẩy hỏi.

“Đại nhân, ngài cảm thấy ta thật sự còn có lý do nhất định phải sống tiếp sao?”

Diệp Ninh đưa tay ra, vỗ vào vai hắn ta.

Khoảnh khắc này, trên người hắn như phát ra ánh sáng.

“Đương nhiên, nhất định phải sống, sống có gì vui, chết có gì khổ, vui buồn đau khổ, đều trở về với cát bụi.”

“Mỗi một người đều có lý do nhất định phải sống, chết rất đơn giản, sống mới khó, nhưng sống vốn dĩ chính là một chuyện rất có ý nghĩa, ngươi không cần tìm kiếm lý do gì cả, cũng không cần phải nghĩ đến kết cục.”

“Thế giới này, ta từng đến, ta từng chiến đấu, từng yêu sâu đậm, ta không cần lý do gì, ta cũng không quan tâm kết cục!”

Nam Cung Lương Nhân hoàn toàn ngây người.

Sau đó nước mắt trào ra.

Hắn ta quỳ xuống, ôm lấy chân Diệp Ninh, khóc không thành tiếng.

Diệp Ninh vuốt mái tóc rối dính bết của hắn ta, trong lòng vui đến nở hoa. Rất tốt.

Lần này kiếm lời rồi.

Ta đúng thật là người thông minh nhất thế giới. Ở trong mắt hắn. Vị này thật sự là Ngọa Long Phượng Sồ (chỉ Gia Cát Lượng và Bàng Thống thời Tam Quốc) giúp đỡ hắn hoàn thành mục tiêu tìm đường chết!

Diệp Ninh thu nhận Nam Cung Lương Nhân.

Đây là một chuyện nhỏ.

Nhưng mà ảnh hưởng mang đến lại rất lớn.

Người của Viện giám sát đến từ kinh thành cùng với các binh sĩ, lưng của bọn họ bất giác ưỡn thẳng. Người chịu ảnh hưởng lớn nhất vẫn là Thái Hướng Cao.

Vốn dĩ hắn ta đã đến biên giới bước vào cảnh giới Đại Nho, những gì hôm nay nhìn thấy, vốn đã mang đang đến cho hắn ta chấn động rất lớn, giải thích vừa rồi của Diệp Ninh đối với sinh mạng, càng khiến hắn hiểu thấu suốt hơn.

Khoảnh khắc đó hạt giống của chính khí cuồn cuộn, đang nảy nở trong văn đảm của hắn ta, sinh ra một chút chính khí cuồn cuộn. Điều này nói rõ khoảng cách hắn bước vào Đại nho lại gần thêm một bước.

Còn về những bách tính có mặt ở đó, ánh mắt nhìn Diệp Ninh, đã trở nên vô cùng điên cuồng. Quan niệm của bách tính từ trước đến giờ vẫn luôn đơn giản.

Chương 448: Con đường xưa nay chưa từng có ai đi

Theo cái nhìn của bọn họ, loại sao chổi, ôn thần như Nam Cung Lương Nhân, thế gian này sẽ không có người nào muốn chú ý đến hắn ta nhiều hơn. Nhưng Diệp Ninh thì khác.

Hắn không chỉ quan tâm, thậm chí hắn còn muốn cứu vớt Nam Cung Lương Nhân. Đây chắc chắn là hiệu quả của dùng ngàn vàng mua xương ngựa.

Đều nói Diệp đại nhân yêu dân như con, bây giờ nhìn thấy, quả nhiên danh bất hư truyền. Đến ngay cả tính mạng của loại người như Nam Cung Lương Nhân hắn cũng không muốn từ bỏ.

Có thể thấy được hắn thật sự là một vị quan tốt lo lắng cho bách tính.

Rất nhiều bách tính rơi nước mắt.

Vào lúc này, bọn họ đã thật sự công nhận Diệp Ninh. Diệp Ninh rất vui mừng.

Điều hắn vui mừng đương nhiên không phải là có được sự công nhận của bách tính, cùng với việc khoảng cách đột phá

của Thái Hướng Cao lại gần thêm một bước. Điều thực sự khiến hắn vui mừng vẫn là Nam Cung Lương Nhân.

Đây là một bảo bối lớn. Cứ như thế bị hắn bắt được rồi.

Có điều, rõ ràng bảo bối lớn này còn chưa bước ra được.

Tuy đã được Diệp Ninh đánh thức hy vọng tiếp tục sống, nhưng trái tim vẫn còn phủ nhiều bụi. Rất ít khi giao lưu với người khác.

Trên cơ bản là ngươi hỏi hắn ta, thì mới nói chuyện. Cũng không muốn đi tắm, thay quần áo.

Cứ như thế một mình cuộn vào trong góc, cứ ngồi như thế cũng không biết đang nghĩ cái gì.

"Thật sự không biết người này đã trải qua những gì."

Trần Thiệu Chính thương cảm nói.

Mới bắt đầu hắn cũng giống như người khác ghét bỏ Nam Cung Lương Nhân, về sau được Diệp Ninh đánh thức, lại sinh ra lòng áy náy, chủ động muốn giúp hắn ta một chút.

Nhưng kết quả thì sao, tên này thật sự là quá tự kỷ rồi. Căn bản khiến cho hắn không biết xuống tay từ đâu.

"Từ trải nghiệm của hắn có thể nhìn ra, nhất định là cuộc sống của hắn không dễ dàng gì, vô số ác ý của con người trên thế gian này đã nhấn chìm hắn, muốn bước ra được, không phải là chuyện một sớm một chiều."

Ngược lại Diệp Ninh cảm thấy rất bình thường.

Hắn cảm thấy đổi thành là bất kỳ ai, có loại trải nghiệm như thế này, cũng nhất định là sẽ tự co mình lại. Tám phần là sẽ xuất hiện vấn đề về mặt tâm lý.

Hắn tạm thời gác chuyện của "bảo bối lớn" sang một bên, mà chủ động ngồi ở trong lưu dân, tiếp tục hỏi chuyện lúc trước còn chưa hỏi xong.

"Lão trượng, vừa rồi lão nói, vốn dĩ trong huyện có lương thực, sau đó bị người khác chuyển đi hết, chuyện này có thật không?"

Lúc trước Diệp Ninh cũng từng hỏi vấn đề này, nhưng Hà lão tam lo lắng có người trả thù, nên không dám nói.

Nhưng mà bây giờ lão nhất định là không có loại lo lắng này nữa, lập tức nói hết tất cả mọi chuyện như đổ đậu vậy.

“Diệp đại nhân, lão hán ta không dám giấu ngài, chuyện này, tuyệt đối là thật!”

“Trước kia lão hán ta chính là chuyên vận chuyển lương thực đến kho lương, ta nhìn thấy rất rõ ràng, trong kho lương chất đống lương thực, ít nhất đủ cho toàn huyện ăn hai ba tháng.”

“Nhưng sau khi hạn hán bùng phát, lương thực bị người khác chuyển đi, cho dù là một hạt gạo cũng không để lại.”

Nói đến chuyện này, khuôn mặt già nua của Hà lão tam nhăn lại thành một đoàn.

Rõ ràng là vô cùng tức giận.

Loại hành động này đúng thật là coi thường tính mạng con người!

Xảy ra thiên tai, quan lại không muốn chấn tai, chuyện đầu tiên làm chính là chuyển lương thực đi, thiên hạ làm gì có loại đạo lý như thế này? Nhưng Diệp Ninh lại không hề có chút kích động này.

Bởi vì đây là chuyện đã dự liệu được từ trước.

Nếu như Vũ Hóa Môn và Lý gia có thể để cho hắn dễ dàng chấn tai, vậy thì cũng không đến mức làm ra động tĩnh lớn như thế. Hắn tiếp tục hỏi.

“Lão có biết những lương thực này bị chuyển đi đâu không?”

Hà lão tam lắc đầu.

“Không biết.”

Diệp Ninh lại hỏi.

“Vậy thì sau khi hạn hán xảy ra, lẽ nào các ngươi không đi đến huyện đòi giải thích sao?”

Trong mắt Hà lão tam lộ ra thần sắc sợ hãi.

“Ai dám, quan uy của Huyện Lệnh đại nhân rất lớn, ngày bình thường nếu như có người báo án, không cần biết có lý hay

không, đầu tiên đánh ba mươi trượng, bây giờ xảy ra hạn hán, nếu như ai dám tìm đến cửa, sợ rằng sẽ là bị đánh cho đến chết!"

Nghe đến đây, Thái Hướng Cao không kìm được nữa.

"Hay cho một tên Huyện Lệnh hung hăng, hắn ta dựa vào cái gì mà lại có gan lớn như thế?"

Huyện Lệnh là cái gì?

Nghe thì có vẻ là quan phụ mẫu một phương.

Nhưng ở trong mắt của các quan lại trong kinh thành, chẳng phải chỉ là một quan nhỏ giống như hạt đậu sao? Bình thường sẽ không đặt bọn họ vào trong mắt.

Ai ngờ được, Huyện Lệnh của huyện Thương Tùng này thế mà lại còn có thể hống hách đến mức độ này.

"Ai, toàn bộ Tính Châu đều là như thế này, cũng không phải là chỉ có huyện Thương Tùng chúng ta."

Hà lão ta đau khổ lắc đầu, nói.

"Giống như huyện Bạch Vân ở bên cạnh, không chỉ là đánh giết, vào ngày sinh nhật của Huyện lệnh, gả con gái, nạp thiếp, còn thu thêm thuế, so sánh ra, Lương đại nhân của huyện Thương Tùng chúng ta, vẫn còn được coi là tốt."

Chương 449: Con đường xưa nay chưa từng có ai đi (2)

Lời nói này, khiến cho đám người Viện giám sát nghe thấy đều không kìm được.

"Ở đây ra cái lý đó!"

"Đúng thật là trò cười trong thiên hạ!"

"Chỉ một Huyện lệnh nho nhỏ, quan lại nhỏ mà thôi, thế mà lại dám tự ý tăng thu thuế, ai cho hắn ta cái quyền đó!"

Viện giám sát là làm cái gì?

Có rất nhiều chức trách, nhưng trách nhiệm quan trọng nhất ở trong đó, chính là giám sát quan lại trong thiên hạ! Vì thế, bọn

họ ghét ác như thù.

Hiện tại kinh thành thái bình, bách tính an cư lạc nghiệp, có không ít người bọn họ còn cảm thấy thế đạo trở nên tốt hơn. Nhưng mà bây giờ đến Tính Châu mới phát hiện, hóa ra bách tính đã chịu đựng khổ sở đến mức độ này rồi. Những chuyện này, nghe thấy đúng thật là làm người ta chấn động.

Đến ngay cả Thái Hướng Cao, từ trước đến giờ vẫn luôn là người có tính tình tốt, quân tử ôn dịu, cũng là cả mặt hung dữ, hận không thể cầm kiếm chém người.

Nhưng Diệp Ninh vẫn bình tĩnh như trước.

Loạn thế kéo dài, không phải chính là như thế sao?

Ở kiếp trước vào thời chiến loạn, huyện nào đó thu thêm thuế đều là thu mấy chục năm rồi sau đó mới được bỏ đi… So sánh ra, thật ra tình hình của Tính Châu vẫn được xem như là tốt.

"Lẽ nào không có người nào có thể trừng trị những tham quan ô lại này sao? Thứ Sử Tính Châu đâu? Lý gia đâu?"

Thái Hướng Cao không hiểu.

Tính Châu hỗn loạn như thế này, lẽ nào phù hợp với lợi ích của Lý gia sao? Phải biết rằng, Lý gia là muốn kiến lập xưng Vương ở Tính Châu!

Bọn chúng không bảo vệ khu vực này sao?

Diệp Ninh cười lạnh một tiếng, nói.

"Ngươi quá không hiểu người có dã tâm rồi, đối với người có dã tâm mà nói, vĩnh viên luôn là đặt nguyên tắc đạt được mục tiêu lên hàng đầu, vì thế bọn họ có thể không từ thủ đoạn."

"Tính Châu càng loạn càng tốt, như thế càng phù hợp với lợi ích của bọn chúng, thậm chí có khả năng bọn chúng còn âm thầm ủng hộ những tham quan ô lại này, để cho bọn chúng tiếp tục hống hách, tiếp tục kiêu ngạo."

"Như thế, bách tính sẽ không thể mưu sinh, thời gian dài, sẽ sinh ra lòng phản bội, sau khi hắn ta xưng Vương, trực tiếp ra tay, xử lý toàn bộ những tham quan này."

"Tài phú, đất đai, danh tiếng, lòng dân, đoạt lại tất cả những thứ này!"

Nghe xong, mọi người nghe đến cả người chấn động.

Thái Hướng Cao càng là sắc mặt trắng bệch.

“Thế mà lại còn có thể như thế.”

Hắn ta có chút bị dọa rồi.

Diệp Ninh cười lạnh.

Loại thứ như lòng người, vĩnh viễn luôn không có giới hạn, nhất định đừng có đánh giá cao đạo đức của những kẻ có dã tâm. Bọn chúng không có đạo đức.

Hành động giống như vậy, thật ra căn bản không được coi là cao minh, người xưa đã từng làm.

Âm thầm tạo ra sự hỗn loạn, cuối cùng xuất hiện với hình tượng một người cứu thế giới, chỉ thế mà thôi. Cuối thời nhà Tùy, mấy thế gia dựng binh khởi nghĩa đó, đều là chuyên gia dùng chiêu này.

Cuối cùng thì sao?

Bản thân có được lợi ích, người đội nồi là Thiên Tử.

“Đại nhân, tiếp theo đây chúng ta phải làm như thế nào?”

Trần Thiệu Chính là một võ phu, hắn ta không quá hiểu đạo lý trị vì ở trong đó.

Vì thế sau khi hiểu được tình hình phức tạp của Tính Châu, cả người hắn ta đều choáng váng. Cảm giác Tính Châu đã mục nát đến tận gốc rồi.

Có một loại cảm giác không cứu được nữa.

“Thái huynh cảm thấy như thế nào?”

Diệp Ninh cố ý khảo nghiệm Thái Hướng Cao.

“Dùng tốc độ nhanh nhất, đi thẳng đến châu phủ, đầu tiên khống chế Tấn Dương trước rồi nói sau!”

Thái Hướng Cao trả lời rất quyết đoán.

Đây là cách hợp nhất đối với tình hình trước mắt. Tấn Dương là châu phủ, là nơi phồn hoa nhất toàn bộ Tính Châu. Những nơi khác không có lương thực, châu phủ nhất định có!

Lúc trước Thái Hướng Cao còn chưa chắc chắn, bây giờ hắn ta cảm thấy, lương thảo ở các huyện, tám phần đều đã vận chuyển đến châu phủ.

Bắt giặc phải bắt vua đầu tiên, khống chế được châu phủ, khống chế được Thứ Sử, rồi giao đấu với Lý gia, giải quyết được hai đầu mối quan trọng này, rồi mới xử lý tình hình loạn lạc của Tính Châu.

Nhưng Diệp Ninh lại lắc đầu, bác bỏ đề nghị này.

"Không, chúng ta không thể đi châu phủ!"

Thái Hướng Cao không hiểu, hỏi.

"Vì sao lại thế?"

Diệp Ninh cười lạnh một tiếng, nói.

"Bởi vì ta dám khẳng định, Lý gia và Vũ Hóa Môn chắc chắn sẽ bày sẵn bẫy ở châu phủ, đợi chúng ta đi vào đó."

"Một khi ta đi, ta chắc chắn sẽ bước vào vòng xoáy đấu tranh lâu dài."

"Như thế, sẽ theo tâm ý của bọn chúng, Thái huynh, huynh đừng quên, lần này chúng ta đến đây làm cái gì!"

Làm cái gì?

Diệp Ninh có rất nhiều nhiệm vụ.

Cơ Minh Nguyệt ban cho hắn quyền lực lớn nhất.

Nhất định là có suy nghĩ muốn hắn thu phục hoàn toàn Tính Châu, ổn định lòng dân, khống chế thế cục Tính Châu. Nhưng những thứ này đều không phải quan trọng.

Điều quan trọng nhất đương nhiên là…

"Chấn tai!"

Thái Hướng Cao hiểu ra, nhưng mà lại mơ hồ.

Chương 450: Con đường xưa nay chưa từng có ai đi (3)

“Nhưng mà nếu như muốn chấn tai, trong tay chúng ta không có đủ lương thực!”

Tình hình hạn hán đã đến mức độ này rồi.

Đừng nói nhiều lời thừa nữa.

Phương thức duy nhất có thể giải quyết được, chính là phát lương thực cho lão bách tính. Chỉ cần mọi người có cơm ăn, vậy thì đã giải quyết được bảy tám phần vấn đề rồi.

“Trong tay chúng ta đúng là không có lương thực, trong huyện thành cũng không có lương thực, chắc rằng trong quận thành cũng không có, nhưng điều này không đại biểu, những nơi khác bên ngoài châu phủ, cũng không có lương thực.”

Trong đôi mắt Diệp Ninh lóe lên một tia lạnh lẽo.

“Diệp huynh nói là?”

Trong đầu Thái Hướng Cao lóe lên, dường như nghĩ đến loại khả năng nào đó.

“Đám tham quan ô lại, thế gia, thương nhân, thân sĩ, địa chủ!”

“Tin tưởng ta, người khác không có lương thực, nhưng mà bọn họ, nhất định có lương thực.”

“Hơn nữa còn không phải là con số nhỏ!”

Diệp Ninh nghĩ đến rất nhiều thứ.

Đây là những kinh nghiệm và cảm hứng và những vĩ nhân trong lịch sử ở kiếp trước mang đến cho hắn.

“Nhưng mà Diệp huynh, từ xưa đến nay, đều không có người nào dám khai đao với những giai tầng này, huynh đây là…”

Thái Hướng Cao hít vào một hơi khí lạnh.

Hắn ta có chút chấn động với độ to gan của Diệp Ninh.

Những người này đều là nền tảng thống trị của Đại Chu.

Trong nhận thức của người xưa, một quốc gia, chính là do vô số thế gia, thương nhân, thân sĩ, địa chủ tạo thành.

Tùy tiện lấy địa chủ ra làm ví dụ, dưới mỗi một địa chủ, chỉ điền hộ thôi đã có thể có đến mấy trăm người, lại cộng thêm

gia đinh, nô bộc, cùng với những người làm công phụ thuộc vào họ để kiếm ăn.

Hàng ngàn hàng vạn địa chủ, không phải chính là đã tạo thành nền tảng của thiên hạ này sao?

Diệp Ninh muốn khai đao với bọn họ, chuyện này có được không?

"Vì sao không được?"

Nhưng Diệp Ninh vừa kiên định vừa tự tin, con đường hắn đi, vốn dĩ chính là con đường từ xưa đến nay chưa có người nào từng đi.

"Làm theo lời ta nói.

"Thông báo toàn quân, dẫn theo cả bách tính, cùng đi về huyện Thương Tùng, chúng ta không đi châu phủ, chúng ta hành động ở những quận huyện khác của Tính Châu trước."

"Bước này, gọi là nông thôn bao vây thành thị!"

Vốn dĩ Tính Châu đã không phải là một châu phủ giàu có.

Quận Thương Tùng nằm ở biên giới Tính Châu, còn là thành nhỏ ở bên rìa. Đổ nát, tiêu điều, vẫn luôn là phong cách của huyện Thương Tùng.

Bởi vì tình hình hạn hán, bây giờ càng thêm đổ nát, tiêu điều hơn.

Dưới bóng cây đầu ngõ, có một người thân hình khô héo nằm ở đó.

Bọn họ đang đói. Bọn họ đang hấp hối.

Hơn nữa, còn có người đã trút hơi thở cuối cùng, thi thể phát ra mùi hôi thối.

Nhưng mà đi hết một con đường này, thẳng đến cuối đường, trong chớp mắt phong cảnh đã thay đổi. Đường phố không một vết bẩn.

Toàn bộ con đường được lát bằng đá xanh.

Thậm chí hai bên còn có những bồn hoa được trồng ngay ngắn.

Mấy gia đinh đội mũ màu xám, đang chận rãi quét đường.

Mà ở phía sau bọn họ, lại là trạch viện sang trọng, đẩy cánh cửa màu đỏ son đi vào bên trong, là có thể nhìn thấy một sân vườn giống như rừng cây ở Giang Nam.

Đây đối với bách tính huyện Thương Tùng mà nói, tuyệt đối là một chuyện rất hiếm thấy.

Nhưng sân viện này, lại vừa đúng là phong cách phú quý tao nhã của Giang Nam, chỉ có điều thu nhỏ vô số lần mà thôi. Trong viện có hòn non bộ, có cây cỏ, thậm chí còn có một cái ao.

Phải biết rằng, hiện nay tình hình hạn hán như lửa, toàn bộ nguồn nước của Tính Châu đều đang trong tình trạng khẩn cấp, nhưng mà ao của viện này, vẫn như trước tràn ngập nước.

Có những lúc mực nước thấp, sẽ có gia đinh khiêng thùng nước đến, đổ toàn bộ những thùng nước quý hiếm vào trong đó.

Đây là bởi vì trong ao có nuôi mấy con cá rồng quý hiểm. Những con cá rồng này, đều là bảo bối của Lương huyện Lệnh, hắn ta nghe nói Quận Thủ đại nhân rất thích cá rồng, nên đã dùng hết tâm tư sưu tập được mấy con, chỉ đợi tìm thời cơ thích hợp để tặng đi, nịnh hót quan trên một chút.

Không sai, trạch viện này, chính là nhà của Huyện Lệnh huyện Thương Tùng. Hắn ta nằm dưới bóng cây, hai chân gác lên trên chiếc ghế đan bằng liễu gai, hai mắt híp lại. Có một thị nữ xinh đẹp, thỉnh thoảng cầm miếng dưa đã cắt sẵn, đút vào trong miệng hắn ta.

Nhưng chỉ nhìn phong thái này của Lương Huyện lệnh, hoàn toàn không nhìn ra được huyện Thương Tùng đang bị thiên tai.

Quản gia trong trạch viện đi từng bước nhỏ đến, cúi người, hắn cẩn thận từng chút một lên tiếng gọi.

“Lão gia.”

Lương Huyện Luyện từ từ mở mắt ra, ngáp một cái.

“Chuyện gì?”

Khi hắn nói chuyện, mang theo một vẻ vô cùng lười biếng.

“Huyện nha lại có không ít bách tính đang đánh trống.”

Quản gia nói.

“Ừm? Đám tiện dân đó lại muốn làm cái gì?”

Lương Huyện Luyện chau mày.

“Vẫn là giống với lúc trước, sắp đói chết rồi, muốn đòi lương thực.”

Quản gia trả lời.

Chương 451: Đại pháo đánh muỗi

“Đòi lương thực đòi đến trên đầu bản quan rồi? Bọn chúng phản rồi hả?”

Lương Huyện Luyện cười lạnh một tiếng, nói.

“Loại chuyện nhỏ này, không cần bẩm báo với ta, giống với lúc trước, bao nhiêu người đến, đánh ba mươi trượng trước, để cho bọn họ ghi nhớ cho kỹ!”

Vốn dĩ hắn ta cho rằng sau khi thu xếp xong, quản gia sẽ rời đi.

Nhưng mà không ngờ được, quản gia vẫn như trước đứng ở chỗ cũ, một bộ dáng do dự.

“Còn có chuyện gì?”

Lương Huyện Luyện hỏi.

“Lần này đánh rồi, mỗi người đều mạnh mẽ đánh một trận, nhưng mà bọn họ không chịu đi, bọn họ nói… Bọn họ nói, dù sao cũng đều là chết, nếu như chết, cũng phải chết trước cửa huyện nha!”

Giọng nói của quản gia càng ngày càng nhỏ.

Bởi vì hắn biết lão gia nhà mình có tính khí gì. Quả nhiên, Lương Huyện Luyện đột nhiên nổi trận lôi đình.

“Ở đâu ra cái lý đó!”

Hắn ta tức giận nói.

“Đám tiện dân này là muốn lấy mạng để ép bản quan!”

“Bọn chúng cho rằng làm như vậy có tác dụng sao?”

“Muốn đến đúng không? Nói với nha dịch, đánh đến chết cho ta, bọn chúng muốn chết, vậy thì thành toàn cho bọn chúng, sau khi đánh chết tất cả đều vứt lên đường phố, ta muốn để cho tất cả mọi người đều nhìn thấy, đây chính là kết cục đến huyện nha gây chuyện!”

Lương Huyện Luyện nổi trận lôi đình, quản gia câm như hến.

Nhưng hắn vẫn là không rời đi.

Cẩn thận từng chút một nói một câu.

“Nhưng mà, lần này có không ít người đến.”

Hắn có chút lo lắng, nếu như đánh chết quá nhiều người, có khi nào sẽ gây ra phiền phức không. Nhưng Lương Huyện Luyện đã vô pháp vô thiên quen rồi, cười lớn một tiếng nói.

“Không cần biết bao nhiêu người, dám gây chuyện thì trực tiếp đánh chết, mạng của tiện dân, không đáng tiếc!”

Lời nói vừa dứt.

Đột nhiên một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

“Hay cho một câu mạng của tiện dân không đáng tiếc, vậy thì dám hỏi Lương đại nhân, mạng của Huyện Lệnh, đủ để tiếc chưa?”

Người ở trong viện đều kinh ngạc.

Thị nữ, quản gia đều ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn xung quanh không có một bóng người.

Lương Huyện Luyện lại ý thức được điều không đúng, nhưng mà vẫn là cố gắng trấn tĩnh, trầm giọng nói.

“Anh hùng ở đâu đến đây? Bản quan là Huyện Lệnh của Đại Chu, chắc không phải là anh hùng muốn gây bất lợi cho bản quan đó chứ?”

Hắn ta nghe ra lời nói có điều gì đó không đúng lắm.

Đầu tiên đưa ra cảnh cáo trước.

“Trùng hợp rồi, chúng ta cùng một nhóm.”

Giọng nói lạnh lùng đó lại vang lên lần nữa.

Sau đó nhìn thấy ở trên không trung có mười nam tử mặc quần áo màu đen đáp xuống, trong đó nam tử dẫn đầu lấy lệnh bài ra.

“Chúng ta là quan lại của Đại Chu, nhưng không phải cùng nha môn của ngươi, chúng ta là Viện giám sát Đại Chu!”

Cái gì? Viện giám sát!?

Trong chớp mắt đôi chân của Lương Huyện Luyện mềm nhũn. Hắn ta sao có thể không biết đến danh tiếng của Viện giám sát?

“Các ngươi là người của Viện giám sát? Các ngươi là người của Diệp đại nhân!”

Hắn ta hỏi với vẻ khó có thể tin được.

“Biết cũng khá nhiều.”

Người của Viện giám sát nói.

“Nhưng mà người của Diệp đại nhân, vì sao lại đến huyện Thương Tùng của ta? Vì sao không đi châu phủ?”

Lương Huyện Luyện run rẩy.

“Cũng có khá nhiều câu hỏi, đợi đến khi gặp Diệp đại nhân, tự mình chậm rãi hỏi đi.”

Người dẫn đầu phất tay, nói.

“Dẫn đi.”

Đương nhiên có một đám người đi lên phía trước, trực tiếp trói hắn ta lại, hắn ta không đứng được, vì thế bị lôi ra ngoài giống như kéo một con chó chết. Trên dưới cả phủ, không có người nào dám ngăn cản.

Không lâu sau đó, đến huyện nha.

Lương Huyện Luyện giãy dụa bò dậy, sau đó nhìn thấy nha dịch, bổ khoái, sư gia của huyện nha đều quỳ đầy đất. Cửa huyện nha, có quân đội đứng dày đặc.

Sát khí bộc phát, khiến cho mọi người sợ hãi. Hắn ta vừa xuất hiện, trong ánh mắt của tất cả đám người đang quỳ đều lộ ra vẻ vui mừng. Nhưng loại vui mừng này, không phải là hoan nghênh.

Mà là tìm được con cừu thế mạng.

“Diệp đại nhân, là hắn ta, hắn ta chính là Lương Huyện Lệnh!”

“Những chuyện này đều là hắn ta ép chúng ta làm!”

“Oan có đầu nợ có chủ, người có tội là hắn ta, không liên quan đến chúng ta!”

Đám người trong huyện nha, nhao nhao tố cáo.

Không đợi thẩm vấn, đã tự khai tội trạng của mình ra.

Chủ yếu cũng là Lương Huyện Lệnh phạm quá nhiều tội, bọn họ gần như không cần để ý ghi nhớ, tùy tiện cũng có thể nói ra năm sáu tội. Nghe những lời này, Lương Huyện Lệnh thiếu chút nữa tức đến ngừng thở.

“Các ngươi!”

Hắn ta nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng còn không đợi hắn ta nói cái gì, Trần Thiệu Chính đã đi lên đánh cho hắn ta hai cái tát.

Đánh cho má hắn sưng vù lên, sau đó đích thân kéo hắn ta, vứt hắn ta vào đại đường. Hai bên đại đường, tất cả đều là người của Viện giám sát đeo đao ở bên hông.

Lương Huyện Lệnh bị đánh cho mơ mơ hồ hồ ngẩng đầu lên, nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi ngồi ở trên chỗ của mình. Đối phương thật sự là quá trẻ tuổi rồi, nhìn có vẻ ôn nhu nhã nhặn, có một cỗ hương vị của công tử không vướng bụi trần… Nhưng nhìn người này, Lương Huyện Lệnh giống như là nhìn thấy tử thần vậy.

Chương 452: Đại pháo đánh muỗi (2)

Bởi vì hắn ta biết, người này chính là Giám Chính của Viện giám sát, Diệp Ninh!

“Giám Chính đại nhân, không đến mức đó, không đến mức đó chứ, ta chỉ là một Huyện Lệnh nho nhỏ!”

Lương Huyện Lệnh kêu khóc thảm thiết.

Trong giọng nói của hắn, có sự ủy khuất vô hạn.

Nhưng sự ủy khuất này, chủ yếu không phải là cảm thấy bản thân bị oan uổng.

Đương nhiên hắn ta không có oan, dường như vào khoảnh khắc nhìn đến người của Viện giám sát, hắn ta đã biết bản thân chắc chắn sẽ chết. Những tội mà hắn ta phạm phải, căn bản không che giấu được, đương nhiên, hắn ta cũng chưa từng nghĩ đến việc che giấu.

Vì thế tội chết là nhất định không tránh được. Trong lòng hắn ta không hề ôm một chút may mắn nào cả.

Chuyện khiến hắn ta cảm thấy thật sự oan ức là, Diệp Ninh là ai? Lương nào đó là ai? Ta chỉ là một con tôm nhỏ, cũng xứng đáng được rồng đích thân đến ăn sao? Không đến mức đó, không đến mức đó.

Đây không phải là cầm pháo đến để nổ muỗi sao?

Nhưng hôm nay vừa đúng lúc Diệp Ninh chính là muốn lấy pháo để nổ muỗi. Châu phủ, hắn là nhất định không gấp gáp đến đó.

Không chỉ là vì lý do mà lúc trước hắn nói với Thái Hướng Cao. Hắn còn có suy nghĩ khác.

Thật ra tình hình hạn hán ở thành thị, vẫn còn được xem như là tạm ổn.

Đương nhiên, loại so sánh này, cũng là đối với tổng thể mà thôi, không phải là thật sự tốt hơn. Vì sao lại nói như thế?

Bởi vì trong giai tầng ở loại xã hội cổ đại, người có thể ở thành thị, ít ít nhiều nhiều, đều vẫn là có chút nền tảng. Ít nhất so với nông dân, tiều phu nghèo đói ở nông thôn giàu có hơn nhiều.

Mà xã hội cổ đại, thành phần chiếm số lượng lớn nhất chính là nông dân.

Vì thế, muốn chấn tai, nhất định là phải tìm đến người cần lương thực nhất. Ai là người cần lương thực nhất?

Nông dân, tiêu phu, những người sống ở nông gia, gần như đã trở thành lưu dân rồi. Vì thế, Diệp Ninh đến huyện Thương Tùng.

Đối với Lương Huyện Lệnh, hắn không có ý định thẩm vấn.

Những tội trạng đó của hắn ta bàn cũng không cần bàn, chỉ dựa vào việc hắn ta dám ra lệnh nha dịch đánh chết người, Diệp Ninh đã có thể chém một trăm cái đầu của hắn ta rồi.

Vì thế, Diệp Ninh chỉ hỏi hai câu hỏi. Câu đầu tiên, lương thực trong kho lương đi đâu rồi? Câu thứ hai, bây giờ huyện Thương Tùng có còn lương thực không?

Lương Huyện lệnh không hề có chút ôm tâm lý may mắn nào, thành thành thật thật trả lời.

"Tất cả lương thực đều bị vận chuyển đến quận thành, sau đó quận thành lại đưa đến châu phủ."

"Ai ra lệnh cho các ngươi làm như thế?"

"Lý gia dùng danh nghĩa của phủ Thứ Sử hạ mệnh lệnh."

"Có mệnh lệnh bằng công văn không?"

"Không có, chỉ là dùng miệng để truyền đạt mệnh lệnh mà thôi."

"Ha, xem là đã sớm chuẩn bị rồi, cố ý không để lại chứng cứ."

Diệp Ninh sờ sờ cằm, tiếp tục hỏi.

"Vậy thì bây giờ huyện Thương Tùng có còn lương thực tích trữ không?"

Lương Huyện Lệnh lắc đầu.

Nhất định là không có lương thực dự trữ.

Vốn dĩ huyện Thương Tùng chính là huyện thành nhỏ ở bên rìa, cả huyện không có mấy phú hộ, có thể có tích trữ lương thực cái gì. Đại hộ duy nhất, chính là Huyện Lệnh huyện Thương Tùng, Viện giám sát đã tìm ra được lương tiền cất ở trong nhà hắn ta. Không thể không nói, cũng tích trữ không ít, đủ cho hàng ngàn người dùng trong vài tháng.

Nhưng chỗ này nhất định là không đủ để giải quyết tình hình hạn hán của Tính Châu.

Diệp Ninh cũng không quan tâm Lương Huyện Lệnh nghĩ như thế nào, trực tiếp ra lệnh Viện giám sát chuyển hết tài sản trong nhà hắn ta.

Sau đó hạ lệnh bắt hết đám người đứng đầu đi theo hắn ta làm chuyện ác, tất cả xét nhà. Sau đó, hắn ra một mệnh lệnh.

“Thông báo xuống dưới, để cho cho dân bị nạn của quận Bạch Thủy, tất cả đều nhanh chóng đi đến huyện Thương Tùng, nói rằng nơi này có lương thực, bản quan chấn tai ở đây!”

Cái gì?

Nghe thấy mệnh lệnh này.

Lương Huyện Lệnh nhìn Diệp Ninh với ánh mắt khó có thể tin được.

Hắn điên rồi???

Viện giám sát phái khoái mã chạy khắp các nơi, lập tức thực hiện mệnh lệnh. Diệp Ninh nhìn Lương Huyện Lệnh, nói.

“Thế nào, xem ra hình như Lương đại nhân có chút ý kiến đối với mệnh lệnh của bản quan?”

Thần sắc Lương Huyện Lệnh chán nản, nhưng con người hắn là thật sự hiểu rõ, biết bản thân nhất định tiêu đời rồi, dù sao sớm muộn gì cũng phải ăn đao đó, ngược lại biểu hiện cũng được coi như là bình tĩnh, hắn ta giả bộ bình tĩnh trả lời.

“Dựa theo phán đoán của hạ quan, kinh thành phái đi ba đoàn lương tiền đều bị Lý gia cướp đi hết, lương tiền mà Diệp đại nhân mang theo có lẽ không quá nhiều, mà quận Bạch Thủy, có hàng trăm vạn nạn dân, sao có thể đủ cho bọn họ dùng? Cho dù là đủ, vậy thì cũng còn các quận khác, quận Bạch Thủy chỉ là một quận nhỏ ở bên rìa, mà Tính Châu, có tất cả mười bốn huyện, một châu phủ!”

Chương 453: Đứng đó cũng cứu trợ được thiên tai

Nghe xong lời nói này, Diệp Ninh cảm thấy có chút nực cười.

“Thế mà Lương đại nhân lại bắt đầu lo lắng cho bản quan rồi.”

Có điều hắn cũng là thật sự có chút hứng thú, nhìn Lương Huyện Lệnh, nói.

“Xem ra Lương Huyện Lệnh là một người thông minh, khá linh thông tin tức ở bên ngoài, hơn nữa có thể nhìn rõ tình hình, đoán ra được bản quan không đem theo nhiều lương tiền.”

Lương Huyện Lệnh nói.

“Đại nhân quá khen rồi.”

Thái Hướng Cao không nhịn được nói.

“Nếu như đã thông minh, vì sao không dùng cho chính đạo?”

Lương Huyện Lệnh nhìn hắn với ánh mắt giống như nhìn kẻ ngốc.

Ánh mắt này khiến cho Thái Hướng Cao vừa tức giận, vừa nghi hoặc. Nhưng Diệp Ninh đã trả lời câu hỏi của hắn.

“Hoàn cảnh xung quanh như thế, hắn ta không thể nào đi con đường chính đạo được.”

Lương Huyện Lệnh gật đầu, nói.

“Vẫn là Giám Chính đại nhân sáng suốt, tình hình loạn lạc của Tính Châu, là do Lý gia, Thứ Sử đại nhân chẳng qua cũng chỉ là một con chó của Lý gia, Lý gia muốn Tính Châu loạn, Tính Châu phải loạn, Lý gia không cho phép Tính Châu có quan tốt, vậy thì Tính Châu không được có quan tốt… Những năm nay, từ đầu đến cuối hạ quan cẩn thận từng chút một, mới giữ được chức Huyện Lệnh, nếu như ta chính trực ghét ác, một lòng làm việc, sợ rằng đến ngay cả công danh của ta cũng sẽ bị Lý gia xóa bỏ.”

Khi nói lời này, hắn ta mang theo một cỗ oán khí nồng đậm. Đương nhiên còn có ý đồ biện giải.

Đây chính là một chút tâm tư nhỏ của văn nhân.

Muốn dùng loại phương thức này để nói cho Diệp Ninh biết, sở dĩ hắn ta biến thành bộ dáng như ngày hôm nay, không thể hoàn toàn trách hắn ta. Đầu to là ở chỗ Lý gia.

Ngươi muốn gây phiền phức, cũng nên đi tìm Lý gia, mà không phải là ôm chặt lấy loại con tôm như ta không buông. Chút tâm tư nhỏ đó của hắn ta, Diệp Ninh đã sớm nhìn rõ rồi, hắn nhàn nhạt nói.

“Tuy hoàn cảnh như thế, nhưng điều này cũng không phải lý do để cho ngươi phạm vào những tội nghiệt đó.”

“Còn về việc ngươi nhắc đến Lý gia, không gấp, ta bảo đảm ngươi rất nhanh sẽ nhìn thấy kết cục của Lý gia.”

“Nói đến đây, ta đúng là có một chuyện, còn phải mời Lương đại nhân giúp đỡ.”

Lương Huyện Lệnh sao dám nói không giúp. Chỉ có thể cắn răng tuân theo.

Không cần biết giúp chuyện gì, tóm lại đều tốt hơn so với việc bị chém một đao.

“Đến tin tức của bản quan ngươi cũng biết, vậy thì nói rõ ngươi nhất định là người nhanh nhẹn, chuyện ta muốn ngươi làm rất đơn giản, viết hết tất cả những người có tiếng nói của quận Bạch Thủy, từ Quận Thủ, đến Huyện lệnh, từ thế gia, đến thân hào, toàn bộ từ trên xuống dưới viết ra cho ta.”

Diệp Ninh ra lệnh.

“Hạ quan… tuân lệnh.”

Lương Huyện Lệnh nhìn Diệp Ninh với ánh mắt không thể tin được. Viết cái này, đương nhiên hắn ta có thể làm được.

Nhưng vấn đề là, vết những thứ này để làm cái gì? Hắn ta không hiểu.

Say đó hắn ta suy nghĩ kỹ chút thì vô cùng sợ hãi.

Tin tức huyện Thương Tùng có lương, nhanh chóng đượ lan truyền ra bốn phía. Điều này chủ yếu là do Viện giám sát quá nhanh nạy.

Đối với bọn họ mà nói, lan truyền tin tức, chuyện nhỏ mà thôi.

Vì để đẩy nhanh tiến độ, người của Viện giám sát trực tiếp tản ra khắp nơi, dùng các loại phương pháp đưa nạn dân đến huyện Thương Tùng. Vì thế, nạn dân càng ngày càng nhiều.

Đương nhiên, huyện Thương Tùng nhỏ nhỏ không thể chứa hết được.

Diệp Ninh hạ lệnh, trực tiếp đập đổ tường thành. Say đó ra một mệnh lệnh khác.

Làm việc để được chấn tai.

Người giả tàn tật nghỉ ngơi, thanh niên trai tráng có sức lực, sau khi ăn cơm, bắt đầu làm việc.

Cũng không phải quá khó, chỉ là bắt đầu xây ựng những ngôi nhà và lán trại dọc theo các con đường của huyện Thương Tùng. Dù sao hiện tại tình hình hạn hán nghiêm trọng, phơi nắng thời gian dài nhất định là không được, nhất định phải có chỗ tránh nắng che thân. Đối với mệnh lệnh này, bách tính không có bất kỳ kháng cự nào.

Ngược lại vô cùng tích cực.

Bởi vì đây là chuyện có lợi cho bọn họ. Diệp Ninh đúng là một lòng một dạ giúp đỡ bọn họ.

Con mắt của bách tính là sáng suốt, bọn họ biết ai thật sự đối tốt với bọn họ, lại cộng thêm một đám lưu dân Hà lão tam tuyên truyền, càng ngày càng có nhiều người bắt đầu phục tùng theo sự sắp xếp của Diệp Ninh.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, sức mạnh của một người có thể so sánh được với hàng chục, hàng trăm người.

Dưới sự giúp đỡ của bọn họ, từng lán ngôi nhà, lán trại tạm, dần dần mọc lên. Đứng từ xa nhìn, huyện Thương Tùng giống như là được mở rộng ra mấy trăm lần.

Điều này khiến cho Lương Huyện Lệnh không thể tin được, nhưng đồng thời, cũng thể hiện vẻ không xem trọng.

“Diệp đại nhân bày sạp lớn như thế, tuyệt đối không phải chuyện tốt, nạn dân càng ngày càng nhiều.”

Diệp Ninh cười cười, không nói gì.

Lương thảo mà hắn mang theo, tiêu hao một số lượng lớn.

Chương 454: Đứng đó cũng cứu trợ được thiên tai (2)

Thái Hướng Cao đã nhiều lần bày tỏ sự lo lắng, nhưng mà Diệp Ninh không gấp gáp chút nào. Hắn sắp xếp thêm hai chuyện nữa.

Chuyện thứ nhất, người của Viện giám sát tản ra bốn phía, quận Bạch Thủy có tất cả mười hai huyện thành, một quận thành, cần phải đi tìm hiểu tình hình cụ thể.

Chuyện thứ hai, là đào giếng.

Đường sông đã khô cạn rồi, tình hình hạn hán rất nghiêm trọng, chỉ có thể thông qua việc đào giếng để lấy nước. Diệp Ninh đích thân tham gia vào chuyện này.

Sau đó phát hiện, rất khó.

Đương nhiên là khó rồi, nếu như không khó, tự bách tính đã đào từ sớm rồi.

Độ khóa này không phải là nói nước ở dưới mặt đất không đủ, mà là đã khô cạn một cách khó hiểu, vốn dĩ sông đã cạn kiệt. Nam Cung Lương Nhân vẫn luôn quan sát Diệp Ninh cui đầu im lặng.

Hắn ta biết sự thật.

Tính Châu bị hạn hán là bởi vì quái vật gây ra hạn hán.

Khi quái vật gây hạn hán qua biên cảnh, tất cả dòng nước đều cạn khô, đương nhiên cũng bảo gồm nước ngầm. Không có cách nào cả, chỉ có thể tiếp tục đào.

Vẫn luôn đào xuống sâu, mới nhìn thấy có nước. Rất khó khăn, nhưng cũng không có cách nào cả.

Giếng sâu như thế, nhất định bách tính không thể nào tự làm được, chỉ có thể để cho võ giả hoặc là người tu hành làm. Lại qua mấy ngày nữa, nạn dân càng ngày càng nhiều.

Cho dù là mở rộng huyện Thương Tùng, cũng không chứa hết được. Lúc này, một tin tức xấu truyền đến.

“Diệp huynh, lương thực hết rồi, nạn dân vẫn còn đang tăng thêm, cứ tiếp tục như thế này, nhiều nhất ba ngày, chúng ta sẽ cạn sạch lương thực.”

Thái Hướng Cao vô cùng lo lắng nói.

Trước mắt, huyện Thương Tùng chính là cái thùng thuốc nổ.

Đừng nhìn bách tính đều đang hô tên của Diệp Ninh, cả ngày cảm ơn đại đức. Nhưng mà một khi hết lương, lòng dân sẽ trở

thành sự oán giận.

Lòng tốt sẽ biến thành sự lừa dối. Điều này không liên quan đến bách tính tốt hay xấu, chuyện này đơn thuần là lòng người.

Một khi làm không tốt, thùng thuốc nổ này sẽ bùng nổ, sẽ nổ lên trên người Diệp Ninh. Nhìn thấy thế, Lương Huyện Lệnh bày ra bộ dáng xem náo nhiệt.

Hắn ta đã sớm biết sẽ như thế này.

Bây giờ phải xem xem, Diệp Ninh làm như thế nào?

"Lương đại nhân, những thứ bảo ngươi viết ngươi viết xong chưa?"

Diệp Ninh hỏi.

"Đã viết xong từ lâu rồi."

Lương Huyện Lệnh dâng lên bằng hai tay.

Diệp Ninh nghiêm túc đọc nó, trong lòng đối chiếu với tin tức tình báo mà Viện giám sát thu thập được. Lương Huyện Lệnh rất thành thật, không giở trò dối trá.

"Lưu gia của huyện Thương Ngô này, thật sự là danh gia vọng tộc?"

Đột nhiên Diệp Ninh chỉ vào một cái tên hỏi.

Huyện Thương Ngô, cách huyện Thương Tùng rất ngắn. Chỉ một chữ khác nhau, nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

Huyện Thương Ngô là huyện lớn, giàu có hơn nhiều, điều kiện các phương diện đều không chỉ cao hơn huyện Thương Tùng một đẳng cấp. Điều này từ số lượng người giàu có của huyện Thương Ngô là có thể nhìn ra được.

Thân hào đại tộc, cộng lại có mười mấy nhà. Hơn nữa còn có thế gia.

"Lưu gia đúng là danh gia vọng tộc, trong gia tộc có ba Thượng Thư, bốn Thị Lang, môn sinh ở khắp thiên hạ."

Lương Huyện Lệnh trả lời.

Lưu gia đối với hắn ta mà nói, là một thế lực chỉ có thể nhìn mà không thể với tới.

“Rất tốt, điều binh, thời gian chạng vạng tối, đi về phía huyện Thương Ngô!”

Diệp Ninh trực tiếp hạ mệnh lệnh.

Cái gì? Lương Huyện lệnh sửng sốt không dám tin vào đôi tai của mình.

“Diệp đại nhân, ngài muốn ra tay với Lưu gia?”

Diệp Ninh gật đầu, nói.

“Đương nhiên, tình báo mà ta có được, Lưu gia ức hiếp thôn dân, che giấu hộ khẩu không báo, tự ý giam tích trữ gia nô, không việc gì ác không làm, thân là Viện giám sát, sao có thể khoanh tay đứng nhìn?”

Đối với những tội trạng này, Lương Huyện Lệnh không có ý kiến gì. Lưu gia đúng thật là phạm rất nhiều tội lớn.

Nhưng mà, những thế gia, thân hào, địa chủ này trong thiên hạ, không phải đều là làm như thế sao? Ngươi dùng loại phương thức này xử lý Lưu gia, vậy thì tin tức truyền ra ngoài sẽ là cái gì? Là Diệp Ninh muốn khai đao với tầng lớp thế gia và thân sĩ!

“Hạ quan lớn gan nói một câu, rốt cuộc Diệp đại nhân là thật sự muốn truy cứu trách nhiệm, hay là chỉ nhằm đến lương thảo của Lưu gia?”

Lương Huyện Lệnh nuốt nước bọt, lớn gan hỏi.

“Hai chuyện này ta đều muốn làm, ta không cho rằng có bất kỳ mâu thuẫn nào.”

Đến lúc này, Diệp Ninh đã không còn che giấu ý đồ của mình nữa, nói.

“Tình hình hạn hán của Tính Châu đến bước đường này, điều ta muốn làm, chính là chấn tai, tất cả những người có ý đồ ngăn cản con đường chấn tai, đều là kẻ địch của ta!”

“Những thế gia, thân hào, địa chỉ này, béo hơn nhiều so với loại tham quan ô lại như ngươi, ta tin cả nhà bọn chúng, có thể nuôi sống được hàng ngàn hàng vạn người.”

“Tính Châu cái gì cũng thiếu, chính là không thiếu địa chủ, thân hào, thế gia, cùng với loại tham quan ô lại như ngươi, ta

tiêu diệt những loại thối nát này, dùng máu của bọn chúng, nuôi sống hàng trăm triệu lão bách tính Tính Châu, ta cảm thấy điều này không có bất kỳ vấn đề gì!”

Chương 455: Đứng đó cũng cứu trợ được thiên tai (3)

Những thế gia, thân hào, địa chủ này, thông qua việc hút máu bách tính, để bản thân sống trong cuộc sống xa hoa đồi trụy. Bây giờ Diệp Ninh muốn dùng máu của bọn họ, trả lại cho bách tính.

Có vấn đề gì sao? Hắn cảm thấy không có vấn đề gì cả.

Nhưng dưới cái nhìn của Lương Huyện lệnh, vấn đề lớn rồi.

“Diệp đại nhân ngài làm như thế, tương đương với việc khai chiến với tất cả tầng lớn thân sĩ trong thiên hạ, những bách tính này, không có bất kỳ quyền nói chuyện này, bọn họ căn bản không có khả năng lên tiếng, người thật sự có quyền lên tiếng, vĩnh viễn đầu năm trong tay của thân sĩ!”

Lương Huyện Lệnh không thể hiểu nổi.

Hắn ta cho rằng loại người thông minh như Diệp Ninh, có lẽ sẽ không phạm phải loại sai lầm này mới đúng.

Bách tính là cái gì?

Khai chiến với lão bách tính và thân sĩ, chuyện này là việc mà phải là kẻ điên như thế nào mới có thể làm được? Diệp Ninh nhìn thấy sự khó hiểu của Lương Huyện Lệnh.

Trên thực tế Thái Hướng Cao cũng không hiểu.

Bao gồm cả rất nhiều người của Viện giám sát, đều cảm thấy quyết định này cần phải được thảo luận thêm. Đương nhiên, cho dù bọn họ không hiểu, cũng sẽ kiên định chấp hành.

Ý chí của Diệp Ninh chính là ý chí của bọn họ.

Thế giới này có quy tắc vận hành, dựa theo kinh nghiệm lúc trước để nhìn, đúng là giống như mọi người hiểu. Nhưng Diệp Ninh cho rằng đây không phải là điều chính xác, bởi vì hắn từng nhìn thấy đáp án chính xác.

Vì thế hắn cảm thấy có chút đáng cười, hỏi.

“Nếu như ngươi cảm thấy ta làm không đúng, vậy thì dám hỏi Lương đại nhân, nếu như ngươi là ta, ngươi chấn tai như thế nào?”

Lương Huyện Lệnh nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói.

“Cầu xin Lý gia, bàn bạc điều kiện, nghĩ cách điều hòa các mối quan hệ.”

Diệp Ninh cười lạnh một tiếng.

“Đây không phải là bắt ta quỳ xuống sao?”

Lương Huyện Lệnh nghiên răng.

“Quỳ thì mới có thể chấn tai.”

Diệp Ninh vỗ vỗ vai hắn ta, nói.

“Vậy thì ngươi cứ nhìn đi, xem xem ta đứng như thế nào, mà còn có thể chấn tai được!”

Huyện Thương Ngô.

Trong trạch viện của Lưu gia.

Tất cả hào cường, thân sĩ của toàn huyện đều đến rồi.

Đương nhiên, cũng bao gồm cả Huyện Lệnh, Huyện Úy, Huyện Thành và các quan lại khác.

Chỉ có điều, tuy bọn họ là quan phụ mẫu, nhưng mà đều chỉ có thể ngồi ở bên dưới. Dù sao, Lưu gia không phải là gia tộc nhỏ bình thường.

Mà là danh gia vọng tộc chân chính.

Tổ thượng có ba vị Thượng Thư.

Luận về danh vọng, luận quyền thế, đều không phải là một Huyện Lệnh nho nhỏ có thể đắc tội được.

Gia chủ Lưu gia, Lưu Nguyên Hóa ngồi ở trên chủ vị, chậm rãi uống một ngụm trà, sau đó nhẹ nhàng đặt tách trà xuống, nói.

“Tin tức bên phía huyện Thương Tùng, các vị đều biết rồi đúng không?”

Huyện Lệnh cúi người, cười nói.

“Đương nhiên đã biết ạ, Diệp đại nhân đó của Viện giám sát, đang bận rộn chấn tai, nạn dân của cả quận, đều đang đi về phía huyện Thương Tùng.”

“Ngày hôm qua hạ quan phái người đi quan sát một chút, chậc chậc, huyện Thương Tùng hiện tại, đúng thật là mở rộng hơn gấp mấy trăm lần, lượng lương thực tiêu hao mỗi ngày, sợ rằng phải lớn bằng biển.”

“Không giấu Lưu lão, thuộc hạ hạ quan phái đi, trà trộn vào nạn dân, đều lĩnh được phần lương thực của ba ngày.”

Nói đến cuối cùng, hắn ta cười một chút.

Vì thế rất nhiều người cũng phối hợp phát ra tiếng cười.

Nhưng mà Lưu Nguyên Hóa lại không cười nổi, ngón tay của ông ta nhẹ nhàng gõ mặt bàn, nói.

“Huyện Thương Tùng bày rất nhiều sạp lớn, thật sự khiến cho lão phu có chút tò mò, họ Diệp kia lấy đâu ra tự tin, thế mà lại dám mở lớn miệng, để cho nạn dân của toàn huyện đều đi về phía huyện Thương Tùng?”

Có người đứng dậy, nói.

“Trong tay có lương, mới có tự tin, ta đoán lần này lương tiền Diệp Ninh mang theo, sợ rằng còn có rất nhiều.”

Lưu Nguyên Hóa lắc đầu, nói.

“Không thể nào, triều đình liên tục phái ra ba đoàn sứ giả, lương tiền đều bị cướp hết, không còn nhiều lương thực đưa cho Diệp Ninh mang đi nữa, tin tức này là do Lý gia xác nhận, hôm trước bọn họ nói với lão phu, lương thực trong tay Diệp Ninh tuyệt đối không có rất nhiều, cứ tiếp tục tiêu hao như thế, sớm muộn gì cũng hết sạch!”

“Đến lúc đó, những nạn dân vì lương thực mà tập trung lại, nhất định sẽ vô cùng tức giận, sợ rằng sẽ xảy ra loạn rất lớn.”

“Ta phải xem xem, đến lúc đó tên họ Diệp kia nên thu dọn như thế nào!”

Trên dưới Tính Châu, đã sớm thông đồng với nhau.

Về cơ bản những người này đều là đứng cùng một chiến hào với Lý gia.

Vì thế góc độ bọn họ suy nghĩ vấn đề, mới bắt đầu đã cố định rồi.

Tuy bây giờ chưa đối đầu trực diện với Diệp Ninh, nhưng mà trong tiềm thức của bọn họ, đã coi Diệp Ninh là đối thủ rồi. Mọi người nghe xong, nhao nhao gật đầu, lộ ra thần sắc xem trò vui.

Nếu như trong tay không có lương thực, Diệp Ninh ngươi dựa vào cái gì mà dám đánh trống phô trương chấn tai? Đúng thật là bản thân tự tìm đường chết!

Chương 456: Không có các ngươi, đối với ta rất quan trọng

Tuy chuyện này không liên quan đến bọn họ, nhưng mà không hề ngăn cản bọn họ xem kịch.

Huyện Lệnh huyện Thương Ngô suy nghĩ thật kỹ, đứng dậy lộ ra nụ cười nịnh hót, nói.

“Đợi đến khi lương thảo hết, nói không chừng Diệp đại nhân sẽ cầu xin đến trên đầy chúng ta, chúng ta phải chuẩn bị thật sớm.”

Nghe xong, Lưu Nguyên Hóa lộ ra nụ cười nghịch ngợm.

“Cầu xin đến trên đầu chúng ta?”

Ông ta suy nghĩ một chút, đường đường Giám Chính Viện giám sát, thấp giọng nói với hắn ta.

Trong lòng không khỏi có mấy phần cảm giác sảng khoái.

Ông ta cười mấy tiếng, nói.

“Vậy thì chúng ta không thể nào không cho Diệp đại nhân thể diện, đến lúc đó thật sự cầu xin đến chúng ta, chúng ta ít ít nhiều nhiều cũng phải gom được bảy tám phần lương thực đưa cho hắn, cũng xem như là một phần tâm ý đúng không?

Nghe thấy lời này, đương nhiên mọi người cùng cười lớn.

Nghĩ đến việc Diệp Ninh có danh tiếng lớn như thế có khả năng cầu xin bọn họ, bọn họ cảm thấy rất buồn cười. Có một loại cảm giác hơn người.

Nhưng đúng vào lúc này.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân ầm ĩ. Có một người hầu vừa chạy vừa lăn xông vào.

"Lão gia xảy ra chuyện rồi!"

Một lão giả mặc áo lụa đứng lên, chau mày nói.

"Khốn kiếp, ở đây là nơi nào, sao có thể cho phép người làm bừa? Chuyện có lớn như thế nào, cũng không thể làm phiền đến Lưu gia chủ!"

Người hầu lập tức không dám nói nữa, nhưng rõ ràng hắn ta có chuyện lớn muốn nói, mặt đỏ hết lên, nhịn rất khó chịu.

Lưu Nguyên Hóa phất phất tay, nói.

"Có chuyện gì, nói đi."

Người hầu cúi người chắp tay, nhìn lão gia nhà mình, nói.

"Xảy ra chuyện rồi lão gia, vừa rồi có một đám công sai xông vào nhà chúng ta, nói là những năm nay lão gia và thiếu gia phạm phải tội lớn, liệt kê ra mười mấy điều tội trạng, muốn hỏi tội hai ngài, còn muốn xét nhà chúng ta!"

Cái gì?

"Lão gia" lập tức giật mình, tiếp đó mảnh mẽ sải bước ra ngoài, túm lấy cổ áo tên người hầu.

"Nói hươu nói vượn, công sai ở đâu ra, dám đi đến nhà chúng ta?"

Tên người hầu sắp khóc luôn rồi, nói.

"Nô tài làm sao dám nói dối, lúc đó đại thiếu gia đi ngăn cản, trực tiếp bị một đao chém chết, nô tài chạy nhanh, đứng ở phía xa nhìn, lập tức đến đây thông báo."

Chân của lão giả mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã ra đất.

Ông ta nhanh chóng nhìn Lưu Nguyên Hóa ngồi ở phía chủ vị, khóc nức nở nói.

“Lưu gia chủ, ngài phải làm chủ cho ta!”

Lưu Nguyên Hóa chau mày lại, nhìn về phía Huyện Lệnh huyện Thương Ngô.

“Nghiêm đại nhân, công sai ở đâu ra, dưới ban ngày ban mặt, lại dám xem mạng người như cỏ rác, cướp tài sản của người dân!?”

Ông ta cũng không cần biết cụ thể, không hỏi lý do, vừa mở miệng, đã đưa ra phán quyết cho chuyện này.

Có thể thấy được ông ta ở địa bàn của huyện Thương Ngô này, từ trước đến nay đều bá đạo quen rồi. Huyện Lệnh nhanh chóng đứng dậy, cả mặt mơ hồ nói.

“Nhất định không phải là công sai ở trong huyện, có lẽ là ở trong quận?”

Dường như tên người hầu nhớ ra cái gì đó, nói.

“Nô tài nhìn thấy những công sai đó mặc quần áo màu đen.”

Quần áo màu đen?

Sắc mặt mọi người thay đổi.

Bọn họ nhanh chóng nghĩ đến Viện giám sát.

Nhưng còn chưa đợi bọn họ nói cái gì, lại có một tên người hầu nữa xông vào.

“Lão gia, xảy ra chuyện rồi!”

Sau đó, càng ngày càng có nhiều người hơn.

“Lão gia, xảy ra chuyện rồi!”

“Lão gia, nhà chúng ta bị xét nhà rồi!”

“Lão gia, mau trở về xem xem đi!”

Một loạt tin tức xấu truyền đến, khiến cho các thân sĩ giống như bị sét đánh. Bọn họ ngây người tại chỗ.

Tình hình gì vậy?

Bản thân ra ngoài đi họp, trong nhà lại bị cướp rồi?

“Ở đâu ra cái lý đó, từ trước đến giờ lão phu chưa từng đắc tội với Viện giám sát, thế mà tên họ Diệp kia lại gây phiền phức

cho lão phu!”

“Hắn dựa vào cái gì mà xét nhà ta, Viện giám sát thì có thể hành động vô pháp sao!”

“Lưu gia chủ, ngài phải làm chủ cho chúng ta!”

Các thân sĩ quỳ xuống đất, điên cuồn gào thét.

Nhà của bọn họ bị xét rồi, có con trai nối dõi của những người bởi vì phản kháng, còn trực tiếp bị Viện giám sát chém. Điều này bọn họ làm sao có thể chấp nhận được?

Lưu Nguyên Hóa tức đến cả người run lên.

“Các ngươi đừng gấp, Diệp Ninh hắn dựa vào cái gì mà lại làm như thế? Hắn đây là cố ý phạm pháp, là đang giết người, đang cướp bóc! Lão phu tuyệt đối sẽ không tha cho hắn, lão phu nhất định sẽ cho các ngươi một lời giải thích!”

Ông ta vô cùng tức giận. Ngay cả cốc cũng bị vứt ra. Thật sự là tức muốn chết luôn rồi.

Lưu Nguyên Hóa hắn là ai? Là thổ hoàng đế của huyện Thương Ngô!

Cho dù là Quận Thủ đến huyện Thương Ngô thị sát, cũng phải đến bái phỏng ông ta trước.

Kết quả Diệp Ninh không tuân thủ quy tắc một chút nào, không nói hai lời, trực tiếp động vào người của ông ta. Cục tức này, làm sao ông ta có thể nuốt xuống được?

Chương 457: Không có các ngươi, đối với ta rất quan trọng (2)

“Muốn đòi lời giải thích đúng không?”

Một giọng nói truyền đến.

Diệp Ninh chắp tay sau lưng, từng bước từng bước một đi vào.

“Bản quan đến rồi, muốn đòi lời giải thích gì, bây giờ nói luôn đi.”

Diệp Ninh đến rồi, đương nhiên đại biểu cho Viện Giám sát cũng đến.

Lưu Nguyên Hóa ngửi thấy mùi máu tanh.

Không phải là ở trên người Diệp Ninh truyền ra, mà là từ ở trong sân viện truyền đến.

Không bao lâu sau, Trần Thiệu Chính mặc áo giáp sắt đi vào, sát khí đằng đằng nói.

"Diệp đại nhân, tất cả những người dám phản kháng, đều bị giết hết rồi!"

Nghe xong, Lưu Nguyên Hóa thiếu chút nữa bị tức đến ngừng thở. Ngón tay ông ta chỉ vào Diệp Ninh, nửa ngày trời cũng không nói ra được một chữ. Ông ta phát hiện, bản thân căn bản không biết nên nói cái gì.

Cả đời này của ông ta, chưa bao giờ gặp phải loại người như Diệp Ninh, vừa mới đến không nói hai lời, đã trực tiếp động thủ giết người. Ngay cả võ phu thô tục, bình thường cũng không làm như thế.

Diệp Ninh ngươi còn là một văn nhân! Diệp Ninh khoanh tay, nói.

"Lưu gia chủ không cần gấp, có lời gì từ từ nói."

Hắn thể hiện ra rất thoải mái.

Cuối cùng Lưu Nguyên Hóa cũng nói ra được.

"Diệp Ninh, ngươi và ta không oán không thù, vì sao ngươi lại đến nhà chúng ta để giết người!"

Đôi mắt ông ta đỏ ngầu đầy tơ máu, gầm lên đầy căm thù.

Xem ra, đúng thật giống một người bị hại.

"Nói về chuyện tư, ta và ngươi không oán không thù, nhưng bản quan là Giám Chính Viện giám sát, nếu như đã là Giám Chính của Viện giám sát, đương nhiên nên chấp hành pháp luật."

Khuôn mặt Diệp Ninh lạnh lùng, trong mắt lộ ra sát ý.

"Bản quan đến Tính Châu, chỉ có ba việc phải làm, chuyện thứ nhất công bằng, chuyện thứ hai công bằng! Chuyện thứ ba, vẫn là công bằng!"

“Nạn dân ở bên ngoài đang lúc nước sôi lửa bỏng, mà các ngươi lại đóng chặt cửa, hưởng gió thưởng trăng, đúng là thoải mái.”

“Cửa son rượu thịt, trên đường khắp nơi là quỷ đói chết, các ngươi thật sự là con người sao?”

Lời nói này, thiếu chút nữa khiến cho Lưu Nguyên Hóa tức đến ngất đi.

Ngón tay ông ta chỉ vào Diệp Ninh gầm lên.

“Nạn dân ở bên ngoài như thế nào, liên quan gì đến ta?”

Diệp Ninh cười lạnh.

“Tại sao lại không liên quan đến các ngươi, nếu như không phải ngày thường các ngươi tham lam hung ác ngược đãi nhân dân, hoành hàng ngang ngược, bách tính sao đến bước đường này?”

“Ở chỗ của ta có tội trạng của mỗi một người, nói thật, không thăm dò nhiều lắm, tùy tiện tra một chút, ít nhất cũng tra ra được mấy trăm chuyện.”

“Ta thân là Giám Chính của Viện giám sát, đương nhiên phải không đội trời chung với tội ác, giết người của các ngươi, xét nhà của các nươi, đó là chuyện hợp tình hợp lý, chỉ cần trong các ngươi có một người bị oan uổng, đứng ra đây cho ta, bản quân đích thân cúi đầu xin lỗi!”

Tay giơ cao cầm danh sách tội trạng dày cộm, vứt xuống mặt đất. Không có người nào đi nhặt nó.

Bởi vì hoàn toàn không cần thiết.

Bọn họ chỉ cảm thấy vô cùng tức giận.

Đúng thế, bọn họ phạm tội, nhưng như thế thì sao? Bọn họ là thân sĩ!

Trong trời đất này có thân sĩ nào không làm như thế? Ai lại nghiêm túc như vậy?

Ai không phải là nhắm một mắt mở một mắt!

Đất nước này, chính là do vô số thân sĩ tạo thành, ai sẽ động đao với thân sĩ mà không có lý do? Ngoại trừ Diệp Ninh!

Lưu Nguyên Hóa nghiến răng nghiến lợi, trong mắt lộ ra thù hận khắc sâu vào trong tim.

“Diệp Ninh, ta hiểu rồi, thảo nào ngươi dám mở rộng tay chấn tai, hóa ra ngươi đã đánh chủ ý lên trên đầu chúng ta!”

“Ngươi đây là tìm đường chết, ngươi tuyệt đối là đang tìm đường chết!”

“Ngươi làm như thế, sẽ gây ra thống hận cho tất cả mọi người, thân sĩ trong khắp thiên hạ, đều sẽ bài xích ngươi!”

Đến lúc này, chỉ cần không phải là kẻ ngu ngốc, đều có thể nhìn ra được ý đồ của Diệp Ninh.

Nhưng Diệp Ninh lại hoàn toàn không quan tâm.

“Nếu như thân sĩ có tội, vậy thì thân sĩ đáng chết, ở chỗ của ta, Viện giám sát làm việc chỉ tuân theo một nguyên tắc, nếu như ngươi không thẹn với lòng, vậy thì ngươi không cần quan tâm đao có rơi xuống đầu mình hay không, nếu như ngươi áy náy trong lòng, vậy thì Viện giám sát nhất định sẽ không tha cho ngươi!”

Đối với lời nói này.

Các thân sĩ hào cường đều lộ ra nụ cười khinh thường. Rất rõ ràng, bọn họ coi thường vương pháp.

Bọn họ đã sớm quen với việc bản thân tự định ra quy tắc rồi tự mình chơi, khi người khác lấy ra một quy tắc mới, phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là không chấp nhận.

“Diệp Ninh, rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì? Rốt cuộc ngươi là muốn chấn tai, hay là muốn đối đầu với tầng lớp thân sĩ!”

Lưu Nguyên Hóa hỏi.

“Có gì khác biệt sao?”

Diệp Ninh hỏi ngược lại.

“Nếu như ngươi chỉ muốn chấn tai, vậy thì ngươi không nên dùng loại phương pháp này!”

“Nếu như ngươi muốn đối đầu với thân sĩ, vậy thì ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng có mơ!”

Chương 458: Chia lâu rồi thì phải đoàn kết, đoàn kết lâu rồi thì phải chia ra

“Pháp luật không trách số người đông, một mình ngươi, xử lý được tất cả thân sĩ trong thiên hạ sao?”

Dừng như Lưu Nguyên Hóa đã phát diên rồi, giơ nanh múa vuốt nói.

“Ngươi không thể nào xử lý được tất cả thân sĩ hào cường trong thiên hạ, vì thế ngươi đối phó chúng ta, còn xa mới nói được cao thượng cái gì, ngươi chỉ là muốn lương thực mà thôi, đối với ngươi mà nói, lương thực mới là điều quan trọng nhất!”

Nghe xong lời này, Diệp Ninh trầm mặc một lúc.

“Ngươi nói không sai, lương thực đúng là rất quan trọng.”

“Nhưng mà.”

“Không có các ngươi, đối với ta cũng rất quan trọng đó!”

Mới bắt đầu, không có người nào hiểu được câu nói của Diệp Ninh.

Không có các ngươi, đối với ta rất quan trọng. Nhưng rất nhanh bọn họ đã có nghĩ ra rồi.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy từng xe từng xe chất đầy lương tiền được kéo từ trong nhà của những thân sĩ hào cường này ra. Người ở thời cổ đại, có hai thói quen, một thói quen là tích trữ lương thực, một thói quen là giấu tiền.

Đây là tư tương lâu năm thâm căn cố đế, từ sâu trong lòng cảm thấy rằng, trong tay có lương thực, trong lòng sẽ không hoảng hốt, giấu thật kỹ tiền, mới có thể yên tâm. Trong đó đặc biệt là những người thân là thân sĩ hào cường này.

Chỉ trong nhà của một địa chủ, đã tìm ra được ba, năm xe vàng bạc, lương thực hàng chục xe!

Mà những thân sĩ hào cường kia, càng giàu có hơn, ngoại trừ vàng bạc, còn có cổ vật, thư pháp đều có giá trị không nhỏ, còn về lương thực, vậy thì càng là chất đầy một kho.

Còn về phía Lưu gia, là thế gia lớn nhất ở huyện Thương Ngô này, càng là khiến cho tất cả mọi người nghẹn họng nhìn trân trối.

Lương thực vàng bạc như núi, cổ vật thư pháp chất đầy mười mấy xe, ngoại trừ những thứ đó ra, thế mà còn có không ít vũ khí. Ví dụ như cung nỏ, đao kiếm, đủ để trang bị cho hàng ngàn người!

Đây là những thứ mà một thế gia nên có sao? Rõ ràng là không phải.

"Thảo nào có một câu nói là vương triều như nước chảy, thế gia mới là sắt, những thế gia này, đúng thật là tâm cơ khó dò, đáng ghét!"

Thái Hướng Cao nhìn thấy những thứ này, trong mắt không có phẫn nộ, chỉ có bi ai.

Cửa son rượu thịt phú quý, thật sự rất khó nhìn ra được Tính Châu đang trải qua hạn hán. Cuộc sống của bọn họ, nói thật còn xa xỉ hơn cả Thiên Tử.

Thế gia có lịch sử lâu đời, mười mấy đời thậm chí còn là tích lũy hàng trăm đời, có nội tình thâm hậu. Không hợp lý sao? Rất hợp lý.

Nhưng vấn đề là, những nội tình này ở đâu ra?

Nếu như ngươi đường đường chính chính dựa vào tự bản thân tích lũy được, vậy thì không có người nào nói ngươi cái gì. Nhưng Thái Hướng Cao biết, những nội tình này, tất cả đều đến từ mồ hôi nước mắt của bách tính.

Lấy Lưu gia để làm ví dụ, bọn họ là thế lực lớn nhất ở huyện Thương Ngô, gần như bảy phần bách tính, đều là làm thuê cho nhà bọn họ, hơn một nửa bách tính, đều là điền hộ của nhà họ.

Còn về phần bán thân làm nô tù, con số rất rất kinh người. Chiếm đoạt đất đai, che giấu hộ khẩu, tự ý tích trữ binh khí, một tay che trời!

Lưu gia đây là đang làm cái gì?

Bọn họ đây là đang đào căn cơ của Đại Chu!

"Diệp huynh, Đại Chu thật sự còn cứu được sao?"

Thái Hướng Cao mơ hồ.

Bởi vì đột nhiên hắn ta phát hiện, bản thân đang đối đấu với quái vật khổng lồ như thế nào. Một Lưu gia không đáng sợ. Nhưng mà Lưu gia tính là cái gì?

Ở trong các thế gia, nhiều nhất chỉ là hạng ba. Thế gia giống như bọn họ có rất nhiều, thế gia lợi hại hơn Lưu gia thì còn nhiều hơn!

Nếu như mỗi một thế gia, mỗi một thân sĩ và hào cường, đều đang hành động như thế này, vậy thì tương đương với việc vô số con côn trùng hút máu, đang bám ở trên người Đại Chu, điên cuồng hút máu của Đại Chu.

Đợi đến sau khi Đại Chu không chống đỡ được nữa, thì sẽ ầm ầm sụp đổ.

Tầng lớp thù địch này thật sự là quá lớn rồi, giống như Lưu Nguyên Hóa nói. Pháp luật không phạt số đông, một mình ngươi xử lý được tất cả thân sĩ ở trong thiên hạ sao?

Khoảnh khắc này, Thái Hướng Cao có cảm ngộ sâu sắc. Tác hại của Tiên Môn, còn lớn hơn nhiều so với những biểu hiện bề ngoài.

Sự tàn phá của Tiên Môn, khiến cho Đại Chu tiếp tục sụp đổ, thế gia có dã tâm có không gian mở rộng, vô số thân sĩ hào cường không có gì để lo lắng, tùy tiện phóng túng.

Cho dù không có Tiên Môn, thiên hạ của Đại Chu, cũng đã mục nát rồi.

Thiên hạ như thế, còn có thể cứu được sao? Còn có thể cứu được sao?

“Thật ra nhìn khắp lịch sử, vẫn luôn đều là như thế, thân sĩ hào cường, tham quan ô lại, thế gia địa chủ, không ngừng chèn ép bách tính, phá hoại căn cơ vương triều, đợi đến khi tất cả đều không chịu nổi được gánh nặng nữa, tiếp tục thì sẽ hoàn toàn sụp đổ.”

Chương 459: Chia lâu rồi thì phải đoàn kết, đoàn kết lâu rồi thì phải chia ra (2)

Diệp Ninh nhàn nhạt nói.

“Sau đó sẽ có chiến loạn, có rất nhiều thế lực sẽ thừa cơ nổi dậy, muốn đi lên vị trí chí cao vô thượng.”

“Ở trong quá trình này, những thân sĩ, hào cường, thế gia, lần lượt đặt cược, nếu như thắng, vậy thì lên cao thêm một tầng, nếu như thất bại, có lẽ sẽ tan xương nát thịt.”

“Nhưng số lượng của bọn họ không hề ít, thân sĩ hào cường cũ ngã xuống, những người thắng lợi từ bàn tay trắng đến lúc có trong tay, từng bước bước lên vị trí trên cao sẽ trở thành thế gia và hào cường mới, sau đó dòng chảy của thời gian, lại biến thành sâu bướm, vòng đi vòng lại.”

Thái Hướng Cao chăm chú lắng nghe.

Lương Huyện Lệnh ở bên cạnh cũng như thế. Trong lòng hắn ta có chút chấn động.

Tổng kết sự thay đổi của các vương triều trong quá khứ, cuối cùng nói ra hôn quân, nói ra nghịch tặc, đúng là rất ít có người đứng ở góc độ của toàn bộ xã hội để phân tích vấn đề.

Nếu như dựa theo cách nói của Diệp Ninh, thì chẳng phải nói quốc tặc lớn nhất, chính là những thế tộc hiển hách này sao? Điều này phá vỡ nhận thức về thế tộc của hắn ta.

Thế gia, từ trước đến nay đều là biểu tượng của ôn tồn lễ độ, phong độ phiên phiên, hiểu biết kiến thức, cao quý, trí tuệ. Nhưng trong miêu tả của Diệp Ninh, lại biến thành kẻ thủ phạm cầm đầu gây ra sự hưng vong của thiên hạ.

Không nên là như thế. Điều này không phù hợp với tam quan vốn có của hắn ta.

Nhưng mà hắn ta thuận theo lời nói của Diệp Ninh tiếp tục suy nghĩ, lại phát hiện, thật ra hình như thật sự là như thế! Lực phá hoại của một hôn quân có thể lớn như thế nào?

Nói thật, làm quan lâu rồi, sự sợ hãi đối với Thiên Tử cũng dần nhạt đi, bởi vì đối với phần lớn quan viên mà nói, thật ra Thiên Tử chính là một biểu tượng.

Sống ở trong kinh thành, cửa lớn không ra, cửa nhỏ không bước, những chuyện xảy ra ở thế gian bên ngoài, không phải là dựa vào lời nói của các triều thần, Thiên Tử mới biết được.

Một hôn quân, có ngu xuẩn đến như thế nào, cũng không đến mức khiến cho vương triều bước vào con đường diệt vong. Bởi vì đối với quân vương mà nói, loại lòng tham đó còn xa mới bằng những thế gia hào cường.

Tất cả thiên hạ đều là của Thiên Tử, quân vương còn tham cái gì?

Hoàn toàn không có lý do để tranh đoạt đất đai và tiền tài với bách tính.

“Lẽ nào nói, căn nguyên loạn lạc của thiên hạ, thật sự không nằm ở Thiên Tử, mà là nằm ở thế gia?”

Lương Huyện Lệnh sinh ra suy nghĩ rất hoang đường, nhưng suy nghĩ thật kỹ, lại là một suy nghĩ rất hợp lý. Hắn ta nhớ đến một câu.

Con đê ngàn dặm bị tổ kiến phá nát.

Thế gia hào cường trong thiên hạ đều là như thế, vậy thì đúng thật là đang đào căn cơ của Đại Chu.

“Đại cục thiên hạ, thống nhất lâu rồi sẽ bị chia ra, chia lâu rồi thì sẽ thống nhất lại!”

Đột nhiên Diệp Ninh mở miệng, nói ra một câu tổng kết.

Thống nhất lâu rồi sẽ tách ra, tách lâu rồi sẽ thống nhất lại!

Nghe mấy chữ này, trong mắt Thái Hướng Cao lộ ra ánh sáng, chỉ cảm thấy vô cùng tinh túy. Hắn ta không nhịn được hỏi.

“Nói như thế, vương triều nhất định sẽ bị thay đổi, sẽ không xuất hiện vương triều vĩnh hằng sao?”

Diệp Ninh lắc đầu, nói.

“Đương nhiên có!”

Muốn xây dựng được một vương triều vững chắc, có hai khả năng, một là có một người, hoặc là một đám cường giả tuyệt thế, vẫn luôn bảo vệ vương triều, bất luận trời đất sụp đổ, bất luận mưa gió bão bùng, đều có thể dùng thân mình đón nhận.”

“Như thế, có thể thành lập một vương triều vững chắc.”

Cách nói này của Diệp Ninh khiến cho Thái Hướng Cao rất không vừa ý.

Cũng không phải là Diệp Ninh nói không đúng. Ngược lại, Diệp Ninh nói rất đúng.

Lấy Đại Chu làm ví dụ, nếu như Thái Tổ và Giám Chính đều còn, Tiên Môn sao dám làm phản? Thế gia hào cường ít ít nhiều nhiều đều sẽ có chút kiêng dè.

Thiên hạ như thế cho dù là thật sự bại hoại, nhưng cũng không đến mức biến thành bộ dáng như ngày hôm nay. Bởi vì đây chính là lực uy hiếp của cường giả.

Thế giới này, dù sao vẫn là cường giả có tiếng nói.

Nhưng mà, điều này quá không hiện thực.

Sau khi cường giả vô địch, bình thường sẽ tìm kiếm điểm đột phá mới, nếu như muốn tìm kiếm đột phá, vậy thì nhất định phải rời khỏi vùng an toàn ban đầu của mình.

Đây chính là trái tim của kẻ mạnh.

Cho dù chỉ có rất ít người, tình nguyện gắn bó với hoàng triều, vậy thì nhất định có thể được như ý nguyện sao? Cũng không hẳn.

Nếu như hao hết tuổi thọ thì sao? Xuất hiện người khiêu chiến mạnh hơn thì như thế nào?

Trường Giang sóng sau đổ sóng trước, chỉ dựa vào sức mạnh của một người, sớm muốn gì cũng sẽ xuất hiện vấn đề.

Hơn nữa, đối với Nho gia mà nói, bản thân bọn họ đã có theo đuổi đối với việc trị nước.

Nếu như chỉ dựa vào vũ lực để đất nước được tiếp diễn, vậy thì Nho gia tồn tại của ý nghĩa gì? Cái gọi là khái niệm tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ, cũng sẽ biến thành không còn có giá trị gì nữa.

Chương 460: Chia lâu rồi thì phải đoàn kết, đoàn kết lâu rồi thì phải chia ra (3)

Vì thế, Thái Hướng Cao theo bản năng không thích đáp án này, hắn ta đặt hy vọng lên con đường thứ hai, cả mặt đầy vẻ mong chờ, hỏi.

“Vậy thì cách thứ hai thì sao?”

Diệp Ninh hít một hơi thật sâu.

“Cách thứ hai, cải cách!”

Lương Huyện Lệnh tranh trả lời.

“Cải cách là gì?”

Diệp Ninh thâm trầm nói.

“Thay đổi pháp luật của tổ tông, vận mệnh của các thế gia!”

“Về cơ bản, kéo gần khoảng cách giữa con người với con người.”

“Mở mang trí tuệ của người dân, chấp pháp công bằng, giải phóng năng suất lao động.”

Diệp Ninh chỉ đơn giản nhắc đến ba điểm.

Thành thật mà nói, có rất nhiều việc phải làm. Nhưng cơm phải ăn từng miếng từng miếng một.

Một lúc hắn nói quá nhiều, Thái Hướng Cao cũng không hiểu được.

Nhưng trên thực tế, chính là ba điểm này, đã khiến cho Thái Hướng Cao chấn động. Ví dụ như về phần mở mang trí tuệ của người dân.

Đã vi phạm quan niệm đã có của Nho gia.

Thánh Nhân đã từng nói, có thể khiến cho dân hiểu, nhưng không thể để cho dân biết.

Ý nghĩa rất đơn giản, phải mụ dân, không thể để cho lão bách tính biết quá nhiều. Tư tâm càng nhiều, càng có khả năng xuất hiện loạn lạc.

Nhưng Diệp Ninh lại muốn mở mang trí tuệ người dân.

Không có gì để nghi ngờ, đây là một chuyện xưa nay chưa từng có, nếu như truyền ra ngoài, toàn bộ Nho Môn đều sẽ chấn động. Nhưng Thái Hướng Cao tình nguyện kiên định ủng hộ Diệp Ninh.

Bởi vì chiêu trò mụ dân này, đã được lịch sử nghiệm chứng vô số lần, nó không có tác dụng. Thánh Nhân cũng không nhất định đều là đúng.

Nếu như không đúng, vậy thì vì sao không thể thay đổi chứ? Trong lòng Lương Huyện Lệnh vô cùng phức tạp.

Những lời Diệp Ninh nói, khiến cho hắn ta vừa chấn động, vừa sợ hãi, nhưng lại có một lòng khao khát. Nếu như được, thật sự muốn nhìn xem, rốt cuộc Diệp Ninh có thể xây dựng được thế giới như thế nào. Đáng tiếc!

Trên người ta có tội lớn.

Hắn ta biết kết cục của bản thân đã được định trước rồi.

Lúc này trong lòng chỉ có sự ngưỡng mộ vô hạn với Thái Hướng Cao.

“Nếu như năm đó khi ta lạc đường, gặp được Điệp dại nhân, vẫn còn là bộ dáng như hiện tại sao?”

Hắn ta khẽ thở dài một tiếng.

Lúc này hối hận thì đã muộn rồi.

Diệp Ninh dẫn theo Viện giám sát, bắt đầu tấn công tất cả các huyện thành của quận Bạch Thủy.

Những tình báo mà lúc trước hắn thu thập được, từ khẩu cung của Lương Huyện Lệnh, từ cuộc điều tra của Viện giám sát, từ miêu tả của lưu dân, biết được ai là người đáng tội chết nhất, ai tuy có tội, nhưng không đến mức chết.

Đương nghiên, cũng có một hai nhà lương thiện, không hề hại dân, ngược lại đối với bách tính khá tốt. Nhưng loại hào cường này rất ít.

Phần lớn, đều giống với Lưu gia, làm hết mọi chuyện xấu, tội ác tày trời.

Một hơi quét sạch tất cả các thế gia, thân sĩ, hào cường, địa chủ trong các huyện thành của quận Bạch Thủy.

Diệp Ninh có được số lượng lương tiền đáng kinh người.

Nói không khách khí thì, cho dù nạn dân của quận Bạch Thủy có tăng gấp đôi, dùng để chấn tai cũng là có thừa. Từ đó có thể thấy được, rốt cuộc những người này giàu có đến mức độ nào.

Rất nhanh tin tức đã truyền khắp quận Bạch Thủy. Sau đó, vô người người không ngồi yên được nữa.

"Tên họ Diệp kia hắn muốn làm cái gì!?"

Nói thật, đối với những nhân vật lớn của quận Bạch Thủy mà nói.

Việc Diệp Ninh và Lý gia tranh đấu với nhau, đó là chuyện của bọn họ. Thần tiên đánh nhau, bọn họ không dự định tham gia vào.

Chỉ muốn mở to mắt đứng ngoài xem náo nhiệt.

Nhưng kết quả thì sao, không ngờ được là, Diệp Ninh này không nói võ đức, không đi đấu ngươi sống ta chết với Lý gia, thế mà lại ở lỳ quận Bạch Thủy không đi.

Đây là có ý gì?

Ở thì cũng ở đi, nhưng vấn đề là, Diệp Ninh còn không nghỉ ngơi, các huyện của quận Bạch Thủy nhiều thế gia hào cường như thế. Cũng có rất nhiều bạn bè, thông gia, môn sinh của bọn họ.

Cứ như thế bị Viện giám sát xét nhà.

Những hạt lương thực trắng muốt, chất thành núi, cứ như thế để cho những tên lấm lem bùn đất kia được lợi rồi. Người của quận Bạch Thủy nhìn cũng đau lòng.

Cho dù là chấn tai, cũng rất ít người làm việc như Diệp Ninh, làm gì có người nào cho lão bách tính ăn cơm trắng chứ? Trong cháo loãng trộn thêm ít cát, có cái ăn, sống là được rồi.

Chỉ cần mọi người không bị đói chết, vậy thì cũng coi như là một chính sách hay.

Nói lệch rồi, quay lại chủ đề chính, sắc mặt của tất cả mọi người đều nghiêm túc. Bởi vì bọn họ cũng cảm nhận được sự uy hiếp cực lớn.

Thế gia và hào cường ở các huyện đều gặp nạn, vậy thì Diệp Ninh có khi nào sẽ tìm đến bọn họ không?

“Rốt cuộc Diệp Ninh muốn làm cái gì, ta cho rằng đã rất rõ ràng rồi.”

Dương gia của quận Bạch Thủy, là thế gia lớn nhất ở nơi này, cũng là một lãnh tụ trong các thế tộc.

Gia chủ đương nhiệm Dương Hồng mặc một thân quần áo trắng, tướng mạo đoan trăng, chắc rằng khi còn trẻ cũng là một mỹ nam phiên phiên công tử. Tuổi của hắn ta không lớn, mười mấy năm trước, còn là Lại Bộ Thượng Thư của kinh thành.

Chương 461: Ai làm mưa làm gió như thế?

Chỉ có điều, ở thế đạo này, triều đình đối với khống chế thiên hạ cũng là có hạn, cái gọi là thiên quan Lại Bộ của hắn ta, làm cũng không sảng khoái, còn không bằng trở về quê, làm một bá chủ, sống cuộc sống tiêu sái.

Vì thế hắn ta dùng lý do thủ hiếu, từ quan về quê. Chỉ chớp mắt, đã đến ngày hôm nay.

Lúc trước, cuộc sống của hắn ta rất thoải mái, ở quận Bạch Thủy rộng ba mẫu này, hắn ta có quyền uy tuyệt đối. Qua lại với hào cường, ai không cho hắn ta ba phần thể diện?

Cho dù là Quận Thủ của quận Bạch Thủy, ở trước mặt hắn ta, cũng phải dùng tư thế của vãn bối. Điều này khiến hắn rất đắc ý.

Cho đến ngày hôm nay.

Dương Hồng giơ một tay lên, gầm hét cuồng loạn.

“Diệp Ninh, đều nói hắn có tư thái Thánh Hiền, hôm nay mới biết được, mắt thấy là thật, tai nghe là giả, người này đúng thật là phần tử cặn bã của văn nhân.”

“Các vị đều đã nghe chưa? Đã nghe chưa? Trần gia, Lưu gia, Tống gia,… đều là những gia chủ lương thiện thư gia nhiều đời, đều chết dưới đao binh!”

“Diệp Ninh đáng chết này, dùng lý do phạm tội, tự ý giết người xét nhà, hành động như thế, nhìn khắp vạn năm của Đại Chu, từ trước đến giờ hiếm có kẻ nào bạo ngược như thế! Hắn như thế, còn có thể dưỡng ra chính khí cuồn cuộn? Người như thế, hắn cũng đáng làm Giám Chính Viện giám sát?”

Hắn ta gầm thét như muốn nứt cổ họng, phát ra giọng nói khè khè. Có thể thấy được hắn ta tức giận như thế nào.

Nhưng ở trong sự tức giận này, lại ẩn giấu một nỗi sợ hãi sâu sắc.

Đúng thế, là sợ hãi.

Diệp Ninh quá ác.

Một tay cầm đao, một tay cầm tội trạng, tìm đến từng nhà từng nhà một. Binh đi qua như lược!

Nghĩ đến những thế gia, hào cường đó, chỉ chớp mắt đã rơi vào kết cục bị diệt cả nhà. Dương Hồng có thể không sợ sao?

Rõ ràng Diệp Ninh là điên rồi, muốn giết những con cừu béo thế tộc, để chấn tai nạn dân. Mà hắn ta, Dương gia, chính là con cừu béo nhất của quận Bạch Thủy!

Diệp Ninh sẽ bỏ qua cho hắn ta sao?

Những người có mặt ở đây, cũng có lo lắng giống như hắn ta.

Nhất thời, ai cũng đỏ mắt, đứng lên nói.

“Dương huynh nói đúng, tên họ Diệp đó, thật sự là không phải con người!”

“Thế mà hắn lại dám ra tay với thế tộc, lẽ nào hắn không biết đạo lý không trừng phạt đại phu (chỉ quan lại đức cao vọng trọng) sao? Mạng của những kẻ chân lấm tay bùn đó cũng là mạng? Vì sao hắn lại vì những kẻ chân lấm tay bùn đó mà chống đối chúng ta?”

“Thiên hạ không có đạo lý như thế, cho dù hắn muốn cướp, cho dù muốn giết người, chúng ta tuyệt đối không thể ngồi yên chờ chết!”

Đứng trước ranh giới sống chết.

Mọi người bùng nổ sự đoàn kết trước nay chưa từng có. Cái gì mà tâm tư nhỏ, trong chớp mắt đều không tồn tại nữa. Phải sống trước đã.

Bây giờ xem ra, thế gia hào cường của quận Bạch Thủy đều rất đoàn kết, chuyện của nhà bọn họ bọn họ cũng tự biết.

Thế gia của những huyện thành khác bởi vì phạm pháp mà bị xét nhà, bọn họ làm càng quá đáng hơn, nếu như rơi vào trong tay Diệp Ninh, sẽ không tránh được kết cục cả nhà bị diệt.

Vì thế, nhất định phải phản kháng.

Nhưng vấn đề đến rồi, phản kháng như thế nào?

Bản thân Diệp Ninh là một Đại Nho lúc nào cũng có khả năng bước vào cảnh giới Bán Thánh. Sau đó hắn còn mang theo không ít cao thủ.

Còn có Thiên Long Vệ, Thần Cơ Doanh. Không nhiều người, nhưng đều là tinh nhuệ.

Chỉ dựa vào bọn họ triệu tập gia nô đi liều mạng, vậy thì nhất định không thể nào, bọn họ một mặt sợ uy danh của Diệp Ninh, nhưng mặt khác lại nhất định phải làm cái gì đó.

Nghĩ đến đây, Dương Hồng đưa ra chủ ý.

"Đi, đi tìm Vương Quận Thủ!"

Các thế tộc, hào cường, hùng hùng hổ hổ tìm đến Vương Quận Thủ. Vương Quận Thủ cũng giống với bọn họ, cũng đang ở trong nhà ăn ngủ không yên.

Ông ta cũng lo lắng Diệp Ninh tìm đến cửa, lại không có dũng khí chống lại Diệp Ninh.

Bây giờ các thế tộc bảo ông ta dẫn đầu binh của quận chống lại Diệp Ninh, thiếu chút nữa dọa cho bị ngã bệnh.

"Nói bừa, bản quan sao có thể chống lại Diệp đại nhân, ngài ấy là Giám Chính Viện giám sát!"

Sắc mặt Vương Quận Thủ trắng bệch.

Ông ta không phải kẻ ngốc, kiên quyết không đồng ý.

Nếu như ông ta thật sự dám làm chuyện này, vậy thì không phải tội chết, cũng sẽ biến thành tội chết.

“Nếu như Viện giám sát đến quận thành, đại nhân cho rằng bản thân có thể thoát được kiếp này sao?”

Dương Hồng buồn bực nói.

“Có lẽ trong lòng Vương đại nhân rất rõ, duỗi đầu ra cũng nằm ở trong đao, rụt đầu lại cũng nằm ở trên đao, nếu như đã như thế, còn không bằng cược một ván.”

Vương Quận Thủ có chút động lòng.

Nhưng ông ta vẫn như trước không có dũng khí chống lại Diệp Ninh, lắc đầu nói.

“Ta không có thực lực chống lại Diệp Ninh.”

Chỉ một chút binh lực của quận Bạch Thủy, sao chống lại được Diệp Ninh? Đó không phải trò cười sao.

Chương 462: Ai làm mưa làm gió như thế? (2)

“Ta không có bảo Vương đại nhân đao kiếm đối nhau với hắn, mà là muốn đại nhân làm ra một chút tư thái.”

Dương Hồng nói.

“Tư thái gì?”

Vương Quận Thủ hỏi.

“Đóng chặt cửa thành, toàn quân mặc giáp, tất cả quận sẵn sàng chiến đấu, chúng ta sẽ phái gia đinh ở trong nhà, mặc giáp trụ đi lên tường thành, làm chỗ dựa cho Vương đại nhân!”

Dương Hồng đã sớm có tính toán, nói.

“Đầu tiên bày tư thế ra trước, để cho Diệp Ninh đó kiêng dè.”

“Sau đó dùng danh nghĩa chống đạo tặc, từ chối hắn vào thành, nếu như hắn dùng chức trách chèn ép ngươi, ngươi sẽ nói thời gian bất thường, nhất định không làm.”

“Hơn nữa, ngươi là Quận Thủ, hắn là Giám Chính, về phương diện quyền hạn, bảo vệ sự yên bình của một vùng là chức trách của ngươi, mà hắn không có quyền ra lệnh cho ngươi rút binh, càng không thể ngăn cản ngươi đóng cửa thành.”

Những lời này nói ra cũng có phần khả thi. Nhưng Vương Quận Thủ rất tỉnh táo, nói.

“Diệp Ninh không chỉ là Giám Chính Viện giám sát, còn là Tính Châu Mục bệ hạ bổ nhiệm, chuyện lớn nhỏ trên dưới Tính Châu, tất cả đều do hắn quyết định, cách nói này của ta, sao có thể khiến cho hắn rút binh?”

Dương Hồng phất tay, nở nụ cười gian trá.

“Hắn đúng là Châu Mục, nhưng hắn đã giao nhận chưa?”

Vương Quận Thủ ngây ra. Dương Hồng tiếp tục nói.

“Sau khi hắn đến Tính Châu, vẫn luôn đánh trận ở quận Bạch Thủy, căn bản không đi Tấn Dương giao nhận, vì thế ngươi coi như không biết chuyện này, hơn nữa có thể đẩy trách nhiệm này lên người Thứ Sử đại nhân, nói là Thứ Sử đại nhân lệnh ngươi làm như thế, nếu như hắn có bất mãn, cứ việc đi tìm Thứ Sử Phủ điều đình là được.”

“Một khi hắn đi Tấn Dương, tự sẽ có Lý gia đối phó hắn, từ đó không liên quan gì đến chúng ta nữa.”

“Chúng ta chỉ cần tự bảo vệ, hắn cũng không thể không nói lời nào, trực tiếp công thành đúng không?”

Dương Hồng tự đắc ý.

Hắn ta cho rằng kế hoạch của bản thân không có lỗ hổng. Lấy lý do chính đáng, từ chối Diệp Ninh vào thành.

Chỉ cần Diệp Ninh không thể vào thành, vậy thì bọn họ có thể tự bảo vệ được mình. Vương Quận Thủ nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng vẫn là đồng ý.

Không có cách nào cả, mọi người đều là con châu chấu trên cùng sợi dây. Ông ta cho rằng kế hoạch của Dương Hồng đúng là cũng có khả thi.

Còn tốt hơn là coi ngựa chết là ngựa sống để chữa, thử xem.

Nhất thời, quận Bạch Thủ bắt đầu chuẩn bị. Trên tường thành chưa bao giờ náo nhiệt như bây giờ.

Lúc trước quân trang thưa thớt, hôm nay trong chớp mắt đã biến thành dày đặc, thoạt nhìn, trên tường thành đứng đầy người, người nào người đó đều mặc giáp trụ, nhưng trên thực tế phần lớn đều là gia đinh của thế tộc giả dạng thành.

Thời điểm chạng vạng tối.

Diệp Ninh dẫn theo đại quân của Viện giám sát đến quận Bạch Thủy.

Trước đó, hắn đã sắp xếp cho các nạn dân.

Huyện Thương Tùng đã không thể nói nói là một huyện nữa, quy mô hiện tại tuyệt đối được coi là một thành lớn. Có đủ lương thực, trong chớp mắt nạn dân đã hồi phục được trật tự.

Nạn dân ở các quận huyện bên cạnh nghe được tin tức, cũng đều nhanh chóng đến đây, đương nhiên Diệp Ninh nhận hết tất cả. Bởi vì quy mô quá lớn, vì thế Thái Hướng Cao không đi theo, ở lại huyện Thương Tùng chủ trì đại cục. Loại kinh nghiệm như thế này, đối với hắn ta mà nói tuyệt đối được coi là rèn luyện.

"Đại nhận, thế mà quận Bạch Thủy vẫn muốn phản kháng?"

Binh lính đi đến dưới thành.

Trần Thiệu Chính tử xa nhìn thấy cửa thành đóng chặt, cùng với binh lính của quận trên tường thành cung nỏ sẵn sàng, trong đôi mắt lộ ra mấy phần tức giận.

Viện giám sát làm việc, thế mà đám người này dám tập hợp chống đối.

Đây là muốn tạo phản sao?

Người của Viện giám sát đến rồi, Vương Quận Thủ sợ nói quá muộn, giành trước một bước hét.

"Diệp đại nhân, các vị đại nhân của Viện giám sát, tại hạ là Quận Thủ quận Bạch Thủy Vương Nguyên, ba ngày trước Thứ Sử Phủ có quân lệnh, để đề phòng đạo tặc, đóng chặt cửa thành, tăng cường phòng bị, bất kỳ người nào cũng không

được ra vào, nên không thể nghênh đón, xin Diệp đại nhân thứ lỗi!”

Nghe những lời này, trong mắt Trần Thiệu Chính lóe lên một tia kỳ lạ.

“Quân lệnh của Thứ Sử Phủ? Thật hay giả?”

Diệp Ninh lắc đầu, nói.

“Không cần biết là thật hay giả, đều không có ý nghĩa gì, bọn chúng đây là đang giả bộ ngớ ngẩn, muốn tìm lý do chính đáng không cho ta vào thành.”

Diệp Ninh đoán đúng rồi.

Vương Quận Thủ và Dương Hồng đã lập sẵn kế hoạch, bất luận bên phía Diệp Ninh nói cái gì, bọn họ đều sẽ trả lời. Nhưng bọn họ không hiểu Diệp Ninh.

Từ trước đến nay Diệp Ninh đều không phải là người đi theo đường bình thường.

Hắn nhẹ nhàng ra lệnh mấy câu.

Trần Thiệu Chính nhận lệnh, trực tiếp cưỡi ngựa đến dưới tường thành, sắc mặt nghiêm túc, nói.

“Ta đếm ba tiếng, mở cửa thành!”

“!!”

Trên tường thành, tất cả mọi người đều ngây người. Đây là có ý gì? Vương Quận Thủ còn cho rằng Diệp Ninh chưa nghe thấy, hét lớn hơn.

Chương 463: Cảnh giới vô sỉ

“Diệp đại nhân, không phải hạ quan không để cho ngài vào thành, mà Thứ Sử Phủ có lệnh, hạ quan không thể không nghe theo, nếu như Diệp đại nhân bất mãn, có thể đi đến Tấn Dương tìm Thứ Sử Phủ điều đình!”

Diệp Ninh không nói lời nào.

Chỉ có tiếng đếm lạnh lùng của Trần Thiệu Chính vang lên.

“Hai!”

Lần này đến Dương Hồng cũng gấp rồi.

Cái gì vậy, tên họ Diệp này hoàn toàn không giao tiếp với người khác là chuyện gì hả?

“Diệp đại nhân, quốc có quốc pháp, chức trách của Quận Thủ, là bảo vệ một vùng an bình, nếu như có chỗ đắc tội, xin đại nhân tha thứ!”

Diệp Ninh cụp mắt xuống.

Trần Thiệu Chính gầm lên.

“Ba!”

Giọng nói vừa dứt, trực tiếp cưỡi ngựa quay lại.

Từ đầu đến cuối, không nói một lời vô nghĩa nào.

Mà lúc này, Diệp Ninh ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn tường thành, nhàn nhạt nói.

“Công thành!”

Diệp Ninh ra lệnh một tiếng, đại quân lập tức tiến lên.

Thần Cơ Doanh giương nỏ, tiến thẳng lên theo hàng dọc.

Những mũi tên nỏ được bắn ra, trên tường thành lập tức sụp đổ một mảnh. Thiên Long Vệ cưỡi ngựa đi lên, lao về phía trước không chút do dự.

Người của Viện giám sát, cũng rút đao ra, bay lên không trung, chuẩn bị xông lên tường thành.

Ngay cả bản thân Diệp Ninh, cũng là dùng ngón tay làm bút, viết một chữ “phá” ở trên không trung.

Bùm!

Chữ phá in lên trên cổng thành.

Một cổng thành lớn như vậy, thế mà trực tiếp sụp đổ.

Những thay đổi mạnh mẽ này, chỉ xảy ra trong chớp mắt. Những người ở trên tường thành đều sững sờ.

Một lời không hợp…

Không đúng, căn bản không phải là một lời không hợp. Hai bên ngay cả một câu nói bình thường cũng chưa từng nói. Bên

phía Diệp Ninh, chỉ đếm ba tiếng.

Ba tiếng đếm không mở cửa, sau đó lập tức công thành rồi.

“Trời ạ, rốt cuộc tên họ Diệp kia muốn làm cái gì?”

“Công thành? Hắn không phải là quan của Đại Chu sao? Thế mà hắn lại tấn công thành trì của Đại Chu, làm gì có loại đạo lý như thế?”

“Mau chạy, Viện giám sát giết đến rồi.”

Đám người kêu gào một mảnh.

Trên tường thành có rất nhiều người ngã xuống, mùi máu tanh sộc lên, khiến cho người khác có chút hoa mắt. Bọn họ đều là những lão gia cao cao tại thượng, sao chịu được nổi điều này.

Trong chớp mắt, loạn thành một mảnh.

Thấy thế, Vương Quận Thủ gần như sợ đến ngất đi, ông ta túm lấy Dương Hồng, đỏ mắt hỏi.

“Ngươi đồng ý với ta cái gì? Ngươi nói với ta, có cách đối phó với Diệp Ninh, nhưng bây giờ thì sao, bọn họ công thành rồi! Một khi công thành, còn có con đường để thương lượng sao?”

Vương Quận Thủ nói đến nước bọt bắn khắp nơi.

Dương Hồng dùng sức đẩy ông ta ra, sắc mặt khó chịu nói.

“Chuyện này sao có thể trách ta? Ai có thể ngờ được Diệp Ninh là một kẻ điên, đúng! Hắn chính là một kẻ điên!”

Dương Hồng và tất cả mọi người đều chết lặng.

Một chút tâm tư nhỏ đó của hắn ta, sau một câu công thành của Diệp Ninh, đã hoàn toàn biến thành trò đùa. Diệp Ninh này, thật sự là văn nhân sao?

Văn nhân sao có thể bá đạo như thế?

Nhưng bất luận như thế nào, mọi chuyện đã trở thành như thế này, Dương Hồng nhất định phải nghĩ cách khác, hắn ta loạng choạng chạy xuống dưới tường thành, vẫn may hắn ta đã sớm có chuẩn bị.

Mà lúc này, binh lính đã dừng phản kháng. Hoặc là nói bọn họ căn bản chưa từng nghĩ đến việc chống đối.

Người ở trên tường thành, vốn dĩ phần lớn chính là ôm tâm thái giả vờ. Ai có thể ngờ được, thế mà lại thật sự đánh rồi.

Đặc biệt là hành động đầu tiên, tường thành đã trực tiếp phá rồi, vì thế lòng quân lập tức sụp đổ, tất cả mọi người đều đầu hàng. Không có bất kỳ người nào kháng cự.

Thiên Long Vệ trực tiếp xông vào cổng thành.

Ngoại trừ mấy chục con quỷ xui xẻo chắn ở phía trước bị đè chết ra, những người khác đều bình an vô sự. Toàn bộ chuyện này, đúng thật là một trò hề.

Nhưng Diệp Ninh lại rất tỉnh táo.

Chuyện này nhìn thì là một trò hề, nhưng trên thực tế lại là sự thăm dò của thế tộc đối với hắn. Vì thế hắn không thể nào bàn điều kiện với thế tộc.

Hắn nhất định phải cứng rắn. Cứng rắn tuyệt đối!

Chỉ có cứng rắn, mới có thể thành công.

Dưới sự bao quanh của người của Viện giám sát, Diệp Ninh đi vào quận Bạch Thủy. Vừa mới bước vào, có mười mấy người lăn ra từ trong đám đông.

“Hoan nghênh Diệp đại nhân!”

Người của Viện giám sát thấy có người cản đường, vốn dĩ phản ứng đầu tiên là ra tay bảo vệ Diệp Ninh. Nhưng mà sau khi nghe bọn họ nói chuyện, lại lập tức sững người.

Diệp Ninh nhìn chăm chú.

Mười mấy người này, thế mà lại đều mặc Nho sam, xem ra rất có văn hóa, rất đàng hoàng.

“Các ngươi là ai?”

Diệp Ninh nhìn về phía Dương Hồng.

Vị trí đứng của hắn ta gần phía trước, rõ ràng là người đứng đầu trong đám người, chuyện quan trọng nhất là, vừa rồi hắn ta còn đứng ở trên tường thành nói, rõ ràng thân phận của người này không thấp.

“Tại hạ là gia chủ Dương gia quận Bạch Thủy, Dương Hồng.”

Chương 464: Cảnh giới vô sỉ (2)

Dương Hồng tự giới thiệu một câu, sau đó lại giới thiệu những người xung quanh. Đều là thế gia, hào cường của quận Bạch Thủy.

Thú vị.

Vừa rồi đám người này còn đứng ở trên tường thành thủ thành, kết quả lắc mình một cái, thế mà lại chạy đến đây bày tỏ hoan nghênh. Chuyện này đúng thật là thú vị.

Diệp Ninh lộ ra nụ cười tươi vui.

"Hóa ra là các ngươi, nếu như ta không có nhớ nhầm, vừa rồi các ngươi còn đứng ở trên tường thành, ý đồ ngăn cản bản quan vào thành đúng không?"

Dương Hồng kiên quyết lắc đầu, nói.

"Chúng ta làm sao có cái gan đó, đại nhân đến quận Bạch Thủy, là phúc khí của quận Bạch Thủy, vừa rồi sở dĩ chúng ta ở trên tường thành, là nhận lời mời của Vương Quận Thủ, hắn ta là Quận Thủ ở đây, chúng ta không dám không nể mặt ông ta, chỉ có thể nghe theo… Người không để cho đại nhân vào thành là ông ta, không liên quan đến chúng ta."

Lời nói vô sỉ như thế này, khiến cho cả Vương Quận Thủ chết lặng. Ông ta tức đến cả người phát run, chỉ vào Dương Hồng.

"Ngươi, vô sỉ!"

Không ngờ được, toàn bộ các thế tộc nhao nhao nhìn chằm chằm vào ông ta, tức giận nói.

"Người vô sỉ là ngươi mới đúng!"

"Diệp đại nhân là nhân vật như thế nào, thế mà ngươi lại dám cản ngài ấy, đồ chó má!"

"Theo ta được biết, Thứ Sử Phủ không hạ lệnh không để cho người khác vào thành, chắc rằng là ngươi tự ý quyết định, cẩu tặc, ngươi đáng tội gì!"

Các thế tộc lời nói chính trực.

Mắng cho Vương Quận Thủ căn bản không cãi lại được.

Bây giờ ông ta đã không có bất kỳ giá trị nào để lợi dụng nữa, đương nhiên là bị các thế tộc đá ra.

Vương Quận Thủ không nói được gì, thiếu chút nữa tức đến chết, ông ta lập tức quỳ xuống, bước mắt đầy mặt nói.

"Diệp đại nhân, ngài không thể nghe bọn họ vu khống tại hạ, là bọn họ ép ta, ép hạ quan làm như thế, hạ quan…"

Ông ta đang nói, lại bị Dương Hồng một chân đá ra xa.

"Cẩu tặc, còn dám nói bậy!"

Dương Hồng lấy ở trong tay áo ra một tập giấy, hai tay giơ lên, nói.

"Diệp đại nhân, trong này ghi chép rõ ràng tất cả những tội ác của cẩu tặc Vương Quận Thủ này, không chỉ ông ta, toàn bộ trên dưới Quận Thủ Phủ, đều không sạch sẽ, tất cả tội trạng, đều ghi ở đây, xin đại nhân xem qua!"

Nhìn thấy cảnh này.

Vương Quận Thủ trực tiếp tức đến ngất đi.

Từng nhìn thấy kẻ qua cầu rút ván, nhưng chưa từng gặp kiểu người trực tiếp như thế.

Đừng nói Vương Quận Thủ chưa từng thấy loại mặt dày như thế, cho dù là Diệp Ninh, cũng phải mở to mắt.

Hắn biết đám người này vô sỉ, nhưng mà không ngờ được, đám người này lại có thể vô sỉ đến mức độ như thế.

"Nếu như thế, bản quan còn phải cảm ơn các vị rồi."

Diệp Ninh cầm tập giấy, tùy ý lật xem vài tờ. Quả nhiên ghi chép rất kỹ càng.

Xem ra là có chuẩn bị trước.

Trong chớp mắt chuyện này đã trở nên vô cùng thú vị. Hai bên trái phải, có không ít bách tính tập trung đến.

Xem náo nhiệt là bản chất của bách tính, đương nhiên phải tham gia.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là bởi vì danh tiếng của Viện giám sát và của Diệp Ninh rất tốt, nếu như đổi thành người khác, bọn họ không dám đến xem náo nhiệt.

Dương Hồng nhìn bách tính đứng hai bên, trong lòng mừng thầm.

Hắn ta biết, Diệp Ninh yêu dân như con.

Bản thân có thể làm thể hiện một chút ở phương diện này. Vì thế hắn ta chắp tay, nói.

“Tại hạ không dám nhận công, chúng ta là nhà dân lương thiện ở quận Bạch Thủy, những năm nay, bề ngoài đều là ở nhà đọc sách, không hỏi thế sự.”

“Nhưng trong lòng, lại lo lắng cho giang sơn xã tắc của Đại Chu, loại độc ác như Vương Quận Thủ, người người hận không thể chém thành trăm mảnh.”

“Nhưng khổ nỗi, trong tay cẩu tặc này có binh quyền, mà chúng ta, chỉ là người đọc sách bình thường, khó có thể chống lại, chỉ có thể âm thầm thu thập tội trạng, làm việc chăm chỉ, đợi người như Diệp đại nhân đến, để tiêu diệt gian tặc, trả lại bầu trời trong xanh cho quận Bạch Thủy!”

Hắn ta nói đến cuối cùng, thế mà lại thật sự xúc động. Hai hàng nước mắt rơi xuống.

Giống như thật sự là xuất phát từ tận đáy lòng vậy. Cảnh tượng này, khiến cho bách tính có chút cảm động.

Bách tính, chưa từng nhìn thấy chuyện đời, đơn thuần giống như giấy trắng, loại trình diễn lão giang hồ như Dương Hồng, trong chớp mắt đã thuyết phục được bọn họ. Khiến cho không ít người cảm thấy, có lẽ Dương Hồng đã thật sự làm một việc tốt.

Nhưng Diệp Ninh không hề lay chuyển.

Hắn nhìn những thế gia, hào cường có mặt ở đây, nói.

“Những lời này của ngươi dễ nghe, nhưng theo bản quan được biết, những tội trạng mà đám người các ngươi phạm phải, không ít hơn Vương Quận Thủ đúng không.”

“Lẽ nào, các ngươi cho rằng bản thân tố cáo ông ta, thì có thể tẩy trắng cho bản thân?”

“Hay là nói, các ngươi cảm thấy bản quan dễ lừa?”

Ngữ khí của Diệp Ninh đều đều….

Nhưng ý tứ trong lời nói, lại khiến cho bọn họ như rơi vào động băng. Giống hệt như bọn họ nghĩ.

Chương 465: Cảnh giới vô sỉ (3)

Cẩu tặc Diệp Ninh này, thật sự muốn không bỏ qua cho bọn họ! Thật sự không biết tốt cuộc là yêu nghiệt này nhảy ở đâu ra.

Bản thân cũng là người đọc sách, tự bản thân cũng có thể trở thành thế gia, nhưng lại cứ nhất định phải không bỏ qua cho bọn họ!

Nhưng những lời nói trong lòng này, bọn họ nhất định không dám nói ra ngoài, cho dù trong lòng Dương Hồng đã mắng Diệp Ninh đến hộc máu, nhưng ngoài mặt, lại là một bộ dáng cực kỳ ủy khuất.

"Án oan thiên cổ!"

Hắn ta đấm vào ngực, một bộ dáng vẻ sắp sụp đổ.

"Tên cẩu tặc Vương Quận Thủ này, vô cùng độc ác, chúng ta dưới sự thống trị của ông ta, không thể không chịu quản chế, vì thế, chỉ có thể giả vờ là cùng một phe với ông ta!"

"Nhưng trên thực tế, chúng ta đều âm thầm thu thập chứng cứ tội trạng!"

"Chúng ta đã phải mất công chịu sự oan ức, chỉ vì có một ngày có thể khiến cho tên tặc này chịu sự trừng phạt của pháp luật, nếu như Diệp đại nhân không tin, ta, ta sẽ đập đầu chết ở đây, danh tiếng của Dương gia quận Bạch Thủy chúng ta, tuyệt đối không được vấy bẩn!"

Hắn ta nói rồi nói, thế mà lại thật sự đập đầu vào đá. Chỉ có điều vẫn may mà được những hào cường khác kéo lại.

Sau đó ôm lấy nhau, nước mắt đầy mặt.

Thấy thế. Các bách tính cũng cảm động.

Bọn họ chính là đơn thuần như thế. Cứ như vậy tin rồi.

Ở trong lòng, sinh ra sự dao động.

“Hóa ra lúc trước những chuyện xấu mà bọn họ làm, đều là giả vờ!”

“Nhưng mà bọn họ giả vờ cũng thật giống.”

“Nói như thế, tất cả đều là lỗi của Vương Quận Thủ.”

Không ít người âm thầm nghị luận.

Có những người không rõ chân tướng, lập tức nhìn sang các thế tộc đang lớn tiếng khóc, coi bọn họ là nhóm người yếu thế, trong chớp mắt đã đứng về phía bọn họ.

Thấy thế, Diệp Ninh cười.

“Ý của ngươi là, những tội mà ngươi làm lúc trước, đều không phải là bản ý của mình đúng không? Nhưng cuối cùng ngươi vẫn là phạm tội, phạm tội rồi, thì nên phải chịu trừng phạt, có phải đạo lý này không.”

Trong lòng Dương Hồng tức giận mắng Diệp Ninh.

Cẩu tặc. Thế mà còn không chịu buông tay.

Nhưng không có cách nào cả, bây giờ hắn ta nhất định phải nghĩ cách bước qua cái bậc cửa này, chỉ có thể cắn răng, nói.

“Đại nhân nói rất đúng, vì thế chúng ta, đã chuẩn bị bồi thường rồi.”

“Lúc trước chiếm đoạt đất đai của bách tính, ruộng đất hơn ba vạn mẫu, tất cả đều trả lại, còn có, những tiền công nợ bách tính, cũng lập tức hoàn trả!”

“Ta còn tình nguyện lấy tòa bộ lương tiền ở trong nhà, ước chứng năm ngàn thạch, tất cả đều quyên tặng để đại nhân chấn tai!”

Dương Hồng quyết định chảy máu. Những người khác không nỡ.

Nhưng nghĩ một chút thế cục trước mắt, cũng chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi làm theo.

Nhao nhao tình nguyện lấy tiền tài, lương thực ra để chuộc lỗi của mình.

Vàng thật bạc thật đều lấy ra.

Lần này bách tính thật sự dao động rồi.

Theo cách nhìn của bọn họ, chỉ một mình Dương Hồng chảy máu, đã là một con số rất lớn, là tiền tài mà bọn họ cả đời này cố gắng cũng không có được.

Nhất thời, có không ít người cảm thấy bọn họ có lòng thương dân.

Diệp Ninh cười nhẹ một tiếng, hỏi.

"Dương gia bỏ ra không ít, xem ra lấy ra nhiều thứ như thế, đúng thật là làm khó các ngươi rồi."

Dương Hồng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Cuối cùng thái độ của Diệp Ninh cũng dịu đi rồi.

Hắn ta cho rằng chuyện này có thể thuận lợi bỏ qua, vì thế thuận lý thành chương khóc một cách tội nghiệp, nói.

"Đó là chuyện đương nhiên, nhà ta là thư gia truyền đời, vốn dĩ đã không tính là giàu có, có thể lấy ra những thứ này, đã là tích lũy của mười mấy đời rồi, nhưng không sao cả, vì chấn tai, vì lão bách tính, vì Diệp đại nhân, ta tình nguyện làm tội nhân của gia tộc!"

"Những thứ này, đại nhân cứ việc cầm đi."

"Có thể cứu nhiều thêm một nạn dân, ta sẽ bớt đi được một phần áy náy!"

Diệp Ninh gật đầu, nói.

"Dương thị quận Bạch Thủy đúng không, ta nhớ rồi, quả nhiên là thư gia nhiều đời, phẩm đức cao thượng, các ngươi có thể có loại giác ngộ này, bản quan rất cảm động, vì thế ngươi sẽ không để bụng bản quan đi nhà các ngươi làm khách đúng không?"

Làm khách? Cả người Dương Hồng ngây ngốc.

Thay đổi một chút, đã muốn đi nhà hắn ta làm khách rồi?

Chuyện mời Diệp Ninh làm khách.

Dương Hồng một ngàn lần, một vạn lần không tình nguyện. Vì vậy hắn ta trực tiếp cứng đờ.

Nhưng Diệp Ninh lại không buông tha, hỏi.

“Sao thế? Dương gia chủ không hoan nghênh ta? Hay là trong nhà ngươi có cái gì không muốn để cho người khác thấy?”

Đã nói đến bước đường này rồi, Dương Hồng còn có thể làm thế nào?

Chỉ có thể thầm mắng Diệp Ninh mười vạn tám ngàn lần ở trong lòng, sau đó không cam tâm tình nguyện nói.

“Nếu như đại nhân muốn đến hàn xá, vậy thì đương nhiên là rồng đến nhà tôm, vô cùng vinh hạnh!”

Diệp Ninh nhàn nhạt nói.

“Vậy thì tốt.”

“Có điều, bản quan có một yêu cầu quá đáng.”

Chương 466: Mở rộng tầm mắt

“Ngươi nhìn ở đây, có nhiều bách tính như thế, hay là cùng mời mọi người làm khách, thế nào?”

Dương Hồng há hốc mồm.

“A?”

Hắn ta nhìn bách tính. Trong lòng không kìm được ghê tởm.

Đám chân lấm tay bùn này, cũng xứng đến nhà ta?

Nhưng Diệp Ninh lại cười mà như không cười nhìn hắn ta.

“Vừa rồi Dương gia chủ luôn miệng nói vì bách tính, ta còn thật sự cho rằng ngươi là người yêu dân, sao thế, bây giờ không muốn để cho bách tính đến cửa sao?”

Cả người Dương Hồng chấn động, cười khổ nói.

“Ta không có ý đó, ta chỉ là cảm thấy, nhà của ta không lớn, không chứa được nhiều bách tính như thế.”

Diệp Ninh nói một cách thờ ơ.

“Yên tâm, các bách tính chỉ là đi cùng xem náo nhiệt, nhà ngươi là thư gia nhiều đời, văn khí nồng đậm, để cho bọn họ nhìn thế chuyện đời cũng là điều tốt.”

Dương Hồng nghe lời này, còn có thể nói cái gì đây.

Diệp Ninh đây là quyết tâm.

Hắn ta chỉ có thể nghiến răng, dẫn mọi người đi đến nhà mình.

Bách tính đi theo phía sau đội ngũ, bọn họ cảm thấy đây là một chuyện vô cùng náo nhiệt. Muốn đến xem thử. Đây là Dương gia đó.

Gia tộc lớn nhất quận Bách Thủy, lúc trước bọn họ chỉ có thể nhìn thấy tường vây cao lớn, ai cũng không biết bên trong có dáng vẻ như thế nào. Hôm nay có thể nhìn thấy một chút chuyện đời, vậy thì đúng thật là không thể nào tốt hơn được nữa.

Không bao lâu sau, đã đến cửa nhà Dương gia.

Ở nơi phồn hoa nhất của quận Bạch Thủy, một căn nhà rất lớn, mới nhìn thoáng qua, quy mô cũng không nhỏ hơn phủ Uy Vũ Hầu.

"Vừa rồi Dương gia chủ nói cái gì? Nhà của ngươi không lớn?"

Diệp Ninh tươi cười nói.

"A, chuyện này…"

Dương Hồng toát mồ hôi lạnh đầm đìa.

Hắn ta chưa bao giờ gặp phải một người nghiêm túc như Diệp Ninh.

Có điều vẫn may, Diệp Ninh không có ý định đào sâu, hắn bước về phía trước, một chân giẫm lên trên bậc cửa. Đôi mắt Dương Hồng phát sáng, nhanh chóng nói.

"Diệp đại nhân mau nhìn, bậc cửa nhà ta, đều sắp bị mài bằng rồi, đây là bởi vì hơn mười năm nay không tu sửa, nhưng từ trước đến nay nhà chúng ta tiết kiệm, vì thế vẫn luôn không sửa sang…"

Trần Thiệu Chính hừ lạnh một tiếng, âm dương quái khí nói.

"Rốt cuộc là tiết kiệm? Hay là người đến bái phỏng quá nhiều, đạp bằng bậc cửa?"

Nhất thời sắc mặt Dương Hồng rất khó coi, xấu hổ nói.

"Đương nhiên là tiết kiệm, là tiết kiệm…."

Trong lòng lại đang không ngừng phỉ nhổ, người của Viện giám sát, đều không biết nói chuyện sao? Trên quan trường, là phải hòa hợp thân thiện, mọi người nâng đỡ nhau.

Có những lúc cho dù là kẻ địch sống chết, ngoài bề mặt vẫn là khách khí. Làm gì có như Viện giám sát, luôn thích đâm vào lòng người khác.

“Đi vào đi.”

Diệp Ninh liếc nhìn bậc cửa, không nói cái gì, mà trực tiếp đi vào trong. Một đám người nhốn nháo cùng đi vào.

Dương Hồng nhìn thấy rất nhiều bách tính thật sự đi theo vào, tức giận nhưng không nói ra được.

“Đám chân lấm tay bùn này…”

Hắn ta rất tức giận, rất muốn đuổi bọn họ ra ngoài.

Nhưng mà đã nói ra lời đó rồi, cũng chỉ có thể chấp nhận số phận. Bỏ đi, chẳng qua chỉ là một đám chân lấm tay bùn mà thôi.

Đợi ta vượt qua được một kiếp này, còn nhiều thời gian để tính sổ với các ngươi.

Nhưng hắn ta không ngờ được là, bản thân hắn không gây phiền phức cho bách tính, mà bách tính đã gây phiền phức cho hắn ta trước rồi.

“Trời ạ, đây là hoàng cung sao? Vì sao lại đẹp như thế?”

“Đúng vậy, đúng thật là giống như hoàng cung vậy, nguy nga tráng lệ.”

“Mọi người xem, mặt đất còn lát gạch xanh, mọi người xem, góc của đình nghỉ kia, thế mà lại là dùng bạch ngọc khắc thành!”

Bách tính vô cùng chấn động.

Vừa bước vào cửa sân, mắt đã mở to hết vỡ.

Đây là một hoa viên xinh đẹp, mỗi một bước đi một cảnh sắc, sắc màu rực rỡ, khắp nơi đều độc đáo. Giữa ban ngày, khắp nơi treo đèn lồng, bên trong nến vẫn còn sáng.

Có không ít tỳ nữ đang bận rộn làm việc ở trong sân. Người nào người đó đều rất xinh đẹp.

Dưới cái nhìn của bách tính, đúng thật là giống như tiên nữ ở trên thiên cung vậy.

Bách tính mặt nhìn đất lưng đối diện với trời, đã từng lúc nào nhìn thấy một nơi như thế? Vừa mới nhìn thấy, đã không kìm được thán phục.

Điều này giống như là bà Lưu đi vào Đại Cảnh Viên (một khu vườn cảnh trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cần), thể hiện rõ ràng bản chất nhà quê của mình. Nhưng những lời này, lại khiến cho Dương Hồng nghe rất khó chịu.

Cái gì mà giống như là hoàng cung vậy?

Tuy nhà của ta có chút tao nhã, nhưng sao có thể so sánh với hoàng cung? Đám chân lấm tay bùn này, đúng thật là không biết cái gì.

Hắn ta đang định mắng, kết quả lại nhìn thấy đôi mắt cười mà như không cười của Diệp Ninh, vì thế rùng mình một cái, cười khổ nói.

“Bách tính chưa từng nhìn thấy chuyện đời, đại nhân nhất định đừng coi là thật.”

Diệp Ninh không nói cái gì. Chắp tay sau lưng đi về phía trước.

Chương 467: Mở rộng tầm mắt (2)

Đi vào cửa giữa, toàn bộ vườn cây được nâng lên một tầng cao mới. Ao, đình, hòn non bộ.

Khắp nơi có ngọc đẹp trang trí.

Thể hiện ra chỉ có hai chữ hào khí.

Bách tính gần như nhìn đến ngây người, theo bản năng đi lên sờ đông sờ tây. Thấy vậy mí mắt Dương Hồng giật giật.

Hắn ta chỉ cảm thấy những bách tính này thật sự là vô cùng thô tục, rất lo lắng bọn họ hủy hoại tài vật của mình. Bây giờ

hắn ta đã hối hận rồi, sớm biết như vậy không giả nghèo nữa, để rồi kéo đám người này đến.

Loại người như hắn ta, chính là keo kiệt điển hình, đừng nói là tặng tiền cho người khác, chính là có người sờ vào vật có giá trị ở trong nhà hắn ta, hắn ta cũng có chút không chịu được.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu.

Bởi vì Diệp Ninh dẫn người đi vào phòng rồi.

“Đại nhân, ngài đi vào phòng thì được, bách tính thì thôi đi?”

Dương Hồng thật sự là không nhịn được nữa.

Trong phòng đều là có rất nhiều cổ vật và tranh thư pháp mà hắn ta yêu thích.

Đám chân lấm tay bùn này không biết nặng nhẹ, vạn nhất làm hỏng bọn chúng thì làm sao?

Giết cả nhà bọn chúng cũng không bù đắp được.

Diệp Ninh lại nói.

“Không sao, đông người náo nhiệt.”

Câu nói này khiến Dương Hồng vô cùng tức giận.

Hay lắm, náo nhiệt?

Ta thì không cảm thấy náo nhiệt ở chỗ nào cả.

Nhưng cuối cùng hắn ta vẫn là không dám phản kháng, chỉ có thể mở to mắt nhìn bách tính đi vào trong phòng. Sau đó giống hệt như những gì hắn ta tưởng tượng, bách tính liên tục phát ra tiếng cảm thán.

“Si, ấm trà này, tách trà này, thế mà lại là được tạo thành từ lưu ly!”

“Mọi người xem góc bàn tay, là được dát vàng, toàn bộ bàn đều là được tạo thành từ gỗ Kim Ti Nam!”

“Trời ạ, mọi người xem tấm thảm này, lẽ nào đây là da hổ sao?”

Hôm nay bách tính coi như là được mở rộng tầm mắt.

Sức tưởng tượng của bọn họ quá hạn chế.

Ở trong thế giới của bọn họ, cảm thấy hoàng đế chẳng qua cũng chỉ là ăn cơm trắng, cầm cây cuốc vàng làm việc mà thôi. Nhưng hôm nay nhìn thấy những thứ này, lại là tam quan vỡ nát.

Hóa ra lão gia của Dương gia, lại có cuộc sống như thế này!

Ở trong này, tùy tiện một đồ dùng, đều là bọn họ dùng cả đời này làm việc cũng không có được. Trong chớp mắt, thế mà bách tính lại mất đi năng lực suy nghĩ.

Hóa ra, người có tiền thật sự, lại có cuộc sống như thế.

So sánh với bọn họ, cuộc sống của chúng ta, sợ rằng chỉ giống như chó lợn mà thôi… Tâm thái mọi người thay đổi.

Lúc trước bởi vì diễn xuất của Dương Hồng, mà nhận được lòng thương hại, trong chớp mắt đã biến mất không còn chút nào. Điều này rất bình thường.

Nhìn thấy những thứ này, bách tính còn có thể thương xót Dương Hồng?

Mỗi ngày bản thân ăn được bữa nay lo bữa mai, bát vỡ dùng hết năm này đến năm khác, nhìn nhà người ta, cuộc sống này gọi là ngập trong vàng son, như này bảo bọn họ còn thương xót như thế nào?

Ăn mày thương xót người giày chỉ có thể ăn gà quay? Trò cười lớn nhất trên đời!

Bách tính trầm mặc.

Ánh mắt bọn họ nhìn Dương Hồng, sinh ra một chút biến hóa vi diệu.

Nhưng mà Dương Hồng căn bản không quan tâm được những điều này, bởi vì Trần Thiệu Chính cầm một bức tranh thư pháp lên, nói.

“Dấu đóng ở trên này là Mạc Dương Chí, thế lại là tác phẩm của họa thánh, đây là bảo vật vô giá.”

Mạc Dương Chí, là họa thành của thế giới này.

Tác phẩm của ông ấy, đều là trọng bảo.

“Giả đó, hàng giả mà thôi.”

Mí mặt Dương Hồng giật giật, nhanh chóng nói.

Thật ra hắn ta đang vô cùng đau lòng, đây là bảo bối của hắn ta, bình thường không để cho người khác động vào.

“Hàng giả đúng không?”

Trần Thiệu Chính nói.

“Vậy thì tặng cho đại nhân nhà ta đi.”

“Chuyện này…”

Dương Hồng nhìn ánh mắt ranh mãnh của Trần Thiệu CHính, chỉ có thể đau khổ gật đầu.

“Được, Diệp đại nhân thích, vậy thì cầm đi đi.”

Trong lòng hắn ta đang chảy máu.

Diệp Ninh không quan tâm đến tình tiết nhỏ này, hắn nhìn sang một đứa trẻ. Khoảng mười tuổi, con trai của Dương Hồng

Là con trai của tiểu thiếp thứ mười bốn của hắn ta.

Diệp Ninh vẫy vẫy tay, gọi đứa trẻ đến trước mặt, hỏi.

“Nghe nói nhà ngươi có ba vạn mẫu ruộng tốt?”

Đứa trẻ kiêu ngạo đã quen, vừa nghe câu nói này, lập tức tức giận.

“Ngươi mắng ai vậy? Nhà ngươi mới chỉ có ba vạn mẫu, nghe cho rõ đây, nhà ta có ba mươi vạn mẫu!”

Đứa trẻ vươn cổ, rất kiêu ngạo nói.

Bách tính nghẹn họng nhìn trân trối. Trời ạ, ba mươi vạn!

Dương Hồng tức đến muốn ngất đi, đi lên phía trước đánh con trai một cái tát, xấu hổ nói.

“Trẻ nhỏ không hiểu chuyện, nói linh tinh, Diệp đại nhân đừng coi là thật.”

Diệp Ninh cười, hắn vẫn như trước không truy hỏi, mà nói.

“Không biết nhà bếp của Dương gia ở đâu, có thể để cho chúng ta đến đó xem xem.”

Nhà bếp?

Sắc mặt Dương Hồng hơi thay đổi, nói.

“Không cần đâu, nhà bếp là nơi vừa loạn vừa bẩn, Diệp đại nhân thân thể vàng ngọc, không thích hợp đến đó.”

Chương 468: Mở rộng tầm mắt (3)

Diệp Ninh lắc đầu, nói.

“Không sao, bản quan không quan tâm những thứ đó.”

“Lúc trước Dương gia chỉ nói nhà mình không phải quá giàu có, bản quan lo lắng nhận năm ngàn thạch lương thực, người nhà ngươi không được ăn no.”

“Nếu như thật sự là như thế, vậy thì đó là tội của bản quan.”

Dương Hồng vẫn là không chịu di chuyển.

Đứng nguyên tại chỗ, một bộ dáng rối rắm.

Trần Thiệu Chính ấn tay lên bả vai hắn ta, lạnh lùng nói.

“Sao thế? Không được đến nhà bếp của Dương gia chủ sao?”

Trần Thiệu Chính hơi dùng lực một chút.

Dương Hồng lập tức cảm thấy đau đớn, chỉ có thể lại lần nữa cắn răng.

“Đại nhân muốn đi, vậy thì đi thôi.”

Hắn ta chán nản dẫn đường.

Sau đó rất nhanh mọi người đã đến nhà bếp. Thế mà nhà bếp lại là một sân viện riêng biệt.

Bố trí của sân viện này, tuy không tốt bằng hoa viên, nhưng so với nhà người bình thường, lại vô cùng tốt. Nhưng ở Dương gia, lại chỉ là nhà bếp mà thôi.

Mới chỉ thoáng nhìn, đã có mấy chục cái bếp.

Chỉ riêng đầu bếp, đã có mười mấy người, cộng với người phu bếp, có đến hàng trăm người. Ở cửa nhà bếp, có bảy tám con chó trông nhà đang bị trói.

Người giúp việc nhặt chọn những miếng thịt bò thị cừu ngon nhất, tùy tiện ném cho những con chó này ăn. Mà trên mặt bàn

ở trong sân viện, lại đâu đâu cũng nhìn thấy thịt, rau và trái cây.

Một căn phòng chuyên dùng để chứa lương thực, lương thực càng là được chất đầy đến tràn ra. Diệp Ninh nhìn về phía Dương Hồng đang mồ hôi đầy đầu, hỏi.

“Dương gia chủ, đồ ăn của nhà ngươi không tệ.”

Dương Hồng đối mặt với chất vấn của Diệp Ninh, nhất thời không nói nên lời.

Cho dù bất kỳ ai nhìn thấy cảnh tượng này, cũng không thể nào có mặt mũi giả nghèo nữa. Đặc biệt là những bách tính đi theo kia, càng là gần như nhìn đến ngây ngốc. Bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy có nhiều thức ăn như thế, đặc biệt là thịt.

Đây là thịt đó.

Lão bách tính bình thường, cả một năm có thể ăn một chút thức ăn mặn nào hay không còn là điều chưa biết. Nhưng mà ở Dương gia, những miếng thịt cực tốt này, thế mà lại cho chó ăn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, bách tính rất đau lòng.

Đầu bếp nhìn thấy Dương Hồng dẫn theo một đám người đến đây, vừa khó hiểu, vừa sợ hãi. Vội vàng cẩn thận từng chút một đi đến, hành lễ với mọi người.

“Gia chủ.”

Bọn họ chắp tay với Dương Hồng.

Dương Hồng đen mặc, không nói gì.

“Vị đại nhân này.”

Sau đó lại nhìn về phía Diệp Ninh.

Đương nhiên bọn họ nhìn ra được, đám người này, đều tôn Diệp Ninh đứng đầu.

Diệp Ninh không có khí thế lớn như vậy, ngược lại thật sự nói chuyện với đầu bếp.

“Ngày bình thường Dương gia các ngươi đều ăn những thứ này sao?”

Đầu bếp có chút do dự, nhưng bởi vì sợ hãi khí thế của Diệp Ninh, chỉ có thể thành thành thật thật nói.

“Cũng không hoàn toàn là những thứ này, có những lúc, lão gia ăn thịt ngấy rồi, cũng sẽ ăn chút đồ ăn chay ngon.”

Bách tính chết lặng.

Ăn thịt ăn đến chán?

Chuyện này đúng thật là người so với người càng thảm hơn.

Bọn họ đến ngày Tết cũng chưa chắc đã được ăn thịt, kết quả người ta có thể ăn thịt đến ngán. Diệp Ninh nhìn thấy trong viện treo đầu ba con bò, ba con cừu.

Vừa mới giết mổ không lâu, còn có vết màu đỏ tươi. Hắn hỏi.

“Các ngươi giết ba con bò, ba con cừu, lẽ nào là có khách đến sao?”

Người đầu bếp ngơ ngác.

“Không có.”

Người đầu bếp không hiểu, những con bò con cừu này, có liên quan gì đến khách khứa.

“Nếu như không có khách, chỉ riêng người nhà Dương gia, ăn hết sao?”

Diệp Ninh tò mò hỏi.

“Ai, đương nhiên ăn hết rồi.”

Đầu bếp còn tưởng rằng Diệp Ninh muốn hỏi cái gì, kết quả lại là câu hỏi chưa nhìn thấy việc đời này, người đầu bếp lắc lắc đầu, có chút đắc ý nói.

“Thứ này tính là gì? Ngoại trừ những con bò con cừu này ra, còn có hai mươi vò rượu, mười con cá, mười con gà, ba mươi con ngỗng lớn, còn có cá tôm biển.”

“Những thứ này, đều không tính là gì cả, nếu như thật sự có khách đến, so với những thứ này còn long trọng hơn nhiều.”

“Dương gia chúng ta là gia tộc giàu có, ăn dùng ngày bình thường, từ trước đến nay đều là như thế.”

Nghe thấy lời này. Mồ hôi Dương Hồng đổ như mưa.

Hắn ta hận không thể một đao chém chết đầu bếp.

Hắn ta đang lên định lên ngăn lại, lại bị Trần Thiệu Chính dùng một tay giữ chặt, không nói được lời nào. Người đầu bếp không để ý đến.

Đầu bếp nhìn thấy ánh mắt chấn động và ngưỡng mộ của bách tính, vô thức đứng thẳng thắt lưng, càng thêm đắc ý. Hắn ta không nhìn ra được bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Dù sao đối với loại nhân vật nhỏ như đầu bếp mà nói, hy vọng hắn ta có nhận thức nhạy bén nào đó, là chuyện rất xa xỉ. Trong nhận thức của người đầu bếp, đám người Diệp Ninh nếu như là do gia chủ dẫn đến.

Vậy thì có lẽ đều là bạn bè của gia chủ.

Chương 469: Tâm của ta, việc ta làm sáng như gương

Còn về phần là kẻ địch? Xin lỗi. Dương gia không có kẻ địch.

Ở vùng đất rộng ba mẫu của quận Bạch Thủy này, Dương gia, chính là đại biểu cho trời!

Đầu bếp của Dương gia đi ra ngoài cũng không có người nào dám trêu chọc, trong đầu của người đầu bếp, đã sớm hình thành loại quan niệm Dương gia không có người nào dám chọc vào. Vì thế, hắn ta dương dương đắc ý khoe khoang.

“Mọi người đừng nhìn bò cừu to lớn, nhưng trên thực tế, bọn chúng đều là bò nhỏ, cừu nhỏ.”

“Chín mươi phần trăm thịt, đều là không dùng được, gia chủ chúng ta thân quý như thế nào, chỉ lấy những con bò nhỏ này làm ví dụ đi, gia chủ không ăn nội tạng, đầu đuôi, còn có móng, cũng không ăn thịt bình thường, mà là chỉ ăn miếng thịt ở trên lưng.”

“Miếng thịt đó rất hiếm, mỗi lần trước khi giết mổ, đều phải dùng gậy đập vào phần lưng con bò, để cho cho nó căng thẳng, chỉ khi căng thẳng, phần lưng con bò mới co thành một mảng, sau đó lập tức giết thịt, mới có được miếng thịt này, ba con bò, vừa đúng đủ làm một món.”

Bách tính nghe xong, không nhịn được hít một hơi khí lạnh. Hay lắm!

Đây đúng thật là vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn họ. Hóa ra đây chính là cuộc sống của người có tiền sao? Tam quan của bọn họ, trong chớp mắt đã vỡ nát.

Đây chính là chỗ đáng thương của bách tính tầng dưới cùng của thế giới này.

Thậm chí bọn họ đến sức tưởng tượng cũng không có, bởi vì không có tài liệu tham khảo, vì thế không thể nào tưởng tượng được. Thế giới này không phải là không có người phát ra tiếng hô hào giống như của các vương hầu.

Nhưng đối với phần lớn bách tính mà nói, vương hầu và Thiên Tử giống nhau, cũng là một biểu tượng. Là người mà bọn họ cả đời này đều không tiếp xúc được.

Vì thế bọn họ không hề biết được rốt cuộc vương hầu là như thế nào, sống một cuộc sống như thế nào.

Ở trong quan niệm truyền thống mà đơn thuần của bọn họ, có thể cũng chỉ là cảm thấy người ta mặc một bộ quần áo đẹp đẽ, ngày ngày ăn thịt mà thôi. Nhưng bây giờ, tất cả những kính lọc này đã vỡ nát.

Hóa ra đây mới là cuộc sống của gia tộc lớn!

Thảo nào ở bên ngoài, những con cháu thế tộc kia, thường xuyên nói đám bách tính bọn họ đến chó cũng không bằng. Bây giờ, xem ra không phải là thật sự đến chó cũng không bằng sao?

Mỗi người bọn họ đều đang bị đói, cố gắng tranh đấu để mỗi ngày được ăn hai bữa, nhưng mà gia tộc giàu có, lại đã giàu sang phú quý đến mức độ này rồi! Trước ngày hôm nay, bọn họ không có ai biết được giàu sang phú quý có ý nghĩa gì, nhưng bây giờ, đột nhiên hiểu rồi.

Diệp Ninh để cho bọn họ đến Dương gia, giống như là cửa một cánh cửa sổ, để cho bọn họ nhìn thấy một thế giới khác. Thế giới này, khiến cho bọn họ chấn động, khiến cho bọn họ đố kỵ, nhưng càng khiến cho bọn họ… tức giận!

Tại sao? Tại sao bọn họ phải thấp hèn giống như cát bụi, mà đám người các ngươi, lại có thể sống cuộc sống giàu sang phú quý. Tâm tư của bách tính, xảy ra thay đổi vi diệu.

Nhưng đáng tiếc, người của Dương gia không phát hiện, thậm chí là bản thân bọn họ, cũng không phát giác được cái gì. Có người trầm mặc rất lâu, hỏi một câu.

"Vậy thì thịt thừa thì sao?"

Người đầu bếp chỉ chỉ mấy con chó đang ăn thịt, nói.

"Đương nhiên là cho chó ăn."

Khi nói câu này, thật ra người đầu bếp có chút chột dạ. Đương nhiên không thể nào tất cả đều cho chó ăn, thịt thừa, thật ra bình thường đều là hạ nhân lén lút chia nhau.

Những người làm việc ở nhà bếp như bọn họ, là gần quan được ban lộc, được chia phần nhiều nhất, tốt nhất. Nhưng lời nói này nhất định không thể để cho gia chủ biết, vì thế người đầu bếp lựa chọn che giấu.

Bách tính nghe thấy lời này, cho dù đã sớm dự liệu được, nhưng mà trong lòng vẫn như trước là co giật kịch liệt. Thế mà thật sự là cho chó ăn… Bọn họ nhìn những con chó đang ăn thịt.

Rõ ràng là chó ăn quen rồi, miệng rất xảo quyệt, thế mà lại đang lựa chọn, có những miếng thịt mùi vị không ngon, dến đụng vào cũng không đụng. Cảnh tượng này, càng là khiến bọn họ đau lòng hơn.

Diệp Ninh cảm giác được loại biến hóa này. Hắn cười.

Đây là một dấu hiệu tốt.

Nhìn thấy mục đích của mình đã đạt được kết quả bước đầu, nhưng mà chưa đủ, vẫn còn chưa mới thành công. Hắn nhìn Dương Hồng đang mồ hồi đầy đầu, hỏi.

"Dương gia chỉ, đây chính là trong nhà không được coi là giàu có của ngươi sao? Nếu như đây không được coi là giàu có, vậy thì thế nào mới được coi là giàu có?"

"Không giấu gì ngươi, ở kinh thành, cũng có rất ít người ăn được ngon hơn ngươi, không nói cái khác, cho dù là bệ hạ, ta

dám bảo đảm, ngài cũng còn xa mới xa xỉ bằng ngươi.”

“Vì thế rốt cuộc trong nhà ngươi có bao nhiêu tài sản? Rốt cuộc ngươi đã che giấu bao nhiêu?”

Trong mắt Diệp Ninh tràn ngập sự thích thú.

Chương 470: Tâm của ta, việc ta làm sáng như gương (2)

Những thứ lúc trước Dương Hồng lấy ra, đối với bách tính mà nói, đã là khó có thể tưởng tượng được. Nhưng mà Diệp Ninh biết, những thứ này đối với Dương gia mà nói, thật ra chỉ là một giọt nước trong biển.

Chỉ có điều tên họ Dương này là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà thôi, trong lòng ôm may mắn, ý đồ bỏ xe giữ tướng. Nhưng hắn ta lại không biết, Diệp Ninh hiểu rõ người như hắn ta nhất.

Người như hắn ta, từ khi còn đọc sách sử ở kiếp trước, Diệp Ninh đã sớm chẳng có gì lạ rồi.

Chỉ nói vào thời kỳ mạt thế, quốc gia lâm nguy, quân vương cắt giảm lương thực quần áo, bán vàng bạc châu báu trong cung, nhưng mà vẫn như trước chỉ là hạt muối bỏ biển, trong lúc bất lực, chỉ có thể để cho bách quan văn võ, thế tộc, thế gia ở kinh thành quyên góp.

Kết quả thì sao?

Chỉ thu được hơn hai mươi vạn lượng bạc!

Sau đó khi phản quân vào thành, chỉ một vị tướng lĩnh, đã cướp đoạt được hơn một ngàn vạn lượng bạc ở trên người những người này! Sự tham lam và keo kiệt của những người này, là điều khó có thể tưởng tượng được.

Tham quan ô lại là béo nhất.

Những thế gia truyền thừa nhiều năm này lại càng béo hơn!

Dương Hồng lấy ra những thứ đó, hoàn toàn chỉ là để đuổi kẻ ăn xin đi. Nghe những gì Diệp Ninh nói, Dương Hồng biết được, bản thân thua rồi.

Quả nhiên, căn bản không giấu được Diệp Ninh.

Hắn ta lại một lần nữa bị Diệp Ninh đẩy đến bên bờ vực.

Lần này, đã không có bất kỳ đường lùi nào nữa, hắn ta cắn răng, nghĩ đến những ủy khuất một đường này, bất ngờ bùng nổ, lớn tiếng nói.

“Không sai, ta đúng là đã che giấu, tài phú trong nhà ta, không chỉ có những thứ này, nhưng điều này không phải là nên như thế sao?”

“Nhà ta sinh ra không ít quan lớn của triều đình, môn sinh nhà ta vang danh khắp thiên hạ! Người nhà Dương gia, cho dù là nữ tử, đều thông thạo văn thơ, am hiểu lễ nghĩa!”

“Chúng ta là thế gia, chúng ta trời sinh đã nên cao cao tại thượng, lẽ nào ngươi cho rằng chúng ta phải sống cuộc sống giống như những kẻ chân lấm tay bùn này sao? Diệp Ninh, ngươi đừng cho rằng ta sợ ngươi, ngươi diệt một Dương gia ta, nhưng trên thực tế còn có ngàn ngàn vạn vạn Dương gia, ngươi tiêu diệt được hết sao.”

Mãi cho đến khi tức giận, hắn ta vẫn như trước giữ nguyên phong thái.

Có một loại phong phạm của gia chủ thế gia quyền quý.

“Ngươi cho rằng vinh quang của tổ tiên ngươi, cùng với căn nhà làm từ những khối gỗ tốt nhất, dùng đồ cổ và thư pháp để trang trí làm nội thất, thì có thể khiến cho mạng của ngươi bất phàm sao?”

Diệp Ninh rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

“Ngươi biết vì sao ta đến đây không?”

Dương Hồng cười lạnh.

Hắn ta cũng là thật sự liều tất cả, nói.

“Còn có thể vì sao? Không phải là cướp lương thực, đi chấn ta cho những kẻ chân lấm tay bùn này sao? Thiên hạ này, từ trước đến nay đều là thiên hạ của thân sĩ, bất kỳ người thống trị nào, muốn đứng vững gót chân, đều phải có được sự ủng hộ của thân sĩ, nhưng ngươi, lại từ chối thân sĩ thiên hạ, lựa chọn

những kẻ chân lấm tay bùn này, Diệp Ninh, người đời đều nói ngươi là người thông minh, ta lại cảm thấy, ngươi là một kẻ ngốc!"

Hắn ta thật sự không hiểu được.

Những bách tính chân lấm tay bùn, hèn mọn như sâu kiến này, rốt cuộc có cái gì để cho Diệp Ninh nhìn trúng?

Ngoại trừ Diệp Ninh, ai có thể làm ra được loại chuyện hoang đường này.

Diệp Ninh lắc đầu, nói.

"Đây chỉ là góc độ của ngươi, dưới cái nhìn của ta, thiên hạ này, từ trước đến nay đều là thiên hạ của người thiên hạ, Tiên Môn cũng được, thân sĩ cũng được, đều không có tư cách gì để cao cao tại thượng, các ngươi thông qua nỗ lực của bản thân, có được địa vị tiền tài, điều này rất bình thường, nhưng lại không nên bóc lột người khác, hi sinh người khác đều có được, điều này là không đúng."

"Ở quá khứ, tất cả mọi người đều bản thấy, bách tính như con kiến, như cỏ dại, nhưng ta lại cảm thấy, số lượng của bách tính, vừa đúng chiếm đại đa số người trong thiên hạ, vì sao quần thể chiếm phần lớn, lại phải sống cuộc sống đến cho cũng không bằng, ngươi cảm thấy điều này đúng không? Ngươi nói ta không lựa chọn thân sĩ, nói ta không xứng đáng làm như thế, nhưng khi ngươi nói câu này, ngươi đã quên mất cái gì mới là công bằng và chính nghĩa!"

"Vì thế ta đến đây, nếu như ta không đến, loại môn phiệt giống như Dương gia, vĩnh viễn là lộng lẫy vinh quang, không một tỳ vết như thế, ta không đến, trên thế giới này sẽ không có thiên lý, tất cả mọi người đều sẽ coi chèn ép và bị chèn ép thành điều đương nhiên, ta hiểu rõ hơn ngươi, ta làm như thế thân sĩ sẽ hận ta tận xương tủy, đau dài còn không bằng đau ngắn!"

Lời nói này, khiến cho Dương Hồng nghe đến sững sờ.

Diệp Ninh hít một hơi thật sâu, nhàn nhạt nói.

"Tâm ta, việc ta làm sáng như gương, tất cả những điều ta làm đều là vì chính nghĩa!"

Chương 471: Diêm Vương sống nên ăn chay rồi

Khi nói câu này, chính khí cuồn cuộn trên người Diệp Ninh tiếp tục không ngừng lấp lánh, khiến cho hắn giống như Thánh Hiền giáng thế. Tất cả mọi người nhìn hắn, đều cảm nhận được một cỗ khí tức chính khí.

"Dẫn đi!"

Nhưng Diệp Ninh lại không nói nhiều lời. Trực tiếp hạ lệnh.

Bây giờ mọi chuyện đã rất rõ ràng rồi, gương mặt thật của Dương Hồng và Dương gia, rốt cuộc là như thế nào, trong lòng tất cả mọi người đều tự hiểu. Người của Viện giám sát không hề khách khí khống chế Dương Hồng, sau đó bắt đầu xét nhà.

Đây là hành động bình thường.

Lúc trước Viện giám sát đã làm rất nhiều lần, quen tay hay việc. Nhìn đồ vật của nhà mình từng vật từng vật một bị chuyển ra ngoài. Sắc mặt Dương Hồng như tro tàn.

Sau đó tất cả bách tính nhìn thấy một cảnh tượng khiến bọn họ cả đời không bao giờ quên.

Mới bắt đầu bọn họ cảm thấy Dương gia rất có tiền, sống cuộc sống khác với bọn họ. Sau đó đi vào Dương gia, mới phát hiện bản thân thiếu khuyết sức tưởng tượng.

Nhưng mà đến khi tịch thu hết tài sản của Dương gia, bọn họ lại lần nữa cảm nhận được chấn động. Đồ cổ, thư pháp, vàng bạc, ngọc bích và những thứ có giá trị khác.

Chất đầy một trăm xe!

Những lượng vàng, thỏi bạc, được xếp ngăn nắp chất đầy hai căn phòng. Ngân phiếu, khế đất, càng là dày cả một sấp.

Nhưng đây còn không tính là cái gì.

Viện giám sát phát hiện mấy cái mật thất.

Trong mật thất, mới là nơi cất giấu đồ tốt thật sự, ở bên trong đó tùy tiện một kiện bảo vật, cũng là giá trị liên thành. Bách

tính gần như nhìn đến ngây ngốc.

Đợi đến khi lương thực của Dương gia dùng bao tải được khiêng từng bao từng bao ra, chất thành một đống núi nhỏ, bọn họ đã tê liệt rồi. Nhưng đây vẫn như trước còn chưa phải kết thúc.

Trong nhà Dương gia tích trữ lương thực còn chưa được coi là nhiều, lương thực thật sự trong nhà hắn ta, đều cất giấu ở trong nông trang bên ngoài thành. Đó mới là cái đầu lớn.

Trên thực tế đây cũng là hành động bình thường của thế tộc, gần như nhà nhà người người đều có thói quen tích trữ lương thực, không chỉ là bản năng keo kiệt, mà còn là đầu cơ trục lợi.

Thế đạo này, dao động giá cả lương thực rất lớn, có những lúc giá cao, bọn họ nhân cơ hội bán đi, kiếm một khoản lớn.

Đương nhiên, bọn họ bạn đi bình thường đều là gạo cũ, gạo mới đều dùng để bản thân ăn. Dương gia quận Bạch Thủy, là đại gia tộc chân chính.

Nội tình của bọn họ, thật sự là khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy chấn động. Nhưng điều càng chấn động hơn, vẫn là những tội trạng mà Dương gia phạm phải.

Viện giám sát đã thu thập được tội trạng của tất cả trên dưới Dương gia phạm phải, ngoại trừ con trai nhỏ nhất của Dương Hồng ra, người khác bị tội nhẹ nhất, ít nhất cũng là tội danh lưu đày biên cương.

Điều này rất khó tin, gần như có thể nói Dương gia đã thối nát rồi. Nhưng đây thật ra chính là trạng thái bình thường.

Còn về phần Dương Hồng mãi đến cuối cùng, cũng không cảm thấy bản thân sai cái gì, hắn ta đầu tóc rối bù, tay chân bị xích lại, nhìn Diệp Ninh với ánh mắt oán độc.

“Dương mỗ cũng coi như là bị giết rồi, nhưng chuyện này sẽ không kết thúc, ngươi cứ đợi đi, phiền toái lớn còn đang chờ ngươi!”

“Ngươi đắc tội với thân sĩ thiên hạ, thân sĩ nhất định sẽ âm ĩ lên, đợi đến khi bọn họ gây náo loạn, chính là lúc ngươi tiêu đời!”

“Ha ha ha, mất đi lòng của thân sĩ, quốc vận nhất định sẽ sụp đổ, Diệp Ninh, ngươi đây là đang tự tìm đường chết!”

Dương Hồng cười lớn.

Cười sự thê thảm của bản thân.

Nhưng càng nhiều hơn là đang cười kết cục tương lai của Diệp Ninh.

Chuyện ở đây rất nhanh đã được truyền ra ngoài, họ Diệp có bản lĩnh giết hết tất cả thân sĩ, nếu như không thể giết sạch, thân sĩ nhất định sẽ gây ầm ĩ.

Sau khi nội bộ lục đục, khí vận của Đại Chu nhất định sẽ giảm sút. Nhưng Diệp Ninh lại không hề lo lắng, hắn cho rằng nhìn Dương Hồng với ánh mắt thâm sâu.

“Vậy thì đợi xem kịch hay đi.”

Diệp Ninh chỉ huy mọi người, tiếp tục sét nhà của hào cường ở các nơi.

Con cháu của những nhà hào cường của quận Bạch Thủy, mạnh hơn nhiều so với thế tộc ở trong huyện. Gần như trong chớp mắt khiến cho lương tiền trong tay Diệp Ninh tăng gấp đôi.

Không thể không nói, có chút thái quá.

Thế giới này béo bở càng nhiều, kết cấu xã hội khép kín hơn, vì thế những thế tộc này càng kiếm được nhiều hơn. Lời nói của Diệp Ninh, khiến cho Dương Hồng sửng sốt.

Cái gì mà đợi xem kịch hay? Lẽ nào hắn không giết ta?

Nếu như giết ta, ta còn xem kịch hay như thế nào?

Si!

Hắn ta hít một hơi khí lạnh.

Lẽ nào Diệp Ninh không dự định giết hắn? Nhưng Điều này sao có thể?

Tội trạng của hắn ta, đủ để Diệp Ninh chém hắn ta một trăm lần.

Chính là bởi vì cảm thấy bản thân nhất định sẽ chết, vì thế lúc trước Dương Hồng mới cuồng loạn như vậy, không quan tâm

tất cả. Theo suy nghĩ của hắn, dù sao lão tử cũng phải chết, ta còn sợ ngươi cái gì?

Chương 472: Diêm Vương sống nên ăn chay rồi (2)

Nhưng bây giờ lời nói của Diệp Ninh rõ ràng là còn có chỗ thay đổi.

Điều này đã cho hắn ta hy vọng. Cũng khiến cho hắn ta ngậm miệng lại.

Chỉ cần nhìn thấy khả năng có thể sống, hắn ta so với bất kỳ người nào đều ngoan ngoãn hơn. Chuyện tiếp theo đây xảy ra, càng khiến cho phán đoán của hắn ta thêm chắc chắn.

Bởi vì hắn ta hát hiện, những thế tộc hào cường khác trong quận, cũng đều không chết.

Ngoại trừ người khác bởi vì phản kháng bị giết chết tại chỗ ra, tất cả những người giơ tay chịu trói, thế mà toàn bộ đều còn sống.

“Dương huynh, rốt cuộc tên họ Diệp kia có ý đồ gì?”

Một tộc trưởng thế tộc chán nản nói, đặt cùng với nhau, bị trông coi không quá chặt chẽ, vì thế có thể nói chuyện.

“Nhìn ý tứ, hình như là không dự định giết chúng ta.”

Dương Hồng nói ra phán đoán trong lòng.

“Đây là vì sao?”

Mọi người không hiểu.

Những thế tộc ở các huyện khác, sau khi xác định tội trạng, Viện giám sát trực tiếp phán xét. Nên giết thì giết, nên bắt thì bắt.

Dù sao không hề mềm tay chút nào.

Không có lý do gì Diệp Ninh giữ thể diện như thế này, đến lượt bọn họ lại khoan hồng rồi. Dương Hồng lắc đầu, hắn làm sao biết được tâm tư của Diệp Ninh.

Chỉ có thể cầu nguyện ở trong lòng.

Nhưng có lẽ là lời cầu nguyện của hắn đã thật sự có tác dụng.

Mấy canh giờ sau, Diệp Ninh dẫn theo người đến đây, nhàn nhạt nói.

“Cởi trói.”

Lập tức một đám người đi lên, cởi trói cho bọn họ.

Mọi người sau khi có được tự do, nhưng mà không có ai dám có hành động gì, mà là hai mặt nhìn nhau.

“Diệp đại nhân, ngài đây là có ý gì?”

Dương Hồng rất khách khí hỏi.

Nhìn thấy hy vọng được sống, hắn ta không dám la hét nữa, chỉ sợ kích thích đến Diệp Ninh.

“Rất đơn giản, ta muốn thả các ngươi đi.”

Diệp Ninh cười nhẹ một tiếng, nói.

“Thả chúng ta đi?”

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Bao gồm cả bên phía Viện giám sát. Bọn họ cũng đều lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Chúng ta tốn nhiều sức như thế, bắt được một đám tội ác tày trời này, lẽ nào cứ như thế thả bọn họ đi?

“Diệp đại nhân đừng nói đùa.”

Trong lòng Dương Hồng rất kích động, nhưng mà bề ngoài lại đang cố gắng kìm chế.

“Sao thế, các ngươi không muốn đi?”

Diệp Ninh nhàn nhạt hỏi.

“Đương nhiên không phải, chỉ là Diệp đại nhân không có lý do thả chúng ta đi?”

Dương Hồng nói.

“Nhưng ta chính là tâm tình tốt, muốn tha cho các ngươi, đương nhiên, nếu như các ngươi không chịu đi, cũng có thể ở lại.”

Diệp Ninh bình tĩnh nói.

Câu trả lời này, rõ ràng không thể khiến người khác tin được. Nhưng mà, khát vọng tự do đã thôi thúc bọn họ. Có người thăm dò bước ra một bước.

Không người nào ngăn cản.

Sau đó bước đi càng ngày càng lớn, càng ngày càng lớn.

Đợi đến khi bọn họ phát hiện, sau khi bản thân thật sự có được tự do, lại trực tiếp buông thả bản thân, tung bay chạy xông ra ngoài. Đám người Dương Hồng một đường xông ra bên ngoài, mới phát hiện rất nhiều người đang đợi bọn họ.

Có gia quyến của bọn họ, có quản gia của bọn họ, có nộ hộc, gia đinh hộ viện,… của bọn họ, thậm chí là đầu bếp.

Thế mà Viện giám sát lại thật sự không ra tay, chỉ là sau khi cướp lương tiền của bọn họ, thì không giết người. Điều này khiến cho bọn họ cảm thấy vô cùng không thể tin được.

“Diệp Ninh này, lẽ nào là thay đổi tính rồi?”

“Sao có thể, Diêm Vương sống còn có thể thay đổi ăn chay rồi?”

“Không cần để ý đến hắn, chúng ta ra khỏi thành trước!”

Có gia quyến và gia đinh hộ viện, trong lòng mọi người có tự tin. Hợp thành một con rồng dài, đi ra khỏi thành.

Ra khỏi thành, còn cảm thấy không an toàn, một hơi đi mười dặm, mới dừng lại nghỉ ngơi.

Điều này chủ yếu là bởi vì xương cốt của những lão gia sống trong nhung lụa này, đi bộ có chút mệt, nếu không còn có thể chạy xa hơn. Bọn họ nhìn về phía quận Bạch Thủy, tất cả đều lộ ra thần sắc vui vẻ cho phần đời còn lại sau khi gặp tai họa.

“Diệp Ninh, không ngờ được thế mà ngươi lại ngu ngốc đến mức độ này, ngươi sẽ không cho rằng tha cho chúng ta có thể khiến cho chúng ta cảm kích ngươi chứ!”

Sắc mặt Dương Hồng hung dữ, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Chỉ cần Dương mỗ ta còn có một hơi thở, ta nhất định sẽ không chết không thôi với ngươi!”

Những thế tộc hào cường khác nhao nhao lên tiếng, có chung mối hận.

“Chúng ta cũng là như thế!”

“Tên hộ Diệp kia làm điều ngang ngược, khiến người ta chịu oan ức, chúng ta không đội trời chung với hắn!”

“Ta bây giờ sẽ đi liên lạc với bạn bè, môn sinh, ta muốn cá chết lưới rách với tên họ Diệp đó!”

Mắt của các thế tộc hào cường đều đỏ lên.

Mối thù này quá lớn.

Nhà mình khó khăn lắm, mấy đời tích lũy mới có được được những căn cơ đó, thế mà cứ như thế bị Diệp Ninh lấy sạch rồi. Bọn họ có thể nhịn được cục tức này sao?

Đương nhiên là muốn nghĩ cách báo thù.

Chương 473: Diêm Vương sống nên ăn chay rồi (3)

Nhưng bọn họ không hề biết, đúng vào lúc bọn họ đang hận tận vào xương cốt đối với Diệp Ninh, trong quận Bạch Thủy, đang tiến hành một trận ăn uống vui vẻ. Diệp Ninh đứng trên đài cao, nhìn xuống bách tính dày đặc trong quận thành, nói.

“Hôm nay bản quan muốn làm ba chuyện.”

“Chuyện thứ nhất, chấn tai nạn dân, phàm là người trong nhà không có đủ lương thực, có thể dựa theo đầu người đến lĩnh phần ăn của ba ngày, sau khi ăn hết, có thể đến phủ Quận Thủ lĩnh, cho đến khi tình hình thiên tai hoàn toàn được giải quyết.”

“Thứ hai, bản quân muốn lấy tất cả tài sản, đất đai, con cái mà thế gia, hào cường cướp đoạt của mọi người, toàn bộ đều trả cho mọi người.”

“Thứ ba, bản quan muốn lấy tất cả đất dai mà các thế gia lớn, hào cường chiếm đoạt chia cho mọi người.”

Diệp Ninh không có cái gì hùng hồn. Chỉ là lớn tiếng nói ba câu. Nhưng chính là ba câu này.

Lại khiến cho bách tính toàn thành chấn động. Chia đất!

Ba câu nói này, dùng khí thế dời núi lấp biển, xông vào trong đầu bọn họ.

Đối với những bách tính đời đời làm ruộng này mà nói, có thể có một miếng đất thuộc về bản thân, vậy thì chính là mơ ước lớn nhất cả đời này. Bây giờ thế mà bản thân lại có thể được chia rồi.

Vĩnh viễn đừng bao giờ đánh giá thấp sự cám dỗ của đất đai đối với nhân dân lao động thời cổ đại, đó là một loại kích động khắc vào trong tận xương cốt, ngấm vào trong máu thịt.

Nhất thời, vố số người quỳ xuống đất, phát ra tiếng khen ngợi không dứt.

"Thanh Thiên đại lão gia!"

"Diệp đại nhân đúng là người tốt!"

"Cha, mẹ, hai người nhìn thấy chưa? Ông trời có mắt, cuối cùng con trai cũng lấy lại được đất đai của nhà chúng ta rồi!"

Nhìn vô số bách tính cảm động, sắc mặt Diệp Ninh lại rất bình tĩnh.

Lương Huyện Lệnh ở ben cạnh hắn, nhìn thấy cảnh tượng này, phát ra tiếng thở dài.

"Tâm tư của đại nhân là tốt, nhưng mà không có tác dụng gì, ngài như thế này chia đất đai cho mọi người, nhưng bọn họ không có sức mạnh bảo vệ, ngài có thể giúp bọn họ được một lúc, không giúp bọn họ được cả đời, trừ phi, ngài vĩnh viễn sắp xếp người ở lại quận Bạch Thủy, nếu không lợi ích của bọn họ rất nhanh sẽ bị người khác cướp đi."

Lương Huyện Lệnh là một tham quan ô lại tiêu chuẩn. Vì thế hắn ta hiểu quá rõ những thứ này. Bách tính là con kiến ngoan ngoãn.

Muốn đối phó với bách tính, vậy thì đúng thật là một chuyện đơn giản.

"Ta không để lại người ở quận Bạch Thủy, thậm chí bây giờ ta muốn dẫn người rời khỏi đây."

Đột nhiên Diệp Ninh nói.

“Cái gì?”

Lương Huyện Lệnh sững sờ.

Bây giờ đi?

Lương Huyện Lệnh hoàn toàn choáng váng.

Hắn ta không hiểu ý đồ của Diệp Ninh.

Đám người Dương Hồng chân trước vừa đi. Còn chưa đi xa.

Bây giờ nếu như Diệp Ninh đi, vậy thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Điều này gần như không cần suy nghĩ, là có thể có được kết luận. Nhưng Diệp Ninh không có ý nói đùa.

Sau khi giao những thứ chia cho bách tính cho bách tính, thì quyết đoán dẫn người rời đi. Chuyện rút lui được làm rất nhanh chóng và trực tiếp.

Sau một canh giờ.

Tien tức truyền đến tai của Dương Hồng.

“Cái gì, tên họ Diệp kia thật sự rút rồi?”

Một gia đinh đội mũ màu xanh thở hổn hển nói.

“Đúng thế lão gia, ta ở trong thành nhìn thấy tận mắt, tất cả người của Viện giám sát đều đi rồi, nói là muốn rời khỏi quận Bạch Thủy, đi các quận khác.”

Gia đinh này, chính là tai mắt Dương Hồng để lại trong thành.

Hắn ta cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ để lại tay trong.

“Ông trời có mắt, cuối cùng sát tinh này cũng đi rồi!”

“Chết tiệt, tại sao Đại Chu lại xuất hiện yêu nghiệt như thế chứ?”

“Cũng coi như là đi rồi!”

Nghe lời nói này, các hào cường thế tộc điên cuồng vui mừng. Thậm chí có người giậm chân đấm ngực, nước mắt đầy mặt. Dương Hồng cũng rất vui.

Nhưng càng nhiều hơn là bình tĩnh, hắn ta một tay túm lấy gia đinh, hỏi.

“Ngươi chắc chắn hắn đi rồi.”

Gia đinh vô cùng chắc chắn gật đầu.

“Đúng thế, sau khi hắn chia vật phẩm cho bách tính, thì đã đi rồi.”

“Vật phẩm, vật phẩm gì?”

“Chính là vật phẩm, lương thực, quần áo, tơ lụa, còn có đất nhà chúng ta.”

“Cái gì?”

Nhất thời đôi mắt Dương Hồng đỏ lên, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Vật phẩm của Dương gia, những điêu dân đó cũng dám lấy? Bọn chúng đây là tìm chết!”

Vừa nghĩ đến tiền tài nhà mình thế mà lại bị đám điêu dân đó chia nhau, Dương Hồng tâm như tro tàn.

“Các vị, chúng ta đến lúc trở về rồi!”

Hắn ta quay người, lôi kéo mọi người. Mọi người lập tức gật đầu. Gần như không có bất kỳ người nào do dự.

Diệp Ninh đã đi rồi, bọn họ còn sợ cái gì?

Mặc dù nói lúc trước đã hạ quyết tâm, phải chạy đi gặp người thân bạn bè mình, nhưng bây giờ Diệp Ninh đã đi rồi, quận Bạch Thủy có thể trở về rồi. Bên ngoài có tốt như thế nào, cũng nhất định không bằng nhà của mình.

Vì thế, bọn họ quyết định trở về quận Bạch Thủy. Không bao lâu sau.

Chương 474: Dựa vào cái gì?

Các thế tộc hào cường kéo theo một hàng dài đội ngũ, xông vào quận thành Bạch Thủy. Dương Hồng xông vào cửa nhà mình, phát ra tiếng gào khóc.

“Cha, con trai bất hiếu!”

Hắn ta không nhịn được khóc lên.

Bởi vì hắn ta nhìn thấy nhà của mình.

Bị người khác chuyển rỗng đi rất nhiều, đến ngay cả cánh cửa cũng bị tháo ra. Một đám điêu dân đang chuyển đồ.

Tất cả đều là bàn ghế gì đó.

Nhìn thấy cảnh tượng này, hắn ta tự nhiên ứa nước mắt.

Dương gia là cao môn đại hộ, đã có lúc nào thế mà lại bị đám chân lấm tay bùn này ức hiếp đến tận nhà rồi.

“Tất cả bỏ xuống cho ta!”

Dương Hồng tức giận hét lên.

Bách tính nhìn thấy hắn ta, lộ ra thần sắc sợ hãi.

“Là người của Dương gia trở về rồi!”

“Dương gia chủ, đồ vật ở đây đều là Viện giám sát bảo chúng ta lấy!”

“Đúng thế, chúng ta là được sự đồng ý của Diệp đại nhân.”

Tuy Dương Hồng ngã xuống rồi.

Nhưng lực uy hiếp bao nhiêu năm nay của hắn ta vẫn còn.

Bách tính khi đối diện với những cao môn đại hộ này, trong lòng tự nhiên vẫn là thấp hơn bọn họ một tầng. Vì thế khó xóa được tâm ma.

Đây là điều tồn tại trong tâm thái của bách tính ở thế giới này.

Cho dù có thống hận đến thế nào, nhưng khi thật sự gặp những thế tộc này, vậy thì cũng giống như là mèo gặp phải chuột, đến lời nói cũng rất khó nói rõ ràng. Vào khoảnh khắc nhìn thấy Dương Hồng, tâm thái đã sụp đổ rồi.

Bọn họ đã quên rằng Dương Hồng vẫn còn là còn có tội trạng, đã quên mất tất cả những điều Diệp Ninh nói, trong đầu ghi nhớ, chỉ có sự sợ hãi dường như là khắc vào trong tận xương cốt.

Con người được chia thành ba tầng, tầng lớp của ta trời sinh đã không bằng những đại tộc quyền quý đó! Loại tự ti này, là thật sự tồn tại ở tận trong lòng.

“Đừng nhắc tên cẩu tặc đó ở trước mặt ta!”

Dương Hồng nghe thấy tên của Diệp Ninh, càng là tức giận hơn.

Nếu không phải tên cẩu tặc đó, hắn ta sao có thể luân lạc đến bước đường này? Lập tức phất tay một cái.

“Đánh cho ta!”

Gia đinh và người hầu trực tiếp xông lên.

Bọn họ không chọc được Viện giám sát, lẽ nào còn không chọc được đám chân lấm tay bùn các ngươi sao? Trong nhà của Dương gia, truyền đến tiếng gào thét thê thảm.

Nhìn thấy những bách tính bị đánh đến rách da rách thịt, cuối cùng Dương Hồng cũng coi như là cảm thấy dễ chịu hơn một chút, hắn ta quay đầu lại, nhìn ba năm người đang đứng ở phía xa vây xem.

Chỉ cảm thấy quần áo trên người mấy người đó, có chút quen thuộc. Nhìn kỹ một chút, đây không phải chính là quần áo của hắn ta sao?

Những bách tính vốn dĩ quần áo rách rưới, thế mà đều được mặc quần áo mới, bình thường đói khát đến sắc mặt trắng bệch, bây giờ cũng trở nên hồng hào hơn mấy phần, có mấy đứa trẻ, đi giày mới mặc áo mới, thậm chí trên tay còn cầm bánh bao thịt, không nỡ ăn.

Cảnh tượng này, khiến cho máu cả người hắn giống như là muốn phá vỡ huyết quản. Điêu dân!

Những thứ đó đều là của ta, của ta!

“Bắt những điêu dân đó lại cho ta!”

Hắn ta trực tiếp hạ lệnh.

Lập tức có gia đinh xông lên, bắt lấy người.

“Các ngươi làm cái gì, ta đã phạm tội gì, vì sao lại bắt ta!”

Người bị bắt là một thanh niên, còn có chút chính trực, tuy cũng rất sợ Dương Hồng, nhưng vẫn coi như là có chút dũng khí, có thể mở miệng chất vấn.

“Quần áo của ngươi ở đâu ra?”

Dương Hồng hỏi.

“Viện giám sát nhìn thấy quần áo ta rách rưới, thưởng cho ta.”

Người thanh niên trả lời.

“Lôi ra ngoài đánh chết.”

Dương Hồng mở to đôi mắt đỏ ngầu nói.

Thích mặc quần áo đúng không, vậy thì ngươi đi xuống dưới Cửu Tuyền từ từ mặc đi.

Chàng thanh niên ra sức giãy dụa.

“Ngươi dựa vào cái gì mà đánh chết ta, ngươi là kẻ có tội, mà quần áo của ta là Viện giám sát đưa cho ta!”

Gương mặt Dương Hồng dung dữ, cuồng loạn nói.

“Viện giám sát?”

“Ta nói cho ngươi rõ ràng, Viện giám sát đã đi rồi!”

“Các ngươi ăn của ta, lấy đồ của ta, nhất định phải trả lại tất cả cho ta, ngươi lấy của ta một thứ, ta sẽ giết cả nhà ngươi!”

Người thanh niên trực tiếp bị dọa cho ngây ngốc.

Người thanh niên không ngờ rằng, thế mà Dương Hồng lại có thể độc ác đến mức độ này. Chuyện như thế thường xuyên xảy ra ở quận Bạch Thủy.

Bởi vì các hào cường thế tộc trở về nhà, phát hiện đều là tình hình như thế. Vì thế bọn họ điên cuồng bắt người. Những kẻ ác dưới tay, ra sức đánh đập bách tính.

Những người vừa mới nhận được khế đất, bị đánh cho hộc máu, treo lên cây.

“Đồ chó má, ngươi cho rằng lão gia ta không trở về đúng không? Ngươi cho rằng Viện giám sát đưa cho ngươi thì là của người đúng không? Dám lấy khế đất của ta, hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi ghi nhớ thật kỹ!”

Hào cường ngồi dưới bóng cây, tay cầm ấm trà, mãn nguyện nhìn gia đinh dưới tay đánh đập bách tính bị treo trên cây. Cảnh tượng này khiến người khác cảm thấy vui vẻ.

Chương 475: Dựa vào cái gì? (2)

Những tiện dân này, đáng bị như thế.

Thế mà lại dám lấy đồ của ta, phản trời rồi! Theo sự rời đi của Viện giám sát.

Quận Bạch Thình dường như trong chớp mắt lại quay trở về bộ dạng lúc trước.

Những hào cường thế gia này rất độc ác, bọn họ đều không buông ta cho bất cứ ai.

Cho dù là người không lấy đồ của bọn họ, bọn họ cũng trực tiếp phá cửa, xông vào, lấy những thứ đồ đáng tiền trong nhà mọi người. Để mặc cho bách tính kêu khóc, cũng không thèm để ý.

Đối với bọn họ mà nói, đây là chuyện nhất định phải làm. Lần này bọn họ mất rất nhiều.

Cho dù là đã thu lại được không ít đồ vật, nhưng vẫn là còn xa mới đủ.

Vì thế, bọn họ nhất định phải bù lại!

Còn có ai so với những bách tính này càng thêm yếu đuối dễ bắt nạt hơn nữa sao?

Những người này, trời sinh chính là cừu, đã được định trước là bị những con sói ác như bọn họ bắt nạt. Dương Hồng vô cùng hăng hái.

Hắn ta tập hợp một số lượng lớn bách tính, sau đó bản thân đứng ở trên đài cao mà lúc trước Diệp Ninh từng đứng. Vươn cao cổ hét lên hết cỡ.

“Viện giám sát đã đi rồi, quận Bạch Thủy vẫn là thiên hạ của ta!”

“Đám điêu dân các ngươi, ăn của ta, đều phải nôn hết ra cho ta, lấy của ta, đều phải trả lại cho ta!”

“Đừng cho rằng mọi chuyện dễ dàng trôi qua như thế, ta sẽ từ từ tính từng món nợ một với các ngươi!”

Khi Dương Hồng nói, gia đinh ở trong phủ, kéo mấy bách tính cả người đầy máu, trực tiếp ném lên đường phố.

Đây là giết gà dọa khỉ.

Muốn để cho tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Đây chính là kết quả đắc tội với chúng ta. Không có Viện giám sát chống lưng cho các ngươi. Các ngươi là cái thứ gì!

Tất cả thế gia hào cường, đều lấy hết tất cả những uất ức, bất bình mà bản thân phải chịu ở chỗ Diệp Ninh trả lại cho bách tính. Bọn họ không có chút nào kiêng dè gì, không do dự.

Bởi vì trong mắt của bọn họ, bách tính chính là như thế.

Đáng bị bọn họ bóc lột, đáng bị bọn họ bắt nạt.

Hơn nữa, bất luận bóc lột, ức hiếp như thế nào, những người này đều không dám phản kháng. Bọn họ chính là như thế, ngoan ngoãn, thấp hèn, thành thật.

Nhưng bọn họ không chú ý đến. Hôm nay đã khác ngày xưa.

Có rất nhiều bách tính, hô hấp nặng nề hơn rất nhiều. Có rất nhiều bách tính, đang âm thầm nắm chặt nắm đấm.

Còn có rất nhiều bách tính, trong đôi mắt đang rơi lệ, lộ ra thần sắc thù hận. Bọn họ thay đổi rồi.

Thật ra bọn họ đã sớm thay đổi rồi.

Khi tận mắt nhìn thấy Dương gia sống cuộc sống giàu sang phú quý, có một loại cảm xúc nói không rõ, dâng lên ở trong lồng ngực bọn họ. Khiến bọn họ rất khó chịu. Cũng càng khiến cho bọn họ tức giận.

Bọn họ không còn tê dại nữa, bọn họ bắt đầu có cảm xúc dao động mà vốn dĩ một con người nên có. Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì chúng ta nhất định phải là những người bị bóc lột? Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì bách tính trong trời đất này là quần thể chiếm tỷ lệ lớn nhất, nhưng thiên hạ này, lại vĩnh viễn là thiên hạ của thân sĩ. Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì các ngươi cá thịt đầy nhà, giàu có phú quý, mà chúng ta, lại đến chó lợn cũng không bằng! Bách tính giống như cỏ dại.

Nhưng bách tính không phải là cỏ dại.

Bọn họ cũng có tình cảm, cũng có tình cảm, cũng có nước mắt, đương nhiên cũng biết tức giận.

Các thế gia đại tộc trở về rồi, vừa mới trở về đã dùng phương thực cực đoan nhất, tàn khốc nhất, cướp hết tất cả những thứ Diệp Ninh tặng cho bách tính. Khế đất còn chưa cầm nóng, kết quả không thuộc về bản thân.

Tất cả những gì vừa mới xảy ra, đúng thật giống như một giấc mơ. Nhưng đây là mơ sao?

Không phải? Vì thế…

Cuối cùng có người không chịu nổi bị sỉ nhục, hét lên một tiếng tức giận.

“Ai đang ồn ào!”

Dương Hồng tức giận nhìn về phương hướng nào đó. Sau đó cứng đờ.

Bởi vì hắn ta nhìn thấy ánh mắt của ngàn vạn người đang tức giận. Những tiện dân, sâu kiến, điêu dân, chân lấm tay bùn này dùng một loại ánh mắt tràn ngập sát ý nhìn hắn ta.

Hắn ta có thể từ trong những đôi mắt đó nhìn thấy được quá nhiều nội dung. Có bất mãn, có thù hận, có uất ức, cũng có tức giận.

Nhưng điều duy nhất không có, chính là sự sợ hãi mà hắn ta thường xuyên nhìn thấy nhất.

“Các ngươi muốn làm cái gì?”

Dương Hồng lớn tiếng chất vấn.

Nhưng trong giọng nói của hắn ta, lại hàm chứa một loại chột dạ mạnh mẽ.

Nhưng khi ngàn ngàn vạn vạn bách tính quần áo rách rưới, giống như thác lũ xông lên. Hắn ta phát hiện bản thân…

Sợ rồi.

Trên một lầu các của quận Bạch Thủy.

Một đám người chấn động nhìn cảnh tượng này.

“Đại nhân, đât chính là kết quả mà ngài muốn sao?”

Trần Thiệu Chính nói, sau đó kinh ngạc nhìn về phía Diệp Ninh.

Hắn ta chỉ cảm nhận được Giám Chính đại nhân thật sự cao thâm khó dò.

Chương 476: Nam Cung Lương Nhân ta xin thề

Những bách tính ngoan ngoãn giống như con cừu này, thế mà lại bị kích phất nhiệt huyết, lớn gan bắt đầu phản kháng thế tộc hào cường. Cảnh tượng này, chỉ lấy riêng ra xem, dường như không hề đáng ngạc nhiên.

Nhưng nếu như kết hợp với lúc trước, thì không thể không khiến người khác thấy chấn động.

Nói thật, lúc trước nhìn các thế gia đại tộc trở về quận Bạch Thủy, gần như không hề tốn sức, đã lấy lại được thứ đồ của bản thân. Trong lòng mọi người trở nên lạnh giá.

Có cảm giác, dường như bản thân là đang làm chuyện vô ích vậy.

Những bách tính không có khí phách, thấp hèn đến bụi đất này, thật sự đáng để cho bọn họ tốn công sức sao? Nếu như đáng giá, vậy thì vì sao lại thể hiện ra không có tôn nghiêm như thế?

Đám người Dương Hồng đã không phải là cao môn đại tộc rồi, bọn họ là người có tội! Lẽ nào một đám tội nhân, cũng có thể ức hiếp các ngươi sao?

Không thể không nói, lúc trước mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, đúng là khiến cho bọn họ cảm thấy bức bối. Nhưng bây giờ, tất cả đều đã thay đổi rồi.

Sắc mặt Lương Huyện Lệnh đã thay đổi, cuối cùng lộ ra một nụ cười khổ.

“Diệp đại nhân, ngài đây là muốn đánh thức nhiệt huyết của bách tính.”

Hắn ta dần dần hiểu được nỗi khổ của Diệp Ninh.

“Không sai, đây chính là kết quả mà ta muốn nhìn thấy, mục đích của ta, chính là đánh thức nhiệt huyết trong lòng bách tính, ta muốn bọn họ biết được, bọn họ cũng là người, cũng là có máu có thịt, không thiếu cái gì so với các thế gia đại tộc!”

Diệp Ninh hít một hơi thật sâu, hắn lộ ra một nụ cười. Cuối cùng, hắn nhìn đã nhìn thấy cảnh tượng mà hắn muốn nhìn thấy nhất.

“Thế gia đại tộc thích nhất là treo đạo lý đường đường chính chính ở bên miệng, nói cái gì mà Thiên Tử phạm pháp tội như thứ dân, nhưng mà trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ, giữa người và người là khác biệt, rất nhiều tội trạng, đặt ở trên người bách tính, chính là tội chết, đặt ở trên người các cao môn đại tộc, đó chính là phạt một ly rượu.”

“Đây chính là hiện thực, tàn khốc mà lạnh lùng, vì thế ta nói, thế giới này bệnh rồi, phương thức vận hành của thế giới không nên là như thế này, người ở thế giới này, bị chia thành ba tầng lớp rõ ràng.”

“Bách tính, chính là không ở trong dòng chảy, nhưng hôm nay ta chính là muốn để cho bọn họ biết, không có cái gì vốn dĩ nên như thế, một người, muốn có được thứ gì, dựa vào bố thí, dựa vào cầu xin, là vĩnh viễn không được, nhất định phải tranh, cướp, phải dám nói lên tiếng nói của bản thân!”

Từ trước đến nay Diệp Ninh đều không yêu cầu cái gì tuyệt đối công bằng.

Cho dù là kiếp trước bản thân đến xã hội hiện đại, cũng còn xa mới đạt đến bước tuyệt đối công bằng. Đây không phải là xã hội xấu, mà vốn dĩ công bằng tuyệt đối chính là một loại mệnh đề chưa biết.

Thời đại có phát triển như thế nào, cũng nhất định không thể nào làm được. Nhưng điều này không đại biểu theo đuổi công bằng là sai lầm.

Điều Diệp Ninh muốn, chỉ là công bằng tương đối.

Một người, từ khi sinh ra đến khi chết, có thể thấp hèn, nhưng không được thấp hèn đến tận bùn đất, có thể vặn vẹo, nhưng không thể vẹn vẹo đến như giòi bọ.

Vẫn nên cần phải có mấy phần tôn trọng, mất phần nhân quyền, và là một sinh linh, nên có một chút tự do đúng không? Nhưng rất đáng tiếc, ở thế giới này, lại là không có.

Vì thế Diệp Ninh muốn thay đổi thế giới này.

Hắn chưa bao giờ không quan tâm bất kỳ sự phản kháng nào, muốn làm thì làm, vậy thì làm.

Chuyện này, chính là tâm nguyện từ trước đến nay của hắn, từ khi còn ở trong Thánh Viện thông qua khảo nghiệm đầu tiên, hắn đã thể hiện ra khát vọng ở phương diện này rồi.

Mà bây giờ, hắn đang biến mơ tưởng, thành hiện thực. Mà bước đầu tiên, chính là khiến cho bách tính thanh tỉnh!

Không yêu cầu trong chớp mắt bọn họ tự mở rộng dân trí, mà ít nhất nên có phản ứng mà một con người nên có, bị đánh thì biết đau, biết dũng cảm đi phản kích!

"Xã hội lý tưởng trong lòng Diệp đại nhân, là hoàn toàn loại bỏ thân sĩ ra ngoài sao? Ngài muốn bách tính thay thế thân sĩ?"

Lương Huyện Lệnh run rẩy nói.

Hắn ta cảm nhận được Diệp Ninh đang đi nước cờ rất lớn.

Lúc trước, hắn ta còn cảm thấy Diệp Ninh là đang tự tìm đường chết, bởi vì chống đối lại thân sĩ, thì tương đương với đắc tội với toàn thiên hạ. Nhưng mà bây giờ hắn ta đột nhiên phát hiện, Diệp Ninh thâm sâu hơn nhiều so với hắn ta nghĩ.

Hắn đặt thân sĩ ở phía đối lập, đồng thời còn muốn ủng hộ bách tính trong thiên hạ, để cho bọn họ giống như một con người, đứng lên, dám bảo vệ thứ mà bản thân đáng nên có.

Thân sĩ và bách tính.

Lúc trước Lương Huyện Lệnh cảm thấy không cần lựa chọn.

Bởi vì đây hoàn toàn là không bình đẳng, bách tính sao có thể so với thân sĩ? Nhưng mà bây giờ nhìn xem. Các thân sĩ đều đang run rẩy.

Chương 477: Nam Cung Lương Nhân ta xin thề (2)

Bách tính đúng là khí thế áp đảo. Đây là cái gì?

Đây là cừu đang phản kháng đuổi sói!

Số lượng của bọn họ đông như thế, tuy đứng riêng lẻ thì không hề chiếm thế có lợi, nhưng mà quần thế lớn mạnh này, đúng là đang lan tuyền sức mạnh tập thể cho bọn họ.

“Ta chưa từng nghĩ dùng bách tính thay thế thân sĩ, ta chỉ là cảm thấy, bách tính không nên thấp hèn như thế, thân sĩ không thể cao quý như thế, khoảng cách giữa hai bên nên kéo gần một chút, cho dù chỉ là bình đẳng về bề mặt, thì đó cũng là bình đẳng.”

Diệp Ninh nói.

Bình đẳng?

Lương Huyện Lệnh nuốt một ngụm nước bọt.

Điều này hoàn toàn là điểm mù kiến thức của hắn ta. Diệp Ninh muốn để cho thế giới này biến thành bình đẳng. Nhưng chuyện này thật sự có khả năng sao? Có khả năng sao?

Trong lòng hắn ta nói với hắn ta không thể nào.

Nhưng chứng kiến thủ đoạn của Diệp Ninh, hắn ta lại cảm thấy, nếu như là Diệp Ninh, có lẽ thật sự có cơ hội. Nếu như thật sự thực hiện được bình đẳng, vậy thì thế giới này sẽ biến thành như thế nào?

Hắn ta khó có thể tưởng tượng được.

Các thế tộc bị bách tính ép đến góc tường. Bọn họ phát hiện bách tính đã không còn như trước nữa. Bách tính thật sự bắt đầu tức giận.

Trên tay cầm vũ khí thô sơ, thậm chí còn tùy tiện nhặ đá ở bên đường, từng bước từng bước đi về phía bọn họ.

“Điêu dân, các ngươi làm phản hả!”

Sắc mặt Dương Hồng khó coi.

Hắn ta không hiểu, lúc trước những con sâu kiến ngoan ngoãn thấp hèn này, vì sao lại có dũng khí phản kháng? Là Viện giám sát cho sao?

Không nên. Viện giám sát đã không còn ở đây nữa. Hắn ta rất sợ hãi, cũng rất nhục nhã hổ thẹn.

Đương nhiên là sợ hãi khí thế của bách tính, bọn họ có quá nhiều người. Nhục nhã hổ thẹn là vì thế mà bản thân lại sợ những kẻ chân lấm tay bùn này!

Những kẻ chân lấm tay bùn đê tiện, đến chó cũng không bằng này, vì sao lại có thể dọa ta?

Mặt hắn méo xệch, phảng phất như là muốn che giấu cảm xúc chân thật ở trong lòng, gào thét nói.

"Giết cho ta, giết bọn chúng, không giữ lại người nào!"

Gia đinh hộ viện xông về phía tước.

Sức mạnh của thế tộc hào cường quá mạnh rồi.

Tuy số người của bọn họ thấp hơn, nhưng mỗi một người, đều là võ giả.

Cho dù bách tính có thể giành chiến thắng, cũng nhất định sẽ phải trả giá thương vong rất lớn. Nhưng không sao cả.

Diệp Ninh đã làm cháy lên ngọn lửa trong lòng bách tính

Đương nhiên không thể nào nhìn ngọn lửa này lại bị dập tắt lần nữa. Hắn biết, đã đến thời gian mình xuất hiện rồi.

Vì thế hắn liếc nhìn Trần Thiệu Chính.

Trần Thiệu Chính gật đầu, trực tiếp xông lên.

"Một đám tội đồ, thế mà lại dám giết người hành hung trên đường, các ngươi tội đáng chết vạn lần!"

Trần Thiệu Chính vừa ra tay, đã tực tiếp đánh chết một đám gia đinh. Sau đó những điều này mới chỉ là bắt đầu.

Người của Viện giám sát mai phục ở trong thành, trực tiếp xông ra.

Ngoài thành, truyền đến tiếng vó ngựa, Thiên Long Vệ đã quay trở lại rồi.

“Vì sao người của Viện giám sát lại ở đây?”

“Mắc bẫy rồi, hỏng rồi, bọn họ chưa đi!”

“Bây giờ nên làm thế nào mới tốt đây?”

Viện giám sát vừa mới xuất hiện.

Bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, bên phía thế tộc trực tiếp sụp đổ. Các gia đinh không còn chút ý chí chiến đấu nào, ôm đầu bỏ chạy.

Về phần đám người Dương Hồng, sắc mặt như tro tàn, như bị sét đánh giữa trời quang. Cuộc chém giết bắt đầu rồi.

Chuẩn xác mà nói, nên đến lúc phán xét. Đám người Dương Hồng, đều đáng chết.

Giữ bọn chúng lại, cũng chỉ là vì một màn kịch này mà thôi.

Bây giờ màn kịch này đã kết thúc rồi, đương nhiên bọn chúng cũng không cần thiết tồn tại nữa. Diệp Ninh từ từ đi ra khỏi lầu các.

Hắn chú ý đến, Nam Cung Lương Nhân đang cuộn tròn trong góc.

Người được gọi là ôn thần sao chổi này, không hề khiến người khác khó chịu chút nào. Hắn ta rất yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức gần như Diệp Ninh cũng đã quên mất sự tồn tại của hắn ta.

“Ngươi nhìn thấy bên ngoài đang chém giết, có sợ không?”

Diệp Ninh đi lên phía trước hỏi.

Sao chổi này là bảo bối của hắn, hắn muốn mang theo bên người. Vì thế, hắn rất quan tâm vấn đề tâm lý của Nam Cung Lương Nhân.

Tên này bây giờ rất tự kỷ, nếu như bị dọa sợ, không cẩn thẩn sẽ sụp đổ. Hắn không ngờ được.

Chuyện xảy ra bên ngoài, đối với Nam Cung Lương Nhân mà nói, đơn giản là tiết học của trẻ nhỏ. Hắn ta là người như thế nào?

Tiên Quân tung hoành tiên giới!

Người có thể đi đến vị trí này, bàn tay không dính chút máu nào là chuyện không có khả năng. Vì thế Nam Cung Lương Nhân không hề có chút dao động tâm lý nào, nhưng hắn ta đúng là có câu hỏi, vì thế hỏi.

“Vì sao đại nhân phải khổ tâm cứu vớt những bách tính này?”

Hắn ta không hiểu.

Hắn ta làm người hai kiếp, lại hoàn toàn không hiểu nổi Diệp Ninh. Nói Diệp Ninh là Thánh Mẫu, hắn sát phạt quyết đoán, dám nghĩ dám làm.

Chương 478: Nam Cung Lương Nhân ta xin thề (3)

Nói Diệp Ninh máu lạnh, nhưng lại là yêu dân như con, đặt thời gian và sức lực lên trên người những con sâu kiến này. Ở tiên giới không có người như thế.

Ở thế giới này càng là không có.

Nam Cung Lương Nhân không hiểu, làm như thế đối với ngươi có lợi ích gì?

Đương nhiên là muốn mạo nguy hiểm lớn, kích thích như thế nào mạo hiểm đến như thế nào, tốt nhất là có người nào đó không thích ta giết chết ta, như thế ta có thể trở thành Thiên Đế rồi.

Đương nhiên, câu nói này Diệp Ninh không thể nói ra. Vì thế hắn nghĩ một chút, nói.

“Bởi vì ta cảm thấy, mỗi một người đều có quyền được sinh ra làm người.”

Nói xong, Diệp Ninh đi xuống dưới lầu.

Nam Cung Lương Nhân cúi đầu, đôi mắt có chút ẩm ướt.

Thật ra lúc trước hắn ta đang nghĩ, vì sao Diệp Ninh lại đối tốt với hắn ta như thế, vì sao phải thu nhận hắn ta. Lẽ nào là nhìn ra được hắn ta khác với người khác, muốn lấy lòng hắn ta?

Nhưng mà, khi nghĩ lại quá trình, Diệp Ninh lại không cố ý lấy lòng hắn ta. Chỉ là rất lương thiện dẫn hắn theo bên người.

Hắn ta cảm nhận được sự quan tâm của Diệp Ninh. Vì thế bỏ suy nghĩ này đi.

Hắn ta tự tin, nếu như bản thân ngụy trang, thiên hạ này không có người nào có thể nhìn ra được nội tình của hắn ta. Vậy thì vì sao Diệp Ninh lại đối tốt với hắn ta như thế?

Bây giờ hắn ta hiểu rồi.

Diệp Ninh là một người lương thiện.

Đây là một nam nhân có tình yêu lớn, đối với sinh linh khắp thiên hạ, đều có tràn ngập sự nhiệt tình.

"Hắn cứu ta, là bởi vì không muốn nhìn thấy ta đi vào con đường không có lối ra, hắn cứu bách tính, là muốn để cho bách tính sống giống như con người…"

Người như thế Nam Cung Lương Nhân phát hiện khó có thể hình dung được.

Diệp Ninh ngu ngốc sao? Đương nhiên không. Nhưng mà thông minh sao?

Nếu như thật sự thông minh, thì sao có thể đứng ở phía đối diện của nhiều người như thế. Một mình hắn đang chống đỡ nguy hiểm cực lớn, vì quyền lợi của hàng ngàn vạn người. Người như thế, khiến cho Nam Cung Lương Nhân cảm nhận được sự ấm áp trong lòng.

"Người đời khinh bỉ ta, hận ta, bài xích ta, chỉ có ngươi, coi ta là con người, chưa từng coi thường ta."

Nam Cung Lương Nhân hít một hơi thật sâu.

Trước ngày hôm nay, hắn ta cảm thấy bản thân sống không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Bởi vì không có chuyện gì muốn làm, không có mục tiêu, giống như xác sống biết đi.

Nhưng mà lúc này, hắn ta tìm được mục tiêu mới. Đó chính là bảo vệ Diệp Ninh.

"Nam Cung Lương Nhân ta xin thề, bắt đầu từ ngày hôm nay, dùng hết tất cả sức mạnh của bản thân ta, bảo vệ Diệp Ninh, giúp hắn thực hiện được lý tưởng vĩ đại!"

Nam Cung Lương Nhân lẩm bẩm nói.

Nam Cung Lương Nhân từ trước đến nay đều không phải là người thích hứa hẹn.

Bởi vì một khi hắn đưa ra lời hứa, hắn ta nhất định phải giữ lời.

Nếu như có người quen thuộc nghe thấy lời nói lúc này của hắn ta, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng hoang đường. Tiên Quân chính là Tiên Quân, ở tiên giới cũng là anh hùng một phương, huống hồ là ở nhân gian?

Cho dù là Nam Cung Lương Nhân xuống dốc, thực lực không bằng lúc trước, nhưng hắn ta vẫn như trước là một Tiên Quân.

Đã từng vĩ đại, nhất định sẽ khiến cho hắn ta đối với thế giới hiện tại này, ôm một lòng khinh thường nhất định. Điều này không liên quan đến tính tình hoặc là phẩm đức của hắn ta, mà là hiện thực.

Tiên giới là một thế giới mới rộng mở hơn, lớn hơn, cũng càng mạnh hơn.

Mà thế giới nơi có Đại Chu, chẳng qua chỉ là bên dưới tiên giới, giống như ngôi sao, là một thế giới trong bầu trời sao phức tạp mà thôi. Người hoặc việc ở thế giới này, rất ít có thể lọt vào trong mắt của Tiên Quân ở Tiên Giới.

Đối với Tiên Giới mà nói, rất nhiều cái gọi là chuyện lớn của thế giới này, chẳng qua chỉ là rắc rối nhỏ mà thôi. Nhưng Nam Cung Lương Nhân cho rằng những chuyện mà Diệp Ninh làm, tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

Hắn đang ý đồ sáng tạo ra một trật tự mới, đi một con đường mà chưa có người nào từng đi. Con đường này khiến cho Nam Cung Lương Nhân chờ đợi, cũng khiến cho hắn ta cảm động.

Vì sao lại chờ đợi, vì sao lại cảm động, câu nói này phải chia thành hai phần để nói. Đầu tiên, là Nam Cung Lương Nhân khác với mọi người.

Rất nhiều người tu hành, vì trường sinh không chết, vì có được sức mạnh cường đại, tung hoành thiên hạ. Rất nhiều người tu hành, vì báo thù, gánh vác sứ mệnh.

Có hàng ngàn hàng vạn lý do để tu hành, mà Nam Cung Lương Nhân, lại là vì để bảo vệ. Đúng thế, bắt đầu từ bây giờ, mục đích tu hành của hắn ta, chính là vì để bảo vệ người bên cạnh. Bảo vệ sư tôn, bảo vệ người yêu.

Vì thế, bản thân đi vào vô số cấm địa, cho dù thiếu chút nữa thân chết đạo tiêu, cũng không do dự.

Hắn ta cũng từng nói, Nam Cung Lương Nhân ta sống ở thế giới này, ý nghĩa duy nhất chính là khiến cho những người ở bên cạnh ta có thể vĩnh viễn vui vẻ, nếu như không thể làm được, ta còn tu tiên cái gì? Hoặc là có ý nghĩa gì.

Chương 479: Vốn dĩ trên thế giới này không có đường

Rất khó hình dung được suy nghĩ của hắn ta như thế rốt cuộc là đúng hay là sai, nhưng Nam Cung Lương Nhân đúng là một người như thế. Hắn vĩnh viễn có tình cảm hơn nhiều so với những người tu hành lạnh lùng kia.

Chỉ đáng tiếc, tạo hóa trêu người, người muốn bảo vệ, người hắn ta yêu nhất, đâm cho hắn ta một đòn nặng nhất, thiếu chút nữa lấy đi tính mạng của hắn ta. Thứ hai, chính là Nam Cung Lương Nhân ở thế giới này đã được vài năm rồi.

Người đời mắng hắn ta, khinh thường hắn ta, ghét bỏ hắn ta.

Nhìn thì có vẻ không tạo thành thương tổn gì, nhưng mà lại khiến cho hắn ta trái tim vốn đã đóng lại bị thương của hắn ta, trở nên càng thêm tê dại.

Hắn ta sẽ cảm thấy. Nhân gian không xứng đáng.

Thế giới này đã không cứu được nữa, bản chất lòng người chính là lạnh lùng, sống ở thế giới như thế này, không có bất kỳ ý nghĩa gì. Đúng thế, hắn ta đã nhìn quen bản tính con người độc ác, vốn dĩ so với người khác thì kiên quyết hơn một chút.

Cho đến khi gặp được Diệp Ninh.

Chính bởi vì những điều đã từng trải qua trong quá khứ, vì thế hắn ta mới có thể phát hiện ra chỗ vĩ đại chân chính của Diệp

Ninh. Trên người Diệp Ninh, mỗi một khoảnh khắc, đều đang phát ra ánh sáng của lòng người.

Loại ánh sáng này, đã hấp dẫn Nam Cung Lương Nhân sâu sắc.

Khiến cho trái tim đã đông lạnh thành núi băng của hắn ta, bị tan chảy từng chút từng chút một. Hắn ta nhìn Diệp Ninh.

Đôi mắt sao có thể không ẩm ướt?

Đây là một ngời vô tư, một người không biết sợ sệt như thế nào, làm chuyện thiêu thân lao vào lửa, nhưng mà lại chết cũng không hối hận. Thậm chí hắn ta còn cảm thấy xấu hổ.

Lúc trước, bản thân cũng chỉ là muốn bảo vệ người bên cạnh mình mà thôi. Bản thân có tình yêu nhỏ, mà hắn có tình yêu lớn.

Nhưng Diệp Ninh, lại có tình yêu lớn bao trùm cả thiên hạ.

Hắn dùng tình yêu của bản thân, tất cả đều giao cho người trong thiên hạ, mà không hề giữ lại một chút nào cho bản thân. Người như thế không thể chết.

Nam Cung Lương Nhân tìm được ý nghĩa để tiếp tục sống.

Tinh thần chiến đấu đã mất từ lâu, tăng lên từng chút từng chút một. Một đóa hoa sen xanh, xuất hiện ở trong đầu.

Sau đó là hai đóa. Ba đóa. Ba bông hoa cùng nở.

Sức mạnh đã không không gặp, từ khắp các nơi của Cửu Châu, điên cuồng xông về đây, điên cuồng dung nhập vào trong thân thể của hắn ta.

Kể từ khi lưu lạc đến thế giới này, đây là lần đầu tiên Nam Cung Lương Nhân chủ động tìm lại sức mạnh của bản thân. Vô số linh lực dâng trào.

Sau đó tập hợp lại với nhau, hình thành một cơn lốc khổng lồ. Vòng xoáy này chỉ có một tác dụng, đó chính là nén! Không ngừng nén!

Nam Cung Lương Nhân là Tiên Quân, tuy bây giờ khó có thể quay trở lại thời kỳ đỉnh cao, nhưng mà linh lực bình thường, hắn ta nhất định là không nhã được. Đây là bản năng của hắn ta.

Hắn ta từng bước từng bước nén linh lực lại, sau đó thanh lọc, cuối cùng biến thành tiên lực. Vì thế tiên lực, thật ra chính là thể tiến hóa của linh lực. Chỉ có điều khắp nơi ở tiên giới đều là tiên lực, mà hạ giới muốn ngưng tụ ra tiên lực, cần phí một hồi sức lực mà thôi. Đối với trưởng giáo mười ba tông mà nói, bọn họ đã bước vào Tiên Cảnh.

Trong cơ thể đã có tiên lực. Chỉ là số lượng không nhiều.

Đợi đến một lúc nào đó, tiên lực hoàn toàn chuyển hóa thành công, bọn họ cũng sẽ đột phá Chân Tiên, trở thành Thiên Tiên rồi. Nhưng quá trình này rất dài.

Vì thế, bọn họ không thể không bế quan thời gian dài, rất ít khi đi lại ở thế gian.

Nếu như để cho bọn họ nhìn thấy phương thức Nam Cung Lương Nhân có được tiên lực, chỉ sợ rằng tâm thái sẽ tực tiếp sụp đổ. Nhưng điều này đối với Nam Cung Lương Nhân mà nói, đúng thật chỉ là một chuyện nhỏ.

Những chuyện hắn ta làm đối với Tiên Môn của thế giới này mà nói, tuyệt đối được coi là chuyện kinh hãi người nghe, nhưng mà lại không kinh động bất kỳ người nào. Tiên lực điên cuồng tập hợp đến, thậm chí đến Diệp Ninh cũng không phát hiện.

“Có gió rồi?”

Hắn chỉ là đưa tay ra, cảm nhận được đột nhiên có gió lớn.

Hắn tuyệt đối không ngờ được, Nam Cung Lương Nhân mà bản thân vừa mới nói chuyện, đã lắc mình biến hóa, trở thành Tiên Nhân! Không sai, rất nhanh Nam Cung Lương Nhân đã tìm lại được một phần sức mạnh của bản thân.

Một lần hành động ngưng tụ Tiên thể, chuyển hóa tiên lực, hắn ta bước vào đỉnh cao của cảnh giới Tiên Cảnh.

Chỉ cần bước thêm nửa bước nữa, hắn ta có thể trở thành Thiên Tiên rồi. Nhưng hắn ta không làm như thế.

Bởi vì pháp tắc thiên đạo của thế giới này có hạn, tu sĩ Tiên Cảnh đã là cực hạn, một khi đột phá đến Thiên Tiên, ngược lại sẽ phải chịu hấp dẫn của pháp tắc trời đất.

Rất có khả năng sẽ phi thăng rời đi.

Muốn không phi thăng, chỉ có hai phương thức, một là tự bản thân phong ấn, hai là chìm vào giấc ngủ sâu, tránh khỏi sự dò xét của pháp tắc thiên đạo.

Chương 480: Vốn dĩ trên thế giới này không có đường (2)

Cường giả đỉnh cao trong các Tiên Môn, về cơ bản đều là làm như thế.

Vì thế, Nam Cung Lương Nhân kiểm soát trạng thái của mình rất tốt. Đỉnh cao Tiên Cảnh. Đủ rồi.

Tuy nhìn bề ngoài, dường như cảnh giới không chiếm ưu thế, nhưng trên thực tế, nhìn vào hắn ta, không thể nào chỉ nhìn cảnh giới. Hắn ta từng là Tiên Quân, lực chiến đấu mà hắn ta có thể phát huy ra được, không thể dùng lý lẽ bình thường để phán đoán.

Diệp Ninh đến bên ngoài.

Hắn vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn sự chú ý của các thế tộc.

“Diệp Ninh, ngươi bỉ ổi, ngươi vô sỉ!”

Dương Hồng tức đến hộc máu.

Hắn ta nhìn thấy Diệp Ninh và Viện giám sát xuất hiện, làm sao còn không biết được bản thân đã trúng kế. Tên khốn khiếp này, hắn căn bản chưa đi xa.

Hắn là cố ý!

Hắn vẫn luôn đợi một màn này.

“Không ngờ được đúng không, ta lại quay trở lại rồi.”

Diệp Ninh cười.

Sự xuất hiện của hắn, chắc hắn đã khiến cho các thế tộc hoàn toàn sụp đổ. Công cuộc chém giết của Viện giám sát rất nhanh đã kết thúc.

Chỉ là một đám quân lính tản mạn không có ý chí chiến đấu mà thôi, về cơ bản chém giết bọn chúng giống như cắt cỏ.

Cuối cùng, Dương Hồng và những người đứng đầu của các thế tộc hào cường, lại lần nữa bị trói lại, quỳ trước mặt Diệp Ninh. Nhưng lần này là thật sự khác biệt.

Bọn họ biết bản thân chắc chắn sẽ chết.

“Dương gia chủ, vẫn như ngày trước.”

Diệp Ninh khoanh tay, nhàn nhạt nói.

“Diệp Ninh, vốn dĩ ngươi có thể giết ta, nhưng ngươi lại tốn sức dùng thủ đoạn, chơi một vố như thế, ngươi có ý đồ gì? Ngươi chính là muốn chơi đùa chúng ta đúng không?”

Dương Hồng mở to đôi mắt hét lên.

Hắn ta biết bản thân nhất định sẽ chết, vì thế hắn ta không nuốt trôi được cục tức này.

Có câu nói gọi là sĩ có thể giết không thể nhục, hắn ta cảm nhận được bản thân đang bị Diệp Ninh sỉ nhục. Vốn dĩ Diệp Ninh có thể nhẹ nhàng giết chết hắn ta.

Nhưng lại nhất định không giết, mà chơi một vố như thế này. Đây là vì sao?

Theo cái nhìn của Dương Hồng, đây đơn thuần chính là sở thích xấu xa của Diệp Ninh. Những ngừi này, giống như là đồ chơi của hắn vậy.

Giống như là con chuột bị con mèo chơi đùa. Đầu tiên thả ngươi ra, sau đó lại bắt lại. Vui không?

Hắn ta cảm thấy không vui một chút nào?

“Chơi đùa các ngươi?”

Diệp Ninh lắc đầu.

“Ngươi quá coi trọng các ngươi rồi.”

Diệp Ninh không có thời gian rảnh rỗi nhiều như vậy.

Hắn đi lên đài cao, nhìn vô số bách tính ở bên dưới, sau đó hít mọt hơi thật sâu nói.

“Các ngươi trải qua chuyện này, đã hiểu chưa?”

Bách tính tràn ngập vẻ tò mò nhìn hắn.

Bọn họ đúng là khác lúc trước, nhận ra được rất nhiều thứ lúc trước bản thân hoàn toàn không hiểu. Nhưng bọn họ không nói ra được.

Bọn họ muốn nghe Diệp Ninh nói.

Vì thế, Diệp Ninh đã thỏa mãn hy vọng của bọn họ.

“Rơi lại phía sau sẽ bị đánh, phục tùng mù quáng, cầu xin mù quáng, những thứ mọi người đạt được, vĩnh viễn đều là khinh bỉ và coi thường.”

“Ở trong mắt của các thế tộc, mọi người không phải người, thậm chí mọi người đến trâu ngựa cũng không bằng, nhưng bản thân mọi người bên tự biết, điều này không đúng, điều này không hợp lý, mọi người cũng là người sống, mọi người cũng nên có quyền mà một con người nên có!”

“Các lão gia của thế tộc vì sao có thể có cuộc sống giàu sang phú quý? Là bởi vì mỗi người làm việc chăm chỉ, mọi người cống hiến, mỗi một viên gạch ở trong căn nhà rộng của bọn họ, mỗi một mảnh ngói, đều là mồ hôi mà máu của mọi người tạo thành, mọi người chăm chỉ trồng ruộng, bất giác đã đã trở thành của các lão gia; lương thực mà mọi người vất vả trồng ra, tất cả đều rơi vào kho lương của các lão gia; con cái của các ngươi, đời này sang đời khác, chỉ có thể trở thành nô bộc của các lão gia; các ngươi gần như sinh ra đã thấp hèn, đã được định trước là phải sống cuộc sống như thế.”

Lời nói của Diệp Ninh, rất đau lòng. Vô số người rơi nước mắt.

Đúng thế, chính là như Diệp Ninh nói.

Bọn họ sinh ra đã thấp kém, tất cả những điều này đã được định sẵn từ trước, bọn họ phàn nàn, cũng chỉ có thể trách trời trách đất, không cho bản thân có một xuất thân tốt.

“Nhưng các mọi người nên biết, mọi người nhất định phải biết, tất cả những điều này đều là không hợp lý.”

“Đều là hai cái vai chống một cái đầu, mọi người không nên thấp kém hơn so với bất kỳ người nào khác, mọi người có thể sinh ra đã thấp kém, nhưng mọi người không nên cầu xin ông trời, chỉ cần cố gắng, rồi sẽ có một ngày, mọi người cũng có thể nổi bật!”

“Nhưng mà những thân sĩ hào cường này, đã chặn đứng con đường mọi người đi lên, bọn họ chính là một tòa núi, mọi người rất muốn sống giống như một con người, mọi người nhất định phải lật đổ ngọn núi này!”

Sắc mặt Diệp Ninh ngiêm túc, lúc này, chính khí cuồn cuộn tràn đầy, cả người hắn đều phát ra ánh sáng thần thánh.

Chương 481: Những thay đổi chưa từng có trong ngàn vạn năm nay

“Lật đổ ngọn núi này, chỉ dựa vào ta là không được, còn phải dựa vào chính bản thân mọi người, rồi sẽ có một ngày, ta cũng sẽ rời khỏi mọi người, vì thế mọi người nhất định phải tự lực cánh sinh, mọi người nhất định phải làm chủ gia tộc, mới có thể bảo vệ được lợi ích của mình!”

“Ngàn vạn năm nay, trên đời này chưa bao giờ có đạo lý để cho bách tính làm chủ, đây là một con đường vốn dĩ không nên tồn tại.”

“Nhưng trên đời này vốn dĩ không có đường, người đi nhiều rồi, mới hình thành đường.”

Diệp Ninh nói đến đây, dừng lại một chút, sau đó chỉ về phía những thế tộc đang bị trói kia.

“Có người nào dám đi lên, chém đầu bọn chúng không!”

Không xuất hiện tình hình không có người nào dám hưởng ứng.

Trong đám người, lập tức truyền đến một giọng nói.

Đó là một nam tử thân cao tám thước, trog đôi mắt tràn ngập thần sắc căm thù. Trong tay người nam tử cầm một hòn đá, trực tiếp xông lên phía tước.

Mục tiêu của hắn ta rất kiên định, là một địa chủ, mà người này rõ ràng là có một nỗi thù hận khắc sâu tận xương cốt.

Bộp!

Hòn đá trong tay người nam tử nặng nề đập xuống, trực tiếp đập nát một nửa đầu của đối phương.

Nhưng người nam tử này vẫn như trước không để ý đến điều đó, chỉ là đập một cách máy móc.

Một lúc lâu sau, người nam tử nhìn địa chủ đã khong còn hình người, đôi mắt rơi lệ.

“Cha, mẹ, con trai báo thù cho hai người rồi!”

Rất rõ ràng, người nam tử này có câu chuyện đau lòng. Nhưng không chỉ hắn ta có chuyện.

Đám người tức giận, trong chớp mắt đã nhấn chìm đám thế tộc. Đây là một trận thảm sát.

Diệp Ninh không nhìn, nhưng cũng không ngăn cản.

Hắn biết, đám người này rơi vào kết cục như này là đáng bị như vậy. Hắn càng biết rõ hơn, bách tính cần phải có một lần phát tiết như thế.

Diệp Ninh không rời khỏi quận Bạch Thủy.

Sau ngày hôm nay, hắn dự định dừng ở đây, một là tiếp tục chấn tai. Phát lương thực cho bách tính.

Đây là chuyện ưu tiên hàng đầu.

Hai là liên tục ban bố pháp lệnh.

Pháp lệnh cụ thể không hề phức tạp, chẳng qua chỉ có ba điểm.

Pháp luật nghiêm minh. Phân chia đất đai. Phổ cập giáo dục.

Thái Hướng Cao có một cách nhìn khác, không nhịn được nói.

“Diệp huynh, chúng ta thật sự phải làm một cuộc cải cách cực đoan như thế sao?”

Diệp Ninh rõ ràng là đang cải cách.

Hắn muốn một lần, trực tiếp tiêu diệt những tệ nạn xã hội tồn tại ngàn vạn năm nay. Nhưng mà theo cách nhìn của Thái Hướng Cao, bước đi này có chút bước quá lớn rồi.

Nguyên tắc pháp luật nghiêm minh này, thể hiện ra ở việc kiềm chế và đánh giá quan lại.

Tăng cường mức độ giám sát, nhân dân bách tính người người đều có thể tố cáo, ở mỗi một huyện của quận Bạch Thủy Diệp Ninh đều thành lập phân bộ của Viện giám sát, bách tính lúc nào cũng có thể đi tố cáo, không cần biết là nặc danh, hay là dùng tên thật đều được.

Chuyện quan trọng nhất là, Diệp Ninh còn tăng cường chống tham nhũng, yêu cầu quan lại phải công khai tài sản định kỳ, lúc nào cũng có thể kiểm tra. Ngoại trừ điều này ra, còn có

hàng chục quy định lớn nhỏ, đều là điều lệnh hạn chế quyền lực của quan lại.

Lại nói về việc chia ruộng đất.

Chẳng qua là chia ruộng đất cho bách tính, khuyến khích sản xuất, đồng thời hạn chế sáp nhập ruộng đất, cấm che giấu hộ khẩu, cấm tư hữu nô lệ. Bước này lại rất đơn giản.

Vì sao nói là đơn giản?

Bởi vì về cơ bản thế gia đại tộc bị Diệp Ninh giết sạch rồi, chỉ còn lại mấy nhà, cũng là nhà hiền lành lương thiện, không chỉ không phạt, ngược lại còn được ban thưởng.

Không có người nào phản kháng, không phải là đơn giản sao.

Nhưng một khi tin tức này tuyền ra ngoài, những thân sĩ ở các nơi khác sẽ nghĩ như thế nào, vậy thì có chút không dễ nói.

Thứ ba, phổ cập giáo dục. Đây là chuyện từ trước đến giờ Diệp Ninh vẫn luôn muốn làm, Thái Hướng Cao thân là đệ tử Nho gia, đương nhiên cũng cho rằng giáo dục là chuyện lớn.

Nhưng dã tâm của Diệp Ninh quá lớn rồi, hắn muốn mỗi một huyện đều thành lập vài trường học, dùng người đọc sách bản địa làm giáo viên. Điều quan trọng nhất là, giáo dục bắt buộc.

Tất cả bảy năm!

Sau bảy năm, học sinh ưu tú có tể tiếp tục đến các quận của Đại Chu, thậm chí là học phủ cao cấp ở kinh thành để bồi dưỡng. Học sinh không cần phải bỏ ra bất kỳ chi phí nào, cũng có thể nhập học.

Đây là cái gì?

Một đao này đúng thật là cắt lên động mạch chủ của thế tộc.

Nếu như cứ tiếp tục chấp hành như thế, không đến hai mươi năm, nhân tài trong thiên hạ sẽ bùng nổ, các thế tộc không thể nào lũng đoạn tri thức nữa. Lâu dài như thế, thế tộc còn là thế tộc sao?

Có thể nói, về mặc cơ bản, có thể giải quyết vấn đề rồi.

Đương nhiên, muốn làm đến bảy năm giáo dục bắt buộc, phải có một lượng lớn tiền bạc. Nhưng trùng hợp rồi, trong tay

Diệp Ninh, không thiếu nhất chính là tiền.

Chương 482: Những thay đổi chưa từng có trong ngàn vạn năm nay (2)

Xét nhà tịch thu tài sản của những thế gia đại tộc này, tiền tài có được nhiều như biển, có tiền mà tích trữ ở đó là ngu xuẩn nhất, còn không bằng nhân cơ hội này, trong thời gian ngắn làm chuyện giáo dục bắt buộc bảy năm này.

Ba điều này, Thái Hướng Cao đều đồng ý.

Nhưng hắn ta suy nghĩ kỹ một chút, nội dung của ba điều này thật sự là quá khiến người khác hãi hùng. Đưa ra đồng thời, nhất định sẽ chấn động thiên hạ.

Hắn ta hy vọng có thể làm từ từ, không cần quá hung hăng. Nhưng Diệp Ninh lại có cách nhìn khác, nói.

"Đây là cải cách, đây không phải là trò trẻ con, ta đang làm chuyện đúng đắn, đương nhiên ta phải làm từng bước một đến đích."

"Thái huynh, từ trước đến nay người đời đều là như thế, nếu như một đám người ở trong phòng, ta đề nghị muốn mở một cái cửa sổ, bọn họ sẽ từ chối ta, nếu như ta đề nghị đập toàn bộ mái nhà, bọn họ sẽ cảm thấy chuyện này quá cấp tiến, sau đó sẽ lùi một bước, cho phép ta mở một cửa sổ."

"Đạo lý ta so với bất kỳ người nào đều hiểu rõ, chính bởi vì ta hiểu những đạo lý này, vì thế ta mới muốn nhân cơ hội này, thay đổi Tính Châu!"

Rất rõ ràng, lần này Diệp Ninh chính là muốn lật mái nhà.

Hắn đến Tính Châu, là làm chuyện lớn, không gây xôn xao thì làm sao được.

Thái Hướng Cao không có cách nào khuyên được nữa, vì thế đề xuất một vấn đề thực tế.

"Nhưng mà huynh làm như thế, quận Bạch Thủy không có quan lại, chúng ta cần một lượng lớn người, đi làm những chuyện này."

Thái Hướng Cao bắn tiếng đe dạo, quận Bạch Thủy đã không còn quan lại nữa.

Vì sao nói như thế.

Tham quan ô lại bị giết bảy tám phần, đương nhiên sẽ tạo thành hiện tượng các quan lại tiêu điều. Rất nhiều chức vị trong huyện thành, hiện tại đều là trạng thái bỏ trống.

Muốn làm chuyện này cũng được, nhưng ít nhất phải có người làm việc đi. Diệp Ninh cười nhẹ một tiếng, nói.

"Con cóc ba chân khó tìm, người muốn làm quan, vậy thì chỗ nào cũng có, chúng ta có thể để cho những thế tộc hào tộc lương thiện có danh tiếng tốt tiến cử quan viên, cũng có thể để cho dân gian tiến cử, thậm chí có thể trọng dụng rất nhiều lại!"

Thế tộc tiến cử và dân gian tiến cử, điều này Thái Hướng Cao đều có thể hiểu, nhưng mà dùng lại?

Thái Hướng Cao sững người, hỏi.

"Lại nào có thể làm quan?"

Lại, bình thường được gọi là tiểu lại.

Đều là người làm việc dưới trướng các quan viên.

Bọn họ nhận bổng lộc của nha môn, cũng có chức vị chính thức, nhưng mà lại không có con đường thăng tiến, làm tốt như thế nào, cũng chỉ là có thể là lại.

"Vì sao lại lại không thể làm quan? Lại là người tiếp xúc nhiều nhất với dân gian, từ trước đến nay chạy vặt cũng đều là lại, chấp hành chính lệnh phức tạp cũng là lại."

Diệp Ninh thản nhiên nói.

"Rất nhiều quan viên, bản thân cái gì cũng không làm, chỉ quan tâm hưởng thụ, toàn bộ đều dựa vào những tiểu lại ở dưới trướng bảo vệ tôn nghiêm của nha môn, loại hiện tượng này không phải là ngẫu nhiên, mà là hiện tượng phổ biến, huynh có tin không, những lão lại lăn lộn mười mấy năm ở nha môn đó, có thể còn hiểu pháp luật của Đại Chu hơn so với huynh."

Bây giờ Thái Hướng Cao cũng không phải loại người chưa từng nhìn thấy chuyện đời nữa, đoạn thời gian này, tiếp xúc

với quá nhiều chuyện của các tầng lớp khác nhau, vì thế suy nghĩ kỹ một chút, đúng thật là như Diệp Ninh nói.

Mấy tiểu lại ở dưới trướng của hắn, năng lực làm việc đều rất không tệ.

“Dù sao lại cũng không có công danh.”

Thái Hướng Cao trầm mặc một lát, nói.

Hắn ta cảm thấy đây lại là một cải cách to lớn khiến cho thiên hạ chấn động.

Suy nghĩ của Diệp Ninh thật sự quá tiên tiến rồi, vì thế khiến hắn ta chấn động sợ hãi.

“Công danh có tác dụng gì? Điều chúng ta cần là người có thể làm việc, mà không phải là con mọt sách thi cử.”

Diệp Ninh vung bút, trực tiếp đưa ra quyết định.

Chính là muốn dùng một số lượng lớn tiểu lại, cho bọn họ một cơ hội làm quan, cộng thêm khảo hạch, đánh giá hàng tháng, người năng lực có thể thăng chức, người không có năng lực thì bị giáng chức. Thái Hướng Cao thở dài, sau đó trong đôi mắt lộ ra thần sắc hưng phấn.

Thật ra hắn ta ngăn cản, không phải là nói hắn ta không muốn làm như thế, mà là hắn ta ở vị trí này, nhất định phải nhìn ngược lại, giúp Diệp Ninh hạ nhiệt.

Đây là chức trách của hắn ta.

Hắn ta nhất định phải lúc nào cũng nhắc nhở Diệp Ninh.

Nhưng mà đợi đến khi Diệp Ninh đưa ra quyết định, hắn ta ngay lại ngay lập tức bắt đầu chấp hành. Cải cách của Diệp Ninh, trong chớp mắt chấn động toàn bộ quận Bạch Thủy.

Bách tính điên rồi. Các tiểu lại điên rồi.

Đột nhiên bọn họ cảm nhận được tương lai tràn ngập ánh sáng. Ngay lập tức, hai bên đều bộc phát ra sức sống mạnh mẽ. Trong chớp mắt bọn họ trở thành người ủng hộ kiên định của Diệp Ninh. Đây là chuyện không thể tránh khỏi.

Chương 483: Những thay đổi chưa từng có trong ngàn vạn năm nay (3)

Bởi vì Diệp Ninh đã đánh sập một giai cấp, sau đó lấy lợi ích của giai cấp này, chia bọn bọn họ. Vì thế bọn họ ngoại trừ ủng hộ Diệp Ninh, sao có thể có suy nghĩ khác được chứ?

Thời tiết của quận Bạch Thủy được thay một lớp mới, là một loại thay đổi trước nay chưa từng có, ở trên mặt đất rộng lớn này, mọi ngươi đang vội vã tiến về phía trước.

Nhưng những điều này còn chưa đủ, Diệp Ninh lại lần nữa hạ lệnh.

Lần này là muốn chiêu binh.

Một lần, trưng binh hai mươi vạn ở quận Bạch Thủy.

Hai mươi vạn binh mã này, sức chiến đấu nhất định là chưa có, nhưng bọn họ vừa kiên định vừa dũng cảm. Bởi vì bọn họ có thứ mà bản thân phải bảo vệ.

Bảo vệ cải cách, bảo vệ tân chính, bảo vệ Diệp Ninh. Diệp Ninh trưng binh, là chuyện tất nhiên.

Bởi vì hắn thiếu nhân thủ, muốn đẩy mạnh tân chính, hắn không thể nào lúc nào cũng giám sát, hắn chỉ có thể thiết lập điều lệnh, sau đó những chuyện khác thì phải nhìn vào việc chấp hành vụ thể.

Hai mươi vạn người này, dùng để áp chế thế tộc, bảo vệ quận huyện, nhất định là đủ tiêu chuẩn.

Diệp Ninh dẫn theo bọn họ, chia binh ba đường, đi về phía qua quận tiếp giáp với quận Bạch Thủy.

Hắn đây là muốn mở rộng thành quả chiến đấu, muốn làm những chuyện mà đã làm ở quận Bạch Thủy, cũng tiến hành ở những quận khác. Không có gì bất ngờ, gặp phải phản kháng.

Nhưng mà không thành vấn đề, dưới sự thống lĩnh của Viện giám sát, Thần Cơ Doanh, Thiên Long Vệ, những tân binh này nhanh chóng trưởng thành. Rất nhanh, đã xử lý xong ba quận, sau đó binh mã được mở rộng ra năm mươi vạn, tiếp tục đi về

phía những quận huyện khác. Ý tưởng của Diệp Ninh, là muốn trưng binh trăm vạn ở Tính Châu.

Nhiều sao? Thật ra không nhiều chút nào.

Bản đồ thế giới này rất lớn, nhân khẩu cũng rất nhiều, trăm vạn binh mã, chỉ là một góc mà thôi. Ở trong quá trình mở rộng này, Thái Hướng Cao nhận được chấn động cực lớn.

Bởi vì hắn ta phát hiện, vì sao mọi chuyện lại tiến triển thuận lợi như thế. Có ba nguyên nhân.

Thứ nhất là sức chiến đấu của bên mình không yếu.

Thứ hai lão sư danh tiếng, Diệp Ninh đại biểu Đại Chu, quan lại các nơi không có lý do phản kháng, cho dù là phản kháng, cũng không đồng lòng. Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất, chính là sự ủng hộ đến từ bách tính ở các nơi.

Những chuyện xảy ra ở quận Bạch Thủy đã truyền ra ngoài rồi. Bách tính gần như đều điên rồi.

Đương nhiên bọn họ cũng mong chờ tân chính đến nơi của mình.

Hàn môn, tiểu lại, đặc biệt là kẻ sĩ, toàn bộ đều mong chờ Viện giám sát đến. Ở trong tiền đề lớn lao này, làm chuyện gì cũng đều sẽ trở nên rất dễ dàng. Điều này khiến cho Thái Hướng Cao lần đầu tiên cảm nhận được sức mạnh của nhân dân.

Tính Châu có tổng cộng mười bốn quận, bảy quận phía tây, bảy quận phía đông.

Không qua bao lâu, bảy quận phía đông đã bắt đầu cải cách như trà như lửa, rất nhiều thế tộc nhận được tin tức tước, mang theo gia tài bỏ chạy. Nhất thời, toàn bộ Tính Châu đều trở nên hỗn loạn.

Tin tức đã sớm truyền ra ngoài rồi.

Người chịu tổn thương nặng nề nhất, chính là Tấn Dương. Lý gia.

“Tên họ Diệp kia có phải là có bệnh không hả? Rốt cuộc hắn đang dày vò cái gì? Vì sao hắn còn chưa đến Tấn Dương!”

Tâm thái của Lý Nhiễm sụp đổ rồi.

Ông ta bày ra một cái bẫy lồng lộng ở Tấn Dương, nhưng mà Diệp Ninh căn bản không đến.

Hắn ở bên ngoài làm mưa làm gió, động tĩnh rất lớn.

Vốn dĩ ông ta còn cảm thấy, bản thân có thể bình tĩnh được, dù sao sớm muộn gì Diệp Ninh cũng sẽ đến Tấn Dương, đến lúc đó tính sổ với hắn là được. Nhưng mà, bây giờ ông ta lại không tự tin như thế nữa.

Dựa theo tình hình hiện tại mà nói, Diệp Ninh hoàn toàn có thể ở bên ngoài chơi cả đời. Trong tay có tiền có lương thực, còn đến Tấn Dương làm cái gì?

Trưởng lão Vũ Hóa Môn, Trương Hằng Đạo trầm mặc một lúc, cuối cùng bức bối nói.

“Diệp Ninh này, thật sự là quá gian xảo rồi.”

Nói một cách đơn giản.

Hai người này đều choáng váng rồi.

Đến bây giờ bọn họ đều vẫn đang ở trong trạng thái mơ hồ. Diệp Ninh muốn chấn tai đúng không. Ngươi không có lương tiền đúng không. Tấn Dương có!

Nơi duy nhất có lương tiền, chính là Tấn Dương. Vì thế ngươi chỉ có thể đến Tấn Dương đúng không?

Đến lúc đó ngươi đến, chúng ta có thể tùy tiện nắn bóp ngươi. Thậm chí là đã thiết sẵn bẫy hiểm, chỉ đợi ngươi đến nhảy vào.

Nói thật, chuyện này rất rõ ràng. Nhưng ngươi có cách nào chứ?

Đổi thành bọn họ là Diệp Ninh, dù sao bọn họ là không có cách nào. Vì thế theo cách nhìn của bọn họ, đây hoàn toàn là một chuyện mười phần chắc chín. Nhưng chuyện không hợp thói thường xuất hiện rồi.

Thế mà Diệp Ninh lại thật sự có cách!

Tên này căn bản không dự định đến Tấn Dương, ở bên ngoài không ngừng tung tăng, khi hai người vẫn còn đang ngồi đó đợi, một nửa Tính Châu đã lật trời rồi.

Chương 484: Lý Nhiễm muốn xưng vương

Bây giờ Diệp Ninh căn bản không có lý do đến Tấn Dương nữa, hắn quét sạch thế tộc của một nửa Tính Châu, có được lương tiền, chỉ có thể dùng từ đếm không hết để hình dung.

Không chỉ có thể nhẹ nhàng chống đỡ cho bách tính vượt qua thiên tai, còn có thể thực hiện cải cách, thậm chí cuối cùng sau khi hoàn thành tất cả những thứ này, vẫn còn dư rất nhiều.

Không có cách nào cả, các thế tộc chính là giàu có như thế. Lý Nhiễm rất bức bối.

Ông ta cảm thấy bản thân và Vũ Hóa Môn giống như hai tên ngốc vậy, chuẩn bị sẵn sàng, đợi đấu đến ngươi sống ta chết với Diệp Ninh. Nhưng Diệp Ninh thì hay rồi, căn bản không có ý định tìm đến bọn họ đánh nhau.

Khiến cho một quyền này của bọn họ, đánh vào không gian trống rỗng.

“Không phải vấn đề của chúng ta, Diệp Ninh này đúng là quá gian xảo rồi.”

Lý Nhiễm ủ rũ nói.

Ông ta cảm thấy bản thân và Trương Hằng Đạo giống như hai tên điên, tự cho rằng dựng sẵn sân khấu, muốn làm nhân vật chính, nhưng mà người ta căn bản không có ý định lên sân khấu.

Nhưng đây là do Lý mỗ ngu xuẩn sao? Không phải chứ!

Có quỷ mới nghĩ đến được thế mà DIệp Ninh lại đột nhiên dám động vào các thế tộc! Nói thật, Lý Nhiễm cũng là người muốn xưng vương. Vì thế chí khí và tầm mắt của ông ta, đều không tính là nhỏ.

Khắp nơi Tính Châu đều là tham quan ô lại, lẽ nào ông ta không biết sao?

Đây chính là ông ta cố ý nuôi dưỡng, đợi đến khi ông ta phất lên, trực tiếp xử lý hết toàn bộ đám người đó, thu được một

đống lương tiền, sau đó còn có thể có được lòng dân, đây là chuyện thoải mái như thế nào.

Nhưng ông ta nghĩ đến muốn lấy tài sản tích lũy của những tham quan ô lại lúc trước, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến tài sản tích lũy của các thế tộc hào cường. Bởi vì rất đơn giản, ông ta cũng là thế gia.

Bọn họ cùng thuộc một nhóm lợi ích, phía sau ông ta có sự ủng hộ của rất nhiều thế tộc. Ông ta không thể nào tự kết liễu mạng của mình!

Ông ta cũng biết, một khi làm như thế hậu quả sẽ là cái gì. Nhưng Diệp Ninh thì sao, lại cứ nhất định phải xuống tay đối với thế tộc!

Không chỉ ra tay, hơn nữa còn đuổi tận giết tuyệt.

Thủ đoạn như thế, đúng thật là khiến cho Lý Nhiễm nghẹn họng nhìn trân trối.

Không thể không nói, trong lòng ông ta cũng phục Diệp Ninh.

Đến thế tộc ngươi cũng dám đắc tội đến chết, ngươi đúng thật là lợi hại.

“Gần đây Diệp Ninh còn có hành động mới gì không.”

Trương Hằng Đạo hỏi.

“Vẫn là giống với lúc trước, thúc đẩy tiến hành tân chính.”

Lý Nhiễm nói.

“Cái gọi là tân chính này của hắn, ngươi thấy như thế nào?”

Trương hằng Đạo lại hỏi.

“Điều này…”

Lý Nhiễm lộ ra thần sắc khó nói.

Không phải là không muốn nói, là thật sự không biết.

Tất cả những gì Diệp Ninh làm, đã bày hết toàn bộ trước mặt, nhưng mà ông ta lại không hiểu được chúng.

Bởi vì đây là một con đường ông ta chưa bao giờ tưởng tượng đến, ông ta cũng không biết Diệp Ninh làm như thế, cuối cùng sẽ biến thành bộ dáng như thế nào, đi đến phương hướng nào.

Nhìn thấy Lý Nhiễm như thế. Trương Hằng Đạo cũng không nói cái gì. Bởi vì Trương Hằng Đạo cũng là không hiểu.

Ở trong logic của người tu hành, sức mạnh quyết định tất cả, Diệp Ninh làm như thế có ý gì, Trương Hằng Đạo không hiểu nhưng chính là bởi vì không hiểu, vì thế ông ta mới vô cùng cảnh giác.

Con người Diệp Ninh, Tiên Môn vẫn luôn không hiểu được.

Chính vì bởi vì bọn họ không hiểu, cũng giống như đạo lý vì sao đại trận Nhân Gian đáng chết đó lại có sức mạnh lớn như thế. Những con sâu kiến ở trong kinh thành, thế mà lại có thể cung cấp cho Diệp Ninh sức mạnh Nhân đạo.

Thứ như "Sức mạnh Nhân đạo", đối với bọn họ mà nói, chính là một danh từ hoàn toàn mới mẻ. Trong lịch sử không có ai có thể nắm giữ sức mạnh Nhân đạo đúng không?

Vì thế Trương Hằng Đạo càng không hiểu, thì càng phải ngăn cản chuyện này, logic của ông ta rất đơn giản, chuyện Diệp Ninh muốn làm, vậy thì nhất định không thể để cho hắn thành công, Tiên Môn đã chịu đủ thiệt vì hắn rồi!

"Lý gia chủ có suy nghĩ về bước đi tiếp theo chưa."

Trương Hằng Đạo bỏ qua chủ đề lúc trước.

Lý Nhiễm lắc đầu.

Bây giờ ông ta là thật sự không có suy nghĩ gì.

Diệp Ninh loạn quyền đánh chết lão sư phụ, khiến cho Lý Nhiễm không biết tiếp chiêu như thế nào.

"Nếu đã như thế, vậy thì không bằng nghe ý kiến của ta?"

Trong đôi mắt Trương Hằng Đạo lóe lên một thần sắc sắc bén.

"Thượng Tiên cứ việc dặn dò."

Lý Nhiễm nói.

Đại nghiệp thành vương của ông ta, tất cả chỉ hi vọng vào sự giúp đỡ của Vũ Hóa Môn, vì thế ông ta cản bản không từ chối được bất kỳ mệnh lệnh nào của Vũ Hóa Môn.

"Xưng vương đi!"

Trương Hằng Đạo nói.

Giọng nói của Trương Hằng Đạo bình tĩnh, giống như chỉ là nói một chuyện nhỏ. Nhưng mà Lý Nhiễm lại há hốc mồm, đây không phải là chuyện nhỏ. Mà là một chuyện lớn!

Chương 485: Lý Nhiễm muốn xưng vương (2)

“Xưng vương! Bây giờ?”

Lý Nhiễm không thể tin được.

Ông ta đúng là muốn xưng vương. Nhưng mà bây giờ sao có thể là thời cơ tốt để xưng vương đây?

Bây giờ Tính Châu đã loạn thành một mớ hỗ độn, Diệp Ninh đã kiểm soát bảy quận, cũng chính là nói, lãnh thổ dự định của ông ta, có một nửa đã bị Diệp Ninh cướp đi rồi.

Lúc này ông ta xưng vương, không phải là làm trò cười cho người khác sao? Nhưng Trương Hằng Đạo lại rất kiên quyết.

“Đây không phải là ý của ta, mà là ý của tông môn.”

Một câu nói, đã xác định trước bản chất của chuyện này, sau đó tiếp tục nói.

“Bây giờ thế cục đã thay đổi rồi, chỉ có xưng vương, mới có thể phá vỡ thế cục.”

Lý Nhiễm lắc đầu, tâm loạn như ma.

“Ta không hiểu.”

Trương Hằng Đạo chậm rãi nói.

“Bảy quận của Tính Châu, đã rơi vào trong tay của Diệp Ninh, dựa theo tin tức có được, những bách tính đó rất tôn kính với Diệp Ninh, cái gọi là tân chính mà hắn đang làm, có thể thâu tóm được lòng dân, nếu như tiếp tục phát triển, mười bốn quận của Tính Châu, đều sẽ bị hắn cướp đi, đến lúc đó, ngươi còn lấy cái gì để xưng vương?”

Câu nói này khiến cho Lý Nhiễm sững người.

Đúng thế. Cứ tiếp tục như thế này, Tính Châu sẽ không còn, ông ta còn xưng vương cái gì?

“Vậy thì ý của Tiên Môn là gì?”

Ông ta hỏi.

“Cá chết lưới rách!”

Trong đôi mắt Trương Hằng Đạo lóe lên một tia tàn nhẫn.

“Hiện tại, thế tộc đã trở thành kẻ địch sống chết của DIệp Ninh, thế gia hào cường trong thiên hạ hận hắn đến tận xương tủy, đây là thiếu sót nhân khí rất lớn.”

“Lúc này ngươi giương cao ngọn cờ chính nghĩa, không chỉ hào cường thế tộc của bảy quận phía tây đều ủng hộ ngươi, còn bao gồm tất cả thế tộc trong thiên hạ!”

“Ngươi sẽ trở thành một ngọn cờ lớn chống lại tân chính của Diệp Ninh, mà chuyện quan trọng nhất là, một khi ngươi đứng lên, còn tạo thành đả kích chí mạng đối với quốc vận của Đại Chu!”

Nghe xong, Lý Nhiễm dần dần tỉnh lại, đôi mắt của ông ta càng ngày càng sáng, hô hấp cũng càng ngày càng gấp gáp, nói.

“Thượng Tiên, ta hiểu rồi, ý của ngài là, dùng loại phương thức này, để đả kích quốc vận Đại Chu?”

Một khi Tính Châu làm phản, địa bàn mà Đại Chu khống chế, trong chớp mắt sẽ mất đi một mảnh lớn.

Quốc vận giảm sút, đây là chuyện chắc chắn. Mà vì sao ông ta lại làm phản?

Ông ta có lý do chính đáng, ông ta hoàn toàn có thể nói, bản thân là bị Diệp Ninh bức phản!

Giống như là bách tính ủng hộ Diệp Ninh vô điều kiện vậy, các thế tộc cũng sẽ ủng hộ ông ta vô điều kiện. Đây là một trận chiến liên quan đến quốc vận của Đại Chu.

Toàn bộ Tính Châu trong chớp mắt sẽ trở thành chiến loạn. Nhưng có liên quan gì chứ?

Sau khi suy nghĩ trước sau, Lý Nhiễm chỉ cảm thấy bên phía mình chiếm ưu thế cực lớn.

Tất cả thế tộc ủng hộ ông ta vô điều kiện, cộng thêm sự giúp đỡ hết sức của Vũ Hóa Môn, lại cộng thêm sự tích lũy hùng hậu bao năm nay của Lý gia. Diệp Ninh dựa vào cái gì mà đấu với ông ta?

Tuy trong tay hắn có năm mươi vạn đại quân, nhưng ở trong mắt của Lý Nhiễm, đều là gà đất chó sành, căn bản không hình thành được sức chiến đấu nào cả. Điều thật sự đáng để quan tâm, chẳng qua chính là Thiên Long Vệ Thần Cơ Doanh, cùng với những người kia của Viện giám sát mà thôi.

"Không sai, nếu như Diệp Ninh không đến Tấn Dương, vậy thì chúng ta sẽ cho hắn một quân!"

Ánh mắt Trương Hằng Đạo lóe lên, lạnh lùng nói.

"Quốc vận là thứ quan trọng nhất của Đại Chu, một khi Tính Châu làm phản, quốc vận Đại Chu nhất định sẽ sụp đổ!"

"Đến lúc đó, Diệp Ninh bức thế tộc làm phản, sẽ trở thành tội nhân thiên cổ!"

"Chỉ cần không còn quốc vận, Đại Chu lúc nào cũng có thể diệt vong, huống hồ là Diệp Ninh?"

Lý Nhiễm gật đầu, nhiệt huyết của ông ta cũng bị đốt cháy, trong đôi mắt lóe lên thần sắc kích động.

"Như thế, Tấn Vương là ta, đúng thật là thành công chắc rồi!"

Trương Hằng Đạo cười lớn, nói.

"Tất cả những chuyện này đều trách Diệp Ninh quá ngu xuẩn, Đại Chu hiện tại, vốn dĩ chính là đã bấp bênh nguy hiểm, thế mà hắn lại làm cải cách vào lúc này."

"Cải cách này của hắn không thành vấn đề, nhưng lại làm hại Đại Chu, thân sĩ trong thiên hạ sẽ quay lưng, mất đi lòng người, quốc vận còn duy trì như thế nào?"

"Diệp Ninh à Diệp Ninh, người đời đều coi ngươi là người cứu vớt Đại Chu, nhưng bây giờ ngươi lại trở thành người đào mộ cho Đại Chu, đúng thật là thông minh cả đời, hồ đồ một lúc!"

Thái độ của Trương Hằng Đạo, đại diện cho thái độ của Vũ Hóa Môn.

Trên thực tế sau khi Vũ Hóa Môn biết được tất cả những hành động của Diệp Ninh, cũng đều không hiểu rốt cuộc Diệp Ninh đang làm cái gì. Cái gọi là tân chính kia, khiến cho bọn họ cả đầu bối rối.

Nhưng chuyện này không quan trọng.

Chuyện quan trọng là, bọn họ cho rằng Diệp Ninh đã làm một chuyện ngu ngốc.

Chương 486: Cược quốc vận

Cuộc cải cách mà tự bản thân hắn cho là đúng, đã đẩy thân sĩ đứng bên đối lập với Đại Chu.

Bây giờ quốc vận Đại Chu khó khăn lắm mới ổn định được, làm sao có thể chống đỡ được nổi loạn lớn như thế? Một khi Tính Châu làm phản, quốc vận làm sao có đạo lý không sụp đổ!

“Ha ha ha, đúng thật là như thế, Diệp Ninh đã phạm sai lầm lớn, hắn quá gấp gáp, lúc này làm cải cách, sẽ chỉ có lợi cho chúng ta!”

Lý Nhiễm hoàn toàn bị thuyết phục rồi.

Ông ta càng nghĩ, càng là cảm thấy có đạo lý.

Diệp Ninh nhìn là đã tạo ra một vấn đề khó cho ông ta, nhưng trên thực tế lại là đang tự đào mồ chôn mình.

Ông ta rời khỏi tĩnh thất, đến trong đại đường của Lý gia, gấp gáp tập hợp người của Lý gia. Khi tất cả mọi người đến đủ, ông ta tuyên bố quyết định của bản thân.

“Chuẩn bị một chút, ba ngày sau, ta sẽ khởi binh ở Tính Châu, lập quốc hiệu là Tấn, mà ta, chính là Tấn Vương!”

Mong muốn xưng vương của Lý Nhiễm, vào mấy năm trước, đã sớm không người nào không biết rồi.

Vì thế Lý gia đã sớm chuẩn bị hết tất cả.

Vì thế khi ông ta thật sự quyết định, những chuẩn bị mà lúc trước Lý gia chẩn bị, tất cả đều có tác dụng. Tin tức này truyền ra ngoài.

Sau đó chỉ trong thời gian một ngày, đã truyền khắp các nơi của Cửu Châu.

Kinh thành.

Trong hoàng cung.

Cơ Minh Nguyệt bất ngờ đứng dậy, không thể tin được nói.

“Cái gì? Lý Nhiễm muốn xưng vương rồi?”

Lý Nhiễm xưng vương, tuyệt đối là một chuyện lớn.

Điều này đại biểu, uy tín của Đại Chu lại lần nữa bị chà đạp. Vì thế sắc mặt bách quan văn võ trở nên nghiêm trọng. Nhưng nghiêm trọng thì nghiêm trọng, bọn họ không hề lộ ra thần sắc hoảng loạn. Thời gian khó khăn nhất đã vượt qua rồi.

Bây giờ mọi người cái khác không có, nhưng mà năng lực chịu áp lực vẫn là đủ.

“Bệ hạ, lý do hắn ta xưng vương là cái gì?”

Liễu Thận bước ra hỏi.

Thời đại này, chính là phải nói đến “danh chính ngôn thuận”.

Có những lúc cho dù là không có lý do đàng hoàng, cũng sẽ bịa ra một cái. Thần sắc Cơ Minh Nguyệt có chút phức tạp, nói.

“Hắn ta nói Diệp Ninh bức hại thế tộc, khiến cho Tính Châu sinh linh đồ thán, vì thế hắn ta nhận thiên mệnh, không thể không phản.”

Nghe xong, mọi người lập tức trầm mặc.

Lý do này, bọn họ không hề bất ngờ chút nào.

“Lần này, Diệp đại nhân đúng là làm có chút quá đáng.”

“Cải cách là một chuyện tốt, nhưng ngài ấy quá gấp gáp rồi.”

“Lý Nhiễm gian trá, nhân thời cơ này xưng vương, chắc chắn là muốn đặt Diệp đại nhân lên nướng trên lửa.”

Mọi người bắt đầu nghị luận.

Cách nghĩ của bọn họ và Thái Hướng Cao gần như nhau, cảm thấy Diệp Ninh muốn làm cải cách là chuyện tốt, bọn họ cũng ủng hộ. Nhưng nên sau khi thiên hạ ổn định, mới dần dần làm.

Mà không phải là trong thời loạn thế này, đột nhiên tiến hành cải cách. Đây chắc chắn là đùa với lửa, là một hành động rất nguy hiểm.

Có điều cũng có người kiên quyết ủng hộ, bọn họ cảm thấy, muốn kết thúc loạn thế này, nhất định phải từng bước giải quyết vấn đề, nếu như giải quyết toàn bộ vấn đề, thiên hạ sẽ tự nhiên được ổn định.

Nhưng mà suy nghĩ là ủng hộ hay là do dự, bọn họ đều ý thức được một chuyện, đó chính là trước mắt Đại Chu lại một lần nữa đến thời khắc nguy hiểm.

Liễu Thận cau mày hỏi.

“Bệ hạ có biết, các phương thế lực trong thiên hạ đều có phản ứng như thế nào đối với chuyện Lý gia xưng vương này không?”

Sắc mặt Cơ Minh Nguyệt có chút khó coi, nói.

“Sáu nước ngay lập tức bày tỏ chúc mừng, hơn nữa còn phái ra sứ thần, tham gia đại điển khai quốc của nước Tấn.”

“Thế tộc, thân hào của Tính Châu, tất cả đều thể hiện sẵn sàng phục tùng, tình nguyện quyên lương tiền, giáp sĩ, làm phong phú quốc lực nước Tấn.”

“Còn có, ở trong Vân Châu, Lương Châu, cũng truyền ra rất nhiều tiếng nói phản đối, Châu Thứ Sử hồi báo, trong khu vực không ngừng náo loạn, các thế gia sẵn sàng nổi dậy, dường như muốn hưởng ứng hành động của Lý gia.”

Nghe lời nói này, sắc mặt Liễu Thận cũng trở nên nghiêm trọng.

“Xem ra, kết quả xấu nhất xảy ra rồi.”

Đây chính là hậu quả đáng sợ của việc tân chính của Diệp Ninh mang đến.

Chuyện sáu nước chúc mừng, đã công nhận tính hợp pháp của Tấn Vương, điều này đối với đã tạo thành đả kích vô cùng lớn đối với uy vọng cỉa Đại Chu. Chuyện này không phải là một chuyện nhỏ, nhưng mà trong một loạt chuyện này xảy ra, đã là chuyện nhỏ nhất rồi.

Thế tộc, hào thân Tính Châu, lựa chọn ủng hộ Tấn Vương vô điều kiện.

Điều này chắc chắn nói rõ, bọn họ đối với Diệp Ninh đã đến bước đường căm thù đến tận xương tủy rồi.

Vốn dĩ Lý gia đã hoạt động nhiều năm ở Tính Châu, lại có được sự ủng hộ hết sức của các thế tộc, cho dù hắn ta chỉ có địa bàn là một nửa Tính Châu, nhưng mà thế lực của hắn ta, lại đã vững vàng áp chế Diệp Ninh.

Chương 487: Cược quốc vận (2)

Đây là chuyện không có gì để nghi ngờ.

Không có người nào sẽ hoài nghi tiềm lực chiến tranh của các thế tộc, bọn họ có tiền, có người, là nhóm lợi ích mạnh mẽ nhất trong thiên hạ này. Nhưng đây vẫn không phải là kết quả xấu nhất.

Kết quả xấu nhất, là ở trong phạm vi khống chế của Đại Chu, như thế tộc của Vân Châu, Lương Châu, cũng bắt đầu sẵn sàng nổi dậy. Vốn dĩ bọn họ đã là người có dã tâm, chỉ là quốc vận Đại Chu vẫn còn, bọn họ không dám mạo hiểm sai lầm lớn.

Nhưng mà bây giờ, Diệp Ninh lại cho bọn họ lý do tạo phản.

Mọi người đều tự hỏi bản thân, nếu như đổi thành bọn họ là thế tộc, khi gặp phải loại người như Diệp Ninh. Cũng chỉ có thể ôm lấy nhau, lựa chọn phản kháng.

Bởi vì không phản kháng chính là chết, tân chính của Diệp Ninh, là thứ các thế tộc không thể nào chấp nhận được. Bây giờ kinh thành vẫn thái bình như trước.

Nhưng mà các triều thần đã gần như nhìn thấy được cảnh tượng các nơi khói lửa chiến tranh. Có người lớn gan đề nghị.

“Bệ hạ, đến lúc hạ chỉ rồi, để Diệp đại nhân dừng tay đi!”

Lúc này đưa ra loại kiến nghị này, là phải cần có dũng khí rất lớn.

Bởi vì tuy Diệp Ninh chưa từng nghĩ đến việc làm quyền thần, càng chưa từng nghĩ đến vệc làm cái gì độc đoán, nhưng mà

trong triều đường Đại Chu hiện tại, ủng hộ Diệp Ninh, đã trở thành một loại chính trị chính xác.

Có rất nhiều người tán thưởng Diệp Ninh.

Gần như không có người nào chống đối Diệp Ninh.

Vì thế người này vừa nói ra, đã lập tức khiến cho mọi người chấn động. Nhưng người này lại đứng thẳng lưng ưỡn ngực, nói.

"Diệp đại nhân là một anh hùng chân chính, Thánh Hiền chân chính, tân chính của ngài ấy cũng là một chuyện tốt, ta có lý do tin tưởng, nếu như tân chính thật sự có thể được tiếp tục thực hiện, Đại Chu sẽ nghênh đón thịnh thế trước nay chưa từng có, nhưng mà… Ngài ấy quá gấp gáp rồi, trước mắt thời cơ là thật sự chưa chín muồi, ngài ấy không nên quá nóng vội như vậy!"

Đôi mắt của người này sáng ngời, không có bất kỳ tư tâm nào.

Rất nhiều người do dự một chút, cũng đứng ra, nói.

"Bệ hạ, hạ chỉ thôi, nếu như Diệp đại nhân không dừng tay, đến lúc các nơi khói lửa chiến trách, quốc vận nhất định sẽ suy yếu, một khi sụp đổ, vậy thì tất cả đều sẽ mất!"

"Đúng thế, triệu Diệp đại nhân về kinh thôi."

"Chuyện tân chính, hoàn toàn có thể đợi đến sau khi thiên hạ ổn định, rồi từ từ thực hiện."

Mọi người nhao nhao nghị luận.

Ngay cả mấy vị Đại Nho, cũng cau mày lại, tuy bọn họ không nói tán đồng, nhưng mà cũng không thể hiện phản đối. Điều này nói rõ thật ra bọn họ cũng dao động.

Bởi vì tân chính dẫn đến kết quả xấu thật sự là quá nghiêm trọng rồi.

Mặc dù thế giới này là một thế giới sức mạnh phân chia đẳng cấp rõ ràng, nhưng thế giới này cũng có pháp tắc vận hành. Tiên Môn, thế tộc, triều đình, bách tính… các loại người, đều có quỹ đạo sinh tồn của mình.

Diệp Ninh cưỡng ép cải biến quỹ đạo, ảnh hưởng tạo thành, nhất định là một đòn kinh động tất cả mọi người.

Nói một cách dễ hiểu, thật ra rất nhiều thế gia, căn bản không có lòng làm phản. Bọn họ nằm ở trên sổ công lao của mình, mỗi ngày sống mơ mơ màng màng, thật ra sống rất vui vẻ.

Nhưng hành động của Diệp Ninh, chắc chắn là đẩy bọn họ sang phía đối lập. Vì thế bọn họ không thể không phản.

Đây chính là hậu quả xấu.

Vì thế tất cả mọi người gần như đều cảm thấy Diệp Ninh quá gấp gáp. Chính là bởi vì kẻ địch của Đại Chu đã đủ nhiều rồi, không cần thiết phải vào lúc này kết thêm thù.

Tầng lớp quý tộc này, lúc trước đến Thái Tổ cũng chưa giải quyết được ổn thỏa, Diệp Ninh ngài lại muốn giải quyết? Nhưng đối mặt với nghị luận của mọi người, Cơ Minh Nguyệt lại trầm mặc hồi lâu.

Nàng nghĩ đến quá khứ của Diệp Ninh.

Lại nghĩ đến tình hình hiện tại Đại Chu phải đối mặt. Đột nhiên dần dần trở nên kiên định.

“Trẫm sẽ không hạ chỉ.”

Mọi người sững người, sau đó kích động đứng ra.

“Bệ hạ…”

Cơ Minh Nguyệt giơ tay lên, ra hiệu cho bọn họ không cần phải nói nữa. Sau đó nàng chậm rãi đi xuống dưới bậc thềm ngọc, hỏi mọi người.

“Nếu như lúc này, thân chính dừng lại, lẽ nào Lý gia sẽ không xưng vương sao?”

Một câu nói, trong chớp mắt khiến cho mọi người sững sờ.

Cơ Minh Nguyệt lắc đầu, nói.

“Lý gia sẽ không dừng hành động lại, Lý Nhiễm là người có dã tâm, bắt đầu từ tổ tiên của hắn ta, đã vẫn luôn có ý muốn xưng vương, đối với loại người như hắn ta mà nói, hắn ta sẽ nắm bắt thật chắc mỗi một cơ hội có thể xưng vương… Mà bây giờ, Diệp Ninh tương đương với việc tặng cơ hội ngàn năm có một này vào trong tay hắn ta, ngươi nói, hắn ta sẽ từ bỏ sao?”

Các triều thần cười khổ lắc đầu.

Rõ ràng là không thể nào.

Cũng có người ôm tâm lý may mắn, nói.

“Có lẽ có thể thử một chút.”

Cơ Minh Nguyệt lại lần nữa lắc đầu, nói.

Chương 488: Cược quốc vận (3)

“Cái gì cũng không cần phải thử, lúc này là lúc Lý Nhiễm xuân phong đắc ý nhất, tuy hắn ta chỉ có địa bàn một nửa Tính Châu, nhưng sau lưng hắn ta, lại có hàng ngàn hàng vạn thế gia, cơ hội này, hắn ta nhất định sẽ nắm chắc, hắn ta muốn nhân cơ hội này, phá vỡ quốc vận Đại Chu, chuyện này hắn ta biết, trẫm biết, sáu nước cũng biết, nếu không bọn họ cũng sẽ không phái sứ giả, tham gia đại điển xưng vương của Lý Nhiễm… Bọn họ chính là muốn xem xem, một khi Lý Nhiễm tạo phản, xưng vương thành công, quốc vận Đại Chu có vỡ nát hay không, nếu như thật sự vỡ nát, bọn họ sẽ giống như những con sói đói xông lên, đến lúc đó, thiên hạ đại loạn!”

Lời nói này, nói khiến cho mọi người trong lòng sợ hãi.

Mổ xẻ bản chất của chuyện này, bọn họ nhìn thấy càng nhiều nội dung hơn.

Bây giờ đã không phải là vấn đề Lý Nhiễm có xưng vương hay không nữa, mà là mâu thuẫn giữa Diệp Ninh và các thế gia đã đến bước đường không thể hòa giải, ở trên bước then chốt này, bất kỳ bên nào cũng không thể lùi bước, một khi lùi bước, sẽ có khả năng mất hết tất cả.

“Nhưng mà, lẽ nào chúng ta cứ như thế nhìn quốc vận vỡ nát sao?”

Có người không cam lòng hỏi.

“Ai nói với ngươi, quốc vận nhất định sẽ vỡ nát?”

Cơ Minh Nguyệt hỏi ngược lại người này.

Câu hỏi ngược lại này, khiến cho người này sững sờ. Sau đó hắn ta lộ ra thần sắc điên cuồng vui mừng.

“Lẽ nào bệ hạ đã sớm có biện pháp đối phó?”

Cơ Minh Nguyệt cười.

Nàng trở về vị trí của mình, ngồi xuống.

Sau đó trong ánh mắt mong chờ của mọi người, chậm rãi lắc đầu.

“Trẫm không có cách nào.”

Nhưng rất nhanh nàng lại nói bổ sung thêm một câu.

“Nhưng trẫm cảm thấy, Diệp khanh có cách.”

Mọi người sững sờ.

“Diệp đại nhân?”

Hình như bọn họ có chút hiểu ý của Cơ Minh Nguyệt rồi. Cơ Minh Nguyệt cười nhẹ một tiếng, nói.

“Ta muốn hỏi các vị, lúc trước, Diệp Ninh có một chuyện nào để cho các vị, để cho thiên hạ thất vọng chưa?”

Mọi người gần như không cần nghĩ, đã lắc đầu.

Đúng là không có.

Từ trước đến nay Diệp Ninh chưa bao giờ khiến cho người khác thất vọng.

Ngược lại hắn vẫn luôn đều là người mang đến hi vọng cho mọi người.

Nếu như không phải Diệp Ninh, Đại Chu tuyệt đối sẽ không có ngày hôm nay.

“Vì thế, còn có cái gì để lo lắng chứ?”

Cơ Minh Nguyệt tràn ngập tự tin, nói.

“Lúc trước Diệp Ninh chưa từng khiến cho mọi người thất vọng, trẫm tin tưởng, bây giờ hắn cũng sẽ không khiến cho mọi người thất vọng.”

“Đã bao nhiêu lần, nhìn thì là cảnh tượng tuyệt vọng, đều bị hắn cứng rắn xoay chuyển ngược lại, hắn đã sáng tạo ra nhiều kỳ tích như thế, vậy thì tại sao không tình nguyện tin tưởng hắn sẽ tiếp tục sáng tạo ra kỳ tích đây?”

“Trẫm biết, các vị quan tâm quốc vận, sợ quốc vận vỡ nát, nhưng mà trẫm tin tưởng, Diệp khanh nhất định cũng rất quan tâm, hắn là người thông minh tuyệt đỉnh, nếu như hắn đã tiến hành tân chính, vậy thì trẫm tin tưởng, hắn nhất định có lý do để tiến hành tân chính, hắn không sợ, trẫm còn sợ cái gì? Các vị còn sợ cái gì? Lẽ nào mọi người cảm thấy, Diệp khanh không đủ tin cậy sao?”

Lời nói này, khiến cho mọi người vô cùng chấn động.

Bọn họ không ngờ được, sự tín nhiệm của Cơ Minh Nguyệt đối với Diệp Ninh đã đến mức độ này rồi. Cho dù là Liễu Thận, cũng không kìm được nói.

“Bệ hạ nói như thế, là muốn theo cùng với Diệp đại nhân, cược quốc vận sao?”

Cơ Minh Nguyệt gật đầu, nói ra từng chữ một.

“Nếu như Diệp Ninh muốn cược, vậy thì trẫm tình nguyện cùng cược với hắn!”

Sự kiên định và tin tưởng của Cơ Minh Nguyệt, vượt ra ngoài dự liệu của các triều thần.

Trong lịch sử, có không ít ví dụ về mối quan hệ quân thần. Nhung chưa bao giờ đến mức độ này.

Đây là đánh cược quốc vận!

Từ đó có thể nhìn ra được, sự tin tưởng của bệ hạ đối với Diệp Ninh đã đạt đến mức độ nào. Nhưng mà không có người nào đố kỵ.

Bọn họ biết, đây vốn dĩ là điều Diệp Ninh xứng đáng có được.

“Nếu đã như thế, vậy thì tất cả đều dựa vào Diệp đại nhân.”

Mọi người thu lại suy nghĩ dư thừa của mình

Ánh mắt nhìn về phía phương hướng Tính Châu.

Thời gian trôi rất nhanh, trong chớp mắt, đã qua ba ngày.

Tính Châu. Tấn Dương.

Là châu phủ của Tính Châu, quy mô của Tấn Dương đương nhiên rất hùng vĩ. Người đến đến đi đi rất nhiều.

Hoặc cưỡi ngựa, hoặc là đánh xe, người hầu như mây, giáp sĩ như mưa. Đây đều là những người đến tham gia đại điển phong vương.

Trên tường thành lá cờ thuộc về Đại Chu, đã sớm được cất đi.

Lý gia đã dựng lá cờ "Tấn" màu tím lên trên tường thành, chỉ đợi sau khi nghi thức ngày hôm nay kết thức, sẽ chính thức treo lên.

Từ đó có thể thấy được, Lý Nhiễm coi trọng như thế nào đối với đại điển phong vương.

Phong vương là mơ ước mấy đời của Lý gia, ông ta nghiêm khắc tuân chủ cổ chế, lại cộng thêm tắm rửa trai giới ba ngày. Một ngày này, đài cao trăm trượng đã được dựng lên.

Chương 489: Giao cảm giữa đất trời

Sứ thần sáu nước, cùng với đại biểu của các thế tộc, hào cường, đã tập hợp đủ sẵn sàng.

Từng đội quân giáp sĩ mặc giáp trụ màu đen, mặc áo choàng màu vàng, bao vây quanh hiện trường tổ chức buổi lễ. Những người này đều là tinh nhuệ của Lý gia.

Lý gia đã sớm có ý chí phong vương từ lâu, trong bóng tối bí mật tập hợp ba mươi vạn đại quân tinh nhuệ. Vừa mới khởi nghĩa, trong vòng một ngày, kéo dến hai mươi ba vạn tân binh. Lại cộng thêm sự ủng hộ của các thế tộc lớn, hào cường, lại nhiều thêm năm sáu mươi vạn người.

Đây thật sự là đội quân trăm vạn chân chính, lương thực cho quân đội đầy đủ, cho dù là địa bàn không lớn, nhưng mà về mặt khí thế đã không yếu hơn các Vương khác.

Sứ thần sáu nước nhìn thấy tinh nhuệ của nước Tấn, trong đôi mắt lộ ra thần sắc nghiêm trọng. Sáu nước và Lý gia giống nhau, đều là khởi nghiệp từ thế tộc lớn.

Vì thế các bên cũng xem như là hiểu nhau.

Các thế tộc lớn khi vừa mới phong Vương, dưới tay không có nhiều người giống như Lý gia.

Cũng chính là nói, tuy Lý gia vừa mới khởi nghiệp, hơn nữa còn là tự mình xưng Vương, nhưng mà về mặt thế lực đã đủ khiến cho sáu nước coi trọng.

“Xem ra, từ nay về sau, thật sự phải nhiều thêm nước thứ bảy rồi.”

“Sáu nước tranh bá, biến thành bảy nước tranh hùng?”

“Diệp Ninh thông minh cả đời, nhưng lại phạm sai lầm ở chuyện này, nếu không phải là hắn, Lý gia đúng thật là không có cơ hội xưng Vương.”

Sứ thần sáu nước nói chuyện với nhau.

Bọn họ là vẫn luôn giữ thái độ dè dặt với sự trỗi dậy của nước Tấn. Nhiều thêm một nhà tranh bá thiên hạ, nhất định không phải là chuyện tốt.

Điều này khiến cho bản năng của bọn họ, ôm lòng cảnh giác đối với nước Tấn.

Có điều, dù sao nước Tấn là vừa mới thành lập, lại chỉ có một nửa địa bàn của một châu, so sánh với sáu nước đã xưng Vương nhiều năm, các phương diện nhất định là không bằng.

Nếu như thật sự có thể thông qua chuyện xưng vương của Lý Nhiễm, đánh đổ quốc vận Đại Chu, vậy thì đúng thật là giúp bọn họ một việc lớn. Ví thế, nhìn từ góc độ này, sự trỗi dậy của nước Tấn, là lợi nhiều hơn hại.

Chỉ có điều, nói đến chuyện nước Tấn trỗi dậy, trong lòng mọi người lại cảm thấy có chút thú vị. Đều nói Diệp Ninh là lãnh tụ của Nho đạo, người thông minh nhất trong thiên hạ.

Nhìn tình hình trước mắt mà nói, cũng chỉ như thế mà thôi.

Người này rốt cuộc vẫn là còn quá trẻ tuổi, kiêu ngạo, tự phụ.

Thế mà lại dám cải cách vào thời điểm quan trọng này, trong chớp mắt đã đẩy giai tầng thân sĩ về phía đối lập. Nếu như không phải lúc trước Diệp Ninh mấy lần cứu vớt Đại Chu, bọn họ đều hoài nghi Diệp Ninh có phải là gián điệp của Tiên Môn hay không. Loại chuyện này ngươi cũng dám làm?

Bọn họ là hoàn toàn không hiểu nổi.

Nếu như không phải Diệp Ninh làm loạn, nước Tấn sao có thể trỗi dạy? Lý Nhiễm dựa vào cái gì mà dám tự xưng làm Vương?

Bây giờ chính thống Đại Chu chưa mất, thiên mệnh vẫn còn tồn tại, tự lập làm Vương, là sẽ bị phản phệ. Nhìn từ gốc độ này, thật ra Lý Nhiễm cũng là đang cược.

Hắn ta chính là muốn cược chỉ cần hắn ta lập nước, sẽ lập tức có thể đánh vỡ quốc vận Đại Chu. Nếu như Đại Chu không sụp đổ, vậy thì hắn ta chính là một vị Vương không được công nhận.

Người làm Vương, không thể lâu dài được. Đây là chuyện thường tình.

Nhưng vì sao hắn ta lại dám cược?

Chính là bởi vì hắn ta có được sự công nhận của các thế tộc, hào cường.

Bây giờ hắn ta đã trở thành người đại diện cho giai cấp thân sĩ, vì phản đối sự chuyên chế của Diệp Ninh, mới lập quốc xưng Vương. Thế tộc, hào cường là giai tầng của sức mạnh nhất, cũng là rộng lớn nhất của thiên hạ này.

Đại Chu mất đi ủng hộ của thế tộc hào cường, trong chớp mắt đã trở thành một cây bèo không rễ.

Mà Lý Nhiễm có được sự ủng hộ hết mình của các hào cường, lại có căn cơ vững chắc. Đây chính là sự tự tin mà hắn có.

Mà sự tự tin này, chính là Diệp Ninh tặng không cho hắn ta. Điều này đương nhiên khiến cho mọi người cảm thấy dở khóc dở cười.

Hóa ra Diệp Ninh cũng chỉ có thể bàn chuyện trên giấy.

Khi hành động, khiến người ta bật cười, thậm chí còn phá hỏng thế cục vừa mới ổn định lại của Đại Chu. Sứ thần sáu nước, trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ khác nhau.

Khi bọn họ còn đang nghị luận, giờ lành đã đến.

Bọn họ ngậm miệng lại, nhìn về phương hướng trên đường phố.

Hai bên đường, cho đến tận xung quanh tế đàn, tất cả đều dày đặc bách tính đang đứng. Bọn họ đều là đến tham gia đại điển phong Vương.

Nhưng nếu như có người cố gắng nhìn kỹ, nhất định sẽ phát hiện bách tính không hề có chút thần sắc vui mừng nào. Ngược lại mặt không có biểu cảm gì, thể hiện ra rất thờ ơ.

Bọn họ không phải là tự nguyện đến tham gia. Mà là bị cưỡng ép đến đây.

Chương 490: Giao cảm giữa đất trời (2)

Trong chuyện này, bọn họ không có quyền lựa chọn. Nếu như có thể lựa chọn, đương nhiên lòng bọn họ là hướng về Diệp Ninh.

Bây giờ Tính Châu có ai là không biết, bảy quận phía đông sống cuộc sống thần tiên như thế nào. Có nhà ở, có quần áo để mặc, có ruộng đất để trồng trọt.

Không có sưu cao thuế nặng. Không cần khom lưng uốn gối.

Diệp Ninh sửa sang thủy lợi, khuyến kích trồng trọt, xây dựng hàng ngàn trường học, xuất hiện một lượng lớn việc làm, có việc làm thay vì chấn tai, vô số bách tính thông qua công việc, đổi lại được tiền tài.

Sau đó sử dụng những tiền tài này đi mua đồ vật cần dùng, trong chớp mắt thị trường đã hoạt động lại.

Nghe nói, mấy ngày trước, có một đại quan họ Thái, đi vòng quanh một khu vực huyện Hà Tây, nói rằng muốn xây dựng một hồ chứa nước cực lớn, tương lai nếu như lại có thiên tai, cũng không đến mức nghiêm trọng đến mứ độ này.

Tin tức tốt như thế còn có rất nhiều.

Hầu như mỗi ngày, bên phía đông đều có các loại phương thức mới xuất hiện. Mỗi một điều lệnh, mỗi một hành động, đều khiến cho tinh thần người ta chấn phấn.

Lão bách tính không hiểu ca ngợi rực rỡ gấm hoa gì cả, bọn họ chỉ biết, cuộc sống như thế, mới là điều bọn họ muốn, mới là có tương lai.

Nhìn lại châu phủ và các quận phía tây.

Các đại thế tộc hào cường cố thủ, để chuẩn chị cho chiến tranh, vơ vét càng ngày càng nghiêm trọng, dân chúng lâm vào cảnh lầm than.

Tuy nói lúc trước vẫn luôn là như thế.

Nhưng mà lúc trước bởi vì không có so sánh. So sánh mới cảm nhận được sự khác biệt.

Các quận ở phía đông lúc trước cũng là loại cuộc sống này, nhưng mà bây giờ thì sao? Như thế bảo bọn họ làm sao có thể ngồi yên?

Mỗi ngày mỗi đêm đều mong chờ Diệp Ninh sớm ngày đến đây.

Ở dưới tiền đề như thế, bọn họ sao có thể có tấm lòng hướng về đối với nơi gọi là nước Tấn đây? Sợ rằng là hận không thể nhìn thấy Lý Nhiễm nhanh chóng tiêu đời.

Đương nhiên, tuy trong lòng bọn họ nghĩ như thế, nhưng mà lại không dám nói bừa, xung quanh có giáp sĩ nhìn chằm chằm bọn họ, nếu như người nào nói bừa, nhất định sẽ là một con đường chết.

Vì thế, bách tính mới là một bộ dáng vẻ mặt không biểu cảm, thờ ơ.

Lý Nhiễm đến rồi.

Hắn ta đi bộ đến. Trên người mặc mãng bào màu vàng.

Đầu đội vương miện, từng chuỗi từng chuỗi hạt rủ xuống. Ở phía sau hắn ta, là ba ngàn người mặc áo choàng đỏ.

Những người này đều là lễ quan.

Sau lễ quan, lại là ba ngàn người, là hộ tống tinh nhuệ của hắn ta. Phía sau đội hộ tống, lại là ba ngàn người. Đây là tùy tùng của hoàng cung, có thái giám, có cung nữ.

Đội ngũ rất lớn, trong nháy mắt đã thể hiện ra được khí thế.

Dưới sự bức ép của các giáp sĩ, bách tính không tình không nguyện quỳ xuống, lớn tiếng hô tên của Tấn Vương. Lý Nhiễm đi đầu tiên, khuôn mặt đỏ bừng.

Hắn ta nghe những tiếng hô lớn dời núi lấp biển này, trong lòng tràn ngập cảm giác phấn khích… Loại phấn khích này, khiến cho hắn ta vô cùng say sưa.

Vì thế, thậm chí hắn ta không hề ngước nhìn bách tính, không biết được tuy bề ngoài bách tính ca ngợi hắn ta, nhưng mà trong đôi mắt lại lộ ra ánh sáng thù hận.

Không sai, chính là thù hận.

Lúc trước thế đạo như thế, cả người bách tính đã tê dại, đã sớm hình thành thói quen.

Nhưng bây giờ cải cách của Diệp Ninh, khiến cho bách tính biết được, hóa ra bản thân cũng có thể đổi cách sống khác. Thế tộc, hào cường, chính là ngọn núi lớn bày ra trước mặt bách tính. Là kẻ địch của bọn họ.

Mà Tấn Vương, là đại biểu của thế tộc, sao có thể không bị bọn họ thù hận? Nhưng những thứ này, Lý Nhiễm không hề biết.

Nhưng cho dù là biết, hắn ta cũng sẽ không quan tâm.

Bởi vì trong mắt của hắn ta, hoặc là nói, trong mắt của tất cả người ở thế giới này, từ trước đến nay ý kiến của bách tính chưa bao giờ quan trọng. Thế tộc mới là người đứng đầu thế đạo này.

Ý kiến của Lý Nhiễm có được sự ủng hộ của thế tộc hào cường. Hắn ta còn cần cái gì nữa?

Hắn ta cảm thấy bản thân có một cỗ hào tình của cả thiên hạ.

“Cô phải cảm ơn Diệp Ninh!”

Cuối cùng Lý Nhiễm cũng đến trước bậc thềm.

Hắn ta nhìn về phía tế đàn uy nghiêm ở phía xa, trong đôi mắt lộ ra thần sắc giễu cợt. Nếu như không phải sự ngu ngốc của Diệp Ninh, hắn ta sao có thể có ngày hôm nay?

Thế mà trên thế giới này lại có kẻ ngu ngốc như thế, đẩy thế tộc hào cường về phía đối lập với mình. Nếu như lúc này có thể cười, Lý Nhiễm nhất định sẽ cười lớn ba tiếng.

Nhưng lúc này cần phải có sự nghiêm túc.

Hắn ta chỉnh lại quần áo của mình, ngẩng cao đầu, đi lên những bậc thang dài. Tế phẩm, hương, đều đã được chuẩn bị xong.

Lý Nhiễm đi lên phía trước, đầu tiên do lễ quan chủ tì nghi thức hiến tế trước.

Theo lý mà nói, bước tiếp theo, nên là sắc phong.

Chương 491: Giao cảm giữa đất trời (3)

Bởi vì trong tình huống bình thường, phong Vương nhất định là có sắc phong của Thiên Tử, sau khi tế lễ, có khâm sai tuyên độc chiếu thư của Thiên Tử, dâng ấn tín, công nhận địa vị của Lý Nhiễm.

Nhưng Lý Nhiễm không phải là sắc phong, mà là tự phong. Vì thế bước này được bỏ qua.

Sau khi tế lễ, thì bắt đầu tuyên độc văn tế đã được chuẩn bị từ trước.

“Để cho tinh thần trời đất không mất đi trật tự, bỏ qua trật tự, thì thiên hạ sẽ đại loạn. Dương không thể ra, âm không thể bay lên, thì phải thay đổi. Vùng đất phía đông, thiên liệt dương không đủ.”

“Nhìn thiên hạ ngày nay, âm dương hỗn loạn, trật tự thay đổi. Càn khôn đảo lộn, vạn vật không theo trật tự. Đánh mất bản thân vì tiền tài, mất bản tính vì thô tục, khiến cho mọi thứ bị đảo lộn. Con người vô cùng thông minh, đảo ngược mọi thứ, lẫn lộn đầu đuôi, bỏ nguồn bỏ gốc, giả vờ thông minh, chỉ dùng thủ đoạn lợi dụng, tư lợi mà phí công. Xã hội u mê, mặt trăng không lên, sao trời không còn. Nhìn thế giới thăng trầm, ngôi sao lớn rơi xuống, bầu trời sao không còn ánh sáng, thế giới chìm trong bóng tối…”

Nội dung văn tế không có gì bất ngờ.

Đương nhiên là miêu tả một chút tình hình thiên hạ hiện tại, sau đó lại ca tụng Lý Nhiễm, thể hiện với ông trời. Sở dĩ Lý Nhiễm tự xưng làm Vương, là bởi vì chỉ có hắn ta, mới có thể cứu được loạn thế này.

Khi văn tế được tuyên đọc, trời đất cảm nhận được. Trong bầu trời mưa gió thay đổi.

Một đám mây khổng lồ, vừa đúng lúc dừng ở bên trên đỉnh tế đàn. Lúc này, các đệ tử của Vũ Hóa Môn, lần lượt có cảm nhận.

Bọn họ cảm nhận được khí vận thiên hạ có thay đổi. Văn tế được tiếp tục đọc.

Tiếp theo đây là một vài lời nói cá nhân.

Chỉ ra tên của Diệp Ninh, chính là hắn làm điều nagng ngược, bức cho dân chúng lầm than, trong tình huống bất đắc dĩ, Lý Nhiễm đại biểu cho thế tộc trong thiên hạ, bước lên vương vị, dựng lên ngọn cờ phản kháng.

Điều này khiến cho có không ít người cảm thấy thú vị.

Nhưng mà lại không có gì bất ngờ, đổi thành là bọn họ, nhất định cũng sẽ làm như thế. Loại hành vi này của Diệp Ninh, theo cái nhìn của bọn họ, đúng là đi ngược lại với tất cả. Cuối cùng, tuyên đọc xong văn tế.

Lý Nhiễm đích thân dâng hương, sau đó đối mặt với mọi người, lớn tiếng nói.

“Ta, Tấn Vương Lý thị, hôm nay tự lập làm Vương, quốc hiệu là Tấn, trời đất cùng chứng kiến!”

Vừa nói xong, hắn ta đã nhìn lên bầu trời.

Ầm ầm!

Tiếng sầm ầm ầm. Trời đất giao cảm.

Một đạo khí cơcuồn cuộn, khóa chặt lấy người Lý Nhiễm. Đây là muốn đánh giá xem hắn ta có đủ tư cách phong Vương không.

Cảnh tượng này, thu hút sự chú ý của vô số người.

“Hắn ta có thể có được sự công nhận của trời đất sao?”

Trời đất giao cảm, mây gió hội tụ.

Trên bầu trời Tấn Dương, phảng phất như hội tụ tất cả mây của Tính Châu.

Cuồng phong khắp nơi, trong trời đất tràn ngập một luồng khí cuồn cuộn. Phong Vương, không phải là ai cũng có tư cách.

Muốn có được tước Vương, điều đầu tiên phải làm được, chính là có được sự công nhận của trời đất. Nếu như trời đất không thừa nhận, vậy thì không phải là Vương.

Phía đong Tính Châu. Huyện Thương Tùng.

Huyện thành nhỏ trước đây, bây giờ đã có khí thế không kém gì Tấn Dương. Nhưng loại khí thế này không phải là dựa vào những bức tường thành cao chót vót tạo ra.

Mà là được thể hiện ra một cách tự nhiên.

Huyện Thương Tùng căn bản không có tường thành, liếc mắt nhìn thoáng qua, có vô số nhà ân được xếp ngay ngắn, giống như là có người dùng thước để đo vậy.

Đứng ở phía xa, trên cao nhìn xuống, cảm quan đều khác nhau. Nhưng cảm giác đầu tiên, nhất định là chấn động.

Thế giới này còn chưa từng có thành thị như thế. Gọn gàng, sạch sẽ, cùng với… sống động! Đúng thế, là sống động.

Người đi trên đường phố, rất ít ăn mặc đẹp, nhưng mà trên mặt lại luôn có nụ cười. Ở thời đại này, đây là chuyện rất khó tưởng tượng được.

Nhưng lúc này, trên mặt bọn họ nở nụ cười, lại là không thể không ngẩng cao đầu. Bởi vì bọn họ nhìn thấy những đám mây điên cuồng hội tụ về phía Tấn Dương.

“Lý gia muốn xưng Vương sao?”

Bách tính nhìn thấy cảnh tượng này, trong đôi mắt có chút lo lắng. Phía tây biết tin tức của phía đông.

Đương nhiên phía đông cũng biết tin tức của phía tây. Có không ít người lo lắng vì chuyện này. Mây gió hội tụ. Trên bầu trời tiếng sấm sét nổ vang. Lý Nhiễm kinh hoàng khiếp sợ.

Điều là một khảo nghiệm đối với hắn ta.

Nếu như xưng Vương thất bại, vậy thì hắn ta sẽ trở thành trò cười lớn. Nhưng mà vẫn may, mọi chuyện không xấu đến mức độ đó.

Trên đỉnh đầu hắn ta, từ từ có một đám mây trắng bay lên. Những dám mây đang dâng cao, tự phác họa lấy nhau.

Đây chính là tạo đỉnh.

Ở cổ đại, tướng soái chia đất, vì thế mới có cách nói "Thiên Tử cửu đỉnh, "quốc" chư hầu bảy đỉnh, khanh đại phu năm đỉnh, nguyên sĩ ba đỉnh.

Chương 492: Lòng người thiên hạ hướng về Chu

Đỉnh, đại biểu cho địa vị, đại biểu cho khí vận. Chín đạo lôi đình nổ vang.

Những đám mấy trở nên dày đặc hơn, một đạo khí tức cuồn cuộn khó chặt lấy Lý Nhiễm. Đây là đang đánh giá danh vọng của hắn ta.

Người phong Vương, đương nhiên không thể là hạng người vô danh.

Tấn Dương Lý thị được kính trọng nhiều năm, là thế tộc đứng đâu Tính Châu. Đương nhiên danh vọng không có vấn đề. Trực tiếp thông qua.

Vì thế tạo đỉnh thành công được một nửa, phôi của đỉnh đã rất rõ ràng. Mọi người có thể phân biệt rõ ràng, hình dạng của chiếc đỉnh này. Lại là chín đạo lôi đình nổ vang.

Lần khảo nghiệm này, là thế lực của hắn ta.

Phong Vương khác với phong Hầu, tước Vương lập phải chính thống, không có thực lực, đương nhiên không xứng. Lý Nhiễm lại thông qua lần nữa.

Tuy địa bàn của hắn ta không đủ, nhưng nhân khẩu đông, rất nhiều thế gia ở các quận phía đông, đều di cư đến đây, dưới tay hắn ta không thiếu nhân tài, cũng không thiếu binh lực.

Sau lần thành công thứ hai, đỉnh đã hoàn thành được hơn nửa. Một chiếc đỉnh ba chân hai tai, đứng ở trên không trung.

Chỉ có điều trên người đỉnh trống rỗng, còn chưa khắc chữ. Nhưng đây đã khiến cho rất nhiều người lộ ra nụ cười.

“Khí đỉnh đã thành, xem ra vấn đề không lớn nữa.”

Người nói câu này, chính là Trương Hằng Đạo.

Ông ta dẫn theo người của Vũ Hóa Môn cùng xem buổi lễ. Nhìn thấy điều này, mới xem như là cảm thấy nhẹ nhõm.

Hai bước khó khăn nhất đều đã hoàn thành rồi, bước thứ ba còn có thể có vấn đề gì? Nhưng mà, tình hình lại cứ hoàn toàn khác với ông ta nghĩ.

Bước thứ ba tưởng chừng đơn giản, lại xuất hiện vấn đề lớn. Sau chín đạo lôi đình.

Mây dâng trào, dường như muốn khắc cái gì đó lên trên đỉnh. Nhưng mà bận rộn một hồi lâu, lại không có cái gì cả.

“Sao có thể như thế?”

Trương Hằng Đạo lộ ra thần sắc ngạc nhiên.

Bước thứ ba này, chính là nhìn lòng dân.

Về mặt lý luận, phía trên đỉnh nên rất nhanh sẽ được khắc ra sông nước cuồn cuộn, núi non hùng vĩ, bình nguyên rộng lớn, vô số lê dân chúng sinh, ngư dân vung lưới đánh cá, nông dân cầm liềm cắt cỏ… cảnh tượng như thế.

Nhưng lại rất khó để ngưng tụ.

Hắn ta nhìn những bách tính dày đặc ở phía dưới, đột nhiên, trong lòng có một dự cảm không lành.

“Từ lúc nào, thế mà lại mất đi lòng dân?”

Loại thứ như lòng dân. Nói không quan trọng, cũng quan trọng.

Nhưng nói quan trọng, lại cũng không hề quan trọng.

Rất nhiều lúc, lòng dân chỉ là một loại khẩu hiệu, một loại vì để hoàn thành ham muốn ích kỷ của bản thân, mười đặc biệt tìm lý do mà thôi. Ở trong mắt của Tiên Môn cùng với thế tộc, loại thứ như lòng dân, là điều dễ dàng có được nhất.

Bởi vì bách tính mù quáng, bọn họ không thể nào phân biệt được tốt xấu, tùy tiện ban phát một chút ân huệ nhỏ, là có thể khiến cho bọn họ hài lòng.

Trước khi phong Vương, Lý Nhiễm đã ban hành chính lệnh giảm thuế trong ba năm, về mặt lý luận, bách tính nên vui mừng cổ vũ mới đúng. Kết quả ghì sao?

Lại là căn bản không biết ơn.

Trong chớp mắt, Trương Hằng Đạo nghĩ đến những chuyện ở các quận bên phía đông. Ngay lập tức hiểu ra.

"Lý thị có được lòng của các thế tộc, Diệp Ninh có được lòng dân, đây không phải là đối kháng giữa nước Tấn và Đại Chu, mà là chiến tranh giữa thế tộc và lòng dân!"

Cuối cùng ông ta cũng hiểu được. Cái gì là sức mạnh Nhân đạo?

Có lẽ đây chính là sức mạnh Nhân đạo.

Vậy thì chuyện Lý Nhiễm phong Vương, không phải là xong rồi sao?

Nhưng vẫn may, thế tộc ủng hộ Lý Nhiễm là đủ rồi.

Không chỉ Tính Châu, tất cả thế tộc trong thiên hạ, đều đứng ở phía sau Lý Nhiễm. Vì thế bọn họ đã giúp đỡ Lý Nhiễm rất nhiều.

Cuối cùng những đám mây cũng vạch ra cái gì đó.

Có sĩ đại phu ngâm thơ làm đối, có con cháu thế gia cưỡi ngựa cao lớn, có thương nhân tính toán… Tóm lại, trên đỉnh tốt xấu gì cũng có cái gì đó. Cửa ải này, miễn cưỡng cũng được coi là đủ rồi. Đỉnh khí hư ảo không ổn định, treo ở trên đầu Lý Nhiễm.

Nhìn đỉnh khí khác thường của bản thân, Lý Nhiễm lộ ra thần sắc lúng túng.

"Đây là cái gì?"

Người ngơ ngác không chỉ có hắn ta, còn có cả sứ thần sáu nước đến xem lễ. Bọn họ sửng sốt một lúc.

"Đỉnh khí thành được coi là thành hay là không thành?"

"Tuy nước Tấn được thành lập rồi, nhưng mà không có lòng dân, cũng chính là nói, bách tính không công nhận."

“Không có sự ủng hộ của bách tính, tương đương với nước Tấn mất đi một nền tảng, lầu cao ngàn trượng, không có căn cơ, còn có thể đứng bao lâu?”

Sứ thần sáu nước có chút không biết nên nói cái gì.

Lý Nhiễm đúng thật đã thành công phong Vương.

Nhưng mà Vương vị này của hắn ta, cũng có chút quỷ dị, nhìn có vẻ lúc nào cũng có thể sụp đổ. Nhưng mà dù sao phong Vương cũng là phong Vương.

Sau khi thông qua khảo nghiệm, đỉnh khí đã thành, trên người Lý Nhiễm tự nhiên cũng nhiều thêm một cỗ uy nghiệm thuộc về tước Vương. Ở trên đỉnh đầu xuất hiện một tán cây, sau đó có một luồng khí màu tím vây quanh.

Chương 493: Lòng người thiên hạ hướng về Chu (2)

Sa khi thành Tấn Vương, đương nhiên khí vận của hắn ta cũng thay đổi.

Ầm!

Trên bầu trời, vang lên từng tiếng trống.

Nhìn thấy, ở trên đỉnh khí, xuất hiện một con rồng. Con rồng này, chính là quốc vận Kim Long của nước Tấn.

Chỉ là nhìn vẻ ngoài, lại có chút không đủ dinh dưỡng.

Tay và chân gầy gò thì không nói nữa, ngay cả vảy rồng ở trên người, cũng có chút hơi hói. Nhìn thấy quốc vận Kim Long của mình, Lý Nhiễm thiếu chút nữa tức đến nôn ra máu.

“Đây là cái gì?”

Đúng thật là bản thân hắn ta đã thành Vương.

Nhưng mà hoàn toàn khác so với tưởng tượng của hắn ta.

Quốc vận Kim Long hoàn toàn không biết bản thân bị ghét bỏ, nó mở miệng, một đạo ánh sáng màu vàng chiếu lên người Lý Nhiễm. Từ nay về sau, hắn ta cũng có quốc vận hộ thể rồi.

Chỉ có điều bởi vì nguyên nhân quốc vận quá suy yếu, cái gọi là lớp bảo vệ này của hắn ta, thật sự là có hạn. Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người chỉ cảm thấy cay mắt.

Nước Tấn này được thành lập, cũng quá miễn cưỡng rồi đi.

“Sư thúc, nước Tấn được lập miễn cưỡng như thế, có thể phá được khí vận Đại Chu không?”

Trong lòng đệ tử Vũ Hóa Môn không tự tin, hỏi.

Trương Hằng Đạo không nói lời nào, trực tiếp ném ra một tràng hạt. Thứ này gọi là thiên châu, có thể nhìn thiên cơ, xem khí vận.

Tràng hạt đột nhiên bay lên trên không trung, sau đó dung hợp thành một thể với bầu trời. Một đạo nước màu xanh lam lan rộng ra ngoài.

Sau đó mọi người nhìn thấy một cảnh tượng kinh người.

Vùng đất Cửu Châu, hiện ra ở trên bầu trời, chỉ có điều được thu nhỏ vô số lần. Phía trên Cửu Châu, lần lượt có bảy khí vận Kim Long lao ra.

Trong đó con rồng hùng vĩ nhất là rồng của nước Ngụy.

Long Vĩ mạnh mẽ, hai mắt như tia chớp, cái đuôi vung vẩy, tràn ngập khí thế. Điều này không có gì bất ngờ.

Ngụy Vương Tào Mạnh, yêu tài như mạng, giỏi dùng binh, chinh phạt dị tộc, lập ra hàng loạn quân công, cuộc sống của bách tính cũng xem như là tạm được. Tổng hợp quốc lực mà nói, nước Ngụy đứng đầu thiên hạ.

Ngụy Vương còn được rất nhiều người cho rằng là ứng cử viên triển vọng nhất để giành được thắng lợi có được thiên hạ. Nhưng ngoài trừ Ngụy Vương ra, những nước khác, rõ ràng là yếu hơn một tầng.

Quốc lực của bọn họ đều gần như nhau, khí vận Kim Long cũng là tương tự. Mà điều khiến mọi người buồn cời nhất, đương nhiên là khí vận Kim Long của nước Tấn.

Nó giống như là một con rồng nhỏ chưa trưởng thành, trộn lẫn ở trong một đám rồng lớn này. Cuộn tròn lại ở trong một gốc, run rẩy.

Lý Nhiễm xưng Vương, một là tự phong, không có thiên mệnh giúp đỡ, không có chính thống. Hai là mất đi lòng dân, thiếu căn cơ.

Cuối cùng hắn ta cũng phun ra một ngụm máu. Hắn ta rất khó chấp nhận!

"Diệp Ninh!!!"

Hắn ta không ngừng chế nhạo Diệp Ninh.

Nhưng ngược lại cảm thấy bản thân càng giống như một trò cười hơn. Tân chính của Diệp Ninh, đúng thật là rút củi dưới đáy nồi.

Trực tiếp lấy đi tất cả lòng dân, khiến cho hắn ta mất đi căn cơ. Người này đúng thật là vô cùng độc ác!

Tất cả những điều này, nhất định là Diệp Ninh đã tính toán trước! Nhưng đã không có người nào quan tâm Lý Nhiễm nữa.

Ánh mắt của tất cả mọi người, đều đặt vào trên người khí vận Kim Long. Đại Chu là chính thống, có thiên mệnh.

Vì thế khí vận Kim Long khác hẳn với những con rồng khác.

Đây là chân long hàng thật giá thật, có năm vuốt, cả người màu vàng kim, trên người có một cỗ khí thế cao quý. Khi vừa mới xuất hiện, nó rất yếu.

Bởi vì nước Tấn thành lập, đã chia bớt khí vận vốn có, khiến cho nó bị ảnh hưởng. Nhìn thì có vẻ đã đến bên bờ sụp đổ.

Nhưng đúng vào lúc này, một đạo khí vận, lại hội tụ lại, dung nhập vào trong người nó. Đạo khí vận này, giống như một dòng nước chảy xiết.

Nhìn từ phương hướng, chính là bắt đầu từ bảy quận ở phía đông Tính Châu.

"Đây là lòng dân hướng về Đại Chu!"

Mọi người nghẹn họng nhìn trân trối.

Bọn họ chưa bao giờ cảm thấy, thế mà lòng dân cũng có thể hình thành quy mô lớn như thế. Điều này nói rõ cái gì?

Bách tính của bảy quận phía đông, đã hoàn toàn công nhận Đại Chu, tình nguyện dùng sinh mạng để bảo vệ nó. Đây là

chuyện rất khó có thể tưởng tượng được.

Trong lịch sử, chưa giờ có tình huống bách tính ủng hộ một thế lực như thế.

Dưới sự hỗ trợ của bảy quận ở phía Đông, khí vận Kim Long của Đại Chu đã mạnh lên từng chút từng chút một.

Chuyện này còn chưa kết thúc, bởi vì lòng dân của phía tây Tính Châu cùng với châu phủ, đang có một bộ phận lớn bay về phía phương hướng Đại Chu. Điều này hình thành khí vận cực lớn, khiến cho khí vận Kim Long của Đại Chu trở nên càng thêm mạnh mẽ hơn.

Không có gì để nghi ngờ, nhìn những điều này, không qua bao lâu, tự bản thân nước Tấn sẽ sụp đổ. Một khi mất đi khí vận, trực tiếp trở thành Vương, thì hình phạt của trời sẽ sắp đến.

Chương 494: Vận khí mọi chuyện không do bản thân

Nhưng đã không còn có ai cười nhạo được nữa. Đặc biệt là sứ thần sáu nước.

Bọn họ kinh ngạc phát hiện, khí vận Kim Long của quốc gia mình, cũng đang giãy dụa. Một đạo khí vận vốn dĩ thuộc về bọn họ, cũng đang lao về phía Đại Chu.

“Sao lại như thế? Lòng người thiên hạ hướng về Chu!”

Có người phun ra một ngụm máu, lộ ra thần sắc chán nản.

Đúng thật là loạn thần tặc tử chân chính!

Sáu nước còn tốt hơn một chút, tuy năm đó phong Vương, cũng là thông qua một chút thủ đoạn không vẻ vang. Nhưng đúng thât là có được sắc phong của Thiên Tử.

Về mặt danh nghĩa, vẫn thuộc về Đại Chu.

Nhưng mà Tấn Vương Lý Nhiễm, và những người dưới trướng Lý Nhiễm lại khác. Bọn họ là loạn thần tặc tử chân chính.

Cơ Minh Nguyệt chưa từng sắc phong cho bọn họ.

Vì thế, khi bọn họ nhìn thấy khí vận của Đại Chu không chỉ không suy giảm, mà ngược lại đang không ngừng tăng lên. Tâm thái trực tiếp sụp đổ.

Bọn họ đều là bởi vì cảm thấy Đại Chu đã không thể cứu được nữa, vì thế mới làm loạn thần tặc tử. Nhưng mà bây giờ nhìn tình hình hiện tại.

Lẽ nào Đại Chu còn có thể hồi sinh sao?

Nếu như thật sự Đại Chu phục hưng, vậy thì bọn họ là cái thứ gì? Chẳng phải là cả đời này bị đóng đinh trên cột xấu hổ sao. Khoảnh khắc này, bọn họ sợ hãi.

Môi trắng bệch, sắc mặt khó coi.

Trước ngày hôm nay, bởi vì Diệp Ninh, Đại Chu xem như là lại lần nữa trùng sinh, khiến cho không ít người trong thiên hạ đều có lòng tin với Đại Chu. Nhưng ở trong mắt người của bảy nước, đó chẳng qua chỉ là hồi quang phản chiếu (huy hoàng phút cuối) mà thôi.

Đại Chu diệt vong, đó là chuyện đã chắc chắn. Cái gì gọi là chuyện đã chắc chắn? Chính là không thể thay đổi.

Đại Chu tự bế đã mấy ngàn năm, mấy năm nay, uy tín của hoàng thất đã sớm bị coi như không tồn tại. Lại cộng thêm sáu nước liên tiếp trỗi dậy, trong lúc vô hình, càng là cho người thiên hạ thêm nhiều lựa chọn.

Thế tộc, hào cường, cho dù là trên miệng không nói, nhưng trong lòng, cũng đã nhiều lần cảm thấy Đại Chu không được. Nói trắng ra, đến lúc này, vấn đề của Đại Chu căn bản không chỉ là Tiên Môn chèn ép.

Xóa bỏ vấn đề của Tiên Môn, vẫn như trước là một mớ hỗn độn.

Mớ hỗn độn này, không phải là mớ hỗn độn bình thường, mà đã thối nát đến mức các phương diện đều như nhau.

Năm nó Ngụy Vương Tào Mạnh đã từng nói, Đại Chu giống như là một ông già mắc bệnh nặng vậy, trên người không có chỗ nào nguyên vẹn, đã thối nát, thối rữa đến tận gốc rồi.

Nói trực tiếp một chút, chính là không cứu được nữa.

Quan điểm này, được hầu hết mọi người công nhận.

Vì thế khi Diệp Ninh dựa vào đại trận Nhân gian đẩy lùi Tiên Môn, ngoại trừ những người nhàn rỗi, nảy sinh lòng tin đối với Đại Chu, đi đều đầu nhập ra.

Những người khác đã sớm gia nhập vào sáu nước, lại căn bản không bị lay chuyển.

Vì sao? Bởi vì bọn họ cảm thấy, đẩy lùi Tiên Môn không thể hoàn toàn giải quyết được vấn đề của Đại Chu, Đại Chu bị bệnh nhiều năm, gần như đã không có phương pháp nào cứu chữa. Nhưng mà bây giờ những người ôm suy nghĩ này, lại bị Diệp Ninh đánh cho một tát thật mạnh.

Diệp Ninh nói với bọn họ.

Không có cái gì mà không thể cứu được, bệnh nặng thì cần thuốc mạnh!

Hùng hổ cải cách, tân chính mạnh mẽ, bức phản Lý Nhiễm, đẩy thân sĩ thế tộc trong thiên hạ đứng ở phía đối lập. Nhưng mà, lại có được lòng dân.

Bách tính chưa bao giờ kiên định ủng hộ một vương triều như thế.

Bởi vì đối với bách tính mà nói, bất luận là vương triều thay đổi, cuộc sống của bọn họ đều sẽ không thay đổi một chút nào. Bầu trời của bọn họ chỉ có một chút như thế.

Ai có thể cho bọn họ một miếng cơm ăn, thì đã được xem như là người tốt rồi. Rất thấp kém, cũng rất hiện thực.

Nhưng mà bây giờ, Diệp Ninh lại nói với bọn họ.

Không, cuộc sống của các ngươi không nên đã hình thành thì không thay đổi, chỉ cần tân chính của ta có thể tiếp tục thực hiện, tất cả mọi người đều có cơ hội thay đổi vận mệnh của bản thân.

Đây là một con đường ngàn vạn năm nay chưa có người nào từng đi.

Trong chớp mắt khiến cho các bách tính, rơi vào trong trạng thái điên cuồng vui mừng trước nay chưa từng có.

Bách tính ở tầng thấp, có phẩm chất chịu đựng khó khăn, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, bọn họ vẫn luôn ngoan ngoãn. Nhưng bọn họ lại có một đặc điểm, hoặc là nói, chỉ cần là một con người, đều có đặc điểm này.

Đó chính là hy vọng đối với đời tiếp theo.

Làm cha mẹ, có những lúc bản thân chịu khổ cực thì không sao, nhưng mà con cái chịu khổ thì không được.

Tân chính, khiến cho bách tính nhìn thấy được tương lai con cái của mình có thể không phải chịu khổ, có khả năng không phải làm nô lệ. Bọn họ sao có thể không ủng hộ, sao có thể không ủng hộ, sao có thể không lấy hết tấm lòng ra?

Chương 495: Vận khí mọi chuyện không do bản thân (2)

Nếu như nói bách tính của bảy quận phía đông của Tính Châu là đang nằm trong hũ mật hạnh phúc, vậy thì bách tính ở các châu khác, lại đang dùng anh mắt vô cùng ghen tỵ để nhìn.

Tiên Môn, sáu nước, thân sĩ, cùng với những gia tộc có dã tâm, khi bọn họ đang chế nhạo Diệp Ninh ngu xuẩn, tuyệt đối sẽ không ngờ được, bản thân đã mất đi căn cơ.

Nhưng điều này không thể hoàn toàn trách bọn họ.

Bởi vì Diệp Ninh là người đầu tiên mở dòng trong lịch sử, trước hắn, chưa từng có người nào làm chuyện như thế, vì thế bọn họ không có tài liệu kinh nghiệm liên quan để tham khảo.

Bây giờ, bọn họ vẫn như trước ôm sự không hiểu biết gì đối với tân chính. Nhưng mà lại không thể nào có tâm thái chế nhạo nữa.

Ngược lại, chế nhạo hóa thành sự sợ hãi.

Rất nhiều người sản sinh ra lòng hiếu kỳ mạnh mẽ đối với tân chính của Diệp Ninh. Đây rốt cuộc là thứ gì? Vì sao lại có ma lực lớn như thế?

Lẽ nào Đại Chu thật sự sẽ bởi vì tân chính mà có khả năng lại lần nữa trở nên vĩ đại không?

“Ta thu lại những lời lúc trước sỉ nhục Diệp Ninh, hắn đúng thật là người thống minh nhất thiên hạ, hắn, thâm sâu khó lường.”

Sứ thần sáu nước trầm mặc rất lâu, sau đó nói.

Phát ngôn của người này, phá vỡ sợ im lặng.

Sứ giả của năm nước khác cũng lần lượt gật đầu.

“Đúng là như thế, tân chính của Diệp Ninh, lợi hại.”

“Hóa ra bách tính cũng có sức mạnh thay đổi trời đất, nói thật, bây giờ trong lòng ta loạn như ma, trong sách thánh hiền chưa từng dạy đạo lý như thế.”

“Diệp Ninh biết bây giờ Đại Chu có quá nhiều bệnh trạng, đã đến lúc trị từng bệnh từng bệnh một, về cơ bản là chuyện không thể nào làm được.”

“Vì thế hắn dứt khoát phá vỡ xây dựng lại.”

“Đúng thế, cấu trúc cũ đã mục nát, vì thế hắn dứt khoát vứt bỏ, hắn cắt bỏ đi thịt đã thối rữa, để cho Đại Chu có một cuộc sống mới.”

“Đại Chu có Diệp Ninh, là phúc khí của Đại Chu, là tai họa của sáu nước!”

Các sứ thần của sáu nước nói chuyện với nhau.

Sau đó không hẹn mà cùng nhau rời đi.

Đúng thế bọn họ trực tiếp rời khỏi Tấn Dương, chuẩn bị về nước.

Đối với nước Tấn, đối với Lý Nhiễm, bọn họ không muốn nhìn nhiều thêm nữa. Cái gì mà phong Vương lập nước, chẳng qua chỉ là trò cười mà thôi.

Tuy đúng là miễn cưỡng lập nước thành công rồi, nhưng mà nhìn quốc vận suy yếu của hắn ta, đúng thật là nực cười. Nói thật, Đại Chu không cần quan tâm hắn ta, qua một thời gian nữa, khí vận của hắn ta sẽ tự sụp đổ.

Mà đây thật ra còn chỉ là một chuyện nhỏ.

Chuyện lớn thật sự là canh bạc của Lý Nhiễm thất bại rồi.

Hắn ta cho rằng sau khi bản thân lập nước, thì có thể đánh cho khí vận Đại Chu vỡ nát, nhưng kết quả thì sao? Đại Chu chỉ suy yếu một chút. Nhưng mà đổi lại, thì là không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Bây giờ tân chính chỉ vừa mới bắt đầu, đã có loại uy lực này, đợi đến khi quy mô lớn hơn, trường thành, đến lúc đó sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn như thế nào đối với toàn thiên hạ?

Khí vận Đại Chu không sụp đổ, quốc vận Kim Long vẫn còn, Cơ Minh Nguyệt vẫn như trước có thiên mệnh. Vậy thì Tấn Vương Lý Nhiễm, trong nháy mắt trở nên vô cùng xấu hổ.

Không thông qua sắc phong chính thống, không có ấn tín Thiên Tử ban cho, Tấn Vương này của hắn ta, sao có thể được coi là Tấn Vương? Chẳng qua chỉ là một ngụy Vương (vị Vương không chính thống, giả mạo) mà thôi!

Đối với loại ngụy Vương này, sứ giả sáu nước nhìn cũng lười nhìn thêm một chút. Châu chấu sau mùa thu, không nhảu nhót được bao lâu.

Bọn họ trực tiếp rời đi.

Sứ giả sáu nước rời đi, Lý Nhiễm nhìn thấy hết tất cả, tắc nghẹn ở trong lòng.

Phốc!

Hắn ta lại phun ra một ngụm máu.

“Các ngươi!!!”

Hắn ta rất muốn nói, các ngươi như thế này cũng có chút quá thực tế rồi đi,

Nhưng mà người ta đã đi xa rồi, hắn ta nói cái gì có tác dụng gì chứ? Chỉ có thể thêm một trò cười nữa mà thôi.

“Diệp Ninh!!! Ta hận!”

Hắn ta ngẩng lên trời gầm thét.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều chói mắt như thế. Đỉnh khí vận vừa mới hình thành. Quốc vận Kim Long đó.Cùng với tất cả thần dân mất hồn lạc phách, trên mặt lộ ra thần sắc mơ hồ.

Đều giống như trong mắt có đinh trong thịt có gai vậy, khiến cho hắn ta vô cùng khó chịu.

Hôm nay vốn dĩ nên là ngày huy hoàng nhất trong cả cuộc đời của hắn ta. Nhưng mà hắn ta cảm nhận được sự lạnh lẽo vô tận. Cho đến tận bây giờ, hắn ta vẫn như trước chưa từng nhìn thấy Diệp Ninh. Nhưng mà Diệp Ninh lại phảng phất như trở thành ám ảnh của hắn ta vậy.

Kinh thành. Trong hoàng cung.

Tất cả mọi người chứng kiến sự thay đổ của quốc vận Kim Long, trong mắt tràn ngập sự kinh ngạc. Cảnh tượng vừa mới xảy ra, cũng khiến cho bọn họ cảm thấy chấn động.

“Tại sao lại như thế? Quốc vận không sụp đổ thì thôi, hơn nữa còn đang không ngừng cường thịnh!”

Chương 496: Vận khí mọi chuyện không do bản thân (3)

“Vì sao lòng dân sáu nước lại đều hội tụ về phía Đại Chu, bọn họ bị sáu nước thống trị nhiều năm, rõ ràng thân phận đã được gọi là thần dân của sáu nước rồi.”

“Đây chính là sức mạnh của tân chính, nhìn thì là có vẻ vứt bỏ thân sĩ thế tộc, nhưng mà lại đã thu phục được lòng của hàng vạn bách tính!”

“Thế tộc hào cường, truy ngược lại tổ tiên, cũng là bé nhỏ bình thường, năm đó tổ tiên của bọn họ, cũng là dùng thân phận bách tính mà liều mạng dựng lên, bọn họ không có cái gì cao quý hơn bách tính.”

“Có sự ủng hộ của bách tính, chúng ta sẽ có căn cơ hùng hậu, lòng người hội tụ, quốc vận sao có thể không tăng lên?”

“Đây chính là sức mạnh của tân chính sao?”

Các triều thần gần như đều điên rồi.

Trước ngày hôm nay, bọn họ cảm thấy tuy Diệp Ninh là thánh hiền, nhưng mà lại chưa chắc có bản lĩnh thống trị thế giới.

Bởi vì rất nhiều thánh hiền, đúng là đều thông qua thúc đẩy học thuyết, thúc đẩy tư tưởng, cảm hóa người đời, trở thành thánh hiền.

Bọn họ quan trọng ở hình dạng, chứ không phải là đường đi.

Nhưng Diệp Ninh thì sao, lại là người có cả hai.

Tầm nhìn của hắn thâm độc như thế, hắn liếc mắt đã nhìn rõ khuyết điểm trong chế độ của Đại Chu, vì thế hắn không nói lời nào mà bắt đầu cải cách, hắn dùng hành động của bản thân, bày ra trước mặt Đại Chu một con đường sáng sủa.

Mọi người dùng lời nói đẹp đẽ nhất ca ngợi Đại Chu.

Sau đó lại cảm thấy bản thân có chút không biết nói gì, có tán thưởng như thế nào, cũng khó có thể diễn tả hết sự sùng bái trong lòng. Tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ.

Những lý tưởng vĩ đại này, dường như thật sự xuất hiện một cách hoàn mỹ ở trên người Diệp Ninh. Càng ngày càng có nhiều người mong chờ tân chính.

Bọn họ không chờ đợi được muốn đi nghiên cứu, muốn tìm hiểu cặn kẽ, sau đó cũng bắt đầu thực hiện ở kinh thành. Nhìn biểu hiện của mọi người.

Không biết vì sao. Cơ Minh Nguyệt có một loại cảm giác tự hào.

Đây là vinh dự nên thuộc về Diệp Ninh.

Nhưng nàng lại cũng cảm thấy rất vinh quang là chuyện gì vậy. Nàng ngẩng cổ, trên mặt vô cùng rạng rỡ.

Quả nhiên, tin tưởng Diệp Ninh là điều không sai.

Khong có chuyện gì có thể làm khó hắn, không chỉ là một nhà tư tưởng chỉ biết nói, hắn càng giống như là một tể tướng, có năng lực bỏ cái cũ thay cái mới, thay đổi mặt trời mặt trăng thành bầu trời mới.

“Được rồi, lúc này còn chưa phải là lúc vui mừng.”

Tuy ngoài mặt Cơ Minh Nguyệt nở nụ cười, nhưng mà giọng nói lại có chút lạnh lùng.

“Tấn Dương Lý thị, lòng lang dạ thú, trời đất khó dung, lại dám tạo phản, dám lập chính quyền ngụy Tấn.”

“Loại hành động phản nghịch như thế này, người thần đều tức giận.”

“Lúc này trẫm sẽ hạ chỉ, Tấn Dương Lý thị, trên dưới cả nhà, chính là loạn thần tặc tử!”

Nàng lấy ngọc tỉ ra.

Viết xuống một đạo thánh chỉ.

Đạo thánh chỉ này, có thể được coi là văn thư thảo phạt nước Tấn. Sau đó đóng dấu lên.

Chính vào khoảnh khắc đóng dấu lên.

Khí vận Kim Long của Đại Chu phát ra tiếng gầm giận dữ.

Đồng thời, trên bầu trời của Tấn Dương, mây đen hội tụ, một đạo lôi đình lóe lên dòng diện đáng sợ. Bùm!

Sấm sét đáng sợ đánh xuống.

Lý Nhiễm sợ hãi ngẩng đầu, thì nhìn thấy đỉnh khí vận mà vừa mới tạo thành ở trên đỉnh đầu mình, bị lôi đình đánh trúng. Một vết nứt chấn động, gần như muốn chia đôi đỉnh thành hai phần!

Đấy chính là sự trừng phạt của trời.

Quy tắc của thế giới này chính là như thế.

Đại Chu vẫn như trước là chính thống, thiên mệnh vẫn còn, lúc này ngươi xưng Vương, nhất định sẽ bị phản phệ. Nếu không, làm sao đến lượt Lý Nhiễm hắn, sáu nước đã tiến hành binh phạt từ lâu rồi.

Dưới tiền đề là Đại Chu chính thống vẫn còn đó, Lý Nhiễm xưng Vương, chắc chắn là tự tìm đường chết. Lại một đạo lôi đình nữa ngưng tụ.

Lúc này, sát khí vô cùng vô tận khóa chặt Lý Nhiễm, căn bản không có đường nào để chạy. Đây là sát khí của hình phạt của trời.

Chính là phải giết chết vị ngụy Vương này.

“Thượng tiên, cứu ta.”

Lý Nhiễm bỏ vương miệng của mình xuống, sau đó nhanh chóng xé bỏ mãng bào trên người, dường như như thế, là có thể lập tức làm tê liệt ông trời, khiến cho ông trời cho rằng bản thân hắn ta không xưng Vương vậy.

Nhưng hắn ta biết làm như thế đại khái không có tác dụng gì, vì thế vừa hành động, đồng thời còn phát ra tiếng gào thét. Lúc này người duy nhất hắn ta có thể dựa vào, chỉ có người của Vũ Hóa Môn.

Nhưng thế mà Trương Hằng Đạo lại không có ý định ra tay. Sắc mặt hắn ta âm tình bất định, rõ ràng là đang do dự. Điều này khiến cho sắc mặt Lý Nhiễm thay đổi lớn.

Một khả năng xông lên đầu hắn ta. Vũ Hóa Môn muốn dỡ cối giết lừa! Khả năng này không phải là không có.

Tiên Môn là đức tính như thế nào, không có người nào so với hắn ta càng hiểu hơn.

Chương 497: Nói ra có thể ngươi không tin

Giữa hắn ta và Tiên Môn không tồn tại tình nghĩa cái gì cả, chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

“Thượng Tiên, ta từng chảy máu vì Vũ Hóa Môn, ta từng liều mạng cho Vũ Hóa Môn!”

Hắn ta hát ra tiếng kêu khóc giống như con chim đỗ quyên đang nhỏ máu.

Đúng thật là người nghe thấy xót xa, người nhìn thấy rơi nước mắt.

“Ta còn có tác dụng, xin đừng vứt bỏ ta!”

Mọi người của Lý gia sững người.

Quan văn võ tướng của nước Tấn cũng sững người.

Còn có những bách tính đang quỳ ở đó cũng sững người. Đây chính là Tấn Vương sao.

Thấp hèn như thế. Sợ chết như thế. Xuống dốc như thế.

Uy thế mà chủ tử nên có, vào lúc này đã hoàn toàn biến mất một cách sạch sẽ. Lương thần chọn chủ để thờ.

Bất luận là thời đại nào, giữa chủ tử và thần tử, đều là lựa chọn hai chiều. Chủ tử bất mãn với thần tử có thể vứt bỏ, có thể trừng phạt.

Thần tử bất mãn với chủ tử, cũng có thể rời đi.

Lúc này, vốn dĩ quan văn võ ban đầu của nước Tấn, đã có một chút lòng muốn rời đi. Dù sao nước Tấn này tồn tại vốn dĩ đã giống như một trò cười.

Càng đừng nói đến Tấn Vương Lý Nhiễm nữa. Chỉ có điều, bọn họ và Lý Nhiễm bị buộc với nhau rất chặt, làm việc cho Lý gia cũng không phải một ngày hai ngày nữa, tuy có tâm tư ở phương diện này, nhưng không đến mức thật sự đặt hết lòng vào đó.

Nhưng trong lòng, thật sự là đang gieo xuống một hạt giống. Lẽ nào Lý Nhiễm không biết bây giờ bản thân rất mất mặt sao?

Hắn ta biết.

Nhưng mà đến thời điểm sống chết, hắn ta làm sao còn có thể quan tâm được đến những thứ này.

Nếu như hắn ta sớm biết là loại kết quả này, hắn ta nhất định sẽ tự tát cho mình một cái.

“Để cho ngươi xưng Vương này, để cho ngươi xưng Vương này, ngươi xưng Vương cái gì!”

Hắn ta không dám xưng Vương nữa.

Chuyện xưng Vương này, đã trở thành ác mộng của hắn ta. Nhìn vào ánh mắt đáng thương hề hề của Lý Nhiễm.

Trương Hằng Đạo có chút dao động.

Đương nhiên, sự dao động của ông ta không phải là sinh ra từ lòng thương xót. Mà là bị lời nói của Lý Nhiễm đả động.

“Hắn ta đúng là vẫn còn có tác dụng.”

Với suy nghĩ này, Trương Hằng Đạo cũng đã ra tay. Ông ta ném ra một hạt châu sáng bóng ra.

Vũ Hóa Môn là người chuyên môn dùng trận pháp, bọn họ đối với cách sử dụng trận pháp, đã đạt đến bước xuất quỷ nhập thần, cái gì mà trận châu, trận đồ, có thể di động, không thể di động, huyền trận, sát trận, đều có thể thuận tay là làm.

Trong trận châu này, bao gồm mười bảy tòa trận pháp phòng ngự.

Bất ngờ mở rộng ra, tầng tầng chồng chất lên nhau, chất ở trên đỉnh đầu Lý Nhiễm. Tòa pháp trận mười bảy tầng phòng ngự này, là tâm huyết nhiều năm nay của Trương Hằng Đạo.

Bùm!

Lôi đình đánh xuống. Rắc rắc!

Trận pháp phát ra ánh sáng rực rỡ, sau đó vỡ nát từng tầng từng tầng một. Mỗi khi vỡ nát một tầng, Trương Hằng Đạo đều cảm thấy đau đớn trong thịt.

Nhưng ông ta đã được định trước là phải đau đớn đến cuối cùng.

Bởi vì pháp trận mười bảy tầng phòng ngự, tất cả đều bị lôi đình xuyên thủng.

Cuối cùng, chỉ có một tia lôi đình đánh trúng sợi tóc, rơi vào trên người Lý Nhiễm. Nhưng điều này vẫn như trước khiến cho hắn ta phun ra hai ngụm máu, ngã ngồi xuống mặt đất.

Sắc mặt hắn ta trắng bệch. Rõ ràng là bị trọng thương.

Nhưng hắn ta căn bản không quan tâm những thứ này, mà đắm chìm trong sự vui mừng về vượt qua được kiếp nạn. Sự trừng phạt của trời tan biến.

Không giết chết được Lý Nhiễm cũng không sao cả, bởi vì ngụy Vương này của hắn ta tồn tại một ngày nào, đều sẽ là thảm họa quán thân. Trong trời đất từng đạo từng đạo khí đen bay lên, đọng lại trên người Lý Nhiễm.

Trong chớp mắt khuôn mặt của hắn trở nên rất hung ác.

Cho dù là người không hiểu bất kỳ phương pháp bói toán nào, khi nhìn thấy hắn ta, cũng sẽ sinh ra một loại cảm giác. Đó chính là người này nhất định sẽ gặp xui xẻo!

Đây chính là khí kiếp (tai họa).

Một đạo thánh chỉ của Cơ Minh Nguyệt, dẫn động sự trừng phạt của trời, thay trời phạt ngụy Vương. Đây là hậu quả mà hắn ta nhất định phải gánh chịu.

Mà điều này, còn xa mới là kết thúc.

Khí kiếp có ba phần đọng lại trên người Lý Nhiễm, ba phần đọng lại trên người khí vận Kim Long, có thể nhìn thấy, vốn dĩ khí vận Kim Long của nước Tấn đã không đủ dinh dưỡng, bị một đạo khí đen này quấn lấy người, nó ý đồ giãy dụa, nhưng mà rõ ràng là không đủ sức mạnh.

Còn có hai phần, đọng lại trên người con cháu Lý thị. Một phần, đọng ở trên người quan văn võ nước Tấn.

Một phần, nằm rải rác trong lãnh thổ mà nước Tấn khống chế.

Sắc mặt mọi người đều rất khó coi.

Nhưng mà lại không có bất kỳ cách nào.

Bọn họ làm việc cho chính quyền ngụy, nhất định phải gánh chịu loại phản phệ này, bây giờ tương đương với việc bọn họ bị thiên đạo dán cho danh hiệu bốn chữ loạn thần tặc tử ở trên trán.

Đương nhiên, bọn họ cũng không đến mức quá hoảng loạn.

Chương 498: Nói ra có thể ngươi không tin (2)

Bởi vì số lượng quan văn võ của nước Tấn không ít, mọi người đều chia sẻ gánh vác một hần mà thôi, tuy khiến cho bọn họ giống như mắc tóc ở họng, nhưng mà chắc rằng cũng sẽ không quá chí mạng.

Chỉ có điều ở trong đám người này, lại có không ít người đang mắng cha mẹ. Những người này đều là người của thế tộc.

Bọn họ bởi vì phản đối tân chính của Diệp Ninh, vì thế ủng hộ Lý Nhiễm.

Lý Nhiễm vì báo đáp bọn họ, đương nhiên phải ban cho bọn họ quan cao hậu lộc. Trước ngày hôm nay, bọn họ cảm thấy

đây là thù lao mà bản thân nên có được. Nhưng lúc này, lại là hận đến tận xương cốt với Lý Nhiễm.

“Khốn kiếp, ai bảo ngươi sắc phong cho chúng ta?”

“Nước Tấn chó má gì chứ?”

“Làm quan của nước Tấn, đúng thật là xui xẻo tám đời!”

Các thế tộc rất chân thực.

Có sữa chính là mẹ.

Bây giờ rõ ràng Lý Nhiễm chính là châu chấu sau thu, đương nhiên bọn họ không muốn cùng chết với hắn ta. Đột nhiên, có suy nghĩ tách ly khỏi nước Tấn, phủi sạch quan hệ.

Nhưng ít nhất bọn họ còn có lựa chọn. Người của Lý thị mới là uất ức đến cùng cực.

Lý thị đúng là gia tộc lớn, nội tình mạnh mẽ, có đến hơn ngàn người. Lúc trước bọn họ cảm thấy quá nhiều người. Rất không thoải mái.

Bởi vì người đông, khả năng cạnh tranh lớn, lợi ích trong gia tộc, phải chia cho nhiều người. Bây giờ lại hận cha hận mẹ sinh ít đệ đệ muội muội.

Hiện tại Lý thị có một ngàn người, thế mà lại phải cùng nhau chia hai phần khí kiếp. Bọn họ sao có thể gánh vác được?

Chuyện khó chịu nhất là, bách quan văn võ có thể rời đi, mà bọn họ thì không được. Bởi vì huyết mạch Lý gia chảy trong người bọn họ, bọn họ không có lựa chọn nào khác.

Nhất thời, sắc mặt mọi người khó coi, trong lòng cũng bắt đầu có oán giận.

“Ngươi muốn xưng Vương, liên quan gì đến chúng ta.”

“Bình thường con cháu dòng chính tác uy tác phúc, con cháu bàng chi chúng ta vâng vâng dạ dạ, nhưng bây giờ xảy ra chuyện, lại muốn chúng ta cùng gánh vác, dựa vào cái gì?”

“Sai lầm các ngươi phạm phải, vì sao chúng ta cũng phải chịu, ta cũng không có làm sai chuyện gì!”

Có không ít con cháu Lý gia, trong chớp mắt tâm thái cũng thay đổi.

Đây không phải là thay đổi gì của con người. Mà là hiện thực con người. Bản chất con người chính là như thế.

Một khi thất bại, xuống dốc, vậy thì lòng người sẽ phát triển theo chiều hướng xấu.

"Ha ha ha…"

Lý Nhiễm cảm thấy bản thân phảng phất như là biến thành một con chó rơi xuống nước, người người muốn đánh. Hắn ta bật cười.

Trong tiếng cười, tràn ngập sự tự giễu.

Hắn ta cảm thấy bản thân chính là một trò cười.

Cái gì mà xưng Vương, cái gì mà nước Tấn, chẳng qua là một giấc mộng Nam Kha mà thôi.

"Vương đô bá nghiệp trở về với cát bụi, ta là kẻ ngu ngốc nhất trong trời đất này, ha ha ha…"

Hắn ta loạng choạng bò dậy.

Sau đó điên cuồng chạy về phía bậc thềm. Rồi lại lăn xuống.

Cuối cùng đứng dậy với khuôn mặt bầm tím khắp nơi, đầu tóc đã hoàn toàn rối tung. Hắn ta điên cuồng chạy giống như phát điên.

Không có người nào ngăn cản hắn ta. Bách tính nhìn hắn ta với ánh mắt lạnh lùng.

Hận không thể nhìn thấy hắn ta lập tức chết ngay ở đây. Nhưng mà Lý Nhiễm không hề chết. Bởi vì Vũ Hóa Môn không cho phép.

Trương Hằng Đạo phí hết sức lực mới có thể cứu mạng của hắn ta, nếu như để cho hắn ta cứ chết đi như thế, không phải là ông ta mất công một hồi sao? Vì thế Trương Hằng Đạo vung tay áo lên, trực tiếp cuốn lấy Lý Nhiễm.

Lần ầm ĩ phong Vương giống như trò hề này, cuối cùng cũng đến lúc hết thúc. Tin tức truyền đi khắp phía đông Tính Châu.

Các quận các huyện đều phát ra tiếng hoan hô như biển. Đây là thắng lợi to lớn của bọn họ.

"Diệp đại nhân vạn tuế!"

Vô số người đang la hét.

Là Diệp Ninh, khiến cho bọn họ sống giống như một con người.

Cũng chính là Diệp Ninh, khiến cho bọn họ cảm thấy hóa ra bản thân có sức mạnh như thế.

“Diệp huynh, nghe thấy chưa? Bên ngoài đang hô hào tên của huynh.”

Thái Hướng Cao xông vào.

Hắn ta trải qua những ngày rèn luyện này, cả người vừa đen vừa gầy. So với lúc trước, nhiều thêm mấy phần già dặn, ít đi mấy phần nho nhã.

Nhưng cả người hắn chắc chắn là càng thêm trầm tĩnh hơn, khoảng cách hắn ta bước vào cảnh giới Đại Nho, cũng chỉ còn thiếu một chút. Loại thay đổi này là điều đương nhiên.

Diệp Ninh phụ trách phương hướng lớn.

Hắn đưa ra chế độ, đưa ra điều lệnh, đưa ra chỉ đạo, nhưng mà cụ thể hoàn toàn là do Thái Hướng Cao làm.

Điều này đương nhiên là bởi vì Diệp Ninh lười.

Tìm đường chết đã đủ mệt rồi.

Cả người đều đã tê liệt, đừng đến làm phiền ta nữa.

Vì thế rất nhiều chuyện chất đống lên đầu Thái Hướng Cao. Những chuyện này là phương pháp rèn luyện con người tốt nhất.

Trên con đường lãnh đạo bách tính, Thái Hướng Cao gặp phải vô số vấn đề, có được vô số cảm ngộ, vì thế dần dần, hắn ta cũng hiểu được ý nghĩa của câu “kiến thức và hành động hợp nhất” lúc trước Diệp Ninh nói ở Thánh Viện.

Chương 499: Nói ra có thể ngươi không tin (3)

Những gì có được ở trên giấy trong sách, biết rằng chuyện này phải tự mình thực kiện. Thực hiện mới là đạo lý cứng rắn.

Ở trong loại điều kiện này, hắn ta không trưởng thành là điều không thể nào.

Mà chuyện khiến hắn ta trưởng thành nhiều nhất, thật ra là vụ tự sát của Lương Huyện Lệnh. Tên này vốn dĩ nên chết, vẫn luôn sống đến bây giờ.

Mới bắt đầu Diệp Ninh cảm thấy ông ta có tác dụng, giữ lại ở bên người.

Sau này, Lương Huyện Lệnh cầu xin, ông ta hy vọng có thể nhìn thấy rốt cuộc con đường Diệp Ninh muốn đi là như thế nào. Ban đầu, Lương Huyện Lệnh giống với những người khác, cũng không coi trọng con đừng tân chính.

Ông ta cho rằng, muốn chấn tai, thì nhất định phải quỳ xuống.

Nhung bây giờ, sự thật đã thắng hùng biện.

Thay đổi mà tân chính mang đến, dùng mắt thường có thể nhìn thấy được. Vì thế ông ta đã tự sát.

Không có người nào muốn giết ông ta, nhưng mà tự bản thân ông ta lựa chọn tự sát.

Trước khi chết, ông ta chỉ nói với Thái Hướng Cao, ông ta ngưỡng mộ Thái Hướng Cao như thế nào, có thể đi theo Diệp Ninh làm một chuyện vĩ đại. Mà ông ta là một tội đồ, là một người tội ác tày trời, ông ta đã đi sai đường, ông ta nhất định phải trả giá.

So với sự sợ hãi cái chết, ông ta ở to mắt nhìn một sự nghiệp vĩ đại, một thay đổi kinh thiên động địa ở ngay trước mắt, nhưng lại không thể nào tham dự vào, đây chắc chắn là điều càng thêm tuyệt vọng và đau lòng hơn.

Vì thế ông ta tự sát, khiến cho Thái Hướng Cao suy nghĩ cả đêm, sau đó khi đi ra ngoài, khoảng cách đến Đại Nho, chỉ còn thiếu một bước chân bước vào cửa mà thôi. Diệp Ninh đứng dậy, hắn mở cửa sổ ra.

Nhìn thấy mọi người tiếng cười nói vỗ tay khắp đường phố, không ngừng hô "Diệp đại nhân vạn tuế", chậm rãi nói.

"Nhân dân vạn tuế."

Nhân dân vạn tuế? Thái Hướng Cao lại có cảm ngộ.

Bước chân bước vào cửa đó, đã bất ngờ bước ra. Một cỗ chính khí cuồn cuộn, dâng trào trong người hắn ta.

“Diệp huynh, ta đột phá rồi.”

Hắn ta vui mừng nói.

Sau đó hắn ta hìn thấy khuôn mặt cứng đờ của Diệp Ninh.

“Nói ra có thể huynh không tin, ta cũng đột phá rồi!”

Diệp Ninh vô cùng đau khổ nói.

Chuyện nên đến vẫn là đến rồi.

Từ khi vừa mới ta khỏi Thánh Viện, Diệp Ninh đã đạt đến đỉnh phong Đại Nho. Khoảng cách đến Bán Thánh, chỉ cách nhau một chút.

Tuy nói, từ Đại Nho bước đến Bán Thánh, không phải là một chuyện dễ dàng.

Từ xưa đến nay, cũng không biết có bao nhiêu người kẹt ở cùng một cảnh giới với hắn, nhưng mà dùng hết cả đời, cũng không thể nào đột phá được. Lúc trước đã nói rất nhiều lần, Nho đạo rất đặc biệt, khác hoàn toàn với Tiên đạo, Ma đạo, Võ đạo.

Nếu như muốn đột phá, không phải chỉ cần đóng cửa ở nhà học tập là có thể làm được. Càng nhiều hơn là lập đức, lập ngôn, lập công.

Nhìn rõ bản thân, nhìn lại chính mình. Như thế mới có được cơ hội phong Thánh.

Đã có bao nhiêu người tài năng xuất chúng, đức tính và tài hoa đều không có bất kỳ chỗ nào để bới móc, nhưng mà cũng không thể phong Thánh. Người có thể phong Thánh, chính là Thánh Hiền.

Từ xưa đến nay, Thánh Hiền có được bao nhiêu người? Nhưng Diệp Ninh thì khác.

Tự trong lòng hắn biết, từ lúc mới ra khỏi Thánh Viện, hắn đã dự cảm được bản thân sớm muộn cũng sẽ bước vào cảnh giới Bán Thánh. Không có cách nào cả, ai bảo hắn là Đạo Tử chứ?

Trên người có quần áo sao trời do Á Thánh tặng, bên trên có khắc dấu ấn tinh thần Chư Tử, lúc nào cũng đang không ngừng cải thiện nâng cao hắn. Đột phá, là chuyện đương nhiên.

Ngay vào lúc hắn nói ra bốn chữ "nhân dân vạn tuế", thì trực tiếp bước vào cảnh giới Bán Thánh.

"Diệp huynh, huynh phong Thánh rồi?"

Thái Hướng Cao vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Hắn ta nhìn Diệp Ninh, trong mắt tràn ngập vẻ khó có thể tin được. Nho đạo đã bao nhiêu năm không xuất hiện Thánh Hiền rồi?

Một khi Diệp Ninh phong Thánh, vậy thì chắc chắn sẽ là một liều thuốc trợ tim đối với người đọc sách trong thiên hạ. Diệp Ninh không trả lời.

Bởi vì hắn đã không cần trả lời nữa.

Ở trên người hắn, tỏa ra ánh sáng trắng chói mắt. Đây là ánh sáng của chính khí cuồn cuộn.

"Vì trời đất lập tâm, vì nhân dân lập mệnh, truyền thừa tuyệt học của thánh nhân, mở thời thái bình cho muôn đời!"

Trong trời đất, vang lên giọng nói vang vọng.

Nói ra bốn câu hoành cừ mà lúc trước Diệp Ninh từng nói.

Bốn câu này, làm thức tỉnh rất nhiều người đọc sách, khiến cho bọn họ hiểu được ý nghĩa chân chính của việc đọc sách. Nhưng không phải tất cả người đọc sách đều biết.

Bởi vì Cửu Châu quá lớn rồi, chỉ có người đi vào Thánh Viện, hoặc là người đọc sách ở kinh thành, mới biết được bốn câu này. Có rất nhiều người trong thiên hạ không biết.

Nhưng bây giờ, người đọc sách trong thiên hạ, không có người nào không biết. Bởi vì giọng nói vang vọng này truyền khắp Cửu Châu.

Chương 500: Diệp Ninh phong Thánh, chúng sinh nhíu mày

Ngay vào khoảnh khắc giọng nói này vang lên, một bức tượng thánh khổng lồ, đứng sừng sững ở trên bầu trời.

Tượng thánh này cả người mặc bạch y, ngũ quan sắc bén, trong ánh mắt tràn ngập vẻ kiên định, bức tượng chỉ tay về phía trước, dường như đang sục sôi nói cái gì, một tay khác cầm chặt thanh kiếm ở bên hông, lúc nào cũng có thể rút ra.

"Đây là tượng thánh của Diệp huynh!"

"Đây là giọng nói của Diệp huynh!"

"Diệp huynh thật sự phong Thánh rồi!"

Thái Hướng Cao kích động đến mức cả người run rẩy.

Phàm là người phong Thánh, bắt đầu từ khoảnh khắc thành Thánh, sẽ có giọng nói mang tính đại biểu truyền khắp Cửu Châu. Giọng nói này, chính là lời nói của Thánh.

Cũng sẽ có tượng thánh đứng ở trên không trung, nhận sự tôn thờ của người đọc sách trong thiên hạ.

"Vì trời đất lập tâm, vì nhân dân lập mệnh, truyền thừa tuyệt học của thánh nhân, mở thời thái bình cho muôn đời!"

Giọng nói vang vọng, vang lên ở mỗi một ngóc ngách của Cửu Châu.

Trong Thánh Viện.

Tất cả các học tử đang say mê ở trong thế giới của sách vở đều ngẩng đầu lên, bọn họ nhìn về phía tượng thánh ở trên không trung, trong đầu vang lên bốn câu hoành cừ mà họ đã sớm học thuộc lòng.

Trên mặt lộ ra thần sắc khó có thể tin được.

"Sơn trưởng thành thánh rồi?"

"Không hổ là sơn trưởng!"

"Bái kiến Thánh Hiền!"

Lập tức, cảm xúc khó có thể tin chuyển hóa thành điên cuồng vui mừng.

Người có thể đi vào Thánh Viện, đương nhiên biết Diệp Ninh đã làm chuyện lớn gì ở trong Thánh Viện.

Hắn là người có thể dẫn động dị tượng tử khí đông lai, khiến cho Chư Tử hồi sinh ca ngợi hắn. Người như thế, thành Thánh không phải là chuyện gì bất ngờ.

Ngược lại, không thành Thánh mới là kỳ lạ.

Nếu như nhất định phải nói, vậy thì chính là Diệp Ninh phong Thánh quá sớm, hắn còn trẻ tuổi như thế, đã trở thành Bán Thánh, nhất thời đã phá vỡ vô số kỷ lục.

Từ xưa đến nay chưa có người nào, sợ rằng sau này cũng không có người nào nữa.

“Ha ha ha, sơn trưởng phong Thánh rồi.”

“Xem ra khí vận của Nho đạo ta, lại tăng thêm rồi!”

“Nho đạo im lặng nhiều năm, đến lúc bùng nổ rồi.”

Các Đại Nho trong Thánh Viện lộ ra thần sắc kích động. Diệp Ninh phong Thánh, đương nhiên bọn họ cảm thấy vui mừng.

Nhưng đứng ở góc độ của bọn họ, lại nghĩ đến ý nghĩa của chuyện phong Thánh đối với toàn bộ Nhó đạo. Diệp Ninh còn trẻ như thế đã phong Thánh rồi.

Nếu như có một ngày, trở thành Thánh Nhân.

Vậy thì không phải là Nho đạo lại lần nữa trỗi dậy sao?

Từ sau thời kỳ thượng cổ, đệ tử Nho đạo, lúc nào cũng hướng đến ngày này.

Kinh thành.

Nhìn thấy bức tượng khổng lồ đứng sừng sững trong không trung. Cơ Minh Nguyệt lẩm bẩm một mình.

“Hắn phong Thánh rồi?”

Khoảnh khắc này, nàng không nói thêm được lời nào. Diệp Ninh đúng thật là một cỗ máy chế tạo ra kỳ tích.

Nàng còn đang đắm chìm trong niềm vui khi quốc vận Đại Chu tăng mạnh. Thì lại nhận được tin tức kinh ngạc Diệp Ninh phong Thánh.

Trong một lúc có quá nhiều chuyện tốt, thế mà lại khiến cho nàng có một loại cảm giác rất không chân thực. Đại Chu ta, thế mà lại xuất hiện một tôn Thánh Hiền.

“Bái kiến Thánh Hiền!”

Trong kinh thành, người đọc sách nhao nhao cúi bái.

Tự tôn kính của bọn họ đối với Diệp Ninh, đã sớm dung nhập sâu vào trong tận xương cốt.

Lúc này nhìn thấy tượng thánh của Diệp Ninh đứng sừng sững trên không trung, bọn họ cảm nhận được không phải uy nghiêm, mà là thân thiết. Giống như là Diệp Ninh chưa bao giờ rời đi, vẫn luôn ở trong kinh thành với bọn họ.

Nước Ngụy. Trong vương cung.

Tào Mạnh nheo mắt nhìn tượng thánh ở trên không trung, trong đôi mắt lóe lên thần sắc phức tạp.

“Diệp Ninh phong Thánh rồi, lẽ nào nói, Đại Chu thật sự là chưa tuyệt mệnh?”

Trong đầu hắn ta, hiện lên hình ảnh của Diệp Ninh.

Hắn ta và Diệp Ninh chỉ mới gặp mặt một lần, nhưng mà lại để lại cho hắn một ký ức cả đời khó quên.

Diệp Ninh còn rất trẻ. Chỉ là một tỷ quan nho nhỏ.

Đặt ở trong hệ thống quan lại của Đại Chu, giống như là một hạt cát trong sa mạc rộng lớn, vô cùng không bắt mắt. Nhưng mà hắn lại phát ra ánh sáng khiến cho Tào Mạnh cảm thấy chấn động.

Tào Mạnh nhớ lại.

Lúc đó bản thân dùng kiếm đe dọa, nói với hắn, ngươi nhất định sẽ chết. Nhưng Diệp Ninh lại trả lời một cách tự hào.

“Tên họ của ta không người nào biết.”

“Chính nghĩa của ta sẽ tồn tại mãi mãi!”

“Hơn nữa, sao có thể là vô danh, sử sách làm chứng, sông núi nhớ tên!”

Khoảnh khắc đó, Tào Mạnh vô cùng chấn động.

Hơn nữa còn sinh ra lòng yêu tài mãnh liệt.

Chỉ đáng tiếc, nhân vật giống như Diệp Ninh, không phản bội Đại Chu đang ở trong tình thế bấp bênh. Khi đó Tào Mạnh

sinh ra kính trọng đối với hắn, mà bây giờ trong lòng càng nhiều hơn là hối hận.

Hắn ta không phải là hối hận bản thân không giết Diệp Ninh.

Bởi vì hắn ta là một người thích anh hùng, yêu anh hùng, đối với người như Diệp Ninh, hắn ta nhất định là không nỡ giết. Điều hắn ta chân chính hối hận là, lúc đầu vì sao hắn ta lại không thể kiên định thêm một chút?

Chương 501: Diệp Ninh phong Thánh, chúng sinh nhíu mày (2)

Nếu như có thể kiên định thêm một chút, kiên định thêm chút nữa, lấy ra sự chân thành của nước Ngụy, vậy thì có phải là có khả năng Diệp Ninh sẽ gia nhập nước Ngụy không? Thậm chí hắn ta còn chưa từng nghĩ rằng để cho Diệp Ninh trở thành thần tử tử mình.

Bởi vì điều đó là không thực tế.

Tào mỗ ta mặt dày vỡ nào, có thể để cho một Thánh Hiền làm thần tử của mình? Nhưng cho dù là làm bạn bè, làm thầy tốt bạn hiền, cũng được mà.

Ai.

Hắn ta thờ dài một tiếng. Nói thầm trong lòng.

“Tên của ngươi không phải không người nào biết, bây giờ ngươi đã vang danh thiên hạ rồi.”

Hắn ta nhìn các quan của vương cung nước Ngụy đang cúi bái.

Hắn ta không ngăn cản. Bởi vì hắn ta không ngăn cản được.

Thậm chí những người này, bản thân cũng không thể tự quyết định được hành động của mình.

…

Thánh Hiền xuất hiện, phàm là đệ tử Nho Môn, nhất định phải bái.

Không bái, chính là không tôn kính Thánh Hiền.

Trong Tiên Môn, vô số ánh mắt từng trải thông qua đại trận bảo vệ núi, thông qua từng ngọn núi cao, nhìn thấy tượng thánh ở trên không trung.

“Nho Môn hồi sinh rồi.”

Có người lẩm bẩm nói.

Trên thực tế, Nho Môn đã sớm hồi sinh rồi.

Nhưng mà ở trong mắt của những cường giả chân chính này, lúc trước Nho Môn căn bản không gọi là hồi sinh. Ngươi ngay cả một Thánh Hiền cũng không có, ngươi dựa vào cái gì nói hồi sinh?

Bây giờ có Thánh Hiền rồi, vậy thì trong chớp mắt đã mang đến cho người khác cảm giác khác biệt.

“Người này, đã trở thành tai họa lớn của Tiên Môn.”

“Tiên Môn thông minh cả một đời, nhưng mà lại phạm sai lầm ở trên người hắn.”

“Nếu như lại cho chúng ta thêm một cơ hội, nhất định sẽ lập tức lấy tính mạng của hắn!”

Trong Tiên Môn, vô số người bàn tán.

Ánh mắt của bọn họ phức tạp, hoặc là phẫn nộ, hoặc là thù hận, hoặc là hối hận. Lúc đầu, nếu như Tiên Môn giết Diệp Ninh, vậy thì giống như là nghiền chết một con sâu bọ vậy, vô cùng dễ dàng.

Nhưng mà lại vẫn luôn quá tự phụ, ôm suy nghĩ để cho Diệp Ninh tiếp tục phát triển, đợi đến khi hắn tập hợp đủ danh vọng, rồi mới giết chết, phá hủy quốc vận của Đại Chu… Nhưng mà người tính không bằng trời tính.

Trận chiến kinh thành, Diệp Ninh mượn sức mạnh của đại trận NhHân gian, một bút “người”, đẩy lùi trưởng giáo mười ba tông. Xem như là mạnh mẽ đánh thức Tiên Môn.

Mà bây giờ mới qua bao lâu, thế mà Diệp Ninh đã trở thành Thánh rồi.

Rất nhiều người tu hành trẻ tuổi, cuối cùng cũng xem như là hiểu vì sao Nho đạo khiến người khác kiêng dè. Đúng thế, bậc cửa của Nho đạo cao, rất khó có thành tựu.

Đừng nói phong Thánh, cho dù là Đại Nho, cũng là cầu mà không được.

Nhưng mà, một khi Nho đạo xuất hiện yêu nghiệt, ví dụ như Diệp Ninh, vậy thì thực lực của hắn sẽ dùng tốc độ mà người thường không thể nào hiểu được mà tăng trưởng

Nho đạo do con người sinh ra, Nho đạo phục hưng, Tiên đạo nhất định sẽ bị chèn ép trên đầu.

Nhất thời, những người trong quá khứ từng quyết định buông tha cho Diệp Ninh, đều bị đóng chặt lên cây cột xấu hổ.

"Sao hắn lại có thể phong Thánh? Sao có thể?"

Giọng nói khàn khàn tràn ngập mệt mỏi, truyền ra từ một nơi nguy hiểm. Đây là giọng nói của nữ nhân.

Nàng ta đeo mặt nạ sắt, quần áo rách nát. Nữ tử này, chính là Phương Thanh Tuyết.

Nàng ta nhìn thấy tượng thánh ở trên không trung. Nhất thời khó có thể chấp nhận được.

Ta chịu hết mọi dày vò ở nơi này, đúng thật là sống không bằng chết? Mà ngươi thì sao?

Thế mà đã phong Thánh rồi? Còn có thiên lý nữa không?

So sánh này, rõ ràng là khiến cho nàng ta muốn khóc.

"Đã đến lúc này rồi, ngươi còn muốn tìm hắn báo thù nữa sao?"

Một giọng nói trưởng thành khác vang lên.

Chính là Bùi Ngữ Hàm.

Khóe miệng nàng nở nụ cười tinh nghịch đặc trưng.

Phương Thanh Tuyết vẫn im lặng.

Đương nhiên nàng vẫn muốn báo thù.

Diệp Ninh khiến cho nàng ta luân lạc đến bước đường này, còn tặng nàng ta cho nữ nhân đáng chết, đáng sợ này, khiến cho nàng ta chịu hết mọi sự dày vò. Nàng ta sao có thể không muốn báo thù?

Nhưng mà, sau khi nhìn thấy bức tượng thánh đó, nàng ta đã có chút tuyệt vọng. Ta còn có thể báo thù sao?

Khoảng cách càng ngày càng lớn.

Bùi Ngữ Hàm mỉm cười nhìn Phương Thanh Tuyết, tạm thời nàng không thèm quan tâm, mà nhìn lên trên bầu trời, nói.

“Truyền thuyết thời kỳ thượng cổ, khi Thánh Nhân trở thành Bán Thánh, liên tục kích phát chín dị tượng.”

“Bây giờ Diệp Ninh phong Thánh rồi.”

“Ngươi nói hắn có thể dẫn động ra bao nhiêu dị tượng?”

Phương Thanh Tuyết vẫn như trước không trả lời.

Nàng ta không hiểu Nho đạo, nhưng mà nàng ta cũng biết, dị tượng phong Thánh, thường đại biểu cho tiềm lực của một người. Dị tượng càng nhiều, tiềm lực càng lớn.

Lúc này, vô số người nhìn lên trên trời. Bọn họ đều đang đợi, dị tượng xuất hiện. Cuối cùng, dị tượng đầu tiên xuất hiện rồi.

Chương 502: Thánh Nhân trời định, dị tượng thứ mười

Loại thứ nhất không hề khiến người khác bất ngờ.

Loại chuyện phong Thánh này, Văn Khúc Tinh sao có thể không tham dự?

Trước khi Diệp Ninh xuất hiện, Văn Khúc Tinh đã nhiều năm chưa từng xuất hiện.

Nho đạo ảm đạm, văn khí tiêu điều, rất nhiều người đọc sách cả đời người đều chưa từng gặp Văn Khúc Tinh.

Nhưng từ khi Diệp Ninh xuất hiện, thơ từ truyền thiên hạ, Văn Khúc Tinh hiện hóa mấy lần, tìm đủ cảm giác tồn tại. Hôm nay Diệp Ninh phong Thánh, Văn Khúc Tinh lại lần nữa xuất hiện.

Giữa ban ngày, sao lớn xuất hiện, không còn là những bầu trời sao xa xôi, mà là tròn như cái đĩa, treo ở trên bầu trời. Một đạo ánh sáng sao màu tím, từ trên không trung vụt sáng lên.

Sau đó lại lần nữa đáp xuống vùng đất Cửu Châu, bất ngờ phân tán. Giống như khắp trời đom đom, bay lượn chập chờn.

"Dị tượng thứ nhất, Văn Khúc Tinh xuất hiện."

Mấy đại Nho đang gật đầu, điều này không có gì bất ngờ.

Trong cổ tịch có ghi chép lại, lúc trước khi tiên hiền phong Thánh, Văn Khúc Tinh cũng đến tham gia náo nhiệt. Đúng vào lúc Văn Khúc Tinh xuất hiện, loại dị tượng thứ hai liên tiếp theo sau.

Ánh sáng sao vừa mới tan biến, đáp xuống mặt đất, lại có một đạo ánh sáng kỳ diệu tràn ngập mộng ảo khác xuất hện. Hóa thanh một chùm sáng, trực tiếp xông lên bầu trời, giống như là cây cột chống đỡ trời đất vậy. Vô số sức mạnh to lớn ấp ủ trong ánh sáng thần thánh này.

Vô số người nhìn đến ngây người, đạo ánh sáng thần thánh này chói mắt như thế, giống như là ánh sáng duy nhất trong

thế giới này vậy, cũng là ánh sáng rực rỡ nhất mà cả đời này bọn họ gặp được.

Khi ánh sáng thần thánh tan biến trong trời đất, thế mà chúng sinh lại có một loại cảm giác mất mát.

“Loại dị tượng thứ hai, ánh sáng thần thánh bay lên!”

Bùi Ngữ Hàm nhẹ nhàng nói.

Nàng biết, đây mới chỉ là bắt đầu.

Tư chất của Diệp Ninh, không thể nào chỉ có hai dị tượng. Quả nhiên, loại dị tượng thứ hai đến rồi.

Từ trong không trung, có vô số ánh sáng lao ra. Rất khó hình dung ánh sáng này xuất hiện như thế nào.

Giống như là chiếm giữ biên giới của thế giới này vậy, sau đó đột nhiên nhận được lôi kéo của một loại sức mạnh nào đó, sau đó xông đến thế giới này.

Ánh sáng từ bốn phía lao đến, vượt qua vô số nước, vượt qua Cửu Châu, cuối cùng đứng chắc ở trên bầu trời Tính Châu. Bách tính ngẩng đầu lên nhìn với ánh mắt khó có thể tin được.

Đạo ánh sáng đó sáng lạn, phảng phất như giơ tay lên đỉnh đầu là có thể chạm vào được, nồng đậm mà chói mắt. Thậm chí còn người còn thật sự dùng tay chạm vào một chút, nhưng mà đương nhiên, chỉ có thể chạm vào không khí.

Thái Hướng Cao cảm thấy cổ họng có chút khô.

“Loại dị tượng thứ ba, mây màu xuất hiện khắp nơi.”

Hắn ta chưa bao giờ nghĩ đến.

Thế mà bản thân có một ngày có thể trở thành Đại Nho.

Hơn nữa vào ngày bản thân trở thành Đại Nho, Diệp Ninh gần như cùng một lúc với hắn, bước vào cảnh giới Bán Thánh. Hắn ta không hề cảm thấy bản thân bị Diệp Ninh đoạt mất nổi bật.

Ngược lại cảm thấy đây là vinh dự tối cao.

Tương lai hắn ta hoàn toàn có thể viết sách ghi đề tên một cách tự hào.

“Khi ta trở thành Đại Nho, Diệp tử phong Thánh!”

“Tử” là xưng hô đặc biệt, chỉ có thánh hiền với có thể xưng tử. Vinh quang của Chư Tử, đang xuất hiện trên người Diệp Ninh.

Ánh sáng hội tụ, phảng phất như bao trùm toàn bộ Tính Châu. Nó nồng đậm như thế, gần gũi như thế.

Tiếp đó, đột nhiên ánh sáng dần dần trở nên hỗn loạn. Giống như là có sức mạnh nào đó, đang trùng kích vào nó.

Quả nhiên, giây tiếp theo, ở ngay giữa ánh sáng. Một đạo ánh sáng màu đỏ, đột nhiên lan ra ngoài.

Đạo ánh sáng màu đỏ này không phải cái gì khác, mà là ngọn lửa, trên bầu trời phảng phất như là biến thành biển lửa. Ngọn lửa màu đỏ bốc lên dữ dội, khiến cho mây cũng biến thành mây lửa.

Một vòng mặt trời thiêu đốt, mang theo khí thế hủy diệt, xông về phía ánh sáng, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Loại dị tượng thứ tứ, có hai mặt trời ở trên bầu trời!”

Lần này, đến lượt Tiên Môn cảm thán. Đã đến loại dị tượng thứ tư rồi sao?

Vậy thì nói rõ, cực hạn của Diệp Ninh còn xa mới chỉ là Bán Thánh.

Tuy nói bọn họ đã sớm đoán được điều này, nhưng mà khi nó thật sự thành hiện thực, trong lòng vẫn là có một cỗ chấn động mãnh liệt, đến bây giờ bọn họ cũng vẫn không hiểu được.

Rốt cuộc Diệp Ninh là yêu nghiệt xuất hiện ở đâu vậy? Đại Chu đã như thế rồi, Nho đạo đã như thế rồi.

Ngươi làm sao có thể ở trong loại điều kiện vô cùng khắc nghiệt đó mà trỗi dậy? Điều này có chút không khoa học!

Trong không trung, có hai mặt trời. Nhưng mà lại không hề khiến người khác cảm thấy nóng hơn.

Vào khoảnh khắc dị tượng hóa thành mặt trời, dần dần biến mất. Điều này khiến cho không ít đệ tử Tiên Môn thở phào một hơi.

Ở dưới bầu trời có hai mặt trời này, bọn họ cảm nhận được một vỗ khí tức uy nghiêm. Vô cùng đáng sợ.

Chương 503: Thánh Nhân trời định, dị tượng thứ mười (2)

Đây là uy lực mà chỉ có Thánh đạo mới có được, nếu như bọn họ bị một nửa chiếu vào, đều sẽ biến thành bụi. Mặt trời lui dần, bầu trời đúng là dần dần trở nên trắng tinh.

Màu xanh da trời biến mất, mây vô cùng vô tận tụ lại, hóa thành một hình người.

Bùm!

Chính khí cuồn cuộn dâng trào trên bầu trời.

Bộ quần áo sao trời của Chư Tử mà Diệp Ninh mặc càng rực rỡ ánh sáng hơn. Dấu ấn tinh thần chư tử hình như đang đáp lại cái gì đó.

Trên bầu trời, Chư Tử xuất hiện, vô sô Thánh Hiền của Nho Môn, đều lộ ra hình ảnh thần thánh của mình.

Tư thế của bọn họ mỗi người khác nhau, có người nhíu mày, có người lớn tiếng cười, có người lo cho nước cho dân, cũng có người thơ ơ, cũng có ôm thư tịch, đứng ở trước cửa sổ, có người cầm bảo kiếm, nhìn về phía bắc giang sơn, có người uống rượu, vung bút, chính là phong cảnh nhân gian, có người dõng dạc hùng hồn, vượt qua thăng trầm cuộc đời, vẫn như trước không thay đổi sơ tâm…

Những hình ảnh thần thánh này, chính là những vinh quang lúc trước của Nho môn. Bọn họ cùng xuất hiện đồng loạt.

Chúc mừng cho Diệp Ninh.

Đây là hình ảnh thần thành rất có chất lượng.

Ít nhất các Đại Nho nhớ lại một hồi, còn chưa từng tưởng tượng, có ai khi phong Thánh, có thể có loại dị tượng này. Cho dù là Á Thánh, hình như cũng không có.

“Dù sao sơn trưởng cũng là một kiếm chém phong ấn, khiến cho Nho đạo hồi phục, công lao mà ngài ấy lập được, Chư Tử chúc mừng cho ngài ấy, đây là chuyện đương nhiên.”

Trong Thánh Viện, các Đại Nho đứng ở trong biển mây.

Bọn họ nhìn khí vận Nho môn ở trong biển mây, đang dùng một tốc độ mà mắt thường có thể thấy được tăng lên nhanh chóng. Vì thế nên mở miệng cười lớn.

Diệp Ninh phong Thánh, toàn bộ Nho đạo đều được hưởng lợi.

Đây không phải là chuyện của một người, mà là liên quan đến hàng ngàn hàng vạn người.

Từ ngay về sau, đừng nói là người đọc sách ở kinh thành, cho dù là người đọc sách của sáu nước, gặp Diệp Ninh, cũng phải cung cung kính kính. Bởi vì Diệp Ninh là Thánh Hiền.

Bọn họ đọc sách Thánh Hiền, thì nhất định phải tôn trọng Thánh hiền. Lập trường có thể đối địch, nhưng thái độ nhất định phải đúng đắn.

Đây có lẽ sẽ khiến cho các thế tộc như mắc gai trong họng.

Bây giờ Diệp Ninh là kẻ địch đứng đầu của bọn họ, mà bọn họ, lại đều là thư gia nhiều đời, thật sự không biết nên đối diện như thế nào với Thánh Hiền sống như Diệp Ninh.

Loại dị tượng thứ năm: Chư Tử chức mừng!

Vô số người đang đợi, còn có dị tượng thứ sáu không? Sau đó bọn họ đã lập tức có được đáp án.

Còn thật sự có.

Loại dị tượng thứ sáu, trong bầu trời xuất hiện một bức tranh. Trong bức tranh, lóe lên vô số hình ảnh của bách tính.

Bọn họ hoặc là đang cầm liềm thu hoạch lương thực, hoặc là vung lưới mong chờ một mẻ cá, hoặc là đang cặm cụi làm việc trên công trường, thỉnh thoảng khi nghỉ ngơi, trên mặt chảy đầy mồ hôi, lộ ra hy vọng.

Dị tượng này, cũng là rất hiếm xuất hiện. Nhưng chắc rằng trong cổ tịch có ghi chép lại.

“Dị tượng thứ sáu, vạn dân kính ngưỡng!”

Trong Tấn Dương.

Lý Nhiễm nhìn thấy cảnh tượng này, trong đôi mắt tràn ngập sự tự giễu. Hay cho vạn dân kính ngưỡng.

Khi hắn ta phong Vương, lòng dân không còn, mất đi căn cơ.

Mà khi Diệp Ninh phong Thánh, lại là bách tính vui mừng, vạn dân kính ngưỡng. So sánh này, vô cùng nồng đậm vẻ mỉa mai.

Cuối cùng hắn ta cũng hiểu, Diệp Ninh là đi con đường đường đường chính chính, từ trước đến nay Diệp Ninh chưa bao giờ đi một mình, phía sau lưng hắn có vạn dân trong thiên hạ. Bức tranh trên bầu trời đang thay đổi…

Lần này, hình ảnh bách tính tiêu tán.

Sông núi Cửu Châu, lại lóe lên trong bức tranh.

Núi cao chót vót, sông núi nối nhau, doanh địa nhuốm máu ở biên cảnh, đế đô kinh thành an tĩnh yên bình.

Sự hùng vĩ của sông núi, đang hiện ra trên bức tranh.

Vô số người nhìn đến ngây ngốc. Đây chính là phong cảnh thiên hạ.

Đối với người của thế giới này mà nói, cả đời này bọn họ rất có đi khắp thiên hạ, bởi vì thiên hạ quá lớn rồi. Vì thế đối với rất nhiều danh lam thắng cảnh, bọn họ đều chỉ có thể tưởng tượng, mà không thể tận mắt nhìn thấy.

Bây giờ xuất hiện trong dị tượng, bọn họ mới biết sông núi hùng vĩ như thế nào.

“Dị tượng thứ bảy, sông núi tráng lệ!”

Rõ ràng là Tiên Môn căng thẳng rồi.

Đây đã là dị tượng thứ bảy.

Điều này nói rõ ít nhất Diệp Ninh có thể trở thành Á Thánh. Không thể có thêm dị tượng nữa!

Lẽ nào, người này muốn thành Thánh?

Nhưng rõ ràng trên bầu trời không nghe thấy lời cầu nguyện của bọn họ.

Dị tượng thứ tám xuất hiện.

Chỉ có điều dị tượng này, lại hoàn toàn khác với những cái trước.

Rất nhiều người nhìn bầu trời quang đãng, giống như là nhìn thấy một cái gương. Trong gương, phản chiếu chính bản thân.

Chỉ có điều bản thân ở trong gương thì khác.

Bọn họ nhìn thấy chỉ có cảnh tượng bản thân có thể nhìn thấy.

Chương 504: Thánh Nhân trời định, dị tượng thứ mười (3)

Trong gương phản chiếu lên, là mặt tối sâu thẳm nhất trong lòng bọn họ. Cũng là thứ mà bọn họ khó buông bỏ nhất.

Nhìn vào tấm gương này, thế mà rất nhiều người cảm nhận được tâm tính được nâng cao hơn. Không có cái gì, so với việc nhìn thấy chính bản thân có thể kích thích suy nghĩ hơn.

Ta có viên ngọc sáng, lâu ngày bị bụi phủ giam giữ, hiện nay bụi trần tiêu tán, ánh sáng chiếu ra, chiếu khắp ngàn sông núi.

Có Đại Nho chú giải về điều này, nói: "Loại dị tượng thứ tám này, gọi là tâm sáng như gương, mỗi người nếu như nhận thức đủ thanh tỉnh kiên định, cũng chính là nói có nhận thức so sánh với bản thân mình, tâm tính sẽ không thể tự làm chủ, thường xuyên nhận ảnh hưởng từ thế giới bên ngoài."

Đệ tử Nho môn nhao nhao gật đầu.

Bọn họ nhìn thấy con người thật của mình, tiến bộ được không ít, có một loại cảm giác thay xương đổi thịt. Nhưng người của Tiên Môn, lại không vui nổi.

"Còn có loại dị tượng thứ chín nữa không?"

Vô số người nhìn bên bầu trời. Sẽ có sao?

Nếu như còn có dị tượng thứ chín, vậy thì không phải Diệp Ninh sẽ là Thánh Nhân được trời định sao?

"Dị tượng thứ chín, sẽ đến sao?"

Thái Hướng Cao nhìn Diệp Ninh xa lạ mà quen thuộc ở trước mắt, đổ mồ hôi thay hắn. Nhưng mà không cần biết người khác nghĩ như thế nào.

Dị tượng thứ chín, vẫn là đến rồi.

Phương hướng phía đông, một khí màu tím cuồn cuộn, dâng trào, trong chớp mắt, đã lan tràn khắp nơi.

“Dị tượng thứ chín, tử khí đông lai (khí màu tím từ phía đông đến)!”

Lúc này, cũng không biết có bao nhiêu người trợn tròn con mắt.

Tương truyền, ăm đó khi Thánh Nhân thành Thánh, chính là tử khí đông lai.

Loại dị tượng này, tôn quý mà hiếm có, thế mà lại xuất hiện vào lúc này.

“Diệp Ninh, quả thật là có tư thái Thánh Nhân!”

“Cũng chính là nói, nếu như hắn không xuống dộc, vậy thì thời đại tiếp theo, chính là thời đại thuộc về Nho đạo!”

“Thánh Nhân trời định ở đây, vậy thì chúng ta không phải là bị ánh sáng của hắn che lấp sao?”

Nhất thời tâm thái của đệ tử Tiên Môn sụp đổ rồi. Tiên đạo mạnh mẽ nhiều năm như thế.

Bọn họ vô cùng tự tin cho rằng, thời đại tiếp sau của Võ đại, nhất định thuộc về Tiên đạo. Nhưng mà bây giờ, thế mà lại nhảy ra một Thánh Nhân trời định.

Đây là có ý gì?

Lẽ nào nói, Tiên đạo trỗi dậy, chỉ là hư ảo, chỉ là hoa trong gương trăng trong nước thôi sao?

Tâm thái của đệ tử Tiên Môn rất phức tạp.

Nhưng đúng vào lúc này, một chuyện khiến cho bọn họ càng khó chấp nhận hơn xảy ra rồi. Trên bầu trời, mây gió biên đổi.

Thế mà lại xảy ra một tình huống nữa.

“Đây là… dị tượng thứ mười!”

Trong mắt Cơ Minh Nguyệt phát ra ánh sáng, cho dù là nàng, lúc này cũng kích động nắm lấy góc áo.

“Mười dị tượng?”

Tất cả mọi người đều choáng váng.

Sau đó có mỗi người đều có phản ứng của riêng mình. Bách tính hoan hô.

Thật ra bọn họ cũng không hiểu những dị tượng này có ý tứ gì, bọn họ càng không hiểu hệ thống tu luyện, cái gì mà Nho đạo, Tiên đạo, Võ đạo.

Nhưng mà bọn họ có sức phán đoán tối thiểu nhất. Dị tượng càng nhiều, đối với Diệp Ninh càng có lợi ích.

Vì thế khi mười loại dị tượng xuất hiện, đương nhiên bách tính không ngừng hoan hô.

Bây giờ Diệp Ninh đã trở thành người bọn họ tôn kính nhất, không chỉ có phẩm chất của Diệp Ninh khiến bọn họ cảm động, càng là bởi vì tân chính của Diệp Ninh, đã gắn chặt mật thiết với lợi ích cần thiết sống còn của bọn họ.

Đây mới là thứ quan trọng nhất.

Thánh Viện và kinh thành, là đại bản doanh của Diệp Ninh. Đương nhiên càng có bầu không khí hơn.

Giống như là đón Tết vậy. Không! Bầu không khí vui mừng so với đón Tết còn nồng đậm hơn gấp mười lần, trăm lần.

"Ngày trước Thánh Nhân phong thánh, chín loại dị tượng giáng lâm, đã mở ra một tiền lệ, trở thành tượng đài bất tử của Nho đạo, không ngờ được ngày hôm nay sơn trưởng lại dẫn phát ra dị tượng thứ mười, điều này nói rõ cái gì? Thánh Nhân cũng không phải không thể vượt qua!"

"Học tập và vô tận, Thánh Nhân cũng không phải là điểm cuối cùng của Nho đạo, con đường mà người trước không tìm được, có lẽ nằm ở trong tay hậu nhân, Đại Tông Sư không hổ là Thánh Hiền trẻ tuổi nhất, tiềm lực của ngài ấy không thể nào đo đếm được!"

"Trời không sinh Diệp Ninh, Nho đạo sẽ mãi nằm trong đêm dài!"

Người đọc sách trong Thánh Viện và kinh thành, lúc này đều đã kích động đến không thể miêu tả được. Nếu không có gì ngoài dự liệu, bọn họ vẫn còn sẽ tiếp tục kích động.

Bởi vì dị tượng thứ mười xuất hiện, thật sự là có ý nghĩa quá lớn.

Điều này nói với bọn họ, Nho đạo không có điểm dừng, Thánh Nhân chưa chắc đã là điểm cuối.

Đặt ở các đạo khác, có lẽ dị tượng thứ mười của Diệp Ninh, còn khiến cho người ở bên dưới có một chút suy nghĩ.

Bởi vì có rất nhiều đạo bản thân là hẹp hòi, hậu nhân vượt qua tiền bối, sẽ bị coi là hành vi đại nghịch bất đạo. Nhưng Nho đạo lại không có chuyện này.

Chương 505: Hoa thiên giới, Thiên Đế nhìn chúng sinh

Nho đạo vô cùng bao dung, hơn nữa có cách nói học tập không có giới hạn. Thánh Nhân từng nói, trong ba người nhất định có thầy của ta.

Có thể thấy được đệ tử Nho môn có tâm thái như thế nào.

Bọn họ sẽ chỉ bởi vì Diệp Ninh đi xa hơn, cao hơn, mà cảm thấy vô cùng vui mừng, và sẽ không bảo giờ có một chút đố kỵ nào.

"Ngươi lại lần nữa khiến ta cảm thấy không thể tin được."

Bùi Ngữ Hàm cười khổ.

Cả đời này của nàng, đã từng gặp vô số người. Cũng coi như là rất có kiến thức rồi.

Nhưng chỉ có duy nhất Diệp Ninh, vẫn luôn khiến nàng nhìn không thấu, sờ không được. Giống như hắn không phải là người của thế giới này vậy.

Vì sao lại có loại cảm giác đó?

Bởi vì người của thế giới này, chưa bao giờ nghịch thiên như thế. Nói như thế.

Đại Chu Thái Tổ đã được xem như là rất nghịch thiên rồi.

Trước ông ấy, Võ đạo vẫn luôn bị người khác xem là hạng hai hạng ba. Tuy có thực lực, nhưng mà rất khó nói là đỉnh cao.

Nhưng mà ông ấy, lại là một quyền một chân, đánh ra một mảnh đất trời, mở ra cảnh giới tối cao. Ông ấy nói cho mọi người, Võ đạo không có giới hạn.

Đây là chỗ vĩ đại của Đại Chu Thái Tổ.

So sánh ra, chuyện ông ấy thành lập Đại Chu, ngược lại không lợi hại như thế.

Nhưng mà Diệp Ninh thì sao?

Diệp Ninh càng thêm nghịch thiên hơn.

Võ đạo chí tôn, so sánh với Thánh Nhân lợi hại. Có hơn nửa có khả năng là không bằng.

Nhưng Diệp Ninh lại chứng minh, sau Thánh Nhân, còn có trời đất mới. Đây còn xa mới là giới hạn của Nho đạo.

Càng tu hành về phía sau, muốn tiến bộ thêm một bước, đều là vô cùng khó khăn. Càng đừng nói đến mở ra một con đường chưa từng có người nào từng đi.

Điều đó càng giống như là nghìn lẻ một đêm vậy.

Phương Thanh Tuyết trầm mặc giống như một bức tượng.

Lúc này thậm chí nàng ta đã không có cảm giác tuyệt vọng gì nữa. Thậm chí trong lòng nàng ta còn cảm thấy có chút hoang đường.

Thế mà Diệp Ninh lại là kẻ địch của ta? Không phải.

Thế mà ta lại có thể có kẻ địch như thế? Ta xứng sao?

Thậm chí nàng ta còn bắt đầu tự hỏi bản thân.

Nhưng niềm vui nỗi buồn của mọi người vẫn luôn khác nhau.

Sự vui mừng và tiếng cười của người khác, lại đổi lại sự im lặng của Tiên Môn. Tất cả mọi người đều mất đi nụ cười.

Trưởng giáo mười ba tông đang bế quan cũng xuất quan rồi.

Bọn họ mang theo thương thế, nhìn lên bầu trời sắp xuất hiện dị tượng thứ mười. Sau đó trong đôi mắt lộ ra thần sắc nghiêm trọng trước nay chưa từng có.

“Diệp Ninh không chết, Tiên Môn vĩnh viễn không có ngày yên bình!”

Bọn họ từng nghĩ đến việc Diệp Ninh nghịch thiên, nhưng mà chưa từng nghĩ đến Diệp Ninh có thể nghịch thiên đến mức độ này. Lúc đầu người của Tiên Môn và Cơ Minh Nguyệt có cảm giác giống nhau.

Ta đã rất đánh giá cao Diệp Ninh rồi, cảm thấy ngươi đúng là có khả năng sáng tạo ra kỳ tích. Nhưng mà ngươi cũng không xuất hiện hết kỳ tích này đến kỳ tích khác đúng không?

Cái gì thế.

Ngươi là con trai ruột của ông trời sao? Nhưng mà bây giờ xem ra, đúng thật là như thế.

Bọn họ đã chịu đủ cảm giác mỗi lần bị Diệp Ninh phá vỡ tất cả rồi lại chấn động rồi. Bọn họ muốn một làm một mẻ khỏe suốt đời giải quyết phiền phức này.

Diệp Ninh nhất định phải chết!

Tiên Môn vẫn còn đang ôm loại tâm lý này, trong lòng vô cùng phức tạp nhìn dị tượng thứ mười trên bầu trời. Trên bầu trời, từng đóa hóa kỳ lạ màu tím rơi xuống.

Bông hoa kỳ lạ này, khi vừa mới xuấy hiện, đã mang theo một mùi thơm khó mà nói nên lời. Đây là một mùi hương mà người của thế giới này chưa từng bao giờ cảm nhận được.

“Bông hoa thật là đẹp.”

Rất nhiều người ngây ngốc đưa tay ra.

Hoa rơi xuống, nhưng mà vào khoảnh khắc đụng vào tay mọi người, lại biến mất không thấy. Giống như là nó chưa từng xuất hiện vậy.

Đây là hoa gì?

Mọi người tin chắc rằng, thế giới này không có loại hoa đó. Đẹp như thế, đặc biệt như thế.

Nhưng Nam Cung Lương Nhân đang ngồi trong một góc, đột nhiên mở to mắt.

Hắn ta nhìn từng đóa hoa đẹp đẽ rơi khắp bầu trời, trong mắt lóe lên một tia hồi ức.

“Đây là… Mộng Lý U Đàm.”

Mộng Lý U Đàm, là một loại kỳ hoa sống trong biển Vô Tận ở Tiên Giới. Chỉ có đêm trăng tròn mới xuất hiện.

Nó trôi nổi trong mỗi một góc của biển lớn. Khi loài hoa này xuất hiện, biển Vô Tận sẽ biến thành biển hoa lớn nhất Tiên

Giới.

Loài hoa này, có thể nhìn, nhưng không đụng vào được. Chỉ cần chạm vài, lập tức sẽ biến mất.

Cho dù là không động, đợi đến khi ánh trăng biến mất, cũng sẽ biến mất, giống như là một giấc mộng vậy, vì thế mới có cái tên đặc biệt này.

Vô số tiên tử và đạo lữ, sẽ vào đêm trăng tròn đến biển Vô Tận, nhìn cảnh tượng khó quên này. Quá khứ, Nam Cung Lương Nhân cũng từng dẫn đạo lữ của mình đi xem.

Biển hoa vô tận, quả nhiên tuyệt đẹp vô song.

Chương 506: Hoa thiên giới, Thiên Đế nhìn chúng sinh (2)

Nhưng bây giờ, cuộc đời thăng trầm, người đó đã chết, mà hắn ta, cũng không còn là Tiên Quân phong hoa tuyệt đại nữa.

“Thật sự không ngờ được, đời này của ta còn có thể lại lần nữa nhìn thấy Mộng Lý U Đàm… Dị tượng thứ mười, hoa rơi khắp trời.”

Nam Cung Lương Nhân lẩm bẩm một mình.

Hắn ta nhìn về bóng dáng Diệp Ninh đang đứng ở trong không trung. Trong lòng có chút cảm khái.

Quả nhiên hắn là một người lợi hại. Đây chính là cảm khái của Nam Cung Lương Nhân.

Có thể khiến hắn ta cảm thấy người này lợi hại, điều đó nói rõ Diệp Ninh có thể lọt vào mắt của Tiên Quân. Lúc trước chín loại dị tượng, đã chấn động thế giới rồi, nhưng lại không hề kinh động đến hắn ta. Đây chính là tầm mắt của một Tiên Quân.

Hắn ta đã từng đứng ở địa vị vô cùng cao, phong cảnh từng nhìn cũng khác biệt, vì thế đương nhiên tiêu chuẩn cũng khác. Dị tượng thứ mười còn chưa biến mất.

Dị tượng thứ mười một lại đến rồi.

“Còn nữa?”

Trên mặt Trương Hằng Đọa lộ ra thần sắc sợ hãi.

Không sai. Sợ hãi! Ông ta là thật sự sợ rồi.

Rốt cuộc Diệp Ninh là cái thứ gì. Lẽ nào dị tượng không cần tiền sao?

Tại sao lại không ngừng xuất hiện ở trên người ngươi? Dị tượng thứ mười một, đến từ mặt đất.

Bất luận là ao hồ, đất bằng, đường phố hay mái nhà chỉ cần là nơi có đất, vào lúc này, tất cả đều sinh ra một đóa hoa sen vàng kêu sa. Rất hiếm khi dùng hai chữ kiêu sa để hình dung hoa sen.

Nhưng mà những đóa hoa sen vàng bất ngờ mọc ra này, đúng là mang đến cho người khác một loại cảm giác kiêu sa. Mỗi cánh hoa, đều có một vòng cung đặc biệt, đầy đặn mà mê hoặc. Chỉ trong chớp mắt, toàn thiên hạ đều tràn ngập hoa sen vàng giống như ở trong mơ.

Thất thế, Nam Cung Lương Nhân chau mày lại.

“Lại là hoa ở Tiên Giới?”

Hoa sen này, hắn ta vẫn biết. Tên của hoa sen này là Cửu Dạ Kim Liên. Sống ở trong núi lớn cao mười vạn trượng.

Truyền thuyết năm đó, có một cường giả tuyệt chế chết đi, xương cốt trên người hóa thành núi lớn cao mười vạn trượng, trôi qua vố số năm, trở thành cấm địa của Tiên Giới. Cho dù là cường giả trình độ Tiên Quân đi vào, cũng có khả năng trực tiếp vẫn lạc (chết).

Ngày trước Nam Cung Lương Nhân khi hái linh dược, đã từng mạo hiểm đi vào núi lớn mười vạn trượng. Vừa đúng lúc nhìn thấy Cửu Dạ Kim Liên.

Vốn dĩ Cửu Dạ Kim Liên không phải linh dược gì, nó giống với Mộng Lý U Đàm, đều là chỉ có thể nhìn mà không thể chạm vào.

Truyền thuyết nói Cửu Dạ Kim Liên, chính là máu đầu tim của cường giả cái thế kia ở quá khứ hóa thành.

Chỉ nở ở trước mặt người chân thành. Nam Cung Lương Nhân mạo hiểm là vì sư tôn và đạo lữ, vì thế hắn ta là người thật

lòng, có thể nhìn thấy Cửu Dạ Kim Liên.

“Dị tượng thứ mười một… mặt đất mọc sen vàng!”

Nam Cung Lương Nhân hít một hơi thật sâu.

Hắn ta bắt đầu cảm thấy Diệp Ninh không đơn giản.

Những dị tượng mà hắn dẫn động, đã xuất hiện vật của Tiên Giới.

Đây không phải là đang nói rõ, thành tựu tương lai của Diệp Ninh, sẽ vượt xa khuôn khổ của thế giới này? Hắn ta có chút không dám chắc chắn.

Nhưng mà trong suy nghĩ lại không kìm được mà trôi dạt về hướng đó.

Đúng vào lúc hắn đang suy nghĩ đắn đo, đã là dị tượng thứ mười hai rồi. Lần này Tiên Môn đã hoàn toàn cạn lời.

Tê dại. Thật sự tê dại rồi. Hủy diệt đi. Nhanh chóng lên. Tùy ngươi.

Bọn họ đã không còn bất kỳ lời gì để nói nữa.

Mà đệ tử Nho môn, cũng đã nhìn đến ngây người, nhìn đến chết lặng.

Vì sao dị tượng này của Diệp Ninh, lại xuất hiện giống như không có điểm dừng vậy.

Thậm chí còn cho bọn họ một loại ảo giác, dường như dị tượng không có gì lợi hại cả, đã không còn gì đáng tiền nữa. Nhưng dù sao ảo giác vẫn là ảo giác.

Đợi đến khi dị tượng thứ mười hai xuất hiện. Đến ngay cả Nam Cung Lương Nhân, cũng bất ngờ đứng lên.

“Sao có thể?”

Vốn dĩ hắn ta cảm thấy, bản thân ở thế giới này, có lẽ không thể nào có thứ gì có thể khiến cho hắn kinh động nữa. Nhưng hôm nay, hắn ta lại phát hiện, là bản thân hắn nghĩ nhiều rồi.

Con người Diệp Ninh, không chỉ có thể khiến cho người của thế giới này cảm thấy chấn động. Đến ngay cả Tiên Quân của Tiên Giới, cũng không thể nhìn thấu.

Dị tượng thứ mười hai, là một người. Người này chính là Diệp Ninh.

Chỉ có điều hắn ở trong dị tượng, so với hắn ở hiện tại, rõ ràng có khác biệt. Loại khác biệt này, chủ yếu là thể hiện ở khí chất và thần thái.

Cao cao tại thượng. Bất khả chiến bại.

Có một loại khí thế long trời lở đất, tự ta sừng sững không động. Trong đôi mắt của hắn không có niềm vui hay nỗi buồn, chỉ nhìn xuống dưới mặt đất.

Mà dưới ánh mắt của hắn, lại là vô số thế giới. Giống như vô cùng vô tận vậy.

Người khác không biết điều này có nghĩa là gì. Nhưng Nam Cung Lương Nhân biết.

"Dị tượng này, là Thiên Đế nhìn chúng sinh trong truyền thuyết!"

Hắn ta khó có thể tin được nói.

Chương 507: Diệp Ninh là đại năng Tiên Giới chuyển thế!

Thiên Đế nhìn chúng sinh, dị tượng này cho dù là Tiên Nhân của Tiên Giới, cũng rất ít có người biết. Bởi vì không đến mức độ nhất định, căn bản không có tư cách tiếp xúc với dị tượng thế này.

Khi Nam Cung Lương Nhân trở thành Tiên Quân, đã từng được mời tham gia điển lễ. Lúc đó Bắc Huyền Tiên Quân của Bắc Huyền Vực phá vỡ xiềng xích, trở thành Tiên Vương. Khi Bắc Huyền Tiên Quân trở thành Tiên Vương, toàn bộ Tiên Giới đều đến xem lễ.

Cũng chính vào lúc đó, dị tượng liên tục xuất hiện, Nam Cung Lương Nhân được mở rộng tầm mắt. Nhưng dị tượng của Bắc Huyền Tiên Quân cũng không phải là Thiên Đế nhìn chúng sinh.

Mà là Tiên Vương đến Cửu Thiên. Hắn ta nhớ rất rõ.

Cái gọi là Tiên Vương đến Cửu Thiên, đã chấn động vũ trụ, khiến cho người khác khó có thể tưởng tượng được.

Thân ảnh của Bắc Huyền Tiên Vương uể oải nằm ở trên vương tọa, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía phương hướng nào đó. Những nơi ánh mắt mà Bắc Huyền Tiên Vương nhìn đến, xuất hiện vô số thế giới.

Nhưng trong những thế giới này, lại không hề bao gồm Tiên Giới.

Dù sao Bắc Huyền Tiên Vương, còn xa mới có thể đạt đến mức độ vượt qua tầng lớp Tiên Giới. Lúc đó Nam Cung Lương Nhân vô cùng chấn động, không nhịn được tự nói trong lòng.

"Đây có lẽ là dị tượng mạnh mẽ nhất rồi đi?"

Theo cái nhìn của hắn ta, khí thế Tiên Vương đến Cửu Thiên, đã là cực hạn rồi. Không thể nào có dị tượng nào mạnh hơn có thể vượt qua nó nữa.

Nhưng lúc đó bên một lão Tiên Quân khác ở bên người hắn, nói với hắn một chuyện vô cùng chấn động khác.

"Tiên Vương đến Cửu Thiên không phải là dị tượng mạnh nhất, bên trên Tiên Vương đến Cửu Thiên, còn có Thiên Đế nhìn chúng sinh trong truyền thuyết!"

Cái gì là Thiên Đế nhìn chúng sinh?

Cũng là đứng trên cao ngàn vạn thế giới, ánh mắt nhìn xuống chúng sinh. Nhưng Tiên Vương đến Cửu Thiên đã là sự tồn tại cực hạn rồi.

Tiên Vương ở Tiên Giới, đương nhiên không thể nào vượt qua Tiên Giới.

Có thể hiểu như thế này, Tiên Vương là ngồi trên vương tọa của Tiên Giới, nhìn xuống ngàn vạn thế giới. Điều này đương nhiên cũng rất kỳ lạ.

Nhưng Thiên Đế nhìn chúng sinh lại càng tuyệt vời hơn. Tiên Giới cũng ở dưới chân.

Thiên Đế nhìn chúng sinh, chúng sinh đều không có cái gì khác biệt. Tiên Nhân cũng là như thế.

Tin tức bí mật này, khiến cho Nam Cung Lương Nhân cảm nhận được trùng kích cực lớn. Hắn ta không chỉ biết được cái gì mới là dị tượng mạnh nhất.

Càng là lần đầu tiên trong cuộc đời, nghe thấy hai chữ "Thiên Đế". Tiên Giới có Tiên Đế.

Cái gọi là Tiên Đế, chính là đế vương của Tiên Giới, quyền lực vô cùng lớn, thủ đoạn vô cùng, là điều người bình thường không thể nào tưởng tượng được. Nhưng nghe nói, bên trên Tiên Đế còn có Thiên Đế.

Số lượng Thiên Đế là một điều bí ẩn, có người nói có bảy người, có người nói là chín người, cũng có người cho rằng, Thiên đế chỉ là truyền thuyết, không thật sự tồn tại.

Dựa theo những gì lão giả nói, uy năng của Thiên Đế, mạnh hơn Tiên Đế hàng trăm vạn lần. Mỗi một tôn Thiên Đế, đều là sự tồn tại cấm kỵ trên thế gian này. Căn bản không thể chống lại.

Nhưng người nào là đế? Thiên Đế ở đâu? Như thế nào mới có thể trở thành Thiên Đế?

Lão giả Tiên Quân không biết, ông ấy suy đoán, có lẽ chỉ có đột phá cấp bậc Tiên Đế, mới có khả năng có hiểu biết đối với Thiên Đế.

Chuyện về Thiên Đế, đã từng khiến cho Nam Cung Lương Nhân chấn động một thời gian, nhưng không qua bao lâu, cũng dần dần quên đi.

Dù sao chuyện Thiên Đế chỉ là truyền thuyết, cho dù là thật sự tồn tại, dựa vào tình hình của hắn ta, cả đời này cũng không thể nào sinh ra giao thiệp gì với Thiên Đế.

Vì thế, hắn ta không cần phải buồn lo vô cớ.

Cứ xem như nghe một câu chuyện, thời gian lâu rồi, cũng không coi là chuyện quan trọng gì nữa. Nhưng mà ngày hôm nay.

Lúc này, hắn không ngờ được, thế mà bản thân ở hạ giới, nhìn thấy được cái gọi là "Thiên Đế nhìn chúng sinh"! Hắn ta chưa từng nhìn thấy Thiên Đế nhìn chúng sinh, nhưng mà hắn ta từng nhìn thấy Tiên Vương đến Cửu Thiên.

Trong dị tượng của Diệp Ninh, trong hàng ngàn hàng vạn thế giới hắn nhìn xuống, cũng bao gồm cả Tiên Giới. Điểm này Nam Cung Lương Nhân vô cùng chắc chắn.

Dù sao hắn ta sinh ra chính là người của Tiên Giới, không có người nào so với hắn hiểu biết về Tiên Giới hơn. Sự tồn tại còn cao hơn cả Tiên Giới, không phải Thiên Đế thì là cái gì?

"Vì sao hắn ta có thể kích phát dị tượng Thiên Đế nhìn chúng sinh?"

"Lẽ nào nói, hắn là chuyển thế của cường giả thời kỳ thái cổ cấm kỵ?"

"Thế mà Thiên Đế nhìn chúng sinh lại xuất hiện ở hạ giới!"

Chấn động, hoài nghi, khó có thể tin được.

Các loại cảm xúc lẫn lộn ở trong lòng Nam Cung Lương Nhân.

Ánh mắt hắn ta nhìn về phía Diệp Ninh, trong chớp mắt đã trở nên phức tạp. Có cảm giác giống hệt với Tiên Môn.

Mỗi lần nhìn thấy Diệp Ninh, đều luôn cảm thấy tuy hắn rất kinh người, nhưng cũng chỉ là như thế. Nhưng mà không qua bao lâu, phát hiện Diệp Ninh lại sáng tạo ra kỳ tích.

Chương 508: Diệp Ninh là đại năng Tiên Giới chuyển thế! (2)

Còn chưa đợi tỉnh lại, Diệp Ninh lại lần nữa làm mới giới hạn của bản thân. Bây giờ Nam Cung Lương Nhân chính là loại cảm giác này.

Lúc đầu đối với Diệp Ninh là cảm động. Sau đó là muốn báo ân.

Cuối cùng sau khi nhìn thấy tình yêu của Diệp Ninh đối với nhân gian, khiến cho nội tâm đã phong bế của hắn ta, bị mở ra, hắn ta muốn đi theo Diệp Ninh, bảo vệ Diệp Ninh.

Bảo vệ Diệp Ninh, trở thành ý nghĩa tu hành mới của hắn ta.

Nhưng mà bây giờ, tất cả những cảm xúc và suy nghĩ này, sau khi nhìn thấy Thiên Đế nhìn chúng sinh, tất cả đều hóa thành

bong bóng. Hắn ta phát hiện bản thân căn bản không thể nào nhìn thấu được Diệp Ninh.

Hắn ta càng không biết tương lai Diệp Ninh có thể đi đến tầng bậc như thế nào. Đây là Thiên Đế nhìn chúng sinh đó!

Dị tượng này, sao có thể xuất hiện ở đây? Hắn suy nghĩ rất lâu cũng không thể nào hiểu được.

Cho dù Diệp Ninh thật sự là có tư thế của Thiên Đế, nhưng dù sao bây giờ hắn vẫn còn rất nhỏ yếu, ở giai đoạn này, hắn không thể nào kích phát được loại dị tượng đỉnh cấp này mới đúng.

Trên thực tế nhận thức của Nam Cung Lương Nhân không hề sai.

Nói về mặt lý luận, dị tượng Thiên Đế nhìn chúng sinh này căn bản không nên xuất hiện. Nhưng đối với Diệp Ninh mà nói, cái gọi là dị tượng này, thật ra không phải là dị tượng. Vì sao lại nói như thế?

Đừng quên, vốn dĩ Diệp Ninh chính là Thiên Đế! Chỉ cần chết đi, hắn trực tiếp có thể biến thành Thiên Đế.

Trở thành sự tồn tại vĩnh viễn bất tử, được vô số người gọi là kiêng kỵ.

Vì thế, thật ra Diệp Ninh chính là người dự bị làm Thiên Đế. Theo cái nhìn của Nam Cung Lương Nhân, khoảng cách Diệp Ninh bước đến Thiên Đế rất xa xôi.

Nhưng trên thực tế mà nói, khoảng cách để Diệp Ninh bước đến Thiên Đế rất gần. Gần đến mức chỉ cần giây trước hắn chết, giây tiếp theo đã có thể trở thành Thiên Đế. Vì vậy, khi Diệp Ninh phong Thánh, mới xuất hiện tình huống như thế.

Nam Cung Lương Nhân cho rằng đây là dị tượng, nhưng trên thực tế, lại chỉ là sự phản ánh tương lai của Diệp Ninh mà thôi. Diệp Ninh vốn dĩ chính là Thiên Đế.

Sinh ra loại dị tượng này, là hợp tình hợp lý.

Nhưng cái gọi là hợp tình hợp lý này, cảm quan mang đến cho mọi người, lại là vô cùng khó có thể tin được. Trong đầu vang lên ong ong, cả người đều choáng váng.

Ngay cả những người vô cùng ủng hộ Diệp Ninh, tôn kính Diệp Ninh, sau khi nhìn thấy dị tượng này, cũng mất đi năng lực suy nghĩ. Bọn họ không biết dị tượng này là cái gì.

Trên bất kỳ cổ tịch nào cũng không thể ghi lại "Thiên Đế nhìn chúng sinh." Nhưng điều này không ngăn cản được đánh giá của bọn họ đối với dị tượng này.

Đây rõ ràng là dị tượng đáng sợ vượt qua tất cả những dị tượng lúc trước đó.

Diệp Ninh đứng trên cao hơn cả Cửu Thiên, khi tất cả mọi người nhìn về phía hắn, đầu tiên cảm thấy vô cùng rộng lớn, tuy hắn chỉ là một người, nhưng mà lại phảng phất giống như là toàn bộ Cửu Châu vậy, bao dung tất cả, không thể tả được, sau đó, lại là có một loại cảm giác kiêng kỵ dâng lên trong lòng, khiến cho bọn họ không thể nào nhìn thẳng quá lâu.

Không thể nói, không thể nhìn, không thể nghĩ. Đây rốt cuộc là dị tượng như thế nào.

"Đây hình như không phải là dị tượng Nho đạo nên có đúng không?"

"Nếu như Thánh Nhân vẫn còn, chỉ sợ rằng cũng không có lực uy hiếp bằng một phần vạn mà dị tượng này thể hiện ra đi."

"Ở trước mặt dị tượng này, tất cả mọi người đều nhất định phải cúi đầu."

Kinh thành, trong hoàng cung. Liễu Thận cười khổ nói.

Lúc này hành động của ông ấy rất cứng nhắc, cúi người, hiện ra có chút ngượng ngùng. Nhưng đây là chuyện không có cách nào cả.

Uy thế của dị tượng thật sự là quá nặng rồi, khiến cho ông ấy căn bản không thể giữ đứng thẳng được. Có thể miễn cưỡng duy trì cúi người, đây đã được xem như là không tệ rồi.

Tình huống như thế này xuất hiện ở khắp tất cả mọi người. Bao gồm cả người của Tiên Môn.

Bọn họ giữ tư thế cong lưng, trong mắt, trong lòng, tràn ngập cảm giác sỉ nhục khó có thể hình dung được. Ba ngàn vạn tu sĩ trong thiên hạ, gặp phải ta cũng phải cúi đầu!

Đương nhiên Diệp Ninh không có nói như thế.

Nhưng cảm giác của những người này chính là như thế. Diệp Ninh là đại địch sống chết của bọn họ. Nhưng mà?

Thế mà bọn họ đứng ở trước mặt dị tượng của Diệp Ninh, đến tư cách ngẩng đầu đứng thẳng cũng không có. Đây là sự sỉ nhục như thế nào?

Còn chưa bắt đầu khai chiến, nhưng mà khí thế của bọn họ đã thua rồi.

Cảnh tượng ngày hôm nay, nhất định sẽ để lại ám ảnh khó có thể xóa đi được ở trong lòng đệ tử Tiên Môn.

"Rốt cuộc người này là yêu nghiệt ở đâu? Lẽ nào hắn thật sự là đại năng Tiên Giới chuyển thế sao?"

Trưởng giáo mười ba tông của Tiên Môn cũng giữ tư thế sỉ nhục như vậy.

Hôm nay bọn họ thật sự là vô cùng đau khổ. Vốn dĩ đang yên lành bế quan chữa thương.

Chương 509: Diệp Ninh là đại năng Tiên Giới chuyển thế! (3)

Kết quả bị cưỡng ép đánh thức.

Sau đó lại phải chịu nỗi sỉ nhục kịch liệt này.

Phải biết rằng năm đó, cho dù là Thái Tổ, dựa vào Võ đạo trấn áp toàn thiên hạ, lúc đó bọn họ cũng không đến mức như thế.

Diệp Ninh, một nhân vật nhỏ bé từng bị bọn họ coi thường, không hề để ý, lại có thể đi đến ngày hôm nay, đã có thể nói là yêu nghiệt đến cực điểm rồi, nhưng mà nhìn dị tượng này, rõ ràng tương lai của hắn còn không chỉ dừng ở đây.

Đây là một chuyện rất không hợp thói thường.

Nói như thế này đi, sức tưởng tượng của Tiên Môn ở hạ giới không thể nói là khuyết thiếu, nhưng dị tượng mà Nam Cung Lương Nhân cũng chưa từng gặp qua, bọn họ nhất định cũng là chưa từng nghe đến.

Vì thế khi bọn họ nhìn thấy dị tượng này của Diệp Ninh, căn bản không thể nào suy đoán ra được tin tức có tác dụng nào, bọn họ chỉ có thể dựa vào những nội dung bề ngoài này, để đoán.

Có lẽ đây chính là dáng vẻ kiếp trước của Diệp Ninh. Kiếp trước của hắn, nhất định là nhân vật lớn của Tiên Giới!

Đúng thế, vào khoảnh khắc này, Tiên Môn gần như chắc chắn Diệp Ninh chính là nhân vật lớn của Tiên Giới chuyển thế. Ngoại trừ lý do này ra, bọn họ căn bản không thể nào giải thích được sự nghịch thiên của Diệp Ninh.

"Không ngờ được, thế mà người này lại là chuyển thế của đại năng của Tiên Giới, thảo nào khó giải quyết như thế."

"Kiếp trước của hắn nhất định là một nhân vật lớn kinh thiên động địa, nhìn khí thế mà dị tượng này thể hiện ra, nhất định không phải là người bình thường, có lẽ là Tiên Quân?"

"Không cần biết có phải Tiên Quân hay không, chúng ta gặp phiền phức lớn rồi."

Người của Tiên Môn nhao nhao nghị luận.

Bọn họ vô cùng chắc chắn, Diệp Ninh tuyệt đối là đại năng của Tiên Giới chuyển thế. Bởi vì chỉ có như thế, mói có thể khiến cho bọn họ dễ chịu hơn một chút.

Không phải chúng ta không đủ tốt, cũng không phải chúng ta không được, là đối thủ thật sự không bình thường. Kiếp trước của Diệp Ninh là nhân vật lớn, bây giờ thể hiện ra nghịch thiên là điều rất bình thường.

Nếu như Diệp Ninh biết được suy nghĩ của bọn họ. Nhất định sắc mặt sẽ rất kỳ quái.

Bởi vì đúng thật hắn không phải là người sinh ra lớn lên ở thế giới này. Nhưng điều này không có chút quan hệ nào với Tiên Giới.

Hắn chỉ là một người làm công ăn lương vô cùng bình thường của Trái Đất, có trời mới biết tại sao lại đến chỗ này. Mười hai loại dị tượng, cuối cùng cũng kết thúc.

Tượng thánh của Diệp Ninh ở trên bầu tời phát ra ánh sáng rực rỡ.

Lúc này, linh hồn của Diệp Ninh dung hợp thành một thể với tượng thánh, hắn cảm thấy tầm mắt của bản thân dần dần thay đổi. Giống như là bản thân đã dung nhập vào trong tượng thánh, thông qua đôi mắt, ánh mắt nhìn xuống khắp toàn bộ Tính Châu.

Nhưng chính là lần nhìn xuống này, khiến cho hắn phát hiện ra một nơi kỳ lạ.

“Ừm? Đây là cái gì?”

Ánh mắt Diệp Ninh nhìn chằm chằm.

Ở phía bắc của Tính Châu, có một sơn cốc.

Sơn cốc này không lớn, không dễ thấy, càng không có chỗ nào đặc biệt. Ở trong Tính Châu rộng lớn, sơn cốc giống như thế này có rất nhiều.

Nhưng mà lúc này thông qua đôi mắt của tượng thánh, Diệp Ninh lại có thể nhìn thấy rõ ràng, ở trong sơn cốc này, có một khí tức màu đỏ đang chảy.

Khí tức này rất yếu. Nguồn gốc của nó nằm sâu dưới mặt đất.

Lộ ra trên mặt đất, chỉ có một tia rất nhỏ không đáng kể. Vốn dĩ không nên bị người khác chú ý đến mới đúng.

Nhưng lúc này trạng thái của Diệp Ninh đặc biệt, mượn thời khắc phong Thánh, hắn đã bắt được khí tức kỳ lạ này. Sau đó trong lòng như cảm thấy cái gì đó.

“Nơi này, hình như rất quan trọng đối với ta?”

Diệp Ninh biết, sau khi phong Thánh, bản thân và lúc trước sẽ khác biệt. Hắn sẽ không tự nhiên suy nghĩ mà không có lý do gì.

Nếu như đã chú ý đến chỗ này, vậy thì nói rõ, trong sơn cốc này nhất định có thứ gì đó. Chỉ có điều chưa đợi hắn xem xét kỹ, linh hồn của hắn đã bị đẩy ra khỏi tượng thánh. Cũng không thể nói là bị đẩy ra, mà là tượng thánh rời đi rồi.

Đúng thế, sau khi dị tượng kết thúc, phong Thánh cũng đến thời điểm chấm dứt.

Cuối cùng tượng thánh phóng ra một đạo ánh sáng rực rỡ, rồi biến mất một cách huyền diệu ở trên bầu trời. Lúc này, trong

Văn Miếu ở kinh thành. Trong những bức tượng Thánh Hiền dày đặc, lại im lặng không một tiếng động mà nhiều thêm một cái, chính là tượng thánh của Diệp Ninh.

Mà trong vô số thư viện của Cửu Châu, tranh vẽ, tượng Chư Tử trong học đường, cũng xuất hiện Diệp Ninh. Sau khi trở thành Thánh Hiền, theo lý hắn nên được nhận cúi bái của người đọc sách trong thiên hạ.

Diệp Ninh trở lại bản thân, cảm nhận được chính khí cuồn cuộn trong cơ thể bản thân đang dâng trào. Hắn có chút đau khổ.

Làm thế nào đây? Lại trở nên mạnh hơn rồi.

Cứ tiếp tục như thế, ta sẽ thật sự vô địch mất. Hắn có chút u sầu.

Chương 510: Người làm chuyện lớn không quan trọng tiểu tiết

Nhưng sự u sầu của hắn, ở trong mắt mọi người, lại là thâm sâu khó lường.

Thái Hướng Cao vừa mới trở thành Đại Nho dẫn đầu, lùi về phía sau một bước, sau đó nùi người thật sâu về phía Diệp Ninh.

“Bái kiến Diệp Tử!”

Tuy Diệp Ninh còn rất trẻ.

Nhưng hắn đúng là đã trở thành một trong những Chư Tử.

Từ nay về sau, hắn cũng sẽ có tư cách được gọi là “Tử”.

“Bái kiến Diệp Tử!”

“Bái kiến Diệp Tử!”

“Bái kiến Diệp Tử!”

Trong khắp thành, tràn ngập tiếng cúi bái.

Đại Chu đến bước đường ngày hôm nay, có thể có một tôn Thánh Hiền xuất hiện, chắc chắn là chuyện khích lệ lòng người. Theo cách nhìn của rất nhiều người. Vào thời điểm

quan trọng này, Diệp Ninh phong Thánh, có một ý nghĩa phi phàm.

Phải biết rằng, bây giờ chính là lúc Tính Châu mây gió biến đổi.

Diệp Ninh làm tân chính, trở thành chủ đề náo nhiệt nhất thiên hạ. Bách tính bởi vì tân chính mà hoan hô.

Thế gia đại tộc bởi vì tân chính là vô cùng đau đớn.

Người trên thế gian, đều ôm những nhận thức khác nhau về tân chính. Vậy thì rốt cuộc tân chính là tốt, hay là không tốt? Là đúng, hay là sai? Vốn dĩ ban đầu là không có kết luận.

Nhưng mà bây giờ Diệp Ninh phong Thánh, giống như là viết một dấu chấm hết cho chuyện này. Trong mắt của rất nhiều người, Diệp Ninh chắc chắn là bởi vì tân chính là được phong Thánh.

Nếu như tân chính thật sự không đúng, vậy thì làm sao có thể được phong Thánh chứ?

Có không ít người vốn dĩ ghét bỏ tân chính, bởi vì chuyện này, mà sinh ra dao động.

Có lẽ, bản thân nên nghiên cứu tân chính trước, tìm hiểu rõ trước, đây rốt cuộc là thứ gì, rốt cuộc có thể đem đến ảnh hưởng gì cho thế giới này, mà không phải là phản đối nó trước theo bản năng.

Diệp Ninh phong Thánh. Thiên hạ chấn động.

Một tôn Thánh Hiền sống, dẫn phát đến lời tán thưởng, đố kỵ, cảm động, suy nghĩ của vô số người. Nhưng những điều này đều không liên quan đến Lý Nhiễm.

Hắn ta vừa mới trải qua việc phong Vương, vốn dĩ nên xuân phong đắc ý. Nhưng mà bây giờ lại vô cùng đau đớn.

Phong Vương trở thành trò cười. Nước Tấn biến thành trò cười. Ngược lại Diệp Ninh kia.

Kẻ cầm đầu khiến cho hắn ta luân lạc đến bước đường bi thảm như ngày hôm nay. Thế mà lại phong Thánh thành công.

Vốn dĩ Lý Nhiễm đã sụp đổ rồi, lòng hắn ta đã lạnh, vô cùng đau đớn.

Kết quả bây giờ lại sinh ra sự so sánh mạnh mẽ, càng khiến cảm xúc của hắn ta phức tạp hơn. Vì thế lúc hắn, hắn ta sắc mặt cứng đờ, ngây ngốc ngồi ở trên ghế. Từ trong ánh mắt của hắn ta, không nhìn ra được bất kỳ ánh sáng nào.

Hắn ta đã hoàn toàn suy sụp.

Bây giờ, hắn ta không còn có chút niềm tin nào, giống như xác sống biết đi vậy. Nhìn thấy cảnh tượng này, Trương Hằng Đạo chau mày lại.

“Lẽ nào Tấn Vương cứ sụp đổ như vậy sao?”

Giọng nói của ông ta rất không khách khí.

Thậm chí còn mang theo sự phẫn nộ.

Bởi vì bây giờ trong lòng hắn ta cũng có lửa.

Thế mà Diệp Ninh lại phong Thánh rồi, còn dẫn động ra mười hai dị tượng, mở ra tiền lệ trong lịch sử. Nếu như đệ tử Vũ Hóa Môn có được thành tựu như thế, ông ta nhất định là một người làm quan cả họ được nhờ, vô cùng vui mừng. Nhưng đáng tiếc, Diệp Ninh là kẻ địch của ông ta.

Vậy thì tâm tình của ông ta chỉ có thể biến thành rất tồi tệ.

Ở trong loại tình huống vô cùng đố kỵ này, nhìn thấy Lý Nhiễm cam chịu sa ngã, ông ta có thể có thái độ tốt thì đúng là gặp quỷ rồi.

Nhưng mà từ trước đến nay, Lý Nhiễm ở trước mặt ông ta, đều thể hiện rất cung kính, ngoan ngoãn.

Lúc này lại giống như là kẻ điếc. Hoặc có lẽ là không nghe thấy gì.

Hoặc là nghe thấy, nhưng mà không quan tâm nữa.

Thật ra lòng của hắn đã sớm chết rồi, vào khoảnh khắc khí tận của Đại Chu không ngừng tăng lên, hắn ta đã sụp đổ. Thiên đạo phản phệ, càng là khiến cho hắn ta kiệt quệ, thiếu chút nữa mất mạng.

Bây giờ, kiếp khí trong trời đất lại quấn quanh hắn ta. Hắn ta và gia tộc của mình, gần như đều chỉ có thể đợi chết.

Ở trong tình huống này, hắn ta còn có cái gì để quan tâm nữa? Thượng Tiên thì sao?

Ta đã như thế này rồi, ta còn để ý cái gì mà Thượng Tiên? Nếu như ngươi không thích, cứ việc giết ta là được. Cũng xem như là cho ta một đao dứt khoát. Thậm chí là, trong lòng hắn còn có một suy nghĩ lớn gan. Đó chính là tất cả những điều này đều là lỗi của Trương Hằng Đạo!

Nếu như không phải tên cẩu tặc này xúi giục, vậy thì Lý mỗ sao có khả năng có gan tự xưng Vương? Lúc đó lớn tiếng hứa với ta rằng, nói nhất định có thể đánh vỡ khí vận của Đại Chu.

Nhưng kết quả thì sao?

Luân lạc đến bước đường này, ít nhất Tiên Môn phải chịu một nửa trách nhiệm!

Lý Nhiễm mang theo loại tâm lý này, có loại cảm giác lợn chết không sợ nước sôi nóng. Bất luận Trương Hằng Đạo nói cái gì, hắn ta đều không có một chút dao động gì.

Chương 511: Người làm chuyện lớn không quan trọng tiểu tiết (2)

Điều này khiến cho Trương Hằng Đạo vô cùng tức giận, nhưng lại không làm gì được. Nói như thế nào đây.

Cũng không thể trong lúc tức giận giết chết hắn ta đúng không?

Phải biết rằng lúc đầu cứu Lý Nhiễm, ông ta đã phí không ít tâm huyết.

Nếu như Lý Nhiễm cứ như thế bị phế đi, hoặc là chết, vậy thì không phải là tâm huyết của hắn vô ích rồi sao? Tiên Môn giúp đỡ.

Nếu như đã cứu Lý Nhiễm, vậy thì nhất định phải lợi dụng hết tác dụng của hắn ta. Vì thế vẫn chưa thể để cho hắn ta cứ bị phế đi như thế.

Vì vậy Trương Hằng Đạo nghĩ một chút, kìm nén tính khí của mình, ý đồ kích phát ý chí chiến đấu của Lý Nhiễm.

“Ngươi là Tấn Vương, xưng Vương, từ trước đến nay đều là mơ ước của ngươi, bây giờ đã thành Vương rồi, không có đường lui nữa, ngươi sao có thể cứ luôn sầu muộn như thế?”

“Diệp Ninh phong Thánh thì làm sao? Bây giờ Nho Môn ở trước mặt Tiên Môn, vẫn là yếu, một Bán Thánh nho nhỏ như hắn, cũng không thể đấu được với toàn bộ Tiên Môn đúng không?”

“Bây giờ quốc vận của nước Tấn còn chưa hoàn toàn tiêu tán, ngươi không phải là không có khả năng chuyển bại thành thắng, nhưng ngươi cứ tiếp tục như thế này, vậy thì sẽ không còn hy vọng nữa.”

Trương Hằng Đạo cũng rất khó tin được, thế mà bản thân lại có thể nói ra những lời đó. Lời nói này.

Bản thân ông ta cũng không tin. Chuyển bại thành thắng? Còn chuyển bại thành thắng như thế nào?

Không nói đến cái khác, chỉ nhìn đạo kiếp khí quấn quanh người Lý Nhiễm kia. Sát khí tràn ngập, huyết quang sáng người.

Vừa nhìn đã biết là xui xẻo.

Cho dù là ông ta, cũng không muốn đến quá gần Lý Nhiễm.

Bây giờ Lý Nhiễm đã đứng ở bên trên bờ vực, lúc nào cũng có thể tan xương nát thịt. Điểm này Lý Nhiễm cũng hiểu rõ.

Vì thế hắn ta cản bản không tin.

Khóe miệng hắn ta lộ ra nụ cười trào phúng, nói.

“Đã đến bước đường này rồi, Thượng Tiên còn lấy ta ra làm trò cười.”

Là sống là chết, trong lòng hắn ta còn không tự biết sao?

Nhưng đúng vào lúc hắn ta nói ra câu này, đột nhiên một giọng nói truyền đến.

“Không phải trò cười, mà thật sự là có khả năng khởi tử hồi sinh.”

Trên bầu trời, một đạo ánh sáng vàng lóe lên.

Có một người, bước ra, đứng ở trước mặt hai người. Nhìn thấy người này, Lý Nhiễm chau mày.

Rõ ràng là hắn ta không quen biết.

Nhưng Trương Hằng Đạo lại là sắc mặt đại biến, nhanh chóng đi đến trước mặt, cúi người xuống bái.

"Tham kiến đại trưởng lão!"

Đại trưởng lão?

Trong mắt Lý Nhiễm lóe lên một tia kinh ngạc.

Đại trưởng lão của Vũ Hóa Môn, đó là sự tồn tại có địa vị không thua kém gì trưởng giáo.

Khi trưởng giáo bế quan, mọi chuyện lớn nhỏ trong Vũ Hóa Môn, tất cả đều giao cho đại trưởng lão giải quyết. Về mặt quyền lực, quyền lực của đại trưởng lão vô cùng gần với trưởng giáo.

Về mặt thực lực, cũng là tu sĩ Tiên Cảnh.

Địa Tiên, đã chuyển hóa linh lực ở trong cơ thể thành tiên lực, không còn là xưng hô Tiên Nhân trong miệng mọi người nữa, mà là Chân Tiên hàng thật giá thật.

Nói như thế, đây là một vị nhân vật lớn.

Ở quá khứ Lý Nhiễm không có tư cách nói chuyện với loại nhân vật lớn này.

Cho dù hiện tại hắn đã là người lạnh lòng, nhưng khi nhìn thấy nhân vật cấp bậc này, vẫn như trước dâng lên mấy phần tôn trọng.

Đại trưởng lão của Vũ Hóa Môn Mạc Hạo Nhiên, đi lên phía trước một bước, giơ tay lên cao, đột nhiên một đạo vân khí xuất hiện, sau đó rơi vào trên người Lý Nhiễm.

Bùm!

Vân khí giống như là bong bóng, bất ngờ vỡ nát, khí tức mát lạnh tản ra trên đỉnh đầu Lý Nhiễm. Ngay lập tức tinh thần Lý Nhiễm chấn động.

Vốn dĩ bởi vì kiếp khí quấn người, mà cả người cảm thấy vô cùng mệt nỏi, lại lần nữa hồi phục sức sống.

“Tuy ngươi kiếp khí quấn thân, nhưng bản tọa có thể dùng thủ đoạn, tạm thời giúp người áp chế.”

Mạc Hạo Nhiên nói là đại trượng lão, nhưng mà không phải là người thâm trầm, ngược lại là một bộ dáng vẻ môi hồng răng trắng.

Ông ta mặc một bộ trường sam màu đỏ, cả người đều có một bộ hương vị hơn người, rất quen thuộc ngồi ở trên ghế, sau đó cười nói.

“Ngươi xem, kiếp khí của ngươi đã tạm thời không bộc phát nữa, mà quốc vận của nước Tấn, tuy lúc nào cũng có thể không còn, nhưng dù sao vẫn là chưa vỡ nát.”

“Điều này nói rõ, tình huống trước mắt đối với ngươi mà nói, tuy rất không tốt, nhưng mà vẫn chưa đạt đến mức tồi tệ nhất.”

“Nếu như ngươi có thể ở trong đoạn thời gian này, vực dậy tinh thần, chưa chắc đã không có khả năng phá vỡ thế cục.”

Lý Nhiễm có thể không để ý lời nói của Trương Hằng Đạo. Nhưng mà lại không thể nào không nghe lời nói của Mạc Hạo Nhiên.

Bởi vì đầu tiên trong lòng hắn ta rất rõ một chuyện, đó chính là nếu như bản thân thật sự không thể cứu nữa, nhân vật giống như Mạc Hạo Nhiên, tuyệt đối không thể nào nói nhiều thêm với hắn ta một chữ thừa thãi.

Chương 512: Người làm chuyện lớn không quan trọng tiểu tiết (3)

Mạc Hạo Nhiên chịu đường xa đến đây, điều này đã nói rõ, Mạc Hạo Nhiên nhất định có chuyện lớn phải làm. Vì thế trong mắt Lý Nhiễm hiện lên một tia hy vọng, hắn ta run giọng hỏi.

“Thật sự còn cứu được? Vậy thì ta phải làm như thế nào?”

Làm như thế nào?

Mạc Hạo Nhiên mỉm cười nhìn hắn ta, sau đó nói ra một câu khiến hắn ta vô cùng sững sờ.

“Phạt Chu!”

Mạc Hạo Nhiên nói như thế.

“Phạt Chu!”

Ngay lập tức mắt Lý Nhiễm ở to đôi mắt.

Dường như hắn không dám tin vào đôi tai của mình.

“Không sai, chính là phạt Chu!”

Mạc Hạo Nhiên lặp lại một lần nữa, trong đôi mắt lóe lên một tia ánh sáng.

Trương Hằng Đạo ở bên cạnh cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên ở trong mắt.

Phạt Chu? Vào lúc này? Ông ta có chút không biết là như thế nào.

Đến ông ta cũng như thế này, càng đừng nói là Lý Nhiễm.

Lý Nhiễm cảm thấy Mạc Hạo Nhiên giống như là đang nói chuyện cười, khó khăn lắm hắn ta mới sinh ra hy vọng thì lại bị dập tắt, biến thành tuyệt vọng. Hắn ta ngồi phịch xuống đất, cười khổ một tiếng nói.

“Thượng Tiên là lấy ta làm trò đùa đúng không.”

Rõ ràng, hắn ta không hề cảm thấy cái gọi là phạt Chu, có tính khả thi nào dù chỉ là một chút. Bây giờ, hắn ta lòng người phân tán, đến bản thân còn khó bảo vệ.

Cái gọi là nước Tấn, chỉ tồn tại trên danh nghĩa. Lúc này bảo hắn ra đi phạt Chu. Lấy cái gì để thảo phạt? Hắn ta có tư cách gì để phạt Chu?

Sắc mặt Mạc Hạo Nhiên trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói.

“Bản tọa không nói chuyện đùa với ngươi.”

“Đại Chu vô đạo, dân chúng lầm than, bức thế gia đại tộc sợ hãi như chó nhà có tang.”

“Cơ Minh Nguyệt là bạo quân, tân chính là bạo chính, ở trong tình huống này, vì sao ngươi còn không thể phạt Chu? Ngươi không phạt Chu, lẽ nào phải ngồi yên chờ chết sao?”

Lời nói này khiến cho Lý Nhiễm tâm loạn như ma. Hắn ta thừa nhận, lời này nói đúng là có đạo lý.

Bản thân cứ ngồi đó, vậy thì nhất định chỉ có một con đường chết. Không có đường chạy.

Nhung mà lẽ nào phạt Chu thì có đường sống sao?

“Xin Thượng Tiên nói rõ ràng, nếu như thảo phạt Chu, phần thắng có bao nhiêu?”

Lý Nhiễm hỏi.

Tuy hắn ta không muốn thừa nhận, nhưng bây giờ hắn đúng thật là sợ rồi. Diệp Ninh đã trở thành ám ảnh lớn nhất trong lòng hắn ta.

Tuy hai người chưa từng gặp mặt. Nhưng đây mới chính là chỗ đáng sợ của Diệp Ninh.

Đi con đường vương đạo đường đường chính chính, khiến cho hắn ta không thể nào ngăn cản. Càng huống hồ, Diệp Ninh còn phong Thánh rồi.

Mười hai đạo dị tượng đáng sợ đó, càng là dập tắt tất cả mơ tưởng trong lòng Lý Nhiễm. Nhân vật như thế, hắn ta sao có thể đối kháng được?

Nói khó nghe một chút, hắn ta xứng đáng là đối thủ của Diệp Ninh sao?

Hắn ta, Lý Nhiễm, so sánh với Diệp Ninh, chẳng qua chỉ là một người tầm thường mà thôi.

“Đương nhiên có phần thắng, bản tọa có thể nói rõ ràng với ngươi, ngươi sẽ thắng, hơn nữa còn là thắng lớn!”

Mạc Hạo Nhiên hít sâu một hơi, nói ra một tin tức kinh người.

“Mười ba tông của Tiên Môn, đều sẽ đứng ở sau lưng ngươi!”

Cái gì? Lần này Lý Nhiễm hoàn toàn ngây ngốc.

Hắn ta há hốc mồm, không nói ra được lời nào.

Mười ba tông của Tiên Môn, các trường phái tu hành khác nhau, phong cách cũng mỗi tông một khác.

Có cấp tiến, có bảo thủ, có bên thích luyện khí, có bên thích luyện đan, có bên không thích tranh đấu, cũng có bên tranh

đấu ác liệt. Vì thế, lập trường của mười ba tông Tiên Môn rất khó hoàn toàn duy trì nhất quán.

Chỉ lấy chuyện đối phó Đại Chu ra để nói.

Tuy lập trường của mười ba tông Tiên Môn nhất trí, nhưng mà sức lực bọn họ đầu tư vào lại có chút khác biệt. Ví dụ như Vũ Hóa Môn.

Chủ động làm ngọn núi cho Lý Nhiễm dựa vào, giúp đỡ Lý gia, thành lập nước Tấn. Ví dụ khác nữa là Thái Nhất Môn ở phía sau nước Ngụy.

Tinh Thần Tông phía sau nước Sở. Đều là như thế.

Nhưng cho dù là tính cả nước Tấn, bên trong mười ba tông Tiên Môn, cũng chỉ có bảy tông môn cài cắm con cờ ở nhân gian, cố ý chống đỡ con rối, tranh đoạt thiên hạ.

Sáu tông môn còn lại, thì không hề có hứng thú với chuyện này.

Vì thế nói, mười ba tông Tiên Môn, nhìn thì là thống nhất, nhưng trên thực tế, quan hệ không hề sâu, mười ba thế lực khác nhau, giữa bọn họ cạnh tranh lẫn nhau, thậm chí là quan hệ tử địch.

Mười ba tông môn này, rất ít khi có chuyện gì có thể khiến cho bọn họ giữ được nhất quán tuyệt đối.

Lý Nhiễm không cảm thấy bản thân không có thể diện này, lại nghe nói mười ba tông Tiên Môn đều ủng hộ, phản ứng đầu tiên của hắn ta không phải vui mừng, mà là nghi ngờ.

“Ý của Thượng Tiên, lẽ nào là muốn lợi dụng tại hạ?”

Hắn ta biết bản thân mình có bao nhiêu trọng lượng, không có đạo lý khiến cho mười ba tông Tiên Môn nhìn trúng bản thân. Vì thế, vậy thì chỉ có một khả năng rồi.

Chương 513: Người làm chuyện lớn không quan trọng tiểu tiết (4)

Giống hệt với lúc trước, Tiên Môn lại muốn hắn ta làm con cờ.

Đối với chuyện làm con cờ cho Tiên Môn này, bây giờ trong lòng hắn ta có sự phản kháng rất mạnh mẽ. Bởi vì hắn ta cảm thấy, nếu như không phải Trương Hằng Đạo xúi giục, bây giờ hắn ta chưa chắc đã thảm như thế này.

"Hỗn xược!"

Trương Hằng Đạo tức giận.

Lý Nhiễm ngươi là cái thứ gì.

Thế mà lại dám trắng trợn chất vấn đại trưởng lão như thế.

Trương Hằng Đạo muốn ra tay dạy dỗ, nhưng lại bị Mạc Hạo Nhiên ngăn cản. Ông ta nhìn Lý Nhiễm thật sâu, nói.

"Ngươi nói đúng rồi, cũng không sợ nói với người, Tiên Môn đúng là muốn lợi dụng ngươi."

"Nhưng mà điều này có sao chứ?"

"Lợi ích của ngươi, thật ra là gắn chặt với lợi ích của Tiên Môn."

Lý Nhiễm sẽ không dễ dàng tin điều đó.

Hắn ta lắc đầu, nói.

"Mời Thượng Tiên nói rõ ràng."

Hắn ta bây giờ, hoàn toàn là lợn chết không sợ nước sôi nóng.

Vào đúng thời điểm mấu chốt này, là thật sự không có cái gì phải sợ, vì thế mới dám nói chuyện như vậy với Mạc Hạo Nhiên.

Mạc Hạo Nhiên không hề để ý, đến cảnh giới của ông ta, thật ra đã rất ít vì chuyện nhỏ như này mà tức giận. Ông ta chỉ nhìn trúng lợi ích.

"Rất đơn giản, bởi vì sự trưởng thành của Diệp Ninh, đã uy hiếp đến căn cơ của Tiên Môn, vì thế, mười ba tông Tiên Môn nhất trí quyết định, tập hợp sức mạnh của mươi ba tông, dốc hết sức lực của mọi người giết Diệp Ninh!"

Trong mắt Mạc Hạo Nhiên lóe lên một tia sát ý.

Ba ngàn năm trước. Ít nhất là ba ngàn năm trước.

Ông ta không giống như ngày hôm nay, khát vọng giết chết một người như thế.

Nhưng Diệp Ninh làm được rồi.

Hắn ta thành công kích phát sát ý của Mạc Hạo Nhiên.

Không chỉ có Mạc Hạo Nhiên, bao gồm cả toàn bộ mười ba tông Tiên Môn. Nếu như nói Diệp Ninh phong Thánh, đụng chạm đến thần kinh của Tiên Môn.

Khiến cho bọn họ nâng cao tính uy hiếp của Diệp Ninh lên.

Vậy thì dị tượng thứ mười hai "Thiên Đế nhìn chúng sinh", chính là khiến cho mười ba tông Tiên Môn, đưa ra một quyết định to lớn. Đó chính là không tiếc tất cả mọi giá, dùng tất cả những con bài có thể dùng được, để giết Diệp Ninh!

Bọn họ không biết hàm ý đáng sợ phía sau "Thiên Đế nhìn chúng sinh". Nhưng bọn họ hiểu rất rõ một chuyện.

Thứ như dị tượng không biết nói dối.

Dị tượng thể hiện ra loại nội dung này, vậy thì nói rõ, tương lai vào một ngày nào đó, Diệp Ninh sẽ thật sự có khả năng đạt đến mức độ đó. Khi nghĩ đến khả năng Diệp Ninh có thể là đại năng Tiên Giới chuyển thế.

Bọn họ không thể không đưa ra quyết định này.

Bởi vì loại đại năng chuyển thế này, là khó xử lý nhất.

Nếu như không thể ngay từ khi bắt đầu, đã móc nối được quan hệ tốt, vậy thì chỉ có thể dùng hết khả năng, không kết bất kỳ thù oán nào. Nhưng thù hận giữa Tiên Môn và Diệp Ninh thì lớn rồi.

Bọn họ không cho rằng bây giờ bản thân muốn hòa giải, thì có thể thật sự không lo lắng gì.

Lòng người khó đoán, cho dù Diệp Ninh thật sự đồng ý, vậy thì bọn họ cũng sẽ khó ăn khó ngủ. Nói không chừng một ngày nào đó, Diệp Ninh tâm huyết dâng trào, sẽ tìm bọn họ báo thù.

Vì thế bọn họ không cược nổi. Vì thế không còn lựa chọn nào khác.

Chỉ có thể liều hết tất cả để giết Diệp Ninh!

Không cần biết ngươi là ai chuyển thế, dù sao đại năng chuyển thế, bị giết chết cũng không phải là một người hai người, chỉ cần chúng ta trực tiếp giết ngươi trước khi ngươi kịp trưởng thành.

Vậy thì tất cả mọi vấn đề sẽ tự nhiên được giải quyết.

Sau khi nghe lời nói của Mạc Hạo Nhiên, Lý Nhiễm rơi vào trong chấn động cực mạnh.

"Ta có một chút nghi hoặc, Diệp Ninh thật sự đã đạt đến mức độ đó rồi sao? Bán Thánh Nho đạo, đương nhiên đáng sợ, nhưng đối với Tiên Môn mà nói, có lẽ không tính là cái gì đúng không?"

Lý Nhiễm có chút choáng váng,

Bây giờ sự uy hiếp của Diệp Ninh đã lên cao đến mức độ này rồi sao?

Hắn ta không phải là người tu hành, hắn ta chỉ là tộc trưởng của một thế gia, vì thế kiến thức của hắn ta có hạn.

"Bán Thánh Nho đạo, rất phi phàm, nhưng đối với Tiên Môn mà nói, đúng là không tính là vấn đề khó khăn gì, nhưng mà Diệp Ninh không phải là Bán Thánh bình thường, hắn có tiềm lực vô hạn, điều quan trọng nhất là, con người hắn, mười ba tông Tiên Môn, không có người nào có thể nhìn thấu."

Mạc Hạo Nhiên nói. Ông ta nhìn không thấu Diệp Ninh.

Toàn bộ Tiên Môn cũng không có người nào nhìn thấu được.

Hoặc là nói, toàn thiên hạ, đều không có người nào nhìn thấu được.

Chỉ lấy tân chính làm ví dụ, trước thời điểm này, toàn thiên hạ đều cười nhạo Diệp Ninh, Tiên Môn cũng cho rằng hắn đang tìm đường chết. Nhưng cuối cùng kết quả thì sao?

Tân chính mới chỉ là bao trùm Tính Châu, nhưng mà đã khiến cho quốc vận Đại Chu được duy trì, hơn nữa còn thu hút lòng dân trong thiên hạ.

Chương 514: Người làm chuyện lớn không quan trọng tiểu tiết (5)

Tiên Môn đã nghiên cứu rồi, ngoại trừ cuộc sống của bách tính ở nước Ngụy còn được xem như là tốt ra, cuộc sống của bách tính ở những nước khác đều có chút tương đối khó khăn, vì thế khi bọn họ nghe thấy tân chính, đương nhiên sẽ sinh ra khát vọng vô hạn.

Lòng dân hướng về Chu, khí vận lúc nào cũng đang không ngừng tăng lên. Điều này khiến cho Tiên Môn vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Bọn họ dùng nhiều năm như thế, khổ tâm áp chế khí vận Đại Chu. Kết quả thì sao?

Diệp Ninh một lần cải cách về mặt chế độ, đã khiến cho bọn họ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, chuyện này lợi hại rồi? Chuyện như thế còn có rất nhiều rất nhiều.

Bây giờ bọn họ đều là chim sợ cành cong. Chỉ sợ Diệp Ninh lại làm ra chuyện gì đó đáng sợ.

"Nhưng mà, cho dù là như thế, Tiên Môn cũng không đến mức làm ra động tĩnh lớn như thế đi? Cái khác không nói, loại đẳng cấp thực lực như Thượng Tiên, nếu như ra tay, đơn thương độc mã cũng có thể chém chết Diệp Ninh đúng không? Hắn cũng không ở kinh thành, không có đại trận bảo vệ, giết hắn còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?"

Lý Nhiễm nói.

Mạc Hạo Nhiên cũng có một giây lát dao động như thế. Nói về mặt lý luận, đúng là như thế. Nhưng mà rất nhanh ông ta đã lắc đầu, nói.

"Con người Diệp Ninh, không thể dùng lý lẽ thường tình để nhìn, muốn giết hắn, không phải là chuyện đơn giản như vậy."

Bây giờ toàn bộ lập luận của Tiên Môn đều là như thế.

Bọn họ đã bị Diệp Ninh dọa sợ rồi.

Vẫn luôn cảm thấy, giết Diệp Ninh không phải là chuyện đơn giản như thế.

Muốn giết hắn, nhất định phải là người lợi hại, mới có thể bảo đảm hắn không có bất kỳ cơ hội nào đánh trả mới được. Có điều những gì Lý Nhiễm nói, đúng là đã đánh một hồi chuông cảnh báo cho Mạc Hạo Nhiên.

Có lẽ vấn đề không hề phức tạp như thế? Ông ta vẫn là có một chút suy nghĩ.

Có điều bây giờ không phải là lúc thảo luận, ông ta nhìn Lý Nhiễm, nói.

"Mười ba tông Tiên Môn nhất trí quyết định, lần này nhất định phải một lần thành công, cùng tiêu diệt Đại Chu và Diệp Ninh, ngươi dùng danh nghĩa của nước Tấn, khởi binh thảo phạt Chu, mười ba Tông Tiên Môn sẽ dùng hết sức lực ủng hộ ngươi, chỉ cần chúng ta giết Diệp Ninh, thu phục Tính Châu, thì đã thành công được một nửa, sau đó, đợi tông môn lại lần nữa luyện chế ra thoa phá trận, thì có thể phá tan đại trận Nhân Gian, không có người chủ trận, phá trận không phải là chuyện không có khả năng."

…

Mạc Hạo Nhiên chậm rãi nói.

"Nhưng mà phạt Chu, không phải là chuyện đơn giản, hiện tại Đại Chu vẫn chưa mất thiên mệnh, ta dựa vào cái gì để thảo phạt Chu? Nếu như ta phạt Chu, nhất định sẽ bị trời trừng phạt!"

Lý Nhiễm động lòng rồi, nhưng mà hắn vẫn là duy trì sự bình tĩnh.

Nếu như phạt Chu là chuyện đơn giản, vậy thì sáu nước đã sớm ra tay rồi. Đâu đến lượt hắn ta?

Quốc vận Đại Chu chưa vỡ, chính là chính thống.

Ai dám phạt Chu, thì chính là đại nghịch bất đạo, là sẽ bị phản phệ. Hắn ta chính là một ví dụ.

Trước khi quốc vận Đại Chu vẫn chưa bị phá vỡ mà lại tự xưng làm Vương, bây giờ đã biến thành bộ dáng quỷ quái này. Nếu như hắn ta dám phạt Chu, hắn ta cảm thấy nhất định sẽ có một đạo lôi đình đánh xuống, đánh chết hắn ta.

Đây là chuyện chắc chắn sẽ chết. Tiên Môn cũng không dám tự mình khởi binh phạt Chu, chỉ dám mượn danh nghĩa của hắn ta, đã đủ để nói rõ vấn đề rồi.

Lý Nhiễm một bộ dáng vẻ biểu cảm ngươi nhìn ta có giống như một tên ngốc không, nhìn Mạc Hạo Nhiên.

Mạc Hạo Nhiên lại lắc đầu, nói.

"Nhưng nếu như ngươi không phạt Chu, lẽ nào ngươi có thể sống sao?"

"Bản tọa vừa rồi đã nói, mười ba tông Tiên Môn đúng là muốn lợi dụng ngươi, nếu như ngươi phạt Chu, chúng ta có thể dùng danh nghĩa của nước Tấn, để giúp đỡ ngươi."

"Nói về mặt lý luận, ngươi khởi binh, đúng là sẽ bị trời trừng phạt, ngươi và toàn bộ tộc nhân của ngươi, đều sẽ trực tiếp bị diệt vong, nhưng mà… Tiên Môn có cách giúp ngươi tránh được sự trừng phạt của trời, Tinh Thần Tông có một tiên khí, có thể che giấu khí cơ của ngươi, khiến cho trong vòng mấy tháng, cho dù là trời trừng phạt, cũng có thể tránh được, đây chính là cho ngươi một cơ hội!"

Lý Nhiễm dao động rồi.

Hắn ta há to miệng, phát hiện miệng mình có chút khô khốc.

"Nhưng mà nếu như thất bại thì sao?"

Mạc Hạo Nhiên nói một cách thờ ơ.

"Nếu như thất bại, vậy thì ngươi sẽ hồn phi phách tán!"

"Không chỉ có ngươi, Tiên Môn giúp đỡ ngươi, tuy không đến mức bị trời trừng phạt, nhưng cũng sẽ bị tổn thương rất lớn đến khí vận."

"Mà Diệp Ninh và Đại Chu, sẽ không thể nào kiềm chế được nữa!"

Lý Nhiễm trầm mặc.

Bây giờ tâm tình của hắn ta rất phức tạp.

Nhưng dường như Mạc Hạo Nhiên không lo lắng về lựa chọn của Lý Nhiễm, tiếp tục nói.

Chương 515: Người làm chuyện lớn không quan trọng tiểu tiết (6)

“Nhưng mà làm sao có thể thất bại được? Không sợ nói với ngươi, lần này mười ba tông Tiên Môn, chỉ riêng tu sĩ Tiên Cảnh, đã có mười mấy người ra tay, thậm chí các tông, còn đánh thức thái thượng trưởng lão đang chìm vào giấc ngủ sâu, bọn họ đều là cường giả cái thế cấp bậc Thiên Tiên!”

“Trận thế mạnh mẽ như thế, thế gian ai có thể ngăn cản được?”

“Diệp Ninh có tiềm lực như thế nào đi chăng nữa, vậy thì cũng chỉ là tương lai có thể sẽ trở nên cường đại, bây giờ hắn ta chỉ là một Bán Thánh mà thôi, hắn có khuyết điểm chí mạng, đó chính là bên người ngoại trừ hắn ra, không hề có cường giả nào xứng đáng nhắc đến, hắn chỉ có một mình, ta không tin, Tiên Môn tập hợp toàn lực, còn không giết được hắn?”

“Chỉ cần Diệp Ninh chết, tân chính sẽ biến thành vô nghĩa, thu phục được Tính Châu, quốc vận Đại Chu nhất định sẽ suy tàn, một khi quốc vận vỡ nát, Đại Chu mất đi chính thống, vậy thì ngươi kiếp khí của ngươi sẽ biến mất, mà khí vận của nước Tấn, sẽ hồi phục lại bình thường, đến lúc đó, ngươi chính là Tấn Vương đường đường chính chính!”

“Ngươi nghĩ xem, ngươi không làm như thế, đợi đến khi kiếp khí bùng nổ, ngươi chắc chắn sẽ chỉ có một con đường chết, sẽ trở thành trò cười thiên cổ.”

“Nhưng nếu như ngươi làm như thế, tìm đường sống trong chỗ chết, một khi thành công, ngươi sẽ ngẩng cao đầu, tương lai nếu như có thể dốc sức vì nước, tranh đoạt thiên hạ, ai còn dám nói chuyện ngươi làm không đúng?”

“Lịch sử, đều là do người thắng lợi viết lại!”

Nghe những lời nói này, Lý Nhiễm rất khó không dao động.

Hắn ta nhắm mắt lại.

Trong lòng hắn ta, đã sớm sóng gió cuộn trào.

“Thật ra ta đã không mơ mộng nữa, cái gì mà tranh đoạt thiên hạ, cái gì mà bước lên đế vị, đối với ta mà nói, đều chỉ là ảo

cảnh trong mơ, ta chỉ là muốn sống."

Một lúc lâu sau, hắn ta mới khó khăn mở miệng. Mạc Hạo Nhiên mỉm cười.

Ông ta không nói gì. Lý Nhiễm nói như thế, thì đã nói rõ Lý Nhiễm động lòng rồi.

Lùi một bước là chết, tiến một bước có lẽ còn có khả năng lật ngược.

Đổi thành là ai, đưa ra quyết định này, rợ rằng cũng đều không nói là có bao nhiêu khó khăn.

"Câu hỏi cuối cùng, ta muốn hỏi Thượng Tiên, nếu như ta đồng ý, Tinh Thần Tông có thể dùng tiên khí che giấu thiên cơ, bảo vệ tính mạng của ta, nhưng người nhà của ta thì sao? Còn có một tộc Lý thị nữa?"

Lý Nhiễm nghiêm túc hỏi.

"Trên dưới toàn tộc, đều sẽ chết!"

Mạc Hạo Nhiên do dự một chút, rốt cuộc vẫn là không nói dối. Nói dối không có ý nghĩa gì cả.

Che giấu là không che giấu được, đây nhất định là chuyện sẽ xảy ra. Chỉ có thể bảo vệ được Lý Nhiễm.

Tiên Môn không có năng lực có thể che giấu thiên cơ cho toàn tộc Lý thị.

"Người làm chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết, nếu như ngươi còn, vậy thì Lý thị vẫn sẽ còn đó."

Trương Hằng Đạo lên tiếng nói.

Đối với loại người như Trương Hằng Đạo mà nói, thân tình mờ nhạt, đương nhiên không cảm thấy loại quyết định này có cái gì khó. Lý Nhiễm đau đớn nhắm mắt lại.

Sau đó hắn ta nhớ đến một cảnh tượng.

Đó là khí bị kiếp khí quấn người, ánh mắt tộc nhân Lý thị nhìn hắn ta tràn ngập thù hận.

Bọn họ cho rằng, Lý thị rơi vào loại kết cục này, tất cả nguyên nhân là do dã tâm của hắn ta. Nếu đã như thế…

Vậy thì các ngươi đừng có trách ta.

Cảm giác áy náy trong lòng Lý Nhiễm giảm bớt đi một nửa, hắn ta tìm một lý do có thể nói được cho bản thân. Nếu như các ngươi đã oán ta.

Vậy thì đừng có trách ta vô tình.

Hắn ta mở mắt ra, trên cổ nổi gân xanh, trầm giọng nói.

"Lúc nào thì khởi binh?"

"Bảy ngày sau."

Mạc Hạo Nhiên đã chuẩn bị hết kế hoạch, nhàn nhạt nói.

"Ngươi chỉ cần trưng quân chuẩn bị chiến đấu, ngày mai Tinh Thần Tông sẽ đến, lúc đó sẽ dến tìm người, dùng tiên khi giúp người che giấu thiên cơ."

"Bảy ngày sau, tu sĩ mười ba tông cùng nhau đến."

"Đến lúc đó, chính là lúc Tấn Vương ngươi, nghịch thiên cải mệnh."

Lý Nhiễm gật đầu.

Nếu như hắn đã đưa ra quyết định này, vậy thì nhất định sẽ làm theo những gì Mạc Hạo Nhiên nói, kiên định chấp hành mọi thứ. Hắn ta biết hy vọng sống tiếp của bản thân sẽ không quá lớn.

Lúc trước đã nói rất rõ ràng rồi, Mạc Hạo Nhiên làm như thế, không phải xuất phát từ lòng tốt gì. Ngược lại, Tiên Môn lòng dạ thâm sâu.

Người khởi binh là Lý Nhiễm, làm điều ngang ngược loạn thần tặc tử là nước Tấn. Nước Tấn phạt Chu chính là dĩ hạ phạm thượng.

Loại hành vi này, nhất định sẽ bị trời trừng phạt.

Hy vọng được sống duy nhất, chính là giết chết Diệp Ninh, thu phục toàn bộ Tính Châu. Diệp Ninh chết, tân chính vô tác dụng, thiên hạ nhất định sẽ đại loạn.

Đến lúc đó, một khi khí vận Đại Chu xuống dốc, vậy thì chính là cơ hội được sống của hắn ta. Nhưng mà Lý Nhiễm không ngây thơ như thế.

Chương 516: Thuyền chìm vậy thì cùng nhau chết!

Hắn ta biết mọi chuyện sẽ không thuận lợi như vậy.

Cũng không phải nói, hắn ta cảm thấy bên phía mình sẽ thất bại. Ngược lại, hắn ta cảm thấy bên phía mình nhất định sẽ giành chiến thắng.

Cường giả của mười ba tông Tiên Môn cùng nhau ra tay, chỉ vì một mình Diệp Ninh, lẽ nào chuyện này còn có khả năng thất bại sao? Không thể đi!

Hắn ta không cho rằng Diệp Ninh có năng lực chống lại.

Lúc trước Mạc Hạo Nhiên đã nói rất rõ rồi, tuy Diệp Ninh bất phàm, nhưng bây giờ dù sao hắn còn chưa trưởng thành. Hắn có nhược điểm chí mạng.

Chính là Diệp Ninh chỉ là một mình đơn đả độc đấu.

Ở bên người Diệp Ninh, không hề có sức mạnh nào đáng để nhắc đến.

Vì vậy nói, khi Tiên Môn quyết định dốc hết toàn lực, đối phó với một mình Diệp Ninh, Diệp Ninh nhất định không thể nào phản kháng. Ngươi có lợi hại như thế nào, ngươi còn có thể một mình đối kháng với mười ba tông của Tiên Môn sao?

Nực cười.

Lý Nhiễm cảm thấy không cần biết như thế nào, Diệp Ninh nhất định là chết chắc. Nhưng Diệp Ninh nhất định sẽ chết, cũng không đại biểu hắn có thể sống.

Trong lòng hắn ta rất rõ, lời của Tiên Môn không thể tin hết, bởi vì Tiên Môn là muốn lợi dụng hắn ta, Vì thế nhất định là lời nói nào cũng là hướng về phía tốt cho bản thân Tiên Môn.

Nhưng trên thực tế, bây giờ hắn ta kiếp khí quấn thân, một khi khởi binh phạt Chu, vậy thì nhất định sẽ dẫn đến bị trời trừng phạt. Tuy tạm thời có thể che giấu thiên cơ, không để cho trừng phạt của trời giáng xuống, nhưng hạ dân dễ ngược, ông trời khó bắt nạt.

Từ xưa đến nay, người bắt nạt trời, có mấy người có thể có được kết cục tốt?

Cho dù Diệp Ninh chết, quốc vận Đại Chu vỡ nát, cũng không thể thay đổi chuyện hắn ta đã bị ông trời nhằm vào. Vì thế, đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, vậy thì chỉ có trời mới biết.

Sự bảo đảm của Tiên Môn, nhất định là không đáng tin.

Tiên Môn cần Lý Nhiễm, là bởi vì bọn họ không dám gánh vác nghiệp chướng đi ngược lại tất cả tấn công phạt Chu, vì thế cần một người đứng ở phía trước chống đỡ. Nhìn khắp thiên hạ, người đứng ở phía trước để chống đỡ này, ngoại trừ Lý Nhiễm, còn có thể là ai?

Điểm này Lý Nhiễm rất rõ ràng. Nhưng hắn ta không có lựa chọn nào nữa.

Bởi vì hắn ta muốn tiếp tục sống, cho dù là nhìn có vẻ chỉ là một chút cơ hội không đáng kể, hắn cũng phải nỗ lực nắm bắt lấy. Cho dù là hy sinh toàn tộc, cũng không hề do dự.

Ở trong mắt người ích kỷ như hắn ta, cái gì mà gia tộc, cái gì mà người nhà, đều có thể hy sinh được. Mạc Hạo Nhiên nhìn Lý Nhiễm thật sâu.

Mạc Hạo Nhiên biết Lý Nhiễm sẽ không hoàn toàn tin những gì ông ta nói. Nhưng mà không sao cả, Lý Nhiễm là người thông minh.

Nói chuyện với người thông minh, không cần phải nói rõ tất cả, bản thân Lý Nhiễm có thể tự cân nhắc ưu nhược điểm, đưa ra lựa chọn có lợi nhất với bản thân mình. Vì vậy, sau khi dặn dò Lý Nhiễm xong, ông ta lập tức biến mất.

Trong lòng Mạc Hạo Nhiên vẫn còn có suy nghĩ khác, muốn đích thân nghiệm chứng một chút. Sau khi Mạc Hạo Nhiên rời đi.

Lý Nhiễm cũng không nhiều lời, tự bản thân hắn ta suy nghĩ một chút, sau đó lập tức đi ra ngoài. Hắn ta đến vương cung của nước Tấn.

Cái gọi là vương cung, thật ra chính là phủ Thứ Sử lúc trước.

Có điều trải qua mở rộng và sửa sang, bây giờ nhìn có vẻ đã có mấy phần khí thế. Vương cung nước Tấn, vốn dĩ là vô cùng

náo nhiệt.

Dù sao hắn ta vừa mới lập nước, chính là lúc náo nhiệt. Nhưng mà vương cung hiện tại, lại là vô cùng lạnh lẽo.

Vê bịnh đang trực, thái giám và cung nữ đi đi lại lại, tất cả đều là tâm thần bất định, trong mắt tràn ngập vẻ mơ hồ. Lý thị lập nước, bây giờ xem ra, chỉ có lông gà đầy đất, căn bản không có thành tựu gì được. Vì thế cái gọi là người của nước Tấn như bọn họ, rất khó giữ được tâm thái tốt.

Thật ra giống như bọn họ đã được xem như là tốt rồi, trong cung đã có không ít người chạy trốn ra ngoài. Đây là do họ cảm thấy nước Tấn khí số đã hết, không muốn bồi táng với nước Tấn.

Trong số không ít người bọn họ, cũng có suy nghĩ này. Đây chỉ là chuyện sớm muộn.

Cây đổ bầy khỉ tan đàn xẻ nghé.

Cây đại thụ nước Tấn này, đã thối nát xuống đến tận gốc rễ, bên dưới có những thái giám cung nữ như bọn họ, bên trên có văn thần võ tướng, thế gia đại tộc, tất cả đều hai lòng.

Dù sao bản chất con người ích kỷ, bọn họ cũng không thể không suy nghĩ cho bản thân.

Vì thế khi Lý Nhiễm trở về vương cung, nhìn thấy chính là cảnh tượng như thế. Khi mọi người nhìn thấy hắn ta thì bái kiến, quay đầu lại thì là một cỗ thờ ơ không để ý.

“Bái kiến đại vương!”

Tuy mọi người quỳ dưới đất.

Nhưng mà rất rõ ràng thiếu đi mấy phần kính ý.

Chương 517: Thuyền chìm vậy thì cùng nhau chết! (2)

Mấy thái giám và cung nữ, đang dò xét nhìn hắn ta.

Dường như đang nghĩ, đã đến thời điểm mấu chốt này rồi, vì sao ngươi còn muốn đến vương cung?

Lúc này, lẽ nào Tấn Vương không phải là tâm thái sụp đổ, ngồi ở trong nhà đợi chết sao?

“Thị vệ ở xung quanh ở đâu?”

Lý Nhiễm nhìn bọn họ, trong mắt lóe lên một tia nghiêm khắc.

“Có!”

Đằng sau Lý Nhiễm, có một đám thị vệ mặc trọng giáp đi theo.

Bọn họ đều là tử sĩ mà Lý gia nuôi, không chỉ thực lực mạnh mẽ, từ sớm đã bị tẩy não, trở thành cỗ máy giết người chỉ biết phục tùng mệnh lệnh.

Bọn họ không biết cái gì là sợ hãi, càng sẽ không vì bản thân mà nghĩ đường lui có hay không.

Khi Lý Nhiễm lên tiếng nói, bọn họ lập tức đưa ra phản ứng.

“Giết hết tất cả những nô tỳ gan lớn bằng trời này cho ta!”

Lý Nhiễm cười lạnh một tiếng, phất tay bỏ đi.

“Cái gì?”

Sắc mặt của thái giám và cung nữ đại biến.

Nhưng bọn họ không có cơ hội cầu xin, tử sĩ đã trực tiếp ra tay, tiếng kêu gào thảm thiết liên tục vang lên, không bao lâu sau, đã xuất hiện mấy chục cái thi thể. Cũng không có ý thu dọn, cứ như thế vứt ở đó.

Tấn Vương vừa mời hồi cung, đã trực tiếp bắt đầu đại khai sát giới, điều này khiến cho tất cả mọi người ở trong cung đều thanh tỉnh trở lại. Lý Nhiễm có xuống dốc như thế nào, thì đó cũng là Tấn Vương, có quyền sinh quyền sát đối với bọn họ.

Hơn nữa, hắn ta càng xuống tốc, tâm tình càng xấu, thì càng phải đối đãi cẩn thận từng chút một. Chọc giận một người như thế, chết thì cũng là chết vô ích.

“Triệu tập bách quan văn võ, và gia chủ các thế gia!”

Lý Nhiễm ngồi ở trên vương vị trên cao.

Hắn ta đội vương miện của bản mình, mặc mãng phục của mình, đúng thật là có mấy phần tư thái của vương giả.

Chỉ có điều, tuy lúc này mặt hắn ta không có biểu cảm gì, nhưng mà trên người lại lộ ra một cỗ khí tức, là kiềm chế mà điên cuồng. Bách quan văn võ và gia chủ các thế gia không hiểu vì sao Lý Nhiễm lại triệu tập mình.

Nhưng vẫn là đến.

Vừa mới vào cung, bọn họ đã phát hiện bầu không khí không đúng. Tất cả thái giám cung nữ đều cẩn thận từng chút một, mang theo một vẻ cung kính. Sau đó bọn họ đã hìn thấy mấy chục nô tỳ bị xử chết.

Thi thể vứt ở trên đường đi, nằm ngổn ngang ở đó, máu tươi không ngừng từ trên cao chảy xuống.

“E rằng Lý Nhiễm đã điên rồi?”

Gia chủ của một thế gia chau mày nói.

Nước Tấn đã trở thành trò cười, gia chủ này quyết định muốn xuống thuyền, đương nhiên không thể nào gọi Lý Nhiễm là Tấn Vương. Nhìn thấy Lý Nhiễm đại khai sát giới, gia chủ này có một dự cảm không lành.

Muốn rời đi, nhưng mà đã đến rồi, cũng chỉ có thể cắn răng đi về phía trước. Nhưng trải qua chuyện này, tất cả mọi người đều ý thức được sự điên cuồng bây giờ của Lý Nhiễm. Ngày lập nước, đã trực tiếp chém giết khắp nơi.

Đây là chuyện mà người bình thường có thể làm ra sao?

“Bái kiến đại vương!”

Sau khi vào đại điện, đương nhiên mọi người vẫn bái kiến.

Có không ít gia chủ do dự, rốt cuộc có gần gọi là đại vương không? Ý định ban đầu của bọn họ là muốn tách khỏi nước Tấn.

Bây giờ nươc Tấn đã trở thành châu chấu sau thu, bọn họ nhất định là không muốn dây dưa quá sâu.

Nhưng mà bọn họ nghĩ đế những thi thể ở bên ngoài kia, trong lòng có chút sợ hãi, cũng chỉ có thể tạm thời giả bộ, thuận theo mọi người gọi Tấn Vương, nhưng ở trong lòng lại chắc chắn, đợi sau khi rời đi, sẽ trực tiếp rời khỏi Tấn Dương, tách khỏi nước Tấn.

Lý Nhiễm ngồi trên vương vị… Hắn ta rất thích vị trí này.

Không chỉ vì vị trí này là vương tọa, mà càng bởi vì ngồi ở đây, có thể từ trên cao nhìn xuống, quan sát biểu cảm của tất cả mọi người. Điều này mang đến cho hắn ta một loại cảm giác nắm giữ tất cả.

Cho nên hắn thuận lý thành chương nhìn thấy sự do dự trên mặt rất nhiều người.

“Nhìn thấy thuyền sắp chìm rồi, muốn nhảy thuyền sao?”

Khóe miệng hắn ta lộ ra vẻ giễu cợt.

Tâm tư của những thế tộc này, hắn ta sao có thể không hiểu? Dù sao hắn ta chính là gia chủ của thế gia lớn.

Tuy thế tộc giúp đỡ, ngoài bề mặt thì rực rỡ màu sắc, nhưng trong lòng lại không tách ra được một lợi ích. Bây giờ nhìn tình hình trước mắt không ổn, bọn họ chạy so với người nào cũng đều nhanh hơn.

Nhưng mà, Lý Nhiễm sao có thể cho bọn họ được như ý nguyện?

Lúc đầu khi các ngươi đầu nhập vào ta, chính là muốn lợi dụng ta, để cho ta đi đấu với Diệp Ninh, đi hủy diệt tân chính của Diệp Ninh. Nhưng mà bây giờ thì sao?

Nhìn thấy tình hình không ổn, thì muốn vứt bỏ ta, tự mình chạy?

Đừng mơ!

Lý Nhiễm cười lạnh một tiếng, mở miệng nói.

“Hôm nay cô triệu tập các vị, là có một chuyện lớn muốn tuyên bố.”

Mọi người lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Chuyện lớn?

Chương 518: Thuyền chìm vậy thì cùng nhau chết! (3)

Vào thời điểm mấu chốt này, có thể có chuyện lớn gì? Lẽ nào là Lý Nhiễm muốn thoái vị?

Nghĩ đến đây, bọn họ cảm thấy đúng thật là có khả năng.

Nếu như Lý Nhiễm thoái vị, tình nguyện giải tán nước Tấn, nói không chừng còn có thể giảm đi mấy phần kiếp khí. Nhưng những gì Lý Nhiễm nói, lại nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

"Đại Chu, truyền thừa vạn năm, đã ngày càng lụi bại, vô cùng mục nát."

"Diệp Ninh, làm điều ngang ngược, bức ép thế tộc, bạo ngược vô đạo!"

"Cô, thành lập nước Tấn, đương nhiên phải làm chủ cho vạn dân, muốn thay trời hành đạo, vì thế…"

Cơ thể hắn ta ưỡn thẳng, nói ra từng chữ từng chữ một.

"Cô, quyết định phạt Chu!"

Si!

Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Bọn họ không dám tin vào tai của mình.

"Phạt, phạt Chu?"

Phản ứng của bọn họ giống hệt với phản ứng của Lý Nhiễm khi lần đầu tiên nghe thấy Mạc Hạo Nhiên nói chuyện này. Hoài nghi có phải là tai của mình có vấn đề không.

"Không sai, chính là phạt Chu!"

Lý Nhiễm nhếch miệng, lộ ra nụ cười điên cuồng. Mọi người đơ ra mấy giây.

Sau đó thì bùng nổ.

"Điên rồi, điên rồi, Tấn Vương là thật sự điên rồi!"

"Cái gì mà Tấn Vương chứ? Hắn ta chỉ là gia chủ Lý gia mà thôi, ai chẳng biết nước Tấn không thể tồn tại lâu dài!"

"Lý Nhiễm, ngươi muốn điên thì tự mình điên đi, đừng kéo thêm ta vào!"

Mọi người đã không thể nói là nghị luận nữa, thậm chí có thể nói là trực tiếp bắt đầu chỉ trích Lý Nhiễm. Bọn họ nước bọt bắn khắp nơi, hoàn toàn vứt bỏ sự tôn kính trong lòng.

Bởi vì bọn họ cảm thấy, Lý Nhiễm đúng thật là một kẻ điên. Cùng với kẻ điên như thế, bọn họ tuyệt đối không thể dây dưa vào.

Phạt Chu?

Ngươi đã là cái đức tính này rồi, ngươi nói với ta ngươi muốn phạt Chu! Ngươi đây là tìm đường chết!

Không đúng! Ngươi đây là muốn kéo theo chúng ta cùng chết!

Nhất thời, đám người tức giận, mấy lão gia chủ của các thế gia, càng là lớn tiếng mắng chửi. Rất nhiều người xoay người, muốn rời đi.

Nhưng Lý Nhiễm lại cười lớn một tiếng.

"Nhìn thấy thuyền sắp chìm, thì muốn xuống thuyền, trong thiên hạ này có chuyện tốt như thế sao? Lên thuyền của bản vương, bất kỳ người nào cũng đừng mong đi, nếu như thuyền chìm rồi, vậy thì mọi người cùng nhau chết!"

Thương!

Trong đại điện, lóe lên ánh sáng đao kiếm. Tử sĩ đã mai phục từ lâu trực tiếp ra tay.

Mấy người hét lớn tiếng nhất, muốn trực tiếp rời đi, bị một đao chém chết. Tử sĩ cầm đầu của bọn họ, ánh mắt uy hiếp tất cả những người còn lại.

Mọi người vô thức dựa vào nhau, nhìn tử sĩ dần dần áp sát, trong mắt lộ ra thần sắc khó có thể tin được.

"Lý Nhiễm, sao ngươi dám?"

Bây giờ nước Tấn đã như thế này rồi, ai cho hắn ta cái tự tin đó, để cho hắn ta lớn gan như vậy.

Lẽ nào hắn ta không biết, loại hành động này của bản thân, là đẩy tất cả mọi người đứng về phía đối lập mình sao? Nhưng hình như Lý Nhiễm thật sự không biết.

Hắn ta đứng ở trên vương tọa, chắp tay sau lưng, sát khí hừng hực hỏi.

“Cô hỏi một lần nữa, phạt Chu, ai có ý kiến?”

Không có người náo dám nói bừa.

Thời điểm sống chết, tất cả bọn họ đều cúi đầu.

“Thần, tuân chỉ!”

Vào lúc Lý Nhiễm bận soạn thảo hịch văn phạt Chu, luyện binh mua ngựa.

Diệp Ninh dẫn theo Thái Hướng Cao và Trần Thiệu Chính bay ở trên trời. Không sai, chính là bay.

Diệp Ninh đã phong Thánh rồi, bây giờ, đương nhiên hắn có thể bay. Những lời nói ra, đều là lời vàng ý ngọc.

Vung bút một cái, chữ viết ra, cũng có sức mạnh phi phàm. Ví dụ như nói Thánh Nhân có thể viết một chữ “núi”, biến thành Thư Sơn. Trở thành nơi khảo nghiệm cho vô số đệ tử Nho đạo bao nhiêu năm nay.

Thư Sơn còn biến thành núi thánh.

Đương nhiên Diệp Ninh còn chưa có loại cảnh giới đó, nhưng hắn tiện tay viết một chữ “mây”, đúng là có thể hóa thành một đám mây trắng, để cho mọi người cùng bay.

Điều khiển mây, đối với Diệp Ninh mà nói là một chuyện rất mới mẻ.

Ở kiếp trước khi xem “Tây du ký”, rất nhiều thần tiên đều là điều khiển mây.

Nhưng đợi đến khi hắn thật sự xuyên không đến thế giới tu tiên này mới phát hiện, khi người tu hành bay, hoặc là dùng linh lực của bản thân, trực tiếp bay, hoặc là giẫm lên pháp khí phi hành.

Giống như Diệp Ninh trực tiếp điều khiển mây để bay, tuyệt đối là một chuyện rất hiếm thấy.

“Có lẽ là chỗ này.”

Diệp Ninh xác nhận một chút địa hình, ấn đám mây xuống. Nơi này, chính là sơn cốc vô danh.

Diệp Ninh thông qua tượng thánh, liếc mắt một cái, phát hiện ra sự kỳ dị của nơi này, vì thế đã dẫn theo người, đến nơi này để tìm hiểu. Hắn giống trống khua chiêng đến nơi này, cũng không phải là đơn thuần bởi vì tò mò.

Hắn cũng có tâm tư.

Hắn biết, ở thế giới này có rất nhiều cấm địa.

Cấm địa chia thành rất nhiều loại, hoặc là đơn giản nguy hiểm, người sống đi vào, rất khó sống mà đi ra ngoài. Vì thế mới không có người nào đi vào.

Chương 519: Đừng đánh ta, ta đầu hàng

Diệp Ninh có tâm tư, muốn tự bản thân đi vào cấm địa một lần, như thế tìm chết không phải là chuyện dễ dàng sao? Nhưng mà lại bị hệ thống phán định là hành vi tự sát, vì thế chỉ có thể từ bỏ.

Nhưng đó rõ ràng là cấm địa.

Còn có một loại cấm địa nữa, trước khi nó thật sự mở ra, ngươi sẽ không hề biết là tốt hay là xấu. Ví dụ như nơi truyền thừa của Tiên Nhân thời thượng cổ.

Mỗi lần xuất thế, đều sẽ có một hồi gió tay mưa máu.

Muốn đi vào trong đó tìm kiếm truyền thừa, thì phải trải qua cửu tử nhất sinh (sống chết). Cuối cùng, phần lớn đều chết, chỉ có một người có thể có được truyền thừa. Diệp Ninh hy vọng nơi này chính là loại tràn ngập nguy hiểm.

Nói thật, ta mệt rồi.

Cho ta một đao dứt khoát là tốt nhất.

Diệp Ninh cảm thấy đám người Tiên Môn này là thật sự không đáng tin cậy. Ta đã cưỡi cả lên mặt rồi đúng không? Các ngươi còn lề mề cái gì nữa?

Ta đã phong Thánh rồi, các ngươi còn không đến giết ta? Nghĩ đến đây, Diệp Ninh cảm thấy bức bối.

Hắn cảm thấy suy nghĩ của Tiên Môn có chút không bình thường.

Hắn chỉ yên bình ngồi ở Tính Châu cả ngày, nói về lý luận, Tiên Môn nên trực tiếp đến gây phiền phức cho hắn mới đúng. Vì sao vẫn luôn âm thầm dày vò nhau, mà không trực tiếp cho một đao dứt khoát chứ?

Ở bên người ta lại không có vệ sĩ nào lợi hại. Các ngươi đến giết ta, ta không phải là chết chắc sao? Diệp Ninh nghĩ đến đây, thì cả bụng đầy lửa.

Hắn không biết Tiên Môn đã bị hắn làm cho trở thành chim sợ cành cong, cảm thấy nhất định phải tập hợp sức mạnh của mười ba tông, mới có thể xử lý hậu hoạn là hắn.

Trước mắt theo cách nhìn của hắn, Tiên Môn thật sự là khiến người khác quá thất vọng rồi.

Bây giờ còn chưa đến giết hắn, lẽ nào đợi đến lúc hắn trở về kinh thành rồi mới ra tay? Dựa vào đại trận Nhân Gian, vậy thì hắn đúng thật là không chết được.

Diệp Ninh nhìn Nam Cung Lương Nhân im lặng lầm lỳ ở bên cạnh. Vì để cho Tiên Môn có thể thuận lợi giết hắn.

Hắn đặc biệt dẫn theo sao chổi này.

Mục đích, chính là tạo ra đủ điều kiện để cho hắn chết.

Nhưng đáng tiếc.

Tiên Môn vẫn là không có bất kỳ động tĩnh gì.

“Ta hoài nghi Tiên Môn đang chơi ta.”

Diệp Ninh tìm chết thất bại quá nhiều lần rồi. Hắn càng ngày càng cảm thấy thế giới này có độc. Bây giờ điều này gần như càng chắc chắn hơn.

Nhưng có bức bối thế nào, cuộc sống vẫn là phải tiếp tục.

Nếu như Tiên Môn không đủ mạnh, vậy thì Diệp Ninh chỉ có thể tự mình nghĩ cách. Hắn vẫn còn nhớ, trong sơn cốc có một cỗ khí tức đặc biệt.

Cỗ khí tức này, khiến cho bản năng của hắn khó chịu.

Điều này nói rõ, sơn cốc này nhất định không phải chỗ tốt.

Hoặc là, ở đây ẩn giấu cấm địa đáng sợ. Hoặc là, ở đây nhất định có một đại ma đầu.

Bản thân hắn tìm đến tận cửa, tuyệt đối được xem như là một chuyện nguy hiểm.

“Diệp huynh, huynh xác định ở đây thật sự có điều gì kỳ lạ chứ?”

Thái Hướng Cao nhìn xung quanh bốn phía.

Hắn ta thật sự là không phát hiện được cái gì, ở đây làm gì có chỗ nào không đúng lắm. Trần Thiệu Chính ở bên cạnh phối hợp gật đầu.

Thậm chí Trần Thiệu Chính còn cầm một nắm đất, nhưng mà vẫn như trước không có phát hiện gì.

“Đương nhiên ta chắc chắn.”

Diệp Ninh đi tới đi lui.

Địa điểm, nhất định đúng là chỗ này.

Nhưng mà cỗ khí tức khiến hắn khó chịu theo bản năng đó, lại đã biến mất rồi. Điều này không đúng.

Lúc trước, vẫn còn có một chút dấu vết của nó chảy ra. Tại sao lần này lại không có một chút nào chứ?

Diệp Ninh không phải là một người dễ dàng từ bỏ, hắn đưa ra quyết định, nói.

“Đào!”

Hắn vẫn cảm thấy, cỗ khí tức đó, chính là từ sâu dưới mặt đất truyền đến. Không cảm nhận được cũng không sao, đào trước rồi nói.

Loại chuyện đào đất này, đương nhiên không đến mức để Diệp Ninh đích thân ra tay. Trần Thiệu Chính chủ động xuất trận, xắn tay áo, trực tiếp bắt đầu đào.

Tiến độ rất nhanh.

Sau mười mấy hơi thở, một cái hố lớn đã xuất hiện rồi.

Diệp Ninh nhìn nó chằm chừm, trong đôi mắt lóe lên một tia cố chấp.

“Ta không tin ngươi sẽ không ra!”

Ở sâu dưới lòng đất.

Trong một hang động tối tăm, chật hẹp. Lóe lên hai ánh sáng đỏ.

Sau đó là một giọng nói gần như sụp đổ vang lên.

“Vì sao ta đã trốn xuống dưới lòng đất sâu hàng vạn mét rồi, vẫn còn có người có thể phát hiện ra ta?”

Nếu như lúc này có người ở trong động, vậy thì nhất định có thể nhìn thấy, ở trong hang động chật hẹp này, có một nữ tử quỷ dị đang ngồi đó. Vì sao lại nói là quỷ dị?

Đầu tiên nữ tử này, mắt đỏ tóc đỏ, quần áo mặc trên người, giống như là quần áo mùa đông, bên ngoài có một tầng lông tơ dày màu đỏ. Nhìn từ bên ngoài, cả người của nàng ta nhìn có vẻ có chút chói mắt.

Sau đó, nàng ta có cái đuôi màu đỏ, cũng là đầy lông.

Chương 520: Đừng đánh ta, ta đầu hàng (2)

Không đi giày, đôi chân nhỏ trắng nõn mềm mại tuy giẫm trên mặt đất, nhưng mà lại không bẩn chút nào, ngón chân hồng hào. Khuôn mặt xinh đẹp, làn da trắng như tuyết, cùng với đôi mắt to màu đỏ.

Rất xinh đẹp, rất ưa nhìn, nhưng mà lại không phải con người. Nhìn từ vẻ bề ngoài, rất khó đoán ra được thân phận của nàng ta. Bây giờ rõ ràng nàng ta đang sợ hãi.

Gương mặt đau khổ, trong ánh mắt lộ rõ một chữ.

“Sợ!”

Tám trăm năm rồi!

Ta bị nhốt ở đây tám trăm năm.

Ở trong căn phòng tối tăm u ám đó, giống như một cô hồn vậy. Nói chuyện, không có người nào trả lời.

Cho dù cầu xin, cũng không có người nào đáp lại.

Đó là một loại cảm giác cô độc dường như cả thế giới chỉ có một mình mình. Loại cảm giác cô đơn đó.

Khiến cho tâm thái của nàng ta vặn vẹo.

Vốn dĩ là một nữ tử thích ánh nắng, tươi sáng. Bây giờ lại biến thành ghét bỏ bóng tối u ám.

Bóng tối đối với nàng ta mà nói, là một loại ác mộng, rất dễ dàng khiến cho nàng ta nghĩ đến đoạn thời gian bị giam nhốt bi thảm đó. Nhưng cho dù như thế.

Bây giờ nàng ta vẫn như trước trốn ở trong bóng tối. Vì sao?

Còn không phải là vì an toàn!

"Tám trăm năm rồi, ta đợi tám trăm năm, cuối cùng cũng thoát khỏi được ma chưởng của Vũ Hóa Môn, ta trốn ra ngoài, ta trốn ở nơi này."

Nữ tử rơi lệ.

Rất rõ ràng, nàng ta không phải là ai khác, mà chính là Hạn Bạt (quái vật gây ra hạn hán). Chính là nàng ta, khiến cho Tính Châu hạn hán, dân chúng lầm than. Nhưng đây không phải là ý của nàng ta.

Tuy nói, với tính tình của nàng ta, rất thích nhìn thấy cảnh tượng dân chúng lầm than, bách tính đau khổ. Nhưng mà, đây không phải là bản ý của nàng ta, nàng ta là bị Vũ Hóa Môn đe dọa.

Vũ Hóa Môn nói với nàng ta, chỉ cần nàng ta hoàn thành chuyện này, sẽ cho nàng ta tự do.

Nhưng nàng ta nhìn có vẻ thì là một cô gái nhỏ ngây thơ có chiều cao khoảng 1m5, nhưng đã sống hơn một ngàn năm. Nàng ta biết, đám người Vũ Hóa Môn này không đáng tin.

Vì thế sau khi thành công tạo ra hạn hán cho Tính Châu, đã tìm cơ hội, âm thầm trốn đi. Chuyện này vẫn luôn khiến nàng ta rất đắc ý.

Quả nhiên, bản công chúa rất thông minh.

Tám trăm năm trước, bản công chúa chỉ là nhất thời sơ suất, mới bị đám chó má Nhân tộc bắt được! Đây, chỉ là một tai nạn!

Hạn hạn của Tính Châu là do nàng ta tao thành, đây xem như là một bí mật. Nhưng bí mật lớn hơn của nàng ta, thật ra là…

nàng ta không phải là Hạn Bạt! Không sai, nàng ta căn bản không phải cái gì mà Hạn Bạt!

Nàng ta là công chúa đến từ Ma Giới. Phụ thân của nàng ta, đó là đường đường Ma Đế. Mà nàng ta, là đứa con nhỏ nhất của Ma Đế.

Bình thường mà nói, đứa con nhỏ nên nên được nhận hết mọi sự sủng ái mới đúng. Nhưng Ma Đế có quá nhiều con, tất cả có hơn ba ngàn đứa.

Quy tắc của Ma Giới, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, không có tình thân gì để nói, cho dù là quan hệ ruột thịt, thậm chí cũng có tình huống chém giết lẫn nhau. Đây chính là đặc tính của Ma tộc.

Tuổi của nàng ta nhỏ nhất, mẫu thân của nàng ta, sau khi sinh ra nàng ta, thì đã chết. Vì thế nàng ta không có chỗ dựa.

Sức mạnh cũng rất yếu.

Người cha Ma Đế của nàng ta, thậm chí còn không nhớ bản thân có một đứa con gái như vậy. Ở dưới tình huống như thế, cuộc sống của nàng ta rất khó khăn.

Dưới sự ức hiếp của các ca ca tỷ tỷ, thiếu nữ hèn nhát đã đưa ra quyết định lớn gan nhất cuộc đời của mình. Nàng ta dự định rời khỏi Ma Giới!

Nhưng mà với sức mạnh của nàng ta, sao có thể mở ra thông đạo giữa hai ghế giới chứ? Vì thế, nàng ta chỉ có thể tìm cách khác.

Trà trộn vào trong quân doanh, cùng với đội vận chuyển tiếp tế, ngồi nhờ pháp trận xuyên giới, đi đến chiến trường bên ngoài vực. Tiên Giới và Ma Giới, từ xưa đến nay đều là không đội trời chung.

Chiến trường bên ngoài vực, chính là nơi chiến đấu giao tranh.

Dựa theo cách nghĩ của nàng ta, trước tiên nàng ta phải trà trộn vào chiến trường bên ngoài vực, sau đó lại nghĩ cách đi nhờ trận truyền tống, lén lút đến thế giới khác. Nhưng kết quả thì sao, đội vận chuyển đi nửa đường gặp phải đại quân Tiên Giới phục kích.

Pháp trận truyền tống bị quấy nhiễu nghiêm trọng.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, nàng ta bị truyền tống đến thế giới này. Hơn nữa đã tách khỏi những Ma tộc khác.

Nhưng điều này không phải là chuyện gì đáng buồn.

Loại tính cách nhát gan này của nàng ta, cũng không có bất kỳ chí hướng lớn nào, chỉ muốn tìm một nơi để đi. Nàng ta thống hận Ma Giới, nàng ta không muốn có bất kỳ liên quan gì đến Ma Giới nữa.

Vì thế, thật ra điều này đối với nàng ta mà nói là một chuyện tốt. Nhưng mà không ngờ được vui mừng chưa được bao lâu.

Thậm chí ngay cả thế giới này còn chưa kịp tìm hiểu. Nàng ta đã bị trưởng giáo của Vũ Hóa Môn bắt được.

Chương 521: Đừng đánh ta, ta đầu hàng (3)

Trưởng giáo Vũ Hóa Môn thấy nàng ta không phải Nhân tộc, lại thấy trên người nàng ta có thuộc tính lửa có tính chất hủy diệt, một khi sức mạnh lan tràn ra ngoài, vậy thì mặt đất khô cạn, dân chúng lầm than.

Vì thế vỗ trán một cái, đã cho rằng nàng ta là Hạn Bạt ở trong truyền thuyết. Nữ tử cũng rất khó chịu.

Nàng ta căn bản không phải Hàn Bạt. Tên của nàng ta là Mặc Ly. Nàng ta là công chúa của Ma Giới.

Một ma tộc tuyệt đối cao quý, có huyết mạch của Ma Đế. Nhưng nàng ta không hề hiếu chiến.

Từ lúc bắt đầu sinh ra, nàng ta đã không có nhiệt huyết chiến đấu gì cả, nàng ta chỉ muốn sống giống như con cá muối. Điều này ở trong Ma tộc, chắc chắn là rất khác người.

Ma tộc từ khi sinh ra đã nóng tính, dễ tức giận, cáu kỉnh.

Thuộc loại tính cách xem nhẹ sống chết, không phục thì đánh.

Cái gì mà độc ác, cái gì mà lạnh lùng, cái gì mà hiểm độc, những từ như thế, mới là dùng để hình dung Ma tộc.

Vì thế loại tính cách như Mặc Ly, ở Ma Giới là rất cổ quái, đây cũng là lý do vì sao nàng ta rõ ràng là con gái của Ma Đế, kết

quả lại sống cuộc sống bất hạnh như thế.

Ma Giới không phù hợp với nàng ta.

Nhưng dù sao nàng ta vẫn là Ma tộc chân chính.

Lẽ nào nàng ta phải nói với Vũ Hóa Môn rằng, ta không phải Hạn Bạt, ta là Ma tộc sao? Nàng ta đúng là có chút ngây thơ, nhưng mà không ngu ngốc.

Vì thế, chỉ có thể nhận nhịn chấp nhận chuyện bản thân là Hạn Bạt. Vốn dĩ Hạn Bạt đã là một truyền thuyết.

Còn về việc Hạn Bạt có dáng vẻ như thế nào, vẫn luôn không có kết luận, có người nói là đầu tóc rối bù, một chân, có người nói mặc thanh y, cũng có người nói là hình dạng của một cô gái nhỏ, đương nhiên, cũng không thiếu người dứt khoát nói là cương thi, cả người mọc lông, vô cùng đáng sợ.

Không bàn đến ngoại hình, nhưng mà năng lực của Hàn Bạt là chắc chắn. Hạn Bạc tàn khốc, như thiêu như đốt.

Mặc Ly có loại năng lực này, bị trưởng giáo Vũ Hóa Môn cho rằng là Hạn Bạt, cũng không có gì kỳ lạ. Hạn Bạt là yêu ma, biết cách đầu độc nhân gian.

Vì thế sau khi trưởng giáo Vũ Hóa Môn bắt được Mặc Ly, đã trực tiếp vứt vào trong thiên lao, đóng cửa lại, chính là tám trăm năm. Thời gian tám trăm năm, khiến cho Mặc Ly gần như sắp điên rồi.

Hu hu hu, con người sao còn đáng sợ hơn Ma vậy? Ta sai rồi, ta không nên đến đây, ta muốn về Ma giới. Đứa trẻ đáng thương, khóc đến khàn giọng.

Có lẽ là tiếng khóc đau khổ của nàng ta cảm động ông trời, cuối cùng cũng có được cơ hội, lại lần nữa nhìn thấy mặt trời.

Vừa mới đi ra, nàng ta không muốn quay trở về nữa, đương nhiên là cố gắng dùng hết thủ đoạn chạy trốn. Sau khi chạy trốn, Mặc Ly lo lắng bản thân lại lần nữa bị Vũ Hóa Môn bắt được.

Vì thế Mặc Ly cản thận từng chút một xóa sạch mọi dấu vết liên quan đến mình. Đến một sơn cốc không bắt mắt một chút nào như vậy.

Thậm chí còn rất không có tôn nghiêm đào một hang động sâu hàng vạn mét dưới lòng đất, cẩn thận từng chút một trốn ở trong đó. Mặc Ly dự định đầu tiên trốn một trăm năm, tránh gió một chút rồi nói.

Kết quả trước đó không lâu, Diệp Ninh phong Thánh, trời đất chấn động.

Đến ngay cả Mặc Ly ở sâu dưới lòng đất, cũng đều cảm nhận được điều gì đó phi thường.

Tuy Mặc Ly sống ngàn năm, nhưng con số ngàn năm này, ở trong Ma tộc tuyệt đối vẫn là vị thành niên. Tâm tính trẻ con, muốn xem náo nhiệt.

Có điều Mặc Ly nhát gan, cũng không dám nhìn nhiều, chỉ lộ đôi mắt ra, nhìn một chút. Sau đó lập tức co người trở về.

Nàng ta biết thế giới này đẳng cấp không cao, không có loại đại năng thông thiên, tuyệt đối không thể nào có người chú ý đến nàng ta. Nhưng lại không ngờ được, thế mà còn có quái thai giống như Diệp Ninh.

Mượn tượng thánh, trực tiếp phát hiện một chút khí tức chảy ra đó. Diệp Ninh cảm nhận được, cỗ khí tức này không bình thường.

Có một loại cảm giác khiến hắn rất không thoải mái, thậm chí là sợ hãi theo bản năng. Điều này khiến Diệp Ninh điên cuồng vui mừng.

Hắn cảm thấy nơi này, hoặc là một cấm địa chưa được người nào phát hiện, hoặc là có đại ma đầu ẩn nấp ở đây. Tự bản thân hắn tìm đến tận cửa, còn có thể có quả ngon để ăn sao?

Không thích Trần Thiệu Chính quá chậm, Diệp Ninh đích thân ra tay, tiện tay viết một chữ, chuyển một đống đất giống như ngọn núi nhỏ đi. Sau đó lộ ra dấu vết của một hang động.

“Đại nhân, có phát hiện!”

Trần Thiệu Chính nhìn thấy một chút dấu vết Mặc Ly để lại.

Theo bản năng rút kiếm ra, lộ ra thần sắc nghiêm trọng. Người nào, thế mà lại trốn ở dưới lòng đất hàng vạn mét. Nhất định không phải người tốt!

Mọi người lần lượt rút đao, cho dù là Thái Hướng Cao, cũng làm hành động chuẩn bị sẵn sàng.

“Các ngươi đều lùi lại phía sau.”

Chương 522: Ngươi có dáng vẻ như thế này ngươi nói với ta ngươi là Hạn Bạt?

Diệp Ninh mệnh lệnh mọi người lùi lại. Bản thân lại chủ động đi về phía trước. Không sai.

Chính là cỗ khí tức này.

Quả nhiên cỗ khí tức này không bình thường, tà ác, bạo ngược, lạnh lùng. Chắc hắn có một đại ma đầu trốn ở đây!

Trên mặt hắn lộ ra thần sắc điên cuồng vui mừng.

Sau đó vẻ mặt vui mừng của hắn đã đông cứng lại.

Bởi vì hắn nhìn thấy trên mặt đất của hang động có một nữ tử đang chuyển động. Sau đó duỗi một bàn tay nhỏ trắng nõn ra.

Tiếp đó, lại là giọng nói yếu ớt, sợ hãi vang lên.

“Đừng đánh ta, ta đầu hàng!”

Nhất thời khung cảnh trở nên cứng đờ.

Vốn dĩ mọi người đao kiếm sẵn sàng, trong chớp mắt lộ ra thần sắc nghi hoặc. Đây là tình huống gì?

Diệp Ninh nuốt nước bọt.

Hắn có chút hoài nghi đôi tai của mình.

“Ra đây!”

Hắn lớn tiếng quát.

Mặc Ly ở bên dưới cúi đầu, dường như có chút do dự. Nhưng cuối cùng sự sợ hãi trong lòng vẫn là chiến thắng dũng khí.

Nàng ta kéo thông đạo ở trên đỉnh đầu ra, sau đó một khuôn mặt nhỏ từ dưới mặt đất hiện ra ngoài. Nàng ta cũng không dám nói bừa.

Mặc Ly chậm rãi bò ra ngoài, đứng ở trước mặt Diệp Ninh, sau đó dứt khoát cúi đaià. Nhìn đôi chân trần của mình.

Giống như là học sinh bị thầy cô giáo mắng vậy. Bụp!

Diệp Ninh cảm thấy có thứ gì đó vỡ vụn.

Thứ vỡ vụn không phải cái gì khác, mà chính là tưởng tượng của hắn.

Đại ma đầu?

Ngươi nói với ta đây là đại ma đầu?

Vốn dĩ hắn cho rằng người có thể có khí tức đáng sợ như thế, có thế nào cũng là một ma đầu tội ác chồng chất, giết người như cỏ mới đúng. Nhưng mà nhìn tiểu nha đầu ở trước mắt này.

Tuy nàng ta có vẻ ngoài có chút kỳ dị.

Nhưng mà từ biểu cảm và phản ứng của nàng ta có thể nhìn ra được. Có lẽ nàng ta không phải nhân vật tàn nhẫn.

Nếu như là nhân vật tàn nhẫn, thì sao có thể nhát gan như thế? Nhất thời lòng của Diệp Ninh lạnh đi một nửa.

Ông trời ơi, chơi ta đúng không?

Hai người một cao một thấp, một lớn một nhỏ, cứ như thế đứng cách nhau chỉ khoảng một mét, ngơ ngác nhìn chằm chằm. Một lúc sau, Diệp Ninh hỏi.

“Ngươi là thứ gì?”

Nhìn tiểu nha đầu trước mắt, tuổi tác cách Huyên Huyên không bao nhiêu. Nhưng mà bộ dáng này, rõ ràng không phải con người.

“Ta, ta là Hạn Bạt.”

Mặc Ly nghĩ nghĩ, chỉ có thể trả lời như thế.

Ma Giới và Tiên Giới là tử địch, tuy ở đây không phải Tiên Giới, nhưng Ma tộc và Nhân tộc cũng là loại huyết hải thâm thù. Vì thế Mặc Ly không thể nào nói ra thân phận thật sự của bản thân, chỉ có thể dựa theo thận phận mà Vũ Hóa Môn đã thiết kế cho nàng ta để nói.

“Hạn Bạt?”

Diệp Ninh có chút ngơ người.

“Hạn Bạt có dáng vẻ như thế này?”

Hắn quay đầu, nhìn về phía Thái Hướng Cao. Ta đọc sách ít, ngươi đừng có lừa ta.

Nhưng mà lần này Thái Hướng Cao cũng không thể đưa ra phán đoán. Bởi vì hắn ta cũng chưa từng nhìn thấy Hạn Bạt.

Loại thứ như Hạn Bạt, là yêu ma trong truyền thuyết, chỉ tồn tại ở trong cổ tịch.

Ngay cả trưởng giáo Vũ Hóa Môn cũng không biết Hạn Bạt có dáng vẻ như thế nào, đương nhiên Thái Hướng Cao cũng không thể nào biết được. Vì thế hắn ta chỉ có thể lắc đầu, lộ ra thần sắc mơ hồ.

Diệp Ninh khẽ níu mày.

Hạn Bạt đối với hắn mà nói, tuyệt đối là thứ xa lạ. Có điều truyền thuyết về Hạn Bạt hắn nhất định là từng nghe thấy.

Trong đầu của Diệp Ninh, Hạn Bạt không nói là có hình tượng mặt mũi hung dữ, nhưng cũng tuyệt đối là quái vật đáng sợ. Nhưng mà nhìn thiếu nữ ở trước mặt.

Ngoài tóc đỏ mắt đỏ không giống con người ra, thật sự vẫn là một thiếu nữ rất xinh đẹp. Nhan sắc so với Huyên Huyên không kém thì không nói, trên người còn nhiều thêm một cỗ phong tình quyến rũ kỳ lạ. Nếu như Hạn Bạt có dáng vẻ trông như thế này.

Vậy thì hình như Hạn Bạt cũng không có cái gì đáng sợ. Đây chính là nam nhân.

Tam quan đi theo ngũ quan.

Nhưng Diệp Ninh không phải là nam nhân bình thường, hắn nhìn thấy nhiều mỹ nữ rồi, tiểu nha đầu trước mắt ở trong mắt hắn còn chưa trưởng thành, đương nhiên hắn sẽ không có suy nghĩ gì khác.

Vì thế Diệp Ninh hỏi.

“Ngươi làm thế nào để chứng minh bản thân là Hạn Bạt?”

Mặc Ly mở to đôi mắt đáng yêu của mình, nghiêng đầu suy nghĩ.

“Ngươi nhìn lửa của ta.”

Mặc Ly chìa ngón tay ra.

Trên những ngón tay trắng nõn, có một quả cầu lửa nhỏ màu đỏ đen xuất hiện. Trong quả cầu lửa này, mang theo một cỗ khí tức hủy diệt. Điều này khiến cho không ít người biến sắc.

Tuy thiếu nữ nhìn có vẻ trông vô hại, dường như rất yếu. Nhưng ngọn lửa này không đơn giản.

Dù sao Mặc Ly là con gái của Ma Đế, cho dù có lười nhác như thế nào, thì huyết mạch Ma Đế trong cơ thể không phải là giả, vì thế nàng ta nhất định có tư chất tuyệt đỉnh của Ma tộc.

“Chỉ dựa vào ngọn lửa này là có thể chứng minh ngươi là Hạn bạt?”

Chương 523: Ngươi có dáng vẻ như thế này ngươi nói với ta ngươi là Hạn Bạt? (2)

Diệp Ninh nghi hoặc.

Hắn không phải là coi thường ngọn lửa này.

Ngược lại ngọn lửa này rất kinh người, vì thế hắn cảm thấy thiếu nữ trước mắt này càng không giống Hạn Bạt. Hạn Bạt không nên là như thế này.

"Ta, ta, ta…"

Mặc Ly gấp đến sắp khóc, hoang mang nói.

"Ta thật sự là Hạn Bạt, hạn hán của nơi này là do ta tạo thành!"

Tuy Hạn Bạt là yêu ma, rất nguy hiểm, không được người khác yêu thích.

Nhưng mà có thế nào thì so với Ma tộc cũng khiến cho người ta dễ chấp nhận hơn một chút.

Mặc Ly biết, bản thân ở thế giới này rất nguy hiểm, một khi thân phận bị bại lộ, có xác suất lớn là chỉ có một con đường chết.

"Nơi này?"

Thái Hướng Cao lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Ngươi là nói, hạn hán của Tính Châu là do ngươi tạo ra?"

Mặc Ly gật đầu như gà mổ thóc.

"Đúng thế, đúng là do ta tạo thành."

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Sau đó trong mắt, không hề che giấu mà lộ ra sát ý. Trần Thiệu Chính lạnh lùng nói.

"Thảo nào Tính Châu lại đột nhiên có hạn hán, hóa ra là do yêu ma tạo thành, đại nhân, chúng ta không thể tha cho nàng ta!"

Thái Hướng Cao cũng gật đầu, đồng ý chuyện này.

“Hạn Bạt nhất định phải chết!”

Cái gì? Khuôn mặt nhỏ của Mặc Ly tái nhợt.

Mặc Ly không hiểu, vì sao bản thân nói mình là Hạn Bạt, kết quả lại phải giết nàng ta? Lẽ nào không phải là nên giống với Vũ Hóa Môn, nhốt nàng ta lại sao?

Mặc Ly đã làm tốt chuẩn bị bị nhốt thêm tám trăm năm nữa rồi. Diệp Ninh chau mày thật sâu.

Hắn nhìn thiếu nữ ở trước mặt, nói.

“Ta cho ngươi thêm một cơ hội nữa, ngươi nói thật, rốt cuộc ngươi là thứ gì?”

Trong lòng vẫn luôn có một giọng nói nói với hắn, thiếu nữ trước mắt không phải là Hạn Bạt.

“Ta, ta đúng là Hạn Bạt… Có điều, ta không phải cố ý muốn hại người, ta chưa từng nghĩ đến việc hại người!”

Mặc Ly run rẩy nói.

“Là có người ép ta, bọn họ muốn ra khiến cho mặt đất khô cạn, nếu như ta không làm như thế, bọn họ sẽ giết ta.”

Mặc Ly cảm nhận được sát ý của mọi người.

Bị dọa cho sợ. Hàng mi dài đẫm lệ.

“Có người ép ngươi?”

Ngay lập tức Diệp Ninh bắt đầu liên tưởng.

“Là Vũ Hóa Môn?”

Mặc Ly lộ ra thần sắc mơ hồ.

“Ta không biết bọn họ là ai.”

Mặc Ly là thật sự không biết

Vừa mới đến thế giới này, đã bị trưởng giáo của Vũ Hóa Môn bắt được. Sau đó chính là cuộc sống lao ngục tám trăm năm.

Sau khi ra ngoài, mơ mơ hồ hồ bị người khác lợi dụng. Từ đầu đến cuối, đều không biết ruộc cuộc là ai bắt nàng ta. Có điều Mặc Ly đúng thật là không quan tâm những thứ này.

Bởi vì ở trong mắt của Mặc Ly, bản thân là Ma tộc, vậy thì loài người của thế giới này, từ góc độ nào đó mà nói, đều là kẻ địch của nàng ta. Diệp Ninh cau chặt mày.

Hắn cảm thấy thiếu nữ này không nói dối. Nàng ta đúng thật là không biết người ép mình là ai.

Tuy chuyện này nghe có vẻ có chút không thể tin được, dù sao người bình thường sao có thể mơ hồ như thế. Nhưng mà nhìn cô bé trước mắt, Diệp Ninh cảm thấy, nàng ta vẫn là thật sự có khả năng chính là mơ hồ như thế.

“Tuy không biết bọn họ là ai, nhưng nếu như ta nhìn thấy, ta nhất định nhận ra.”

Mặc Ly bổ sung thêm một câu. Bây giờ nàng ta đã nhìn ra rồi.

Đám người Diệp Ninh cùng với đám người lúc trước bắt Mặc Ly, rõ ràng không phải là cùng một nhóm. Nhìn dáng vẻ của bọn họ, có lẽ còn là quan hệ thù địch.

Vì thế Mặc Ly đã chủ động cung cấp thông tin, tạm thời khiến cho bản thân có tác dụng, từ đó tiếp tục được sống.

“Diệp huynh, không cần biết người phía sau có phải Vũ Hóa Môn hay không, nhưng Hạn Bạt là yêu ma, một khi xuất hiện, nhất định phải giết chết, nếu như không giết, cũng không thể để lại ở bên người, nếu không rất có khả năng làm hại đến huynh!”

Thái Hướng Cao nghiêm túc nói.

Hắn ta sợ Diệp Ninh lại không hiểu rõ như trước.

Vì thế nhất định phải nói rõ tác hại của Hạn Bạt. Câu nói này quả nhiên đã đả động Diệp Ninh.

Chỉ đáng tiếc lại là ngược lại.

“Để nàng ta ở lại bên người, thật sự có thể gây hại đến sự an toàn của ta?”

Hai mắt Diệp Ninh sáng lên.

“Đúng thế, Hạn Bạt là ma đầu hung ác, bản tính tàn nhẫn, vô tình vô tính, đầu độc nhân gian, giữ loại ma đầu này ở bên người, nhất định sẽ là đại họa!”

Thái Hướng Cao ôm lòng cảnh giác cực cao, đối với những gì cổ tịch ghi chép về ma đầu này.

“Ngươi nói rất có đạo lý.”

Diệp Ninh vỗ vai Thái Hướng Cao, sau đó quay người, nhìn Mặc Ly.

“Sau này ngươi đi theo bên người ta đi!”

Thái Hướng Cao: “???”

Thái Hướng Cao cảm thấy Diệp Ninh có độc.

Huynh nghe không hiểu ta nói gì đúng không? Ta nói nha đầu này rất nguy hiểm. Nguy hiểm đó, huynh có hiểu không?

Nhưng Diệp Ninh lại nói một cách ngay thẳng, nói.

“Nếu như Hạn Bạt nguy hiểm như thế, vậy thì tuyệt đối không thể thả nàng ta ra ngoài làm hại nhân gian, chỉ có giữ lại bên người ta, để cho ta nhìn thấy nàng ta, mới là cách an toàn!”

Chương 524: Ngươi có dáng vẻ như thế này ngươi nói với ta ngươi là Hạn Bạt? (3)

Rõ ràng Thái Hướng Cao không thể nào chấp nhận được, phản bác nói.

“Nhưng mà trực tiếp giết nàng ta, không phải đơn giản hơn sao?”

Diệp Ninh lắc đầu, nói.

“Ta giữ nàng ta lại, đương nhiên có chỗ để cho ta dùng.”

Lời nói này đương nhiên là để chiếu lệ với Thái Hướng Cao.

Có điều cũng không hoàn toàn là chiếu lệ.

Hắn vẫn luôn cảm thấy, tiểu nha đầu ở trước mắt, không phải nhân vật đơn giản như thế. Nàng ta nói bản thân là Hạn Bạt.

Nhưng Diệp Ninh lại không quá tin. Đây là trực giác.

Loại thứ như trực giác không có đạo lý gì để nói, nhưng mà lại vẫn luôn rất có tác dụng.

Vì thế hắn muốn giữ tiểu nha đầu này ở bên người, tìm hiểu rõ rốt cuộc nàng ta là thứ gì. Có điều tuy ôm loại tâm thái này, nhưng có lời vẫn phải nói rõ ràng.

Diệp Ninh nhìn nàng ta, hỏi.

“Ngươi tên là gì?”

Tiểu nha đầu cúi đầu, nói.

“Mặc Ly.”

Diệp Ninh gật đầu, nói.

“Rất tốt, ta nhớ rồi, sau này ngươi ở lại bên người ta đi, trong tình huống không có sự cho phép của ta, không được rời khỏi ta quá xa, nếu như ngươi dám chạy trốn, vậy thì tất cả người gặp ngươi, đều sẽ giết ngươi!”

Diệp Ninh uy hiếp Mặc Ly.

Cô gái này nhìn có vẻ nhát gan, loại uy hiếp này rất có tác dụng. Quả nhiên, sắc mặt Mặc Ly thay đổi, ngoan ngoãn gật đầu, nói.

“Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi ngươi, lúc ngươi ngủ ta cũng ở cùng ngươi!”

Cảm nhận được ánh mắt bất ngờ tỉnh ngộ của Thái Hướng Cao, tiếp đó lại là ánh mắt vô cùng kỳ lạ. Trên trán Diệp Ninh xuất hiện một đường hắc tuyến.

“Lúc ngủ thì không cần.”

Hắn không nhịn được vươn tay búng vào đầu Mặc Ly.

Mặc Ly bị đau, nhưng đôi mắt ngấn nước lại nhìn chằm chằm Diệp Ninh. Mặc Ly cũng cảm nhận được, dường như Diệp Ninh không có ác ý với nàng ta.

Điều này khiến cho Mặc Ly yên tâm hơn một chút.

Dù sao nàng ta ở thế giới này, cũng là từng bước khó khăn, không bằng thành thật đi theo Diệp Ninh. Vốn dĩ Mặc Ly đã có tâm lý cá muối, thích ứng trong mọi hoàn cảnh là tố chất cơ bản nhất.

Diệp Ninh có chút bức bối trở về phủ.

Vốn dĩ hắn cho rằng sẽ gặp được một đại ma đầu, không ngờ được lại là một tiểu nha đầu nhìn có vẻ không có chút uy hiếp nào. Nhưng hắn không biết thân phận của Mặc Ly, không đại biểu là Nam Cung Lương Nhân không biết.

Không có người nào chú ý đến Nam Cung Lương Nhân ở trong một góc, trong mắt lóe lên một tia sáng.

"Đứa trẻ của Ma tộc?"

Hắn ta thân là Tiên Quân, đương nhiên cũng từng đến chiến trường ngoài vực. Ma tộc, hắn ta không hề xa lạ.

Khí tức trên người nha đầu này, chính là khí tức của Ma tộc.

Hơn nữa ngọn lửa vừa rồi phóng ra, nếu như hắn ta không nhìn nhầm. Có lẽ là U Minh Ma Hỏa!

Ngọn lửa này, thuộc về truyền thừa đế tộc Ma Giới.

Nữ tử này, nhất định có quan hệ không đơn giản với Ma Đế, nói không chừng chính là con gái của Ma Đế. Những thứ này, người của thế giới này kiến thức có hạn, nhất định là không biết. Nhưng mà hắn ta, lại liếc mắt đã rõ.

Một công chúa của của đế tộc Ma tộc, vì sao lại đến thế giới này?

Vì sao nàng ta lại đến đây?

Nam Cung Lương Nhân chau mày lại, lẽ nào nói, đây lại là âm mưu của Ma tộc?

Chỉ có điều, trong lòng Nam Cung Lương Nhân nghĩ như thế, nhưng ngoài mặt lại không lộ ra một chút nào, dưới cái nhìn của người ngoài, hắn ta vẫn là hình tượng trầm mặc không nói một lời kia.

Trong quá trình đám người trở về phủ.

Một thân ảnh mặc trường bào đỏ, lại quang minh chính đại đi vào trong huyện Thương Tùng.

Hắn ta không phải ai khác, chính là trưởng lão Mạc Hạo Nhiên của Vũ Hóa Môn.

"Hình như Diệp Ninh không ở đây?"

Trong mắt ông ta lóe lên một tia tiếc nuối.

Mạc Hạo Nhiên đến huyện Thương Tùng, đương nhiên không thể nào là đến du lịch.

Mà là bị một câu của Lý Nhiễm đánh thức.

Lý Nhiễm từng hỏi, nói vì sao Tiên Môn phải làm ra thế cục lớn như thế, phải tốn nhiều sức lực như vậy? Diệp Ninh xứng sao?

Diệp Ninh cũng không ở trong kinh thành, muốn giết hắn, về mặt lý luận không phải là một chuyện rất khó mới đúng. Phái ra một Địa Tiên, có lẽ có thể lấy tính mạng của Diệp Ninh mới phải.

Tuy lúc đó Mạc Hạo Nhiên vì kế hoạch lớn của Tiên Môn, phản bác Lý Nhiễm, nhưng mà ở trong lòng ông ta, lại xuất hiện một hạt giống. Đó chính là có lẽ như thế cũng được?

Mười ba tông của Tiên Môn, vì sao phải liên hợp với nhau, phái ra nhiều cao thủ như thế để đối phó với Diệp Ninh? Đó là bởi vì bị Diệp Ninh dọa cho sợ rồi.

Mười hai loại dị tượng của Diệp Ninh, đã phá vỡ nhận thức của Tiên Môn. Khiến cho lòng cảnh giác của bọn họ đối với Diệp Ninh, được nâng cao lên vô hạn.

Ở trong mắt bọn họ, Diệp Ninh đã không còn là một nhân vật nhỏ có thể mang đến phiền phức cho bọn họ nữa, mà là một nhân vật lớn thâm sâu khó lường, có khả năng tiêu diệt Tiên Môn!

Chương 525: Nhân đạo hưng vượng

Đúng thế, đây chính là nhận thức hiện tại của Tiên Môn đối với Diệp Ninh.

Liên quan đến Diệp Ninh, ở trong Tiên Môn có rất nhiều suy đoán, trong đó điều được nhiều người công nhận nhất, đó chính là Diệp Ninh là đại năng Tiên Giới chuyển thế, đối phó với loại đại năng chuyển thế này, một khi không thể lập tức giết chết hắn, nhất định sẽ dẫn đến hậu hoạn cực lớn.

Vì thế dưới tầng tầng lớp lớp áp lực, Tiên Môn mới quyết định sư tử vồ thỏ, dùng sức mạnh như núi Thái Sơn, nghiền ép Diệp Ninh. Vì sao lại như thế?

Trong lòng Mạc Hạo Nhiên biết rõ, đó chính là bị Diệp Ninh dọa sợ rồi.

Đường đường Tiên Môn, thế mà bị một tiểu tử trẻ tuổi dọa sợ, điều này không thể không nói có chút mỉa mai. Bởi vì bị dọa sợ, vì thế mới có khả năng sinh ra đánh giá quá cao.

Cũng chính là cái gọi tự mình dọa mình.

Nhưng mà một câu nói của Lý Nhiễm, lại khiến cho Mạc Hạo Nhiên tỉnh ngộ.

"Có lẽ chúng ta không nên tự dọa mình, bây giờ Diệp Ninh còn chưa trưởng thành, bên người cũng không có cường giả bảo vệ, muốn giết hắn, có lẽ không phải là chuyện gì khó."

Mạc Hạo Nhiên càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý.

Có phải là Tiên Môn đã làm vấn đề đơn giản trở nên phức tạp rồi không?

Bây giờ có đối phó với Đại Chu hay không là chuyện quan trọng thứ yếu, giết Diệp Ninh, mới là chuyện ưu tiên hàng đầu. Vì thế, lúc này mới có hành động của ông ta ngày hôm nay.

Mạc Hạo Nhiên đơn thương độc mã đến huyện Thương Tùng.

Là bởi vì ông ta cảm thấy, bên phía Diệp Ninh không có sức mạnh có thể ngăn cản được ông ta. Vì thế ông ta rất tự tin.

Ông ta muốn tìm thấy Diệp Ninh, quan sát một chút ở khoảng cách gần.

Tận mắt thấy mới là thật, tai nghe là giả, ở trong những lời nói truyền nhau phóng đại của đệ tử Tiên Môn, Diệp Ninh giống như là yêu ma vậy. Nhưng Mạc Hạo Nhiên lại cảm thấy, có lẽ Diệp Ninh còn xa mới mạnh mẽ giống như trong tưởng tượng.

Nếu như Mạc Hạo Nhiên một mình có thể thành công, giải quyết Diệp Ninh, đó không phải là trở thành anh hùng của Tiên Môn sao?

"Đối phó Diệp Ninh, có lẽ không cần phát động nhiều người như thế."

Trong mắt Mạc Hạo Nhiên lóe lên một tia ánh sáng. Vì Diệp Ninh không ở trong thành.

Ông ta cũng không gấp gáp, mà là tùy biện tìm một tửu lâu nhìn có vẻ khá chất lượng ở bên đường, sau đó đi vào bên trong.

“Khách quan, mấy người?”

Tiểu nhị của tửu lầu lập tức đi lên nghênh đón.

Quần áo và khí chất của Mạc Hạo Nhiên đều rất bất phàm, vừa nhìn đã biết chính là khách hàng lớn.

Mạc Hạo Nhiên từ lâu đã từng du lịch khắp thiên hạ, vì thế quen thuộc với người của nhân gian, tùy tay ném một thỏi bạc ra, nói.

“Tìm cho ta một nhã gian.”

Tiểu nhị bắt lấy thỏi bạc, trong đôi mắt phát ra ý cười nồng đậm, nhanh chóng đi lên phía trước dẫn đường, dẫn Mạc Hạo Nhiên lên lầu.

“Khách quan, đây là nhã gian tốt nhất ở chỗ chúng tôi, ngài ăn cái gì không? Thịt hầm ở tiệm chúng tôi là tuyệt với nhất ở huyện Thương Tùng này.”

Tiểu nhị thao thao bất tuyệt nói.

Tiểu nhị biết Mạc Hạo Nhiên là người có tiền, đương nhiên phải đối đãi nhiệt tình.

Cái khác không nói, chỉ thỏi bạc vừa rồi, đây chính là một khoản không nhỏ.

“Thịt hầm thì không cần nữa, tùy tiện lên mấy món ăn chay ngon miệng là được rồi, thêm hai vò rượu nữa đi.”

Tuy Mạc Hạo Nhiên đã sớm bước qua giai đoạn nhịn ăn, nhưng mà thỉnh thoảng ăn vài thứ ở nhân gian, cũng không có hại gì. Dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, không bằng thưởng thức một chút tư vị của nhân gian.

“Được luôn.”

Tiểu nhị của tửu lầu cúi người, luôn mồm vâng dạ rồi đi ra ngoài.

Mạc Hạo Nhiên mở cửa sổ, đã nhìn thấy người đi đi lại lại trên đường phố. Lúc trước ông ta từng du lịch nhân gian, vô cùng

quen thuộc đối với người của thế gian.

Tuy khoảng cách lần du lịch trước đó của ông ta đã qua mấy trăm năm rồi, nhưng mà nhân gian mà, ngàn vạn năm nay đều không dáng vẻ cũ đó. Vẫn luôn chưa từng thay đổi cái gì.

Nhưng mà bây giờ, ở huyện Thương Tùng này, Mạc Hạo Nhiên có thể cảm nhận được rõ ràng sự khác biệt. Điều này chủ yếu thể hiện ở phương diện nào đây?

Mạc Hạo Nhiên suy nghĩ một lúc.

Sau đó mới có được một kết luận kỳ lạ.

Điều này chủ yếu thể hiện ở mặt tinh khí thần của bách tính!

Nói thế nào đây, loại thứ như tinh khí thần, vẫn luôn được xem như là thứ tương đối đáng tin, ở quá khứ trong nhận thức của Mạc Hạo Nhiên, tinh khí thần của người như thế nào thì tốt hơn?

Đương nhiên là đại quan quý nhân, thế tộc, thân hào.

Bởi vì có tiền có thế, vì thế tự bản thân bọn họ có cảm giác ưu việt, khi đi đường, rõ ràng có thể nhìn ra được sự khác biệt với người dân bình thường. Mà tiểu dân nghèo khó, lại là bảo sao nghe vậy, cẩn thận từng chút một, tê dại mơ hồ.

Nhưng mà bây giờ nhìn trên đường phố.

Đi đi lại lại, đầu tiên rất ít đại quan quý nhân, thế tộc, thân hào.

Chương 526: Nhân đạo hưng vượng (2)

Điều này rất bình thường, dù sao tân chính vừa mới bắt đầu, đã trở thành cấm địa với thế tộc thân hào khắp nơi ở Tính Châu. Không có thân hào, thế tộc, chỉ có nhân dân bách tính.

Nhưng vấn đề chính là xuất hiện ở trên người những bách tính này.

Mạc Hạo Nhiên chú ý đến, bách tính đi đi lại lại trên đường, rõ ràng là khác hoàn toàn so với trong trí nhớ của ông ta. Sắc mặt bọn họ không thể nói là hồng hào, nhưng ít nhất cũng không pải là trắng bệch, nói rõ là cuộc sống ăn uống cũng tạm được.

Quần áo bọn họ mặc không thể nói là hoa lệ, thậm chí có người còn mặc quần áo chắp vá, nhưng ít nhất không phải là rách rưới.

Từ góc độ của ông ta mà nói, mức sống như thế tuyệt đối không thể xem như là quá tốt, các trời đại trước kia vào thời kỳ thịnh thế, phần lớn bách tính đều là như thế.

Nhưng vấn đề là, trên người bọn họ lại có một cỗ tinh khí thần mà Mạc Hạo Nhiên chưa từng gặp phải. Loại tinh khí thần này, thể hiện ra ở nụ cười trên gương mặt bọn họ.

Thể hiện ra trong bước chân tự tin của bọn họ.

Cùng với trong túi, mặc dù không nhiều, nhưng đúng là còn sót lại mấy đồng tiền đồng. Điều này nói rõ cái gì?

Điều này nói rõ cuộc sống trước mắt, bách tính rất thỏa mãn. Có tôn nghiêm, sống giống như một con người.

Nếu như chỉ là một người có loại cảm giác thỏa mãn này, vậy thì không tính là cái gì, nhưng mà hàng ngàn hàng vạn người đều là như thế, đã mang đến cho Mạc Hạo Nhiên sự chấn động mãnh mẽ.

Ông ta tùy tiện kích phát một ấn quyết, lau một đường trước mặt mình. Vì thế trong đồng tử của ông ta, phát ra ánh sáng màu xanh.

Mạc Hạo Nhiên thi triển thuật pháp, đi nhìn thế giới này.

Thì nhìn thấy ở trong khu vực của một nửa Tính Châu này, lúc nào cũng đều phát ra từng sợi ánh sáng màu vàng kim. Đây là cái gì?

Đây là khí vận!

Điều này nói rõ một nửa khu vực Tính Châu, lúc nào cũng đang không ngừng nâng cao quốc vận của Đại Chu.

“Nhân đạo hưng thịnh…”

Không biết vì sao, đột nhiên Mạc Hạo Nhiên nói ra mấy chữ này.

Hơn nữa mấy chữ này, mang đến cho ông ta một nỗi sợ hãi không thể diễn tả bằng lời. Nhân đạo, là một khái niệm mà

trước khi có Diệp Ninh, chưa từng có người nào nhắc đến. Ông ta chỉ biết Tiên đạo, Ma đạo, Nho đạo, Võ đạo,…

Nhưng chưa bao giờ nghe nói về Nhân đạo. Cái gì là Nhân đạo?

Nói về mặt chữ cái, Tiên Nhân cũng là người, Võ giả cũng là người, Ma tu cũng là người, Nho sinh cũng là người. Nhưng nhìn từ thực tế, giữa người với người không giống nhau.

Người chia thành ba tầng lớp, người chia thành vô số đạo. Giữa các đạo với nhau không ngừng tranh đấu. Khó phân cao thấp.

Nhân đạo có thể bao gồm tất cả các đạo có liên quan đến con người. Nhưng các đạo khác thì không cho rằng như thế. Ví dụ như người của Tiên đạo.

Bọn họ sẽ cảm thấy bản thân cùng một loại với thứ dân bình thường sao? Rõ ràng là không cho rằng như thế.

Vì thế, sức mạnh của Nhân đạo, vốn dĩ chính là không không nên được thành lập mới đúng.

Hàng ngàn hàng vạn thứ dân không đếm hết được này, giống như cỏ dại, như sâu kiến, bọn họ, có thể có sức mạnh gì? Nhưng đây rõ ràng là sai lầm của người đời.

Bọn họ không chỉ có sức mạnh, hơn nữa còn rất mạnh.

Điều này từ trong trận chiến ở kinh thành, Diệp Ninh thông qua đại trận Nhân Gian, thể hiện ra sức mạnh của Nhân đạo chém đứt bàn tay của trưởng giáo mười ba tông là có thể nhìn ra được.

Con người nhất định sẽ thắng trời!

Mấy chữ này cũng là lời nói được Diệp Ninh nói ra, dùng một cỗ khí thế dời núi lấp biển, không ngừng vang vọng ở trong đầu của Mạc Hạo Nhiên. Đúng vào lúc này, tiểu nhị đi vào.

“Khách quan, thức ăn và rượu của ngài.”

Tiểu nhị đặt mấy mon ăn và rượu lên trên bàn. Rồi lui ra ngoài. Nhưng lại bị Mạc Hạo Nhiên cản lại.

“Tiểu nhị, ngươi nghĩ về Diệp Ninh như thế nào?”

“Diệp đại nhân?”

Đầu tiên tiểu nhị ngơ ra một lúc, tiếp đó trong mắt lộ ra ánh sáng sùng kính, khóe miệng theo bản năng xuất hiện một nụ cười, nói.

“Diệp đại nhân là Thánh Hiền vĩ đại, ngài ấy có thể cứu vớt hàng ngàn người đau khổ trên thế giới này, chúng ta đều biết, ai mới là thật sự đối tốt với chúng ta…”

Tiểu nhị nhắc đến Diệp Ninh, chính là thao thao bất tuyệt.

Trên thực thế có là con người không giỏi ăn nói như thế nào, khi trả lời vấn đề này, đều có rất nhiều lời muốn nói. Bởi vì thứ có thể nói ra có quá nhiều.

Diệp Ninh đã thay đổi các phương diện cuộc sống của bọn họ.

Nhưng câu trả lời của tiểu nhị, Mạc Hạo Nhiên nghe thấy thì lại là tâng bốc, ông ta rất không thoải mái, chau mày nói.

“Lẽ nào Diệp Ninh không có khuyết điểm gì sao?”

Tiểu nhị lại lần nữa ngây người, sau đó trong chớp mắt sắc mặt đã có chút nghiêm túc.

“Khách quan có ý gì?”

Chương 527: Nhân đạo hưng vượng (3)

Diệp Ninh móc ra một thỏi bạc to bằng nắm đấm, đặt ở trên bàn, nhàn nhạt nói.

“Con người không có ai là hoàn hảo, Diệp Ninh nhất định là sẽ có một chút khuyết điểm, nếu như ngươi có thể nói ra được một điều, cho dù chỉ là khuyết điểm không đáng nhắc đến, thỏi bạc này sẽ là của ngươi.”

Lời nói của Mạc Hạo Nhiên, rõ ràng là có sức hấp dẫn cực lớn. Nhưng tiểu nhị lại là bất ngờ đỏ mặt.

Giống như là nhận phải sỉ nhục vậy.

Tư thế cúi người vâng dạ của tiểu nhị trong chớp mắt thay đổi, tiểu nhị đứng thẳng lưng, tiểu nhị không cao lớn, khí thế cũng không mạnh, thế mà lúc này lại có chút ý tứ đứng ở trên cao nhìn xuống.

“Phi, ngươi đừng hòng lấy bạc ra để mua chuộc ta!”

“Tuy ta là một người thô tục, nhưng ta lại nhận được đại ân của Diệp đại nhân, nếu như không phải Diệp đai nhân, ta và tiểu muội nhà ta đều đã đói chết rồi.”

“Ngươi nhất định là người của thế tộc đúng không, những kẻ ác không có lương tâm các ngươi, vẫn luôn nói xấu Diệp đại nhân!”

Tiểu nhị rất tức giận, thậm chí có một loại tư thế muốn đuổi Mạc Hạo Nhiên ra ngoài.

Bởi vì ngoại trừ sự sùng bái đến từ tận xương cốt của tiểu nhị đối với Diệp Ninh ra, còn có sự thù hận đối với thế tộc.

Bây giờ ai mà không biết, Tính Châu không phải không có lương thực, lương thực đều bị người của thế tộc chiếm hết, thà rằng để ở trong kho cho chuột ăn, cũng không chịu cho lão bách tính.

Loại thù hận này, là khắc tận vào trong xương cốt.

“Ta chỉ là tùy tiện nói thế, ta không phải là người của thế tộc, thỏi bạc này coi như là lễ vật xin lỗi ngươi, ngươi cầm lấy đi.”

Gương mặt Mạc Hạo Nhiên không có biểu cảm gì nói.

Tiểu nhị có chút ngạc nhiên, lại vừa có chút hoài nghi.

Nhung địch ý vẫn như trước rất mạnh mẽ, không nói gì nữa, cũng không cầm bạc, đóng cửa rồi trực tiếp đi ra ngoài. Mạc Hạo Nhiên trầm mặc một lúc lâu.

Vẫn luôn không động đũa. Cuối cùng phát ra tiếng thở dài.

“Diệp Ninh, đúng thật là đáng sợ!”

Bây giờ Mạc Hạo Nhiên có nhận thức hoàn toàn mới đối với Diệp Ninh.

Sự đáng sợ của Diệp Ninh, không chỉ thể hiện ở cá nhân Diệp Ninh, mà còn thể hiện ở thay đổi mà hắn mang đến cho thế giới này. Thật ra chuyện Diệp Ninh cứu Đại Chu, không hề khiến cho Mạc Hạo Nhiên cảm thấy có bao nhiêu đáng sợ.

Bởi vì hưng suy của vương triều, vốn dĩ chính là chuyện thường tình.

Chỉ cần Diệp Ninh có thể áp chế Tiên Môn, vậy thì Đại Chu hồi sinh chỉ là chuyện sớm hay muộn. Nhưng vấn đề là, những gì Diệp Ninh làm không chỉ đơn giản là chuyện vương triều hưng suy.

Hắn dùng một loại phương thức từ trước đến nay chưa từng xuất hiện, mạnh mẽ quyết đoán thay đổi phương thức hoạt động của thế giới này. Đây mới là điều khiến cho Mạc Hạo Nhiên cảm thấy đáng sợ.

Tân chính, nghe có vẻ chỉ là một chính lệnh đơn giản, một lần cải cách không có gì mới mẻ. Tân chính trong lịch sử và cải cách lẽ nào còn ít sao?

Nhưng sau khi đích thân thể nghiệm, rõ ràng Mạc Hạo Nhiên có thể cảm nhận được, thứ Diệp Ninh theo đuổi, cùng với thứ mà người đời cảm thấy, hoàn toàn không phải là cùng một chuyện.

Ông ta chưa bao giờ nhìn thấy thứ dân sống có tôn nghiêm như thế. Chỉ lấy người tiểu nhị vừa rồi ra để nói.

Tiểu nhị là một thứ dân theo ý nghĩa chân chính, một kẻ yếu không có bất kỳ sức mạnh nào. Mà Mạc Hạo Nhiên thì sao?

Loại bỏ thân phận trưởng lão Vũ Hóa Môn ra, ông ta ăn mặc chỉnh tề, mặt mũi tuấn tú, nhìn như thế nào, cũng không phải là người bình thường. Đặt ở quá khứ, loại thân phận giống như tiểu nhị gặp phải ông ta, nhất định sẽ là vâng vâng dạ dạ, cẩn thận từng chút một.

Nhưng mà bây giờ thì sao?

Tuy mới bắt đầu cúi đầu vâng dạ, nhiệt tình như lửa, nhưng đó rõ ràng là xuất phát từ yêu cầu nghề nghiệp của bản thân.

Khi Mạc Hạo Nhiên có chút địch ý đối với Diệp Ninh, cả người tiểu nhị lập tức thay đổi, trở nên hung dữ rất có tính công kích. Loại tính công kích này, xuất hiện ở trên người như thế này, là điều tuyệt đối không bình thường.

Đặt ở quá khứ, cho dù tiểu nhị có bất mãn, nhất định cũng chỉ có thể phối hợp, mà không dám phản bác. Nhưng mà bây giờ, tiểu nhị lại đứng thẳng lưng, lớn tiếng chỉ trích.

Loại thay đổi này, giống như khác biệt một trời một vực vậy. Điều này nói rõ hai khả năng.

Thứ nhất, ở trong mắt tiểu nhị, danh dự của Diệp Ninh đã cao hơn tính mạng của bản thân, vì thế ở trong tình huống tiểu nhị cho rằng Mạc Hạo Nhiên là con cháu của thế tộc, nhưng vẫn như trước dám dũng cảm phản bác ông ta.

Thứ hai, đó chính là tiểu nhị không hề sợ hãi những người gọi là "nhân vật lớn", tuy người tiểu nhị này thấp kém, nhưng mà trong lòng có tự tin, tiểu nhị cho rằng Diệp Ninh và Viện giám sát có thể làm chủ cho mình, vì thế mới có thể biểu hiện không tự ti cũng không kiêu ngạo như thế.

Chương 528: Hỏng rồi, bên người Diệp Ninh có mai phục

Bất luận là loại khả năng nào, đều khiến cho Mạc Hạo Nhiên cảm thấy chấn động. Nhìn việc khi nó xuất hiện, có thể đoán được tương lai.

Từ trên người loại nhân vật nhỏ giống như tiểu nhị này, Mạc Hạo Nhiên có thể nhìn ra thế giới này thật sự thay đổi rồi. Mà người giống như tiểu nhị, còn có hàng ngàn hàng vạn người.

Nếu như Diệp Ninh không chết, tân chính được tiếp tục, thì sẽ biến thành một vạn người, vô số người. Đợi đến khi toàn bộ thiên hạ đều như thế. Vậy thì hoàn toàn thay đổi rồi.

Thế giới này sẽ xuất hiện một loại pháp tắc mới. Mà Diệp Ninh, chính là người đưa ra pháp tắc này.

Tiên đạo cũng được, Ma đạo cũng thế, ở trước loại pháp tắc chế định này, cũng chỉ có thể lựa chọn tuân theo.

"Diệp Ninh nhất định phải chết!"

Mạc Hạo Nhiên kiên định nói. Ông ta không phải cái gì mà phe bảo thủ.

Cũng chưa bảo giờ cảm thấy thế giới này nên vẫn luôn như thế không thay đổi.

Nhưng Mạc Hạo Nhiên sẽ không công nhận thế giới này sẽ thay đổi theo ý chí của Diệp Ninh, bởi vì một khi người đời tự

chủ, vậy thì Tiên Môn sẽ trở nên vô cùng ngượng ngùng, còn làm sao có thể đứng trên tất cả chúng sinh?

Tuy nói, có thể dùng sức mạnh tuyệt đối để nghiền ép. Nhưng có trời mới biết sẽ xảy ra cái gì.

Bây giờ những thứ dân này đã thể hiện ra tính công kích, vậy thì tương lai, nói không chừng sẽ có sức mạnh chống lại Tiên Môn. Những thứ này đều là ẩn số.

Vì thế, kết quả tốt nhất, chính là khiến cho Diệp Ninh, cùng với tân chính của hắn, thậm chí là Tính Châu, kinh thành, tất cả những thứ dân nhận được tân chính, toàn bộ đều biến mất khỏi thế giới này!

Bởi vì mỗi một người bọn họ còn sống, thì sẽ có khả năng trở thành hạt giống tuyên truyền tân chính này.

Loại cảm giác nguy hiểm chưa biết đó, khiến cho Mạc Hạo Nhiên theo bản năng muốn loại bỏ tất cả nguy hiểm. Thà giết nhầm, còn hơn bỏ sót.

Đương nhiên, trở lại vấn đề chính, điều quan trọng nhất vẫn là phải giết Diệp Ninh trước. Mạc Hạo Nhiên rót một ly rượu.

Rượu đối với ông ta mà nói, nhất định là có chút hạ phẩm, nhưng mà không thành vấn đề, cảm nhận được cảm giác nóng bỏng chảy xuống cổ họng, ánh mắt cả người ông ta đã trở nên càng nghiêm túc hơn.

Bây giờ không liên quan đến ân oán.

Mà đã liên quan đến trận doanh và lập trường. Diệp Ninh nhất định phải chết!

Mạc Hạo Nhiên âm thầm chờ đợi. Vẫn luôn đợi đến hoàng hôn.

Cuối cùng, Mạc Hạo Nhiên nghe thấy tiếng ồn ào ở bên ngoài.

“Diệp đại nhân trở về rồi!”

Có bách tính phát hiện tung tích đám người Diệp Ninh. Vì thế bắt đầu hoan hô.

Bọn họ cũng không phải là muốn làm cái gì, mà là chỉ cần nhìn thấy Diệp Ninh, là có thể có một loại cảm giác thỏa mãn.

Loại cảm giác thỏa mãn này, giống như fan cuồng nhiệt nhìn thấy thần tượng của mình vậy.

Rõ ràng Diệp Ninh cũng đã thích loại cảm giác này. Cả gương mặt hắn nở nụ cười, đi ở phía trước.

Đại ma đầu đã nói từ trước, biến thành một cô gái nhỏ hèn nhát. Hắn rất khó chịu.

Mà Mặc Ly đúng là có trải nghiệm mới lạ.

Nàng vô cùng ngoan ngoãn, nghe uy hiếp của Diệp Ninh, đi sát theo hắn, nửa bước không rời. Khi đi trên đường phố, tất cả đều là những vật, cùng với vô số người mới lạ. Điều này khiến nàng vừa sợ hãi, vừa tò mò.

Vì thế nàng bám lấy Diệp Ninh, thò nửa khuôn mặt nhỏ ra ngoài, tò mò nhìn những người đi bên đường. Nàng còn chưa từng gặp nhiều người như thế.

Đặc biệt là những người này, tất cả đều nhìn về phía nàng. Chính xác mà nói, không phải là nàng, mà là Diệp Ninh.

Nàng có thể cảm nhận được, loại ủng hộ và công nhận phát ra từ tận đáy lòng của bách tính đối với Diệp Ninh.

“Lúc trước khi ca ca đánh thắng trận, trở về Ma giới, khi đó rất nhiều Ma tộc nhìn ca ca chính là loại ánh mắt này, có đều không hề nồng nhiệt như thế.” Nàng nói thầm trong lòng.

Ca ca của nàng, cũng chính là con trai của Ma Đế, vương tử của Ma tộc.

Đã là đại ma đầu có tiếng của Ma Giới, mấy lần chinh chiến, đều lập được công lao. Vì vậy, được mọi người yêu mến.

Nhưng loại yêu mến đó, chỉ đơn thuần là sự sùng bái của Ma tộc đối với vường giả và người thắng lợi. Điều này hoàn toàn khác với tình hình hiện tại của Diệp Ninh.

“Lẽ nào tên này cũng là anh hùng của Nhân tộc sao?”

Nàng vận chuyển bộ não nhỏ của mình, suy nghĩ rốt cuộc Diệp Ninh là người như thế nào.

Có lẽ nhân vật giống với các ca ca tỷ tỷ? Điều này khiến cho nàng càng thêm sợ hãi.

Một khi đặt Diệp Ninh giống với các ca ca tỷ tỷ của nàng, Mặc Ly trực tiếp nhớ đến bộ dáng cả người dẫm máu của ca ca của mình. Thật sự là khiến cho mặc Ly cảm thấy sợ hãi.

Nàng đến dũng khí ngẩng đầu để nhìn cũng không có, dẫn đến không ít cười nhạo và khinh thường của Ma tộc. Nếu như Diệp Ninh cũng là loại người đó, vậy thì thật sự là quá đáng sợ rồi.

Chương 529: Hỏng rồi, bên người Diệp Ninh có mai phục (2)

Nhất thời Mặc Ly càng bám chặt hơn, sợ bản thân rời Diệp Ninh quá xa, sẽ bị người khác trực tiếp giết chết. Diệp Ninh vừa mới trở về.

Toàn thành sôi sục.

Mạc Hạo Nhiên cảm nhận được loại bầu không khí nhiệt liệt này, trong đôi mắt lóe lên một tia lạnh lùng.

Bốp!

Mạc Hạo Nhiên trực tiếp bó nát ly sứ vẫn còn đầu rượu. Sau đó thân hình lóe lên.

Trực tiếp đến trên đường phố.

Mạc Hạo Nhiên cứ như thế chắp tay sau lưng, ngang nhiên chặn đường. Bởi vì Mạc Hạo Nhiên phát hiện, bên người Diệp Ninh là thật sự không có cường giả gì cả. Một Võ giả Võ Hồn Cảnh, sâu kiến mà thôi.

Một Đại Nho, không đáng nhắc đến! Còn có một… Hạn Bạt?

Nhìn thấy Hạn Bạt, Mạc Hạo Nhiên có chút chấn động. Thân là đại trưởng lão của Vũ Hóa Môn, đương nhiên ông ta từng gặp Hạn Bạt.

Sau đó Hạn Bạt lén lút chạy trốn, Mạc Hạo Nhiên từng lệnh cho người đi tìm, sau khi không có kết quả, cũng từ bỏ. Mạc Hạo Nhiên từng tiếp xúc với Hạn Bạt, biết Hạn Bạt này khác với những gì trong truyền thuyết nói.

Dường như có chút yếu ớt, có chút hèn nhát.

Loại tính cách này, không tạo thành uy hiếp gì cả.

Bởi vì muốn đối phó với Diệp Ninh, vì thế cũng tạm thời vứt Hạn Bạt ra sau đầu. Nhưng Mạc Hạo Nhiên không ngờ rằng, thế mà Hạn Bạt lại đi theo bên người Diệp Ninh.

Nhìn bộ dáng của Hạn Bạt, đến đi đường cũng phải bám vào, đây là tin tưởng như thế nào, thậm chí là si mê Diệp Ninh. Nếu như Mặc Ly biết suy nghĩ của Mạc Hạo Nhiên, nhất định sẽ nước mắt rơi đầy mặt.

Ủy khuất. Nhưng Mặc Ly sẽ không biết.

Mạc Hạo Nhiên cũng không biết nguyên nhân chân chính Mặc Ly đến bên người Diệp Ninh.

Vì thế đứng ở góc độ của Mạc Hạo Nhiên, rồi lại nhìn thấy Hạn Bạt thân thiết như thế đi theo bên ngừi Diệp Ninh, ông ta chỉ cảm thấy sức uy hiếp càng mạnh mẽ hơn.

Diệp Ninh này, thật sự quá quỷ dị rồi, thế mà đến Hạn Bạt cũng bị hắn thu phục. Như thế, càng nên giết!

Mạc Hạo Nhiên đã nhìn rất rõ ràng, bên người Diệp Ninh, đúng là không có cường giả nào. Người mạnh nhất, ngược lại là chính bản thân Diệp Ninh.

Như thế, còn do dự cái gì nữa?

Không cần biết ngươi có bao nhiêu quỷ dị, bao nhiêu không thể tin được, chỉ cần giết ngươi, vậy thì mọi chuyện sẽ kết thúc! Vì thế Mạc Hạo Nhiên đã không do dự mà nhảy ra.

Chuyến đi đến huyện Thương Tùng, khiến cho ông ta xác nhận được hai chuyện.

Thứ nhất, Diệp Ninh có sức uy hiếp hơn nhiều so với tưởng tượng, người này có bản lĩnh thao túng lòng người, thế mà lại khiến cho bách tính trong thiên hạ, đều cam nguyện hy sinh mạng sống của mình cho hắn.

Thứ hai, Tiên Môn đúng là bị dọa rồi, mất đi năng lực phán đoán, đối phó với Diệp Ninh, căn bản không cần gióng trống khua chiêng, bên người Diệp Ninh không có cao thủ gì cả? Cần gì phải tập hợp tất cả người của Tiên Môn thảo phạt Đại Chu chứ? Quá thận trọng rồi, hôm nay ông ta sẽ thăm dò một chút sự thật, cho dù là không giết được Diệp Ninh, vậy thì cũng tìm hiểu rõ con át chủ bài bên phía Diệp Ninh, để lần tiếp

theo, trực tiếp tập hợp cường giả Tiên Môn vây công một mình Diệp Ninh là được.

….

Bây giờ Mạc Hạo Nhiên cơ bản đã có thể xác định, sức mạnh phòng thủ bên người Diệp Ninh đúng là rất yếu.

“Diệp đại nhân dừng bước!”

Mạc Hạo Nhiên ngang nhiên đứng ở giữa đường phố. Sát khí của ông ta dâng trào.

Hình thành một khí thế đáng sợ.

Cỗ khí thế này, khiến cho tất cả bách tính ở xung quanh đều bị xua đuổi. Để lại một khoảng trống hàng trăm mét không có người nào.

Khuôn mặt của Mạc Hạo Nhiên dung dữ.

Trong đôi mắt của ông ta lộ ra sát khí.

Khóe miệng của ông ta, càng là nở nụ cười châm chọc.

“Đại nhân cẩn thận!”

Người của Viện giám sát như gặp đại địch. Lập tức hình thành trận thế phòng ngự.

Thần sắc Thái Hướng Cao nghiêm túc, hắn ta nắm chặt di cảo của Đại Nho mà bản thân có được ở trong Thánh Viện, lúc nào cũng chuẩn bị dùng toàn lực chiến đấu, hắn ta đã nhìn ra được, người ở trước mặt, là cường giả đỉnh cấp.

So với Vũ Hóa Tứ Tiên lúc trước vây công kinh thành, còn mạnh hơn không chỉ một tầng.

“Là ông ta, chính là ông ta.”

Mặc Ly kêu lên. Nàng nhận ra Mạc Hạo Nhiên.

Chính là tên này, ông ta chính là một trong những người ép nàng tạo ra hạn hán cho Tính Châu. Nàng đã nói với Diệp Ninh, nàng nhất định có thể nhận ra người này.

Bây giờ Mặc Ly đã thực hiện được lời hứa của mình.

…

Nhưng mà bây giờ Diệp Ninh đã không còn quan tâm được những thứ này nữa. Nước mắt kích động của hắn sắp trào ra rồi. Trời ạ!

Tiên Môn vẫn còn có người sáng suốt!

Ta làm một chuyện lớn như thế, thế mà Tiên Môn vẫn luôn chậm trễ chưa đến giết ta. Điều này khiến cho Diệp Ninh không hiểu được.

Bây giờ nhìn thấy Mạc Hạo Nhiên, Diệp Ninh phảng phất như là nhìn thấy người thân. Hắn kích động đến có chút phát run.

"Người đến là ai?"

Mạc Hạo Nhiên nhàn nhạt nói.

"Đại trưởng lão Vũ hóa Môn, Mạc Hạo Nhiên!"

Chương 530: Hỏng rồi, bên người Diệp Ninh có mai phục (3)

Đồng tử của Trần Thiệu Chính đột nhiên co rút lại nhỏ như đầu kim.

Hỏng rồi! Đại trưởng lão của Vũ Hóa Môn. Đây là cường giả Địa Tiên.

Trần Thiệu Chính lập tức đưa ra phản ứng, thấp giọng nói.

"Đại nhân mau đi, ta ngăn cản ông ta!"

Thật ra Trần Thiệu Chính biết, bản thân không ngăn cản được.

Chỉ một Võ Hồn Cảnh nho nhỏ, đối diện với Địa Tiên, đến cơ hội rút đao cũng không có. Nhưng chức trách ở đó, nhất định phải bảo vệ Diệp Ninh.

Tất cả mọi người sắc mặt cứng đờ. Kết quả xấu nhất xuất hiện rồi.

Quả nhiên Tiên Môn không nói võ đức, trực tiếp phái cường giả đỉnh cấp đến tấn công Diệp Ninh, lần này đâm trúng điểm yếu của mọi người. Người nhà mình biết chuyện nhà mình, bây giờ bên phía Diệp Ninh cái gì cũng không thiếu, chính là thiếu cao thủ đỉnh cấp.

“Ngươi đến tìm ta, có chuyện gì?”

Đương nhiên Diệp Ninh không thể đi.

Hắn phất phất tay, ra hiệu cho Trần Thiệu Chính lui xuống, còn bản thân thì đi lên phía trước mấy bước. Rõ ràng Mạc Hạo Nhiên là một nhân vật lớn.

Vũ Hóa Môn đến đại trưởng lão cũng đã phái ra rồi. Điều này khiến cho Diệp Ninh vừa kích động, vừa thất vọng.

Kích động là vì cuối cùng Tiên Môn cũng có phản ứng.

Thất vọng lại là vì, dường như một Địa Tiên, không thể làm sao được hắn cả. Dù sao Diệp Ninh đã là Bán Thánh rồi.

Bán Thánh của hắn, còn không giống với Bán Thánh bình thường, mười hai loại dị tượng, chính khí cuồn cuộn trong cơ thể vô cùng vô tận. Một Địa Tiên nho nhỏ, hình như không thể làm gì hắn cả.

Nhưng không quan trọng.

Diệp Ninh sẽ không nản lòng. Cho dù mà Mạc Hạo Nhiên không giết được hắn.

Chỉ cần Mạc Hạo Nhiên trở về, nhất định sẽ có càng nhiều đại lão của Tiên Môn đến. Đến lúc đó, rồi sẽ có lúc không chống đỡ được.

Có chuyện gì?

Mạc Hạo Nhiên bật cười. Đương nhiên là vì giết ngươi!

Đúng lúc ông ta muốn nói gì đó. Thì lại kinh hoàng phát hiện.

Thế mà mình lại không thể nói được nữa! Đây là tình huống gì! Ông ta lộ ra thần sắc không thể tin được.

Một cỗ khí thế đáng thế chỉ có một mình ông ta có thể cảm nhận được, từ bốn phương tám hường nghiền ép đến, khiến sắc mặt ông ta xám như tro, trong lòng càng là lộ ra thần sắc hối hận mạnh mẽ.

“Hỏng rồi!”

“Diệp Ninh đây là đang dùng kế vườn không nhà trống!”

“Tiên Môn nói đúng, nên tập hợp tổng lực của mười ba tông thảo phạt Đại Chu, bên người Diệp Ninh, có mai phục!”

Mạc Hạo Nhiên hoàn toàn không thể động đậy được.

Cả người đều tuyệt vọng.

Bên người Diệp Ninh ở đâu ra cường giả vậy?

Mạc Hạo Nhiên có nhận thức rất rõ đối với thực lực của bản thân.

Địa Tiên trung kỳ, không thể nói tùy tiện đi ngang.

Nhưng ít nhất ở dưới bầu trời này, chỗ nào cũng có thể đi được.

Sở dĩ chuyến này ông ta dám đến thăm dò nội tình của Diệp Ninh, là bởi vì ông ta có tự tin.

Ông ta cho rằng, cho dù bản thân không địch được Diệp Ninh, nhưng mà thoát thân cũng không phải là chuyện gì khó. Chính bởi vì có loại tự tin này, ông ta mới dám công nhiên nhảy ra chặn đường Diệp Ninh.

Nhung bây giờ Mạc Hạo Nhiên phát hiện ông ta sai rồi. Sai lầm lớn rồi!

Quả nhiên tên Diệp Ninh này thâm sâu khó lường!

Hắn căn bản không phải đơn đả độc đấu, phía sau hắn, có người! Phát hiện này, khiến cho Mạc Hạo Nhiên vừa bức bối, vừa hối hận. Ông ta phát hiện Diệp Ninh thật sự rất quỷ quyệt.

Rõ ràng phía sau ngươi có người, nhưng ngươi lại thâm tàng bất lộ, đây là có ý gì? Đây là có ý gì?

“Người này đúng thật là vô sỉ, hắn che giấu át chủ bài!”

Mạc Hạo Nhiên bi thương tức giận đan xen.

Nhìn thấy sự sợ hãi của Diệp Ninh, Mạc Hạo Nhiên còn thật sự cho rằng Diệp Ninh là một người quang minh chính đại. Nhưng mà bây giờ, điều này căn bản là giả vờ.

Rõ ràng là có át chủ bài, nhưng lại không lấy ra.

Đây giống như là câu cá vậy.

Mà ông ta, chính là cứ ngây ngốc như thế cắn câu rồi.

Nếu như có thể cử động, vậy thì biểu cảm của Mạc Hạo Nhiên nhất định rất đặc sắc. Đáng tiếc, bây giờ ông ta căn bản không

thể động đậy được chút nào.

Khí thế đáng sợ khóa chặt ông ta.

Một cỗ sát ý giống như ngưng tụ thành núi xác chết biển máu, càng khiến cho tâm thần của ông ta lúc nào cũng đang ở bên cạnh bờ vực sụp đổ. Trên thế gian này, từ lúc nào lại có loại cường giả này?

Cho dù là Thiên Tiên, cũng không đến mức khiến cho Mạc Hạo Nhiên bị động như thế? Ông ta làm sao biết được.

Người đối phó với ông ta không phải Thiên Tiên, mà là Tiên Quân của Tiên Giới.

Không sai, người lúc này có thể dùng loại phương pháp trong chớp mắt có thể thu phục được Mạc Hạo Nhiên, ngoại trừ Nam Cung Lương Nhân ra còn có ai. Nam Cung Lương Nhân đi ở cuối cùng của đội ngũ.

Cả người Nam Cung Lương Nhân quần áo rách rưới, đầu tóc rối bù, trà trộn ở trong đội ngũ của Viện giám sát vốn dĩ nên hiện ra rất bắt mắt, nhưng cũng không biết vì sao, mọi người vẫn luôn theo bản năng bỏ qua hắn ta.

Chương 531: Ta sợ ngươi không phải là bệnh nặng gì cả

Có những lúc ngay cả người của Viện giám sát cũng đều quên mất, thế mà bên người mình còn có một người như thế. Con người Nam Cung Lương Nhân rất trầm mặc.

Nhiều lúc trầm mặc đến ngay cả Diệp Ninh cũng sẽ vứt ra sau đầu mà quên mất hắn ta. Đây là lần đầu tiên hắn ta ra tay kể từ khi đi theo Diệp Ninh.

Chuẩn xác mà nói, cũng không tính là ra tay.

Hắn ta chỉ là dùng khí thế và sát ý của mình, khóa chặt lấy Mạc Hạo Nhiên mà thôi.

Trong phán đoán của Nam Cung Lương Nhân, Mạc Hạo Nhiên đối với Diệp Ninh, là tồn tại sự uy hiếp nhất định. Đối với uy hiếp, đương nhiên là phải lập tức khống chế càng sớm càng tốt.

Nhưng đây lại khổ cho Mạc Hạo Nhiên.

Tuy nói bây giờ Nam Cung Lương Nhân chỉ là đỉnh cao Tiên Cảnh, khoảng cách thực lực hiện tại của hắn ta so với quá khứ, còn có khoảng cách rất lớn. Nhưng mà khí thế và sát ý của hắn ta là không giả được.

Đây là do tung hành nhiều năm ở Tiên Giới, từng đao từng thương liều ra được.

Tuy Tiên Giới là Tiên Giới, nhưng không phải là một thế giới thái bình giống như mọi người tưởng tượng. Đó không phải là một nơi hưởng thụ, ngược lại càng thêm mam rợ, càng thêm nguy hiểm hơn.

Mỗi năm, Tiên Giới đều có một số lượng lớn Tiên Nhân đi lao dịch, trở thành Tiên Quân, đi ra chiến trường ngoài vực giao chiến với Ma Giới. Mà ở trong Tiên Giới, các vực lớn, các thế lực lớn, cũng không thái bình, chém giết lẫn nhau càng là chuyện thường xuyên xảy ra. Vì thế Nam Cung Lương Nhân có thể trở thành Tiên Quân, vậy thì nhất định là trải qua gió tanh mưa máu.

Chính bởi vì những trải nghiệm đó, mới khiến cho Nam Cung Lương Nhân có loại khí thế đáng sợ như vậy.

Tuy nói khí thế của hắn ta, ở trong các Tiên Quân của Tiên Giới, không được coi là đỉnh cấp, nhưng đối với Mạc Hạo Nhiên mà nói, lại chắc chắn là ép cho không thở được.

Bọn họ căn bản không phải là sự tồn tại cùng một đẳng cấp. Vì thế ông ta rất uất ức. Vô cùng uất ức.

Bản thân đến người ra tay là ai cũng không biết, đã mất đi năng lực khống chế cơ thể. Nếu như lúc này Diệp Ninh muốn giết ông ta, vậy thì ông ta cũng chỉ có thể mở to mắt nhìn bản thân bị giết. Nhưng Diệp Ninh không có suy nghĩ này.

Nói một cách chính xác hơn, là Diệp Ninh căn bản không ý thức được hoàn cảnh khó khăn mà Mạc Hạo Nhiên đang lâm vào.

Ở trong tầm nhìn của Diệp Ninh, đột nhiên Mạc Hạo Nhiên không nói gì nữa, nhưng vẫn là giữ bộ dáng vẻ nụ cười khinh miệt như lúc trước. Không thể nói nói, dáng vẻ này, khiến ông ta trông rất kiêu ngạo.

Không chỉ là Diệp Ninh cảm thấy như thế. Tất cả mọi người đều cho rằng như thế.

Mạc Hạo Nhiên đúng thật là kiêu ngạo có chút quá mức, cứ đứng đó không động đậy, nhìn mọi người với ánh mắt khinh miệt. Điều này mang đến cho mọi người áp lực cực lớn.

“Đại nhân, thứ cho tại hạ không thể tuân lệnh, bệ hạ đã dặn dò, nhất định phải bảo vệ sự an toàn của ngài!”

Trần Thiệu Chính lựa chọn kháng lệnh.

Tư thái này của Mạc Hạo Nhiên, rõ ràng là có chỗ dựa vào. Hắn ta không muốn để cho Diệp Ninh mạo hiểm.

“Ngươi yên tâm, ta đã phong Thánh rồi, ông ta không có bản lĩnh giết ta.”

Diệp Ninh phất phất tay, nói.

“Ngược lại là các ngươi, nên lui xuống, nếu như thật sự động thủ, các ngươi ở đây, ngược lại cản trở đến ta.”

Nói đến đây, Diệp Ninh một tay xách Mặc Ly lên.

Nha đầu không biết lai lịch ở đâu ra này túm chặt lấy chân của hắn, giống như là con gấu trúc vậy.

“Còn có ngươi, cũng đi sang một bên đi.”

Mặc Ly cúi đầu, ngoan ngoãn thả tay ra, lùi ra phía sau bảy tám bước. Thật ra nàng chính là sợ mà thôi.

Mạc Hạo Nhiên bất ngờ xuất hiện, khiến cho nàng nhớ đến những ngày tháng tăm tối bị nhốt ở trong Vũ Hóa Môn. Vì thế nàng theo bản năng muốn tìm chỗ dựa.

Bây giờ nàng đã phát hiện ra, trên người Diệp Ninh này không có khí tức nguy hiểm, là sự tồn tại có khả năng bảo vệ mình nhất. Nàng lùi ra phía sáu bảy tám bước, thì đến trước mặt Nam Cung Lương Nhân.

Vẻ mặt này của Nam Cung Lương Nhân, theo cái nhìn của nàng, chắc chắn là hình tượng của một quái nhân. Điều này khiến trong lòng nàng có chút dựng lông lên.

Nhưng hình như Nam Cung Lương Nhân lại có hứng thú với nàng, ánh mắt kỳ lạ bị mái tóc rồi bù che khuất sáng lên. Ánh

mắt này khiến nàng cứng đờ.

Giống như là bí mật trong nội tâm của bản thân bị người khác nhìn thấu vậy.

Cả người nàng cứng đờ, lộ ra nụ cười lấy lòng với Nam Cung Lương Nhân.

Nhưng mà lúc này, Nam Cung Lương Nhân đã quay người lại, lại là bộ dáng cúi đầu như lúc trước. Giống như là ánh mắt mà vừa rồi nàng nhìn thấy, chỉ là ảo giác vậy.

“Ta hỏi ý các hạ đến đây, các hạ không chịu nói cũng không sao cả.”

Diệp Ninh vẫn còn chưa biết bản thân đang đấu trí đấu dũng với không khí.

Chương 532: Ta sợ ngươi không phải là bệnh nặng gì cả (2)

Nhìn Mạc Hạo Nhiên vẫn như trước giữ nụ cười khinh miệt, trong lòng không chỉ không tức giận, ngược lại còn vui mừng. Khinh miệt tốt.

Ông ta khinh miệt nói rõ ông ta có tự tin. Nếu như đã có tự tin, vậy thì nhất định thủ đoạn của ông ta sẽ rất mạnh?

Nghĩ một chút cũng biết, vị này là đại trưởng lão của Vũ Hóa Môn, nhất định không phải là loại người đơn giản.

“Bởi vì cho dù ngươi không chịu nói, ta cũng biết, ngươi đến tìm ta, nhất định là không có ý tốt lành gì.”

Diệp Ninh nhàn nhạt nói.

“Nói đi, muốn ra tay như thế nào, nói dự định ra đi!”

Người này giả khoe khoang như thế.

Nói không chừng là có thủ đoạn đè dưới đáy hòm (tuyệt chiêu) nào đó.

Diệp Ninh thể hiện rất chờ đợi. Nhưng Mạc Hạo Nhiên vẫn như trước không nói lời nào.

Diệp Ninh: “???”

Hắn không nhịn được đi về phía trước mấy bước.

“Rốt cuộc các hạ có ý gì? Ngươi không nói lời nào, chỉ đứng như thế nhìn ta là có trò gì?”

Nhưng Mạc Hạo Nhiên vẫn như trước không có bất kỳ động tĩnh nào.

Ông ta giống như một bức tượng vậy.

Nụ cười khinh miệt đó ở trên mặt, từ đầu đến cuối không thay đổi một chút nào.

Diệp Ninh: “…”

Ta có chút tức giận rồi.

Tuy ngươi là đến giết ta, ta rất hoang nghênh. Nhưng mà ngươi không nói gì là có ý gì?

Ngươi coi thường người khác như thế sao?

Hắn làm sao biết được, một chút tức giận này của hắn, so với Mạc Hạo Nhiên, vậy thì căn bản không tính là cái gì… Mạc Hạo Nhiên đúng thật mà tức giận muốn bùng nổ.

Ông ta cảm nhận được cảm giác sỉ nhục trước nay chưa từng có. Hay cho Diệp Ninh ngươi!

Ngươi xấu xa vô sỉ, tiểu nhân cả người đầy ý xấu! Bên người ngươi có cường giả tuyệt đỉnh bảo vệ.

Bản tọa nhất thời sơ suất, mới rơi vao trong bẫy hiểm này của ngươi. Bản tọa chấp nhận!

Muốn chém muốn giết, tùy theo ngươi.

Bản tọa tu hành hàng ngàn năm, cũng không phải là không thua nổi, đạo lý người thắng làm vua kẻ thua làm giặc, ta so với bất kỳ người nào đều hiểu hơn. Nhưng, ngươi có thể giết mà không thể sỉ nhục

Rõ ràng ngươi biết bây giờ ta không động đậy được, nhưng ngươi lại giả vờ như không biết gì, ở trước mặt mọi người sỉ nhục ta. Có loại người như ngươi không?

Phải nhàm chán như thế nào, ghê tởm như thế nào, mới có thể làm ra loại chuyện này.

“Diệp huynh, hình như tình hình của ông ta không đúng lắm.”

Thái Hướng Cao cảm thấy kỳ lạ, thấp giọng nói. Diệp Ninh gật đầu.

Hắn cũng cảm nhận được.

Hắn nhìn Mạc Hạo Nhiên, trong lòng suy nghĩ một vấn đề. Rốt cuộc tên này bị làm sao thế?

Đường đường đại trưởng lão Vũ Hóa Môn, không thể nào là một tên ngốc chỉ biết cười được.

"Đại nhân, để ta đến đó nói mấy câu."

Trần Thiệu Chính cũng cảm thấy cổ quái, đề nghị nói. Diệp Ninh gật đầu.

Trần Thiệu Chính đi lên phía trước mấy bước, chỉ vào Mạc Hạo Nhiên nói.

"Mạc Hạo Nhên, ta là tổ tiên của ngươi! Rốt cuộc ngươi muốn làm gì, cho một đao dứt khoát đi!"

Lời này vừa nói ra, Thái Hướng Cao và Diệp Ninh đều ngơ ra, đồng loạt nhìn Trần Thiệu Chính.

Trần Thiệu Chính gãi giãi đầu nhìn hắn.

"Ta là võ giả, là người lỗ mãng, nói chuyện thô tục quen rồi."

Điều này rất hợp lý.

Sau đó thì nhìn thấy, Mạc Hạo Nhiên vẫn là bất động. Nhưng lại không phải là hoàn toàn không có biến hóa.

Bởi vì mặt của ông ta, bằng mắt thường cũng có thể nhìn được dần dần trở nên đỏ ửng. Cũng không biết là xấu hổ, hay là tức giận.

Diệp Ninh chau mày.

Hắn cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ. Nói như thế nào đây.

Có một cỗ hương vị quen thuộc.

Chuyện này có thế nào cũng cảm thấy lại vượt ta khỏi sự khống chế của hắn? Hắn đi về phía trước mấy bước, quả nhiên Mạc Hạo Nhiên không có phản ứng…

Diệp Ninh hỏi.

"Các hạ thật sự không động đậy được?"

Mạc Hạo Nhiên rất muốn lớn tiếng mắng. Nhưng ông ta không nói ra được. Đợi đã!

Hình như có thể nói được một chút.

Ông ta phát hiện hình như mình đã hồi phục được năng lực khống chế cơ thể, điều này khiến ông ta điên cuồng vui mừng.

"Ngươi!"

Ông ta muốn lớn tiếng mắng chửi, hơn nữa còn muốn bất ngờ tập kích Diệp Ninh. Nhưng cỗ sát khí đó lại lần nữa khóa chặt ông ta.

Khiến cho động tác của ông ta, nhất thời lại bị cứng lại.

Bụp!

Dày vò như thế, ông ta không khống chế được, đầu gối khụy xuống, trực tiếp quỳ ở trước mặt Diệp Ninh.

Diệp Ninh: ".."

Thái Hướng Cao: "…"

Trần Thiệu Chính: "…"

Bất ngờ khung cảnh trở nên vô cùng ngượng ngùng.

Đại trưởng lão của Vũ Hóa Môn, Mạc Hạo Nhiên thế mà lại hành đại lễ với Diệp Ninh. Mà Mạc Hạo Nhiên đúng là hận không thể tìm cái hố để chui xuống.

"Sĩ có thể giết, không thể nhục!"

Ông ta phát hiện bản thân lại mất đi năng lực khống chế cơ thể. Nhưng lần này đã không dám ra tay nữa.

Bởi vì ông ta biết, bản thân chỉ cần ra tay với Diệp Ninh, vậy thì cường giả thần bí kia, nhất định sẽ ra tay trừng phạt ông ta. Ông ta không thể tự rước nhục vào thân, vì thế không nói lời nào, trực tiếp hóa thành một đạo ánh sáng, biến mất không thấy đâu nữa.

Chương 533: Ngươi muốn sống hay là muốn chết

“Ta TM sợ rằng ngươi không phải là có bệnh nặng gì cả!”

Hắn vô cùng tức giận.

Có phải là Mạc Hạo Nhiên có độc không hả?

Vượt đường xa đến đây, chỉ là muốn quỳ một cái trước mặt mọi người với hắn? Đây là đạo lý ở đâu vậy?

Nhưng hắn không phát hiện, chính vào lúc Mạc Hạo Nhiên biến mất. Nam Cung Lương Nhân vẫn luôn đi ở sau cùng cũng biến mất.

Mạc Hạo Nhiên biến thành một đạo ánh sáng, dùng tốc độ cực hạn của mình nhanh chóng bay đi.

Đây là cực hạn tuyệt đối. Bởi vì ông ta đang chạy thoát thân.

Khi chạy thoát thân, thì không quan tâm đến phương hướng, ông ta chỉ muốn rời đi thật xa, không ngừng đi thật xa, cho đến khi đến được nơi tuyệt đối an toàn. Vì thế ông ta di chuyển xung quanh.

Cái gì mà độn thổ, cái gì mà lặn nước, tất cả đều thi triển ra, không cần biết có tác dụng hay không, thử rồi nói sau. Nhưng mà đều không có bất kỳ tác dụng gì.

Một đạo khí cơ như có như không khóa chặt lấy ông ta. Khi ông ta bay đi, không cảm nhận được.

Vừa mới dừng lại, lập tức cảm nhận được loại khí cơ này. Rõ ràng đối phương là cố ý.

Nếu như người đó đã có thể làm được đến mức độ này, vậy thì nếu như một lòng muốn che giấu khí cơ của mình, nhất định là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cũng chính là nói, người đang âm thầm đi theo ông ta, rõ ràng có thể ở trong tiền đề không kinh động đến ông ta, nắm chắc vị trí của ông ta, nhưng mà lại cố ý để lộ ra khí cơ của mình.

Đây là vì sao?

Theo cách nhìn của Mạc Hạo Nhiên, đây rõ ràng là sự tự tin mạnh mẽ.

Bởi vì tự tin ngươi không thể nào chạy thoát được, vì thế ta bày ra rõ ràng. Chính là nói với ngươi, ta đang đuổi theo

ngươi.

Ngươi có thể có cách gì? Mạc Hạo Nhiên không có bất kỳ cách gì.

Ông ta cảm nhận được bản thân giống như là con chuột bị con mèo chơi đùa. Ở trên đỉnh núi, kéo lê ông ta xuống.

Cười thảm một tiếng, ông ta lộ ra nụ cười khổ.

"Mời tiền bối hiện thân, vãn bối không chạy nữa."

Ông ta khom lưng cúi người xuống, hướng về không khí ở phía trước bái một bái.

Tiếp đó, phương hướng trước mắt không có một bóng người, lại dần dần xuất hiện một thân ảnh.

Người này, quần áo rách rưới, đầu tóc rối bù nhếch nhác, thậm chí trên người còn nhàn nhạt bốc ra mùi hôi thối. Nhìn có vẻ là một lưu dân, hoặc là ăn mày.

Nhưng Mạc Hạo Nhiên lại không dám khinh thường chút nào.

Đến loại cấp độ này, biểu hiện da thịt bên người, đã không có bất kỳ ý nghĩa nào nữa. Bộ dáng này của Nam Cung Lương Nhân, ngược lại khiến cho ông ta có một loại cảm giác cao thâm khó dò.

Mạc Hạo Nhiên biết, từ trước đến nay giới tu hành đều là có loại đại lão đỉnh cao chơi đùa với hồng trần như vậy.

Bọn họ không có theo đuổi gì với tu hành, vì thế di chuyển khắp nơi ở nhân gian, làm thầy bói xem mệnh cho người khác, làm ăn mày đi khắp nơi xin cơm, ở trong mắt của ông ta đều rất bình thường, Nam Cung Lương Nhân chắc chắn là loại đại lão này.

Nam Cung Lương Nhân nhàn nhạt nhìn ông ta, nhưng lại không nói lời nào. Điều này mang đến áp lực cực lớn cho Mạc Hạo Nhiên.

Ông ta nuốt nước bọt, phát hiện cổ họng của mình có chút khô khốc.

"Dám hỏi tiền bối, vãn bối có chỗ nào đắc tội với ngài? Mời tiền bối chỉ bảo rõ ràng."

Ông ta nhìn thì có vẻ ngoan ngoãn.

Nhưng trên thực tế lại ôm tâm tư nhỏ, hỏi như thế, có ý tứ đang thăm dò nội tình của Nam Cung Lương Nhân. Nhưng Nam Cung Lương Nhân là người như thế nào?

Hắn ta làm sao có thể không nhìn ra được tâm tư của Mạc Hạo Nhiên?

Lúc trước hắn ta chỉ là không muốn quan tâm những chuyện này, bây giờ để tâm một chút, đương nhiên có thể nắm rõ trong lòng bàn tay.

Cuối cùng Nam Cung Lương Nhân cũng mở miệng, giọng nói thờ ơ.

"Ta hỏi, ngươi trả lời, ngươi không trả lời, hoặc là nói dối, vậy thì chết."

Dường như hắn ta đang nói một chuyện nhỏ rất bình thường.

Nhưng khi Mạc Hạo Nhiên nghe thấy, lại chắc chắn đây là lời thì thầm của thần chết. Trong lòng ông ta giật mình, cay đắng nói.

"Mời tiền bối hỏi, vãn bối không dám che giấu."

Ông ta gặp phải loại đối thủ tính khí cổ quái, nhưng thực lực lại vô cùng mạnh mẽ này, ông ta thật sự là quá xui xẻo rồi.

"Vì sao ngươi lại đi huyện Thương Tùng?"

Nam Cung Lương Nhân hỏi.

"Đến đó vì Diệp Ninh, nếu như có thể giết, thì giết, nếu như không thể giết, thì thăm dò nội tình, sau đó truyền tin tức về."

Mạc Hạo Nhiên không dám nói bừa, lập tức nói.

Chuyện này không che giấu được, người khác đoán cũng có thể đoán ra được, vì thế ông ta không thể nào nói dối về chuyện này. Nếu như làm như thế, chắc chắn là đang sỉ nhục trí thông minh của Nam Cung Lương Nhân.

Nhưng cho dù là nói thật, Nam Cung Lương Nhân vẫn như trước có chút tức giận. Đột nhiên sát khí của hắn ta nồng đậm hơn rất nhiều.

Chương 534: Ngươi muốn sống hay là muốn chết (2)

Điều này khiến cho Mạc Hạo Nhiên ôm một chút lòng may mắn cuối cùng cũng vỡ nát, quả nhiên, Nam Cung Lương Nhân là người của Diệp Ninh. Nếu không sẽ không sau khi nghe ông ta nói muốn giết Diệp Ninh, thì đã động sát khí.

"Ngươi nói là truyền tin tức trở về, là chỉ truyền về đâu?"

Nhưng Nam Cung Lương Nhân vẫn không động thủ, mà tiếp tục hỏi.

"Đương nhiên là truyền về cho Vũ Hóa Môn."

Mạc Hạo Nhiên trả lời dứt khoát.

Nhưng mà ông ta lại cảm nhận được sát khí của Nam Cung Lương Nhân tăng thêm rất nhiều.

Ông ta ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy đôi mắt không có một chút cảm xúc nào của đối phương. Điều này khiến cho ông ta cảm thấy lạnh sống lưng, bất giác nói.

"Là Vũ Hóa Môn trong đó bao gồm cả mười ba tông của Tiên Môn!"

Lời nói đến cuối cùng, trong lòng ông ta ớn lạnh. Không hay rồi.

Người này so với tưởng tượng còn mạnh hơn rất nhiều.

Muốn giữ chút gì đó ở trước mặt loại người này đều rất khó, càng đừng nói đến chuyện thăm dò người này.

"Vì sao lại là mười ba tông của Tiên Môn?"

Trong mắt Nam Cung Lương Nhân lóe lên một tia nghi hoặc.

"Bởi vì… bởi vì…"

Mạc Hạo Nhiên cắn răng, vẫn là nói mọi chuyện ra.

"Bởi vì mười ba tông của Tiên Môn đã liên hợp với nhau, mười ba tông hợp lực, giúp đỡ nước Tấn thảo phạt Đại Chu!"

Đây là một tin tức quan trọng.

Tiên Môn vẫn luôn giữ bí mật.

Nhưng mà lại dùng phương thức như thế này, bị Nam Cung Lương Nhân biết được. Mười ba tông?

Ánh mắt của Nam Cung Lương Nhân thâm trầm.

Hắn ta ở thế giới này cũng không phải một ngày hai ngày nữa, đương nhiên hắn ta biết mười ba tông của Tiên Môn.

Trên thực thế, mấy tông môn trong mười ba tông này, thật ra khi hắn ta còn ở Tiên Giới đã từng nghe nói đến tên. Đó là bởi vì, khi tu sĩ của thế giới này đạt đến Thiên Tiên, không phải là tất cả mọi người đều sẽ ở lại thế giới này.

Vẫn là có rất nhiều người phi thăng.

Vô số năm nay, những người phi thăng lên Tiên Giới đó, cũng đều mỗi người có kết quả riêng. Phần lớn đương nhiên là chết, hoặc biến mất khỏi mắt mọi người, điều này không có gì để nói cả. Thiên kiêu hạ giới, đến Tiên Giới, không chắc có thể nổi bật hơn người.

Cũng có một bộ phận người gia nhập vào các thế lực ở Tiên Giới, có một chút thành tựu.

Cũng có một số người, suy nghĩ cho tông môn ở hạ giới, vì thế sau khi đạt được thành tựu nào đó, thì sẽ khai tông lập phái, tiếp tục truyền thừa tông môn. Như thế, nếu như người của tông môn ở hạ giới phi thăng, đến thế giới bên trên, sẽ có một nơi để đi.

Cả đời của Nam Cung Lương Nhân đi khắp các nơi ở Tiên Giới, tên của các tông môn từng gặp được, nghe thấy, giống như cá diếc qua sông.

Trong mười ba tông môn Tiên Môn ở thế giới này, có mấy tông môn, là hắn ta từng nghe thấy tên, có điều cũng không chắc chắn là có trùng tên hay không. Điều này không quan trọng.

Chuyện quan trọng là ở thế giới này, mười ba tông Tiên Môn tuyệt đối là sức mạnh cường đại, điều này không có gì để nghi ngờ.

Khi mười ba tông hợp lực, chính là một sức mạnh không có người nào có thể địch lại.

“Mười ba tông hợp lực, thật sự là vì phạt Chu!”

Hắn ta hỏi.

“Nói là phạt Chu, thật ra mục đích lớn nhất vẫn là giết Diệp Ninh, nếu như có thể giết Diệp Ninh, thu phục toàn bộ Tính Châu, quốc vận Đại Chu tự nhiên sẽ sụp đổ.”

Mạc Hạo Nhiên vẫn như trước nói thật, đương nhiên không thể nào che giấu cái gì, chỉ có thể nói thật hết tất cả mọi chuyện. Đến ngay cả bản thân ông ta cũng có chút kinh ngạc, vì sao ông ta lại phối hợp như thế? Đây không phải là tính cách của ông ta.

Thật sự là Nam Cung Lương Nhân quá đáng sợ rồi. Đáng sợ đến mức khiến cho ông ta không dám có một chút nào giấu diếm.

“Nói chi tiết kế hoạch.”

Nam Cung Lương Nhân mặt không có biểu cảm gì nói.

“Đầu tiên che giấu tin tức, âm thầm tập hợp đợi đến khi đại chiến ùng nổ, Tiên Môn bất ngờ phát lực, giết chết Diệp Ninh!”

Mạc Hạo Nhiên do dự một chút, nói.

“Sau đó tàn sát bách tính các quận phía đông Tính Châu!”

“Một khi quốc vận Đại Chu vỡ nát, vậy thì sẽ động thủ với kinh thành.”

“Diệp Ninh chết, đại trận Nhân Gian không có người chủ trận, sẽ có cơ hội phá trận.”

Ánh mắt Nam Cung Lương Nhân lóe lên một tia kinh ngạc.

Tiên Môn của thế giới này, thế mà lại độc ác như thế sao?

Hắn ta nhất định không phải là loại thánh mẫu tấm lòng lương thiện nhẹ tay, trên tay của hắn ta càng là dính đầy máu tươi, mà hắn ta cũng từng gặp rất nhiều vô số ma đầu giết người không gớm tay.

Nhưng ở Tiên Giới, các Tiên Nhân có quy tắc mặc định, đó chính là nếu như không có lý do vạn bất đắc dĩ, về cơ bản đều sẽ không động thủ với phàm nhân. Vì sao lại như thế?

Không phải là vì bản thân thanh cao, mà là xuất phát từ hai nguyên nhân.

Chương 535: Ngươi muốn sống hay là muốn chết (3)

Thứ nhất, đương nhiên là đều đã thành tiên rồi, tiên phàm khác biệt, đã không còn bất kỳ liên quan gì đến phàm nhân, ra tay với phàm nhân, không có lợi ích nào không nói, còn bị người khác chê cười.

Thứ hai, Tiên Nhân chém giết người phàm, sẽ bị nhiễm nghiệp chướng.

Một khi nghiệp đạt đến số lượng nhất định, sẽ sinh ra tâm ma, tu hành khó khăn. Nghiêm trọng hơn nữa, thậm chí sẽ mời đến cả trời.

Mười ba tông Tiên Môn, lẽ nào không sợ nghiệp sao? Hắn ta suy nghĩ một chút, cũng hiểu ra.

Vừa rồi Mạc Hạo Nhiên nhắc đến nước Tấn, Tiên Môn không phải là dùng thân phận của Tiên Môn để ra tay, mà là lấy lý do giúp đỡ nước Tấn để ra tay.

“Các ngươi là muốn lợi dụng nước Tấn?”

Hắn ta lại hỏi thêm. Tâm tư rất nhạy bén!

Mạc Hạo Nhiên âm thầm kêu khổ, vị này rốt cuộc là thần thánh phương nào đây. Ông ta chỉ có thể thành thật nói hết mọi chuyện.

“Đúng là lợi dụng nước Tấn, đợi sau khi giết Diệp Ninh, chúng ta sẽ câu kết với nước Tấn, để cho đại quân của nước Tấn phá thành, Tiên Môn ở bên cạnh giúp đỡ, đây là muốn Lý Nhiễm làm người đứng đầu gánh vạc nghiệp chướng.”

Mà Tiên Môn, lại chỉ nhiễm một nửa, chia ra, cũng không được xem là chuyện gì cả. Chỉ cần có thể giết được Diệp Ninh, thì xứng đáng.

“Nước Tấn biết không?”

Nam Cung Lương Nhân nói.

“Không biết, có thể là có đoán được, nhưng hắn ta không có lựa chọn nào khác.”

Mạc Hạo Nhiên nói.

Nam Cung Lương Nhân suy nghĩ một lúc, nói.

“Tiên Môn lúc nào thì động thủ?”

Mạc Hạo Nhiên trả lời.

“Bảy ngày sau.”

“Sức chiến đấu lần này Tiên Môn phái ra như thế nào?”

“Hơn một nửa Địa Tiên của mười ba tông đều ra tay, mỗi tông môn phái ra một trưởng lão Thiên Tiên Cảnh đang ngủ say, tất cả mười ba người.”

“Dùng hết nội tình?”

“Đúng thế, các tông sẽ mang theo tiên khí, thậm chí là tiên khí thượng cổ bảo vật của tông môn!”

Trái tim Nam Cung Lương Nhân trùng xuống.

Nghe những lời Mạc Hạo Nhiên nói, hắn ta ý thức được chyện này có chút nghiêm trọng. Sức mạnh mà Tiên Môn phái ra, có chút vượt ra ngoài phạm vi năng lực của hắn ta.

Dù sao bây giờ hắn ta có lợi hại như thế nào, cảnh giới cũng sẽ bị phát huy hạn chế, hơn nữa không có một kiện tiên khí tùy thân nào. Nhưng cũng không phải là không đối phó được.

Nếu như hắn ta nâng cao thực lực của mình lên Thiên Tiên, cũng có thể dùng sức lực của một người giải quyết tất cả mọi người. Điểm này hắn ta rất tự tin, cho dù Tiên Môn người đông thế mạnh, mang theo một lượng lớn tiên khí.

Nhưng vấn đề đến rồi.

Vốn dĩ hắn ta là Tiên Quân, là cơ duyên trùng hợp mới đến thế giới này. Hắn ta không thuộc về thế giới này.

Một khi nâng cao tu vi lên Thiên Tiên, nhất định sẽ bị Thiên đạo chú ý đến. Vậy thì thông đạo đến Tiên Giới nhất định sẽ vì hắn ta mà mở ra, cưỡng ép hắn ta phi thăng. Loại quy tắc này được áp dụng với tất cả thế giới ở dưới Tiên Giới.

Đây thật ra là sự bảo vệ với thế giới.

Nếu không, nếu như tất cả cường giả của Tiên Giới chạy xuống dưới hạ giới, vậy thì không phải là xảy ra chuyện lớn rồi sao? Đương nhiên Nam Cung Lương Nhân không muốn phi thăng.

Tiên Giới là nơi thương tâm của hắn ta, bây giờ hắn ta chỉ muốn đi theo Diệp Ninh. Vì thế, không đến mức vạn bất đắc dĩ, hắn ta sẽ không đưa ra loại lựa chọn này.

Nếu như thật sự đến bước đường đó, vậy thì cũng chỉ có thể vào lúc trước khi phi thăng, giết hết tất cả người của Tiên Môn, rồi san bằng toàn bộ mười ba tông Tiên Môn.

Như thế, mới có thể yên tâm.

Mạc Hạo Nhiên không biết, vị tiền bối ở trước mắt trông có vẻ kỳ lạ này, thế mà trong lòng lại xuất hiện suy nghĩ đáng sợ như thế. Ông ta cho rằng Mạc Hạo Nhiên chỉ là tiền bối thần bí, nhưng lại không ngờ được Nam Cung Lương Nhân là kẻ săn mồi đến từ Tiên Giới.

Mọi chuyện còn chưa đến mức xấu nhất.

Vì thế Nam Cung Lương Nhân tạm thời cũng không có quá nhiều suy nghĩ khác, nhưng điều này không đại biểu hắn ta sẽ không làm cái gì.

Hắn ta nhìn Mạc Hạo Nhiên, nói.

“Câu hỏi cuối cùng.”

Mạc Hạo Nhiên nhanh chóng nói.

“Mời tiền bối nói.”

Nam Cung Lương Nhân nhàn nhạt hỏi.

“Ngươi muốn sống hay là muốn chết?”

Muốn sống hay là muốn chết.

Vấn đề này bày ra trước mặt Mạc Hạo Nhiên. Ông ta lộ ra nụ cười chua chát. Điều này còn cần phải lựa chọn sao?

Nếu như muốn sống, thì ai lại muốn chết chứ?

Nhưng mà Nam Cung Lương Nhân sẽ không có lòng tốt mà trực tiếp bỏ qua cho ông ta, còn về phần đề ra vấn đề này, không phải là nói về sống chết, mà là nếu như muốn sống, vậy

thì đương nhiên phải nghe lời Nam Cung Lương Nhân, tám phần là phải phản bội tông môn, làm việc cho hắn ta.

Muốn chết, thì không cần phải nói nữa.

Lúc trước, Mạc Hạo Nhiên vẫn luôn cảm thấy bản thân không phải là một người sợ chết, đặc biệt ông ta làm đại trưởng lão của Vũ Hóa Môn nhiều năm, bản thân ở địa vị cao, quyền lực toàn năng.

Chương 536: Phương pháp phá vỡ thế cục

Đối với tông môn, nhất định cũng là có cảm tình nhất định.

Nếu như thật sự có một ngày, cần phải hy sinh sống chết cho tông môn, ông ta cảm thấy bản thân không thiếu dũng khí này.

Nhưng vấn đề là, bây giờ Nam Cung Lương Nhân không hề có ý định giết ông ta, mà là muốn tự bản thân ông ta lựa chọn. Điều này khiến cho ông ta có chút do dự.

Nếu như ngươi trực tiếp ra tay, vậy thì chính là vô cùng anh dũng chết chính nghĩa.

Nhưng ngươi giao quyền lựa chọn cho ta, khiến cho ta rơi vào trong mẫu thuẫn. Nam Cung Lương Nhân không hề gấp gáp.

Hắn ta có thể nhìn ra, Mạc Hạo Nhiên không phải là người có thể coi thường vứt sự sống chết sang một bên. Người như ông ta, càng cho ông ta thời gian suy nghĩ, ông ta càng dễ dàng do dự. Ngược lại nếu như ép ông ta, ngược lại ông ta sẽ tiếp tục dũng cảm.

Loại chuyện này Nam Cung Lương Nhân gặp nhiều rồi.

Càng là người tu hành mạnh mẽ, càng ở đọa vị cao, sẽ càng lập trường không kiên định.

Điều này là bởi vì bọn họ khó khăn lắm mới đạt đến loại tầng bậc đó, đáng ra nên bắt đầu hưởng thụ cuộc sống ở trên đỉnh núi mới đúng. Bọn họ từng nhìn thấy phỏng cảnh trên đỉnh, vì vậy có quá nhiều thứ không thể nào buông bỏ được.

Ngược lại những người tu hành thực lực không cao, thì lại không thiếu nhiệt huyết. Mạc Hạo Nhiên đổ mồ hôi đầm đìa.

Ông ta do dự rất nhiều, cuối cùng vẫn là thở dài một hơi.

“Ta muốn sống.”

Ông ta phát hiện bản thân không có dũng khí lựa chọn sống chết.

Mỗi lần dự định bất chấp, trong lòng vẫn luôn có một giọng nói nói với ông ta, ngươi cần gì phải chết vì Vũ Hóa Môn chứ? Cho dù Vũ Hóa Môn không còn nữa, cuộc sống của ngươi vẫn còn dài…

Càng huống hồ, cũng chưa chắc phải bán đứng tông môn có đúng không? Nam Cung Lương Nhân còn chưa nói bảo ngươi làm cái gì mà?

Hơn nữa, có lẽ có thể chiếu lệ trước, thoát thân khỏi nguy hiểm, rồi phản lại cũng được. Những suy nghĩ lộn xộn, phức tạp tràn ngập trong đầu ông ta.

Con người chính là như thế, rất dễ dàng có thể tìm cho bản thân mình rất nhiều lý do. Sau đó ông ta thỏa hiệp với vẻ đương nhiên.

Đầu đầy mồ hôi, trong mắt càng là tràn ngập sự mệt mỏi.

Vừa rồi trận giao chiến gay gắt đó, không khác gì trải qua đấu tranh sống chết, mang đến cho ông ta cảm giác mệt mỏi về mặt tâm lý vô cùng mạnh mẽ.

“Rất tốt.”

Nam Cung Lương Nhân gật đầu, sau đó điểm vào trên trán ông ta.

Một đạo khí tức băng lạnh, thuận theo mi tâm trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể ông ta. Mạc Hạo Nhiên lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Đây là thứ gì?”

Rõ ràng có thứ gì đó đang đi vào trong cơ thể của ông ta.

Vừa mới đi vào, giống như là không có gì ngăn cản vậy, nhanh chóng bao trùm dọc theo kinh mạch của ông ta, cuối cùng

xông vào trong đan điền. Tiên lực của Mạc Hạo Nhiên cảm nhận được sự xâm nhập của vật lạ, theo bản năng muốn bức thứ này ra ngoài.

Nhưng mà đúng vào lúc tiên lực va chạm với thứ này, thì lập tức bị xâm nhập. Thời gian không đến một hơi thở, vật này giống như là bị tan chảy vậy, trực tiếp dung nhập thành một thể với tiên lực của ông ta.

Ông ta cảm nhận được sức mạnh trong cơ thể đều trở nên lạnh như băng, khi lưu chuyển, giống như là sắp ngưng tụ thành băng vậy, khiến cho kinh mạch, đan điền, thậm chí là thần hồn của ông ta, đều có một loại cảm giác bị chia cắt.

“Đây là chú Tiểu âm Dương Huyền Minh.”

Nam Cung Lương Nhân nhàn nhạt nói.

“Chú Tiểu âm Dương Huyền Minh, là một loại pháp thuật lời nguyền.”

“Giữa ban ngày, tiên lực trong cơ thể sẽ băng lạnh tận xương, ban đêm, lại nóng như lửa đốt.”

“m dương tuần hoàn, lặp lại bất thường.”

Bây giờ trời đã gần tối rồi, Mạc Hạo Nhiên cẩn thận cảm nhận một chút. Thế mà sức mạnh trong cơ thể lại thật sự từ cảm giác lạnh như băng chuyển hóa thành nóng như lửa. Điều này khiến ông ta cảm thấy không thể tin được.

Thế gian còn có loại pháp thuật lời nguyền quỷ dị như vậy? Trong mắt của ông ta tràn ngập vẻ nghiêm túc, hỏi.

“Dám hỏi tiền bối, nếu như lời nguyền này phát tác, sẽ như thế nào?”

Nam Cung Lương Nhân mặt không có biểu cảm gì, nói.

“Yên tâm, sẽ không chết.”

Ông ta thở phào mọt hơi nhẹ nhõm.

Tiếp đó lại nghe thấy một câu nói khiến cho cả người ông ta đều cứng đờ.

“Chỉ là sẽ phế đi tu vi của ngươi mà thôi.”

Nam Cung Lương Nhân giống như là đang nói một chuyên nhỏ không đáng nhắc đến vậy.

“Cái gì?”

Sắc mặt Mạc Hạo Nhiên thay đổi.

“Nếu như vào thời điểm ban ngày, tu vi sẽ giống như là bị đóng băng, cả người đông cứng, không thể nào sử dụng được, mà tiếp theo đây cả đời của ngươi, đều sẽ cảm nhận được cái gì gọi là hàn khí lạnh thấu xương.”

“Nếu như vào ban đêm, tu vi sẽ như bị lửa thiêu đốt, mà cuộc sống sau này của ngươi, chỉ cần chuyển động, sẽ bị ngọn lửa thiêu đốt trái tim.”

Chương 537: Phương pháp phá vỡ thế cục (2)

“Bất luận là loại nào, ngươi đều sẽ sống không bằng chết, đương nhiên, nếu như không chịu được, hoàn toàn có thể lựa chọn tự sát.”

Nam Cung Lương Nhân bình tĩnh nói.

Đương nhiên hắn ta không thể nào tin tưởng một người như Mạc Hạo Nhiên.

Muốn khống chế ông ta, không dùng một vài thủ đoạn là không thể nào. Mạc Hạo Nhiên như rơi vào động băng.

Lời nguyền thật là độc ác.

Bây giờ ông ta còn chưa có vấn đề gì, nhưng hình như ông ta đã cảm nhận được hai loại đau đớn nóng lạnh đan xen. Ông ta nhìn Nam Cung Lương Nhân đứng ở trước mặt.

Trong lòng nghĩ đến một vấn đề, tên này, rốt cuộc là ở đâu nhảy ra vậy? Ông ta cảm thấy, Nam Cung Lương Nhân có thể còn đáng sợ hơn nhiều so với tưởng tượng của ông ta.

Từ mặt khí chất, từ mặt thủ đoạn, từ mặt tâm cơ, đều có thể nhìn ra được, người này tuyệt đối là lão giang hồ.

Ông ta so sánh với Nam Cung Lương Nhân, thậm chí đều cảm thấy bản thân có chút ngây thơ.

Vũ Hóa Môn không phải không có cường giả tuyệt đỉnh. Ở dưới pháp tắc của thế giới hiện tại, người mạnh nhất chính là Thiên Tiên.

Vũ Hóa Môn có mấy vị Thiên Tiên đang chìm trong giấc ngủ say, bọn họ không lựa chọn phi thăng, mà là tự phong bế tu vi, đi vào trong giấc ngủ sâu, dùng loại phương thức này để bảo vệ tông môn.

Một khi có chuyện lớn gì, thì có thể đánh thức bọn họ, để cho bọn họ ra tay. Những Thiên Tiên này, mỗi một người đều là lão quái vật.

Mạc Hạo Nhiên thân là đại trưởng lão, đương nhiên từng tiếp xúc với bọn họ. Nhưng ông ta cảm thấy, Nam Cung Lương Nhân còn đáng sợ hơn so với những lão quái vật đó.

Ông ta cảm nhận được quá trình từ băng lạnh dần dần chuyển thành lửa nóng ở trong cơ thể của mình, trái tim ông ta trùng xuống. Ông ta biết, bản thân không thể nào phản kháng được với người như Nam Cung Lương Nhân.

So với chết, ông ta càng lo lắng bản thân sẽ biến thành một phế nhân.

Từ đại trưởng lão Vũ Hóa Môn cao cao tại thượng, trong chớp mắt biến thành sâu kiến. Loại chuyện này là điều ông ta không thể nào chấp nhận được.

Ông ta đến chết cũng không dám, đương nhiên càng không dám cứng đầu chống lại lời nguyền. Vì thế trong chớp mắt đã thể hiện thần phục.

“Tiền bối muốn ta làm cái gì, cứ việc nói.”

Ông ta cúi đầu xuống, phảng phất như là đang nhận mệnh.

Bên người Diệp Ninh có một cường giả thần bí như thế bảo vệ, bây giờ ông ta có chút lo lắng vận mệnh của Tiên Môn. Diệp Ninh thật sự là quá quỷ dị rồi, bên người hắn vẫn luôn có thể xuất hiện một vài tình thuống bất ngờ.

Bây giờ nhìn thấy vẫn chỉ mới là Nam Cung Lương Nhân. Nhưng mà chưa chắc đã chỉ có một mình Nam Cung Lương Nhân.

Nói không chừng đến lúc đó, còn có người khác nữa.

Bây giờ cảm xúc của Mạc Hạo Nhiên xuống dốc, không kìm chế được nghĩ theo phương hướng xấu nhất, vừa mới nghĩ đến, đã có chút chán nản. Đây là lần đầu tiên, ông ta sinh ra suy nghĩ có lẽ Tiên Môn sẽ bại dưới tay Diệp Ninh.

"Hai chuyện."

Nam Cung Lương Nhân không hề chần chừ chút nào, sau khi nhìn thấy Mạc Hạo Nhiên chấp nhận số phận, thì lập tức mở miệng.

"Thứ nhất, ta muốn ngươi công bố với mọi người tin tức Tiên Môn muốn lợi dụng nước Tấn phạt Chu ra ngoài, để cho toàn thiên hạ được biết."

"Thứ hai, quay trở về Vũ Hóa Môn, bình thường không cần ngươi làm cái gì, vào thời khắc mấu chốt, ta sẽ tự có mệnh lệnh."

"Đã hiểu chưa?"

Mạc Hạo Nhiên cứng nhắc gật đầu.

Quả nhiên, Nam Cung Lương Nhân là muốn ông ta làm nội gián. Thật ra ông ta đã sớm nghĩ đến rồi.

Nhưng mà ông ta là đại trưởng lão của Vũ Hóa Môn…

Đường đường đại trưởng lão Vũ Hóa Môn, thế mà lại trở thành nội gián. Ông ta suy nghĩ kỹ một chút, cảm thấy vô cùng hoang đường.

Nhưng mà ông ta không có lựa chọn.

"Tiền bối có lệnh, tại hạ không dám không theo, nhưng mà trên người ta có lời nguyền…"

Trong đôi mắt Mạc Hạo Nhiên lộ ra thần sắc lo lắng.

"Lời nguyền trên người ngươi không có gì đáng lo lắng, nếu như ngươi thành thành thật thật làm việc, ta sẽ không kích phát lời nguyện, vậy thì sức mạnh băng lửa này ở trong người ngươi, không chỉ không hại đến ngươi, còn sẽ có chút giúp đỡ đối với ngươi."

Nam Cung Lương Nhân búng búng tay, nói. Vừa dứt lời, hắn ta đã biến mất.

Chuyện hắn ta muốn làm đã làm xong, ở lại đây cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào, còn không bằng trở về trước, để tránh cho Diệp Ninh phát hiện, dẫn đến hoài nghi.

Bây giờ hắn ta vẫn chưa muốn bại lộ thân phận của bản thân. Một là hắn ta cảm thấy, thời cơ còn chưa chín muồi.

Hai là đến ngay cả bản thân hắn ta, cũng không biết nên tự giới thiệu bản thân như thế nào. Thân phận Tiên Quân, hắn ta không muốn nó nữa.

Bởi vì nghĩ đến nó, đều là ký ức đau đớn.

Nếu như có thể, hắn ta thà rằng quên đi quá khứ.

Bây giờ hắn ta chỉ muốn đi theo bên người Diệp Ninh, báo đáp ân cứu rỗi. Chỉ như thế mà thôi.

Chương 538: Phương pháp phá vỡ thế cục (3)

Đương nhiên, so với sự báo ân ban đầu, khi nhìn thấy dị tượng lúc Diệp Ninh phong Thánh, trong lòng hắn ta không tránh được xuất hiện lòng hiếu kỳ.

Hắn ta rất muốn xem xem, tương lai Diệp Ninh có thể có thành tựu gì?

Một người ở hạ giới, vì sao có thể kích phát loại dị tượng như Thiên Đế nhìn chúng sinh? Tiềm lực của Diệp Ninh rất lớn.

Nhưng mà thực hiện được tiềm lực là một chuyện rất khó khăn, điều đầu tiên phải làm được, chính là không thể đứt gánh giữa đường. Nam Cung Lương Nhân tình nguyện ẩn giấu ở trong bóng tối, ở hậu trường.

Hắn ta không cần bất kỳ người nào chú ý đến, cũng không cần bất kỳ vinh dự nào.

Hăn ta chỉ muốn âm thầm, im lặng bảo vệ Diệp Ninh, làm người bảo vệ của Diệp Ninh. Có người muốn có sức mạnh là vì diễu võ giương oai, phô trương sự ưu việt của bản thân.

Có người có được sức mạnh cảm thấy năng lực càng lớn trách nhiệm càng lớn, vì thế muốn bảo vệ rất nhiều người.

Mà hắn ta đã bước qua thời kỳ thể hiện cảm giác ưu việt rồi, hắn ta cũng không có tham lam như thế, hắn ta không muốn bảo vệ quá nhiều người, chỉ cần có thể bảo hộ được một mình Diệp Ninh, thì đủ rồi.

Đây chính là tâm thái sau khi hắn ta trải qua nhiều thăm trầm, hình thành nên. Có chút kỳ lạ.

Nhưng rất chân thành.

Nam Cung Lương Nhân cứ như thế rời đi, không hề nói thêm gì nhiều cho rằng là một câu uy hiếp. Nhưng hắn ta càng như thế, càng mang đến cho Mạc Hạo Nhiên áp lực rất lớn.

Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ Nam Cung Lương Nhân rất tự tin.

Nam Cung Lương Nhân cho rằng Mạc Hạo Nhiên không thể nào thoát khỏi được bàn tay của hắn ta, vì thế không cần thiết phải nhiều lời.

“Ta đây là tạo nghiệp gì vậy!”

Mạc Hạo Nhiên đau khổ che mặt. Trong lòng chỉ có sự hối hận vô hạn. Là ông ta sơ suất rồi.

Tiên Môn phát động nhiều người, tập hợp sức mạnh mười ba tông đối phó Diệp Ninh, đây không phải là sư tử vồ thỏ, cũng không phải là vẽ vời thêm chuyện. Bởi vì bên cạnh Diệ Ninh, đúng thật là ngọa hổ tàng long!

Đối phó với người như Diệp Ninh, nên nâng cảnh giác lên mức cao nhất, mà không thể không có bất kỳ ý khinh thường nào. Nhưng đáng tiếc, Mạc Hạo Nhiên nhận ra được thì đã quá muộn rồi.

Bây giờ, ông ta chỉ có thể ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh của Nam Cung Lương Nhân. Thân ảnh của ông ta lóe lên, cũng biến mất tại chỗ.

Với thủ đoạn của ông ta, muốn làm việc truyền tin tức ra ngoài mà không lộ bất kỳ dấu vết nào, đương nhiên là chuyện rất đơn giản.

Vì thế không đến thời gian một ngày, tin tức Tiên Môn giúp đỡ nước Tấn phạt Chu, đã truyền khắp mọi nơi. Hơn nữa, bởi vì

bên phía Lý Nhiễm đã sớm chuẩn bị xong, bắt đầu trưng quân chuẩn bị chiến đấu.

Không có gì nghi ngờ là đã xác nhận tính chân thật của tin tức này.

“Xảy ra chuyện lớn rồi, nước Tấn muốn làm phản phạt Chu!”

“Nước Tấn chẳng qua chỉ là một trò cười, không đáng sợ chút nào, điều đáng sợ chân chính là mười ba tông Tiên Môn đứng ở phía sau!”

“Tiên Môn chỉ là lợi dụng con cờ là nước Tấn, mục tiêu của bọn họ là Diệp đại nhân!”

“Diệp đại nhân gặp nguy hiểm rồi!”

“Chuyện này nên làm như thế nào cho tốt đây?”

Tuy nói, bây giờ Diệp Ninh và Tiên Môn mấy giao phong, đều là dùng chiến thắng để kết thúc, mạnh mẽ đả kích lòng kiêu ngạo của Tiên Môn.

Nhưng Tiên Môn tích lũy uy thế nhiều năm.

Uy thế của bọn họ, không chỉ dựa vào nói, mà là dùng sức mạnh thực tế để đổi lại.

Người của toàn thế giới, có thể hận tận xương cốt với Tiên Môn, cũng thể thể ghét bỏ Tiên Môn, nhưng không thể nào không công nhận thực lực của Tiên Môn. Ngay từ hàng ngàn năm trước, Tiên Môn vẫn luôn là thế lực mạnh nhất trong thế gian.

Đây là chuyện không có cái gì để tranh luận cả.

Lúc trước thủ đoạn của Tiên Môn đối phó với Diệp Ninh, không thể nói là khoa trương, nhưng so sánh với quy mô hiện tại mười ba tông hợp lực, đúng là quá nhạt nhòa.

Rất rõ ràng, ý của Tiên Môn, là kiên quyết trước nay chưa từng có.

Chính là muốn dùng khí thế Thái Sơn áp đỉnh, giải quyết triệt để Diệp Ninh.

Tin tức truyền đến kinh thành.

Sắc mặt Cơ Minh Nguyệt trắng bệch.

“Tiên Môn đây là không biết xấu hổ!”

Liễu Thận đang giận dữ lớn tiếng mắng ở Kim Điện. Tiên Môn đúng thật là không biết xấu hổ. Mười ba tông Tiên Môn, danh tiếng rất lớn.

Kết quả bây giờ lại bày ra trận thế như vậy để đối phó với Diệp Ninh, đến mức đó sao? Cần gì phải thế?

Theo cái nhìn của Liễu Thận, đây ít nhiều gì cũng có chút không hợp lý.

Giống như là mọi người bày trận thế, ngươi và ta đánh sôi nổi, kết quả ngươi lại lấy ra vũ khí vượt ra ngoài quy mô của trận chiến, tiến hành tấn công!

Trong cơn thịnh nộ là ẩn giấu sự hoang mang ở trong lòng. Lần này Tiên Môn là thật sự hành động rồi.

Bọn họ bày ra trận thế như vậy, rõ ràng là không cho Diệp Ninh một chút cơ hội thở dốc nào, chính là một một lần hành động tiêu diệt Diệp Ninh.

Chương 539: Một lần gặp Diệp Ninh nhớ cả đời

“Xem ra chuyện Diệp đại nhân phong Thánh, thật sự đã kích thích Tiên Môn, nếu không bọn họ cũng không điên cuồng như thế.”

Có một Đại Nho đưa ra ý kiến.

“Diệp đại nhân nhất định không được có chuyện gì, bệ hạ hạ chỉ đi, để cho ngài ấy nhanh chóng trở về kinh thành, chỉ cần về đến kinh thành, vẫn còn có thể tự bảo vệ mình!”

Kinh thành có đại trận Nhân Gian.

Đây là lá bài cuối cùng của Đại Chu, cũng chính là lá bài quan trọng nhất.

Chỉ cần Diệp Ninh đi vào trong đại trận Nhân Gian, vậy thì là vô địch ở thế giới này. Tiên Môn cũng không có bất kỳ cách nào.

Đến lúc đó cho dù là mất đi một nửa Tính Châu, vậy thì có làm sao?

Nước Tấn chỉ là con châu chấu sau thu, bọn họ tạo phản phạt Chu, chính là thật sự đại nghịch bất đạo, thiên lý khó dung. Sự trừng phạt của trời nhất định sẽ giáng xuống, đến lúc đó một khi nước Tấn sụp đổ, Tiên Môn cũng chỉ có thể không chiến mà lui.

Bọn họ cũng không thể dùng danh nghĩa của Tiên Môn tiếp tục công thành chiếm đất đúng không? Vì thế, muốn phá vỡ thế cục này, rất đơn giản,

Những người có mặt ở đó, đều là học rộng biết nhiều, không thể nào không nhìn ra được.

Đương nhiên Cơ Minh Nguyệt cũng nghĩ đến điều đó, nhưng nàng không coi trọng đề nghị này. Nàng cười khổ một tiếng, nói.

“Nói thì nói như thế, nhưng mà Diệp Ninh thật sự sẽ rút lui sao?”

Diệp Ninh sẽ rút lui sao?

Vấn đề này, cho dù trở thành vấn đề cấp bách nhất của triều đình Đại Chu.

Nói về mặt lý luận, ở trong loại tình hình này, rút lui nhất định là lựa chọn tốt nhất. Chỉ cần Diệp Ninh rút lui, vậy thì kế hoạch của Tiên Môn sẽ vô dụng.

Nước Tấn là châu chấu sau thu, cho dù là cưỡng ép tiếp tục sinh tồn, cũng không thể lâu dài, kiếp khí sớm muộn sẽ bộc phát. Một khi bộc phát, trên dưới nước Tấn, chính là tan xương nát thịt.

Suy nghĩ ở góc độ này, sớm muộn Diệp Ninh cũng chịu rút lui, vậy thì chắc chắn là một lần đả kích đối với Tiên Môn. Khiến cho kế hoạch tính toán lâu dài của Tiên Môn, bày ra tư thế như vậy, kết quả một nắm đấm đánh vào không khí.

Loại cảm giác này, tuyệt đối không dễ chịu.

Đổi thành bất kỳ người nào trong thiên hạ, xuất phát từ đại cục, xuất phát từ suy nghĩ cá nhân, đều sẽ quyết đoán trở về kinh thành. Điều này không có gì để nói cả.

Nhưng những điều này đổi thành Diệp Ninh, đột nhiên biến thành không dễ nói nữa. So với việc suy nghĩ vấn đề Diệp Ninh sẽ rút lui sao.

Còn không bằng nghĩ thử xem, từ lúc bắt đầu đến bây giờ, Diệp Ninh từng rút lui sao? Chỉ cần một lần rút lui, vậy thì cũng ít nhất có thể mang đến cho mọi người hy vọng.

Nhưng mà cứ nhất định, Diệp Ninh chính là người cứng đầu nhất ở thế gian này, từ trước đến nay đều là cứng rắn ở trên mũi đao, mà không lùi bước. Điểm này là ưu điểm của hắn, đồng thời cũng là nhược điểm lớn nhất của hắn.

"Không cần nghĩ nữa, Diệp đại nhân nhất định là sẽ không rút."

"Đúng thế, nếu như ngài ấy rút lui, thì ngài ấy sẽ không còn là Diệp đại nhân nữa."

"Ai, vậy thì chúng ta nên làm thế nào mới tốt đây?"

"Sống chết của Diệp đại nhân, liên quan đến sự tồn vong của Đại Chu, vì thế cho dù là ngài ấy không rút lui, cũng phải mệnh lệnh ngài ấy rút lui!"

"Bệ hạ hạ thánh chỉ đi, để cho ngài ấy lập tức rút lui về kinh thành!"

"Diệp đại nhân sẽ nghe theo sao?"

"Nếu như ngài ấy không nghe, vậy thì nghĩ cách, cho dù là trói, cũng phải trói ngài ấy trở về!"

"Nực cười, người nào dám trói Diệp đại nhân, ngươi đi?"

Quần thần bắt đầu thảo luận về chuyện này. Vừa mới thảo luận, đã có tranh luận.

Cơ Minh Nguyệt nghe cũng có chút cáu kỉnh, lạnh lùng nói.

"Im lặng!"

Quần thần lập tức yên lặng lại, lộ ra thần sắc kính sợ, lùi trở về vị trí của mình. Cơ Minh Nguyệt chậm rãi đứng dậy, nàng nhìn Lưu Cẩn đang đứng trước điện đợi lệnh.

Bây giờ Lưu Cẩn đã thăng chức rồi, lòng trung thành của hắn ta là được trải qua khảo nghiệm

Vì vậy, hắn ta thăng chức rất nhanh, trở thành tổng quản đại nội của hoàng cung, địa vị rất cao, không phải bình thường. Nhưng ở trước mặt Cơ Minh Nguyệt, hắn ta từ đầu đến cuối vẫn là thái giám trung thành tuyệt đối đó.

Nhìn thấy ánh mắt Cơ Minh Nguyệt nhìn đến, trong lòng suy nghĩ, lập tức đi lên phía trước.

"Soạn chiếu thư, lệnh Diệp Ninh lập tức về kinh, theo với chiếu thư cùng đến đến Tính Châu, còn có kim lệnh của trẫm!"

Lưu Cẩn giật mình, tiếp đó nói.

"Tuân chỉ!"

Trong lòng mọi người rùng mình. Bệ hạ cũng thật sự nghiêm túc rồi.

Kim lệnh là trọng khí trong tay Thiên Tử. Kim lệnh xuất hiện.

Cho dù là đại quân chém giết ở biên cảnh, cũng nhất định phải tuân chỉ vô điều kiện. Bởi vì nhìn thấy kim lệnh, thì nhất định phải có một khái nhiệm.

Đó chính là chiếu lệnh này ngươi nhất định phải tuân theo, bất luận đúng sai. Không tuân theo, vậy thì hậu quả lớn rồi.

Chương 540: Một lần gặp Diệp Ninh nhớ cả đời (2)

Dùng đến kim lệnh, nói rõ bây giờ Cơ Minh Nguyệt đúng là đang thật sự lo lắng. Nhưng mà trong lòng mọi người không kìm được xuất hiện một suy nghĩ. Nếu như Diệp đại nhân thật sự kháng lệnh thì làm sao?

Kháng lại kim lệnh, về mặt lý luận thì là tội chết. Nhưng mà bệ hạ nỡ giết Diệp đại nhân?

Đối với chuyện này, trong đầu bọn họ chậm rãi xuất hiện một dấu hỏi chấm. Sau khi triều hội kết thúc.

Trở về trong thư phòng, Cơ Minh Nguyệt nói.

"Hắn nhất định sẽ không tuân chỉ đâu!"

Khương Thanh Uyển đi ra, chau mày nói.

“Bệ hạ hạ kim lệnh, lẽ nào Diệp Ninh còn có thể kháng chỉ hay sao?”

Ý nghĩa của kim lệnh rất lớn.

Kim lệnh xuất hiện, thì sẽ không có bất kỳ con đường nào để thương lượng, có lẽ Diệp Ninh hiểu được trọng lượng ở trong đó.

“Đổi thành là người khác, nhất định sẽ tuân chỉ, nhưng nếu như là Diệp Ninh, vậy thì hắn nhất định sẽ kháng chỉ!”

Cơ Minh Nguyệt dùng ngữ khí khẳng định nói ra câu này.

Bởi vì nàng quá hiểu Diệp Ninh rồi.

Thời gian lâu như thế, nàng từng hạ rất nhiều mệnh lệnh, nàng tự hỏi bản thân, lần nào cũng đều là vì tốt cho Diệp Ninh. Nhưng Diệp Ninh thì sao?

Lại từ trước đến nay chưa từng tuân lệnh.

Tên này tốt thì tốt, công lao lớn hơn trời, nhưng đúng thật là một cái gai từ trước đến nay chưa từng có. Đối với người khác mà nói, cả đời này kháng chỉ một lần, đều có thể xem như là hiếm gặp.

Còn Diệp Ninh thì sao?

Nếu như lần nào đó hắn tuân chỉ, ngược lại sẽ khiến Cơ Minh Nguyệt cảm thấy không thể tin được. Đồ xấu xa từ trước đến nay đều không chịu cho trẫm thể diện!

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Cơ Minh Nguyệt tràn ngập oán hận.

Loại thứ như kim lệnh, tràn ngập lực uy hiếp đối với người khác, nhưng mà ở trong mắt của Diệp Ninh, tám phần là không có tác dụng. Đêm hôm đó, lần gặp mặt ở Hoa Thanh Trì.

Khiến cho nàng càng có nhiều sự hiểu biết sâu hơn về Diệp Ninh.

Trong lòng Diệp Ninh, hoàn toàn không có lòng kính trọng với hoàng quyền. Hắn không cho rằng hoàng quyền là đặc biệt, là thần thánh.

Điều này từ trong lời nói lúc đó của hắn là có thể nhìn ra được.

Hắn nói, một hoàng đế có phù hợp hay không, không phải nhìn hoàng đế là nam hay nữ, mà là nhìn xem cụ thể hoàng đế đã làm những chuyện gì.

Đánh giá công tích của một đế vương, nhìn bách tính là có thể biết, bách tính sống tốt, đế vương thành công, bách tính sống không tốt, vậy thì không cần biết nói khoác những cái gì, đều là hôn quân.

Những lời nói này, cũng với tính cách tôn trọng sinh mạng của Diệp Ninh, là có thể biết được, ở trong lòng Diệp Ninh, hoàng quyền tính là cái gì?

Lấy dân làm gốc, mới là cái là hắn cho rằng chính xác.

Vì thế, tổng hợp những điều trên, Cơ Minh Nguyệt cho rằng Diệp Ninh nhất định sẽ kháng chỉ.

"Vậy nên làm thế nào mới tốt đây?"

Khương Thanh Uyển nói.

"Trẫm nhất định phải làm tốt chuẩn bị hắn kháng chỉ, nếu như hắn kháng lệnh, trẫm sẽ lập tức mang theo tinh nhuệ ở kinh thành, đi đến chiến trường Tính Châu, ngự giá thân chinh!"

Cái gì? Ngự giá thân chinh?

Đồng tử của Khương Thanh Uyển đột nhiên co loại, bà nói theo bản năng.

"Không được!"

Bà bình tĩnh lại một chút, sau đó nói.

"Bệ hạ nhất định không được!"

"Người là thân thể vàng ngọc, sao có thể tự mình xông vào trận của kẻ địch? Kinh thành là nơi an toàn nhất trong thiên hạ, bệ hạ tuyệt đối không thể mạo hiểm đi Tính Châu!"

"Diệp đại nhân một mình điên đã đủ rồi, nếu như lại cộng thêm bệ hạ, không phải là phù hợp với nguyện vọng của Tiên Môn sao?"

Khương Thanh Uyển nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Bà cho rằng Cơ Minh Nguyệt đã đưa ra một quyết định ngu ngốc. Ngự giá thân chinh?

May mà Cơ Minh Nguyệt nói ra.

Nhưng Cơ Minh Nguyệt cũng rất nghiêm túc, nàng không phải đang hỏi ý kiến của Khương Thanh Uyển, mà là đang tuyên bố quyết định của bản thân.

"Không, ý trẫm đã quyết, nhất định phải ngự giá thân chinh!"

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Cơ Minh Nguyệt. Khương Thanh Uyển khó mà hiểu được.

"Bệ hạ, lẽ nào người muốn vong quốc sao?"

Nếu như Diệp Ninh kháng chỉ, vậy thì tuyệt dối là không lý trí.

Tiên Môn dùng tư thế Thái Sơn áp đỉnh mà đến, Diệp Ninh sao có thể chống lại được? Đây là thế cục không có đường sống.

Nếu như Diệp Ninh chết, Đại Chu nhất định sẽ gặp phải đại loạn. Lúc này, tất cả đều dựa vào Cơ Minh Nguyệt ổn định đại cục.

Nhưng mà?

Bây giờ Cơ Minh Nguyệt muốn cùng với Diệp Ninh phát điên, vậy thì tương đương với việc bỏ tất cả trứng vào trong cùng một giỏ. Tiên Môn nhất định sẽ cười cong miệng đi?

Nếu như bọn họ thắng lợi, cùng bắt được cả Thiên Tử và Diệp Ninh. Vậy thì trực tiếp có thể tuyên bố Đại Chu vong quốc rồi.

Từ trước đến nay, phục hưng đều là mục tiêu hàng đầu trong lòng Cơ Minh Nguyệt. Có thể nói như thế này, nàng sống, chính là sống vì Đại Chu.

Trong suy nghĩ của Khương Thanh Uyển, Cơ Minh Nguyệt vẫn luôn lý trí, tuy nàng là nữ tử, nhưng không thua gì nam tử. Vì thế bây giờ bốc đồng như thế, khiến cho bà không thể hiểu nổi.

Chương 541: Một lần gặp Diệp Ninh nhớ cả đời (3)

Là cái gì, khiến cho một người thay đổi lớn như thế?

Bà cũng có thể nhìn ra được hậu quả đáng sợ, Cơ Minh Nguyệt không thể nào không nhìn ra.

“Dì Khương, nếu như có thể lựa chọn, đương nhiên ta không muốn vong quốc.”

Cơ Minh Nguyệt lại lần nữa dùng thân phận của vãn bối nói chuyện, nói ra lời ở trong lòng mình.

“Nhưng mà nếu như Diệp Ninh chết, người cảm thấy Đại Chu còn có thể kiên trì được bao lâu? Đại trận Nhân Gian không có người chủ trận, có thể kéo dài được bao lâu?”

“Thay vì ngồi đó chờ chết, còn không bằng liều mạng một lần.”

“Hơn nữa, nếu như Diệp Ninh chết, ta sống còn có ý nghĩa gì?”

Cơ Minh Nguyệt nói xong, thì quay người lại, không muốn nói cái gì nữa.

Nhưng điều này mang đến chấn động vô cùng to lớn cho Khương Thanh Uyển.

Nếu như nói hai câu lúc trước, vẫn còn là có một chút suy nghĩ của đế vương. Vậy thì câu cuối cùng, lại trực tiếp để lộ ra một sự thật. Đó chính là nàng đã tình sâu nghĩa trọng rồi!

Là cái gì, có thể khiến cho một nữ nhân gánh vác trách nhiệm to lớn bất chấp tất cả? Vì có tình cảm.

Nữ nhân là giàu tình cảm.

Tuy từ trước đến nay, Cơ Minh Nguyệt vẫn luôn che giấu rất tốt.

Nhưng nếu như nàng là nữ nhân, thì sẽ có đặc điểm này, nàng đối với người khác có thể giữ được lý trí, nhưng mà đối với Diệp Ninh, thì chỉ còn lại cảm tính.

Bởi vì quan tâm, vì thế mất đi lý trí.

“Một lần gặp Diệp Ninh nhớ cả đời!”

Khương Thanh Uyển thở dài. Đột nhiên bà có chút hối hận.

Sớm biết như thế, bà cần gì phải sắp xếp lần gặp ở Hoa Thanh Trì chứ?

Đếm đó Diệp Ninh say rượu làm thơ, đêm đó Cơ Minh Nguyệt âm thầm hứa. Vốn dĩ tình cảm còn mơ hồ, trong chớp mắt đã trở nên rõ ràng hơn. Điều này khiến cho Cơ Minh Nguyệt mất đi phán đoán nên có.

“Dì Khương, ta đã sống hai mươi năm vì Đại Chu rồi, bây giờ ta muốn sống một lần cho mình, được không?”

Đột nhiên Cơ Minh Nguyệt mở miệng nói.

Một câu, đã nói trúng nơi mềm yếu nhất trong lòng Khương Thanh Uyển. Bà nhìn thân ảnh cô đơn đứng ở trước mặt.

Đột nhiên bà lùi ra sau một bước, chắp tay nói.

“Thần, tuân chỉ!”

…

Trên đỉnh biển mây, có một tòa cung điện như mơ. Tòa cung điện này, sẽ chỉ xuất hiện khi có bầu trời đầy sao. Đây là sơn môn của Tinh Thần Tông: Điện Quần Tinh.

Điện Quần Tinh, là một kiện tiên khí thượng cổ, cũng là nguyên nhân mà Tinh Thần Tông có thể truyền thừa đến tận hôm nay, đồng thời được liệt vào một trong mười ba tông Tiên Môn.

Kiện tiên khí thượng cổ này, chính là để Tinh Thần Tông, liên kết với sức mạnh của các ngôi sao, mỗi khi màn đêm buông xuống, ánh sao giống như thác nước, tất cả đệ tử tu hành, hiệu quả tăng gấp đôi.

Tuy Tinh Thần Tông không phải tông môn ẩn thế gì, nhưng cũng rất ít khi tham gia náo nhiệt. Đây là một tông môn có phong cách thiên hướng về tu sĩ khổ hạnh.

Nhưng một ngày này.

Cửa lớn của Tinh Thần Tông rộng mở.

Những ánh sáng đầy màu sắc, bay qua bay lại trên bầu trời Tinh Thần Tông. Mười ba tông Tiên Môn, tập trung ở đây.

Cường giả đi đi lại lại, hoặc là điểu khiển ánh sáng, hoặc là cưỡi tọa kỵ, hoặc là giẫm lên pháp khí phi hành. Rất nhiều đệ tử Tinh Thần Tông, cả đời này đều chưa từng thấy nhiều cường giả như thế.

Thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra thần sắc lo lắng. Rất rõ ràng, có chuyện lớn sắp xảy ra rồi.

Những đệ tử bình thường này, đương nhiên không thể biết những chuyện xảy ra trong cung điện sâu nhất ở trong Tinh Thần Tông. Nếu như bọn họ biết, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì ở đó đang xảy ra một cuộc tranh cãi kịch liệt.

"Tại sao tin tức lại bị tiết lộ ra ngoài? Lẽ nào nói bây giờ Tiên Môn cũng không dấu được chuyện gì nữa sao?"

Phó trưởng giáo của Quần Ngọc Các mở miệng nói.

Bà ta mặc đạo bào màu xanh, dáng vẻ có lẽ là trung niên, đôi mắt lạnh lùng, khi nói chuyện, đôi mắt nghiêm túc, mang theo cảm giác giảng đạo nồng đậm.

Ánh mắt của bà ta, không hề khách khí liếc mắt nhìn những người có mặt ở đây, lạnh lùng nói.

"Rất rõ ràng, trong Tiên Môn, có phản đồ!"

Nhưng mà, loại ánh mắt này của bà ta, đúng là khiến cho không ít người bất mãn. Quần Ngọc Các đúng là lợi hại, nhưng bọn họ có ai yếu sao?

Có thể đến nơi này, hoặc là đại trưởng lão, hoặc là phó trưởng giáo, thậm chí là trưởng giáo đích thân đến. Địa vị của mọi người ai cũng không thấp, vì sao phải bị Quần Ngọc Các các ngươi chỉ trích?

Quả nhiên, đạo trưởng Chí Dương của Thái Nhất Môn không nhịn được, đôi mắt như tia chớp, nhìn thẳng vào phó trưởng giáo của Quần Ngọc Các.

"Lẽ nào Cô Tuyệt đạo hữu có ý là, phản đồ nằm ở trong tông môn chúng ta?"

Từ trước đến nay Cô Tuyệt không phải là người có tính tình tốt gì, tuy bà ta là nữ tử, nhưng mà tính cách nóng nảy, thủ

đoạn toàn nhẫn. Vì thế, nhân duyên cũng không ra làm sao cả.

Đương nhiên, bản thân bà ta không hề quan tâm đến nhân duyên của mình.

Chương 542: Một lần gặp Diệp Ninh nhớ cả đời (4)

Vì thế, khi đối mặt với chất vấn, bà ta lựa chọn đối chọi gay gắt, nói.

“Lẽ nào không phải sao? Tin tức tiết lộ ra ngoài, nhất định là trong tông môn nào đó có phản đồ, nếu không sẽ không biết được kế hoạch của chúng ta, hơn nữa địa vị của phản đồ này còn không thấp!”

Người biết được chuyện này, dù sao cũng vẫn là số ít.

Mỗi một người đều có thân phận địa vị không đơn giản. Điểm này, mọi người công nhận.

Nhưng bọn họ không hề chấp nhận sự chỉ trích của Cô Tuyệt. Lại có một lão giả mày trắng cười lạnh, nói.

“Vậy thì vì sao phản đồ lại ở trong tông môn chúng ta, mà không phải là ở Quần Ngọc Các các ngươi?”

Cô Tuyệt tự hào nói.

“Quần Ngọc Các ta, không thể nào có phản đồ, chỉ có những tông môn các ngươi, mới có khả năng nội gián trà trộn vào!”

Lời này vừa nói ra, đương nhiên khiến cho mọi người phẫn nộ.

“Ngươi!”

Không ít người tức giận. Mỗi lần đều là như thế.

Chỉ cần lão nữ nhân Cô Tuyệt này xuất hiện, vẫn luôn khiến cho cảnh tượng trở nên rất cứng nhắc.

Từ trước đến nay nữ nhân này không biết EQ là cái gì, dựa vào một tay “Diệt Tuyệt Thần Quang” mà vô cùng tự hào.

“Được rồi, còn chưa khai chiến, kết quả mười ba tông Tiên Môn đã tự tranh đấu nội bộ, đây không phải là một trò cười lớn sao?”

Có người tranh cãi, đương nhiên có người làm hòa.

Người làm hòa không phải ai khác, chính là Mạc Hạo Nhiên. Trong lòng ông ta có quỷ.

Phản đồ là ai? Không phải là chính ông ta sao?

Vì thế ông ta không muốn dây dưa với vấn đề này, mà lựa chọn gạt nó đi.

“Phản đồ là ai, bây giờ đã không còn là trọng điểm nữa, sau chuyện này, mọi người có nhiều thời gian đi điều tra, chuyện gấp gáp trước mắt, là phải thương lượng một chút, kế hoạch ban đầu có thể tiếp tục thực hiện tiếp được không?”

Rốt cuộc mọi người cũng quan tâm đến đại cục.

Cho dù là Cô Tuyệt không có EQ, cũng là hừ lạnh một tiếng, không nói nữa.

“Mũi tên đã lên dây, không thể không bắn ra, bây giờ tất cả mọi người đều biết mười ba tông Tiên Môn liên thủ, nếu như không ra tay, không phải là để cho người trong thiên hạ cười chê hay sao.”

“Chính là đạo lý này, tin tức tiết lộ ra ngoài thì có làm sao? Thực lực của chúng ta nghiền ép là được.”

Đạo trưởng Chí Dương nói.

“Nhưng chỉ sợ tên họ Diệp kia chạy mất, nếu như hắn trở về kinh thành, thì đúng thật là không có cách nào làm được gì hắn.”

Có người nói.

“Đây đúng là một vấn đề.”

Mọi người chau mày.

Tin tức bị tiết lộ ra ngoài, vấn đề lớn nhất chính là cho Diệp Ninh cơ hội chuẩn bị. Nếu như hắn nhân cơ hội trốn về kinh thành, vậy thì đúng là những chuẩn bị trước đó đều vô dụng.

“Bây giờ ta sẽ đi đến đó, chặn đứng con đường chạy trốn của hắn!”

Cô Tuyệt đứng dậy nói.

“Không cần đâu, nếu như hắn muốn đi, bây giờ đã đi rồi, ngươi đi thì cũng đã muộn.”

Một nam tử mặc trường bào màu đỏ nói, mi tâm của hắn có một đạo ký hiệu lửa. Không phải ai khác, chính là trưởng lão Hỏa Thiên Diệm của Phần Thiên Cốc.

Hỏa Thiên Diệm nhàn nhạt nói.

“Ta hiểu Diệp Ninh, người này thích tìm đường thẳng, chưa bao giờ đi đường vòng, hắn từ trước đến nay làkhông biết nguy hiểm, không biết lùi bước.”

“Đổi thành là người khác, có thể sẽ chạy.”

“Nhưng là hắn, ta ngược lại cảm thấy, rất có khả năng hắn sẽ lựa chọn chiến đấu chính diện với chúng ta.”

Nghe xong lời này, mọi người hai mặt nhìn nhau.

Trên đời còn có người ngu xuẩn như thế sao?

Cảnh tượng quay trở lại huyện Thương Tùng.

“Cái gì?”

“Chạy về kinh thành?”

“Ta từ chối!”

Diệp Ninh đẩy Thái Hướng Cao đang cố gắng thuyết phục hắn ra, khí thế hùng hổ nói.

“Bản quan tuyệt đối không thể nào lùi bước!”

Nói chuyện cười gì vậy?

Ta khó khăn lắm mới đợi được cuối cùng Tiên Môn cũng ra tay, kết quả ngươi bảo ta lui? Trừ phi Diệp Ninh là điên rồi, nếu không không thể nào chấp nhận loại đề nghị này.

Nghĩ đến chuyện Tiên Môn muốn làm, hắn đúng thật là kích động đến phát run. Phải biết rằng, vào một ngày trước, hắn còn đang oán hận.

Những Tiên Môn này đừng vẫn luôn sấm thì lớn nhưng mưa lại nhỏ.

Mười ba tông môn Tiên Môn này có danh tiếng lớn như thế, đều là ăn lương khô sao? Có một chút tác dụng nào đó đi?

Diệp Ninh đã ra khỏi kinh thành lâu như thế rồi, kết quả đến hiện tại, đều là sóng nhỏ gió lớn. Người của Tiên Môn giống như là mất tích vậy.

Khó khăn lắm mới xuất hiện một Mạc Hạo Nhiên. Vốn dĩ cho rằng có thể khiến cho hắn có chút bất ngờ. Kết quả thì sao?

Mạc Hạo Nhiên chạy đến đây quỳ một cái, sau đó thì cả người đều biến mất.

Điều này nhất thời khiến cho Diệp Ninh không nói lên lời.

Thậm chí hắn còn có chút hoài nghi.

Lẽ nào người của Tiên Môn nhìn ra được bí mật của ta rồi?

Bọn họ biết được sau khi ta chết sẽ biến thành Thiên Đế, vì thế mới ngàn kế vạn kế làm hỏng việc tốt của ta! Không phải chứ!

Chương 543: Yếu lưu thanh bạch tại nhân gian

Tóm lại, Diệp Ninh rất bức bối.

Nhưng lúc này, Vũ Hóa Môn lại khiến cho phiền muộn của hắn quét sạch, vô cùng vui mừng, ngay cả tứ chi của Diệp Ninh cũng có một loại cảm giác sảng khoái. Xin lỗi Tiên Môn!

Là tại hạ hiểu nhầm rồi!

Hóa ra các ngươi chậm chạp không chịu ra tay, là đang ấp ủ chiêu lớn!

Chiêu lớn này của Tiên Môn, thật sự là khiến cho Diệp Ninh vô cùng hài lòng. Theo cách nghĩ của hắn, Tiên Môn nhất định là đã ý thức được mối đe dọa của mình rồi.

Vì thế tuyệt đối một bước làm đến cùng, không bao giờ cho Diệp Ninh bất kỳ không gian nào sống sót nữa. Mười ba tông Tiên Môn cùng nhau ra tay, là sức mạnh khổng lồ như thế nào?

Ngay cả bản thân Diệp Ninh, đều cảm thấy bản thân không thể nào sống được. Hai nắm đấm khó địch lại mười người, càng huống hồ bây giờ còn có nhiều người như thế. Tiên Môn phối hợp như vậy, thậm chí khiến cho Diệp Ninh có chút cảm động.

Hắn phát hiện ở phương diện nào đó, hắn nhất trí với Tiên Môn. Ví dụ như, Tiên Môn muốn hắn chết. Mà hắn thì cũng muốn bản thân chết.

Tiên Môn cảm thấy hắn rất khó chết, vẫn luôn xuất hiện tình huống bất ngờ.

Diệp Ninh cảm thấy thế giới này có độc, mỗi lần muốn chết đều không chết được. Vì thế nói, ta và Tiên Môn không phải là kẻ địch!

Cuối cùng, vẫn là phải dựa vào Tiên Môn mới có thể giúp ta hoàn thành đại nghiệp Thiên Đế!

Diệp Ninh cảm động đến mức nước mắt sắp rơi ra ngoài, kết quả lúc này Thái Hướng Cao lại chạy ra nói với hắn, hy vọng hắn nhanh chóng rút lui. Đây không phải là nói chuyện cười sao?

"Không cần biết huynh nói như thế nào, bản quan đều không thể nào rút lui!"

Diệp Ninh bày ra một bộ tư thế tuyệt đối không có đường thương lượng.

Phải biết rằng hắn rất ít khi tự xưng bản quan, bây giờ hắn tự xưng như thế, thì đã nói rõ ý chí của hắn là không thể nào thay đổi được. Đã có ý định lấy thân phận ra áp chế mọi người rồi.

Điều này nhất thời khiến cho Thái Hướng Cao cạn lời. Thái Hướng Cao đúng thật là không hiểu được. Diệp Ninh đây là có ý định gì.

Đổi thành những lúc khác, một khi Diệp Ninh quyết định chuyện gì, Thái Hướng Cao tuyệt đối không có bất kỳ lời nói nào, nhưng mà hôm nay khác ngày trước, chuyện này liên quan đến sự sống chết của Diệp Ninh và tồn vong của Đại Chu, hắn ta tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn.

Vì thế Thái Hướng Cao vô cùng kích động nói.

"Diệp đại nhân, huynh là người thông minh nhất thiên hạ, huynh nên biết, cái gọi là phạt Chu trong miệng Tiên Môn, trên thực tế chính là nhằm vào huynh mà đến."

"Sức mạnh mười ba tông Tiên Môn, gần như là vô địch thiên hạ, nếu như muốn đối kháng, chỉ có một khả năng, đó chính là

trở về kinh thành.”

“Trong kinh thành, có đại trận Nhân gian, huynh ở trong trận, chính là vô địch, Tiên Môn có kêu gào thế nào, cũng không làm gì được huynh, Diệp đại nhân của ta ơi… Huynh phải biết, bây giờ Tiên Môn sợ nhất chính là huynh quay trở lại kinh thành, hy vọng nhất chính là huynh ở lại Tinh Châu đợi chết!”

Trogn mắt Thái Hướng Cao tràn ngập vẻ khó hiểu.

“Vì sao huynh nhất định phải làm chuyện tự làm mình bị thương chứ?”

Thái Hướng Cao không hiểu.

Bây giờ Thái Hướng Cao đã là Đại Nho rồi, tự cho rằng bản thân đã có thể đi theo bước chân của Diệp Ninh, phán đoán ra một chút suy nghĩ. Nhưng mà lúc này, hắn ta ý thức được là bản thân mình nghĩ nhiều rồi.

Suy nghĩ của Diệp Ninh, căn bản không thể nào đoán được.

Thái Hướng Cao có như thế nào cũng nghĩ không thông, rút về kinh thành là quyết định rất khó khăn sao? Không khó đi!

Vì sao vừa nhắc đến chuyện này, Diệp Ninh lại bài xích mạnh mẽ như thế? Vì sao?

Đương nhiên là ta mong không được Tiên Môn đến giết chết ta rồi. Đây là tiếng lòng của Diệp Ninh.

Diệp Ninh rất muốn trực tiếp trở thành Thiên Đế, từ lâu đã không muốn tiếp tục cố gắng nữa. Trước đây xuất hiện sai lầm lặp lại, mà bây giờ, cuối cùng cũng đợi được Tiên Môn ra tay.

Hơn nữa lần ra tay này, còn là dốc hết sức lực.

Điều này ở trong mắt rất nhiều người, hoàn toàn là hành vi đại pháo nổ muỗi.

Vì thế, Tiên Môn à ta đã phối hợp như thế rồi? Ta có thể lâm trận chạy trốn sao? Nếu như thật sự vào lúc này mà chạy muốn, đến bản thân Diệp Ninh cũng không thể nào tha thứ cho mình.

Nhưng loại lời nói này nhất định không thể trực tiếp nói với Thái Hướng Cao, sự tồn tại của hệ thống nói là không thể nói

cho bất kỳ người nào, vì thế Diệp Ninh suy nghĩ một chút, nói.

“Ta có lý do của ta, không cần biết huynh nói như thế nào, ta cũng không thể nào chạy trốn!”

Trần Thiệu Chính ở bên cạnh cũng không nhịn được nữa, nói.

“Đây sao có thể nói là chạy trốn chứ? Đại nhân ở lại, là tự tìm chết, rời khỏi đây, mới có thể khiến cho Tiên Môn bị thương!”

Thái Hướng Cao hít một hơi thật sâu, trực tiếp quỳ xuống.

Chương 544: Yếu lưu thanh bạch tại nhân gian (2)

“Đại nhân không đi, chúng ta sẽ cứ quỳ mãi ở đây, nếu như Tiên Môn đến, vậy thì cùng nhau chết đi!”

Vẻ mặt hắn ta kiên định, trong đôi mắt tràn ngập sự cố chấp, trực tiếp quỳ xuống.

Rõ ràng, đây là uy hiếp.

Thái Hướng Cao của quá khứ, còn có khí chất thư sinh rõ ràng, rất khó làm ra loại hành động táo bạo như lúc này.

Nhưng mà chuyến đi đến Tính Châu, hắn ta là người thu hoạch được nhiều nhất, sau khi nhìn thấy đủ mọi thứ ở nhân gian, tâm tính của hắn ta, phương thức làm việc của hắn ta, đều có thay đổi rõ ràng.

Vì thế, lúc này, hắn ta thể hiện ra sự quyết đoán dứt khoát. Vẻ mặt Trần Thiệu Chính thay đổi, không nói lời nào cũng quỳ xuống.

Trần Thiệu Chính dùng hành động, thể hiện sự ủng hộ đối với Thái Hướng Cao.

“Mời đại nhân về kinh!”

Quan lại thuộc Viện giám sát, tất cả đều quỳ xuống, trong mắt lộ ra thần sắc cầu xin.

Người của Viện giám sát rất nhiều, từ trong lầu các, cùng nhau quỳ đến trên đường phố.

“Mời đại nhân về kinh!”

Năm trăm Thiên Long Vệ cũng như thế, bọn họ xuống ngựa, mặc khải giáp nặng nề, phát ra tiếng quỳ xuống ngay ngắn.

“Mời đại nhân về kinh!”

Ba ngàn Thần Cơ Doanh, cũng là như thế.

Nhất thời, tiếng hô vang lên rầm rộ không ngừng.

Tiếng nói vang vọng, phảng phất như sấm nổ vậy, phá vỡ tầng mây.

Diệp Ninh nhìn bọn họ ở xung quanh.

Sắc mặt mỗi một người đều là rất kiên quyết. Hắn cũng trở nên nghiêm túc.

Bởi vì cuối cùng hắn ý thức được, lần này khác với trong quá khứ.

Trong quá khứ, tuy nhìn có vẻ cũng là giống như thiêu thân lao vào lửa, nhưng dù sao cũng có một chút cơ hội sống. Hoặc là nói, nhìn là chắc chắn sẽ chết, chỉ có thể liều mạng để phá vỡ cục diện.

Chỗ khác biệt giữ hiện tại và lúc trước chính là ở chỗ này, rõ ràng có một con đường trốn thoát bày ra trước mặt Diệp Ninh. Không lựa chọn con đường này, chắc chắn là thành toàn cho kế hoạch độc ác của Tiên Môn.

Đây là vì sao?

Mạng của Diệp Ninh đã sớm không chỉ đơn giản thuộc về bản thân hắn nữa. Hắn là hi vọng của vạn dân.

Là lãnh tụ của Viện giám sát.

Là thầy giáo của vô số người đọc sách.

Càng là lãnh tụ tinh thần mà người người ở thế giới này ủng hộ. Một khi hắn ngã xuống, hậu quả không thể tưởng tượng được.

Nếu như nói có thể dùng mạng của mình để đổi lấy mạng của Diệp Ninh, vậy thì tất cả những người đang quỳ xuống, đều tình nguyện đưa ra quyết định này.

“Các ngươi đứng lên trước đi.”

Trong lòng Diệp Ninh có chút cảm động, trầm giọng nói.

“Diệp huynh, nếu như huynh thật sự ở lại chỗ này tìm chết, vậy thì chúng ta chỉ có thể cùng chết với huynh.”

Thái Hướng Cao cười buồn.

Tất cả mọi người đều quỳ xuống, không có người nào có ý đứng lên.

Cảnh tượng này, chắc chắn khiến người khác rất chấn động.

Người như thế nào, mới có thể có loại ma lực khiến cho người khác tình nguyện chết vì hắn, coi tính mạng của hắn còn quan trọng hơn cả tính mạng của mình? Chỉ có Diệp Ninh.

Nam Cung Lương Nhân nhìn thấy cảnh tượng này. Hốc mắt có chút ướt át.

Thật ra dưới cái nhìn của rất nhiều người, đều là một chuyện không thể nào tưởng tượng được. Bởi vì Nam Cung Lương Nhân là Tiên Quân.

Nam Cung Lương Nhân sống nhiều năm như thế, nhìn thấu sống chết ly biệt, vốn dĩ không nên có quá nhiều dao động cảm xúc rõ ràng mới đúng. Nhưng từ trước đến nay Diệp Ninh đều khác biệt với người tu hành bình thường.

Hắn ta càng thiên về có cảm tính hơn.

Từ trước đến nay tu hành đều không phải là mục đích của hắn ta.

Mục đích của hắn ta, là muốn thông qua tu hành, để có được sức mạnh đi bảo vệ người khác. Diệp Ninh chính là người mà hắn ta muốn bảo vệ.

Đám người Thái Hướng Cao cũng muốn bảo vệ Diệp Ninh.

Bọn họ đều có cùng một mục tiêu. Thật là tốt.

“Đây là một thế giới ấm áp.”

Nam Cung Lương Nhân bắt đầu có hảo cảm với đám người Thái Hướng Cao.

Logic của hắn ta rất đơn giản.

Các ngươi bảo vệ Diệp Ninh. Tình nguyện hy sinh tính mạng.

Vậy thì các ngươi chính là bạn bè của ta.

Nhìn từ góc độ của hắn ta, không có vấn đề gì.

Một góc của lầu các, hai thân ảnh nho nhỏ đang đứng ở đó. Không phải là ai khác, chính là Huyên Huyên và Mặc Ly.

Sau khi Diệp Ninh dẫn Mặc Ly trở về, hai tiểu nha đầu đã quen nhau. Điều này rất bình thường.

Huyên Huyên có trưởng thành sớm đến đâu, cũng chỉ là một tiểu nha đầu bảy tuổi, lần này đi theo Diệp Ninh đến Tính Châu, phần lớn thời gian đều là đứng khắp nơi đợi.

Bởi vì Diệp Ninh xử lý chính vụ, cũng không thể lúc nào cũng dẫn theo nàng. Đặt ở quá khứ, Huyên Huyên nhất định là sẽ cưỡng ép đi theo.

Bởi vì nàng còn phải bảo vệ Diệp Ninh.

Nhưng mà bây giờ, Diệp Ninh đã không cần nàng bảo vệ nữa, một chút thực lực đó của nàng, rõ ràng là không đủ. Vì thế định vị của nàng đối với bản thân cũng thay đổi.

Chương 545: Yếu lưu thanh bạch tại nhân gian (3)

Diệp Ninh coi nàng là muội muội của mình, nàng rất hưởng thụ thân phận này.

Vì thế nàng nhất định phải hiểu chuyện, cho dù muốn ở bên cạnh Diệp Ninh như thế nào, cũng không thể suốt ngày bám lấy hắn. Lúc trước nàng có thể làm là bảo vệ hắn, cò điều bây giờ có thể làm, chỉ có thể là không kéo chân sau của Diệp Ninh.

Vì thế, phần nhiều thời gian của nàng, đều rất nhàm chán, trống rỗng.

Tuy Mặc Ly sống rất lâu, nhưng mà về mặt tính cách, về mặt ngoại hình, nhìn có vẻ hoàn toàn là người cùng tuổi với Huyên Huyên.

Vì thế đương nhiên nàng càng thích tiếp xúc với Mặc Ly hơn.

Đương nhiên, điều này cũng là bởi vì Mặc Ly khá khiến người khác yêu thích. Tuy Mặc Ly tự xưng là Hạn Bạt.

Nhưng Huyên Huyên cũng không tin, trên thế giới này sao có thể có một Hạn Bạt đáng yêu, hơn nữa còn nhát như thế chứ? Nàng phảng phất như hóa thân thành một người tỷ tỷ.

Hai cô gái nhỏ cô độc, trở thành bạn bè. Mà lúc này, hai người đều vô cùng chấn động.

“Vì sao bọn họ phải làm như thế?”

Mặc Ly vừa mới gia nhập, nàng ta còn chưa thể hoàn toàn hiểu rõ tình hình. Mặc Ly chỉ biết, Diệp Ninh là người tốt.

Không chỉ bởi vì nguyên nhân Diệp Ninh không giết Mặc Ly.Càng là bởi vì gần như tất cả mọi người đều nói hắn là người tốt.

Đặc biệt là người tỷ tỷ Huyên Huyên mà Mặc Ly tin tưởng, tuy Huyên Huyên không thể nói chuyện, nhưng cũng dùng tay thể hiện nói với Mặc Ly. Tất cả mọi người đều nói Diệp Ninh là một người tốt, đương nhiên Mặc Ly cũng tin.

Nhưng mà trong lòng Mặc Ly, khái niệm đối với người tốt, lại có chút mơ hồ.

Điều này không thể trách Mặc Ly, bởi vì ở loại nơi như Ma Giới, người tốt là điều không tồn tại, nếu như có, cũng sẽ chết rất nhanh.

Vì thế Mặc Ly không thể nào biết một cách rõ ràng hàm ý của từ người tốt.

Nhưng mà bây giờ hình như lại có chút hiểu ra được.

Nhìn những người đang quỳ đó, dùng tính mạng để uy hiếp Diệp Ninh, Mặc Ly có chút cảm động.

“Hóa ra người tốt, chính là có thể khiến cho tất cả mọi người đều vì người đó, không tiếc hy sinh tính mạng của mình sao?”

Mặc Ly ở Ma Giới đã nhìn quen cảnh tượng như thế.

Có rất nhiều Ma tộc, đều tình nguyện đi theo các ca ca vào sống ra chết. Nhưng đó là vì bọn họ khát vọng chiến đấu.

Bọn họ sùng bái kẻ mạnh.

Bản năng của Ma tộc, chính là kẻ mạnh hiếp kẻ yếu. Hung tàn và tàn khốc.

Nhưng mà rõ ràng đây không phải là loại tình huống của đám người Thái Hướng Cao. Theo cái nhìn của Mặc Ly, đây có lẽ chính là sức mạnh của người tốt. Huyên Huyên cũng cười.

Trong mắt nàng tràn ngập sự tự hào.

Nếu như có thể nói chuyện, nàng rất muốn nói với Mặc Ly, Diệp Ninh không chỉ đơn giản là một người tốt. Diệp Ninh không chỉ đơn giản là người tốt.

Hắn là Thánh Hiền.

“Ta vẫn như trước từ chối đề nghị của các ngươi.”

Diệp Ninh trầm mặc một lúc.

Hắn nhìn mọi người, nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó lại lần nữa lựa chọn từ chối. Nhìn ánh mắt ảm đạm của đám người Thái Hướng Cao, hắn nói.

“Ta có thể lui về kinh thành, nhưng bách tính Tính Châu thì làm sao?”

Một câu nói, khiến cho đám người Thái Hướng Cao sững sờ.

“Chuyện này…”

Thái Hướng Cao mấp máy môi, nhưng không nói được ra lời.

“Bách tính sẽ chết, bọn họ nhất định sẽ chết!”

“Nước Tấn phạt Chu, vốn dĩ là dựng cờ hiệu công thành diệt quốc, nếu như ta ở Tính Châu, cho dù không thể chống lại, nếu như ta chết trong trận chiến, vậy thì bọn họ còn có khả năng tha cho bách tính.”

“Cho dù là có đồ sát, có lẽ cũng có không ít người có thể sống sót, nhưng mà nếu như ta đi, sự phẫn nộ của Tiên Môn sẽ làm ra chuyện gì…”

“Đây là vô số người đang sống sờ sờ!”

Diệp Ninh mở hai tay ra, hỏi.

“Các ngươi ai có thể nói với ta một phương án giải quyết vấn đề?”

Mọi người không nói ra được lời nào.

Diệp Ninh không phải người nói chuyện giật gân.

Nếu như Tiên Môn và nước Tấn đến đây, phát hiện Diệp Ninh chạy rồi. Vậy thì 100% bọn họ sẽ trút giận lên người bách tính.

Một trận đồ sát, tuyệt đối là không tránh được. Đây chắc chắn sẽ là một trận hạo kiếp.

Mọi người ở Tính Châu cũng được một thời gian rồi, cũng có cảm tình.

Nghĩ đến chuyện mà bách tính có thể gặp phải, bọn họ đã cả người run rẩy. Diệp Ninh không nhẫn tâm.

Bọn họ cũng sao có thể nhẫn tâm chứ?

"Nhưng mà Diệp huynh, mạng của huynh quan trọng hơn nhiều so với những bách tính kia… Huynh không thể chết, nếu như huynh xảy ra chyện, Đại Chu sẽ tiêu đời, đến lúc đó sẽ có càng nhiều bách tính, trải qua cùng một chuyện như thế… Huynh, huynh là hy vọng cuối cùng!"

Thái Hướng Cao cắn răng, nói.

"Để cho ta thay huynh ở lại, ta tình nguyện tuẫn táng vì bách tính Tính Châu!"

Đây là một quyết định to lớn.

Rõ ràng Thái Hướng Cao đã chuẩn bị sẵn sàng chết.

Đây chính là tự sát.

Nhưng điều này lại kích phát nhiệt tình của mọi người, nhất thời, đám đông xúc động, lần lượt lên tiếng cầu xin.

Chương 546: Yếu lưu thanh bạch tại nhân gian (4)

"Ta ở lại!"

"Ta cũng ở lại!"

"Viện giám sát không có kẻ hèn nhát, để cho chúng ta chuộc tội vì đã bỏ rơi bách tính đi!"

Cảnh tượng này, khiến cho vô số người rơi lệ. Bách tính không phải là không biết gì.

Tin tức được lan truyền quá rộng rãi.

Bọn họ đều biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì.

Vì thế có không ít người, đều đến gần nơi Diệp Ninh ở để thăm dò tin tức. Sau đó bọn họ đã nhìn thấy mọi người quỳ ở trên đường xin lệnh.

Trong chớp mắt, nước mắt đầu mặt.

Từ xưa đến nay, đã bao giờ có người quan tâm sống chết của bọn họ như thế?

Bách tính như sâu kiến, như cỏ dại, từ trước đến nay đều là những người đầu tiên bị vứt bỏ, bị lãng quên.

Mà bây giờ, bọn họ đã chân chính cảm nhận được bản thân là một con người, được quan tâm, được tôn trọng.

"Các ngươi ở lại? Các ngươi xứng sao?"

Diệp Ninh nói chuyện rất không khách khí, hắn tức giận nói.

"Ngươi cho rằng các ngươi ở lại, có thể có tác dụng gì sao? Các ngươi đây là hy sinh vô ích, hy sinh không có ý nghĩa gì!"

"Tiên Môn sẽ không bởi vì các ngươi mà dừng tay, bách tính cũng sẽ không bởi vì các ngươi ở lại mà có được bất kỳ cơ hội sống tiếp nào…"

"Người có thể ở lại chỉ có ta."

Diệp Ninh nhìn Thái Hướng Cao, hỏi.

"Thái huynh, huynh đã quên ý định ban đầu chúng ta đến Tính Châu là cái gì rồi sao?"

Thái Hướng Cao sững người, nói.

"Sao có thể quên? Chúng ta đến Tính Châu, là vì cứu bách tính!"

Diệp Ninh gật đầu, nói.

"Nhưng mà kết quả bách tính không được cứu, ngược lại còn gây ra tai họa cho bọn họ, huynh cảm thấy thích hợp sao?"

Thái Hướng Cao không thể trả lời được.

Diệp Ninh thở dài một tiếng, nói.

"Tiên Môn phái ra nhiều người như thế, điều này nói rõ bọn họ ngoài sự phẫn nộ ra, cũng nói rõ bọn họ chột dạ."

“Bọn họ sợ ta, sợ hãi tân chính, cũng sợ hãi những thảy đổi xảy ra ở vùng đất cổ xưa này, vì thế bọn họ muốn đạp bằng những thứ này.”

“Tai họa bắt đầu từ ta mà ra, đương nhiên cũng nên vì ta mà kết thúc, ta không thể nào vào lúc bách tính đang gặp nguy hiểm mà chạy trốn, như thế tương đương với sỉ nhục nhân cách của ta.”

Diệp Ninh đẩy cửa sổ, nhìn vô số ánh mắt đang háo hức nhìn ở bên ngoài, nói.

“Thiên chùy vạn kích xuất thâm san, Liệt hỏa phần thiêu nhược đẳng nhàn.”

“Phấn thân toái cốt toàn bất cố, Yến lưu thanh bạch tại nhân gian.”

Một bài “Thạch hôi ngâm” đọc ra, trên người Diệp Ninh lần lượt lóe lên ánh sáng trứng.

Chính khí cuồn cuộn lại dâng trào.

Nhưng lần này lại không hình ảnh hào nhoáng như dị tượng lúc trước.

Tất cả mọi người có mặt ở đó, trong lòng chấn động, bởi vì trong văn đảm của bọn họ, truyền đến một thanh âm như tiếng kim loại chạm vào nhau. Giống như là đang có người cầm búa đập sắt ở trong đó vậy.

Binh binh bang bang!

Trong từng tiếng đập đó, trong đầu bọn họ xuất hiện xuất nhiều chuyện. Đều là những trải nghiệm trong quá khứ của bản thân.

Rất nhiều chuyện, khiến cho bọn họ mỉm cười. Rất nhiều chuyện, khiến cho bọn họ thấy áy náy.

Cũng có rất nhiều chuyện, lúc làm không cảm thấy cái gì, nhưng mà bây giờ nhìn lại, thì cảm thấy bản thân làm có chút không đúng. Đây chính là ma lực của thơ từ.

Mang theo một cỗ sức mạnh chất vấn lòng mình.

Khiến cho tâm cảnh của mỗi người, nhận được sự rèn luyện ở các mức độ khác nhau.

Sau khi trải qua tôi luyện, thì không có khuyết điểm nào nữa, tiêu chuẩn cả con người, đều được nâng lên rất nhiều. Đừng nói là bọn họ, cho dù là Thái Hướng Cao, cũng trải qua một lần "búa rìu".

Đợi đến khi kết thúc, đã cả đầu đầy mồ hôi.

"Thế mà đây là một bài thơ luyện tâm hiếm có!"

Cái gọi là thơ luyện tâm, đều mang theo sức mạnh chất vấn lòng người. Chất vấn lòng người, chắc chắn là một chuyện rất khó khăn.

Nhưng vừa đúng trùng hợp đây là một trong những theo đuổi của Nho đạo.

Một người, cả đời này không nói có thể không thẹn với trời đất, không thẹn với bách tính, cho dù là chỉ làm được không thẹn với bản thân, đó cũng là một chuyện rất khó.

Đây là sự tu dưỡng đạo đức, cũng là tố chất tâm lý.

Muốn nâng cao tu dưỡng đạo đức, và tố chất tâm lý, là một chuyện rất khó. Bởi vì đây thật ra chính là một quá trình vượt qua chính mình.

Chỉ lấy cái chết làm ví dụ.

Phần lớn mọi người đều sợ hãi cái chết, rất ít người dùng hết dũng khí đối mặt vơi cái chết, càng ít người hơn nữa có thể thẳng thắn đối diện với cái chết, rất hiếm người có thể coi thường cái chết.

Đương nhiên, cũng có loại người ôm lấy cái chết như Diệp Ninh. Đây thật ra cũng có thể nhìn ra được đẳng cấp tâm cảnh.

Chỉ đáng tiếc, từ xưa đến nay, luyện tâm đều là một chuyện vô cùng khó khăn. Ai có thể không có ích kỷ, ai có thể không sợ cái chết chứ?

Người như thế quá ít quá ít rồi.

Vì thế, sự tồn tại của thơ luyện tâm trở nên vô cùng quan trọng.

Chương 547: Khổng Tử thành nhân, Mạnh Tử lấy nghĩa

Thơ luyện tâm có thể chất vấn lòng người, khiến cho một người đối diện với bí mật ở nơi sâu nhất trong lòng mình. Sau một hồi tự hỏi, có thể sinh ra biến đổi thay xương đổi thịt.

Có rất nhiều thơ luyện tâm.

Thái Hướng Cao biết không ít, thậm chí bản thân cũng từng cố gắng tự viết.

Nhưng đến loại cấp độ như "Thạch hôi ngâm", đúng là điều chưa từng thấy qua.

Bài thơ này xuất hiện, giống như lử thiêu hừng hực, búa rìu đập xuống, tâm cảnh phảng phất như biến thành vật thật, trong quá trình búa đập trở nên thuần khiết hơn.

"Hay cho một câu "yếu lưu thanh bạch tại nhân gian!"

"Cho dù tan xương nát thịt, cũng không thể lùi nửa bước!"

"Chỉ có Diệp đại nhân mới có thể làm ra được loại bài thơ như thế này!"

Mọi người đều bật khóc.

Ý nghĩa của bài thơ này rất lớn, là tin vui của Nho sinh toàn thiên hạ.

Nói không khoa trương chút nào, sự tồn tại của bài thơ này, đủ để xác suất khiến cho đệ tử Nho đạo đột phá Đại Nho ít nhất tăng thêm hai phần!

Đây là cống hiến vô cùng to lớn cho văn đạo.

Nhưng lúc này mọi người đã không còn quan tâm cái này nữa.

Bởi vì kết hợp với hoàn cảnh, Diệp Ninh là ôm theo tấm lòng quyết chết để viết ra bài thơ này. Ý chí gửi vào trong thơ.

Một câu "Yếu lưu thanh bạch tại nhân gian" của hắn rõ ràng là chặn đứng hàng vạn lời nói của mọi người. Đây là sự theo đuổi cao cả như thế nào!

Diệp Ninh ôm theo suy nghĩ cùng sống cùng chết với bách tính, đây là sự cao thượng như thế ào? Lẽ nào bọn họ muốn

làm vấy bẩn nhân cách của Diệp Ninh sao? Mọi người vô cùng xấu hổ.

Đương nhiên bọn họ sẽ không làm như thế.

Nhưng điều này càng làm kiên định thêm suy nghĩ của bọn họ.

“Nếu như Diệp đại nhân đã quyết định, chúng ta sẽ không khuyên ngài nữa, chỉ là đại nhân không đi, chúng ta cũng không đi, muốn chết, vậy thì cùng chết đi!”

“Chết trong sạch, cũng là một loại hạnh phúc!”

“Có thể cùng chết với đại nhân, là vinh hạnh của chúng ta!”

Mọi người cùng nhau bày tỏ thái độ.

Rõ ràng bài thơ này đã lây nhiễm đến bọn họ.

Khiến cho bọn họ giống như Diệp Ninh vậy, có tấm lòng kiên định. Điều này khiến cho Diệp Ninh có chút không ngờ được.

Hắn đúng là được như ý nguyện rồi. Có thể yên tâm ở lại đây.

Nhưng mà mọi người cũng ở lại. Đây không phải là ý định của hắn.

Hắn chết có thể trùng sinh, trở thành Thiên Đế, sống cuộc đời thứ hai. Nhưng mà đám người Thái Hướng Cao chỉ có một cái mạng.

Bọn họ chết thì chính là thật sự chết.

Đương nhiên, cũng có một loại khả năng, có lẽ Thiên Đế có đại năng khống chế luân hồi, có thể khiến cho bọn họ chết rồi hồi sinh? Nhưng dù sao không phải Thiên Đế, cuối cùng cũng không biết được cụ thể năng lực đạt đến được mức độ nào.

Diệp Ninh có thể lấy mạng của mình ra để cược, nhưng không có đạo lý lấy mạng của người khác ra để cược. Vì thế, thật ra hắn rất muốn để cho đám người Thái Hướng Cao rời đi.

Nhưng mà nhìn bộ dáng bây giờ của bọn họ, rõ ràng là không thể nào rời đi.

Diệp Ninh cũng không muốn lãng phí nước bọt, chỉ có thể kìm nén không thể hiện, đợi đến sau này nghĩ cách đi.

“Thái huynh, để cho ta yên tâm chết đi…”

Trong lòng Diệp Ninh cầu xin.

Cầu xin đó, ta là thật sự muốn chết!

Nhưng thật sự là có quá nhiều người không muốn hắn chết.

Quan lại các cấp ở Tính Châu nghĩ như thế này, bọn họ liên hợp viết tấu, hy vọng Diệp Ninh rời đi. Đương nhiên bị Diệp Ninh tức giận mắng một hồi, cũng không còn lời nào để nói nữa.

Nhưng mà bách tính cũng biết được chuyện gì xảy ra, thậm chí bọn họ còn viết Vạn Ngôn Thư (sách vạn chữ), mỗi một người đều ấn dấu tay lên đó. Thứ này có trọng lượng không hề hỏ.

Diệp Ninh nhìn sách vạn chữ dày đặc, cảm thấy trong lòng nặng trĩu. Bách tính cũng hy vọng hắn rời đi.

Nhưng Diệp Ninh không thể đi.

Vì thế chỉ có thể đích thân viết thư tuyên bố với bách tính, thể hiện sự quyết tâm của mình. Sau khi khó khăn lắm mới an định được bách tính, thánh chỉ kinh thành lại đến.

“Cẩu Hoàng đế muốn làm cái gì?”

Diệp Ninh đỏ mắt.

Một ngày này, muốn chết cũng khó như thế sao? Cả thế giới đều muốn đâm sau lưng ta đúng không?

Chỉ có Tiên Môn là huynh đệ tốt!

“Diệp huynh, ý chỉ của bệ hạ đến rồi.”

Thái Hướng Cao nhắc nhở.

Hắn ta thấy Diệp Ninh không có ý tiếp chỉ.

“Chẳng qua là muốn ta hồi kinh, ta không thể nào trở về, tiếp chỉ có ý nghĩa gì?”

Diệp Ninh phất phất tay, dứt khoát từ chối.

“Nhưng mà bệ hạ đã dùng kim lệnh!”

Thái Hướng Cao lộ ra thần sắc ngạc nhiên, tay cầm một lệnh bài màu vàng kim, nói.

“Kim lệnh xuất hiện, nhất định phải tuân theo vô điều kiện!”

“Đây là chính pháp do Thái Tổ định ra!”

“Nếu như không theo, theo luật bị chém!”

Thái Hướng Cao nói ra tính nghiêm trọng của việc này.

Hy vọng mượn chuyện này, khiến cho Diệp Ninh sinh ra suy nghĩ muốn trở về kinh thành. Nhưng lại không ngờ ánh mắt Diệp Ninh sáng lên, nói.

“Vậy thì để cho cẩu hoàng đế chém ta đi, nếu như thật sự giết chết ta, ta cảm ơn hắn ta!”

Chương 548: Khổng Tử thành nhân, Mạnh Tử lấy nghĩa (2)

Diệp Ninh nói vô cùng chân thành.

Nếu như Cơ Minh Nguyệt có thể cho hắn một đao dứt khoát. Đó là một chuyện tốt.

n oán lúc trước, toàn bộ được xóa bỏ.

Đợi ta trở thành Thiên Đế, nhất định sẽ tặng ngươi một bao lì xì lớn.

Thái Hướng Cao cười khổ.

Lần này Diệp Ninh là thật sự quyết tâm, Thái Hướng Cao không thể nào khuyên được. Thái Hướng Cao chỉ có thể chấp nhận không nói gì nữa, đợi cùng chết với Diệp Ninh. Nhưng lại không ngờ, đây mới chỉ là bắt đầu.

Thánh chỉ và kim lệnh phảng phất như là không cần tiền vậy, không ngừng gửi đến Tính Châu. Khâm sai càng là từng đoàn từng đoàn đến.

Mới bắt đầu, Thái Hướng Cao là kinh ngạc. Quyết tâm của bệ hạ cũng quá kiên định rồi. Đáng tiếc, Diệp đại nhân vẫn luôn làm ngơ. Đến sau đó, cũng tê dại rồi.

Bởi vì Cơ Minh Nguyệt đã phát ra mười ba kim lệnh!

Đại Chu từ Thái Tổ đến bây giờ, còn chưa bao giờ có người nào có thể nhận được mười ba kim lệnh. Không thể không nói, đây cũng xem như là kỳ văn thiên cổ.

Nhưng mà mười ba kim lệnh này, không hề lay chuyển được Diệp Ninh chút nào. Diệp Ninh nhìn trên bàn bày đầy kim lệnh, nhếch miệng nói.

“Cẩu hoàng đế, ngươi cho rằng có thể làm hỏng chuyện của ta sao? Không thể nào!”

…

Kinh thành.

Trên Kim Điện, quần thần trầm mặc.

“Bệ hạ, đây đã là kim lệnh thứ mười ba rồi.”

Lưu Cẩn lên tiếng nhắc nhở.

Nói ra chuyện này, trong lòng Lưu Cẩn cũng là vô cùng cảm khái. Cũng chỉ có Diệp đại nhân. Thế mà có thể đối mặt với mười ba kim lệnh nhưng vẫn như trước kháng chỉ.

Chuyện thần kỳ nhất là, bắt đầu từ bệ hạ, xuống đến dưới các đại thần, lại không có người nào tức giận. nếu như thật sự phải nói gì đó, đây tuyệt đối là một chuyện vô cùng tồi tệ.

Nhưng mà mọi người giống như là có sự hiểu ngầm gì đó vậy, cùng bỏ qua điểm này. Nhưng Lưu Cẩn lại cảm thây đây là chuyện đương nhiên.

Đó là Diệp Ninh!

Ai có thể lấy kháng lệnh không tuân ra để trị tội Diệp Ninh?

Lưu Cẩn bảo đảm, nếu như thật sự có tên ngốc nào đó nhắc đến chuyện này, vậy thì nhất định sẽ bị Cơ Minh Nguyệt kéo ra ngoài chém. Ý nghĩa của Diệp Ninh đối với Đại Chu, đối với thiên hạ, đều là không thể thay thế được.

Diệp Ninh càng kháng lệnh, lại càng thể hiện ra phẩm chất cao quý của hắn, cũng càng khiến cho mọi người cảm động.

“Nghe xem, đã là mười ba kim lệnh rồi.”

Mặt Cơ Minh Nguyệt không có biểu cảm gì.

Nàng không hề bất ngờ với kết quả này.

Thật ra nàng căn bản không muốn lãng phí thời gian, nhưng mà quần thần không ngừng yêu cầu, thử một lần, lại thử thêm lần nữa, nói không chừng Diệp đại nhân có thể đồng ý thì sao?

Vì thế Cơ Minh Nguyệt ôm theo tâm lý may mắn thử. Nhưng mà bây giờ đáp án đã rất rõ ràng rồi.

Cách làm này, căn bản không lay động được Diệp Ninh. Mọi người tiếp tục trầm mặc.

Khóe miệng Cơ Minh Nguyệt lộ ra một tia giễu cợt.

"Các ngươi ý kiến gì đi, có cần phải phát kim lệnh thứ mười bốn nữa không?"

Liễu Thận cười khổ một tiếng, nói.

"Bệ hạ không cần phải thử nữa, Diệp đại nhân rõ ràng là sẽ không dao động, bài thơ "Thạch hôi ngâm" đó của ngài ấy, đã thể hiện rõ quyết tâm rồi."

Nói đến "Thạch hôi ngâm", tất cả mọi người cùng cảm động.

Không có người nào so với bọn họ càng rõ hơn giá trị và ý nghĩa của bài thơ này…

Đây là thơ luyện tâm có thể khiến cho thực lực của Nho Môn điên cuồng tăng lên.

Trước khi Diệp Ninh sáng tác ra nó, bọn họ rất khó tưởng tượng được, có một bài thơ có thể có được ma lực như thế. Có thể nói như thế này, chỉ dựa vào bài thơ này, đối với văn đạo mà nói, chính là công tích thiên cổ.

Vì thế, điều này càng khiến cho bọn họ thấy đáng tiếc cho Diệp Ninh.

Người như Diệp Ninh, nên tiếp tục sống. Thời gian sống của Diệp Ninh càng dài, càng có thể tạo phúc cho thời đại này. Nếu như hắn thật sự chết… vậy thì thật sự là quá đáng tiếc rồi.

"Phấn thân toái cốt toàn bất cố, Yếu lưu thanh bạch tại nhân gian."

Nhắc đến "Thạch hôi ngâm", trong đầu Cơ Minh Nguyệt tự động xuất hiện bài thơ này. Đối với người khác mà nói, nhất định sẽ quan tâm nhất đến một câu cuối cùng.

Yếu lưu thanh bạch tại nhân gian.

Bởi vì một câu này, là phần tinh túy, trực tiếp thể hiện quyết tâm, khiến cho toàn bộ bài thơ trở nên thoát tục. Nhưng, đối

với Cơ Minh Nguyệt mà nói, nàng càng quan tâm đến câu phía trước.

Phấn thân toái cốt toàn bất cố.

“Đối với ngươi mà nói, tan xương nát thịt không đáng nhắc đến, nhưng ta sao có thể ở to mắt nhìn ngươi tan xương nát thịt chứ?”

Cơ Minh Nguyệt nhớ đến bốn chữ “phấn thân toái cốt” này, trong lòng đau nhói.

Nàng không muốn nhẫn nhịn thêm nữa, trực tiếp tuyên bố.

“Nếu đã như thế, vậy thì trẫm, sẽ ngự giá thân chinh!”

Vừa nói ra lời này, quần thần nhao nhao đứng lên nói.

“Bệ hạ không được!”

“Nhất định không được!”

“Nếu như bệ hạ dẫn thân vào hiểm cảnh, chắc chắn là vứt bỏ giang sơn xã tắc!”

Chương 549: Khổng Tử thành nhân, Mạnh Tử lấy nghĩa (3)

Mọi người giống như là đang moi tim moi phổi, liều mạng muốn ngăn cản.

Nhưng đổi lại, là sự đối xử lạnh lùng của Cơ Minh Nguyệt.

Bởi vì cảnh tượng như thế, mấy ngày nay nàng đã nhìn đủ rồi.

Từ lúc nàng nói ra mình muốn ngự giá thân chinh, các đại thần trực tiếp bùng nổ. Bọn họ giống với Khương Thanh Uyển, cho rằng thân là quân vương, thì nên tọa trấn trung tâm.

Tính Châu là nơi nguy hiểm nhất trong thiên hạ, nếu như Cơ Minh Nguyệt đi rồi, có mệnh hệ gì, Đại Chu sẽ thật sự tiêu đời. Nhưng thái độ của Cơ Minh Nguyệt rất kiên quyết.

Trong lúc bất lực, mọi người chỉ có thể thúc giục Cơ Minh Nguyệt tiếp tục phát kim lệnh ra. Chữa ngựa chết như ngựa sống thôi.

Nói không chừng Diệp Ninh nhìn số lượng kim lệnh nhiều như thế, sẽ có khả năng bị lay động thì sao? Đây cũng là nguyên vì sao, Cơ Minh Nguyệt lâu như thế còn chưa có hành động.

Bây giờ đã có thể chắc chắn.

Diệp Ninh vẫn là kiên định như thế, hắn cản bản không có khả năng thỏa hiệp. Vậy thì đương nhiên Diệp Ninh phải ngự giá thân chinh rồi.

Nàng hận không thể mọc thêm đôi cánh tự mình bay đến đó.

Vì thế khi lại lần nữa từ chối quần thần, nàng lựa chọn cứng rắn độc đoán.

“Chuyện này, đã không có bất kỳ con đường nào để thương lượng nữa!”

“Diệp Ninh vì giang sơn xã tác, ở Tính Châu một mình chiến đấu, lẽ nào các vị đại nhân nhẫn tâm sao?”

“Nếu như con người như Diệp khanh chết rồi, vậy thì cũng giống như giang sơn xã tắc bị mất vậy, trẫm không muốn ở trong kinh thành đợi thiên hạ bị lật đổ, nếu như trẫm chết, cũng phải chết ở trên chiến trường, sau khi chết, cũng phải cùng mai táng với Diệp khanh!”

Nàng giơ một tay lên, chỉ vào tất cả mọi người.

“Chuyện này, trẫm đã quyết định, nếu như ai dám lại khuyên nữa, vậy thì sẽ xử chết!”

Vì thế, rất nhiều người muốn nói, nhưng lời đến miệng, cũng chỉ có thể cứng rắn nuốt xuống.

“Cũng được, nếu như đã hy sinh tính mạng cho chính nghĩa, sao có thể để cho Diệp đại nhân xông lên phía trước! Lão phu cũng cùng đi đến Tính Châu!”

Liễu Thận thấy Cơ Minh Nguyệt kiên định, cũng không khuyên nữa, ngược lại cũng kích phát nhiệt huyết. Quần thần như thế, chắc chắn là một chuyện cổ vũ lòng người.

Ở trong mắt của Liễu Thận, nếu như Đại Chu thật sự diệt vong, vậy thì cũng nên là rầm rộ mà đi, mà không phải là kéo dài hơi tàn. Nhẫn nhịn, nhẫn nhịn.

Vẫn luôn nhẫn nhịn đến khi Diệp Ninh xuất hiện, bọn họ mới nhìn thấy được ánh sáng.

Lẽ nào, bây giờ phải mở to mắt nhìn ánh sang đó biến mất, còn bản thân lại trở về trong bóng tối sao? Tuyệt đối không!

Nếu chết, vậy thì cùng chết đi!

“Nói hay lắm, Khổng Tử thành người, Mạnh Tử lấy nghĩa, chẳng qua chỉ là chết, ai sẽ sợ chứ?”

“Quân tử trung thành, tiểu nhân sợ chết. Còn không bằng tỏa sáng một lần!

“Cái chết của quân tử, nặng hơn Thái Sơn!”

Các Đại Nho cũng cùng nhau thể hiện, khóe miệng của bọn họ nở nụ cười. Thật sự đưa ra quyết định, vậy thì ngược lại bỏ được gánh nặng, mỗi một người đều trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Loại cảm xúc này, lây nhiễm sang tất cả mọi người.

Nhất thời, âm thanh cầu chiến cùng chết vang lên không ngừng. Điều này khiến cho hốc mắt Cơ Minh Nguyệt có chút ẩm ướt.

Ngày trước, toàn bộ văn võ triều đường Đại Chu đều là gian nịnh Mà bây giờ, nhìn cảnh tượng hiện tại.

Đây là bộ mặt tinh thần khác biệt như trời với đất. Mà tất cả những điều này là ai mang đến?

Trong đầu Cơ Minh Nguyệt xuất hiện khuôn mặt của Diệp Ninh, thầm nói trong lòng.

“Đồ xấu xa, ngươi làm bài thơ đó cho trẫm, bây giờ tán tỉnh xong rồi thì muốn một mình đi chết… Đừng có mơ, trong trời đất này không có đạo lý như thế!”

“Thiên chùy vạn kích xuất thâm san, Liệt hỏa phần thiêu nhược đẳng nhàn.”

“Phấn thân tái cốt toàn bất cố, Yếu lưu thanh bạch tại nhân gian.”

“Thơ hay thơ hay, đúng thật là một bài thơ tuyệt vời!”

Trong đại điện Tinh Thần Tông, vang lên một tiếng vỗ tay. Người này không phải là ai khác, chính là trưởng giáo Tinh

Thần Tông Vương Đạo Thâm.

Bây giờ Tiên Môn muốn liên hợp làm chuyện lớn, trưởng giáo những tông môn khác bởi vì nguyên nhân trị thương, có thể không tham dự, chỉ phái phó trưởng giáo hoặc là đại trưởng lão đến.

Nhưng Tinh Thần Tông thì không được.

Nhiều người như thế tập trung ở Tinh Thần Tông, vì phép lịch sự, trưởng giáo cũng nên đích thân tiếp đãi. Vì thế Vương Đạo Thâm đã đứng ra chủ trì đại cục.

Lúc này, ông ta đứng trước mặt tất cả mọi người tán dương bài thơ của Diệp Ninh. Khiến cho rất nhiều người chau mày.

Cô Tuyệt có tính khí xấu nhất lại lần nữa lên tiếng.

"Từ trước đến nay Vương đạo huynh thích thơ từ, tuy ta không biết vì sao ngơi thích loại thứ vô dụng như thế, nhưng đây là chuyện của ngươi, ta cũng không tiện nói cái gì… Nhưng Diệp Ninh là đại hoạn lớn của chúng ta, chúng ta tập hợp ở đây, chính là để đối phó hắn, vào lúc này, đạo huynh lên tiếng tán thưởng, sợ rằng không thích hợp lắm đi!"

Chương 550: Thiên Cơ khó đoán

Cô Tuyệt trực tiếp như thế, rõ ràng là có chút thiếu EQ. Nhưng mà mọi người cũng cảm thấy chuyện này bà ta làm đúng.

Lập trường quyết định thái độ.

Giữa bọn họ và Diệp Ninh, rõ ràng là mẫu thuẫn không thể hòa giải được. Chuyện đã đến nước này, nhất định phải có một bên ngã xuống.

Vì thế bọn họ không nghe được bất kỳ lời tán dương nào đối với Diệp Ninh. Tuy người khác không lên tiếng.

Nhung mà Vương Đạo Thâm nhìn ánh mắt của bọn họ, cũng biết được thái độ của bọn họ.

Vương Đạo Thâm vẫn cười như trước, nói.

"Các vị hiểu nhầm rồi."

Bài thơ "Thạch hôi ngâm" này tuy không tệ, nhưng sở dĩ bản tọa vui mừng, không phải là vì bài thơ này, mà là thái độ mà bài thơ này thể hiện ra."

"Diệp Ninh làm ra bài thơ này, đúng thật là một lợi ích lớn đối với Tiên Môn ta!"

Nghe xong.

Đại trưởng lão của Phần Thiên Cốc Hỏa Thiên Diệm lộ ra thần sắc nghi hoặc.

"Một lợi ích lớn?"

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Vương Đạo Thâm. Điều này khiến ông ta lắc đầu.

Những người ở đây, tuy đều là nhân vật cấp đại lão của các tông môn, nhưng mà thứ ở trong đầu óc bọn họ, hoặc là tu hành, hoặc là quyền thế.

Bình thường cũng không có sở thích gì khác, càng là không có hứng thú đối với thơ từ. Vì thế bọn họ rất khó nhận ra được quyết tâm được thể hiện ở trong bài thơ này.

Vương Đạo Thâm nói.

"Chí khí chứa đựng trong thơ, cảm xúc mà thơ thể hiện ra, là sẽ không lừa người."

"Diệp Ninh đã nói rồi, phấn thân toái cốt toàn bất cố, yếu lưu thanh bạch ở nhân gian, đây là có ý muốn chết đến cùng với chúng ta."

"Vì thế, tâm chí của hắn kiên định, tuyệt đối không thể nào chạy trốn, chúng ta có thể kê cao gối ngủ rồi!"

Suy đoán này của Vương Đạo Thâm, không có bất kỳ vấn đề gì. Hiện thực chính là như thế.

Nghe xong, mọi người lập tức lộ ra thần sắc vui mừng.

Điều bọn họ lo lắng nhất, chính là Diệp Ninh không tiếp chiêu, trực tiếp chạy trốn. Như thế sẽ khiến cho một nắm đấm của bọn họ đánh vào không khí.

Nhưng mà bây giờ thì tốt rồi, Diệp Ninh lựa chọn cứng đối cứng, đây chắc chắn là vừa đúng ý của bọn họ.

“Thật không ngờ được, thế gian còn có loại người ngu xuẩn như thế, người như thế, vậy mà cũng có thể phong Thánh, ông trời cũng đúng thật là mù mắt!”

Cô Tuyệt cười lạnh, trong mắt không hề che giấu mà lộ ra thần sắc khinh thường.

Lựa chọn này của Diệp Ninh, thật sự chính là ngu ngốc. Nghĩ đến danh tiếng thông minh của Diệp Ninh, bà ta cảm thấy có chút mỉa mai.

Người thông minh thật sự, sao có thể không nhìn ra được sự nguy hiểm trong đó? Nhưng vẫn là có người thanh tỉnh.

Ví dụ như Mạc Hạo Nhiên.

Ông ta nhớ đến những gì bản thân nhìn thấy nghe thấy lúc trước, nhất thời ánh mắt trở nên phức tạp.

“Diệp Ninh không phải kẻ ngốc, mà là không thể vứt bỏ.”

“Nhìn cả đời của người này, từ trước đến nay đều là coi thường sống chết của bản thân, hắn chưa bao giờ để ý những thứ này.”

“Nếu như vào thời điểm mấu chốt này lâm trận chạy trốn, hắn cũng không còn là hắn nữa.”

Không thể không nói, Mạc Hạo Nhiên đúng là có chút hiểu Diệp Ninh. Nhưng Cô Tuyệt thể hiện rất khó hểu, chau mày nói.

“Hắn không quan tâm sống chết, vậy hắn quan tâm cái gì?”

Mạc Hạo Nhiên nói.

“Bách tính thiên hạ!”

Cô Tuyệt có chút hoài nghi tai của bản thân.

“Cái gì?”

Mạc Hạo Nhiên hít một hơi thật sâu, nói.

“Chính là bách tính thiên hạ, tuy nói, lúc trước rất nhiều người của Nho đạo đều thích treo bách tính ở bên miệng, nhưng trên thực tế, chẳng qua chỉ là hô khẩu hiệu mà thôi, nhưng con người Diệp Ninh này, lại thật sự coi trọng mạng của bách tính hơn bản thân mình.”

“Hắn từng vì một người tiều phu ngoài kinh thành mà kết thù với Uy Vũ Hầu, không lâu trước đây, càng là vì bách tính Tính Châu, mà rời khỏi nơi an toàn như kinh thành… Cho dù người khác đều là đang giả vờ, nhưng chúng ta có lý do tin tưởng, Diệp Ninh đúng là một người coi trọng tính mạng của bách tính hơn chính bản thân hắn.”

“Đây là nguyên tắc làm người của hắn, vì thế, hắn không thể nào rời khỏi Tính Châu vào thời điểm này, mà để cho bách tính đối mặt với chúng ta, nếu như hắn thật sự cứ đi như thế, trên thực tế ngược lại ta cảm thấy là một chuyện tốt, điều này nói rõ hắn đã không còn là Diệp Ninh lúc trước nữa, hắn cũng học được biết sợ chết, cũng sẽ mất đi nhiệt huyết… Hắn sẽ dễ đối phó hơn nhiều so với lúc trước, nhưng hắn không như thế, rất khó tưởng tượng được, nếu như hắn có thể vượt qua một kiếp này, vậy thì địa vị của hắn ở trong lòng bách tính, sẽ đạt đến cao độ như thế nào!”

Có kinh nghiệm, mới có thể nói ra những lời này.

Những gì Mạc Hạo Nhiên nhìn thấy nghe thấy ở huyện Thương Tùng, đã thay đổi rất nhiều quan niệm của ông ta.

Diệp Ninh đối tốt với bách tính, điều này không phải là sự cống hiến từ một bên, thứ hắn đổi lại được, là lòng dân trong thiên hạ. Hắn hy sinh tính mạng cho bách tính. Bách tính tình nguyện chết vì hắn.

Chương 551: Thiên Cơ khó đoán (2)

Ở trong đó chứa đựng một cỗ sức mạnh chấn động lòng người.

Thứ Mạc Hạo Nhiên nhìn thấy, cảm nhận được chấn động, suy nghĩ kỹ một chút, lại có chút sợ hãi. Nhưng mà những người khác ở đây không hề biết.

Bọn họ vẫn còn có suy nghĩ tiêu chuẩn của Tiên Môn như trước. Cao cao tại thượng.

Coi thường tất cả.

Bọn họ cảm thấy chỉ có sức mạnh mới là vĩnh hằng, Diệp Ninh có được người đời yêu mến như thế nào, có được bách

tính sùng bái như thế nào, vậy thì có tác dụng gì? Chỉ cần Tiên Môn dốc toàn lực đối phó, vậy thì hắn chắc chắn sẽ chết!

Nhưng Mạc Hạo Nhiên lại cảm thấy chuyện này sẽ không thuận lợi như thế.

Diệp Ninh ẩn giấu quá sâu, tên này không có quang minh chính đại giống như biểu hiện bên ngoài. Bên người hắn có loại cường giả đẳng cấp như Nam Cung Lương Nhân, Tiên Môn hoàn toàn không biết.

Mà ngay cả đến bản thân Mạc Hạo Nhiên, cũng dính líu vào đó, biến thành nội gián, nghĩ đến đây, trong lòng ông ta vẫn cảm thấy hoang đường như trước.

Ta, Mạc Hạo Nhiên, đường đường đại trưởng lão Vũ Hóa Môn. Thế mà lại làm nội gián?

Trong trời đất này ở đâu ra có chuyện đó.

Mỗi lần nghĩ đến, Mạc Hạo Nhiên đều cảm thấy vô cùng áy náy, có mấy lần thiếu chút nữa đã dứt khoát khai thật.

Nhưng lời nguyền của Nam Cung Lương Nhân thật sự là tà môn, mỗi lần ông ta có suy nghĩ đó, lập tức sẽ nhận phải phản phệ, đau đớn đến sống không bằng chết. Loại cường giả này, loại thủ đoạn này, khiến cho ông ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Thậm chí còn bởi vì thế, mà có chút không coi trọng kế hoạch lần này của Tiên Môn.

“Xem ý của Mạc đại trưởng lão, đúng là có chút coi trọng với tiểu tử kia.”

Cô Tuyệt cười lạnh một tiếng, bà ta hoàn toàn không công nhận lời nói của Mạc Hạo Nhiên, nói.

“Cái gì mà bách tính, cái gì mà vạn dân, sâu kiến mà thôi.”

“Hắn vì mấy con sâu kiến bé nhỏ, mà lựa chọn ở lại đợi chết, hắn không phải là kẻ ngốc thì là cái gì?”

“Tất cả đạo lý ở trên thế gian này đều là hư ảo, chỉ có sức mạnh mới là vĩnh hằng, đến lúc đó ta sẽ đích thân chém chết Diệp Ninh, trước khi giết hắn, ta phải hỏi hắn, bây giờ ngươi sắp chết rồi, ngươi dốc hết sức lực bảo vệ vạn dân thì có thể mang đến cho ngươi cái gì chứ? Vô cùng nực cười!”

Lời nói này, khiến cho mọi người nhao nhao gật đầu.

Đây là đạo lý mà bọn họ công nhận.

Cái gì mà bách tính, cái gì mà vạn dân, ở trong mắt bọn họ, đều là giống như chó lợn. Tùy tiện chèn ép, tùy ý cướp đoạt, không thể khiến cho trong lòng bọn họ có bất kỳ dao động nào. Từ tận sâu trong đáy lòng bọn họ, đều không cảm thấy bản thân có điểm chung nào với người phàm. Còn về phần Diệp Ninh.

Không thể không nói, là một nhân vật.

Tốc độ trỗi dậy rất nhanh, khiến cho bọn họ cảm nhận được uy hiếp.

Nhưng hắn ta ngàn không nên, vạn không nên lựa chọn đứng chung trận tuyến với bách tính. Theo cái nhìn của Tiên Môn, đây chắc chắn là tự mình sa ngã.

Đúng thật là đang tự mình tìm chết. Mạc Hạo Nhiên vẫn giữ im lặng.

Là một nội gián, ông ta không thể nào ba lần bốn lượt nhắc nhở mọi người. Lời nói đến đây, đã là cực hạn rồi.

Dù sao quan niệm của ông ta đã thay đổi rồi, bách tình nhìn thì yếu ớt như sâu kiến, nhưng không đại biểu không có sức mạnh.

"Nhân đạo", khái nhiệm xa lạ này, bây giờ đã dần dần khiến ông ta có rất nhiều suy nghĩ.

Từ sự tồn tại của đại trận Nhân Gian có thể nhìn ra, sức mạnh Nhân đạo rất đáng sợ. Diệp Ninh chỉ mới nắm giữ sức mạnh Nhân đạo của kinh thành, đã có thể đối kháng với trưởng giáo mười ba tông. Nếu như là sức mạnh Nhân đạo của toàn bộ Cửu Châu, đều hội tụ trên người hắn, hắn sẽ mạnh mẽ như thế nào? Cho dù là Mạc Hạo Nhiên im lặng, nhưng trong Tiên Môn cũng không phải đều là kẻ ngốc.

Ví dụ như đạo trưởng Chí Dương của Thái Nhất Môn, vào lúc này đã hất cho mọi người một gáo nước lạnh.

"Lời thì nói như thế, nhưng mà cũng không thể coi thường Diệp Ninh."

“Người này có thể đi đến ngày hôm nay, trở thành tai họa to lớn của chúng ta, đã đủ để nói rõ rất nhiều vấn đề.”

“Muốn đối phó hắn, chúng ta vẫn phải dốc hết toàn lực, không dấu các vị, mấy ngày trước, ta tìm Thiên Cơ Tử tính toán một quẻ.”

Cái gì? Thiên Cơ Tử? Mọi người lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thiên Cơ Tử đến từ Thiên Cơ Môn, là trưởng giáo của Thiên Cơ Môn.

Thiên Cơ Môn tinh thông đạo bói toán, đoán thiên cơ, thông âm dương, thủ đoạn nghịch thiên.

Nhưng cũng chính bởi vì quá nghịch thiên, nhiều lần phán đoán thiên cơ, ý đồ nắm giữ chuyện lớn trong đất trời, vì thế bị trời đất không dung thứ. Vì thế từ xưa đến nay, tuy Thiên Cơ Môn danh tiếng rất lớn, nhưng mà đều là số người ít, tuổi thọ nói chung là ngắn ngủi.

Đương nhiên, loại ngắn ngủi là là đối với người của Tiên Môn khác để tính. Đối với người phàm mà nói, nhất định vẫn là tuổi thọ rất nhiều.

Chương 552: Thiên Cơ khó đoán (3)

Chính bởi vì nguyên nhân hậu quả tiết lộ thiên cơ rất nghiêm trọng, vì thế hiện tại Thiên Cơ Các đã rất có người bói toán nữa. Nhưng người của thế gian này, ai mà không hy vọng nắm giữ vận mệnh của bản thân mình chứ?

Có thể nói như thế này, trong mười ba tông Tông Môn, không có một người nào, không muốn để cho Thiên Cơ Tử bói toán cho mình. Nhưng hành tung của Thiên Cơ Tử quỷ dị, rất ít khi xuất hiện, nếu như ông ta không muốn để cho người khác tìm được, vậy thì trên thế gian này không có người nào có thể tìm được ông ta.

Thế mà đạo trưởng Chí Dương lại có thể tìm được Thiên Cơ Tử, đây được xem như là một tin tức kinh người.

“Nội tình nhà ngươi giàu như thế sao? Mời Thiên Cơ Tử bói toán, tiền thù lao không phải là điều mà người bình thường có thể trả được.”

Cô Tuyệt từ trước đến nay đều không hợp với đạo trưởng Chí Dương lên tiếng, trong lời nói tràn ngập vị chua.

Rất rõ ràng có chút hương vị không phục.

Nhưng đạo trưởng Chí Dương lại chỉ cười nhạt một tiếng, nói.

“Xin lỗi, Thiên Cơ Tử đạo hữu bói toán cho ta, không thu phí, từ mấy năm trước, ta từng cho ông ấy một nhân tình.”

Mọi người gật đầu.

Hóa ra như thế.

Quy tắc của Thiên Cơ Tử rất thú vị, từ trước đến nay không nợ bất kỳ ai, nếu như có người chết rồi còn không biết nhân quả, vậy thì để cho truyền nhân của mình đi tìm hiểu nhân quả.

Nếu như Thiên Cơ Tử thật sự nợ nhân tình của đạo trưởng Chí Dương, vậy thì cho dù không thu thù lao, cũng là chuyện vô cùng hợp lý.

“Thiên Cơ Tử đạo hữu tính ra cái gì? Có kết quả như thế nào? Mời Chí Dương đạo hữu nói rõ.”

Vương Đạo Thâm hỏi, trong mắt ông ta tràn ngập vẻ tò mò.

Mọi người cũng là như thế.

Trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, đạo trưởng Chí Dương lại thể hiện ra có chút nghiêm túc, chậm rãi nói.

“Ta xem bói, không phải cái gì khác, chính là kế hoạch giết Diệp Ninh lần này của chúng ta!”

Nghe xong, trong mắt rất nhiều người lóe lên ánh sáng.

“Kết quả thế nào?”

Mạc Hạo Nhiên hỏi.

Ông ta là người một chân đứng hai thuyền, là người quan tâm kết quả nhiên.

“Thiên Cơ Tử nói, chúng ta chỉ có một lần cơ hội!”

Sắc mặt đạo trưởng Chí Dương thể hiện có chút nghiêm trọng.

“Cái gì mà một lần cơ hội?”

Cô Tuyệt chau mày rất chặt.

“Cơ hội giết Diệp Ninh!”

Đạo trưởng Chí Dương không vòng vo nữa, nói hết tất cả mọi chuyện.

“Thiên Cơ Tử nói rồi, mệnh của Diệp Ninh rất cổ quái, lúc thì hiển lộ thiên cơ, lúc thì hình như có sức mạnh thần bí nào đó che mấy, lúc thì lại không có dấu vết gì, giống như hắn không phải là người của thế giới này vậy.”

“Vì thế cho dù là ông ấy, cũng không thể nào tính toán ra được kết quả chuẩn xác, ông ta chỉ bắt được một sợi dây thiên cơ, trong sợi dây thiên cơ đó, tiết lộ ra một tin tức kinh người.”

“Đó chính là Tiên Môn chỉ có một lần cơ hội, nếu như lần này không thể giết Diệp Ninh, vậy thì tuyệt đối không cơ hội lần thứ hai nữa, từ đó về sau, tình thế giữa Tiên Môn và Đại Chu, có thể sẽ nghịch chuyển lại!”

Những lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người nghiêm túc. Tình thế nghịch chuyển?

“Chuyện này sao có thể!”

Cô Tuyệt là người đầu tiên nói.

Giọng nói của bà ta nghiêm túc, trong mắt tràn ngập vẻ khó có thể tin được.

“Tình thế công thủ sao có thể nghịch chuyển được? Cho dù lần này để cho Diệp Ninh thoát được một mạng, lẽ nào Tiên Môn sẽ không còn là đối thủ của hắn nữa sao? Làm gì có đạo lý như thế, mấy ngàn năm nay, căn cơ của Đại Chu đã hao hết, dưới tay Thiên Tử, đều không có người nào có thể dùng được, dựa vào cái gì mà nghịch chuyển tình thế?”

Loại lời này của Cô Tuyệt, không phải là suy nghĩ của một mình bà ta. Mà là đại biểu cho phần lớn mọi người.

Nhìn tình thế trước mắt, khoảng cách giữa Tiên Môn và Đại Chu, đúng thật là giữa trời với đất.

Bọn họ thật sự không nhìn ra được, Đại Chu có bất kỳ phương diện nào có thể ngang bằng với Tiên Môn. Từ trận giao chiến lúc trước là có thể nhìn ra được.

Mỗi lần giao đấu, Đại Chu đều là phải cược quốc vận, một khi thất bại, thì sẽ nước mất nhà tan. Nhưng mà Tiên Môn thì sao.

Không đau không ngứa.

Lúc nào cũng nắm quyền chủ động, ấp ủ lần tấn công tiếp theo. Đây mới là biểu hiện thực lực mà Tiên Môn nên có.

Ta có thể sơ suất bại một lần, mà ngươi một lần cũng không thể thất bại!

Tiên Môn dùng thời gian mấy ngàn năm, tiêu hao hết căn cơ của Đại Chu, khiến cho Đại Chu biến thành bộ dáng ngày hôm nay. Tuy nói bây giờ Đại Chu đã có sinh mệnh mới, quốc lực đang nhanh chóng tăng lên, nhưng điều này cũng phải có quá trình. Không nói nhiều, ít nhất cũng phải có tích lũy một ngàn năm.

Đây là nhận thức chung của đám người Tiên Môn.

Kết quả bây giờ lại nói với bọn họ, nếu như lần này thất bại, tương lai tình thế sẽ nghịch chuyển, điều này sao có thể khiến cho bọn họ chấp nhận được? Trừ phi Diệp Ninh trực tiếp thành Thánh, dùng sức của một người áp chế tất cả Tiên Môn!

Chương 553: Thiên Cơ khó đoán (4)

Nhưng Diệp Ninh mới chỉ thành Bán Thánh, muốn thành Thánh, rõ ràng còn có khoảng cách rất xa.

“Xem ra lần này Thiên Cơ Tử tính sai rồi, cho dù là Thiên Cơ Các, cũng có lúc sai lầm.”

Vương Đạo Thâm chau mày, nói.

“Loại tiền lệ này cũng không phải là không có, thiên cơ khó đoán, tính toán sai cũng là điều rất bình thường.”

Hỏa Thiên Diệm nhàn nhạt nói.

Tổng kết một chút, chính là không tin

Nhưng đạo trưởng Chí Dương lại là cười khổ, nói.

“Ta cũng không tin, nhưng Thiên Cơ Tử rất kiên định, ông ấy nói ông ấy tính không sai, Diệp Ninh không đơn giản như thế, kế hoạch lần này của Tiên Môn, có lẽ sẽ tự chuốc lấy thất bại,

giúp đỡ Đại Chu bay cao, vì thế, ông ấy đưa ra một kiến nghị!"

Tự chuốc lấy thất bại? Giúp đỡ Đại Chu bay cao?

Mọi người cả mặt mơ hồ. Đây là nói chuyện cười gì vậy?

Cho dù Tiên Môn thất bại, bọn họ cũng không nghĩ đến chuyện Đại Chu có khả năng bay cao nào. Tích lũy quốc lực, từ trước đến nay không phải là chuyện một chốc một lát có thể dễ dàng hoàn thành.

Tiên Môn cũng nhẫn nhịn mấy ngàn năm, mới có được nội tình áp chế Đại Chu. Vậy thì Đại Chu dựa vào cái gì mà trong chớp mắt đã san bằng khoảng cách đó?

Nhưng Thiên Cơ Tử kiên định như thế, lại trùm lên cho bọn họ một ám ảnh.

"Kiến nghị gì?"

Mạc Hạo Nhiên ngưng trọng hỏi.

"Thiên Cơ Tử đạo hữu, kiến nghị chúng ta hủy bỏ kế hoạch này!"

Đại trưởng Chí Dương nói.

Lời này vừa nói ra, sau đó mọi người trầm mặc.

Hủy bỏ kế hoạch.

"Đều đã đến lúc này rồi, còn hủy bỏ kế hoạch? Để cho người thiên hạ biết được, không phải là cười nhạo chúng ta sao?"

"Mũi tên đã lên cung, không thể không bắn!"

"Nực cười, Diệp Ninh còn không sợ, lẽ nào chúng ta sợ hắn? Chúng ta mới là bên tấn công!"

"Ta không tin, đây là thiên cơ chó má gì, Đại Chu sẽ bởi vì kế hoạch lần này của Tiên Môn mà bay cao? Đây là chuyện tuyệt đối không thể nào!"

"Thiên Cơ Tử chẳng qua là nói bừa mà thôi, ta nghiêm trọng hoài nghi, có lẽ Thiên Cơ Tử và Diệp Ninh có quan hệ gì đó, lời nói như thế, chỉ vì bảo vệ Diệp Ninh mà thôi!"

"Lòng của người này đáng bị trừng phạt!"

Mọi người nhao nhao phản đối, thậm chí là lớn tiếng mắng. Bọn họ dùng ác ý lớn nhất để suy đoán Thiên Cơ Tử.

Kết quả bói toán, không chỉ khiến cho bọn họ khó chấp nhận, còn khiến cho trong lòng bọn họ sinh ra một chút sợ hãi. Cảm xúc của bọn họ mạnh mẽ như thế, cũng chính là vì để che giấu sự sợ hãi trong lòng.

Đến cuối cùng, vẫn là Vương Đạo Thâm đập bàn, cắn răng nói.

"Đã đến lúc này rồi, hủy bỏ kế hoạch là chuyện không thể nào, cho dù Thiên Cơ Tử nói là thật, vậy thì Tiên Môn vẫn còn có một lần cơ hội này, ta không tin Tiên Môn dùng khí thế Thái Sơn áp đỉnh nghiền ép mà đến, lẽ nào còn không giải quyết được Diệp Ninh sao?"

Mọi người lần lượt gật đầu, trong mắt lóe lên ánh sáng rất sắc bén. Nhưng mà bọn họ không hề biết, vào lúc bọn họ đang nghiến răng nghiến lợi. Trên vùng đất Cửu Châu, lại có một nhóm khách không mời mà đến.

Lương Châu nằm ở biên giới quận Vô Đang.

Quận Vô Đang, đó là tòa thành trì cuối cùng của phía tây Đại Chu. Bên dưới quyền quản lý có bảy huyện thành, tất cả đều ở phía đông quận Vô Đang.

Đây là bởi vì quận Vô Đang là nơi biên cảnh, là cửa phía đông của Đại Chu. Đi về phía tây quận Vô Đang, chính là vùng đất vực Tây.

Vực Tây là một mảnh đất màu mỡ, nhưng mà từ xưa đến nay tình thế có chút phức tạp. Đi ra khỏi quận Võ Đang, tiếp tục đi về phía tây, có mười mấy quốc gia.

Những quốc gia này, chính là các nước của vực Tây.

Thoạt nhìn, số lượng các nước của vực Tây gần như có chút nhiều. Nhưng đây chính là đặc điểm của vực Tây.

Từ xưa đến nay, ở trên mảnh đất vực Tây này, có rất nhiều quốc gia. Thời điểm nhiều nhất, có hơn trăm quốc gia hỗn chiến.

Giống như bây giờ, mười mấy quốc gia, đã được tính là ít rồi.

Tuy số nước ít, nhưng mà không đại biểu là chuyện tốt gì, ngược lại là một chuyện xấu.

Bởi vì số nước càng ít, đất đai mỗi nước chiến lĩnh càng nhiều, quốc lực càng mạnh hơn. Cục diện giống như mười mấy quốc gia hỗn chiến, mới là thứ Đại Chu muốn nhìn thấy nhất.

Mà hiện nay, vực Tây chỉ có mười mấy quốc gia, lại hình thành liên minh vực Tây, trở thành một thế lực không thể coi thường. Hàng ngàn năm nay, không ngừng ma sát với biên cảnh Đại Chu.

Vì thế trong quận Vô Đang, có Tây Quân của Đại Chu đóng quân, dùng để đề phòng. Tây Quân Đại Chu, cũng là một quân đội có lịch sử vinh quang.

Năm đó thời kỳ triều đại Thái Tổ, Tây Quân chinh phạt vực Tây, chiếm hết tất cả đất đai vực Tây, vô cùng uy danh. Sau đó, khi Đại Chu xuống dốc, các bộ của vực Tây lần lượt phản loạn, tách khỏi sự thống trị của Đại Chu.

Lúc đó, Đại Chu đến bản thân còn khó bảo vệ, bị Tiên Môn chèn ép, tình thế phức tạp. Làm gì còn có tâm tư để quan vùng đất vực Tây?

Chương 554: Khách đến từ vực Tây

Vì thế chỉ có thể cứ lùi rồi lại lùi, nhường ra toàn bộ vùng đất vực Tây. Các bộ của vực Tây, cuối cùng hình thành mười ba nước vực Tây.

Mười ba quốc gia này, vì để chống lại Đại Chu, lựa chọn kết liên minh với nhau.

Mới bắt đầu, các nước vực Tây không có dã tâm gì, bọn họ chỉ là muốn giữ độc lập cho mình. Nhưng mà loại thứ như dã tâm, sẽ tăng lên.

Khi ý thức được Đại Chu yếu ớt, lực khống chế đối với biên cảnh không đủ. Các nước vực Tây dần dần bắt đầu chủ động khiêu khích Tây Quân, thậm chí bọn họ còn giống với Yêu Man, giết vào lãnh địa Đại Chu vào mùa thu, cướp đoạt lương thực và tiền tài.

Toàn bộ quân bị của Đại Chu đều rất yếu ớt, Tây Quân đã không bằng năm đó, hơn nữa tướng lĩnh trong quân, học những biên quân khác, cũng đều có tâm tư ủng hộ nuôi thổ phỉ.

Vì thế, nhượng bộ khắp nơi.

Như thế, khiến cho tình thế vực Tây càng thêm phức tạo.

Sau hàng ngàn năm ma sát, các nước vực Tây đã trở thành đại họa lớn của Đại Chu. Nhưng đây còn chưa tính là cái gì.

Từ các nước ở vực Tây tiếp tục đi về phía tây, chính là một nước lớn. Nước lớn này, chính là nước Hỏa La sinh ra Phật Môn. Thực lực của nước Hỏa La cường thịnh, là nước lớn nhất ở phía Tây.

Lãnh thổ của nó, chỉ tính riêng mặt diện tích, thậm chí còn không nhỏ hơn so với Đại Chu bao nhiêu. Chỉ là nhân khẩu, văn hóa, và các phương diện khác phát triển đều có chút không bằng. Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến sự cường thịnh của nước Hỏa La.

Bao nhiêu năm nay, nước Hỏa La quân bị cường thịnh, trên dưới thống nhất, lại có Phật Môn giúp đỡ, tình thế khá mãnh liệt. Đây cũng là nguyên nhân mà các nước vực Tây không dùng đại quân quy mô lớn đi vào lãnh thổ Đại Chu.

Khi bọn họ "bắt nạt" Đại Chu, đồng thời vẫn luôn phải kiêng dè nước Hỏa La ở phía sau.

Nhưng may mà, nước Hỏa La tôn sùng Phật giáo, tuy cường thịnh, nhưng mà không có nhiều chí tiến thủ, không có suy nghĩ nhất định phải chinh phục một vùng đất rộng lớn. Ở nước Hỏa La, ý chí của hoàng thất không hề quan trọng, điều quan trọng là ý chí của Phật Môn.

Mà Phật Môn, lại chưa từng nghĩ đến muốn đi xâm lược, phương hướng cố gắng của bọn họ, là truyền giáo. Đại hưng Phật Môn, mới là mơ ước quan trọng nhất của bọn họ.

Một ngày này, các nước vực Tây nhìn thấy một cảnh tượng khiến cho bọn họ vô cùng không an tâm. Đó chính là nước Hỏa La có một đoàn lớn tăng ni đi về phía vực Tây.

Lúc trước, loại tình huống này cũng có. Đều là người truyền giáo của Phật Môn. Nhưng mà không có loại quy mô như thế này.

Càng huống hồ, những tăng ni đến vực Tây này, không chỉ có lão tăng, còn có ni cô, có tiểu sa di (hòa thượng mới xuất gia). Nhìn như thế nào, cũng không giống là có ý đến truyền giáo.

Số lượng người của bọn họ rất đông, cộng lại phải có đến mười vạn người! Điều này khiến cho các nước vực Tây lo lắng bất an.

Nhưng mà bọn họ rất nhanh đã phát hiện mình nghĩ nhiều rồi.

Những tăng nhân Phật môn này, không hề có ý muốn dừng lại ở vực Tây, bọn họ chỉ là muốn đi ngang qua mà thôi. Bọn họ cứ như thế đi thẳng qua vực Tây, đến lãnh thổ của Đại Chu, cuối cùng đi vào trong quận Vô Đang.

“Hòa thượng ở đâu đến?”

“Nhiều người như thế!?”

“Si, bọn họ là muốn làm cái gì?”

Lính canh quận Vô Đang có chút hoảng loạn.

Mười vạn tăng nhân, mang đến cho bọn họ áp lực cực lớn.

Có điều bọn họ lại không dám ngăn cản một chút nào.

Đầu tiên, những hòa thượng này rất không dễ chọc.

Đặc biệt là những lão tăng có tuổi tác kia, khi đi đường, thậm chí phía sau đầu còn có một vòng Phật quang. Đây rõ ràng là nhân vật có được quả vị của Phật Môn.

Loại nhân vật như thế này, ở trong mười vạn tăng nhân, số lượng không có ít.

Ngoại trừ bọn họ, những tăng nhân khác nhìn có vẻ cũng không phải là hạng tầm thường. Lính canh cửa trừ phi điên rồi, nếu không sao lại dám chống lại những đệ tử Phật Môn này?

Nếu như thật sự chọc giận bọn họ, một cái tát đánh vào ngã tất cả mọi người, tin chắc rằng cũng không phải là chuyện gì khó. Hai là, dường như những hòa thượng này cũng không có ác ý gì.

Khi bọn họ vào thành, thế mà lại rất tích cực chủ động nộp thuế hải quan.

Loại mức độ hợp tác này, thậm chí còn tốt hơn nhiều so với những thương đội ở vực Tây kia đến. Rất rõ ràng, đệ tử Phật Môn không có ác ý.

Nếu như người ta đã không có ác ý, vậy thì trừ phi lính canh cửa điên rồi, nếu không sao có thể tự mình đi gây phiền phức chứ? Vì thế cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt, để mặc cho những đệ tử Phật Môn này đi lại ở trong quận Vô Đang.

“Đây chính là thành thị của Đại Chu sao? Quả nhiên rất không tầm thường.”

Một lão hòa tăng râu tóc bạc trắng đi ở phía trước. Ông ngồi xếp bằng trên đất bụi.

Chương 555: Khách đến từ vực Tây (2)

Trên đầu gối có đặt một con cá gỗ. Hay tay cầm tràng hạt.

Mắt của ông ấy nhắm lại, nhưng mà không cần mở mắt, ông đã dùng thần niệm nhìn toàn bộ quận Vô Đang. Không thể không nói, hoàn toàn là hai loại phong cách so với nước Hỏa La.

Quận thành biên giới, vì nhiều lần trải qua chiến tranh, đương nhiên cũng không giàu có đến mức độ nào cả. Nhưng so với nước Hỏa La, thì lại là đã được xem như là không tệ rồi.

Phía đông giàu có, đất đai màu mở, nhân khẩu đông.

Phía tây cằn cỗi, hoàn cảnh sống khó khăn, phảng phất như là nơi bị ông trời bỏ rơi. Ở nơi này có thể thể hiện ra rất rõ.

Một tòa quận thành nằm ở bên rìa của Đại Chu, lại có thể ngàn bằng với thành thị cấp trung của nước Hỏa La.

“Hồi bẩm trưởng lão, nơi này chẳng qua là mảnh đất cằn cỗi nhất của Đại Chu mà thôi, đệ tử từng du lịch Cửu Châu, không thể không nói, Đại Chu so với tây thổ, đúng thật là như thiên đường vậy, thật sự là khiến cho người khác ngưỡng mộ. Đi về phía đông, là có thể đến kinh thành, kinh thành mà một tòa thành trì hùng vĩ trước nay chưa từng thấy, đó là nơi năm đó

Đại Chu Thái Tổ xây dựng, trong kinh thành, nhân khẩu hơn ngàn vạn người, phòng ốc vô số, liếc mắt nhìn một chút khắp nơi đều là lầu các, đúng thật sự là khiến người khác chấn động… Mà ở đây, cũng chỉ là một góc núi băng nhỏ của Đại Chu mà thôi, nơi giàu có nhất của Đại Chu, đó là Giang Nam, trong Giang Nam, khói liễu vẽ cầu, giống như một bức tranh phong cảnh vậy, sự giàu có của Đại Chu, đều xuất phát từ Giang Nam, ở đó có vô số phú hào, có thể được coi là thiên đường của thương nhân…”

Nhắc đến Đại Chu, tăng nhân này trả lời vô cùng quen thuộc. Rõ ràng hắn rất hiểu biết về Đại Chu.

Rất nhiều thứ đều không cần nghĩ, mở miệng đã nói ra được.

Nếu như Diệp Ninh ở đây nhất định sẽ không cảm thấy kinh ngạc, bởi vì người này không phải ai khác mà chính là Viên Phương.

Sau khi Viên Phương rời khỏi kinh thành, lời thề son sắt trở về nước Hỏa La, tuyên truyền Phật Pháp Đại Thừa mà bản thân vừa mới có được. Theo phán đoán của Diệp Ninh, lần này Viên Phương rời đi, cả đời cũng không thể nào trở lại nữa.

Tranh chấp tư tưởng của Nho đạo, đã tồn tại hơn vạn năm.

Tranh chấp giữa hai Á Thánh, còn khiến cho Nho đạo thiếu chút nữa hoàn toàn tiêu đời.

Nếu không phải Diệp Ninh vung kiếm chém phong ấn, bây giờ Nho đạo còn chưa hồi phục nữa.

Phật Pháp Đại Thừa mà Viên Phương mang về, còn gay gắt hơn một tầng so với tranh chấp tư tưởng của hai Á Thánh. Phải biết rằng, vô số tăng chúng của nước Hỏa La, đều tu hành Phật Pháp Tiểu Thừa.

Đây đã trở thành quan niệm cố hữu của họ. Bọn họ sẽ theo bản năng mà bảo vệ Phật Pháp Tiểu Thừa.

Lúc này Viên Phương nói các ngươi đầu sai rồi, Phật Pháp chân chính là Phật Pháp Đại Thừa, sẽ có hậu quả như thế nào? Nhất định tất cả mọi người sẽ phản đối.

Tranh đấu tư tưởng chính là như thế, tư tưởng là thứ khó thống nhất nhất, một khi xảy ra tranh chấp, vậy thì không có điểm

cuối. Nếu như tình thế xấu đến mức độ nhất định nào đó, thậm chí còn có khả năng trực tiếp khiến cho Phật Môn bị phế.

Vì thế mà Diệp Ninh phán đoán, lần này Viên Phương đi, nói không chừng chính là vĩnh biệt. Con lừa trọc đáng chết đó, có lẽ sẽ không đến làm phiền hắn nữa.

Diệp Ninh tuyệt đối không ngờ được.

Viên Phương nhanh như thế đã trở lại rồi. Hơn nữa còn mang theo mười vạn người!

Nếu như Diệp Ninh biết, nhất định sẽ lại lần nữa hoài nghi nhân sinh. Thế giới này có phải là có độc không?

Nhưng không cần biết là Viên Phương, hay là lão tăng, nhìn những đệ tử dùng ánh mắt tò mò quan sát phong cảnh Đại Chu, trong mắt lộ ra thần sắc lo lắng.

“Đại Chu đúng thật là bảo vật của vạn vật, thần linh yêu thương vùng đất này, phía đông mới là trung tâm của thế giới, mà tây thổ ta, núi nghèo nước độc…”

Sau khi nghe Viên Phương giải thích, lão tăng cảm khái mấy câu, sau đó thay đổi lời nói, khẽ thở dài.

“Nhưng mà tây thổ có kém như thế nào, cũng là nhà của chúng ta, phía đông có tốt hơn chăng nữa, cũng là dị quốc tha hương, chúng ta rời khỏi quê hương đến đây, thật sự có thể hoàn thành mơ ước hưng thịnh Phật Pháp Đại Thừa sao?”

Lão tăng không phải ai khác. Mà chính là trưởng lão của chùa Lôi m.

Ông là một trong những người kiên định ủng hộ Phật Pháp Đại Thừa, vì thế đi theo Viên Phương đến vùng đất phía đông.

Nhưng mà.

Sau khi thật sự đến nơi, ngược lại ông có chút lo được lo mất. Nhưng Viên Phương có thể hiểu được.

Con người chính là như thế, từ vùng đất an toàn, đến một vùng đất khác, vẫn là cần một khoảng thời gian nhất định để thích ứng.

Đặc biệt là vùng đất đó, còn xa lạ như vậy.

Tất cả những thứ ở đây, đều còn là ẩn số.

“Trưởng lão, người yên tâm đi, chúng ta và những người hồ đồ ở phái bảo thủ kia khác nhau, chúng ta là người kế thừa của Phật Pháp Đại Thừa, chúng ta trời sinh, chính là để làm ra sự nghiệp này!”

Chương 556: Khách đến từ vực Tây (3)

Trong mắt Viên Phương tràn ngập vẻ kiên định, hay tay hắn chắp lại, nói.

“Càng huống hồ, ở phía đông, còn có Phật Tử giúp đỡ chúng ta!”

Trong đầu hắn hiện lên thân ảnh của Diệp Ninh.

Vào những ngày tháng Viên Phương khó khăn nhất, đều là dựa vào việc nhớ lại Diệp Ninh, để vực dậy tinh thần. Có thể nói như thế này, Diệp Ninh đã trở thành trụ cột tinh thần của Viên Phương.

Loại thứ như hồi ức, thời gian lâu rồi, sẽ thần thánh hóa một người. Càng huống hồ Diệp Ninh ở trong lòng Viên Phương vốn dĩ chính là một nhân vật giống như thần thánh vậy.

Vừa nghĩ đến Diệp Ninh, cả người hắn đều có một cỗ cảm giác thành kính.

“Phật Tử mà ngươi nói, thật sự có thể giúp đỡ chúng ta sao?”

Trưởng lão hỏi.

“Đương nhiên, Phật Pháp Đại Thừa chính là ngài ấy truyền cho ta, nhìn từ góc độ này, những người chúng ta, thậm chí đều là đệ tử tử ngài ấy, lẽ nào làm sư phụ, lại còn ghét bỏ đệ tử của mình sao?”

Cả mặt Viên Phương đầy vẻ tự tin nói: “Tuy Phật Tử không gia nhập Phật Môn, nhưng Phật ở trong lòng, người người đều là Phật, Phật Pháp Đại Thừa ta, không có hẹp hòi như Phật Pháp Tiểu Thừa, chúng sinh đều có thể là Phật, ta tin tưởng chúng ta ở phía đông có thể thành công lập ra sự nghiệp này, đến lúc đó sẽ khiến cho những tên cố chấp ở tây thổ, nhận ra được sai lầm của bản thân!”

Nhắc đến tây thổ, Viên Phương khó mà giấu được sự tức giận của mình.

Những tên khốn kiếp đáng chết, cố chấp đó, không biết tốt xấu. Thế mà lại hoàn toàn không chịu tiếp nhận Phật Pháp Đại Thừa.

Hơn nữa còn liệt Phật Pháp Đại Thừa thành tà giáo dị đoan. Đúng thật là làm gì có lý đó!

“Chính là như thế, chúng ta đến đây, là muốn dưới sự chỉ dẫn của Phật Tử, sáng lập ra sự nghiệp này.”

Trưởng lão bị Viên Phương lây nhiễm, cũng phấn chấn trở lại, nói.

“Tên của Phật Tử, là Diệp Ninh đúng không?”

Viên Phương gật đầu, cười nói.

“Đúng thế, Phật Tử ở Đại Chu, là một vị nhân vật lớn rất lợi hại, trong thiên hạ không có người nào không biết.”

Dường như Viên Phương vì để chứng minh bản thân mình nói đúng.

Tùy tiện kéo một sĩ tốt của Tây Quân, nhét cho người đó hai lượng bạc, hỏi.

“Ngươi có biết danh tiếng của Phật Tử Diệp Ninh không?”

Sĩ tốt nhận được bạc, cả mặt đều là nụ cười, nhưng mà nghe đến lời này, lại có chút mơ hồ.

“Phật Tử Diệp Ninh là ai? Ta chỉ biết Thánh Hiền Diệp đại nhân!”

Thánh Hiền? Viên Phương và trưởng lão hai mắt nhìn nhau. Viên Phương nói.

“Là vị kia ở kinh thành sao?”

Sĩ tốt gật đầu.

“Đúng thế, Diệp đại nhân là Giám Chính Viện giám sát, cũng là người đứng đầu Nho đạo hiện nay.”

Viên Phương hiểu ra.

Vậy thì chắc chắn là Diệp Ninh rồi.

Chính vào lúc Viên Phương đang định nói cái gì, lại nghe thấy sĩ tốt lên tiếng nói.

“Điệp đại nhân là một nhân vật lớn, sáng tạo ra rất nhiều kỳ tích, trong quân đều đang nghị luận về ngài ấy, chỉ đáng tiếc, bây giờ ngày ấy cũng xem như là sống đến điểm cuối rồi…”

Nghe xong, sắc mặt Viên Phương đại biến.

“Ngươi nói cái gì?”

Không chỉ là Viên Phương.

Sĩ tốt phát hiện, sau khi bản thân nói ra câu này, ánh mắt của tất cả hòa thượng đều không đúng lắm. Những cái đầu trọc đó đồng loạt nhìn qua.

Điều này mang đến cho người sĩ tốt áp lực cực lớn.

“Ta, ta nói không có sai…”

Người sĩ tốt run rẩy, nói chuyện cũng có chút run run: “Bây giờ Diệp đại nhân đúng là có nguy hiểm, tất cả mọi người đều nói, lần này ngài ấy nhất định là không có đường sống.”

Người sĩ tốt không nói dối.

Tin tức mười ba tông Tiên Môn liên hợp phạt Chu, đã sớm truyền khắp thiên hạ. Bên trên có vương công quý tộc, bên dưới có tiểu thương, đầy tớ.

Gần như tất cả mọi người, đều đang chú ý đến kết quả cuối cùng. Diệp Ninh sắp tiêu đời rồi.

Đây là nhận thức chung của bọn họ.

Tiên Môn có thể có được địa vị như ngày hôm nay, không phải là dựa vào nói khoác mà ra, mà là dựa vào thực lực mạnh mẽ, từng chút từng chút một xây dựng nên uy tín. Mười ba tông Tiên Môn hợp lực, đây là cỗ sức mạnh cường đại nhất thế giới này, không có cái thứ hai.

Ai có thể chống lại được loại sức mạnh này?

Chuyện này, khiến cho người trong thiên hạ liếc mắt, sinh ra các loại cảm xúc khác nhau. Có người tức giận, có người bi thương, cũng có người hả hê…

Ngay cả lính canh cửa của quận Vô Đang, cũng có loại cảm xúc này. Cảm xúc của bọn họ là đồng cảm.

Cảm thấy người tốt như Diệp Ninh, không nên có kết cục như thế này.

Không nói cái khác, chính là bản thân người sĩ tốt vừa mới nói chuyện, lúc riêng tư cũng rất đáng tiếc cho vận mệnh của Diệp Ninh.

Nhưng người sĩ tốt này không hiểu, Diệp Ninh như thế, có lẽ đều là chuyện của bản thân Đại Chu đi?

Chuyện này liên quan gì đến những tăng ti đến từ tây thổ?

Vì sao nhìn biểu cảm của bọn họ, thậm chí so với người Đại Chu còn quan tâm Diệp Ninh hơn vậy?

Chương 557: Kế hoạch cứu Phật Tử

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao tính mạng của Phật Tử lại có nguy hiểm?”

Trưởng lão lên tiếng nói.

Tên ông ấy là Pháp Giác, vốn dĩ là trưởng lão của chùa Lôi m, lần đầu tiên nghe thấy Phật Pháp Đại Thừa, đã trầm mê trong đó, trong lòng có cảm ngộ. Vốn dĩ là mơ hồ, càng là giống như phá mây thấy mặt sương mù vậy.

Như thế, nên coi Phật Pháp Đại Thừa là chân lý. Mà Diệp Ninh, là người truyền thừa Phật Pháp Đại Thừa.

Diệp Ninh là Phật Tử, cũng là người dẫn đường trên con đường đúng đắn này, tuy Pháp Giác chưa từng gặp mặt Diệp Ninh, nhưng mà trong lòng, lại không tự kìm chế được sinh ra tình cảm tôn kính.

Lần này sở dĩ vứt bỏ thân phận địa vị vốn có đến Đại Chu, nguyên nhân lớn nhất trong đó, đều là sự tồn tại của Diệp Ninh. Dưới sự ủng hộ của Viên Phương, những người này đã kiên quyết, Diệp Ninh chính là nhân vật quan trọng có thể giúp đỡ Phật Môn hưng thịnh Phật Pháp. Nhưng kết quả thì sao, người vừa mới vào đến Đại Chu, ngươi nói với ta Diệp Ninh sắp chết rồi?

Điều này làm sao có thể khiến cho ông chấp nhận được?

Bề ngoài tình bình tĩnh, nhưng mà trong lòng đã là sóng to gió lớn.

“Ta chỉ là một tiểu tốt ở biên quan, chuyện cụ thể, nhất định là không rõ, nhưng mâu thuẫn giữa Diệp đại nhân và Tiên Môn đã có từ lâu, ngài ấy thực hiện cải cách ở Tính Châu, càng là động chạm vào lợi ích trung tâm của Tiên Môn, khiến cho Tiên Môn coi ngài ấy thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt… Vì thế, mười ba tông Tiên Môn lựa chọn liên thủ, muốn dùng khí thế Thái Sơn áp đỉnh, giúp đỡ nước Tấn phạt Chu!”

Người sĩ tốt không hề che giấu.

Hắn nói hết tất cả những thứ mình biết ra, nói hết một lượt. Chi tiết cụ thể, người sĩ tốt này nhất định là không biết.

Dù sao với địa vị của người sĩ tốt này, phương thức có được tin tức này phần lớn là bởi vì thông qua tin đồn.

Nhưng những điều này không hề ảnh hưởng đến việc đám người Viên Phương từ trong lời nói của người sĩ tốt này, có được tin tức quan trọng.

“Hóa ra là Tiên Môn ra tay, vậy thì không kỳ lạ, con người Phật tử, có lòng từ bi lớn, muốn cứu vớt vạn dân thiên hạ, vì thế kết oán với Tiên Môn, trước khi bần tăng rời khỏi kinh thành, Tiên Môn đã mấy lần ra tay với ngài ấy rồi…”

Viên Phương rất hiểu biết về Đại Chu, hắn hiểu quá rõ ân oán giữa Diệp Ninh và Tiên Môn. Lúc trước vì bảo vệ Diệp Ninh, Cơ Minh Nguyệt đã từng hạ chỉ để cho Viên Phương ra tay.

Cũng chính bắt đầu từ đó, Viên Phương mới tiếp xúc với Diệp Ninh, lĩnh ngộ được Phật Pháp Đại Thừa. Vì thế nhìn từ chuyện này, thật ra Tiên Môn cũng coi như là người giúp đỡ.

Nếu không có Tiên Môn chèn ép, Cơ Minh Nguyệt sao có thể hạ chỉ để cho chùa Bạch Mã nhúng tay vào chuyện đó?

Nếu như không nhúng tay vào, vậy thì sao có thể sẽ nghe được Phật Pháp Đại Thừa?

Từ trước đến nay Viên Phương không có ân oán với Tiên Môn, bởi vì chuyện này, còn có chút hảo cảm đối với Tiên Môn. Nhưng lúc này, tất cả những hảo cảm này đã không còn nữa.

Tiên Môn đáng chết, thế mà lại ra tay với Phật Tử! Cho rằng Phật Môn chúng ta đều là Bồ Tát bằng đất sét sao? Trong lòng Viên Phương tức giận, trong mắt tràn ngập lửa giận.

“Trưởng lão, chúng ta tuyệt đối không thể nào để cho Tiên Môn thành công!”

Pháp Giác gật đầu, ý nghĩa của Diệp Ninh đối với Phật môn, không cần phải nói nhiều. Bảo vệ Diệp Ninh, là điều chắc chắn.

Nhưng mà, cũng không thể dựa theo ý kiến cá nhân để làm việc, ông nhìn mười vạn tăng ni đi theo mình đến đây, trong mắt lóe lên ánh sáng phức tạp, nói.

“Phật Tử, nhất định là phải bảo vệ, nhưng mà Tiên Môn Đại Chu liên thủ, là sức mạnh cường đại như thế nào? Sợ rằng chúng ta khó có thể chống lại được.”

Phật Môn không phải không có tự tin.

Người lần này đến Đại Chu, tuy nhìn có vẻ rất đông, nhưng mà mỗi một người, đều rất có huệ căn, được coi là tinh anh của Phật Môn. Sức chiến đấu trung bình không cần phải nói nữa.

Cho dù là sức chiến đấu đỉnh cao, cũng có không ít người.

Ngươi có kim thân La Hán, đã có mười mấy người.

Mười mấy người này, chuyển đổi sang cấp bậc thực lực của Tiên Môn, đó chính là mười mấy Địa Tiên.

Hơn nữa ngoại trừ Địa Tiên ra, loại cao tăng pháp tự như Pháp Giác, không chỉ có kim thân, còn có được quả vị. Trình độ thực lực, tương đương với Thiên Tiên.

Chỉ có điều Pháp Giác cũng giống như Thiên Tiên khác, tự phong tu vi, để tránh cho đụng chạm đến pháp tắc của trời đất, khiến cho ông bị ném lên thượng giới. Mười mấy Địa Tiên, một Thiên Tiên.

Đây nhất định là một cỗ sức mạnh không thể dễ dàng phớt lơ.

Càng đừng nói, chuyến đi lần này của bọn họ, còn mang theo một số lượng lớn phật bảo, phật khí.

Đổi thành bất kỳ Tiên Môn này, đều có thể đụng một chút.

Nhưng mà trước mắt vấn đề phải đối phó, không phải chỉ có một Tiên Môn nho nhỏ, mà là mười ba tông Tiên Môn hợp lực. Mười ba tông Tiên Môn, lần này chỉ riêng Địa Tiên, là có mười mấy người ta tay, Thiên Tiên của các tông có một người.

Chương 558: Kế hoạch cứu Phật Tử(2)

Đừng nói là bây giờ có mười vạn người, cho dù tất cả những Phật Môn khác ở tây thổ đến đây cộng lại, cũng không thể nào chống lại được. Bây giờ so sánh Phật Môn và Tiên Môn, nhất định là không bằng.

"Đúng là khó có thể đối kháng, mười ba tông Tiên Môn, mỗi một tông môn truyền thừa rất nhiều năm, mười ba tông bọn họ hợp lực, chính là cỗ sức mạnh cường đại nhất trong trời đất này, nhưng, lẽ nào chúng ta cứ như thế mà từ bỏ Phật Tử sao?"

Viên Phương gấp rồi, hắn nghĩ đến khi bản thân vừa mới rời khỏi kinh thành.

Lúc đó, Diệp Ninh đã thân ở trong hiểm cảnh, vốn dĩ Viên Phương muốn ở lại giúp Diệp Ninh.

Kết quả không ngờ được, thế mà Diệp Ninh lại nói với Viên Phương là không cần, không chỉ không giữ hắn lại cứu mạng, còn chủ động để cho hắn nhanh chóng trở về tây thổ, gáng vác trách nhiệm phát triển Phật Pháp Đại Thừa làm mục tiêu hàng đầu.

Theo cái nhìn của Viên Phương, đây là nhân cách cao thượng như thế nào.

Vĩnh viễn đều là hy sinh bản thân, để soi sáng cho ngời khác. Người như thế, đúng thật chính là Phật sống tại thế.

Khi đó Viên Phương đã hứa, nói ân tình của Diệp Ninh, Phật Môn nhất định sẽ báo đáp. Bây giờ chính là lúc Diệp Ninh cần Phật Môn nhất, lẽ nào Phật Môn lại không quan tâm mà mặc kệ sao?

Viên Phương đã có lỗi một lần với Diệp Ninh rồi, lẽ nào còn phải có lỗi lần thứ hai. Viên Phương không thể nào chấp nhận được.

“Phật Tử nhất định là không thể nào từ bỏ, ngài ấy có ý nghĩa không thể nào thay thế được với Phật Pháp Đại Thừa, cho dù cộng thêm chúng ta, cũng không phải đối thủ của Tiên Môn… Nếu như để cho lão nạp cùng chết với Phật Tử, lão nạp không có bất kỳ ý kiến gì, đến lúc này rồi, sống chết đã sớm không còn là chuyện mà lão nạp quan tâm nữa, nhưng những đệ tử đi theo chúng ta đến đây thì làm thế nào? Mỗi một người bọn họ, đều là hạt giống làm vinh quang Phật Pháp Đại Thừa, nếu như chúng ta đều chết hết, vậy thì sợ rằng Phật Pháp Đại Thừa khó có thể phát triển được nữa.”

Pháp Giác không phải suy nghĩ cho bản thân, mà là cho toàn bộ tập thể.

Pháp Giác rất bối rối.

“Phật Tử từng nói, trong lòng mỗi một người đều có một tôn Phật, mỗi một người đều có khả năng thành Phật, chúng sinh là Phật, kiên tính là Phật, nếu như lúc này chúng ta thấy chết không cứu, vậy thì có phải là có lỗi với tôn Phật đó ở trong lòng không?”

Viên Phương có ý kiến khác nhau, mức độ nghiêm khắc của Tiên Môn và Phật Môn khác nhau, Phật Môn thích khua môi mía mép, thích phân biệt, thích chuyện gì cũng phải luận một chút, giảng một chút đạo lý.

Vì thế Viên Phương không hề nhắm mắt làm theo Pháp Giác, ngược lại đưa ra ký kiến khác biệt, hắn nói.

“Nếu như Phật Tử không còn, chúng ta đến Đại Chu còn có ý nghĩa gì nữa? Tiểu tăng muốn hỏi trưởng lão, lẽ nào chúng ta còn phải quay trở lại tây thổ sao? Cứ chẳng làm nên trò trống gì như thế, rồi lại quay trở về?”

Một câu nói, phảng phất như là đâm vào điểm yếu trong lòng Pháp Giác. Trong chớp mắt sắc mặt ông thay đổi.

“Không, chúng ta tuyệt đối không thể quay về như thế này!”

Hai người nhìn nhau một chút, đều nghĩ đến sứ mệnh chuyến đi lần này của mình.

Thay vì nói rằng bọn họ đến phương đông phát triển Phật Pháp, còn không bằng nói rằng bọn họ là một đám phản bội. Không sai, chính là người phản bội.

Đương nhiên, tự bản thân bọn họ không cho rằng như thế, bọn họ cảm thấy bản thân mới là người nắm giữ chân lý. Thời gian quay trở lại cảnh tượng khi Viên Phương vừa mới trở về nước Hỏa La.

Hắn mang theo "Bát Nhã Tâm Kinh" mà Diệp Ninh truyền thụ, cùng với khái niệm Phật Pháp Đại Thừa, trong lòng tràn ngập hưng phấn tuyên bố với mọi người. Vốn dĩ hắn cho rằng, tất cả mọi người đều sẽ giống như hắn, coi Phật Pháp Đại Thừa như báu vật.

Nhưng Viên Phương quá ngây thơ rồi.

Loại thứ như tư tưởng bảo thủ, là khó bị phá vỡ nhất. Phật Môn tu hành Phật Pháp Tiểu Thừa đã không biết bao nhiêu năm.

Dường như bọn họ từ lúc bắt đầu sinh ra, trong đầu đã ghi nhớ sâu sắc khái niệm Phật Pháp Tiểu Thừa. Lúc này, Viên Phương mang về Phật Pháp Đại Thừa, muốn có được sự công nhận của mọi người, điều này sao có thể? Dường như ngay vào lúc nghe thấy nó, đã khiến cho mọi người bài xích theo bản năng.

Ít nhất một nửa số người, nghe cũng không nghe, cũng sẽ không muốn đi tìm hiểu, trực tiếp lớn tiếng chỉ trích Viên Phương, nói hắn đại nghịch bất đạo. Sau đó còn có rất nhiều người, cho dù nghe rồi, hiểu rồi.

Say đó ý thức được Phật Pháp Đại Thừa với Phật Pháp Tiểu Thừa hoàn toàn khác nhau, ở một vài phương diện nào đó, thậm chí có thể nói là hoàn toàn đối lập. Phật Pháp Tiểu Thừa cho rằng, trên thế gian này chỉ có một tôn Phật, người người đều nên tôn kính Phật.

Nhưng Phật Pháp Đại Thừa cho rằng, mỗi người đều có thể thành Phật, chúng sinh là Phật, kiên tính là Phật. Chỉ dựa vào một điểm này, đã được coi như là đảo ngược tất cả rồi.

Chương 559: Kế hoạch cứu Phật Tử (3)

Càng đừng nói đến các nội dung khác. Ly kinh phản đạo, tà ma dị giáo.

Những cái mũ lớn này, trong chớp mắt được đội lên đầu Viên Phương. Đây chính là cảnh tượng Diệp Ninh dự đoán.

Viên Phương cho rằng bản thân trở về phát triển Phật Pháp sẽ có được thành công? Đừng náo nữa, hắn sẽ bị phun chết.

Nhưng Diệp Ninh tính sai một điểm.

Đó chính là khi Diệp Ninh đọc "Bát Nhã Tâm Kinh", truyền thụ Phật Pháp Đại Thừa cho Viên Phương. Trong những ngôi chùa Phật ở nước Hỏa La, xuất hiện dị tượng.

Hơn nữa còn không phải là dị tượng bình thường, mà là đã đến cấp bậc kinh thiên động địa. Những dị tượng này xuất hiện, vốn dĩ khiến cho không ít cao tăng của Phật môn sinh ra hoài nghi trong lòng.

Bọn họ có thể cảm nhận được, nguyên nhân của dị tượng, đến từ phương đông.

Bây giờ Viên Phương mang theo Phật Pháp Đại Thừa trở về, chắc chắn là nghiệm chứng xác thực điểm này, hóa ra sở dĩ dị tượng xuất hiện, là bởi vì Phật Pháp Đại Thừa xuất hiện!

Vì thế, có không ít cao tăng Phật Môn, ngược lại sinh ra hứng thú với Phật Pháp Đại Thừa. Pháp Giác chính là một người trong số đó.

Pháp Giác mang theo tâm tư đánh giá Phật Pháp Đại Thừa để nghe.

Nếu như Viên Phương không lấy ra được thứ gì, nhất định là không thuyết phục được ông, nhưng mà rất không may, trong tay Viên Phương thật sự có đồ vật. Viên Phương đứng trước mặt mọi người đọc "Bát Nhã Tâm Kinh".

Ngay lập tức mang đến cho Pháp Giác sự chấn động khó có thể hình dung được. Ông giống như điên cuồng, bắt đầu nghiên cứu "Bát Nhã Tâm Kinh" và Phật Pháp Đại Thừa, sau đó đã trở thành người ủng hộ kiên định của Phật Pháp Đại Thừa.

Bởi vì Pháp Giác và một đám cao tăng phản chiến, cuối cùng Viên Phương cũng phá vỡ thế cục.

Phật Pháp Đại Thừa được phát triển, rất nhiều đệ tử Phật Môn sau khi nhìn thấy các cao tăng đều công nhận Phật Pháp Đại

Thừa, sinh ra cảm xúc nồng hậu, vứt bỏ định kiến bắt đầu nghiên cứu.

Sau đó, dần dần trở thành trào lưu.

Nhưng Phật Pháp Đại Thừa phát triển, nhất định hình thành xung đột với phái bảo thủ của Phật Pháp Tiểu Thừa. Mâu thuẫn này càng ngày càng kịch liệt.

Hai bên ai cũng không thuyết phục được đối phương.

Mâu thuẫn dần dần bùng nổ, Phật Môn xuất hiện phân tách, thậm chí đã có tình hình giao đấu xuất hiện. Sự bất ổn của Phật Môn, trực tiếp ảnh hưởng đến nước Hỏa La.

Toàn bộ đất nước đều thiếu chút nữa bị lật đổ.

Chính vào lúc này, đám người Pháp Giác giữa thanh tỉnh.

Mục tiêu của bọn họ là phát triển Phật Pháp Đại Thừa, không phải là thuyết phục người khác.

Chỉ cần Phật Pháp Đại Thừa được phát triển mở rộng, được người đời công nhận, vậy thì đương nhiên tương đương với chiến thắng Phật Pháp Tiểu Thừa. Logic này, không có vấn đề gì.

Phái bảo thủ cũng công nhận như thế.

Vì vậy, bọn họ đưa ra một quyết định to lớn, đó chính là dẫn theo những người kiên định ủng hộ Phật Pháp Đại Thừa, rời khỏi quê hương, bước ra khỏi vùng đất an toàn, đi về phía đông, tìm Phật Tử, tìm chân lý của Phật Pháp Đại Thừa!

Đây là quyết định quan trọng nhất trong lịch sử của Phật Môn.

Đừng nhìn bọn họ chỉ có mười vạn người, nhưng mà mỗi một người đều là tinh anh.

Đặc biệt là mười mấy người có kim thân La Hán rời đi, càng là đã lấy đi một bộ phần lớn sức chiến đấu cao cấp. Phật Môn trên thế giới này, còn chưa bao giờ trải qua hỗn loạn trầm trọng như thế.

Phái cải cách cho rằng Diệp Ninh là Phật Tử, là người được Phật Tổ chọn phái xuống để lãnh đạo bọn họ.

Phái bảo thủ cho rằng Diệp Ninh là ác ma, sự tồn tại của Diệp Ninh làm đảo lộn Phật Môn, khiến cho Phật Môn bị chia rẽ. Vì thế, tình thế bây giờ rất vi diệu.

Phái bảo thủ nhìn mọi việc bằng ánh mắt lạnh lùng, đợi phái cải cách thất bại.

Mà phái cải cách, lại muốn liều hết sức lực, muốn làm ra một chút thành tích nào đó, đánh vào mặt phái bảo thủ thật mạnh. Đây chính là nguyên nhân vì sao bọn họ "Phật Pháp đi về phía đông".

Vì thế, đối với bọn họ mà nói, ý nghĩa của Diệp Ninh vô cùng quan trọng.

Nghĩ đến Diệp Ninh, rồi lại nghĩ đến Phật Môn, ánh mắt của Pháp Giác dần dần trở nên kiên định.

"Ngươi nói không sai, chúng ta không có sự lựa chọn, chúng ta nhất định phải cứu Phật Tử!"

"Chúng ta đến phía đông, vừa đúng lúc gặp mặt Phật Tử, đây không phải là trùng hợp, đây nhất định là chỉ dẫn của Phật Tổ!"

"Phật Tử ở phía đông là nhân vật giống như Thánh Hiền, nếu như chúng ta có thể cứu được ngài ấy, thì có thể khiến cho người trong thiên hạ đều biết đến Phật ta, điều này có ý nghĩa rất quan trọng đối với chúng ta!"

Pháp Giác không còn bất kỳ do dự nào nữa.

Phật Môn không tiếc tất cả mọi giá, giúp đỡ Diệp Ninh, đối kháng Tiên Môn! Nghe xong, Viên Phương điên cuồng vui mừng, hai tay chắp lại nói.

"Lời nói của trưởng lão, đúng là chân lý, hơn nữa, chúng ta cũng không nhất định sẽ thua Tiên Môn!"

Trong mắt Pháp Giác lóe lên một tia nghi hoặc, hỏi.

"Lời này nói thế nào?"

Chương 560: Kế hoạch cứu Phật Tử (4)

Kết quả tốt nhất là Pháp Giác dự đoán trong lòng, cho dù là dốc hết sức lực, bảo vệ Diệp Ninh. Căn bản chưa từng nghĩ đến việc chiến thắng Tiên Môn.

Dựa vào thực lực của bọn họ, là điều không thể nào.

"Phía đông có một câu nói, đắc đạo thì được nhiều người giúp đỡ, Tiên Môn làm điều ngang ngược, ý đồ giết Phật Tử, hành động như thế, nhất định sẽ khiến nhiều người tức giận, chúng ta là khách đến từ vực tây, hơn nữa còn chiến đấu vì Phật Tử, lẽ nào Đại Chu không có người nào giúp đỡ Phật Tử sao?"

Viên Phương cười nhẹ một tiếng, nói.

"Trưởng lão tiếp theo đây cứ xem đi, tiểu tăng dám bảo đảm, người giúp đỡ Phật Tử, tuyệt đối không chỉ có chúng ta!"

Nghe xong, Pháp Giác cười nhẹ nhàng.

Như thế, vậy thì cứ rửa mắt chờ mong đi. Viên Phương thở phào một hơi.

"Phật Tử yên tâm, có tiểu tăng ở đây, tiểu tăng nhất định sẽ trở về cứu ngài!"

Bây giờ, kế hoạch phát triển Phật Pháp đặt sang một bên.

Chuyện cấp bách bây giờ, là thực hiện kế hoạch cứu Phật Tử trước.

Chỉ là sẽ có người giống với hắn, ôm suy nghĩ như thế đi? Vì thế đồng thời.

Ở trong một nơi tăm tối, có hai nữ tử đang nói chuyện.

Chính xác mà nói, không phải nói chuyên.

Có một người nói, người còn lại thì nghe.

"Ha ha ha, cuối cùng Diệp Ninh cũng sắp chết rồi, đúng thật là hả lòng hả dạ!"

Người nói, không phải ai khác, chính là Phương Thanh Tuyết.

Trong mắt nàng ta tràn ngập thần sắc vui mừng, phảng phất như đang trút hết mọi sự tức giận, nói.

"Hắn còn thật sự cho rằng có thể vô pháp vô thiên sao? Mới thắng nhỏ được mấy lần, đã tự cho rằng có thể nghịch thiên sao? Đắc tội với Tiên Môn, cuối cùng cũng phải trả giá lớn!"

“Đáng tiếc, đáng tiếc ta không thể tận mắt nhìn thấy hắn chết, nếu như ta có thể đến hiện trường, vậy thì nhất định đó sẽ là cảnh tượng đẹp nhất mà đời này ta từng gặp.”

“Ta nguyền rủa hắn, ta nguyền rủa hắn chết càng thảm càng tốt…”

Những lời nữ tử này nói ra, giống như lời thì thầm của ác ma.

Trong đó chất chứa nỗi oán giận nồng đậm đến mức gần như sắp tràn ra ngoài.

Nếu như không phải hận thấu xương, vậy thì tuyệt đối không thể nào có hận ý mạnh mẽ như thế. Ở trên tảng đá đối diện nàng ta, có một nữ nhân khác đang đứng.

Nữ tử này, chính là Bùi Ngữ Hàm.

Nàng một thân váy dài màu đen, đứng ở trên tảng đá, giống như một bông hoa sen đen đang bung nở cô độc vậy. Nước ngầm tràn qua tảng đá, bắn lên váy của nàng.

Nhưng điều này không hề khiến nàng có chút dao động nào. Nàng bình tĩnh nhìn Phương Thanh Tuyết, nói.

“Ngươi nói xong chưa?”

Nghe xong.

Phương Thanh Tuyết cười lạnh một tiếng,

“Vẫn chưa?”

“Ta còn chưa nói xong, ta muốn hắn chết, ta muốn khiến hắn dùng phương thức thảm khốc nhất để chết!”

“Ta không chỉ hy vọng hắn chết, ta còn hy vọng ngươi chết, tất cả các ngươi, đều đáng chết, đều đáng chết…”

Trong lời nói của nàng ta, mang theo một chút hương vị cuồng loạn.

Lúc này, Phương Thanh Tuyết không giống người bình thường, mà càng giống một kẻ điên hơn. Nàng ta nhe nanh nhe vuốt, hoàn toàn không có một chút bộ dáng thanh lạnh nào của lúc trước.

Đây là bởi vì những trải nghiệm của nàng ta.

Một đoạn trải nghiệm, đã thay đổi con người Phương Thanh Tuyết.

“Ngươi nói như thế, là hy vọng ta thẹn quá hóa giận, giết ngươi đúng không?”

Bùi Ngữ Hàm nhàn nhạt nói.

“Đúng!”

Phương Thanh Tuyết nghiến răng nghiến lợi.

“Ngươi muốn ta câm miệng, vậy thì giết ta đi, giết ta!”

Nàng ta là thật sự muốn chết.

Bởi vì nữ nhân Bùi Ngữ Hàm giống như ác ma này, khiến cho nàng ta biết được một chuyện, đó chính là có những lúc, ngay cả được chết cũng là một ước mơ xa xỉ.

Hòn đảo mịt mù tăm tối này, là nơi bí mật của Ma Tông lúc trước.

Nhưng ở trong nơi bí mật này, không có phong cảnh tuyệt đẹp, không có kỳ trân dị bảo, thậm chí đến người cũng không có. Nơi này, là nơi hành hình trong quá khứ của Ma Tông.

Tất cả những tù nhân Ma Tông muốn giết, nhưng mà lại do dự cứ như thế giết chết thì có phải là có lợi cho người kẻ tù nhân đó không, đều sẽ bị vứt lên hòn đảo này. Trên hòn đảo này, phảng phất như tập hợp những con người có ác ý lớn nhất trên thế gian này cùng với hình phạt đáng sợ nhất trên đời.

Mà Phương Thanh Tuyết, bị Bùi Ngữ Hàm ném lên trên hòn đảo này. Khiến cho nàng ta chịu hết mọi đau đớn.

Ngày duy nhất được thoải mái một chút, chính là ngày Diệp Ninh được phong Thánh. Diệp Ninh phong Thánh rồi, dường như Bùi Ngữ Hàm không có tâm tình dày vò Phương Thanh Tuyết. Vì thế ngày hôm đó, nàng rất thoải mái.

Nhưng đây không phải là chuyện tốt gì, ngược lại là sự sỉ nhục lớn nhất đối với Phương Thanh Tuyết.

Bởi vì sự thoải mái mà nàng ta rất khó có được, thế mà lại bởi vì kẻ cầm cầm Diệp Ninh! Không sai, ở trong mắt của nàng ta, Diệp Ninh chính là kẻ thù lớn nhất của nàng ta.

Nếu như không phải Diệp Ninh, nàng ta vẫn còn đang bình thường làm đệ tử chân truyền của Quần Ngọc Các. Sao lại có thể bị ném lên hòn đảo u ám này rồi bị dày vò?

Chương 561: Trò chơi của Bùi Ngữ Hàm

Mỗi một ngày ở đây, đều sống không bằng chết.

Nhưng có Bùi Ngữ Hàm ở đây, chết, đối với Phương Thanh Tuyết mà nói hoàn toàn là không thể nào. Nàng ta rất đau khổ.

Loại đau khổ này khiến cho nàng ta càng hận hơn, càng thêm biến thái. Nhưng mà Bùi Ngữ Hàm không có ý định giết nàng ta.

Nếu như chỉ vì dày vò Phương Thanh Tuyết, mà mang đến đây, vậy thì chắc chắn là hành vi thừa thãi. Phương Thanh Tuyết chỉ là một nhân vật bé nhỏ.

Sở dĩ Bùi Ngữ Hàm đòi Phương Thanh Tuyết từ chỗ Diệp Ninh, mục đích, là muốn làm thí nghiệm. Một thí nghiệm rất thú vị.

Vì thế nàng ta không có ý định giết, ngược lại lộ ra một nụ cười dịu dàng.

“Ngươi yên tâm, ngươi càng nói như thế, ta càng là không có ý định giết ngươi.”

Phương Thanh Tuyết đã uyệt vọng rồi, cười thảm một tiếng.

“Vậy thì ngươi tiếp tục dày vò ta đi, Diệp Ninh có thể chết trước ta, đây là một chuyện mừng, ha ha ha…”

Từ trước đến nay Phương Thanh Tuyết đều không ngờ được.

Bản thân có một ngày thế mà lại bị người khác ép đến mức độ này. Ngay cả đến chết, bản thân cũng không thể làm chủ.

Nữ nhân Bùi Ngữ Hàm này, đã trở thành ác mộng lớn nhất cuộc đời của nàng ta. Bùi Ngữ Hàm tinh nghịch nhìn nàng ta, nói.

“Ai nói với ngươi ta muốn tiếp tục dày vò ngươi?”

“Ai nói với ngươi, Diệp Ninh nhất định sẽ chết?”

“Còn có, là điều gì cho ngươi tự tin, để cho ngươi cảm thấy, Tiên Môn sẽ trả lại hết những đau đớn mà ngươi phải chịu, hoàn toàn trả lại cho Diệp Ninh?”

Những lời này, hỏi đến mức khiến Phương Thanh Tuyết sững người.

Nàng ta ngây ngốc nhìn Bùi Ngữ Hàm.

“Ngươi không dự định tiếp tục dày vò ta nữa?”

Lúc này nàng ta không nhắc đến Diệp Ninh.

Bởi vì sở dĩ Phương Thanh Tuyết hận nhiều như thế, là bởi vì nàng ta vẫn luôn bị hành hạ, không nhìn thấy được bất kỳ hy vọng nào. Vì thế nàng ta mới làm như thế.

Nhưng mà bây giờ loại lời nói này của Bùi Ngữ Hàm, chắc chắn khiến cho nàng ta nhìn thấy một chút hy vọng.

“Ta không dự định hành hạ ngươi, ta còn dựa định thả ngươi về Tiên Môn.”

Bùi Ngữ Hàm nói. Về Tiên Môn?

Trong mắt Phương Thanh Tuyết theo bản năng phát ra ánh sáng. Đây là ánh sáng hy vọng.

Sau đó giây tiếp theo, lại lập tức dập tắt. Nàng ta cười thảm một tiếng.

“Đều đã đến lúc nào rồi, ngươi còn muốn dùng loại lời nói hạ phẩm như vậy để sỉ nhục ta?”

Rõ ràng nàng ta không cho rằng chuyện này là thật.

Nhưng Bùi Ngữ Hàm lắc đầu, nói.

“Ta là thật sự dự định thả ngươi về Tiên Môn, tuy ta hành hạ ngươi, nhưng đã từng thấy ta có những lúc nói lời mà không giữ lời chưa?”

Phương Thanh Tuyết suy nghĩ một chút.

Đúng là không có. Sau đó nàng ta trở nên vô cùng kích động.

“Ngươi… ngươi thật sự dự định thả ta?”

Bùi Ngữ Hàm gật đầu trước, sau đó lại lắc đầu.

“Ta là dự định cho ngươi một cơ hội, nhưng mà có tha cho ngươi hay không, không phụ thuộc ở ta, cũng không phụ thuộc ở ngươi, mà là phụ thuộc ở Tiên Môn.”

Phương Thanh Tuyết mơ hồ, hỏi.

“Ngươi đây là ý gì?”

Bùi Ngữ Hàm nhàn nhạt cười. Nàng không nói lời nào.

Giờ đây Phương Thanh Tuyết đã trải qua thời khắc đen tối nhất trong cuộc đời, tâm thái cả người, đều đã đạt đến điểm thấp nhất. Độ nóng cũng gần đủ.

Đến lúc làm thí nghiệm rồi.

Bùi Ngữ Hàm phất tay áo, cuốn Phương Thanh Tuyết, trực tiếp bay đi. Sau một lúc, đến trên một đỉnh núi. Phương Thanh Tuyết tham lam hít thở không khí trong lành.

Không khí ở đây ngọt ngào như thế, hoàn toàn khác hẳn với hòn đảo tăm tối tràn ngập tuyệt vọng kia.

Phương Thanh Tuyết say mê nhìn non xanh nước biếc ở trong quá khứ rất bình thường, nhưng bây giờ lại khiến cho nàng ta vô cùng kích động, hỏi.

“Đây là nơi nào?”

Bùi Ngữ Hàm nói.

“Vấn Tiên Phường.”

Quả nhiên Phương Thanh Tuyết từng nghe thấy cái tên này, nhất thời giật mình.

“Ngươi dẫn ta đến đây làm gì?”

Vấn Tiên Phường, là một trong những chợ (phường thị) lớn nhất giới tu tiên.

Cái gọi là phường thị, thật ra chính là nơi buôn bán giao dịch của người tu hành. Đương nhiên giới tu tiên cũng cần giao dịch.

Đan dược, linh thạch, thiên tài địa bảo, pháp khí, trận đồ… chỉ cần là thứ có tác dụng đối với người tu hành, đều có thể coi thành vật phẩm giao dịch, loại chợ quy mô lớn như thế này,

cho dù là mười ba tông, cũng sẽ ở đây mở cửa hàng, bán những vật phẩm của tông môn, đổi lấy lợi nhuận cao hơn.

Ngoại trừ mười ba tông ra, những tông môn khác, gia tộc tu hành, cũng sẽ nhúng tay vào trong khu chợ này.

Cho dù là tán tu từ trước đến nay bình thường cô độc một mình, có lúc cũng sẽ bày hàng ở trong khu chợ này, bán những thứ mà mình không cần. Tóm lại, chợ đối với người tu hành mà nói, có ý nghĩa phi phàm.

Phương Thanh Tuyết không hiểu, vì sao bản thân bị dẫn đến đây? Ngón tay Bùi Ngữ Hàm chỉ vào Vấn Tiên Phường, nói.

“Ta muốn chơi một trò chơi với ngươi.”

“Nội dung trò chơi rất đơn giản, ta thả ngươi vào Vấn Tiên Phường, bất luận ngươi làm cái gì, đi tìm ai, nói chuyện với ai, ta không quản.”

Chương 562: Trò chơi của Bùi Ngữ Hàm (2)

“Nếu như ngươi có thể khiến cho Tiên Môn chấp nhận ngươi, cứu ngươi, vậy thì ngươi sẽ có được tự do, nếu như không thể, vậy thì ngươi hãy ngoan ngoãn tự mình quay lại, tiếp tục chịu sự khống chế của ta.”

“Ngươi cảm thấy thế nào?”

Trong đầu Phương Thanh Tuyết tràn ngập thắc mắc.

Nàng ta không hiểu rốt cuộc trò chơi này của Bùi Ngữ Hàm có ý nghĩa gì.

Theo cái nhìn của Phương Thanh Tuyết, đây hoàn toàn chính là chuyện không cần thiết. Ngươi làm như thế, đối với ngươi có lợi ích gì?

Nhưng điều này không quan trọng. Chuyện quan trọng là, Phương Thanh Tuyết thật sự nhìn thấy hy vọng thoát ra khỏi biển khổ. Trở về Tiên Môn, là chuyện mà nàng ta mơ ước đã lâu.

Tiên Môn là nhà, là thiên đường của nàng ta, là nơi có thể mang đến cho nàng ta sự ấm áp vô hạn.

Vì thế Phương Thanh Tuyết không có nói nhiều thêm một chữ hỏi nào, chỉ sợ Bùi Ngữ Hàm thay đổi chủ ý, lập tức rời đi.

"Được!"

Theo cái nhìn của Phương Thanh Tuyết, trò chơi này, thắng lợi cuối cùng nhất định là nàng ta.

Chỉ cần nàng ta có thể sống sót đi vào tròn chợ, vậy thì trong chớp mắt sẽ được giải thoát. Trong chợ, khắp nơi đều là đệ tử Tiên Môn!

"Vậy thì chắc chắn như thế đi."

Bùi Ngữ Hàm mỉm cười quỷ dị, đột nhiên phất tay. Một trận gió thổi qua.

Phương Thanh Tuyết lập tức cảm thấy khó chịu.

Bởi vì da của nàng ta, gặp phải không khí, có một loại bại lộ ra ngoài mà đã bao lâu chưa từng cảm nhận được. Trong lòng Phương Thanh Tuyết giật mình, nhanh chóng đưa tay sờ lên mặt của mình.

Sau đó, không sờ thấy cảm giác của kim loại.

"Mặt nạ của ta đâu?"

Tiếng nói sắc bén của Phương Thanh Tuyết vang lên, trong mắt tràn ngập thần sắc hoảng sợ. Mặt nạ, là một phần bắt buộc cần thiết của nàng ta.

Phương Thanh Tuyết đã bị hủy dung rồi.

Mặt của nàng ta xấu xí như thế nào… Chỉ có thể nói là một lời khó nói hết.

Cái gì mà mụn, mụn nước, sẹo, vết hằn,… hiện trường tai nạn xe cũng chỉ như thế mà thôi. Đây là một khuôn mặt mà trẻ nhỏ nhìn thấy cũng sẽ nằm mơ thấy ác mộng.

Vì thế từ trước đến nay, bản thân Phương Thanh Tuyết đều không dám đối diện với nó.

Bị tháo mất mặt nạ, nàng ta cảm thấy bản thân giống như bị lột mất quần áo vậy, cho dù chỗ này không có người, nhưng vẫn

như trước khiến nàng ta có một loại cảm giác sỉ nhục.

Mà đây vẫn còn chưa kết thúc, Bùi Ngữ Hàm lại ra tay. Lần này, phong bế tu vi của Phương Thanh Tuyết.

Nhất thời cả người Phương Thanh Tuyết biến thành một người phàm.

"Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?"

Phương Thanh Tuyết hét lên một cách cuồng loạn.

Cả người nàng ta gần như sắp sụp đổ.

"Không làm gì cả, chỉ là chơi trò chơi kèm theo điều kiện mà thôi."

Bùi Ngữ Hàm búng tay, nói.

"Vốn dĩ mặt của ngươi là như thế này, bây giờ chẳng qua là để lộ ra khuôn mặt thật sự của ngươi mà thôi."

"Còn về tu vi, vậy thì càng là một chuyện nhỏ, ta chỉ là phong ấn tu vi của ngươi, mà không hề phế đi nó, ngươi sợ cái gì? Nếu như Tiên Môn chấp nhận ngươi, tự nhiên sẽ có người giải phong ấn."

"Ngươi phải hiểu rõ một chuyện, bây giờ là ta mở lòng từ bi, cho ngươi một cơ hội giải thoát… Nếu như ngươi không muốn, vậy thì ta có thể đồng ý với ngươi, hủy bỏ trò chơi này."

Bùi Ngữ Hàm nhàn nhã nhìn Phương Thanh Tuyết. Bùi Ngữ Hàm giống như là đang nghiền ép một con vật nhỏ.

Từ đầu đến cuối, đều có loại ưu việt khống chế tất cả.

Phương Thanh Tuyết nhắm mắt lại, vô cùng mệt mỏi nói.

"Ta muốn cơ hội này, xin đừng hủy bỏ nó."

Cho dù là Bùi Ngữ Hàm đặt điều kiện với Phương Thanh Tuyết, nhưng mà nàng ta vẫn như trước muốn nắm chắc cơ hội này. Bởi vì đây là hy vọng duy nhất để nàng ta được giải thoát.

Phương Thanh Tuyết không thể nào để mất nó.

Chẳng qua chỉ là một khuôn mặt mà thôi.

Chẳng qua chỉ là tu vi bị phong ấn mà thôi.

Chỉ cần bản thân có thể tìm được cửa hàng của Vũ Hóa Môn, vậy thì nàng ta sẽ có thể trở về tông môn. Những điều nhỏ nhặt này, vẫn là có khả năng giải quyết được.

“Rất tốt, vậy thì bây giờ, trò chơi bắt đầu.”

Bùi Ngữ Hàm chớp chớp mắt.

Thân hình chớp nhoáng, biến mất không thấy đâu nữa. Phương Thanh Tuyết cắn răng. Đi về phía Vấn Tiên Phường.

Đây không phải là chuyện đơn giản. Bởi vì nàng ta bị phong ấn tu vi.

Nàng ta bây giờ, chỉ là một người bình thường có tố chất cơ thể tốt hơn một chút mà thôi. Nàng ta dùng thời gian hai canh giờ, mới xuống được núi.

Trong quá trình đó gần như không dừng lại, Phương Thanh Tuyết sợ Bùi Ngữ Hàm thay đổi chủ ý, vì thế mới liều hết sức lực. Cả người nàng ta đều là mồ hôi.

Đầu tóc nàng ta cũng trở nên rối bù.

Quần áo của nàng ta, càng là dính đầu bụi bẩn. Trên người bốc ra một mùi hôi thối khó chịu. Tất cả những điều này, đều khiến cho nàng ta cảm thấy không thoải mái.

Nhưng mà nàng ta không quan tâm.

Chương 563: Trò chơi của Bùi Ngữ Hàm (3)

Trong mắt của nàng ta, chỉ có Vấn Tiên Phường ở trước mặt.

“Chỉ cần ta có thể đi vào, ta sẽ có thể giải thoát, ta nhất định có thể được giải thoát!”

Trong mắt Phương Thanh Tuyết tràn ngập ánh sáng.

Đó là ánh sáng của hy vọng.

Phương Thanh Tuyết kéo bước chân loạng choạng, cuối cùng cũng đi được vào chợ. Bên ngoài chợ bố trí một trận pháp.

Chỉ có người hiểu môn đạo mới có thể đi vào.

Nhìn từ bên noài, phía trước chẳng qua chỉ là một ngôi làng đổ nát, nhưng mà một khi bước vào trong, lập tức có thể nhìn thấy từng tòa nhà từ dưới đất nhô lên.

Những ngôi nhà này đều là cửa hàng của các tông môn lớn.

Cửa hàng của mười ba tông Tiên Môn lớn nhất, sang trọng nhất.

Những tông môn, gia tộc tu tiên khác, dựa vào địa vị của mình, quy mô của cửa hàng cũng mỗi nhà một khác. Khu chợ này, Phương Thanh Tuyết không xa lạ.

Lúc trước tuy nàng ta chưa từng đến Vấn Tiên Phường, nhưng mà chững chợ khác vẫn là từng đến. Thân là đệ tử chân truyền, vẫn là cần phải chấp hành một vài nhiệm vụ của tông môn.

Mà những nhiệm vụ này, có rất nhiều việc đều phụ thuộc vào chợ.

Nhưng lần này đến chợ, rõ ràng tâm tình của Phương Thanh Tuyết khác với lúc trước. Nhìn đám người đông nghịt trước mặt, nàng ta rơi nước mắt.

Lúc này, nàng ta giống như có được cuộc đời mưới! Phương Thanh Tuyết kích động đi về phía trước.

Phương Thanh Tuyết bị hưng phấn làm cho mờ mắt, đã quên mất bây giờ khuôn mặt của bản thân đáng sợ như thế nào. Đặc biệt là bây giờ Phương Thanh Tuyết còn vừa đi vừa khóc.

Nước mắt chảy ra từ đôi mắt, sau đó khi đến trên khuôn mặt, đã trở chuyển sang màu vàng.

Không chỉ không khiến cho người khác cảm thấy vô cùng đáng thương, ngược lại càng khiến cho mọi người kinh hãi hơn. Người đi người lại, khi nhìn thấy nàng ta, đều là dáng vẻ kinh ngạc sợ hãi.

Sau đó bất giác né tránh Phương Thanh Tuyết. Nhưng Phương Thanh Tuyết không chú ý đến.

Bởi vì nàng ta phát hiện ra người quen.

Phía trước, là một nam tử mặt quần áo của Tinh Thần Tông.

Phương Thanh Tuyết biết người này, người này tên là Vũ Phàm, lúc trước từng cùng nàng ta chấp hành nhiệm vụ. Lúc

đó, Vũ Phàm rất chăm sóc nàng ta, thậm chí là nịnh bợ.

Rõ ràng là có suy nghĩ muốn lấy lòng mỹ nhân.

Nhưng khi đó Phương Thanh Tuyết không hề động lòng, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, thì rời đi. Có điều biểu hiện của Vũ Phàm, đúng là khiến cho nàng ta đối với người này có chút hảo cảm.

Bây giờ lại lần nữa nhìn thấy hắn, loại hảo cảm đó, nhất thời tăng lên vô số lần. Trong chớp mắt ánh mắt của nàng ta đỏ lên.

Gặp được cứu tinh rồi.

"Vũ Phàm sư đệ!"

Nàng ta lớn tiếng gọi, sau đó nhanh chóng lao lên.

Vũ Phàm nghe thấy giọng nói có chút quen thuộc, nghi hoặc quay đầu lại. Sau đó thì nhìn thấy một con quái vật đang xông đến trước mặt hắn.

Không sai, dưới cái nhìn của Vũ Phàm, Phương Thanh Tuyết chính là quái vật!

Phương Thanh Tuyết quá kích động, loại kích động này của nàng ta, khiến cho những thứ linh tinh ở trên mặt nàng ta bắt đầu đỏ tím lên, nước mắt biến thành mủ, trên người càng là bốc lên mùi hôi thối…

"Cút ra!"

Cả người Vũ Phàm nổi da gà, hắn nghĩ cũng không cần nghĩ, đá một chân ra.

Bộp!

Phương Thanh Tuyết bay ra ngoài, nặng nề rơi xuống mặt đất đầy bụi. Tâm của nàng ta, cũng theo một chân đó mà chùng xuống.

Nàng ta bắt đầu ý thức được, trò chơi này của Bùi Ngữ Hàm, dường như không hề đơn giản như thế.

Phương Thanh Tuyết lại không biết, thậm chí Bùi Ngữ Hàm còn không thèm quan tâm đến trò chơi này.

Lúc này, Bùi Ngữ Hàm lại lần nữa quay về nơi truyền thừa của Ma Tông. Nàng nhìn về phía vách đá ở trước mặt, nhàn nhạt

nói.

“Sư tôn, lúc nào thì bắt đầu đi cứu Diệp Ninh?”

Trong vách đá, nổi lên gợn sóng.

Một khuôn mặt già nua, giống như là ở trong mặt nước xuất trồi lên, đột nhiên xuất hiện ở trên vách đá. Ông ta nhìn Bùi Ngữ Hàm, trong đôi mắt không buồn cũng không vui.

“Ta lúc nào từng nói, muốn đi cứu Diệp Ninh?”

Dường như Bùi Ngữ Hàm không bất ngờ gì với kết quả này. Nàng nhàn nhạt cười, nói.

“Sao thế? Sư tôn dự định thấy chết không cứu sao? Lúc trước sau khi người biết chuyện, không phải cho rằng Diệp Ninh là người hợp tác đáng tin cậy sao? Bây giờ sao lại thay đổi chủ ý rồi?”

Nghe xong, ánh mắt của sư tôn Bùi Ngữ Hàm có chút trầm lại.

Ông ta bình tình nhìn Bùi Ngữ Hàm, vốn dĩ gương mặt già nua, giờ lại càng trở nên già nua hơn. Chuyện hợp tác, lúc trước ông ta đúng là từng nghĩ đến.

Ngày hôm đó, Bùi Ngữ Hàm trở về nơi này, mang theo tin tức về tháp Trấn Ma đến. Vốn dĩ phản ứng đầu tiên của ông ta, chính là muốn đi cướp lại.

Tháp Trấn Ma là thần vật của Ma Tông, là vật quan trọng mà năm đó Ma Tông có thể hiệu lệnh ma tu trong thiên hạ. Có được tháp Trấn Ma, Ma Tông mới có thể tìm lại được địa vị đã từng có, mới có khả năng phục hưng.

Vì thế vô số năm nay, các tiền bối của Ma Tông, khi sinh mạng bước vào giai đoạn cuối cùng, đều sẽ lựa chọn đến nơi này, phong ấn bản thân vào trong vách đá.

Chương 564: Thiên hạ có ma

Phong ấn này, chính là bí thật truyền thừa “pháp thuật lừa trời” của Ma Tông! Cái gọi là lừa trời, chính là có ý nghĩa chỉ lừa dối trời cao.

Vốn dĩ bọn họ đã đến tuổi về già, nên chết ở trong dòng thời gian không thể nghịch chuyển này, nhưng bởi vì dùng pháp thuật lừa trời, khiến cho bọn họ cứng rắn tiếp tục sống.

Nhưng chuyện này không phải không có giá.

Cái giá lớn nhất trong đó, chính là không có tự do. Thậm chí là đến suy nghĩ cũng không có.

Cả người bọn họ dung nhập vào trong vách đá, giống như bản thân chính là một tảng đá vậy, không thể suy nghĩ, không thể hô hấp, không thể di chuyển.

Thời gian trôi qua, cũng không ảnh hưởng đến bọn họ.

Nhưng bọn họ cũng không có gì khác so với đã chết, bởi vì bọn họ đã không thể để lại dấu vết của mình. Kể từ khi Ma Tông diệt vong đến nay, một mạch tiếp tục được truyền thừa, người có thể đi vào vách đá, số lượng rất ít.

Ở trong vách đá này, vốn dĩ có mười mấy người.

Mười mấy người này, đều là cường giả ma tu từng hô mưa gọi gió. Nhưng trong đó phần lớn, đều đã chết rồi.

Pháp thuật lừa trời có thể khiến cho thời gian trôi đi chậm hơn, khiến cho bọn họ chết muộn một chút, mà không đại biểu bọn họ có thể dùng loại phương thức này để vĩnh viễn sống tiếp.

Vì thế, thời gian vẫn là trôi đi, những người đó không đợi được cơ hội Ma Tông phục hưng, vì thế cơ thể của bọn họ đã thật sự biến thành đá.

Vừa mới ngủ, đã không còn thể nào tỉnh lại được nữa.

Điều đáng thương nhất là, linh hồn của bọn họ vẫn còn bị trói buộc ở trong vách đá, vĩnh viễn không thể nào giải thoát. Nhưng đến bây giờ, trong vách đá vẫn còn có người sống, chẳng qua chỉ có mười mấy người mà thôi.

Mười mấy người này, đều là lão hủ sắp chết, đang chờ đợi một tia hy vọng mong manh. Rất rõ ràng, bọn họ cũng từng đặt hy vọng lên trên người Diệp Ninh.

Nhưng bây giờ lại thay đổi chủ ý rồi.

Sư tôn của Bùi Ngữ Hàm, Khô Đạo Nhân nhìn chằm chằm vào đệ tử được coi là hy vọng duy nhất của mình, nói.

“Đúng thế, lúc đầu ta nghe những gì con nói, sinh ra hiếu kỳ đối với Diệp Ninh, ta nghĩ, một đời đệ tử của ta, tâm cao khí ngạo, rất ít khi có người có thể lọt vào mắt của nó, rốt cuộc là người như thế nào, có thể khiến cho nó quan tâm như vậy? Tín nhiệm như vậy?”

“Vì thế con cố ý tìm hiểu hắn, con phát hiện Diệp Ninh đúng là một nhân vật, cả đời này của hắn quang minh lỗi lạc, trong lòng vô cùng nhân từ, là người đáng để dựa vào, đặt tháp Trấn Ma ở chỗ hắn, tạm thời đúng là không có vấn đề gì, nhưng mà..”

“Vậy thì có làm sao? Con đừng có quên, con là truyền nhân đời này của Ma Tông, nhiệm vụ hàng đầu của con, chính là phục hưng Ma Tông… Ta đã từng nói, có thể hợp tác với Diệp Ninh, nhưng mà trước mắt, hắn đã gặp phải tai họa chắc chắn bị tiêu diệt, con lại còn nhắc đến chuyện hợp tác, đây là vì sao? Vì lợi ích của Ma Tông, hay là vì tư tâm của bản thân con?”

Lời nói này, càng đến cuối cùng, càng nghiêm khắc. Thậm chí đã có mấy phần mùi vị chỉ trích.

Nhưng sắc mặt của Bùi Ngữ Hàm không thay đổi, ngược lại ngẩng cao đầu nói.

“Cái mà sư tôn gọi là tư tâm, là chỉ cái gì?”

Khô Đạo Nhân cười gằn một tiếng, nói.

“Nhất định phải để ta trực tiếp nói ra đúng không? Với trí tuệ của con, con không thể nào không nhìn ra được tình thế bây giờ, có lẽ con biết, khi mười ba tông Tiên Môn hợp lực đối phó Diệp Ninh, vậy thì người đó, nhất định chắc chắn sẽ chết! Vào lúc này, thế mà con còn muốn chúng ta cược nội tình của Ma Tông để ra tay, con đây là có ý đồ gì? Vì lợi ích của Ma Tông sao? Không phải! Ta thấy con là bị tình cảm che mất tâm trí, loại thứ như tình cảm nam nữ, vốn dĩ không nên xuất hiện ở trên người con, con có biết, con làm cho vi sư rất thất vọng không!”

Khô Đạo Nhân nói đến cuối cùng, thế mà lại có mấy phần bi thương. Bùi Ngữ Hàm là kiệt tác hoàn hảo nhất trong cuộc đời của ông.

Vào lúc Bùi Ngữ Hàm còn rất nhỏ, ông đã dạy nàng tu hành.

Bùi Ngữ Hàm thiên tư phi phàm, không có khiến ông thất vọng.

Tuổi còn trẻ, đã đạt được rất nhiều thành tựu.

Nàng lạnh lùng, nàng vô tình, nàng thông minh, nàng là người thủ lĩnh phù hợp nhất của Ma Tông.

Nhưng mà bây giờ Khô Đạo Nhân lại thất vọng, bởi vì theo ông thấy, Bùi Ngữ Hàm hoàn toàn đã bị tình cảm nam nữ làm cho mơ hồ đầu óc. Vì để cứu tình lang của mình, thế mà nàng lại hy sinh lợi ích của Ma Tông.

Đây tuyệt đối không phải quyết định mà một lãnh tụ đủ tiêu chuẩn nên có!

“Sư tôn cho rằng, con muốn Ma Tông ra tay cứu người, hoàn toàn là bởi vì tư tâm?”

Nhưng cho dù nói như thế, Bùi Ngữ Hàm vẫn như trước rất bình tĩnh.

“Lẽ nào không phải sao?”

Chương 565: Thiên hạ có ma (2)

Khô Đạo Nhân cười lạnh.

“Sư tôn nói không sai, con đúng là có cảm tình với Diệp Ninh, vốn dĩ con cũng cho rằng, nam tử trên thế gian này không có người nào có thể khiến cho con động lòng, nhưng chỉ có Diệp Ninh, khiến cho con động lòng phàm.”

Bùi Ngữ Hàm thừa nhận, nàng lớn tiếng thừa nhận điều đó, không có một chút thần sắc ngại ngùng nào, đối với loại người như nàng mà nói, thừa nhận cảm tình không phải là chuyện mất mặt, cho dù Diệp Ninh ở đây, nàng cũng dám thừa nhận. Nhưng ngay lập tức, nàng thay đổi lời nói, nói.

“Nhưng mà chuyện cứu Diệp Ninh, không chỉ là bởi vì xuất phát từ tư tâm, con chính là vì phục hưng Ma Tông!”

Khô Đạo Nhân cười lớn.

“Đúng là hoang đường!”

Vốn dĩ ông không tin.

Từ trong chuyện này, ông căn bản không nhìn ra được chỗ nào Bùi Ngữ Hàm là suy nghĩ cho Ma Tông. Đó là mười ba tông Tiên Môn.

Thế mà lại bảo Ma Tông ra tay cứu người.

Một khi đối kháng với mười ba tông Tiên Môn, bại lộ sự tồn tại của mình, vậy thì nhất định sẽ chết rất thảm. Vậy thì nhiều người hy sinh, nhiều người cống hiến như thế, đều trở thành hoa trong gương trăng trong nước hay sao.

Cuối cùng ánh mắt của Bùi Ngữ Hàm cũng có dao động, đáy mắt nàng thâm trầm, dần dần có một tia mỉa mai.

“Để con nghĩ xem, nếu như dựa theo phong cách của sư tôn, hoặc là nói phong cách của Ma Tông, chuyện này nên ứng phó như thế nào? Ừm, có lẽ là để con chủ động đi tìm Diệp Ninh, trước khi hắn xảy ra chuyện, đưa tháp Trấn Ma giao cho con, nếu như hắn không đưa ra, vậy thì dứt khoát cướp lấy, tóm lại nhất định phải lấy được tháp Trấn Ma, đúng không?”

Đây là phong cách làm việc nhất quan của ma tu.

Bình thường mà nói, ma tu sẽ không nói lời đẹp đẽ, nghĩ như thế nào sẽ làm như thế. Khô Đạo Nhân nói.

“Lẽ nào làm như thế không đúng sao?”

Rõ ràng ông cũng công nhận cách nói này.

Đây mới là phương thức làm việc phù hợp với lợi ích của Ma Tông nhất trong tưởng tượng của ông. Sự mỉa mai trong mắt Bùi Ngữ Hàm càng nồng đậm hơn.

“Sau đó thì sao? Lấy được tháp Trấn Ma, thì có thể khiến cho ma tu trong thiên hạ tâm phục khẩu phục sao?”

Khô Đạo Nhân chau mày.

“Lẽ nào không phải sao? Tháp Trấn Ma khắc chế tất cả ma tu, ai nắm giữ tháp Trấn Ma, thì người đó chính là người đứng đầu Ma đạo!”

Bùi Ngữ Hàm bật cười, nàng không hề che giấu nụ cười tràn ngập ý vị mỉa mai của mình.

“Người đứng đầu Ma đạo thì thế nào? Toàn bộ Ma đạo ở trước mặt Tiên Môn, đều là chó nhà có tang, trở thành người đứng đầu của một đàn chó, lẽ nào đây chính là cái gọi là khôi phục Ma Tông sao!?”

Câu nói này, rõ ràng có chút nặng lời. Nhất thời Khô Đạo Nhân tức giận.

Khuôn mặt già nua của ông, đột nhiên từ trong vách đá hiện ra ngoài.

Sau đó là cả người.

Bởi vì bị ép trong vách đá thời gian dài, thắt lưng của ông bị gù xuống, trong đôi mắt lộ ra ánh sáng tức giận.

“Nghịch đồ! Con có biết con đang nói cái gì không?”

Thế mà Bùi Ngữ Hàm lại nói ma tu đều là chó. Thế mà lại còn lấy chó nhà có tang ra để hình dung. Câu nói này chắc chắn khiến cho Khô Đạo Nhân cảm thấy bị sỉ nhục.

“Con có nói cái gì sai sao? Bây giờ thế đạo này, Tiên đạo đại hưng, Ma đạo kéo dài hơi tàn, giấu đầu hở đuôi, một khi gặp

Tiên Môn, thì phải tránh né, Nho đạo nếu như không có Diệp Ninh, còn thiếu chút nữa đoạn tuyệt, Võ đạo xuống dốc, đã không có cao thủ gì nữa… Tiên Môn rộng lớn, vậy thì tất cả mọi người đều là chó của Tiên Môn, sư tôn cảm thấy con nói lời này có vấn đề gì sao?"

Bùi Ngữ Hàm búng tay, nói.

"Lẽ nào sư tôn thật sự cho rằng lấy được tháp Trấn Ma, khiến cho ma tu trong thiên hạ không thể không nghe lệnh, thì thật sự có thể thay đổi được vận mệnh sao."

"Con cho rằng sẽ không! Bởi vì Ma đạo vẫn như trước sẽ không phải là đối thủ của Tiên Môn, các ma tu vẫn như trước phải tiếp tục giấu đầu hở đuôi."

"Báo thù Tiên Môn như thế nào? Chẳng qua chỉ là một trò cười mà thôi, vĩnh viễn không thể nào thực hiện được!"

Lời nói này, chắc chắn là phủ định tất cả các kế hoạch bao nhiêu năm nay của Ma Tông.

Điều này khiến cho Khô Đạo Nhân vô cùng phẫn nộ.

Phẫn nộ khiến cho ông nhất định phải nói cái gì đó.

Nhưng ông phát hiện thế mà bản thân lại không nói ra được cái gì. Bùi Ngữ Hàm nói sai sao?

Không có sai!

Lời nói ra khó nghe một chút, bây giờ ma tu không phải chính là một đám chó nhà có tang sao?

Tiên đạo hưng thịnh, danh tiếng của Ma môn đều đã bị hủy hoại hết rồi, người đời không chấp nhận ma tu, Tiên Môn truy sát ma tu khắp nơi, không gian sinh tồn của ma tu, càng ngày càng ít.

Đây không phải là nói chuyện giật gân, đây là hiện thực. Vì thế có được trấn Ma Tháp thì như thế nào?

Một đám chó nhà có tang tụ hợp lại với nhau, thì có thể làm được chuyện lớn? Đạo lý này Khô Đạo Nhân không phải không biết.

Chương 566: Thiên hạ có ma (3)

Nhưng mà ông không muốn nghĩ đến.

Không chỉ có Khô Đạo Nhân, bao gồm cả những tiền bối cam nguyện tự phong bế, cũng không muốn nghĩ đến chuyện này. Vì sao?

Bởi vì đây là hy vọng duy nhất!

Bọn họ nói với hậu nhân, nói với bản thân, tìm kiếm tháp Trấn Ma đi, chỉ cần tìm được tháp Trấn Ma, Ma Tông sẽ thật sự có thể phục hưng… Đây chính là bong bóng.

Rất dễ dàng bị phá vỡ, nhưng đây lại là hy vọng duy nhất. Tự mình lừa mình rất ngu ngốc.

Nhưng có những lúc ngốc một chút, cũng tốt hơn nhiều so với tuyệt vọng.

Cơ thể của Khô Đạo Nhân run rẩy, trong đôi mắt ông tràn ngập vẻ mơ hồ, bởi vì Bùi Ngữ Hàm đã chọc vỡ bong bóng đó, khiến cho ông không thể không đối diện với hiện thực.

Hiện thực đã bày ra trước mặt ông.

Ý nghĩa của tháp Trấn Ma không quan trọng như thế.

Cho dù là ma tu liên hợp với nhau, vẫn như trước không phải là đối thủ của Tiên Môn.

Vậy thì, có phải là những nỗ lực bao nhiêu năm nay, tự phong ấn bản thân của bọn họ chỉ là tốn công vô ích không? Tự mình lừa mình, tự mình làm mình cảm động?

Hiện thực khốc liệt này, khiến Khô Đạo Nhân không thể nào chấp nhận được, cổ họng ông phát ra giọng nói khàn khàn.

“Vậy thì theo cách nói của con, Ma đạo tiêu đời rồi, Ma Tông tiêu đời rồi, ma tu cũng tiêu đời rồi, chúng ta sẽ không có ngày nào trỗi dậy, chúng ta… bây giờ không bằng đi chết?”

Ông cười thảm một tiếng.

Khuôn mặt già nua tràn ngập bi thương, giống như ác quỷ vậy.

Ông cảm thấy đệ tử của mình quá tàn nhẫn, vì sao phải chọc vỡ bong bóng đó? Bùi Ngữ Hàm nhìn thấy bộ dáng này của Khô Đạo Nhân, có chút đau lòng.

Nàng quá hiểu sư tôn của mình, cùng với các tiền bối vĩ đại của Ma Tông ở trong vách đá. Bọn họ vì có thể phục hưng Ma Tông, từ bỏ làm người, làm một tảng đá.

Đây là sự hy sinh lớn như thế nào.

Cũng chính bởi vì như thế, nàng mới không muốn nhìn thấy bọn họ tiếp tục tự lừa mình như thế này, nàng càng không muốn tương lai của bản thân, cũng sống trong lời nói dối tự mình lừa mình, sau khi về già, đi vào trong vách đá làm một tảng đá.

Nàng lắc đầu, nói.

"Con không nói chúng ta sẽ không có ngày trỗi dậy, con chỉ là nói, nếu như tiếp tục tự lừa bản thân như thế, vậy thì chúng ta sẽ thật sự tiêu đời."

Khô Đạo Nhân cười lạnh.

"Nói nhiều như thế, còn không phải vẫn là cứu tình lang của con sao?"

Bùi Ngữ Hàm xua xua tay.

"Con đúng là muốn cứu Diệp Ninh, nếu như sư tôn không đồng ý, con cũng sẽ một mình đi cứu hắn."

"Nhưng con càng muốn phục hưng Ma Tông hơn, đây không chỉ là tâm nguyện của sư tôn, mà còn là tâm nguyện của con, của các tiền bối của trong vách đá, lúc nào cũng đang không ngừng mong chờ một ngày này."

"Sư tôn vẫn luôn cảm thấy, Diệp Ninh khiến cho con đánh mất tâm trí, nhưng mà con cảm thấy, con học được rất nhiều điều từ chỗ Diệp Ninh."

Bùi Ngữ Hàm nghĩ đến những ngày ở kinh thành.

Mới bắt đầu, nàng chỉ là không muốn nợ người khác nhân tình, vì thế mới đi theo bên người Diệp Ninh.

Nhưng sau đó, khi nàng nhìn thấy, Diệp Ninh dùng thân thể của người phàm, không sợ hãi phát động công kích với Tiên Môn, nàng đã sinh ra lòng hiếu kỳ không thể nào kiểm soát được với Diệp Ninh.

Vì sao hắn có thể dũng cảm như thế?

Hắn dũng cảm như thế có thể có được cái gì?

Hắn làm như thế, có thể thay đổi cái gì? Sau đó theo sự quan sát của nàng, nàng phát hiện hình như sự dũng cảm của Diệp Ninh là trời sinh, trời sinh ra hắn chính là một người không chịu cúi đầu, có ngạo khí, càng có khí chất cao ngạo, dưới bề ngoài bình dị gần gũi của hắn, ẩn giấu một linh hồn thà gãy mà không cong.

Diệp Ninh dũng cảm như thế, có lại được rất nhiều thứ, cũng thay đổi rất nhiều.

Hắn khiến cho càng nhiều người có thêm dũng khí, hắn khiến cho rất nhiều người tình nguyện ở lại bên người hắn, làm người đồng hành cùng với hắn. Hắn khiến cho Nho đạo hồi sinh.

Hắn khiến cho người đọc sách nhìn thấy hy vọng. Hắn đẩy lùi Tiên Môn.

Hắn sáng tạo ra hết kỳ tích này đến kỳ tích khác…

Những thứ này, đều không phải dựa vào chờ đợi và nhẫn nhịn để đổi lại, mà là dùng tính mạng để liều có được! Đây chính là những thứ hắn thu hoạch được.

Bùi Ngữ Hàm nói những gì bản thân học được, nói với Khô Đạo Nhân. Khô Đạo Nhân rất chấn động.

Nhìn sư tôn đứng ngây ngốc, Bùi Ngữ Hàm nói.

“Lúc trước khi Đại Chu luân lạc, chúng ta không nói gì, bởi vì chúng ta không liên quan, chúng ta cần phải nhẫn nhịn; khi Nho đạo bị phong ấn, chúng ta cũng không nói gì, thậm chí chúng ta còn cười trên nỗi đau của người khác, hay lắm, cuối cùng cũng có người thảm hơn so với ma tu rồi; bây giờ, Diệp Ninh khiến cho Tiên Môn cảm thấy bất an, Tiên Môn muốn giết hắn, chúng ta vẫn như trước khoanh tay đứng nhìn, bởi vì chúng ta còn phải tiếp tục kéo dài hơi tàn sống tiếp, nhưng mà, cho dù chúng ta có được tháp Trấn Ma, chúng ta lấy cái gì để đối kháng với Tiên Môn? Ở trong quá trình nhẫn nhịn này, Tiên Môn đã không có đối thủ nữa rồi.”

Chương 567: Vì sao ngươi không đi chết đi?

Bùi Ngữ Hàm hít sâu một hơi, nói.

“Kẻ địch của kẻ địch, chính là bằng hữu, đối phó với Tiên Môn, đáng ra là chuyện tất cả mọi người liên hợp lại mới có thể làm được.”

“Đợi đến khi tất cả kẻ địch đều biến mất, Ma Tông trở lại giang hồ, lúc đó Tiên Môn đến đối phó chúng ta, ai có thể giúp đỡ chúng ta?”

“Sư tôn, phần lớn các tiền bối trong vách đá, đã biến thành đá trong thời gian chờ đợi lâu dài, linh hồn của họ không thể nào được giải thoát, họ vĩnh viễn đều đang phải chịu đựng đau đớn, sự chờ đợi như thế là không có điểm kết thúc, con không muốn tương lai sư tôn người, cũng biến thánh một tảng đá, con cũng không muốn tương lai của bản thân, cũng luân lạc vào tình huống như thế!”

“Không chiến đấu với Tiên Môn, không phát ra tiếng nói thuộc về Ma Tông, thì có ai còn biết thiên hạ này vẫn còn có ma chứ?”

Trong Vấn Tiên Phường.

Phương Thanh Tuyết khó có thể tin được nhìn “người quen” đã đá nàng một cước đó.

Lòng của nàng, cảm nhận được đau đớn giống như là xé ra vậy. Loại nỗi đau đớn này, so với việc lúc đầu bị Diệp Ninh bắt, so với sự hành hạ của Bùi Ngữ Hàm, càng khiến cho nàng ta khó có thể chấp nhận được. Đặc biệt là đối phương theo bản năng nói ra câu “quái vật” kia càng là khiến nàng ta tổn thương sâu sắc.

Vũ Phàm chán ghét nhìn nữ nhân này.

Vũ Phàm rất khó tưởng tượng được, vì sao trên đời này lại có nữ nhân xấu như thế?

Chỉ nhìn dáng người, hình như cũng có chút tư vị, nhưng mà nhìn khuôn mặt, đúng thật là buồn nôn. Sau khi một chân đá

bay Phương Thanh Tuyết ra, Vũ Phàm lập tức quay người rời đi.

Chỉ là ngay lúc Vũ Phàm rời đi, trong đầu xuất hiện một suy nghĩ.

“Giọng nói của nữ nhân này, hình như có chút quen tai.”

Lẽ nào thật sự là cố nhân của ta? Không.

Không thể nào!

Ta sao có thể có cố nhân xấu xí như thế? Vũ Phàm tăng nhanh bước chân, nhanh chóng rời đi.

Chỉ còn lại một mình Phương Thanh Tuyết ngã ở trong bụi đất.

Người ở xung quanh đi đi lại lai, dùng ánh mắt ghét bỏ và chết giễu nhìn nàng ta.

Phương Thanh Tuyết giãy dụa đứng dậy.

Hai má nàng ta nóng bừng.

Bởi vì nàng ta cảm nhận được sự nhục nhã. Điều này rất kỳ lạ.

Khi còn ở bên cạnh Bùi Ngữ Hàm, nàng ta cũng không cảm thấy nhục nhã như thế.

Nhưng mà khi đến trong khu chợ này, theo lý mà nói, những người qua đường này, có lẽ đều là “người của mình” của Tiên Môn mới đúng. Nhưng mà vì sao những người của mình này, lại có thể mang đến cho nàng ta cảm giác nhục nhã hơn gấp nhiều lần? Rõ ràng nàng ta cũng không làm sai cái gì.

Chỉ bởi vì nàng ta có một khuôn mặt xấu xí, vì thế bị người khác ghét bỏ và khinh thường sao? Khoảnh khắc này.

Trong đầu Phương Thanh Tuyết xuất hiện suy nghĩ từ trước đến nay chưa từng có. Có điều, cũng chỉ là một khoảnh khắc đó mà thôi.

“Bùi Ngữ Hàm, đây chính là mục đích của ngươi đúng không? Ngươi dự liệu được sẽ là loại kết quả này, ngươi muốn dùng một loại phương thức khác, để mạnh mẽ sỉ nhục ta sao?”

Phương Thanh Tuyết nghiến răng nghiến lợi nói.

Nàng ta cho rằng, tất cả những điều này đều là lỗi của Bùi Ngữ Hàm.

Sở dĩ nàng ta gặp phải loại sỉ nhục này, đều là Bùi Ngữ Hàm cố ý làm như thế. Vì thế nàng ta cắn răng, tiếp tục đi về phía trước.

Khó khăn lắm mới thoát ra được, Phương Thanh Tuyết không thể nào cứ từ bỏ như thế.

Chẳng qua chỉ là bị người khác ghét bỏ và khinh thường mà thôi, có cái gì ghê gớm chứ?

Người tu hành, vẫn vĩnh không phải là người nào cũng đều nhìn mặt.

Điểm này, nàng ta rất có tự tin. Nhưng nàng ta đã bỏ qua một chuyện.

Đúng thế, ở trong giới tu hành, khuôn mặt chỉ là chuyện thứ yếu. Điều quan trọng nhất, vẫn là thực lực bản thân.

Nếu thực lực đủ mạnh, cho dù cực kỳ xấu xí, vậy thì cũng sẽ có vô số người tâng bốc. Sự theo đuổi đối với sức mạnh, mới là tư tưởng chính vĩnh viễn của người tu hành.

Nhưng vấn đề là, bây giờ Phương Thanh Tuyết không có sức mạnh!

Nàng ta bị Bùi Ngữ Hàm động chân động tay, bây giờ, bất luận nhìn như thế nào, nàng ta đều là một phế nhân. Nhưng dường như bản thân nàng ta không ý thức được điểm này.

Phương Thanh Tuyết đi trên đường phố.

Một dọc đường, vô số người nhìn nàng ta với ánh mắt chán ghét.

“Vì sao trên đời này còn có loại người xấu xí như thế?”

“Đúng thế, xấu như thế này, thế mà còn có mặt ra ngoài gặp người khác?”

“Nếu như không phải ở trong khu chợ không được giết người, thậm chí ta còn muốn trực tiếp giết chết nàng ta, người xấu xí như thế, thật sự là làm ô nhiễm trời đất.”

Đổi thành người khác nói như thế, Phương Thanh Tuyết có thể đã tê dại rồi.

Bởi vì nàng ta có thể không quan tâm suy nghĩ của người khác.

Nhưng mà những người này, đều là những đệ tử Tiên Môn ở trong mắt nàng ta được coi là thân thiết nhất! Một đường này, thậm chí nàng ta đã nhìn thấy mấy người lúc trước bản thân từng quen biết.

Chương 568: Vì sao ngươi không đi chết đi? (2)

Nhưng mà bọn họ, giống hệt với người khác, đều là dùng những từ ngữ tồi tệ nhất để hình dung nàng ta. Thời gian lâu rồi, Phương Thanh Tuyết trở nên có chút tức giận.

Ta đắc tội với các ngươi cái gì?

Vì sao các ngươi lại có ác ý lớn như thế?

Nàng ta gặp phải nhiều chuyện như thế, bây giờ lòng của nàng ta, đã sớm vô cùng mẫn cảm, nàng ta có kỳ vọng cao bao nhiêu với đệ tử Tiên Môn, bây giờ thất vọng cũng lớn bấy nhiêu.

Những ác ý đó truyền đến, khiến cho tâm thái của Phương Thanh Tuyết, cũng vặn vẹo hơn rất nhiều.

Nàng ta ác độc nghĩ, nếu như bản thân trở về tông môn, tìm lại được tu vi, nhất định sẽ tìm những người ngày hôm nay cười nhạo nàng ta tính sổ. Bước chân của nàng ta nhanh hơn rất nhiều.

Bởi vì nàng ta nhìn thấy một lá cờ. Đây là cờ của Tinh Thần Tông.

Trong mười ba tông Tiên Môn, quan hệ của Tinh Thần Tông và Quần Ngọc Các tốt nhất. Tổ sư của hai tông môn, từ quá khứ xa xưa, đã từng là bạn bè tốt. Loại quan hệ tốt đẹp này, tiếp tục được truyền thừa nhiều đời.

Bây giờ, hai tông môn là đồng minh mà người đời ai cũng biết. Hai bên giao lưu với nhau cũng xem như là thân thiết.

Thỉnh thoảng qua một đoạn thời gian, còn tổ chức một lần đại hội giao lưu của đệ tử hai tông. Khiến cho đệ tử hai tông luận đạo, ma sát với nhau, nâng cao bản thân, nhận ra khác biệt. Vì thế Phương Thanh Tuyết nhất định là tràn ngập hảo cảm với Tinh Thần Tông.

Nàng ta nhìn thấy cửa hàng của Tinh Thần Tông, lập tức đi đến đó.

"Vị sư thúc này!"

Vừa mới đi vào, Phương Thanh Tuyết đã chào hỏi.

Chưởng quầy của cửa hàng là tu sĩ của Tinh Thần Tông, bình thường mà nói, người được phái đến làm chưởng quầy ở chợ, có hai đặc điểm, một là con đường tu hành đã không có thành tựu lớn gì cả, chỉ có thể phái ra ngoài, cũng xem như là cống hiến cho tông môn. Hai là bối phận đủ cao.

Vì thế, nàng ta gọi một tiếng sư thúc hoàn toàn không có vấn đề gì.

"Ồ? Người đến là…"

Vốn dĩ chưởng quỹ khong chú ý đến, nghe thấy tiếng gọi, theo bản năng lộ ra nụ cười, xoay người lại. Kết quả vừa mới quay người lại, lại bị dọa cho run rẩy.

Si!

Khuôn mặt này, cũng quá… độc đáo rồi đi? Ông ta có chút khó có thể tin được, trên đời này còn có loại người xấu đến như thế sao?

Phản ứng theo bản năng của chưởng quỹ, lại lần nữa kích thích đến Phương Thanh Tuyết, khiến cho nụ cười của nàng ta có chút miễn cưỡng, tim của nàng ta đang chảy máu, nhưng bề ngoài lại là một bộ dáng vẻ cung kính.

"Sư thúc, ta là đệ tử chân truyền của Quần Ngọc Các, bây giờ gặp nạn, xin sư thúc giúp đỡ."

Chân truyền của Quần Ngọc Các?

Trong chớp mắt sắc mặt chưởng quỹ dễ nhìn hơn rất nhiều. Dựa vào quan hệ của Quần Ngọc Các, đương nhiên ông ta tình nguyện giúp đỡ Phương Thanh Tuyết.

Chỉ là chưa từng nghe nói qua, từ lúc nào mà Quần Ngọc Các lại có chân truyền xấu xí như thế này? Đúng thật là một chuyện kỳ quái.

“Hóa ra là như thế, ngươi yên tâm, đến chỗ sư thúc đây, đương nhiên sẽ không bỏ mặc không quan tâm.”

Trên mặt chưởng quỹ lại xuất hiện nụ cười.

“Người đâu, mang linh trà đến đây.”

Người hầu đã sớm nhìn thấy chuyện xảy ra ở đây. Lập tức lấy nước trà đi đến.

Chỉ là khi cầm nước trà lên, lại thì thầm vào bên cạnh tai chưởng quỹ.

“Quần Ngọc Các nhận đồ đệ, không chỉ nhìn tư chất, còn nhìn dung mạo, nàng ta xấu xí như thế, sao có thể bước vào cửa của Quần Ngọc Các? Chưởng quỹ cẩn thận, có thể là kẻ lừa đảo, đến chỗ chúng ta lừa ăn lừa uống.”

Mở cửa hàng ở bên ngoài, gặp nhiều chuyện kỳ lạ nhiều rồi.

Chỉ có điều thế lực của mười ba tông Tiên Môn to lớn, bình thường không có kẻ kỳ lạ nào tìm đến cửa. Nhưng nói không chừng, cũng có khẻ không sợ chết.

Trong lòng chưởng quỹ lóe lên, híp mắt nhìn về phía Phương Thanh Tuyết, vừa mới nhìn, còn đúng thật là nhìn ra chỗ kỳ quái. Nữ tử này, căn bản không có tu vi, là một phàm nhân, thế mà cũng dám nói bản thân là chân truyền?

Hay lắm, còn đúng thật là đến Tinh Thần Tông chúng ta lừa ăn lừa uống! Đột nhiên chưởng quỹ tức giận, mạnh mẽ đứng dậy tức giận nói.

“Cuồng đồ lớn gan, thế mà lại dám lừa lên đến trên đầu ta, còn dám giả mạo danh tiếng của Quần Ngọc Các, đuổi ra ngoài cho ta!”

Phương Thanh Tuyết không ngờ được, tại sao mới chỉ có một lúc tình huống xảy ra đã xoay chuyển 180 độ vậy.

Trong mắt nàng ta tràn ngập oán hận, nói.

“Sư thúc, ta thật sự là đệ tử chân truyền của Quần Ngọc Các, đây là lệnh bài thân phận của ta!”

Nàng ta lấy ra một tín vật minh chứng cho thân phận của mình.

Trong lòng mừng thầm.

Đây là sơ suất của Bùi Ngữ Hàm, thế mà lại quên lấy thứ này đi. Chưởng quỹ đưa tay giật lấy, nhìn kỹ hơn.

“Thế mà lại là thật.”

Phương Thanh Tuyết lộ ra thần sắc vui mừng.

“Nhất định là lấy trộm được ở đây đó, đúng thật là to gan, còn dám lấy trộm tín vật, người đâu, đánh thật mạnh cho ta!”

Chương 569: Vì sao ngươi không đi chết đi? (3)

Một đám người hầu xông lên.

Thực lực của bọn họ không mạnh, đều là tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ. Nhưng cũng không phải là người mà bây giờ Phương Thanh Tuyết có thể chống lại. Sau một hồi đánh đập.

Phương Thanh Tuyết đã đầy vết bầm tím.

Nàng ta ngã xuống dưới đường, cả người tràn ngập vết máu. Chưởng quỹ phất phất tay, dẫn người quay trở về.

Nếu như không phải Tiên Môn có quy củ, ở trong khu chợ không được giết người, chưởng quỹ nhất định sẽ trực tiếp giết Phương Thanh Tuyết, không thể nào để cho nàng ta tiếp tục sống. Phương Thanh Tuyết ngã ở giữa đường rất lâu.

Từ góc nhìn của nàng, có thể nhìn thấy chỉ có chân của những người qua đường. Người qua đường vội vàng, không có người nào dừng lại vì nàng ta.

“Vì sao… Vì sao lại đối với ta như thế… Vì sao? Vì sao không có người nào tin ta… Rõ ràng những điều ta nói đều là sự thật…”

“Lẽ nào ta không có dung mạo, không có tu vi, Tiên Môn sẽ vứt bỏ ta sao…”

Nàng ta lại lần nữa bò dậy, trong đôi mắt lộ ra một tia tuyệt vọng cuối cùng.

“Không, không thể nào, sư tôn nói với ta, tông môn chính là nhà của ta… Tinh Thần Tông không thể giúp ta, tông môn nhất định có thể!”

Phương Thanh Tuyết bò dậy khỏi vũng máu. Nàng ta cố gắng nhẫn nhịn nỗi đau, lại lần nữa bước đi. Tìm kiếm cờ của Quần Ngọc Các.

Phương Thanh Tuyết giống như cái xác sống biết đi, quần áo rách rưới, nàng ta nhất định là người nhếch nhác nhất trong Vấn Tiên Phường.

Nhưng nàng ta đã không còn quan tâm được đến ánh mắt của người khác nữa.

Bây giờ Phương Thanh Tuyết đã đứng bên bờ vực sụp đổ.

Vốn dĩ nàng ta cho rằng, khoảnh khắc bản thân đi vào được Vấn Tiên Phừng, sẽ có được cơ hội giải thoát. Nhưng mà bây giờ nàng ta phát hiện, là bản thân quá ngây thơ rồi.

Cuối cùng nàng ta cũng tìm được cờ của Quần Ngọc Các. Trong mắt nàng ta bộc phát ra ánh áng hy vọng. Đến rồi!

Trong cửa hàng của Quần Ngọc Các, chưởng quỹ cúi đầu đứng đó, trước mặt chưởng quỹ là một nữ tử trung niên. Nữ tử này một thân cung trang, sắc mặt lạnh lùng.

Nhìn phong vận, đúng là có mấy phần giống với Phương Thanh Tuyết ngày đó. Người này là trưởng lão ngoại môn Hoàng Nghiên của Quần Ngọc Các.

Người này đến Vấn Tiên Phường, không vì cái gì khác, mà là đến kiểm toán định kỳ. Hoàng Nghiên lật sổ sách, nhàn nhạt nói.

“So với tháng trước, hình như lợi nhuận có chút giảm sút.”

Chưởng quỹ lau mồ hôi ở trên trán, nói.

“Trưởng lão minh giám, không phải do ta không có năng lực, mà là kinh doanh cả tháng nay đều không quá tốt, thu nhập của Quần Ngọc Các ta, ở trong mười ba tông, đã được coi là không tệ rồi.”

Hoàng Nghiên cười mà như không cười liếc mắt nhìn chưởng quỹ, nói.

“Ta không quan tâm những thứ này, ta chỉ nhìn kết quả, cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu như lần sau, vẫn như trước xuất hiện tình huống này, vậy thì ngươi cũng không cần làm chưởng quỹ nữa.”

Sắc mặt chưởng quỹ xám như tro, nhưng mà cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý. Hoàng Nghiên là nữ nhân có tính tình rất xấu.

Chọc vào Hoàng Nghiên, không phải là chuyện tốt gì. Vì thế chưởng quỹ không dám nói một lời bất mãn nào. Chỉ là trong lòng lại vô cùng bối rối.

Kinh doanh tháng tiếp theo, phải làm thế nào mới có thể tăng lên đây? Nếu như không làm được, vậy thì thật sự mất chức vị chưởng quỹ này rồi, đừng nhìn vị trí này không hiển hách, nhưng mà lợi nhuận cũng không ít.

Đối với loại người con đường tu hành đã được định trước không có thành tựu lớn gì như chưởng quỹ mà nói, những lợi nhuận này là vốn liếng nửa đời người tiếp theo của ông ta. Trong khi hai người đang nói chuyện, có một giọng nói vui mừng truyền đến.

“Hoàng sư bá!”

Là Phương Thanh Tuyết xông vào.

Nhất thời nước mắt nàng ta rơi đầy mặt. Bởi vì nàng ta nhìn thấy người quen.

Hoàng Nghiên là sư bá có quan hệ tốt nhất với Phương Thanh Tuyết, lúc trước còn thường xuyên chỉ điểm nàng ta tu hành, rồi mang về cho nàng ta một vài đồ chơi nhỏ thú vị ở bên ngoài. Khi nhìn thấy Hoàng Nghiên, đó là thật sự nhìn thấy người thân.

“Là giọng nói của Thanh Tuyết?”

Trong chớp mắt Hoàng Nghiên lộ ra nụ cười, lập tức quay người lại, Hoàng Nghiên nhìn thấy gương mặt của Phương Thanh Tuyết, nhưng không có cái gì bất ngờ. Phương Thanh Tuyết trúng lời nguyền, chuyện này Hoàng Nghiên biết.

Đương nhiên bà ta sẽ không để ý chuyện nhỏ này, mà nhanh chóng đi lên phía trước, túm lấy tay của Phương Thanh Tuyết, đau lòng nói.

“Ta còn tưởng là con chết rồi, không ngờ được con vẫn còn sống, rốt cuộc là con đã gặp phải cái gì? Vì sao con lại luân lạc thành như thế này?”

Phương Thanh Tuyết xông vào trong lòng Hoàng Nghiên.

Ủy khuất lớn tiếng bật khóc.

Nàng ta không phải là người thích khóc. Nhưng mà lúc này thật sự là không kìm được.

Cuối cùng, cũng có người cho nàng ta một cái ôm ấm áp.

Sau khi trải qua lạnh lùng và bất công, loại ấm áp này, càng trở nên đáng quý hơn.

“Đừng khóc, đừng khóc nữa…”

Chương 570: Vì sao ngươi không đi chết đi? (4)

Hoàng Nghiên nhẹ nhàng vỗ vào sau lưng Phương Thanh Tuyết, trên mặt nở nụ cười ân cần. Hoàng Nghiên đúng thật là có chút đau lòng, Phương Thanh Tuyết cũng quá thảm rồi. Trên người có nhiều vết thương như thế…

Hoàng Nghiên vô thức rót linh lực vào trong cơ thể Phương Thanh Tuyết, giúp nàng hồi phục thương thế. Nhưng đúng vào khoảnh khắc linh lực tiến vào.

Sắc mặt Hoàng Nghiên có chút biến hóa.

“Thanh Tuyết, tu vi của con?”

Phương Thanh Tuyết khóc nói.

“Tu vi của con bị phong ấn rồi?”

Phong ấn?

Trong mắt Hoàng Nghiên lộ ra thần sắc hoài nghi.

Hoàng Nghiên cảm nhận được rất rõ, đây không phải là phong ấn.

Kinh mạch và đan điền của Phương Thanh Tuyết trống rỗng, làm gì có một chút linh lực nào? Nhưng Hoàng Nghiên bình tĩnh hỏi.

“Là ai phong ấn tu vi của con?”

Phương Thanh Tuyết cay đắng nói.

“Là ma tu!”

Ma tu?

Hóa ra Phương Thanh Tuyết rơi vào trong tay ma tu. Thảo nào lâu như thế không quay về tông môn!

Khi biết được chuyện này, trong lòng Hoàng Nghiên lộp bộp một tiếng.

Không hay rồi! Đệ tử Tiên Môn rơi vào trong tay ma tu là kết quả như thế nào?

Nghĩ cũng không cần nghĩ.

Nhìn kết quả ma tu rơi vào trong tay của Tiên Môn đi, chuyện giết chết ngay lập tức có quá nhiều.

Vậy thì vấn đề đến rồi, ma tu tàn nhẫn như thế, lẽ nào chỉ là phong ấn tu vi củ Phương Thanh Tuyết rồi thả nàng ta sao? Đây rõ ràng là chuyện không thể nào.

Dường như Hoàng Nghiên đã chắc chắn, Phương Thanh Tuyết nhất định là bị phế tu vi rồi, chỉ là nàng ta không dám nói thật, vì thế nói dối bản thân chỉ là bị phong ấn.

Nhưng cho dù là bị phế tu vi, Hoàng Nghiên cũng cảm thấy, ma tu nhất định sẽ không có lòng tốt như thế mà thả Phương Thanh Tuyết ra.

Hoàng Nghiên lại lần nữa cảm nhận một chút, sau đó sắc mặt cuối cùng cũng đại biến.

“Linh căn của con đâu?”

Phương Thanh Tuyết ý thức được ngữ khí không đúng lắm, dừng khóc, thành thật trả lời.

“Cũng bị phong ấn rồi.”

Sau đó.

Phương Thanh Tuyết phát hiện mình bị đẩy ra.

Nàng ta nhìn vào đôi mắt của Hoàng Nghiên, nàng ta cảm thấy xa lạ. Đây là một đôi mắt như thế nào.

Tuyệt đối không phải là một sư bá hiền từ yêu thương, mà càng giống như một người xa lạ hơn. Hoàng Nghiên nhàn nhàn nhìn Phương Thanh Tuyết, nói.

“Con rơi vào trong tay của ma tu, chúng phế đi tu vi và linh căn của con, sau đó thả con ra đúng không?”

Phương Thanh Tuyết sững người.

Nàng ta không bị phế mà.

Nàng ta chỉ là bị phong ấn mà thôi.

Vì sao sư bá lại không tin chứ?

Phương Thanh Tuyết đang muốn giải thích, sau đó đã nghe thấy câu nói tiếp theo của Hoàng Nghiên.

“Ngươi đã biến thành phế nhân rồi, vì sao ngươi còn có mặt mũi quay trở về? Vì sao ngươi không đi chết đi?”

Một câu nói, khiến cho Phương Thanh Tuyết như bị sét đánh giữa trời quang.

Vì sao ngươi không đi chết đi?

Một câu nói của Hoàng Nghiên, khiến cho Phương Thanh Tuyết phải chịu đả kích trước nay chưa từng có. Lúc này, nàng ta cảm nhận thấy tuyệt vọng.

Nàng ta đã không còn là đóa hoa trong nhà kính năm xưa nữa, lần này rời khỏi tông môn, khiến cho nàng ta mất đi rất nhiều, cũng trưởng thành hơn rất nhiều.

Phương Thanh Tuyết đã sớm biết, thế giới này không hề đơn giản giống như nàng ta tưởng tượng. Không phải là nói, bất kỳ chuyện nào, cũng nhất định sẽ thuận theo tâm ý của nàng ta.

Khi vừa mới bị hủy dung, nàng ta rất tuyệt vọng, lúc đó thậm chí còn cảm thấy có một gương mặt như thế này còn không bằng chết đi.

Khi bị Diệp Ninh bắt, Phương Thanh Tuyết rất tuyệt vọng, nàng ta bi ai đến cùng cực, có suy nghĩ từ bỏ bản thân, thậm chí còn muốn để cho Diệp Ninh dứt khoát giết chết nàng ta, cho nàng ta một giải thoát.

Sau này bị Bùi Ngữ Hàm dẫn đi, thủ đoạn ma tu hành hạ người khác, khiến cho nàng ta càng là lâm vào trong sự đau đớn cùng cực, so sánh với bây giờ, nàng ta cũng rất tuyệt vọng, không nhìn thấy được tương lai.

Nhưng mà những tuyệt vọng đó, so sánh với bây giờ, giống như là bài học của trẻ nhỏ vậy. Từ trước đến nay Phương Thanh Tuyết chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng mãnh liệt như thế.

Tuyệt vọng khiến cho nàng ta không thở nổi, Phương Thanh Tuyết ngây ngốc nhìn Hoàng Nghiên, đôi mắt chuyển động, nước mắt rơi lã chã.

"Sư bá, con…"

Nhưng mà đến một câu hoàng chỉnh cũng không nói ra được.

Hoàng Nghiên không kiên nhẫn cắt ngang, nói.

"Ta không phải sư bá của ngươi, bắt đầu từ giờ phút này, giữa ta và ngươi, không có bất cứ quan hệ gì!"

Câu nói này khiến cho lòng Phương Thanh Tuyết lạnh buốt.

Nàng ta cười khổ một tiếng, hỏi.

"Vì sao?"

Thật ra Phương Thanh Tuyết đã đoán được đáp án rồi.

Chỉ là khó có thể tin được, còn mang theo một chút tâm lý may mắn, muốn nghe chính miệng Hoàng Nghiên nói ra.

"Vì sao?"

Hoàng Nghiên chau mày, trong đôi mắt lộ không hề che giấu mà lộ ra thần sắc chán ghét: "Còn có thể vì sao? Đệ tử chân truyền của Quần Ngọc Các, có người nào không phải là quốc sắc lưu ly? Có người nào không phải có thiên phú tu hành chí cao, nhưng mà bây giờ nhìn ngươi xem, vẻ ngoài vô cùng xấu xí thì không nói, thậm chí còn bị người khác phế đi tu vi, chém đứt linh căn, ngươi đã không còn khả năng tu hành nữa… Vì

thế ngươi còn trở về tông môn làm cái gì? Ngươi muốn để cho tông môn mất mặt sao?”

Chương 571: Ma Tông nghe lệnh

Hoàng Nghiên lý lẽ hùng hồn.

Hoàng Nghiên không cho rằng logic của bản thân có bất kỳ vấn đề gì.

Ở trong thế giới tu hành, bất cứ cái gì cũng là giả, chỉ có lợi ích mới là vĩnh hằng.

Phương Thanh Tuyết đã là một phế nhân, không thể nào cống hiến một chút lợi ích nào nữa. Vậy thì Phương Thanh Tuyết còn có giá trị gì?

Nhưng Hoàng Nghiên sẽ không ngờ được, lời nói này của bản thân mang đến cho Phương Thanh Tuyết đả kích mạnh mẽ như thế nào.

“Ta chịu hết mọi sỉ nhục, chịu hết mọi ánh mắt dị nghị của người khác, ta giãy dụa ở trong vực sâu đau đớn, ánh sáng duy nhất để ta cố gắng chống đỡ tiếp tục sống, chính là có một ngày, có thể trở về tông môn, trở về nhà… Nhưng cuối cùng khi ta loạng choạng quay trở về, tông môn lại nói với ta, vì sao ta không chết ở bên ngoài đi? Vì sao còn sống mà quay trở về?”

Phương Thanh Tuyết cười khổ.

Nàng ta há miệng, máu tươi đỏ thẫm nhuộm đỏ răng, cùng với nước bọt chảy ra từ khóe miệng. Đây là bởi vì quá đau đớn, cắn đứt lưỡi.

Có thể thấy, bây giờ Phương Thanh Tuyết đã bi thương đến mức độ nào. Niềm tin trong lòng nàng ta, trong chớp mắt đã sụp đổ. Hóa ra, đây mới là sự thật.

Cái gì mà về nhà, cái gì mà tông môn, chẳng qua chỉ là trò cười mà thôi.

“Vì sao? Rõ ràng lúc trước, chúng ta có quan hệ tốt như thế, lẽ nào sau khi ta trở thành phế nhân, những tình cảm đó, đều biến thành hư giả hết sao?”

Phương Thanh Tuyết buồn bã nói.

Hoàng Nghiên, không phải một người, bà ta đại biểu cho thái độ của Quần Ngọc Các.

Bởi vì Phương Thanh Tuyết nhớ lại phong cách làm việc từ trước đến nay của tông môn, loại khái niệm này, thật ra là đã chôn sâu ở trong lòng mỗi một người. Phương Thanh Tuyết suy nghĩ sâu một chút, nếu như bản thân là Hoàng Nghiên, Hoàng Nghiên biến thành nàng ta, khi Hoàng Nghiên đến chỗ nàng ta cầu xin, nàng ta có thể đối đãi với Hoàng Nghiên giống như lúc trước không?

Sau đó Phương Thanh Tuyết có được đáp án rất mơ hồ. Rất không chắc chắn.

Thật ra đây đã nói rõ vấn đề.

Trước đây ở bên ngoài cuộc, từ trước đến nay Phương Thanh Tuyết không cảm thấy loại tác phong này của Tiên Môn có vấn đề gì.

Thậm chí còn chỉ đứng im lặng mà nghĩ, vạn vật theo luật lệ của trời, con người sinh tồn, vốn dĩ nên như thế. Nhưng mà khi bản thân lâm vào hoàn cảnh đó, nàng ta mới phát hiện, đây là lạnh lùng và vô tình cỡ nào?

Phương Thanh Tuyết lớn lên ở Quần Ngọc Các.

Nàng ta với rất nhiều người trong Quần Ngọc Các đều là bạn bè. Nàng ta từng cống hiến rất nhiều cho Quần Ngọc Các.

Lẽ nào những thời gian đã trôi qua đó, những tình cảm đã bỏ ra đó, đều chỉ là hư ảo sao?

Nàng ta không phải là ai khác, nàng ta vẫn là bản thân mình, chỉ là tạm thời mất đi sức mạnh, vì sao, chỉ trong chớp mắt đã bị đạp xuống tận bùn đất?

“Tình cảm lúc trước không phải hư giả, nhưng lúc đó là đối với đệ tử chân truyền Phương Thanh Tuyết, mà không phải là một phế vật như ngươi, nếu như ta sớm biết như thế, năm đó sao có thể thân thiết với ngươi chứ?”

Hoàng Nghiên nói chuyện rất không khách khí, mỗi một từ đều có một cỗ hương vị cao cao tại thượng.

“Ngươi cho rằng ngươi là ai? Tông môn bồi dưỡng ngươi, thật sự là bởi vì cảm tình? Nực cười? Còn không phải là một sự đầu tư đối với ngươi! Bây giờ ngươi biến thành phế nhân, đã mất đi tất cả, khiến cho những tài nguyên tông môn đầu tư vào trên người ngươi, đều biến thành bong bóng!”

“Nói thật, nếu như ta là ngươi, ta nên tự biết thân biết phận, sớm chết ở bên ngoài, như thế còn có được danh tiếng tốt? Nhưng mà ngươi lại không biết tốt xấu, thế mà lại còn tìm về, ngươi cho rằng tông môn sẽ nuôi một phế vật sao? Sự tồn tại của ngươi, sẽ trở thành sỉ nhục đối với tông môn!”

“Phương Thanh Tuyết, ngươi nghe cho rõ đây, ta nể tình tình cảm những năm trong quá khứ, có thể không giết ngươi, nhưng điều này không thể đại biểu ngươi sau này còn có thể dùng cái tên thân phận đệ của chân truyền của Quần Ngọc Các, bắt đầu từ khoảnh khắc ngươi bị phế đi, ngươi nên hiểu rõ một chuyện, đó chính là ngươi đã không xứng trở thành đệ tử của Quần Ngọc Các nữa… Bắt đầu từ bây giờ, nếu như để cho ta lại nghe thấy, ngươi dám mượn danh nghĩa của tông môn để rêu rao, ta nhất định sẽ dễ dàng bỏ qua cho ngươi, bây giờ, ngươi có thể đi rồi!”

Hoàng Nghiên mất kiên nhẫn phất phất tay. Giống như là đuổi một con ruồi vậy.

Phương Thanh Tuyết luân lạc trở thành như thế này, Hoàng Nghiên không có cái gì đau lòng cả. Bởi vì lúc trước cái mà hai người cho rằng là tình cảm, thật ra cũng xem như là một loại đầu tư. Chính là bởi vì lợi ích.

Nhưng mà bây giờ Phương Thanh Tuyết đã biến thành phế nhân, vậy thì có nghĩa là đầu tư thất bại, vì thế tâm tình của Hoàng Nghiên chắc chắn là sẽ trở nên rất tồi tệ.

Chương 572: Ma Tông nghe lệnh (2)

Loại tâm tình tồi tệ này, thể hiện ở trên hành động lời nói của Hoàng Nghiên, bà ta thấy Phương Thanh Tuyết đứng ngây người ở đó không động đậy, càng là khó giấu được sự chán ghét nữa, lạnh lùng nói.

“Sao thế? Còn không đi? Lẽ nào trog lòng ngươi còn cho rằng có may mắn nào đó sao? Đừng nghĩ nữa! Đổi thành bất kỳ người nào, đều sẽ đối với ngươi như thế, cho dù là sư tôn của ngươi, cũng sẽ như thế, môn hạ của bà ấy từ trước đến nay đều không nhận phế nhân, cũng chỉ là gặp phải ta, ngươi còn có thể nhặt được một cái mạng, nếu như gặp phải bà ấy, hừ hừ!”

Vừa nói hết lời, Hoàng Nghiên phất tay, một đạo cuồng phong nổi lên, trực tiếp thổi bay Phương Thanh Tuyết ra ngoài. Phương Thanh Tuyết nặng nề ngã lên trên đường phố.

Ngày hôm nay, đây là lân thứ ba nàng ta bị ném ra ngoài. Miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Phương Thanh Tuyết mở miệng đang chảy đẫm máu tươi, cười điên khùng. Ta là cái gì?

Lẽ nào ta là rác sao?

Cứ như thế bị các ngươi ném đi ném lại? Phương Thanh Tuyết hắc hóa rồi.

Đúng thế, đúng vào lúc này, tất cả ánh sáng trong lòng nàng ta vụt tắt, toàn bộ đều bị bóng tối bao trùm. Nàng ta hủy rung rồi. Nàng ta đã không còn nhà để về nữa.

Phương Thanh Tuyết chịu hết mọi khó khăn.

Nàng ta bị tông môn mà bản thân từng tín nhiệm nhất, ỷ lại nhất vứt bỏ.

Mỗi một chữ mà Hoàng Nghiên nói ra, đều giống như là một con dao sắc bén, mạnh mẽ cắm vào trong tim Phương Thanh Tuyết. Nàng ta tuyệt vọng nhìn mặt trời chói chang.

Chỉ cảm thấy sự tồn tại của bản thân, đều là một loại thừa thãi.

Một loại cảm giác tuyệt vọng, chết chóc, từ trên ngươi nàng ta bộc phát ra ngoài. Sắc mặt của đi đường qua lại đều thay đổi.

Trong ánh mắt nhìn Phương Thanh Tuyết của bọn họ, mang theo một loại cảnh giác. Không sai, Phương Thanh Tuyết hiện tại, nhìn có vẻ giống như là một kẻ điên mất đi lý trí.

Cảnh tượng này, khiến cho Hoàng Nghiên chau mày lại.

Hoàng Nghiên là một người thực tế, hôm nay vốn dĩ tâm tình của bà ta đã có chút tồi tệ, vì thế thái độ đối đãi với Phương

Thanh Tuyết của bà ta, cũng rất tệ. Điều này có chút không ổn.

Nhưng theo cái nhìn của Hoàng Nghiên, lại không có cái gì không đúng. Đạo lý đúng là đạo lý như thế.

Cho Hoàng Nghiên thêm một cơ hội, bà ta nhiều nhất cũng là nói chuyện uyển chuyển đi một chút, nhưng cuối cùng, vẫn là sẽ vứt bỏ Phương Thanh Tuyết… Tình huống của Phương Thanh Tuyết như thế, vẫn là chết đi thì tốt hơn.

Nhưng mà con người không phải vô tình như cây cỏ.

Nhìn "tiên tử Thanh Tuyết" của lúc trước biến thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ như bây giờ. Trong lòng Hoàng Nghiên cũng xuất hiện một chút không nhẫn tâm.

Cũng chỉ có một chút đó mà thôi.

Loại không nhẫn tâm này, thể hiện rõ ràng ở quá khứ và hiện tại.

Phương Thanh Tuyết của trước đây, mắt sáng răng trắng, thanh lãnh xa cách, nhưng mà nhìn bây giờ… Hoàng Nghiên mấp máy môi, dường như muốn nói mấy câu mềm mại, đuổi Phương Thanh Tuyết đi. Nhưng đúng vào lúc này, một giọng nói bất ngờ truyền đến.

"Ta đã nói nữ nhân này là kẻ lừa đảo đúng không!"

"Ha ha, quả nhiên không sai, nàng ta còn đúng thật mạo danh chân truyền của Quần Ngọc Các, nếu không cũng sẽ không bị đuổi ra ngoài."

Người đến, chính là chưởng quỹ cửa hàng của Tinh Thần Tông. Chưởng quỹ đuổi Phương Thanh Tuyết ra ngoài.

Càng nghĩ càng có chút bất an.

Bởi vì chưởng quỹ cảm thấy chuyện này có chút nói không thông.

Tuy Phương Thanh Tuyết không có tu vi, nhưng mà lệnh bài của nàng ta lại là thật, thứ này không thể làm giả được. Lúc trước chưởng quỹ cho rằng, nhất định là Phương Thanh Tuyết lấy trộm lệnh bài.

Nhưng sau đó càng nghĩ càng cảm thấy bất an, nàng ta không có tu vi, nàng ta làm sao có năng lực đi trộm?

Một phàm nhân, lấy trộm lệnh bài của chân truyền Quần Ngọc Các, sau đó lại đến Vấn Tiên Phường, hơn nữa còn tìm đến Tinh Thần Tông có quan hệ tốt nhất với Quần Ngọc Các để tìm sự giúp đỡ.

Chuyện này, nhìn như thế nào cũng kỳ lạ.

Vì thế chưởng quỹ vội vàng tìm đến Quần Ngọc Các, chính là vì để nghiệm chứng chuyện này. Chưởng quỹ sợ bản thân hiểu nhầm.

Nhưng vừa mới đến nơi, chưởng quỹ yên tâm rồi. Bởi vì chưởng quỹ nhìn thấy Phương Thanh Tuyết bị đuổi ra khỏi cửa.

Nhìn bộ dáng thê thảm của Phương Thanh Tuyết, rất rõ ràng, là chưởng quỹ nghĩ nhiều rồi, nữ tử này đúng là kẻ lừa đảo, đến Quần Ngọc Các cũng không nhận nàng ta. Chưởng quỹ đi lên phía trước hành lễ với Hoàng Nghiên, nói.

"Nàng ta cầm theo một khối lệnh bài, đầu tiên là lừa ta, ta còn thật sự suýt chút nữa bị cho rằng nàng ta là đệ tử chân truyền của Quần Ngọc Các."

Hoàng Nghiên nhận lấy lệnh bài.

Bà ta nhìn bên trên lệnh bài viết ba chữ Phương Thanh Tuyết.

Trong lòng vừa mới xuất hiện một chút đồng tình, đã lập tức biến mất không thấy bóng dáng, đứng trước mặt người của Tinh Thần Tông, Hoàng Nghiên sao có thể thừa nhận thân phận của Phương Thanh Tuyết, vì thế bày ra thái độ lãnh đạm, nói.

"Nàng ta sao có thể là đệ tử chân truyền của Quần Ngọc Các? Chẳng qua là kẻ giả danh lừa bịp mà thôi."

Chương 573: Ma Tông nghe lệnh (3)

Trong lúc nói, trong lòng bàn tay Hoàng Nghiên xuất hiện một ngọn lửa.

Trực tiếp đốt lệnh bài thành tro.

Đồng tử Phương Thanh Tuyết giãn ra, nhìn lệnh bài của mình bị đốt thành tro. Đây là dấu vết cuối cùng chứng minh nàng ta

từng thuộc về Tiên Môn.

Nhưng mà bây giờ, cũng không còn nữa.

“Ha ha ha, Tiên Môn! Hóa ra đây mới là Tiên Môn… Tiên Môn!!”

“Ha ha ha.”

Phương Thanh Tuyết khó khăn bò dậy, nhìn lên trời cười lớn.

Giống như một kẻ điên vậy, loạng choạng đi xa. Phương Thanh Tuyết rời khỏi Vấn Tiên Phường.

Lúc đến mong chờ như thế nào, khi rời đi, thì có từng đó tuyệt vọng. Bắt đầu từ giờ phút này, nàng ta giống như là mất đi linh hồn vậy, kéo tấm thân trống rỗng, lại lần nữa trở về trên đỉnh núi.

Nàng ta thất thần ngồi ở trên mặt đất, cả người không còn suy nghĩ gì nữa.

Đây chính là biểu hiện của người tuyệt vọng. Cái gì cũng không muốn làm. Thậm chí đến suy nghĩ, cũng không có tinh thần để nghĩ.

Lần này đả kích mà nàng ta nhận phải có thể xem như là chí mạng. Hy vọng lớn bao nhiêu, thất vọng nhiều bấy nhiêu.

Tình cảm của nàng ta đối với Tiên Môn, tất cả đều đã cắt đứt.

Cái gì mà thù hận, cái gì mà tưởng tượng, lúc này tất cả đều bị tuyệt vọng nuốt chửng.

Chạng vạng.

Ánh tà chiều lặn xuống rải rác trên đỉnh núi. Nắng vàng khiến người khác trầm mê.

Trong ánh sáng rực rỡ này, có một bóng người đi đến.

“Trò chơi kết thúc rồi?”

Người đến chính là Bùi Ngữ Hàm.

Nàng nhìn thấy Phương Thanh Tuyết đã ở đây đợi từ sớm, có chút bất ngờ, nhưng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy đây là điều đương nhiên.

Nếu như lúc này Phương Thanh Tuyết thật sự được cứu vớt, vậy thì mới là một chuyện lạ, nàng còn đúng thật là nhìn Tiên Môn với con mắt khác. Nhưng mà nhìn tình hình trước mắt, Tiên Môn chính là Tiên Môn mà nàng quen thuộc, không có một chút thay đổi nào.

Thật ra tự hỏi lòng mình, Tiên Môn thiên hạ, chưa chắc đều không có tình người như thế này. Nhưng ai bảo Phương Thanh Tuyết là đệ tử của Quần Ngọc Các chứ?

Càng mạnh mẽ càng vô tình, mười ba tông Tiên Môn so với các tông môn khác, vốn dĩ đã lạnh lùng hơn một chút, mà Quần Ngọc Các, lại là tông môn không có tình người nhất trong mười ba tông.

Đây cũng là lý do vì sao Bùi Ngữ Hàm nhắc đến Quần Ngọc Các, đều nói bọn họ là lão bà, nữ nhân điên.

Sau khi giao đấu với Quần Ngọc Các, nàng đã biết những người này dưới lớp da đẹp đẽ, rốt cuộc ẩn giấu một linh hồn như thế nào.

"Kết thúc rồi."

Nhưng Phương Thanh Tuyết đúng là lần đầu tiên biết, vì thế trái tim nàng ta nhận phải tổn thương vô cùng lớn.

"Ngươi thành thành thật thật quay trở lại đây, khiến cho ta có chút bất ngờ, vốn dĩ ta cho rằng, ngươi sẽ nhân cơ hội bỏ trốn."

Bùi Ngữ Hàm tinh nghịch hỏi.

"Chạy trốn, chạy trốn đi đâu? Thiên hạ rộng lớn, ở đâu có nơi cho ta dung thân?"

Phương Thanh Tuyết cười thảm một tiếng.

Đột nhiên nàng ta đứng dậy, nhìn Bùi Ngữ Hàm, nói.

"Ngươi sẽ không vô duyên vô cớ chơi trò chơi này, nhất định ngươi đã sớm biết kết quả sẽ như thế, vì thế, vì sao ngươi lại làm như vậy? Ngươi để cho ta nhìn rõ hiện thực, rốt cuộc là có mục đích gì?

Bùi Ngữ Hàm nhìn vào mắt của Phương Thanh Tuyết, nhàn nhạt cười một tiếng, nói.

“Ta đúng là có mục đích, nhưng mà bây giờ còn chưa đến lúc nói với ngươi.”

Phương Thanh Tuyết thờ ơ lắc đầu, nói.

“Ta không muốn đoán mục đích của ngươi, ta cũng không quan tâm ngươi có tính toán gì, bởi vì ta sẽ không làm bất cứ thứ gì cho ngươi, bây giờ, ta chỉ muốn chết, nếu như ngươi còn có một chút lòng lương thiện, vậy thì hãy giết ta đi?”

Bây giờ Phương Thanh Tuyết nổi bật lên một chữ “thương”. Ở trong mắt của nàng ta, nhân gian đã không còn cái gì đáng giá nữa.

Nàng ta không muốn sống nữa.

Sự lạnh lùng của Tiên Môn, khiến cho nàng ta hoàn toàn nhận rõ hiện thực. Nàng ta chỉ muốn chết, chết nhanh chóng dứt khoát, không để lại bất kỳ dấu vết nào. Điều này đối với Phương Thanh Tuyết mà nói, là một sự giải thoát.

Nhưng Bùi Ngữ Hàm không có để cho nàng ta chết, nàng lắc lắc ngón tay, nói.

“Ngươi còn chưa đến lúc chết, đi theo ta, có lẽ không bao lâu sau, ngươi có thể tìm được lý do tiếp tục sống.”

Lý do tiếp tục sống? Phương Thanh Tuyết chau mày.

Phương Thanh Tuyết khó hiểu. Nhưng Bùi Ngữ hàm không giải thích cái gì, cuốn lấy Phương Thanh Tuyết bay đi. Bọn họ vượt qua núi cao, cuối cùng đến trên mặt biển.

Mặt biển đó là một vùng tối tăm yên tĩnh.

Nước biển yên lặng không một gợn sóng, giống như là ao tù nước đọng vậy.

Trên mặt nước, nổi lên mấy lão nhân hốc hác. Bọn họ đầu tóc bạc trắng, gầy như que củi, đôi mắt hõm xuống thật sâu, nhìn có vẻ chỉ một con gió cũng có thể thổi bay. Nhưng Phương Thanh Tuyết lại không thể không run rẩy.

Bởi vì nàng ta cảm nhận được, những lão giả này, không có một người nào là người bình thường, trên người mỗi người bọn họ, đều có một cỗ ma khí ngất trời. Ma tu!

Chương 574: Ma Tông nghe lệnh (4)

Hơn nữa còn một đám ma tu mạnh nhất trên thế gian!

Phương Thanh Tuyết nhìn những lão giả này, rồi lại nhìn Bùi Ngữ Hàm, trong lòng thầm nghĩ.

“Rốt cuộc bọn họ muốn làm cái gì?

Những cường giả tuyệt thế này, sẽ không vô duyên vô cớ mà tụ hội lại đây. Nhất định là có mục đích nào đó không thể nói cho người khác biết.

“Sư tôn, các vị tiền bối, chúng ta có thể xuất phát rồi.”

Bùi Ngữ Hàm nhìn bọn họ, lộ ra nụ cười.

“Vũ Hàm, bây giờ con là trưởng giáo Ma Tông đương đại.”

Khô Đạo Nhân nghiêm túc nhắc nhở.

Bùi Ngữ Hàm thu lại nụ cười.

Nàng hiểu rõ ý của sư tôn.

Vì thế nàng cũng nghiêm túc nhìn tất cả mọi người, nói.

“Ma Tông nghe lệnh!”

Tất cả đại ma đầu vừa mới thức dậy trong giấc ngủ sâu, vào lúc này trong mắt lóe lên ánh sáng đỏ.

“Có!”

Ngón tay Bùi Ngữ Hàm chỉ về một phương hướng nào đó, lạnh lùng nói.

“Phương hướng đó, chính là mười ba tông Tiên Môn!”

“Chúng ta sinh ra chính là vì một chút ánh sáng rực rỡ đó nở rộ, cho dù chết rồi biến mất cũng tâm cam tình nguyện đi vào!”

“Ma Tông im lặng quá nhiều năm, đã đến lúc để cho người đời biết, ma tu chúng ta, vẫn còn sống ở trên đời này… Chúng tu, đi theo bản tông, giết tiên!”

Bùm!

Ma khí bay lên trời. Đại ma đầu xuất thế.

“Lần này không có người nào đâm sau lưng ta nữa đi?”

Tính Châu, huyện Thương Tùng.

Diệp Ninh bật thẳng người dậy, từ trên giường nhảy lên. Mấy ngày nay, đều ở trong trạng thái phấn kích.

Hắn quá kích động. Quá cảm động rồi.

Cuối cùng… ta sắp chết rồi!

Tuy nói bây giờ tâm thái của Diệp Ninh đã thay đổi, có tìm chết hay không, cơ bản tùy duyên. Hắn chỉ phục trách làm việc là được.

Nhưng nếu như có thể trực tiếp chết đi biến thành Thiên Đế, ai mà không muốn cố gắng chứ?

Vì thế tin tức mười ba tông Tiên Môn liên thủ, dưới cái nhìn của người khác là tin xấu, nhưng ở chỗ Diệp Ninh, đúng thật là một chuyện vui lớn bằng trời. Đặc biệt là khi hắn tính toán một chút.

Ấy?

Lần này sẽ không có con chó đâm sau lưng nào xuất hiện nữa đúng không? Cũng không phải Diệp Ninh cảm thấy không có người nào giúp hắn.

Ngược lại, người giúp hắn quá nhiều. Cái khác không nói, chỉ nói đến Tính Châu.

Mỗi ngày đều không ngừng hỗn loạn, Thần Cơ Doanh, Thiên Long Vệ, cùng với năm mươi vạn sĩ tốt mới trưng binh, đều luyện tập giống như phát điên. Múc độ huấn luyện đó, rõ ràng là không coi bản thân mình là người.

Bọn họ muốn cố gắng nâng cao bản thân, sau đó bảo vệ Diệp Ninh. Nhưng không cần biết là Diệp Ninh, hay là bản thân bọn họ.

Điều biết những chuyện này là tốn công vô ích.

Nếu như số người thật sự có tác dụng, vậy thì Đại Chu cũng sẽ không rơi xuống bước đường này.

Nhưng mà vào lúc này, không phải nói bọn họ làm như thế nào mới có tác dụng, mà là bọn họ có thể làm cái gì? Bọn họ biết

có lẽ bản thân không giúp được cái gì.

Nhưng vẫn là phải làm cái gì đó đúng không.

Vì thế chỉ có thể hành hạ bản thân giống như phát điên. Đối với việc này, Diệp Ninh không nói cái gì.

Bởi vì hắn biết, khuyên bọn họ cũng không có tác dụng gì, đám người này đã quyết tâm rồi. Người điên không chỉ có bọn họ?

Bách tính bảy quận phía đông Tính Châu cũng đều điên rồi.

Mới bắt đầu, khắp nơi đều đang thỉnh nguyện, muốn khiến cho Diệp Ninh quay trở về kinh thành.

Ngày hôm đó tin tức Diệp Ninh không chịu rời khỏi Tính Châu, muốn cùng sống cùng chết với bách tính truyền ra ngoài. Đã cảm động và chấn động vô số người.

Bọn họ ý đồ sử dụng hành động của bản thân, để cứu Diệp Ninh.

Thế gian này đều là loại người thích khoác lác, rất hiếm có người như Diệp Ninh, coi bách tính còn quan trọng hơn mạng của bản thân mình. Đương nhiên, Diệp Ninh sẽ không đồng ý.

Vì thế dưới sự ngầm đồng ý và ám chỉ của quan lại các nơi, bách tính bắt đầu dùng các loại phương thức. Cái gì là ô vạn dân. Cái gì mà huyết thư. Cái gì mà tụ hội thành một đoàn người diễu hành.

Cơ bản đều sử dụng hết.

Quan lại các nơi biết Diệp Ninh yêu dân như con, vì thế mới lợi dụng bách tính, ý muốn bức ép Diệp Ninh rời đi. Nhưng điều này đã được định trước là không có tác dụng.

Diệp Ninh yêu dân đúng là không sai. Nhưng mà hắn càng muốn chết hơn. Vì thế kiên quyết không đi.

Cuối cùng không còn cách nào nữa, bách tính lại bắt đầu điên cuồng đi đến quân doanh. Bọn họ muốn tham quân, chiến đấu vì Diệp Ninh.

Không nói khoa trương chút nào, nếu như Diệp Ninh muốn mở rộng quân đội, chỉ một phút có thể kéo ra được ngàn vạn đại quân. Nhưng đương nhiên hắn sẽ không làm như thế.

Nhân khẩu của thế giới này rất đông, nhưng mà binh lực so với nhân khẩu, tuyệt đối không được coi là quá nhiều. Nguyên nhân rất đơn giản.

Chiêu nhiều binh như thế có tác dụng gì.

Võ lực chí cao của thế giới này, tác dụng của quân đội bình thường rất có hạn. Thứ chân chính có thể có được tác dụng, vẫn phải là tinh nhuệ mới được.

Chương 575: Cẩu hoàng đế này có chút không đúng lắm

Quân đội bình thường, vẫn là một nơi luyện binh, những người tinh nhuệ trong đó, sẽ dần dần thanh lập quân đội tinh nhuệ. Vì thế Diệp Ninh không cần thiết phải chiêu binh.

Chiêu mộ nhiều người hơn nữa, đều là đi tìm chết.

Kịch bản lý tưởng mà hắn thiết kế, là bản thân một mình chết là được, sau khi trở thành Thiên Đế lập tức trở lại làm người cứu thế.

Tuy nhìn tình hình hiện tại, điều này rất khó thực hiện, bởi vì quá nhiều người muốn cùng sống cùng chết vứi hắn, một khi khai chiến, nhất định sẽ xuất hiện thương vong. Nhưng đây là chuyện không có cách nào cả, điều Diệp Ninh có thể làm, chỉ là cố gắng không mở rộng thương vong.

“Chỉ cần ta chết, các ngươi có thể nằm không mà thắng!”

Có một thời gian Diệp Ninh bởi vì chuyện này mà cảm thấy bức bối.

Vì sao thế giới này vẫn là không có người nào có thể hiểu ta? Nhưng không sao cả.

Đã đến điểm cuối rồi.

Mười ba tông Tiên Môn đến đây, chính là lúc mọi chuyện kết thúc. Nghĩ thôi đã khiến người ta phấn khích.

Trên mặt Diệp Ninh nở nụ cười, bước ta khỏi phòng ngân nga một giai điệu vui vẻ. Ở phía sau hắn, xuất hiện hai cái đầu nhỏ.

Là Huyên Huyên và Mặc Ly.

Mặc Ly mở to đôi mắt ướt át nhìn chằm chằm, cả mặt đều là vẻ nghi hoặc.

“Vì sao biết bản thân sắp chết rồi, hắn còn vui mừng như thế?”

Đoạn thời gian này.

Công chúa đến từ Ma tộc, có cuộc sống rất vui vẻ. Lần đầu tiên trong đời, quen biết được người bạn tốt.

Sau đó được ăn những món ngon của thế gian. Mặc quần áo đẹp đẽ. Điều này khiến Mặc Ly rất hạnh phúc.

Rõ ràng Mặc Ly khác với Ma tộc bình thường.

Ma tộc bình thường thích máu tươi, dung nham, cùng với hương vị mây mù chướng khí. Mà Mặc Ly, lại khát khao sự tốt đẹp của con người trên thế gian.

Mặc Ly sẽ không quên, những thứ này đều là Diệp Ninh mang đến cho nàng. Nhưng rất đáng tiếc.

Diệp Ninh sắp chết rồi. Mặc Ly có chút ưu thương.

Nói thật, Mặc Ly không muốn Diệp Ninh chết. Nhưng mà nàng có cách gì chứ?

Mặc Ly chỉ là một tiểu công chúa Ma tộc vừa đáng thương vừa yếu đuối. Cũng không thể chạy về tìm Ma tộc cứu binh đúng không?

Nên Mặc Ly chỉ có thể âm thầm nghĩ trong lòng, đợi Diệp Ninh chết rồi, ta nhất định sẽ đến thăm mộ ngươi. Nhưng tâm tình của Huyên Huyên hoàn toàn khác.

Huyên Huyên vẫn phải tiếp tục giả vờ bị câm, vì thế không thể nói chuyện, mà lấy ra một xấp giấy, viết một câu lên trên đó.

“Từ trước đến nay, hắn đều cười với cái chết, hắn là người dũng cảm nhất trên thế gian này.”

Mặc Ly học chữ rất đơn giản, loại tư chất này đối với Mặc Ly mà nói, cơ bản là nhìn một chút là biết. Vì thế, những ngày này, hai cô gái đều thông qua loại phương thức này để nói chuyện.

Huyên Huyên nhìn Diệp Ninh, khóe miệng lộ ra nụ cười tự hào. Bây giờ Huyên Huyên đã không còn lo lắng cho vận

mệnh của Diệp Ninh nữa.

Tâm thái này hoàn toàn khác so với lúc đầu mỗi lần Diệp Ninh đi ra ngoài, Huyên Huyên đều phải lo lắng bất an.

Đương nhiên không phải bởi vì địa vị của Diệp Ninh ở trong lòng Huyên Huyên giảm xuống. Mà là Huyên Huyên biết, bản thân có lo lắng như thế nào cũng không có tác dụng nữa.

Bước chân đi về phía trước của Diệp Ninh quá nhanh.

Huyên Huyên đã không giúp đỡ được gì nữa, không kéo chân sau của hắn, đã là chuyện mà Huyên Huyên có thể làm được tốt nhất rồi. Nếu… Nếu như Diệp Ninh thật sự chết.

Vậy thì có liên quan gì chứ? Chẳng qua là cùng đi với hắn xuống hoàng tuyền mà thôi.

Huyên Huyên ôm loại tâm thái đó, vì thế mới có thể cười được. Thậm chí nàng còn có một suy nghĩ lớn gan.

Đó chính là lần này chưa chắc Diệp Ninh đã chết.

Loại suy nghĩ này không có căn cứ nào, nhưng đây là nói về kinh nghiệm.

Bởi vì lúc trước Huyên Huyên cũng từng trải qua rất nhiều cục diện chắc chắn sẽ chết, nhưng mà cuối cùng, Diệp Ninh đều sống sót được. Huyên Huyên cảm thấy, Diệp Ninh là người có mạng cứng nhất ở trên thế gian này.

Có lẽ là ông trời không muốn nhìn thấy người tốt như thế này chết đi, vì thế may mắn vẫn luôn đứng ở bên phía Diệp Ninh. Đây có lẽ chính là người tốt thì được báo đáp tốt đi.

Nếu như Diệp Ninh biết suy nghĩ của Huyên Huyên, nhất định sẽ không nhịn được đi đến, mạnh mẽ gõ lên đầu Huyên Huyên mấy cái.

Lớn tiếng nói ngươi đây là suy nghĩ vớ vẩn gì vậy? Lần này ta chết chắc rồi, chết chắc rồi ngươi có biết không?

Diệp Ninh đã nhiều lần tìm chết thất bại, nên rất trân trọng cơ hội lần này.

Vì thế hắn chỉ sợ có thêm rắc rối, đoạn thời gian này không đi đâu cả, chỉ ở huyện Thương Tùng đợi Tiên Môn đến. Hắn đi ra ngoài.

Vừa mới đi ra ngoài, đã nhìn thấy Thái Hướng Cao.

Vừa nhìn thấy Thái Hướng Cao, mặt của Diệp Ninh đã sa sầm xuống.

Tên này mới bắt đầu bị đả động, trầm mặc một đoạn thời gian.

Sau đó không biết bị làm sao, giống như là cao dính vậy, dính lên trên người hắn. Nắm bắt tìm mọi cơ hội khuyên Diệp Ninh rời đi.

Chương 576: Cẩu hoàng đế này có chút không đúng lắm (2)

Điều này khiến cho Diệp Ninh hận không thể đánh hắn ta.

Tiểu Thái à Tiểu Thái, nếu như ngươi thật sự muốn tốt cho ta, ngươi để cho ta yên tĩnh đi chết đi? Nhìn Thái Hướng Cao sải bước về phía trước, Diệp Ninh dứt khoát đưa tay ra.

"Câm miệng!"

"Huynh có khuyên như thế nào, ta cũng sẽ không rời đi."

"Không cần lãng phí nước bọt nữa."

Diệp Ninh khó khăn lắm mới đợi được cơ hội này, tuyệt đối không thể để cho kế hoạch của Tiên Môn chết non. Tiên Môn à Tiên Môn mau đến đi, ta đã đợi không được nữa.

Thái Hướng Cao cả mặt bức bối, nói.

"Diệp huynh, huynh hiểu lầm rồi, lần này ta không phải muốn khuyên huynh rời đi."

Diệp Ninh sững người, nghi ngờ nhìn Thái Hướng Cao.

"Vậy thì huynh đến đây làm cái gì?"

Thái Hướng Cao có chút phấn khách, lộ ra nụ cười nói.

"Bởi vì có cố nhân đến tìm chúng ta."

Cố nhân?

Diệp Ninh lập tức có một loại dự cảm không tốt. Chắc không phải là có người đến đâm sau lưng ta đó chứ? Chắc không phải chứ, không phải chứ?

Bây giờ hắn đang là thời gian nhạy cảm, vừa nghe đến hai chữ cố nhân, không kìm được mà nghĩ nhiều. Nhưng hắn không có thời gian nghĩ quá nhiều, bởi vì giọng nói nhiệt tình vang lên.

"Đại nhân!"

"Đại nhân, chúng ta đến rồi!"

Một trái một phải, có hai người đi ra.

Không phải ai khác, chính là Ngưu Tiến Hỉ và Ngụy Văn Thông.

Nhìn thấy hai người, Diệp Ninh cũng theo bản năng lộ ra nụ cười. Thảo nào Thái Hướng Cao vui mừng như thế.

Ngụy Văn Thông, Ngưu Tiến Hỉ, Thái Hướng Cao, cùng với Võ Tam Tư, bốn người đều là thành viên ban đầu của Viện giám sát. Lúc đầu mọi người đều rất chán nản, sống cuộc sống giống như là xác chết biết đi.

Là Diệp Ninh, đánh thức đấu chí của bọn họ.

Dẫn theo bọn họ đại náo phủ Uy Vũ Hầu, tuyên bố với người đời, Viện giám sát trở lại rồi!

Bắt đầu từ lúc đó, gió đến mưa đi, cũng không biết trải qua bao nhiêu chuyện lớn, vừa xảy ra thì không thể kiểm soát được.

Bây giờ đến Tính Châu cũng được một đoạn thời gian rồi, lại trải qua rất nhiều chuyện, nhìn thấy hai người, rất khó không cảm thấy vui mừng. Tình cảm mấy người bọn họ, được thành lập từ ban đầu, sâu sắc hơn nhiều so với những người đến sau.

Ở trong lòng mỗi người, đều có địa vị rất quan trọng.

"Sao các ngươi lại đến đây?"

Diệp Ninh vỗ vai hai người, lại nói.

"Lão Võ đâu?"

Ở trong cửa viện có một người đi ra, chính là Võ Tam Tư đang ôm hộp kiếm. Võ Tam Tư chắp tay với Diệp Ninh, nhẹ nhàng nói một câu.

"Đại nhân."

Thái độ của Võ Tam Tư là thờ ơ nhất, nhìn có vẻ rất trầm ổn.

Nhưng từ ánh mắt dao động dữ dội của Võ Tam Tư, và ngón tay có chút run rẩy, là có thể nhìn ra được, bây giờ tâm tình của Võ Tam Tư cũng rất không bình tĩnh. Chỉ có điều con người Võ Tam Tư, từ trước đến nay đều không giỏi thể hiện bản thân.

Nói ít. Không nói, chỉ làm. Đây mới là phong cách của Võ Tam Tư.

Thái Hướng Cao cười nói.

"Diệp huynh, những người bạn già đều đến rồi."

Nhắc đến đây, nụ cười của Diệp Ninh thu lại, hắn nghi hoặc nhìn ba người, hỏi.

"Vì sao các ngươi lại đến đây?"

Thần sắc Ngụy Văn Thông nghiêm túc, nói.

"Đại nhân quyết chiến với Tiên Môn, sao có thể thiếu ba người chúng ta?"

Trong mắt Ngụy Văn Thông tràn ngập kiên định.

Nếu như để cho người khác nhìn được, nhất định sẽ cảm thấy Viện giám sát đều là kẻ điên. Đó là mười ba tông Tiên Môn đó!

Thế lực mạnh nhất ở trên thế gian này, người khác tránh còn tránh không được, các ngươi thì hay rồi, nghe đến khai chiến với Tiên Môn, ngược lại còn chạy đến đây.

Đây không phải là tìm chết thì là cái gì?

Nhất thời Diệp Ninh chau mày lại, hắn nhìn ba người.

"Vớ vẩn, ở đây có chuyện gì của các ngươi? Các ngươi đây là đến tìm chết!"

Thực lực của ba người đều tăng lên.

Dù sao cũng là tu hành dưới ngọn lửa mà Bùi Ngữ Hàm tặng, hiệu suất tu hành nhất định là tăng lên gấp đôi. Ngụy Văn Thông đã sắp hước vào Võ Hồn Cảnh rồi.

Sức mạnh huyết mạch của Ngưu Tiến Hỉ cũng nồng hậu hơn rất nhiều.

Còn về Võ Tam Tư, tên này từ trước đến nay đều không thể hiện ra ngoài, nhìn bằng mắt thường không nhìn ra được, chắc rằng nhất định cũng là có tiến bộ lớn. Nhưng như vậy thì thế nào?

Ở trước mặt Tiên Môn, còn không phải là một món ăn sao?

Nhưng đối với câu hỏi này của Diệp Ninh, Ngưu Tiến Hỉ lại không hề quan tâm.

"Đại nhân ở đâu, chúng ta ở đó, đại nhân ở Tính Châu huyết chiến, để cho chúng ta ở kinh thành sống thoi thóp, đây chắc chắn là coi thường chúng ta."

Lời nói này, khiến cho Diệp Ninh không nói nên lời.

Thái Hướng Cao nhân cơ hội nói.

"Nếu như Diệp huynh tình nguyện rút lui, vậy thì mọi người nhất định cũng sẽ cùng đi."

Diệp Ninh trầm mặc, điều này nhất định là hắn không đồng ý.

Nhưng cứ mở to mắt nhìn ba người này đi tìm chết? Nói thật, không cảm động là điều không thể nào.

Chương 577: Cẩu hoàng đế này có chút không đúng lắm (3)

Loại tình nghĩa này, thay vì nói là cấp trên cấp dưới, Diệp Ninh càng tình nguyện hiểu rằng là tình nghĩa huynh đệ. Quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường, sẽ không khiến cho người khác hy sinh mạng sống cùng chết với mình.

Đây chính là nguyên nhân bây giờ Diệp Ninh khó xử.

Vận mệnh của quá nhiều người, đã có quan hệ mật thiết với hắn. Có lẽ là nhìn thấy Diệp Ninh khó xử, Võ Tam Tư mở miệng nói.

"Ý của đại nhân, chúng ta hiểu, từ trước đến nay ngài đều là chỉ tiến không lùi, nhưng đại nhân cần phải biết một chuyện, đó chính là bất luận vào lúc nào, ngài đều không phải là một mình, phía sau ngài, có toàn bộ Viện giám sát, ý chí của ngài chính là ý chí của Viện giám sát, ngài chỉ tiến không lùi, muốn

đánh một trận quyết chiến với Tiên Môn, vậy thì Viện giám sát sẽ không có người nào đứng ở phía sau mà nhìn, nếu như có, vậy thì người đó nhất định không xứng bước vào Viện giám sát."

Võ Tam Tư rất ít khi nói gì, càng hiếm khi một lần nói nhiều như thế. Từ đó có thể thấy, đây thật sự là chân tâm thật ý.

Lúc này Ngụy Văn Thông nói.

"Đại nhân không cần khó xử, lần này chúng ta sẽ không rời đi, so với việc lo lắng cho chúng ta, không bằng đại nhân lo lắng cho bệ hạ đi."

Diệp Ninh ngây người.

Cỗ dự cảm không tốt đó ở trong lòng hắn nhanh chóng khuếch đại.

"Chuyện này liên quan gì đến bệ hạ!"

Hắn không hiểu, ở đây có chuyện gì của Cơ Minh Nguyệt.

Nhưng vào giây tiếp theo đó, lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên.

"Trẫm đích thân đến Tính Châu rồi, vì sao không liên quan đến trẫm?"

Người đến, chính là Cơ Minh Nguyệt.

Cơ Minh Nguyệt mặc một thân quân phục, trong tay cầm kiếm Thiên Tử, đôi mắt sáng ngời, nhìn chằm chằm vào Diệp Ninh. Không biết vì sao, nhìn đôi mắt này, Diệp Ninh có một loại cảm giác kỳ lạ.

Đúng là đôi mắt của Cơ Minh Nguyệt, nhưng mà lại giống như là từng gặp ở nơi nào đó… Diệp Ninh ném suy nghĩ thừa thãi ra khỏi đầu, chau mày hoi.

"Sao bệ hạ cũng đến rồi?"

Nhất thời mọi chuyện trở nên lớn hơn.

Không phải ba người Ngụy Văn Thông tự ý ra quyết định.

Mà là đi theo Cơ Minh Nguyệt cùng đến. Đây đúng thật là… Đây đúng thật là ra thể thống gì!

Không sai, ra thể thống gì!

Diệp Ninh không đợi Cơ Minh Nguyệt trả lời, lập tức nổi giận.

“Bệ hạ sao lại bốc đồng như thế, Tính Châu sắp thành nơi chiến loạn, chiến tranh nổ ra, có trời mới biết sẽ phát triển thành tình hình gì? Bệ hạ thân thể vàng ngọc, sao có thể dễ dàng rời khỏi kinh thành? Văn võ cả triều đều là kẻ vô dụng rồi sao?”

Lời này vừa nói ra, hắn đã nghe thấy hàng loạt tiếng cười khổ. Là các Đại Nho đi ra, đầu tiên chắp tay hành lễ, tiếp đó nói.

“Lời này của Đại Tông Sư, đúng thật là oan cho chúng ta, chúng ta từng khuyên bệ hạ, nhưng mà bệ hạ vẫn làm theo ý mình.”

Diệp Ninh thẹn quá hóa giận, lập tức nhìn về phía Cơ Minh Nguyệt

“Vậy thì chính là bệ hạ không đúng rồi!”

Cơ Minh Nguyệt cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng nhìn Diệp Ninh.

“Trẫm làm sai ở chỗ nào?”

“Chỉ cho phép Diệp đại nhân coi mười ba kim lệnh là không khí, có thế nào cũng không muốn về kinh thành.”

“Mà không cho phép trẫm cũng tùy ý một lần sao?”

Lời nói này khiến Diệp Ninh không nói nên lời. Hắn gãi đầu.

Si.

Lời nói này của Cơ Minh Nguyệt có gì đó không đúng.

Cẩu hoàng đế này, hình như là mang theo tức giận đến.

Đương nhiên là Cơ Minh Nguyệt mang theo lửa giận đến.

Loại lửa giận này, không phải là Diệp Ninh không chịu quan tâm đến đại cục, vì giang sơn xã tắc. Mà càng giống như tình cảm nam nữ.

Ta còn ở kinh thành đau khổ đợi ngươi, kết quả ngươi lại một mình chết ở bên ngoài. Điều này sao có thể khiến cho Cơ Minh Nguyệt chấp nhận được.

Vì thế nàng nói chuyện có chút âm dương quái khí.

“So với sự tùy tính của Diệp đại nhân, loại bốc đồng này của trẫm, chẳng qua chỉ là tầm thường mà thôi.”

“Sao thế, chỉ cho phép Diệp đại nhân phóng hỏa, mà không cho phép trẫm thắp đèn sao?”

“Trong trời đất này đều là đất đai của hoàng đế, binh ở trong vùng đất này chẳng qua chỉ là vương thần, Tính Châu là địa bàn của Đại Chu, Diệp đại nhân đi được, đương nhiên trẫm cũng đi được!”

Trong lời nói của Cơ Minh Nguyệt mang theo một ý vị đối đầu gay gắt.

Nàng nhớ đến sự lo lắng của bản thân với Diệp Ninh, trong lòng trở nên có chút ủy khuất. Vì sao?

Vì sao ngươi vĩnh viễn đều không nghe lời của ta? Cho dù chỉ là một lần cũng không chịu sao?

Nàng rất tức giận.

Sự tức giận của nàng, khiến cho Diệp Ninh trầm mặc.

Hắn không thể nào tức giận.

Bởi vì hắn biết, khi Cơ Minh Nguyệt xuất hiện ở đây, thì đã nói rõ Cơ Minh Nguyệt tình thâm nghĩa trọng như thế nào. Một quân vương, có thể làm đến bước này, còn có cái gì để nói nữa?

Nếu như nói không cảm động, vậy thì nhất định là không thể nào. Nhưng càng nhiều hơn, chính là gánh nặng.

Chương 578: Ngươi vẫn còn không biết gì

Đây là cảnh tượng mà Diệp Ninh không muốn nhìn thấy nhất.

Bất tri bất giác, cái mạng này của hắn đã không còn thuộc về bản thân hắn nữa, thế gian này có vận mệnh của vô số người, đều liên quan mật thiết đến hắn. Đối với hắn mà nói, cái chết là một sự bắt đầu mới.

Nhưng mà đối với những người này mà nói, chết chính là chết, một khi chết, thì sẽ không có tương lai nữa. Vì thế nói về mặt

bản chất, điều này rất không công bằng.

Diệp Ninh có thể không quan tâm cái chết của mình, bởi vì hắn chết được, cái chết của hắn không phải là thật sự chết. Nhưng mà những người như Cơ Minh Nguyệt thì sao?

Hắn cảm thấy áp lực vô cùng nặng nề. hắn thở dài một tiếng, nói.

"Bệ hạ, quay về đi."

Diệp Ninh nhìn mấy Đại Nho ở phía sau lưng Cơ Minh Nguyệt, cười khổ một tiếng, nói.

"Nơi này sắp trở thành chiến loạn rồi, Thiên Tử ở đây, một khi xuất hiện sai sót, sợ rằng giang sơn xã tắc đều sẽ gặp phải nguy cơ diệt vong."

Đây là lời trong lòng hắn.

Ta là thật sự không sợ chết. Nhưng mà các ngươi thì khác.

Nhưng những lời này đã không còn thuyết phục được mọi người vẫn luôn kiên định nữa. Đừng nói là Cơ Minh Nguyệt.

Chó dù là mấy Đại Nho, cũng đều đứng ra thể hiện.

"Nếu như Đại Tông Sư chết rồi, chúng ta sao có thể kéo dài hơi tàn mà sống sót?"

"Giang sơn xã tắc không quan trọng bằng người, người không còn nữa, cần giang sơn xã tắc có tác dụng gì?"

"Đại trượng phu có cái làm được có cái không làm được, lẽ nào Đại Tông Sư chỉ muốn một mình làm anh hùng, mà để cho chúng ta làm kẻ hèn nhát sao?"

"Hy sinh tính mạng vì lẽ phải!"

Thái độ của các Đại Nho rất kiên quyết.

Lúc trước bọn họ đã từng thuyết phục Cơ Minh Nguyệt, nhưng mà lúc đó xuất phát từ chức trách của bọn họ.

Nhưng mà khi xác định Cơ Minh Nguyệt đã quyết tâm, bọn họ cũng theo đó mà trở nên kiên định. Chuyện này đã bắt đầu, vậy thì không có đường lùi nữa.

Cơ Minh Nguyệt nói đúng, nếu như Diệp Ninh chết, vậy thì giang sơn xã tắc sẽ bị diệt vong, chẳng qua chỉ là chuyện sớm

muộn.

So với đến lúc đó hèn nhát mà chết, còn không bằng bây giờ đường đường chính chính chiến một trận với Tiên Môn, cho dù là chết, vậy thì cũng chết oanh liệt, chết quang minh chính đại!

Diệp Ninh: "…"

Đám người này đều điên rồi sao? Còn nhiệt huyết hơn trước? Các ngươi muốn đi tìm chết như thế?

Hắn nhìn các Đại Nho, rồi lại nhìn Cơ Minh Nguyệt, nhất thời, có chút cạn lời.

Cơ Minh Nguyệt nhìn thấy Diệp Ninh không nói được lời này, trong lòng cảm thấy tốt hơn rất nhiều, thái độ cũng nhẹ nhàng hơn, nhẹ nhàng nói.

"Diệp đại nhân yên tâm, chỉ cần ngươi không đi, trẫm và các vị đại nhân đều sẽ không đi, không thể nào mỗi lần đều chỉ để ngươi một mình làm anh hùng, ngươi không thể ích kỷ như thế… Thiên Tử và các triều thần Đại Chu ta, đều không phải là loại người sợ chết."

Diệp Ninh càng thêm cạn lời.

Trong chớp mắt chuyện này đã trở nên càng phức tạp hơn.

Hắn không ngờ được, thế mà chuyện này lại náo loạn lớn như thế. Vốn dĩ chỉ là một mình ta chết mà thôi.

Sau khi chết chỉ một giây sau sẽ biến thành Thiên Đế quay trở lại, đó là khí thế vô địch và bá đạo như thế nào. Kết quả đám người các ngươi cưỡng ép thêm đất diễn cho mình.

Vậy thì ta có thể làm thế nào? Thật sự trở về kinh thành sao?

Suy nghĩ này vừa mới xuất hiện, đã bị Diệp Ninh dập tắt. Không thể nào!

Đây là một cơ hội ngàn năm có một.

Nếu như vào lúc này quay trở về kinh thành, vậy thì chắc chắn là cô phụ lại phần "ý tốt" này của Tiên Môn, vì thế rút lui là chuyện không thể nào.

Vậy thì nên làm thế nào đây?

Hắn âm thầm hạ quyết tâm, nghĩ ra hai phương án. Thứ nhất, âm thầm ra lệnh cho mọi người, khống chế Cơ Minh Nguyệt. Đến lúc đó chiến tranh bùng nổ, đầu tiên bảo vệ Cơ Minh Nguyệt trước rồi nói.

Thứ hai, đó chính là phải chết nhanh một chút, không thể dây dưa kéo dài. Nếu không, dễ xảy ra rắc rối.

Bây giờ Diệp Ninh thật sự là phục rồi.

Thế giới này là thật sự có độc, muốn chết đúng là quá khó rồi. Có điều vẫn còn tốt, lần này lực bị đâm sau lưng không đủ mạnh.

Đám người Cơ Minh Nguyệt đến đây, sẽ chỉ thăng thêm gánh nặng cho hắn, mà sẽ không ảnh hưởng đến đại cục. Sự gia nhập của đám người này, vẫn như trước không thể nào ngăn cản bước chân của Tiên Môn.

Điều này khiến cho Diệp Ninh thở phào một hơi.

Tiếp theo đây, có lẽ sẽ không có người nào lo việc bao đồng nữa… đúng không? Hắn đúng là không biết, ngay vào lúc này.

Mười mấy đạo bóng đen đã đến khu vực Tính Châu.

Bọn họ dừng chân ở trên một ngọn núi hoang. Dưới núi hoang, có một ngôi làng.

Mọi người nhìn một lượt, rồi ngoảnh mặt đi. Chỉ có một người, lộ ra nụ cười.

Người này chính là Bùi Ngữ Hàm.

Mà đoàn người này, chính là người của Ma Tông. Bùi Ngữ Hàm nhìn Phương Thanh Tuyết cả mặt mơ hồ, nói.

Chương 579: Ngươi vẫn còn không biết gì (2)

“Đây chính là nơi tiếp theo mà ngươi phải đi.”

Phương Thanh Tuyết nhìn cũng không nhìn.

Bây giờ, nàng ta đã mất đi hy vọng sống tiếp.

Phương Thanh Tuyết giống như là xác sống biết đi vậy, phảng phất như đã mất đi tình cảm của con người, mặc kệ cho Bùi Ngữ Hàm nắn bóp.

“Còn nhớ những lời lúc trước ta nói với ngươi không? Có lẽ ngươi có thể tìm được ý nghĩa tiếp tục sống ở đây.”

Bùi Ngữ Hàm không nói nhiều cái gì, một tay túm lấy Phương Thanh Tuyết, trực tiếp bay đi.

Sau đó ở trên không trung, tùy tay ném Phương Thanh Tuyết xuống dưới. Tiếp đó, thân hình lóe lên, lại trở về bên trên đỉnh núi.

Từ đầu đến cuối Khô Đạo Nhân nhìn hành động của Bùi Ngữ Hàm, lông mày giữa lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Đệ tử Tiên Môn này, đối với con mà nói, có ý nghĩa đặc biệt gì sao?”

Rất rõ ràng, Bùi Ngữ Hàm không phải đang làm việc tốn công vô ích.

Nhưng mà nhìn tình hình trước mắt, thật sự là không biết Phương Thanh Tuyết có tác dụng gì.

“Ta đang làm một thí nghiệm.”

Bùi Ngữ Hàm nói.

“Thí nghiệm?”

“Con muốn nhìn xem, một đệ tử ngây thơ của Tiên Môn trung thành đến chết với Tiên Môn, coi tất cả mọi thứ của Tiên Môn là điều đương nhiên, có thể bị khói lửa nhân gian thay đổi hay không.

“Khói lửa nhân gian?”

“Sư tôn cứ việc nhìn là được.”

Khóe miệng Bùi Ngữ Hàm lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Phương Thanh Tuyết là vật phẩm thí nghiệm thích hợp nhất, nếu như nàng ta có thể thay đổi, vậy thì nói rõ, Tiên Môn cũng có khả năng bị thay đổi. Pháo đài kiên cố nhất, vĩnh viễn đều là bắt đầu bị công phá từ trong nội bộ.

Bùi Ngữ Hàm nói như thế, Khô Đạo Nhân cũng không chất vấn cái gì nữa. Ông nhìn mặt đất Tính Châu, trong mắt lộ ra một tia hồi ức. Đã từ rất lâu, ông cũng từng rung chuyển đất trời.

Nhưng mà sau đó, lại đi vào trong vách đá, phong ấn bản thân, giống như một hòn đá. Mà bây giờ, lại bị những lời nói của Bùi Ngữ Hàm làm thức tỉnh.

Ông đưa ra một lựa chọn quan trọng, đó chính là cược tất cả của Ma Tông, chiến một trận với Tiên Môn. Chờ đợi là điều không có điểm cuối, ta không muốn sư tôn và các vị tiền bối đều biến thành đá…

Nếu như Diệp Ninh chết, vậy thì sau này Ma Tông sẽ không còn bạn bè nữa, đến lúc đó còn đối kháng với Tiên Môn như thế nào. Nếu như còn không phát ra âm thanh thuộc về Ma Tông, ai còn nhớ, thiên hạ còn có ma!

Những lời Bùi Ngữ Hàm nói, đã sớm vang vọng hàng ngàn lần trong đầu ông. Ánh mắt ông rất phức tạp, nói.

“Ngữ Hàm, lần này, con nhất định phải đồng ý với sư tôn một chuyện.”

Bùi Ngữ Hàm gật đầu.

“Mời sư tôn nói.”

Khô Đạo Nhân hít một hơi thật sâu, nói.

“Mười ba tông Tiên Môn không phải loại người dễ đối phó, cộng thêm những người chúng ta, nhiều nhất là bảo vệ được Diệp Ninh… Nếu như tình thế trở nên xấu hơn, đến cục diện khó khăn nhất, sư tôn muốn con đồng ý, tuyệt đối không thể hành động theo cảm tính, vốn dĩ những người chúng ta sống đã đủ lâu rồi, chúng ta có thể chết, nhưng con không thể, Ma Tông vẫn phải được tiếp tục truyền thừa.. Cho dù, cho dù hy vọng thật sự rất mỏng manh, nhưng chỉ cần có một tia hy vọng, cũng tốt hơn nhiều so với tuyệt vọng.”

Trong đầu Khô Đạo Nhân chỉ có một suy nghĩ.

Đó chính là liều mạng cũng được, truyền thừa của Ma Tông không được đứt.

Trên người Bùi Ngữ Hàm, rõ ràng gánh vác sứ mệnh truyền thừa Ma Tông vĩ đại. Các vị tiền bối của Ma Tông cũng nhìn sang.

Trong mắt bọn họ, cũng mang theo kỳ vọng như thế.

Bùi Ngữ Hàm nghiêm túc nói.

"Điểm này, đồ nhi nhất định đồng ý với sư tôn."

Khô Đạo Nhân lắc đầu, cười nói.

"Đầu tiên con đừng có đồng ý sảng khoái như thế, con phải nghe rõ ý của vi sư, ta biết con có lời hứa thầm kín với Diệp Ninh, vi sư không hề phản đối hai người kết đôi, đến lúc đó, chúng ta cũng sẽ dốc hết sức lực bảo vệ Diệp Ninh… Nhưng, nếu như thật sự không bảo vệ được, hắn nhất định chính là chết, con ngàn vạn không thể bởi vì tình cảm nam nữ mà chậm trễ, con phải dứt khoát rời đi, con hiểu rõ ý của ta chưa?"

Điều này rõ ràng là tiêm một liều thuốc dự phòng cho Bùi Ngữ Hàm. Bùi Ngữ Hàm trầm mặc.

Nàng hiểu rõ suy nghĩ của Khô Đạo Nhân.

Đây là sợ đến lúc đó nàng nhìn thấy Diệp Ninh xảy ra chuyện, nhất thời mất đi lý trí, làm ra chuyện gì đó không màng đến đại cục. Nếu như là nàng lúc trước, nhất định là sẽ không có loại lo lắng này.

Nhưng mà bây giờ, tự hỏi lại lòng mình một lần, trong lòng Bùi Ngữ Hàm cũng có chút hỗn loạn. Nếu như Diệp Ninh thật sự chết ở trước mặt nàng, nàng có thể dứt khoát rời đi nữa không?

Nàng không biết câu trả lời.

Nhưng mà chỉ nghĩ đến cảnh tượng đó, nàng đã có một loại cảm giác đau đến xé lòng. Điều này khiến cho Bùi Ngữ Hàm rất không thoải mái.

Tình cảm nam nữ, đúng thật là một thứ phiền phức. Một khi có tình cảm này, vậy thì tương đương với việc có điểm yếu.

Chương 580: Ngươi vẫn còn không biết gì (3)

Nhưng mà tình cảm chính là như thế, trong lúc bất giác đã ăn sâu vào gốc rễ rồi, vậy thì bản thân có cách nào nữa đây? Một bên là tình cảm, một bên là đại nghiệp truyền thừa của Ma Tông.

Bùi Ngữ Hàm mím môi, trầm giọng nói.

"Nếu như Diệp Ninh thật sự chết, đến lúc đó con sẽ dứt khoát rời đi… Nhưng rời đi không phải là vì chạy trốn, con sẽ không tiếc tất cả mọi giá, tìm Tiên Môn báo thù, cho dù là chết, cũng không do dự."

Đây là bước nhượng bộ lớn nhất mà nàng có thể làm được.

Khô Đạo Nhân gật đầu, không nói nhiều thêm cái gì.

Ông biết tính cách đồ đệ này của mình, không đồng ý thì thôi, một khi đồng ý, vậy thì nhất định sẽ làm được. Nếu đã như thế, vậy thì ông cũng thở phào một hơi, nhìn về phía phương hướng chiến trường, lẩm bẩm nói.

"Đại chiến còn chưa bắt đầu, hình như ta đã cảm nhận được sát khí… Loại sát khí này, đúng thật là đã lâu không gặp!"

Trên mặt ông lộ ra thần sắc say sưa.

Là ma tu, ông chưa bao giờ sợ chiến đấu, bao nhiêu năm chưa từng giao chiến với người khác, nhưng mà nhiệt huyết chưa bao giờ nguội lạnh.

Bây giờ nghĩ đến đại chiến với mười ba tông Tiên Môn, cảm giác hưng phấn đã mất từ lâu đó, khiến cho tinh thần của ông nhìn có vẻ rất hăng hái. Rất nhiều ma tu, đều là như thế, bọn họ cười dữ tợn, lộ ra hàm răng vàng vọt.

"Vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, còn có thể giao chiến với đối thủ lâu đời, đúng thật là khiến cho người khác mong chờ."

"Chúng ta không chết, Tiên Môn sao có thể nói là nhất định sẽ độc bá thế gian? Đã đến lúc khiến cho bọn chúng biết, còn có chân ma tại thế!"

"Ta đã không thể đợi được nữa rồi."

Mọi người tràn ngập tinh thần chiến đấu.

Những lời khích lệ lúc trước của Bùi Ngữ Hàm, đã khiến cho bọn họ phấn chấn trở lại. Nhưng mà Bùi Ngữ Hàm lại ờ trên người bọn họ, nhìn thấy một chút ý từ biệt.

Tuy họ phấn khích, nhưng rõ ràng đã coi đây là trận chiến cuối cùng.

Rõ ràng, bọn họ không cho rằng, phe mình không có khả năng thắng lợi, lần này đi, là mang theo suy nghĩ chắc chắn sẽ chết. Nhưng mà Bùi Ngữ Hàm lại không nghĩ như thế, nàng nói.

“Sư tôn cùng với các vị tiền bối, đại chiến lần này, chưa chắc phía ta đã là bên thua, có lẽ mọi chuyện còn có cơ hôi nghịch chuyển.”

Khô Đạo Nhân cau mày lại.

“Cơ hội nghịch chuyển ở đâu?”

Ông nghĩ như thế này, nhìn thế nào cũng cảm thấy bên mình là phía chắc chắn thua. Mười ba tông Tiên Môn hợp lực, cho dù là thời điểm đỉnh cao của Ma Tông cũng không chống lại được, càng huống hồ là đám người bọn họ bây giờ.

“Cơ hội nghịch chuyển chính là ở trên người Diệp Ninh!”

Bùi Ngữ Hàm rất chắc chắn.

“Hắn?”

Mọi người chau mày.

Bọn họ đã tìm hiểu rồi, Diệp Ninh chỉ là một Bán Thánh mà thôi. Cho dù đúng là có chút nghịch thiên, nhưng mà vậy thì thế nào? Sức mạnh mất cân bằng quá nghiêm trọng, cánh tay không vặn được đùi.

“Mọi người không hiểu, Diệp Ninh là người giỏi tạo ra kỳ tích nhất, chỗ mạnh mẽ chân chính của hắn, từ trước đến nay không ở chỗ bản thân hắn có bao nhiêu sức mạnh, mà là sự thay đổi một cách vô tri vô giác thế giới này… Có lẽ, thế gian này còn có người ôm cùng một suy nghĩ với chúng ta.”

Bùi Ngữ Hàm chậm rãi nói.

Người ôm cùng một suy nghĩ với chúng ta? Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ cảm thấy có chút không thể tin được. Thôi đi!

Trên thế giới này còn có ai ngốc như thế nữa.

Vì một mình Diệp Ninh, còn thật sự dám đắc tội với mười ba tông Tiên Môn!? Bọn họ đúng là không biết.

Ngay khi bọn họ bước vào Tính Châu, có một đám người, gần như cũng cùng lúc đến nơi. Chỉ có điều ở một phương hướng khác mà thôi.

Nhóm người này nhìn có vẻ khác biệt rõ ràng với người Đại Chu.

Đầu trọc, mặc tăng bào, áo cà sa, cầm hình trượng, cá gỗ, tràng hạt,… Rất rõ ràng, đây chính là người của chùa Lôi âm nước Hỏa La.

Số người bọn họ đến Đại Chu, tổng cộng mười vạn.

Nhưng mà những người cùng đi đến Tính Châu tham chiến, chỉ có vài ngàn người. Rất đơn giản, ngay cả Ma Tông cũng nghĩ đến việc truyền thừa quan trọng.

Những hòa thượng tự cho rằng gánh vác trách nhiệm truyền giáo, đương nhiên cũng có cùng suy nghĩ như thế.

Dẫn theo nhiều người như thế đến Tính Châu cũng không có tác dụng gì, chỉ mang theo cường giả đến là được, số lượng người không giúp đỡ được cái gì ở trong loại chiến đấu cấp bậc này cả.

Nếu như thật sự tử thương thảm trọng, thậm chí là toàn quân bị diệt, vậy thì những người không đến Tính Châu, sẽ chính là hạt giống. Tiếp tục mang theo lý tưởng vĩ đại, truyền bá Phật Pháp Đại Thừa ở Đại Chu.

“Các trưởng lão, mọi người nhìn xem, đây chính là Đại Chu, đây chính là quận huyện ở phía đông!”

Cả mặt Viên Phương đều là nụ cười, hưng phấn nói.

“Đây là trung tâm của thế giới, là nơi mà trời cao ưu ái.”

Chương 581: Mỹ nhân tình thâm, xin Diệp đại nhân nắm cho thật chắc!

“Mọi người nhìn xem, ở đây vừa mới gặp phải hạn hán, nhưng mà bây giờ đã hồi phục trở lại, mọi người xem, những nhân khẩu này, dày đặc như thế!”

“Nếu như Phật Pháp Đại Thừa có thể phát dương quang đại ở đây, vậy thì thành tựu của chúng ta, nhất định sẽ che lấp đám người phái bảo thủ kia!”

Mọi người cũng là nhìn với ánh mắt háo hức.

Hai tay Pháp Giác chắp lại, nói.

“Mong được như thế.”

Sau khi tận mắt nhìn thấy tất cả, ông càng thêm kiên định muốn bảo vệ Diệp Ninh, ánh mắt nhìn về phía phương hướng nào đó, thì thầm nói.

“Từ trước đến nay Phật ta từ bi, nhưng nếu như gây bất lợi cho Phật Tử, vậy thì Phật ta cũng sẽ tức giận…”

Tiên Môn, Phật Môn đến rồi!

Hai thế lực lớn, cùng đến Tính Châu.

Mà đối với chuyện này, Diệp Ninh vẫn còn chưa biết gì. Hắn bắt đầu điểm binh điểm tướng rồi.

Thật ra, có Cơ Minh Nguyệt ở đây, những chuyện này đều không cần hắn đi làm.

Hắn vừa mở cửa ra, đã nhìn thấy trên đường phố, khắp nơi dày đặc người. Các chiến sĩ cả người giáp mũ trang bị đầy đủ.

Bách tính nước mắt đầy mặt.

Cùng với Thái Hướng Cao đích thân cầm giáp, từng bước đi đến.

“Mời đại nhân mặc giáp!”

Thái Hướng Cao nói một cách trịnh trọng.

Thái Hướng Cao cầm một bộ khải giáp màu đen.

Đây là khải giáp tốt nhất trong quân đội Đại Chu.

Ở trong trận chiến tiếp theo đây, một bộ khải giáp như thế, rõ ràng không thể thay đổi được cái gì. Nhưng Diệp Ninh từ trong mắt Thái Hướng Cao, lại nhìn thấy được ý chí chiến đấu.

Điều này khiến hắn nhất thời hiểu được.

Đối với hắn mà nói, đây không phải là chiến tranh, nếu như hắn chết, có thể biến thân thành Thiên Đế. Nhưng mà đối với đám người Thái Hướng Cao mà nói, đây chính là một trận đại chiến trước nay chưa từng có.

Nếu như đã là đại chiến, sao có thể không mặc giáp?

Vào khoảnh khắc hắn mặt áo giáp lên, chính là thống soái ba quân. Diệp Ninh hít một hơi thật sâu, nói.

"Mặc giáp cho ta."

Hắn giang hai tay ra.

Huyên Huyên và Mặc Ly đi đến.

Hai nha đầu phối hượp rất ăn ý, mặc giáp lên cho Diệp Ninh. Diệp Ninh cầm lấy mũ, chậm rãi đội lên.

Sau đó đeo kiếm Phương Chính ở bên hông, nhàn nhạt nói.

"Xuất chinh!"

Uuu…

Trong chớp mắt, có người thổi kèn lệnh vang lên.

Kẹt kẹt kẹt!

Sau đó chính là âm thanh chuyển động của vô số khải giáp. Đại quân đi theo Diệp Ninh ra ngoài.

Lần này, đại quân vượt qua trăm vạn! Vốn dĩ Tính Châu có hơn năm mươi vạn. Cơ Minh Nguyệt từ kinh thành mang đến năm mươi vạn.

Đại quân trăm vạn chuyển động, chính là kinh thiên động địa, dời núi lấp biển.

Đại quân hình thành một con rồng thật dài, binh mã đi về phía trước, sát khí bay vút lên trời. Trong quá khứ, bách tính nhìn thấy quân đội, đều sẽ theo bản năng mà sợ hãi.

Bởi vì binh mã đi qua, mỗi lần đại quân qua biên giới, bách tính đều là người dễ chịu tổn thương nhất. Bây giờ là loạn thế.

Quân đội có kỷ luật nghiêm minh không nhiều, phần lớn đều là quân kỷ thối nát.

Nhưng quân đội này thì khác, bách tính biết, đây là "tử đệ binh" của bọn họ. Đây không phải là khẩu hiệu gì, mà là chuyện thật sự xảy ra.

Bởi vì ở trong đại quân trăm vạn này, có một nửa, đều là con trai Tính Châu. Bọn họ từ trước khi Diệp Ninh chiêu binh, đã lựa chọn gia nhập.

Bây giờ đã trở thành đối tượng mà vô số người ngưỡng mộ.

Phải biết rằng, hiện tại nhiệt tình gia nhập quân đội của con trai Tính Châu rất cao, chỉ là Diệp Ninh không có suy nghĩ mở rộng quân đội, nếu như có, chỉ mấy phút là có thể có đại quân mấy ngàn vạn.

Cũng chính là nói, rất nhiều người muốn tham quân, nhưng mà chen vỡ đầu, cũng không thể nào được như ý nguyện. Không thể không nói, ở thời đại này, đây tuyệt đối là một loại cảnh tượng kỳ lạ.

Trong quá khứ, bất luận là Đại Chu cũng được, hay là sáu nước cũng thế, chiêu binh, đều là một chuyện khó khăn. Rất nhiều người không có người nào tham gia quân ngũ, thậm chí có người còn cưỡng ép tráng đinh.

Vì sao nhiệt tình tham quân của bách tính Tính Châu lại cao như thế? Không phải vì điều gì khác.

Chính là có Diệp Ninh.

Nhìn Diệp Ninh cưỡi ở trên chiến mã, dần dần đi xa.

Trong mắt bách tính lệ rơi đầy mặt, bọn họ quỳ trên mặt đất, giơ cao hai tay, sau đó nặng nề bái xuống.

"Diệp đại nhân toàn thắng, Đại Chu toàn thắng!"

"Diệp đại nhân toàn thắng, Đại Chu toàn thắng!"

"Diệp đại nhân toàn thắng, Đại Chu toàn thắng!"

Tiếng của bách tính, giống như núi hô biển gào, hùng dũng truyền đến.

Âm thanh này sáng lạn như thế, thế mà lại khiến cho trời đất chấn động, mây trên bầu trời bị chấn động đến tản ra.

Lúc này, tất cả sĩ tốt, nắm thật chặt đao trong tay, trong đôi mắt bọn họ, dần dần không cò sự căng thẳng nữa. Ý chí chiến đấu dâng trào trong lòng.

“Chiến chiến chiến!”

Không biết là ai lớn tiếng hô trước.

Say đó trong toàn quân, đều cùng lúc vang lên âm thanh “chiến” vang dội. Đây là một trận chiến chưa bắt đầu, nhưng đã nhìn thấy kết quả.

Chương 582: Mỹ nhân tình thâm, xin Diệp đại nhân nắm cho thật chắc! (2)

Lúc trước, chiến tranh giống như thế này, đều không cần đánh, đã sụp đổ rồi. Bởi vì nhất định là lòng quân tản mát.

Nhưng mà ngày hôm nay, lại hoàn toàn khác biệt.

Không chỉ là lòng quân, thậm chí là lòng dân, đều lộ ra sự kiên định trước nay chưa từng có.

Vô số bách tính nước mắt tuôn rơi, bọn họ biết, con trai, trượng phu, đệ đệ, ca ca của mình, sắp phải lên chiến trường rồi. Lần này đi, có thể chính là vĩnh biệt.

Nhưng bọn họ không hề cảm nhận được một chút bi thương và hối hận nào, bọn họ cảm thấy đây là một chuyện vinh quang. Đây là một trận chiến nhất định phải đánh.

Không phải vì những quan lão gia thối nát và tham lam kia,

Mà là vì chính bản thân bọn họ, vì Diệp đại nhân, vì để vực dậy Đại Chu! Vì những thứ này, cho dù chảy hết toàn bộ máu tươi trong người, vậy thì cũng không có gì do dự!

“Quân có lòng, dân có lòng!”

Liễu Thận cưỡi ở trên chiến mã, ông cũng mặc giáo, mà mái tóc hoa râm rất bắt mắt. Rõ ràng, ông đã có chút già đi rồi.

Nhưng điều này sẽ không khiến cho ý chí của Liễu Thận không hợp với đại quân. Ngược lại hài hòa đến lạ lùng.

Bởi vì trên người Liễu Thận, cũng mang theo một cỗ khí thế trước nay chưa từng có. Liễu Thận là Nho sinh.

Cái gọi là Nho sinh, cũng không phải là người văn nhược cái gì cả, bọn họ từ nhỏ đã luyện tập quân tử lục nghệ, không nói mười tám loại vũ khí cái gì cũng tinh thông, nhưng cũng biết một hai.

Thứ bọn họ theo đuổi là có thể chiến đấu trên lưng ngựa, xuống ngựa có thể trị quốc. Đối với chiến tranh, Liễu Thận đã sớm chờ đợi từ khi còn là thiếu niên rồi. Ông từng tưởng tượng hình ảnh bản thân theo quân đi tham chiến.

Chỉ đáng tiếc, quốc vận xuống dốc, thế đạo đen tối, vốn dĩ cho rằng không còn có cơ hội nữa, thế mà hôm nay lại được như ý chuyện xuất chinh khiến cho ông cảm thấy vô cùng hưng phấn.

“Theo ta được biết, trong lịch sử chưa bao giờ có thời điểm lòng quân lòng dân thống nhất như thế, điều này đủ để nói rõ, tân chính của Đại Tông Sư, đúng là rất được lòng người, đây tuyệt đối là một chính sách thành công, có thể đi ra một con đường trước nay chưa từng có, ta lờ mờ có một loại dự cảm, nếu như tân chính thật sự có thể bao phủ toàn bộ Cửu Châu, vậy thì thế giới này, sợ rằng sẽ có thay đổi không thể tưởng tượng được.”

Có một Đại Nho trả lời.

Nhìn tình hình trước mắt, tân chính đã phá vỡ rất nhiều nghi ngờ.

Đây tuyệt đối không phải là chính sách Diệp Ninh vỗ đầu là nghĩ ra được, mà là sau khi nhiều lần cân nhắc đắn đo, mới có thể có được con đường được người trong thế gian này công nhận.

Chỉ cần nhìn vào những biến hóa của Tính Châu mà biết.

Các Đại Nho sau khi đi đến Tính Châu, có thể nói là lúc nào cũng không ngừng chấn kinh. Ý nghĩa của tân chính đối với bách tính mà nói, nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy được.

Ở đây, không dám nói là một trăm phần trăm không có tham nhũng, nhưng phần lớn quan viên, đúng thật đều là nhân tài

ôm lý tưởng. Các quan lại nghiêm túc làm việc.

Bách tính sống có tôn nghiêm. Khắp nơi đầu có sức sống.

Mảnh đất cổ lão này, tiêu tan dáng vẻ cằn cỗi lúc trước, giống như là mặt trời mới mọc, khiến cho mọi người sáng mặt. Mà những điều này, đều là tân chính mang đến.

Bây giờ, bọn họ càng là nhìn thấy bách tính Tính Châu, tâm cam tình nguyện tiễn con trai nhà mình đi đánh một trận chiến không thể chiến thắng. Điều này càng là nói rõ rất nhiều vấn đề.

Chi tiết trong đó, chắc chắn khiến cho người khác suy nghĩ sâu sắc.

“Chỉ đáng tiếc, chúng ta rất khó có thể nhìn thấy cảnh tượng tân chính truyền khắp Cửu Châu, trận chiến này, quân ta nhất định sẽ thua!”

Liễu Thận rất tỉnh táo nói, nhưng trên mặt ông, lại mang theo nụ cười thoải mái.

Giống như là Liễu Thận không biết một khi chiến bại, kết quả duy nhất chính là chết vậy. Mọi người cũng đều là như thế, bọn họ đều lộ ra nụ cười.

Một loại cảm xúc coi thường cái chết, lây nhiễm tất cả mọi người.

“Chúng ta không sợ hãi cái chết, điều chúng ta sợ là, tân chính vừa mới sinh ra được ngọn, đã bị hủy diệt một cách vô tình như thế.”

“Bỏ qua cải cách, ở trên mảnh đất cổ lão này, rất khó có thể có bông hoa đẹp đẽ nào nở nữa.”

“Nhưng đây không phải là chúng ta sai, mà là Tiên Môn sai, bọn họ sợ rồi, vì thế bọn họ muốn tiêu diệt chúng ta, nhưng bọn họ nhiều nhất là có thể hủy diệt cơ thể của chúng ta, mà lại không thể nào hủy đi tinh thần của chúng ta.”

“Rồi sẽ có một ngày, ta tin tưởng, sẽ còn có người dựng dậy lá cờ đã đổ xuống.”

Các Đại Nho nói chuyện với nhau.

Bọn họ dự liệu được cái chết, nhưng mà bọn họ không sợ hãi cái chết.

Thân là Đại Nho, thật ra được mất cá nhân đã không còn quan trọng nữa, điều bọn họ quan tâm, càng nhiều hơn là sự theo đuổi về mặt tinh thần. Bọn họ nói chuyện với nhau, không che giấu người khác.

Chương 583: Mỹ nhân tình thâm, xin Diệp đại nhân nắm cho thật chắc! (3)

Rất nhiều người đều nghe thấy. Bao gồm cả Cơ Minh Nguyệt, cũng bao gồm cả Diệp Ninh.

"Ngươi nghe thấy chưa?"

Cơ Minh Nguyệt hỏi.

Diệp Ninh gật đầu.

"Ngươi nói tương lai, phải mất bao nhiêu năm nữa, mới có người dựng lên lá cờ ngươi đã đổ xuống?"

Cơ Minh Nguyệt hỏi.

"Có lẽ không cần bao lâu, hoặc có lẽ lá cờ này chưa bao giờ đổ xuống."

Diệp Ninh không phải là một người làm việc không có đầu có cuối.

Hắn biết, sau khi mình trở thành Thiên Đế, vẫn là sẽ quay trở lại thế giới này. Không phải vì cái khác, chính là vì đưa ra một lời giải thích cho những người ở thế giới này. Viết một dấu chấm hết lên chuyện mà bản thân còn chưa làm xong.

"Lá cờ sẽ không đổ xuống?"

Rõ ràng ánh mắt của Cơ Minh Nguyệt có chút dao động, nói.

"Lời này là có ý gì? Lẽ nào còn thật sự có cơ hội thắng?"

Đương nhiên mọi người có thể coi như là ai binh. Nhưng ai binh. Câu nói ai binh này, đương nhiên không hoàn toàn đúng.

Có những lúc dũng khí bộc phát có nhiều hơn nữa, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, cũng không có tác dụng gì.

Điểm này trong lòng tất cả mọi người đều có tính toán.

Bọn họ biết kết quả của trận chiến này, chín phần chính là thất bại. Nhưng… vạn nhất thì sao?

Rất khó tưởng tượng, ở trong lòng bọn họ, thế mà còn có suy nghĩ "vạn nhất." Nhưng điều này là chuyện hợp tình hợp lý.

Bởi vì Diệp Ninh đã sáng tạo ra quá nhiều kỳ tích rồi. Lúc trước rất nhiều cục diện, nhìn có vẻ đều là chắc chắn chết không có đường sống.

Nhưng mà Diệp Ninh, lại vẫn là có thể cứu sống cục diện, khiến cho tình huống có được nghịch chuyển căn bản.

Tuy lần này nhìn có vẻ, không có bất kỳ hy vọng nào, nhưng nếu như là Diệp Ninh, vẫn là khiến cho trong lòng mọi người, tồn tại một chút hy vọng.

Không phải vì cái gì khác, chính là bởi vì Diệp Ninh!

Trong đầu rất nhiều người đều có một suy nghĩ, nếu như là Diệp đại nhân, vậy thì chưa chắc nhất định sẽ thua? Loại suy nghĩ này hiện ra có chút không có đạo lý, nhưng vừa đúng lúc có thể thể hiện ra được địa vị của Diệp Ninh trong lòng mọi người. Cơ Minh Nguyệt cũng là như thế.

Tuy bề ngoài, mọi người cho rằng trận chiến này không nhìn thấy hy vọng, nhưng mà trong lòng, vẫn là có một chút hy vọng. Lúc này thấy Diệp Ninh nói như thế, trong lòng không kìm được mà dao động.

Lẽ nào, Diệp Ninh còn thật sự có chiêu sau nào sao?

"Lẽ nào nói, ngươi thật sự có thể lật ngược tình thế?"

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt cháy lên hy vọng, mở to mắt nhìn Diệp Ninh.

Đây là thời điểm quan trọng để Đại Chu bước lên con đường hoàn toàn mới, đương nhiên Cơ Minh Nguyệt không muốn dừng lại vào lúc này.

"Thế sự khó lường, ai nói chúng ta nhất định thua chứ?"

Diệp Ninh cười tự tin, nói.

“Có điều, điều này có một tiền đề, chính là để cho tất cả mọi người đều nghe ta.”

Nghe xong, Cơ Minh Nguyệt điên cuồng vui mừng.

Lẽ nào Diệp Ninh thật sự có chiêu sau? Cơ Minh Nguyệt nghĩ cũng không nghĩ đã trả lời.

“Vốn dĩ ngươi chính là chủ soái ba quân, đương nhiên toàn quân đều nghe lời ngươi.”

Diệp Ninh lại lắc đầu, nói.

“Bệ hạ không hiểu ý của ta, ý của ta là, tất cả mọi người, bao gồm cả ngài.”

Nhất thời Cơ Minh Nguyệt hiểu ra. Nàng cắn răng, nói.

“Truyền lệnh toàn quân, sắc phong Diệp Ninh thành Đại nguyên soái binh mã thiên hạ, gia phong Hộ Quốc Công, bắt đầu từ trẫm trở đi, toàn quân đều nghe Diệp đại nhân chỉ huy, nếu như có người làm trái lệnh, xử phạt theo quân pháp!”

Rất nhanh tin tức đã truyền khắp toàn quân…

Điều này khiến cho không ít người chấn động, nhưng cũng có giới hạn.

Vốn dĩ Diệp Ninh chính là thống soái ba quân.

Bây giờ chẳng qua chỉ là lại lần nữa xác nhận thêm một chút mà thôi, còn về việc sắc phong Hộ Quốc Công, điều này không có cái gì cả. Công tích của Diệp Ninh, cho dù là phong Vương, cũng không có bất kỳ người nào nói hai lời.

Chỉ một Quốc Công nho nhỏ, nhất định là làm được.

Đương nhiên, mọi người cũng đều biết, cái gì mà Quốc Công, cái gì mà tước Vương, đối với Diệp Ninh mà nói, đều không phải quá quan trọng. Bây giờ hắn đã đến bước này rồi, đã sớm không còn quan tâm những hư danh đó nữa.

Trong mệnh lệnh này, khiến cho mọi người chấn động là, cho dù là Cơ Minh Nguyệt cũng tự hạ thân phận, cam nguyện nghe chỉ huy của Diệp Ninh. Nhưng Thiên Tử còn không để ý, bọn họ lại có ý kiến gì chứ?

“Bây giờ ngươi mãn nguyện chưa.”

Cơ Minh Nguyệt nói.

Hắn đã hoàn toàn vượt qua quyền chỉ huy, quân vương không nói đùa, bây giờ đại quân thật sự là một mình Diệp Ninh nói là tính. Trong ánh mắt của bọn họ lộ ra thần sắc chờ đợi.

Ý tứ rất rõ ràng, trẫm đã làm đến bước này rồi, ngươi có kế hoạch gì, đến lúc ngươi nói rồi chứ. Nhưng Diệp Ninh có thể có kế hoạch gì?

Hắn chẳng qua chỉ là muốn chết mà thôi.

Sau khi nhận được quyền chỉ huy, Diệp Ninh đầu tiên cười một tiếng, tiếp đó nghiêm túc nói.

“Trần Thiệu Chính, Ngụy Văn Thông, Ngưu Tiến Hỉ đâu?”

Chương 584: Mỹ nhân tình thâm, xin Diệp đại nhân nắm cho thật chắc! (4)

Hắn một hơi gọi tên của ba người. Ba người lập tức đến phía trước đại quân.

“Có thuộc hạ!”

Diệp Ninh gật đầu, chỉ tay vào Cơ Minh Nguyệt.

“Bắt đầu từ giờ phút này, bệ hạ, các vị Đại Nho, cùng với các vị triều thần, tất cả đều ở phía sau quân, không có được mệnh lệnh, ai cũng không được đến trung quân!”

Nghe xong, Cơ Minh Nguyệt hình như hiểu ra cái gì, sắc mặt thay đổi.

“Diệp Ninh, ngươi có ý gì?”

Nàng cảm thấy bản thân mắc bẫy rồi. Nàng đúng thật là mắc bẫy rồi.

Kế hoạch lật ngược tình thế, Diệp Ninh nhất định là không có.

Đến lúc này rồi, ai cũng không có đủ sức mạnh để đến cứu hắn nữa. Trừ phi là thần binh ở trên trời xuống.

Nhưng đối với hắn mà nói, cái chết không phải trọng điểm gì cả, hắn không muốn nhìn thấy đám người Cơ Minh Nguyệt cứ hy sinh vô ích như thế. Kịch bản lý tưởng chính là, hắn chết

trước, sau đó biến thành Thiên Đế, dùng thời gian nhanh nhất trở lại.

Đến lúc đó, tất cả mọi người đều không cần chết nữa.

Đây chính là suy nghĩ của Diệp Ninh, vì thế đầu tiên là hắn lấy được binh quyền, bảo đảm quyền uy của mình, tiếp đó thực hiện điểm này. Đương nhiên, hắn vất vả dụng tâm như thế, không hề được Cơ Minh Nguyệt chấp nhận, nàng chỉ cảm thấy, bản thân bị lừa.

"Quân lệnh như núi, bản soái đã hạ lệnh, các ngươi còn đợi cái gì? Lẽ nào muốn kháng lệnh sao?"

Diệp Ninh một lần, lại gọi ra rất nhiều tinh nhuệ.

Muốn cưỡng ép đưa mọi người rời đi.

Các Đại Nho và triều thần ngây người, sau đó bất đắc dĩ lùi xuống, bọn họ không thể nào chống lại mệnh lệnh của Diệp Ninh. Nhưng Cơ Minh Nguyệt lại chậm rãi không nhúc nhích.

Ngụy Văn Thông cả mặt khó xử, nói.

"Bệ hạ, Diệp đại nhân có lệnh."

Cơ Minh Nguyệt nghiến răng nghiến lợi nhìn Diệp Ninh.

"Diệp Ninh, có phải là ngươi muốn chết một mình?"

Nàng nhìn thấu suy nghĩ của Diệp Ninh.

Diệp Ninh căn bản không trả lời, chỉ là chau mày nói.

"Còn đợi cái gì? Lẽ nào coi quân lệnh của bản soái là trò đùa sao?"

Mọi người bất lực, chỉ có thể một trái một phái, cưỡng ép đi lên phía trước, giữ lấy ngựa của Cơ Minh Nguyệt, muốn dẫn nàng rời đi.

"Đợi đã, trẫm còn có lời muốn nói!"

Cơ Minh Nguyệt vỗ ngựa đi đến.

Nàng nhìn chằm chằm Diệp Ninh.

Sau đó lại đến gần, thì thầm vào bên tai hắn.

"Ngươi nhất định phải sống, trong cung còn đang có người đợi ngươi."

Diệp Ninh sửng sốt.

“Trong cung?”

Trong cung hắn không có người quen.

Tai của Cơ Minh Nguyệt có chút hơi đỏ, nhưng ai cũng không chú ý đến, nàng thấp giọng nói.

“Nhược phi Quần Ngọc sơn đầu kiến, Hội hướng Dao Đài nguyệt hạ phùng!”

Si. Bài thơ này?

Trong đầu Diệp Ninh lập tức xuất hiện một thân ảnh xinh đẹp.

“Ngươi là nói nữ tử đó? Nhưng mà nàng ấy, không phải là ảo giác trong lúc say rượu của ta sao?”

Đương nhiên Diệp Ninh không thể nào quên được.

Trước khi rời khỏi kinh thành, bản thân say rượu làm thơ, viết ra “Thanh bình điệu từ”, dẫn phát dị tượng thiên hạ, khiến cho hồ nước nóng biến thành hồ mực. Điều đó khiến cho hắn tâm cam tình nguyện viết ra bài thơ này, thân ảnh tuyệt đẹp đó đã khắc dấu thật sâu vào trái tim hắn.

Tưởng như là mơ, nhưng lại vô cùng chân thực.

“Nàng không phải là ảo giác, nàng thật sự tồn tại, nàng là muội muội của trẫm.”

Cơ Minh Nguyệt nói.

“Muội muội, bệ hạ từ lúc nào có thêm một muội muội?”

Diệp Ninh không tin, Đại Chu không có công chúa.

“Đúng là thật sự có một muội muội, nuôi ở trong cung không có người nào biết, chỉ là vì lo lắng nàng ấy bị mưu hại nếu như thật sự quốc gia diệt vong, sẽ thả nàng ấy về dân gian, ít nhiều cũng có được tự do…”

Cơ Minh Nguyệt bịa chuyện ngay tại chỗ, cũng hợp tình hợp lý, nàng lại nói.

“Nhưng ngày hôm đó, muội muội trẫm gặp gỡ Diệp đại nhân… vừa gặp đã ái mộ!”

“Kể từ đó, ở trong thâm cung, ngày ngày mong chờ, hy vọng Diệp đại nhân bình an trở về.”

“Nếu như ngươi thật sự chết trận, chắc chắn sẽ cô phụ phần thâm tình hậu ý này, chừng mực trong đó, xin Diệp đại nhân nắm chắc!”

Nói xong câu cuối cùng, Cơ Minh Nguyệt vỗ ngựa rời đi.

Nếu như còn không đi, nàng sẽ không kìm nén được nữa.

Nhưng mà những lời nói này của nàng, lại khiến cho Diệp Ninh rơi vào trong hỗn loạn.

“Thật sự là muội muội của bệ hạ sao?”

Diệp Ninh cảm thấy độ tin tưởng của những lời này của Cơ Minh Nguyệt phải giảm đi.

Cũng không phải nói Cơ Minh Nguyệt không thành thật, mà là nghe thế nào cũng có chút mơ hồ? Nếu như Thiên Tử thật sự có một muội muội, sao có thể một chút tiếng gió cũng không truyền ra ngoài chứ?

Nhưng nếu như không phải như thế, vậy thì nên giải thích như thế nào đây?

Người khác chỉ coi là Diệp Ninh say rượu xuất hiện ảo giác, vì thế mới viết ra bài thơ “Thanh bình điệu từ” đó, nhưng mà Diệp Ninh chuyện nhà mình nhà mình tự biết.

Có phải là ảo giác hay không, còn có ai so với hắn rõ ràng hơn?

Chương 585: Binh vô thường thế, nước vô thường hình

Bây giờ, Cơ Minh Nguyệt ở một bên đã chứng minh điểm này, càng là khiến cho hắn kiên định đây không phải là ảo giác.

Diệp Ninh nhìn bóng lưng của Cơ Minh Nguyệt, tuy cả đầu đầy nghi vấn, nhưng mà trước mắt không phải là lúc để đặt câu hỏi.

“Đợi sau khi ta trở thành Thiên Đế, có nhiều thời gian tìm hiểu rõ chuyện này.”

Diệp Ninh không có quên chuyện chính.

Hắn thống lĩnh đại quân, một đường đi đến chiến trường. Chiến trường, là nơi hắn đã chọn từ trước. Nhìn một lượt, phía trước có một con sông lớn.

Nước sông chảy xiết, độ rộng khoảng bốn năm mươi mét, chiều dài chảy về phía đông, xuyên qua vùng đất ba châu. Con sông này, tên là Chương Hà.

Mấy ngày trước bởi vì tình hình hạn hán, lượng nước của sông Chương Hà giáng xuống rất nhiều, đến ngày hôm nay, hồi phục lại được một chút, nhưng so với thời kỳ lan tràn bình thường, vẫn là thấp hơn rất nhiều.

Chỉnh đốn quân đội chuẩn bị chiến đầu, cũng không cần Diệp Ninh lo lắng. Trong quân tự có đại tướng giải quyết.

Không bao lâu sau, đại quân trăm vạn xếp thành hai hàng, xếp trận hình ngay ngắn ở bên bờ sông.

“Diệp huynh, đại quân nước Tấn sẽ đến nơi này sao?”

Thái Hướng Cao giục ngựa lên phía trước hỏi. Diệp Ninh cười nhạt một tiếng, nói.

“Bọn họ nhất định sẽ đến đây.”

Điểm này, Diệp Ninh rất tự tin.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hắn ở đây, Cơ Minh Nguyệt cũng ở đây.

Tin tức của Tiên Môn nhất định rất linh thông, tin tức Cơ Minh Nguyệt đến Tính Châu, chắc chắn đã được lan truyền ra ngoài rồi.

Dù sao lần này Cơ Minh Nguyệt đến Tính Châu, cũng không có gì che giấu, mà là gióng trống khua chiêng đi, nếu như Tiên Môn còn không biết, vậy thì đúng thật là không hợp với lý thường.

Trận đại chiến này, nhìn vẻ bề ngoài, là nước Tấn phạt Chu.

Nhưng trên thực tế tất cả mọi người đều biết, thật ra nguyên nhân chân chính là Tiên Môn muốn đối phó với Diệp Ninh.

Đại quân nước Tấn, chẳng qua chỉ là thêu hoa trên gấm mà thôi, tác dụng chân chính là bọn họ có thể mang đến vô cùng ít ỏi, thứ Tiên Môn cần, chẳng qua chỉ là danh nghĩa của nước Tấn mà thôi.

Như thế, công thành chiếm đất, chính là nhiệm vụ thứ yếu. Nhiệm vụ quan trọng, nhất định là đối phó Diệp Ninh.

Bây giờ có nhiều thêm một Cơ Minh Nguyệt, Tiên Môn không có đạo lý không đến đây. Sở dĩ hắn chọn nơi này làm nơi quyết chiến, có ba nguyên nhân.

Thứ nhất, là bởi vì hai bờ Chương Hà vắng vẻ không có người. Một khi chiến đấu bắt đầu, sẽ không làm bị thương đến người vô tội.

Nếu như dựa vào tường thành phòng thủ, vậy thì đúng thật là hạ sách.

Tác dụng của tường thành không lớn thì thôi, một khi thành bị phá, bách tính trong thành sẽ gặp tai họa. Cho dù là thành không bị phá, chỉ riêng hậu quả của trận chiến, cũng không phải là điều mà bách tính có thể chịu được. Vì thế nơi quyết chiến, nhất định phải cách ra nơi có người.

Thứ hai, là vấn đề địa thế.

Hai bờ Chương Hà, địa thế thoáng, có tung thâm (quân sự), cũng có nơi để hòa giải. Đại quân của nước Tấn và Đại Chu cộng lại, có đến hai trăm vạn.

Đại quân hai trăm vạn, có thể hoàn toàn triển khai ở nơi này, đây là địa hình thích hợp để quyết chiến nhất. Từ xưa đến nay, đại chiến bùng nổ ở vùng đất này, không ít.

Từ xưa đến nay rất nhiều tướng giỏi, đều là nhìn trúng địa thế nơi này.

Thứ ba, cũng chính là tư tâm của Diệp Ninh.

Chương Hà trải dài ba châu, là một vùng đệm thích hợp nhất. Một khi đại chiến bắt đầu, có Chương Hà làm đệm ở giữa, có lẽ nhân số tử thương sẽ ít hơn một chút. Từ trước đến nay Diệp Ninh chưa bao giờ ngây thơ cho rằng trận doanh phía mình có thể không có người chết.

Đó là chuyện không thể nào.

Một khi chiến tranh bùng nổ, sao có thể không có hy sinh? Nhưng mà hắn lại hy vọng có thể chết ít một chút, ít thêm một chút nữa.

Những người vô tội này không nên chảy quá nhiều máu ở đây, ngược lại là hắn, nên là tặng đầu người này đi trước. Như thế, sau khi hắn trở thành Thiên Đế, sẽ quay trở lại giống như sấm chớp.

Đến lúc đó, cũng có thể bảo vệ được hầu hết mọi người.

Nhưng một lòng khổ tâm này của Diệp Ninh, lại không có người nào hiểu được. Ánh mắt của toàn quân, đều tập trung lên trên người Diệp Ninh. Bọn họ sẽ không để cho một mình Diệp Ninh đơn độc chiến đấu.

…

Mà đúng vào lúc Diệp Ninh đang chỉnh đốn quân đội đại chiến.

Trong thành Tấn Dương, đại quân cũng chuẩn bị xong rồi.

So sánh với quân đội của đại Chu, sĩ khí của quân đội nước Tấn, chắc chắn đã giảm xuống tận đáy.

Nếu như có người đi sâu vào trong quân quan sát, nhất định sẽ phát hiện, trên mặt rất nhiều tướng sĩ đều mang theo thần sắc buồn bã, còn có không ít người, đã tê dại giống như là trận chiến tranh tiếp theo đây, không có bất kỳ quan hệ gì với bọn họ vậy.

Trên thực thế loại tình huống này đã không phải là chuyện một ngày hai ngày nữa.

Chương 586: Binh vô thường thế, nước vô thường hình (2)

Ngay từ khi Lý Nhiễm tuyên bố phạt Chu, lập tức tâm thái toàn quân đã sụp đổ. Điều này rất bình thường.

Bởi vì nước Tấn là ngụy quốc, Lý Nhiễm cũng là ngụy Vương. Kiếp khí đã giáng xuống, tất cả mọi người đều bị cuốn vào trong đó.

Nước Tấn mất đi đại nghĩa, còn muốn nghịch dòng phát triển, loại hành động này, co thể coi là đại nghịch bất đạo. Vì thế ông trời đã sớm giáng hình phạt xuống.

Những ngày này, trên địa bàn của nước Tấn, lần lượt bùng phát tai họa. Tự nhiên vô duyên vô cớ bốc cháy.

Động đất mà không có dự báo gì trước.

…

Tóm lại, có rất nhiều thiên tai xảy ra.

Nói là tai nạn, nhưng mà tất cả mọi người đều biết, đây căn bản không phải tai nạn, mà là nước Tấn mất đi thiên mệnh, là người không có chính nghĩa, không được trời đất buông tha.

Ngoại trừ điều đó ra, còn có lòng người. Vốn dĩ lòng người đã phân tán.

Đại quân trăm vạn này của nước Tấn, trong đó có một nửa, đều có quan hệ mật thiết với các thế tộc lớn. Nhưng mà vì sao các thế tộc lại đi theo Lý Nhiễm tạo phản?

Còn không phải là bởi vì bị ép không thể làm gì?

Nếu như có thể lựa chọn, bọn họ hận không thể nhìn thấy nước Tấn bùng nổ tại chỗ. Ai muốn làm loạn thần tặc tử chứ?

Nhìn nước Tấn, là đã biết không có tiền đồ gì, con thuyền rách nát này, ai cũng đều muốn xuống. Nhưng đáng tiếc, bọn họ không có lựa chọn, Lý Nhiễm động thủ rất nhanh, vào lúc tất cả mọi người còn chưa phản ứng lại, đã khống chế bọn họ trước. Ai dám phản kháng, sẽ giết người đó.

Như thế, mọi người chỉ có thể phục tùng nghe lệnh.

Các thế tộc đều không tâm cam tình nguyện, quân đội dưới quyền, thì có được mấy phần ý chí chiến đấu chứ?

Nếu như không phải phía trên ép buộc, trong quân lại có đội chấp pháp lúc nào cũng giám sát bọn họ, bọn họ đã sớm muốn chạy trốn khỏi quân doanh rồi. Đánh trận phải nói đến thiên thời địa lợi nhân hòa.

Nước Tấn còn chưa bắt đầu đánh, đã mất đi ba điểm này.

Nhìn từ góc độ chiến tranh, đây tuyệt đối là một trận chiến đấu chắc chắn sẽ thua.

Nhưng mà, trận chiến tranh này lại khác hoàn toàn với quá khứ, đại quân trăm vạn của nước Tấn, không phải là nhân vật chính, nhân vật chính chân chính, là đại quân của mười ba tông Tiên Môn, đã sớm đến thành Tấn Dương.

Sĩ khí xuống thấp, lòng người phân tán, cùng với thiên tai bùng nổ liên miên… Những thứ này, bọn họ đều chú ý đến. Nhưng có ảnh hưởng gì chứ?

Nước Tấn có thể tiếp tục được nữa hay không, không có bất kỳ liên quan gì đế bọn họ. Thứ bọn họ cần, chỉ là danh nghĩa của nước Tấn mà thôi.

Chỉ cần nước Tấn có thể kiên trì đến khi bọn họ giao chiến với Đại Chu, vậy thì coi như là hoàn thành nhiệm vụ. Vì thế, mười ba tông Tiên Môn lạnh lùng nhìn tất cả mọi thứ, mà không hề có một chút hành động nào.

Bọn họ không quan tâm, nhưng Lý Nhiễm không thể không quan tâm.

Đừng nhìn hắn bề ngoài rất cứng rắn đối với các thế tộc, bức ép bọn họ lên thuyền tặc của hắn ta, nhưng mà theo thời gian trôi đi, trong lòng hắn ta cũng là ngày càng lo lắng hơn.

Lý Nhiễm rất rõ ràng, bây giờ bản thân đã bị đưa lên trên đống lửa rồi, nếu như thắng lớn, vậy thì còn có một chút cơ hội sống, nếu như thua, thậm chí là bị kéo dài, vậy thì bản thân cũng là chắc chắn sẽ chết.

“Thiên Tử Đại Chu đã đến Tính Châu, đây có khi nào sẽ trở thành biến số không?”

Lý Nhiễm lo lắng hỏi.

“Có thể có biến số gì chứ? Theo ta thấy, Cơ Minh Nguyệt đúng là vô cùng ngu xuẩn!”

Trương Hằng Đạo cười lạnh một tiếng, khinh thường nói.

“Nếu như hắn ta trốn ở kinh thành, có lẽ còn có thể kéo dài hơi tàn mà sống thêm một chút, nhưng thế mà hắn ta lại không biết sống chết đến Tính Châu, vậy thì ta chỉ có thể nói, hắn ta đúng thật là tự tìm đường chết!”

“Điều này đối với chúng ta mà nói tuyệt đối là một chuyện tốt, giết Diệp Ninh, quốc vận Đại Chu sụp đổ, Thiên Tử ở trong tay, chỉ cần nắm giữ thật chặt, Đại Chu xem như là vong quốc rồi!”

“Đây là thời cơ tốt ngàn năm có một, Tấn Vương còn lo lắng cái gì?”

Đây chính là tâm thái của Tiên Môn.

Nhìn người bằng nửa con mắt, cao cao tại thượng, tự cho rằng bản thân có thể nắm giữ tất cả. Đối với trận chiến tranh này, tất cả mọi người bọn họ đều vô cùng tự tin.

Mười ba tông Tiên Môn hợp lực, đó chính là sức mạnh cường đại nhất trong trời đất này, không có bên nào có thể có được. Diệp Ninh dựa vào cái gì đấu với bọn họ.

“Lời thì nói như thế, nhưng mà…”

Lý Nhiễm vẫn như trước lo lắng trùng trùng,

Vốn dĩ hắn ta đã là người lo trước lo sau, nhưng mà bây giờ tâm thái của hắn ta đúng là càng ngày càng xấu. Đây là bởi vì Lý Nhiễm ngửi thấy mùi nguy hiểm.

Hoặc là nói không thể ngửi được, mà là lúc nào hắn ta cũng đang ở trong nguy hiểm. Chỉ cần ngẩng đầu lên nhìn là biết.

Chương 587: Binh vô thường thế, nước vô thường hình (3)

Trên bầu trời có một đám mây, lúc nào cũng đi theo hắn ta.

Trong đám mây, có một lôi đình màu máu. Dường như lúc này cũng có thể đánh xuống.

Đây chính là hình phạt của trời.

Nếu như không phải Tinh Thần Tông dùng tiên khí, tạm thời che giấu thiên cơ cho Lý Nhiễm, hình phạt của trời đã sớm bùng nổ rồi. Một khi bùng nổ, với thân hình nhỏ bé của hắn ta, nhất định là không chống đỡ được.

Chết là nhất định phải chết, chỉ là nhìn xem chết như thế nào, một khi không cẩn thận, chính là hồn phi phách tán. Hình phạt của trời ở trên đầu, giống như là một thanh kiếm sắc đặt ở trên cổ hắn ta, Lý Nhiễm sao có thể không cẩn thận từng chút một?

"Không có nhưng mà!"

Nhưng loại tâm thái này của Lý Nhiễm, Trương Hằng Đạo không thể nào đồng cảm được, đại chiến đã vô cùng cấp bách, thái độ của Lý Nhiễm không còn quan trọng nữa, bây giờ Lý Nhiễm, hoàn toàn là người công cụ, bị lôi cuốn theo rồi, nhất định phải phục tùng ý chí của Tiên Môn, vì thế Trương Hằng Đạo liếc mắt nhàn nhạt nói.

"Bây giờ đến lúc này rồi, Tấn Vương cho rằng còn có lựa chọn sao?"

"So với việc nghĩ những chuyện không đâu đó, còn không bằng nghĩ xem, trận chiến tiếp theo đây nên đánh như thế nào!"

"Chỉ cần trận chiến này thắng lợi, ngươi tự nhiên có thể tiếp tục sống, nếu như thua, vậy thì chỉ có một con đường chết."

Lời nói đã nói đến mức độ này rồi.

Lý Nhiễm còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể ngậm miệng giữ im lặng.

Nhưng trong lòng hắn ta lại càng thêm nặng nề.

Không biết vì sao, hắn ta vẫn luôn có loại dự cảm không tốt. Đúng vào lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Có binh truyền lệnh cưỡi ngựa đến.

"Báo! Quân Chu xuất phát!"

Lý Nhiễm chau mày lại.

"Thế mà bọn họ lại chủ động xuất kích!"

Vốn dĩ Lý Nhiễm cho rằng, Đại Chu ở tình cảnh xấu, chỉ có thể phòng thủ.

Thế mà lại không ngờ, bọn họ còn chưa xuất phát, Đại Chu đã có hành động trước rồi.

"Bẩm đại vương, quân Chu không xâm phạm biên cảnh nước ta, mà là đi về phía Chương Hà, ở hai bên bờ, bày sẵn trận doanh."

Binh truyền lệnh nói.

"Ồ?"

Trương Hằng Đạo lộ ra thần sắc vui vẻ.

"Đây là đã lựa chọn trước nơi quyết chiến."

Chương Hà?

Lý Nhiễm không phải kẻ không biết gì, mà còn là người rất có tầm nhìn chiến lược, chỉ nghĩ một chút, đã nói.

"Hai bờ Chương Hà, địa hình thoáng, đúng là phù hợp với chiến tranh quy mô lớn, Diệp Ninh lựa chọn nơi này làm nơi quyết chiến, là một một trận quyết định thắng thua, không làm bị thương đến người vô tội… Nhưng bản vương cảm thấy, không thể để cho hắn được như ý nguyện, chúng ta có thể hoàn toàn không cần quan tâm Diệp Ninh, mà trực tiếp xông vào quận huyện trống, tấn công."

"Cướp thành cướp đất, tàn sát thành thị trút giận, đến lúc đó, kế hoạch của hắn nhất định sẽ loạn!"

Lý Nhiễm đưa ra phương án giải quyết tốt nhất. Binh vô thường thế, nước vô thường hình.

Điểm quan trọng nhất trong binh pháp, chính là không được đi theo tiết tấu của đối phương. Đánh trận không phải trò chơi,

quyền chủ động cục diện trận chiến rất quan trọng.

Diệp Ninh không phải là bày sẵn trận thế ở Chương Hà sao?

Vậy thì không quan tâm hắn, ta chỉ tấn công thành chỉ của ta là được.

Nếu như hấp tấp xông lên, vậy thì chính là quân Châu dùng trận địa sẵn sàng đón địch, nghênh đón quân Tấn đi đường dài. Đây là điều cấm kỵ đối với nhà binh.

Nhưng phương án của Lý Nhiễm có tốt như thế nào, cũng không có tác dụng gì. Bởi vì hắn ta không phải là người đưa ra quyết định.

Một giọng nói thờ ơ, truyền vào trong tai Trương Hằng Đạo. Trương Hằng Đạo lộ ra thần sắc nghiêm túc.

"Đại trưởng lão truyền lệnh, đi đến Chương Hà ứng chiến!"

Lý Nhiễm chau mày lại.

"Cái gì?"

Trương Hằng Đạo khinh thường nhìn Lý Nhiễm.

"Tiên Môn chiếm ưu thế, chỉ cần đi ngang là được, cái gì mà công thành chiếm đất, lãng phí thời gian, liên quan gì đến chúng ta? Diệp Ninh và Cơ Minh Nguyệt đều ở Chương Hà, sớm xử lý bọn họ, mới là thượng sách!"

"Lẽ nào Tấn Vương ngươi còn chưa hiểu sao, ngươi và đại quân ở dưới tay ngươi, chẳng qua chỉ là vật trang trí."

"Đến trận chiến, các ngươi không cần xuất chiến, chỉ cần nhìn Tiên Môn chém giết là được!"

Nghe xong, Lý Nhiễm chỉ có thể trầm mặc.

Tuy hắn ta cảm thấy bị sỉ nhục, nhưng rất rõ ràng, Trương Hằng Đạo nói đúng. Ý chí của hắn ta, không quyết định được bất kỳ chuyện gì.

Loại cảm giác này, đối với một vương giả mà nói, thật sự là không dễ chịu.

Trong lòng hắn ta cảm thấy có chút buồn cười, cả đời này của hắn ta đều muốn xưng Vương, nhưng mà cuối cùng xưng Vương thành công rồi, nhưng mà lại vô tác dụng như thế.

Đây rõ ràng không phải là ý định ban đầu của hắn ta. Nhưng hắn ta có thể làm thế nào đây?

Chỉ có thể giống như một con rối vậy, dưới sự mệnh lệnh của Tiên Môn, đi lên tường thành. Sau đó rút kiếm ra, chỉ về phương hướng Chương Hà.

“Xuất chinh!”

Chương 588: Binh vô thường thế, nước vô thường hình (4)

Vừa dứt lời.

Trên bầu trời lóe lên sấm chớp.

Bùm bùm bùm!

Tiếng sấm gầm lên, vô số mây đen hội tụ lại. Sát khí đầy trời.

Một cỗ khí tức hủy diệt, nhanh chóng bao trùm tất cả mọi người. Điều này khiến Lý Nhiễm cứng đờ.

Quả nhiên, phạt Chu là làm ngược ý trời, bây giờ Cơ Minh Nguyệt còn chưa mất thiên mệnh, loại hành động này của Lý Nhiễm, chính là đại nghịch bất đạo.

Rầm!

Lôi đình giáng xuống, nhưng mà khi vừa đến giữa không trung, lại bất ngờ biến mất.

Đây là bởi vì nguyên nhân thiên cơ liên quan đến Lý Nhiễm bị che giấu. Hình phạt của trời không thể nào xác định được vị trí cụ thể.

Vì thế chỉ có thể tiêu tan.

Nhưng điều này không đại hiểu hình phạt của trời sẽ kết thúc.

Lý Nhiễm không sao, nhưng mà cả tộc Lý thị, thì xui xẻo rồi.

Vốn dĩ bọn họ đã kiếp khí quấn người, ở trong mắt của thiên đạo, thuộc về người nằm trong danh sách đen. Bây giờ hình phạt của trời giáng xuống, đương nghiên bọn họ là người đầu tiên gánh chịu.

Nhất thời, sấm sét gầm vang.

Vô số sấm sét nổi lên, trên mặt đất, tất cả những người có quan hệ huyết thống với Tấn Dương Lý thị, tất cả đều bị hình phạt của trời đánh trúng.

Bọn họ đến tiếng kêu gào thảm thiết cũng không phát ra được, đã trực tiếp bị đánh thành tro.

Cảnh tượng này, rõ ràng đây là trùm một lớp máu lên đoàn người xuất chinh lần này.

Tất cả bách quan văn võ nước Tấn, thế gia đại tộc, tất cả đều kinh ngạc nhìn Lý Nhiễm nguyên vẹn không có thương tổn gì. Lý Nhiễm không sao.

Toàn tộc Lý thị thì tiêu đời rồi.

Đây nhất định không có cái gì bất ngờ.

“Thế mà Lý Nhiễm ác độc như vậy, đến cả tộc của bản thân cũng có thể hy sinh!”

Trong lòng mọi người chấn động, ánh mắt nhìn Lý Nhiễm, càng là mang theo một loại cảnh giác. Người này đúng thật là độc ác, thế gian hiếm có loại người độc ác như thế này!

Lý Nhiễm cười lớn.

Cả nhà bị diệt, bây giờ hắn ta đã trở thành cô gia quả nhân thật rồi. Cảnh tượng này, khiến cho hắn ta không kìm được bật cười. Chỉ là trong tiếng cười này, tràn ngập bi thương và tự giễu.

“Xuất chinh!”

Hắn ta lại phát lệnh lần nữa.

U u u!

Tiếng kèn lệnh vang lên, đại quân chậm rãi chuyển động, đi về phía Chương Hà.

Tuy chiến tranh vào lúc này mới bùng nổ.

Nhưng vào vài ngày trước, mây đen chiến tranh đã bao trùm vùng đất Tính Châu. Tính Châu, quận Tam Sơn, huyện Trường Bình, thôn Hổ Đầu.

Nơi này, là vùng đất nằm bên rìa Tính Châu.

Địa chỉ của thôn, nằm ở bên sườn núi, bởi vì địa thế ccủa thôn, có hình đầu hổ, nên được gọi là thôn Hổ Đầu. Vị trí của thôn Hổ Đầu không hề tốt.

Số lượng đất đai có thể canh tác ở trên sườn núi rất ít, vì thế bình thường nguồn cung cấp chính hằng ngày của gia đình đều là sản vật từ núi. Cái gọi là sản vật từ núi, chính là chỉ món quà của tự nhiên. Ví dụ như lá thuốc. Hoặc là nhân sâm, linh chi,…

Ví dụ như lương thực, giống như rau dại, nấm, măng,… Hoặc là động vật hoang dã, thỏ, heo rừng,…

Tóm lại, cuộc sống của sơn dân, từ trước đến nay đều rất khó khăn.

Một ngày này, một đoàn người của thôn Hổ Đầu, vô cùng vui vẻ đi ra khỏi núi. Thu hoạch của bọn họ rất tốt.

Ngoại từ rau dại, quả dại, thế mà còn có ba con dê rừng.

Đây là một gia đình ba người, một con dê đực, một con dê cái trưởng thành, còn có một con dê nhỏ.

Bây giờ đã bị giết rồi, thợ săn khiêng trở về thôn, có được sự hoan nghênh của toàn bộ dân làng.

Loại thu hoạch này, vào lúc trước là điều rất hiếm có, đừng nhìn dê rừng không có tính tấn công gì, nhưng mà rất cảnh giác, muốn bắt được bọn chúng, phải tiêu phí sức lực rất lớn mới có thể làm được.

Có ba con dê này, mấy bữa ăn tiếp theo của toàn bộ dân làng, đều có thịt ăn, nước luộc để uống rồi. Thợ săn đi đầu, tên là Trần Đại Sơn.

Người trong thôn gọi hắn hắn là Đại Sơn thúc.

“Không hổ là Đại Sơn thúc, vừa mới hành động, đã bắt về ba con dê!”

“Có Đại Sơn thúc ở đây, thôn chúng ta không thiếu thịt ăn rồi.”

“Đại Sơn thúc uy vũ, lần này đi săn dẫn theo ta đi!”

Thôn dân nhao nhao chào hỏi Trần Đại Sơn, một vài người trẻ tuổi, càng là dùng ánh mắt giống như là nhìn thấy thần tượng

nhìn hắn. Trần Đại Sơn ở trong mắt dân làng, là người có bản lĩnh.

Khi hắn mới bốn năm sáu mươi tuổi, chính là thợ săn giỏi nhất trong thôn.

Sau này tòng quân nhiều năm, mấy ngày trước, bởi vì tuổi tác lớn, bị quân đội bãi chức, trở về trong thôn. Vừa mới trở về, đã tổ chức thợ săn trong thôn, hình thành một đội đi săn. Mỗi lần ra ngoài đi ăn, đều có thể mang về không ít thịt.

Đối mặt với lời chào hỏi của thôn dân, Trần Đại Sơn trả lời có chút qua loa, ánh mắt của hắn nhìn xung quanh, cuối cùng cũng tìm được một nữ nhân đang ôm đứa trẻ, trong mắt lập tức phát ra ánh sáng, hai ba bước đi lên phía trước, nói.

“Ta trở về rồi, trong nhà tất cả đều tốt chứ.”

Chương 589: Còn có thể là Diệp đại nhân nào?

Trong lúc nói chuyện, đón lấy đứa trẻ trong tay nữ nhân, nhìn đứa trẻ lộ ra nụ cười, hắn cũng cười theo. Người nữ nhân tên là Tiểu Thúy, là thê tử chưa cưới được bao lâu của hắn.

Mấy ngày trước, vừa mới sinh cho hắn một người con trai.

Trần Đại Sơn gần bốn mươi tuổi mới có con trai, trong lòng hắn rất vui mừng, sở dĩ hắn mạo nguy hiểm ra ngoài đi săn, cũng hy vọng vợ con có thể có cuộc sống tốt một chút.

“Trong nhà không sao, đương gia không cần lo lắng, ngược lại là chàng, có bị thương không?”

Tiểu Thúy là một cô nương biết lạnh biết nóng.

Nàng trẻ hơn rất nhiều so với Trần Đại Sơn, nhưng lại rất hiền huệ, lo lắng sờ tới sờ lui trên người Trần Đại Sơn, không nhìn thấy vết thương, mới thở phào một hơi.

“Yên tâm, bản lĩnh của ta không nhỏ, chỉ cần không gặp phải gấu lớn, ở trong núi này, cũng chưa có thứ gì ta sợ cả.”

Trần Đại Sơn kéo tay của thế tử, cười nói.

“Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Vừa mới đi được hai bước, ý thức được bản thân quên cái gì đó, nhanh chóng chạy quay trở lại, nói.

“Vị cô nương này, cô nương tạm thời theo ta về nhà đi.”

Ở phía sau hắn, có một nữ nhân vô cùng xấu xí đứng đó.

Nàng ta trầm mặc gật đầu, đi theo bước chân của Trần Đại Sơn. Nữ tử này, không phải ai khác mà chính là Phương Thanh Tuyết.

Nàng ta bị Bùi Ngữ Hàm vứt ở bên rìa thôn.

Nhưng mà nàng ta không muốn gặp người khác, vì thế lại dựa vào hai chân của mình, đi vào trong núi, muốn tự sinh tự diệt.

Nhưng không ngờ được là, bởi vì nguyên nhân mất đi tu vi, lại không có kinh nghiệm sống, đi được nửa đường, bị vướng vào bẫy mà thợ săn đặt ở đó, không thể nào thoát thân.

Cái bẫy này chính là do Trần Đại Sơn đặt, vốn dĩ Trần Đại Sơn cho rằng bẫy được kích phát, là do bắt được vật săn, nhưng mà không ngờ được, vừa đi đến nhìn, thế mà lại là người sống.

Điều này khiến cho Trần Đại Sơn có chút xấu hổ.

Lập tức bày tỏ lời xin lỗi với Phương Thanh Tuyết.

Nhưng Phương Thanh Tuyết lại không trả lời gì, trái tim nàng ta đã như tro tàn, đối với tất cả mọi thứ bên ngoài, đều không quan tâm gì nữa. Nhưng Trần Đại Sơn là người tốt bụng, vẫn như trước quyết định bù đắp cho Phương Thanh Tuyết, vì thế nên đã mời nàng ta về nhà dưỡng thương.

Có lẽ đây chính là thiên ý, vốn dĩ Phương Thanh Tuyết là muốn rời thôn này, nhưng mà kết quả vẫn là đến đây.

Nhìn bóng lưng của Trần Đại Sơn, mày nàng ta hơi chau lại.

Bởi vì ở chỗ Trần Đại Sơn, Phương Thanh Tuyết cảm nhận được cảm giác khác hoàn toàn lúc trước. Loại cảm giác này, gọi là thuần phác.

Đây là điều mà Phương Thanh Tuyết chưa từng tiếp xúc, nên có chút không biết làm thế nào. Loại lúng túng này, biểu hiện ra ngoài, chính là trầm mặc ít nói. Nàng ta đi theo Trần Đại Sơn về nhà.

Trần Đại Nhân nhanh chóng thu dọn một căn phòng ở nhà, nói.

“Cô nương, cô nương tạm thời ở đây đi.”

Phương Thanh Tuyết gật đầu, đi vào trong. Lần đi vào này, chính là mấy canh giờ.

Trong quá trình này, phong ấn Bùi Ngữ Hàm để lại trong cơ thể nàng ta được nới lỏng. Vì thế nói, tu vi của nàng ta, đang dần dần hồi phục.

Bây giờ mới vừa khôi phục được một ít, nhưng cũng đã có dáng vẻ của Luyện khí tầng bốn năm rồi. Không cần bao lâu, là có thể hoàn toàn khôi phục.

Nếu như lúc trước tu vi có thể hồi phục, Phương Thanh Tuyết nhất định sẽ điên cuồng vui mừng, nhưng mà bây giờ sau khi trải qua ấm lạnh lòng người, nàng ta đã không còn quan tâm tu vi nữa.

Một khi tâm đã chết, tu vi có cao như thế nào thì có tác dụng gì chứ? Nhưng hồi phục tu vi, cũng được coi như là có một vài chỗ tốt.

Ví dụ như, nàng ta nghe được cuộc nói chuyện của phu thê ở cách xa mười mấy mét.

“Đương gia, canh được nấu xong rồi.”

Tiểu Thúy lau mồ hồi, hạnh phúc cười.

Thịt dê rừng tươi, nấu một nồi canh, đối với Tiểu Thúy mà nói, tuyệt đối được xem là một mỹ vị.

“Đùi dê nướng ở chỗ ta cũng gần được rồi, đợi lát nữa, nàng múc một bát canh, đưa cho cô nương kia, chắc rằng cô ấy cũng đã lâu không ăn thứ gì rồi, lại bị thương, nhất định là rất yếu ớt, uống một bát canh trước bồi bổ một chút.”

Trần Đại Sơn đang ở bên đống lửa nướng đùi dê.

Thân là lão đại của đội săn, theo lẽ đương nhiên hắn có được phần thịt tốt nhất.

“Được, tất cả đều nghe đương gia.”

Tiểu Thúy dứt khoát đồng ý, nhưng mà sau đó, lại có chút tò mò, hỏi.

“Đương gia, vị cô nương này, rốt cuộc có lai lịch như thế nào?”

Trần Đại Sơn lắc đầu, nói.

“Cái này ta không biết, hỏi cô ấy cô ấy cũng không nói, nhưng mà nhìn quần áo cô ấy mặc, có lẽ là không đơn giản, chất liệu của bộ quần áo đó, chỉ có quý nhân mới mặc được… Lúc trước có thể cô ấy là một quý nhân, nhưng mà có lẽ bây giờ xuống dốc, nếu không cũng sẽ không lưu lạc vào trong núi, ta suy nghĩ, nếu như cô ấy đã bị mắc vào bẫy của ta, vậy thì ta ít nhiều gì cũng có chút duyên phận với cô ấy, so với việc ném cô ấy tự sinh tự diệt ở trong núi, không bằng dẫn cô ấy về nhà, chúng ta cũng không thiếu một đôi đũa đúng không?”

Chương 590: Còn có thể là Diệp đại nhân nào? (2)

Tiểu Thúy cũng là một người lương thiện, nói.

“Đây là điều đương nhiên, cứu một mạng người, coi như là tích đức.”

Nghe thấy lời này.

Sắc mặt Phương Thanh Tuyết có chút thay đổi.

Vốn dĩ trong đôi mắt đã tê dại, cũng nhiều thêm một tia ánh sáng.

Tuy không muốn thưa nhận, nhưng lúc này, Phương Thanh Tuyết đúng là có chút cảm động. Loại cảm động này, khiến cho nàng ta không ngờ đến được.

Ở trong mắt của Phươn Thanh Tuyết, người như Trần Đại Sơn là cái gì? Nói trực tiếp một chút, chính là sâu kiến.

Lúc trước Phương Thanh Tuyết chưa từng đặt người như thế vào trong mắt, cũng tuyệt đối không ngờ được, bản thân sẽ có tiếp xúc gì đó với người như thế này. Hoàn cảnh trưởng thành của Phươn Thanh Tuyết, đã định trước nàng ta sẽ trở thành

một người coi thường tất cả, cao cao tại thượng, không phải là người nhiễm khói lửa nhân gian.

Nàng ta chưa bao giờ coi trọng một người như Trần Đại Sơn.

Hoặc là nói, ở trong mắt của Phương Thanh Tuyết, căn bản không cho rằng Trần Đại Sơn và Tiểu Thúy là người giống nàng ta. Bọn họ quen biết qua loa.

Nhưng mà khi nàng ta rơi vào tình trạng tồi tệ nhất, nàng ta lại cảm nhận được sự lương thiện trước nay chưa từng cảm nhận được ở chỗ phu thê Trần Đại Sơn. Đây chính là lòng tốt thuần khiết, là lòng thương hại của một người đối với một người cùng là đồng bào khác.

Thứ này, ở trên người Tiên Môn, đại khái là không có.

Phương Thanh Tuyết ở chỗ Tiên Môn, cảm nhận được chỉ có bi thương và tuyệt vọng vô tận.

"Vì sao?"

Trong mắt Phương Thanh Tuyết tràn ngập vẻ mơ hồ.

Từ trước đến nay Phương Thanh Tuyết chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày, bản thân sẽ nhận được sự giúp đỡ của hai người bình thường đến không thể bình thường hơn được.

Đặc biệt là Phương Thanh Tuyết chú ý đến một chi tiết.

Phu thê hai người từ đầu đến cuối đều chưa từng thảo luận đến dung mạo của mình.

Bọn họ không hề có bất kỳ ý chán ghét, hoặc là thái độ khinh thường nào, điều này khiến cho Phương Thanh Tuyết càng cảm thấy khó có thể tin được. Nàng ta làm sao biết, ở trong thế giới của phu thê hai người Trần Đại Sơn, căn bản không tồn tại sự khinh thường đối với người khác. Bởi vì bọn họ đã là ở đáy rồi, bọn họ chính là tầng lớp thấp nhất.

Những người bọn họ tiếp xúc, đều là không ưa nhìn.

Những nữ nhân từ nhỏ dinh dưỡng phong phú, có vẻ ngoài xinh đẹp quốc sắc thiên hướng, ngược lại bọn họ chưa từng được gặp.

Vì thế, người như Phương Thanh Tuyết, tuy đúng thật là rất xấu xí, nhưng ở trong mắt những người tầng lớp thấp nhất, vì

để tiếp tục sống, đã gần như cạn kiệt hơi thở, thật ra không tính là gì cả.

Ít nhất da dẻ của Phương Thanh Tuyết rất trắng, ít nhất thân hình của nàng ta tốt. Đây đã vượt qua rất nhiều người rồi.

Cho nên bọn họ không khinh thường Phương Thanh Tuyết, là bởi vì bọn họ không có tư cách khinh thường người khác.

Nhưng những thứ này, Phương Thanh Tuyết không biết. Vì thế nàng ta rất muốn tìm hiểu nó.

Vì thế Phương Thanh Tuyết chủ động đi ra khỏi cửa.

"Cô nương, cô nương đến rồi, bát canh này, cô nương uống đi."

Tiểu Thúy nhìn thấy Phương Thanh Tuyết, lộ ra nụ cười, cầm bát canh nóng, đưa đến tay của Phương Thanh Tuyết. Phương Thanh Tuyết nhận lấy nó, sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Nàng ta ngửi thấy hương vị bốc ra từ bát canh, hương vị này lạ lùng mà ấm áp, nàng ta không vội vàng uống, mà là hỏi.

"Mọi người có thường ăn thịt không?"

Phương Thanh Tuyết muốn tìm hiểu những con người ở tầng lớp thấp nhất này.

"Điều này sao có thể?"

Tiểu Thúy lắc đầu, nói.

"Vốn dĩ cuộc sống ở trong núi đã khó khăn, lúc trước vào những năm không tốt, một ngày có thể ăn hai bữa cháo, đã được xem là xa xỉ rồi, giống như năm nay, Tính Châu đại nạn, càng là có không ít người đói chết, cả thôn đều làm lưu dân, chạy trốn nạn ra ngoài… Quay trở lại một tháng trước, thật sự rất khó tưởng tượng được, chúng ta còn có thể có cơ hội ngồi ở đây ăn canh thịt."

Nhắc loại đoạn thời gian khó khăn nỳ, Tiểu Thúy có chút nghĩ lại đã thấy sợ. Phương Thanh Tuyết lại hỏi.

"Vậy là có người giúp đỡ mọi người?"

Tiểu Thúy gật đầu, trong mắt hiện ra ý tôn trọng.

“Đúng thế, đều nhờ Diệp đại nhân, nếu như không phải ngài ấy, có thể chúng ta đã sớm đói chết rồi.”

Trong lòng Phương Thanh Tuyết run lên.

“Diệp đại nhân? Diệp đại nhân nào?”

Trần Đại Sơn đứng dậy, miệng cười toe toét nói.

“Còn có thể là Diệp đại nhân nào, đương nhiên là Diệp Ninh Diệp đại nhân rồi!”

Diệp Ninh?

Nhắc đến cái tên Diệp Ninh này, nếu như nói Phương Thanh Tuyết không có phản ứng gì đó là chuyện không thể nào. Dù sao ngày trước, Diệp Ninh là người mà Phương Thanh Tuyết hận nhất.

Nhưng mà bây giờ khi người khắc nhắc đến Diệp Ninh, nàng ta lại phát hiện, thế mà hận ý của bản thân lại không hề lớn giống như trong tưởng tượng. Lẽ nào ân oán lúc trước đã được xóa hết rồi sao?

Đương nhiên không phải.

Chương 591: Lần này ta tuyệt đối sẽ không lật xe!

Chỉ là bởi vì nàng ta đối với thế giới này có hiểu biết sâu sắc hơn. Lúc trước đứng ở góc độ của Tiên Môn nhìn thế giới, sẽ phát hiện thế giới này chỉ có một mặt.

Nhưng bây giờ nàng ta mới biết, thế giới rất phức tạp, không chỉ là một mặt, mà là có vô số mặt. Nếu như quay trở ngược lại một tháng trước, Phương Thanh Tuyết tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, bản thân sẽ bị Tiên Môn vứt bỏ một cách vô tình.

Càng không ngờ được, vào lúc bản thân khốn đốn, tuyệt vọng nhất, người đưa tay ra cứu giúp nàng ta, thế mà lại là những con “sâu kiến” mà lúc trước nàng ta chưa bao giờ đặt vào trong mắt.

Bởi vì có trải nghiệm, nên mới trưởng thành.

Bây giờ Phương Thanh Tuyết đã trưởng thành, nhìn thấu ấm lạnh của thế gian, khi nhắc đến Diệp Ninh, nàng ta phát hiện hận ý của bản thân, thế mà lại mờ nhạt đi rất nhiều.

“Diệp đại nhân đã làm cái gì?”

Phương Thanh Tuyết trầm giọng hỏi.

Lúc trước, nàng ta chưa bao giờ đi quan tâm Diệp Ninh làm cái gì, đang nghĩ cái gì. Nàng ta chỉ biết, Diệp Ninh xâm phạm lợi ích của Tiên Môn, vì thế đáng chết.

Nhưng mà bây giờ, lợi ích của Tiên Môn đã không liên quan gì đến nàng ta nữa, nàng ta thử thông qua một góc độ khác, để nhìn nhận Diệp Ninh.

“Chuyện Diệp đại nhân làm có quá nhiều rồi, ngài ấy khiến cho tất cả mọi người chúng ta được sống tiếp.”

Tiểu Thúy nhắc đến Diệp Ninh, trở nên rất kích động.

Tiểu Thúy có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng dù sao chỉ là một nông phu bình thường ở nơi thôn dã, mồm mép ngốc, những lời muốn nói rất nhiều, nhưng không biết nói ra sao.

Vẫn là Trần Đại Sơn nhìn nhiều chuyện đời, nói một cách có trật tự.

“Diệp đại nhân áp chế thế tộc thân hào, làm nhiều việc lợi cho bách tính.”

“Ngài ấy cải cách bộ máy quan chức, để cho tiểu lại làm quan, nha môn không còn hại dân, mà chân chính bắt đầu làm việc cho bách tính.”

“Ngài ấy cải cách chế độ quân đội, người lớn tuổi giống như chúng ta, lão binh ở trong nhà chỉ có con nhỏ, đều để cho chúng ta nghỉ hưu, trước khi đi, còn phân phát một khoản lương giải ngũ không nhỏ.”

“Ngài ấy giảm thấp tô thuế, khiến cho bách tính có không gian để thở.”

“Ngài ấy khuyến khích nông điền, cổ vũ nông nghiệp, nâng cao địa vị của công tượng, khiến cho Tính Châu có rất nhiều việc làm.”

“Ngài ấy còn mở trưởng học ở các quận các huyện các trấn, khiến cho con cái của bách tính cũng có thể đi học.”

“Ngài ấy…”

Trần Đại Sơn vừa mở miệng nói, giống như thao thao bất tuyệt vậy, nói không ngừng. Phương Thanh Tuyết yên lặng lắng nghe.

Phương Thanh Tuyết có thể cảm nhận được rõ ràng, khi Trần Đại Sơn nhắc đến Diệp Ninh, trong đôi mắt có ánh sáng.

Đó là ánh sáng tuy chưa từng gặp, nhưng chỉ cần đối phương ra lệnh một tiếng, Trần Đại Sơn sẽ nguyện chết vì Diệp Ninh. Thông qua những lời kể của Trần Đại Sơn, nàng ta có thể cảm nhận được sự giúp đỡ của Diệp Ninh đối với loại người như Trần Đại Sơn.

Chỉ là cảm nhận của nàng ta không hề sâu sắc.

Đây là bởi vì mười ngón tay của nàng ta không chạm vào nước, cả đời này căn bản chưa từng thể nghiệm cuộc sống của bách tính ở tầng thấp nhất, vì thế nàng ta căn bản không thể nào nhận thức được rõ ràng, những hành động này của Diệp Ninh, rốt cuộc có thể mang đến cái gì cho bách tính.

Bởi vì không hiểu, vì thế nàng ta không phát hiểu ý kiến, mà là âm thầm quyết định, nàng ta phải ở trong bóng tối, âm thầm quan sát cuộc sống của bách tính. Phương Thanh Tuyết cúi thấp đầu, ăn canh trong bát.

Canh thịt dê không hề ngon, loại canh mà do gia đình những người dân ở trong núi này nấu, đương nhiên thiếu rất nhiều gia vị, trong quá khứ, Phương Thanh Tuyết nhất định là khinh thường gạt bỏ.

Nhưng mà lúc này ăn chúng, nàng ta lại cảm thấy ấm áp. Có một dòng điện ấm áp, đang chảy dọc trong cơ thể nàng ta. Phương Thanh Tuyết quyết định ở lại thôn Hổ Đầu này.

Tiểu Thúy vô cùng hoan nghênh nàng ta, đối đãi với nàng ta giống như muội muội.

Tuy tính cách của Phương Thanh Tuyết có chút lạnh lùng, nhưng mà cố gắng hết sức thể hiện ra sự nhiệt tình của mình.

Nàng ta đi theo Tiểu Thúy cùng xuống ruộng lao động, cùng nấu cơm, cùng gánh nước…

Ở trong quá trình này, Phương Thanh Tuyết không hề dùng bất cứ sức mạnh này, thậm chí còn áp chế thực lực của bản thân. Bởi vì nàng ta rất muốn tìm hiểu, cuộc sống của những người ở tầng lớp thấp nhất, ở trong thế giới này.

Sau khi hiểu được, nàng ta phát hiện, là thật sự rất khổ. Quá khổ rồi.

Nhìn Trần Đại Sơn đi vào núi săn bắn, khiến cho cả người đầy vết thương.

Nhìn Tiểu Thúy mỗi ngày đầm đìa mồ hôi, mặt đối diện với đất lưng đối diện với trời. Tâm thái của nàng ta đã thay đổi.

Con người không phải cây cỏ, làm sao có thể vô tình?

Tuy Trần Đại Sơn và Tiểu Thúy rất thô bỉ, nhưng đối với Phương Thanh Tuyết có thể nói là ân nhân cứu mạng.

Đặt ở khứ, với tính cách lạnh lùng và cao ngạo của nàng ta, có thể còn sẽ không thừa nhận ân tình này.

Chương 592: Lần này ta tuyệt đối sẽ không lật xe! (2)

Nhưng mà bây giờ, sau khi trải qua sự vứt bỏ của Tiên Môn đối với mình, nàng ta đã biết, sự lương thiện giữa người với người này, là trân quý như thế nào.

Vì thế ở trong lòng của Phương Thanh Tuyết, đã công nhận Trần Đại Sơn và Tiểu Thúy, coi bọn họ là ca ca và tẩu tẩu của mình, là người thân cuối cùng của mình ở trên thế giới này.

Loại thay đổi này, nếu như để cho người quen thuộc nàng ta biết được, nhất định sẽ cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì người như Phương Thanh Tuyết, thế mà lại có một ngày, có thể thành tâm thành ý từ tận đáy lòng chấp nhận những "sâu kiến" này, đây là điều quá không thể tin được. Đặc biệt là bây giờ nàng ta không phải là không có thực lực, ngược lại, thực lực của nàng ta đã gần như hồi phục hoàn toàn rồi.

Nhưng mà nàng ta đã dung nhập vào trong cuộc sống thôn dân, không chỉ dung nhập, còn có đồng cảm. Vì thế, nàng ta cảm thấy tức giận.

“Cuộc sống của thôn dân vất vả như thế, đây là chính sách lương thiện cái gì? Mọi người luôn miệng nói Diệp Ninh tốt, ta lại cảm thấy, hắn rõ ràng là danh không xứng với thực.”

Phương Thanh Tuyết tức giận nói.

Nàng ta không chịu được.

Những mệt mỏi này đối với nàng ta mà nói không tính là cái gì. Nhưng đối với Trần Đại Sơn và Tiểu Thúy mà nói, lại là một gánh nặng lớn.

Đặc biệt là những người giống như bọn họ, không phải số ít, chỉ riêng Tính Châu đã có hàng ngàn hàng vạn người. Hóa ra những người này, lại sống cuộc sống như thế!

Phương Thanh Tuyết rất tức giận.

Nàng ta cảm thấy đây là vấn đề của Diệp Ninh, ngươi thân là Giám Chính Viện giám sát, Tính Châu mục đương nhiệm, bách tính dưới quyền quản lý của ngươi khổ sở như thế, mà ngươi lại làm ngơ như không thấy.

Đây không phải là thất trách thì là cái gì?

Nhưng mà những lời này, khiến cho cho Tiểu Thúy sợ hãi.

“Không được nói linh tinh!”

Đầu tiên Tiểu Thúy bị dọa sợ, nhìn xung quanh bốn phía, thấy không có người nào, lúc này mới thở phào một hơi, sau đó lập tức lộ ra thần sắc tức giận.

“Muội sao có thể nói bậy như thế? Diệp đại nhân đối với bách tính ân trọng như núi, sao muội có thể mắng ngài ấy?”

Tiểu Thúy không thể nào hiểu được sự tức giận bất ngờ của Phương Thanh Tuyết. Ngược lại khiến cho Phương Thanh Tuyết tức giận.

Phương Thanh Tuyết chau mày, nói.

“Đây cũng được xem là ân trọng như núi? Cuộc sống của mọi người, đúng thật, đúng thật là không bằng chó lợn!”

Phương Thanh Tuyết nói chuyện có chút khó nghe.

Điều này có liên quan đến việc nàng ta thiếu khuyết kinh nghiệm xã hội.

Những lời này rõ ràng là có chút làm tổn thương Tiểu Thúy.

“Không bằng chó lợn?”

Tiểu Thúy tức giận cười hai tiếng, sau đó nói.

“Muội đi theo ta.”

Tiểu Thúy đặt cuốc xuống, dẫn theo Phương Thanh Tuyết, đến sườn núi phía sau thôn. Phương Thanh Tuyết liếc mắt nhìn một lượt, ánh mắt trầm xuống.

“Đây, đây là cái gì?”

Nhìn một lượt, thế mà lại là mộ.

Trên một núi đất nhỏ, có cắm một tấm gỗ.

“Đây chính là những thôn dân lúc trước chết trong hạn hán.”

Tiểu Thúy lau nước mắt, nói.

“Lúc trước muội nhất định là con cháu nhà giàu đúng không, muội không biết nỗi khổ của nhân gian, ta không trách muội, nhưng muội nhất định không được chỉ trích Diệp đại nhân.”

“Muội cảm thấy cuộc sống của chúng ta bây giờ rất khổ, nhưng muội không biết, trước khi Diệp đại nhân đến, chúng ta sống cuộc sống như thế nào, đó mới thật sự gọi là không bằng chó lợn, sống không có tôn nghiêm, giống như là cây cỏ dại mọc ở bên đường vậy, tùy tiện đắc tội một thân hào, đã có thể mất mạng, mà trên đời này, sẽ không có bất kỳ người nào giải oan cho chúng ta, làm chủ cho chúng ta, loại cảm giác không người nào hiểu, không người nào quan tâm đó, mới thật sự là đau khổ… Muội cảm thấy trồng ruộng rất khổ, muội nhất định là không biết, tất cả bách tính trong thiên hạ, nguyện vọng lớn nhất chính là có được một mảnh đất thuộc về bản thân, mỗi ngày ta cày ruộng, nhìn thì có vẻ mệt mỏi, nhưng mà ta vui vẻ, bởi vì ta biết, lương thực ta trồng ra được, phần lớn đều thuộc về ta, ruộng ta cày, là đất đai thuộc về bản thân ta…”

“Muội cho rằng mỗi ngày đương gia ra ngoài săn bắn rất nguy hiểm, nhưng muội nhất định không biết, lúc trước, phàm là ra

ngoài săn bắn, hoặc là tay không trở về, hoặc là bị thương thậm chí là mất mạng, ở quá khứ, nguy hiểm vĩnh viễn vượt xa bây giờ rất nhiều, đây là bởi vì cái gì? Bởi vì ở quá khứ, không có người nào có thể ăn no, khi bụng đói ùng ục, ra ngoài săn bắn, gặp phải thú dữ, không có sức lực chiến đấu, lúc trước khi săn bắn, mỗi lần ra ngoài, đều giống như sống chết ly biệt, nhưng mà bây giờ thì sao? Mỗi ngày đương gia dẫn theo đội ngũ ra ngoài, tuy có bị thương, nhưng mà ít nhất không có người nào mất mạng, đây là bởi vì sao? Bởi vì bọn họ có thể ăn no, có sức lực, có thể ứng phó với rất nhiều thú dữ, bởi vì có thể ăn no, cũng không đến mức nhất định phải liều mạng với thú dữ, có những lúc phát hiện dấu vết của thú dữ, bọn họ không cần phải cược tính mạng, mà có thể lựa chọn rời đi."

Chương 593: Lần này ta tuyệt đối sẽ không lật xe!(3)

Tiểu Thúy nhìn Phương Thanh Tuyết ngây người, giọng nói cũng dịu đi, chậm rãi nói.

"Trước Diệp đại nhân, chưa bao giờ có bất kỳ người nào, coi bách tính là con người, ta nói làm con người, không phải là hô khẩu hiệu, mà là thật sự cho chúng ta quyền lợi, chúng ta không muốn cúi đầu với thân sĩ, ít nhất về mặt nhân cách, chúng ta tương đồng với bọn họ, muội, có hiểu không?"

Tiểu Thúy hiếm khi nói nhiều như thế.

Từ đó có thể thấy được, vừa rồi, Tiểu Thúy kích động như thế nào. Phương Thanh Tuyết rơi vào trong chấn động cực mạnh.

Theo cái nhìn của nàng ta, cuộc sống bây giờ của thôn dân, đã vô cùng khổ cực rồi, nhưng mà ở trong mắt của Tiểu Thúy, thế mà đây lại là cuộc sống hạnh phúc, vậy thì lúc trước, bách tính sống cuộc sống như thế nào?

Điều này rất khó tưởng tượng.

Nàng ta nhìn những ngôi mộ ở xung quanh, dường như đã mơ hồ có được đáp án.

"Ta sai rồi."

Phương Thanh Tuyết nói.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng ta nhận sai.

Nếu như nàng ta đã nhận sai, Tiểu Thúy cũng không tính toán với nàng ta.

Những lời nói này, Tiểu Thúy cũng không nói với bất kỳ người nào khác, cho dù là Trần Đại Sơn cùng chung chăn gối với mình, Tiểu Thúy cũng không nói. Phương Thanh Tuyết hiểu, đây là suy nghĩ cho nàng ta.

Một khi chuyện nàng ta mắng Diệp Ninh bị truyền ra ngoài, nhất định sẽ dẫn đến rất nhiều lời chỉ trích. Tiểu Thúy lương thiện, đương nhiên không muốn nhắc đến những chuyện này.

Loại lòng tốt từ những điều nhỏ nhặt này, càng khiến cho Phương Thanh Tuyết cảm động. Nàng ta dần dần bắt đầu dùng sức mạnh của mình.

Đương nhiên không phải là làm điều xấu.

Mà là dùng thần niệm của mình quan sát cuộc sống của tất cả mọi người trong thôn Hổ Đầu.

Nàng ta giống như là có hai thân phận.

Thân phận thứ nhất là thôn dân của thôn Hổ Đầu, ở cùng với phu thê Trần gia, cùng thể nghiệm cuộc sống.

Loại thân phận thứ hai là người quan sát, nàng ta đang quan sát cuộc sống của tất cả mọi người, hơn nữa còn hình thành so sánh với cuộc sống của bản thân. Lần quan sát này, nàng ta đã phát hiện một sự thật kinh người.

Tiểu Thúy không nói dối, tất cả mọi người đều rất thỏa mãn đối với cuộc sống của mình, hơn nữa còn có cảm xúc hạnh phúc mạnh mẽ. Loại cuộc sống khó khăn này, theo cái nhìn của bọn họ, đã là cuộc sống mà lúc trước họ không dám tưởng tượng đến rồi.

Đây chính là nguyên nhân khiến cho bọn họ có sự sùng bái mù quáng đối với Diệp Ninh.

Thậm chí trong nhà của rất nhiều người, còn lập bàn thờ Diệp Ninh, mỗi ngày thắp hương tế bái, cũng loại phương thức này, để gửi gắm sự cảm kích của bản thân.

Theo cái nhìn của Phương Thanh Tuyết, đây là một chuyện rất khó tưởng tượng được. Ở Tính Châu có vô số thôn giống như thôn Hổ Đầu.

Nhất định không chỉ có thôn Hổ Đầu làm như thế.

Nói về mặt lý luận, người người nhà nhà, đều có thể nói là người ủng hộ vững chắc nhất của Diệp Ninh. Loại mức độ ủng hộ này, có chút vượt qua tưởng tượng của Phương Thanh Tuyết.

Ngoại trừ chuyện đó ra, điều khiến cho Phương Thanh Tuyết chấn động nhất, còn là thái độ của bách tính đối với Tiên Môn. Bọn họ đối với Tiên Môn thể hiện ra hận ý vô cùng mạnh mẽ.

Bọn họ cho rằng Tiên Môn là căn nguyên của tai họa, là kẻ địch lớn nhất của bọn họ. Căn cứ theo phán đoán của Phương Thanh Tuyết, loại địch ý này đến từ hai phương diện. Phương diện đầu tiên là sự chèn ép vô số năm nay của Tiên Môn.

Nhưng ở trong quá khứ, thật ra bách tính cũng cảm thấy loại chèn ép này là hợp lý, bọn họ nhỏ bé, bọn họ thấp kém, vì thế không chỉ là Tiên Môn, rất nhiều nhân vật lớn đều sẽ ức hiếp bách tính.

Điều này rất bình thường. Nhưng bây giờ đã khác.

Diệp Ninh đánh thức ý thức của bọn họ, khiến cho bọn họ không còn tê liệt nữa, sau khi bọn họ có nhân cách độc lập của bản thân, dần dần cũng bắt đầu thống hận những người ở trong quá khứ từng bóc lột bọn họ.

Ví dụ như thế tộc, ví dụ như thân hào nông thôn, ví dụ như Tiên Môn, về mặt bản thân không có khác biệt gì quá lớn.

Phương diện thứ hai, cũng là khía cạnh lớn nhất. Đó chính là thái độ của Tiên Môn đối với Diệp Ninh.

Bách tính đều biết, Tiên Môn và Diệp Ninh sắp khai chiến rồi.

Đây mới là nguyên nhân vì sao bọn họ có địch ý lớn như thế đối với Tiên Môn. Theo cái nhìn của bách tính, phàm là người đối đầu với Diệp Ninh, đều là kẻ địch của bọn họ! Loại tư tưởng này, vừa kiên quyết vừa mãnh liệt.

Đến ngay cả Trần Đại Sơn, cũng là như thế.

“Ta hận, nếu như ta trẻ thêm mười tuổi, ta nhất định sẽ không giải ngũ, ta nhất định sẽ đi theo Diệp đại nhân, huyết chiến trên chiến trường, tử chiến một trận với đám chó nước Tấn kia!”

Trần Đại Sơn sau khi uống rượu thì tức giận gầm lên.

Đoi mắt của Trần Đại Sơn đỏ ngầu, trên người tản phát ra sát khí. Không chỉ có Trần Đại Sơn, những người trẻ tuổi trong thôn đều là như thế.

Chương 594: Lần này ta tuyệt đối sẽ không lật xe! (4)

Bọn họ biết, Tiên Môn chuẩn bị giúp nước Tấn phạt Chu rồi, điều này khiến cho bọn họ vừa bất an vừa tức giận. Nếu như có thể, bọn họ so với bất kỳ người nào khác đều vô cùng khát vọng lên chiến trường.

Đáng tiếc, Diệp Ninh kiên quyết không chiêu binh.

“Mười ba tông Tiên Môn hợp lực phạt Chu, sợ rằng không thể nào ngăn cản được, nếu như huynh đi, rất khó sống, đến lúc đó Thúy Nhi tỷ và Tiểu Hồ Đầu làm thế nào?”

Phương Thanh Tuyết hỏi.

Tiểu Hổ Đầu là con trai của Trần Đại Sơn.

Tuổi này của trần Đại Sơn có thể có con trai, có thể nói là chuyện vui lớn bằng trời, Trần Đại Sơn đối với người con trai này, vô cùng yêu thương. Nhưng nghe lời nói này, Trần Đại Sơn lại không do dự nói.

“Nếu như Diệp đại nhân thật sự cần ta, chẳng qua chỉ là một cái mạng mà thôi, bỏ là được, còn về vợ con, ta chỉ có thể nói nếu như có kiếp sau, làm trâu làm ngựa bù đắp cho bọn họ vậy!”

Thái độ của Trần Đại Sơn rất kiên quyết.

Nghe xong, Tiểu Thúy không có một chút bất mãn nào, ngược lại cười nói.

“Chàng không cần bù đắp cái gì, nếu như thật sự có thể chiến đấu cho Diệp đại nhân, cho dù là chết trên chiến trường, mẹ con bọn ta, cũng sẽ vô cùng tự hào, tương lai khi Tiểu Hổ Đầu trưởng thành, cũng sẽ bởi vì có người cha như chàng mà cảm thấy tự hào.”

Trần Đại Sơn cười lớn mấy tiếng, dùng bộ râu cứng như thép chọc vào đứa con trai nhỏ đang ngủ của mình, khiến cho đứa trẻ bật khóc, sau đó mới lau hốc mắt ẩm ướt.

“Đáng tiếc, Diệp đại nhân không cần ta.”

Loại đau buồn này, tràn ngập cả thôn Hổ Đầu.

Tiên Môn khí thể hùng hổ đi đến, một ngày này sắp đến rồi. Trong lòng bọn họ hiểu rõ, lần này, sợ rằng Diệp Ninh sẽ có nguy hiểm. Nếu như Diệp Ninh chết, vậy thì cuộc sống tốt đẹp của bọn họ cũng xem như đến điểm cuối. Nhưng mà bọn họ có thể làm được gì?

Trong lòng bọn họ ôm một tia hy vọng, lấy toàn bộ thịt mà những ngày này khó khăn lắm mới săn bắn được lấy ra, cả thôn cùng nhau thưởng thức. Giống như là đang ăn một bữa ăn tối cuối cùng vậy.

Phương Thanh Tuyết biết, đây là lời từ biệt của bọn họ với thế giới này. Loại đau đớn này, khiến cho nàng ta chấn động sâu sắc.

Khiến cho nàng ta lần đầu tiên ý thức được, hóa ra tất cả những gì Tiên Môn làm, thế mà lại khiến cho nhiều người cảm thấy đau khổ như thế.

“Dựa vào cái gì Tiên Môn có thể cao cao tại thượng?”

“Sinh ra là con người, mạng của ai so với ai ti tiện hơn?”

“Nếu như Diệp Ninh chết, thiên hạ cũng không biết có bao nhiêu người, bao nhiêu gia đình, sẽ sống không bằng chết.”

Phương Thanh Tuyết đã dung nhập vào trong thôn dân, sinh ra lòng đồng cảm sâu sắc với bọn họ, vào lúc này thế mà lại cảm thấy đau khổ. Nàng ta nhìn bầu trời xám xịt, một suy nghĩ, đột nhiên xuất hiện ở trong lòng nàng ta.

Nếu như thế giới này không có Tiên Môn, có phải là sẽ càng tốt đẹp hơn không?

Suy nghĩ này giống như một hạt giống, bắt đầu mọc lên ở trong lòng nàng ta, sau đó nhanh chóng bén rễ đâm chồi nảy lộc. Nàng ta có thể cảm nhận rõ ràng, bản thân thay đổi rồi.

Nàng ta đã không còn là Phương Thanh Tuyết ở trong quá khứ đó nữa.

Thậm chí nàng ta muốn làm chuyện gì đó cho những người như Trần Đại Sơn. Nhưng mà nàng ta lại phát hiện, bản thân cái gì cũng không làm được.

Nàng ta có thể cảm nhận được, có một loại sát khí kinh thiên động địa, đang dùng khí thế dời núi lấp biển, điên cuồng xông về phía đông của Tính Châu. Đó chính là sát khí của Tiên Môn.

Tiên Môn đến, đại chiến bắt đầu, Diệp Ninh chết, sinh linh đồ thán.

“Lần này, ta hy vọng ngươi đừng chết.”

Phương Thanh Tuyết lẩm bẩm một câu.

Nói ra lời này, nàng ta cũng cảm thấy buồn cười. Diệp Ninh là kẻ thù của nàng ta.

Nhưng mà nàng ta, thế mà lại có một ngày, sẽ hy vọng Diệp Ninh đừng chết. Đây là chuyện hoang đường như thế nào?

Nhưng vừa đúng đây mới là suy nghĩ chân thật nhất lúc này của Phương Thanh Tuyết, nàng ta chỉ là không muốn khiến cho phu phụ Trần gia bị tổn thương.

Chỉ là trong lòng nàng ta hiểu rõ, đối mặt với mười ba tông Tiên Môn hợp lực, hy vọng Diệp Ninh có thể sống sót, gần như là bằng không. Vì thế, nàng ta âm thầm quyết định.

“Nếu như Tiên Môn thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt, đến lúc đó, ta sẽ dốc hết toàn lực, bảo vệ các ngươi!”

Nàng ta nhìn phu phụ Trần gia, cùng với thôn dân của thôn Hổ Đầu, đưa ra lời hứa.

…

Nước sông Chương Hà chảy xiết,

Đại quân nước Tấn đã giết đến rồi.

Khi đại quân đến, hùng hùng hổ hổ, tiếng bước chân vang vọng, có uy thế kinh thiên động địa. Nhưng đây không tính là cái gì.

Bên phía Đại Chu, không ai để ý bọn họ.

Ánh mắt của bọn họ, nhìn về phía bên trên đầu đại quân nước Tấn. Đó là một mảnh biển mây không đứt.

Trên biển mây, dày đặc người của mười ba tông Tiên Môn.

Chương 595: Lần này ta tuyệt đối sẽ không lật xe! (5)

Đệ tử Tiên Môn bình thường, trong tay cầm pháp khí giống nhau, đứng ở phía trước. Phong thần thanh tú, cao ngạo đứng đó.

Ở phía sau bọn họ, là các đại năng của Tiên Môn. Bọn họ cưỡi giao long, tiên hạc và các loại tọa kỵ hiếm thấy, trên người phát ra khí thế mạnh mẽ.

Còn có mười ba đại năng Thiên Tiên, tuy tự phong tu vi, nhưng thực lực cũng vượt qua tu sĩ Địa Tiên. Lúc này mười ba người đứng ở trên bầu trời, không nhìn rõ tướng mạo, giống như mươi ba mặt trời, cũng đứng ở trên bầu trời. Biển mây mênh mông, cũng không biết che giấu đi bao nhiêu sự sắc bén.

Mười ba tông Tiên Môn cùng nhau ra tay, loại cảnh tượng này, vô cùng thiếm thấy. Bên phía Đại Chu, vô số người thay đổi sắc mặt.

“Đây chính là thực lực chân chính của Tiên Nhân sao?”

“Mười ba tông Tiên Môn hợp lực, thế mà lại đáng sợ như thế.”

“Xem ra trận chiến lần này thua rồi, nhưng cho dù là thua, cũng phải chiến, tuyệt đối không thể lùi bước!”

Có thể nói như thế này, vào khoảnh khắc nhìn thấy Tiên Môn xuất hiện.

Lòng quân xuất hiện dao động. Đây là tình huống chắc chắn xảy ra.

Tuy nói mọi người đều không sợ chết, hơn nữa đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Nhưng mà khi Tiên Môn chân chính xuất hiện, bọn họ vẫn là phát hiện một chuyện đáng sợ.

Đó chính là trong lòng mình đã hết sức đánh giá cao Tiên Môn, nhưng mà khi Tiên Môn thật sự xuất hiện, bọn họ mới phát hiện, bản thân vẫn là đánh giá thấp Tiên Môn rồi.

Những cái khác không nói, chỉ riêng những tọa kỵ mà Tiên Môn cưỡi, thả ra chính là một cỗ sức mạnh cường đại.

Càng đừng nói những tiên khí phát ra dao động mạnh mẽ đang trôi nổi ở trong không trung kia, thậm chí còn là tiên khí thượng cổ. Cơ thể người phàm, cuối cùng cũng là khó mà đối kháng được với Tiên Môn.

Tiên Môn có khí thế mạnh mẽ, trong lòng sinh ra dao động, là chuyện rất bình thường. Nhưng điều này không đại biểu bọn họ sợ hãi.

Trước khi đến, bọn họ đã biết, trận chiến này chắc chắn sẽ thua.

Có thể nói như thế này, những người đến đây, chưa từng nghĩ đến việc bản thân có thể sống mà quay trở về. Vì thế, ngang dọc đều là chết, vậy thì có cái gì để sợ chứ?

Trong mắt rất nhiều người bộc phát ra tia máu.

Còn chưa khai chiến, bọn họ đã trở thành ai binh. So sánh với sĩ tốt bình thường, các vị võ giả, các vị Đại Nho, cùng với các cao thủ của Viện giám sát, mới là người có áp lực lớn nhất. Bởi vì thực lực của bọn họ mạnh, vì thế càng có thể trực quan cảm nhận được sự đáng sợ của Tiên Môn.

“Tiên Môn thật sự là coi trọng chúng ta, mười ba tông đều lấy ra tất cả nội tình, trận chiến này, bọn họ là thật sự coi là trận chiến cuối cùng để đánh.”

“Tại sao lại thế này?”

“Bây giờ rút lui đã muộn rồi, các vị, nếu như đã có ý chí tử thủ, vậy thì không bằng chết một cách oanh liệt đi, để cho máu của chúng ta, nhuộm đỏ nước sông Chương Hà!”

Mọi người thấp giọng nói, trong tuyệt vọng lộ ra nụ cười. Đây là dự định tuẫn quốc rồi.

Khi nhìn thấy Tiên Môn sử dụng nội tình khổng lồ như thế đến đây, bọn họ đã vứt đi một chút may mắn cuối cùng ở trong lòng. Trận chiến này, không có bất kỳ cơ hội nào.

Cho dù là Nam Cung Lương Nhân, vào lúc này, cũng lộ ra thần sắc nghi hoặc. Tiên Môn dùng sức mạnh có chút quá nhiều rồi.

Đương nhiên Nam Cung Lương Nhân sẽ không ngờ được, đây là bởi vì đột nhiên Thiên Cơ Tử xuất hiện, bói một quẻ cho Tiên Môn. Điều này vô duyên vô cớ gây ra rất nhiều áp lực cho Tiên Môn.

Vì thế, lúc này mới quyết định tăng gấp đôi hỏa lực.

Nội tình này đánh hết còn có thể tích lũy lại, nhưng mà Diệp Ninh, nhất định phải tiêu diệt được vào ngày hôm nay, tuyệt đối không thể nào cho hắn bất kỳ không gian lật ngược tình thế nào.

“Xem ra Đại Chu ta, khí số đã tận rồi.”

Cơ Minh Nguyệt cười khổ một tiếng.

Lúc này, nàng đã không còn chờ đợi cái gì nữa.

Cho dù là Diệp Ninh có chiêu sau, vậy thì nhất định cũng không đấu lại được với Tiên Môn. Lần này Tiên Môn dùng nhiều sức mạnh như thế, đúng là có chút khoa trương.

Nàng không sợ bất kỳ điều gì, nàng chỉ là cảm thấy đáng tiếc. Đáng tiếc Đại Chu vừa mới có hy vọng, giờ chỉ còn lại tuyệt vọng. Đáng tiếc tân chính vừa mới nảy mầm, đã vạn kiếp bất phục.

Đương nhiên, đáng tiếc lớn nhất vẫn là Diệp Ninh.

Nàng liếc mắt nhìn Diệp Ninh, trong đôi mắt, có hàng ngàn nút thắt. Nếu như thật sự có kiếp sau, còn có thể gặp lại ngươi không?

Huyên Huyên nắm chặt góc áo.

Ở trong loại áp lực đáng sợ có thể khiến cho trời đất đảo lộn này, Huyên Huyên cái gì cũng không làm được. Trong mắt của

Huyên Huyên, chỉ có thân ảnh Diệp Ninh ở trước mặt.

Mặc Ly rụt rè lùi về phía sau mấy bước. Nói thật. Sợ hãi. Muốn chạy.

Nhưng mà nhìn thấy Huyên Huyên, lại nhìn về phía Diệp Ninh, cuối cùng Mặc Ly vẫn là không chạy. Mặc Ly có thể chạy đi đâu?

Chương 596: Nam Cung Lương Nhân đúng là một đại bảo bối

Diệp Ninh chết, thế giới này sẽ biến thành thiên hạ của Tiên Môn. Một Ma tộc như Mặc Ly, sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện.

Có thể nói như thế này, vào lúc này tất cả mọi người, đều có ý chí từ biệt. Chỉ có Diệp Ninh, lại là bùng nổ niềm vui trước nay chưa từng có.

"Đến hay lắm!"

Diệp Ninh kích động đến mức cả người run lên. Lần này nói như thế nào đây?

Lẽ nào ta còn có thể lật xe nữa sao?

Tiên Môn dùng sức mạnh đáng sợ như thế, ta nhất định chắc chắn sẽ chết!

Đến đây!

Còn có người nào đâm sau lưng nữa!

Lần này ta đợi đó, xem xem các ngươi đâm sau lưng ta như thế nào!

Diệp Ninh rất có tự tin.

Không đúng, chính xác mà nói, đây không gọi là tự tin, mà là hắn rất có lòng tin đối với Tiên Môn. Lần này, Tiên Môn thật sự là quá nể mặt rồi, dùng nội tình lớn như thế.

Bên phía Đại Chu, cảm thấy Tiên môn làm như thế, có chút đề lớn làm nhỏ rồi. Nhưng Diệp Ninh lại cảm thấy, điều này rất tốt, nên như thế!

Tiên Môn bởi vì nhiều lần không giết chết được Diệp Ninh mà cảm thấy bức bối, Diệp Ninh sao lại không như thế chứ? Ai có thể hiểu được nỗi khổ trong lòng hắn?

Ta chỉ là muốn chết mà thôi, điều này rất khó sao? Rất quá đáng sao? Vì sao toàn thế giới đều ngăn cản ta, vì thế trong lòng hắn, đã lờ mờ có một suy nghĩ thâm căn cố đế. Đó chính là ta rất khó chết.

Vẫn luôn có biến số xảy ra.

Nếu như Tiên Môn dùng sức mạnh không đủ mạnh, vậy thì Diệp Ninh cảm thấy, bản thân tám phần vẫn là không chết được. Đây là lĩnh ngộ đau đớn như thế nào.

Thế giới này có độc, thật sự là mang đến cho Diệp Ninh quá nhiều "kinh ngạc" rồi. Nhưng điều này không sao cả.

Nhìn bây giờ nhìn trận thế mà Tiên Môn bày ra, Diệp Ninh cảm thấy, bản thân nhất định là sống đến điểm cuối rồi. Bây giờ cho dù là có người đâm sau lưng xuất hiện, Tiên Môn cũng tuyệt đối có thể ứng phó được.

Diệp Ninh có niềm tin như thế với Tiên Môn, bản thân Tiên Môn, càng là như thế.

Mười ba tông Tiên Môn, ngoại trừ dùng hàng chục Địa Tiên ra, mỗi một tông, càng là phái một vị Thiên Tiên. Thiên Thiên là sự tồn tại không nên được pháp tắc của thế giới này dung nạp.

Vì thế, Thiên Thiên của mười ba tông Tiên Môn, chính là nội tình sau cùng, và lớn nhất của bọn họ.

Bọn họ có thân phận thái thượng trưởng lão, nhưng mà dừng như không xuất hiện ở thế gian, chỉ có khi tông môn xuất hiện vấn đề không thể nào giải quyết được, mới có khả năng đánh thức bọn họ.

Vì thế, lúc này, tuy Thiên Tiên mười ba tông đến rồi, nhưng đều là nhân vật nhân vật tọa trấn thế trận.

Bọn họ vẫn như trước phong bế tu vi, mười ba người nhắm mắt, ngồi xếp bằng ở trên bầu trời, trên người lưu chuyển một cỗ khí tức khiến cho người khác kinh hồn bạt vía.

Nhìn từ phía xa, giống như là mười ba mặt trời ở trên không trung, có cảm giác uy hiếp cực kỳ lớn.

Nhưng nếu như có người nhìn kỹ một chút, nhất định sẽ phát hiện, trạng thái thân thể của bọn họ, vẫ như trước ở trong trạng thái ngủ đông. Tuy bọn họ đến nơi này, nhìn thì có vẻ là tham dự vào chiến trường, nhưng chỉ là ảo giác mà thôi.

Tình huống thật sự là, bọn họ bị đánh thức, nhưng mà lại chưa hoàn toàn tỉnh. Mỗi lần bọn họ thức tỉnh, đều không phải là một chuyện tốt.

Động tĩnh gây ra càng lớn, càng có khả năng dẫn đến sự chú ý của pháp tắc trời đất, một khi bị phát hiện ra thực lực Thiên Tiên, vậy thì tiêu đời rồi, tiếp đó tiên quang sẽ lập tức xuất hiện, cưỡng ép đưa bọn họ đến thiên giới.

Vì thế nếu như không có gì bất ngờ, ở trong hầu hết các trường hợp, bọn họ đều là cố gắng giáng thấp cảm giác tồn tại của bản thân, để không bị pháp tắc trời đất chú ý đến.

Ở trong kế hoạch của Tiên Môn, mười ba người bọn họ là không cần ra tay. Bọn họ giống như một lá cờ, cũng là một biểu hiện.

Trong 99% các trường hợp, sức mạnh của những người khác của Tiên Môn, đã đủ để nhẹ nhàng nghiền ép Đại Chu rồi. Nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Diệp Ninh ở trong mắt của Tiên Môn, là đại năng Tiên Giới chuyển thế, người như thế vĩnh viễn luôn là trên người có khí vận lớn, rất khó giết chết. Nếu như lần này lại xuất hiện tình huống bất ngờ nào nữa, thì đến lượt mười ba Thiên Tiên ra tay.

Bọn họ là tự tin cuối cùng của Tiên Môn.

Có điều lúc này đám người Tiên Môn đến trước trận, vừa nhìn thoáng qua, đã lộ ra thần sắc khinh thường.

“Xem ra là chúng ta nghĩ nhiều rồi, Đại Chu vẫn là vô cùng yếu ớt, nhìn khắp quân Chu, người mạnh nhất vẫn là Diệp Ninh, ở dưới hắn, chẳng qua chỉ là một đám Đại Nho mà thôi, không làm được gì cả.”

Vương Đạo Thần trưởng giáo Tinh Thần Tông chậm rãi nói.

Vốn dĩ Vương Đạo Thâm còn có lòng lo lắng, bởi vì con người Diệp Ninh này, từ trước đến nay khiến cho người khác nhìn không thấu, nếu như hắn đã dám ở lại Tính Châu, chỉ tay tiếp nhận trận chiến này, vậy thì nói không chừng chính là có con át chủ bài lợi hại nào đó.

Chương 597: Nam Cung Lương Nhân đúng là một đại bảo bối (2)

Nhưng hôm nay nhìn thấy, mới biết căn bản không có con át chủ bài nào cả.

“Xem ra Diệp Ninh đúng thật là một tên ngốc, người đời thật sự là mù mắt, coi hắn là anh hùng, là người cứu thế, thế gian còn có loại anh hùng và người cứu thế ngu xuẩn như thế sao?”

Cô Tuyệt của Quần Ngọc Các cười lạnh một tiếng, nói. Vốn dĩ Cô Tuyệt đã không đặt Diệp Ninh vào trong mắt.

Tính cách của bà ta, từ trước đến nay đều là ánh mắt coi thường tất cả, không có người nào có thể lọt vào mắt xanh của bà ta.

Từ trước đến nay Cô Tuyệt đều không cảm thấy, đối phó với Diệp Ninh cần bày ra trận thế lớn như vậy, nhưng mà mọi người đều thần thánh hóa Diệp Ninh, nghĩ hắn quá lợi hại, điều này khiến cho Cô Tuyệt vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Bây giờ tận mắt nhìn thấy, càng là chứng minh Cô Tuyệt mới là bên chính xác. Nhìn bên phía Đại Chu đi, trận thế yếu ớt đến đáng thương.

Đại quân trăm vạn, vứt sang bên cạnh, căn bản không cần quan tâm.

Những quân đội bình thường này, chưa ngưng tụ quân hồn, tổn thương đối với người tu hành có hạn.

Còn về phần đội ngũ ngưng tụ quân hồn, không phải nói không có, nhìn khắp trận doanh Đại Chu, vẫn là có ba năm đội, ví dụ như Thần Cơ Doanh, Thiên Long Vệ, chính là đã ngưng tụ quân hồn, hơn nữa nhân số cũng đã được bù đắp, thật ra bây giờ so với lúc trước mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng như thế thì làm sao? Vẫn là không lên được mặt bàn.

Nếu như là Thiên Long Vệ và Thần Cơ Doanh ở thời kỳ đỉnh cao dưới trướng Thái Tổ năm đó, đúng là khiến cho Tiên Môn cũng không thể không nhìn sang. Nhưng mà bây giờ, rõ ràng nhiệt độ vẫn là không đủ.

Tiên Môn không thể nào cho bọn họ cơ hội tiếp tục trưởng thành nữa, trận chiến này, nhất định là phải tiêu diệt tất cả tai họa ngầm, nếu như không thì chính là lãng phí bày ra trận thế lớn như vậy.

Ngoại trừ những điều đó ra, còn có võ giả.

Võ giả đều được Viện giám sát chiêu lãm, không thể không nói, nhân số đúng là khá nhiều. Đặt ở vạn năm trước, võ giả ra tay, Tiên Môn cũng phải cân nhắc một chút.

Bởi vì lúc đó là thời kỳ đỉnh cao của Võ đạo.

Đại Chu Thái Tổ trỗi dậy từ nơi hoang dã, dựa vào quyền cước trấn áp thế gian, một người đắc đạo, chó gà lên trời. Sự huy hoàng của Võ đạo, mang đến cho võ giả vô số khí vận, vì thế tất cả võ giả đều luyện tập "Võ kinh" mà Thái Tổ truyền thụ trỗi dậy, trở thành nhân vật một phương.

Nhưng đó là chuyện ở trong quá khứ rồi.

Đại Chu Thái Tổ không rõ sống chết, Võ đạo cũng xuống dốc. Đây chính là quy tắc của thế gian này.

Thịnh vượng rồi sẽ suy tàn.

Bây giờ chính là lúc Võ đạo xuống dốc, căn bản không thể nào sinh ra được Võ giả cường đại.

Vì thế, Võ giả Tiên Môn cũng không đặt vào trong mắt. Cũng chính là nói, bên phía Đại Chu, chỉ có đệ tử Nho Môn, mới có thể miễn cưỡng lọt vào trong mắt cả Tiên Môn.

Có điều cũng chỉ là miễn cưỡng mà thôi.

Lúc trước Nho Môn không nói là huy hoàng, nhưng cũng tuyệt đối là sự tồn tại khiến cho Tiên Môn không thể không chú ý.

Từ khi Thánh Nhân thành lập Nho Môn đến nay, truyền thừa Nho đạo đến bây giờ, đã qua vô số năm, có thể truyền thừa lâu như thế, đã đủ nõi rõ rất nhiều vấn đề.

Nho đạo tuyệt đối là sự tồn tại có thể đứng ngang bằng với Tiên Môn.

Chỉ đáng tiếc, bởi vì Á Thánh của Nho đạo tranh đấu tư tưởng, tự mình giam cầm, nên lâm vào suy tàn, sau đó bị Tiên Môn nhân lúc hoạn nạn, phong ấn lại, tuy nói bây giờ Diệp Ninh vung kiếm chém phong ấn, khiến cho Nho đạo lại lần nữa hồi phục.

Nhưng đóng băng ba thước cũng không phải một ngày hai ngày lạnh, thời gian Nho đạo suy tàn quá lâu rồi, không thể trong thời gian ngắn đã khôi phục nguyên khí được. Cái khác không nói, toàn bộ Nho Môn, thế mà chỉ có một mình Diệp Ninh là Thánh Hiền, đây đã nói rõ vấn đề.

Nhìn từ tổng thể sức mạnh, bây giờ Nho Môn căn bản không làm được điều gì. Cho dù thêm mấy trăm năm nữa, cũng khó có thành tựu gì.

Bởi vì Nho Môn muốn thành Thánh Hiền rất khó, đây là chuyện bình thường.

Tiên đạo tu hành chẳng qua là tích lũy sức mạnh, Nho đạo tu hành, những thứ cần có quá nhiều rồi. Loại người giống như Diệp Ninh hai mươi mấy tuổi đã có thể thành Bán Thánh, vậy thì có một không hai.

Nếu không, cũng sẽ không khiến cho Tiên Môn hoảng loạn như thế.

Nho đạo khó thành, nhưng một khi có thành tựu, vĩnh viễn luôn là mạnh đến không hợp thói thường. Càng huống hồ con người Diệp Ninh khác hoàn toàn với Thánh Hiền Nho Môn lúc trước.

Dựa theo lời của Tiên Môn mà nói, chính là có chút tà môn, con đường tên này đi, thật sự là khó mà suy đoán, không thể nào nhìn thấu. Nhưng điều này đã không còn quan trọng nữa, lần này Tiên Môn dốc hết lực xuất kích, bên phía Đại Chu căn bản không có sức mạnh để chống lại, đối với chuyện này, Cô Tuyệt có niềm tin rất mạnh mẽ.

Chương 598: Nam Cung Lương Nhân đúng là một đại bảo bối (3)

“Mọi chuyện chưa chắc đã đơn giản như thế, đừng có quên kết quả mà Thiên Cơ Tử đã bói ra.”

Chí Dương đạo trưởng nói.

Có lẽ Chí Dương đạo trưởng là người có nhiều lo lắng nhất.

Bởi vì chính Chí Dương đạo trưởng, là người đi tìm Thiên Cơ Tử, mời Thiên Cơ Tử ra tay, đưa ra phán đoán cho lần mượn nước Tấn phạt Chu này. Điều này đủ để nói rõ, Chí Dương đạo trưởng đối với Thiên Cơ Tử, là vô cùng tin tưởng.

Nếu như không tin, nhất định sẽ không cần làm hành động đó.

“Đã là lúc nào rồi, còn nói Thiên Cơ Tử? Theo ta thấy, ông ta nhất định là lớn tuổi hồ đồ, bói sai mà thôi, cứ như thế khiến cho những người nào đó nhát gan sinh ra lo lắng, làm ra trận thế lớn như thế này.”

Cô Tuyệt nói chuyện rất khó nghe, trong lời nói tràn ngập ý mỉa mai: “Bây giờ hai quân đều đã bắt đầu đối chiến rồi, các vị đều có mắt, mọi người chỉ cần nhìn một chút, là biết được bên phía Đại Chu là một đám gà sứ chó sành, không làm được việc gì, điều này đủ để nói rõ Thiên Cơ Tử tính toán sai rồi.”

Cái gì mà Thiên Cơ Tử, Thiên Cơ Môn. Thần thần bí bí, cố ý ra vẻ bí mật.

Cô Tuyệt đối với bọn họ, vốn dĩ đã không công nhận, bây giờ càng là cảm thấy chỉ có hư danh, không đáng nhắc đến. Chí Dương đạo nhân chau mày, ông ta theo bản năng phản bác.

Danh tiếng của Thiên Cơ Môn, không phải là một mình Thiên Cơ Tử giành được, mà là nhiều đời truyền lại, từng đời từng đời tích lũy ra. Từ xưa đến nay, nhắc đến Thiên Cơ Môn, đều là miệng sắt chắc chắn, vô cùng chính xác, rất ít khi có tình huống tính sai xuất hiện.

Nhưng mà, nếu như không phải tính sau, vậy thì là tình huống gì đây?

Chí Dương đạo nhân không thể nào nói chuyện mà không có bằng chứng, chỉ nhìn phía Đại Chu, rõ ràng không có người là con át chủ bài khiến cho người khác vừa nhìn là sáng mắt.

“Lời này sai rồi, cho dù Thiên Cơ Tử tính sai, nhưng cũng không đến mức sai đến không hợp thói thường như thế, chúng

ta vẫn là cẩn thận một chút, sư tử vồ thỏ, cũng phải sử dụng toàn lực mới được."

Mạc Hạo Nhiên của Vũ Hóa Môn mở miệng, khi ông ta nói, ánh mắt quét qua một lượt trận doanh bên phía Đại Chu. Rõ ràng, Mạc Hạo Nhiên là đang tìm thân ảnh của Nam Cung Lương Nhân.

Đáng tiếc, bên kia có hơn một trăm vạn người, Nam Cung Lương Nhân trốn ở trong đám người, thật sự là không dễ nhìn thấy.

…

Cũng chính là nói, Mạc Hạo Nhiên không tìm thấy Nam Cung Lương Nhân.

Nam Cung Lương Nhân muốn thu liễm khí tức, không để người khác phát hiện, vậy thì Tiên Môn nhiều người như thế, cũng không phát hiện sự tồn tại của vị cường giả này. Điều này bình thường sao?

Điều này rõ ràng không bình thường!

Trận doanh Đại Chu tuyệt đối không yếu như thế, ít nhất Mạc Hạo Nhiên biết có một người là Nam Cung Lương Nhân còn chưa xuất hiện. Đây là sự tồn tại không kém gì Thiên Tiên.

Đối mặt với sự nhắc nhở của Mạc Hạo Nhiên, người của mười ba tông Tiên Môn tán đồng rất ít, những người khinh thường thì nhiều hơn. Mỗi người một ý, ánh mắt của Vương Đạo Thâm lóe lên, lại nói.

"Rốt cuộc bên phía Đại Chu có thực lực hay không, thăm dò Diệp Ninh kia là được, nếu như hắn sợ hãi, chột dạ không nói lời nào, vậy thì là chúng ta nghĩ nhiều rồi, nếu như hắn lý lẽ hùng hồn, không sợ hãi, vậy thì chúng ta phải cẩn thận thêm một chút."

Nghe xong, Cô Tuyệt chau mày, mất kiên nhẫn nói.

"Có cần thiết ko?"

Dựa theo suy nghĩ của Cô Tuyệt, còn phí lời cái gì, trực tiếp nghiền nát bên đó là được.

“Hai quân giao chiến, vẫn là cần phải có cơ hội nói chuyện, đừng gấp gáp.”

Vương Đạo Thâm nhàn nhạt nói.

Thân hình Vương Đạo Thâm lóe lên, trực tiếp bay ra khỏi biển mây, đứng ở trên sông Chương Hà đang chảy xiết, sau đó nhìn về phía phương hướng Đại Chu, nói.

“Giám Chính Viện giám sát Diệp Ninh ở đâu? Có dám đến phía trước nói chuyện?”

Điều này khiến cho sắc mặt không ít người thay đổi.

“Đại nhân không thể đi!”

Thái Hướng Cao lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng mà lại bị Diệp Ninh từ chối.

“Không, ta phải đi!”

Diệp Ninh vẫn là không hề do dự nói.

“Cẩn thận có lừa đảo, nếu như ông ta muốn hại đại nhân, đại nhân xảy ra chuyện gì, lòng quân sẽ lập tức sụp đổ.”

Thái Hướng Cao nói rõ lợi hại.

“Chuyện nên đến rồi cũng sẽ đến, trốn là không trốn được, hai quân giáp mặt, hắn đã lên tiếng khiêu khích rồi, nếu như ta không ra, không phải là nói rõ ta sợ sao?”

Diệp Ninh nhàn nhạt nói.

Hắn nhìn thì có vẻ hơi lỗ mãng, nhưng mà trong lòng đã vui đến nở hoa. Đây chính là cảnh tượng mà hắn mơ ước đã lâu.

Hắn chính là muốn một mình đi ra trước, như thế này nếu như Tiên Môn muốn đối phó hắn, cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Hắn chết trước ở bên ngoài, như thế những người khác có thể an toàn hơn một chút, đợi sau khi trở thành Thiên Đế, hắn lập tức trở về giống như sấm chớp. Cũng chính là nói, cho dù Tiên Môn không khiêu khích, Diệp Ninh cũng sẽ tự tìm lý do, gọi người của Tiên Môn ra trước.

Chương 599: Nam Cung Lương Nhân đúng là một đại bảo bối (4)

Bây giờ Tiên Môn bắt đầu chủ động khiêu chiến, vậy thì vừa hay. Hợp tâm ý của Diệp Ninh.

Vì thế Diệp Ninh xung phong đi lên phía trước.

Bây giờ, hắn là thống soái ba quân, có quyền uy tuyệt đối, cho dù Thái Hướng Cao có lo lắng, cũng không thể nào khuyên hắn cái gì nữa.

“Diệp đại nhân quá lỗ mãng rồi!”

“Không nên chứ, ngài ấy đi ra như thế, dễ dàng xảy ra chuyện.”

“Điều này có khi nào là âm mưu của Tiên Môn không?”

Các Đại Nho bắt đầu nghị luận.

Quân tử không đứng dưới tường nguy hiểm, phương thức tư duy của văn nhân, vẫn là thiên hướng về lý trí. Nhưng Cơ Minh Nguyệt so với bọn họ lại bình tĩnh hơn rất nhiều, nhàn nhạt nói.

“Chúng ta đã là người bị đưa lên ngọn lửa rồi, tình huống còn có thể xấu đến mức độ nào? Nếu như Diệp Ninh đã đưa ra quyết định, vậy thì cứ để hắn đi đi.”

Cơ Minh Nguyệt thể hiện ra là sự tin tưởng tuyệt đối vô điều kiện với Diệp Ninh.

Nếu như Diệp Ninh thật sự chết, vậy thì chẳng qua chỉ là mọi người cùng nhau chết mà thôi. Loại tâm lý chuẩn bị này, nàng đã có từ sớm.

Trước khi xuất trận, đột nhiên một giọng nói vang lên.

“Đại nhân cứ việc đi, ngài nhất định sẽ bình an.”

Ai nguyền rủa ta vậy?

Diệp Ninh rất tức giận. Bình an? Ta vô cùng muốn chết!

Hắn quay đầu lại nhìn, lại phát hiện người nói chuyện là Nam Cung Lương Nhân, vì thế hỏa khí của hắn cũng tiêu tan, cười nói.

“Được, mượn lời tốt lành của ngươi.”

Thế mà người lên tiếng nói lại là sao chổi. Vậy thì không sao rồi.

Diệp Ninh vẫn luôn cảm thấy, Nam Cung Lương Nhân là bảo bối của hắn. Sao chổi chính là sao chổi.

Quả nhiên là sẽ khắc chết những người xung quanh. Cái khác không nói, lần này vì sao Tiên Môn lại xuất động thế trận lớn như thế?

Theo cách nhìn của Diệp Ninh, đáp án chỉ có một, đó chính là ảnh hưởng của Nam Cung Lương Nhân. Nhất định là số mệnh xui xẻo của Nam Cung Lương Nhân, ảnh hưởng đến hắn.

Nam Cung Lương Nhân đúng thật là đại bảo bối.

Diệp Ninh cảm thấy, bản thân mang theo Nam Cung Lương Nhân, đúng thật là một quyết định sáng suốt.

Nam Cung Lương Nhân nhìn Diệp Ninh đi về phía sông Chương Hà, trong đôi mắt lóe lên một tia cố chấp.

“Ngài yên tâm đi đi.”

Thắng thua của trận chiến này, có thể sẽ nghiêng về phía Tiên Môn. Nhưng Diệp Ninh tuyệt đối sẽ không chết.

Không có Diệp Ninh, bởi vì Nam Cung Lương Nhân sẽ không tiếc bất cứ giá nào bảo vệ Diệp Ninh! Đối với chuyện này, Nam Cung Lương Nhân có tự tin một trăm phần trăm.

Nếu như Vương Đạo Thâm thật sự ra tay với Diệp Ninh, vậy thì Nam Cung Lương Nhân bảo đảm, người chết nhất định là Vương Đạo Thâm, mà không phải là Diệp Ninh! Đột nhiên Vương Đạo Thâm sờ sờ mũi.

Vương Đạo Thâm có chút bức bối.

Vì sao đột nhiên mũi mình lại muốn hắt hơi! Ta là bị người nào nhìn trúng rồi đúng không?

Vương Đạo Thâm không có thời gian nghĩ nhiều.

Bởi vì lúc này Diệp Ninh đã đến trước mặt Vương Đạo Thâm.

Hắn cũng giẫm lên trên mặt sông Chương Hà, khoảng cách với Vương Đạo Thâm khoảng mười mấy mét.

“Đúng thật là còn rất trẻ.”

Vương Đạo Thâm nhìn Diệp Ninh, có chút cảm khái. Diệp Ninh mới khoảng hơn hai mươi tuổi.

Độ tuổi này, đặc biệt là đối với người tu hành mà nói, đúng thật là không đáng nhắc đến.

Trong khoảng thời gian của bọn họ động một cái là tính bằng mấy ngàn mấy trăm năm, chỉ hai mươi năm ngắn ngủi, vừa giống như là búng tay một cái, lại giống như là một lần bế quan.

Nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, lại xuất hiện một người thanh niên trẻ khiến cho Tiên Môn như có gai trong cổ họng.

Không cần biết Vương Đạo Thâm có bao nhiêu hận ý đối với Diệp Ninh, cũng không thể không thừa nhận một chuyện, đó chính là Diệp Ninh đúng là một nhân vật, hắn hoàn thành thành tựu mà từ xưa đến nay chưa từng có.

Hắn trở thành kẻ địch chung của Tiên Môn.

Một mình hắn, khiến cho mười ba tông Tiên Môn chấn động. Trước ngày hôm nay, Vương Đạo Thâm chưa từng gặp Diệp Ninh. Hôm nay vừa gặp, lại phát hiện, quả nhiên vô cùng phi phàm.

Đầu tiên là khí chất của Diệp Ninh, tuy hắn mặc khải giáp, nhưng mà khó che giấu được cỗ khí chết thư sinh nồng đậm gần như tràn ra ngoài. Nho nhã, thánh thiện, ôn hòa, đây chính là cảm giác mà Diệp Ninh mang đến cho người khác. Đây là bởi vì nguyên nhân hắn là Bán Thánh, nên trên người tự mang theo loại khí chất này.

Khí chất như thế, Vương Đạo Thâm đã rất nhiều năm rồi chưa từng gặp, vốn dĩ Vương Đạo Thâm cho rằng, Nho Môn đã sớm đến điểm cuối, không ngờ được, Diệp Ninh xuất thế, thế mà lại tiếp nối Nho đạo.

Điều khiến hắn lo quan tâm nhất, vẫn là đôi mắt của Diệp Ninh. Đôi mắt đó là đôi mắt như thế nào.

Trong sáng mà thông minh, trong ánh mắt không hề có một chút sợ hãi hay nhèn nhát nào.

Giữa sống chết có nỗi đáng sợ to lớn, đây là điều tất cả mọi người đều sợ hãi, nhưng mà Diệp Ninh thì sao?

Vào loại thời khắc này, ngươi căn bản không nhìn ra được bất kỳ sự sợ hãi nào ở trên người Diệp Ninh.

Chương 600: Người đi nhiều, thì sẽ hình thành đường

Thậm chí Vương Đạo Thâm còn từ trong ánh mắt sâu thẳm của Diệp Ninh, cảm nhận được một chút hưng phấn được che giấu không tốt lắm. Không sai.

Chính là hưng hấn!

Giống như là, hắn đã sớm chờ đợi rất lâu rồi. Nhưng điều này sao có thể?

Mười ba tông Tiên Môn liên thủ, lẽ nào hắn cũng không sợ sao?

Loại hưng phấn không rõ lý do này, khiến cho Vương Đạo Thâm vô duyên vô cớ nhiều thâm mấy phần cảnh giác.

Vương Đạo Thâm cảm thấy, quả nhiên Diệp Ninh không phải người bình thường, trận doanh của Đại Chu cũng có thể không có đơn giả như vẻ bề ngoài. Bởi vì Diệp Ninh nhìn thế nào, cũng không giống như là một người không có tự tin.

Vì thế, Vương Đạo Thâm thu liễm suy nghĩ lợi dụng lúc đối phương không phòng bị, ra tay tiêu diệt Diệp Ninh. Mà là lộ ra nụ cười, chủ động chào hỏi.

“Các hạ chính là Diệp Bán Thánh? Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên.”

Diệp Ninh gật đầu, nói.

“Các hạ là?”

Vương Đạo Thâm cười nhẹ một tiếng.

“Trưởng giáo Tinh Thần Tông, Vương Đạo Thâm.”

Vương Đạo Thâm cho rằng bản thân đã nói ra một cái tên vô cùng có danh tiếng.

Từ rất lâu, Vương Đạo Thâm, cũng là nhân vật lớn xông pha tạo nên tiếng tăm ở trong thế gian này. Bây giờ tuy rất ít khi xuất thế, nhưng mà danh tiếng của Vương Đạo Thâm, cũng tuyệt đối là vô cùng uy phong.

Nhưng rất đáng tiếc, từ trên người Diệp Ninh, không nhìn ra được bất kỳ ý tôn trọng nào, thậm chí cho dù chỉ là một chút dao động. Giống như là hắn cản bản chưa từng nghe thấy vậy.

Trên thực tế, Diệp Ninh đúng là chưa từng nghe thấy.

Mười ba tông Tiên Môn là đối thủ cũ của hắn, nhưng mà hắn thì sao, lại căn bản chưa từng nghĩ đến việc tìm hiểu mười ba tông Tiên Môn. Lý do rất đơn giản.

Hắn không không coi mười ba tông Tiên Môn là bạn bè, cũng không coi bọn họ là kẻ địch.

Tuy mọi người đúng là đối đầu, nhưng mà ở trong mắt Diệp Ninh, Tiên Môn chẳng qua chỉ là công cụ hình người mà thôi. Ngươi tiêu diệt ta trước, đợi ta trở thành Thiên Đế rồi tiêu diệt ngươi sau.

Quan hệ giữa chúng ta chính là đơn thuần và đơn giản như thé. Có cần phải làm phức tạp thế không? Không cần.

Vì thế Diệp Ninh không biết tên của Vương Đạo Thâm cũng rất bình thường, nhưng mà điều này không đại biểu hắn và Vương Đạo Thâm chưa từng giao chiến, trong lòng Diệp Ninh nghĩ nghĩ, hỏi.

“Ngày hôm đó trận chiến ở kinh thành, trong những người bị ta chém đứt bàn tay, có ngươi đúng không?”

Trận chiến kinh thành, Diệp Ninh mượn đại trận Nhân Gian, chém đứt bàn tay trưởng giáo mười ba tông. Từ đó chấn động thiên hạ, một đêm trở thành người cứu thế trong mắt vô số ngươi.

Đây là dấu vết từng giao lưu duy nhất của họ.

Vương Đạo Thâm: Ngươi như thế có lịch sự không?

Ánh mắt Vương Đạo Thâm nhìn Diệp Ninh trong chớp mắt trở nên lạnh lùng.

Bởi vì Vương Đạo Thâm cảm thấy con người Diệp Ninh, thật sự là quá không lịch sự, nói chuyện quá khó nghe.

Ta mặt cười vui vẻ với ngươi, kết quả ngươi thì sao, cầm lấy bình mà không mở, mở miệng ra đã là chuyện này. Muốn làm cái gì?

Muốn sỉ nhục ta đúng không?

Rất rõ ràng Vương Đạo Thâm có chút tức giận, nhưng ông ta không thể hiện tức giận ra ngoài, bởi vì Vương Đạo Thâm cảm thấy, Diệp Ninh nói như thế, nhất định là có nguyên nhân của hắn.

Đây không phải là nói rõ, Diệp Ninh không có gì sợ hãi sao?

Vương Đạo Thâm nghĩ đến những lo lắng của Mạc Hạo Nhiên và Chí Dương đạo nhân. Trong lòng càng là cảnh giác hơn.

Lẽ nào nói, sau lưng Diệp Ninh, thật sự còn ẩn giấu cái gì đó?

Nhìn trận doanh Đại Chu có vẻ đơn giản, nhưng trên thực tế thì ngọa hổ tàng long? Nếu như không phải như thế, Diệp Ninh dựa vào cái gì mà có tự tin như vậy.

Tuy trong lòng Vương Đạo Thâm cảnh giác, nhưng mà không hề sợ hãi, cho dù Diệp Ninh còn có át chủ bài, vậy thì có liên quan gì chứ? Lần này Tiên Môn dùng sức mạnh lớn như thế, đủ để ứng phó với tất cả nguy cơ.

Vì thế Vương Đạo Thâm cười lạnh một tiếng, nói.

“Diệp đại nhân chết đến nơi rồi, nhưng mà miệng vẫn là cứng như thế, thật sự là khiến người khác bội phục.”

Diệp Ninh: “???”

Thế mà ông ta lại lật mặt rồi?

Diệp Ninh có gì nói đó, không hề cảm thấy những lời vừa rồi bản thân nói có ý gì mạo phạm cả. Ngươi đúng là bị ta chém đứt bàn tay mà, ta cũng không có nói khoác.

Nhắc một chút thế mà còn tức giận rồi. Nhưng đây là chuyện tốt.

Tức giận tốt, càng giận càng tốt, càng có khả năng trực tiếp cho ta một đao. Diệp Ninh ôm ý định cố tình khiêu khích,

nhàn nhạt nói.

“Chẳng qua là nói thật mà thôi, không ngờ được thế mà lại khiến cho Vương trưởng giáo bất mãn, có thể thấy được, Tiên Môn không thích nghe lời nói thật.”

Vương Đạo Thâm cau mày lại, trong ánh mắt nhìn Diệp Ninh, mang theo mấy phần sát khí không hề che giấu.

“Tiên Môn không phải là không nghe được lời nói thật, lời nói như thế nào Tiên Môn cũng đều có thể nghe được, cũng có thể không nghe, nói là cái gì cũng không liên quan, mà là quyết định bởi người nói chuyện là ai, thế gian này, cường giả vi tôn, cường giả mới có quyền nói chuyện, Diệp đại nhân không có thực lực, lại cả ngày tự hào vì nói sự thật, theo ta thấy, đây chính là con đường tìm chết, nếu như ta là ngươi, nhất định sẽ không làm như thế, chết tốt còn không bằng được sống, với tài văn chương của ngươi, nếu như nhấc bút viết một vài bài văn ca ngợi Tiên Môn, vậy thì nói không chừng, có thể sống được tốt hơn, cũng không đến mức giống như bây giờ, sắp đối mặt với cái chết.”

Chương 601: Người đi nhiều, thì sẽ hình thành đường (2)

Khi Vương Đạo Thâm nói những lời này, ánh mắt quét một lượt tất cả những người bên phía Đại Chu. Đây không phải là nói với một mình Diệp Ninh.

Mà là nói với tất cả mọi người.

Phản kháng của những người này, đúng là gây ra phiền phức với Tiên Môn. Nhưng mà vậy thì có liên quan gì?

Chỉ cần Tiên Môn nghiêm túc, tất cả sự phản kháng đó, tất cả thanh thế đó, đều trở thành vô nghĩa. Tất cả, đều chỉ là tốn công vô ích mà thôi.

“Viết văn chương ca ngợi Tiên Môn? Mực viết ra lời nói dối, nhưng cũng không che đậy được sự thật được viết ra bằng máu.”

Diệp Ninh cười lạnh: “Tiên Môn có công đức gì đáng nói? Nếu như thế giới này không có Tiên Môn, thì đó chính là công

đức lớn nhất của Tiên Môn.”

Diệp Ninh nói là sự thật.

Tiên Môn của thế giới này, còn xa mới có được sự tiêu sái tự nhiên mà vốn dĩ những nhân vật thần tiên nên có. Bọn họ chính là thuốc độc chân chính.

Một loại thuốc độc hút máu của tất cả mọi người để nuôi dưỡng bản thân. Trừ bỏ đi căn bệnh độc hại này, tất cả mọi người đều có thể sống thoải mái hơn.

“Diệp đại nhân không sợ chết, ta đã biết, nhưng mà lẽ nào tất cả mọi người đều không sợ chết giống như ngươi sao? Ngươi có biết, ngươi càng nói như thế, đợi một lát nữa bên phía Đại Chu, sẽ càng thảm hơn, thật ra bọn họ giống với ngươi, nếu như đều có thể giữ im lặng, vậy thì có thể sống được lâu hơn, nếu như hôm nay Đại Chu toàn quân bị diệt, vậy thì ta đảm bảo, toàn bộ Tính Châu này đều sẽ sinh linh đồ thán, mà nón nợ máu lớn bằng trời này, không thoát khỏi liên quan đến Diệp đại nhân.”

Vương Đạo Thâm trực tiếp nói ra lời uy hiếp. Ngươi không phải là yêu dân như con sao?

Được lắm, nhưng mà bởi vì ngươi nơi này sắp sinh linh đồ thán, ta phải xem xem, ngươi có xứng với bách tính không?

Nhưng lại không ngờ được, Diệp Ninh nghe xong, không có bất kỳ gánh nặng nào, vẫn chỉ cười lạnh một tiếng.

“Im lặng không có thể sống được lâu hơn hay không ta không biết, nhưng giữ im lặng, vậy thì chính là sống vô ích… Không bùng nổ ở trong im lặng, thì sẽ diệt vong ở trong im lặng!”

“Ngươi cảm thấy mọi người đều nên sợ chết sao? Ngươi nghĩ nhiều rồi, hôm nay đại quân trăm vạn đi theo ta đến đây, bọn họ chưa từng nghĩ đến việc sống mà quay trở về, đầu tiên bọn họ chưa chắc đã chết, cho dù là chết, cơ thể mất đi sự sống, vậy thì theo ta thấy, cũng không phải là thật sự chết.”

“Người chết không được chôn cất ở trong lòng người sống, đó mới thật sự là chết… Theo ta thấy, hôm nay ở đây mỗi một người chết đi, đều sẽ được ghi nhớ.”

Những lời này, khiến cho chính khí cuồn cuộn bùng nổ.

Chính khí cuồn cuộn một màu trắng thuần khiết tràn ngập toàn bộ sông Chương Hà, sau đó truyền mỗi một chữ Diệp Ninh đi khắp nơi. Điều này khiến cho Tiên Môn chau mày, khiến cho bên phía Đại Chu, nước mắt như mưa.

Những lời này của Diệp Ninh, phảng phất như là nói đến tận đáy lòng bọn họ. Nhưng chuyện này còn chưa kết thúc.

Diệp Ninh là thật sự bị những người tình nguyện cùng sống cùng chết với hắn làm cho cảm động, hắn cảm thấy, những người này mới là hy vọng của Đại Chu. Bọn là những chiến binh thật sự, mà Diệp Ninh, thật ra là có hai cái mạng.

Vì thế Diệp Ninh quay người lại, nhìn về phía tất cả những người đang nghiêm túc nhìn hắn, lớn tiếng nói.

"Có người sống nhưng cũng như đã chết; có người chết rồi nhưng vẫn còn sống mãi."

"Có người cưỡi lên trên đầu bách tính."

"A, ta thật là vĩ đại!"

Có người cúi người xuống làm trâu làm ngựa cho nhân dân. Có người khắc tên mình lên trên đá, muốn "bất diệt"; có người tình nguyện làm cỏ dại, đợi ngọn lửa ở dưới mặt đất bùng cháy. Có người, người đó sống thì người khác không thể sống; có người thì người đó sống vì cho vô số người được sống tốt hơn. Nhưng người cưỡi lên trên đầu bách tính, bách tính đá người đó xuống; người làm trâu làm ngựa cho bách tính, bách tính vĩnh viễn nhớ người đó… Bách tính khắc tên người đó lên đá.

"Xác chết thối rữa càng sớm, chỉ cần gió xuân thổi đến khắp nơi đều là cỏ xanh. Người mà người đó sống thì người khác không thể sống, kết cục của người đó là điều có thể thấy trước; người sống vì để khiến cho nhiều người khác sống được tốt hơn, bách tính sẽ nâng người đó lên rất cao, rất cao."

Những lời nói này, Diệp Ninh là đang nói bọn họ, bọn họ nhớ ở trong lòng.

Nhưng mà theo cái nhìn của hơn một trăm vạn người này, càng giống như là đang nói về chính bản thân Diệp Ninh.

Bọn họ đều là bởi vì có cùng một mục tiêu mà đi cùng với nhau, từ đó, không tiếc hy sinh tính mạng của bản thân mình. Đây là vĩ đại, mà càng nhiều hơn là xúc động lòng người.

“Tận tụy vì đất nước, vì dân tộc cho đến chết.”

Tháo Hướng Cao lẩm bẩm nói.

Đây là một câu thơ bất ngờ xuất hiện ở trong đầu Thái Hướng Cao. Hắn ta cảm thấy, đây là khắc họa tốt nhất đối với Diệp Ninh.

Chương 602: Người đi nhiều, thì sẽ hình thành đường (3)

Nếu như không có Diệp Ninh, Đại Chu lúc nào mới có thể thức tỉnh?

Những con người vẫn như trước có tinh thần kháng chiến, làm sao có thể đứng lên chiến đấu như bây giờ. Diệp Ninh nói đúng, không bộc phát ở trong im lặng, thì sẽ diệt vong ở trong im lặng.

Có những lúc, cảm giác mà im lặng mang đến cho người khác, so với bây giờ càng thêm tuyệt vọng hơn. Đó là một vũng nước tù đọng, không nhìn thấy bất kỳ hy vọng nào.

Tuy bây giờ nguy cơ khắp nơi, nhưng mà ít nhất nhiệt huyệt dâng trào, mỗi một người đều có thể cảm nhận được rõ ràng bản thân vẫn còn sống. Có thể nói như thế này, những lời này của Diệp Ninh, ít nhất khiến cho lòng quân tăng lên gấp mười lần.

Loại tăng lên này, Vương Đạo Thâm cảm nhận được rất sâu sắc. Vì thế Vương Đạo Thâm cũng rất phẫn nộ.

“Diệp Ninh, ngươi quá ngây thơ rồi, các ngươi sẽ không được bất kỳ người nào ghi nhớ, tất cả những người muốn ghi nhớ các ngươi, đều sẽ bị Tiên Môn giết sạch sẽ, ngươi cho rằng tân chính của ngươi có thể thay đổi cái gì sao? Ta nói cho ngươi biết, cái gì cũng không thay đổi được, Tiên Môn sẽ hủy diệt tất cả, ngươi cho rằng ngươi tìm được con đường mới sao? Trò cười, con đường đó căn bản không tồn tại!”

Diệp Ninh thờ ơ trả lời.

“Người đi nhiều rồi, tự nhiên sẽ thành đường.”

“Ta mở đầu, vậy thì sẽ không thể nào bị hủy diệt.”

“Hơn nữa, Tiên Môn thật sự cho rằng có thể hủy diệt tất cả sao? Các ngươi quá ngây thơ rồi.”

Diệp Ninh rất tự tin nói.

Loại tự tin này, nguyên nhân đến từ cái mạng thứ hai của hắn. Dù sao ta chết rồi, ta có thể trở thành Thiên Đế.

Đợi ta trở thành Thiên Đế quay trở lại, các ngươi là cái thá gì. Hủy diệt? Các ngươi cũng bị hủy diệt gần hết!

Nhưng khi Vương Đạo Thâm nghe thấy, đây chắc chắn là một loại thể hiện.

Diệp Ninh quá tự tin, nghe ý tứ trong lời nói của hắn, hình như là Tiên Môn mới là bên yếu thế. Vương Đạo Thâm không kìm được sát khí của mình.

Ánh mắt Vương Đạo Thâm cứng lại, đường như muốn trực tiếp ra tay. Nhưng đúng vào lúc này, một đạo sát niệm đáng sợ, bất ngờ khóa chặt Vương Đạo Thâm. Chính là Nam Cung Lương Nhân.

Lúc nào Nam Cung Lương Nhân cũng quan sát Vương Đạo Thâm, khi cảm nhận được ông ta muốn ra tay, Nam Cung Lương Nhân trực tiếp tấn công. Vì thế Vương Đạo Thâm gặp phải cảnh ngộ giống hệt với Mạc Hạo Nhiên.

Vương Đạo Thâm cảm thấy bản thân không động đậy được.

Một đạo sát khí đáng sợ, không thể hiểu được, khiến cho cả người Vương Đạo Thâm cứng đờ. Lúc này đáng ra trên mặt Vương Đạo Thâm phải là tràn ngập sự sợ hãi.

Nhưng mà Vương Đạo Thâm lại phát hiện bản thân đến ngón tay cũng không động đậy được, con ngươi cũng không chuyển động được, sát khí như đao, khiến cho ông ta cảm nhận được cảm giác lạnh thấu xương.

Giống như là có một sợi dây thừng, thắt chặt cổ của ông ta, từng chút từng chút một dùng sức, dùng sức, dùng sức thêm một chút!

“Chuyện gì vậy?”

Tất cả mọi người đều cảm thấy không đúng lắm.

Vì sao đột nhiên Vương Đạo Thâm lại không có bất kỳ phản ứng gì?

Ngay cả Diệp Ninh, cũng sững sờ. Không đúng lắm!

Cảnh tượng tương tự như thế, hình như mình đã từng gặp ở đâu.

Có lẽ chỉ có một người, có thể nhận thức thanh tỉnh, người đó chính là Mạc Hạo Nhiên. Mạc Hạo Nhiên rùng mình.

“Là hắn ta ra tay rồi sao? Là hắn ta sao!”

Trong đầu Mạc Hạo Nhiên xuất hiện thân ảnh đáng sợ của Nam Cung Lương Nhân. Đây là ác mộng mà cả đời này Mạc Hạo Nhiên cũng không thể nào thoát ra được.

Tuy sau khi trở về Tiên Môn, Nam Cung Lương Nhân chưa từng liên hệ với Mạc Hạo Nhiên, nhưng mà ông ta biết, mạng của bản thân, đã không còn thuộc về chính bản thân ông ta nữa, mà là bị Nam Cung Lương Nhân nắm thật chặt.

“Không đúng lắm!”

Thân ảnh Chí Dương đạo nhân lóe lên, trực tiếp bay đến bên người Vương Đạo Thâm. Chí Dương đạo nhân đặt một tay lên trên vai Vương Đạo Thâm, hỏi.

“Vương đạo hữu, ngươi làm sao thế?”

Loại tình huống này, rõ ràng là quá không bình thường.

Sau đó Chí Dương đạo nhân phát hiện, sau khi ông ta động vào có thể Vương Đạo Thâm, lại cảm thấy lạnh như băng. Trong lòng Chí Dương đạo nhân run lên.

Ngay sau đó, quả nhiên nhìn thấy trên sắc mặt trắng bệch của Vương Đạo Thâm, xuất hiện một vết máu. Sau đó vết máu không ngừng mở rộng.

Đến cuối cùng, cả ngũ quan đều đang chảy máu.

Bụp!

Thân thể của Vương Đạo Thâm giống như là một hòn đá, trực tiếp rơi xuống dưới, chìm vào trong sông Chương Hà. Cảnh

tượng này, khiến cho tất cả mọi người đều sững sờ.

“Ngươi đã làm cái gì?”

Diệp Ninh: “???”

Ta làm sao biết được ta đã làm cái gì?

Diệp Ninh không thể hiểu nổi.

Cái gì? Đừng có ăn vạ?

Không nói được với ta, dứt khóat làm ra cái trò này? Diệp Ninh rất oan uổng.

Ta cảm thấy hình như mình bị nhằm vào rồi.

Rõ ràng ta cái gì cũng không làm, sao tên họ Vương này lại rơi xuống? Loại hiện tượng này, thật sự là quá giống ăn vạ rồi.

Chương 603: Hủy diệt đi, nhanh lên

Nhưng mà, tên họ Vương này ăn vạ là có ý gì?

Cả mặt Diệp Ninh mơ hồ nhìn sông Chương Hà chảy xiết, nói.

“Người anh em, đừng giả vờ nữa.”

Hắn cảm thấy rõ ràng Vương Đạo Thâm đang âm mưu điều gì đó. Sau đó hắn đã bị đánh mặt.

Bởi vì Chí Dương đạo nhân dùng pháp lực vớt thi thể Vương Đạo Thâm lên. Không sai.

Chính là thi thể.

Khi vớt lên, Vương Đạo Thâm đã tắt thở rồi.

Đối với sự tồn tại cấp bậc này mà nói, muốn chết là một chuyện rất khó khăn, cơ thể cho dù là mất đi sinh cơ cũng không sao, chỉ cần thần hồn còn, một phút là có thể trùng sinh.

Nhưng mà Vương Đạo Thâm lại chết rất sạch sẽ.

Không chỉ cơ thể mất đi sinh cơ, cho dù là thần hồn, cũng đã hoàn toàn biến mất. Chí Dương đạo nhân có thể cảm nhận được rõ ràng, thân thể của Vương Đạo Thâm chỉ còn lại cái vỏ trống rỗng.

“Vương đạo hữu, hắn, hắn chết rồi!!!”

Cảm xúc của Chí Dương đạo nhân dao động rất kịch liệt, khó có thể tin được hét lên. Cái gì?

Đám người Tiên Môn, lập tức bùng nổ. Chết rồi?

Đặc biệt là người của Tinh Thần Tông, càng là cứng đờ.

Vương Đạo Thâm là trưởng giáo của bọn họ!

Còn chưa khai chiến, kết quả bên mình đã chết một trưởng giáo, đây là chuyện gì hả? Thái thượng trưởng lão đang ngồi xếp bằng trên không trung của Tinh Thần Thông chậm rãi mở mắt.

Rõ ràng thái thượng trưởng lão bị kinh động rồi.

Trưởng giáo một tông chết, đây tuyệt đối không phải một chuyện nhỏ.

“Chuyện này sao có thể, trưởng giáo là nhân vật như thế nào, sao có thể dễ dàng chết đi như thế?”

“Rốt cuộc ông ấy chết như thế nào vậy, vì sao ta không nhìn thấy có người nào ra tay!”

“ âm mưu, đây tuyệt đối là một âm mưu!”

Nhất thời người của Tinh Thần Tông đỏ mắt.

Bên phía bọn họ không phải chết một người bình thường, mà là trưởng giáo. Địa vị của trưởng giáo, không cần phải nói nhiều.

Bất kỳ trưởng giáo của tông môn nào chết, đều là vết thương nặng không thể nào bù đắp được. Mà bên phía Đại Chu, lại là ngẩn người.

“Trưởng giáo Tinh Thần Tông chết rồi???”

Cho dù là Đại Nho và Cơ Minh Nguyệt, lúc này cũng là mắt lớn nhìn mắt nhỏ. Bọn họ hoàn toàn không thể hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn từ tình hình vừa rồi, Vương Đạo Thâm vẫn còn khỏe mạnh, trạng thái có vẻ rất tốt. Vì thế chuyện Vương Đạo Thâm đột nhiên chết, khiến cho người khác không thể nào hiểu được.

Từ vị trí mà nói, khoảng cách giữa Vương Đạo Thâm và Diệp Ninh là mười mấy mét.

Nói về mặt thực lực, Vương Đạo Thâm đường đường Địa Tiên, lại là trưởng giáo của Tinh Thần Tông, cái khác không nói, vật giữ mạng ở trên người nhất định không ít. Người như thế, muốn lập tức giết chết, tuyệt đối là một chuyện vô cùng khó khăn.

Nhưng Vương Đạo Thâm lại cứ như thế mà chết. Chết không có một tiếng động . Chết không có một giá trị nào.

"Đây, chính là kế hoạch của Diệp Ninh sao?"

Cơ Minh Nguyệt hít một hơi thật sâu, trong mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc. Diệp Ninh thật sự là càng ngày càng cao thâm khó lường.

Lúc trước hắn làm việc, ít nhất còn có thể nhìn thấy quỹ đạo, có thể đoán ra được suy nghĩ của hắn. Nhưng mà bây giờ, đã hoàn toàn không thể nào nhìn thấu hắn nữa.

Đại chiến còn chưa bắt đầu, đã chết một trưởng giáo Tinh Thần Thông, đây tuyệt đối là một chuyện vui lớn bằng trời. Nhưng mà muốn khiến cho Vương Đạo Thâm chết, tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản.

Diệp Ninh làm như thế nào vậy?

Không sai, lúc này Cơ Minh Nguyệt đã chắc chắn, đây chính là chuyện Diệp Ninh làm. Còn về phần vì sao, vậy thì còn cần nói sao?

Chỉ có Diệp Ninh cách Vương Đạo Thâm gần nhất, ngoại trừ Diệp Ninh ra tay, còn có thể là ai?

"Diệp đại nhân uy vũ, trước tiên diệt trừ một kẻ địch lớn!"

"Ha ha ha, để cho Tiên Môn kiêu ngạo, lần này ngốc rồi chứ!"

"Diệp đại nhân đúng thật là cao nhân, đến ngay cả chúng ta, cũng không biết ngài ấy ra tay như thế nào!"

Đám người Đại Chu hoan hô, một bầu không khí nhiệt huyết vui vẻ.

Điều này rất bình thường.

Bởi vì áp lực của bọn họ rất lớn, Tiên Môn mang đến khí thế không thể ngăn cản, khiến cho bọn họ cảm nhận được vô cùng rõ ràng uy hiếp của cái chết.

Loại uy hiếp này, thậm chí khiến cho bọn họ không thở được.

Vì thế, cái chết của Vương Đạo Thâm, chắc chắn là một chuyện nâng cao sĩ khí.

Trong lòng mọi người vui mừng khôn xiết, bất ngờ phát hiện, phe mình không phải không có bất kỳ phần thắng nào.

Ai có thể bảo đảm được, tiếp theo đây không có điều bất ngờ? Nhất thời, rất nhiều người điên cuồng động não. Bọn họ nghĩ đến sự bình tĩnh của Diệp Ninh.

Nghĩ đến vẻ coi thường cái chết của Diệp Ninh.

Còn có hành động khi nhận được mười ba kim lệnh, vẫn như trước không chịu rời đi. Lẽ nào…

Thái Hướng Cao có được một kết luận kinh người.

"Lẽ nào, trong lòng Diệp huynh có ý chí lớn, huynh ấy muốn mượn cơ hội lần này, một lần hành động đánh sập Tiên Môn, khiến cho tình thế công thủ nghịch chuyển sao?"

Chương 604: Hủy diệt đi, nhanh lên (2)

Suy đoán của Thái Hướng Cao, trong chớp mắt khơi dậy suy nghĩ của rất nhiều người. Loại suy đoán này nhìn vẻ bề ngoài là hoàn toàn hợp lý.

Tiên Môn muốn một trận chiến tiêu diệt Diệp Ninh và Đại Chu, một lần hành động nhàn rỗi cả đời. Đây đương nhiên là chuyện rất dễ hiểu.

Nhưng mà đổi một góc độ khác để suy nghĩ.

Nếu như trận chiến này, Diệp Ninh chấp nhận thì sao?

Không nói tiêu diệt hoàn toàn Tiên Môn, chỉ cần đẩy lùi, hoặc là trọng thương, vậy thì từ đó về sau tình thế của cả thế giới sẽ thay đổi. So sánh thực lực của hai bên địch ta, nhất thời đã nghịch chuyển.

Đây rõ ràng là một kế hoạch to lớn.

Tiên Môn là nhân bánh, mà Diệp Ninh, lại giống như là vỏ bánh bao vậy, bao chúng lại với nhau. Đương nhiên, muốn gói bánh thành công, nhất định cần phải có thực lực mạnh mẽ.

Nếu không có thực lực, vậy thì chỉ có thể coi là trò cười.

Thái Hướng Cao rất khó tưởng tượng, Diệp Ninh có thể từ đâu có được thực lực mạnh mẽ như thế. Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến lòng tin của Thái Hướng Cao với Diệp Ninh.

Vốn dĩ Thái Hướng Cao đã cảm thấy Diệp Ninh có thế nào cũng không chịu rời khỏi Tính Châu đã có chút đáng nghi.

Bây giờ trong chớp mắt đã hiểu rồi. Có lẽ Diệp huynh là đang ở tầng năm!

Thứ chúng ta nhìn được, là Tiên Môn khí thế hùng hổ đi đến, nhưng mà thứ Diệp huynh nhìn thấy, lại là cơ hội có thể chính diện đẩy lùi Tiên Môn, nghịch chuyển thế công thủ của ta và địch!

Không thể không nói, kế hoạch này thật sự là quá điên cuồng rồi. Đây là Tiên Môn đó, là thực lực cường đại nhất thế giới này.

Nhưng nếu như là tính toán của Diệp Ninh, vậy thì Thái Hướng Cao tình nguyện tin tưởng vô điều kiện.

Bởi vì Diệp Ninh vẫn luôn đều là một người khai sáng kỳ tích, rất nhiều chuyện không thể tin được đến trên người Diệp Ninh, đều trở nên rất hợp lý.

“Lẽ nào, thật ra đây là bẫy hiểm mà Diệp đại nhân giăng ra?”

“Ngài ấy đến người của mình cũng không nói, chính là sợ tiết lộ tin tức?”

“Lẽ nào Diệp đại nhân thật sự có thực lực có thể cứng đối cứng với Tiên Môn?”

Rất nhiều người đều trở nên kích động.

Đột nhiên bọn họ cảm thấy, trận chiến này trở nên không còn đơn giản. Má các ngươi đang suy nghĩ cái quái gì vậy?

Cả đầu Diệp Ninh đều là hắc tuyến.

Bến phía Đại Chu ra sức tưởng tượng, khiến cho hắn có chút ngượng ngùng. Cái gì mà kế hoạch?

Cái gì mà tính toán? Ta làm gì có kế hoạch gì. Ta có kế hoạch chết tiệt thì có!

Ta vô cùng muốn nhanh gọn dứt khoát chết ở đây, đây chính là tất cả kế hoạch của ta. Các ngươi thật sự là quá có sức tưởng tượng rồi.

Loại một đống tưởng tượng này, ai sẽ tin?

Nhưng mà những gì Diệp Ninh nhìn thấy, lại là ánh mắt cảnh giác của Chí Dương đạo nhân. Cùng với đám người Tiên Môn trầm mặc ở phía sau ông ta.

Rất rõ ràng, bọn họ có chút tin rồi.

Diệp Ninh: "…"

Hắn rất muốn để cho Tiên Môn bình tĩnh một chút. Loại lời nói này, các ngươi cũng tin?

Chí Dương đạo nhân tức đến ngựa phập phồng dữ dội, một tay ông ta kéo Vương Đạo Thâm, một tay khác chỉ vào Diệp Ninh, tức giận nói.

"Tên họ Diệp kia, vốn dĩ cho rằng ngươi là một anh hùng anh minh lỗi lạc, không ngờ được ngươi lại là tiểu nhân bỉ ổi vô liêm sỉ, thế mà ngươi lại tính kế Tiên Môn! Nói! Rốt cuộc ngươi có kế hoạch gì!"

Chí Dương đạo nhân thật sự quá bất an rồi.

Cái chết của Vương Đạo Thâm, là một bước ngoặt to lớn.

Sau khi bước ngoặt này xuất hiện, rất khó không khiến cho Chí Dương đạo nhân nghĩ đến kết quả bói quẻ của Thiên Cơ Tử. Thiên Cơ Tử không hề lạc quan về kế hoạch mượn Tấn phạt Chu lần này của Tiên Môn.

Lúc trước Chí Dương đạo nhân không hiểu vì sao. Bây giờ đã lờ mờ có chút hiểu được rồi.

Bởi vì Diệp Ninh thật sự quá quỷ quyệt!

Cái gì mà quang minh lỗi lạc? Cái gì mà quang phong tế nguyệt? Cái gì mà quân tử chân thành? Vớ vẩn!

Quả nhiên lời đồn đều là lừa người.

Nhìn Vương Đạo Thâm đi, ông ta chính là ví dụ đẫm máu.

Đến người như Vương Đạo Thâm, đều phải trả cái giá bằng tính mạng, đều này đủ nói rõ Diệp Ninh là một tiểu nhân xảo

quyệt. Bằng chứng như thép. Không thể chối bỏ.

Nhưng mà chuyện Chí Dương đạo nhân không ngờ được đó là, Diệp Ninh bỉ ổi vô liêm sỉ, thế mà còn thật sự muốn chối cãi. Hắn giơ hai tay ra, rất thành khẩn nói.

“Ta nói ta không có bất kỳ kế hoạch gì, ta nói cái chết của lão Vương không liên quan đến ta, ngươi tin không?”

Trong ánh mắt của Diệp Ninh, viết đầy hai chữ thành tâm.

Nếu như ánh mắt có thể nói chuyện, vậy thì lúc này, nó nhất định đang nói.

“Huynh đệ, ta thật sự bị oan uổng, ngươi đừng có nghĩ lung tung, nhanh chóng giết chết ta, đừng do dự.”

Chí Dương đạo nhân không tin.

Ánh mắt của Diệp Ninh, bị ông ta coi thành diễn xuất.

Nhất thời huyết áp của Chí Dương đạo nhân tăng lên đến cực điểm, ông ta nghiến răng nghiến lợi nói.

“Đều đã đến lúc này rồi, thế mà ngươi còn muốn chối cãi? Thi thể của Vương đạo hữu ở đây, ngươi dựa vào cái gì mà chối cãi? Diệp Ninh, ngươi có còn thể diện nữa không hả?”

Chương 605: Hủy diệt đi, nhanh lên (3)

Chí Dương đạo nhân rất khó tưởng tượng được, vì sao trên thế giới này còn có người trơ trẽn như thế. Ngươi dám làm, ngươi lại không dám nhận.

Nếu như nói ngươi che giấu rất tốt, vậy thì ngươi không nhận thì thôi đi.

Nhưng mà hơn hai trăm vạn người tận mắt nhìn thấy tất cả. Thế này mà ngươi còn có thể chối cãi?

Ngươi cho rằng hơn hai trăm vạn người đều là người mù sao?

Đừng nói là bên phía Tiên Môn, cho dù là người bên trận doanh Đại Chu, rõ ràng cũng chắc chắn tất cả những điều này đều là Diệp Ninh làm.

“Ông ta thật sự chết rồi?”

Diệp Ninh nhìn thi thể của Vương Đạo Thâm. Đúng là đã mất đi hơi thở.

Huynh đệ này đúng thật sự là chết rồi? Đây không phải ăn vạ, cũng không phải giả vờ?

Nhìn biểu cảm của đám người Tiên Môn, hoàn toàn không giống giả mạo chút nào.

Đương nhiên, chuyện quan trọng nhất là, bọn họ cũng không cần phải làm như thế, cũng không có lý do để giả vờ. Vậy thì vấn đề đến rồi, Vương Đạo Thâm chết như thế nào?

Sau lưng Diệp Ninh đổ mồ hôi lạnh. Không đúng lắm! Điều này quá không bình thường!

Không phải chứ không phải chứ… Đều đã đến lúc này rồi, còn có người đâm sau lưng ta sao? Tất cả mọi người đều cảm thấy Diệp Ninh đang diễn.

Nhưng mà lương tâm trời đất. Diệp Ninh thật sự không có diễn.

Không phải, ta diễn với các ngươi làm cái gì? Diệp Ninh đều sắp khóc rồi. Hắn không phải kẻ ngốc!

Hắn đã ý thức được, tình huống hắn không muốn nhìn thấy nhất xuất hiện rồi. Đầu tiên Vương Đạo Thâm chết, đây không phải ảo giác.

Sau đó chuyện này không phải hắn ra tay. Vậy thì có thể có được một kết luận.

Lại có người, đang ở trong bóng tối giúp đỡ Diệp Ninh! Vừa nghĩ đến đây, Diệp Ninh hận đến nghiến răng nghiến lợi. Bị sâm sau lưng hắn gặp nhiều rồi. Nói thật không thiếu một lần hai lần.

Bây giờ hắn đã tê dại rồi, chẳng sao cả.

Nhưng hắn thống hận nhất là, còn có loại cẩu tặc âm thầm đâm sau lưng như thế này. Ngươi thật sự muốn giúp ta, vậy thì ngươi xuất hiện đi.

Ngươi trốn ở trong bóng tối thì là chuyện gì hả?

Ngươi không xuất hiện, sau này ta còn phòng bị như thế nào?

Diệp Ninh rất đau lòng, hắn nhìn Tiên Môn đang tâm thái đại biến, thế mà trong lòng lại xuất hiện vẻ căng thẳng. Hắn có chút sợ hãi.

Sợ Tiên Môn lạnh lòng.

Các ngươi nhất định đừng lạnh lùng, không giết ta, vậy thì khó chịu lắm.

Vì thế Diệp Ninh lo lắng hỏi.

“Trận chiến này của Tiên Môn, có còn đánh không?”

Hỏi xong.

Huyết áp của tất cả người bên phía Tiên Môn đều tăng vọt. Rất nhiều người càng là nghiến răng nghiến lợi nhìn Diệp Ninh.

“Họ Diệp kia, ngươi cho rằng ngươi giết chết trưởng giáo, chúng ta sẽ sợ ngươi sao? Ngươi đừng mơ, thù này không báo, toàn bộ trên dưới Tinh Thần Tông ta thề không làm người!”

Không còn nghi ngờ gì nữa, trên dưới Tiên Môn đều cảm nhận được sự sỉ nhục mạnh mẽ. Diệp Ninh ngươi sao có thể hống hách như thế.

Không phải chỉ là chết một Địa Tiên thôi sao? Thế mà ngươi lại bắt đầu mở miệng sỉ nhục chúng ta. Có chuyện nhịn được có chuyện không nhịn được.

Dưới sự tổ chức của mấy Địa Tiên, đám người Tinh Thần Tông nhao nhao đứng ra. Trong mắt bọn họ mang theo hận ý khắc cố ghi tâm, quyết tâm báo thù cho Vương Đạo Thâm.

Bùm!

Một cỗ khí tức đáng sợ bùng nổ. Chấn động toàn bộ mặt đất.

Khí tức cổ lão, thăng trầm, lâu đời đang dâng trào.

Đột nhiên đất trời trở nên ảm đạm, chỉ nhìn thấy ở trong không trung, có vô số ánh sao rơi xuống.

Một tấm gương tắng như tuyết nhô lên trên đỉnh núi, trên mặt gương, chiếu rọi ngân hà rực rỡ.

“Đây là… tiên khí thượng cổ, Tinh Thần Kính!”

Dưới mặt đất, Tấn Vương Lý Nhiễm mở to mắt.

Lý Nhiễm nhất định là có hiểu biết về mười ba tông Tiên Môn. Mỗi một tông môn, đều có một kiện tiên khí thượng cổ.

Mỗi một kiện tiên khí thượng cổ đều có lịch sử lâu đời, và uy lực kinh thiên động địa. Bình thường mà nói, tiên khí thượng cổ là bảo vật trấn núi của các tông.

Chỉ khi gặp phải kẻ địch mạnh, khi cần trấn áp, mới mời tiên khí thượng cổ ra. Đây là bởi vì tiên khí thượng cổ là thứ mà sự tồn tại bên trên Thiên Tiên mới có tư cách dùng.

Cho dù là Thiên Tiên, muốn dùng tiên khí thượng cổ, cũng là một chuyện tiêu phí rất lớn tinh lực, hơn nữa không thể phát huy được hết uy năng. Vì thế, Tinh Thần Tông trực tiếp dùng Tinh Thần Kính.

Điều này đủ để nói rõ sự phẫn nộ và kiêng dè của bọn họ đối với Diệp Ninh đã đến mức độ nào. Lý Nhiễm thành thành thật thật nằm ở trên chiến xa.

Điều Lý Nhiễm có thể làm, chính là cứ nằm đó. Thần tiên đánh nhau, liên quan gì đến ta.

“Không phải, vì sao các ngươi luôn hiểu lầm ý của ta chứ?”

Diệp Ninh có chút bất lực.

“Ta thật sự không tính kế các ngươi, cái chết của Vương Đạo Thâm không liên quan đến ta.”

Suy nghĩ này, tại sao nói thật lại ngược lại không có người nào tin chứ? Chí Dương đạo nhân liên tục cười lạnh.

Chương 606: Hủy diệt đi, nhanh lên (4)

“Đã đến lúc này rồi, ngươi còn không chịu thừa nhận bản thân có chiêu sau sao?”

Diệp Ninh là thật sự bức bối.

“Không giấu gì ngươi, ta thật sự không có chiêu sau?”

Hắn cũng không muốn giải thích nữa.

Bởi vì nói như thế ngược lại Tiên Môn cũng không tinh. Bỏ đi, không giải thích nữ, lười nói. Hủy diệt đi, nhanh lên.

Diệp Ninh quyết định, đợi sau khi mình trở thành Thiên Đế, chuyện đầu tiên chính là bắt kẻ đâm sau lưng đó ra.

Bùm!

Tinh Thần Kính bộc phát ra ánh sáng chói lóa, hóa thành một chùm sánh sáng, bắn về phía Diệp Ninh.

Uy lực của chùm sáng này vô cùng mạnh mẽ, đó là ngưng tụ tinh quang của toàn bộ bầu trời mà thành, cho dù là Địa Tiên, cũng sẽ bị trực tiếp nghiền ép thành bột. Nhưng mà Diệp Ninh lại không sao cả.

Bởi vì lúc này, có một ánh sáng màu trắng nổi lên. Mạnh mẽ giết ra, trực tiếp chém đứt chùm sáng này.

Bùm!

Thế mà lại là một kiện tiên khí thượng cổ xuất hiện, còn là bên phía Đại Chu, trực tiếp ngăn cản Tinh Thần Kính. Nhìn thấy cảnh tượng này, Chí Dương đạo nhân tức giận hét lên.

“Diệp Ninh, ngươi còn nói ngươi không có chiêu sau?”

Diệp Ninh: “???”

Tâm thái của ta đều sắp sụp đổ rồi. Rốt cuộc là ai?

Hắn hằn học nhìn về một phương hướng nào đó.

Phương hướng đó, chính là nơi xuất hiện của một kiện tiên khí thượng cổ khác. Thư tịch ngăn cản của tiên khí thượng cổ của Tinh Thần Tông.

Thư tịch này nhìn thì có vẻ mỏng như cánh ve sầu, nhưng một khi mở ra, lại phát hiện bên trong đó ghi lại vô số kiến thức. Trên có mặt trời mặt trăng sao sáng, dưới có thơ từ ca phú, tất cả đều ở trong đó.

Có mây khí nhàn nhạt bay cao, bên trong vân khí, ẩn chứa cảnh tượng chim thú, côn trùng, cá, nam tử làm ruộng phụ nữ canh cửi. Đây là một quyển thư tịch ghi lại toàn cảnh nhân gian.

Chỉ nhìn vào quyển sách này, phảng phất như khiến cho nhân gian vô vị.

“Đây là cái gì?”

Diệp Ninh không hiểu. Mà có người lại hiểu.

Trong Tiên Môn, có giọng nói khó có thể tin được vang lên, không phải người nào khác, mà chính là Hỏa Thiên Diệm của Phần Thiên Cốc, sắc mặt Hỏa Thiên Diệm trắng bệch, nói.

“Đây là Vô Tự Thư?”

“Tại sao Vô Tự Thư lại xuất hiện?”

“Lẽ nào là học cung Tắc Hạ xuất thế rồi sao?”

Lời này vừa nói ra, khiến cho mọi người chấn kinh.

Liễu Thận tiến lên phía trước một bước, trong mắt lộ ra thần sắc điên cuồng vui mừng.

“Thế mà lại là học cung Tắc Hạ, thảo nảo, thảo nào… trước mặt thời cơ chín muồi, chính là lúc học cung Tắc Hạ xuất thế!”

Người đọc sách bên phía Đại Chu, trên mặt đều lộ ra thần sắc vui mừng.

Bọn họ lầm bầm nói chuyện, bắt đầu nghị luận.

Diệp Ninh nghe mấy câu, cũng hiểu rõ mọi chuyện. Thánh địa Nho gia, là Thánh Viện.

Bởi vì Thánh Viện là nơi dạy học năm đó của Thánh Nhân.

Có thể nói căn nguyên của Nho đạo, chính là đến từ Thánh Viện.

Nhưng điều này không đại biểu, Thánh Viện sẽ tập trung tất cả ánh sáng của Nho đạo lên mình.

Nho đạo truyền thừa vô số năm, chỉ dựa vào Thánh Viện nhất định là không được, có Đại Nho hoặc là Thánh Hiền tự lập môn hộ, truyền thụ những gì mình đắc đạo, cũng chính bởi vì như thế, mới có thể trăm hoa đua nở, tiếp tục lưu truyền ở trong dòng sông thời gian.

Ngoại trừ Thánh Viện, Nho gia còn có rất nhiều thánh địa. Ví dụ như thư viện Lộc Minh.

Không chỉ sinh ra Thánh Hiền, mà còn có hành động vĩ đại liên tục có đệ tử độc chiếm vị trí đứng đầu danh sách khoa cử.

Một ví dụ khác là thư viện Nhạc Lộc. Đây là từng là nơi tránh nạn của Thánh Hiền.

Những nơi này, bởi vì từng xuất hiện Tháng Hiền, xuất hiện nhân vật lợi hại, từng làm chuyện lợi hại, vì thế trở thành thánh địa của Nho Môn. Được vô số người đọc sách tìm kiếm.

Đương nhiên, so sánh với cái nôi của Nho đạo như Thánh Viện, vẫn là có khoảng cách không nhỏ.

Nhưng ở trong rất nhiều thánh địa của Nho Môn, có một nơi, tuy không bằng Thánh Viện, nhưng mà cũng từng là niềm tự hào của đệ tử Nho Môn, thánh địa đứng đầu chỉ dưới Thánh Viện.

Nơi đó, chính là học cung Tắc Hạ.

Học cung Tắc Hạ là một nơi đặc biệt, nơi này có thể tiếp nạp tất cả tư tưởng, cho dù có ly kinh phản đạo như thế nào, ở học cung Tắc Hạ, cũng tuyệt đối là hợp lý.

Khắp nơi ở học cung Tắc Hạ tràn ngập khí tức tự do, tất cả học tử đều có thể học được kiến thức mà bản thân mình muốn ở đây. Vô số kinh điển của Nho Môn, đều được lưu giữ ở trong học cung Tắc Hạ.

Có thể nói như thế này, học cung Tắc Hạ là biểu tượng Nho Môn đã từng huy hoàng. Ở trong lòng đệ tử Nho Môn, học cung Tắc Hạ có địa vị đặc biệt.

Lúc trước, Thánh Viện bị Tiên Môn phong ấn.

Mục tiêu của Tiên Môn, đã nhằm vào học cung Tắc Hạ.

Phong ấn Thánh Viện là bước đầu tiên, nếu như có thể tìm được học cung Tắc Hạ, một mồi lửa đốt cháy vô số tàng thư của học cung Tắc Hạ, vậy thì tương đương với cắt đứt căn cơ của Nho Môn.

Chương 607: Học cung Tắc Hạ

Nhưng may mắn là, trong học cung Tắc Hạ không thiếu người thông minh.

Vào thời khắc quan trọng, vì để bảo hộ kết tinh văn minh Nho đạo, các vị Đại Nho đã liên hợp lại, mang theo học cung Tắc

Hạ rời đi, tránh ở trong một không gian nhỏ. Cái gọi là không gian nhỏ, chính là giống như Thánh Viện vậy, gắn liền với thế giới lớn, nhưng mà lại không thuộc về không gian của thế giới lớn. Loại không gian nhỏ này, nếu như không đánh dấu kỹ, thì rất khó có thể tìm được.

Học cung Tắc Hạ ẩn thế, chắc chắn đã giữ lại được ngọn lửa của Nho Môn. Nhưng phàm chuyện gì cũng có hai mặt.

Học cung Tắc Hạ rời đi, mang theo không chỉ có kết tinh trí tuệ của Nho đạo, mà còn có rất nhiều tinh anh của Nho đạo, đều đi theo rời đi. Bọn họ rời đi, Nho đạo mất đi tất cả ô bảo vệ, nên mới bị Tiên Môn áp chết thảm như thế thế.

Mới chớp mắt, đã qua hàng ngàn năm.

Sau khi học cung Tắc Hạ rời đi, đã hoàn toàn cắt đứt tin tức, cho dù là Tiên Môn, trong khoảng thời gian ngắn cũng ném học cung Tắc Hạ ra sau đầu. Có thể nói như thế này, lúc này học cung Tắc Hạ xuất hiện, không chỉ dọa Tiên Môn sợ, mà còn là dọa cho tất cả mọi người kinh hãi.

Mà quyển "Vô Tự Thư" đó, nói một cách nghiêm khắc về ý nghĩa của nó, không phải là tiên khí thượng cổ, mà là một quyển sách năm đó Á Thánh đi khắp Cửu Châu, in lại tất cả phong cảnh của nhân gian vào trong đó, từ đầu đến cuối, không sử dụng một chữ nào, nhưng mà lại trở thành một quyển sách khoáng thế.

Ông trời ban xuống công đức, "Vô Tự Thư" được thay xương đổi thịt, trở thành một kiện thánh vật. Uy năng của nó, không thua gì tiên khí thượng cổ.

Lúc này, chỉ thấy Vô Tự Thư, bộc phát ra ánh sáng trắng vô cùng thuần khiết, cứng rắn đẩy lùi chùm ánh sao, áp chế thật chặt Tinh Thần Kính!

Cảnh tượng này, đừng nói là Tiên Môn, cho dù là Diệp Ninh, cũng là nghiến răng nghiến lợi.

"Không phải, vì sao các ngươi lại đến? Chúng ta quen biết nhau sao?"

Diệp Ninh oán hận nhìn xuống dưới Vô Tự Thư. Ở đó có tất cả mười người. Mười người này, đều là Đại Nho!

Hơn nữa nhìn từ khí tức, đều không phải là Đại Nho bình thường, thậm chí bọn họ còn có khả năng đột phá lên Bán Thánh. Người dẫn đầu, trên người đã có khí tức Thánh đạo ngưng tụ rồi, khoảng cách đến Bán Thánh, dường như cũng không còn xa nữa.

“Ha ha ha, thật sự không ngờ được, Nho đạo ta còn có ngày được hồi sinh, nếu như Nho đạo đã hồi sinh rồi, vậy thì đương nhiên học cung Tắc Hạ ta nên xuất thế, vùng đất Cửu Châu này, cũng không thể để cho Tiên Môn luôn độc chiếm một mình đi?”

Nhìn người dẫn đầu, người của Tiên Môn nhanh chóng thay đổi sắc mặt. Bọn họ đều biết người này.

“Kỳ Nguyên, thế mà lại là ngươi, thế mà ngươi vẫn còn chưa chết!”

Cô Tuyệt bước lên phía trước một bước, lộ ra sự hung dữ.

Kỳ Nguyên, là sự tồn tại từ đời trước, vào hàng ngàn năm trước, đã là Đại Nho rồi. Tên này trước khi Nho đạo bị phong ấn, đã trở thành Đại Nho.

Không chỉ có Kỳ Nguyên, mấy người phía sau ông ta cũng đều như thế.

Vậy thì vấn đề đến rồi, vì sao Kỳ Nguyên có thể sống lâu như thế? Trở thành Đại nho, đúng là có thể kéo dài tuổi thọ.

Sống mấy trăm năm không có vấn đề gì quá lớn. Có cơ duyên, sống ngàn năm cũng là đã có tiền lệ.

Nhưng dù sao cũng là thiểu số.

Dựa theo phán đoán của Tiên Môn, học cung Tắc Hạ cho dù là trốn tránh, nhưng cũng không làm được cái gì, bởi vì mấy lão gia hỏa trong đó nhất định sẽ già chết.

Về phương diện tuổi thọ, Đại Nho nhất định là không thể nào so sánh được với Tiên Môn. Kỳ Nguyên vuốt râu của mình, nói.

“Cô Tuyệt, ngươi còn chưa chết, lão phu làm sao mà chết được? Tuy Nho Môn ta không có danh tiếng tuổi thọ dài, nhưng mà học cung Tắc Hạ truyền thừa vô số năm, vẫn là có

thể tích lũy được thuốc trường sinh, kéo dài tuổi thọ của chúng ta, chuyện này cũng không có vấn đề gì!”

Hóa ra là như thế. Đám người Tiên Môn bừng tỉnh.

Trong học cung Tắc Hạ, đúng là có thuốc trường sinh.

Thuốc trường sinh rất hiếm gặp, nhưng mà đối với loại thực lực mạnh mẽ như học cung Tắc Hạ và mười ba Tông Môn mà nói, có chút tích lũy cũng là chuyện rất hợp lý.

“Vậy thì các ngươi đúng thật là không biết xấu hổ, thuốc trường sinh là để dành cho Thánh Hiền kéo dài tuổi thọ, các ngươi chẳng qua là Đại Nho, thế mà cũng có mặt mũi để dùng.”

Cô Tuyệt cười lạnh, nói.

“Chuyện này đúng là chúng ta có lỗi, nhưng điều này liên quan gì đến các ngươi?”

Kỳ Nguyên nhìn về phía Diệp Ninh, đứng ở phía xa chắp tay, nói.

“Bái kiến Đại Tông Sư!”

Bối phận của Kỳ Nguyên rất cao, có thể coi là lão quái vật.

Nhưng mà từ tước đến nay Nho Môn luôn coi người lớn là thầy, Kỳ Nguyên không thể nào nghiền ép thân phận trước mặt Diệp Ninh. Một là tu dưỡng của bản thân không cho phép Kỳ Nguyên làm như thế.

Chương 608: Học cung Tắc Hạ (2)

Hai là bây giờ Diệp Ninh đã trở thành chủ nhân của Thánh Viện, vậy thì cũng chính là sơn trưởng, Đại Tông Sư của tất cả người đọc sách. Càng đừng nói, Diệp Ninh còn là Bán Thánh.

Ở trước mặt Diệp Ninh, tất cả người đọc sách, tự nhiên đã thấp hơn một đầu. Đây là lễ pháp đã định trước.

Càng là đệ tử Nho Môn thành đạt, càng là phải bảo vệ. Cả người Diệp Ninh tê liệt rồi.

Cũng không biết nên nói cái gì, hắn chỉ cười toe toét, cười so với khóc còn khó coi hơn. Không phải.

Ta xui xẻo như thế sao?

Tại sao học cung Tắc Hạ này sớm không xuất thế, muộn không xuất thế, lại cứ nhất định xuất thế vào lúc này?

"Có một chuyện, chúng ta phải nói với Đại Tông Sư."

Kỳ Nguyên nhìn Diệp Ninh, thành khẩn nói.

"Thuốc quý trong học cung Tắc Hạ, vốn dĩ là để cho Thánh Hiền dùng, chúng ta là kẻ ngu ngốc, không xứng dùng những thuốc quý này."

"Nhưng mà, Nho đạo bị phong ấn, thiên hạ cắt đứt con đường của người đọc sách, học cung Tắc Hạ bị ép phải trốn tránh khỏi thế gian, tuy có thể kéo dài hơi tàn, nhưng mà không thể lâu dài, lúc đó, bầu trời tăm tối, chúng ta lúc nào cũng nói thiên hành kiện, quân tử không ngừng cải thiện bản thân… Nhưng thực ra trong lòng hiểu rõ, đến lúc này rồi, có lẽ Nho đạo đã thật sự đi đến đường cùng, do đó, vì để có thể tiếp tục truyền thừa, vì có thể khiến cho học cung Tắc Hạ tiếp tục tồn tại trên thế gian, chúng ta đã uống thuốc trường sinh, kéo dài tuổi thọ cho đến ngày nay."

"Tuy có lý do bất đắc dĩ, nhưng chúng ta, dù sao cũng là vượt giới hạn, xin Đại Tông Sư trách phạt."

Sau khi nói, Kỳ Nguyên và chín người khác, lần lượt cúi đầu.

Ý của Kỳ Nguyên rất đơn giản.

Vốn dĩ, loại thứ trân quý như thuốc trường sinh, nhất định là không đến lượt bọn họ dùng.

Nhưng mà Nho đạo đã đến bước đường nguy hiểm rồi, bọn họ vì có thể tiếp tục truyền thừa, cũng không nghĩ nhiều như thế, trực tiếp dùng thuốc trường sinh.

Đây là công tâm, mà không có bất kỳ tư tâm nào.

Nhưng dù sao cũng có được lợi ích, vì thế nên mới thỉnh tội.

Đặc biệt là bởi vì Diệp Ninh đã phong Thánh rồi, theo lý mà nói, loại thứ như thuốc trường sinh, thật ra nên để cho Diệp Ninh dùng khi tuổi thọ của hắn sắp hết.

Vì thế có thể hiểu như thế này, bọn họ dùng thuốc của Diệp Ninh, vì thế mới sống đến bây giờ. Do đó, có lòng áy này rất mãnh liệt.

Tuy bọn họ không hề quen biết Diệp Ninh, nhưng Diệp Ninh có thể cứu vớt Nho đạo, hơn nữa còn phong Thánh, đây đã đủ để có thể có được tòn bộ sự tôn trọng và tin tưởng của bọn họ.

“Ta sẽ không trách phạt mọi người, ta cũng không xứng trách phạt mọi người, mọi người đều là anh hùng của Nho Môn, nếu như không có mọi người, học cung Tắc Hạ hủy diệt, đó sẽ là tổn thất không thê nào bù đắp được.”

Chuyện nào ra chuyện đó, tuy Diệp Ninh rất tức đám người này phá rối cục diện, nhưng mà trong lòng vẫn là công nhận bọn họ. Đừng cho rằng nói hai lời ba câu, thì cảm thấy đám người Kỳ Nguyên sống mấy ngàn năm nay rất dễ dàng.

Vốn dĩ chuyện mang theo học cung Tắc Hạ trốn vào trong không gian nhỏ, đã là vô cùng khó khăn. Càng huống hồ, còn phải chịu đựng sự cô đơn không ngừng.

So với Diệp Ninh, đám người này mới thật sự đáng được tôn trọng, bọn họ bảo vệ hy vọng cuối cùng của Nho Môn. Hơn nữa, loại thứ như thuốc trường sinh, ở chỗ Diệp Ninh, còn không đáng tiền bằng hành lá.

Diệp Ninh nằm mơ cùng muốn chết, cần thuốc trường sinh làm cái gì?

Đừng nói hắn bây giờ còn là thời kỳ thanh xuân, còn có vô số ngày tháng để sống, cho dù là thật sự gần đất xa trời, hắn cũng

không thể nào dùng thuốc trường sinh.

“Không hổ là Đại Tông Sư, quả nhiên có đức độ.”

Kỳ Nguyên lên tiếng khen ngợi, ở trong mắt mang lộ ra thần sắc kích động.

“Ngày đó, Nho đạo hồi sinh, chúng ta đã biết, bên ngoài xuất hiện biến cố lớn, nhưng bởi vì cẩn thận, nên không hề xuất hiện.”

“Sau đó, lại thấy Đại Tông Sư phong Thánh, dẫn động mười hai dị tượng trời đất, trở thành người đầu tiên từ xưa đến nay, lúc đó, chúng ta đã biết, ngày mà chúng ta trở về đã ở ngay trước mắt.”

“Bây giờ, cuối cùng cũng trở về rồi, lại còn đúng vào lúc này, đây nhất định là cho Thánh Nhân chỉ dẫn!”

Nghe xong, rất nhiều người bừng tỉnh.

Hóa ra là như thế.

Học cung Tắc Hạ không phải hoàn toàn cắt đứt liên hệ với thế giới bên ngoài. Đươgn nhiên, đây cũng có liên quan đến vốn dĩ bọn họ đều là Nho Môn.

Nho đạo hồi sinh và Diệp Ninh phong Thánh đều là chuyện lớn của Nho đạo, bọn họ ở trong bóng có cảm nhận được, điều này rất bình thường.

“Ta không muốn nói, ta chỉ muốn yên tĩnh một chút.”

Nhưng Diệp Ninh nghe xong, lại vô cùng vạn lời. Điều này cũng thật là đủ xui xẻo.

Đám người này sớm không trở về, muộn không trở về, cứ nhất định kẹt vào thời gian này, thật sự là khiến cho người khác đau đầu. Lần này thì hay rồi, Tiên Môn thật sự hiểu nhầm rồi.

Chương 609: Học cung Tắc Hạ (3)

Quả nhiên, Chí Dương đạo nhân lạnh lùng nhìn về phía Diệp Ninh, nói.

“Cái gì là trùng hợp, ngươi cho rằng chúng ta sẽ tin loại lời nói nhảm nhí này sao? Rõ ràng là các ngươi đã lên kế hoạch

trước!”

Diệp Ninh đã lười giải thích tiếp.

Tùy thôi.

Các ngươi thích nghĩ thế nào thì nghĩ.

Diệp Ninh không quan tâm cái này nữa, hắn chỉ quan tâm một chuyện, đó chính là Tiên Môn có cần tiếp tục nữa không? Cô Tuyệt dùng hành động của mình nói rõ ý chí của Tiên Môn.

“Cho dù là học cung Tắc Hạ quay trở về thì có làm sao? Năm đó những người cùng với các ngươi trốn thoát khỏi thế gian, đều chết hết chỉ còn lại mấy lão già các ngươi, các ngươi cho rằng các ngươi mang theo Vô Sự Thư thì có thể lật trời sao? Hôm nay mười ba tông Tiên Môn cùng nhau ra tay, coi như là ngày tận thế, các ngươi trở về cũng được, vừa mới trở về, đã phải diệt vong!”

Cô Tuyệt vung tay.

Người của Quần Ngọc Các cũng đi lên.

Bọn họ cũng đánh thức tiên khí thượng cổ. Đó là một cây trâm phượng hoàng màu vàng tím.

Bên trên cây trâm phượng, có một vết máu màu đỏ thẫm. Đây là máu của tổ sư Quần Ngọc Các.

Tương truyền, năm đó tổ sư Quần Ngọc Các dùng máu của mình, luyện chế nên cây trâm Tử Kim này, thì đã thành tiên khí thượng cổ. Vừa mới xuất thế, bầu trời đã nhuộm đỏ màu máu, chấn động thế gian.

Bây giờ trâm phượng tử kim hồi phục, uy thế không kém năm đó, ấp ủ khí tức đáng sợ, biển mây ở trên bầu trời giống như là bị nhuộm đỏ, có một mùi máu tanh đang dâng trào ở trong đó, khiến cho người khác không kiềm chế được mà toát mồ hôi lạnh.

Phần Thiên Cốc cũng ra tay rồi.

Một cái đỉnh lớn màu đỏ rực lơ lửng ở giữa không trung, trong đỉnh, lửa cháy hừng hực.

Ngọn lửa này, không phải là lửa bình thường, mà là thiên hỏa.

Nhiệt độ cao đến đáng sợ, phảng phất như là muốn đốt cháy tất cả, không khí cũng trở nên vặn bẹo, dường như không chống đỡ được nổi loại nhiệt độ cao này.

“Thực lực của Tiên Môn, không phải là điều mà các ngươi có thể tưởng tượng được!”

Hỏa Thiên Diệm chỉ tay vào Diệp Ninh, lạnh lùng nói.

“Diệp Ninh, ngươi còn có chiêu sau gì, cứ việc lấy ra đi, hôm nay, để cho chúng ta nhìn được rõ ràng!”

Diệp Ninh cả mặt bức bối.

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, ta thật sự không có chiêu sau gì cả.”

Ta đã nằm đó rồi, ta thật sự không biết các ngươi đã nghi thần nghi quỷ cái thứ gì.

Nhưng vừa mới dứt lời, đúng vào khoảnh khắc đó, một đạo âm thanh vang vọng, đột nhiên vang lên trong trời đất.

“A di đà phật!”

Bùm!

Ánh sáng màu vàng kim từ phía tây lao đến.

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt khó có thể tin được.

“Đây là cái gì?”

“Khí tức mạnh mẽ quá, có người nhúng tay và trận chiến này!”

“Rốt cuộc là bên nào giúp đỡ?”

Trong lòng tất cả mọi người đều tràn đầy chấn động.

Trận chiến này thật sự là hoàn toàn khác so với tưởng tượng, vốn dĩ là một bên bị nghiền ép mới đúng, nhưng kết quả thì sao, lại liên tục xuất hiện điều bất ngờ.

Đầu tiên là cao thủ thần bí giết chết Vương Đạo Thâm.

Tiếp sau đó, là học cung Tắc Hạ xuất hiện, mang theo thánh vật “Vô Tự Thư” của Nho Môn đối đầu gay gắt với Tiên Môn. Mà bây giờ, thế mà lại còn có người ở bên ngoài đến.

Nhưng chuyện thần kỳ là, cảm giác mà cỗ sức mạnh này mang đến cho người khác, lại vô cùng xa lạ. Rất nhiều người đều lộ

ra thần sắc hoang mang.

Bọn họ có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của cỗ sức mạnh này, nhưng mà lại rất khó liên kết được với những thế lực lớn mà mình biết ở trong đầu. Người đến là ai?

“Cỗ sức mạnh này, cỗ sức mạnh này, lẽ nào…”

Mí mắt bên phải của Diệp Ninh giật dữ dội.

Người khác không biết, lẽ nào hắn còn có thể không biết sao? Sức mạnh này hắn từng gặp!

Nhìn xem, ánh sáng màu vàng rực rỡ đó, không phải là phật quang sao?

Còn có cỗ sức mạnh ấm áp và nóng bỏng, đây không phải là sức mạnh Phật tu sao? Người biết đó là Phật Môn rõ ràng không phải chỉ có một mình hắn.

Trong Tiên Môn cũng có người phản ứng lại.

“Cỗ sức mạnh này, lẽ nào là Phật Môn đến từ nước Hỏa La tây vực?”

Có một lão giả cổ lão nói.

Mấy năm trước, lão giả này du lịch thiên hạ, từng đi đến nước Hỏa La, nhưng chuyến đi đó không hề đẹp đẽ.

Tuy nước Hỏa La không bài xích người nước ngoài, nhưng ở đó là thánh địa của một tông giáo, khí tức Phật giáo nồng đậm, người bên ngoài đến dung nhập vào trong đó, nhất định sẽ cảm thấy rất lạc lõng.

Vì thế lúc đó lão giả này cũng không ở lại lâu, đã trực tiếp rời đi. Nhưng sức mạnh của Phật Môn, lại mang để lại cho ông ta ấn tượng sâu sắc. So sánh với ngày hôm nay, còn không phải chính là loại sức mạnh mà năm đó mình từng gặp sao?

“Phật Môn? Ta biết Phật Môn, bọn họ từng phái đệ tử đi truyền giáo ở Cửu Châu, nhưng không mấy thành công.”

Chương 610: Ta thật sự cái gì cũng không biết

“Ta cũng từng gặp Phật Môn, bọn họ không có tóc, mặc áo cà sa, không ăn thịt, không cưới thê tử, không uống rượu, tác phong rất khác so với chúng ta.”

“Phật Môn đột nhiên nhúng tay vào trận chiến này, đây là vì sao?”

Có người mở đầu, trong Tiên Môn có rất nhiều người mới phản ứng lại. Đúng là Phật Môn.

Tuy Phật Môn không tạo ra được danh tiếng gì lớn ở Cửu Châu, nhưng Tiên Môn lớn như thế, trong đó vẫn là có một vài người có năng lực. Hoặc là xuất phát từ hiếu kỳ, hoặc là do trùng hợp, tóm lại, bởi vì các loại nguyên nhân, từng tìm hiểu về Phật Môn.

Từ đó, từ trong lời nói của bọn họ, có thể khẳng định thân phận của người đến. Nhưng mà…

Chính bởi vì như thế, bọn họ mới cảm thấy kỳ lạ. Phật Môn, một tông giáo ở tây thổ.

Khoảng cách đến Cửu Châu vô cùng xa xôi, tuy có một bộ phận tăng nhân truyền giáo ở Cửu Châu, nhưng cho đến thời điểm trước mắt, còn chưa có thành tựu gì.

Trong nhận thức chung của Tiên Môn, Phật Môn không quá cần sự quan tâm của thế lực bên ngoài. Nhưng ngày hôm nay lại mạnh mẽ tự đánh vào mặt mình.

Thế mà Phật Môn lại nhúng tay vào trận chiến này.

Vậy thì vấn đề đến rồi, rốt cuộc Phật Môn là đứng ở phía bên nào? Rất nhanh đáp án đã được tiết lộ.

Một đạo Phật quang từ phía tây dâng lên.

Ở trong ánh Phật quang đó, xuất hiện ba Phật bảo đáng sợ, uy năng không thua gì tiên khí thượng cổ, đứng ở trên hư không, phát ra khí tức đáng sợ chấn động đất trời.

Người bên ngoài từ xa nhìn lại, không khó để nhìn ra, ba kiện Phật bảo được bao bọc trong ánh sáng Phật quang rực rỡ đó, lần lượt là cá gỗ, thiền trượng cùng với tràng hạt.

Ba kiện Phật khí này, đều là vật chí bảo của chùa Lôi m, lần này cùng được đưa đến đông thổ. Vừa mới xuất hiện, đã chấn

động tất cả mọi người.

Đây là sức mạnh của Phật Môn.

Tông giáo này ở vùng đất tây vực xa xôi, chỉ có một bộ phận nhỏ người cùng đến đông thổ, nhưng lại không làm ra được danh tiếng gì, lần này muốn thể hiện thực lực của mình với người của Cửu Châu.

Không thể không nói, nội tình thâm hậu, khiến cho tâm thần người khác chấn động. Ở trong ánh Phật quang đó, từng tăng nhân trọc đầu xuất hiện.

Người đi đầu đương nhiên là Pháp Giác, hai tay của Pháp Giác chắp lại, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng nhân từ, người mặc cà sa màu đỏ, không nhiễm bụi trần, trên người tự có cỗ khí tức không nhiễm bụi trần.

Ở phía sau hắn, lại mấy chục lão tăng cùng mặc áo cà sa như Pháp Giác, không nhiễm bụi trần, tay bọn họ cầm giới đao, thiền trượng, cá gỗ, tràng hạt và các loại Phật khí khác, trên người phát ra khí tức đáng sợ khiến người khác không thể không nhìn sang.

Bọn họ đều là cao tăng có được quả vị, thực lực không thua kém gì Địa Tiên.

Mà phía sau bọn họ, lại là tinh anh của Phật Môn do Viên Phương đứng đầu, trên người bọn họ mặt tăng bào màu trắng, chân đi giày cỏ, trên người cũng có một cảm giác ôn nhuận, hòa thuận.

Lúc trước Phật Môn từng ở Cửu Châu, có thể nói là thành thành thật thật, bọn họ là vì truyền giáo nên mới đến, không phải là vì để kết thù, vì thế không hề huênh hoang, thậm chí có thể nói là khiêm tốn, đây là bởi vì nguyên nhân bọn họ kiêng dè Tiên Môn.

Vì thế điều này dẫn đến, thật ra phần lớn mọi người căn bản không biết Phật Môn có sức mạnh như thế nào.

Chỉ biết bọn họ là một giáo đồ của tông giáo ở vực Tây, đến đông thổ là vì để truyền giáo, có chút năng lực, nhưng không biết tình huống cụ thể.

Hôm nay nhìn thấy, mới biết thế mà Phật Môn lại đáng sợ như thế.

“Ta nhìn thấy Viên Phương đại sư, là ông ta dẫn theo cao tăng Phật Môn đến sao?”

“Thế mà Phật Môn lại đáng sợ như thế, thật sự là khiến người khác khó có thể tưởng tượng được.”

“Tuy nước Hỏa La ở vùng đất hoang dại vực Tây, nhưng diện tích của đất nước này, cũng không chênh lệch bao nhiêu so với Đại Chu, Phật Môn độc tôn ở nước Hỏa La, có nội tình này, cũng là điều bình thường.”

Bên phía Đại Chu, có không ít người bắt đầu nghị luận.

So sánh với Tiên Môn, thật ra sự hiểu biết của bọn họ đối với Phật Môn nhiều hơn một chút. Nhìn lại lúc trước, nguyên nhân vẫn là bởi vì Cơ Minh Nguyệt.

Lúc trước Cơ Minh Nguyệt vì để cân bằng với Tiên Môn, có bệnh tìm cách chữa, muốn lợi dụng tất cả sức mạnh có thể lợi dụng, vì thế mới mời Viên Phương đến kinh thành, giúp đỡ Viên Phương thành lập chùa Bạch Mã, cho phép ông ta truyền giáo ở kinh thành.

Cũng chính vì điều này, mọi người ít ít nhiều nhiều mới có chút nhận thức đối với Phật Môn. Nhưng thực lực mà Phật Môn thể hiện ra, vẫn như trước có chút vượt qua sức tưởng tượng của mọi người.

Dù sao người của Đại Chu, cho dù có xuống dốc như thế nào, nhưng mà đối với man di bên ngoài, vẫn luôn có một loại kiêu ngạo từ sâu trong huyết mạch, hôm nay mới biết, thiên hạ rộng lớn, không được khinh thường người thiên hạ, Phật Môn này không phải ăn chay, mà là thật sự có thực lực khiêu khích Tiên Môn.

Chương 611: Ta thật sự cái gì cũng không biết (2)

Nhưng bọn họ không hề biết, thật ra Tiên Môn nghĩ nhiều rồi.

Sức mạnh tổng thể của Phật Môn nhất định là không bằng Tiên Môn, sở dĩ đám người Pháp Giác có loại khí thế này, là bởi vì vốn dĩ bọn họ chính là cao tăng và tinh anh của chùa Lôi m, trình độ của bọn họ không đại biểu cho trình độ của những người khác trong Phật Môn.

Nếu như toàn bộ Phật Môn đều như thế, vậy thì đã sớm vô địch thiên hạ rồi.

Tình huống thật sự là, đám người Pháp Giác rời đi, rút đi không ít sức mạnh của chùa Lôi m, khiến cho hơn nửa chùa Lôi âm có chút trống rỗng.

Nhưng những thứ này, bên ngài không hề biết. Bọn họ chỉ biết, Phật Môn là đến giúp đỡ Đại Chu.

Không sai, đây là chuyện đương nhiên.

Bởi vì ba kiện Phật bảo, bùng phát ở trong không trung, ngăn cản tiên khí thượng cổ. Phật quang chiếu khắp nơi, vững vàng bảo vệ Đại Chu, cùng với Diệp Ninh.

Đặc biệt là Diệp Ninh, trên người hắn được được ít nhất mấy trăm tầng Phật quang bao phủ lên, có thể thấy được cao tăng Phật môn, vì sự an toàn của hắn, đúng là đã dốc hết lòng.

Nhưng Diệp Ninh không hề có một chút ý cảm động nào. Cả người hắn đều choáng váng.

Trong đầu rối bời, có chút hoài nghi có phải là mình đang nằm mơ không.

“Rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Ai nói cho ta biết, tất cả những điều này không phải thật?”

“Học cung Tắc Hạ ở đâu ra? Đám lừa đầu trọc này ở đâu ra?”

“Rốt cuộc các ngươi muốn làm cái gì?”

Cả người Diệp Ninh đều tê dại.

Lúc này, thậm chí hắn muốn khóc. Không phải.

Làn này ta thật sự không làm cái gì cả!

Ta để đề phòng vạn nhất, không gây thêm phiền phức cho Tiên Môn, đoạn thời gian này không nói cái gì cả, cái gì cũng không làm, chính là sợ gây ra tình huống bất ngờ nào đó.

Nhưng mà vì sao?

Vì sao vẫn là hai lần ba lượt có người đến đâm sau lưng ta?

Nếu như bị đám cá nhỏ tôm nhỏ đâm sau lưng thì cũng thôi đi. Dù sao cũng không làm được gì cả.

Nhưng mà nhìn học cung Tắc Hạ, nhìn Phật Môn này đi, có bên nào là cá nhỏ tôm nhỏ chứ, tùy tiện lôi một bên ra, cũng đều là thực lực có thể xưng bá một phương.

Các ngươi nói những thực lực này, là ăn no rửng mỡ sao, vì sao phải đến cứu ta? Các ngươi có thể đi được không…

Trong lòng Diệp Ninh gào thét.

Nhưng so với hắn Tiên Môn càng phẫn nộ hơn, đầu tiên là cường giả thần bí giết chết Vương Đạo Thâm, rồi lại đến học cung Tắc Hạ gây rối, bây giờ, ngay cả Phật Môn cũng nhảy ra.

Tuy nói bọn họ đối với tông giáo ngoại lai này, không phải quá hiểu biết, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc bọn họ sinh ra lòng kiêng dè nồng đậm đối với Phật Môn.

Từ trước đến nay Tiên Môn ủng hộ sức mạnh, ở trong Tiên Môn, sức mạnh là tiêu chuẩn cân đo tất cả mọi thứ.

Vậy thì bây giờ Phật Môn thể hiện ra thực lực mạnh mẽ như thế, nhất định sẽ thu hút sự chú ý của bọn họ. Nhất thời, sắc mặt của rất nhiều người đều thay đổi.

“Lẽ nào, thật sự bị Thiên Cơ Tử nói trúng rồi sao?”

Chí Dương đạo nhân lẩm bẩm nói.

Loại cỗ bất an mơ hồ ở trong lòng, cuối cùng cũng biến thành hiện thực.

Học cung Tắc Hạ và Phật Môn xuất hiện, chắc chắn đã phủ một bóng đen dày đặc lên kế hoạch diệt Chu của Tiên Môn. Lần này làm sao đây?

Còn có rất nhiều người có cùng bất an với Chí Dương đạo nhân.

Thực tế càng là lúc nào, càng không nên nghĩ nhiều.

Nhưng bọn họ sao có thể không nghĩ nhiều chứ?

Chỉ yếu vẫn là con người Thiên Cơ Tử từ trước đến nay có danh tiếng là chuẩn xác đoán trúng thiên cơ.

Lúc trước Thiên Cơ Tử nói, muốn giết Diệp Ninh, chỉ có một cơ hội, hơn nữa cho dù là lần này, cũng rất khó thành công, khi Thiên Cơ Tử kiến nghị Tiên Môn từ bỏ, tất cả mọi người đều cảm thấy tuyệt đối không thể nào, bởi vì nhìn như thế nào, cũng đều cảm thấy Diệp Ninh chắc chắn sẽ chết, mà Tiên Môn, tuyệt đối là phía chiếm lĩnh ưu thế.

Nhưng cho dù là như thế, xuất phát từ sự tôn trọng của bọn họ đối với Thiên Cơ Tử, cũng xuất phát từ suy nghĩ thà tin có còn không tin không có, vì thế Tiên Môn còn tăng thêm thực lực phạt Chu.

Bọn họ cảm thấy, chúng ta đã nghiêm túc đối với ngươi như thế, lần này cho dù là xuất hiện điều gì bất ngờ, chúng ta cũng có thể ứng phó được đúng không?

Nhưng hình như hiện thực đã chơi đùa với bọn họ.

Sự xuất hiện của học cung Tắc Hạ và Phật Môn, chắc chắn đã cho Tiên Môn một cái tát mạnh mẽ. Lúc này, bọn họ sao có thể không nghĩ đến lời nói của Thiên Cơ Tử, lẽ nào nói, Tiên Môn thật sự không thể nào giết được Diệp Ninh sao?

Một khi suy nghĩ này xuất hiện, giống như là cỏ dại vậy mọc lên nhanh chóng.

“Đừng nói bừa, cho dù là Phật Môn gia nhập thì có sao? Tiên Môn vẫn như trước chiếm ưu thế cực lớn!”

Một giọng nói thăng trầm vang lên.

Chương 612: Ta thật sự cái gì cũng không biết (3)

Mọi người nhìn qua, sau đó lập tức lộ ra thần sắc tôn kính.

Bởi vì người này, chính là Thiên Tiên của Tinh Thần Tông.

Sau khi Vương Đạo Thâm chết, thái thượng trưởng lão đã thức tỉnh, hơn nữa còn quan sát tình huống ở bên ngoài. Bây giờ, thái thượng trưởng lão đã không thể không đứng ra.

Đây là nhân vật giống như hóa thạch sống, trong đôi mắt thăng trầm lộ ra thần sắc lãnh đạm, ông ta đi từng bước từng bước ở bên mép biển mây, nhìn xuống hàng ngàn đệ tử Phật môn, nhàn nhạt nói.

“Chuyện của đông thổ chúng ta, từ lúc nào đến lượt đám man di tây phương các ngươi đến quản rồi? Các ngươi là muốn khai chiến với Tiên Môn sao?”

Trong lời nói của ông ta không có một chút rụ rè nào, ngược lại vô cùng độc đoán.

Bởi vì thế cục trước mắt đúng như ông ta nói tuy có học cung Tắc Hạ và Phật Môn gia nhập, nhưng mà Tiên Môn vẫn như trước chiếm thế thượng phong. Bất luận là số lượng Địa Tiên, hay là số lượng Thiên Tiên, đều dẫn trước rất xa.

Vì thế có cái gì để sợ chứ?

“A di đà phật.”

“Phật ta từ bi.”

Pháp Giác chắp hai tay lại, nhẹ nhàng nói.

“Thí chủ hiểu lầm rồi, đệ tử Phật Môn ta, từ trước đến nay luôn ôn hòa với người khác, chưa bao giờ chủ động gây thù chuốc oán, tâm nguyện ấp ủ bấy lâu nay của chúng ta, chẳng qua là phát triển Phật Pháp, để cho người khác hướng thiện mà thôi, tuyệt đối không có ý khai chiến với Tiên Môn.”

Ánh mắt của Thiên Tiên Tinh Thần Tông sắc bén, nói.

“Nếu đã như thế, vậy thì dễ nói, các ngươi đồng ý rút đi, lão phu làm chủ, tặng các ngươi trăm triệu tín đồ!”

Đây cũng không phải nói đùa. Trăm triệu tín đồ.

Đại Chu không thiếu người, Tiên Môn có thủ đoạn, có thể khiến cho bách tính tín ngưỡng Phật Môn. Nghe xong, có không ít người Đại Chu thay đổi sắc mặt.

Bọn họ lo lắng Phật Môn bị dao động.

Sau đó, rất nhanh bọn họ đã yên tâm hơn.

Bởi vì Pháp Giác nghe thấy những lời này, không chỉ không động lòng, ngược lại rất phẫn nộ, nói.

“Người tình nguyện quy y, đương nhiên có thể bước vào Phật ta, người tình nguyện tín ngưỡng, tự nhiên có thể thành tín đồ, Phật Pháp cần được phát triển, cần được công nhận, mà không phải là cưỡng ép, càng không thể lấy ra làm giao dịch, lời này của thí chủ, đúng thật là sỉ nhục chúng ta.”

“Hơn nữa, tăng nhân chúng ta, tuyệt đối không thể nào vứt bỏ Phật Tử mà rời đi, Phật Tử truyền thụ cho Phật Môn ta Phật Pháp Đại Thừa, chúng ta là tín đồ của Phật Pháp Đại Thừa, ngươi muốn giết Phật Tử, thì tương đương với muốn cắt đứt căn cơ của Phật Pháp Đại Thừa ta, chuyện này, nhất định không được!”

“Nếu như thí chủ muốn, không bằng nghe lời này của bần tăng, bỏ vũ khí xuống, lập địa thành Phật!”

Giọng nói của Pháp Giác sáng lạn vang vọng.

Pháp Giác giải thích ý đồ đến đây của Phật Môn.

Mỗi một chữ Pháp Giác nói mọi người đều nghe hiểu, nhưng mà liên kết chúng lại với nhau, thì sao lại thành nghe không hiểu gì vậy? Phật Tử?

Phật Tử nào?

Diệp Ninh, hắn là Giám Chính Viện giám sát của Đại Chu, cả đời này cũng chưa từng đến vực Tây, sao lại trở thành Phật Tử rồi? Đây có còn logic gì để nói không hả.

Nhưng những lời này, Diệp Ninh nghe xong, trong lòng lại là lộp bộp.

Hắn đột nhiên nhớ đến cái gì đó, lúc đầu chuyện hắn lừa dối Viên Phương có chút lớn, tên này hoàn toàn bị lừa, vừa mở miệng ra đã gọi hắn là Phật Tử.

Lẽ nào, những lão hòa thượng này cũng đều như thế nào?

Diệp Ninh phát hiện bản thân tiếp xúc được với chân tướng, vì thế nhất thời bắt đầu phủ nhận theo bản năng.

“Các ngươi hiểu nhầm rồi, ta thật sự không phải Phật Tử, ta không tin Phật.”

Diệp Ninh hận không thể móc tim ra để nói chuyện.

Csac ngươi đã từng gặp Phật Tử nào không tin Phật chưa? Trong trời đất này không có đạo lý nào như thế.

“Lời này của Phật Tử sai rồi, bần tăng biết Phật Tử không tin Phật, nhưng ngài trời sinh đã có huệ căn, Phật tính càng là độc nhất vô nhị, nếu không cũng không thể nào lĩnh ngộ ra Phật Pháp Đại Thừa, rõ ràng, đây chính là sứ mệnh mà Phật Tổ giao cho ngài, bản thân ngài đã chính là Phật Tử, điều này không liên quan gì đến việc ngài có thừa nhận hay không, trong trời đất này, ngài chính là người gần với Phật Tổ nhất.”

Viên Phương cười nhìn Diệp Ninh, nói.

“Hơn nữa, lẽ nào Phật Tử quên rồi sao? Lần ly biệt ở kinh thành, bần tăng đã lập lời thề, sớm muộn gì cũng sẽ trở lại báo đấp Phật Tử, chính là lúc này.”

Diệp Ninh: “…”

Ta thật sự không cần!

Các ngươi có thể cút đi không? Diệp Ninh giận đến run lên.

Người của thế giới này là thật sự có độc, đặc biệt thích thêm dất diễn cho mình.

Mẹ nó, chuyện ở kinh thành ngày đó Diệp Ninh đã quên rồi, không ngờ được chuyện đó còn có thể đào hố cho Diệp Ninh, còn có thiên lý nữa không hả? Nhưng mà, Tiên Môn mới là bên cảm thấy không có thiên lý nhất.

Chương 613: Được rồi, đầu là át chủ bài của ta

Diệp Ninh là một người ở phương đông xa xôi, thế mà lại được Phật Môn ở vực Tây nhận thành Phật Tử, Tiên Môn cảm thấy đúng thật là đang nói đùa với bọn họ, không hiểu nổi, Thiên Tiên của Tinh Thần Tông cũng không lãng phí nước bọt nữa, lập tức cười lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra ánh sáng lạnh.

“Không cần biết ngươi là lão sư tử hay là Phật Tử, dám ngăn cản đường của Tiên Môn chúng ta, tất cả các ngươi đều phải chết!”

“Chỉ dựa vào một Đại Chu nhỏ nhỏ, học cung Tắc Hạ và Phật Môn, đã cho rằng có thể đối kháng với Tiên Môn sao? Ngây thơ!”

“Nếu như ngươi không còn át chủ bài nào nữa, vậy thì hôm nay ngươi sẽ không thay đổi được kết cục của mình!”

Lão Thiên Tiên vừa mới dứt lời, một ngón tay chỉ lên trời.

Trong không trung, một ngón tay to dài trăm trượng, mang theo khí tức hủy diệt, xông về phía Diệp Ninh đang đứng.

“Đây là, Tịch Diệt Thần Quang!”

Sắc mặt Kỳ Nguyên thay đổi, nhưng mà đã không còn kịp ra tay bảo vệ nữa.

Mắt Nam Cung Lương Nhân hơi nheo lại, đang định ra tay, nhưng dường như cảm nhận được cái gì, lại dừng lại. Tiếp đó, ở phương hướng tây bắc, một đạo khí đen điên cuồng xông đến.

Trong khí đen, mang theo một cỗ khí tức bạo liệt, man rợ. Sức mạnh khủng khiếp bất ngờ lao đến.

Trực tiếp nghiền ráp Tịch Diệt Thần Quang.

Cảnh tượng này, lại lần nữa khiến mọi người sững sờ.

Lúc này, Tiên Môn, Đại Chu, cùng với Diệp Ninh cùng trố mắt nhìn.

“Không phải chứ, lại nữa?”

Chí Dương đạo nhân phun ra máu, chỉ ngón tay vào Diệp Ninh, run rẩy nói.

“Ngươi, ngươi… thế mà ngươi đúng thật là còn có át chủ bài?”

Cả khuôn mặt Diệp Ninh đau khổ.

“Tuy có thể ngươi không tin, nhưng mà ta thật sự cái gì cũng không biết…”

Diệp Ninh sắp sụp đổ rồi.

Đây là tình huống gì vậy? Lại nữa!?

“Thế giới này là thật sự có độc, cả thế giới đều đang nhằm vào ta!”

Trong chớp mắt tâm thái của Diệp Ninh tự sụp đổ.

Hắn mở to mắt, muốn nhìn xem, lần này đến là thần thánh phương nào. Bây giờ tâm tình của hắn, đã không thể nào dùng lời nói để biểu đạt nữa.

Phẫn nộ, không cam, chấn kinh, bức bối… Tóm lại vô cùng phức tạp.

“Quả nhiên là kẻ tiểu nhiên vô liêm sỉ, rõ ràng có vô số át chủ bài, kết quả lại giả vờ như cái gì cũng không biết!”

“Cái gì mà chính nhân quân tử, ta phỉ nhổ vào!”

“Loại người ra vẻ đạo mạo!”

Đám người Tiên Môn lớn tiếng mắng chửi.

Bây giờ Diệp Ninh nói cái gì bọn họ cũng đều không tin.

Hiện tại khi Tiên Môn nhìn nhận chuyện này, đã có xu hướng nghiêng về phán đoán ban đầu. Đây tuyệt đối là một cái bẫy nguy hiểm cực lớn nhằm vào Tiên Môn!

Tiên Môn cho rằng Diệp Ninh là con mồi.

Lại không biết, Diệp Ninh cũng coi Tiên Môn là con mồi.

Điều này khiến cho tâm thái của Tiên môn có chút sụp đổ.

Đổi thành là ai, đều cũng sẽ như thế.

Hoàn cảnh một bên nghiền ép, đột nhiên đã biến thành thế cục bế tắc, điều này ai có thể chịu được? Ở trong luồng khí đen đang dâng trào đó, truyền ra một giọng nói âm trầm.

“Chậc chậc, đúng thật là thú vị, Tiên Môn có một ngày, thế mà cũng sẽ dùng bốn chữ ra vẻ đạo mạo để hình dung người khác, đây không phải vẫn luôn là biểu tượng của chính Tiên Môn sao?”

Một lão nhân gầy gò lưng gù, đột nhiên xuất hiện ở trên không trung. Lần này ông ta xuất hiện, nhất thời bầu không khí ở xung quanh đã thay đổi hoàn toàn. Mọi người có thể cảm nhận được rõ ràng, không gian bên cạnh ông ta hình như có chút vặn vẹo.

Từng đạo khí đang đang dâng trào trên người lão giả, một cỗ khí tức nóng nảy, cuồng nộ, khiến người khác rùng mình.

“Đây là… Đây là ma khí!”

Có người nhận ra rồi.

Tiếp đó hàng loạt phản ứng dây chuyền xảy ra.

Sắc mặt đám người Tiên Môn thay đổi, tiếp đó trở nên vô cùng tức giận.

“Hóa ra là đám nhãi con ma tu!”

“Mấy đời Ma Môn, không trốn ở trong rãnh nước kéo dài hơi tàn, thế mà còn lại dám ra đây!”

“Ta tưởng là ai, hóa ra là đám chó má Ma Môn, đúng thật sự là chán sống rồi!”

Lúc trước nhìn thấy học cung Tắc Hạ, tuy đám người Tiên Môn tức giận, nhưng mà lại cảm thấy đây là điều đương nhiên. Bởi vì dù sao học cung Tắc Hạ là một trong những thánh địa của Nho đạo.

Diệp Ninh xảy ra chuyện, học cung Tắc Hạ xuất thế, đây là chuyện vô cùng hợp tình hợp lý. Phật Môn đến đây, có chút ngoài ý muốn, nhưng Tiên Môn vẫn là có thể miễn cưỡng chấp nhận. Bởi vì vốn dĩ bọn họ đã không có hiểu biết gì về Phật Môn.

Đối với thực lực không có hiểu biết gì này, phương thức hành động, biến hóa tư tưởng, đều là thứ bọn họ không thể nào nhìn thấu được, bọn họ bất ngờ đến đây thể hiện thái độ đứng về phía Diệp Ninh, tuy khiến cho Tiên Môn rất khó hiểu, nhưng mà sự thật này, cuối cùng vẫn là có được sự công nhận của Tiên Môn.

Nhưng Ma Môn thì dựa vào cái gì?

So sánh với học cung Tắc Hạ và Phật Môn, Ma Môn có thể nói là kẻ địch truyền kiếp của Tiên Môn. Cuộc chiến tranh giữa Tiên Ma, nếu như quay lại ban đầu, nhất định là sẽ rất xa.

Chương 614: Được rồi, đầu là át chủ bài của ta (2)

Không cần nói đến quá khứ xa xôi, chỉ nói hiện tại.

Ma Tông bị tiêu diệt, Ma Môn suy tàn, không gian sinh tồn của các ma tu, không ngừng bị Tiên Môn áp chế. Bây giờ đây là thời đại thịnh vượng của Tiên Môn.

Nói không hề khoa trương một chút nào, đứng trước mặt Tiên Môn, ma tu căn bản không ngẩng đầu lên được. Điểm này từ ấn tượng của người đời đối với Ma Môn là có thể nhìn ra được.

Lúc trước khi vừa mới gặp Bùi Ngữ Hàm, cho dù là người của Viện giám sát, sau khi xác nhận nàng là ma tu, phản ứng đầu tiên cũng là phải giết Bùi Ngữ Hàm.

Đây là suy nghĩ mà trong hàng ngàn năm nay, Tiên Môn mang truyền bá cho người đời. Tiên Môn chưa chắc đã chính nghĩa, nhưng mà Ma Môn nhất định là tà ác.

Đây là thế gian quan trong mắt phần lớn mọi người.

Cường giả có quyền lên tiếng nói, Tiên Môn có thể làm được đến bước này, là chuyện rất hợp lý.

Nguyên nhân căn bản, vẫn là bởi vì Ma Môn đến đây, hiện tại bây giờ đứng trước mặt Tiên Môn, Ma Môn suy tàn, chỉ có thể sống thoi thóp kéo dài hơi tàn.

Tuy trong bóng tối bọn họ âm thầm làm không ít hành động nhỏ để tỏ ra ghê tởm và cẩn thận, nhưng cuối cùng chỉ là mấy chuyện nhỏ, những hành động này, vừa đúng lúc nói rõ bọn họ không có bản lĩnh.

Nếu như đổi thành thời kỳ Ma Môn hưng thịnh, làm sao nhẫn nhịn được những thứ này? Đã sớm đánh một trận với Tiên Môn rồi. Vì thế, bây giờ trong mắt Tiên Môn, Ma Môn là kẻ thù truyền kiếp, cũng là người thất bại.

Là sự tồn tại thấp kém chỉ có thể trốn tránh bọn họ.

Nhưng một khi Tiên Môn có hành động lớn nào, thì bọn họ lập tức làm muốn làm một con bọ vô cùng đáng thương.

Bọn họ không dám xâm chiếm tiên sơn và những cùng đất tốt lành đó, mà là sống thoi thóp ở rừng thiêng nước độc.

Thỉnh thoảng mấy ma tu che giấu thân phận, hành tẩu ở trong Cửu Châu, một khi thân phận bị bại lộ, chỉ một phút là gặp nguy hiểm đến tính mạng. Đây chính là địa vị hiện tại của Ma Tu trước mặt Tiên Môn.

Vì thế khi phát hiện, thế lực thứ ba giúp đỡ Diệp Ninh, thế mà lại mà Ma Tu, nhất thời đám người Tiên Môn bùng nổ.

Loại cảm giác này hoàn toàn khác so với lúc trước, bọn họ khinh thường nhất, không coi trọng nhất, thống hận nhất cũng chính là ma tu, thế mà Ma Môn lại dám đứng về phía Diệp Ninh, thậm chí còn muốn thạm dự vào trận đại chiến này.

Đây có còn có thiên lý nữa không?

Còn có phương pháp nữa không!

Nhất thời, ánh mắt của vô số đệ tử Tiên Môn đều như muốn rách ra, tràn đầy địch ý.

Nhưng bọn họ không chú ý đến, Thiên Tiên Tinh Thần Tông vừa mới ra tay, lại là sắc mặt đại biến, ông ta nhìn lão giả gầy còm, con người bất ngờ co lại chỉ lớn bằng đầu mũi kim.

“Khô Đạo Nhân, thế mà lại là ngươi, ngươi vẫn còn sống!”

Rất rõ ràng, đối phương là đối thủ cũ của ông ta.

Vừa nhìn thấy Khô Đạo Nhân, trong đôi mắt ông ta, đã lập tức lộ ra vô số cảm xúc.

“Bạch lão quỷ, ngươi cũng còn sống, thì sao ta có thể chết được?”

Khô Đạo Nhân cười hung dữ, trong đôi mắt phảng phất như có ánh sáng sắc bén.

Bạch lão quỷ, tên thật là Bạch Triển, khi còn trẻ, chính là kẻ địch của Khô Đạo Nhân.

Khi đó, tuy Ma Môn suy tàn, đã đi vào con đường diệt vong, nhưng dù sao lạc đà gầy vẫn còn hơn ngựa, bọn họ vẫn như trước có thực lực phản kích Tiên Môn.

Lúc đó, Bạch Triển đã từng giao chiến vô số lần với Khô Đạo Nhân, hai bên đều từng chiếm thế thượng phong, cũng đều muốn giết chết đối phương, nhưng mà cuối cùng, đều thiếu một chút nữa.

Mà bây giờ nhiều năm thăng trầm, hai bên đã có hàng ngàn năm chưa từng gặp mặt. Kẻ thù gặp mặt đều đỏ mắt.

Bạch Triển đích thân điều khiển Tinh Thần Kính, trong mặt gương xuất hiện vô số ngôi sao, khi ông ta ném về phía trước, thì thật sự có hư ảnh của sao trời xuất hiện, đánh về phía Khô Đạo Nhân.

Nhìn thấy đối phương không trả lời, đã trực tiếp ra tay, Khô Đạo Nhân không hề bất ngờ chút nào.

Không sai, đây chính là tác phong của Bạch lão quỷ.

Khô Đạo Nhân cũng không hề rơi xuống thế hạ phong, tuy ở đã tự phong ấn ở trong vách đá mấy ngàn năm, nhưng mà một khi có được tự do, những nội tình hùng hậu mà Khô Đạo Nhân tích lũy sẽ lập tức bùng nổ, ông ta đưa tay nắm vào trong không trung, đã có vô số đạo ánh sáng xuất hiện ở trong lòng bàn tay, Khô Đạo Nhân đánh về phía trước, đã có vô số đạo ánh sáng màu xanh lập lòe, nuốt chửng ánh sao.

Hai người đều là Thiên Tiên, khi họ ra tay, hư không chấn động, sông Chương Hà rung chuyển.

“Ngươi ngàn không nên vạn không nên xuất hiện ở trước mặt ta, bởi vì lần này ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Trong mắt Bạch Triển chỉ hiện lên ánh sáng hung ác.

Ánh sáng sao ở trong lòng bàn tay Bạch Triển hóa thành vạn vật, đao thương kiếm kích, gậy gộc chùy đồng, lần lượt xuất hiện, đánh về phía đối thủ. Nhưng tất cả lại bị Khô Đạo Nhân hóa giải từng cái một.

Chương 615: Được rồi, đầu là át chủ bài của ta (3)

“Lúc trước ngươi không giết được ta, ngày hôm nay cũng sẽ không giết được ta!”

Khô Đạo Nhân liên tục cười lạnh.

Khô Đạo Nhân cũng không ngờ được, mình vừa mới đến chiến trường, đã gặp kẻ địch truyền kiếp. Không thể nói là vận khí quá kém, chỉ có thể nói là kẻ thù truyền kiếp quá nhiều.

Trong trận chiến Tiên Ma, đã sớm diễn ra vô số năm rồi.

Nói khó nghe một chút, thân là cường giả Ma Môn, ở trong Tiên Môn nếu như không thể giết chết tám mươi một trăm kẻ địch, vậy thì cũng không có mặt mũi nào ra ngoài chào hỏi người khác.

“Lúc trước không giết được ngươi, là bởi vì Ma Môn còn có thực lực, rết chết rồi mà không cứng, nên mới mấy lần cứu tính mạng của ngươi, nhưng mà bây giờ Ma Mon diệt vong, những Ma Môn khác hoặc là chết thì chết, hoặc là tránh thì tránh, thế gian đã sớm không còn có chỗ cho Ma Môn lăn lộn nữa, ngươi cho rằng vẫn còn có người có thể cứu ngươi sao?”

Mặt Bạch Triển không có biểu cảm gì nói.

Bạch Triển nói rất đúng, thế gian đã sớm không có chỗ cho Ma Môn dám lớn tiếng nói linh tinh nữa, cho dù Bạch Triển một đối một với Khô Đạo Nhân, vậy thì cũng đại biểu Khô Đạo Nhân có thể đánh theo nhóm.

Tiên Môn mới là bên người đông thế mạnh. Còn về phần nhiều bắt nạt ít truyền ra ngoài không dễ nghe?

Loại thứ không có ý nghĩa gì thế này, nhất định ai cũng không quan tâm. Người thắng làm vua kẻ thua làm giặc, mới là chân lý duy nhất của thế gian. Danh tiếng cái gì đó, không quan trọng.

Quả nhiên đám người Tiên Môn chuẩn bị động thủ.

Tuy Tiên Môn vẫn như trước kiềm chế thân phận, không dễ dàng đứng ra, nhưng mà Ma Môn đã lựa chọn giúp đỡ rồi.

Từng kiện tiên khí phát ra ánh sáng lấp lóe, bay ra ở trên không trung.

Đến ngay cả tiên khí thượng cổ cũng có mấy kiện thức tỉnh. Bọn họ dự định tiêu diệt toàn bộ Thiên Tiên Ma Môn. Cuộc đối đầu giữa Tiên Ma, là nỗi thù hận không thể nào hóa giải.

Giống như kẻ săn mồi ở trong thế giới tự nhiên không ngừng tranh đoạt lãnh địa vậy, ai có thể chiếm thế thượng phong, ai có thể có được nhiều lãnh địa và tài nguyên hơn.

Nói thế nào đây, chuyện này với Diệp Ninh, tuy cũng là không chết không thôi, nhưng dù sao cũng là kẻ thù mới. Nhưng mà

với Ma Môn, đó chính là mối thù truyền kiếp, kẻ địch sống chết.

Bất cứ khi nào Tiên Ma gặp mặt, đều là bầu không khí gươm súng sẵn sàng.

Nhưng Khô Đạo Nhân lại không hề sợ hãi chút nào, khuôn mặt nhăn nheo của Khô Đạo Nhân xuất hiện môt tia khinh thường.

“Lại là trò người đông bắt nạt người ít này, đã mấy ngàn năm trôi qua rồi, Tiên Môn vẫn là chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?”

Khô Đạo Nhân vừa dứt lời.

Ở phía sau, sương mù đen liên tục dâng trào.

Một lão giả mang theo khí tức hủy diệt xuất hiện.

Những người này, đều là cường giả Ma Tông, người trẻ tuổi nhất trong số bọn họ, cũng đã tự phong bế ở trong vách đá ngàn năm trước. Sự xuất hiện này, lập tức khiến cho Tiên Môn chấn động.

Bởi vì rất nhiều người phát hiện, bản thân cho rằng đối thủ của mình đã chết, thế mà lại lần nữa xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Là ngươi, Huyết Ma, thế mà ngươi vẫn còn sống!”

“Đồ Lão Ma, ngươi mai danh ẩn tích nhiều năm như thế, rốt cuộc là trốn ở đâu!”

“Nhiều ma tu quá, rốt cuộc các ngươi trốn đi là muốn làm cái gì?”

Đám người Ma Tông xuất hiện, chắc chắn khiến cho Tiên Môn cảm thấy chấn động, thậm chí là hoảng sợ. Cũng không phải là nói thực lực bị nghiền ép rồi.

Mà là nhiều lão ma đầu đáng ra đã nên chết, đột nhiên một ngọn gió thổi qua đã xuất hiện, đây vốn dĩ chính là một chuyện có hiệu quả vô cùng chấn động.

Người của Tiên Môn không ngốc, bọn họ lập tức ý thức được, Ma Tông nhất định đang ấp ủ âm mưu gì đó. Từng là thủ lĩnh của Ma Môn, Ma Tông từ trước đến nay đều là sự tồn tại mà Tiên Môn vô cùng đề phòng.

Tuy Ma Môn đã hủy diệt, nhưng mà truyền nhân Ma Tông, cùng với trưởng lão hộ pháp cái gì đó, đúng là không biết lúc nào sẽ nhảy ra tàn sát bừa bãi một phen. Điều này từng khiến Tiên Môn vô cùng mệt mỏi.

Một hai ngàn năm nay, Ma Tông có rất ít hành động, rõ ràng đã yên tĩnh hơn. Điều này khiến cho không ít người cho rằng, là những lão ma đầu này đã chết rồi.

Dù sao dựa vào tuổi thọ để tính, bọn họ đúng là nên chết rồi.

Nhưng hôm nay các lão ma đầu bất ngờ xuất hiện, đúng là đã phá vỡ lời đồn này. Chúng ta không chỉ chưa chết.

Chúng ta chỉ là trốn ở trong bóng tối.

Vào lúc Tiên Môn không ngờ được nhất, nhảy ra đâm ngươi một đao! Đây chính là cảm giác mà bây giờ Ma Tông mang đến cho Tiên Môn.

“Năm đó vào thời kỳ đỉnh cao của Ma Tông, Tiên Môn làm sao dám kiêu ngạo? Những lão đầu không chịu chết các ngươi, đều biết trở thành Thiên Tiên tự phong tu vi, không chịu phi thăng bảo vệ Tông Môn, lẽ nào chúng ta không thể học các ngươi sao?”

Khô Đạo Nhân vui vẻ cười lớn, đám người Tiên Môn hoảng sợ, khiến cho ông ta cảm thấy vô cùng hài lòng. Rất rõ ràng, lần này Ma Tông đến đúng rồi.

Chương 616: Được rồi, đầu là át chủ bài của ta (4)

Tâm tình của Khô Đạo Nhân rất tốt, trước khi đến, ông ta là mang theo ý chí quyết chết.

Vốn dĩ cảm thấy, mục đích của Ma Tông chính là cứu Diệp Ninh, thuận tiện tuyên cáo với người đời, Ma Tông vẫn tồn tại trên thế gian. Khô Đạo Nhân căn bản không chờ đợi nhiều hơn cái gì.

Bởi vì trong những năm bọn họ tự phong bế, dường như Ma Tông không phát triển, mà Tiên Môn, lại là mạnh mẽ hơn từng ngày từng ngày. Nhưng ai có thể ngờ được, trận chiến ngày

hôm nay, thế mà lại phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của Tiên Môn. Đầu tiên là dưới tay Diệp Ninh có người có năng lực.

Tiếp đó là học cung Tắc Hạ và Phật Môn đột nhiên xuất hiện. Đây chắc chắn là chi viện cường đại.

Vốn dĩ nhìn có thể là thế cục một bên, nhất thời đã trở thành khó mà phân biệt.

Nhiều người như thế liên hợp lại, không dám nói có thể chiến thắng Tiên Môn, nhưng đúng là có tư cách uy hiếp đến Tiên Môn. Điều này khiến cho Khô Đạo Nhân cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Diệp Ninh, thế mà ngươi lại câu kết với Ma Môn, ngươi lại làm đến mức độ này sao?”

Chí Dương đạo nhân vô cùng tức giận.

Hay lắm, trong những con át chủ bài của Diệp Ninh, thế mà lại bao gồm cả Ma Tông. Theo cái nhìn của Chí Dương đạo nhân, tuyệt đối được xem là không từ thủ đoạn.

“Đầu tiên, vốn dĩ sức mạnh không có đúng sai, thứ quyết định tốt xấu, từ trước đến nay đều người sử dụng sức mạnh, so sánh những năm nay, Ma Môn không có hành động gì, nhưng tất cả những gì Tiên Môn làm, mới được xem là bỉ ổi vô liêm sĩ, tàn nhẫn vô đạo đi?”

Đầu tiên Tiệp Ninh chau mày nói một câu, hắn nhất định là không thích loại đức tính này của Tiên Môn, lúc nào cũng là bộ dáng ta mới là chân lý, ta chính là chính nghĩa, nhưng trên thực tế bản thân cái gì cũng không làm tốt, chính bọn họ mới là thuốc độc lớn nhất, tiếp đó, hắn lại bất lực nói một câu.

“Tuy ngươi nhất định không tin, nhưng ta vẫn là nói, ta thật sự không câu kết với Ma Tông, ta người trong sáng không làm chuyện lén lút, ta không có át chủ bài gì cả.”

Diệp Ninh đã tuyệt vọng rồi. Hay lắm! Đúng là hay lắm!

Học cung Tắc Hạ, Phật Môn, Ma Môn… Đây là người nào cũng nhúng tay vào mà? Trong lòng hắn đúng thật là đang rơi nước mắt. Vì sao ta muốn chết mà cũng khó như thế.

Trận chiến ngày hôm nay đầu tiên không nói có thể thắng hay không, Diệp Ninh muốn chết là nhất định khó chết rồi.

Đây là thế lực ba nơi liên thủ, cho dù là không chiến thắng được Tiên Môn, nhưng mà muốn bảo vệ được hắn nhất định là không có vấn đề. Vừa nghĩ đến đây, Diệp Ninh là thật sự khó chịu.

"Diệp tiểu đệ, lâu rồi không gặp."

Vừa dứt lời, ở trong Ma Tông, có một nữ nhân đi ra.

Chính là Bùi Ngữ Hàm, nàng mỉm cười nhìn Diệp Ninh.

"Là tỷ, Bùi tỷ?"

Trong chớp mắt Diệp Ninh hiểu rồi.

Thảo nào Ma Tông lại đột nhiên ra tay, thế mà lại là bởi vì Bùi tỷ.

Diệp Ninh đúng thật là không biết nên nói cái gì, Bùi Ngữ Hàm đến cũng quá đúng lúc rồi đi, thế mà lại lôi kéo toàn bộ Ma Tông nhúng tay vào.

"Là Bùi tỷ đến rồi, thảo nào!"

"Bùi tỷ, là ta!"

"Bùi tỷ có còn nhớ không?"

Nhìn thấy Bùi Ngữ Hàm, người của Viện giám sát đều reo hò. Bọn họ coi Bùi Ngữ Hàm là người của mình.

Trong chớp mắt đã thể hiện ra quan hệ thân thiết.

Điều này bị Tiên Môn nhìn thấy, Chí Dương đạo nhân nghiến răng nghiến lợi nói.

"Họ Diệp kia, ngươi còn muốn chối cãi sao?"

Đám người các ngươi rõ ràng chính là cùng một phe. Kết quả ngươi còn nói không phải! Đúng là ức hiếp người quá đáng.

"Được thôi."

Diệp Ninh giang hai tay ra, đột nhiên làm ra thế trận lớn như thế, hắn cũng mệt rồi, mệt mỏi rã rời, tuyệt vọng rồi.

"Nếu như các ngươi đều cảm thấy đây là át chủ bài của ta, vậy thì cứ coi như là thật đi."

“Đúng thế, đều là át chủ bài của ta, tất cả những điều này đều là ta sắp xếp trước.”

“Sau đó thì sao, ta thừa nhận, các ngươi giết chết ta đi?”

Diệp Ninh chớp chớp mắt, chờ đợi nhìn Tiên Môn.

Bây giờ Diệp Ninh hoàn toàn là cái hũ vỡ nát.

Dù sao nói cái gì các ngươi cũng không tin.

Nếu như đã không giải thích rõ được, vậy thì ta dứt khoát không giải thích nữa.

Hắn dứt khoát thuận theo ý của Tiên Môn, thừa nhận chuyện này, sau đó bày ra dáng vẻ các ngươi làm gì được ta. Cảnh tượng này, khiến cho đám người Tiên Môn nghiến răng nghiến lợi, lửa giận ngút trời.

“Hay cho kẻ bỉ ổi vô liêm sỉ, quả nhiên là ngươi!”

“Thế mà ngươi lại dám tính kế Tiên Môn!”

“Nghe thấy chưa, hắn thừa nhận rồi, tất cả những điều này đều là âm mưu của hắn!”

Đám người Tiên Môn rất khó chấp nhận chuyện này.

Vốn dĩ bọn họ cho rằng, phía bên mình mới là bên chiếm ưu thế lớn nhất, là bọn họ chủ động gây phiền phức cho Diệp Ninh. Đại quân giết đến, Diệp Ninh nên thành thật cúi đầu, giương cờ đầu hàng mới đúng.

Chương 617: Diệp Ninh thật sự là quá cao thâm khó lường rồi.

Nếu như dám cứng đầu, thì chỉ có một kết cục bị nghiền nát một cái tàn nhẫn. Nhưng mà cuối cùng kết của lại đánh thật mạnh vào mặt bọn họ.

Quả nhiên Diệp Ninh tính kế bọn họ.

Trận chiến Chương Hà, căn bản không phải cái gì mà Tiên Môn phạt Chu, mà là Diệp Ninh đặt bẫy hiểm trước, đợi đám người Tiên Môn nhảy vào trong đó.

Vì để tính kế Tiên Môn, thế mà hắn còn kéo cả học cung Tắc Hạ, Phật Môn tây vực, cùng với Ma Tông! Đây thật sự là một âm mưu khổng lồ.

"Quả nhiên là ngươi!"

Chí Dương đạo nhân nghe thấy lời thừa nhận của Diệp Ninh, trong lòng ngoại trừ phẫn nộ ra, càng nhiều hơn đó là hoảng sợ. Bởi vì Chí Dương đạo nhân phát hiện một sự thật đáng sợ.

Dường như chuyện này vừa đúng với kết quả bói của Thiên Cơ Tử.

Lúc trước Thiên Cơ Tử đã từng nói rõ ràng, Tiên Môn rất khó giết được Diệp Ninh, đề nghị bọn họ từ bỏ.

Những người khác cảm thấy đây là lời nói vô nghĩa, không chịu tin, nhưng mà trong lòng Chí Dương đạo nhân lại bán tín bán nghi. Tiên Môn chiếm hết ưu thế, mười ba tông hợp lực, đối phó với một Diệp Ninh, không phải là giống như Thái Sơn áp đỉnh sao? Nhưng mà bây giờ ông ta hoàn toàn hiểu rõ rồi.

Bởi vì Diệp Ninh không chỉ tập hợp sức mạnh của Đại Chu, mà còn âm thầm lôi kéo học cung Tắc Hạ, Phật Môn cùng với Ma Tông. Mấy thế lực liên hợp, đúng thật là có tư cách khiêu khích Tiên Môn.

Điều này khiến cho toàn bộ mọi chuyện trở nên phức tạp hơn.

Quan điểm của rất nhiều người đối với trận chiến này, đều là nghĩ đến thất bại trước, rồi mới chiến thắng. Đầu tiên nghĩ đến đường lui trước, rồi mới nghĩ đến những cái khác.

Lúc trước Tiên Môn chưa từng nghĩ đến đường lui, bởi vì bọn họ cảm thấy, đối phó với Diệp Ninh, đó là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng mà bây giờ thế lực mấy phương hợp lại, khiến cho Tiên Môn cũng sinh ra cảm giác kiêng dè nồng đậm, Chí Dương đạo nhân không muốn nghĩ như thế, nhưng mà trong đầu, lại không chịu khống chế bắt đầu suy nghĩ, nếu như trận chiến này, Tiên Môn thua, thì nên thế nào?

Bây giờ là thời kỳ Tiên Môn ở đỉnh cao, người thiên hạ đều sợ hãi Tiên Môn. Một khi Tiên Môn thất bại, vậy thì tương đương với việc uy nghiêm sụp đổ.

Bởi vì trận chiến này là đại chiến, một khi thua, vậy thì chính là một thất bại lớn.

Tiền đề của thất bại lớn, chính là mười ba tông Tiên Môn tổn thất nặng nề, điều này tuyệt đối sẽ viết lại kết cục của Cửu Châu. Đại Chu sẽ trỗi dậy một lần nữa?

Ma Tông sẽ trỗi dậy từ bùn đất?

Những điều này, đều là chuyện Tiên Môn chắc chắn phải suy nghĩ.

Nghĩ đến hậu quả một khi thất bại, Chí Dương đạo nhân vừa tức vừa hoảng sợ.

Người có cùng lo lắng với Chí Dương đạo nhân cũng không ít, đám người Tiên Môn suy nghĩ cẩn thận. Sau đó phát hiện một chuyện.

Đó chính là trận chiến này, Diệp Ninh thua được, nhưng bọn họ không thua được!

Nếu như Diệp Ninh thua, vậy thì chính là trực tiếp diệt vong, chết không có nơi chôn cất.

Bọn họ thua tuy không đến mức thảm hại như thế, nhưng cũng sẽ mất đi vị trí bá chủ thiên hạ, vốn dĩ hình tượng vô địch của Tiên Môn ở trong lòng người đời, sẽ trực tiếp sụp đổ.

Đây mới điều quan trọng nhất.

Tiên Môn dùng thời gian hàng ngàn năm, trở thành sự tồn tại người đời kính sợ nhất. Nhưng mà một trận chiến này, lại rất có khả năng, phá vỡ nát uy nghiêm của bọn họ.

Nhất thời, thần sắc đám người nghiêm túc, không còn một chút nào vẻ nhẹ nhàng giống như lúc trước nữa. Mà bên phía Đại Chu, lại hoàn toàn trái ngược.

Bọn họ nghe thấy lời thừa nhận của Diệp Ninh, rơi vào trong bầu khong khí điên cuồng vui mừng.

“Ta nói vì sao Diệp huynh lại không chịu rời khỏi Tính Châu, hóa ra huynh ấy đã sớm có tính toán!”

Thái Hướng Cao kich động đến cả người phát run, nếu như không phải lúc này bên người có rất nhiều người, thậm chí

Thái Hướng Cao còn muốn quỳ xuống bái Diệp Ninh. Ánh mắt Thái Hướng Cao nhìn Diệp Ninh, tràn ngập vẻ sùng bài.

Đây đúng là một kiệt tác lớn!

Khi mọi người nghe thấy mười ba tông Tiên Môn liên hợp thảo phạt Đại Chu, phản ứng đầu tiên đều là Đại Chu tiêu đời rồi, Diệp Ninh nhất định sẽ chết, Diệp Ninh lại không nghĩ như thế.

Vẻ bề ngoài Diệp Ninh tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng trong lòng, lại là phản khách thành chủ. Liên hợp với học cung Tắc Hạ, Phật Môn, Ma Tông.

Ấp ủ cơ hội phản công, muốn nhân cơ hội này, quyết chiến với Tiên Môn! Đây là kế hoạch như thế nào?

Thái Hướng Cao cho rằng, Diệp Ninh đúng thật là đang bày ra một ván cờ tuyệt thế vô song, tất cả mọi người, bao gồm cả Tiên Môn, cũng đều là con cờ của Diệp Ninh. Loại hành động táo bạo này, đúng thật là chưa từng thấy bao giờ.

Có rất nhiều người đều kích động giống như Thái Hướng Cao, thậm chí các Đại Nho còn rơi nước mắt vì vui mừng.

“Hóa ra Đại Tông Sư đã sớm có kế hoạch, là chúng ta đã đánh giá thấp ngài ấy!”

Chương 618: Diệp Ninh thật sự là quá cao thâm khó lường rồi. (2)

“Không hổ là Thánh HIền có thể cứu Nho đạo, cứu Đại Chu, vào lúc tất cả mọi người đều cảm thấy chỉ có thể chạy trốn, ngài ấy lại nghĩ đến nên phản kích đối phương như thế nào, nhìn từ xuất phát điểm, ngài ấy đã dẫn trước rất nhiều người!”

“Có Đại Tông Sư ở đây, là may mắn của thiên hạ, may mắn của Đại Chu, may mắn của Nho đạo!”

Tâm tình của các Đại Nho so với người khác, còn kích động hơn rất nhiều.

Điều này chủ yếu là vì hai lý do.

Thứ nhất là bọn họ đã trải qua thời gian Nho đạo u ám nhất, đã từng tuyệt vọng, cho rằng Nho đạo không cứu được nữa, truyền thừa sắp đoạn tuyệt rồi. Nhưng Diệp Ninh bất ngờ xuất hiện, không chỉ phá vỡ phong ấn Nho đạo, còn khiến cho Thánh Viện trở lại nhân gian.

Còn lấy mình làm gương, nói với người đọc sách trong thiên hạ, cái gì là khí tiết, cái gì mà cao ngạo. Người như thế, có thể nói là vạn năm mới có một người.

Những thời đại không thể tưởng tượng được, chính là người như thế sáng lập ra.

Có thể nói như thế này, sự tồn tại của Diệp Ninh, khiến cho tất cả người đọc sách, đều cảm thấy vinh hạnh. Có thể đi theo bước chân của Diệp Ninh, theo cái nhìn của bọn họ, là một chuyện may mắn tuyệt đối.

Vì thế, bọn họ rất trân trọng cuộc sống hiện tại, bọn họ không muốn quay trở lại những năm tháng sống trong bóng tối như lúc trước.

Thứ hai, đó là bởi vì liên quan đến tân chính.

Đệ tử Nho Môn theo đuổi thiên hạ thống nhất đã không biết bao nhiêu năm, chí hướng tề gia trị quốc bình thiên hạ mà Thánh Nhân nhắc đến, ở trong quá khứ theo cái nhìn của rất nhiều người, đều chỉ là ảo tưởng và nói suông.

Nhưng mà sự xuất hiện của tân chính, lại khiến cho bọn họ nhìn thấy khả năng thực hiện được lý tưởng này.

Bách tính đủ cơm ăn áo mặc, phổ cập giáo dục, người người sống có tôn nghiêm… Tất cả những điều đó, đều khiến cho bọn họ không thể nào bỏ cuộc.

Mỗi một đệ tử Nho gia, đều có một tưởng tượng về xã hội không tưởng.

Xã hội không tưởng này tồn tại ở trong sách Thánh Hiền, tồn tại trong giấc mơ sau khi uống rượu, tồn tại trong trí tưởng tượng được bút mực viết ra, nhưng duy nhất chỉ không tồn tại trong hiện thực.

Bởi vì thế giới này ngàn vạn năm nay, là không có gì thay đổi cả.

Cũng không phải là chưa từng trải qua cải cách, cải cách là có, chế độ cũng đang tiến cấp theo thời đại, nhưng so sánh với tân chính, đó chắc chắn là vật nhỏ nhìn thấy vật lớn.

Cải cách của tân chính, giống như là thay đổi mặt trời và mặt trăng sang bầu trời mới vậy. Điều này khiến cho các đệ tử Nho Môn, lờ mờ có thể thông qua tân chính, nhìn thấy xã hội đại đồng tươi đẹp.

Loại xã hội đại đồng tươi dẹp đó, có thể nói là "đạo" của bọn họ.

Lúc trước không nhìn thấy thì cũng thôi đi, bây giờ mới chỉ nhìn thấy được một chút đường nét nhỏ, đã sắp bị Tiên Môn tiêu diệt, điều này sao lại không khiến cho bọn họ đau đớn đến sống không bằng chết chứ?

Sáng nghe đạo, chiều có thể chết.

Vì thế, bọn họ vì bảo vệ tân chính, tình nguyện ngươi sống ta chết với Tiên Môn. Bây giờ khi nhìn thấy ánh sáng thắng lợi, loại vui mừng đó, càng là khó có thể hình dung được.

"Chúng ta có hy vọng thắng lợi!"

"Diệp đại nhân uy vũ, Diệp đại nhân vô địch!"

"Tiên Môn không phải là bất khả xâm phạm, chúng ta vẫn còn có cơ hội!"

Các sĩ tốt cũng vui mừng, suy nghĩ của bọn họ đơn giản hơn nhiều. Bọn họ hò reo, chỉ là bởi vì nhìn thấy ánh sáng thắng lợi.

Nghe thấy sĩ tốt Đại Chu reo hò, cùng với bàn luận của các Đại Nho, khóe miệng Cơ Minh Nguyệt cũng không kìm được mà lộ ra nụ cười.

"Khốn khiếp, quả nhiên ngươi có cách!"

Cơ Minh Nguyệt nhất định là rất vui mừng.

Thân là Thiên Tử, đương nhiên nàng không muốn vong quốc, lúc này tình thế nghịch chuyển, người có tâm tình tốt nhất nhất định chính là nàng. Nhưng mà trong lúc tâm tình vui vẻ, lại có một chút oán giận.

Nàng cảm thấy, kiệt tác của Diệp Ninh quả nhiên rất lớn, tính kế cũng rất thâm sâu, nhưng mà vì sao không nói trước với nàng chứ? Ngươi không chịu nói cho người khác, là sợ người khác tiết lộ tin tức, lẽ nào trẫm cũng sẽ tiết lộ tin tức sao?

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt có chút chua chua.

Trên thực tế, loại "chua" này là rất không có đạo lý.

Lý trí của Cơ Minh Nguyệt nói với nàng, Diệp Ninh không nói mới là lựa chọn chính xác, đây là một kế hoạch động trời, vốn dĩ không nên nói cho bất kỳ người nào.

Nhưng mà lý trí thì lý trí, về mặt tình cảm, vẫn là có một chút chua xót. Đây là chỗ phức tạp của nữ nhân.

Nam nhân lý tính, vẫn luôn không quan tâm đến những điều vụn vặt. Mà nữ nhân lại cảm tính, vẫn luôn rối rắm vì một vài thứ khó hiểu.

Đương nhiên, điều này có một tiền đề, chính là đầu tiên ngươi phải đi vào được trong lòng của nữ nhân đó, thì người khác mới có thể rối rắm vì ngươi. Nếu không, ai coi sẽ coi trọng ngươi?

Chương 619: Diệp Ninh thật sự là quá cao thâm khó lường rồi. (3)

Tiên Môn vừa tức giận vừa hoảng sợ. Đại Chu hoan hô vui mừng.

Tất cả những điều này, đều bởi vì sự xuất hiện của học cung Tắc Hạ, Phật Môn cùng với Ma Tông.

Nhưng bọn họ không biết, thật ra học cung Tắc Hạ, Phật Môn cùng với Ma Tông, cũng đều là mơ hồ. Bọn họ nghe những lời nói của Tiên Môn và đám người Đại Chu, mới hiểu là có chuyện gì.

Vì thế, ánh mắt của ba thế lực đều thay đổi.

Trong đôi mắt nhìn về phía Diệp Ninh, đều mang theo một vẻ kính trọng.

Diệp Ninh ở trong mắt của bọn họ, nhất thời trở nên cao thâm khó lường…

“Vốn dĩ ta cho rằng, học cung Tắc Hạ xuất hiện vào lúc này, tuy có thể tham dự vào trong trận chiến, nhưng cũng chỉ là hành động cửu tử nhất sinh, trước khi đến, ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý chết, không ngờ được, thế mà Đại Tông Sư còn lôi kéo cả Môn Tông và Phật Môn, đúng thật là lợi hại, nhất thời, khiến cho ta cảm thấy có chút may mắn, may mà ta đến đúng lúc, có thể tham gia vào trong kế hoạch to lớn này, nếu không nếu như bỏ lỡ, đúng thật là hối hận cả đời.”

Kỳ Nguyên lẩm bẩm nói.

Trước khi đến, Kỳ Nguyên nhất định cũng là chưa từng nghĩ đến chuyện có thể chiến thắng Tiên Môn.

Kỳ Nguyên đứng ở góc độ của Nho Môn để suy nghĩ, cho rằng Diệp Ninh không thể chết, nếu như Diệp Ninh chết, vậy thì hy vọng vừa mới xuất hiện sẽ bị dập tắt. Đến lúc đó, học cung Tắc Hạ chính là kéo dài hơi tán, có ý nghĩa gì nữa?

Vì thế khi nhận được tin tức, Kỳ Nguyên đã không hề do dự vội vã đến Tính Châu tham chiến. Chính là vì để cứu Diệp Ninh.

Nếu như không địch lại được, phải chết thì mọi người cùng nhau chết, có lẽ đây chính là thiên ý. Nhưng mà bây giờ Kỳ Nguyên mới phát hiện, thế mà Diệp Ninh lại bày ra một ván cờ lớn như thế.

Điều này kiến Kỳ Nguyên vô cùng vui mừng.

Người cầm lái Nho Môn hiện tại, có thể có thủ đoạn như thế, đúng thật là may mắn của Nho Môn.

“A di đà phật, vốn dĩ lão nạp cho rằng, chúng ta tham dự vào trong trận chiến này, là vô cùng không lý trí, vô duyên vô cớ đắc tội với mười ba tông Tiên Môn, kéo đại địch đến cho Phật Môn… Nhưng mà không thể không cứu Phật Tử, chúng ta tuyệt đối không thể nào ảm đạm mà trở về tây vực, nên mới không thể không đi đến đây tham chiến, lão nạp nghĩ, nếu như chúng ta có thể cứu được Phật Tử, cho dù là hoàn thành nhiệm vụ, nhưng lại chưa từng nghĩ rằng, thế mà có thể có khả năng chiến thắng Tiên Môn, vậy mà học cung Tắc Hạ và Ma Tông

đã sớm được Phật Tử liên hợp, mà chúng ta bất ngờ đến, lại vừa đúng lúc tham dự vào trong đó, trí tuệ của Phật Tử, đúng thật là khó tưởng tượng được, không hổ là người khai sáng Phật Pháp Đại Thừa, đây thật sự là vô cùng táo bạo, vô cùng thông minh!"

Pháp Giác cảm khái.

Pháp Giác đến nơi mới phát hiện, tình huống hoàn toàn khác so với ông ta tưởng tượng, có thể dùng lật ngược tình thế, thay đổi nhanh chóng để hình dung.

Vốn dĩ ở trước mặt Tiên Môn không có một chút sức lực nào để phản kháng lại, kết quả ba thế lực liên hợp, còn đúng thật là có tư cách đụng chạm một chút với Tiên Môn.

"Đây là điều đương nhiên, trí tuệ của Phật Tử là được truyền dạy từ Phật Tổ, Phật Tử có trí tuệ lớn, chúng ta giúp đỡ ngài ấy vượt qua kiếp nạn này, Phật Tử nhất định sẽ dạy chúng ta truyền đạo như thế nào, có sự giúp đỡ của ngài ấy, Phật Pháp Đại Thừa nhất định sẽ có ngày hưng thịnh!"

Viên Phương nói điều đó như một lẽ đương nhiên.

Viên Phương đã sớm hóa thân thành fan trung thành của Diệp Ninh rồi.

Logic của Viên Phương rất đơn giản, Diệp Ninh có thể khai sáng ra Phật Pháp Đại Thừa, vậy thì nhất định là người thông minh nhất trong thiên hạ.

Ta không thông minh như Phật Tử, vì thế ta dứt khoát không nghĩ đến chuyện như có như không đó nữa, đi theo bước chân của Phật Tử, vậy là được rồi. Khi Phật Môn đang cảm khái, bên phía Ma Tông cũng không nhàn rỗi.

"Bắt đầu từ lúc nào, thế mà Diệp tiểu tử này lại liên hệ với học cung Tắc Hạ và Phật Môn, vừa mới xuất hiện, đúng là khiến cho vi sư cũng cảm thấy kinh ngạc."

Khô Đại Nhân nhìn hai thế lực kia, khóe miệng cũng lộ ra nụ cười.

"Con cũng không biết, vốn dĩ hắn đã là người của Nho đạo, địa vị vừa đặc biệt vừa cao quý, có liên hệ, có cảm ứng với học cung Tắc Hạ, cũng là chuyện hợp tình hợp lý, còn về phía

Phật Môn, lúc trước bọn họ có giao thiệp với nhau như thế nào, đây không phải là điều con có thể biết được… Có điều những thứ này đều không quan trọng, chuyện quan trọng là, Diệp Ninh đúng là một nhân vật lợi hại, cục diện này nhìn thì có vẻ là nguy hiểm khó khăn, thế mà lại thật sự có khả năng bị hắn lật ngược, suy nghĩ một chút, đúng thật là không thể tưởng tượng được!"

Bùi Ngữ Hàm lắc đầu.

Chương 620: Đại chiến kinh thế, ai đang ra tay

Nàng và Diệp Ninh đã tách ra được một đoạn thời gian rồi, đương nhiên không biết Diệp Ninh làm như thế nào để làm được tất cả những thứ này.

"Con nói đúng, hắn làm như thế nào để làm được không quan trọng, chuyện quan trọng là hắn có thể làm được, vốn dĩ vi sư chỉ là nghĩ, nhân cơ hội này nói với người đời, Ma Tông vẫn còn ở trên thế gian này, thuận tiện giải quyết một chút ân oán với Tiên Môn, ta căn bản chưa từng nghĩ đến, cục diện có thể biến thành như thế, Diệp tiểu tử này, đúng thật là một nhân vật lợi hại, Thánh Hiền Nho Môn, lúc trước vẫn luôn là bảo thủ, đầu gỗ, tuy có trí tuệ, có chí khí lớn, nhưng mà rất nhiều lúc đều chính nghĩa đến có chút quá đáng, thật sự không ngờ được, lần này Ma Tông ta, thế mà lại thật sự phải nhận ân tình của Diệp Ninh, hắn mang đến cho chúng ta một cơ hội đánh bại Tiên Môn."

"Ngữ Hàm, lần này còn lựa chọn không sai, người này đúng là nhân kiệt đương đại, nếu như con có thể thành hôn với hắn, đối với Ma Tông và Ma đạo ta mà nói, cũng là một chuyện vui lớn."

Khô Đạo Nhân thở dài nói.

Mọi chuyện phát triển đến bước đường này, Khô Đạo Nhân hoàn toàn không ngờ được, có thể nói là kinh hỉ liên tiếp. Nhất thời, ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Diệp Ninh đều thay đổi.

Tiên Môn là tức giận và sợ hãi.

Những người khác lại là tôn kính và tin tưởng. Điều này khiến cho trong đầu Diệp Ninh tràn ngập dấu hỏi chấm.

“Đám người các ngươi chắc không phải là lại suy nghĩ linh tinh đó chứ?”

Cả người hắn đều ngốc luôn rồi.

Lần này ta thật sự không làm gì cả.

Diệp Ninh không biết mấy người kia đang suy nghĩ linh tinh cái gì.

Hắn chỉ biết thế cục bây giờ đã không phải là điều hắn có thể khống chế được nữa rồi. Thế lực các nơi đối đầu với Tiên Môn, gươm súng sẵn sàng.

Đã nói đã trận chiến nghiền ép, thế mà lại thật sự có cảm giác hai quân đối đầu với nhau.

Phật quang dâng trào, có một bức tượng Phật bằng vàng dần dần xuất hiện, hai mắt mở to, từ bi mà uy nghiêm. Ma khí sục sôi, phảng phất như từ trong địa ngục đi ra, sát khí ngất trời, sương mù đen quấn quanh.

Trong Vô Tự Thư, chính khí cuồn cuộn dâng trào, vang lên âm thanh của Thánh Hiền, niệm đọc thư tịch, giọng nói vang vọng, thu hút sự chú ý của người khác. Phối hợp thêm với sĩ khí bên phía Đại Chu càng ngày càng dâng cao.

Trong chớp mắt, khí thế bên phía Đại Chu, thế mà lại áp đảo Tiên Môn. Tiên Môn nhìn thấy điều đó, trong lòng vô cùng tức giận.

“Các ngươi cho rằng bản thân có thể nắm chắc phần thắng sao?”

Cô Tuyệt nắm chặt thanh kiếm màu xanh trong tay, trong mắt lộ ra sự thờ ơ.

“Chẳng qua chỉ là Ma Môn sống thoi thóp, Nho Môn không làm được chuyện gì, cùng với loại dị vực man di mà thôi!”

“Các ngươi cho rằng các ngươi cộng vào với nhau, thì có thể đối phó được với chúng ta sao?”

“Các ngươi nghĩ quá nhiều rồi, nội tình của mười ba tông Tiên Môn, không phải là thứ các ngươi có thể tưởng tượng được!”

Tuy về mặt khí thế Tiên Môn bị áp đảo, nhưng không đại biểu bọn họ thật sự sợ rồi. Bọn họ sẽ hoảng loạn, sẽ ngạc nhiên, sẽ chấn kinh, đây đều là chuyện bình thường của người đời. Nhưng bọn họ sẽ không hề sợ.

Bởi vì so sánh thực lực của hai bên, không hề mất cân bằng.

Lần này thực lực mười ba tông Tiên Môn dùng đến thật sự là quá mạnh rồi, Địa Tiên đã có mười mấy người, Thiên Tiên mười ba người, cộng thêm tiên khí thượng cổ cùng với tiên khí.

Điều này khiến cho Tiên Môn, nắm chắc quyền chủ động.

Đúng như Cô Tuyệt nói, Nho Môn, Ma Tông, Phật Môn, đều không phải là thời kỳ đỉnh cao.

Nho Môn vừa mới trở về từ thời kỳ tăm tối, cũng chỉ mới hồi sinh, là thời điểm nên tích lũy sức mạnh.

Ma Tông sống thoi thóp nhiều năm, năm đó Vô Thượng Tông Môn đứng đầu xưng bá quần hùng, bây giờ chỉ còn lại một đám lão nhân, bọn họ từ trong vách đá đi ra, tuy thực lực không yếu, nhưng dù sao người ít, so sánh với Ma Tông năm đó, thật sự là cách biệt rất lớn.

Còn về phía Phật Môn thì càng không cần nói nữa, bèo không rễ mà thôi, bọn họ từ tây vực đến đây, vốn dĩ chính là có nhà có tang, hơn nữa thực lực cũng không toàn vẹn.

Bọn họ liên hợp với lại với, sẽ khiến cho Tiên Môn kiêng dè, đau đầu, nhưng mà lại không hề khiến cho Tiên Môn sợ hãi.

Dù sao cũng là nhân vật tu hành từng bước một đến ngày hôm nay, rất nhiều người của Tiên Môn, khi trải qua thời kỳ hoảng loạn ban đầu, ngược lại đã kích phát ý chí chiến đầu.

Bùm Bùm Bùm!

Từng Thiên Tiên lần lượt thức tỉnh.

Bọn họ ý thức được, đến lúc bản thân nhất định phải ra tay rồi.

Ông ông ông!

Tiên khí thượng cổ hồi sinh, Tiên Môn không nói nhiều nữa, bọn họ chuẩn bị tử chiến rồi. Lúc này, đám người Tiên Môn vô cùng cảm ơn Thiên Cơ Tử.

Chương 621: Đại chiến kinh thế, ai đang ra tay (2)

Nếu như không phải Thiên Cơ Tử tiên đoán, bọn họ có thể sẽ thật sự khinh thường kẻ địch, bây giờ bọn họ đã chuẩn bị trước, vốn dĩ dự định sư tử vồ thỏ, bây giờ biến thường cưỡng hãn đối đầu, cũng được xem như là vừa đúng lúc.

Không đến mức, khiến cho rất nhiều người không có đất dụng võ.

"Khô Đạo Nhân, ân oán giữa ngươi và ta đã đến lúc kết thúc rồi, đi chết cho ta!"

Bạch Triển lao lên.

Đương nhiên không phải là một mình bạch Triển, một mảnh lớn Tiên Môn xông lên, mang theo tiên khí thượng cổ và tiên khí, giết về phía Ma Tông.

Ma Tông nhất định phải diệt vong.

Tiên Ma mà kẻ địch truyền kiếp, thù hận của bọn họ có từ thời xa xưa, một khi gặp mặt, thì nhất định phải chém giết đối phương.

"Tiên đạo đắc ý nhiều năm như thế, cũng nên đến lúc xuống dốc rồi, Bạch lão quỷ, năm đó ngươi không giết được ta, bây giờ cũng không thể nào!"

Khô Đạo Nhân cười lạnh, trong lúc vung kiếm, ma khí điên cuồng sục sôi. Đằng sau đó, hư ảnh một đại ma đầu bằng xương bằng thịt xuất hiện.

Chiều cao trăm trượng, cơ bắp cuồn cuộn, cánh tay giống như sừng rồng vậy, trên người mang theo một cỗ khí thế hủy diệt tất cả.

"Nho đạo đã diệt vong rồi, vì sao còn ra ngoài? Cũng được, nếu như không ngươi không biết sống chết, vậy thì ta sẽ lại tiêu diệt các ngươi lần nữa!"

Cô Tuyệt dẫn theo người của Quần Ngọc Các và Tinh Thần Tông, xông về phía học cung Tắc Hạ.

Bọn họ có ưu thế tuyệt đối.

“Cho dù cơ thể của chúng ta bị hủy diệt, nhưng chính khí sẽ vĩnh viễn tồn tại!”

Kỳ Nguyên mở miệng, chính là một bài thơ chiến đấu.

Vô Tự Thư cảm nhận được chính khíc cuồn cuộn thúc động, bất ngờ phóng lớn vô số lần. Đây là một kiện kỳ bảo, có uy lực mênh mông giống như biển sâu, có thể bao dung tất cả.

Các Đại Nho mang theo Vô Tự Thư, chính khí cuồn cuộn càng mạnh, uy lực mà Vô Tự Thư có thể phát huy ra được càng lớn.

“Các vị đồng đạo đợi một chút, chúng ta đến giúp đỡ!”

Liễu Thận cười lớn, dẫn theo các Đại Nho bên phía Đại Chu gia nhập vào trong đó.

Bọn họ cùng với học cung Tắc Hạ, điều động chính khí cuồn cuộn, rót vào trong Vô Tự Thư. Vô Tự Thư phát ra ánh sáng rực rỡ, bạo phát ra sức mạnh phi phàm.

“Man di tây vực, thế mà lại dám nhúng tay vào chuyện của Tiên Môn chúng ta, đáng giết!”

Thiên Tiên của Thái Nhất Môn là một đứa trẻ khoảng mười tuổi.

Đương nhiên, đây chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi. Bản thân ông ta đã sống không biết bao nhiêu năm rồi.

Bây giờ sau khi hồi phục, trên mặt Thiên Tiên của Thái Nhất Môn phủ thêm một tầng băng giá, dẫn theo mọi người, giết về phía người của Phật Môn.

“Phật ta từ bi, vốn dĩ không muốn gây ra nhiều sát nghiệp, nhưng mà các ngươi lại muốn đuổi tận giết tuyệt Phật Tử, hành động như thế, thật sự khiến cho chúng ta không thể không trừng mắt tức giận, một lần phân cao thấp với các ngươi đi!”

Hai tay Pháp Giác chắp lại, trong mắt đúng là bộc phát ra ánh sáng sắc bén.

Ở phía sau Pháp Giác, hàng ngàn tăng nhân bạch tu niệm độc "Tâm kinh", bức tượng Phật màu kim khổng lồ đó, lập tức vung một tay ra. Bàn tay khổng lồ bao trùm đất trời, trực tiếp đập về phía Tiên Môn.

"Giết giết giết!"

Bên phía Đại Chu, lại chủ động tấn công.

Đại quân trăm vạn đã sớm không ngồi yên được nữa rồi, bọn họ đã sớm ổn định, đứng ở đó đợi khai chiến, sĩ khí và trạng thái đã đạt đến đỉnh điểm.

Tiên Môn và thế lực lớn chiến đấu với nhau, đương nhiên bọn họ không thể đứng đó nhàn rỗi. Đại quân giống như thủy triều vậy, xông về phía sông Chương Hà.

Thái Hướng Cao bước về phía trước một bước, xé ra một trang kiệt tác của Đại Nho, một đạo ánh sáng màu trắng sâng trào, hóa thành một cây cầu phao rộng. Chiếc cầu phong rộng và chắc chắn, đủ để cho hàng chục người nối đuôi nhau xông qua.

Hàng đầu của quân Chu, là một nhóm binh kiếm và khiên, bọn họ còn chưa tiếp xúc với kẻ địch, nhưng mà đã đỏ mắt. Giống như là mãnh hổ xuống núi vậy, khí thế hừng hực.

Đây chính là tín ngưỡng của sĩ binh. Bọn họ biết, bản thân chiến đấu hăng hái đến đẫm mau, không phải vì ai khác, mà là vì bản thân. Chỉ có thắng, người nhà mới có thể có cuộc sống tốt.

Chỉ có thắng, tân chính mới có thể được tiếp tục.

Trong lòng bọn họ có sự nhiệt tình vĩnh viễn không giải phóng hết được, mà những thứ này, tất cả đều hóa thành ý chí chiến đấu của bọn họ.

"Đại vương, làm sao đây?"

Bên phía quân Tấn, lại là ngược lại.

Nhìn thấy quân Chu khí thế hừng hực xông đến, có không ít người thay đổi sắc mặt, vốn dĩ bọn họ là bị ép đến đây, nhất thời có thể nói là nghe tiếng đã sợ mất mật.

Rất nhiều đại tướng đều hoảng sợ, đi lên phía trước hỏi Lý Nhiễm.

Lý Nhiễm ở trong chiến xa đứng lên, rút thanh cổ kiếm bằng đồng ở bên hông ra, vẻ mặt hắn ta hung ác, tuy trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi, nhưng mà càng nhiều hơn là điên cuồng.

Chương 622: Đại chiến kinh thế, ai đang ra tay (3)

“Còn có thể làm thế nào? Đương nhiên là giết đến đó!”

“Đánh thắng, tất cả mọi người chúng ta đều có thể sống, đánh thua, chúng ta sẽ chết không có chỗ chôn thây!”

“Đừng có quên, chúng ta không phải là đơn độc chiến đấu, chúng ta còn có Tiên Môn che chở!”

Trong giọng nói của Lý Nhiễm, tràn ngập hương vị điên cuồng. Đây cũng là lần đầu tiên Lý Nhiễm chỉ huy trăm vạn người chiến đấu.

Lý Nhiễm phát hiện, thật ra không có cái gì để chỉ huy cả.

Trước mắt chỉ có một cây vầu mà thôi, giết đến đó, thì có thể giành lấy chiến thắng.

Nhưng điểm khác biệt là, khí thế của quân Chu hưng thịnh, mang theo trạng thái coi thường cái chết, nên nhìn vẻ bề ngoài cực kỳ cường hãn. Mà bọn họ, so sánh ra, thì giống như là đạo quân ô hợp.

Trước khi đến đây, vốn dĩ Lý Nhiễm cho rằng, đám người của mình căn bản không cần tham chiến. Bọn họ chỉ là giả vờ bày ra tư thế đó mà thôi.

Nói lớn gan hơn nữa, chẳng qua chính là giả vờ thanh thế,

Đây không phải là tự bản thân Lý Nhiễm nghĩ, mà là Tiên Môn lớn tiếng nói như thế.

Tiên Môn đã nói rõ ràng, chỉ cần bọn họ ra tay, có thể tiêu diệt Đại Chu trong thời gian lật bàn tay.

Nhưng mà bây giờ Lý Nhiễm phát hiện, đây rõ ràng là trò cười, đến bản thân Tiên Môn cũng phải trải qua khảo nghiệm, làm sao có thể quan tâm đến bọn họ? Đừng nói không có sức

lực thừa, cho dù có sức lực thừa, Tiên Môn cũng sẽ không quan tâm sống chết của quân Tấn.

Vì thế, Lý Nhiễm lại bị lừa lần nữa rồi.

Nhưng mà Lý Nhiễm phát hiện, bản thân đã không có cảm giác tức giận gì nữa, hắn ta đã quen rồi.

Luân lạc đến bước đường ngày hôm nay, có nói hối hận và oán hận cái gì, đó cũng là chuyện không có bất kỳ ý nghĩa gì cả, cơ hội duy nhất, chính là chỉ cần trận chiến này thắng, tất cả còn có cơ hội.

"Giết, giết cho ta! Nước Tấn tất thắng!"

"Người qua cầu trước, phong làn Vạn Hộ Hầu, thường ngàn vàng!"

"Toàn quân xông lên!"

Lý Nhiễm gầm lên giống như phát điên.

Vương miện của Lý Nhiễm rơi xuống, đầu tốc tung bay rồi bù, giống như là kẻ điên.

Nhưng bộ dáng này, vừa đúng kích phát nhiệt huyết còn lại không nhiều ở trong lòng quân Tấn.

Dưới sự khích lệ của phần thưởng lớn, bất luận là bị ép buộc bất lực phải đến chỗ này cũng được, hoặc là tâm cam tình nguyện cũng được, bọn họ đã không có sự lựa chọn nữa, đội đốc chiến của Lý Nhiễm đang nhìn chằm chằm bọn họ, ai dám lùi lại phía sau, nhất định là người chết đầu tiên.

Vì thế quân Tấn mặt khải giáp màu xanh không còn sự lựa chọn nào nữa, nên điên cuồng xông lên cầu phao. Hai quân hóa thành một con rồng dài, điên cuồng dâng trào giống như nước lũ.

Bùm!

Sau đó đụng vào nhau ở giữa cầu phao, dường như trong chớp mắt, đã có hàng trăm người chết trận. Thi thể hoặc là ngã xuống, hoặc là rơi xuống nước.

Đại chiến chính là thảm khốc như thế.

Trên trời dưới đất đều đang đánh nhau, tất cả mọi người đều đã chém giết đến đỏ mặt. Tất cả những điều này, đều khiến cho Diệp Ninh không ngờ được.

Kế hoạch ban đầu của hắn, có thể nói là hoàn toàn không dùng được. Hàng loạt tình huống ngoài dự liệu xảy ra, đã khiến cho tính chất của trận chiến này thay đổi. Diệp Ninh không thể không từ bỏ kế hoạch ban đầu của mình.

Bây giờ, đã thật sự diễn hóa thành một trận chiến quốc vận không chết không ngừng.

Ngay phía bên trên sông Chương Hà, đại chiến kinh thiên động địa bùng nổ, Diệp Ninh suy nghĩ một chút, trong mắt lộ ra thần sắc lạnh lùng. Hắn không nhiều lời nữa, trực tiếp gia nhập vào đội chiến đấu.

Bởi vì hắn cũng không còn lựa chọn nào khác.

Tuy hắn rất thất vọng, lần này thế mà lại không chết được giống như kịch bản. Nhưng mà hắn có cách gì chứ?

Bây giờ thế cục đã trở thành như thế này, hắn không thể nào khoanh tay đứng nhìn, mỗi một giây một phút, đều có người hy sinh, bọn họ không thể nói mỗi một người đều vì Diệp Ninh mà chết, nhưng ít ít nhiều nhiều đều là có chút quan hệ.

“Cũng được, mọi chuyện đã đến nước này, cũng chỉ có thể chiến đấu thôi!”

Diệp Ninh không có bất kỳ lựa chọn nào.

Bây giờ hắn là Bán Thánh, chính khí trong cơ thể vô cùng vô tận, một khi thật sự nghiêm túc, thực lực tuyệt đối không thể xem thường. Trực tiếp giết vào trong nội địa Tiên Môn.

Bùm!

Tiên khí thượng cổ bộc phát ra dao động đáng sợ, cơ thể Hỏa Thiên Diệm giống như là dung nhập vào trong đó, đôi mắt chớp mở, phảng phất như liệt hỏa đang cuồng nộ trút xuống bầu trời.

Trong đôi mắt Hỏa Thiên Diệm bộc phát ra tuyến lửa lan rộng hàng ngàn mét, xông về phía Diệp Ninh.

Nhưng mà trên người Diệp Ninh lại bộc phát ra ánh sáng trắng tinh khiết, trực tiếp ngăn chặn tuyến lửa.

“Đây là quần áo được Chư Tử Nho Môn chúc phúc, thảo nào có uy lực như thế!”

Trong Tiên Môn truyền ra tiếng kinh hô.

Quả nhiên Diệp Ninh là lĩnh tụ của Nho Môn, lúc đầu thật sự có được quá nhiều lợi ích ở Thánh Viện rồi, bộ quần áo sao trời của Chư Tử mặc trong khải giáp, bình thường không lộ ra cái gì, nhưng một khi gặp phải nguy hiểm, thì bộc phát ra uy năng không thể tưởng tượng được.

Chương 623: Đại chiến kinh thế, ai đang ra tay(4)

Bộ quần áo này khiến cho Diệp Ninh vừa yêu vừa hận.

Mặc bộ quần áo sao trời Chư Tử này, hắn giống như là bất khả xâm phạm vậy.

Trên người hắn, dấu ấn Chư Tử lấp lóe ánh sáng, tiếng ngâm của Thánh Hiền vang lên.

Y phục của hắn trắng như tuyết, trong lúc vung tay văn khí dâng trào, chính khí cuồn cuộn hóa thành lưỡi kiếm sắc bén, có thể chém giết tất cả kẻ địch trong thế gian này.

“Không biết sống chết, thế mà lại dám đơn thương độc mã giết vào trong chúng ta, đúng thật là tìm chết!”

Tiên Môn vẫn còn giữ lại sức lực dự phòng, đây là bởi vì bọn họ không thể dốc hết sức mạnh. Bọn họ vẫn còn cần phải ứng phó với tình huống bất ngờ phát sinh.

Ít nhất có năm Thiên Tiên, lúc này còn chưa tham chiến, nhìn thấy Diệp Ninh thế mà lại chủ động giết đến, trong mắt bộc phát ra ánh sáng kỳ lạ. Đương nhiên bọn họ biết đạo lý giết tặc phải bắt vương trước.

Chỉ cần có thể bắt được Diệp Ninh, trận chiến này Tiên Môn sẽ mười phần chắc chín. Năm đại Thiên Tiên cùng nhau ra tay, trực tiếp xông về phía Diệp Ninh.

Một người trong số đó, ném ra một sợi dây trói tiên, đây là dị bảo, có thể trói người, đến thần hồn cũng không thể nào thoát được.

Nhưng mà dây trói tiên vừa mới bay đến bên người Diệp Ninh, thì đã có một ánh sáng sắc bén bất ngờ xuất hiện, trực tiếp chém đứt sợi dây trói tiên thành hai phần.

"Ai?"

Trong đôi mắt Thiên Tiên lộ ra thần sắc nghiêm trọng, liếc mắt nhìn xung quanh.

"Là ai đang ra tay? Lén lén lút lút, không dám gặp người khác sao?"

Thiên Tiên chất vấn, trong đôi mắt lộ ra ánh sáng thần thánh, liếc nhìn bốn phía xung quanh.

Vị Thiên Tiên này muốn tìm người ở trong bóng tối âm thầm ra tay. Nhưng mà lại không có thu hoạch gì.

Điều này khiến cho thần sắc ông ta trở nên nghiêm trọng.

Chỉ cần ra tay, nhất định sẽ để lại dấu vết, tìm theo dấu vết, nhất định có thể nhanh chóng tìm ra được thân phận của người ta tay.

Nhưng mà người vừa mới ra tay, thủ đoạn vô cùng cao minh, chém đứt đôi dây trói tiên của ông ta, nhưng mà lại không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Ánh sáng thần thánh từ trong mắt ông ta bộc phát ra ngoài, chính là một loại thuật pháp cao thâm, có thể trong thời gian ngắn nhanh chóng truy vết chuyện vừa mới xảy ra, nhưng mà lại chỉ có thể nhìn thấy một mảnh hư vô.

Sở dĩ xuất hiện tình huống này, chỉ có một khả năng, đó chính là thực lực của đối phương vượt xa ông ta. Vì thế mới có thể nào truy vết được.

Nhưng mà chuyện này sao có thể? Ông ta là Thiên Tiên.

Giới hạn sức mạnh đỉnh cao nhất của thế giới này, chính là Thiên Tiên. Lẽ nào còn có người có thể đột phá được Thiên Tiên sao?

Ông ta cảm thấy không thể tưởng tượng được, sau đó hỏi bốn người khác.

“Các ngươi có phát hiện được người ta tay là ai không?”

Bốn người lần lượt lắc đầu, bọn họ cũng ý thức được tính nghiêm trọng của việc này.

Năm Thiên Tiên cùng ra tay, có người đứng trước mặt bọn họ thi triển thủ đoạn, nhưng mà không có người nào trong số bọn họ, phát giác ra được một chút nào, điều này đủ để nói rõ rất nhiều vấn đề.

“Rốt cuộc là người nào?”

“Thế mà thế gian này lại có người có thể che mắt được chúng ta?”

“Giấu đầu hở đuôi, là anh hùng hảo hán gì chứ?”

“Nếu như có giỏi, thì đứng ra đây!”

Bốn người hừ lạnh, giọng nói vang vọng khắp nơi. Nhưng mà lại không có được bất kỳ phản hồi nào. Điều này khiến cho thần sắc bọn họ cứng đờ.

Đối phương không chịu xuất hiện, ngược lại khiến bọn họ càng khó chịu hơn, địch ngoài sáng, ta ở trong tối, như thế thì lúc nào cũng phải phòng bị. Nhưng từ xưa đến nay, đều là chỉ có đạo lý ngàn ngày làm trộm, chứ không có đạo lý ngàn ngày phòng trộm.

Vì thế, bọn họ nhất định phải tìm ra người này.

“Từ trước đến nay đệ tử Nho Môn làm việc quang minh lỗi lạc, mà ngươi thân là Bán Thánh, lại dùng loại thủ đoạn bẩn thỉu này, ngươi còn có không biết xấu hổ sao?”

Thiên Tiên chất vấn Diệp Ninh.

Bọn họ muốn từ chỗ Diệp Ninh đột phá điểm mấu chốt. Nhưng mà Diệp Ninh lại là cả đầu dấu hỏi chấm.

Cái gì vậy, ta sao lại không quang minh lỗi lạc rồi?

Trên thế gian này còn có người so với ta còn quang minh lỗi lạc hơn sao?

Cũng chính là nói, chủ động tìm đến cửa để cho các ngươi giết, các ngươi không giết được ta, là do các ngươi không có bản lĩnh, liên quan gì đến ta? Hơn nữa, người ở trong bóng tối âm thầm ra tay là ai, sao ta có thể biết được?

Trong lòng Diệp Ninh nghĩ như thế, vì thế lời nói cũng rất không khách khí.

"Người ở trong bóng tối âm thầm ra tay là ai, ta cũng không hề biết, các ngươi thân là Thiên Tiên, thế mà lại còn đến hỏi ta, lẽ nào mấy người các ngươi cộng lại cũng không bằng ta sao?"

Nghe xong, mấy người vô cùng tức giận.

Thế mà bọn họ lại không tin những gì Diệp Ninh nói, chỉ cho rằng là hắn không chịu nói ra.

Chương 624: Nghe nói các ngươi tìm ta

"Người ở trong bóng tối âm thầm ra tay, lúc nào cũng bảo vệ Diệp Ninh, nếu đã như thế, chúng ta chỉ cần ra tay với hắn, vậy thì người đó sẽ tự nhiên lộ ra dấu vết!"

Năm Thiên Tiên nhìn nhau, lập tức hiểu ý của nhau. Bọn họ cùng nhau ra tay với Diệp Ninh.

Điều này đối với Diệp Ninh mà nói, đương nhiên là áp lực cực lớn.

Nhưng trong chốc lát, cho dù là Thiên Tiên, cũng không làm gì được Diệp Ninh.

Đây vẫn là bởi vì bộ quần áo sao trời của Chư Tử, kiện bảo vật này là Á Thánh ban cho, dường như có thể nói là hàng thiết kế riêng cho Diệp Ninh, dấu ấn Chư Tử xuất hiện, cung cấp sức mạnh cường đại, chống đỡ lại đòn tấn công của Tiên Môn.

Hơn nữa, Diệp Ninh trở thành Bán Thánh, chính khí cuồn cuộn trong cơ thể mênh mông như biển, lại cộng thêm kiếm Phương Chính, tuyệt đối không phải là loại râu ria. Nhưng cho dù là như thế, bằng mắt thường vẫn là nhìn thấy được Diệp Ninh rơi vào thế hạ phong.

Tình thế nhìn có vẻ rất bấp bênh.

Thấy thế, đương nhiên các thế lực đều biến sắc mặt.

“Đại Tông Sư!”

Các Đại Nho cầm Vô Tự Thư, muốn giết đến đó cứu Diệp Ninh. Nhưng mà lại bị Cô Tuyệt ngăn cản.

“Các ngươi đừng mong đi đâu hết!”

Tiên Môn dùng ba kiện tiên khí thượng cổ, giữ thật chặt Vô Tự Thư.

“Phật Tử!”

Viên Phương giận dữ gầm lên, trong mắt nổi lên tia máu. Nhưng mà lại không động đậy được.

Phật Môn và Tiên Môn rơi vào trận chiến gay gắt giằng co.

Phật Môn có nhiều người đến nhất, vì thế nhận được sự quan tâm đặc biệt của Tiên Môn.

Người của Tiên Môn so với bọn họ còn nhiều hơn, số lượng người gấp mười lần áp chế Phật Môn hoàn toàn không có sức lựa thừa. Tuy Pháp Giác vô cùng lo lắng ở trong lòng, nhưng mà lại không có cách nào giúp được Diệp Ninh.

“Diệp tiểu tử!”

Đám người Ma Tông cũng chém giết đến đỏ mắt.

Thời khắc quan trọng, Khô Đạo Nhân phân ra mấy người, muốn đến cứu Diệp Ninh. Ma Tông vẫn được coi như là có chút sức lực dư thừa.

Bởi vì những người ở trong vách đá ra, kém nhất của là Địa Tiên. Còn có năm người là Thiên Tiên.

Chỉ có điều tất cả đều đã đến tuổi xế chiều, không sống được bao lâu nữa. Đây là nội tình cuối cùng của Ma Tông.

Cũng khó trách Tiên Môn nhìn thấy bọn họ thì đỏ mắt, Tiên Môn từ lâu đã cho rằng Ma Tông tiêu đời rồi, không ngờ được trong chớp mắt lại xuất hiện nhiều cường địch như thế, đây tuyệt đối là một chuyện tự đánh mặt mình.

Người của Ma Tông thủ đoạn mạnh mẽ, bọn họ đều là truyền nhân chính thống của Ma Tông, những pháp thuật được kế thừa đều không hề kém Tiên Môn. Nhưng mà vẫn là bị áp chế.

Đây là bởi vì nguyên nhân bọn họ không có ma khí thượng cổ.

Dù sao năm đó Ma Tông đã bị tiêu diệt, chín phần nội tình của Tiên Môn bị cướp phá sạch sẽ, ma khí thượng cổ, cùng với ma khí bình thường, đều bị cướp đi hết.

Khi bọn họ chiến đầu, chính là dựa vào thực lực của bản thân mình. Không thế không nói, có chút khó khăn.

Nhưng cứu Diệp Ninh thật sự quá quan trọng rồi, có khó khăn như thế nào, cũng nhất định phải chia người đi bảo vệ cứu Diệp Ninh. Tuyệt đối không thể để Diệp Ninh chết.

“Các ngươi đừng mong đi đâu cả, hôm nay Ma Tông nhất định phải trở thành lịch sử!”

Bạch Triển uy nghiêm tuyên bố câu đó giống như thần thánh vậy.

Tiên Môn không thể nào cho phép Ma Tông tiếp tục tồn tại. Các ngươi không phải là trỗi dậy, ẩn giấu rất tốt sao.

Không sao cả, hôm nay chính là ngày các ngươi có đi mà không có về.

Tiêu diệt những người ở trước mặt này, Ma đạo sẽ không trở thành vấn đề gì nữa!

Dù sao Tiên Môn người đông thế mạnh, nội tình thâm hậu, đối phó với Nho Môn vừa mới hồi sinh, Phật Môn đường xa đi đến, cùng với Ma Môn giống như mặt trời ngả về tây, vẫn là tuyệt đối chiếm thế thượng phong như trước.

Ngược lại trận chiến của quân Chu ở dưới mặt đất, lại là tuyệt đối chiếm thế thượng phong.

Ý chí chiến đấu của quân Chu bay cao, quân Tấn lại như vịt ở trên giá, hai bên chém giết ở trung tâm của cầu phao, trong chớp mắt, cả khu vực mấy chục mét, biến thành máy xay thịt.

Chiến tranh vừa mới bắt đầu chưa bao lâu, số lượng người chết đã lên tới hơn một vạn rồi. Đây còn là bởi vì nguyên cầu phao không thể hoàn toàn kéo trận thế ra.

Thái Hướng Cao ra tay một lần nữa, dựng thêm một cây cầu phao, quy mô chiến tranh mở rộng, quân Chu chiếm thế thượng phong.

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến đại cục, tất cả mọi người đều biết, thắng thua của trận chiến này, phục thuộc vào trận đại chiến ở trên không trung. Nếu như Tiên Môn thắng, mọi thứ sẽ kết thúc.

“Quá gấp gáp rồi, các ngươi thật sự là quá nóng vội rồi, nếu như muốn đối phó với Tiên Môn, các ngươi vẫn là nên tích lũy một đoạn thời gian, bây giờ đã không chờ đợi được mà nhảy ra, các ngươi cho rằng bản thân nhất định có thể thắng sao? Nực cười, các ngươi đây là đang tìm chết!”

Chương 625: Nghe nói các ngươi tìm ta (2)

Hỏa Thiên Diệm cười lớn.

Hỏa Thiên Diệm nhìn thấy ánh sáng của thắng lợi.

Tuy Diệp Ninh không ngừng có át chủ bài, nhưng mà cuối cùng vẫn là cánh tay không vặn được đùi.

Tiên Môn có thể xưng bá ở thời đại này, không phải dựa vào nói khoác, mà là dựa vào thực lực của bản thân.

“Ai thắng ai thua, còn chưa biết được!”

Bùi Ngữ Hàm cười lạnh một tiếng, thế mà lại là đang truyền âm.

“Diệp tiểu đệ, đưa tháp Trấn Ma cho tỷ tỷ dùng một chút.”

Tháp Trấn Ma?

Diệp Ninh chau mày lại, đây là cái thứ gì.

“Chính là cái tháp nhỏ lúc trước ngươi muốn tặng ta, ta nói tạm thời để lại chỗ của ngươi.”

Bùi Ngữ Hàm nói.

Diệp Ninh bất ngờ tỉnh ngộ. Hóa ra lại là như thế.

Hắn đưa tay ra, tháo tháp nhỏ ở bên người xuống, nhưng lại âm thầm suy nghĩ, hóa ra vật này tên là tháp Trấn Ma? Ngày đó sau khi Á Thánh tặng cho ra, không hề nói vật này có tác dụng gì.

Diệp Ninh cũng từng nghiên cứu, nhưng bất luận như thế nào, cũng không thể kích phát bảo vật này. Vào khoảnh khắc Diệp Ninh tháo bảo vật này xuống, Bùi Ngữ Hàm phát động ấn quyết.

Đột nhiên tòa tháp nhỏ hát ra ánh sáng màu đen huyên bí.

Giây tiếp theo, biến mất trong lòng bàn tay Diệp Ninh, trực tiếp xuất hiện ở trên bầu trời.

Tòa tháp nhỏ đón gió bay lên, trong chớp mắt đã hóa thành một tòa tháp cao ngàn trượng, tháp cao tổng cộng một trăm linh tám tầng. Mỗi một tầng đều được điêu khắc hình tượng ác quỷ, ác ma, khiến nó trông vô cùng đáng sợ.

Nhìn thấy tòa tháp này, trong đôi mắt Bạch Triển lộ ra thần sắc khó có thể tin.

“Làm sao có thể? Tháp Trấn Ma không phải là đã sớm không biết tung tích rồi sao, vì sao lại xuất hiện ở trong tay Diệp Ninh!”

Tiên Ma đối đầu nhiều năm như thế.

Hai bên đều hiểu nhau rất rõ.

Tháp Trấn Ma, là bảo vật hàng đầu của Ma Tông.

Cũng chính mà nguyên nhân mà Ma Tông có thể lãnh đạo Ma đạo.

Uy năng của vật này, vượt xa tiên khí tượng cổ bình thường, khiến cho Tiên Môn vô cùng kiêng dè.

Nhưng tháp Trấn Ma đã mất tích nhiều năm, ai cũng không biết tung tích của kiện bảo vật này, ai có thể ngờ được, có một ngày thế mà lại được Diệp Ninh lấy ra.

“Nếu như tháp Trấn Ma còn chưa biến mất, vậy thì sao Ma Tông lại có thể bị diệt vong? Mà bây giờ tháp Trấn Ma lại lần nữa xuất hiện ở thế gian, đây chính là thiên ý, thiên ý không đứng ở bên phía Tiên Môn!”

Khô Đạo Nhân cười lớn.

Ông ta trực tiếp bay đến bên cạnh tháp Trấn Ma, rót ma khí ở trong cơ thể vào trong đó.

Những người khác của Ma Tông, cũng lần lượt làm theo.

Cảnh tượng này, khiến cho Diệp Ninh sững sờ.

Thảo nào hắn không thể dùng được bảo vật này, thế mà lại chỉ có ma tu mới có thể kích phát nó.

Bùm!

Uy năng của thấp Trấn Ma tăng lên vô hạn, hình tượng ác quỷ được điêu khắc ở mỗi một tầng, giống như là sống lại vậy. Trời đất tăm tối, giống như là có một tấm vải đen, đang che mặt trời đi.

Ma khí vô cùng vô tận điên cuồng dâng trào, đám người Ma Tôn, thúc động tháp Trấn Ma, bên dưới thấp, có đất nước lửa gió dâng trào.

Ầm ầm!

Tháp Trấn Ma dưới sự thúc động của Ma Tông, mag theo khí thế nước hổ biển gầm, trực tiếp đâm vào đám gười Tiên Môn.

Bùm!

Tháp Trấn Ma đụng vào tiên khí thượng cổ, phát ra tiếng kiêu thảm thiết bi thương. Hơn nữa còn xuất hiện một vết nứt.

“Sao lại như thế!”

Đương nhiên đám người Tiên Môn vô cùng luyến tiếc đau đớn.

Nói từ góc độ nào đó, mạng của tiên khí thượng cổ so với Thiên Tiên, còn đáng tiền hơn nhiều. Kết quả bây giờ lại xuất hiện tổn thất.

Nhưng mà đây là chuyện không có cách nào cả, tháp Trấn Ma quá mạnh rồi, năm đó vào thời kỳ đỉnh ca của Ma Tông, từng mang theo tháp Trấn Ma xưng bá thế gian.

Bảo vật này có uy lực khó mà tưởng tượng được. Nếu như không phải bảo vật này biến mất, Ma Tông cũng không dễ bị tiêu diệt như thế.

“Đây chính là thiên ý!”

Kho Đạo Nhân lại nhấn mạnh lần nữa.

Khô Đạo Nhân cho rằng tất cả mọi thứ ngày hôm nay, đúng thật là sự sắp đặt trước của ông trời.

Tiên Môn uy phong lâu như thế, cũng nên đến lúc nói tạm biệt rồi.

Tháp Trấn Ma khí thế ầm ầm, đấu đá lung tung khắp nơi, hàng ngàn đệ tử Tiên Môn, bị nghèn ép thành bột.

Cho dù là Địa Tiên cũng bắt đầu xuất hiện thương vong, bị tháp Trấn Ma đập nát thành từng mảnh, thần hồn trốn ra, nhưng lại bị Khô Đạo Nhân một quyền đánh nát. Địa Tiên chết, có máu màu vàng từ trên không trung chảy xuống.

Giống như mưa máu vậy, cả đấy trời đều là một mảnh đau thương.

Trận chiến ngày hôm nay, đầu tiên có Địa Tiên chết, thế mà còn là người của Tiên Môn. Đây là điều vô cùng bất ngờ.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu.

Ngày hôm nay, Địa Tiên đã được định trước là không chỉ có một người chết.

Tiên Môn điều động năm kiện tiên khí thượng cổ, cuối cùng ngăn chặn được tháp Trấn Ma, bọn họ tấn công giống như phát điên, muốn báo thù cho đồng môn.

Chương 626: Nghe nói các ngươi tìm ta (3)

Như thế, Địa Tiên cũng Ma Tông, cũng ngã xuống.

“Lại có một Địa Tiên nữa chết!”

Trong đất trời, vô cùng bi thương.

Cơ Minh Nguyệt đưa tay ra, nhìn những giọt mưa máu rơi vào trong lòng bàn tay, sau đó hóa thành hư vô. Trận chiến ngày hôm nay, quy mô đã được mở rộng ra đến cực hạn.

Bất luận là ai thắng, cuối cùng nhất định cũng là tổn thất nguyên khí rất lớn.

“Ta nhất định sẽ nghiền ép các ngươi thành tro bụi!”

Vô Tuyệt tức giận gầm lên.

Đến lúc này, hai bên đều đã chém giết đến đỏ mắt. Đại Nho cũng chết.

Tuy không đến mức khiến trời đất không ra máu như Địa Tiên, nhưng cuối cùng vẫn là làm tăng thêm cỗ ý bi thương đó. Bây giờ Nho đạo vừa mới hồi sinh, số lượng Đại Nho không nhiều, chết một người đã là ổn thất vô cùng to lớn.

"Nếu như là chiến tranh, vậy thì không tránh được có hy sinh, nếu như hôm nay chết rồi, vậy thì cũng hy sinh tính mạng vì chính nghĩa, là một chuyện vinh hạnh!"

Kỳ Nguyên cười lớn.

Bọn họ đã sớm coi thường sống chết, ở phương diện này, các Đại Nho đã sớm có giác ngộ vượt qua tất cả mọi người. Phật Môn cũng có cao tăng ngã xuống.

Đau thương chảy ở trong lòng mỗi người.

"Các ngươi sẽ không chết vô nghĩa, lão nạp sẽ để cho các ngươi nhìn thấy cảnh tượng Phật Pháp Đại Thừa vang danh khắp thiên hạ."

Pháp Giác lẩm bẩm tự nói.

Nếu như Phật Môn đã tham gia vào trận đại chiến bình thường, thì đã nghĩ đến sẽ có loại kết quả này. Thế cục trước mắt tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của Pháp Giác.

Nếu đã như thế, Pháp Giác còn có cái gì để tiếc nuối chứ?

Hơn nữa, Phật Môn cũng không phải là quả hồng mềm, bọn họ cũng chém giết Địa Tiên. Trận chiến ngày hôm nay, đã được định trước là sẽ ghi lại vào trong sử sách.

Vốn dĩ ban đầu là một bên chém giết, bây là phát triển thành quyết chiến ngươi chết ta sống. Số lượng Địa Tiên chết càng ngày càng nhiều.

Vẻ đau thương trong trời đất càng ngày càng mạnh mẽ.

Không phải nói, tất cả Địa Tiên chết, đều sẽ dẫn đến trời đất mưa máu.

Mà chỉ có cường giả sắp đạt đến đỉnh cao chết, mới tạo thành loại hiện tượng này.

Ở trong pháp tắc của thế giới này, Địa Tiên đã là đỉnh cao rồi, một khi chết, tự nhiên sẽ dẫn phát đên dị tượng.

Nhưng nếu như ở Tiên Giới, Thiên Tiên khắp mọi người, Địa Tiên không bằng chó, chết cũng là chết vô tích, không hề có được một chút dị tượng nào.

“Diệp Ninh, ngươi hại Tiên Môn chúng ta ngày hôm nay tổn thương nguyên khí, tất cả những điều này đều là lỗi lầm của ngươi!”

Năm Thiên Tiên nhìn thấy cảnh tượng này, mắt muốn nứt ra.

Bọn họ không muốn phi thăng, mà tự phong tu vi, ở lại nhân gian. Mục đích là vì cái gì?

Đương nhiên là vì bảo vệ tông môn. Ở trong mắt của những người này, lợi ích của Tiên Môn là trên hết.

Vì thế, loại cảnh tượng trước mắt này, nhất định là điều bọn họ không muốn nhìn thấy nhất, bọn họ nhìn chằm chằm Diệp Ninh, bọn họ cho rằng Diệp Ninh là kẻ chủ mưu đứng đầu.

Nhất định phải khiến cho Diệp Ninh hồn phi phách tán, mới có thể làm cho tâm tình của bọ họ tốt hơn một chút. Vì thế năm người không màng tất cả mọi giá giết về phía Diệp Ninh.

Bọn họ nhất định phải giết Diệp Ninh, kết thúc trận chiến này.

“Đến phạt Chu là các ngươi, chủ động tấn công cũng là các ngươi, rõ ràng ta cái gì cũng không làm, kết quả lại nói ta là kẻ chủ mưu đứng đầu.”

Diệp Ninh cười lạnh.

Cái mặt không biết xấu hổ của Tiên Môn đúng là thú vị, khi chiếm ưu thế cao cao tại thượng, vênh váo hung hăng, bây giờ chết người, biết đau, lại lập tức không chấp nhận được, bắt đầu ném trách nhiệm lên đầu Diệp Ninh.

Nhưng chuyện này có liên quan gì đến Diệp Ninh, hắn mới là người chịu thiệt nhất. Tất cả những chuyện này, căn bản không phải ý định của hắn.

Bây giờ, hắn đã không quá muốn chết nữa.

Bởi vì mọi chuyện đã thoát khỏi tầm kiểm soát, vốn dĩ hắn muốn dùng cái chết của mình, để đánh thời gian, sau khi trở thành Thiên Đế nhanh chóng trở về, nhưng mà bây giờ mọi chuyện đã phát triển thành chiến tranh toàn diện, một khi hắn chết, sĩ khí sụp đổ, hậu quả không thể tưởng tượng được.

Nhưng mà bây giờ suy nghĩ của hắn đã không còn quan trọng nữa, năm Thiên Tiên liều mạng, Diệp Ninh nhất định là không cách nào chống đỡ được.

“Ngươi sắp chết rồi, người ở trong bóng tối âm thầm bảo vệ ngươi đó ở đâu, vì sao không dám xuất hiện?”

Các Thiên Tiên hét lên, trong mắt bọn họ lộ ra ánh sáng khát máu.

Tiêu diệt Diệp Ninh, trận chiến này chắc chắn thắng.

Sắc mặt Diệp Ninh tái nhợt, hắn ứng phó rất mất sức, nếu như không phải có quần áo sao trời của Chư Tử và cơ thể Lưu Ly Tịnh Phạm kim cương cũng không thể phá được, bây giờ sợ rằng hắn đã bị trọng thương rồi.

Lẽ nào, thiên ý chơi đùa con người như thế sao? Lúc ta muốn chết thì không chết được.

Bây giờ thời điểm chết rất không thích hợp, kết quả lại muốn ta chết?

Chương 627: Tên ta là Nam Cung Lương Nhân

Nhưng đúng vào lúc này, một giọng nói lạnh lùng bất ngờ vang lên ở phía sau Diệp Ninh.

“Các ngươi tìm ta?”

Một bàn tay, chậm rãi đặt ở trên vai Diệp Ninh. Thân thể Diệp Ninh run lên, quay đầu lại nhìn, lại sững người.

Là ngươi!?

Người đến chính là Nam Cung Lương Nhân.

Hắn ta vẫn là dáng vẻ như lúc trước, đầu tóc rối bù, bẩn thỉu, quần áo rách rưới, trên người phát ra mùi hôi thối thoang

thoảng. Nhìn thấp hèn như kẻ ăn mày, rất khó có người cảm thấy đây là một nhân vật.

Tại sao hắn ta lại xuất hiện ở đây?

Phản ứng đầu tiên của Diệp Ninh, thế mà lại là lo lắng.

Diệp Ninh đang nghĩ, Nam Cung Lương Nhân là đại bảo bối của hắn, sao có thể bị lôi kéo vào trong trận chiến này được? Nếu như va vào, vậy thì hắn sẽ đau lòng lă,s?

Vạn nhất mất mạng, hắn đi đâu tìm sao chổi thứ hai đây?

Nhưng mà vào khoảnh khắc suy nghĩ này vừa mới xuất hiện, Diệp Ninh ý thức được điều gì đó không đúng lắm.

"Không đúng, vì sao hắn ta lại biết bay?"

Lúc này Diệp Ninh mới phản ứng lại.

Bây giờ chiến tranh đã bước vào đỉnh điểm, các cường giả đều hỗn chiến ở trên không trung, Nam Cung Lương Nhân là một người phàm nhân bình thường, sao lại có thể bay lên trên không trung?

Diệp Ninh cúi đầu xuống nhìn, thấy dưới chân Nam Cung Lương Nhân không hề có bất kỳ pháp khí nào, chỉ có hai chân đứng ở trên không, giống như là đứng ở dưới đất bằng. Cảnh tượng này, khiến con người Diệp Ninh bất ngờ co lại.

Một khả năng khiến cho tim gan phế của hắn đồng thời co giật, bất ngờ xuất hiện ở trong đầu.

"Lẽ nào…"

Diệp Ninh khó có thể tin được nhìn Nam Cung Lương Nhân.

Không phải chứ. Không phải chứ!

Ông trời sẽ không đối với ta như thế chứ?

Hắn nghĩ khả năng này, trong lòng có chút sụp đổ.

Những Tiên Môn ở trong trận, vào thời khắc này đúng là có một người cũng sụp đổ.

"Là ngươi! Là người! Quả nhiên là ngươi!"

Người sụp đổ, chính là Mạc Hạo Nhiên.

Trong lòng hắn nổi lên sóng gió ngập trời, mắt nhì chằm chằm Nam Cung Lương Nhân. Trận đại chiến này, Mạc Hạo Nhiên hoàn toàn là thả lỏng. Cũng không phải nói hắn ta không muốn làm việc cho Tiên Môn, nếu như có thể lựa chọn, đương nhiên hắn ta cũng muốn dốc hết sức lực ra tay, nhưng mà hắn ta không hề quên, bây giờ bản thân không phải là một người tự do.

Cái mạng nhỏ của hắn, nằm ở trong tay Nam Cung Lương Nhân.

Lúc trước, có người nhiều lần ra tay, đám người Tiên Môn không tìm được ngọn nguồn, đoán bừa. Đó là bởi vì bọn họ không hề hiểu được sức mạnh xung quanh Diệp Ninh.

Nhưng mà Mạc Hạo Nhiên, lại là trong lòng biết rõ.

Đương nhiên hắn ta biết, bên người Diệp Ninh còn có một sự tồn tại là Nam Cung Lương Nhân. Vừa rồi người ra tay, rất có khả năng chính là Nam Cung Lương Nhân.

Rất dễ dàng có được kết luận này, bởi vì chiến đấu đã bước vào đỉnh điểm, hai bên đều dốc hết tất cả sức mạnh, nhưng mà Nam Cung Lương Nhân mà hắn ta biết, lại vẫn luôn chưa xuất hiện.

Giống như là bốc hơi khỏi nhân gian này vậy. Điều này bình thường sao?

Điều này rất không bình thường!

Sự biến mất của Nam Cung Lương Nhân, khiến cho "gián điệp" như Mạc Hạo Nhiên cảm thấy khó khăn. Bởi vì Mạc Hạo Nhiên phát hiện bản thân không biết nên làm như thế nào.

Giúp đỡ Tiên Môn?

Hay là trực tiếp phản chiến đứng về phía bên Đại Chu?

Hắn ta hoàn toàn không biết nên làm như thế nào, vì thể chỉ có thể thả lỏng.

Thời gian thả lỏng càng dài, càng khó khăn, Nam Cung Lương Nhân vẫn luôn không xuất hiện, giống như một cái bóng, vẫn luôn bao trùm lên trái tim của hắn ta, mà bây giờ cuối cùng Nam Cung Lương Nhân cũng xuất hiện rồi.

Nhưng mà khi nhìn thấy Nam Cung Lương Nhân, Mạc Hạo Nhiên lại phát hiện bản thân không còn dằn vặt nữa, mà là sụp đổ. Mạc Hạo Nhiên sợ Nam Cung Lương Nhân.

Sợ Nam Cung Lương Nhân nói chuyện bản thân là nội gián nói ra ngoài. Sợ Nam Cung Lương Nhân mệnh lệnh hắn phản chiến ngay tại chỗ.

Đương nhiên, điều Mạc Hạo Nhiên sợ nhất, vẫn là bản thân Nam Cung Lương Nhân.

Hắn ta và Nam Cung Lương Nhân mới chỉ giao chiến một lần, nhưng chính là một lần đó, lại để lại ám ảnh vô cùng lớn cho Mạc Hạo Nhiên. Hắn ta cũng không biết Nam Cung Lương Nhân có lai lịch như thế nào, nhưng mà cảm giác người này mang đến cho hắn ta, lại vượt qua thái thượng trưởng lão Thiên Tiên trong tông môn!

Bản thân Mạc Hạo Nhiên ở trước mặt Nam Cung Lương Nhân, giống như là trẻ nhỏ vậy, không có bất kỳ sức phản kháng nào, chỉ có thể mặc người nắn bóp.

Có thể nói như thế này, học cung Tắc Hạ, Ma Tông, cùng với Phật Môn, đúng là khiến cho Mạc Hạo Nhiên giật mình, nhưng mà đều không đến mức sợ hãi, sức uy hiếp của tất cả đám người bọn họ công lại, cũng không bằng một mình Nam Cung Lương Nhân.

Nam Cung Lương Nhân xuất hiện rồi! Hai mắt Mạc Hạo Nhiên mở thật to.

Không biết vì sao, đột nhiên hắn ta cảm thấy, Tiên Môn sắp thua rồi.

Chương 628: Tên ta là Nam Cung Lương Nhân (2)

Cho dù bây giờ nhìn từ vẻ bề ngoài, Tiên Môn chiếm hết thế thượng phong. Nhưng mà Mạc Hạo Nhiên, vẫn như trước có loại cảm giác đó.

“Ngươi chính là người tên tặc âm thầm ám toán ở sau lưng chúng ta sao?”

Một lão Thiên Tiên râu tóc bạc trắng lên tiếng, trong đôi mắt ông ta lộ ra thần sắc ngưng trọng. Sự xuất hiện bất ngờ của Nam Cung Lương Nhân, đến ngay cả ông ta, cũng không phát giác được bất kỳ dấu hiệu báo trước nào.

Hơn nữa, trên người Nam Cung Lương Nhân không có bất kỳ dao động sức mạnh nào, từ góc độ của lão Thiên Tiên để nhìn, giống như chỉ là một phàm phu tục tử vậy. Nhưng rõ ràng Nam Cung Lương Nhân không thể nào là phàm phu tục tử.

Vậy thì chỉ có một khả năng.

Đó chính là lão Thiên Tiên không thể nào nhìn thấu được Nam Cung Lương Nhân.

Nhưng mà, ông ta đã là Thiên Tiên rồi, đã vượt qua giới hạn pháp tắc của thế giới này, thế mà còn có người, khiến cho ông ta không nhìn thấu được, điều này sao có thể?

Nam Cung Lương Nhân không trả lời.

Giống như là không nghe thấy, lại giống như là khinh thường, tay của hắn ta vẫn như trước đặt ở trên vai của Diệp Ninh, nhàn nhạt nói.

“Chuyện tiếp theo đây, giao cho ta đi.”

Giọng nói của hắn ta dịu dàng, giống như đây chỉ là một chuyện nhỏ không đáng nhắc đến vậy.

Diệp Ninh: “…”

Ta TM!

Nếu như Diệp Ninh còn không biết Nam Cung Lương Nhân có vấn đề, vậy thì hắn đúng thật là một tên ngốc. Hắn nhìn Nam Cung Lương Nhân, cả người run rẩy.

“Ngươi, rốt cuộc ngươi là ai?”

Là ngươi!

Thế mà lại là ngươi!

Diệp Ninh hận không thể tự tát cho mình hai cái.

Hóa ra người đâm sau lưng hắn, vẫn luôn luôn trốn ở bên người hắn.

Cái mà hắn gọi là đại bảo bối, thế mà lại chính là người đâm sau lưng đứng đầu ở bên cạnh hắn! Diệp Ninh muốn ói ra máu.

Hắn cảm thấy bản thân giống như là con khỉ, bị người khác điều khiển để làm xiếc khỉ vậy.

Cái gì là kẻ xui xẻo. Cái gì mà thiên sát cô tinh. Cái gì là sao chổi, ôn thần?

Giả, tất cả đều là giả! Đôi mắt của Diệp Ninh đỏ lên, ta lại lại lại lại bị lừa rồi!

Thế giới này là thật sự có độc.

Sự sụp đổ của hắn, bị Nam Cung Lương Nhân cho là kích động, hắn ta cảm thấy rất bình thường, đột nhiên có một người bất ngờ đứng ra giúp đỡ, Diệp Ninh nhất định là sẽ kích động.

Tuy hắn kích động có chút hơi quá, nhưng mà Nam Cung Lương Nhân cũng không nghĩ nhiều, hắn ta lắc đầu, nói.

“Ta tên là Nam Cung Lương Nhân, chuyện trong quá khứ của ta, ta không muốn nhắc đến, ta đã dần dần quên nó đi rồi.”

Nam Cung Lương Nhân trả lời rất chân thành.

Quá khứ đã qua.

Có lẽ đối với người khác mà nói, sẽ cảm thấy những năm tháng đầy biến cố trong quá khứ của Nam Cung Lương Nhân, là một câu chuyện nhiệt huyết sục sôi. Nhưng mà đối với Nam Cung Lương Nhân mà nói, thứ mang đến cho hắn ta chỉ có bi thương.

Hắn ta không hề quan tâm thân phận Tiên Quân của bản thân, hắn ta nhắc cũng không nhắc đến, bây giờ chỉ muốn nhìn về phía trước.

“Quên rồi?”

Trong mắt Diệp Ninh viết đầy chữ, ngươi TM có phải là đang đùa ta không?

“Ngươi đến quá khứ của bản thân cũng đã quên, vì sao ngươi còn muốn đến bên cạnh ta?”

Diệp Ninh khó hiểu.

Thiên hạ rộng lớn, sinh linh vô số, vì sao ngươi nhất định phải chọn ta để gây hại? Sau đó hắn nhìn thấy ánh mắt của Nam Cung Lương Nhân càng thêm dịu dàng.

“Tất cả những điều này, đều là ông trời sắp xếp.”

“Vốn dĩ ta giống như cô hồn dã quỷ, lang thang không có mục đích ở trong thế gian này, có lẽ có một ngày, sẽ cứ im lặng như thế mà biến mất khỏi đất trời, là Diệp đại nhân, ngài tìm được ta, ngài nói với ta, mỗi một sinh mạng đều bình đẳng, ta có lý do nhất định phải sống tiếp.”

“Ngài nói với ta, cam chịu sa ngã, đây là một con rắn độc sẽ vĩnh viễn bám lấy ăn mòn linh hồn, nó hút đi máu tươi của linh hồn, đồng thời truyền vào trong đó chán nản và tuyệt vọng.”

“Ngài còn nói với ta thế giới này, ta từng đến, ta từng chiến đấu, ta từng yêu sâu sắc, ta không cần lý do, ta không quan tâm kết cục.”

Nam Cung Lương Nhân nói rồi nói, hốc mắt trở nên ẩm ướt.

Lần đầu tiên gặp gỡ Diệp Ninh, là những năm tháng dịu dàng nhất mà cả đời này hắn trải quả. Nó đã được hắn ta cất giấu ở sâu trong lòng, trở thành hồi ức quý giá nhất của hắn ta.

“Ta từng nói những thứ này?”

Trong lòng Diệp Ninh thấy nghi hoặc.

Sau đó giây tiếp theo, đã cảm thấy vô cùng uất ức. Ta TM đúng thật là từng nói những điều này!

Hắn nhớ ra rồi.

Hắn đâu chỉ từng nói những lời này, hắn còn kể một câu chuyện cho Nam Cung Lương Nhân nghe.

Sở dĩ nói những điều này, chính là bởi vì hắn muốn Nam Cung Lương Nhân ở lại bên người hắn. Cũng chính là nói tất cả những điều này là do hắn? Hắn có chút mơ hồ.

Kết luận này khiến Diệp Ninh không thể nào chấp nhận được. Dựa vào cái gì mà trách ta?

Chương 629: Tên ta là Nam Cung Lương Nhân (3)

Ta cũng không biết ngươi lợi hại như thế, ta làm sao biết được trên thế giới này còn có loại kỳ dị như ngươi? Nếu như ta sớm biết, ta còn không trốn đi thật ra sao?

Nam Cung Lương Nhân nhắm hai mắt lại.

Trong đầu xuất hiện rất nhiều chuyện trong quá khứ, cùng với sự tiếp xúc trong khoảng thời gian này, hắn ta càng ngày càng kiên định suy nghĩ mình phải bảo vệ Diệp Ninh.

"Lúc đầu Diệp đại nhân giữ ta lại bên người, cho ta hy vọng và lòng tin tiếp tục sống."

"Vậy thì hôm nay, ta phải trả hy vọng và lòng tin này lại cho ngài, có Nam Cung ta ở đây, trong trời đất này không có người nào có thể giết ngài."

"Ta chính là nói như thế."

Ngữ khí của hắn bình tĩnh, những lời nói ra lại tràn ngập bá khí.

Diệp Ninh: "???"

Không phải, sao lại không có người nào có thể giết được ta? Đang bình thường, ngươi nguyền rủa ta là có ý gì? Hơn nữa, khẩu khí của ngươi có phải là quá lớn rồi không.

Đặc biệt là bây giờ ở trên sông Chương Hà này, ngươi nói lời này, đúng thật là mẹ nó kiêu ngạo hết cỡ! Quả nhiên. Trong chớp mắt Tiên Môn vô cùng tức giận.

Bọn họ không quá hiểu quan hệ giữa Nam Cung Lương Nhân và Diệp Ninh, đương nhiên, cũng không muốn hiểu, nhưng mà bọn họ hiểu những lời Nam Cung Lương Nhân nói có ý gì.

"Hay cho một kẻ cuồng vọng, ngươi là ai? Một kẻ vô danh, thế mà cũng dám đứng ra nói lời ngông cuồng, ngày hôm nay, lão phu sẽ giết Diệp Ninh, không chỉ giết hắn, còn muốn hắn tan thành tro bụi, ta phải xem xem, ngươi ngăn cản như thế nào!"

Lão Thiên Tiên trực tiếp nói ra, trong đôi mắt tràn ngập vẻ lạnh lùng. Theo lão Thiên Tiên thấy, Nam Cung Lương Nhân không có gì đáng sợ cả.

Tuy lão Thiên Tiên không nhìn thấu được Nam Cung Lương Nhân, không tìm được hắn ta, nhưng cũng không nói rõ được vấn đề gì cả.

Nói không chừng là bởi vì Nam Cung Lương Nhân tu hành pháp môn che giấu khí tức nào đó. Lão Thiên Tiên chỉ biết một chuyện, cho dù Nam Cung Lương Nhân là Thiên Tiên, vậy thì thế nào?

Ai mà không phải chứ? Hơn nữa người của chúng ta nhiều hơn.

Cho dù là đánh nhóm cũng có thể đánh chết ngươi, ngươi dựa vào cái gì mà kiêu ngạo ở trước mặt chúng ta.

“Lời vừa rồi của ngươi, ngươi có dám nói một lần nữa không?”

Nam Cung Lương Nhân lạnh lùng nhìn sang, đúng vào lúc đó, một cỗ sát khí nồng đậm phảng phất như có thể bao trùm xé rách mảnh đất trời này bất ngờ xuất hiện.

Khoảnh khắc giọng nói của hắn ta truyền ta, lập tức hư không trong đất trời truyền đến tiếng vang ầm ầm, đúng là từng mảnh từng mảnh khu vực rộng lớn sụp đổ, giống như là chúng không thể nào chống đỡ được cỗ sát khí này vậy.

Không chỉ là hư không, trong đó còn bao gồm cả Tiên Môn, lúc này tất cả những người đang ra tay, bọn họ có thể là đang giao chiến với Phật Môn, có thể đang phối hợp với Cô Tuyệt ý đồ tấn công học cung Tắc Hạ, cũng có thể là đang sục sôi giao chiến với Ma Tông, nhưng mà đều không có vấn đề gì cả, bởi vì vào lúc này, trong lòng bọn lạnh buốt, sau lưng ớn lạnh, giống như là bị sự tồn tại đáng sợ nào đó nhắm vào vậy.

Điều này khiến cho bọn họ hơi dừng lại một chút, hành động trên tay cũng dừng lại. Nhưng khi giao chiến, sao có thể phân tâm được?

Một chút dừng lại này, đã cho đối thủ cơ hội, rất nhiều tu sĩ gặp phải phản phệ, trực tiếp phun ra máu tươi, còn có những người khác, vận may kém, mấy mạng.

Năm Thiên Tiên cùng nhau hít một hơi khí lạnh.

Bọn họ cảm nhận được sự uy hiếp đáng sợ trước nay chưa từng có. Rốt cuộc Nam Cung này là ai?

Ở đâu nhảy ra vậy!

Hay cho một cỗ sát khí kinh thiên động địa, chỉ có một mình hắn ta, lại bộc ra sát khí bao trùm toàn bộ mười ba tông Tiên Môn, đây là có ý gì, lẽ nào hắn ta muốn dùng sức lực của một người giết hết tất cả mọi người sao?

Điều này sao có thể?

Cuối cùng vào một khắc này, bọn họ cũng ý thức được, đối thủ này, không phải là người bọn họ có thể tưởng tượng được. Nam Cung Lương Nhân trầm mặc một lúc, đi lên phía trước một bước.

Đúng vào khoảnh khắc Nam Cung Lương Nhân bước ta một bước, tất cả dơ bẩn trên người hắn ta biến mất trong đất trời. Bước thứ hai bước ra, đầu tốc bẩn thỉu rối bù đó, đột nhiên trở nên gọn gàng sạch sẽ.

Bước thứ ba bước ra, bộ quần áo rách rưới đó biến mất, một bộ quần áo màu xanh, dần dần xuất hiện trên người hắn ta.

Sau ba bước chân, xuất hiện ở trước mặt mọi người là một nam tử thanh y, dáng vẻ trẻ tuổi, tóc dài tung bay theo gió, trong đôi mắt lại tràn ngập một màu đỏ tươi.

Trong tay hắn ta không có bất kỳ vũ khí nào, nhưng mà cứ từng bước từng bước đi như thế, lại mang đến cho mọi người áp lực đáng sợ không thể nào tưởng tượng được. Đây, mới là dáng vẻ vốn có của Nam Cung Lương Nhân!

Thấy thế, tâm thần Diệp Ninh chấn động.

Chương 630: Tên ta là Nam Cung Lương Nhân (4)

Lúc đầu nếu như Nam Cung Lương Nhân là dáng vẻ này, có nói cái gì Diệp Ninh cũng sẽ không thể nào để cho Nam Cung Lương Nhân ở bên người.

Có điều nói ra thì, rốt cuộc tên này có lai lịch gì, nhìn tư thế này, đúng là lợi hại đến mức có chút quá đáng.

"Vị đạo hữu này, ngươi cũng là người của Tiên đạo, không biết ngươi là người của môn phái nào? Có lẽ nói không chừng có chút quan hệ với mười ba tông Tiên Môn chúng ta."

Trong năm Thiên Tiên, một Thiên Thiên bạch y lên tiếng.

Tuy bên phe mình người đông thế mạnh, nhưng Thiên Thiên bạch y này dần dần có chút bồn chồn, ý chí chiến đấu cũng có chút giảm đi, ngược lại xuất hiện ý định lôi kéo.

Đây chủ yếu là bởi vì Nam Cung Lương Nhân là người của Tiên đạo. Cho ông ta nhìn thấy khả năng lôi kéo.

"Ta chỉ hỏi ngươi, vừa rồi những lời ngươi nói, có dám nói lại lần nữa không!"

Nam Cung Lương Nhân không hề trả lời, ánh mắt của hắn ta, nhìn chằm chằm lão Thiên Tiên. Thân hình lão Thiên Tiên chấn động.

Ông ta ở trong trung tâm của át khí, sát khí mà ông ta phải chống đỡ nhiều gấp trăm lần ngàn lần so với người khác, vì thế lão Thiên Tiên nhận thức được rất rõ ràng vị ở trước mặt này, tuyệt đối không phải là một nhân vật dễ đối phó.

Thậm chí ông ta còn có chút hối hận vì đã nói ra những lời vừa rồi. Nhưng mà.

Lẽ nào bảo ông ta đứng ở trước mặt nhiều người như thế, thu hồi lại lời mà mình đã nói sao? Điều này sao có thể?

Nếu như nói ra, không phải là danh tiếng quét đất, biến thành trò cười sao.

Ông ta nhìn một chút Tiên Môn đang chiếm thế chủ động tuyệt đối, cắn răng, cười lạnh một tiếng, nói.

“Nói lại một lần thì thế nào? Lão phu nhất định sẽ giết Diệp Ninh, lão phu nhất định sẽ nghiền hắn thành tro bụi!”

Nam Cung Lương Nhân gật đầu.

“Rất tốt.”

Màu đỏ như máu trong mắt Nam Cung Lương Nhân, bất ngờ nồng đậm hơn gấp mười lần.

Hắn ta lại bước về phía trước một bước, giơ tay lên, ngón trỏ phải chỉ lên trên bầu trời, một âm thanh vang vọng, phát ra từ miệng hắn ta.

“Hô gió!”

Ầm ầm ầm!

Giọng nói vừa dứt, cuồng phòng nổi lên, hơn mười đạo hắc phong, mang theo khí thế hùng hổ, hủy diệt cả từng ngọn núi, điên cuồng lao về phía này.

Sau đó, ở trong mắt của mọi người, đột nhiên hợp thành một thể, hóa thành con hắc long dài hàng ngàn trượng, con hắc long hình thành trong chớp mắt đó, hoàn toàn là do hắc phong tạo thành, một tiếng gầm giống như long ngâm từ cơ thể nó truyền ra điên cuồng vang vọng.

Nhưng mà, đó không phải là tiếng rồng gầm, mà là gió đang gào thét. Nhưng những điều này lại sinh động như thật.

Theo cái nhìn của mọi người, con hắc long này giống như là sống vậy, giữa những chuyển động của cơ thể khổng lồ, phảng phất như muốn chiếm giữ toàn bộ bầu trời, hình thành uy áp vô cùng đáng sợ.

Khiến người khác chỉ nhìn một chút, đã kinh hồn bạt vía.

“Đây, đây là… Thần thông tiên thuật!”

Lão Thiên Tiên hét lên, bởi vì quá mức chấn kinh, khiến cho thanh âm mà lão Thiên Tiên phát ra, cũng có chút sắc bén!

Cái gì là thần thông tiên thuật?

Tu sĩ Tiên Môn, ban đầu sử dụng đều là pháp thuật. Dùng linh lực diễn hóa thành ngũ hành, thi triển pháp thuật.

Sau này, tiến thêm một bước nữa, sau khi đến tầng cao hơn, chính là thần thông. Thần thông là bản tiến cấp của pháp thuật, rõ ràng uy lực mạnh mẽ hơn nhiều.

Mà thần thông, lại chia thành thần thông vĩ đại và thần thông nhỏ, về uy lực, lại dựa theo phẩm chất của bản thân thần thông, cùng với tiến độ tu hành của bản thân người tu sĩ mà chia thành cao thấp.

Có thể nói như thế này, tu sĩ cao cấp người nào cũng đều nắm giữ thần thông.

Một thần thông cường đại, đủ để vượt ra rất nhiều so với tu sĩ cùng cảnh giới.

Mà phía sau thần thông, chính là tiên thuật.

Một chữ "tiên". Đã nói rõ sự khác biệt.

Rất rõ ràng, đây là chỉ có đến Tiên Giới, mới có thể nắm giữ được tiên thuật.

Cũng không phải là nói con người ở nhân gian không thể thi triển tiên thuật, mà là con người ở nhân gian, không có không gian để phát triển tiên thuật. Tiên, thì nên đi đến Tiên Giới.

Người giống như những lão Thiên Tiên, đến tầng bậc phi thăng, nhưng lại vẫn không chịu phi thăng, ở lại nhân gian. Đây rõ ràng không phải là điều mà pháp tắc thiên địa cho phép.

Vì thế bọn họ mới che giấu khí tức của bản thân, phong ấn sức mạnh, không dám dễ dàng ra ngoài xuất đầu lộ diện, bởi vì bọn họ biết, bản thân là người không có hộ khẩu ở nhân gian, một khi bị pháp tắc phát hiện, vậy thì rất có khả năng sẽ bị cưỡng ép phi thăng.

Bọn họ chưa từng đến Tiên Giới, nhưng không đại biểu bọn họ không hiểu được đường đi của tiên thuật. Bởi vì trong quá khứ xa xôi, bọn họ đã xuất hiện Tiên Nhân ở thế giới trên cao đến nhân gian.

Mỗi lần Tiên Nhân hạ phàm, nhất định sẽ để lại một đoạn truyền thuyết kinh thiên động địa, vậy thì thuận theo sự xuất

hiện của Tiên Nhân, một vài tiên thuật, cũng được lưu truyền ở nhân gian.

Chương 631: Hô mưa gọi gió

Mà loại thế lực lớn giống như mười ba tông Tiên Môn, có mấy tông môn thậm chí còn có chỗ dựa ở trên Tiên Giới, đó là tiền bối từng phi thăng đã tạo dựng sự nghiệp ở trên Tiên Giới.

Giữa tiên và phàm, có liên hệ nhất định.

Vì thế thật ra bọn họ không phải là không biết gì đối với chuyện ở trên Tiên Giới. Một số kiến thức thông thường, bọn họ vẫn biết được.

Vì thế lúc này bọn họ mới chấn động như thế.

Nếu như nói Nam Cung Lương Nhân thi triển ra tiên thuật, tuy cũng rất kinh người, nhưng đúng là vẫn nằm ở trong phạm vi giải thích được. Có lẽ hắn ta có được truyền thừa của Tiên Nhân nào đó.

Hoặc có lẽ bản thân hắn ta chính là xuất thân từ một thế lực lớn nào đó.

Cũng có thể là thiên tư phi phàm, sau khi đến Tiên Cảnh, vậy mà lại thần kỳ sáng tạo ra được tiên thuật, tuy loại tình huống này rất ít, nhưng mà cũng là có thể tồn tại.

Dù sao giữa người và người với nhau khác biệt, có một vài người, tư chất chính là yêu nghiệt như thế. Nhưng những gì Nam Cung Lương Nhân thi triển ra không chỉ là tiên thuật.

Thứ mà hắn ta thi triển ra là thần thông tiên thuật!

Đây là thuật pháp còn cao cấp hơn nhều so với tiên thuật, gần như đã gần với đạo, trừ phi đã đạt đến bước có lĩnh ngộ vô cùng cao thâm với pháp tắc, nếu không tuyệt đối không thể nắm giữ được thần thông tiên thuật!

Ở Tiên Giới, người có thể nắm giữ được thần thông tiên thuật, tuyệt đối được xem như là cao thủ, còn về số lượng, cũng không được tính là quá nhiều. Vậy thì quy đổi về hạ giới, đây tuyệt đối là chuyện không thể nào xuất hiện!

Vì sao?

Hạ giới sao có thể xuất hiện quái vật nắm giữ thần thông tiên thuật? Nhất thời tâm thái của đám người Tiên Môn sinh ra biến hóa vô cùng lớn.

“Rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao ngươi có thể nắm giữ thần thông tiên thuật?”

“Ngươi là quái vật ở đâu nhảy ra!”

“Không thể nào, ta không tin, hạ giới sao có thể có người nắm giữ thần thông tiên thuật?”

Sắc mặt mọi người đều viết mấy chữ khó có thể tin được cùng với cảm giác… bức bối sâu sắc.

Thế này còn đánh thế nào?

Diệp Ninh là yêu nghiệt cũng thôi đi.

Vì sao người ở bên cạnh hắn cũng yêu nghiệt như thế!

Ngươi là người của hạ giới, dùng thần thông tiên thuật đánh nhau với chúng ta, ngươi có biết xấu hổ không hả? Đây không phải là bắt nạt người khác thì là cái gì?

“Không phải, vì sao hắn lại mạnh như thế?”

Diệp Ninh chép chép miệng, trong mắt tràn ngập vẻ chấn kinh.

Đương nhiên hắn không hiểu rõ cái gì là thần thông, cái gì là tiên thuật, đối với những chuyện này của Tiên Môn, hắn không hiểu biết cho lắm. Nhưng mà điều này không hề ảnh hưởng đến hắn cảm nhận được Nam Cung Lương Nhân đáng sợ như thế nào vào lúc này.

Cái gọi là thuật “gọi gió”, đúng là đã phá vỡ tưởng tượng của Diệp Ninh, Nam Cung Lương Nhân phất tay một cái, đã khiến cho gió trong đất trời hội tụ, hình thành con hắc long đáng sợ như thế.

Thủ đoạn như thế này, rõ ràng đã vượt qua phạm vi mà Tiên Môn có thể kiểm soát. Nhưng điều này không phải là chuyện tốt gì.

Trong đầu Diệp Ninh xuất hiện một suy nghĩ. Vừa nãy tên này nói muốn bảo vệ ta, chắc không phải là nghiêm túc đó chứ? Hắn có chút sợ hãi rồi.

Nhưng người sợ hãi đâu chỉ có Diệp Ninh? Tiên Môn thì không nói nữa.

Ngay cả Phật Môn và Ma Tông, lúc này cũng là lộ ra thần sắc kinh hãi.

“Từ lúc nào mà bên người Phật Tử lại có một cao thủ như thế đi theo, nhìn thủ đoạn này, đúng thật là khó mà tưởng tượng được.”

Đôi mắt của Viên Phương thiếu chút nữa thì trừng đến rơi ra ngoài.

Viên Phương tính đi tính lại, hắn rời khỏi Diệp Ninh không có bao nhiêu thời gian. Tại sao lại giống như đã cách tám mươi một trăm năm vậy?

Khác biệt thật sự quá lớn rồi.

Bản thân Diệp Ninh đã phong Thánh không nói nữa, còn lôi kéo được Ma Môn, bây giờ ở bên người lại xuất hiện một cao thủ mạnh mẽ đến mức khiến cho hữu quân cũng cảm thấy hoảng sợ.

Đây thật sự là vượt qua tưởng tượng của Viên Phương.

“A di đà phật, có người này ở đây, sợ rằng hôm nay Tiên Môn gặp phiền phức rồi.”

Hai tay Pháp Giác chắp lại, trong mắt lóe lên thần sắc ngưng trọng.

Nói thật, trước thời khắc hắn, ông ta đối với Diệp Ninh đúng là có lòng tôn kính.

Dù sao Diệp Ninh là người khai sáng Phật Pháp Đại Thừa, cũng là Phật Tử mà bọn họ công nhận, từ tận sâu trong đáy lòng, tình cảm của ông ấy đối với Diệp Ninh nhất định là thật.

Nhưng điều này không hề đại biểu, Pháp Giác sẽ không sinh ra tâm tư khác. Nguyên nhân rất đơn giản.

Bởi vì sức mạnh ở bên cạnh Diệp Ninh không mạnh mẽ, nếu như lúc này không có sự giúp đỡ của Phật Môn, sợ rằng hôm nay Diệp Ninh sẽ có nguy hiểm lớn. Vì thế, trong lòng Pháp Giác, bất giác sinh ra một loại cảm giác nóng nảy.

Đó chính là dù sao ta cũng giúp đỡ người, mà thực lực bên người ngươi cũng không mạnh mẽ gì, vì thế có lẽ ta có thể nắn bóp ngươi một chút? Loại tâm thái này rất vi diệu.

Chương 632: Hô mưa gọi gió (2)

Đầu tiên Pháp Giác là không có ác ý.

Nhưng mà lại sinh ra ý đồ muốn khống chế Diệp Ninh, hoặc là nói, đây chỉ là chuyện báo ân.

Cũng không khó hiểu khi sinh ra loại cảm xúc này, Pháp Giác đến đông thổ, đương nhiên không thể nào chỉ đơn thuần làm người tốt, nhất định vẫn là có lợi ích mà bản thân muốn theo đuổi, có loại suy nghĩ này, cũng được xem như là chuyện thường tình của con người.

Nhưng suy nghĩ này vừa mới xuất hiện, vào lúc này đã hoàn toàn tan thành mây khói. Sự xuất hiện của Nam Cung Lương Nhân, đã cắt đứt tất cả suy nghĩ của Pháp Giác.

Khiến cho ngay cả khi Pháp Giác nhìn Diệp Ninh, cũng đều cảm thấy Diệp Ninh vô cùng cao thâm khó dò.

"Hóa ra hắn, hắn còn giữ lại chiêu sau…"

Điều này khiến cho Pháp Giác vô cùng cảm khái.

Lòng dạ của Diệp Ninh thật sự là quá sâu rồi. Át chủ bài hết lá này đến lá khác, khiến người khác khó mà chống đỡ.

Có Nam Cung Lương Nhân ở bên người, tất cả tâm tư nhỏ của mọi người đều biến mất không thấy dấu vết.

"Không ngờ được, hắn còn giữ lại một chiêu sau như thế…"

Tâm tình như thế, cũng xuất hiện ở trên người Khô Đạo Nhân.

Khô Đạo Nhân sửng sốt, ánh mắt nhìn về phía Diệp Ninh, càng ngày càng trở nên nghiêm túc.

Khô Đạo Nhân và Phật Môn giống nhau, Ma Tông giúp Diệp Ninh, cũng là có theo đuổi lợi ích, không thể nào đến làm việc không công. Vì thế sau khi bọn họ giúp xong, Khô Đạo Nhân cảm thấy bản thân nên có được một vài lợi ích là điều đương nhiên.

Một khi xuất hiện loại tâm thái này, sẽ sinh ra rất nhiều tâm tư nhỏ.

Nhưng mà Nam Cung Lương Nhân đã khiến cho những tâm tư nhỏ này biến mất một cách vô cùng sạch sẽ. Một cường giả thần bí có thể thi triển ra thần thông tiên thuật…

Đây lẽ nào không phải là đang bắt nạt người khác sao?

Tính uy hiếp mà người này mang đến, thật sự là quá lớn rồi. Đặc biệt là, nó còn mở ra nhiều liên tưởng hơn.

Sự tồn tại của Nam Cung Lương Nhân, chính là một bí mật, vậy thì Diệp Ninh có thể che giấu át chủ bài như thế, vậy thì Nam Cung Lương Nhân có phải là con át chủ bài cuối cùng của Diệp Ninh hay không?

Có khi nào vẫn còn có khả năng, hắn còn chưa hoàn toàn bộc lộ hết thực lực của mình?

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Khô Đạo Nhân cảm thấy ớn lạnh, chỉ cảm thấy con người Diệp Ninh này vô cùng yêu nghiệt, tâm cơ, sợ rằng đã đạt đến cấp độ lão thánh vật hàng ngàn năm rồi.

“Đúng thật là thế hệ mới tốt hơn thế hệ cũ, chúng ta già rồi.”

Khô Đạo Nhân cười khổ một tiếng.

Ông ta hiểu rõ một chuyện, thời đại này là thời đại của Diệp Ninh, cho dù Tiên môn có xuống dốc, vậy thì cũng không đến lượt Ma Môn lên ngôi. Có Diệp Ninh ở đây, sợ rằng tất cả các thế lực ở trong thế giới này, cũng đều rất khó tạo ra được sóng gió gì.

Bọn họ điên cuồng liên tưởng, nếu như bị Diệp Ninh biết, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng oan uổng. Ta làm gì có át chủ bài gì?

Con người ta là thật sự rất đơn thuần.

Các ngươi có thể đừng suy nghĩ lung tung nữa không?

Nhưng đương nhiên Diệp Ninh không biết được, vì thế hắn sẽ không có loại suy nghĩ này, thậm chí, hắn cũng không nghĩ xa như thế, bây giờ, hắn còn chưa ý thức được sự mạnh mẽ của Nam Cung Lương Nhân, sẽ có ý nghĩa như thế nào đối với hắn, có thể mang đến cho hắn “lợi ích” lớn như thế nào.

Nhưng mà hắn không biết. Không hề đại biểu Nam Cung Lương Nhân không biết.

Tuy Nam Cung Lương Nhân không hề có tâm tư xưng vương xưng bá gì cả, nhưng mà dù sao lúc trước cũng là Tiên Môn cai quản một vực, đứng từ trên cao nhìn xuống thế gian, có thể nhìn thấy trăm ngàn trạng thái khác nhau, lòng người phức tạp của nhân gian.

Hôm nay Ma Môn, Phật Môn, tất cả mọi người liên hợp lại với nhau đối phó Tiên Môn, bọn họ đồng tâm hiệp lực, một lòng một dạ, điều này không có bất kỳ vấn đề gì.

Nhưng sau này thì sao? Lòng người rồi sẽ thay đổi.

Đánh ra thiên hạ dễ, tọa trấn thiên hạ khó.

Nếu như hôm nay thắng, từ nay về sau Tiên Môn tổn thương nguyên khí nặng nề, tình thế công thủ nghịch chuyển. Tâm tư của Phật Môn và Ma Tông, lẽ nào sẽ không sinh ra thay đổi sao?

Bọn họ đều không phải là người lương thiện đơn thuần gì, hôm nay bọn họ đến đây, đương nhiên có một phần nguyên nhân, là bởi vì sức hấp dẫn cá nhân của Diệp Ninh, hoặc là nói tính quan trọng của bản thân Diệp Ninh đối với bọn họ.

Nhưng cuối cùng, thật ra vẫn là vì lợi ích.

Phật Môn vì để phát triển Phật Pháp Đại Thừa, vì thế nhất định phải bảo vệ Diệp Ninh, bọn họ không muốn chán nản tuyệt vọng mà trở về nước Hỏa La, bọn họ muốn thông qua sức ảnh hưởng của Diệp Ninh, thành lập một mảnh sự nghiệp ở phương Đông.

Ma Tông thì càng đơn giản hơn, bọn họ và Tiên Môn là kẻ thù truyền kiếp, một khi Diệp Ninh chết, Tiên Môn sẽ hoàn toàn vô địch, kẻ địch của kẻ địch chính là bạn bè, bọn họ không thể không mạo hiểm, nếu như đợi đến khi Tiên Môn tiêu diệt hết tất cả kẻ địch, vậy thì người nguy hiểm chính là Ma Tông rồi.

Chương 633: Hô mưa gọi gió (3)

Liên minh bởi vì loại tâm tư này mà hình thành nên, vừa vững chắc nhưng cũng rất yếu ớt.

Điểm này, không có người nào hiểu rõ hơn so với Nam Cung Lương Nhân.

Hắn ta dùng tầm mắt nhìn xa trông rộng của mình, đã nhìn thấy sau khi đánh bại Tiên Môn, dã tâm của Phật Môn và Ma Môn nhanh chóng tăng lên, rất nhiều chuyện đã vượt ra xa ngoài tầm kiểm soát của Diệp Ninh…

Nam Cung Lương Nhân không hề hy vọng chuyện này xảy ra.

Lòng người không chịu nổi khảo nghiệm, so với việc để tự thời gian trôi qua, xuất hiện loại hiện tương này, còn không bằng ngay từ khi mới bắt đầu, đã chém đứt tâm tư nhỏ này của tất cả mọi người.

Vì thế Nam Cung Lương Nhân nhất định phải thể hiện ra cường thế, cường thế, tuyệt đối cường thế!

Hắc long trên đỉnh dầu hắn ta điên cuồng bay lượn, hắn ta lại bước về phía trước một bước, bình tĩnh nói.

“Hô mưa!”

Giây tiếp theo, trong trời đất, lập tức có một cơn mưa mơ hồ xuất hiện. Mọi người ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy trên bầu trời, đã sớm ngưng kết vô số mây mưa.

Nhưng đó rõ ràng là không thể nào ngưng kết ra từ sớm, nếu không bọn họ sẽ không hề không có phát hiện. Vậy thì chỉ có một khả năng.

Đó chính là chuyện này do Nam Cung Lương Nhân làm trong chớp mắt.

Vừa nghĩ đến đây, mưa gió đổ đến.

Nước mưa giống như từng hạt pha lê, ngưng tụ ở trên mây mưa, phảng phất như từng viên pha lên, đang phát ra ảnh sáng mờ ảo, mà khi những giọt mưa đó ngừng lại, càng là phát ra một luồng sát khí vô cùng nồng đậm.

Ngẩng đầu lên nhìn, dường như số lượng hạt mau không hề quá nhiều. Nhìn có vẻ, cũng chỉ có mấy vạn hạt mà thôi.

Nhưng mà điều này lại khiến cho tất cả người của Tiên Môn, đều cảm nhận được một loại cảm giác sợ hãi dâng lên từ tận đáy lòng. Bởi vì bọn họ nhìn thấy không phải là mưa.

Mà là kiếm!

Từng thanh kiếm khóa chặt phi kiếm của bọn họ!

“Nhớ kỹ, thần thông tiên thuật này, tên là hô mưa gọi gió!”

Nam Cung Lương Nhân nhàn nhạt lên tiếng.

Hóa ra, mưa gió kết hợp, mới là một thần thông tiên thuật hoàn chỉnh.

Thần thông tiên thuật này, vốn dĩ chính là thủ đoạn năm xưa khiến cho Hắc Thủy Tiên Quân thành danh, bây giờ cho dù chỉ có cảnh giới đỉnh phong Thiên Tiên, nhưng mà một khi triển khai nó, vậy thì loại cỗ cảm giác muốn gì được đó, vẫn giống hệt với lúc trước.

Trong đôi mắt của Nam Cung Lương Nhân, lóe lên thần sắc nghi hoặc. Thật sự không ngờ được, còn có một ngày dùng đến thần thông này.

Ngay khi Nam Cung Lương Nhân vừa dứt lời, hắc long trên bầu trời, đột nhiên phát ra tiếng gầm đáng sợ chấn động cả vũ trụ. Mà những hạt mưa ở trên bầu trời, giống như thanh kiếm sắc bén, phát ra sát khí đáng sợ, nhanh chóng rơi xuống!

Bùm!

Phảng phất như là trời đất sụp đổ.

Cuồng phong gào thét, hạt mưa cuốn sạch, mưa gió lẫn lộn, nhất thời cả bầu trời biến thành một cấm đại sinh tử. Dường như chỉ trong một hơi thở, đã có hàng ngàn người, bị cuốn vào trong làn mưa gió này, trực tiếp bị bóp nát thành từng mảnh. Ngay cả hồn phách cũng không thể nào trốn thoát được, sát khí quá nồng đậm, có uy lực đáng sợ có thể giết chết tất cả trong nháy mắt. Thấy thế, đám người Tiên Môn giống như bị kiếm sắc đâm vào lưng, nhất thời, cũng không biết có bao nhiêu người biến sắc mặt.

“Tuy là thần thông tiên thuật, chúng ta cũng không cần phải sợ, nơi này là hạ giới, tu vi của hắn ta không thể nào vượt qua giới hạn Địa Tiên, tuy thần thông tiên thuật này đáng sợ, nhưng không phải là khó ứng phó, tất cả mọi người, chỉ cần cùng ra tay với ta, nhất định có thể giết được hắn ta!”

Lão Thiên Tiên tức giận gầm lên.

Cuối cùng lão Thiên Tiên cũng hoàn toàn ý thức được sự đáng sợ của Nam Cung Lương Nhân.

Người này chỉ có một mình, nhưng mà sức phá hoại mà hắn ta mang đến, đúng là đáng sợ. Một mình hắn ta, đã bằng một quân đội.

Tuyệt đối không thể để cho người này thi triển thủ đoạn, nhất định phải tập hợp mọi người, đầu tiên giải quyết được hắn ta trước.

Nếu không, để một cao thủ tuyệt thế như vậy ở bên ngoài, sẽ là ác mộng không có hồi kết của Tiên Môn.

Cường giả như thế, nếu như không biết xấu hổ, chặn ở bên ngoài Tiên Môn, ra một người giết một người, vậy thì tuyệt đối có thể giết đến khiến cho Tiên Môn lòng người hoang mang, sĩ khí sụp đổ.

Dưới sự chỉ huy của lão Thiên Tiên, Tiên Môn cũng phản ứng lại, từng kiện tiên khí thượng cổ bắt đầu bạo phát, sức mạnh cường đại đánh ta mưa gió, tất cả đều xông về phía Nam Cung Lương Nhân.

Lão Thiên Tiên thở phào một hơi.

Vừa định nói cái gì đó, đột nhiên lão Thiên Tiên cảm nhận được một cỗ cảm giác lạnh lẽo thấu xương, ông ta mạnh mẽ quay đầu lại, thì nhìn thấy thân ảnh của Nam Cung Lương Nhân, đã đến trước mặt ông ta.

“Ngươi sẽ phải trả cái giá lớn cho những gì ngươi vừa nói!”

Trong mắt Nam Cung Lương Nhân lóe lên một tia sát ý.

Chương 634: Nam nhân này như thần như quỷ!

Nam Cung Lương Nhân làm ra động tĩnh lớn như thế, trong nháy mắt đã giết chết hàng ngàn đệ tử Tiên Môn, nhưng mà hắn ta không hề quên, mục đích ban đầu của mình là cái gì.

Mục đích ban đầu của hắn ta chính là khiến lão Thiên Tiên trả giá lớn! Nam Cung Lương Nhân đến trước mặt lão Thiên Tiên.

Dưới chân hắn ta, một đạo gió đen ngưng tụ, nó đang lớn dần với tốc độ dùng mắt thường cũng có thể nhìn ra được, hóa thành một con rồng.

Sau đó, trong đôi mắt khổng lồ hiện lên sát khí khát máu vô tình, cái miệng lớn giống như phong nhãn mở ra, một miệng cắn về phía lão Thiên Tiên!

Ầm ầm ầm!

Tuy là hắc long cắn, nhưng mà theo cái nhìn của lão Thiên Tiên, lại giống như là cuồng phong đủ để bao trùm đất trời mà ông ta chưa từng gặp được, bao trùm lên ông ta!

"Lão phu sao có thể dễ dàng chết đi như thế!"

Lúc này, lão Thiên Tiên ý thức được uy hiếp của cái chết, nhưng hai mắt ông ta mở lớn, đương nhiên ông ta không muốn chết. Ông ta là Thiên Tiên.

Là nhân vật đứng ở trên đỉnh của kim tự tháp.

Nói về mặt lý luận, ở trong thế giới này, cho dù có người so với ông ta còn mạnh hơn, nhưng khoảng cách tuyệt đối không thể nào đến bước đường dễ dàng giết được ông ta. Vì thế hai tay ông ta kích phát ấn quyết, ở bầu trời phía trên đỉnh đầu, dần dần xuất hiện một chiếc đèn màu xanh.

Chiếc đèn màu xanh phát ra ánh sáng lờ mờ, phảng phất như có sức mạnh trấn an lòng người.

"Định cho ta!"

Lão Thiên Tiên lên tiếng, đồng thời ngón tay chỉ về phía trước. Ngọn đèn này, tên là đèn Định Thân. Đó là một kiện kỳ bảo.

Kỳ bảo này vốn dĩ là một bộ, lần lượt là đèn Định Thân, đèn Định Hồn, cùng với đèn Định Phách.

Hai ngọn đèn khác đã sớm biến mất, không biết tung tích, chỉ còn lại đèn Định Thân, vào hàng ngàn năm trước, rơi vào trong tay lão Thiên Tiên. Ngọn đèn này không có một chút tính thương hại nào.

Là một kiện kỳ bảo, chỗ mạnh mẽ của nó, ở chỗ ngọn đèn này có thể giải phóng ra một cỗ sức mạnh pháp tắc. Cỗ sức mạnh

pháp tắc này, vượt qua thần thông, có tác dụng không thể tưởng tượng được.

Có thể khiến cho người mà lão Thiên Tiên chỉ vào, dừng lại trong chốc lát! Thời gian tạm dừng này, dựa theo thực lực của đối phương để xác định. Gặp phải kẻ yếu, định hắn tám mươi một trăm năm, đều không phải vấn đề.

Nhưng nếu như gặp phải cường giả có cùng cấp bậc, có lẽ chỉ có thể đóng băng trong chốc lát. Nhưng cao thủ giao đấu, cho dù chỉ một lát, vậy thì cũng đủ chí mạng.

Chỉ nhìn thấy, khi miệng lão Thiên Tiên thốt ra chữ "định", con hắc long đang gầm thét đó, lập tức dừng lại, sắc mặt nó vẫn hung dữ như trước, nhưng mà không động đậy được nữa, giống như là thời gian vào lúc này đã bị đóng băng lại vậy.

Mà Nam Cung Lương Nhân đứng ở trên người nó, đúng là cũng không động đậy được. Thấy vậy, lão Thiên Tiên điên cuồng vui mừng, trong đôi mắt lộ ra sát khí.

"Đấu với ta, ngươi cho rằng ngươi là ai!"

Lão Thiên Tiên mạnh mẽ ra tay, một kiếm đâm về phía Nam Cung Lương Nhân. Đương nhiên ông ta muốn hạ sát thủ.

Ít nhất phải hủy đi cơ thể của Nam Cung Lương Nhân, rồi đánh tan hồn phách của hắn ta, cuối cùng dày vò mấy trăm năm, sau đó dần dần hỏi ra thần thông tiên thuật mà hắn ta nắm giữ!

Đây, mới là mục đích của lão Thiên Tiên.

Tất cả những điều này nhìn thì có vẻ rất lâu, nhưng trên thực tế chỉ trong nháy mắt, trong khoảng thời gian ngắn, lão Thiên Tiên đã đi lên phía trước, muốn đâm kiếm này về phía mi tâm của Nam Cung Lương Nhân.

Nhưng mà, đúng vào thời khắc mấu chốt, đột nhiên ánh mắt của Nam Cung Lương Nhân lại dao động, khóe miệng còn lộ ra vẻ khinh thường.

"Tài vặt!"

Nam Cung Lương Nhân vung tay, cuồng phong vô biên vô tận tập hợp lại, hắc long ở dưới chân càng là phát ra tiếng gầm to hơn.

Một cỗ sức mạnh đáng sợ giống như có thể dời núi lấp biển, trực tiếp bộc phát đánh vào ngực lão Thiên Tiên.

“Sao có thể?”

Lão Thiên Tiên phun ra một ngụm máu tươi, tấn công bá đạo, khiến cho lão Thiên Tiên nhất thời bị trọng thương, nhưng thương thế có nghiêm trọng như thế nào, cũng không thể che giấu được sự chấn động mạnh mẽ ở trong lòng ông ta.

Ông ta làm sao còn không hiểu được, từ đầu đến đuôi, đèn Định Thân đều không có bất kỳ tác dụng nào với Nam Cung Lương Nhân. Là tự bản thân ông ta, đơn thuần giống như một trang giấy trắng, thế mà lại chủ động đưa đến tận cửa.

Nhưng đây mới là chuyện đương nhiên.

Nam Cung Lương Nhân là nhân vật như thế nào, quá khứ hắn ta là Tiên Quân, vốn dĩ Tiên Quân đã là người nắm giữ sức mạnh pháp tắc, loại thứ giống như đèn Định Thân, theo cái nhìn của hắn ta, căn bản không lên được mặt bàn.

Nam Cung Lương Nhân có xuống dốc như thế nào, cũng không thể nào bị hạn chế bởi thứ đồ như này. Lão Thiên Tiên muốn nhanh chóng chạy trốn, nhưng mà đã muộn rồi.

Chương 635: Nam nhân này như thần như quỷ! (2)

Cuồng phong cuộn lấy ông ta.

Ông ta ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy một cái miệng lớn đang mở, giây tiếp theo, đã bị hắc long nuốt trọn!

Bùm!

Hắc long nuốt chửng lão Thiên Tiên, phong nhãn ở trong cơ thể, bộc phát ra chín ngàn chín trăm chín mươi chín vòng gió, trực tiếp nghiền nát thân thể của lão Thiên Tiên.

Thần hồn của lão Thiên Tiên vừa mới bay ra, trong chớp mắt đã bị bắt vào bên trong mắt gió, nghiền nát thành mảnh vụng.

“Thái thượng trưởng lão!”

Đệ tử Tiên Môn điên cuồng gào lên. Bọn họ sững người.

Ai có thể ngờ được, ngày hôm nay, đến ngay cả Thiên Tiên cũng chết…

Thiên Tiên chết, cỗ ý bi thương trong trời đất bất ngờ nồng đậm hơn gấp mấy lần.

Từng hạt mưa, tí tách rơi xuống, giống như là ông trời đang than khóc vậy.

Những hạt nước mưa này, trộn lẫn cùng với thuật "hô mưa" của Nam Cung Lương Nhân, khiến người khác khó mà phân biệt được.

"Rốt cuộc người này là ai?"

Cơ Minh Nguyệt phát hiện, thế mà bản thân còn chưa đủ hiểu Diệp Ninh.

Vốn dĩ nàng cho rằng, bây giờ mình đã xem như là hiểu rõ con đường của Diệp Ninh rồi. Nhưng mà sự xuất hiện của Nam Cung Lương Nhân, đúng là đã lật đổ nhận thức về Diệp Ninh của nàng.

Diệp Ninh thật sự là quá cao thâm khó lường, bắt đầu từ lúc này, thế mà lại chiêu lãm được một cao thủ như thế ở bên người. Sự xuất hiện của Nam Cung Lương Nhân, khiến nàng có chút sững sờ.

Dường như nàng có thể nhìn thấy được bóng dáng của Thái Tổ ở trên người Nam Cung Lương Nhân. Thái Tổ là tổ tiên của nàng, đây cũng là điều mà nàng luôn tự hào.

Ở trong mắt của Cơ Minh Nguyệt, Thái Tổ nên là như thế này, bất khả chiến bại, thiên hạ vô địch.

Từ trên người Nam Cung Lương Nhân, nàng nhìn thấy được loại khí chất tương tự như thế.

Đương nhiên Cơ Minh Nguyệt sẽ không ngờ được, thật ra Nam Cung Lương Nhân so với Thái Tổ còn mạnh hơn nhiều, bởi vì ở trong thế giới của nàng, cái mà nàng cho rằng điểm cuối của cao thủ, đại khái chính là loại tầng bậc như Thái Tổ.

Cao hơn nữa, thì không thể nào tưởng tượng được.

"Thảo nào lúc đầu nói cái gì Diệp huynh cũng phải giữ hắn ta lại ở bên người, hóa ra là như thế."

Thái Hướng Cao nhìn thấy cảnh tượng này, cũng là tâm thần chấn động.

Bởi vì Thái Hướng Cao so với bất kỳ người nào khác, biết rõ ràng về câu chuyện của Nam Cung Lương Nhân và Diệp Ninh. Lúc đó, hắn ta còn muốn ngăn cản, sau khi bị Diệp Ninh từ chối, trong lòng hắn ta vẫn còn có chút khó hiểu. Không hiểu vì sao Diệp Ninh cứ nhất định phải giữ Nam Cung Lương Nhân lại ở bên người.

Hôm nay nhìn thấy, đây chắc chắn là một quyết định thông minh.

Vậy thì vấn đề đến rồi, lúc đầu rốt cuộc Diệp Ninh có biết Nam Cung Lương Nhân là một nhân vật không đơn giản hay không?

Nếu như biết, vậy thì nói rõ Diệp Ninh có con mắt sáng suốt, đã sớm tính toán từ trước. Nếu như không biết, vậy thì chính là người tốt sẽ được báo đáp, thiên ý như thế.

Bất luận là điểm nào, đều khiến cho tâm thần Thái Hướng Cao chấn động, hắn ta cảm thấy bản thân ở bên cạnh Diệp Ninh, vẫn luôn có thể học được điều gì đó.

“Ngươi muốn chết!”

Cái chết của lão Thiên Tiên, chắc chắn đã kích phát tức giận và hoảng sợ của bốn vị Thiên Tiên khác. Tức giận thì không cần phải nói nữa.

Hoảng sợ, là bởi vì bọn họ lo lắng, bản thân cũng sẽ theo gót lão Thiên Tiên! Nam Cung Lương Nhân thật sự là quá tà môn rồi.

Thiên Tiên làm sao có thể dễ dàng bị giết như thế?

Mọi người đều ở cảnh giới này, đều đã đi đến cực hạn của nhân gian, nếu như muốn giết chết bốn người, hoặc là ám toán, hoặc là vây đánh, làm gì có loại giao thủ chính diện như thế, ba hai bước đã trực tiếp xử lý xong?

Chuyện này đã phá vỡ tam quan của bọn họ.

Bọn họ trực tiếp thi triển ra tuyệt chiêu.

Một Thiên Tiên râu tóc bạc trắng bước lên phía trước một bước, trực tiếp thi triển tiên thuật.

“Phong Thiên Tuyệt Địa!”

Khoảnh khắc Thiên Tiên này vừa dứt lời, một cỗ khí lạnh, đột nhiên từ bốn phương tám hướng xông lên, luồng khí lạnh này, vô cùng nồng đậm, trực tiếp đóng băng tất cả nước mưa ở trong đất trời, trong nháy mắt, hóa thành từng khối tinh thể băng, sau đó lant ràn ra ngoài, chỉ nghe thấy tiếng rắc rắc rắc vang lên, đúng thật là đã hoàn toàn đóng băng.

Ngay cả hắc long dưới chân Nam Cung Lương Nhân, trong chớp mắt cũng bị khí lạnh bào trùm, lập tức tầng tầng băng bảo phủ mỗi tấc đất, không bao lâu sau, một đạo băng cũng bao phủ lên con rồng, hắc long biến thành rồng băng!

Mà một Thiên Tiên nữ khác, lại nhân cơ hội ra tay, bà ta là thái thượng trưởng lão của Lôi phủ.

Lôi Phủ, tọa lạc trên đỉnh núi Tích Lôi, đó là một tuyệt địa, sấm chớp vang trời, vô cùng nguy hiểm, nhưng đó lại là thiên đường của tu sĩ thuộc tính lôi, tu luyện lôi pháp ở đó, rõ ràng là một chuyện vô cùng tốt đẹp.

Chương 636: Nam nhân này như thần như quỷ! (3)

Lôi Phủ cũng thuộc về mười ba tông Tiên Môn, thái thượng trưởng lão của Lôi Phủ, đối với việc sử dụng lôi pháp, đã đạt đến bước xuất thần nhập quỷ. Bà ta vì để nhằm bảo đảm an toàn, thậm chí còn dùng tiên khí thượng cổ của Lôi Phủ, kiếm Cửu Thiên Phong Lôi, dùng nó làm phương tiện để thi triển lôi pháp. Chỉ nhìn thấy ở bên người bà ta, nhanh chóng xuất hiện từng quả cầu to bằng nắm tau, trong quả cầu này, phát ra những dòng điện lập lóe, từng đạo lôi quang đang sục sôi, phóng ra cỗ khí tức nóng nảy.

Thuận theo một động tác pháp giác đơn giản của bà ta, những quả cầu lôi này, tất cả đều dung nhập thành một thể, hóa thành một con vượn khổng lồ cả người lấp lóe sấm chớp, con vượn

khổng lồ vỗ ngực, há miệng rống ro, trong miệng phát ra tiếng ầm ầm.

Nó bất ngờ vồ lên, mục tiêu, chính là Nam Cung Lương Nhân. Mà ở phía sau nó, lại có một vị Thiên Tiên nữa ra tay.

Ông ta là thái thượng trưởng lão của Ngự Thú Tông.

Vừa mới ta tay, đã là một chiếc túi tỏa ra mùi hôi thối. Ông ta mở nút túi.

Mùi hôi thối càng ngày càng nồng nặc, một con trăn khổng lồ toát ra khí màu đen từ bên trong chầm chậm bò ra, nó đứng thẳng người dậy, trong mắt lấp lóe ánh sáng khát máu, nhìn tư thế, vào khoảnh khắc nó xuất hiện, thế mà lại muốn động thủ với chủ nhân.

Nhưng dường như thái thượng trưởng lão của Ngự Thú Tông không hề bất ngờ, ông ta lạnh lùng hừ một tiếng, nói.

"Nghiệt súc, ba ngàn năm tước, ta bắt được ngươi ở trong đầm Bích Lạc, đã thuần hóa ngươi ba ngàn năm, thế mà vẫn là không loại bỏ được dã tính, quả nhiên không hổ là hâu duệ của trăn thượng cổ… Ta biết ngươi có thể nghe hiểu lời ta nói, ta là thái thượng trưởng lão của Ngự Thú Tông, ta có cách đối phó được với ngươi, trên người ngươi, cũng đã sớm bị ta hạ cấm chế, nếu như ngươi muốn cắn chủ, người chịu thiệt sẽ là ngươi! Mà ta, bây giờ cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi có thể giết được người ở trước mắt, từ nay về sau, ta sẽ cho ngươi tự do!"

Thế mà trong đôi mắt khát máu của con trăn khổng lồ, lại lộ ra suy nghĩ giống như con người.

Nó không suy nghĩ bao lâu, đã trực tiếp xoay người, xông về phía Nam Cung Lương Nhân.

Đối với nó mà nói, thái thượng trưởng lão của Ngự Thú Tông có tuân thủ lời hứa hay không chỉ là thứ yếu, dù sao nó không có lựa chọn, không bằng thử trước rồi nói, hơn nữa, điều quan trọng nhất là bây giờ nó đã không thể nào khống chế được cấm chế ở trong cơ thể nữa. Nó là hậu duệ của trăn thượng cổ, mỗi ngày nhất định phải được uống máu.

Nó có thể cảm giác được, cơ thể của Nam Cung Lương Nhân, có sức mạnh cường đại, nuốt hắn ta, đối với nó mà nói tuyệt

đối là thuốc bổ tuyệt vời.

Đương nhiên, nó cũng cảm nhận được, Nam Cung Lương Nhân là một kẻ cứng đầu, không dễ đối phó, vì thế vào khoảnh khắc nó xông đến, thân hình nhoáng một cái, trực tiếp hóa thành một đạo thân ảnh, nhìn từ vẻ bề ngoài, thế mà lại không khác gì con người!

Còn có một vị Thiên Tiên bạch y cuối cùng!

Trong đôi mắt ông ta lấp lóe ánh sáng, từ thắt lưng lấy ra một cây sáo màu xanh… Trực tiếp đưa lên bên miệng, bắt đầu thổi!

Nhất thời, một cỗ âm thanh mang theo sát khí, trực tiếp truyền khắp nơi. Đây là thuật giết người bằng âm thanh!

Giết người trong vô hình, rất khó để phòng bị.

Vào khoảnh khắc tiếng sáo vang lên, hữu quân còn tạm, chỉ là trong lòng cảm thấy bồn chồn mà thôi.

Nhưng mà kẻ địch, lại cảm nhận được một cỗ áp lực cực lớn, mơ hồ có cảm giác muốn phun máu. Đây rõ ràng là chuyện không quá bình thường.

Nhưng những gì bọn họ cảm nhận, còn chưa đến một phần trăm, mục tiêu của thuật giết người bằng âm thanh, chính là Nam Cung Lương Nhân, rất khó tưởng tượng, bây giờ Nam Cung Lương Nhân đang phải chịu dày vò tra tấn như thế nào, sắc mặt của Nam Cung Lương Nhân, từ đầu đến cuối đều không có bất kỳ thay đổi nào.

“Tiên thuật này của ngươi không tệ, nhưng vẫn là thiếu một chút nhiệt huyết!”

Nam Cung Lương Nhân phất tay. Chỉ là một cái phất tay.

Khí lạnh trong đấy trời, đã bị cuốn đi.

Con rồng băng ở dưới chân hắn ta, phát ra tiếng gầm thật lớn, sau đó tầng băng nứt ra, hắc long phá băng ra ngoài, phát ra tiếng gầm tức giận. Mà những hạt mưa bị đóng băng, vào lúc này cũng hồi phục lại sức sống, tiếp tục rơi xuống.

“Ta cũng thi triển một pháp thuật thuộc tính băng, ngươi có thể xem một chút.”

Nam Cung Lương Nhân phớt lờ vẻ khó có thể tin được của Thiên Tiên râu tóc bạc trắng, ngón tay chỉ về phía trước.

Rẹt!

Lại có một cỗ khí lạnh khác tuôn ra.

Cỗ khí lạnh này, tương tự như cỗ khí lạnh mà lúc trước vị Thiên Tiên râu tóc bạc trắng thể hiện ra, nhưng mà lại nhiều thêm sát ý mãnh liệt.

Sắc mặt Thiên Tiên râu tóc bạc trắng đại biến, muốn chạy trốn, nhưng giây tiếp theo, đã không còn đường trốn, cả người bị khí lạnh bao trùm, sau đó rắc rắc rắc đông kết thành tượng băng!

Chương 637: Nam nhân này như thần như quỷ! (4)

Đúng vào lúc đông kết, tiếp đó lại rắc rắc nứt ra! Sau đó lại đông kết, tiếp đó lại nứt ra… Quá trình này, chỉ trong thời gian một hơi thở, lặp đi lặp lại hơn ngàn lần.

Mới bắt đầu, thứ bị nứt vỡ chỉ là băng. Sau đó là da. Sau đó là máu thịt. Sau đó là xương! Sau đó là linh hồn!

Nỗi đau đớn không thể nào tưởng tượng được bao trùm lên Thiên Tiên râu tóc bạc trắng, khiến cho ông ta gần như trong chớp mắt đã mất đi sức phản kháng. Rất có tưởng tượng, ở trong loại cảm giác đông kết rồi lại nứt vỡ này là nỗi đau đớn như thế nào.

Sau khoảng một ngàn ba trăm lần, tảng băng hoàn toàn vỡ nát, trực tiếp hóa thành hạt băng. Mỗi một hạt băng, đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Thiên Tiên râu tóc bạc trắng. Chết!

Đúng vào lúc này, con vượn khổng lồ được tạo thành từ lôi đình đó, đúng là đã lao đến trước mặt, Nam Cung Lương Nhân không hề sợ hãi, thế mà lại lao lên đánh tay đôi với nó!

Đây là hành động rất khó tưởng tượng được.

Nhưng mà cảnh tượng tiếp theo, còn càng khó tưởng tượng hơn, chỉ nhìn thấy, một quyền của Nam Cung Lương Nhân trực tiếp đấm vào đỉnh đầu nó.

Vốn dĩ con vượn khổng lồ không có thực thể, chỉ do lôi đình tạo thành mà thôi, nhưng mà bây giờ lại giống như thật sự có thân thể vậy, thế mà lại bị một quyền này đánh cho bay lên.

Sau đó Nam Cung Lương Nhân phớt lờ dòng điện chớp nhoáng, trực tiếp túm lấy hai cánh tay của con vượn khổng lồ! Xé rách!

Hắn ta xé nó thật mạnh.

Con vượn khổng lồ trực tiếp bị xé nát. Lại lần nữa trở về trạng thái của cầu lôi.

Nam Cung Lương Nhân há miệng hít một hơi, thế mà tất cả những quả cầu lôi đó lại đi vào trong miệng hắn ta, bị hắn ta trực tiếp nuốt chửng. Cảnh tượng này, khiến cho con ngươi của nữ Thiên Tiên đó bất ngờ co lại nhỏ như đầu kim.

“Chuyện này không thể nào!”

Bà ta gầm lên sắc bén. Sau đó nhìn thấy một cảnh tượng làm đảo lộn tam quan của nữ Thiên Tiên.

Nam Cung Lương Nhân đầu tiên là hút vào, tiếp đó lại nhổ ra.

Vô số tia chớp phun ra, trực tiếp hóa thành một con kỳ lân sấm chớp lấp lóe.

Trong đôi mắt kỳ lân tràn ngập sát khí, rõ ràng nhiều thêm mấy phần linh tính so với con vượn khổng lồ vừa rồi. Nó vồ về phía trước.

Mở miệng cắn đứt đầu của nữ Thiên Tiên. Chết!

Mưa trong đất trời càng lớn hơn. Một nỗi bi thương mạnh mẽ dâng trào.

Mọi người dần dần nhìn thấy, mưa biến thành màu máu, thế mà ông trời lại đổ mưa máu. Những cảnh tượng vừa rồi liên tục xảy ra, khiến cho con trăn khổng lồ kia dừng lại.

Chín thân ảnh, bất ngờ quay lại, xông về phía chủ nhân của mình. Đúng thế, nó phản chiến rồi!

Nó là hung thú, nó khát máu, nó tàn bạo, nó có trí tuệ, nhưng không nhiều, phần lớn thời gian đều là làm việc dựa theo bản tính. Nhưng điều này không hề đại biểu nó là kẻ ngốc.

Cầu lợi tránh hại, là bản năng của sinh vật.

Nó làm sao có thể không nhìn ra được, Nam Cung Lương Nhân tuyệt đối là sự tồn tại mà nó không chọc nổi, so sánh ra, thái thượng trưởng lão của Ngự Thú Tông, dễ đối phó hơn nhiều.

Điều này nhất thời khiến cho thái thượng trưởng lão của Ngự Thú Tông bùng nổ.

“Ngươi muốn làm cái gì? Nghiệt súc!”

Cả người ông ta tức đến phát run.

“Ta đến giúp đỡ ngươi.”

Nam Cung Lương Nhân mỉm cười.

Chỉ ngón tay ra, mưa gió vô tận hội tụ, trực tiếp kiềm chế thái thượng trưởng lão của Ngự Thú Tông.

Sau đó con trăn khổng lồ lao lên. Nó không hề lưu tình.

Nó mở rộng cái miệng đẫm máu, trực tiếp ăn sống chủ nhân của mình. Chết!

Tiếng sao đột ngột dừng lại.

Thiên Thiên bạch y làm sao còn tâm tình thổi sao, từng giọt mồ hôi lớn lăn xuống, ông ta nhìn Nam Cung Lương Nhân càng ngày càng đến gần, hầu kết lên xuống khó khăn.

Nam nhân này, như thần như ma!

“Chuyện này…”

Ông ta lộ ra nụ cười nịnh nọt, nỗi sợ hãi trong lòng khiến cho ông ta không thể không cúi đầu, chịu thua.

“Tiếng sáo ta vừa mới thổi, ngươi có hài lòng không?”

Trong ánh mắt của Thiên Tiên bạch y tràn ngập thần sắc sợ hãi.

Nam Cung Lương Nhân mặt không biểu cảm, ở trong mắt ông ta giống như là nước lũ thú dữ vậy. người này, quá đáng sợ rồi!

Thiên hạ sao lại có thể có loại cường giả như này?

Người khác rất khó lĩnh hội được sự sợ hãi trong lòng ông ta vào lúc này.

Năm Thiên Tiên vây cong một người, vốn dĩ nên là chuyện dễ dàng như trở bàn tay, nhưng mà tất cả bọn họ đều thất bại. Không chỉ thất bại, còn chết.

Đánh bại và giết chết ngươi, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Đối với Thiên Tiên mà nói, muốn đánh bại đã rất khó rồi, bởi vì mọi người đều là Thiên Tiên, chênh lệch giữa bọn họ không lớn như thế, cho dù là không bằng người khác, cũng không thể nào bị người khác gết chết.

Nhưng mà Nam Cung Lương Nhân thì hay rồi, một đấu năm, trực tiếp giết chết bốn người.

Chương 638: Là ngươi, khiến cho ta tin tưởng vào ánh sáng

Thiên Tiên bạch y còn chưa chết, nhưng mà ông ta cảm thấy, nếu như ông ta dám động thủ, vậy thì bản thân nhất định cũng sẽ phải chết. Năm người hợp lực cũng không đối phó được với Nam Cung Lương Nhân, chỉ còn lại một mình ông ta, có thể nhấc lên được bao nhiêu sóng gió?

Có thể nói như thế này, năm người bị Nam Cung Lương Nhân đánh bại, tuy điều này nghe thì rất hoang đường, nhưng mà vẫn là có thể hiểu được.

Dù sao thế gian rộng lớn, không có điều gì không thể xảy ra, có những người chính là nghịch thiên như thế, cùng cảnh giới là vô địch, thậm chí còn có thể vượt cảnh giới mà đối đầu. Loại chuyện này hiếm gặp, nhưng cũng không phải là không có.

Nhưng mà năm người động thủ, bốn người bị giết, điều này có chút khó mà hiểu được. Mà điều khó hiểu nhất, vẫn là phương thức Nam Cung Lương Nhân ra tay.

Ta dùng lôi pháp, ngươi cũng dùng lôi pháp.

Ta dùng tiên thuật băng phong, ngươi cũng dùng tiên thuật băng phong.

Dùng cách của người trả lại cho người cũng thôi đi, nhưng những gì Nam Cung Lương Nhân thi triển, còn mạnh mẽ hơn đối phương gấp mấy lần. Đây là cái gì?

Đây là một đòn đả kích lớn!

Vốn dĩ Thiên Tiên nên là nhân vật đứng ở trên đỉnh của kim tự tháp, cho dù là không đấu lại được, cũng không thể nào có loại cảm giác bất lực như thế này. Cảm giác được tất cả mọi thứ của bản thân đều bị nhìn thấu, giống như là đứa trẻ khiêu chiến người trưởng thành vậy, bất luận bản thân nỗ lực như thế nào, đối diện cũng luôn là có thể ứng đối dễ dàng.

Loại cảm giác bất lực này, mang đến cho Thiên Tiên bạch y tuyệt vọng và hoảng sợ đến cùng cực.

Vì thế Thiên Tiên bạch y, đường đường Thiên Tiên, trực tiếp mất đi ý chí chiến đấu, lựa chọn cúi đầu cầu xin thương xót. Đương nhiên, trong lòng ông ta, ông ta cho rằng đây là người thông minh biết giữ mình.

Đối thủ quá cường đại, tiếp tục đối đầu gay gắt với hắn ta, chết rồi cũng là chết vô ích, không cần phải như thế.

“Sáo thổi không tệ.”

Nam Cung Lương Nhân nhàn nhạt nhìn Thiên Tiên bạch y.

Giống như là, lúc trước hắn ta thật sự đang thưởng thức diễn tấu của Thiên Tiên bạch y vậy.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt…”

Thiên Tiên bạch y cười nhẹ nhàng, cùng lúc đó tay chắp ra phía sau lưng, đúng là đang làm bí mật làm thế tay. Ông ta đang hô hào cứu viện.

Năm Thiên Tiên vây công một người, vốn dĩ là chuyện mười phần chắc chín, ai có thể ngờ được thế mà bọn họ lại bị tiêu diệt toàn quân?

Nhưng động tác này của Thiên Tiên bạch y, lại bị Nam Cung Lương Nhân sắc bén phát hiện, trong mắt hắn ta lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, nói.

“Đưa sáo cho ta dùng một chút.”

Thiên Tiên bạch y sửng sốt, nhưng cũng không dám nói cái gì, mà là hai tay cầm sáo dâng lên.

“Cây sáo này, là tiên khí tùy thân của ta, tên là Bích Vân Thiên Thủy, sở dĩ đặt cái tên này, là bởi vì khi ta còn trẻ, từng đến một bí cảnh, bí cảnh đó, tên là Bách Vân Thiên Thủy, mà cây sáo này, chính là trọng bảo đứng đầu ở trong bí cảnh đó…”

Thiên Tiên bạch y nói, trong đôi mắt lộ ra thần sắc đau đớn.

Cây sáo này không phải là tiên khí bình thường, mà là vật mà ông ta giao tu với tính mạng của bản thân, một khi vứt bỏ, bản thân sẽ bị trọng thương nghiêm trọng. Nhưng lúc này người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Nam Cung Lương Nhân cầm lấy cây sáo, chậm rãi cầm lên, để ở bên miệng, sau đó lại bỏ xuống.

“Ta không hiểu thuật giết người bằng âm thanh.”

Câu nói này khiến Thiên Tiên bạch y sững người.

Vốn dĩ ông ta cho rằng, Nam Cung Lương Nhân muốn cây sáo, là giống như lúc trước, muốn dùng chiêu của người trả lại cho người, cùng thổi ra một khúc nhạc để đáp lại ông ta.

Nhưng kết quả, thế mà Nam Cung Lương Nhân lại nói như thế.

“Vậy thì…”

Thiên Tiên bạch y có chút không hiểu, nếu đã như thế, ngươi lấy vật này làm cái gì. Sau đó giây tiếp theo, Thiên Tiên bạch y nhìn thấy cảnh tượng khiến mắt ông ta muốn nứt ra. Nam Cung Lương Nhân cầm cây sáo trong tay, bất ngờ dùng lực.

Răng rắc!

Sức lực tràn trề bùng nổ, trực tiếp bóp Bích Vân Thiên Thủy thành bột.

Tiên khí có khí linh, sau khi bản thể bị hủy diệt, khí linh cũng trở nên vô cùng suy yếu, nhưng vẫn là theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng vào khoảnh khắc vừa mới bay ra ngài, đã bị Nam Cung Lương Nhân bắt được, sau đó không hề khách khí gì mà bóp nát.

“Ngươi!”

Thiên Tiên bạch y miệng phun ra máu.

Bích Vân Thiên Thủy là vật giao tu với tính mạng của Thiên Tiên bạch y, ông ta ký thác một bộ phận thần hồn để dung hợp thành một thể với khí linh, bây giờ khí linh và bản thể cùng bị hủy diệt, lập tức có phản phệ vào người, khiến cho ông ta bị trọng thương.

“Ngu ngốc!”

Nam Cung Lương Nhân đưa tay ra, trực tiếp bóp vào cổ Thiên Tiên bạch y.

Vốn dĩ không phải đối thủ, bây giờ cơ thể lại bị trọng thương, đương nhiên ông ta càng không có sức phản kháng. Ngay sau đó, thần hồn và sức sống cùng bị hủy diệt.

Chương 639: Là ngươi, khiến cho ta tin tưởng vào ánh sáng (2)

Thi thể dần dần lạnh giá giống như rác rưởi vậy, bị Nam Cung Lương Nhân ném bay ra ngoài.

Nếu như Thiên Tiên bạch y còn dám chiến đấu, vậy thì ít nhất ông ta còn có cơ hội xuất kiếm, cho dù là chết, vậy thì cũng là chết trận.

Nhưng mà Thiên Tiên bạch y không dám chiến đấu cũng thôi đi, lại làm con chuột cúi đầu, âm thầm làm hành động cầu viện, đây chính chắc chắn là con đường chết. Đường đường Thiên Tiên, gần như tự bản thân chơi chết mình.

Không thể không nói, phương thức chết như thế, có thể nói là vô cùng mỉa mai. Đám người Tiên Môn thấy thế, ánh mắt muốn nứt ra, nghiến răng nghiến lợi.

“Hỗn xược!”

“Thái thượng trưởng lão của tông ta, thế mà lại bị ngươi giết!”

“Tà ma! Tà ma hiếm có trên thế gian này!”

Đám người Tiên Môn tức giận mắng mỏ.

Không hề khách khí định hình Nam Cung Lương Nhân như tà ma, ác ma. Đây chính là phương thức logic của bọn họ.

Phàm là người không thuận theo bọn họ, dám chống đối lại bọn họ, đều sẽ có loại định hình này. Nhưng lần này khác với lúc trước.

Trong sự phẫn nộ, còn ẩn giấu một cỗ sợ hãi sâu sắc. Nam Cung Lương Nhân thật sự quá mạnh rồi!

Đây là năm Thiên Thiên đó!

Sức chiến đấu mà năm Thiên Tiên liên thủ hình thành nên, tuyệt đối vượt qua tưởng tượng của người khác, nhưng mà Nam Cung Lương Nhân, thế mà lại giống như mèo vườn chuột, chơi chết năm người.

Trận chiến diễn ra ngắn ngủi, nhưng mà kết quả chiến đấu có thể nói là vô cùng thê thảm.

Trong trận chiến đấu ngắn ngủi này, có thể nhìn ra được, thủ đoạn của Nam Cung Lương Nhân nhiều không đếm hết, cao thâm khó dò, cao hơn người khác không chỉ một tầng, ngay cả tâm trí, kinh nghiệm, đều không phải là thứ mà người bình thường có thể so sánh được.

Càng đáng sợ hơn là, cho đến bây giờ, Nam Cung Lương Nhân còn chưa từng dùng đến bất kỳ tiên khí nào.

Đương nhiên bọn họ không biết đây là bởi vì Nam Cung Lương Nhân bất ngờ luân lạc xuống nơi này, tiên khí lúc trước đều đã bị mất. Dựa theo logic bình thường để phán đoán, Nam Cung Lương Nhân mạnh mẽ như thế, sao có thể không có tiên khí chứ?

Vậy thì vì sao hắn ta không dùng?

Lẽ nào là bởi vì năm Thiên Tiên quá yếu, thậm chí đều không có tư cách để cho hắn ta dùng đến tiên khí sao? Phán đoán này khiến cho tâm thần của không ít người chấn động.

Nếu như thật sự là như thế, vậy thì người này đúng thật là không thể đoán trước được.

“Từ lúc nào mà thế gian lại xuất hiện một vị cao thủ tuyệt đỉnh này? Nếu như không phải chịu sự hạn chế của Tiên đạo, lúc

này hắn ta nhất định sẽ phá vỡ cực hạn cảnh giới, từ góc độ đó có thể nói, sợ rằng còn mạnh hơn nhiều so với Thái Tổ!”

Kỳ Nguyên lẩm bẩm nói.

Trên thực tế không chỉ có Cơ Minh Nguyệt lấy Thái Tổ ra để so sánh với Nam Cung Lương Nhân. Người khác cũng là như thế.

Bởi vì Thái Tổ là một nhân vật phản chiếu rất tốt, năm đó Đại Chu Thái Tổ phá vỡ xiềng xích của sức mạnh, có thể nói là thiên hạ vô địch. Mà sau ông ấy, đã không còn người nào vô địch xuất hiện nữa.

Nam Cung Lương Nhân, dường như nên có loại tư thái vô địch này. Nhưng cũng chỉ là tư thái vô địch mà thôi.

Có thể từ trên người Nam Cung Lương Nhân nhìn thấy được bóng dáng của Thái Tổ năm đó, mọi người sẽ không thật sự cho rằng hắn ta có thể so sánh với Thái Tổ. Nguyên nhân rất đơn giản.

Đó chính là đỉnh cao Tiên đạo, thậm chí còn có thế giới của bản thân, tên là Tiên Giới.

Tiên Giới đứng trên tất cả vạn giới, phàm là người tu hành đạt đến cấp bậc Thiên Tiên, ở trong tình huống không có gì bất ngờ, đều có thể phi thăng lên Tiên Giới.

Mà Thái Tổ tu luyện Võ đạo.

Võ đạo không hề có cấp bậc và quy mô như Tiên đạo. Trên thế giới có Tiên Giới, nhưng lại không có cái gì mà Võ Giới.

Trước Thái Tổ, thế gian này chưa bao giờ Võ giả nào có thể phá vỡ xiềng xích.

Thái Tổ tuyệt đối là một ngoại lệ, ông ấy đi ra một con đường mà trước đây chưa từng có ai khai sáng, cứng rắn sáng tạo ra cảnh giới của Võ đạo, mà ông ấy, chính là dị số, trong pháp tắc ban đầu của trời đất ở thế giới này, không hề bao gồm Võ đạo. Vì thế, Thái Tổ có thể dừng chân lâu dài ở thế giới này.

Thái Tổ phá vỡ cực hạn, sau đó dùng cảnh giới chí cao của Võ đạo, nghiền ép tất cả mọi người.

Nam Cung Lương Nhân thì khác, hắn ta tu hành Tiên đạo, Tiên đạo phải chịu hạn chế của pháp tắc thiên địa, vì thế cho dù hắn ta có mạnh thế nào đi chẳng nữa, cũng vẫn là có giới hạn, nếu như vượt quá giới hạn này quá nhiều, vậy thì sẽ bị trục xuất khỏi thế giới này.

Đây là chỗ khác biệt giữ hắn ta và Thái Tổ.

Cả hai đều rất mạnh mẽ, nhưng đạo khác nhau, vì thế đương nhiên kết quả sinh ra cũng sẽ khác nhau.

Nhưng nói thì như thế, cũng đã rất đáng sợ rồi, bốn chữ tư thế vô địch này không phải là tùy tiện nói ra, hôm nay thực lực mà Nam Cung Lương Nhân có thể thể hiện ra, đã phá vỡ tưởng tượng của mọi người.

Chương 640: Là ngươi, khiến cho ta tin tưởng vào ánh sáng (3)

Nếu như bọn họ biết, thực lực ban đầu của Nam Cung Lương Nhân, đã sớm vượt qua Thái Tổ, chỉ là bị hạn chế của pháp tắc thiên địa, không thể nào hoàn toàn phát huy ra, sợ rằng sẽ càng thêm chấn động.

“Có người này ở đây, vấn đề an toàn của Diệp Ninh, sẽ được hoàn toàn giải quyết, mà Đại Chu, sợ rằng tương lai sẽ lại lần nữa bị Tiên Môn kiêng dè, rồi sẽ có một ngày, chỉ sợ Tiên Môn sẽ phải xuống dốc!”

Con ngươi của Khô Đạo Nhân bất ngờ co lại, trong lòng âm thầm tính toán. Sự xuất hiện của Nam Cung Lương Nhân, có ý nghĩa phi phàm.

Nam Cung Lương Nhân thành công khiến cho Diệp Ninh, thu hoạch được sự tôn trọng của tất cả mọi người.

Có Nam Cung Lương Nhân ở đó, thì tương đương với thiên quân vạn mã, ai dám dễ dàng chọc đến Diệp Ninh?

Bây giờ trận chiến này còn chưa kết thúc, nhưng mà bởi vì Nam Cung Lương Nhân đột nhiên bùng nổ, dường như Khô Đạo Nhân đã nhìn thấy kết quả cuối cùng rồi. Sợ rằng lần này Tiên Môn là thật sự phải chịu trọng thương.

Đúng thật là mưa gió nghịch chuyển.

Nhưng mà Ma Tông có thể làm gì chứ?

Khô Đạo Nhân tin, với tính cách của Diệp Ninh, nhất định sẽ có ưu ái đối với Ma Tông, hơn nữa sẽ coi Ma Tông là bạn bè.

Nhưng nhất định là có hạn chế, ít nhất sau này Ma Tông làm việc, chắc chắn không thể vô pháp vô thiên giống như thời kỳ đỉnh phong năm đó, nếu như bành trướng quá lợi hại, sẽ trở thành Tiên Môn tiếp theo.

Đến lúc đó, Diệp Ninh có còn bao dung được bọn họ hay không, vẫn còn là một ẩn số.

Loại nhân vật như Khô Đạo Nhân, vĩnh viễn đều là đi một bước, nhìn ba năm bước, nhất thời ông ta nghĩ đến rất nhiều rất nhiều chuyện.

"Vùng đất đông thổ, quả nhiên tàng long ngọa hổ, không thể coi thường."

So sánh ra, suy nghĩ của Pháp Giác không phức tạp như thế, ông ta chỉ là có chút cảm khái. Vốn dĩ Pháp Giác cũng không có dã tâm nhúng tay vào đông thổ, xưng bá một phương.

Pháp Giác chỉ là muốn phát triển Phật Pháp Đại Thừa lớn mạnh mà thôi. Đương nhiên, dục vọng của con người sẽ luôn tăng lên.

Nếu như đi quá thuận lợi, quá bành trướng, vậy thì nhất định cũng sẽ sinh ra suy nghĩ không nên có. Nhưng mà có sự tồn tại của Nam Cung Lương Nhân, những suy nghĩ này đã hoàn toàn biến mất.

Bỏ đi, vốn dĩ bần tăng cũng không có dã tâm quá lớn, ta chỉ là muốn phát triển Phật Pháp Đại Thừa mà thôi, yên tâm làm tốt chuyện của mình, kết thiện duyên, làm việc thiện, cố gắng thành Phật.

Hai tay Pháp Giác chắp lại, âm thầm đưa ra quyết định,

"Tên này có phải là mạnh đến có chút quá đáng không?"

Hai người Trần Thiệu Chính và Thái Hướng Cao hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ rất khó liên hệ một Nam Cung Lương Nhân đại sát bốn phía với người lưu dân quần áo rách rưới kia với nhau. Hai người này, hoàn toàn không có bất kỳ điểm chung nào.

Nhưng mà sự thật bày ra ngay trước mặt, khiến bọn họ không thể không thừa nhận. Mà trong lòng hai người, chỉ còn lại niềm vui sướng vô tận.

Vẫn may vẫn may… đại nhân nhìn xa trông rộng, không phải là người phàm thô tục như hắn, nếu như thật sự nghe lời chúng ta, vậy thì chúng ta đúng thật là tội nhân thiên cổ. Nghĩ đến đây, lòng sùng bái vô hạn của bọn họ đối với Diệp Ninh lại trỗi dậy.

Mà hai người hạ quyết tâm, sau này bất luận Diệp Ninh làm chuyện không hợp thói thường, khoa trương, không thể hiểu nổi như thế nào. Bọn họ tuyệt đối không thê nào hết người này đến người khác lên tiếng phản đối.

Bọn họ nhìn không hiểu, đó là do bọn họ ngốc. Đi theo đại nhân không có bất kỳ vấn đề gì.

Đại nhân vĩnh viễn là trích thần. Ngài ấy sẽ tuyệt đối không sai!

Mà lúc này, trích thần vĩnh viễn trong đôi mắt bọn họ, lại rơi vào trong hoài nghi bản thân.

“Rốt cuộc ta đã làm cái gì?”

“Ta, hình như ta không cẩn thận đã làm một chuyện sai lầm lớn rồi!”

“Ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha…. Hình như ta thật sự không chết được!”

Diệp Ninh rơi nước mắt.

Đúng thế, lần này là thật sự rơi nước mắt.

Lúc trước, nhiều lắm, chính là bị khiến cho khóc không ra nước mắt, nhưng mà lần này, hắn là thật sự rất muốn tự đánh cho mình một cái tát. Lúc trước Nam Cung Lương Nhân nói muốn bảo vệ hắn, để cho tính mạng của hắn không gặp nguy hiểm, Diệp Ninh chỉ cảm thấy điều đó quá khoa trương.

Ngươi có lợi hại như thế nào, ngươi cũng chỉ là một người mà thôi.

Ta còn không tin, tất cả mọi nguy hiểm trên đời này ngươi đều có thể giải quyết hết cho ta?

Nhưng mà bây giờ, Diệp Ninh phát hiện, tên này là thật sự không nói khoác! Hình như hắn thật sự có thể làm được!

Năm Thiên Tiên, hắn ta nói xử lý là xử lý hết, sau này Diệp Ninh còn chết như thế nào? Ai dám mạo nguy hiểm đắc tội với Nam Cung Lương Nhân mà đến giết hắn?

Tiêu rồi.

Rốt cuộc ta đã làm cái gì.

Nước mắt của Diệp Ninh, bị coi thành vui quá mà rơi nước mắt

Chương 641: Tát cả mọi người đều rơi nước mắt

Mặt không có biểu cảm của Nam Cung Lương Nhân, cuối cùng cũng dao động, hắn ta lộ ra thần sắc vui vẻ nhẹ nhõm. Nam Cung Lương Nhân không quan tâm người khác nhìn như thế nào, người khác có suy nghĩ gì, hắn ta chỉ quan tâm một mình Diệp Ninh.

Lúc này nhìn thấy Diệp Ninh "vui mừng" đến rơi nước mắt, hắn cũng thoải mái, cảm thấy tất cả những gì bản thân làm, đều xứng đáng. Nam Cung Lương Nhân quay đầu lại, nhìn về phía Diệp Ninh, mỉm cười nói.

"Ngài không cần cảm ơn ta, là ngài, kéo ta ra khỏi bóng tối, để cho ta biết, thế giới này còn có ánh sáng… Là ngài, khiến cho ta tin tưởng vào ánh sáng, ta biết ngài muốn sáng lập một thế giới sáng lạn, bắt đầu từ ngày hôm nay, ngài sẽ không còn cô đơn, ta sẽ đi theo bên người ngài, cùng với ngài, thực hiện lý tưởng vĩ đại này…"

Vì thế, Diệp Ninh khóc càng dữ hơn.

Cầu xin ngươi đó, ngươi đừng đến gần ta, đi càng xa càng tốt có được không?

Nam Cung Lương Nhân mang đến tuyệt vọng cho rất nhiều người, bao gồm cả Diệp Ninh.

Nhưng cảm quan của mọi người lại hoàn toàn khác nhau.

Bọn họ đều cho rằng đây là Diệp Ninh đang khóc vì vui sướng.

“Diệp đại nhân vẫn luôn chống lại sự bất công trong thế giới này, mà Tiên Môn có thể nói là căn nguyên của tất cả mọi bất công, cũng khó trách ngài ấy vui mừng như thế.”

“Ta có thể hiểu loại cảm giác này, ngài ấy nhìn thấy khả năng thực hiện lý tượng, rất khó khống chế cảm xúc của bản thân.”

“Nếu như người khác khóc, ta sẽ cảm thấy người đó yếu đuối không có bản lĩnh, nhưng Diệp đại nhân rơi nước mắt, đó là nước mắt của người đàn ông cứng rắn, ngài ấy quá khó rồi, bao nhiêu lâu nay, ngài ấy đều đang làm một chuyện thiêu thân lao vào lửa… Mà bây giờ, ngái ấy nhìn thấy hy vọng.”

Rất nhiều người đều nước mắt rơi đầy mặt, bọn họ bị cảm động. Diệp Ninh là người như thế nào?

Nghĩ lại một chút, mới bắt đầu hắn chỉ là một tỷ quan nho nhỏ mà thôi.

Loại tiểu quan không đáng nhắc đến đó, ở trong kinh thành, có thể nói là không ai quan tâm. Mà Tiên Môn thì sao?

Là thế lực mạnh mẽ nhất trong thế gian này, Cửu Châu này đều bị bóng tối của Tiên Môn bao phủ. Tất cả mọi người đều run rẩy dưới bước chân của Tiên Môn.

Chỉ có Diệp Ninh, dùng thân phận một quan lại nho nhỏ, tức giận mắng mỏ Tiên Môn, nổ phát súng đầu tiên chống lại Tiên Môn. Kể từ đó, mỗi một bước mà hắn đi, đều là kỳ tích.

Nếu như có một phân đoạn làm sai, Diệp Ninh nhất định sẽ chết không có nơi chôn thây. Vì thế, một đường này hắn đi, thật sự là quá khó khăn. Mọi người suy nghĩ một chút, vì thế càng ngày càng cảm nhận được sự vĩ đại của Diệp Ninh. Trong quá khứ, hắn là một mình, đấu tranh với toàn bộ bóng tối của thế giới này. Hắn dùng sự nhiệt tình, nhiệt huyết của bản thân truyền nhiễm cho từng người từng người một.

Dần dần, càng ngày càng có nhiều người đoàn kết với nhau, đứng ở bên phía Diệp Ninh. Đó là một loại thức tỉnh, còn là một loại cứu rỗi.

Diệp Ninh quá vĩ đại, người như hắn, xứng đáng nhận được sự đối đãi dịu dàng của thế gian.

Nhưng mà, Tiên Môn cứ không buông tha, mười ba tông Tiên Môn liên thủ, mang đến cho Diệp Ninh tuyệt vọng vô hạn.

Nhưng mà Diệp Ninh vẫn như trước không sợ hãi, vẫn giống như ban đầu, dùng khí thế thà ngọc nát chứ không khom lưng, cứng rắn đi lên. Đây là tinh thần không sợ hãi như thế nào?

Mọi người càng nghĩ, càng cảm thấy rung động lòng người, học cung Tắc Hạ, Ma Tông, Phật Môn, nhất định cũng bị loại tinh thần không sợ hãi này lây nhiễm, mà sự xuất hiện của Nam Cung Lương Nhân, càng giống như là một sự sắp xếp đặc biệt của ông trời.

Cần có một người như thế, có thể khi Diệp Ninh bước đi một mình, mang đến cho hắn sự ấm áp. Người giữ củi cho mọi người, không để cho họ chết cóng ở trong gió tuyết!

Nếu như bọn họ có thể lựa chọn, vậy thì ai không tình nguyện trở thành Nam Cung Lương Nhân chứ? Bọn họ cũng muốn bảo vệ Diệp Ninh.

Để cho nam nhân kiên cường mà vĩ đại này, cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp của thế gian. Loại bầu không khí cảm động này, không kéo dài quá lâu.

Bởi vì Tiên Môn không chịu nổi.

“Lẽ nào các ngươi cho rằng bản thân có thể thắng chắc sao?”

Một Thiên Tiên tóc trắng nghiến răng nghiến lợi nói.

“Tiên Môn sẽ không nhận thua như thế, ai cười đến cuối cùng, vẫn còn là ẩn số!”

Ông ta có tư cách nói điều này.

Bây giờ Tiên Môn đã chết rất nhiều người rồi. Địa Tiên chết bảy tám người.

Thiên Tiên chết năm người, đều là do Nam Cung Lương Nhân giết.

Đương nhiên, bên phía Ma Tông và Phật Môn cũng có tổn thất, nhưng mà so sánh ra, lại ít hơn Tiên Môn rất nhiều. Điều này rất dễ mang đến cho người khác một loại ảo giác, đó chính là trận doanh của Diệp Ninh, đã chiếm phần lớn ưu thế.

Nhưng trên thực tế, cho dù Tiên Môn có tổn thất những người này, sức mạnh trung bình của bọn họ giảm xuống, nhưng vẫn vô cùng mạnh mẽ như trước.

Chương 642: Tát cả mọi người đều rơi nước mắt (2)

Nền tảng của bọn họ thật sự quá hùng hậu, sức mạnh mà mười ba tông Tiên Môn hợp lại có thể bộc phát ra, tuyệt đối là điều mà mọi người khó có thể tưởng tượng được.

“Kết đại trận Ngũ Hành Sinh Diệt!”

Thiên Tiên tóc trắng gầm lên.

Bây giờ đã đến thời khắc mấu chốt, trận chiến này Tiên Môn không thể thua, một khi thua, tình thế công thủ sẽ thật sự nghịch chuyển. Những năm qua, những dấu vết để lại trong nhân gian, cũng sẽ hoàn toàn biến mất.

Thời đại Tiên Môn thống trị, còn chưa thật sự bắt đầu, sao có thể cứ dễ dàng kết thúc như thế?

Các Thiên Tiên không muốn chấp nhận điểm này, bọn họ không phải là vô duyên vô cớ thức tỉnh, bọn họ nhất định phải làm cái gì đó. Cái gọi là đại trận Ngũ Hành Sinh Diệt, thật ra không được tính là cao thâm.

Đây là trận pháp nhất định phải tu hành của mười ba tông Tiên Môn.

Thậm chí những Tiên Môn trung đẳng khác, nếu như có đệ tử hứng thú, cũng có thể đi vào trong tàng thư các nghiên cứu trận pháp này. Trận pháp này không phải là cái gì mà bí mật không truyền ra ngoài.

Bởi vì chỗ thâm sâu nhất của trận pháp này là đơn giản dễ hiểu nhất, còn về phần uy lực, càng là vô cùng trực tiếp. Chỉ cần

người đủ nhiều, pháp bảo, tiên khí đủ nhiều, vậy thì trận pháp này sẽ rất mạnh.

Chỗ thần kỳ của trận pháp này chính là nằm ở đó.

Người của mười ba tông Tiên Môn bất luận là đệ tử tinh anh bình thường, hay là Thiên Tiên, sau khi nghe được mệnh lệnh, lập tức tập hợp thành trận pháp, bọn họ đều hiểu rất rõ về trận pháp này, rất nhanh đã tìm được vị trí của mình. Sau đó dung nhập tất cả pháp bảo và linh lực của bản thân vào trong đó. Nhìn từ bên ngoài, hàng vạn người của mười ba tông Tiên Môn, đã hoàn toàn biến mất rồi. Xuất hiện ở trước mặt bọn họ, là một bàn quay cực lớn lúc ảo lúc thực. Bàn quay có năm màu sắc, lần lượt đối ứng với kim mộc thủy hỏa thổ.

Đây chính là sức mạnh ngũ hành.

Linh căn chia thành ngũ hành, mỗi người đều có thể tìm được thuộc tính của mình, sau đó đứng vào vị trí của mình.

Ngũ hành tương sinh tương khắc, sức mạnh ngũ hành vận chuyển, chỉ thấy đất nước gió lửa không ngừng sinh ra, mà bàn quay ngũ hành cực lớn, càng là thể hiện ra cảm giác kim loại, một cỗ khí thế nghiền nát tất cả, nghiền ép về phía Nam Cung Lương Nhân.

Tiên Môn đã ý thức được, Nam Cung Lương Nhân mới là nguy hiểm lớn nhất. Nếu như có thể tập hợp sức mạnh, giải quyết Nam Cung Lương Nhân trước, vậy thì bọn họ có nhiều thời gian, để dây dưa với các thế lực khác.

“Giết hắn ta, không cần biết hắn ta yêu nghiệt như thế nào, chúng ta cược tất cả mọi thứ, nhất định có thể giết được hắn ta!”

Các Thiên Tiên đều đỏ mắt? Mơ?

Bọn họ rất khó tưởng tượng được, bản thân chẳng qua chỉ ngủ sau một đoạn thời gian, khi thức tỉnh lần nữa, vì sao thế gian lại nhiều thêm hai người lợi hại là Diệp Ninh và Nam Cung Lương Nhân , đôi tổ hợp này uy hiếp quá lớn đối với Tiên Môn.

Bọn họ nhất định phải làm cái gì đó, nếu không để cho hai người này trưởng thành, vậy thì sẽ thật sự tiêu đời rồi. Vào lúc này, rất nhiều người nhớ đến lời bình luận của Thiên Cơ Tử.

Bọn họ không phải là lần đầu tiên nhớ đến Thiên Cơ Tử. Nhưng mà theo thời gian trôi qua, bọn họ càng ngày càng cảm nhận được sâu sắc.

Thảo nào Thiên Cơ Tử nói chỉ có một cơ hội để giết Diệp Ninh. Còn không phải sao?

Nếu như ngày hôm nay không thể nào giết được Diệp Ninh, vậy thì hắn sẽ thật sự sẽ thành công, tương lai muốn động thủ lần nữa, vậy thì chính là ngàn khó vạn khó. Khó trách Thiên Cơ Tử đề nghị Tiên Môn rút lui, đừng khai chiến.

Nếu như sớm biết được là loại kết quả này, Tiên Môn đúng thật là không dám khai chiến, bởi vì loại đại chiến quy mô này, tuyệt đối là chuyện chỉ cần kích phạt là sẽ ảnh hưởng đến tổng thế.

Một khi bắt đầu đánh, có trời mới biết cuối cùng sẽ phát triển thành dáng vẻ gì.

Ngược lại, nếu như Tiên Môn sớm biết được mọi chuyện sẽ trở nên thế này, có nhiều thế lực tham dự vào như thế, vậy thì bọn họ hoàn toàn có thể đánh bại từng bên một.

Hoàn toàn dùng võ lực, đây tuyệt đối là hạ sách tồi tệ nhất.

Nhưng có hối hận như thế nào cũng đều là chuyện không có ý nghĩa gì nữa, trước mặt Tiên Môn đã không có đường lui, bọn họ nhất định phải ứng phó. Nếu không, uy nghiêm Tiên Môn gây dựng ở trong Cửu Châu, sẽ thật sự có nguy hiểm sụp đổ.

Bùm!

Bàn quay ngũ hành được đất nước lửa gió bao quanh, nghiền ép đến mức khiến cho hư không vặn vẹo, dùng một cỗ khí thế không thể nào ngăn cản được, xông về phía Nam Cung Lương Nhân. Trong đôi mắt Nam Cung Lương Nhân lóe lên một tia ngưng trọng.

Vì sao Nam Cung Lương Nhân không dám nói một mình mình có thể giải quyết được Tiên Môn, nguyên nhân chính là ở đây.

Chương 643: Tát cả mọi người đều rơi nước mắt (3)

Người của Tiên Môn có chênh lệch như thế nào với Tiên Giới, vậy thì cũng không phải là bùn đất, bọn họ ở trong Cửu Châu, tích lũy nhiều năm, không thể nào không có căn cơ, hơn nữa là con người, thì nên hiểu lợi dụng ưu thế của mình như thế nào.

Nhưng khi Tiên Môn cược hết tất cả, chính là muốn phân ra sống chết với Nam Cung Lương Nhân, cho dù là hắn ta, đối phó với sức mạnh này cũng có chút khó khăn. Dù sao bây giờ hắn ta không phải Tiên Quân Hắc Thủy, hắn ta chỉ là một cường giả đỉnh phong Địa Tiên luân lạc đến hạ giới, sức mạnh vẫn còn chưa hoàn toàn hồi phục.

Bây giờ nếu như muốn tăng thêm, vậy thì không có gì để nghi ngờ, nhất định sẽ kích phát pháp tắc thiên địa, đến lúc đó một khi hắn ta bị cưỡng ép đến Tiên Giới, vậy thì Diệp Ninh sẽ thật sự tiêu đời.

Vì thế, lúc trước trong lòng Nam Cung Lương Nhân vẫn tồn tại lo lắng.

Nhưng mà bây giờ, tình huống chắc chắn tốt hơn rất nhiều, có Phật Môn, học cung Tắc Hạ, Ma Tông trợ trận, áp lực của Nam Cung Lương Nhân được chia ra không ít. Hơn nữa bây giờ Tiên Môn cũng không phải là trạng thái hưng thịnh, bọn họ đã chết rất nhiều người, đến Thiên Tiên cũng chết năm người.

Vô hình chung, căn cơ của bọn họ đã suy yếu hơn rất nhiều. Vậy thì Nam Cung Lương Nhân đối phó với đám người này, không phải là chuyện không có khả năng nữa. Hắn ta bước về phía trước một bước, hai tay kích phát ấn quyết.

“Rải đậu thành binh!”

Hắn ta lại lần nữa thi triển thần thông tiên thuật.

Trong trời đất, lóe lên vô số ánh sáng màu vàng. Ở trong những đốm sáng màu vàng này, xuất hiện một tiếng kêu gào bi thương và thảm thiết. Bất luận là ai, nghe thấy âm thanh kêu gào thảm thiết này, đều sẽ cả người ổi da gà, khó mà kìm lòng được.

“Đây là cái gì?”

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Bọn họ cảm nhận được một cỗ khí tức lạnh lẽo đáng sợ.

Giống như là địc ngục giáng lâm xuống nhân gian vậy, khắp nơi đều tràn ngập cảm giác lạnh lẽo.

Sau đó, dưới ánh mắt khó mà tin được của bọn họ, trong những đốm sáng mày càng đó, xuất hiện một khuôn mặt thăng trầm… Giây tiếp theo, khuôn mặt đó dần dần phóng lớn, sau đó là cổ, tay, chân… từng người từng người giống như cô hồn dã quỷ, bước ta từ trong đốm sáng. Nhìn lướt một lượt, cũng không biết có bao nhiêu người xuất hiện.

Rõ ràng bọn họ là một loại trạng thái đặc biệt, tương tự như hồn phách, nhưng lại không hoàn toàn là hồn phách, trong mắt bọn họ có thần sắc mơ hồ, nhưng ở trong sự mơ hồ đó, lại khó che giấu được nỗi đau đớn, giống như là cho dù trở thành loại trạng thái này, nhưng mà bọn họ vẫn như trước ở trong loại trạng thái đau đớn trước khi chết.

Nhưng điều này không ảnh hưởng cái gì, càng đau đớn, khí tức trên người bọn họ càng ngày càng nồng đậm, những người đau đớn nhất đó, khí tức mà họ thể hiện ra, thế mà đã đạt đến cấp bạc Tiên Thiên!

Ở trong những vong hồn Thiên Tiên này, phần lớn các khuôn mặt, đều khiến cho người ta cảm thấy xa lạ, nhưng mà vẫn có mấy người, khiến cho Tiên Môn nhận ra được.

“Chuyện này sao có thể?”

“Thái thượng trưởng lão ở đó!”

“Đây là vì sao?”

Đám người Tiên Môn phát hiện từng thân ảnh quen thuộc.

Những thân ảnh quen thuộc này, không phải là ai khác, mà chính là những thái thượng trưởng lão chết ở trong tay Nam Cung Lương Nhân. Cùng với những tinh anh khác của Tiên Môn.

Bọn họ đều là dáng vẻ này, ánh mắt mơ hồ, vô cùng đau đớn, dùng trạng thái vong hồn để tồn tại. Nhìn thấy cảnh tượng này, có người tinh thần chấn động, khó có thể tin được nói.

“Ta hiểu rồi, thần thông tiên thật này, thế mà lại có thể khiến cho vong hồn của hững người mà bản thân đã giết, cưỡng ép

hội tụ lại!”

“Không, không phải là hội tụ lại, những người bị hắn ta giết, theo cái nhìn của chúng ta, rất nhiều người đều là hồn phi phách tán, nhưng trên thực tế bọn họ không hề hồn phi phách tán, mà bị hắn ta khống chế, hắn ta tu hành thần thông tiên thuật này, chính là dùng để khiến cho những người bị hắn ta giết chết không được giải thoát!”

“Thủ đoạn thật là ác độc!”

Đám người Tiên Môn đều kinh hãi. Bọn họ nói không sai.

“Rải đậu thành binh” của Nam Cung Lương Nhân chính là nguyên lý này.

Phàm là người bị hắn ta giết, hồn phách đều không được giải thoát, vẫn sẽ có một tia tàn hồn như thế, bị hắn ta bắt lại, khi Nam Cung Lương Nhân thi triển thần thông nay, cùng nhau xuất hiện, sau đó hóa thành âm binh hắn ta triệu hồi, để đối phó với kẻ địch.

Đây là lần tính toán hiếm có trong cả đời chém giết người khác của Nam Cung Lương Nhân.

Cũng là bởi vì bây giờ Nam Cung Lương Nhân chỉ là đỉnh phong Địa Tiên, những tàn hồn hắn ta tập hợp được không thể nào cao hơn Thiên Tiên. Nếu như tu vi của hắn ta cao hơn một tầng, triệu tập càng nhiều thần hồn của các cường giả khác, vậy thì nhất định sẽ dọa cho Tiên Môn không cần đánh cũng tự sụp đổ. Những như thế này đã đủ rồi.

Chương 644: Tát cả mọi người đều rơi nước mắt (4)

Đám người Tiên Môn bị thủ đoạn của Nam Cung Lương Nhân dọa sợ, đây là thần thông tiên thuật như thế nào, đã vượt quan phạm vi nhận thức và sợ hãi của bọn họ.

Có những lúc, chết không hề đáng sợ.

Nhưng mà chết ở trong tay Nam Cung Lương Nhân, thế mà bọn họ còn không thể nào được giải thoát, còn phải dùng loại

phương thức này để tiếp tục tồn tại. Đây là sự đau đớn như thế nào?

Còn không bằng cho bọn họ một đao dứt khoát.

Khí thế của Tiên Môn, bắt đầu xuống dốc, hơn nữa một khi bắt đầu giảm xuống, vậy thì giống như là lao xuống dốc. Trong đó có rất nhiều nguyên nhân.

Một bộ phận nguyên nhân là bị thủ đoạn của Nam Cung Lương Nhân dọa sợ.

Nhưng mà theo cái nhìn của Nam Cung Lương Nhân, đây mới chỉ là một trong các nguyên nhân mà nói, nguyên nhân lớn nhất, thật ra vẫn là Tiên Môn yên ổn quá lâu rồi. Có một câu nói chính là quên chiến nhất định sẽ diệt vong.

Nằm ở trên công lao, sống ở trong khu vực an toàn, chính là sẽ mang đến cho người ta một loại ảo giác coi thường tất cả.

Tiên Môn đã yên ổn quá lâu, yên ổn đến mức khiến cho mỗi một người bọn họ đều vô cùng kêu ngao, có một cảm giác ông trời là lão đại mà ta chính là lão tam, vì thế bọn họ ôm loại tâm thái này, nhất định sẽ có kỳ vọng rất cao.

Một khi trận chiến này bắt đầy, bọn họ tuyệt đối sẽ không ngờ được, bản thân sẽ rơi vào trong loại khổ chiến này. Kỳ vọng của bọn họ không phù hợp với hiện thực, vốn dĩ về mặt tâm lý đã có khoảng cách rất lớn.

Sau đó, lại cộng thêm đả kích liên tiếp, đệ tử Tiên Môn chưa từng trải qua sóng gió, tâm trạng bắt đầu dao động, bất kể trưởng bối của tông môn có hô hào thế nào, nhất thời cũng không nhấc lên được khí thế.

“Giết!”

Nam Cung Lương Nhân phất tay, đại quân âm binh trực tiếp xông lên.

Mà lúc này, hắn ta còn nhìn về phía người của Phật Môn, Ma Tông, nói.

“Lúc này không ra tay, còn đợi đến bao giờ?”

Thời cơ này rất vi diệu.

Chính là nhan lúc đối phương tự loạn trận thế. Tấn công vào lúc này, đương nhiên vô cùng thích hợp.

Rõ ràng những thế lực khác cũng ý thức được điểm này. Giết!

Cuối cùng quyết chiến cũng bắt đầu.

Trận chiến khoáng thế này, cuối cùng cũng đã đến lúc kết thúc.

Đại chiến ở trên bầu trời máu bay tung tóe, từng giọt từng giọt máu, từ trên không trung rơi xuống, rơi vào mặt, cánh tay, áo giáp của đại quân hai nước đang chém giết ở dưới mặt đất… Nhưng điểm khác nhau đó là, bên phía Đại Chu bị mùi vị của máu lây nhiễm, càng đánh càng hăng. Mà bên phía nước Tấn, lại là từng bước rút lui.

Lý Nhiễm đưa tay ra, nhìn từng đáo hoa màu máu nở rộ ở trong bàn tay mình, vốn dĩ rất ấm áp, nhưng đang lạnh đi từng chút từng chút một. Trái tim của hắn ta, cũng theo đó mà trở nên lạnh giá.

Sắp kết thúc rồi!

Đúng thế.

Sắp kết thúc rồi.

Trận đại chiến khoáng thế này, đến lúc này, cũng nên viết dấu chấm hết lên đó rồi. Tình thế của trận chiến tranh này, từ lúc bắt đầu đã không nằm trong kế hoạch của Lý Nhiễm.

Nhưng Lý Nhiễm lại không làm được cái gì.

Hắn ta không phải là người quyết định tình thế, hắn ta chỉ là một con rối, chỉ là một công cụ.

Nhưng bất luận là con rối cũng được, là công cụ cũng thế, đều là kết quả mà Lý Nhiễm tâm cam tình nguyện nhận lấy, sở dĩ hắn ta thành thành thật thật nghe mệnh lệnh của Tiên Môn, còn không phải là muốn tiếp tục sống?

Lý Nhiễm không muốn chết.

Hắn ta là một người ích kỷ.

Vì để tiếp tục sống, hắn ta cảm thấy không có cái gì có thể không hy sinh.

Lúc trước Lý Nhiễm cảm thấy gia tộc rất quan trọng, dù sao hắn ta cũng là gia chủ Lý gia, nhưng mà bây giờ toàn tộc Lý gia ngoại trừ hắn ta, đều đã hy sinh hết rồi, hắn ta cảm thấy điều này không có vấn đề gì cả.

Lúc trước hắn ta mơ ước phong Vương, sau này hắn ta được như ý nguyện, trở thành Tấn Vương, còn thành công lập quốc, nhưng mà bây giờ liên quan đến sống chết của bản thân, hắn ta cảm thấy vương vị không có cái gì quan trọng nữa.

Một người, chỉ có sống mới là điều quan trọng nhất, chết rồi, thì cái gì cũng không còn.

Vì thế Lý Nhiễm vì để sống, hắn ta cảm thấy bản thân không có chuyện gì là không thể làm, không dám làm cả.

Trước khi trận đại chiến này bắt đầu, hắn ta cho rằng bản thân có thể tiếp tục sống, mười ba tông Tiên Môn là sức mạnh cường đại như thế nào? Bọn họ cùng nhau động thủ, lẽ nào còn không thể sáng tạo ra một không gian để cho hắn ta được sống sao?

Nhưng mà bây giờ trong lòng hắn ta đã trầm xuống từng chút từng chút một… Lý Nhiễm phát hiện, có lẽ đúng thật là không thể.

Trong mắt hắn ta dâng lên một tầng bi ai.

Đại chiến còn chưa kết thúc, nhưng mà người sáng suốt, trong lòng đã sớm có đáp án. Lý Nhiễm ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Chương 645: Diệp huynh, sao huynh không cười nữa?

Sức mạnh cường đại bộc phát, màu sắc rực rỡ bao phủ hiện trường chiến tranh, hắn ta chỉ là một người bình thường, đương nhiên không nhìn rõ cái gì. Vì thế ánh mắt của Lý Nhiễm, chỉ có thể nhìn về phía đại chiến ở trên mặt đất.

Tiến độ của cuộc chiến đến lúc này, rõ ràng đã xuất hiện chênh lệch.

Sau một hồi giằng co thịt xay thịt, quân Chu vẫn luôn chiếm ưu thế, bọn họ từng bước từng bước một tiến đến trận địa của

Lý Nhiễm. Mấy chiếc cầu phao đã bị máu tươi nhuộm đỏ, vết máu thuận theo kẽ hở và bên mép chảy xuống sông Chương Hà, khiến cho nước sông Chương Hà cũng trở nên chói mắt hơn.

Người ở hạ lưu sông Chương Hà, ngày hôm nay nhất định sẽ rơi vào mơ hồ, bởi vì bọn họ phát hiện nước sông Chương Hà trong vắt lúc trước, bây giờ đã bị máu tươi nhuộm đỏ, còn có từng cỗ thi thể, thuận theo dòng chảy trôi xuống đó… Nếu như là người có tâm ở phía trên nhìn thật kỹ, nhất định sẽ phát hiện, máu tươi trên cầu phao, không bao gồm phía sau lưng bên phía Đại Chu, một nửa cây cầu phao thuộc về phía bọn họ, không hề có bất kỳ vết máu nào, mà càng đến gần trận địa quân Tấn, màu sắc của màu tươi càng nồng đậm hơn.

Đến lúc này, quân Chu đã tiến quân đến bên bờ.

Quân Tấn đã mất đi tư cách đứng ở trên cầu phao, quân đao khiên ngăn cản hàng vạn người của bọn họ, hình thành một bức tường chắn thật dày, ý đồ muốn chống lại tấn công của Đại Chu.

“Giết giết giết, Đại Chu toàn thắng!”

“Không chảy hết máu, chết cũng không ngừng!”

“Trừng phạt kẻ phản nghịch, bắt sống giặc Tấn!”

Quân Chu hô hào khẩu hiệu vang vọng, sĩ khí của bọn họ vốn dĩ đã cao, mà bây giờ trải qua mấy lần giằng co, càng là có được cổ vũ cực lớn.

Bây giờ, sĩ khí cao nhất, trên dưới toàn quân, đều đã coi thường cái chết.

Chém giết trở thành bản năng của bọn họ, lúc này, tất cả mọi người đều đã quên đi chính mình.

Ở trong loại bầu không khí cuồng nhiệt này, trong quân Chu, lần lượt bạo phát ra khí tức đáng sợ. Từng đạo quân hồn được định hình thành công, tinh nhuệ của Thần Cơ Doanh vốn dĩ đã ngưng tụ quân hồn, lúc này sau khi trải qua tẩy rửa của máu tươi, càng đạt được tiến bộ cực lớn.

Trong lúc mơ hồ, bọn họ đã có uy phong của thời kỳ Thái Tổ nắm đó. Đây chính là chỗ đắc biệt của quân hồn.

Trong quá khứ, thời kỳ Thái Tổ, Đại Chu có vô số quân đội mạnh, rất nhiều đại quân tinh nhuệ, dưới sự lãnh đạo của một vị tướng, có thể phá vỡ Tiên Môn. Nguyên nhân ở đâu? Lẽ nào là sự mạnh yếu của mỗi cá nhân sao? Rõ ràng không phải.

Quân đội là một chỉnh thể, mà tiêu chuẩn duy nhất có thể thể hiện độ mạnh của cả chỉnh thể này, chính là quân hồn.

Quân hồn mạnh mẽ, có thể khiến cho mọi người đoàn kết một lòng, giống như thương vàng ngựa sắt vậy, bạo phát ra sức mạnh hủy diệt.

Đại quân hơn trăm vạn hỗn chiến, đã thành công khiến cho quân đội bình thường ban đầu ngưng tụ ra quân hồn, lại khiến cho tinh nhuệ đã có quân hồ, trở nên càng thêm cường đại.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Cơ Minh Nguyệt chắc chắn là cả mặt đỏ bừng.

Cơ Minh Nguyệt ý thức được, trận chiến toàn quốc này, có thể mang đến lợi ích rất lớn cho Đại Chu.

“Từ nay về sau, quân ta xem như là được huấn luyện thành công rồi!”

Nàng lẩm bẩm nói.

Quả nhiên, đạo luyện binh, chính là phải trải qua chém giết.

Chiến trường càng lớn, càng khó khăn, thì càng có thể khiến cho người khác tiến bộ. Nếu chỉ huấn luyện, thứ luyện ra chỉ là trình diễn.

Hôm nay trận đại chiến khoáng thế này, sẽ khiến cho các quân có được tiến bộ cực lớn, trong lúc mơ hồ, đã có năm phần khí thế ở thời kỳ Thái Tổ.

Cơ Minh Nguyệt biết, sở dĩ có thể nâng cao nhiều như thế, cũng không hoàn toàn là bởi vì do chiến tranh tôi luyện. mà càng là bởi vì mị lực cá nhân của Diệp Ninh.

Diệp Ninh có thể khiến cho người khác vì hắn, mà nhiệt huyết sôi trào.

Sự xuất hiện của Diệp Ninh, đã thành công khiến cho các quân sĩ có một tư tưởng thống nhất, bởi vì bọn họ đều không muốn Diệp Ninh chết bọn họ đều muốn chiến đấu đến chết.

Quân đội thống nhất tư tưởng, tình nguyện hy sinh tính mạng cho cùng một mục tiêu, muốn không trưởng thành cũng là chuyện không thể nào.

Mà rõ ràng đây không phải trọng điểm, số lượng quân Tấn còn rất nhiều, nếu như đến cuối cùng trận đại chiến này có thể giành được thắng lợi, quân đội nhất định sẽ tiến lên một bước rất dài.

Phục hưng Đại Chu, đã không còn là điều viển vông, mà là thật sự đã bắt đầu được thực hiện rồi.

Nghĩ đến đây, Cơ Minh Nguyệt khó kìm chế được vui sướng trong lòng, nàng rút kiếm Thiên Tử ra, lớn tiếng hô lên.

"Truyền khẩu dụ của trẫm, người đầu tiên lên bờ, thưởng vạn lượng vàng, phong Anh Dũng Bá!"

"Người bắt sống được nghịch tặc Lý Nhiễm, phong Vạn Hộ Hầu!"

"Giết qua đó cho trẫm!"

Giọng nói vừa dứt, trong quân truyền đến mấy đạo âm thành truyền khẩu dụ đi khắp quân.

Chương 646: Diệp huynh, sao huynh không cười nữa? (2)

"Khẩu dụ của bệ hạ, người đầu tiên lên bờ, thưởng vạn lượng vàng, phong Anh Dũng Bá, người bắt sống được nghịch tặc Lý Nhiễm, phong Vạn Hộ Hầu!"

"Khẩu dụ của bệ hạ, người đầu tiên lên bờ, thưởng vạn lượng vàng, phong Anh Dũng Bá, người bắt sống được nghịch tặc Lý Nhiễm, phong Vạn Hộ Hầu!"

"Khẩu dụ của bệ hạ, người đầu tiên lên bờ, thưởng vạn lượng vàng, phong Anh Dũng Bá, người bắt sống được nghịch tặc Lý Nhiễm, phong Vạn Hộ Hầu!"

Từng đạo âm thanh truyền khắp trận địa.

Vốn dĩ các sĩ binh sĩ khí đã cao, khí thế càng là bất ngờ bùng nổ. Có trọng thưởng nhất định sẽ có anh hùng.

Bùm!

Giữa tiếng vang của kim loại chạm vào nhau,cuối cùng có một sĩ tốt lên được trên bờ. Sau đó là người thứ hai, người thứ ba, người thứ một ngàn… người thứ một vạn! Quân Chu đột phá bức tường khiên, đã bắt đầu lên bờ rồi.

Bức tường khiên không chỉ là rào cản cuối cùng ở bề ngoài, mà còn là bức bình phong cuối cùng ở trong lòng quân Tấn. Vốn dĩ lòng quân của bọn họ đã không ổn định, có thể chiến đấu đến lúc này, nói thật đã rất không dễ dàng rồi.

Trận chiến trên cầu nổi, đã tổn thấy mất hai mươi vạn nhân mã, bây giờ quân Chu dốc hết toàn lực, đã lên đến bờ, vậy thì bọn họ không có bất kỳ chiến lược tung hoành nào nữa, bờ sông dài hàng ngàn dặm, đều để mặt cho quân Chu phi chạy.

Còn đánh cái gì nữa? Trận này đã thua rồi.

“Chạy đi!”

Không biết là người nào hét lên trước, tiếp đó là phản ứng dây chuyền. Hơn mười vạn quân Tấn vứt vũ khí xuống, quay đầu bỏ chạy.

Bọn họ vừa chạy, lập tức khiến cho trận hình của toàn bộ đội quân trở nên hỗn loạn. Rất nhiều người đi lên phía trước, rất nhiều người lùi về sau, còn có người dứt khoát ôm lấy đầu ngồi xổm trên mặt đất.

Nhất thời, xảy ra sự cố giẫm đạp vô cùng nghiêm trọng. Ít nhất có hơn ngàn người, vào lúc này bị người của mình giẫm chết.

“May chạy, chạy chậm là sẽ chết!”

“Ta cũng là người Chu, đừng có giết ta, đừng giết ta, ta cũng không muốn đánh, là bọn họ ép ta!”

“Ta đầu hàng, xin tha mạng!”

Càng ngày càng có nhiều người bắt đầu bỏ chạy.

Có rất nhiều người hoàn toàn mất đi ý chí chiến đầu, trực tiếp quỳ xuống cầu xin.

“Các ngươi tìm chết, quay về, đều quay về hết cho ta!”

Đội giám sát chiến vung đao cứng sáng chói, giết ba binh lính chạy trốn. Bọn họ muốn ngăn cản, để bại quân tiếp tục chiến đấu.

Nhưng mà hành động của bọn họ, không chỉ không có tác dụng gì, ngược lại kích phát tâm lý phản nghịch của binh sĩ, phần lớn đám người chạy nhanh hơn, thậm chí một bộ phận ít người bắt đầu ra tay với đội giám sát quân.

Bọn họ cảm thấy, dù sao đều là chết, còn không bằng liều mạng với các ngươi. Như thế, đội giám sát chiến cũng bó tay bất lực.

"Đại vương!"

Một tướng quân xông lên, cả mặt bê bết máu nhìn Lý Nhiễm, trong mắt tràn ngập thần sắc chờ mong.

Vị tướng quân này đang đợi, Lý Nhiễm cho hắn một chỉ thị, để cứu vãn cục diện thất bại này.

Nhưng hắn ta thất vọng rồi.

Bởi vì từ đầu đến cuối Lý Nhiễm đều không nói một câu nào.

Lý Nhiễm nhắm mắt lại, dựa vào trên chiến xa, trong đôi mắt, chảy ra hai hàng nước mắt dài. Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng tướng quân chấn động, lộ ra thần sắc hoang mang.

"Đại vương từ bỏ rồi."

Trong lòng tướng quân xuất hiện suy nghĩ này. Sau đó không nói cái gì nữa, mà bỏ mũ ra, quỳ xuống, dập đầu ba lần với Lý Nhiễm.

Sau đó tướng quân đứng dậy, cầm lấy mũ, rút kiếm ra, dẫn theo quân của mình giết về phía quân Chu, sau đó bị nhấn chìm trong đám đông… Lý Nhiễm nhìn thấy một màn này.

Hắn ta không nỡ lòng nhìn.

Lý Nhiễm rất lạnh lùng, nhưng không phải hắn ta không có tình cảm, hắn ta biết, cái chết của vị tướng quân này, đại biểu cho người trung thành cuối cùng của hắn ta, cũng tan thành mây khói.

Nhưng mà hắn ta có thể làm sao?

Cái gì mà kiêu binh bại như núi đổ, bây giờ chính là kiêu binh bại như núi đổ.

Cái gì mà quân lệnh, cái gì mà uy hiếp, khi thật sự sụp đổ, tất cả đều mất đi tác dụng, con người chỉ còn lại bản năng, bọn họ chỉ làm việc thuận theo bản năng của mình.

"Đáng tiếc, ông trời giúp Chu không giúp ta!"

Lý Nhiễm mở mắt, hai dòng huyết lệ chảy xuống, nhìn lên bầu trời mênh mông, gào lên một tiếng đau xé lòng.

Lý Nhiễm cho rằng, sở dĩ trận chiến này thua, không phải là lỗi của hắn ta.

Đại Chu là người chiến thắng, nhưng hắn ta không hề khâm phục. Hắn ta cho rằng, bản thân chỉ là thua Diệp Ninh mà thoio.

Nếu như Diệp Ninh là người của hắn ta. Nếu như Diệp Ninh chịu làm việc cho hắn ta. Nếu như… Hắn ta càng ngày càng khẳng định, nguyên nhân mình thua, chính là đơn giản như thế.

"Ta thua một người."

Lý Nhiễm cười thảm một tiếng.

Đây tuyệt đối là kết quả mà hắn ta không ngờ được.

Không chỉ là Lý Nhiễm, Tiên Môn cũng tuyệt đối không ngờ được. Trong lòng hắn ta rất không cam tâm.

Chương 647: Diệp huynh, sao huynh không cười nữa? (3)

Bởi vì bắt đầu từ lúc Diệp Ninh làm hỏng chuyện phong Vương của hắn ta, cho đến bây giờ, hắn ta đều coi Diệp Ninh là kẻ địch đứng đầu của mình, minh tranh ám đấu lâu như thế, nhưng mà cuối cùng, hắn lại đến mặt của Diệp Ninh cũng chưa từng gặp, đến ngay cả một câu, cũng chưa từng nói… Vừa rồi khi Diệp Ninh ở trên bầu trời, hắn ta cũng chỉ có thể ở dưới mặt đất bất lực nhìn lên trên. Tất cả những gì Lý Nhiễm có thể nhìn thấy, chỉ là một bóng lưng cao cao tại thượng.

Điều này khiến hắn làm sao mà cam tâm?

Trận thua này thật sự quá xấu hổ rồi.

Có điều vẫn còn tốt, không phải chỉ có một mình Lý Nhiễm thua. Hắn ta nhìn lên bầu trời.

Mưa máu càng nhiều hơn, dường như đã hình tư thế đổ xuống.

Lý Nhiễm đơn phương cho rằng, đây là máu của Tiên Môn. Rất tốt.

Như thế, là người thất bại, hắn ta cũng không cô độc. Lý Nhiễm ha ha cười lớn, không biết vì sao, thế mà lúc này hắn ta loại có một loại cảm giác thở phào một hơi khó chịu.

Rõ ràng lâu như thế, hắn ta đều là người hợp tác kiên định của Tiên Môn, nhưng mà nghĩ đến cảnh tượng Tiên Môn xui xẻo, thế mà Lý Nhiễm lại cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Nếu như là lúc trước, Tiên Môn phát hiện Lý Nhiễm như thế này, nhất định sẽ vô cùng tức giận. Nhưng mà bây giờ Tiên Môn, rõ ràng đã không còn loại tâm tư đó nữa. Bởi vì bọn họ đến tự bản thân còn khó bỏ vệ.

Đại chiến ở trên không trung, đương nhiên không chấn động giống như hai trăm vạn người chém giết ở dưới mặt đất, nhưng luận mức độ thảm liệt, thì không thua kém chút nào. Dưới sự liên thủ của Nam Cung Lương Nhân, học cung Tắc Hạ, Phật Môn, Ma Tông.

Không có gì bất ngờ, Tiên Môn rơi vào trong nghịch cảnh.

Lúc trước cơ hội duy nhất của bọn họ, chính là tập hợp toàn bộ sức mạnh, từ khi mới bắt đầu, đã trực tiếp tiêu diệt Nam Cung Lương Nhân, sau đó lần lượt đột phá.

Nhưng mà Nam Cung Lương Nhân là nhân vật như thế nào? Sao có thể để cho bọn họ thành công? Một khi Nam Cung Lương Nhân kiên trì ở đây, vậy thì Tiên Môn thất bại chỉ là chuyện sớm muộn.

“Sảng khoái, sảng khoái, năm đó khi Ma Tông diệt vong, các ngươi có từng nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay?”

Khô Đạo Nhân cười lớn, trong tiếng cười tràn ngập vẻ vui sướng vô tận.

Ông ta giống một kẻ điên, cầm tháp Trấn Ma điên cuồng đập xuống, mỗi một lần đập, đều khiến cho đám người của Tiên Môn, ngã xuống từng mảnh từng mảnh.

“Làm nhiều việc bất nghĩa sẽ tự diệt, Tiên Môn có ngày hôm nay, chính là thiên ý!”

Kỳ Nguyên nói với vẻ hiên ngang chính nghĩa.

Kỹ Nguyên nhớ đến khó khăn những năm nay của học cung Tắc Hạ, tất cả đều là do Tiên Môn ban cho, thiếu chút nữa, Nho Môn đã thật sự đoạn tuyệt. Tiên Môn làm việc quyết tuyệt như thế, trong lòng Kỳ Nguyên sao có thể không có hận ý?

Thật sự cho rằng người đọc sách không biết giết người sao?

Người đọc sách nhìn thì thân thiện, nhưng khi thật sự bắt đầu động thủ, cũng không thua kém bất kỳ người nào.

“A di đà phật.”

Phật Môn không nói cái gì.

Giữa bọn họ và Tiên Môn không có ân oán.

Nhưng mà Tiên Môn xui xẻo, đối với bọn họ mà nói cũng là một chuyện tốt.

Tiên Môn xuống dốc, đương nhiên sẽ giải phóng vô số không gian, đến lúc đó, với tính cách của Diệp Ninh, chắc rằng sẽ cho Phật Môn một đãi ngộ công bằng.

“Bỏ đi, thật sự thua rồi!”

“Tội của trận chiến này không phải lỗi của chúng ta, mà là Diệp Ninh, quá gian xảo!”

“Trên đời sao lại có thể có yêu nghiệt như thế? Lẽ nào Tiên Môn ta, thật sự bị ông trời vứt bỏ rồi sao?”

Tiên Môn có quá nhiều người ngã xuống.

Tình huống binh bại như núi đổ, cũng được dùng cho Tiên Môn.

Rất nhiều người kêu khóc, lúc trước bọn họ vẫn luôn cho rằng bản thân chính là thiên ý, đắc tội với Tiên Môn, chính là đắc tội với ông trời.

Nhưng mà bây giờ mới phát hiện, hóa ra Tiên Môn lại yếu đuối như thế, bọn họ và người phàm không có bất kỳ cái gì khác biệt, đứng trước sự tồn tại mạnh mẽ hơn mình, cũng sẽ bất lực, cũng sẽ sợ hãi.

"Rút!"

Cuối cùng, có Thiên Tiên thật sự không chống đỡ được nữa, nghiến răng nói ra quyết định cuối cùng.

Rất nhiều người đều đang đợi quyết định này, dù sao thừa nhận thất bại, cũng cần dũng khí rất lớn.

Nhưng khi nghe thấy quyết định này xuất hiện, bọn họ đúng là rất bi thương, nhưng càng nhiều hơn là như trút được gánh nặng. Thật ra, bọn họ đã sớm không muốn đánh nữa.

Vì thế Tiên Môn bắt đầu rút lui.

Nhưng bọn họ đã được định trước là sẽ không dễ dàng đi như thế.

Cuộc truy sát bắt đầu rồi, càng càng càng có nhiều người ngã xuống…

"Thắng rồi?"

Thái Hướng Cao nhìn lên trên trời, ôm lấy Diệp Ninh, kich động hét lên.

"Diệp huynh, thắng rồi, chúng ta thắng rồi! Bắt đầu từ ngày hôm nay, trên đời này sẽ không có người nào có thể ngăn cản chúng ta! Diệp huynh, chúng ta thật sự thắng rồi! Đây không phải mơ!"

Thái Hướng Cao lắc Diệp Ninh.

Sau đó nhìn thấy khuôn mặt dài thườn thượt của Diệp Ninh.

"Ấy, Diệp huynh, vì sao huynh không cười?"

Thái Hướng Cao nghi hoặc.

Chương 648: Vương Hầu bá nghiệp, đều trở về với cát bụi

Diệp Ninh miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, cuối cùng đuổi Thái Hướng Cao đi.

Sau đó trong lòng hắn lại là vô cùng đau đớn. Có chút loạn.

Hắn cần phải suy nghĩ thật kỹ.

Sau trận chiến này, hắn phải làm thế nào đây? Thành thật mà nói, bây giờ Diệp Ninh có chút sa sút tinh thần. Chủ yếu là thật sự quá đả kích người khác rồi.

Lần này tự hắn làm lớn chuyện, chọc cho mười ba Tiên Môn liên thủ xuất kích, nhìn thế nào cũng là cục diện chắc chắn chết. Nhưng mà dến cuối cùng, thế mà trận chiến này lại đánh thắng rồi, ngươi dám tin không?

Trước khi khai chiến, Diệp Ninh cảm thấy bản thân tuyệt đốicó thể hoàn toàn cô giả quả nhân, không có bất kỳ con bài nào, kết quả chiến tranh vừa mới bắt đầu, thế mà lại liên tiếp có "kinh hỉ" ập đến.

Nếu như lúc này Tiên Môn ở trước mặt, Diệp Ninh rất muốn kéo lấy tay của bọn họ giao lưu một chút tâm tình. Ta cũng rất xui xẻo.

Lần này là thật sự không thể trách ta.

Nhưng điều này rõ ràng là chuyện không thể nào.

Hắn thở dài một tiếng, đột nhiên lắc đầu.

Trước khi khai chiến, hắn là không nghĩ đến bản thân nên sống như thế nào.

Nhưng mà bây giờ, hắn chính là có đánh vỡ đầu cũng không ngờ được, bản thân sau này nên chết như thế nào? Trận đại chiến này, đã hoàn toàn bước vào hồi kết.

Bởi vì sau khi Tiên Môn chạy trốn, Nam Cung Lương Nhân là người thứ ba không đuổi theo. Nam Cung Lương Nhân không có hứng thú với chuyện đuổi cùng giết tận.

Nam Cung Lương Nhân cũng cảm thấy không cần thiết, sau khi trải qua trận chiến này, hắn ta không cảm thấy Tiên Môn còn có thể trở thành uy hiếp gì được. Đương nhiên, chuyện quan trọng nhất là, hắn ta không có quên sứ mệnh của bản thân.

Ở trong lòng của Nam Cung Lương Nhân, Tiên Môn tính là cái gì? Đại Chu tính là cái gì? Hắn ta chỉ là muốn bảo vệ Diệp Ninh mà thôi. Cho nên hắn ta nửa bước không rời, không thể nào vì đuổi theo Tiên Môn, mà vứt Diệp Ninh ở đây.

Điều này khiến Diệp Ninh rất cạn lời, ngươi quan tâm như thế thật sự tốt sao?

Nam Cung Lương Nhân không đuổi theo, qua một lúc, Phật Môn cũng trở lại rồi. Bọn họ truy sát một đoạn đường, có được một chút thành quả.

Sau đó thì không có tâm tư truy sát nữa.

Dù sao nếu như muốn tính toán thật kỹ, vốn dĩ Phật Môn và Tiên Môn không có thâm thù đại hận gì.

Mà Phật Môn của thế giới này, nói một cách tương đối, vẫn là đang ở giai đoạn đơn thuần, khái niệm từ bi mà bọn họ ôm ấy không chỉ đơn thuần là một khẩu hiệu, so sánh với Tiên Môn, bọn họ đúng không được xem là loại người trách trời thương dân.

Vì thế, bọn họ không muốn đuổi tận giết tuyệt, điều này vi phạm tông chỉ giáo phái của bọn họ. Qua một lúc nữa, các Đại Nho của học cung Tắc Hạ cũng trở về.

Nho Môn và Tiên Môn đúng là có thù.

Tuy Nho gia có những lúc cũng nói nhân nghĩa, nhưng đồng thời cũng có chủ trương "báo thù lớn".

Nếu như có thể, đương nhiên bọn họ muốn giải quyết tận gốc Tiên Môn, có điều sau khi bọn họ truy kích một thời gian, phát hiện thật ra bản thân không giúp được cái gì.

Tiên Môn chạy quá nhanh, loại chuyện truy sát này không phải là sở trường của Nho gia, sau khi có được một chút thành quả, bọn họ cũng trở về. Chỉ có duy nhất Ma Tông.

Bọn họ thật sự là có thâm thù đại hận với Tiên Môn.

Bây giờ chính là lúc bỏ đá xuống giếng, đương nhiên bọn họ sẽ không muốn dễ dàng bỏ qua cho Tiên Môn nhu thế. Năm đó Tiên Môn đối với bọn họ có bao nhiêu tàn nhẫn, bây giờ bọn họ muốn trả lại tất cả.

Vì thế Ma Tông không ngừng truy sát, vẫn luôn không quay về. Đối với chuyện này, Diệp Ninh cũng không có tâm tình quan tâm.

Đây là chuyện của bản thân Ma Tông, đợi sau khi bọn họ sảng khoái, tự nhiên sẽ dần dần thanh tỉnh.

“Đại Tông Sư.”

“Phật Tử.”

Đám người Pháp Giác và Kỳ Nguyên đi về phía Diệp Ninh, trong ánh mắt hai người nhìn Diệp Ninh, đều mang theo sự cuồng nhiệt rõ ràng. Một người là đơn phương coi Diệp Ninh là Phật Tử, sự sùng bái và công nhận phát ra từ tận đáy lòng.

Một người khác lại là đệ tử Nho Môn, đối với Diệp Ninh là Đại Tông Sư chính thống này, nhất định là có lòng tin vô điều kiện. Đặc biệt là sau khi bọn họ nhìn thấy Diệp Ninh có được thắng lợi huy hoàng như thế, cảm xúc ở trong lòng, càng là nhấp nhô sóng lớn. Quả nhiên loạn thế xuất anh hùng.

Thời đại trước, là Thái Tổ cầm kiếm Tam Xích, lập ra thành tựu to lớn trong thế giới này.

Mà thời đại này, lại đến lượt Diệp Ninh đứng trên đỉnh cao, thống trị thiên hạ. Đại Chu may mắn như thế nào.

Vào thời điểm khai sáng có được Thái Tổ, vào thời kỳ xuống dốc gặp được Diệp Ninh.

Nhưng không chỉ là Đại Chu, người thiên hạ có được Diệp Ninh, cũng là may mắn của người thiên hạ. Nhưng Diệp Ninh lại không có tâm tư giao lưu nhiều với bọn họ.

Chương 649: Vương Hầu bá nghiệp, đều trở về với cát bụi(2)

Một mặt là bởi vì cảm xúc phiền muộn, bây giờ trong lòng hắn có chút loạn, trong đầu ong ong, bởi vì bước ngoặt trước sau này thật sự là quá lớn rồi.

Từ chỗ chết không có đường sống, đến đại thắng huy hoàng. Khoảng cách này, là vô cùng lớn.

Một mặt khác là bởi vì hắn còn chưa nghĩ được nên đối mặt với bọn họ như thế nào, đương nhiên không phải tức giận, dù sao từ trước đến nay Diệp Ninh không phải là người lòng dạ hẹp hòi, tuy bọn họ làm hỏng chuyện lớn của Diệp Ninh, nhưng dù sao vẫn là xuất phát từ ý tốt đến đây giúp đỡ, nếu như bởi vì thế mà hận bọn họ, vậy thì có chút quá đáng, nhiều nhất là trong lòng nói xấu mấy câu, vậy cũng đã đủ rồi.

Chỉ có điều muốn hắn chấp nhận hoàn toàn thì cần phải có thời gian.

Hắn phất phất tay, ý bảo hai người đầu tiên đừng nói gì hết, sau đó hắn xoay người, nhìn xuống mặt đất ở dưới chân.

Sau đó đứng nguyên như thế.

Đây là một cảnh tượng kinh người.

Nói thật, từ khi xuyên không đến đây, Diệp Ninh tự cho rằng cũng trải qua rất nhiều trận đánh lớn. Nhưng mà so sánh với ngày hôm nay, lại đều chỉ là giống như trò trẻ con.

Hai trăm vạn người cầm binh khí hỗn chiến, đó là chuyện khó mà tưởng tượng được.

Ngàn người như rừng, vạn người như núi, mười vạn người đã kinh thiên động địa. Vậy thì trăm vạn người thì sao?

Máu chảy thành sông, dòng nước trong vắt tỏa ra mùi máu tanh nồng đậm, trên mặt mấy cây cầu phao tràn ngập máu thịt và bùn đất, ở trong gió thổi lung lay sắp đổ.

Bởi vì mưa máu đổ xuống, toàn bộ mặt đất đều tỏa ra mùi mái, chiến tranh hừng hực, khói đen cuồn cuộn dâng lên. Mà chiến tranh vẫn còn đang tiếp tục.

Bên kia bờ sông, cuộc chém giết khốc liệt đang diễn ra. Có điều cũng đã đi đến hồi kết.

Quân Chu lớn tiếng hô to khẩu hiệu "giết giết giết", dùng đao kiếm ở trong tay, làm tan ra ý chí phản kháng cuối cùng. Bọn họ chém giết đến đỏ mắt, có những lúc còn không kịp phân biệt, giết cả những người đã đầu hàng.

Thấy thế, Diệp Ninh nhanh chóng hạ lệnh.

"Dừng tay, không giết người đầu hàng!"

Mệnh lệnh của Diệp Ninh, giống như là chân lý duy nhất giữa đất trời, vang vọng toàn bộ chiến trường. Những sĩ tốt cả người đẫm mấu, dần dần khôi phục lý trí.

“Diệp đại nhân có lệnh, không giết người đầu hàng!”

“Mau chóng đầu hàng!”

“Không giết người đầu hàng!”

Tướng tá các quân bắt đầu có tác dụng, dẫn theo sĩ tốt ở dưới trướng mình, bắt đầu khống chế tù nhân. Càng ngày càng có nhiều quân Tấn quỳ xuống.

Ý chí chiến đấu của bọn họ đã sớm tan rã, đầu hàng chỉ là chuyện trong chớp mắt. Diệp Ninh từ không trung đáp xuống dưới đất.

“Đại nhân.”

Trần Thiệu Chính nhìn Diệp Ninh với ánh mắt tôn kính.

“Trận chiến này thương vong thế nào?”

Diệp Ninh hỏi. Tất cả đều xuống dưới.

“Thương vong của quân ta khoảng trên dưới mười vạn, quân địch toàn quân sụp đổ, tử thương cũng hơn bốn mươi vạn, ngoài ra có khoảng mười vạn người chạy trốn.”

Những người còn lại, Trần Thiệu Chính tính toán đại khái một chút, đưa ra một đáp án gần nhất.

Diệp Ninh gật đầu.

Trên mặt hắn không có một chút vui mừng nào, vì thế khiến cho mọi người ở xung quanh vốn dĩ bởi vì đánh thắng mà vui mừng, cũng đều thu liễm nụ cười.

“Vì sao đại nhân lại như thế?”

Trần Thiệu Chính hỏi. Hắn ta không hiểu.

Trận chiến này thắng huy hoàng như thế, đánh ra khí thế, đánh ra một tương lai sáng lạn. Sau ngày hôm nay, có thể hoàn toàn tuyên bố, Đại Chu phục hưng rồi.

Vì sao Diệp Ninh lại không có bất kỳ cảm xúc vui mừng nào chứ?

Đương nhiên Diệp Ninh không vui mừng nổi, một mặt là bởi vì chuyện bản thân đánh thắng trận này, đã khiến hắn có chút khó chấp nhận nổi, mặt khác, cũng là vì mức độ thảm liệt của trận chiến này, có chút vượt qua ngoài dự liệu của hắn.

Vốn dĩ kế hoạch của hắn, là dự định giảm thấp thương vong, nhưng không ngờ được, cuối cùng vẫn là chết nhiều người như thế.

Đừng cho rằng tỷ lệ thua trận nhìn có vẻ rất tốt, đó chỉ là tình huống bề ngoài mà thôi, quân Chu tổn thất hơn mười vạn, thương vong của quân Tấn là bốn mươi vạn, cộng những con số này lại, chính là năm mươi vạn người. Năm mươi vạn người đó.

Đó không phải những con số lạnh lùng, mà là những con người sống sờ sờ.

"Bởi vì ở trong mắt hắn, quân Tấn cũng là người Chu, bọn họ chỉ là bị bức ép, có lẽ bản ý của bọn họ không muốn lên chiến trường, nhưng cuối cùng bọn họ lại vì dã tâm của Tấn Vương Lý thị và Tiên Môn, mà phải hy sinh tính mạng."

Cơ Minh Nguyệt đi đến nói.

Thân là đế vương, nàng đứng đủ cao, góc độ cũng đủ đặc biệt, vì thế nàng có thể hiểu được loại cảm xúc này.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất, đó chính là nàng hiểu Diệp Ninh, nàng biết trong lòng người nam nhân này, có suy nghĩ như thế nào. Quả nhiên như thế, Diệp Ninh gật đầu, thở dài một tiếng nói.

"Đúng là như thế, tuy bọn họ là người mưu nghịch, nhưng mà thật ra bản thân bọn họ, không có con đường lựa chọn, nếu như đứng ở một bên khác của Tính Châu, họ sẽ giống như bách tính bây giờ, kiên định đứng ở bên phía Đại Chu để chiến đấu, đáng tiếc, bọn họ sinh ra ở bên phía Lý thị… Đây không phải là lỗi của bọn họ."

Chương 650: Vương Hầu bá nghiệp, đều trở về với cát bụi (3)

“Từ xưa đến nay, phàm là người có dã tâm làm loạn, người bị thương, vẫn luôn là bách tính.

“Thông báo xuống đi, để cho quân y trị liệu cho bọn họ, có thể cứu được người nào hay người đó, nước Tấn đã mất rồi, tương lai bọn họ sẽ tiếp tục làm người Chu, chết một người, tương đương với Đại Chu tổn thất một tia nguyên khí.”

Diệp Ninh ra lệnh, trong lòng vô cùng cảm khái.

Đã đến lúc này rồi, nếu như hắn vẫn không có cảm giác gì với Đại Chu, vậy thì nhất định là lừa người. Người không phải cỏ dại, sao có thể vô tình?

Càng huống hồ, hắn còn đứng đủ cao, quyền bính (quyền lực và binh quyền) cũng đủ lớn.

Thân là Tính Châu Mục, thật ra những người này đều được coi là bách tính dưới quyền hắn. Vốn dĩ bọn họ không nên gặp phải ác vận này.

Một năm như thế, Diệp Ninh nhìn khắp chiến trường bê bết máu, nói.

“Hưng, bách tính khổ, vong, bách tính khổ.”

Khi nói ra những lời này, mọi người cảm thấy thần hồn chấn động.

Nếu như Ma Tông ở đây, có lẽ còn không có cảm xúc gì, dù sao bọn họ đã rời khỏi đây quá lâu, lại cộng thêm vốn dĩ bọn họ phóng đãng ngông cuồng. Nhưng mà Phật Môn chú trọng từ bi, cứu vớt phổ độ chúng sinh.

Mà Nho Môn càng là không cần phải nói.

Tất cả bọn họ đều từ trong câu nói ngắn gọn của Diệp Ninh, cảm nhận được một cỗ hương vị của chân lý. Đúng thế, từ xưa đến nay, bất luận là thay đổi triều đại, trên dưới hưng suy.

Cuối cùng, người chịu tổn thương, đều là bách tính.

Câu nói này của Diệp Ninh, giống như là đã chạm đến quá khứ thiên cổ.

“Truyền ý chỉ của trẫm, phàm là người đầu hàng, chỉ cần điều ra rõ nguyên nhân, nếu như hành động không có tội gì, cho

phép bọn họ giải giáp về quê, làm một bách tính bình thường, không được làm khó bọn họ."

Cơ Minh Nguyệt cũng cảm nhận được loại cảm xúc này, nhàn nhạt nói.

"Tuân chỉ."

Trần Thiệu Chính nhận lệnh rời đi.

Khi mọi người lại nhìn về phía Diệp Ninh, chỉ cảm thấy hắn càng thêm khiến cho người khác tôn trọng hơn. Người bình thường có được loại đại thắng này, đã sớm điên cuồng vui mừng.

Nhưng mà Diệp Ninh thì hay rồi, từ đầu đến cuối chưa từng có bất kỳ một chút vui mừng nào, chiến tranh vừa kết thúc, thế mà ngay lập tức đã bắt đầu quan tâm đến sống chết của người khác. Bọn họ rất khó hình dung được, đây là loại nhận thức và tinh thần như thế nào.

Chỉ có thể nói, bọn họ vô cùng cảm động, đồng thời ở sâu trong lòng, càng tăng thêm ý kính trọng đối với Diệp Ninh. Đi theo người như thế, cho dù mất mạng, vậy thì cũng không có gì để hối hận.

"Ha ha ha, hóa ra như thế, đây chính là Diệp đại nhân Giám Chính Viện giám sát sao? Hay cho một câu hưng, bách tính khổ, vong, bách tính khổ, hình như cô đã biết nguyên nhân bản thân thất bại rồi."

Đúng vào lúc này, đột nhiên có một giọng nói truyền đến.

Chính là Lý Nhiễm.

Tay chân hắn đeo xiềng xích, đầu tóc bù xù, trước sau đều có sĩ tốt canh giữ.

Rõ ràng, Lý Nhiễm bị bắt sống. Lý Nhiễm nhìn chằm chằm Diệp Ninh.

"Ngươi là ai?"

Diệp Ninh hỏi.

"Hắn chính là nghịch tặc Lý Nhiễm."

Thái Hướng Cao nói.

Diệp Ninh khẽ gật đầu, nhìn về phía Lý Nhiễm, tuy người này sa sút, nhưng mà đúng là đang mặt mãng bào, quả nhiên là là Tấn Vương. Nhìn Lý Nhiễm, trong lòng Diệp Ninh cũng cảm thấy có chút thần kỳ.

Lúc đầu khi Diệp Ninh vừa mới xuyên không, đã làm hỏng chuyện phong Vương của Lý Nhiễm, bắt đầu từ lúc đó, hai người có thể nói là quan hệ không chết không thôi.

Sau khi đến Tính Châu, đối phương càng là giăng bẫy khắp nơi, muốn đấu đến ngươi chết ta sống với Diệp Ninh. Mà hai người đối đầu lâu như thế, vậy mà còn chưa từng gặp mặt đối phương.

"Thế mà ngươi còn chưa chết."

Diệp Ninh nói chuyện rất không khách khí.

Đương nhiên hắn không có hảo cảm gì với Lý Nhiễm, bởi vì dã tâm của người này, khiến cho không biết bao nhiêu người đổ máu. Theo cái nhìn của Diệp Ninh, người này đúng thật nên bị chém thành trăm mảnh.

"Ta chưa chết, là có nguyên nhân."

Lý Nhiễm nhếch miệng, đến lúc này rồi, trở thành tù nhân, thế mà hắn ta lại trở nên thoải mái hơn.

"Ta muốn tận mắt nhìn thấy Diệp đại nhân."

Diệp Ninh chau mày lại.

"Ta?"

Lý Nhiễm gật đầu, nói.

"Nếu như ta không muốn bị bắt sống, vậy thì ta nhất định sẽ không bị bắt, nhưng ta chủ động để cho quân Chu bắt, chính là muốn tận mắt nhìn thấy, Giám Chính Viện giám sát Diệp Ninh, rốt cuộc là người như thế nào!"

"Bây giờ đã tận mắt nhìn thấy…"

"Quả nhiên danh bất hư truyền."

Lý Nhiễm cảm khái nói.

Trước khi đến, trong bụng Lý Nhiễm có hàng ngàn hàng vạn lời.

Thậm chí Lý Nhiễm còn từng nghĩ, cho dù trước khi chết, bản thân có thể nhổ một ngụm nước bọt vào Diệp Ninh, hoặc là mắng Diệp Ninh một câu, vậy thì cũng xem như là được trút giận.

Nhưng mà khi thật sự gặp mặt rồi, tất cả những suy nghĩ đó của Lý Nhiễm đều biến mất.

Chương 651: Vương Hầu bá nghiệp, đều trở về với cát bụi (4)

Bởi vì Lý Nhiễm ý thức được, Diệp Ninh đúng là một người hoàn toàn khác với hắn ta. Lý Nhiễm rất khó tưởng tượng được, người như thế nào có thể sau khi có được đại thắng không đi chúc mừng, mà nói ra một câu cảm ngộ "hưng vong, bách tính đều khổ."

Người như thế, nhất định có lòng từ bi, đại nhân nghĩa đi. Điểm này, Lý Nhiễm còn xa mới so sánh được.

"Đột nhiên ta hiểu ra, vì sao những kẻ lấm lem bùn đất đó, ủng hộ ngươi như thế."

"Ta cũng hiểu, vì sao Tiên Môn lại liên tiếp thất bại ở chỗ ngươi."

"Thua ngươi, ta không oan uổng."

Lý Nhiễm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời mênh mông, hai hàng nước mắt rơi xuống.

"Tận mắt nhìn thấy kẻ địch sống chết là ngươi, ta cũng xem như là không có gì nuối tiếc nữa."

"Các ngươi không cần lãng phí đao kiếm để thẩm phán ta, bởi vì ta, đã sắp chết rồi."

"Các ngươi cũng không cần phí tâm tư tìm tội nhân Lý thị nữa, bởi vì một tộc Lý thị, từ trên xuống dưới, đều đã chết rồi, ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha…"

Đột nhiên Lý Nhiễm điên cuồng cười lớn.

Vương hầu bá nghiệp đều trở thành cát bụi.

Ầm ầm ầm! Thiên lôi giáng xuống.

Lý Nhiễm trực tiếp hóa thành hư vô. Thần hồn tiêu tán, cơ thể biến mất.

Dấu vết của Lý Nhiễm, hoàn toàn bị xóa khỏi thế gian. Cảnh tượng này, khiến cho Diệp Ninh chau mày lại.

Thấy Diệp Ninh chau mày, Nam Cung Lương Nhân nói.

"Khi Đại Chu chưa mất đi quốc vận, vẫn như trước là chủ công của Cửu Châu Lý Nhiễm lại làm ra hành động đi ngược lại tất cả, hành vi như thế, ở trong quy tắc của thế giới này, chắc chắn là không được cho phép, vì thế từ khi lập nước, nước Tấn đã gặp phải phản phệ, nghiệp chướng quấn người, khó mà thoát được… Nếu như không phải Tiên Môn thi triển thủ đoạn, che giấu thiên cơ cho hắn ta, hắn ta không thể nào sống đến bây giờ, hiện tại, trận chiến cược quốc vận đã thất bại, cho dù Tiên Môn thi triển thủ đoạn cũng không còn tác dụng gì nữa, thiên địa tức giận, đã lập tức xóa bỏ hắn ta."

Một chút chuyện đó trong nội bộ nước Tấn, tuy không lưu truyền ra ngoài, nhưng mà Nam Cung Lương Nhân có tầm nhìn như thế nào, hắn ta liếc mắt đã nhìn thấu tất cả. Diệp Ninh gật đầu.

Cách nói này Diệp Ninh hoàn toàn có thể hiểu được, có thể hiểu như thế này, Lý Nhiễm lập nước xưng Vương, vốn dĩ đã là hành động làm trái ý trời, hắn ta làm ra loại hành động này, trời đất không dung, nhất định sẽ rơi vào kết cục thảm hại, nhưng mà bởi vì nguyên nhân Tiên Môn muốn lợi dụng hắn ta, thi triển thủ đoạn giữ mạng lại một mạng, như thế mới khiến cho Lý Nhiễm có thể kéo dài hơi tàn cho đến hôm nay.

Nhưng mà lần này hoàn toàn khác với lúc trước, trận chiến cược quốc vận thua rồi, đại quân trăm vạn của nước Tấn tan thành cát bụi, cho dù Tiên Môn dùng thủ đoạn, cũng khó mà che giấu cho Lý Nhiễm, thiên đạo phản phệ, trong chớp mắt đã phá hủy tất cả.

Thần hồn hủy diệt, chính là kết cục của Lý Nhiễm.

Đối với chuyện này, cho dù Diệp Ninh khong hiểu, nhưng trong lòng cũng có chút suy đoán. Sở dĩ hắn chau mày, không phải bởi vì cái chết của Lý Nhiễm.

Loại người giống như Lý Nhiễm, chết tám lần mười lần, Diệp Ninh cũng sẽ không thương xót cho hắn ta, đây là cái giá mà hắn ta phải trả. Điều thật sự khiến Diệp Ninh quan tâm, thật ra là đạo lôi đình vừa rồi bất ngờ bộc phát trong trời đất.

Trong đạo lôi đình này, ẩn chứa ý chí của ông trời, không thể nào bị người khác thao túng, khi tất cả mọi người còn chưa phản ứng lại, đã tiêu diệt Lý Nhiễm.

Cỗ sức mạnh đến từ trời này, khiến cho Diệp Ninh sinh ra rất nhiều suy nghĩ. Đặc biệt là hắn chú ý đến những lời vừa rồi Nam Cung Lương Nhân nói.

"Quy tắc của thế giới?"

Hắn nhìn Nam Cung Lương Nhân, trong mắt tràn ngập thắc mắc. Cái gì là quy tắc của thế giới?

Hóa ra thế giới có quy tắc của mình sao? Thiên đao? Thiên cơ?

Diệp Ninh cảm thấy hình như trong chớp mắt bản thân đã tiếp xúc với thứ cao cấp hơn. Nam Cung Lương Nhân không hề do dự, nhẹ nhàng nói.

"Cái gọi là quy tắc của thế giới, có thể hiểu là pháp tắc thiên đạo, cấu thành của mỗi một thế giới, đều là do vô số pháp tắc tạo thành, những pháp tắc này, hình thành quy tắc, ngài có thể coi chúng là phương thức vận hành của thế giới, nếu như đi ngược lại phương thức này, vậy thì nhất định sẽ gặp phải phản phệ, cũng chính là cái gọi là trừng phạt của trời."

"Ví dụ như, giống như hành động mưu nghịch của Lý Nhiễm, ở thế giới này, là phải gánh chịu nghiệp chướng, một khi thất bại, trời sẽ giáng hình phạt xuống, nhưng mà ở thế giới khác, chưa chắc đã có loại quy tắc này."

"Có rất nhiều quy tắc thiên đạo, mỗi một thế giới đều có các quy tắc khác nhau, giống như thế giới này, ngoại trừ điều quy tắc này ra, còn có quy tắc khác, ví dụ như, thế giới này có giới hạn sức mạnh, phàm là người vượt qua Tiên Cảnh, thì nhất định phải rời khỏi thế giới này."

Chương 652: Không phải tất cả thế giới đều có độc đúng không?

Những lời này của Nam Cung Lương Nhân. Không chỉ khiến cho Diệp Ninh cảm thấy chấn động, cho dù là đám người Cơ Minh Nguyệt, vào lúc này cũng mở to mắt. Bọn họ giống như là mở ra một thế giới mới vậy.

Diệp Ninh lại hỏi lần nữa.

"Ngoại trừ thế giới này ra, còn có thể giới khác sao?"

Nam Cung Lương Nhân gật đầu, nói.

"Đây là điều đương nhiên, giống như thế giới này, được gọi là tiểu thế giới, cấp độ sức mạnh, cấp độ linh lực đều không được coi là cao, loại tiểu thế giới này, có hàng triệu hàng vạn, còn có thế giới nhỏ hơn, có thế giới có trình độ sức mạnh trung bình thấp hơn, thậm chí có thể còn chưa có sự tồn tại của sức mạnh phi phàm, nghe nói, còn có thế giới, hoàn toàn là thế giới của người bình thường, đừng nói là tu hành, cho dù là võ giả, sợ rằng cũng không có mấy người… ở trên những thế giới đó, theo ta được biết, có ba thế giới."

"Một là Tiên Giới, hai là Ma Giới, ba là Nguyên Giới."

"Tiên Giới là một phương thế giới, tuy lấy Tiên làm tên, nhưng bất luận mà ma tu, thể tu, yêu tu, quỷ tu đều có thể đi vào trong Tiên Giới, mà Ma Giới, là thế giới của Ma tộc, không phải là nơi con người có thể đặt chân đến, còn về Nguyên Giới… Nguyên Giới đó, chỉ là một truyền thuyết, chỉ có tu vi đạt đến cảnh giới chí cao vô thượng, mới có thể đi vào trong Nguyên Giới."

Nam Cung Lương Nhân nói đến cuối cùng, ngữ khí của hắn ta cũng trở nên không chắc chắn.

Bởi vì hắn ta chưa từng đi đến Nguyên Giới, Tiên Giới cũng chưa có người nào từng đến, những chuyện liên quan đến Nguyên Giới, chỉ có một đoạn truyền thuyết xa xưa ghi lại. Chỉ có cường giả chí tôn chân chính, mới có thể đi vào Nguyên Giới.

Đương nhiên, cũng có một loại khả năng, đó chính là Nguyên Giới căn bản không tồn tại, Nguyên Giới mà mọi người biết đến, chỉ là một lời đồn mà thôi. Nam Cung Lương Nhân là Tiên Quân, nhìn nhiều gặp nhiều, nói những thông tin không được coi là bí mật này, căn bản không có bất kỳ dao động cảm xúc nào.

Nhưng mà khi mọi người có mặt ở đó nghe được. Đây chắc chắn là bí mật động trời.

"Cái gì? Thế mà còn có nhiều thế giới như thế?"

"Hóa ra thế giới mà chúng ta đang ở, chỉ là một tiểu thế giới mà thôi."

"Khó mà tưởng tượng nổi, hóa ra thế giới chân chính là như thế này!"

Mọi người có loại cảm giác phá vỡ tam quan.

Bọn họ sinh ra lớn lên ở mảnh đất này, trong tiềm thức, cảm thấy những gì bản thân nhìn thấy là toàn thế giới.

Tuy bọn họ biết truyền thuyết Tiên Nhân phi thăng, nhưng không hề quá coi trọng nó, bởi vì bọn họ cũng không phải là người tu hành, phi thăng hay không phi thăng, không có liên quan gì đến bọn họ.

So sánh ra thì, tuy Diệp Ninh rất chấn động, nhưng mà vẫn là khá bình tĩnh. Bởi vì hắn đã sớm biết không chỉ có một thế giới.

Bởi vì hắn chính là một người đến từ thế giới khác.

Vì thế rất nhanh hắn đã áp chế được sự chấn động trong lòng xuống, mà bắt đầu quay sang phân tích những lời Nam Cung Lương Nhân nói. Diệp Ninh lập tức nắm bắt được một thông tin, nói.

"Vừa rồi ngươi nói, Ma Giới không thể vào, Nguyên Giới chỉ là truyền thuyết, chỉ có Tiên Giới, mới là thế giới lớn mênh mông vô tận, nhưng mà, người tu hành đến trình độ nhất định, có thể phi thăng đến Tiên Giới, vậy thì những người khác thì sao, nếu như bọn họ muốn đi Tiên Giới, thì phải làm như thế nào?"

Diệp Ninh vô cùng quan tấm đến vấn đề này.

Chuyện này liên quan đến cấu thành của toàn bộ thế giới.

Người giống như hắn, tương lai có thể có cơ hội đến thế giới khác hay không?

“Tiểu thế giới là khép kín, cũng là một chiều, ở trong phần lớn tình huống, nếu như có người tu hành đạt đến cực điểm, đụng chạm đến giới hạn do quy tắc thế giới đặt ra, vây thì nhất định sẽ cảm thấy lạc lõng, bởi vì toàn bộ thế giới này đều đang bài xích người đó.”

Nam Cung Lương Nhân lấy một ví dụ, nói.

“Ví dụ như Đại Chu Thái Tổ.”

“Thái Tổ?”

Đám người Cơ Minh Nguyệt tinh thần chấn động. Đại Chu Thái Tổ chắc chắn là một huyền thoại.

Ông ấy là sự tồn tại giống như tổ tông ở trong mắt mọi người.

Chỉ cần nhắc đến Thái Tổ, tự nhiên sẽ kích phát nhiệt tình trong lòng mọi người.

“Đại Chu Thái Tổ thiên phú bất phàm, vạn năm trước, phá vỡ cực hạn của võ giả, dựa vào quyền cước trấn áp Cửu Châu, nhân vật giống như ông ấy, đẳng cấp thực lực, đã sớm vượt qua Thiên Tiên, ông ấy nhất định sẽ bị pháp tắc thiên địa bài xích, vì thế, ông ấy nhất định phải rời khỏi thế giới này, đi tìm con đường khác.”

Những lời nói của Nam Cung Lương Nhân vô cùng kinh người.

Điều này đã mang đến hiệu quả đảo ngược tất cả. Trong mắt Cơ Minh Nguyệt tràn ngập vẻ chấn động.

“Thảo nào Thái Tổ biến mất một cách kỳ lạ, hóa ra là bị thế giới này bài xích.”

Nói một cách đơn giản, Thái Tổ quá mạnh, thế giới này không chứa được ông ấy.

Chương 653: Không phải tất cả thế giới đều có độc đúng không? (2)

Người như thế, không nên tồn tại ở loại đẳng cấp nhu tiểu thế giới này.

“Khó trách, khó trách, liên quan đến chuyện này, không hề được ghi chép chi tiết, nói không chừng Thái Tổ là bị cưỡng ép bài xích ra khỏi thế giới này.”

“Năm đó Giám Chính đời đầu tiên của Viện giám sát, cũng là hàng ngàn năm sau, mới đột nhiên quyết định đi tìm kiếm Thái Tổ, có lẽ thực lực của ông ấy cũng tiến bộ rồi, vì thế có thể cảm ứng được sức mạnh bài xích trong đất trời… Ông ấy không phải là muốn đi tìm Thái Tổ, mà là không thể không rời đi.”

“Có rất nhiều cường giả tuyệt thế được ghi lại trong lịch sử, có rất nhiều nhân vật đều là trấn áp thời đại, nhưng mà cuối cùng bọn họ đều biến mất, hóa ra đây mới là chân tướng sao?”

Mọi người bắt đầu nghị luận. Bọn họ bắt đầu đối chiếu sự việc.

Những lời Nam Cung Lương Nhân nói, chắc chắn là phần mở đầu. Để cho bọn họ mở rộng liên tướng, nghĩ đến nhiều thứ hơn.

Bởi vì những điểm đáng nghi trong đó thật sự quá nhiều, có bao nhiêu nhân vật tài tình tuyệt thế, trấn áp thời đại, sao có thể dễ dàng chết đi như thế?

Bọn họ biến mất một cách kỳ lạ, khiến cho đến bây giờ vẫn còn có rất nhiều phán đoán về bọn họ, hóa ra đây mới là chân tướng của mọi việc.

“Nếu như Thái Tổ rời đi, vậy thì ông ấy đi đâu?”

Cơ Minh Nguyệt gấp gáp hỏi.

Đây là tổ tông của nàng, nàng không thể nào không quan tâm.

“Ta vừa mới nói, tiểu thế giới là một chiều, người ở trong đó, đạt đến trình độ nhất định muốn rời khỏi thế giới này rất đơn giản, nhưng mà người ở bên ngoài muốn đi vào, lại là vô cùng khó khăn, cho dù là Tiên Nhân ở Tiên Giới, cũng có mà phá vỡ kết giới của thế giới, bọn họ chỉ có thể để lại một ký hiệu thông đạo rõ ràng ở hạ giới, thi triển thủ đoạn cưỡng ép mở đường thông đạo này ra, mới có thể xuống đây, chuyện này

cần phải có người ở trong tiểu thế giới phối hợp… mà nhân vật giống như Đại Chu Thái Tổ, một khi rời khỏi thế giới này, muốn quay trở lại, căn bản là chuyện không thể nào, ở trong tiểu thế giới, hư vô mênh mông, đi ở trong hư vô, nếu như không có ký hiệu rõ ràng, thì chỉ có thể xem vận khí, vận khí tốt, có thể sẽ đi vào thế giới khác."

Nam Cung Lương Nhân tiếp tục nói.

"Vậy nếu như vận khí của Thái Tổ không tốt, chẳng phải là ông ấy sẽ chết già ở trong hư vô sao?"

Cơ Minh Nguyệt hỏi.

"Không, phàm là người đi vào trong hư vô, trong bóng tối có thể cảm nhận được tiếng gọi của Tiên Giới, lúc trước ta từng nói, Tiên Giới là vùng đất mênh mông rộng lớn, người giống như Đại Chu Thái Tổ, đương nhiên có tư cách đi đến Tiên Giới, nếu không có gì bất ngờ, ông ấy đã đến Tiên Giới rồi."

Trong lời nói của Nam Cung Lương Nhân lộ ra vẻ hồi ức.

Tiên Giới chính là một nơi như thế, nghe thì có vẻ như là nơi chỉ có người của Tiên đạo mới có thể đến, nhưng trên thực thế chỉ bởi vì trong Tiên Giới người tu tiên nhiều nhất, vì thế mới đặt cái tên này, trên thực tế người người trong thiên hạ đều có thể đi Tiên Giới, với tiền đề là có tư cách.

"Đã có tiền lệ sao?"

Diệp Ninh hỏi.

"Có, ví dụ như Thánh Nhân Nho đạo của mọi người ở thế giới này."

Lời nói của Nam Cung Lương Nhân lại lần nữa khiến mọi người chấn động.

"Thánh Nhân?"

Kỳ Nguyên ở trong đám người bước ra, khó có thể tin được nói.

"Thánh Nhân đi đến Tiên Giới sao?"

Nam Cung Lương Nhân nói.

“Ta chỉ có thể nói, Thánh Nhân từng đến Tiên Giới, nhưng mà sau này thì ta không biết.”

Kỳ Nguyên truy hỏi.

“Lời này có nghĩa là sao?”

Nam Cung Lương Nhân nói.

“Nho đạo và các đạo khác khác nhau, sức mạnh của Nho đạo, đến từ chính khí và văn khí của bản thân, những sức mạnh này, nói mạnh, đúng là rất mạnh mẽ, nói yếu, cũng rất yếu ớt, nếu không cũng sẽ không có cách nói văn nhược thư sinh… Sức mạnh của Nho đạo, bắt đầu từ con người, cũng không có tính sát thương lớn giống như người tu hành, vì thế, Thánh Nhân Nho đạo là một sự tồn tại đặc biệt, Thánh Nhân có thể đi đến Tiên Giới, cũng có thể tự do ra vào vô số thế giới… Tiên Giới có truyền thuyết về Thánh Nhân Nho đạo, có điều đó là chuyện đã rất xa xưa rồi, Thánh Nhân từng dùng hai chân của mình đo Tiên Giới, sau đó lựa chọn rời đi, trước khi rời đi, Thánh Nhân nói muốn đi khắp vạn giới, sau đó viết ra một quyển sách.”

Đi khắp vạn thế giới, viết ra một quyển sách.

Chỉ một câu nói đơn giản, nhưng lại thể hiện ra trong lòng tràn ngập ý hoài bão lớn. Người đọc sách hưng phấn đến run rẩy.

Không hổ là Thánh Nhân.

Đây mới thật sự là người thấy Thánh Hiền của bọn họ. Cách nói này cũng rất dễ hiểu, phương thức tu hành của Nho đạo hoàn toàn khác biệt, sức mạnh của người đọc sách, vĩnh viễn đều gắn liền mật thiết với tu dưỡng phẩm đức, có lẽ chính bởi vì như thế, vạn giới mới không từ chối người của Nho đạo, để mặc cho Thánh Nhân ra vào, bởi vì Thánh Nhân sẽ không tạo thành thiệt hại cho bất kỳ thế giới nào.

Chương 654: Không phải tất cả thế giới đều có độc đúng không? (3)

Một khi Nho sinh tâm thuật bất chính, vậy thì chính khí cuồn cuộn sẽ là thứ phản bội đầu tiên, đến lúc đó cũng sẽ trở thành

phế nhân, căn bản không cần sự thẩm phán của pháp tắc thiên địa.

“Ngoại trừ Nho sinh có thẻ tự do ra vào vô số thế giới ra, còn có những người nào có thể đến tiểu thế giới không?”

Diệp Ninh hỏi.

“Có thể, nhưng rất khó, có những lúc là do cơ duyên trùng hợp, sẽ xuất hiện tình huống có người ngẫu nhiên đến tiểu thế giới.”

Nam Cung Lương Nhân gật đầu.

Sau khi Diệp Ninh hỏi, Nam Cung Lương Nhân nghĩ đến bản thân, bởi vì hắn ta chính là người xuyên không đến đây, trong lúc bất ngờ đã đến thế giới xa lạ này.

Khi Nam Cung Lương Nhân trả lời, cũng là nghĩ đến bản thân, vốn dĩ hắn ta phải chết, nhưng mà không chết, một tia tàn hồn lang thang trong hư vô, cuối cùng đi vào thế giới này.

Nếu như nhất định phải nói, tất cả những điều này chỉ có thể dùng duyên phận để giải thích.

“Thảo nào như thế, ở trong ghi chép của chùa Lôi m, tương truyền ở thời kỳ thượng cổ, đã từng có Phật tu đến thế giới này, ông ấy truyền lại ba mươi hai quyển kinh văn, hậu nhân vì thế mà mới bắt đầu sáng lập Phật Môn, rồi thành lập chùa Lôi m, Phật tu từng nói, bản thân không phải là người của thế giới này, vì thế rất nhanh sẽ phải rời đi.”

Pháp Giác bước ra, khó mà tin được nói.

Ông ta nhớ đến một truyền thuyết xa xưa của Phật Môn, vốn dĩ cho rằng chỉ là lời đồn, không ngờ được lại là thật. Theo những gì Nam Cung Lương Nhân nói, đã hoàn toàn đối ứng với nhau.

Nghe xong những điều này, trong lòng mọi người đều nổi lên sống gió ngập trời.

Đặc biệt là Diệp Ninh.

Hắn cảm thấy hưng phấn.

Không phải vì cái gì khác, chính là bởi vì hắn nhìn thấy ánh sáng.

Bây giờ tuy không thể nói thế giới này hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát, nhưng Diệp Ninh đã trở thành thế cục đã định, Tiên Môn thua trận chiến này, bất luận là khí thế, hay là sức mạnh, đều gặp phải đả kích rất lớn.

Vậy thì sau này sự uy hiếp đối với Diệp Ninh, có thể nói là giảm thấp bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Nhưng bây giờ Diệp Ninh biết, bản thân không có cái gì phải lo lắng cả, Tiên Môn không làm được gì, trên đời này còn có rất nhiều nhân vật lợi hại hơn Tiên Môn.

Thế giới lớn như thế, ta còn sợ không chết được, không thành được Thiên Đế sao? Thế giới này có độc, cũng không thể tất cả thế giới đều có độc đúng không?

Diệp Ninh rất ngây thơ nghĩ.

Hắn cản bản không ý thức được, có những lúc hiện thực và tưởng tượng hoàn toàn là hai tình huống khác nhau. Bây giờ ánh mắt của hắn, hoàn toàn đặt ở trên người Nam Cung Lương Nhân.

Trong mắt hắn không hề giấu diếm lộ ra thần sắc nghi hoặc.

“Vậy thì, ta còn có một câu hỏi cuối cùng, rốt cuộc ngươi là ai? Vì sao ngươi lại biết nhiều như thế?”

Tuy đã sớm biết rõ Nam Cung Lương Nhân không đơn giản, nhưng mà bây giờ Diệp Ninh phát hiện, có thể Nam Cung Lương Nhân so với tưởng tượng của hắn, còn thần bí hơn nhiều.

Những thứ hắn ta vừa mới nói, nhìn thì bình tĩnh, nhưng tuyệt đối không phải là kiến thức mà người bình thường có thể biết được. Chỉ lấy những người có mặt ở đây để nói, Kỳ Nguyên của học cung Tắc Hạ, kiến thức rộng lớn, bác học thâm sâu.

Cơ Minh Nguyệt, Thiên Tử Đại Chu.

Pháp Giác, trưởng lão chùa Lôi m.

Tùy tiện lấy một người, đều tuyệt đối không thể nào là kẻ thiển cận, nhưng mà bọn họ lại không biết chút nào đối với những gì Nam Cung Lương Nhân nói. Vậy thì nếu như đến bọn họ cũng không biết, vì sao Nam Cung Lương Nhân lại biết?

Ở trong đầu của Diệp Ninh, trên người Nam Cung Lương Nhân bị treo một dấu hỏi cực lớn. Mới bắt đầu xuất hiện đã rất kỳ lạ.

Đến bây giờ, càng thể hiện ra cao thâm khó lường.

Câu hỏi của Diệp Ninh, ánh mắt mọi người cũng đều nhìn chằm chằm. Bọn họ cũng đang đợi câu trời lời của Nam Cung Lương Nhân.

Trong lòng bọn họ tò mò, nhưng mà không dám hỏi, cũng không thích hợp hỏi, chỉ có Diệp Ninh, mới có thể ngang nhiên trực tiếp hỏi như thế.

"Ta không phải người của thế giới này."

Nam Cung Lương Nhân suy nghĩ một lúc, hắn ta biết, bản thân không thể nào vẫn luôn cái gì cũng không nói, ít nhất, cũng phải nói ra đại khái. Vì thế, hắn ta đưa ra một đáp án chung chung.

"Không phải người của thế giới này?"

Diệp Ninh chau mày lại.

Đáp án này, vừa khiến hắn kinh ngạc, lại vừa khiến hắn cảm thấy nằm trong dự liệu.

Nam Cung Lương Nhân quá đặc biệt, mạnh mẽ lại có kiến thức, nhìn như thế nào cũng hoàn toàn khác biệt với thế giới này. Khi hắn ta vừa mới giới thiệu sự tồn tại của vô số thế giới và Tiên Giới, trong lòng Diệp Ninh đã lờ mờ có suy đoán.

Nếu như thông qua miệng của Nam Cung Lương Nhân, xác nhận được suy đoán này. Nhưng điều này rõ ràng còn chưa đủ, Diệp Ninh muốn biết nhiều hơn.

Chương 655: Tường thành đổi thành cờ đại vương

Nhưng Nam Cung Lương Nhân lại không muốn nói, trong mắt hắn ta tràn ngập vẻ giãy dụa, nói.

"Ta chỉ có thể nói những điều này, chuyện trong quá khứ, ta không muốn nhớ lại, càng không muốn nói, mỗi lần nhớ lại,

đều khiến cho tim ta đau nhói, ta chỉ muốn quên hết quá khứ."

Từ trong đôi mắt của Nam Cung Lương Nhân Diệp Ninh có thể nhìn ra được dự giãy dụa và cầu xin. Điều này khiến cho Diệp Ninh rất chấn động.

Rốt cuộc là chuyện gì, thế mà lại khiến cho một người mạnh mẽ như thế, ngay cả nhớ lại cũng thấy đau đớn?

Tuy Diệp Ninh vẫn như trước rất tò mò, nhưng hắn biết hai chữ tôn trọng viết như thế nào, vì thế cũng không hỏi nhiều nữa, mà biểu thị đã hiểu nói.

"Nếu như ngươi không muốn nói, vậy thì không cần nói nữa."

Nam Cung Lương Nhân gật đầu, trầm mặc đi theo phía sau Diệp Ninh. Diệp Ninh quay đầu lại, tiếp tục đi về phía chiến trường.

Bây giờ đã bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Những người bị bắt được chia thành từng nhóm để dẫn đi, chân tay bị chém đứt cũng dần dần được thu gom lại, nhưng mà vết máu phủ trên mặt đất, bao phủ trong lòng mọi người, lại không phải là thứ có thể dọn dẹp sạch sẽ trong thời gian ngắn.

"Vị đại sư này, không biết có thể siêu độ cho những tướng sĩ đã chết này không?"

Diệp Ninh nhìn về phía Pháp Giác.

Loại chuyện như siêu độ, chỉ là chuyện nhỏ, bình thường mà nói Pháp Giác sẽ không đích thân ra tay. Nhưng mà Diệp Ninh có yêu cầu, đương nhiên Pháp Giác sẽ không do dự, vì thế gật đầu nói.

"Lão nạp không thể chối từ."

Pháp Giác dẫn theo tăng nhân của Phật Môn, niệm đọc kinh văn siêu độ.

Từng điểm ánh sáng màu vàng, từ trên bầu trời tươi sáng rơi xuống dưới, bao phủ lên những vết thương của chiến tranh. Sau khi đại quân hoàn thành dọn dẹp, không hề nhàn rỗi, mà tiếp tục hành quân.

Đây là chuyện đương nhiên.

Nếu như đã thắng lợi, vậy thì nhất định phải hướng thụ thành quả chiến thắng, vốn dĩ Diệp Ninh chỉ chiếm cứ một nửa Tính Châu, bây giờ có cơ hội đoạt lại toàn bộ lãnh thổ.

Đại quân chia thành hàng chục nhóm, phân tán đi về các nơi của Tính Châu. Các quận huyện đi qua, hoặc là trực tiếp đầu hàng, hoặc là đã sớm vườn không nhà trống.

Những thế gia và quan lại tự biết kết cục của mình sẽ không tốt, dứt khoát chạy trốn. Vì thế quân Chu tiếp nhận những nơi này không có bất kỳ khó khăn gì.

Cả một đường này, không hề trải qua mấy lần chiến đấu ra hồn.

Nhìn lại toàn bộ quá trình, cũng chỉ có các thế tộc không cam tâm, mới thành lập mấy lần phản kháng không có quy mô gì mà thôi. Diệp Ninh và Cơ Minh Nguyệt một đường cưỡi ngựa trực tiếp đến Tấn Dương, nhìn thấy bách tính dày đặc nhộn nhịp đi đến. Bách tính Tấn Dương, ra nghênh đón cách ba mươi dặm.

Tất cả mọi người đều hoan nghênh Diệp Ninh và Cơ Minh Nguyệt. Cái gì gọi là bách tính nhiệt liệt ủng hộ chào đón vương sư? Hiện tại chính là như thế.

Nhìn cảnh tượng này, Cơ Minh Nguyệt hưng phấn đến phát run.

Đương nhiên, trong lòng nàng hiểu rất rõ, nếu như mức độ yêu thích của bách tính với nàng là một trăm, vậy thì mức độ yêu thích Diệp Ninh, nói ít cũng là nói khó nghe một chút, ví dụ nếu như bây giờ Diệp Ninh tạo phản. Chỉ cần phất cờ lên, nhất định sẽ người theo như mây.

Mà nàng thân là quân vương, cũng không thể nào ngăn cản được dù chỉ một chút.

Không thể không nói, nhìn từ góc độ nào đó, nàng vẫn là khá thất bại.

Nhưng mà Cơ Minh Nguyệt không hề cảm thấy mất mặt.

Trừ phi đầu óc nàng có vấn đề, nếu không sao có thể đi so sánh với Diệp Ninh? Đây không phải là tự tìm chuyện không vui cho mình sao?

Nhân vật như Diệp Ninh, một vạn năm cũng không xuất hiện được một người.

Đối với loại nhân vật như này mà nói, cái gì mà dựng cờ tạo phản, đó đều là chuyện vớ vẩn, đây là người trong lòng bao dung thiên hạ, có chí hướng tề thế an dân.

Nói hắn sẽ tạo phản? Ai tin?

Hơn nữa, quan hệ giữa Cơ Minh Nguyệt với Diệp Ninh, ai nói nhất định chỉ đơn thuần là quan hệ giữa Thiên Tử và thần tử, nói không chừng không bao lâu nữa…

Nghĩ đến đây.

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt có một sự e thẹn mạnh mẽ dâng lên.

Cơ Minh Nguyệt trừng mắt với Diệp Ninh, quay đầu ngựa sang một phương hướng khác.

"Đáng ghét."

Diệp Ninh: "???"

Chắc không phải cẩu hoàng đế này có bệnh nặng gì đó chứ!

Diệp Ninh vào thành.

Cờ ở từng thành đã đổi thành cờ đại vương, lại lần nữa treo cờ Đại Chu lên. Sau đó Viện giám sát bắt đầu hùng hổ làm việc.

Chuyện mà bọn họ làm rất đơn giản, đó chính là thanh lý. Bên dưới là thế tộc nước Tấn, có lẽ là thân bất do kỷ, không thể không tham gia.

Thật ra bọn họ cũng là người đáng thương, có thể khoan hồng độ lượng.

Nhưng mà thần tử nước Tấn, cùng với các thế tộc ủng hộ Lý Nhiễm, lại không thể đơn giản buông tha như thế. Nếu như không xử lý bọn họ, sao có thể thoải mái?

Chương 656: Tường thành đổi thành cờ đại vương (2)

Nhưng mà rất nhanh, Viện giám sát đã phát hiện một chuyện.

Đó chính là không cần bọn họ xử lý, những cao tầng của nước Tấn, đã tự mình tiêu đời rồi.

Vào đúng lúc nước Tấn thua trận, nghiệp chướng của bọn họ phản phệ gấp đôi, nghiệp hỏa công tâm, trực tiếp mất mạng.

"Những người đáng chết nhất đi, đã chết rồi, chúng ta chỉ bắt được cá nhỏ tôm nhỏ ở bên dưới."

Thái Hướng Cao nhìn trông có vẻ thất vọng.

Có điều đối phương cũng khá thảm, nhưng cũng không có cái gì để nói, cũng không đến mức tính toán với người chết đúng không.

"Điều tra rõ ràng chưa? Một tộc Lý Nhiễm từ trên xuống dưới đúng là đều chết hết rồi, không còn có người nào sống?"

Diệp Ninh không hề bất ngờ với kết quả này, khi nước Tấn thua trận, Lý Nhiễm là người đầu tiên hồn phi phách tán, hắn ta đã như thế rồi, không có đạo lý gì người khác có thể an toàn.

Vấn đề là chuyện này, không phải là một người có thể làm được. Những người khác đương nhiên cũng phải chịu trách nhiệm.

"Điều tra rõ rồi, đúng là đã chết hết, vào thời điểm Lý Nhiễm xuất chinh, hình phạt của trời giáng xuống, không có người nào sống sót, đến cả con riêng của tộc Lý thị, ngoại thất nuôi ở bên ngoài, cũng đều không tránh thoát được."

Thái Hướng Cao hiện ra có chút nghiêm túc. Đây chính là thiên uy.

Ở bên dưới thiên uy, vạn vật hiện hình, không người nào có thể thoát được.

"Lý Nhiễm đúng thật là độc ác, vì dã tâm của bản thân, đến toàn tộc cũng tình nguyện hy sinh, hổ dữ không ăn thịt con, lòng dạ của người này, đúng thật là phá vỡ giới hạn."

Ngụy Văn Thông nghiến răng nói.

Vốn dĩ Ngụy Văn Thông cảm thấy Lý Nhiễm chết khá thảm, nhưng mà bây giờ lại cho rằng còn chưa đủ.

“Đây chính là cái gọi là lòng lang dạ sói, quyền lực có thể làm mờ mắt con người, người giống như Lý Nhiễm, ở trong lịch sử không phải số ít.”

Diệp Ninh nhàn nhạt nói.

“Ở trong mắt rất nhiều người, chỉ cần bản thân có thể vui vẻ, căn bản không quan tâm những người khác, sau khi chết, vậy thì quan tâm gì lũ lụt ngập trời?”

Nghe những lời này, mọi người lần lượt gật đầu, thể hiện tán thành.

Người như Lý Nhiễm quá đáng sợ, đương nhiên, điều đáng sợ nhất, vẫn là Tiên Môn ở sau lưng hắn ta. Tiên Môn không chỉ không từ thủ đoạn, hơn nữa còn có thực lực.

Nói đến Tiên Môn, bên ngoài đúng là xuất hiện động tĩnh.

Mọi người nhìn thấy, hàng loạt ánh sáng màu đen lấp lóe, đây là người của Ma Tông trở về rồi. Trên người bọn họ dính đầy máu, ai cũng bị thương, nhìn trông có vẻ rất gớm ghiếc.

Vừa đi vào, trên người đã tản ra mùi máu tanh.

Nhưng mà trạng thái tinh thần của bọn họ, lại vô cùng hưng phấn.

Nó mang đến cho người khác cảm giác, giống như không phải là ra ngoài trải qua một trận chém giết, mà là giống như đi trải nghiệm vậy.

“Sảng khoái, sảng khoái!”

“Ha ha ha, đời này của lão phu chưa bao giờ sảng khoái như thế, vậy mà lại có thể nhìn thấy mười ba tông Tiên Môn có ngày giống như là chó nhà có tang!”

“Đúng thật là mưa gió nghịch chuyển, sau trận chiến này, cho dù lão phu có chết, cũng có thể yên tâm nhắm mắt.”

Mấy lão gia hỏa của Ma Tông, mang đến cho ngươi khác cảm giác, chính là rất xấu xa. Nhưng vừa đúng lúc cảm giác này rất đúng.

Bọn họ chính là xấu xa.

Đám người này của Tông Môn, ít nhất cũng đã ngủ say ở trong vách đá một ngàn năm.

Rất nhiều lúc, thỉnh thoảng bọn họ tỉnh lại, đều sẽ cảm thấy bản thân không còn là chính mình, mà giống như là bùn đất, mục nát. Dường như bọn họ đang thối rữa.

Loại cảm giác đó, chắc chắn là một loại giày vò.

Nhưng mà trận chiến ngày hôm nay, lại khiến cho bọn họ tìm lại được cảm giác sinh ra là ma tu, thù hận vui vẻ, đao quang kiếm ảnh.

Máu của Tiên Môn, kích phát ma tính của bọn họ, khiến cho bọn họ, giống như là thay xương đổi thịt vậy.

Từng lão gia hỏa vốn dĩ đã gần đất xa trời, vào lúc này giống như là có được cuộc sống mới, tinh thần của mỗi người, đều trở nên vô cùng phấn chấn.

Nhưng Diệp Ninh không hề chú ý đến bọn họ.

Hắn trực tiếp nhìn về phía Bùi Ngữ Hàm đi ở hàng cuối cùng.

Bùi Ngữ Hàm cũng nhìn về phía Diệp Ninh, sau đó đôi mắt cong thành vành trăng huyết, đôi môi đỏ mọng từ từ nhếch lên thành một đường cong khiến người khác trầm mê. Hai người nhìn nhau, dường như đều hiểu tâm ý của đối phương.

Ngay lúc đó, các lão gia hỏa phát hiện, nhưng không có người nào để ý đến bọn họ. Đương nhiên bọn họ phát hiện loại trạng thái này của hai người.

Rất nhiều người lấy tay huých Khô Đạo Nhân. Khô Đạo Nhân chau mày, nói thật, trong lòng ông ta cũng có chút không thoải mái.

Mới bắt đầu khi Bùi Ngữ Hàm nói nàng thích Diệp Ninh, Khô Đạo Nhân có chút không thoải mái, tuy nói ông ta rất công nhận Diệp Ninh, cũng cảm thấy Diệp Ninh hoàn toàn xứng với Bùi Ngữ Hàm, dường như không có nam tử nào ưu tú hơn so với Diệp Ninh nữa.

Nhưng mà không thoải mái chính là không thoải mái.

Chương 657: Tường thành đổi thành cờ đại vương (3)

Bùi Ngữ Hàm là đệ tử của ông ta, ông ta đối với nàng như con gái.

Kết quả bây giờ, trong mắt của Bùi Ngữ Hàm tất cả chỉ toàn Diệp Ninh, đến sư tôn cũng không quan tâm nữa, điều này khiến cho Khô Đạo Nhân cảm thấy không thoải mái. Ông ta ho khan hai tiếng.

Sau đó ánh mắt hai người tách ra.

Bùi Ngữ Hàm hào phóng, từ trước đến nay con người của nàng chính là như thế, dám yêu dám hận, bình thường mà nói, không người nào có thể lọt được vào mắt của nàng, nhưng mà Diệp Ninh đã lọt vào mắt xanh của nàng, lại đi vào tận sâu trong lòng nàng, vậy thì đương nhiên nàng sẽ không che giấu cái gì cả.

Yêu chính là yêu, cần gì phải rụt rè, đó không phải là phong cách của ma tu. Vì thế sắc mặt nàng giống như bình thường, thậm chí còn tự mình kéo một cái ghế ngồi xuống. Ngược lại là Diệp Ninh, lại có chút xấu hổ, sờ sờ mũi, nói.

"Cũng phải cảm ơn sự giúp đỡ hôm nay của các vị tiền bối, nếu không có mọi người, sợ rằng sẽ nguy hiểm."

Khi nói những lời này trong lòng Diệp Ninh đang nhỏ máu.

Vì sao các ngươi lại đến tham gia náo nhiệt cái gì? Ta quen biết các ngươi lúc nào sao?

Tại sao các ngươi cứ nhất định phải lo chuyện bao đồng chứ?

Đương nhiên, Diệp Ninh nghĩ thì nghĩ, nhưng vẫn là rất lý trí.

Đương nhiên bắn biết, sở dĩ Ma Tông đến đây, hơn nửa là công lao của Bùi Ngữ Hàm.

Con người Bùi tỷ rất thẳng thắn, Diệp Ninh có chậm chạp như thế nào, cũng có thể nhìn ta được tình ý tràn ngập trong ánh mắt của Bùi Ngữ Hàm. Nói đến chuyện này, Khô Đạo Nhân đúng là tạm thời bỏ sự không vui ở trong lòng xuống, mà cười lớn một tiếng, nói.

“Ngươi không cần cảm ơn chúng ta, nếu như nói phải cảm ơn, vậy thì cũng nên là lão phu cảm ơn ngươi mới đúng, Ma Tông suy tàn hàng ngàn năm, ma tu bị Tiên Môn truy sát, chèn ép, chỉ có thể sinh tồn ở những nơi xó xỉnh lắm gió, lão phu chỉ có thể mở to mắt nhìn Tiên Môn giễu võ dương oai, nhìn bọn họ phá hoại thanh danh của ma tu, nhưng không thể làm được gì… Vốn dĩ cho rằng, trước khi bản thân chết, sợ rằng cũng không nhìn thấy được ngày mà Ma Tông hồi sinh, nhưng mà ngươi đã cho lão phu hy vọng đó.”

Nói rồi nói, Khô Đạo Nhân có chút nhập tâm. Ông ta nhớ đến khởi đầu và kết thúc của trận chiến này.

Vẫn như trước có một loại cảm giác như đang nằm mơ.

Vốn dĩ ông ta là ôm tâm tư liều chết cược một lần, đến chỗ này quyết chiến một lần cuối cùng.

Nhưng mà ai ngờ được, thế mà lại thật sự lật đổ được mười ba tông Tiên Môn, trận chiến này, tuyệt đối sẽ khiến cho Tiên Môn bị trọng thương. Khô Đạo Nhân kích động nói.

“Các ngươi chưa từng trải qua tuyệt vọng mà lão phu từng trải qua, ngươi tuyệt đối sẽ không tưởng tượng được ý nghĩa của trận chiến này đối với chúng ta, chúng ta vừa mới truy sát Tiên Môn mười vạn năm ngàn dặm, đó là mười vạn năm ngàn dặm đó!”

“Tiên Môn chạy, chúng ta đuổi, chúng ta vung đao múa kiếm, giết một người rồi lại một người, bọn họ sợ hãi chúng ta, giống như năm đó ma tu bị Tiên Môn giết đến mức như chó nhà có tang!”

“Diệp tiểu tử, ngươi có biết, ngươi vĩ đại như thế nào không, chỗ vĩ đại nhất của người là nằm ở, ngươi không chỉ khiến cho bách tính nhìn thấy hy vọng, mà còn khiến cho Ma Tông nhìn thấy hy vọng, ngươi khiến cho rất nhiều người đã tuyệt vọng, nhưng bởi vì ngươi, đã đốt cháy lại ý chí chiến đấu!”

Đối mặt với sự tán thưởng của Khô Đạo Nhân, Diệp Ninh không có lời nào để nói.

Hắn không thể nào cứ thản nhiên thừa nhận như thế, dù sao ý định ban đầu của hắn không phải như thế này, có quỷ mới biết được sẽ phát triển thành như vậy. Bùi Ngữ Hàm cười nói.

“Diệp tiểu đệ đúng là khiến cho người khác không ngờ được, thế mà đã âm thầm, bố trí nhiều át chủ bài như thế.”

Át chủ bài?

Diệp Ninh cười khổ, nhưng mà cũng lười giải thích.

Hắn biết đây là chuyện là bản thân không thể nào giải thích rõ ràng được, hơn nữa bây giờ chuyện đã thành, giải thích cũng không có ý nghĩa gì cả. Đúng vào lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, là Trần Thiệu Chính ôm hai cái hộp đến.

“Báo, đại nhân, quan ta đã chiếm được toàn bộ Tính Châu, bách tính các nơi ở Tính Châu, vui mừng nhảy nhót nghênh đón vương sư, ngoài ra, Viện giám sát tìm được vương tỷ của Tấn Vương ở trong vương cung của Tấn Vương.”

Vậy là đã thu phục được toàn bộ Tính Châu rồi sao?

Diệp Ninh có chút ngẩn ra, hắn đi lên phía trước một bước, chậm rãi mở hộp ra, vào đúng lúc hắn cầm lấy vương tỷ. Trên bầu trời ở phía bên ngoài, đột nhiên truyền đến tiếng rồng gầm vang vọng.

Bùm!

Một đạo ánh sáng vàng rơi xuống.

Khi ánh sáng màu vàng rơi xuống, đột nhiên hóa thành hình rồng.

Chỉ nhìn thấy một con Kim Long năm vuốt, xuất hiện ở trên không trung. Mà trước mặt nó, chậm rãi xuất hiện một con rồng khác.

Chương 658: Suy biến: Vương triều bất diệt!

Chỉ có điều rõ ràng con rồng này là một con giao long, nhìn từ khí thế có thể mang đến cho người khác cảm quan, hoàn toàn khác so với Kim Long năm vuốt, đặc biệt là bây giờ rõ ràng nó là một bộ dáng vẻ dinh dưỡng không đủ, giống như là phải chịu khổ hình gì vậy, cho người khác một loại cảm giác chỉ còn lại thoi thóp sắp chết và thực tế cũng gần như thế.

Con giao long này, không phải cái gì khác, mà chính là quốc vận của nước Tấn. Lý Nhiễm đã chết rồi, nước Tấn sao có thể tốt được?

Bây giờ còn có thể giữ được hình rồng, cũng đã được xem như là kỳ tích rồi. Mà con Kim Long năm vuốt ở trước mặt nó, chính là quốc vận Kim Long Đại Chu. Từ khi tân chính được khai sáng đến nay, lòng người trong thiên hạ đều tập trung về phía Đại Chu.

Quốc vận Đại Chu, lúc nào cũng không ngừng tăng lên, vì thế quốc vận Kim Long đã hoàn toàn không thể so sánh với quá khứ rồi.

Kim Long ngẩng cao đầu, mang theo một cỗ cảm giác tôn quý, cao ngạo.

Mà Giao Long, lại chỉ có thể đứng trước mặt nó cả người run rẩy.

Gầm!!!

Một tiếng gầm đinh tai nhức óc vang lên, Kim Long năm vuốt đột nhiên lao lên. Vừa mở miệng, đã trực tiếp xé toạc cơ thể Giao Long.

Ở trong mắt lộ ra thần sắc lạnh lùng, giống như là đang nói, loạn thần tặc tử người người muốn giết vậy! Có điều mười mấy lần, đã trực tiếp nuốt chửng Giao Long.

Vì thế đồng thời, vương tỷ Tấn Vương ở trong tay Diệp Minh, cũng trở thành bột mịn, gió thổi qua, đã bay tản ra ngoài.

Thuận theo quốc vận Kim Long nước Tấn bị nuốt chửng hoàn toàn, đến lúc này, có thể tuyên bố với thiên hạ nước Tấn diệt vong, ở trong thế giới này, sẽ không còn một chút long khí nào nữa.

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, chỉ nhìn thấy tên mặt đất Tính Châu, từng luồng vương khí ảm đạm, lờ mờ bay lên, sau đó biến mất ở trong không trung.

Kim Long năm vuốt nuốt chửng quốc vận nước Tấn, rõ ràng là ăn no, vốn dĩ cơ thể cường tráng, lại lần nữa lớn thêm, đặc biệt là một vùng rộng lớn ở dưới cổ nó, càng là mọc ra từng tầng từng tầng dày đặc vảy rồng màu vàng!

“Quốc vận biến chất, đây là muốn hướng về phương hướng vương triều bất diệt!”

Kỳ Nguyên lẩm bẩm nói, trong mắt lộ ra thần sắc khó mà tin được.

Vương triều bất diệt?

Diệp Ninh cau mày.

“Cái gì là vương triều bất diệt?”

Cái gọi là vương triều bất diệt, từ trước đến nay trong nhận thức của Diệp Ninh, đều chỉ là một danh hiệu mà thôi. Một vài quốc gia truyền thừa lâu đời, có thể dùng danh hiệu như thế.

Nhưng mà bây giờ xem ra, lại rõ ràng không phải như thế, đây gần như là một loại phân hóa đẳng cấp.

“Vương triều bất diệt, là thứ bậc cao hơn quốc vận, đại biểu cho các phương diện của một quốc gia, phàm là quốc gia có thể bước vào cấp bậc vương triều bất diệt, có thể phá vỡ xiềng xích vạn năm, thời gian tồn tại càng lâu hơn.”

Cách nói của Kỳ Nguyên, khiến cho mọi người cảm thấy hoàn toàn mới lạ.

Trước đó, Diệp Ninh chưa bao giờ nghe nói về điều này.

Không chỉ là Diệp Ninh, cho dù là Thái Hướng Cao từ trước đến nay đều được coi là bác học tinh thâm, cũng lộ ra thần sắc mơ hồ. Rất rõ ràng, loại cách nói này, Thái Hướng Cao vẫn là lần đầu tiên nghe được.

“Cái gì là xiềng xích vạn năm?”

Thái Hướng Cao không nhịn được hỏi.

“Đây là nội dung được ghi trong cổ tịch của học cung Tắc Hạ, bên trên đó nói rằng, quốc gia cũng có cấp bậc, giống không có đại thống nhất, nhiều nhất chỉ có thể là vương triều, có thể đại thống nhất, hơn nữa phát triển rất tốt, khai sáng ra một thời đại thêu hoa trên gấm, thời đại nhiệt liệt được gọi là vương triều chi vi, ví dụ như Đại Chu, chính là vương triều… mà vương triều bất diệt, chắc chắn là sự tồn tại ở cấp bậc cao hơn, trong cổ tịch nói, trời đã định trước, cái gọi là hưng thịnh thì nhất định sẽ có suy vong, đó là quy tắc vận hành của đất trời,

vương triều có hưng thịnh như nào, nhiều nhất cũng chỉ có thể tồn tại thời gian vạn năm đến giới hạn vạn năm thì nhất định sẽ lòng người phân tán, nghênh đón loạn thế, trừ phi, quốc vận có thể biến chất, trở thành vương triều bất diệt!"

Kỳ Nguyên nhớ lại nội dung trong cổ tích, càng nói đôi mắt càng sáng lên, càng nói trong lòng càng kích động.

"Vương triều bất diệt, có thể trường tồn lâu dài, một vạn năm, hai vạn năm, ba vạn năm… mười vạn năm!"

"Một vương triều bất diệt mạnh mẽ, có sức mạnh không thể tưởng tượng được!"

"Không ngờ được Đại Chu lại bước lên con đừng này!"

Kỳ Nguyên có lý do kich động.

Thân là người Chu, thân là Đại Nho, ông ta vô cùng coi trọng sự hưng thịnh của một quốc gia, một dân tộc. Mức quan trọng của nó, thậm chí còn vượt xa cả bản thân Kỳ Nguyên.

Vì thế khi nhìn thấy Đại Chu có khả năng đột phá đến vương triều bất diệt, hắn ta rõ ràng có chút thất lễ. Nhưng tất cả mọi người đều có thể hiểu được loại tâm thái này.

Chương 659: Suy biến: Vương triều bất diệt! (2)

"Cách nói vương triều bất diệt, có thể chứng minh được không?"

Thái Hướng Cao không vội kích động, hắn ta vẫn là hỏi thêm, bởi vì chuyện này hắn ta là lần đầu tiên biết đến, càng nghĩ càng cảm thấy không thể tin được.

"Ngươi có thể nhớ lại một chút, từ xưa đến nay, quốc gia lớn nào có thể truyền thừa vượt qua vạn năm không?"

Kỳ Nguyên hỏi.

Thái Hướng Cao nhớ lại một chút. Sau đó sắc mặt đại biến.

Đáp án là không có! Không có một đất nước nào!

Lúc trước, cũng từng xuất hiện vương triều hưng thịnh đến cực điểm giống như Đại Chu, nhưng mà cuối cùng cũng diệt vong. Thời gian vương triều đó truyền thừa là ngàn năm, mấy ngàn năm, thậm chí đoản mệnh có thể chỉ có mấy trăm năm.

Dài nhất, cũng không vượt qua vạn năm.

Dường như vạn năm thật sự là một giới hạn.

Trong lịch sử từng có vương triều nào đó kéo dài vạn năm, sau đó chia tách tan rã, hậu nhân ở Giang Nam sáng lập quốc gia, tiếp tục truyền thừa quốc hiệu nhưng giống loại tình huống này, rõ ràng không được tính là tiếp nối vương triều.

"Nói như thế, đúng thật là có cách nói vương triều bất diệt, thảo nào sau khi Đại Chu đến thời đại này, lòng người ly tán, lòng dân phân tán, than quan ô lại hoành hành, Tiên Môn tung hành ngang dọc… Hóa ra thế mà lại là xu thế của thiên địa!"

Thái Hướng Cao lẩm bẩm nói.

Thông qua một hồi phổ cập kiến thức của Nam Cung Lương Nhân, Thái Hướng Cao cũng đã có hiểu biết cơ bản đối với "thiên đạo". Thiên đạo giống như một chương trình đã được định sẵn từ trước, chương trình này tuyệt đối công bằng.

Loại thứ giống như hoàng vị, vốn dĩ chính là nên phong thủy luân chuyển, nếu như một nhà một họ nắm giữ thời gian dài, đối với người khác mà nói, chính là một loại không công bằng.

Vì thế từ xưa đến nay, chưa có người nào có thể vĩnh viễn độc chiếm khí vận Cưu Châu. Đây tuyệt đối là một điều định trước.

"Đúng là như thế, nhưng mà sự định trước này bị phá vỡ rồi."

Kỳ Nguyên nói.

"Nếu như đã là điều được định trước, vì sao lại bị phá vỡ, lẽ nào là…"

Thái Hướng Cao nói rồi nói, đột nhiên dừng lại.

Sau đó Thái Hướng Cao nhìn về phía Diệp Ninh.

Không chỉ có hắn ta, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn qua đó.

Bọn họ nhìn Diệp Ninh, giống như là nhìn thấy câu trả lời vậy.

Diệp Ninh: "…"

Kỳ Nguyên hít sâu một hơi, nói.

Ở trong cổ tịch nói, muốn trở thành vương triều bất diệt, có điều kiện cực kỳ khắc nghiệt, các phương diện của một quốc gia, đều phải đạt đến cực hạn mới được, đặc biệt là lòng dân."

"Lòng dân?"

"Đúng thế, lòng dân như nước nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền."

Nghe xong, dường như Thái Hướng Cao có chút hiểu ra, hắn ta nhìn về phía Diệp Ninh, nói.

"Vậy thì đây hoàn toàn là công lao của Diệp huynh rồi, bởi vì sự tồn tại của Diệp huynh, khiến cho người người trong thiên hạ khát vọng Đại Chu thống trị, bách tính chưa bao giờ ủng hộ một vương triều nào như thế."

Đối với lòng dân, mọi người không có bất kỳ hoài nghi nào.

Không hề khoa trương chút nào khi nói bởi vì sự tồn tại của tân chính, Diệp Ninh chính là có loại sức ảnh hưởng này. Bách tính thiên hạ bởi vì Diệp Ninh mà điên cuồng, bọn họ tin tưởng Diệp Ninh vô điều kiện.

Ở trong mắt bọn họ, Diệp Ninh chính là người đối với bọn họ tốt nhất trong thế gian này.

Điểm này từ quốc vận đang không ngừng tăng lên là có thể nhìn ra được.

"Nhưng mà cho dù là có đủ lòng dân, những phương diện khác cũng chưa chắc, không phải sao?"

Diệp Ninh hỏi.

"Lòng dân cũng đủ rồi, Diệp đại nhân vung tay lên, thiên hạ người người đều sẽ nguyện chết vì đại nhân."

Khô Đạo Nhân như có suy nghĩ nói.

Ông ta cũng là lần đầu tiên nghe đến cái tên vương triều bất diệt, không thể trách ông ta nông cạn, mà là trong lịch sử đúng là không có chuyện anyf.

“Chỉ có lòng quân lòng dân, sợ rằng không đủ đi?”

Diệp Ninh chau mày nói.

Hắn có thể cảm nhận được, quốc vận Kim Long biến chất, nhưng mà vẫn chưa hoàn toàn biến chất.

“Đúng là không đủ, dù sao bây giờ Đại Chu vẫn là ở trạng thái chia cắt, nhưng theo suy đoán của ta, tiếp theo đây, nếu như có thể nhất thống thiên hạ giải quyết loạn lạc sáu nước, khiến cho bách tính Cửu Châu, tất cả đều giống như Tính Châu, hoàn toàn mở rộng tân chính, phát triển mấy năm, vậy thì hoàn toàn đủ rồi, đến lúc đó sẽ thật sự có cơ hội trở thành vương triều bất diệt đầu tiên trong lịch sử!”

Kỳ Nguyên lớn gan suy đoán.

Suy đoán này, rõ ràng là có đạo lý nhất định.

Mọi người ngẩng đầu, nhìn Kim Long năm vuốt ở trên bầu trời, nó còn chưa đạt đến đỉnh phong, bởi vì bây giờ Đại Chu đúng là còn chưa hoàn toàn thống nhất, Tiên Môn được giải quyết rồi, nhưng mà sáu nước vẫn còn tồn tại.

Sáu nước là do Đại Chu sắc phong, nhưng mà ai cũng biết, đó chỉ là vẻ bề ngoài, thật ra bọn họ ẩn giấu dã tâm chó sói, đó là chuyện mà đứa trẻ ba tuổi cũng biết.

Chương 660: Suy biến: Vương triều bất diệt! (3)

Nếu như thiên hạ thống nhất, vậy thì thân hình của Kim Long năm vuốt nhất định sẽ phát triển gấp mấy lần, đến lúc đó đúng thật sự là một con rồng khổng lồ lợi hại, có điều tuy quy mô cơ thể còn chưa đạt đến cực hạn, nhưng mà hình thái của nó đúng là đã sinh ra biến hóa. Ví dụ như những mảnh vảy màu vàng mọc ra trên người nó, mang theo một cỗ khí tức hung hãn khó mà giải thích được.

Đây là một điểm mà quốc vận Kim Long của các triều đại trước đều chưa từng có được.

Có thể hiểu như thế này, loại thứ như quốc vận Kim Long, lúc trước mọi người vừa nhìn, đã biết đây không phải một con

rồng chân chính. Nhưng mà bây giờ, lại hiện ra vô cùng chân thực.

Giống như quốc vận Kim Long thật sự sắp hóa thành một con rồng, thật sự có sinh mệnh.

“Thiên hạ thống nhất!”

Thái Hướng Cao, Kỳ Nguyên và những người khác đỏ mắt nhìn về phía Diệp Ninh, trong đôi mắt có sự mong chờ và khát vọng vô hạn. Vốn dĩ thiên hạ thống nhất, đã là một khẩu hiệu và phương hướng khiến tuyệt đối khiến lòng người hưng phấn.

Bây giờ lại nhiều thêm một thứ.

Nếu như thiên hạ thống nhất, thì có thể năng trở thành vương triều bất diệt.

Nếu như thật sự có thể đạt đến mức độ đó, vậy thì những người bọn họ, cũng xem như là người mở đường đầu tiên trong lịch sử. Từ nay về sau, tân chính sẽ không thể có bất kỳ nào nghi ngờ nữa.

Có lẽ nó sẽ không phải là phương hướng chính xác duy nhất. Nhưng nó tuyệt đối chính xác.

Bởi vì nó dẫn tới con đường vương triều bất diệt.

Phá vỡ tình thế đặt trước, trở thành vương triều bất diệt… Mục tiêu này, khiến tất cả mọi người trở nên hưng phấn.

Vốn dĩ bọn họ vừa mới trải qua một trận chiến lớn, nên nghỉ ngơi một chút. Thế mà mấy người này lại có suy nghĩ muốn ra tay với sáu nước.

Diệp Ninh có thể cảm nhận được sự nhiệt tình của bọn họ, xem ra, đối phó sáu nước, đúng thật là phải lên lịch trước rồi.

“Nếu như thật sự có thể trở thành vương triều bất diệt, có lẽ thế giới này cũng sẽ theo đó mà thay đổi.”

Đột nhiên Nam Cung Lương Nhân lên tiếng, lại lần nữa có hiệu quả hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

“Thay đổi thế giới?”

Diệp Ninh lặp lại một lần nữa.

“Không sai, nói một cách đơn giản, chính là cấp bậc của thế giới này được nâng cao, linh lực sẽ trở nên nồng đậm hơn, thiên tài địa bảo sẽ nhiều hơn, lãnh thổ của thế giới cũng được mở rộng, điều quan trọng hơn là, cấp bậc của thế giới này, sẽ được nâng cao, đến lúc đó Thiên Tiên sẽ không còn trở thành cực hạn nữa!”

Nam Cung Lương Nhân nhẹ nhàng nói.

Chuyện như thế này cũng không phải số ít.

Ở trong lịch sử lâu dài của vạn giới, có rất nhiều tiểu thế giới, bởi vì hoàn thành được loại sự nghiệp vĩ đại nào đó, đạt đến điều điện nhất định, vì thế có thể sinh ra tiến hóa và biến chất.

Từ tiểu thế giới biến thành thế giới trung đẳng, từ thế giới trung đẳng biến thành thế giới lớn.

Tất cả đều có thể.

“Hóa ra còn có thể như thế!”

Đám lửa đó ở trong lòng mọi người, đều bắt đầu trở nên cháy hừng hực.

Phật Môn vừa mới siêu độ xong đi đến, sau khi bọn họ biết được chuyện này, cũng cảm thấy vô cùng chấn động. Pháp Giác và Khô Đạo Nhân hai mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự nhiệt liệt ở trong mắt đối phương.

Thật ra, Đại Chu có mạnh hơn hay không, không có liên quan đến bọn họ.

Thậm chí trong tận sâu trong đáy lòng, nếu như hoàn toàn suy nghĩ cho bản thân mình, một Đại Chu hùng mạnh, mở miệng đã đã tập hợp được sức mạnh lớn, đối với bọn họ mà nói chưa chắc đã là chuyện tốt.

Đương nhiên thế hệ của bọn họ có thể chung sống hòa bình với Đại Chu, dù sao bọn họ và Diệp Ninh có tình cảm. Hơn nữa Diệp Ninh ở đây, ai dám làm bừa?

Nhưng mà nếu như có một ngày Diệp Ninh không còn nữa, bọn họ cũng không còn nữa thì sao? Con người rồi sẽ thay đổi.

Mọi người đều là lão hồ ly, ai cũng không phải là đứa trẻ ngây thơ, đương nhiên không thể nào đơn thuần cho rằng thế giới sẽ

không bao giờ thay đổi.

Lấy một ví dụ, chính là Tiên Môn kia, cũng tuyệt đối không ngờ được, tân chính là Diệp Ninh thực hiện, thế mà lại có hiệu quả kinh thiên động địa như thế.

Có thể trở thành vương triều bất diệt hay không, không liên quan đến Ma Tông và Phật Môn.

Nhưng mà thế giới này, có thể biến chất và tiến hóa, nâng cao cấp bậc của thế giới hay không, vậy thì có liên quan vô cùng mật thiết với bọn họ.

Cấp bậc của thế giới được nâng cao, điều này có nghĩa rằng có nhiều người hơn, có nhiều đất đai hơn, có nhiều tài nguyên hơn, cùng với có nhiều tương lai hơn! Bọn họ sao có thể không khát vọng? Sao có thể không chờ đợi?

Xuất phát từ góc độ này, đương nhiên bọn họ cũng có chút ngứa ngáy, hận không thể giúp Đại Chu ra tay, trực tiếp quét ngang sáu nước.

Dù sao bây giờ Tiên Môn cũng đã bị đánh bò xuống rồi, sáu nước gần giống như cô nhi, xử lý sáu nước, vậy thì đúng thật là giống như xử lý cháu trai vậy, dễ dàng như trở bàn tay.

Chương 661: Suy biến: Vương triều bất diệt! (4)

Nhưng đây đều là những chuyện sau đó.

Lúc nào ra tay với sáu nước, ra tay như thế nào? Đó đều là phải xem sự sắp xếp của Diệp Ninh. Tạm thời, rõ ràng Diệp Ninh còn chưa có tâm tư này.

Mọi người tiếp tục nghỉ ngơi ở Tấn Dương, cục diện của Tính Châu dần dần được ổn định. Ánh sáng vàng, chiếu khắp toàn bộ vùng đất Tính Châu.

Sau đó dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người, tản ra bốn phía, lan tràn về phía phương hướng kinh thành, Lương Châu, Vân Châu.

Đến cuối cùng, bốn nơi là Đại Chu thực sự kiểm soát là kinh thành, Tính Châu, Vân Châu, Lương Châu, tất cả đều được

bao phủ trong một lớp ánh sáng vàng. Tầng ánh sáng vàng này đột nhiên xuất hiện, sau đó từng chút từng chút một dung nhập và trong lòng đất,

Ầm ầm ầm!

Bầu trời đổ một cơn mưa rào. Tính Châu… Có mưa rồi!

Trải qua một buổi sáng, Tính Châu đang nghỉ ngơi hồi phục sinh lực, chắc chắn vô cùng mong chờ trận mưa lớn này.

“Đây chính là lợi ích mà quốc vận Kim Long biến chất mang lại, khí vận có thể chăm sóc nhân dân, từ nay về sau, kinh thành và vùng đất ba châu, mưa thuận gió hòa, không còn thiên tai nữa!”

Kỳ Nguyên thấp giọng nói, trong mắt lờ mờ lấp lánh ánh nước.

Ký Nguyên khó có thể tưởng tượng được, có một ngày, thế mà bản thân có thể nhìn thấy cảnh tượng như thế này.

Diệp Ninh trầm mặc nhìn tất cả.

Hắn không ngờ được, tất cả những gì bản thân làm, thế mà lại có thể mang đến thay đổi lớn như thế cho thế giới này. Trong lòng hắn càng thêm hiểu rõ một điểm, xem ra đã đến lúc hắn nên nhanh chóng giải quyết vấn đề của sáu nước.

Nhưng trước khi giải quyết vấn đề sáu nước, hắn cần phải giải quyết một chuyện khác. Đó chính là sự rời đi của Cơ Minh Nguyệt.

“Ngươi nói cái gì, bệ hạ đi rồi?”

Diệp Ninh nhìn về phía Trần Thiệu Chính.

“Đúng thế, bệ hạ đã đi rồi, nói là về kinh thành còn có việc phải làm!”

Trần Thiệu Chính trả lời.

“Cẩu hoàng đế!”

Diệp Ninh nghiến răng nghiến lợi.

Trần Thiệu Chính không dám nghe, cúi thấp đầu.

Cũng chỉ có Diệp Ninh, mới dám quang minh chính đại mắng bệ hạ như thế.

Nhưng Diệp Ninh cảm thấy bản thân mắng Cơ Minh Nguyệt không sai.

Người khác không biết, hắn còn có thể không biết sao? Cơ Minh Nguyệt đây là đang tránh mặt hắn!

Đã nói là muội muội của Thiên Tử đâu?

Đã nói là ở trong cung còn đang có người đợi hắn đâu?

Đã nói là đợi đánh xong trận này, sẽ nói hết tất cả mọi chuyện với Diệp Ninh đâu?

Hay lắm. Kết quả ngươi lại trốn ta.

"Vì thế, rốt cuộc Thiên Tử có muội muội không?"

Trong đầu Diệp Ninh tự động xuất hiện một khuôn mặt yêu kiều xinh đẹp.

Diệp Ninh vẫn luôn cảm thấy vấn đề này rất kỳ lạ.

Chủ yếu là bởi vì chuyện Thiên Tử có muội muội, vốn dĩ đã khó tin.

Người của thiên gia, đó đều là long tử long tôn, muốn che giấu sự tồn tại của một người, rất khó. Chuyện quan trọng nhất là, vì sao phải che giấu? Lại vì sao có thể che giấu tốt như thế.

Nếu như muốn giấu, vậy thì vì sao lại ra ngoài để gặp Diệp Ninh? Ở đây có rất nhiều điểm nghi hoặc.

Lúc trước Diệp Ninh không suy nghĩ, là bởi vì tất cả mọi người đều nói với hắn, là ảo giác mà hắn sinh ra trong lúc say rượu, tưởng tượng ra chuyện gặp tiên tử ở Nguyệt Cung, nên mới viết ra bài thơ đó.

Nhưng mà những lời này của Cơ Minh Nguyệt, lại nói với hắn, đó không phải là ảo giác.

Có điều bây giờ Cơ Minh Nguyệt không ở đây, chân tướng cụ thể là cái gì, tạm thời Diệp Ninh không tìm hiểu rõ được. hắn không suy nghĩ nhiều nữa, Cơ Minh Nguyệt trốn được hòa thượng nhưng không trốn được miếu (ý chỉ không trốn tránh được cả đời).

Sớm muộn gì hắn cũng sẽ về kinh thành, đến lúc đó tìm hiểu rõ chuyện này là được. Bây giờ, hắn còn có chuyện quan trọng

hơn cần phải làm.

Diệp Ninh đi vè phía Tấn Vương cung.

Tấn Vương cung, rõ ràng là không cần thiết tồn tại, dù sao đây là cung điện của kẻ tạo phản. Nhưng nếu như tháo dỡ hoàn toàn, cũng có vẻ hơi lãng phí.

Vì thế Diệp Ninh hạ lệnh, tiến hành cải tạo một chút đối với Tấn Vương cung, loại bỏ tất cả những thứ không phù hợp với quy củ, không phù hợp với thân phận, giải tán toàn bộ cung nữ thái giám của Tấn Vương cung ra ngoài.

Sau đó lại tiến hành một vài cải tạo trong phạm vi nhỏ, biến Tấn Vương cung có diện tích rộng lớn, trở thành một nơi làm việc đa dạng nguyên tố giống như phủ Châu Mục, phân viện của Viện giám sát cùng với một vài nha môn khác, cũng đều đặt ở trong này.

Nếu như ở thế giới khác, có thể công trình sửa đổi này, phải tiêu phí rất nhiều thời gian, nhưng mà đừng có quên, đây là một thế giới tiên hiệp.

Những chuyện nhỏ như thế này, rất nhiều lúc thi triển một chút thủ đoạn, là có thể dễ dàng làm xong. Tấn Vương cung năm xưa, là phủ Châu Mục bây giờ, trong đó chật ních người.

Một trái một phải, chia thành hai hàng. Bên trái là người của Ma Tông.

Chương 662: Đến lúc chia bánh rồi!

Bùi Ngữ Hàm ngồi ở vị trí đầu tiên, tuy bối phận của nàng nhỏ, nhưng mà lại là tông chủ Ma Tông đương đại, về mặt thân phận nhất định là có địa vị của riêng bản thân.

Vị trí thứ hai là Khô Đạo Nhân, bắt đầu từ Khô Đạo Nhân, các lão gia hỏa lần lượt ở phía dưới, đều đang nhắm mắt dưỡng thần. Mà hàng phía bên phải, là đám người Phật Môn do Pháp Giác đứng đầu.

Các tăng nhân càng thống nhất hơn, tất cả đều hai tay chắp lại, lẩm bẩm niệm đọc kinh văn.

Đám người Thái Hướng Cao, Trần Thiệu Chính, Ngụy Văn Thông, lần lượt đứng ở hai hoặc là bên cạnh chủ vị. Bọn họ cảm thấy bầu không khí này có chút ngượng ngùng.

Cuối cùng, Diệp Ninh cũng đến rồi.

Đúng vào khoảnh khắc Diệp Ninh bước vào đại điện, đám người Ma Tông mở mắt ra, người của Phật Môn cũng dừng tụng kinh.

“Diệp tiểu tử, cuối cùng ngươi cũng đến rồi.”

“Bái kiến Phật Tử.”

Mọi người lần lượt đứng dậy chào.

Bầu không khí đống băng, nhất thời đã trở nên sống động. Mấy người Thái Hướng Cao thở phào một hơi.

Tuy nói bây giờ so sánh với quá khứ, bọn họ cũng xem như là không còn như xưa, có tiến bộ rất lớn. Nhung mà bảo bọn họ chào hỏi những nhân vật này, rốt cuộc thì vẫn có chút chột dạ.

Diệp Ninh vừa đến, chớp mắt trong lòng bọn họ cũng yên tâm hơn nhiều.

Diệp Ninh chào hỏi lại bọn họ, ánh mắt lướt qua với Bùi Ngữ Hàm một chút, sau đó ngồi xuống vị trí chủ vị. Mọi người ngồi đợi ở đây.

Đây là một chuyện rất bình thường, trong lòng Diệp Ninh đã sớm dự liệu được. Rất đơn giản, đánh thắng trận chiến đó, vẫn là phải đến thời điểm chia bánh.

Bây giờ Tiên Môn bị đánh bại rồi, nguyên khí tổn thương lớn, nhìn thế nào cũng là trong thời gian ngắn sẽ không có khả năng xuất hiện.

Vậy thì Phật Môn và Ma Tông, nhất định là phải có hành động, bọn họ không thể nào đánh xong trận này, mà cái gì cũng không làm. Nhưng mà cũng không thể tự mình làm bừa.

Cụ thể chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, vẫn là phải thương lượng một chút với Diệp Ninh.

Tuy nói Diệp Ninh không hề hung hổ ép người giống như Tiên Môn, nhưng mà ở trong lòng mọi người, Diệp Ninh rõ ràng đã

là người đứng đầu thiên hạ rồi, nói từ góc độ nào đó, bây giờ hắn đang dần dần thay thế địa vị trước đây của Tiên Môn.

Diệp Ninh hiểu tâm tư của bọn họ, lộ ra nụ cười nói.

"Trận chiến sông Chương Hà, bản quan đúng là phải cảm ơn các vị, nếu như không có sự giúp đỡ của các vị, trận chiến này không thắng được."

Khi nói những lời này, trong lòng Diệp Ninh đều đang nhỏ máu.

Ta thật sự là không muốn thắng… Nhắc đến chuyện này, hai thế lực đều lộ ra nụ cười, nói.

"Không cần cảm ơn, nếu như không phải Diệp tiểu tử [Phật Tử] có đủ át chủ bài, chúng ta cũng không có được tác dụng gì."

Nói xong, bọn họ đều liếc nhìn đối phương.

Dường như là đang nói, ngươi chính là át chủ bài của Diệp Ninh. Nhưng mọi người đều biết, Diệp Ninh căn bản không có át chủ bài.

Nhìn bọn họ, Diệp Ninh đè nén sự u sầu trong lòng, nói.

"Bất luận thế nào, các vị đều đã giúp đỡ ta, về tình về lý, ta đều phải báo đáp, các vị có yêu cầu gì, cứ việc nói, có thể giúp được, ta nhất định sẽ giúp."

Diệp Ninh đây xem như là đi thẳng vào vấn đề.

Nhận được sự giúp đỡ của người khác, nhất định là phải trả ơn. Đây là đạo lý Diệp Ninh hiểu từ khi còn rất nhỏ.

Không cần biết ý định ban đầu của Diệp Ninh là cái gì, hắn nhận sự giúp đỡ của người khác, Đại Chu nhận ân huệ của người khác, đây đều là sự thật. Vì thế, điều này nhất định phải có cách nói rõ ràng.

Tính toán cẩn thận, học cung Tắc Hạ cũng đã giúp đỡ, có điều học cung Tắc Hạ khá đặc biệt.

Bọn họ là đệ tử Nho Môn, cùng với Diệp Ninh được xem như là người nhà mình. Hơn nữa yêu cầu của bọn họ vô cùng đơn giản, thậm chí có thể nói là kỳ lạ.

Thứ nhất, bọn họ muốn bắt đầu xây dựng lại học cung Tắc Hạ, thánh địa vĩ đại trong lòng người đọc sách này, đã đến lúc lại lần nữa phát ra ánh sáng rực rỡ của mình rồi.

Học cung Tắc Hạ tái xuất giang hồ, đối với Nho đạo mà nói tuyệt đối là một chuyện vui vực lớn. Vô số người đọc sách đều có thể nghiên cứu cổ tịch ở trong đó, để nâng cao bản thân.

Điều có thể dự liệu được đó là, vào tương lai không xa, nhân tài của Nho đạo, nhất định sẽ có sự bùng nổ.

Điều đầu tiên này vốn dĩ là chuyện học cung Tắc Hạ cần phải làm, hoặc là nói đây là ý nghĩa tồn tại của bọn họ, Diệp Ninh không có lý do không đồng ý, nhưng mà Kỳ Nguyên nói đến điều thứ hai, lại khiến cho Diệp Ninh cảm thấy có chút kỳ lạ.

Đám người này không cần lợi ích gì, ngược lại mở to mắt mong chờ làm việc cho Diệp Ninh.

Bọn họ muốn đích thân trải nghiệm, ở lại Tính Châu quản lý, cảm nhận thật rõ mị lực của tân chính.

Chương 663: Đến lúc chia bánh rồi! (2)

Theo cái nhìn của bọn họ, tân chính là Diệp Ninh khai sáng ra, đúng thật là một cải cách vĩ đại tạo ra tiền lệ trong lịch sử. Chính là bởi vì tân chính, thế mà khiến cho Đại Chu phá vỡ xiềng xích, bước lên con đường đi đến vương triều bất diệt.

Vì thế nói bản thân "tân chính" đối với loại khát vọng cố chấp bình thiên hạ của bọn họ, thực hiện lý tưởng vĩ đại của người đọc sách mà nói, chính là mị lực không thể nào từ chối được.

Đối với chuyện này, Diệp Ninh cũng không có lý do gì để từ chối, một đám Đại Nho và người đọc sách tinh anh muốn góp một phần nhỏ công sức cho hắn, hắn còn có thể không cần? Ngoại trừ điều đó ra, học cung Tắc Hạ không có bất kỳ yêu cầu nào nữa, bọn họ rất thỏa mãn, dứt khoát không xuất hiện ở chỗ này nữa.

Vì thế, chuyện Diệp Ninh phải giải quyết, cũng chỉ có Ma Tông và Phật Môn mà thôi.

Đầu tiên Diệp Ninh nhìn về phía Phật Môn, nói.

“Pháp Giác đại sư, đại sư có yêu cầu gì, có thể nói ra từng cái một.”

Pháp Giác đứng dậy, ông ta có chút kích động.

Ông ta cược tất cả, dẫn theo tinh anh của Phật Môn, từ tây vực xa xôi đến đây, bây giờ cuối cùng cũng có thể thực hiện mơ ước rồi sao.

“A di đà phật, hồi bẩm Phật Tử, bần tăng không có yêu cầu gì khác, đệ tử Phật Môn ta, càng không có yêu cầu gì khác, lần này chúng ta đến Cửu Châu, chỉ là vì làm một chuyện, chuyện này, là lý tưởng của chúng ta, là tương lai của chúng ta, càng là tất cả của chúng ta!”

Ánh mắt Diệp Ninh liếc nhìn bọn họ, sau khi nhìn thấy trong mắt tất cả tăng nhân đều lộ ra thần sắc tha thiết, mới chậm rãi liên tiếng.

“Chuyện mà đại sư nói, lẽ nào là Phật Pháp Đại Thừa?”

Thật ra Diệp Ninh đã biết rồi.

Đó là bởi vì lúc trước, hắn và Viên Phương có một cuộc trao đổi ngắn.

Nội dung trao đổi rất đơn giản, Viên Phương nói với hắn những chuyện xảy ra ở nước Hỏa La. Sau khi nghe xong, cả người Diệp Ninh đều ngây ra.

Thảo nào Phật Môn lại đột nhiên xuất hiện, thế mà lại là như thế.

Vốn dĩ Diệp Ninh cho rằng, Viên Phương mang theo Phật Pháp Đại Thừa trở về, nhất định dẫn đến sóng gió cực lớn, Viên Phương sẽ coi là dị đoan, Phật Môn sẽ sinh ra chia tách.

Trận đấu tranh tư tưởng này, có thể khiến cho cả đời của Viên Phương cũng không thể nào có cơ hội bước chân vào đông thổ.

Nhưng ai có thể ngờ được, đúng vào thời điểm khi Diệp Ninh truyền thụ Phật Pháp Đại Thừa cho Viên Phương, đột nhiên nước Hỏa La ở tây vực sinh ra dị tượng! Chính bởi vì sự xuất hiện của dị tượng, khiến cho Pháp Giác và các cao tăng khác, đã sinh ra cảm giác kỳ vọng mạnh mẽ ở trong lòng.

Vì thế khi Viên Phương quay trở về chùa Lôi m, tuy nhận phải đả kích, nhưng mà lại không lớn giống như trong tưởng tượng, bởi vì rất nhiều người đúng là rất có hứng thú đối với Phật Pháp Đại Thừa.

Bọn họ muốn biết, rốt cuộc là Phật Pháp như thế nào, có thể dẫn đến Phật Tổ hiển linh, trời sinh dị tượng. Một khi con người đã sinh ra lòng hiếu kỳ, vậy thì rất khó dừng lại được

Sau khi tiếp xúc với Viên Phương, hiểu Phật Pháp Đại Thừa, bọn họ đã sinh ra dao động mạnh mẽ. Sau đó, bọn họ đọc "Bát Nhã Tâm Kinh" mà Viên Phương mang về.

Đã hoàn toàn bị thuyết phục, biến thành người ủng hộ trung thành của Phật Pháp Đại Thừa. Lúc này mới có những chuyện phái sau.

Sau khi biết được chân tướng, Diệp Ninh là thật sự bức bối. Điều này bảo hắn đi đâu nói lý đây?

Có quỷ mới biết được, Diệp Ninh chỉ tùy tiện nói mấy câu, đã khiến cho chùa Lôi âm liên tiếp có dị tượng. Sớm biết như thế, hắn không nên giả vờ thông minh.

Có điều hối hận cũng đã muộn rồi, mọi chuyện đã xong, vẫn là phải đối mặt với hiện thực. Quả nhiên, sau khi nghe thấy Diệp Ninh nói, Pháp Giác lập tức gật đầu, nói.

"Phật Tử nói rất đúng, Phật Pháp Đại Thừa là chân nghĩa của Phật Pháp chúng ta, mà Phật Pháp Tiểu Thừa mà ngày trước chúng ta tu hành, chỉ là học thuyết xằng bậy bên ngoài mà thôi, tu hành Phật Pháp Tiểu Thừa, vĩnh viễn sẽ không bao giờ đến được bờ bên kia… Chúng ta được Phật Tổ phù hộ, có Phật Tử đích thân truyền thụ Phật Pháp Đại Thừa, hơn nữa còn truyền thụ chân kinh, đây là cơ duyên của chúng ta, cũng là trách nhiện của chúng ta, thế gian là biển khổ lớn, người đời đều đang giãy dụa ở trong biển khổ, mà Phật Pháp Đại Thừa, chính là chìa khóa để siêu thoát cho bọn họ, vì thế bần tăng cầu xin, Phật Tử ra tay lần nữa, giúp chúng ta truyền thừa Phật Pháp Đại Thừa!"

Lời này vừa nói ra, tăng nhân của Phật Môn nhao nhao đứng dậy, đồng thanh nói.

"Xin Phật Tử giúp đỡ."

Diệp Ninh trầm mặc một lát, nói.

“Các ngươi muốn phát triển Phật Pháp Đại Thừa ở Cửu Châu, ta có thể đồng ý.”

Đúng thế, Diệp Ninh nhất định là phải đồng ý.

Một là, không có lý do từ chối.

Chương 664: Đến lúc chia bánh rồi! (3)

Thứ từ bên ngoài đến, không nhất định đều là xấu, một dân tộc và quốc gia thật sự tự tin, vốn dĩ nên có tấm lòng bao dung tất cả, Diệp Ninh cho rằng, Đại Chu và người Chu chính là như thế.

Phật Môn giúp đỡ một chuyện lớn như thế, cũng xem như là góp một phần sức lực cho thiên hạ, đồng ý chuyện này, nhất định là không có vấn đề gì. Hai là, thật ra Diệp Ninh cảm thấy Phật Môn đến phương Đông, chưa chắc đã là một chuyện xấu.

Cuộc sống của bách tính khó khăn, ngay cả khi có sự giúp đỡ của tân chính, những ngày tháng trong tương lai có thể càng ngày càng tốt, nhưng một con người hoàn chỉnh, những điều mà người đó cần không chỉ là ăn, mặc, ở, đi lại.

Có những lúc, còn cần phải có yêu cầu và thỏa mãn về mặt tinh thần. Phật Pháp, thật ra vẫn có thể xem như là một lựa chọn tốt.

Nói thật, Diệp Ninh đối với Phật Môn không phải quá có hứng thú, đặc biệt là ở kiếp trước, thế giới mà Diệp Ninh ở đó, danh tiếng của Phật Môn cũng được xem như là không tốt lắm.

Có rất nhiều chuyện xấu xảy ra, càng là khiến cho người khác cảm thấy ghê tởm.

Nhưng những điều đó có liên quan gì đến Phật Môn ở thế giới này chứ?

Người có mắt đều có thể nhìn ra được, Phật Môn của thế giới này, tuy có võ lực mạnh mẽ, nhưng mà về độ thành thục của tư tưởng, bọn họ vẫn còn dừng lại ở giai đoạn đầu tiên.

Thậm chí bọn họ còn không có khái niệm về Phật Pháp Đại Thừa và Phật Pháp Tiểu Thừa! Vì sao Viên PHương dễ bị lừa

như thế?

Vì sao Pháp Giác lại từ bỏ địa vị đức cao vọng trọng ở chùa Lôi âm mà muốn rời khỏi quê hương đến Cửu Châu? Mười vạn tăng chúng, rốt cuộc bọn họ có ý đồ gì?

Đáp án chỉ có một, đó chính là bọn họ có một trái tim thuần khiết. Bọn họ vẫn còn thuộc vào một gian đoạn "thuần phác".

Điều này về mặt bản chất có khác biệt rất lớn so với Phật Môn ở kiếp trước bản tâm đã bị nhiễm bẩn.

Những tăng chúng này, thật sự là người theo đuổi ước mơ, bọn họ tình nguyện vì lý tưởng ở trong lòng, mà hy sinh mạng sống, đây không phải là chuyện chỉ đơn giản như những gì nói ở trên miệng.

Vì thế, Diệp Ninh không hề chán ghét Phật Môn, hắn cảm thấy, nếu như có thể từ lúc mới bắt đầu, bọn họ đã có được hướng dẫn, quy tắc chính xác. Sự tồn tại của Phật Môn, đối với bách tính Cửu Châu mà nói, không phải là một chuyện xấu.

Thậm chí có thể nói, ở trong ý tưởng của Diệp Ninh, sự tồn tại của Phật Môn, đối với bách tính thiên hạ mà nói, tuyệt đối là một chuyện vô cùng tốt, điều này không hề xung đột với tân chính của hắn, mà còn sẽ mang ở một bên giúp đỡ cho tân chính của hắn.

Nhưng có những lời vẫn là nhất định phải nói rõ.

Diệp Ninh đầu tiên đồng ý, sau đó dừng một chút, nói.

"Nhưng mà, ta có một vài lời, vẫn là mời các vị nhớ kỹ."

Tinh thần của Pháp Giác phấn chấn, nhanh chóng nói.

"Bần tăng xin nghe theo pháp chỉ của Phật Tử."

Diệp Ninh: "…"

Hắn cũng không có suy nghĩ gì khác, chỉ là cứ Phật Tử Phật Tử, thật sự là có chút khó nghe. Có điều hắn cũng đã lười sửa lại, đương nhiên, cũng không sửa lại được.

Đám người này đã chắc chắn công nhận điều này, bọn họ cảm thấy Diệp Ninh là Phật Tử, vậy thì sẽ không thay đổi. Nói nhiều với bọn họ, cũng là lãng phí nước bọt.

Diệp Ninh hít một hơi thật sâu, nói.

“Các ngươi muốn phát triển Phật Pháp Đại Thừa, nhưng ta sẽ không giúp đỡ các ngươi một chút nào, ta sẽ không lợi dụng sức ảnh hưởng của mình, để chiêu lãm tín đồ và khách hành hương cho các ngươi, thậm chí, ta cũng sẽ không để cho nha môn, quan phủ các nơi cung cấp bất kỳ điều tiện lợi nào, ta cũng sẽ không cho phép các ngươi tự ý xây dựng đại điện, miếu thờ!”

Cái gì?

Diệp Ninh nói ra những lời này, tất cả mọi người có mặt ở đây đều bất ngờ.

Đầu tiên không nói đến phản ứng của Phật môn, cho dù là Thái Hướng Cao, Trần Thiệu Chính, cùng với người của Tông Môn ở bên cạnh Diệp Ninh, cũng đều lộ ra vẻ khó mà tin được, bọn họ đồng loạt nhìn về phía Diệp Ninh. Trong mắt tràn ngập vẻ nghi hoặc.

Đây là có ý gì?

Nghe ra thì, đây không giống như là đang giúp đỡ Phật Môn, ngược lại là đang bày ra hàng loạt chướng ngại vật cho Phật Môn. Chuyện này có chút không phù hợp đi, người ta vừa mới giúp đỡ ngươi.

Lẽ nào ngươi muốn lấy oán báo ơn sao?

Nhưng Phật Môn so với bọn họ kiên nhẫn hơn nhiều, đặc biệt là Pháp Giác, từ đầu đến cuối, không có bất kỳ biểu hiện dao động nào, hai tay ông ta chắp lại, thậm chí càng thêm thành khẩn.

“Đạo lý ở trong đó, vẫn xin Phật Tử nói rõ.”

Những lời này của Diệp Ninh, rõ ràng có chút vô lý.

Đầu tiên không nói cái gì nhiều, chỉ nói một điểm, lần này Phật Môn giúp đỡ một chuyện lớn như thế, mà bọn họ yêu cầu, chẳng qua chỉ là phát triển Phật Pháp Đại Thừa mà thôi, tuyệt đối không được xem là hành động gì quá đáng.

Chương 665: Hay tên là chùa Đại Lôi âm đi

Diệp Ninh không giúp đỡ đã là không quá hợp lý rồi, lại còn bày ra chướng ngại, đây rõ ràng là vong ân phụ nghĩa. Điều này khiến cho trong lòng mọi người cảm thấy nghi hoặc.

“Không sai, chính là nghi hoặc, mà không phải là tức giận.”

Bởi vì từ xưa đến nay Diệp Ninh đều là một người biết báo đáp ân tình, hắn có thể vì mạng của một thái giám, mà trở mặt với Thái Hậu đương triều, có thể hy sinh bản tâm của chính mình, đi đến Thánh Viện chỉ để tìm được nước suối Đạo.

Từ vấn đề này có thể nhìn ra được nhân phẩm của hắn.

Loại thứ như nhân phẩm, không phải là dựa vào miệng nói, mà là thông qua rất nhiều chuyện để nghiệm chứng ra.

Mà sau khi trải qua vô số chuyện để nghiệm chứng, có thể có được một đáp án khẳng định, đó chính là nhân phẩm của Diệp Ninh, tuyệt đối không có bất kỳ vấn đề gì.

Vì thế, sau khi mọi người nghe thấy những lời hắn nói, phản ứng đầu tiên không phải phẫn nộ, mà là nghi hoặc, ở trong mắt của bọn họ, Diệp Ninh nhất định không phải là loại người vong ân phụ nghĩa.

Rõ ràng Pháp Giác cũng cho rằng là như thế. Bọn họ gọi Diệp Ninh là “Phật Tử”, lẽ nào chỉ bởi vì Diệp Ninh là người khai sáng Phật Pháp Đại Thừa? Rõ ràng không phải.

Nếu như hắn thật sự là một người làm đủ tội ác, không việc gì không làm, vậy thì nhất định là không gánh được nổi cái tên Phật Tử này, cũng không thể nào được Phật Môn công nhận.

Có thể trở thành Phật Tử, đầu tiên ít nhất phải có một điểm, đó chính là nhân phẩm của bản thân Diệp Ninh phải đạt tiêu chuẩn, nếu không đức không xứng đáng, không phải là làm trò cười cho người khác sao.

Sau đó lại quay về với bản thân Phật Pháp Đại Thừa.

Phật Pháp Đại Thừa vĩ đại như thế nào, sâu sắc như thế nào, từ bi như thế nào?

Không phải là một người trong lòng có nhân ái, có từ bi rộng lớn, tuyệt đối không thể nào nghĩ ra được Phật Pháp Đại Thừa.

Vì thế, Pháp Giác không hề có bất kỳ hoài nghi nào, phản ứng đầu tiên khi ông ta nghe thấy câu nói này, chính là nhất định Diệp Ninh vẫn còn có điều muốn nói. Quả nhiên, sau khi Diệp Ninh nhìn Pháp Giác thật sâu, nói.

"Nguyên nhân ta không lợi dụng sức ảnh hưởng của bản thân, chiêu lãm tín đồ cho Phật Môn rất đơn giản, đó chính là với sức ảnh hưởng hiện tại của ta, đủ để khiến cho người trong thiên hạ mù quáng đi theo ta, loại mù quáng này, là một loại tin tưởng, càng là một loại trách nhiệm, cả đời của một người, nên có con đường lựa chọn, nếu như ta cố ý tác động, bọn họ sẽ thay đổi bản ý của vô số người… mà chuyện quan trọng hơn là, cho dù ta làm như thế, có vô số người thật sự tình nguyện tin Phật, tự xưng là tín đồ của Phật Môn, vậy lẽ nào đây được coi như là truyền bá Phật Pháp Đại Thừa sao? Tương đương với Phật Môn ở phương Đông được công nhận sao?"

"Không, tuyệt đối không phải!"

"Nếu như là như thế, cho dù là phát triển Phật Pháp Đại Thừa, vậy thì rất đơn giản, các ngươi cũng không cần chạy khắp Cửu Châu nữa, chỉ cần chuẩn bị một số lượng lớn tiền tài, phàm là người tin Phật, mỗi người đều được tặng một ngàn văn tiền đồng, ta bảo đảm, Phật Môn sẽ nhận được sự hoan nghênh chưa từng có!"

Những lời này của Diệp Ninh khiến mọi người suy nghĩ.

Rất nhiều người chau mày lại, rơi vào trong suy nghĩ.

Mà đám người Pháp Giác, lại là trong đầu có sấm chớp lóe qua, thậm chí trên đầu trọc của ông ta còn xuất hiện từng hạt mồ hôi. Cuối cùng ông ta cũng hiểu được ý của Diệp Ninh.

Điều này khiến Pháp Giác theo bản năng có chút xấu hổ và sợ hãi. Bởi vì mới bắt đầu, ông ta chính là nghĩ như thế.

Chỉ cần chúng ta giúp Diệp Ninh, vậy thì Diệp Ninh tùy tiện hiệu triệu một chút, Phật Môn nhất định sẽ được vô cùng hoan nghênh. Nhưng mà lẽ nào như thế được xem là hoàn thành tâm nguyện sao?

Được xem là phát triển Phật Pháp sao?

Bọn họ vất vả, rời khỏi quê hương đến Cửu Châu xa lạ, lẽ nào lý tưởng của bọn họ lại rẻ mạt như thế sao? Rõ ràng không phải!

Pháp Giác hít một hơi thật sâu, càng thêm chân thành nói.

"Xin Phật Tử chỉ giáo!"

Đột nhiên Pháp Giác hiểu được ý của Diệp Ninh.

Diệp Ninh không phải là muốn tạo ra chướng ngại cho Phật Môn, mà là nhắc nhở, tìm cho bọn họ một con đường quang minh chân chính.

Vì thế, Pháp Giác bày ra thái độ tuyệt đối chân thành, bộ dáng giống như khi bản thân còn trẻ, khi vẫn còn là một tiểu sa di lần đầu tiên nghe thấy Phật Pháp cao thâm.

"Con người có hai mươi cái khó. Nghèo khó bố thí thì khó, giàu sang học đạo là khó, bỏ tính mạng vì lẽ phải là khó, hiểu được và thông suốt kinh phật là khó, sinh cùng thời với Phật và gặp Phật là khó, nhẫn chịu được sắc dục là khó, thấy tốt đẹp không ham cầu là khó, bị nhục mà không oán hận là khó, có thế lực không cậy uy quyền là khó, đối cảnh tâm không lay động là khó, học rộng, nghiên cứu nhiều là khó, trừ diệt cống cao ngã mạn là khó, không khinh khi người chưa học là khó, thực hành tâm bình đẳng là khó, chẳng nói phải trái là khó, gặp được thiện tri thức là khó, học đạo kiến tính là khó, tùy duyên hóa độ là khó, thấy cảnh vô tâm là khó, khéo biết phương tiện độ sinh là khó."

Chương 666: Hay tên là chùa Đại Lôi âm đi (2)

Diệp Ninh đứng dậy, bình tĩnh nói.

"Hai mươi điều khó này, người đời đều có."

"Mọi người trên thế gian đều khổ, mà Phật Pháp, chính là cánh cửa để con người thoát ly khỏi biển khổ, có được sự giải thoát về tinh thần."

"Phật Pháp nên là một thứ tốt, lúc cần có thì mới có, lúc không cần có thì không nên tồn tại, càng không nên cưỡng ép, cái gọi

là phát triển Phật Pháp Đại Thừa, đầu tiên phải có một trái tim kiên trì, con đường truyền Pháp, là phải dựa vào hai chân của các ngươi, từng bước từng bước một đi ra, khi Phật Pháp có được hưng thịnh, Phật Môn có thể đại hưng, các ngươi, cũng sẽ đắc đạo!"

Chúng tăng Phật Môn nghe xong, lập tức lộ ra thần sắc nghiêm túc.

"Xin tuân theo chỉ dạy của Phật Tử!"

Nhưng mà cũng có người không hiểu, hỏi.

"Nhưng mà trong quá khứ, chúng ta cũng rất cố gắng đi truyền Pháp, không dựa vào người khác chỉ dựa vào bản thân, nhưng mà vì sao lại rất ít có được thành công?"

Diệp Ninh lắc đầu, cười nói.

"Đó là bởi vì Phật Pháp không đúng, lúc trước các ngươi truyền bá chỉ là Phật Pháp Tiểu Thừa, cái gọi là trong lòng có từ bi, chỉ là khẩu hiệu, mà không được thực hiện, trong Phật Pháp Tiểu Thừa, thiên hạ chỉ có một tôn Phật, người người đều phải giữ vẻ tôn kính, vậy thì chuyện này có liên quan gì đến người đời? Chẳng qua chỉ là ở trong lòng của bản thân, lập thêm một hoàng đế nữa mà thôi, nhưng mà Phật Pháp Đại Thừa thì khác, Phật Pháo Đại Thừa nói, người người đều có Phật tính, chúng sinh đều là Phật, chỉ cần nhìn thấu màn chướng, thì có thể thành Phật."

"Một cái hẹp hòi, một cái rộng lượng, một cái tự cao tự đại, một cái người người như rồng, là các ngươi, các ngươi lựa chọn như thế nào?"

"Các ngươi là từ nước Hỏa La ở tây vực xa xôi đến đây, đã nói rõ trong lòng các ngươi đã sớm công nhận Phật Pháp Đại Thừa, nếu như đã công nhận, vậy thì các ngươi nên có tự tin, Phật Pháp Đại Thừa và Phật Pháp Tiểu Thừa hoàn toàn khác nhau!"

Diệp Ninh nói rất chắc chắn.

Hắn từng nhìn thấy những trường hợp thành công.

Tín đồ Phật Môn kiếp trước, đó không phải là con số ít.

Cuộc sống của bách tính ở thế giới này khổ cực hơn, càng trống rỗng, càng không có chất dưỡng tinh thần, bọn họ sao có thể bài xích Phật Pháp Đại Thừa chứ? Nghe xong, trong mắt tăng nhân vừa rồi nghi vấn lộ ra thần sắc kiên định, nói.

"Đệ tử đã hiểu, xin nghe theo lời dạy của Phật Tử."

Diệp Ninh gật đầu, tiếp tục nói.

"Còn về điều thứ này, sở dĩ ta không cho phép quan phủ, nha môn, hộ tống hộ giá các ngươi, nguyên nhân trong đó, tương tự như những điều đã nói trước đó chính là không muốn lợi dụng sức mạnh bên ngoài, để cho các ngươi đi đường tắt, đường là phải tự mình đi, mỗi một người các ngươi đều có chí hướng, đều muốn có được quả vị, được giải thoát, vậy thì không nên đặt hy vọng lên trên người khác, Nho gia có câu, đi con đường ngàn dặm, đọc vạn quyển sách, câu nói này cũng tặng cho các ngươi, các ngươi là người đi đầu của Phật Môn, các ngươi là người kế thừa đầu tiên của Phật Pháp Đại Thừa."

"Các ngươi nên giống với người khác, bởi vì các ngươi gánh vác sứ mệnh vĩ đại, các ngươi nên dung nhập vào trong bách tính, dùng hành động lời nói của mình, có được sự công nhận của bách tính."

"Nếu như Phật Pháp Đại Thừa của các ngươi đủ xuất sắc, thì làm sao bách tính lại từ chối chứ?"

Lời nói này, nói cho mọi người liên tục gật đầu.

Đúng là đạo lý này.

"Diệp huynh đúng thật là vô cùng có lòng."

Thái Hướng Cao cảm khái nói.

"Những lời vừa rồi Phật Tử nói, mỗi chữ đều là châu ngọc, tiểu tăng vô cùng công nhận, đường là tự mình phải đi, chỉ có con đường bản thân thật sự đi qua, mới có thể có cảm ngộ và thu hoạch tương ứng, chúng ta đúng là không nên đi đường tắt, hoặc là dựa vào sức mạnh bên ngoài, nhưng mà tiểu tăng không hiểu, vậy thì vì sao Phật Tử không thể cho chúng ta xây dựng chùa miếu, thiền viện chứ? Không có chùa miếu thiền viện, chúng ta chiêu lãm tín đồ như thế nào?"

Lần này đổi thành Viên Phương đặt câu hỏi, không phải là ông ta phản bác, mà là thật sự nghi hoặc. Trong đôi mắt tràn ngập vẻ tò mò.

Trực giác nói với Viên Phương, Diệp Ninh nhất định là có thâm ý, chỉ là tạm thời ông ta còn chưa lĩnh ngộ ra được. Chúng ta cùng gật đầu, cũng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Diệp Ninh.

Những điều khác bọn họ có thể hiểu, nhưng mà vì sao không cho phép bọn họ xây dựng chùa miếu? Không có chùa miếu, vậy thì bọn họ ở đâu?

Nếu như tín đồ đến dâng hương, thì nên đi đâu?

Phật Môn không có chà miếu, có thể được xem là Phật Môn gì?

"Các ngươi hiểu nhầm ý của ta rồi, ta không phải nói không cho phép các ngươi xây dựng chùa miếu và thiền viện, mà là không cho phép các ngươi tự ý xây dựng."

Diệp Ninh cười nhẹ một tiếng nói.

"Điều này có gì khác biệt sao?"

Viên Phương sửng sốt.

"Rất đơn giản, để cho bách tính xây dựng chùa miếu cho các ngươi!"

Diệp Ninh nói.

Chương 667: Hay tên là chùa Đại Lôi âm đi (3)

Cái gì?

Chúng ta càng thêm mơ hồ. Diệp Ninh tiếp tục nói.

"Về chuyện này, ta tặng các ngươi tám chữ, từ quần chúng đến, đến quần chúng đi, các ngươi luôn miệng nói chúng sinh khổ cực, vậy thì đầu tiên các ngươi nên biết, vì sao chúng sinh lại khổ? Cái khổ của bọn họ, rốt cuộc có hương vị như thế nào? Các ngươi không hiểu, các ngươi sẽ không có quyền phát ngôn, các ngươi không thể nào cao cao tại thượng, chỉ dựa vào

một câu khẩu hiệu, thì cho rằng bản thân nhất định là chính xác, Phật Pháp của mình, nhất định có thể cứu vớt chúng sinh, nếu như vậy, thì có khác biệt gì với Tiên Môn sao?"

"Vì thế các ngươi nên dung nhập vào trong bách tính, giúp đỡ bách tính, dùng năng lực của các ngươi, để giải quyết khó khăn của bọn họ, dạy cho bọn họ đạo lý, dùng Phật Pháp làm ấm lòng người, dùng hành động, cảm hóa người đời."

"Nếu như người đời thật sự thành kính tin tưởng, vậy thì tự nhiện bọn họ sẽ cần một ngôi chùa để ký thức lòng tin của mình, đến lúc đó, vô số chùa Phật, sẽ mọc lên trên vùng đất Cửu Châu."

Chúng tăng nghe xong, lộ ra thần sắc kích động.

"Hóa ra là như thế."

"Đúng thật là một con đường trước nay chưa bao giờ nghĩ đến!"

"Đúng thế, đều nói chúng sinh khổ cực, nhưng mà rốt cuộc chúng sinh đã trải qua những gì? Ta không biết, ta sẽ không thể nói nhất định có thể cứu vớt bọn họ!"

Lúc trước Diệp Ninh từng nói, đệ tử Phật Môn của thế giới này, vẫn còn dừng lại ở tầng bậc ban đầu. Bọn họ vẫn còn một trái tim thuần phác chân thành.

Bọn họ là thật sự muốn phát triển Phật Pháp, mà không phải là bởi vì theo đuổi lợi ích, vì thế bọn họ tình nguyện chìm đắm, đi làm một chuyện nhìn thì có vẻ phiền phức, nhưng sự khó khăn trong đó, khiến cho bọn họ cảm thấy vui vẻ.

Nếu như không có loại kiên trì này, bọn họ cũng không thể nào đi từ tây vực xa xôi đến đây.

"Những lời Phật Tử nói, đúng thật là chân lý, chỉ cho chúng ta một con đường quang minh, nhung mà bần tăng vẫn còn có câu hỏi, người đời trăm trạng thái, lòng người cũng khác nhau, bần tăng tin, làm theo những gì Phật Tử nói, nhất định có thể khiến cho rất nhiều người tin ngưỡng Phật ta, lĩnh ngộ Phật Pháp Đại Thừa, nhưng mà lại không thể nào khiến cho tất cả mọi người đều công nhận… Nếu vẫn có người ngu dốt, không muốn tin ta, vậy thì nên làm như thế nào?

Trong đôi mắt Pháp Giác tràn ngập mơ hồ.

Pháp Giác là một người thông minh, trong đầu ông ta đơn giản suy nghĩ lại một chút, cho rằng những điều Diệp Ninh nói là đúng.

Nếu như Phật Môn thật sự có thể bỏ xuống tôn nghiêm, dựa theo những gì Diệp Ninh nói để làm, vậy thì có được sự công nhận của bách tính, không phải là chuyện khó gì cả. Nhưng mà con người thì khác.

Có chuyện, cho dù là tốt, nhưng có người chính là tràn đầy cảnh giác, người đó chính là không muốn công nhận. Vậy thì ta có cách gì được đây?

Pháp Giác hy vọng có thể tìm được đáp án ở chỗ Diệp Ninh. Nhưng mà Diệp Ninh lại cười.

"Đại sư, đại sư đây là quy chụp mọi chuyện rồi, lòng người khó dò, vốn dĩ chính là khác nhau, mỗi một người đều là cá thể độc lập, pháp lực có mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể nào phục chế được một người từ vẻ bề ngoài đến tư tưởng trong lòng đều hoàn toàn giống nhau."

"Đại sư quá coi trọng được mấy, đại sư hy vọng tất cả mọi người đều công nhận Phật Pháp Đại Thừa, nhưng đó là điều không đúng, đầu tiên, người ít nhất đều có quyền lựa chọn, có người chính là không thích, chính là không muốn, vậy thì cũng không thể nào cưỡng ép, bởi vì đây là lựa chọn của bọn họ; trên thực tế, đại sư không cần để ý những người không tin đại sư, người trên thế gian này nhiều như thế, có thể có một phần mười số người tin đại sư, vậy thì đã là thành tựu lợi hại rồi, đại sư nên bình tĩnh nhìn nhận mọi thứ."

"Vì sao quét đất? Vì để mặt đất sạch sẽ? Vì sao muốn mặt đất sạch sẽ? Vì tĩnh tâm. Vì sao tĩnh tâm? Tâm tĩnh thì có thể nhìn thấy chúng sinh, nhìn thấy chúng sinh, mới có thể nhìn thấu sống chết, sống có lòng tôn kính đất trời, trong lòng không có gì vướng vận, không có gì lo lắng, không có gì sợ hãi, xa rời mơ tưởng rối rắm, cuối cùng có thể niết bàn."

Diệp Ninh nhẹ nhàng nói.

Thật ra loại tâm thái này của Pháp Giác, ai cũng đều có, vẫn luôn là muốn làm mọi thứ một cách hoàn hảo, muốn có được

tất cả mọi người yêu thích

Nhưng điều này là không thể nào.

Con người có hoàn hảo như thế nào, cũng không thể khiến cho tất cả mọi người đều công nhận.

Ví dụ như nói Diệp Ninh, tuy bây giờ đã có địa vị như vậy, nhưng vẫn là có rất nhiều người hận hắn thấu xương.

Tân chính của hắn, tạo phúc cho rất nhiều người, tương lai còn có thể khiến cho càng nhiều người hơn nữa cảm thấy hạnh phúc, nhưng mà vẫn là có người, cho rằng tân chính là căn bệnh. Lòng người khác nhau, yêu cầu khác nhau, chính là như thế.

Chương 668: Hay tên là chùa Đại Lôi âm đi (4)

Cái gọi là khẩu vị trung bình khó điều chỉnh, so với việc nghĩ nhiều như thế, còn không bằng làm tốt bản thân mình. Nghe xong, cả người Pháp Giác chấn động.

“Bần tăng hiểu rồi.”

Vốn dĩ Pháp Giác không phải người ngu ngốc, nhưng mà chuyện này liên quan đến hoài bão cả đời của ông ta, vì thế chấp niệm rất sâu. Nhưng có chấp nhiệm, thì lý trí dễ dàng bị che mờ.

Bây giờ sau khi được Diệp Ninh đánh thức, ông ta lập tức tỉnh ngộ ra.

“Vì sao quét đất? Vì để mặt đất sạch sẽ? Vì sao muốn mặt đất sạch sẽ? Vì tĩnh tâm. Vì sao tĩnh tâm? Tâm tĩnh thì có thể nhìn thấy chúng sinh, nhìn thấy chúng sinh, mới có thể nhìn thấu sống chết, sống có lòng tôn kính đất trời, trong lòng không có gì vướng vận, không có gì lo lắng, không có gì sợ hãi, xa rời mơ tưởng rối rắm, cuối cùng có thể niết bàn.”

Pháp Giác lẩm bẩm nhắc lại, đúng thật là lời lẽ chí lý.

Thật ra tâm thái của Pháp Giác, cũng nói rõ tâm thái của bọn họ.

Bọn họ quá khát vọng chứng minh bản thân, quá muốn làm tốt bản thân mình.

Bởi vì từ mặt căn nguyên mà nói, những người như bọn họ, thật ra là người phản bội. Bọn họ phản bội tín ngưỡng ban đầu, bị các tăng lữ nước Hỏa La phỉ báng.

Nhưng mà điều này không có một chút liên quan nào đến lợi ích, sở dĩ bọn họ làm như thế, chỉ là bởi vì đi theo trái tim của mình mà thôi. Nhưng điều này cũng là gây ra tâm thái vì cái lợi trước mắt của bọn họ.

"Các ngươi muốn nhanh chóng thành công, làm tốt, làm đến cực điểm, sau này ngẩng cao đầu tự hào, muốn chứng cho với tất cả mọi người bản thân là đúng, suy nghĩ không tệ, nhưng mà quá gấp gáp rồi, theo ta thấy, một cao tăng Phật Môn đúng tiêu chuẩn, ít nhất phải có một điểm, đó chính là tâm tịnh như nước, lúc nào cũng có một trái tim không gợn sóng như giếng cổ."

Diệp Ninh nhàn nhạt nói.

"Thanh sắc đầu thượng thụy miên, hổ lang quần lý an thiền. Kinh cức lâm nội phiên thân, tuyết nhẫn tùng trung du hí. Trúc ảnh tảo giai trần bất động, nguyệt xuyên đàm để thủy vô ngân."

Lời vừa nói ra, trong đại điện, đột nhiên có một bông hoa sen vàng nở rộ. Những bông hoa sen vàng này, đều mang theo Phật tính.

Trong nháy mắt, Phật lực dâng trào, trong đất trời mơ hồ vang lên tiếng tụng kinh. Có một giọng nói cực lớn, đang vang vọng ở trong đầu chúng tăng, giống như chuông đồng đang vang vọng vậy.

"Ti di giới tử phụ, giới tử tu di gia. Sông núi bằng phẳng, dùng băng để pha trà!"

Câu nói này, chỉ thẳng vào bản tâm.

Mọi người lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Tâm cảnh của tất cả tăng nhân tăng lên một bậc mới, ngay cả Pháp Giác cũng không ngoại lệ, trong ánh mắt ông ta nhìn

Diệp Ninh tràn ngập vẻ sùng bái. Không hổ là Phật Tử… ông ta hỏi một câu cuối cùng.

“Khổ tâm của Phật tử, đệ tử đều hiểu.”

“Đệ tử sẽ không để cho Phật Tử thất vọng, chúng ta nhất định sẽ dựa vào bản thân, khiến cho người đời công nhận, ta sẽ khiến cho người đời thật sự khát vọng, xây dựng một tòa thiền viện nguy nga ở trên thế gian này.”

“Sẽ có một ngày tòa thiền viện này nhất định sẽ xuất hiện, đệ tử muốn mời Phật Tử đặt tên.”

“Đặt tên?”

Diệp Ninh suy nghĩ một chút, nói.

“Nếu như tòa thiền viện ở nước Hỏa La tây vực tên là chùa Lôi m, mà các ngươi là truyền nhân của Phật Pháp Đại Thừa, vậy thì thiền viện được xây dựng cũng có thể tên là… chùa Đại Lôi m.”

“Chùa Đại Lôi m?”

Pháp Giác quay đầu lại, nhìn chúng tăng.

Sau đó nhìn thấy ánh mắt người nào người đó sáng ngời.

Chùa Đại Lôi m, cái tên này, không hề hoa mỹ, thậm chí nói ra thì có chút thô tộc, nước Hỏa La tây vực tên là chùa Lôi m, bọn họ tên là chùa Đại Lôi m, đây không phải là thô tục thì là cái gì?

Nhưng mà cho dù là thô tục, nhưng mà vẫn như trước đánh trúng chỗ sâu trong lòng mọi người.

Cũng không biết vì sao, khi nghe đên cái tên này, đột nhiên bọn họ sinh ra cảm giác khát vọng mạnh mẽ.

“Chùa Đại Lôi m, chùa Đại Lôi m… hay, gọi là chùa Đại Lôi âm đi!”

Pháp Giác trực tiếp vỗ bàn, công nhận cái tên này.

Bọn họ đều đến từ chùa Lôi m, có tình cảm phi thường đối với thánh địa Phật Giáo này. Đột nhiên nói từ bỏ, nhất định là không thể từ bỏ được.

Cái tên mới này, có hay như thế nào, cũng không có cỗ hương vị đó.

Vì thế, cái tên chùa Đại Lôi âm này, đột nhiên nghe, đã có một loại cảm giác thân thiết. Hơn nữa nó rất kỳ diệu.

Kỳ diệu chính là ở chữ "đại", là chữ đại của Phật Pháp Đại Thừa.

Còn là đại của lớn nhỏ, các ngươi tên là chùa Lôi m, ta tên là chùa Đại Lôi m, chứng minh ta vững chắc cao hơn các ngươi một đầu!

"Khi còn ở tây vực, chùa Lôi âm nằm trong một sơn cốc, tương lai chúng ta xây dựng chùa đại Lôi m, nhất định phải dây dựng ở trên núi cao, ngọn núi này, gọi là Linh Sơn… Phật Pháp Đại Thừa, nhất định sẽ vững chắc vượt qua bọn họ một tầng?"

Chương 669: Bàn về kế hoạch phát triển tương lai của Ma Tông

Pháp Giác hít một hơi thật sâu, nói.

Con người tranh đấu nhau từng chút một, Phật tranh đấu một nén hương. Trong lòng Pháp Giác có hoài bão lớn.

Lúc này, Pháp Giác nhìn Diệp Ninh với ánh mắt cảm kích, nói.

"Đa tạ Phật Tử chỉ dạy, bắt đầu từ ngày hôm nay, Phật Tử chính là thầy của chúng tăng Phật Pháp Đại Thừa, vì thế tất cả đệ tử Phật Pháp Đại Thừa, gặp Phật Tử, nhất định phải hành lễ đệ tử!"

Lời nói vừa dứt, mọi ngừi lần lượt cúi bái.

"Đa tạ Phật Tử!"

Diệp Ninh: "Các ngươi càng ngày càng hưng phấn rồi."

Đám người Phật Môn thỏa mãn rời đi.

Bọn họ đã không thể chờ đợi được, muốn thực hiện ước mơ của mình. Nhìn thấy cảnh tượng này, Thái Hướng Cao chỉ cảm thấy Diệp Ninh vô cùng cao lớn.

“Diệp huynh thật sự là quá lợi hại rồi, bản thân cái gì cũng không bỏ ra, đã báo đáp được ân tình của Phật Môn, thậm chí sau hai câu ba lời, còn khiến cho bọn họ sinh ra lòng cảm kích vô tận.”

Thái Hướng Cao chỉ có thể nói không trách bản thân thiếu hiểu biết. Mà thật sự là Diệp Ninh quá nghịch thiên.

Những điều này đều được.

Vốn dĩ Thái Hướng Cao cho rằng, phải báo đáp Phật Môn, nhất định phải mất một ngụm máu lớn mới được. Không ngờ, thế mà một câu nói, đã khiến cho những hòa thượng này người nào người đó đỏ mắt.

Không chỉ tinh thần chiến đấu tăng cao, hơn nữa còn càng thêm tôn kính Diệp Ninh.

Không nói đến cái khác, chỉ với bản lĩnh này, đã đủ đi khắp thiên hạ rồi. Nhưng theo cái nhìn của Diệp Ninh, mọi chuyện không phải như thế.

Phật Môn giúp đỡ hắn, không phải muốn cái gì mà thiên tài địa bảo, thứ bọn họ muốn chính là chứng minh bản thân, bọn họ muốn truyền thừa Phật Pháp Đại Thừa, muốn khai sáng một tương lai, vậy thì những gì Diệp Ninh làm, chẳng qua là thỏa mãn tâm nguyện của bọn họ mà thôi.

Đừng nhìn Diệp Ninh nói dường như rất đơn giản, nhưng mà những lời đó, đều là tập hợp trí tuệ của hàng ngàn người mới tích lũy ra được. Nếu không, đám người Phật Môn sao có thể dễ dàng thỏa mãn như thế?

Được rồi.

Giải quyết Phật Môn, bây giờ đến lượt Ma Tông rồi.

Ánh mắt của Diệp Ninh liếc nhìn Bùi Ngữ Hàm, rồi nhìn về phía Khô Đạo Nhân.

“Tiền bối có yêu cầu gì, có thể nói thẳng.”

Nhưng mà Khô Đạo Nhân lại thờ ở mỉm cười, lắc lắc đầu nói.

“Chuyện này, nên do tông chủ nói.”

Diệp Ninh có chút kinh ngạc.

Thế mà Khô Đạo Nhân có thể yên tâm để cho Bùi Ngữ Hàm bàn điều kiện với hắn? Vì thế hắn lập tức nhìn sang.

Thứ chào đón hắn là ánh mắt nghiêm túc lạnh lùng của Bùi Ngữ Hàm.

Rất rõ ràng, Bùi tỷ không phải thay đổi, mà là bây giờ đang dùng thân phận tông chủ Ma Tông, thương lượng với Diệp Ninh.

"Nếu đã như thế, vậy thì mời tông chủ nói đi."

Diệp Ninh cũng trở nên nghiêm túc, nói.

"Thật ra ý định ban đầu của Ma Tông, hoàn toàn khác với Phật Môn, Phật Môn là vì phát triển Phật Pháp, hơn nữa còn có thứ theo đuổi, nhưng mà Ma Tông, lại không muốn cái gì cả…"

Bùi Ngữ Hàm nhàn nhạt nói.

Thật ra đúng là như thế.

Lúc đầu nguyên nhân Bùi Ngữ Hàm thuyết phục mấy người Khô Đạo Nhân có ba điều: Thứ nhất, là dùng lý để thuyết phục người khác.

Lúc đó Bùi Ngữ Hàm nói, nếu như Diệp Ninh ngã xuống, vậy thì sẽ thật sự không còn có người nào phản kháng Tiên Môn nữa. Đến lúc đó Ma Tông tiếp tục kéo dài hơi tàn, cũng là chuyện không có ý nghĩa gì nữa.

Từ trước đến nay, Ma Tông đều đang chờ đợi thời cơ.

Nhưng mà bọn họ cứ chờ đợi, đợi đến khi Đại Chu tiêu đời, đợi đến khi Nho Môn tiêu đời, bây giờ lại đang đợi Diệp Ninh tiêu đời, vậy thì Tiên Môn sẽ không còn kẻ địch nữa, bọn họ còn đợi cái gì?

Đợi Tiên Môn tự nổ sao?

Sự chờ đợi này, là không nhìn thấy điểm cuối, có thể đợi đến khi bọn họ chết ở trong vách đá, cũng không có đáp án. Giúp đỡ Diệp Ninh, chính là tự giúp chính mình.

Kẻ địch của kẻ địch chính là bạn.

Thứ hai, là nói tình cảm.

Bùi Ngữ Hàm nói rõ ràng với bọn họ, cho dù bọn họ không chịu giúp đỡ, bản thân cũng sẽ đi giúp Diệp Ninh. Nàng dứt khoát, công khai thừa nhận tình cảm của mình với Diệp Ninh.

Thứ ba, chính là xúi giục.

Ma Tông đã trầm tĩnh quá lâu rồi, im lặng đến mức ngay cả ma tu, cũng đã quên mất sự tồn tại của Ma Tông. Hình tượng của ma tu, đã bị Tiên Môn bôi xấu đến cùng cực.

Quyền lên tiếng nói, vĩnh viễn nằm ở trong tay người thắng lợi.

Thay vì diệt vong trong im lặng, còn không bằng bùng nổ trong im lặng.

Cho dù là chết, vậy thì cũng nên giống như Diệp Ninh, tử chiến một trận với Tiên Môn, đánh cược vinh dự cuối cùng, phát ra âm thanh của Ma Tông. Ba điểm này, khiến cho Khô Đạo Nhân, đã bùng cháy lên nhiệt huyết.

Lựa chọn đi đến đây giúp Diệp Ninh.

Từ điểm xuất phát mà nói, bọn họ không hề có bất kỳ yêu cầu tương ứng nào, bọn họ căn bản chưa từng nghĩ đến trận chiến này có thể đánh thắng. Vì thế, bây giờ đột nhiên bảo bọn họ đưa ra yêu cầu, bọn họ đúng thật là không biết nên nói như thế nào.

Chương 670: Bàn về kế hoạch phát triển tương lai của Ma Tông (2)

Nếu như nói Ma Tông không có yêu cầu gì, vậy thì nhất định là vớ vẩn, đều đã xuống dốc đến trở thành bộ dáng này rồi. Nhưng nếu như nhất định phải nhắc đến yêu cầu, trong chốc lát, cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Dù sao bây giờ Ma Tông đã sớm chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, ngay cả cái khung giá cũng không có. Nhưng mà lẽ nào bởi vì như thế, mà không nhắc đến yêu cầu sao?

Vậy thì rõ ràng không thể nào.

Điều này sẽ rất thiệt. Vì thế, Bùi Ngữ Hàm nói.

“Vốn dĩ, chúng ta cũng chưa nghĩ xong, chúng ta cần cái gì, nhưng mà vừa rồi nghe những lời Diệp đại nhân nói với Phật Môn, đúng là khiến cho ta xuất hiện một số suy nghĩ, ta muốn hỏi Diệp đại nhân, nếu như để cho Diệp đại nhân đứng ở gốc độ của Ma Tông mà suy nghĩ, tương lai Ma Tông nên phát triển như thế nào?”

Nghe xong, tất cả lão gia hỏa đều trở nên nghiêm túc.

Một đường này Ma Tông đi, con đường hiện ra có chút quá khó khăn. Đến bây giờ, dường như toàn bộ ma đạo đều đã nguội lạnh.

Muốn chấn hưng, không phải là chuyện mà một chốc một lát có thể làm được, vì thế bọn họ muốn nghe thử ý kiến của Diệp Ninh. Diệp Ninh ở trong mắt bọn họ, là cường giả đứng đầu thiên hạ.

Diệp Ninh có chút dở khóc dở cười, hắn không ngờ được, Ma Tông lại giống hệt với Phật môn, đều coi hắn là đèn sáng. Có điều Diệp Ninh suy nghĩ một chút, đúng là có chút suy nghĩ.

Nếu như nói đến ma tu, theo cái nhìn của Diệp Ninh, thật ra chính là một xã đoàn, bang hội. Ma Tông, là lão đại đứng đầu.

Bảy đệ tử đi ra từ Ma Tông, lần lượt tự lập môn hộ, sáng lập ra bảy Ma Môn. Bảy Ma Môn này, mới bắt đầu, xem như là phân hội, đường khẩu.

Nhưng mà sau này, thuận theo thời gian trôi đi, dần dần cánh cứng rồi, cũng muốn bản thân làm đại ca. Điều này rất bình thường.

Ma tu không có lễ pháp như Nho gia, cũng không có trật tự được hình thành từ xưa như Tiên Môn.

Phương thức phát triển của bọn họ, đều là dã man sinh trưởng, căn bản không chịu sự kiểm soát của khuôn sáo cứng nhắn.

Người của Ma Môn, không thể nói là mỗi một người đều đại gian đại ác, nhưng mà phần lớn số người, đúng là có chút tùy hứng. Nói dễ nghe một chút, thì gọi là thù oán thoải mái, nói khó nghe một chút, vậy thì chính là hành động tùy tiện.

Điều này có khác gì với xã đoạn hắc đạo ở trong phim điện ảnh chứ?

Loại phương thức đặc biệt này, khiến cho ma tu ở trong mắt tất cả mọi người, đều có chút độc lập độc đoán. Vì thế, về cơ bản bọn họ không có bạn bè.

Hơn nữa bởi vì dã man sinh trưởng, hành động tùy ý đã nuôi dưỡng tính cách hung dữ và dã tâm, khiến cho bọn họ càng khó bị quản giáo. Vì thế, bảy tông Ma Môn công phạt lẫn nhau, thậm chí âm thầm muốn khiêu chiến địa vị của Ma Tông.

Ngay cả nội bộ Ma Tông, cũng là điên cuồng tự tranh đấu lẫn nhau.

Sau này, sau một hồi hỗn loạn, thực lực tổn hại lớn, Tiên Môn lập tức đến chém một đao, một làn sóng đã biến mất. Theo cái nhìn của Diệp Ninh, Ma Tông diệt vong hoàn toàn không oan.

Nếu như không diệt vong, vậy thì có quỷ rồi.

Vì thế, khi hắn không hề khách khí nói ra phân tích và phán đoán của mình, thần sắc trên mặt đám người Ma Tông đồng loạt trở nên nghiêm túc.

Bọn họ theo bản năng không muốn chấp nhận đánh giá của Diệp Ninh, nhưng mà lại không có lời nào nói lại, bọn họ phát hiện bản thân không thể nào phản bác. Điều này chỉ có một khả năng, đó chính là Diệp Ninh nói đúng.

“Vì thế, Ma Tông nên thay đổi như thế nào?”

Bùi Ngữ Hàm không quan tâm nhiều như thế, nàng chỉ hỏi Diệp Ninh.

“Bây giờ thực lực của Tiên Môn tổn thất lớn, Ma Tông bởi vì trận chiến này, thanh thế trỗi dậy, đã có thể lại lần nữa đi dưới ánh mặt trời rồi, chỉ cần mọi người mở rộng sơn môn, chắc rằng người gia nhập sẽ không ít, có điều, nếu chỉ như thế, đúng thật không thể xem là chân chính hồi sinh, trước khi tỷ hỏi ta vấn đề này, ta cũng muốn hỏi mọi người, mọi người muốn Ma Tông, hoặc là nói là Ma đạo, rốt cuộc là dáng vẻ như thế nào?”

Diệp Ninh nhìn về phía bọn họ.

“Là bộ dáng giống như lúc trước sao? Vẫn là Ma Tông độc bá, sau đó bồi dưỡng ra từng Ma Môn khác sao?”

Khô Đạo Nhân lắc đầu, nói.

“Đương nhiên là không, lịch sử đã chứng minh, như thế là sai.”

Bọn họ đã xui xẻo một lần rồi, không thể nào lại thử lần thứ hai nữa.

“Diệp tiểu tử ngươi không cần vòng vo, nói thẳng đi, chúng ta nên làm như thế nào?”

Khô Đạo Nhân thúc giục nói.

Khô Đạo Nhân thẳng thắn, không thích vòng vo. Diệp Ninh nhẹ nhàng cười, nói.

“Được thôi, vậy thì ta sẽ nói rõ, theo ta thấy, Ma Tông một nhà độc bá, không phải là chuyện tốt gì, lúc trước phương thức cùng tồn tại của Ma đạo cũng có vấn đề rất lớn, theo ta thấy, không bằng ma tu học tập Tiên Môn, Tiên Môn đơn độc đứng ra, chưa chắc đã mạnh mẽ, nhưng mà khi liên quan đến lợi ích tập thể, bọn họ sẽ tạm thời bỏ thâm thù đại hận ở giữa xuống, liên hợp lại, bọn họ biết cái gì là nặng nhẹ, mà điểm này, ma tu lại không biết, từ trước đến nay ma tu tự mình vui vẻ, trong lòng không hề có đại cục.”

Chương 671: Bàn về kế hoạch phát triển tương lai của Ma Tông (3)

“Năm đó Ma Tông diệt vong, theo ta thấy, đúng là tự mình chuốc lấy, điều quan trọng nhất của một thế lực là cá gì? Danh dự của bản thân cùng với tương lai phát triển!”

“Bảy Ma Môn xuất thân từ Ma Tông, vì thế có người nói, Ma Môn thiên hạ đều xuất phát từ Ma Tông, đối với chuyện này, các ngươi cảm thấy tự hào, nhưng mà đối với người của Ma Môn khác mà nói thì sao? Đối với các Ma Môn vừa và nhỏ khác, cùng với các ma tu trong trời đất này thì sao? Bọn họ thật sự thích cách nói này sao? Ma tu quá khác biệt, tuy Tiên Môn ra vẻ đạo mạo, nhưng mà bọn họ ít nhất cũng sẽ ngụy trang vẻ bề ngoài, nhưng mà ma tu thì khác, từ trước đến nay ma tu chưa bao giờ chịu áp chế bản tính của mình, hai chữ dã tính này, mới là nguyên nhân ma tu mạnh mẽ… Vì thế, khi câu

nói Ma Môn thiên hạ đều xuất thân từ Ma Tông này tồn tại, thì không khác gì cướp đi niềm tự hào của các Ma Môn khác, bọn họ sẽ thấp hơn một đầu khi đối mặt với Ma Tông!"

Khô Đạo Nhân nghe đến đây, có chút bất mãn.

"Nhưng mà đó là sự thật!"

Diệp Ninh giang hai tay ra.

"Đúng là sự thật, nhưng mà không dễ nghe, phàm là người khai tông lập phái, có người nào không có dã tâm? Bọn họ sao có thể cam tâm vĩnh viễn phục tùng bên dưới Ma Tông? Đặc biệt là Ma Tông còn ngăn cản phát triển trong tương lai của bọn họ, bất luận bọn họ có mạnh mẽ như thế, bóng của Ma Tông ngăn ở trên con đường tiến lên phía trước của bọn họ, tiền bối nói, các Ma Môn lớn sao có thể không coi Ma Tông là kẻ địch của mình chứ? Bọn họ là ma tu, từ trước đến nay ma tu không quan tâm cái gì mà tôn ti trên dưới, bọn họ tràn đầy ngông cuồng, một khi cho rằng Ma Tông ngăn cản con đường của bọn họ, thì nhất định sẽ sinh ra ác ý với Ma Tông!"

Nghe những điều này, người của Ma Tông lại lần nữa rơi vào suy nghĩ. Hóa ra thế mà lại là như thế…

Ma Tông cướp đi vinh dự của người khác, cũng chặn con đường của họ.

Bản thân chỉ biết đấu tranh nội bộ, mà Tiên Môn lại biết đoàn kết, vì thế, đã gieo xuống mầm họa. Tất cả những điều này, hình như hợp tình hợp lý, nhưng mà lại khiến cho người ta có chút đau lòng.

Bởi vì bọn họ biết quá muộn rồi. Sớm biết như thế, cần vì phải làm như lúc đầu?

Khô Đạo Nhân thở dài một hơi, không nói gì nữa.

Khô Đạo Nhân phục rồi, ông ta đang đợi những lời nói tiếp theo của Diệp Ninh, nói như thế nào, thì làm như thế là được.

"Theo ta thấy, Ma đạo muốn phục hưng, mô hình trong quá khứ nhất định là không được, chúng ta phải bảo đảm dã tính của ma tu ở trong tình huống không bị mất đi, cũng nên thiết lập một vài quy tắc, không có quy tắc không thành tiêu chuẩn."

Diệp Ninh hùng hồn nói.

“Đầu tiên, các đại Ma Môn lúc trước, đều phải nộp thuế cho Ma Tông, đây vốn dĩ là chuyện hợp lý, bởi vì bọn họ đều học được bản lĩnh từ Ma Tông, nhưng mà thuế giao nộp không được quá nặng, nên miễn giảm mức độ lớn, chỉ thu bằng quá khứ một nửa, bảo đảm lợi ích của bản thân đồng thời cũng không đến mức khiến cho những Ma Môn khác không thể nào phát triển.”

Mọi người do dự một lúc, sau đó gật đầu.

Điểm này, bọn họ chấp nhận, lúc trước Ma Tông đúng là có chút quá tham lam, một lúc yêu cầu thượng cống chín phần, khó tránh lòng người phản đối.

“Tiếp đó, Ma Tông nên đi đầu thành lập một lên minh, liên minh này, có thể gọi mà Ma Minh, mỗi một trăm năm, các Ma Môn phái ra đại biểu tham dự đại hội, mỗi người đều có quyền bỏ phiếu, đối với một vài chuyện lớn của Ma đạo, cùng với việc đề ra ý kiến với vấn đề phát triển của mỗi người, nếu như đồng ý, vậy thì bỏ phiếu kín, nhớ rõ, nhất định phải bỏ phiếu kín, cho dù là đi ngược lại với ý chí của Ma Tông, Ma Tông cũng nhất định phải nhận, chủ trì bỏ phiếu nhất định phải là bên thứ ba, ta cho rằng Viện giám sát có thể làm được.”

Diệp Ninh lại lần nữa đưa ra ý kiến. Mọi người sững sờ, điều này có chút khó chịu.

Như thế, không phải là chia đi quyền bính của mình cho mọi người sao? Nhất thời tất cả mọi người đều có quyền lên tiếng.

Tuy địa vị của Ma Tông vẫn cao, nhưng lại không đến mức để cho người khác đến chỗ nói chuyện cũng không có. A điều này…

Nhưng bọn họ vẫn là đồng ý.

Bởi vì bọn họ bình tĩnh suy nghĩ một chút, cảm thấy nếu như bản thân là người của Ma Môn khác, có lẽ sẽ thích cái gọi là Ma Minh này, bởi vì nó mang đến cho bọn họ quyền được lên tiếng.

Điều này ít ít nhiều nhiều, có thể dùng phương thức gọi là hòa bình này, để giải quyết một vài vấn đề khó khăn. Diệp Ninh nhìn thấy bọn họ đồng ý, nói thêm.

“Thứ ba, nếu như có Ma Môn nào đó phát triển rất tốt, nhân tài xuất hiện ồ ạt, khí thế như hồng thậm chí đã lờ mờ có xu thế muốn khiêu chiến Ma Tông, Ma Tông không chỉ không thể áp chế, ngược lại nên giúp đỡ, khi thật sự đạt đến tầng bậc ngang bằng với Ma Tông, thì sẽ tuyên bố với tất cả mọi người, công nhận thân phận Ma Môn nên có, cùng ngồi ngang hàng với Ma Tông, cùng hưởng thụ thượng cống của Ma Môn trong thiên hạ.”

Chương 672: Quyết đoán của Bùi Ngữ Hàm

Cái gì?

“Chuyện này không thể nào!”

Lần này, đám người của Ma Tông đều từ chối.

Những gì Diệp Ninh nói, ngay lập tức dẫn đến sự bất mãn mãnh liệt của mọi người.

Những cái khác bọn họ đều có thể đồng ý, chỉ có điều này, không thể đồng ý.

Nguyên nhân rất đơn giản, sở dĩ bọn họ tình nguyện đồng ý tất cả những điều lúc trước Diệp Ninh nói, là bởi vì ở trong mắt bọn họ, những điều Diệp Ninh, tuy có chút để cho Ma Tông nhường ra lợi ích của mình, nhưng mà lại cân nhắc đến đại cục.

Nhìn từ đại cục mà nói, Ma đạo sẽ trở nên càng ổn định hơn.

Hy sinh một chút lợi ích của Ma Tông, để duy trì một cục diện ổn định, đây là điều bọn họ có thể chấp nhận được. Nhưng mà những gì Diệp Ninh vừa rồi nói lại không phải chỉ đơn giản là hy sinh một chút lợi ích nữa.

Lúc trước địa vị của Ma Tông ở Ma đạo, vốn dĩ chính là chí cao vô thượng, Ma Môn thiên hạ đều xuất phát từ Ma Tông không phải chỉ có nói thế mà thôi. Bọn họ tình nguyện nhường ra lợi ích, không hề đại biểu bọn họ tình nguyện bỏ xuống thân phận chí cao vô thượng của mình.

Điều này liên quan đến vinh dự của Ma Tông.

Bọn họ tuyệt đối sẽ không cho phép, có Ma Môn thứ hai đạt đến cấp độ Ma Tông, cùng ngang hàng với bọn họ. Nếu như thật sự có một ngày như thế, trong Ma đạo, ai nói mới tính đây?

Càng huống hồ, còn bảo bọn họ chủ động nhường ra lợi ích, để cho Ma Môn cùng hưởng phúc lợi của Ma đạo. Dựa vào cái gì?

Nhưng Diệp Ninh lại lắc đầu, nói.

"Các vị quên rồi sao, vừa rồi ta đã nói, sở dĩ Ma Tông không được lòng người, chính là bởi vì vốn dĩ lòng người phức tạp, không cần biết bọn họ đã từng nhận ân huệ của Ma Tông hay không, hay là bởi vì sự cống hiến của Ma Tông mới khiến cho bọn họ có địa vị ngày hôm nay, nhưng đối với bản chất lòng người mà nói, chính là vĩnh viễn không biết thỏa mãn… Bọn họ có được một chút, thì sẽ muốn có thêm một chút nữa, có được càng nhiều hơn, thì lại muốn có được càng nhiều hơn nữa."

"Đây chính là lòng người, suy nghĩ kỹ một chút, nếu như các vị không phải là người của Ma Tông, mà là ma tu của Ma Môn bình thường, bất luận mọi người tu hành như thế nào, ở trên đỉnh đầu mọi người, vẫn luôn có Ma Môn đứng đó, bất luận mọi người phát triển như thế nào, Ma Tông đều sẽ chú ý đến mọi người, một khi mọi người phát triển quá tốt, có khả năng uy hiếp đến địa vị của Ma Tông, vậy thì Ma Tông sẽ lập tức kìm chế mọi người… Nếu như là mọi người, mọi người sẽ phục sao?"

"Lẽ nào mọi người từ bỏ như thế, cam tâm làm một con chó dưới sự khống chế của Ma Tông sao?"

Đạo lý mà Diệp Ninh nói rất đơn giản, lòng người là không bao giờ biết thỏa mãn.

Chặn còn không bằng khơi thông.

Chặn là tuyệt đối không chặn được, trong lịch sử đã có vô số tiền lệ, đều chứng minh điểm này. Thay vì kìm chế thô bạo dã man, còn không bằng nhường một bước, ngược lại thể hiện ra bao dung. Mọi người nghe xong, rơi vào trầm mặc.

Chỗ đáng quý của con người, chính là nằm ở chỗ có thể thay đổi nhiều cách nghĩ.

Có những lúc một khi đổi phương thức suy nghĩ, tầm nhìn sẽ được mở rộng hơn.

Mọi người suy nghĩ theo những gì Diệp Ninh nói, ví dụ như bọn họ là người của một tông môn nhỏ, bọn họ phát triển, cố gắng từng chút từng chút một, sau đó mở rộng tông môn, nhưng mà đúng vào lúc này, đột nhiên Ma Tông ra tay, khiến cho tất cả cố gắng của bọn họ hóa thành bong bóng…

Vừa nghĩ đến đây, một cỗ thù địch lập tức dâng lên trong lòng. Sắc mặt mọi người có chút thay đổi.

Rất rõ ràng, điều này có chút không nhịn được! Đúng thế. Dựa vào cái gì!

Chúng ta là dựa vào bản thân từng bước từng bước đi đến ngày hôm nay! Có một câu nói gọi là, người không vì mình trời tru đất diệt.

Ở quá khứ, rất nhiều ma tu cường đại đều xuất thân từ Ma Tông, một thân bản lĩnh của bọn họ, không nói toàn bộ, nhưng ít nhất có sáu bảy phần đều đến từ Ma Tông.

Từ điểm này mà nói, giữa họ và Ma Tông, khẳng định là tồn tại một số tình cảm nhất định.

Nhưng mà lại tình cảm này, lại vô cùng mỏng manh, một khi liên quan đến lợi ích cốt lõi của bản thân, vậy thì hơn phân nửa nhân tính, sẽ lập tức đưa ra phản hồi không có lợi cho Ma Tông.

Theo cái nhìn của Diệp Ninh, loại mô hình trước đây của Ma Tông, vốn dĩ đã tồn tại vấn đề nhất định.

Bọn họ cố ý bồi dưỡng ma tu, sau đó cổ vũ các ma tu đi ra khỏi Ma Tông, đi khai tông lập phái, đi xông pha ra một mảnh thiên địa cho mình. Đây là bởi vì bọn họ muốn có được lợi ích từ trên người những ma tu này.

Một ma tu bình thường, không có lợi ích gì, nếu như là một trưởng môn Ma Môn, vậy thì có rất nhiều lợi ích. Có thể hiểu như thế nào, những thứ lúc đầu bọn họ phải bỏ ra, chính là một loại đầu tư.

Chương 673: Quyết đoán của Bùi Ngữ Hàm (2)

Khi đầu tư tỷ lệ thuận với thu nhập, các ma tu còn có thể chấp nhận, nhưng mà một khi bọn họ muốn thu nhập cao hơn vốn đầu tư ban đầu, vậy thì không thể nhẫn nhịn được nữa.

Đây là không có đạo lý gì để nói, đây chính là bản chất cơ bản nhất của con người.

Thật ra đám người Khô đạo Nhân không phải là không nghĩ thông điểm này, lúc trước bọn họ chỉ là không nghĩ đến phương diện này. Bây giờ bị Diệp Ninh nhắc đến, bọn họ lập tức tỉnh ngộ.

Nhất thời cũng hiểu ra, vì sao rõ ràng Ma Tông nhìn bề ngoài thì là giúp đỡ rất nhiều ma tu, nhưng mà vì sao các mua tu lại hận không thể dồn Ma Tông vào chỗ chết, khi Ma Tông bị Tiên Môn vây công, thế mà lại không có người nào đến cứu viện.

Lẽ nào bọn họ không biết đạo lý môi hở răng lạnh sao? Không! Bọn họ biết.

Nhưng mà ở trong mắt bọn họ, sự uy hiếp của Ma Tông đối với bọn họ, thật ra cao hơn uy hiếp của Tiên Môn đối với bọn họ. Hoặc là nói, nỗi hận của bọn họ đối với Ma Tông, đã vượt qua nỗi hận đối với Tiên Môn.

Như thế, Ma Tông sao có thê không diệt vong?

Nghĩ thông điểm này, trong lòng mọi người đều ớn lạnh, một lão giả nghiến răng nghiến lợi nói.

“Đổi góc độ khác để suy nghĩ, nhưng dựa vào cái gì phải đổi góc độ khác để suy nghĩ? Chúng ta vốn dĩ chính là người của Ma Tông, những tên tặc tử vong ân phụ nghĩa đó, dựa vào cái gì muốn chúng ta nhường lợi ích?”

Ma tu hận Ma Tông. Ma Tông cũng hận ma tu.

Quan hệ trong Ma đạo chính là kỳ lạ như thế. Vì thế nên mới không đấu lại được với Tiên Môn.

Khô Đạo Nhân cũng hừ lạnh một tiếng, nói.

“Cũng là do tháp Trấn Ma mất tích, nếu như lúc đó tháp Trấn Ma vẫn còn, người nào dám hỗn xược?”

Diệp Ninh liếc mắt đã nhìn ra, thật ra đám người này đã nghĩ thông rồi, nhưng mà vẫn như trước có chút cố chấp. Bởi vì bọn họ cũng rất chán ghét ma tu, cảm thấy đám người đó đều là mấy con sói mắt trắng (ý chỉ người vong ân bội nghĩa).

Diệp Ninh lắc đầu, nói.

“Nếu như tháp Trấn Ma ở đó, đúng là các ma tu bắt buộc phải phục tùng Ma Tông, nhưng đó chỉ là áp lực lớn mà thôi, dưới áp lực lớn, lòng người sẽ trở nên càng thêm vặn vẹo, hận ý của bọn họ đối với Ma Tông, sẽ chỉ tăng cao!”

Lúc trước Diệp Ninh không biết tháp Trấn Ma là thứ gì, nhưng mà bây giờ đã biết rồi. Lễ vật nhỏ mà Á Thánh tặng cho hắn, thế mà lại là bảo vật trấn tông của Ma Tông.

Uy lực của bảo vật này mạnh mẽ, lúc trước khi đại chiến với Tiên Môn, tháp Trấn Ma vô cùng vững chắc, có thể cứng rắn chống lại mấy kiện tiên khí thượng cổ, từ đó có thể thấy rõ vật này phi phàm.

Nhưng tác dụng lớn nhất của tháp Trấn Ma, thật ra vẫn là áp chế đối với ma tu.

Phàn là người tu hành Ma đạo, đứng trước mặt tháp Trấn Ma, thực lực đều sẽ bị suy yếu.

Bảo vật này vốn dĩ chính là ma khí từ thời kỳ thượng cổ Trấn Ma vì để thống trị Ma Môn trong thiên hạ, mới luyện chế ra, chỉ cần có ma tu dám ngang nhiên phản kháng, tháp Trấn Ma xuất hiện, lập tức có thể trấn áp.

Lâu dần, ai cũng đều không dám phản kháng Ma Tông nữa.

Bây giờ tháp Trấn Ma được tìm thấy, đã mang đến cho bọn họ không ít tự tin. Nhưng mà Diệp Ninh lại rất không coi trọng chuyện này, nói.

“Áp chế tàn nhẫn, chỉ sẽ tăng thêm thù hận, người là có cực hạn, mọi người áp chế càng mạnh mẽ, sẽ càng sản sinh ra tâm lý phản nghịch.”

Khô Đạo Nhân chau mày hỏi.

“Nhưng mà có tháp Trấn Ma trong tay, cho dù bọn họ phản nghịch, thì có tác dụng gì chứ?”

Khô Đạo Nhân cảm thấy, nắm đấm lớn chính là vương.

Ta có tháp Trấn Ma trong tay, ta chính là có thể ép cho các ngươi không thở được. Không phục? Không phục thì cứ nhịn đi!

Diệp Ninh búng tay, hỏi.

“Tháp Trấn Ma là do Ma Tông tạo ra từ thời thượng cổ, vậy thì ta hỏi tiền bối, vì sao Ma Tông thượng cổ lại diệt vong?”

Một câu nói, đều khiến cho bọn họ không nói được gì.

Bọn họ căn bản không trả lời được.

Thế giới này không có thế lực nào mãi hưng thịnh mà không suy tàn, trong mười ba tông Tiên Môn có rất nhiều tông môn đều có lịch sử lâu đời, nhưng cũng không phải là vĩnh viễn đều ở trên đỉnh kim tự tháp, vẫn là có lúc thăng trầm.

Ma Tông cũng là như thế.

Thời kỳ thượng cổ đã từng xưng bá, sau đó xuống dốc, thậm chí là thiếu chút nữa diệt vong. Sau này vào một thời điểm thích hợp, hậu nhân của Ma Tông lại trỗi dậy.

Sau đó lại xuống dốc…

Đây giống như là một vòng rồi lại một vòng luân hồi. Lặp lại hết lần này đến lần khác.

Thấy bọn họ không trả lời được, Diệp Ninh cười cười, nói.

“Đây chính là vấn đề, chúng ta nên học được cách rút ra bài học từ lịch sử, mỗi lần Ma Tông thăng trầm, đều là đang chứng minh với mọi người, không phải dựa vào thể chế tàn bạo và vô tình để chèn ép, là có thể vĩnh viễn huy hoàng, rồi sẽ có lúc bị xuống dốc, hậu quả xấu mà mọi người tự ấp ủ, cuối cùng vẫn là cần phải tự mình nuốt xuống.”

Chương 674: Quyết đoán của Bùi Ngữ Hàm (3)

“Mọi người tự mình nghĩ xem, Ma Tông thăng thăng trầm trầm, đã bao nhiêu lần rồi? Lần này cho dù mọi người lại lần nữa trỗi dậy, nhưng rồi sẽ giẫm lên con đường trong quá khứ, cùng lắm là sau mấy ngàn năm, lại sẽ lại luân lạc đến hoàn cảnh khó khăn như bây giờ, Ma Tông đã thăng trầm nhiều lần như thế rồi, nhưng không phải lần nào cũng đều may mắn có thể trỗi dậy, rồi sẽ có lúc vận khí không ủng hộ mọi người, đến lúc đó, sẽ hoàn toàn diệt vong.”

“Vì thế, mọi ngừi nên học cách thay đổi và thức tỉnh.”

Diệp Ninh nói đến đây, không nói thêm cái gì nữa.

Hắn nhìn về phía Bùi Ngữ Hàm.

Trong mắt Bùi Ngữ Hàm có một nụ cười nhẹ. Ngay lập tức Diệp Ninh hiểu ý của nàng.

Vốn dĩ Diệp Ninh cho rằng Bùi Ngữ Hàm có khi nào cảm thấy hắn nói quá nặng, sẽ tức giận, bây giờ hắn mới phát hiện, hóa ra Bùi Ngữ Hàm đang hy vọng Diệp Ninh đánh thức bọn họ.

Những đạo lý này, Bùi Ngữ Hàm hiểu, nhưng mà mấy lão già ngoan cố này không hiểu. Nhưng mà bảo nàng đi khuyên, vậy thì nhất định không được.

Nhất định phải là Diệp Ninh, một người ngoài cuộc vô cùng thông minh đến nói, ngược lại có thể có được tác dụng không tệ.

Sự thực đúng như Bùi Ngữ Hàm dự liệu, thần sắc của mấy lão gia hỏa đã thay đổi, lúc thì tức giận, lúc thì u sầu, lúc thì ưu thương, lúc lại có vẻ giãy dụa, đến cuối cùng, lại là vô cùng mệt mỏi.

Khô Đạo Nhân thở dài một tiếng, nói.

“Diệp tiểu tử, ngươi nói đúng là có đạo lý, cũng được, vốn dĩ chúng ta chính là muốn xin ý kiến của ngươi, nên làm như thế nào, ngươi tiếp tục nói đi.”

Những lời này của Diệp Ninh, nói đến tận sâu trong đáy lòng Khô Đạo Nhân.

Đặc biệt là câu nói "Ma Tông đã thăng trầm nhiều lần như thế, nhưng không phải lần nào cũng đều có thể may mắn có thể trỗi dậy, rồi sẽ có lúc vận khí không ủng hộ mọi người, đến lúc đó, sẽ hoàn toàn diệt vong."

Câu nói này, khiến Khô Đạo Nhân cảm thấy chấn động nhất.

Bởi vì Khô Đạo Nhân cảm nhận rất sâu sắc, vận khí hình như đã dùng hết vào lúc này rồi, vốn dĩ ông ta đã tuyệt vọng, cho rằng phục hưng Ma Tông chỉ là một suy nghĩ viển vông, ai có thể ngờ được, còn có thể gặp được Diệp Ninh, Diệp Ninh lại mang đến cho bọn họ cơ hội.

Nhung lần này là bởi vì có Diệp Ninh, lần sau thì sao?

Người như Diệp Ninh, lẽ nào vẫn luôn sẽ xuất hiện, hơn nữa sẽ vẫn luôn giúp đỡ Ma Tông sao? Đáp án nhất định là không.

Vì thế, rút kinh nghiệm xương máu, bọn họ đúng là cho rằng, nên thay đổi, truyền thống cổ hủ và thối nát đó của Ma Tông, cũng nên đến lúc vứt đi rồi.

"Theo ta thấy, nếu như Ma Tông tình nguyện nhượng bộ một bước, không chỉ không áp chế, ngược lại cổ vũ Ma Môn phát triển, vậy thì nhất định sẽ thu hoạch được cảm kích của tất cả ma tu."

"Bởi vì bọn họ nhìn thấy, không phải là Ma Tông hẹp hòi ích kỷ, trong lòng bọn họ, sẽ càng thêm công nhận Ma Tông."

"Chỉ có như thế, Ma Tông mới có thể trở thành thánh địa Ma đạo ở trong lòng ma tu."

Diệp Ninh hùng hồn nói.

"Còn về phần những gì mọi người vừa nói, cảm thấy làm như thế, sẽ ảnh hưởng đến địa vị của bản thân, thật ra lo lắng này có chút không cần thiết."

"Đầu tiên, Ma Tông là tông môn lâu đời, toàn bộ quy củ của Ma đạo, là do mọi người lập ra, phát triển của các tông môn lớn, là do mọi người ủng hộ, rất nhiều người còn từng nhận ân huệ của Ma Tông, phương diện này, những Ma Môn khác không thể nào thay đổi được."

“Hơn nữa, cho dù là mọi người không bày ra chướng ngại, cổ vũ ủng hộ, lẽ nào Ma Môn giống như Ma Tông sẽ nhất định dễ dàng xuất hiện sao?”

Một câu nói, khiến cho mắt của mọi người sáng lên. Đột nhiên Khô Đạo Nhân đứng dậy, lẩm bẩm nói.

“Đúng thế, ngươi nói đúng, cho dù tông phái muốn phát triển, nhưng mà muốn phát triển đến cấp độ như Ma Tông, đâu có dễ dàng?”

Diệp Ninh gật đầu, nói.

“Đây chính là vấn đề, người có thể làm được đến bước đường đó, vô cùng hiếm, mọi người không cần thiết lo lắng vô cớ, khai sáng một tông môn đủ để ngang hàng với Ma Tông, đó thật ra cũng không phải là chuyện xấu gì.”

“Thứ nhất, có cạnh tranh mới có động lực, người của Ma Tông nằm ở trên công lao quá lâu, cũng sẽ trở thành phế vật, mọi người cần một vài áp lực từ bên ngoài, tinh hoa của Ma đạo, chính là một chữ tranh! Cái gì cũng phải tranh, không áp chế bản tính, đây mới là ma tu!”

“Thứ hai, giống như loại tông môn thiên tài cấp bậc này, áp cũng nhất định là không áp được, thay vì trở thành kẻ địch, còn không bằng trở thành bạn bè, mọi người nhường một bước, ngược lại có thể thu hoạch được cảm kích của người khác.”

“Thứ ha, cũng là điểm quan trọng nhất, đó chính là thay đổi cấu kết của Ma đạo, từ nay về sau, tuy Ma Tông cao cao tại thượng, nhưng mà sẽ không ngăn cản con đường tiến bộ của mọi người, mọi người nhường không gian tiến bộ cho bọn họ, bọn họ sẽ không còn thù hận Ma Tông, ngược lại, sẽ chân chính cảm ơn mọi người từ tận đáy lòng.”

Chương 675: Một lời hứa trong gió

Diệp Ninh nói đến đây thì dừng lại.

Hắn đưa tay bưng tách trà lên, uống cạn. Nói nhiều như thế, hắn cảm thấy có chút khô miệng.

Mà mấy lão gia hỏa đúng là đang rơi vào trong trầm tư.

Bọn họ nghĩ những lời Diệp Ninh nói, càng nghĩ ánh mắt càng sáng hơn.

“Các vị, đã hiểu chưa?”

Lúc này Bùi Ngữ Hàm lên tiếng, cười mà như không cười nhìn bọn họ.

Đám người gật đầu, đứng dậy chắp tay với Diệp Ninh.

“Đã hiểu rồi, tất cả làm theo những gì Diệp đại nhân nói.”

Nghe xong, Bùi Ngữ Hàm cũng đứng lên, nói.

“Bây giờ Ma đạo phục hưng từ phế tích, tất cả đều bị lật đổ, đây là chuyện tốt, bởi vì chúng ta có thể phá vỡ quy tắc cũ đã có, lại lần nữa bắt đầu lập ra quy tắc mới!”

“Dựa theo những gì Diệp Ninh nói, tái tạo lại Ma Tông và Ma đạo!”

“Còn về phần tháp Trấn Ma…”

Bùi Ngữ Hàm lấy ra tháp Trấn Ma chí bảo của Ma Tông, mỉm cười nhìn Diệp Ninh.

“Vẫn là tiếp tục để ở chỗ của ngươi đi!”

Quyết định này của Bùi Ngữ Hàm, rõ ràng có chút nằm ngoài dự liệu.

Tháp Trấn Ma là vật quan trọng như thế nào?

Ma Tông có tháp Trấn Ma, mới có lực uy hiếp không thể nào so sánh được. Năm đó nếu như có tháp Trấn Ma, Ma Tông cũng không dễ dàng bị diệt vong như vậy.

Bây giờ khó khăn lắm mới tìm lại được, vốn dĩ Bùi Ngữ Hàm không có ý định chiếm hữu nó, rất tình nguyện vật về với chủ, nhưng mà vì sao, Bùi Ngữ Hàm lại giao vật này cho Diệp Ninh.

Diệp Ninh không hiểu. Người của Ma Tông cũng không hiểu.

Chỉ có điều tuy bọn họ cau chặt mày, nhưng mà lại không hề phản bác cái gì, mà đợi Bùi Ngữ Hàm giải thích. Bùi Ngữ Hàm cười nhẹ một tiếng, nói.

“Suy nghĩ của ta rất đơn giản, tháp Trấn Ma nằm ở trong tay Ma Tông, không phải là một chuyện tốt.”

“Người là không nên để lại đường lui cho mình, một khi tháp Trấn Ma ở trong tay Ma Tông, vậy thì tương lai người của Ma Tông, sẽ thiếu khuyết động lực và cảm giác nguy cơ, bởi vì trong lòng bọn họ nghĩ,cho dù là bản thân không so được với người khác thì thế nào? Ma Tông chỉ cần có tháp Trấn Ma, vậy thì có thể khắc chế ma tu thiên hạ!”

“Đây là thứ nhất, còn về thứ hai, đó là ta cho rằng, Diệp Ninh càng thích hợp là người nắm giữ tháp Trấn Ma hơn.”

Lý do đầu tiên, là có thể đứng vững được.

Người là rất dễ dàng sinh ra trì trệ, có những lúc rõ ràng không có bất kỳ lý do gì, cũng đều có thể cưỡng ép tìm ra lý do. Ma Tông có tháp Trấn Ma, đúng là sẽ khiến cho rất nhiều người có tâm lý may mắn.

Điểm này mọi người thể hiện công nhận, nói có lý. Nhưng mà điểm thứ hai thì sao?

Cái gì mà Diệp Ninh là người thích hợp nắm giữa tháp Trấn Ma hơn?

Bùi Ngữ Hàm chỉ nói một câu này, thì không có ý tiếp tục nói nữa. Vậy thì trong câu nói này, nhất định ẩn giấu ý đồ gì đó.

Đám người Ma Môn đều là lão thành tinh rồi, sở dĩ bọn họ nhận sự dạy dỗ của Diệp Ninh, là bởi vì góc độ nhìn nhận vấn đề của Diệp Ninh hoàn toàn khác, hắn và người ở thế giới này đều khác biệt, hắn nhìn nhận vấn đề một cách biện chứng, vẫn luôn có thể nhìn rất thông thấu, khiến cho người khác không thể nào phản bác được.

Khiến cho bọn họ không thể nào không cân nhắc, có thể khiến cho bọn họ tâm cam tình nguyện trở thành người bị chỉ giáo, trên thế giới này cũng chỉ có một mình Diệp Ninh mà thôi. Điều này không đại biểu bọn họ ngu ngốc.

Người ngu ngốc nhất định là không thể nào đi được đến tầm cao như ngày hôm nay.

Vì thế sau khi trải qua suy nghĩ một lúc, bọn họ lập tức suy nghĩ ý nghĩa ẩn giấu trong lời nói của Bùi Ngữ Hàm, nhất thời thần sắc đều trở nên phức tạp.

“Bùi tỷ đây là đang lo trước tính sau…”

Diệp Ninh đoán ra rồi, trong lòng không tránh khỏi có chút cảm khái. Hay cho một Bùi Ngữ Hàm có tầm nhìn xa trông rộng.

Nhìn từ vẻ bề ngoài, Bùi Ngữ Hàm muốn để tháp Trấn Ma ở chỗ Diệp Ninh, hoàn toàn là một hành động không lý trí. Nhưng mà trên thực tế, điều này vừa đúng lúc là kết quả của sự cân nhắc kỹ lưỡng.

Sau khi trận chiến với Tiên Môn kết thúc, không cần biết tương lai Tiên Môn như thế nào, ít nhất bây giờ, về mặt thực lực, khí thế, danh tiếng, rõ ràng đã chịu trọng thương.

Bọn họ đã bị tổn thương nguyên khí.

Mười ba tông Tiên Môn có thể chiêu mộ đệ tử, để cho bọn họ quay về sơn môn, còn nhiều người khác, thậm chí trực tiếp bước vào trạng thái phong sơn.

Tiên Môn tạm thời không có hành động lớn gì, vì thế giới tu hành, sẽ để lại một khoảng trống lớn, rồi sẽ có người lấp đầy vào đó. Đối với chuyện này, Đại Chu và Phật Môn không có hứng thú gì.

Vậy thì, đương nhiên lợi cho Ma Tông rồi.

Với nội tình của Ma Tông mà nói, muốn mở rộng, không phải là một chuyện khó.

Nhưng mà một núi không thể có hai hổ, một khi Ma Tông càng ngày càng mạnh, vậy thì tương lai sẽ xảy ra chuyện gì? Bọn họ có khi nào sẽ không hài lòng với địa vị hiện tại của mình không?

Chương 676: Một lời hứa trong gió (2)

Có khi nào bọn họ sẽ muốn giống như Tiên Môn lúc trước, một mình độc tôn? Có khi nào bọn họ sẽ…

Quá nhiều điều không chắc chắn.

Vốn dĩ tính cách của ma tu đã nổi loạn, quy củ bình thường muốn kiềm chế bọn họ, nhất định là không thể nào. Hơn nữa, lòng người dễ thay đổi.

Bây giờ Ma Tông và Đại Chu là cùng một chiến tuyến, không chia người ta. Nhưng mà tương lai thì sao?

Huynh đệ ruột thịt còn lật mặt thành thù, càng huống hồ là bọn họ.

Tương lai một khi Ma Tông phục hưng, lớn mạnh, mở rộng, vạn nhất sinh ra xung đột không thể điều hòa được với Đại Chu, vậy thì nên thế nào? Vì thế, lúc này, tháp Trấn Ma sẽ trở nên rất có ý nghĩa.

Nếu như Đại Chu nắm giữ tháp Trấn Ma, vậy thì chắc chắn sẽ khiến cho ma tu trong thiên hạ đều sinh ra lòng kiêng dè, cho dù bọn họ bành trướng, nhưng mà khi đối mặt với Đại Chu, cũng sẽ có nhiều thêm một tia lo lắng.

Ý nghĩa ở trong đó, vô cùng quan trọng.

Vì thế, Bùi Ngữ Hàm đây là đang lo trước tính sau, vào lúc trước mặt hai bên vẫn còn đang thân thiết như vậy, thì đã chuẩn bị cho những chuyện trong tương lai rồi.

Nhưng mà chuẩn bị này của Bùi Ngữ Hàm, chắc chắn là vô cùng bất lợi cho Ma Tông, tháp Trấn Ma đặt ở chỗ Diệp Ninh, vậy thì không có gì nghi ngờ đây là đang giao quyền chủ động cho Diệp Ninh.

Trong đó có quá nhiều cách nói rồi.

Diệp Ninh cảm thấy rất không ổn, Bùi Ngữ Hàm làm như thế, rõ ràng là có ý ăn cây táo rào cây sung, rất dễ dàng dẫn đến sự bất mãn của đám người Ma Tông. Nhưng mà khi hắn ngẩng đầu lên nhìn, lại phát hiện mấy người Khô Đạo Nhân, dường như không hề có sự bất mãn và phẫn nộ như hắn tưởng tượng.

Bọn họ đều rơi vào trong trầm tư.

“Các vị cảm thấy cách làm của ta có vấn đề sao?”

Bùi Ngữ Hàm thúc giục bọn họ bày tỏ thái độ.

Thần sắc của mọi người vẫn phức tạp như trước, đặc biệt là Khô Đạo Nhân, trong lòng càng là liên tục cười khổ, thậm chí còn có suy nghĩ con gái lớn không giữ được trong nhà.

Có điều… Nếu như muốn nói ý kiến, bọn họ đúng thật là không có nhiều suy nghĩ như trong tưởng tượng.

“Ý của tông chủ, chúng ta hiểu rồi, lão phu đồng ý với cách làm của tông chủ.”

“Nếu như tháp Trấn Ma rơi vào trong tay người khác, lão phu có thế nào cũng sẽ không đồng ý, nhưng nếu như là Diệp đại nhân, vậy thì cũng không sao.”

“Đúng là như thế, Diệp đại nhân là người công chính nhất trong thế gian, chúng ta tin tưởng hanh tiếng của Bán Thánh Nho đạo.”

Đám người Ma Tông lần lượt liên tiếng.

Khi nói câu này, thật ra đến bản thân bọn họ cũng có chút kinh ngạc, bọn họ đều là người cẩn thận, cơ bản ngoại trừ người thân cận, ai cũng không tin tưởng.

Nhưng mà đối với Diệp Ninh, thế mà lại là có thể tin tưởng đến mức độ này.

Chỉ nhìn từ điểm này, đã có chút không hợp thói thường.

Diệp Ninh: “…”

“Ôi trời, các ngươi cũng có chút quá tin tưởng ta rồi đi?”

Diệp Ninh cũng không biết nên nói như thế nào.

Bùi Ngữ Hàm dám nói, đám người này còn đúng thật là dám nghe.

Hắn cảm thấy hình như mình xuyên không đến trong thế giới truyện nhi đồng vậy, sự tin tưởng giữa người với người đã đến mức độ này rồi sao?

Nhưng mà sau khi bình tĩnh lại suy nghĩ một chút, Diệp Ninh lại biết, muốn có được sự tin tưởng vô điều kiện của đám người này, không phải là chuyện dễ dàng.

Đúng là cũng chỉ có hắn mới có thể làm được.

Bây giờ, hắn không chỉ là một quân tử chân chính ở trong mắt của bách tính thiên hạ và quan thần Đại Chu, Thánh Nhân có lòng tín nghĩa và danh dự vô song, cùng với phẩm đức cao thượng.

Ở trong mắt của Ma Tông, Phật Môn, cùng với các thế lực lớn khác, cũng là như thế. Thậm chí cho dù là Tiên Môn, trước

trận đại chiến, cũng cho rằng Diệp Ninh là quân tử.

Chỉ là sau đại chiến, Diệp Ninh liên tiếp thi triển ra "át chủ bài" khiến cho bọn họ chịu thiệt, mới cảm thấy Diệp Ninh không quân tử như thế nữa.

Nhưng đây thật ra không phải điểm đen gì cả, đối với người thích Diệp Ninh mà nói, loại thủ đoạn này của Diệp Ninh, chỉ sẽ khiến cho bọn họ càng yêu thích hơn. Bởi vì một quân tử cổ hủ, ngu ngốc, là không thể nào cứu được thiên hạ.

Hiểu được thích nghi, chính là yêu cầu cơ bản nhất.

Vì thế, sự tín nhiệm của đám người Ma Tông đối với Diệp Ninh về cơ bản là toàn tâm toàn ý, bọn họ cảm thấy Diệp Ninh tuyệt đối là người giữ chữ tín nhất, đặt tháp Trấn Ma ở chỗ hắn, là một quyết định ổn thỏa.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân khác.

Đó chính là sâu trong lòng bọn họ, đã không cảm thấy Diệp Ninh là người ngoài nữa. Thậm chí còn lờ mờ có chút ý coi Diệp Ninh là người của mình.

Đây là bởi vì mối quan hệ không rõ ràng giữa Bùi Ngữ Hàm và Diệp Ninh, các lão gia hỏa đều nhìn rất rõ, hai người đều có tình cảm với nhau. Thân phận địa vị của bọn họ tương đương, tướng mạo năng lực cũng không kém, có thể xem như là một đôi do trời tác hợp.

Chương 677: Một lời hứa trong gió (3)

Đối với chuyện này, bọn họ không hề phản đối.

Vì thế, bọn họ đối đãi với Diệp Ninh, thật ra giống như là đối đãi với con rể vậy, nếu như đã là người của mình, vậy thì loại chuyện phản kháng này, tự nhiên là nhạt đi rất nhiều.

"Bùi tỷ, tỷ chắc chắn muốn làm như thế?"

Nhưng mà Diệp Ninh lại cảm thấy rất áp lực.

Ma Tông giao thứ quan trọng như vậy cho hắn, có thể xem như là ký thác vận mệnh của mình cho hắn, đây là một phần trách nhiệm nặng nề.

Diệp Ninh không thực sự muốn nó.

“Lẽ nào Diệp tiểu đệ không muốn giúp ta?”

Ánh mắt của Bùi Ngữ Hàm giống như là biết nói, khi chớp chớp mắt, vô cùng linh động, tỏa ra mất phần ý nghịch ngợm. Đây cũng được xem như là giúp đỡ?

Diệp Ninh cười khổ, nhưng cuối cùng không từ chối nữa.

Bùi Ngữ Hàm đã nói đến bước này rồi, nếu như còn từ chối, thì có chút hơi vô lý. Chuyện của Ma Tông, cứ như thế mà kết thúc.

Đám người Ma Tông mãn nguyện, lần này bọn họ thu hoạch rất lớn, xem như là vượt xa mong đợi.

Không chỉ mạnh mẽ xử lý Tiên Môn, trút cục tức kìm nén hàng ngàn năm nay, mà còn có được kế hoạch hoàn chỉnh phục hưng Ma Tông, cùng với quy hoạch Ma đạo trong tương lai từ chỗ Diệp Ninh.

Bọn họ còn có cái gì mà không thỏa mãn nữa?

Thái Hướng Cao, Ngụy Văn Thông và những người khác đều nhìn đến ngây ngốc, bọn họ còn ở lại trong đại đường tiếp đãi mọi người.

“Diệp huynh đúng thật là…”

Thái Hướng Cao là thật sự không biết phải hình dung như thế nào. Phật Môn như thế, Ma Tông cũng là như vậy.

Diệp Ninh không đưa ra bất kỳ lợi ích thật sự nào, chỉ mở miệng nói suông như thế, đã khiến cho bọn họ thỏa mãn. Lẽ nào thế lực như Phật Môn và Ma Tông, đều dễ đuổi đi như thế nào?

Rõ ràng không phải. Đây chính là năng lực.

Thái Hướng Cao âm thầm vui mừng, vẫn may mình đi theo bên người Diệp Ninh, từ trên người Diệp Ninh, Thái Hướng Cao lúc nào cũng có thể học được cái gì đó. Ma Tông đã có ý định rời đi.

Là chủ nhân, bọn họ nên có lễ nghĩa của chủ nhà, đương nhiên lấy hết toàn bộ mỹ thực và rượu ngon được cất giấu trong Tấn Vương cung để tiếp đãi đám người Ma Tông rồi.

Sau bữa tiệc, bọn họ sẽ rời đi.

Nhưng hai nhân vật chính là Diệp Ninh và Bùi Ngữ Hàm, lại không hề tham gia yến tiệc, hai người bọn họ một mình đi ra ngoài. Mọi người cũng coi như không thấy, yến tiệc linh đình, hoàn toàn phớt lờ chuyện này.

Thành Tấn Dương.

Là châu phủ của Tính Châu, lại là nơi hoạt động nhiều năm của Lý gia, thành Tấn Dương đương nhiên cũng là một thòa thành lớn huy hoàng hùng vĩ. Tuy không so sánh được với kinh thành, nhưng mà Tấn Dương nằm sững sững ở phía bắc, cũng là nhiều thêm một nét quyến rũ thô mộc và hùng vĩ. Ở trên tưởng thành rất có cảm giác niên đại lịch sử, lúc này chỉ có hai người đang đứng cạnh nhau.

Ánh trời chiều chiếu vào trên người bọn họ, phản chiếu hai người, giống như thần tiên trong thần tiên vậy. Hai người này, chính là Diệp Ninh và Bùi Ngữ Hàm.

Một người bạch y, phong độ phiên phiên, trên người toát ra một cỗ văn khí nho nhã.

Một người khác váy đen chấm đất, vô cùng duyên dáng quyến rũ, nhấc tay nhấc chân đều toát ra một vũ mỹ cảm động lòng người.

“Tỷ thân là tông chủ Ma Tông, lại giao tháp Trấn Ma vào trong tay một người ngoài như ta, tương lai đệ tử Ma Tông, nhất định sẽ mắng tỷ ở trong lòng, phần lớn bọn họ đều sẽ cho rằng đây là không phải là một quyết định thông minh.”

Diệp Ninh chắp tay sau lưng nhẹ nhàng nói.

Hắn đứng ở trên tường thành cao vót, nhìn khung cảnh vùng đất phía bắc sáng chói ở dưới chân, chỉ thấy trời cao biển rộng, bình nguyên ngang dọc,khiến cho người khác không kìm chế được mà cảm thấy tự hào.

“Đưa ra sự lựa chọn này, không thể nào khiến cho mỗi một người đều hài lòng, vì thế ta sẽ không quan tâm bọn họ nghĩ như thế nào, ta chỉ cần cảm thấy bản thân làm đúng, vậy thì ta sẽ làm, hơn nữa, ngươi cũng nói rồi, bọn họ cũng chỉ dám mắng ta ở trong lòng, vậy thì có cái gì lợi hại chứ? Dù sao ta cũng không nghe được.”

Bùi Ngữ Hàm mỉm cười nói.

“Tỷ không sợ tháp Trấn Ma để ở chỗ của ta, Ma Môn khác không có cái gì kiêng dè, phát triển quá nhanh, thật sự uy hiếp đến Ma Tông sao?”

Diệp Ninh thấy Bùi Ngữ Hàm bình tĩnh như thế, trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

Tâm cảnh của Bùi tỷ thật sự là quá tốt rồi, căn bản chưa từng nhìn thấy nàng thất lễ, lúc nào cũng là một bộ dáng mỉm cười, hình như cái gì cũng đều nắm sẵn trong lòng bàn tay vậy.

“Ngươi định ra kết hoạch đó, thật ra ngay từ lúc bắt đầu Ma Tông đã chiếm hết ưu thế, thiên thời địa lợi nhân hòa, đều ở chỗ Ma Tông, ngay từ lúc bắt đầu khoảng cách đã lớn như thế, hơn nữa người khác phát triển, Ma Tông cũng đang phát triển, nếu như thế, mà vẫn bị đuổi kịp, bị vượt qua, vậy thì cũng thật sự không có cái gì để nói nữa, ta chỉ có thể nói trên dưới Ma Tông, đều là loại giá áo túi cơm.”

Chương 678: Một lời hứa trong gió (4)

Bùi Ngữ Hàm bình tĩnh nói.

Nàng khuyến khích cạnh tranh kịch liệt.

Ma Tông đã có ưu thế lớn như thế rồi, thế mà còn sợ tương lai có một ngày bị người khác vượt qua, đây là chuyện mất mặt như thế nào? Lẽ nào một chút tự tin này cũng không có sao?

Đây phù hợp với tính cách của Bùi Ngữ Hàm.

“Bùi tỷ thật dũng cảm.”

Diệp Ninh tán thưởng một tiếng. Cũng không còn gì để nói nữa.

Bùi Ngữ Hàm cũng không chủ động tìm chủ đề nói chuyện.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, cảnh tượng này đối với người ngoài mà nói, dường như có chút cảm khái.

Nhưng mà đối với hai người mà nói, lại hoàn toàn không có cảm giác như thế, bọn họ cái gì cũng không nói, cứ đứng gần

nhau như vậy, cảm nhận sự tồn tại của đối phương, trong lòng có một loại cảm giác bình ổn.

Đúng thế, chính là cảm giác bình ổn.

Đừng nhìn Bùi Ngữ Hàm giống như là cái gì cũng nắm trong lòng bàn tay, vẫn luôn là bộ dáng bình tĩnh, nhưng mà trước đại chiến, nàng cũng là cược hết tất cả mọi thứ, nàng cũng từng dùng tình cảm để thuyết phục Khô Đạo Nhân, áp lực mà nàng phải gánh chịu, lớn như thế nào?

Nói đến Diệp Ninh, bây giờ trên người hắn đã sớm gánh vác hy vọng của hàng trăm triệu người, hắn đúng là muốn chết, nhưng trong lòng hắn cũng có lo lắng, mỗi một quyết định của hắn, điều liên quan đến quá nhiều người.

Vì thế, hai người đều giống nhau, tình huống tương tự, nhìn thì có vẻ ổn định, nhưng thật ra trong lòng đều từng dao động.

Bây giờ đại chiến đã kết thúc, bọn họ cứ yên tĩnh như thế đứng ở cạnh nhau, khoảnh khắc trái tim dao động đó, mới thật sự bình tĩnh lại theo đúng ý nghĩa.

“Ta phải đi rồi.”

Một lúc lâu sau, Bùi Ngữ Hàm bất ngờ nói.

“Lúc nào lại đến tìm ta.”

Diệp Ninh đè nén sự không nỡ mãnh liệt trong lòng, hỏi.

“Vì sao mỗi lần đều là ta tìm ngươi, mà không phải là ngươi đến tìm ta?”

Bùi Ngữ Hàm hỏi ngược lại.

Nhất thời Diệp Ninh không nói nên lời.

“Được, lần tiếp theo ta đi tìm tỷ.”

Hắn đưa ra lời hứa.

Bùi Ngữ Hàm mỉm cười, khuôn mặt xinh đẹp yêu kiều như hoa, đột nhiên dán lại gần. Một mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể, theo hành động sáp lại gần của Bùi Ngữ Hàm, xông vào trong mũi Diệp Ninh.

Ở trong mắt Diệp Ninh, đôi môi đỏ mọng quyến rũ của Bùi Ngữ Hàm dần dần phóng lớn, phóng lớn hơn… Vì thế hô hấp

của hắn có chút gấp gáp, hắn cũng nhắm mắt lại, chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng mà một lúc lâu vẫn không có bất kỳ cảm giác tiếp xúc nào.

Tiếng cười như chuông theo gió truyền đến.

“Muốn ta hôn ngươi, đợi lần tiếp theo ngươi đến tìm ta rồi nói sau đi.”

Giai nhân rời đi, trong lòng Diệp Ninh không tránh khỏi có chút mất mát.

Nhưng hắn cũng không quá quan tâm đến tình yêu nam nữ, hắn cũng thế, Bùi Ngữ Hàm cũng được, đều có trách nhiệm của bản thân mình. Sau khi Phật Môn và Ma Tông rời đi, Diệp Ninh mới có thời gian để lo liệu thật tốt chuyện của thành Tấn Dương.

Bây giờ hắn vẫn còn có chức vụ Tính Châu Mục, Cơ Minh Nguyệt không để cho hắn về kinh, dụng ý trong đó rất đơn giản, chính là muốn để cho Diệp Ninh ở lại Tính Châu, làm xong việc mà Cơ Minh Nguyệt chưa hoàn thành.

Đương nhiên Diệp Ninh sẽ không hồ đồ.

Hàng loạt chính lệnh liên quan đến tân chính, giống như nước chảy được phát đi khắp nơi.

Phần lớn trong các chính lệnh này, đều là những thứ lúc trước đã từng ban hành, chẳng qua chỉ mới bao trùm lên một nửa Tính Châu mà thôi, bây giờ là bao trùm toàn bộ địa phận Tính Châu.

Đương nhiên, cũng có không ít đều là ý tưởng mới nhất của Diệp Ninh, sau đó thì trực tiếp lấy ra thi hành.

Tất cả những chính lệnh mà Diệp Ninh ban hành ra, chắc chắn là khiến cho bách tính vui mừng khôn xiết, chỉ cảm thấy cuộc sống có hy vọng rồi.

Nhưng điều này đối với thế gia đại tộc mà nói, lại chỉ có thể thở dài than vãn.

Lúc trước bọn họ còn có sức mạnh để phản kháng một chút.

Bây giờ đến ngay cả Tiên Môn cũng không chống lại được bước chân của cải cách, một chút sức mạnh này của bọn họ, vẫn là đừng đến tìm chết nữa. Trên thực tế chính là như vậy, bây giờ Tính Châu đã không có bất kỳ thế lực nào ngăn cản nữa.

Trong trận chiến Chương Hà, kết quả chiến đấu to lớn, không chỉ đánh bại Tiên Môn, mà còn đánh bại nước Tấn.

Dù sao nền tảng cơ bản của Tiên Môn cũng không ở thế gian, bọn họ trực tiếp chạy về giới tu hành, đóng chặt sơn môn, dựa vào đại trận bảo vệ núi chống đỡ, trong thời gian ngắn đúng thật là không làm gì được bọn họ.

Năm đó Thái Tổ mạnh mẽ như thế, cũng không tiêu diệt được mười ba tông Tiên Môn, đương nhiên cũng có nguyên nhân mười ba tông Tiên Môn thần phục, nhưng quay lại bản chất, vẫn là bởi vì những Tiên Môn này không dễ giải quyết như thế, bọn họ truyền thừa nhiều năm như vậy, vẫn là có chút môn đạo.

Nhưng mà nước Tấn thì khác, nước Tấn là hoàn toàn tan thành tro bụi, những thế gia đại tộc nối giáo cho giặc đó, đều bị xử lý.

Chương 679: Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng

Còn về phần những thế tộc còn lại, chạy trốn mất một nửa, những người lại đến chạy cũng lười chạy, dứt khoát chấp nhận số phận. Nhưng mà rất nhanh bọn họ phát hiện, thật ra ở lại Tính Châu cũng không phải chuyện xấu gì, ít nhất vẫn còn có đường sống.

Lúc trước ở trong mắt bọn họ, cho rằng Diệp Ninh là một tên côn đồ, bởi vì hắn là thông qua việc từ bỏ lợi ích của thế gia đại tộc, để nuôi dưỡng bách tính thiên hạ, điều này đương nhiên đã dẫn đến phản kháng của bọn họ.

Nhưng mà bây giờ bọn họ mới phát hiện, hóa ra Diệp Ninh không phải không để lại con đường sống cho họ. Cướp đi điền

sản chiếm hữu phi pháp của bọn họ, là vì để đề phòng việc sáp nhập đất đai.

Giải tán một số lượng lớn gia nô trong nhà bọn họ, là vì để hưởng lợi ích của nhân khẩu. Nhưng không có điền sản và gia nô thì không thể nào sống sót sao?

Rõ ràng không phải.

Dưới sự cai trị của Diệp Ninh, rất nhanh Tính Châu đã có thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Đầu tiên là cải cách công tượng, Diệp Ninh cũng không biết lấy đâu ra nhiều suy nghĩ hào phóng như thế, đích thân vẽ hình, chế tác guồng nước, máy dệt cùng với những công cụ có ích khác cho nhà nông.

Hắn mạnh mẽ nâng cao địa vị và đãi ngộ của công tượng, cũng đã có tác dụng, rất nhiều công tượng tập trung trí tuệ, sức sáng tạo của con người được thể hiện ra, rất nhiều công cụ có ích cho cuộc sống của người dân, đều được ra đời một cách tự nhiên.

Dù sao thế giới này cũng là thế giới tiên hiệp, dưới sự lãnh đạo của Diệp Ninh, rất nhiều Võ giả gia nhập vào trong sản xuất, rất nhanh năng suất lao động đã được nâng cao.

Từng kiện từng kiện công cụ có lợi cho cuộc sống của người dân đến được tay của lão bách tính, đương nhiên cũng giảm nhẹ gánh nặng của bọn họ, sức sản xuất của xã hội cũng đạt được giải phóng. Sau đó có rất nhiều vị trí việc làm liên quan, đều bắt đầu bị bỏ trống.

Ví dụ như máy dệt, khiến cho ngành dệt được mở rộng, rất nhiều thế tộc nhân thời cơ gia nhập vào, rất nhanh đã có kinh doanh.

Một ví dụ khác đó là báo giấy, đây cũng là một thứ mới.

Diệp Ninh phát hành nhật báo Tính Châu, bên trong chia thành hai mặt, một mặt là nói về lợi ích của tân chính, những thay đổi mà tân chính mang đến, cùng với việc giải thích những chính lệnh mới nhất mà phủ Châu Mục ban hành, có những lúc Diệp Ninh còn đích thân giải thích, một trang khác là nói về một vài tin tức thú vị.

Báo giấy vừa được phát hành, mọi người đã giành giật mua, bởi vì liên quan đến cuộc sống của người dân, vì thế bách tính muốn đọc; bởi vì bên trên có những chữ mà Diệp Ninh đích thân viết, vì thế người đọc sách muốn xem; mà các thế tộc thân hào, càng là muốn nắm bắt động thái mới nhất của phủ Châu Mục, vì thế càng muốn đọc.

Lợi nhuận báo giấy mang lại rất kinh người, nhưng chuyện càng kinh người hơn, vẫn chủ yếu là quyền phát ngôn, khiến cho toàn bộ Tính Châu đều lấy những nội dung được viết trên nhật báo Tính Châu làm tiêu chuẩn thống nhất.

Vì thế các thế tộc nhao nhao muốn làm báo, mới bắt đầu số lượng tiêu thụ không tốt, sau này dần dần nắm bắt được đường đi, dính lấy Diệp Ninh là được rồi.

Thổi phồng Diệp Ninh anh minh thần võ, nói tân chính có nhiều chỗ tốt như thế nào, chỉ cần viết như thế, số lượng tiêu thụ nhất định không thấp.

Tiếp đó, chính là tìm kiếm cái lạ, đặc biệt làm một vài thứ tin tức không chính thống đăng lên, ví dụ như loại chuyện như tiểu thiếp của người nổi tiếng nào đó tư thông với gia đinh, báo giấy chính thức sẽ không viết những thứ này, bọn họ không có loại lo lắng đó, đương nhiên muốn viết cái gì thì viết cái đó.

Người người đều có lòng hóng chuyện, tuy những tin tức này không lên được mặt bàn, nhưng đúng là có thể kích thích lượng tiêu thụ.

Báo giải trí xuất hiện rồi, báo kinh doanh cũng xuất hiện, đặc biệt viết cho thương nhân đọc, lúc nào cũng nắm bắt cơ hội kinh doanh ở khắp các nơi của Tính Châu. Ngoài ra còn có báo đời sống nhân dân và các loại khác.

Tóm lại, tân chính khiến cho rất nhiều ngành nghề mới sinh ra.

Các thế tộc phát hiện, tuy bản thân không thể thôn tính đất đai, tích lũy gia nô, nhưng mà cuộc sống bình thường, dường như cũng không tệ. Ít nhất so với lúc trước thú vị hơn nhiều.

Lúc trước, chỉ là sống rất tốt, rượu ngon mỹ thực mỹ nữ, nhưng mà sống cuộc sống đó lâu ngày, có chút giống như nuôi heo.

Nhưng mà bây giờ, những thứ mới mẻ này, đúng là đã kích thích sự nhiệt tình của bọn họ, bọn họ cũng xem như là có một nơi có thể thể hiện ra tài hoa và giá trị của bản thân mình.

“Nói như thế, thật ra tân chính đúng thật không phải là thứ gì xấu.”

Rất nhiều thế tộc có được lợi ích bắt đầu suy nghĩ lại.

Sau khi ván đã đóng thuyền, bọn họ đã không thể thay đổi được cái gì nữa, vì thế cuối cùng tư tưởng cứng nhắc bắt đầu trở nên sống động hơn, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ một vài vấn đề.

Những suy nghĩ này, có một vài cảm ngộ.

Chương 680: Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng (2)

Bọn họ cảm thấy, thật ra những thế tộc lạnh lùng kia cũng khá oan, nếu như bọn họ biết sẽ là như thế nào, sẽ còn có gấp gáp phản kháng lại như thế nữa không?

Nhưng mọi chuyện đều là do tự con người làm, hối hận cũng không có tác dụng gì.

Dưới sự lãnh đạo của Diệp Ninh, vùng đất Tính Châu nghèo nàn ở biên giới này, dần dần trở thành một trung tâm thương nghiệp. Có Diệp Ninh, những thứ mới đồ mới lạ thật sự là quá nhiều rồi.

Không biết trong đầu Diệp Ninh có những cái gì, chưa đến mấy ngày, đã nghĩ ra được một vài thứ mới đầu nhìn thì không hiểu gì, nhưng đợi đến khi hoàn toàn hiểu nó, lại bội phục đến đầu rạp xuống đất.

Thay đổi thế giới, khiến cho thế giới trở nên tốt đẹp hơn. Đây là một chuyện khiến người khác rất vui vẻ.

Diệp Ninh đắm chìm trong đó, tạm thời không quan tâm đến Tiên Môn.

Nhưng mà nó lại không đại biểu tất cả đều sóng yên biển lặng. Ví dụ như, lúc này trong thôn Hổ Đầu, đã gặp phải nguy hiểm trước nay chưa từng có.

Cái tên thôn Hổ Đầu này, là bởi vì ngọn núi phía sau thôn Hổ Đầu, tên là núi Hổ Đầu, bởi vì ngọn núi này có hình dạng đầu hổ nên được đặt tên như thế. Thôn Hổ Đầu năm ở trên núi Hổ Đầu, nên dứt khoát lấy cái tên này.

Cũng chính là nói, trên thực tế thôn này không có liên quan gì đến hổ. Nhưng hôm nay, lại xuất hiện một chuyện khiến tất cả mọi người đều như rơi vào động băng.

Đó chính là trong núi thật sự xuất hiện một con mãnh hổ!

Con hổ này có lẽ là từ vùng núi hoang dã ở bên cạnh lưu lạc đến đây, không chỉ vô cùng hung hãn, hơn nữa còn có bản lĩnh, đã trở thành yêu thú.

Nghe người ta nói, con hổ này cao đến tám mét, khi di chuyển, giống như một ngọn núi nhỏ, đặc biệt là khi nó còn có thể khống chế hắc phong, tốc độ cực nhanh, vừa mới đến núi Hổ Đầu, đã trở thành một tai họa lớn.

Những vật sống ở tron núi, gần như đều bị nó nuốt chửng.

Tiểu đội săn bắn dưới tay Trần Đại Sơn, trong đó có ba người, lúc trước đi vào trong núi đặt bẫy hiểm, kết quả trong nháy mắt hai người đã bị con hổ này giết, chỉ còn lại một người chạy về thôn Hổ Đầu.

“Cái gì? Hổ yêu?”

Trần Đại Sơn bất ngờ đứng dậy, trong mắt tràn ngập thần sắc kinh ngạc.

“Sao có thể có hổ yêu chứ?”

Vùng đất Đại Chu, là nơi tập hợp của nhân tộc, có rất ít yêu thú có thể sinh sống ở trong vùng đất Đại Chu, một khi xuất hiện, vĩnh viên đều là kết cục bị săn giết.

Bình thường mà nói, yêu thú sẽ trốn ở trong vùng đất hoang dã.

“Đúng thật là hổ yêu, Đại Sơn ca, Trụ Tử và Nhị Ngốc đều là bị con hổ yêu này nuốt, ta tận mắt nhìn thấy, bọn họ trực tiếp bị con hổ này ăn, một phát cắn nuốt hai người!”

Người báo tin sắc mặt trắng bệch, khi nói chuyện, nước mắt chảy dài trên mặt. Rõ ràng vô cùng sợ hãi.

Trần Đại Sơn có thể nhìn ra, phản ứng của người này không phải giả vờ, vì thế sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm trọng.

“Xem ra thật sự là hổ yêu chạy trốn từ vùng đất hoang dã đến đây rồi!”

Hai chân của người báo tin mềm nhũn, hỏi.

“Vậy chúng ta nên làm thế nào đây? Đi tìm Vệ Sở ở dưới chân núi báo tin sao?”

Vệ Sở, chính là nha môn mới mà Diệp Ninh thành lập, phân bộ nằm ở khắp các thôn, chủ quản việc trộm cắp và truy nã, bắt giữ cùng với các công việc khác.

Chỉ có điều đi sâu vào các thôn làng, khi bách tính làm việc càng thuận tiện hơn.

“Không còn kịp nữa.”

Trần Đại Sơn hít một hơi thật sâu, nói.

“Ngươi cũng không nghĩ xem, vì sao hổ yêu lại ăn Trụ Tử và Nhị Ngốc mà lại không ăn ngươi? Ngươi cho rằng thật sự là chạy nhanh sao? Nó đây là muốn thăm dò trước khi hành động, đi theo ngươi, tìm được thôn chúng ta!”

Sắc mặt người báo tin đại biến.

Nhưng Trần Đại Sơn đã không nói nhiều thêm cái gì nữa, hắn lập tức triệu tập thôn dân, đặc biệt là thanh niên trai tráng, mang theo công cụ, chuẩn bị chiến đấu. Đúng vào lúc bọn họ vừa mới chuẩn bị xong, một luồng khí đen xông đến.

Nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện, trong luồng khí đen này, còn có những vệt sáng màu xanh lá cây. Bình thường mà nói, đều là đen xen lẫn với tím, nhưng mà luồng khí này lại hoàn toàn khác biệt, thế mà lại là đen trộn lẫn xanh.

“Yêu khí!”

Trần Đại Sơn nắm chặt cương đao trong tay, cắn răng nói.

“Ha ha ha!”

Trên không trung truyền đến tiếng cười.

Quả nhiên là hổ yêu đến đây, thân thể khổng lồ của nó đứng sừng sững ở trên không trung, đôi mắt giống như ngọn đèn

tham lam liếc nhìn mọi người.

“Huyết thực (lương thực máu), thật là nhiều huyết thực!”

Nhân tộc yêu tộc, không đội trời chung.

Một khi gặp mặt, chính là phải phân ra sống chết.

Hổ yêu không nói một lời thừa này, cái đuôi vung lên, trực tiếp xông về phía trước, muốn ăn hết người trong thôn. Tiêu rồi!

Trần Đại Sơn lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

Chương 681: Đây chính là kế hoạch lớn của Diệp Ninh sao?

Tuy Trần Đại Sơn là một võ giả, nhưng lại chưa nhập lưu, sao có thể đấu được với hổ yêu? Nhưng đúng vào lúc này, lại có một giọng nói vang lên bên tay hắn.

“Nhận được ơn thu nhận của Trần đại ca, mà ta cũng đến đến lúc từ biệt rồi, trước khi từ biệt, hãy để cho ta tiêu diệt con hổ yêu này, để trả lại ân tình cho đại ca và Tiểu Thúy tỷ.”

Giọng nói này xuất hiện có chút kỳ lạ, nhưng mà không ngăn cản Trần Đại Sơn nhận ra chủ nhân của giọng nói này. Trần Đại Sơn khó có thể tin được quay đầu, nhìn thấy Phương Thanh Tuyết đi ra.

Không biết từ lúc nào, Phương Thanh Tuyết đã thay một thân quần áo vải rất bình thường, nhìn có vẻ giống như là một nông phụ khiêm tốn. Đoạn thời gian này, Phương Thanh Tuyết đều là như thế.

Học được cách xuống ruộng làm việc nông, học được cách nấu cơm và nhận biết các loại ngũ cốc lương thực, có những lúc còn ở giao lưu nói chuyện với những nông phụ khác ở đầu thôn.

Phương Thanh Tuyết đã dung nhập rất tốt.

Hòa hợp đến mức rất nhiều lúc Trần Đại Sơn đã quên mất sự thật, Phương Thanh Tuyết là người đến từ bên ngoài.

Nhưng mà lúc này, Phương Thanh Tuyết lại khiến cho toàn bộ những ấn tượng về nàng ta trong quá khứ hoàn toàn tiêu tán.

Bởi vì Phương Thanh Tuyết đang bay lơ lửng trên không trung.

Phương Thanh Tuyết chắp tay sau lưng, tuy là một thân quần áo bình thường, nhưng mà lại tản phát ra một cỗ khí tức khiến cho người khác kính trọng.

“Người tu hành!”

“Là Tiên Nhân!”

“Thế mà cô ấy lại là người tu hành!”

Tất cả thôn dân của thôn Hổ Đầu đều kinh ngạc.

Bọn họ có thế nào cũng không ngờ được, “cô nương xấu xí” từ trước đến nay nhìn có vẻ vẫn luôn trầm mặc thế lắc mình một cái đã biến thành người tu hành.

Bọn họ rất khó liên hệ hình tượng Phương Thanh Tuyết ở trong quá khứ với Phương Thanh Tuyết của hiện tại.

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến việc thái độ của bọn họ đối với Phương Thanh Tuyết xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhất thời, trong ánh mắt mọi người nhìn về phía Phương Thanh Tuyết có kính trọng, có sợ hãi, cũng có lo lắng.

Một khoảng cách vô hình, đã xuất hiện ở giữa bọn họ.

Đây là thay đổi rất hợp lý, rồng không ở chung với rắn, có những lúc không phải là bởi vì rồng ghét bỏ rắn, mà là sự xuất hiện của rồng, sẽ khiến cho rắn không thoải mái.

Phương Thanh Tuyết có sức mạnh cường đại, sau khi các thôn dân biết được tiền đề này, khi trò chuyện với nàng ta, sẽ vô duyên vô cớ nhiều thêm một chút tâm tư.

Điểm này, Phương Thanh Tuyết rất hiểu.

Phương Thanh Tuyết có chút tiếc nuối, dù sao tuy đoạn thời gian bình phàm, nhưng mà đối với nàng ta mà nói, lại vô cùng phong phú, vô cùng chân thực. Nhưng tiếc nuối thì tiếc nuối, lý trí nói với nàng ta, sớm muộn cũng sẽ có một ngày như thế, đây là chuyện mà nàng ta bắt buộc phải trải qua.

Có một chút khiến cho nàng ta cảm thấy được an ủi đó chính là phu thê Trần Đại Sơn và Tiểu Thúy không hề có quá nhiều

thay đổi. Trong ánh mắt của hai người nhìn về phía nàng ta, càng nhiều hơn là lo lắng.

Điều này khiến Phương Thanh Tuyết khẽ mỉm cười.

Trên đời này, cuối cùng nàng ta vẫn là nhiều thêm hai mối lo lắng. Ánh mắt của Phương Thanh Tuyết nhìn về phía hổ yêu ở trước mắt.

Hồ yêu rùng mình, nó ý thức được sự đáng sợ của Phương Thanh Tuyết.

Trong nhận thức của nó, Phương Thanh Tuyết tuyệt đối là sự tồn tại không thể nào chiến thắng được. Vì thế nó không hề do dự, trực tiếp quay đầu chạy.

Yêu thú chính là như thế, đi thẳng vào vấn đề, nghĩ như thế nào, sẽ làm như thế, phụ tùng chính là bản năng của sinh vật.

“Nghiệt súc, ngươi còn muốn chạy trốn sao?”

Phương Thanh Tuyết cười lạnh một tiếng, đồng thời chỉ vào thanh kiếm khóa thành một đạo tia sáng xanh.

Xoẹt!

Tia sáng xanh giống như thanh kiếm sắc bén nhất, trực tiếp xuyên qua thân thể hổ yêu, chém nó thành hai phần, chết đến không thể chết hơn được nữa. Nhìn thấy cảnh tượng này, các thôn dân càng là mở to mắt.

Cô nương xấu xí này, thế mà lại mạnh mẽ như thế sao?

Cuối cùng Phương Thanh Tuyết nhìn Trần Đại Sơn và Tiểu Thúy một chút, sau đó thân hình lóe lên, biến mất trong nháy mắt.

Nhưng mà cuối cùng nàng ta để lại một câu nói, dùng hình thức truyền âm, truyền đến trong tai Trần Đại Sơn.

“Trần đại ca, ta phải rời đi rồi, con hổ nhỏ này là lễ vật ta tặng cho đại ca, đại ca lấy máu, xương của con hổ này, bồi bổ thân thể cho Tiểu Hổ Đầu, đặt căn cơ vững chắc, vào năm Tiểu Hổ Đầu mười hai tuổi, đưa Tiểu Hổ Đầu đi tu hành, đương nhiên, tiền đề chính là hai người tình nguyện.”

Phương Thanh Tuyết không nói nhiều cái gì.

Cố ý xúi bẩy là điều không cần thiết, tình cảm giữa Phương Thanh Tuyết và Trần Đại Sơn vẫn còn ở đó, nhưng mà duyên phận, đã đến điểm cuối rồi. Nhưng cho dù như thế, Trần Đại Sơn vẫn như trước rơm rớm nước mắt.

Ngây ngốc nhìn về phía phương hướng Phương Thanh Tuyết biến mất.

…

Chương 682: Đây chính là kế hoạch lớn của Diệp Ninh sao? (2)

Một lúc sau.

Trên núi Hổ Đầu, một giọng nói nghịch ngợm vang lên.

“Thế nào, ngươi còn không nỡ? Thích cuộc sống như thế?”

Bùi Ngữ Hàm khoanh hai tay, nhìn Phương Thanh Tuyết đứng trước mặt nàng.

So sánh với quá khứ, thay đổi của Phương Thanh Tuyết rất lớn.

Thiếu đi cỗ lệ khí của đệ tử Tiên Môn, cũng không còn vẻ suy sụp tinh thần khi bị Tiên Môn vứt bỏ, cả người thể hiện ra rất bình tĩnh, tâm cảnh của nàng ta có tiến bộ cực lớn, cả người giống như thay xương đổi thịt vậy.

Nếu như để cho người quen thuộc với nàng ta nhìn thấy, nhất định sẽ cảm thấy xa lạ, bây giờ Phương Thanh Tuyết thật sự quá khác biệt rồi, trong trong ngoài ngoài, đều khác.

“Những ngày tháng bình yên này, khiến cho ta lần đều tiên tìm được bản chất của cuộc sống, nhưng nó không hề thuộc về ta, tất cả những điều này đều nên kết thúc rồi.”

Phương Thanh Tuyết nhàn nhạt nói.

Khi nàng ta đối mặt với Bùi Ngữ Hàm, thỏa đáng đúng mực, ít đi cảm xúc sợ hãi trong quá khứ. Giống như là bây giờ không có thứ gì có thể khiến cho nàng ta quan tâm nữa vậy.

“Vì sao lại nói như thế? Vì sao ngươi lại cảm thấy cuộc sống này không thuộc về ngươi?”

Bùi Ngữ Hàm hỏi.

“Rất đơn giản, bởi vì ngươi.”

Phương Thanh Tuyết cười lạnh một tiếng, nhìn Bùi Ngữ Hàm nói.

“Ngươi có thể dẫn ta đi từ chỗ của Diệp Ninh, đầu tiên giày vò ta, khiến cho trong lòng ta tràn ngập thù hận, lúc nào cũng khát vọng được Tiên Môn giải cứu, sau đó lại thả ta trở về Tiên Môn, chịu sự vứt bỏ, mất hết hi vọng, cuối cùng, lại trăm phương ngàn kế đặt ta ở chỗ này, khiến cho sống một đoạn thời gian sống cuộc sống bình thường, để cho ta có sự lo lắng với những con người bình phàm… Ngươi làm nhiều như thế, nhất định có mục đích không thể nói cho người khác! Ngươi nhất định là dự định lợi dụng ta! Vì thế ta ở lại chỗ này, ngươi sao có thể đồng ý?”

Phương Thanh Tuyết nói có đạo lý.

Bởi vì đúng thật là Bùi Ngữ Hàm đánh vỡ cuộc sống yên bình của nàng ta.

Đột nhiên Bùi Ngữ Hàm truyền âm, để cho Phương Thanh Tuyết biết, nàng ta nên rời đi rồi.

Đến nỗi bây giờ khi nhìn thấy Bùi Ngữ Hàm, thậm chí trong lòng nàng ta còn có một chút tức giận. Nếu không phải là Bùi Ngữ Hàm, bản thân nàng gần như đã chìm đắm ở trong cuộc sống đó.

Bùi Ngữ Hàm nhạy bén phát hiện ra điểm này, nụ cười càng ngày càng xán lạn hơn.

“Không ngờ được, đệ tử Tiên Môn lúc trước coi người phàm là sâu kiến và cỏ dại, lại có một ngày, thế mà lại bởi vì phải rời khỏi người phàm mà tức giận.”

“Nhưng lời nói này của ngươi, nói đúng cũng không đúng, đúng thật ta làm như thế, có nguyên nhân của ta, cũng có ý tứ muốn lợi dụng ngươi, nhưng mà điều này không hề đại biểu ta thật sự ác độc như thế.”

“Quyền chủ động vẫn như trước nằm ở trong tay ngươi, ta cho ngươi một cơ hội, bây giờ ngươi có thể lựa chọn, tiếp tục trở về cuộc sống yên bình của mình, ta sẽ đích thân ra tay, xóa bỏ

toàn bộ ký ức của những thôn dân kia, bọn họ sẽ không biết ngươi là người tu hành, ngươi có thể tiếp tục bình phàm như thế."

Cả người Phương Thanh Tuyết chấn động.

Nàng ta ngẩng đầu lên nhìn về phía Bùi Ngữ Hàm.

Sau đó kinh ngạc phát hiện, Bùi Ngữ Hàm không có ý trêu đùa. Dường như Bùi Ngữ Hàm là thật sự nghĩ như thế.

Nhưng mà… vì sao? Bùi Ngữ Hàm làm nhiều chuyện như thế, lẽ nào đến thời điểm cuối cùng, sẽ còn buông tha cho Phương Thanh Tuyết sao? Bùi Ngữ Hàm nhìn ra được sự nghi ngờ của Phương Thanh Tuyết, thu lại nụ cười, nhàn nhạt nói.

"Lúc trước sở dĩ ta hành hạ ngươi, là vì ngươi vốn dĩ phải chịu sự hành hạ đó, ngươi phải trả giá cho sự kiêu ngạo và tội nghiệp của ngươi, nhưng ta vẫn là cho ngươi cơ hội, nếu như trong quá trình chịu hành hạ, ngươi thật sự có thể tỉnh ngộ, vậy thì ta sẽ buông tha cho ngươi, nhưng ngươi không có, ngươi chỉ là càng thêm thù hận."

"Sau này cho ngươi cơ hội quay trở về Tiên Môn, ngươi cho rằng ta là cố ý khiến cho ngươi tuyệt vọng, nhưng mà ngươi có từng suy nghĩ, nếu như Tiên Môn thật sự tình nguyện thu nhận ngươi, vậy thì ta dựa vào cái gì để có thể khiến cho ngươi tuyệt vọng? Vứt bỏ ngươi là tông môn của ngươi, mà không phải ta, ngược lại, ta mới là ngươi không vứt bỏ ngươi."

"Còn về việc để ngươi ở trong thôn Hổ Đầu, là cho ngươi thêm một cơ hội nữa, lần này, ngươi nắm chặt cơ hội, cuối cùng đi ra được tình cảnh khó khăn ở trong lòng, sống giống như một con người, ngươi dùng ác ý lớn nhất để suy đoán ta, ta không trách ngươi, nhưng điều này không hề đại biểu, ta sẽ bức ép ngươi giống như ngươi nghĩ… Ta đúng là có một chuyện muốn ngươi làm, nhưng ngươi có thể lựa chọn từ chối, ta không có ý vui đùa, ngươi hoàn toàn có thể quay trở lại trong thôn Hổ Đầu, tiếp tục sống cuộc sống bình phàm."

Lời nói của Bùi Ngữ Hàm, khiến cho Phương Thanh Tuyết rơi vào trong trầm tư.

Chương 683: Đây chính là kế hoạch lớn của Diệp Ninh sao? (3)

Kể từ khi nàng ta bước ra khỏi Quần Ngọc Các, từng cảnh tượng, từng câu chuyện, giống như đèn kéo quân thay đổi ở trong đầu nàng ta. Đoạn thời gian này không được tính là dài, nhưng mà đúng là mang đến cho nàng ta cảm ngộ mà nửa đời trước nàng ta chưa từng có.

“Tiếp tục sống cuộc sống bình phàm sao…”

Phương Thanh Tuyết lẩm bẩm một mình, sau đó cười khổ một tiếng.

“Không cần đâu.”

Phương Thanh Tuyết tin Bùi Ngữ Hàm tình nguyện thành toàn cho mình, nhưng mà nếu như đã rời đi rồi, lại quay trở về, vậy thì đó còn là cảm giác quen thuộc đó sao? Sự yên bình của nàng ta ở trong thôn Hổ Đầu, chỉ là hư giả, bởi vì dù sao bọn họ cũng không phải cùng một loại người.

Mười mấy năm sau, Trần Đại Sơn và Tiểu Thúy già đi, thậm chí là chết già, đến lúc đó nàng ta nên thế nào? Sinh mệnh của các thôn dân, có thể có mấy lần mùa xuân hạ?

Đến trong bình phàm, đi trong bình phàm, là cuộc sống của bọn họ. Mà nàng ta, rõ ràng không phải như thế.

Nếu như đã bước ra rồi, vậy thì giống như tỉnh lại từ một giấc mộng vậy, đã biết là mơ, rất lưu luyến, nhưng mà lại không cần thiết phải quay trở về nữa, bởi vì mơ chính là mơ, không cần vì một giấc mơ, mà bỏ ra quá nhiều thời gian.

Phương Thanh Tuyết lại suy nghĩ những lời mà Bùi Ngữ Hàm nói.

Khiến cho nàng ta tuyệt vọng, đúng là không phải Bùi Ngữ Hàm, mà chính là tông môn mà nàng ta tin tưởng nhất.

Bùi Ngữ Hàm chỉ là đưa hiện thực đẫm máu, không hề che giấu gì mà bày ra trước mặt nàng ta mà thôi. Nhớ lại những chuyện này, trong lòng Phương Thanh Tuyết vô cùng phức tạp.

Cuối cùng Phương Thanh Tuyết đưa ra quyết định, thở dài một tiếng, nói.

“Không cần đâu, ta không dự định trở về, thật ra ta nên cảm ơn ngươi, là ngươi để cho ta hiểu được rất nhiều thứ, nói đi, ngươi muốn ta làm cái gì, nếu như có thể làm được, ta đều có thể đồng ý.”

Phương Thanh Tuyết cũng không biết bản thân là có tâm tình như thế nào khi đồng ý chuyện này.

Vốn dĩ nàng ta và Bùi Ngữ Hàm nên là không đội trời chung, nhưng mà đến lúc này, trong lòn lại là không có thù hận gì nữa.

…

“Rất đơn giản, ta hi vọng ngươi trở về Quần Ngọc Các.”

Bùi Ngữ Hàm không vòng vò, một câu nói kinh người.

“Cái gì?”

Phương Thanh Tuyết chau mày lại, vốn dĩ nàng ta đã thông minh, dường như trong chớp mắt ý thức được cái gì đó.

“Ngươi là muốn ta làm nội gián?”

Bùi Ngữ Hàm gật đầu, cười nói.

“Không phải đơn giản chỉ là nội gián, đợi đến khi ngươi quay trở lại Quần Ngọc Các, ta sẽ giúp đỡ ngươi, để cho ngươi lập được công lao lớn, ta sẽ cung cấp cho ngươi thiên tài địa bảo, thậm chí là những công pháp đỉnh cấp mà lúc trước Tiên Môn từng thất lạc, giúp cho ngươi trở thành thiên kiêu nhân tài, ta muốn ngươi lên như diều gặp gió trong Quần Ngọc Các!”

Phương Thanh Tuyết cau chặt mày lại.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?”

Phương Thanh Tuyết ngửi thấy một cỗ khí tức khiến cho nàng ta bất an.

Nữ nhân đáng sợ này, tuyệt đối là lại có suy nghĩ ác độc nào đó.

Rõ ràng tất cả mọi thứ còn chưa bắt đầu, nhưng đã khiến cho Phương Thanh Tuyết dựng đứng tóc gáy.

“Điều ta muốn làm rất đơn giản, chẳng qua là lo trước tính sau mà thôi, Ma Tông sắp trỗi dậy, trong Tiên Môn, nếu như có một tay chỉ thuộc về Ma Tông, vậy thì tất cả đều sẽ khác biệt rất lớn.”

Bùi Ngữ Hàm nhàn nhạt cười.

“Đương nhiên, một tay này, cũng là thuộc về Diệp Ninh, có lẽ ngươi hiểu được ý của ta.”

Hóa ra như thế.

Phương Thanh Tuyết bừng tỉnh nhận ra.

Điều này nhất định là kế hoạch mà Diệp Ninh đã chuẩn bị trước!!

Là Diệp Ninh và nữ nhân đáng sợ này hợp mưu, kế hoạch đã được định từ trước.

Tuy Phương Thanh Tuyết sống ở trong núi, nhưng mà tin tức vẫn là linh thông, cứ mấy ngày, nha môn sẽ cho ngươi đến thông Hổ Đầu tuyên truyền chuyện mới xảy ra nhất, nàng ta biết chuyện Diệp Ninh vừa mới khiến cho mười ba tông Thiên Môn bị trọng thương, thay đổi cục diện.

Nói thật, nàng ta không có cái gì thương tâm cả.

Khi vừa mới biết được tin tức này, thậm chí Phương Thanh Tuyết còn có chút cười trên nỗi đau của người khác.

Đến ngay cả bản thân nàng ta cũng không biết, bây giờ nàng ta đối với Tiên Môn, đã theo bản năng sinh ra cảm giác chán ghét. Đạo đức giả!

Đây chính là cảm nhận lớn nhất của nàng ta đối với Tiên Môn.

Nếu như ngươi thật sự lạnh lùng vô tình, vậy thì ngươi đừng có bày ra dáng vẻ hòa hợp vui vẻ. Hiện thực!

Khi nàng ta mất đi thực lực, lập tức bị vứt bỏ giống như rác rưởi vậy.

Tuy Phương Thanh Tuyết không phát hiện bản thân đối với Tiên Môn xảy ra ác cảm mãnh liệt, nhưng mà nàng ta lại phát hiện, cảm giác của mình đối với Diệp Ninh thay đổi rồi. Không thể nói là hảo cảm, nhưng đúng là không có hận ý gì cả.

Bởi vì Phương Thanh Tuyết phát hiện, sở dĩ Diệp Ninh đối kháng với Tiên Môn, đúng thật là đang làm một chuyện rất có ý nghĩa. Hắn không phải là vì bản thân, mà là vì vô số những người bình phàm trong thiên hạ nhìn có vẻ không liên quan gì đến hắn.

Chương 684: Đây chính là kế hoạch lớn của Diệp Ninh sao? (4)

Lúc trước Phương Thanh Tuyết sẽ không có cảm nhận gì khác biệt, nhưng mà bây giờ khi đã dung nhập vào trong cuộc sống của người bình thường, cuối cùng nàng ta cũng coi như là biết được Diệp Ninh vĩ đại như thế.

Hắn là một người tiên phong kiên định, cũng là một người đi đường cô độc. Hắn gần như là một mình gánh chịu địch ý của toàn bộ thế giới để đi về phía trước.

Hắn có thể đi đến được bước đường như ngày hôm nay, khiến cho Phương Thanh Tuyết không thể tưởng tượng được, đồng thời lại có cảm giác vô cùng may mắn. May mà có Diệp Ninh, hắn đối với thế giới này, đúng thật là có ý nghĩa không thể so sánh được. Hóa ra là như thế.

Phương Thanh Tuyết cho rằng bản thân hoàn toàn hiểu rồi.

Vốn dĩ nàng ta cho rằng, Diệp Ninh sau khi khiến cho Tiên Môn bị tổn thất nặng, có lẽ sẽ thỏa mãn với kết quả to lớn mà bản thân có được, nhưng mà không ngờ được là, thế mà Diệp Ninh lại âm thầm bày kế hoạch.

Bản thân nàng ta chính là một quân cờ.

Có lẽ Phương Thanh Tuyết không phải là con cờ duy nhất. Nàng ta tự tưởng tượng ra một bàn cờ.

Sau đó nàng ta phát hiện, dường như bản thân không hề có tâm lý kháng cự gì cả. Đối phó với Tiên Môn sao…

Đột nhiên trong đầu nàng ta xuất hiện hai khuôn mặt, một khuôn mặt là sự lạnh lùng của của trưởng bối khi nói nàng cút đi, một khuôn mặt khác là Tiểu Thúy nước mặt lưng tròng, nàng ta âm thầm hạ quyết tâm, hít một hơi thật sâu nói.

“Ta hiểu rồi, chuyện này, ta tình nguyện làm, ngươi nói thế nào, ta sẽ làm như thế.”

Nàng ta đồng ý dứt khoát nhanh gọn như thế.

Đúng là khiến cho Bùi Ngữ Hàm có chút không ngờ được, nhưng mà nàng ta không hề không hề nghĩ nhiều, mà là lấy ra một viên đan dược, dùng tay búng một cái, nói.

“Chuyện thứ nhất, đầu tiên là để cho ngươi hồi phục dung mạo.”

Rắc! Viên thuốc vỡ vụn.

Hóa thành vô số sương mù lạnh lạnh, rắc lên trên mặt Phương Thanh Tuyết.

Những dấu vết ghê tởm trên mặt của Phương Thanh Tuyết, giống như là băng tuyết tan chảy vậy, nhanh chóng biến mất.

Nàng ta ngây ngốc vuốt ve da dẻ mịn màng của mình, lại phát hiện bản thân không hề có vui mừng giống như trong tưởng tượng. Dung mạo xinh đẹp không nhất định thật sự lương thiện.

Trong bề ngoài xấu xí ẩn chưa chắc đã ẩn chứa trái tim không lương thiện.

…

Mà dường như đồng thời, trong rừng rậm bên ngoài ba trăm sặm ngoài thành Tấn Dương, có một bóng người đi ra. Hắn có chút gấp gáp đựng đợi ở chỗ đó.

Cuối cùng nhìn thấy một người xuất hiện, sau đó lộ ra vẻ điên cuồng vui mừng.

“Tiền bối, cuối cùng ngài cũng đến rồi!”

Nếu như đệ tử của Vũ Hóa Môn ở đây, nhất định có thể nhận ra, người đang gấp gáp đứng đợi ở đó, thế mà lại là đại trưởng lão Mạc Hạo Nhiên của Vũ Hóa Môn.

Ngày bình thưởng trưởng giáo bế quan không ra ngoài, Mạc Hạo Nhiên chủ trì các chuyện lớn nhỏ của Tiên Môn, uy tín rất cao, quyền lực lớn, đều khiến cho người khác kính trọng. Ở thế giới này, Mạc Hạo Nhiên tuyệt đối có thể được tính là một trong những nhân vật lớn đỉnh cao nhất.

Nhưng mà hôm nay, lại thể hiện ra có chút kỳ quái.

Loại nhân vật như hắn, từ trước đến nay đều là vui vẻ tức giận không thể hiện ra ngoài, rất ít khi gấp gấp như lúc này. Mà khi nhìn thấy cuối cùng cũng có người đến, gấp gáp lại chuyển hóa thành khiêm tốn.

Không sai, chính là khiêm tốn.

Phải biết rằng với địa vị của Mạc Hạo Nhiên, cho dù là nhìn thấy thái thượng trưởng lão cấp bậc Thiên Tiên, chẳng qua cũng chỉ là chắp tay chào hỏi mà thôi, tuyệt đối sẽ không biểu hiện khiêm tốn như thế này.

Thậm chí cũng không thể dùng khiêm tốn để hình dung nữa, nhìn bộ dáng cúi đầu khom lưng của Mạc Hạo Nhiên, làm gì có một chút nào tư thái của đại trưởng lão Vũ Hóa Môn, giống như một kẻ tiểu nhân xu nịnh vậy.

“Tiền bối, cuối cùng ngài cũng đến rồi.”

Mạc Hạo Nhiên nhìn thấy phía trước mắt đột nhiên xuất hiện Nam Cung Lương Nhân. Đầu đã cúi thấp lại càng thấp hơn, eo cũng rõ ràng cúi thấp hơn mấy tấc.

Nói thật, ở trên thế giới này, trên cơ bản không có người nào có thể khiến cho Mạc Hạo Nhiên khom lưng uốn gối như thế… ngoại trừ Nam Cung Lương Nhân.

Vì sao nói như thế? Nguyên nhân rất đơn giản, Nam Cung Lương Nhân mạnh.

Trận chiến Chương Hà, vẫn như trước còn mới ngay trước mắt, trí nhớ của Mạc Hạo Nhiên không có kém như thế, hắn ta không chỉ nhớ Nam Cung Lương Nhân dùng sức của một người giết mười ba tông Tiên Môn mất mũ cởi giáp, hắn ta càng nhớ rõ hơn, cái mạng nhỏ của mình vẫn còn đang nằm ở trong tay của Nam Cung Lương Nhân!

Không sai, lời nguyền của Nam Cung Lương Nhân dành cho Mạc Hạo Nhiên vẫn như trước ở trong cơ thể. Tuy còn chưa phát tác, nhưng mà lại khiến cho hắn ta giống như mắc gai ở họng.

Bình thường Mạc Hạo Nhiên vẫn luôn nghĩ một vấn đề, rốt cuộc mình phải làm cái gì? Vấn đề này đã quấn lấy hắn ta rất

lâu.

Chương 685: Ta muốn làm cho của Diệp đại nhân

Nếu như nói lúc trước, Mạc Hạo Nhiên là thật sự không muốn phản bội Tiên Môn, Nam Cung Lương Nhân vứt hắn ta sang một bên không để ý đến hắn ta, thậm chí trong lòng hắn ta còn đang cảm thấy may mắn, bởi vì đó tuyệt đối không thể xem như là một chuyện xấu.

Bị loại ôn thần này nhằm vào, tuyệt đối là chuyện xui xẻo nhất trên thiên hạ này. Nhưng vấn đề là thế đạo thay đổi rồi.

Sau trận chiến Chương Hà, Nam Cung Lương Nhân một trận thành danh.

Trước lúc đó, Nam Cung Lương Nhân vẫn còn là một nhân vật nhỏ không có danh tiếng. Sau một trận chiến đó, đã trở thành "Nam Cung chiến thần!"

Cái tên chiến thần này, không phải là gọi suông, trong đất trời này ngoại trừ Nam Cung Lương Nhân ra, còn có ai có thể giết cho mười ba tông Tiên Môn thê thảm như thế, tên của người này đã trở thành cấm kỵ của mười ba tông Tiên Môn, ngày bình thường thậm chí còn không có người nào dám nhắc đến.

Có những lúc chỉ nghĩ thôi, đều cũng sẽ sinh ra một cảm giác sợ hãi.

Đây không phải là lời hư ảo, mà là tình huống hiện thực, sau khi gặp phải một thất bại nặng nề như thế, đám người Tiên Môn đã mất đi sự kiêu ngạo lúc trước, bọn họ có thế nào cũng không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng lại rất rõ, thế đạo đã hoàn toàn thay đổi rồi, sau sẽ không còn là thời đại Tiên Môn một mình độc tôn nữa.

Vì thế, điều này khiến cho Mạc Hạo Nhiên có chút khó chịu.

Nếu như nói hắn ta không trung thành với Vũ Hóa Môn, vậy thì nhất định là chuyện không thể nào, tình cảm của hắn ta đối với Vũ Hóa Môn vô cùng thâm hậu.

Nhưng nếu như nói hắn ta là một người trung nghĩa vô thượng, vậy thì nhất định là vớ vẩn, nếu như hắn ta thật sự là loại người đó, thì làm sao sẽ phụ thuộc vào người khác chứ? Lúc đó khi Nam Cung Lương Nhân nhằm vào, trực tiếp tự sát không phải là được rồi sao?

Vì thế, tổng kết lại mà nói, Mạc Hạo Nhiên đối với Vũ Hóa Môn đúng là có tình cảm, nhưng hắn ta càng là một người thuộc chủ nghĩa lợi ích hơn. Cái mạng nhỏ của bản thân so với bất kỳ cái gì đều quan trọng hơn, tiếp theo đó mới là tông môn.

Vậy thì vấn đề đến rồi, bây giờ người có mắt nhìn đều có thể nhìn ra, Tiên Môn đang đi trên con đường xuống dốc, mà bên phía Diệp Ninh, lại là không ngừng phát triển.

Tâm tư của Mạc Hạo Nhiên, cũng bắt đầu dao động.

“Thật ra có lẽ ta cũng được xem như là người Đại Chu đúng không?”

Trong lòng Mạc Hạo Nhiên âm thầm sinh ra một suy nghĩ kỳ lạ. Sau đó càng nghĩ, càng cảm thấy có đạo lý.

Ừm. Đúng là như thế.

Lúc đầu chuyện Tiên Môn muốn giúp đỡ nước Tấn phạt Chu, chính là ta tiết lộ ra ngoài, để cho người người trong thiên hạ đều biết. Vì thế, lần này Tiên Môn thất bại, ta cũng có công lao nhất định.

Mạc Hạo Nhiên có thể vô liêm sỉ mà suy nghĩ như thế, đã nói rõ hắn ta đã động lòng đầu hàng địch.

Sở dĩ Mạc Hạo Nhiên có thể đưa ra quyết định đó, hắn ta cảm thấy bản thân có lý do đầy đủ, thứ nhất, cái mạng nhỏ của bản thân còn đang nằm ở trên tay Nam Cung Lương Nhân, thứ hai, bản thân đã từng phản bội lại Tiên Môn, một khi chuyện này bại lộ ra ngoài, hắn ta nhất định sẽ tiêu đời, vì thế loại thứ như phản bội này, chỉ cần có một lần, vậy thì nhất định còn có vô số lần, thứ ba, đó chính là bây giờ Tiên Môn không được nữa, đương nhiên hắn ta tình nguyện gia nhập vào bên phía Đại Chu càng cường thế hơn.

Loại chuyện này không hiếm gặp, lúc đầu khi Thái Tổ lập nước, Đại Chu chỉ riêng Thiên Tiên Địa Tiên cung phụng, đã

có mấy chục người. Có điều sau khi Đại Chu suy tàn, đám người đó đều rời đi hết.

Nếu như người khác làm như thế, vậy thì vì sao ta lại không thể làm như thế? Vì thế Nam Cung Lương Nhân dứt khoát mạo nguy hiểm, đến Tấn Dương, sau đó phát ra tin tức, ý đồ liên hệ với Nam Cung Lương Nhân.

Hắn ta rất bí mật, nhưng mà hắn ta chắc chắn, loại người cấp bậc đại thần thông như Nam Cung Lương Nhân, nhất định là có thể nắm bắt được tin tức hắn ta truyền ra ngoài.

Vì thế Mạc Hạo Nhiên đứng đợi ở đây.

Đợi cả một canh giờ, còn chưa nhìn thấy Nam Cung Lương Nhân, điều này khiến cho hắn ta có chút thấp thỏm bất an.

"Cũng không thể coi thường ta đúng không?"

Mạc Hạo Nhiên bắt đầu lo được lo mất.

Hắn ta cảm thấy loại nhân vật cấp bậc như hắn ta, quyết tâm đến đầu nhập, có thế nào cũng là một chuyện lớn. Nhưng mà nhìn phản ứng của Nam Cung Lương Nhân, thế mà lại lãnh đạm thành như thế.

Mạc Hạo Nhiên càng đợi càng là bất an. Sau đó bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Hắn ta nghĩ đến sau trận chiến Chương Hà, Nam Cung Lương Nhân chưa từng liên lạc với hắn ta. Vốn dĩ hắn ta cho rằng, có thể Nam Cung Lương Nhân sẽ bức ép hắn phản chiến trước trận.

Kết quả thì sao, không có.

Sau trận Chương Hà, Mạc Hạo Nhiên cho rằng Nam Cung Lương Nhân sẽ tìm hắn ta, thăm dò tin tức của Tiên Môn. Kết quả thì sao, vẫn là không có.

Chương 686: Ta muốn làm cho của Diệp đại nhân (2)

Giống như hoàn toàn không quen biết con người là hắn ta vậy.

Lại liên hệ đến phản ứng lãnh đạm lúc này, hắn ta không tránh được có chút khó chịu. Không phải chứ.

Ta. Mạc Hạo Nhiên. Đại trưởng lão của Vũ Hóa Môn! Ta muốn đầu nhập vào Đại Chu, còn có thể không cần ta?

Đúng vào lúc Mạc Hạo Nhiên đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên Nam Cung Lương Nhân xuất hiện rồi.

Vừa mới xuất hiện, đã khiến cho Mạc Hạo Nhiên thở phào một hơi, đồng thời thế mà lại có cảm giác vui vẻ phát ra từ tận đát lòng.

"Làm một tên phản đồ, vì sao ta lại vui vẻ?"

Mạc Hạo Nhiên tự hỏi bản thân.

Nhưng điều này không hề ngăn cản hắn ta dùng tư thái khiêm tốn nhất để nghênh đón Nam Cung Lương Nhân.

"Chuyện gì?"

Nam Cung Lương Nhân mặt không biểu cảm nói.

Câu trả lời không có một chút tình cảm nào, trực tiếp khiến cho Mạc Hạo Nhiên lời nói đã đến bên miệng nhưng lại phải nuốt lại vào bụng.

Nhìn tư thế của Nam Cung Lương Nhân, hình như đúng thật là không có đặt hắn vào trong lòng cho lắm. Mạc Hạo Nhiên có chút bức bối, thậm chí là ủy khuất.

"Tiền bối, lần này ta đến đây, là muốn hỏi tiền bối, ta còn có nhiệm vụ gì cần làm không? Ngài biết đó, con người ta, là thành thật nhất, lần trước ngài bảo ta tiết lộ tin tức ra ngoài, có lẽ là ta làm rất tốt đúng không, còn có trận chiến ở Chương Hà, ta lúc nào cũng đang đợi tín hiệu của Tiên Môn, chỉ cần tiền bối nói một câu, ta nhất định sẽ lập tức phản chiến, ta…."

Mạc Hạo Nhiên nói thao thao bất tuyệt.

Đã không còn là đang ám thị nữa, mà là đang thể hiện rõ ra ngoài.

Ta, Mạc Hạo Nhiên, muốn đầu nhập vào kẻ địch!

"Ngươi muốn làm phản đồ?"

Một câu nói của Nam Cung Lương Nhân, trực tiếp ngắt mấy lời dư thừa của Mạc Hạo Nhiên.

…

Mạc Hạo Nhiên lại lần nữa nghẹn cứng.

Nam Cung Lương Nhân nói chuyện tại sao lại khó nghe gay gắn như thế chứ? Ngươi không thể nào uyển chuyển một chút sao?

Nhưng nhìn ánh mắt lạnh lùng của Nam Cung Lương Nhân, Mạc Hạo Nhiên chỉ có thể gật đầu, nói.

"Vâng."

Mạc Hạo Nhiên phát hiện, cái người đứng trước mặt này, căn bản không có ý vòng vo với hắn ta, thẳng thắn trực tiếp với Nam Cung Lương Nhân là tốt nhất, nếu như cố ý vòng vo, vậy thì người bức bối là chính bản thân mình.

"Vì sao?"

Nam Cung Lương Nhân hỏi.

"Bởi vì ngưỡng mộ phong thái của tiền bối, cùng với… sự hào hùng của Diệp đại nhân."

Mạc Hạo Nhiên suy nghĩ một chút, nói.

Nam Cung Lương Nhân nhìn Mạc Hạo Nhiên, không vội vàng trả lời.

Bởi vì trong lòng Nam Cung Lương Nhân cũng chưa nghĩ xong bản thân muốn làm như thế nào.

Nói thật, lúc đầu thu nhận Mạc Hạo Nhiên, chỉ là thuận tay mà thôi, Nam Cung Lương Nhân cũng chưa từng nghĩ đến mọi chuyện có thể thuận lợi như thế, sau này không để ý đến Mạc Hạo Nhiên, không phải là hắn cố ý làm như thế, mà là hắn thật sự đã quên mất Mạc Hạo Nhiên.

Mạc Hạo Nhiên cho rằng bản thân là một nhân vật quan trọng, nhưng mà ở trong mắt của Nam Cung Lương Nhân, lại là một nhân vật nhỏ đến không thể nhỏ hơn được nữa. Nếu như không phải Mạc Hạo Nhiên chủ động tìm đến, Nam Cung Lương Nhân còn thật sự sẽ không nhớ đến có một người là Mạc Hạo Nhiên.

Vì vậy, khi Mạc Hạo Nhiên nói bản thân muốn đầu nhập, ngược lại Nam Cung Lương Nhân có chút không ngờ được. Đầu tiên, cứ như thế tiếp nhận Mạc Hạo Nhiên, dường như không thỏa đáng lắm.

Bởi vì vấn đề thân phận của hắn ta.

Nam Cung Lương Nhân cho rằng chuyện duy nhất mà bản thân phải làm, chính là bảo vệ sự an toàn của Diệp Ninh, tính ra thì, có lẽ là bảo an hàng đầu của Diệp Ninh đi. Nếu như có Nam Cung Lương Nhân bảo vệ sự an toàn của Diệp Ninh, vậy thì còn cần loại người như Mạc Hạo Nhiên làm cái gì?

Một chút thực lực đó của Mạc Hạo Nhiên, Nam Cung Lương Nhân không hề đặt vào trong mắt.

Tiếp đó, đưa Mạc Hạo Nhiên đến bên người Diệp Ninh, Diệp Ninh cũng nhất định sẽ hỏi một hồi.

Đến lúc đó, lại phải nói hết mọi chuyện lúc trước, nói tới nói lui, cũng rất phiền phức. Nam Cung Lương Nhân là một người không thích rắc rối.

Hắn chỉ là muốn đơn thuần bảo vệ Diệp Ninh.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ một chút, Nam Cung Lương Nhân không hề dự định tiếp nhận Mạc Hạo Nhiên, vì thế đã lắc đầu.

“Ngươi muốn cải tà quy chính, là một chuyện tốt, nhưng ngươi không cần đầu nhập, ngươi vẫn là ở lại trong Vũ Hóa Môn đi.”

Cái gì? Ta đây là bị ghét bỏ sao?

Mạc Hạo Nhiên càng thêm bức bối, hỏi.

“Tiền bối, đây là có ý gì?”

Nam Cung Lương Nhân không dự định giải thích, chỉ nói.

“Ngươi cứ ở lại trong Vũ Hóa Môn, làm chuyện mà ngươi nên làm, tương lai, ngươi tự nhiên sẽ hiểu.”

Làm chuyện ta nên làm?

Tương lai tự nhiên ta sẽ hiểu? Mạc Hạo Nhiên rơi vào trong trầm tư.

Sau đó một lúc sau, lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Ta hiểu rồi!”

Mạc Hạo Nhiên hít sâu một hơi, trong lòng có chút chấn động. Hóa ra như thế!

Chương 687: Ta muốn làm cho của Diệp đại nhân (3)

Tiền bối không phải là ghét bỏ ta, mà là cho rằng, ta ở lại trong Vũ Hóa Môn, càng có thể phát huy tác dụng của ta hơn.

Ở trong lòng Mạc Hạo Nhiên, Nam Cung Lương Nhân là một người cao thâm khó lường, người như thế nói chuyện, nói một nửa giữ một nửa, còn có một chút ý tứ ẩn giấu, đều cần phải tự bản thân đi lĩnh ngộ.

Mà hắn ta bây giờ, đã dần dần lĩnh ngộ được rồi.

Đầu tiên, ta, Mạc Hạo Nhiên đại trưởng lão Vũ Hóa Môn, không thể nào là một người không có tác dụng. Tiền bối sẽ không không cần ta.

Sau đó liên hệ đến những điều tiền bối nói, làm chuyện mà ta nên làm. Chuyện mà ta nên làm là cái gì?

Nhớ lại những chuyện lúc trước mà mình từng làm, chẳng qua chính là xử lý sự vụ lớn nhỏ của Vũ Hóa Môn. Cũng chính là nói, vẫn là làm những chuyện lúc trước mà ta làm.

Hơn nữa tương lai tự nhiên sẽ hiểu… tương lai?

Cũng chính là nói, câu chuyện của Diệp Ninh và Tiên Môn, còn xa mới kết thúc. Liên hệ trên dưới như thế, Mạc Hạo Nhiên làm sao còn có thể không hiểu.

“Tiền bối đây là muốn ta nắm giữ đại quyền của Vũ Hóa Môn, trong bóng tối âm thầm khống chế một trong mười ba Tiên Môn, sau đó chờ đợi cơ hội, làm việc cho Diệp đại nhân!”

Mạc Hạo Nhiên cho rằng bản thân nắm được điểm mấu chốt của vấn đề. Chân tướng, đại khái chính là như thế.

Nắm giữ một tông Vũ Hóa Môn, chuyện này không phải quá khó.

Bởi vì trận chiến Chương Hà, mỗi một tông môn đều tổn thất thảm trọng, xuất hiện một lượng lớn cơ hội.

Mà hắn ta, vốn dĩ lại là đại trưởng lão, nếu như tiến thêm một bước nữa, nắm giữ đại quyền của một tông, thì có cái gì là không thể chứ?

“Diệp Ninh quả nhiên là người thông minh đi một bước, tính toán ba bước, xem ra, hắn muốn đánh một ván cờ lớn, mà ta chính là một quân cờ ở trong đó, tác dụng của ta, chính là khống chế Vũ Hóa Môn, vào thời cơ thích hợp, làm việc cho hắn…”

Mạc Hạo Nhiên nghĩ như thế, đột nhiên mạch suy nghĩ đều rõ ràng hơn, hắn ta chắp tay nói.

“Tiền bối yên tâm, ta biết nên làm như thế nào rồi.”

Nam Cung Lương Nhân: “???”

Nam Cung Lương Nhân không biết vì sao Mạc Hạo Nhiên lại bừng tỉnh.

Nhìn dáng vẻ tên này, rõ ràng là đã hiểu lầm ý của hắn.

Có điều. Chuyện này không quan trọng.

Dù sao Mạc Hạo Nhiên cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé, vốn dĩ Nam Cung Lương Nhân cũng không coi trọng hắn ta, mặc cho hắn ta nghĩ sao cũng được. Vì thế Nam Cung Lương Nhân tùy tiện gật đầu, thân hình lóe lên, biến mất ngay tại chỗ.

Sau khi Nam Cung Lương Nhân rời đi rất lâu, Mạc Hạo Nhiên vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Nhìn bộ dáng của Mạc Hạo Nhiên, đúng là một vẻ tràn ngập ý chí chiến đấu.

“Quả nhiên Diệp Ninh là một bước lớn tiếp theo, thế đạo này đã thay đổi rồi, Tiên Môn đã không còn có địa vị độc bá thiên hạ nữa, ta cũng nên đến lúc tìm một con đường lui cho bản thân mình rồi…”

Mạc Hạo Nhiên tự lẩm bẩm một mình, trong đầu lóe lên suy nghĩ phức tạp.

Vũ Hóa Môn đúng là có ân tình đối với Mạc Hạo Nhiên, hắn ta đối với Vũ Hóa Môn cũng là có tình cảm, nhưng điều này

không hề đại biểu hắn ta sẽ treo cổ chết trên một cái cây, theo cái nhìn của hắn ta, những năm nay bản thân cũng đã xem như là có báo đáp với tông môn.

Nghĩ như thế, trong chớp mắt cảm giác áy náy trong lòng Mạc Hạo Nhiên đã giảm đi rất nhiều.

Con người chính là như thế, mỗi khi làm ra một chuyện trái với lòng mình, sẽ vẫn luôn tự tìm một lý do, biện giải cho bản thân, để cho hành vi của bản thân, trở nên hợp lý một chút.

Mạc Hạo Nhiên chính là như thế.

"Ta là một con cờ Diệp Ninh để lại trong Tiên Môn, không biết những con cờ giống như ta, còn có bao nhiêu người?"

Mạc Hạo Nhiên thầm nghĩ trong lòng.

Không bao lâu sau, Mạc Hạo Nhiên cũng biến mất ngay tại chỗ.

Khu rừng sâu trở lại vẻ im lặng vốn có, giống như là chưa từng có người nào từng xuất hiện vậy.

Mà lúc này, ở khu vực biên giới của Tính Châu, lại là một đám người đang đi đến.

"Đại vương, đi tiếp về phía trước, chính là nơi giao với sông Chương Hà, cũng chính là đến Tính Châu rồi."

Một nam tử ăn mặc theo phong cách văn sĩ nói.

"Á Văn, ta đã nói không chỉ một lần, lần này chúng ta cải trang đi đến Tính Châu, ta là thương nhân từ phương xa đến, mà ngươi là tiên sinh chưởng quỹ của ta, vì sao ngươi vẫn còn gọi ta là đại vương vậy?"

Trả lời hắn ta, là một giọng nói hồn hậu.

Nếu như Diệp Ninh ở đây, nhất định vừa nhìn thấy đã nhận ra, người này không phải ai khác, mà chính là Ngụy Vương Tào Mạnh.

Duyễn Châu địa bàn của nước Ngụy, vốn tiếp giáp với Tính Châu, một con sông Chương Hà phân tách hai nơi, hai bên bờ sông, chính là Lương Châu.

Nhưng mà Ngụy Vương, người từng hùng hùng hổ hổ, vô cùng bá đạo trên Kim Điện, hôm nay lại mặt lên một bộ quần áo lụa có chút thô tục, khuôn mặt điều chỉnh một chút, khí chất so với ngày trước là hoàn toàn đảo lộn.

Chương 688: Đây đúng thật là coi mạng người như cỏ rác

Từ một vương giả cao cao tại thượng, trong chớp mắt đã biến thành một thương nhân láu lỉnh. Sự khác biệt trong đó, vô cùng lớn.

Chu Á Văn cười khổ một tiếng, rõ ràng bản thân là thượng khanh (quan lớn) của nước Ngụy, nói ra thì đó cũng là nhân vật số một số hai đi theo bên cạnh Ngụy Vương, tại sao lại luân lạc thành tiên sinh chưởng quỹ rồi? Chỉ có điều đến ngay cả bản thân Ngụy Vương cũng không tiếc hạ thấp thân phận, làm một thương nhân bình thường, vậy thì hắn ta cũng không thể có điều gì bất mãn, chỉ có thể chắp tay xin lỗi nói.

“Bẩm báo đông gia (ông chủ), ta biết rồi.”

Tào Mạnh gật đầy, lúc này mới lộ ra thần sắc hài lòng.

Ánh mắt Tào Mạnh nhìn về phía xa, nói.

“Đi tiếp về phía trước, chính là Tính Châu đúng không.”

Chu Á Văn gật đầu, hắn ta có bản lĩnh vừa nhìn đã không quên, nên đã sớm thuộc nằm lòng tất cả mọi thứ thuộc về nước Ngụy, nói.

“Đi tiếp về phía trước, còn có một thôn, tên là thôn Thạch Khê, cũng là nơi biên giới xa xôi nhất mà con dân nước Ngụy chúng ta sinh sống, đi qua thôn này tiếp tục đi không đến mười dặm, chính là Chương Hà.”

Tào Mạnh gật đầu, nói.

“Rất tốt, vậy thì chúng ta tăng nhanh tốc độ, đi đến Tính Châu thôi.”

Tào Mạnh lên tiếng hạ lệnh, đương nhiên những người khác sẽ tuân lệnh làm theo.

Ngoại trừ Tào Mạnh và Chu Á Văn, toàn bộ "thương đội" cộng lại có hai ba trăm người, trong đó phần lớn đều cải trang thành hộ vệ của thương đội, phụ trách vận chuyển đồ vật, số ít ăn mặc giống như chưởng quỹ, môn khách.

Nhưng những điều này rõ ràng chỉ là giả tạo, thân phận thật sự của bọn họ hoặc là hộ vệ tinh nhuệ nhất bên cạnh Ngụy Vương, hoặc thân phận là văn thần võ tướng có địa vị hiển hách.

Đoàn thương nhân chậm rãi đi về phía trước, Chu Á Văn vừa đi theo, vừa tận tình khuyên bảo hết nước hết cái.

"Đông gia, thứ cho tại hạ nhiều lời, cho dù biết ngài không thích nghe, nhưng mà tại hạ vẫn là phải nói, thân phận của ngài tôn quý, liên quan đến vận mệnh của vô số người nước Ngụy, cho dù ngài tò mò về tân chín của Tính Châu, cũng có thể phái người đặc biệt đến đây thăm dò ghi chép lại, vì sao phải đích thân đến đây tìm hiểu chứ? Trong thiên hạ này có không ít người từng gặp ngài, mà quan hệ giữa nước Ngụy và Đại Chu, lại giống như nước với lửa, một khi ngài bị phát hiện, ta lo lắng ngài sẽ rất khó trở về nước Ngụy."

Khi Chu Á Văn nói những lời này, trong lòng tràn ngập bức bối.

Dù sao hắn ta cũng là không hiểu được, không biết rốt cuộc đại vương nhà mình là điên khùng cái gì. Thế mà lại đột nhiên nghĩ không thông, giống như là gặp ma vậy nhất định phải đi đến Tính Châu? Tính Châu đó là địa bàn của Diệp Ninh đó!

Con người Diệp Ninh này, đúng thật là vô cùng đáng sợ, cho dù là Tiên Môn cũng thất bại thảm hại dưới tay hắn, ngày bình thường mọi người làm hàng xóm, cũng là thấp thỏm lo sợ, càng huống hồ còn đặc biệt chạy đến địa bàn của người ta, đây không phải là tìm chết sao?

Địa vị cao quý không nên dễ mạo hiểm. Quân tử không đứng dưới tường nguy hiểm.

Chu Á Văn cho rằng, Tào Mạnh đúng thật là quá không lý trí rồi.

Nhưng Tào Mạnh lại lắc đầu, thần sắc nghiêm túc nói.

“Á Văn, lúc trước khi Diệp Ninh còn ở kinh thành, đã từng viết ra câu nói cảnh cáo người khác, hắn nói: Những gì có được trên giấy vẫn luôn nông cạn, tri thức có được với đi đôi với thực hành, câu nói này, ta vô cùng công nhận, bất luận là đối với chuyện nào, đều nên vững tin một đạo lý, đó chính là mắt thấy là thật nghe được là giả, tấu báo có chi tiết như thế nào, cũng không so sánh được với tận mắt nhìn thấy, ta muốn tìm hiểu tân chính của Tính Châu, ta nhất định phải đích thân đến, bởi vì chỉ có bản thân ta mới biết được, rốt cuộc ta muốn nhìn thấy cái gì!”

Vì thế rốt cuộc ngài muốn nhìn thấy cái gì? Chu Á Văn không hiểu nổi.

Nhưng mà câu nói này Chu Á Văn không hỏi.

Chu Á Văn biết, mức độ nhìn nhận vấn đề của Tào Mạnh khác với hắn ta, nhất định là Tính Châu có thứ gì đó đã hấp dẫn Tào Mạnh, nếu không Tào Mạnh sẽ tuyệt đối không như thế.

Nhìn thấy Chu Á Văn im lặng, Tào Mạnh lại nói.

“Còn về việc ngươi nói đến vấn đề an toàn, thật ra là điều ta không lo lắng nhất, đổi thành địa bàn của năm nước khác, ta không dám đi, một khi bạo lộ thân phận, cho dù không chết, cũng không thiếu được việc bị giam lỏng, nhưng mà Diệp Ninh thì khác, người trong thiên hạ đều biết, hắn là một chính nhân quân tử, mà ta, lúc trước càng là từng tiếp xúc với hắn, ta tin tưởng cho dù hắn biết ta đến Tính Châu, cũng sẽ không động đến ta, bởi vì lần này ta đi, không phải dùng thân phận của một quân chủ thế lực đối địch đến, mà là thân phận của một thương nhân.”

Nghe xong, Chu Á Văn dở khóc dở cười.

Chương 689: Đây đúng thật là coi mạng người như cỏ rác (2)

Đây là lời nói gì? Ngài nói ngài là thương nhân, ngài chính là thương nhân sao?

Tào Mạnh biết Chu Á Văn vẫn là không hiểu được, nhưng mà hắn lại lười giải thích.

Trong đầu Tào Mạnh xuất hiện cảnh tượng duy nhất bản thân tiếp xúc với Diệp Ninh, lúc đó Diệp Ninh nhiệt huyết hừng hực, vô cùng non nớt, nhưng đã hiên ngang lẫm liệt, coi thường cái chết, có phong phạm của thánh hiền.

Lúc đó, Tào Mạnh đã vô cùng tán thưởng Diệp Ninh.

Nhưng cũng tuyệt đối không ngờ được, chàng trai trẻ nói lời chính nghĩa ngày đó, có một ngày, thế mà lại có thể đạt đến tầm cao như vậy. Tào Mạnh tin tưởng, con người như Diệp Ninh, sẽ không làm khó hắn.

Bởi vì nhân phẩm của Diệp Ninh, Tào Mạnh tin tưởng được. Chính là đơn giản như thế.

Một đường đi nói chuyện, rất nhanh mọi người đã đến thôn cuối cùng ở biên giới Duyễn Châu. Thôn Thạch Khê

Đến bên ngoài thôn Thạch Khê, sắc mặt của Tào Mạnh không khỏi có chút khó coi.

Chỉ mới ở bên ngoài thôn Thạch Khê, liếc mắt nhìn một lượt, thế mà lại là một mảnh hoang vu, rất nhiều ruộng đất, đều là cảnh tượng đổ nát, không ai canh tác. Không chỉ là Tào Mạnh, rất nhiều văn sĩ nhìn thấy cảnh tượng này, đều có chút đau lòng.

Người cổ đại lấy nông làm gốc. Nông nghiệp là chuyện lớn hàng đầu.

Thôn Thạch Khê này thì hay rồi, thế mà lại để trống ruộng đất, mà không canh tác, khiến cho một mảnh đất ruộng lớn cứ như thế bỏ hoang một cách vô ích.

“Chuyện này là thế nào?

Tào Mạnh hỏi.

Tào Mạnh có chút thất vọng, dù sao đây là địa bàn của hắn.

Ở địa bàn của chính bản thân mình, nhìn thấy loại cảnh tượng như thế này, đương nhiên hắn rất khó có thể vui vẻ được.

Chu Á Văn không trả lời được, hắn ta là thượng khanh của nước Ngụy, đường đường một nhân vật lớn, sao có thể biết được chuyện của một thôn nhỏ bé ở bên cảnh này. Nhìn thấy

Chu Á Văn không trả lời được, Tào Mạnh cũng không nói nhiều, dẫn đầu đi về phía trước.

Rất nhanh, đã đến bên trong thôn Thạch Khê.

Nói ra cũng thần kỳ, đi vào thôn Thạch Khê, mới phát hiện thế mà lại không có một người nào, nhà cỏ, nhà gỗ ở hai bên, nhìn có vẻ đã rất lâu rồi không có người, không nhìn thấy khói bếp, thậm chí còn không cảm nhận được mùi vị của con người.

Nhưng đây rõ ràng là nơi có người sinh sống, bởi vì có thể nhìn ra được, trên con đường đất ở trong thôn, tồn tại rất nhiều dấu chân, nước thải chảy ngang qua, khắp nơi đều bẩn thỉu hôi thối.

Điều này khiến cho không ít người bịt mũi, bọn họ đều là nhân vật sống trong nhung lụa, đã có lúc nào đi đến nơi như thế này? Đúng thật là quá bẩn thỉu, giống như là đi vào chuồng lợn vậy, nhất thời, khi đi đường cũng cẩn thận từng chút một, chỉ sợ dưới chân nhiễm phải thứ bẩn.

Đúng vào lúc này, bọn họ nghe thấy, ở ngôi nhà cỏ cách đó không xa, truyền đến từng trận âm thanh ho khan. Tào Mạnh không nói lời nào, trực tiếp đi đến đó.

Cửa sân của căn nhà cỏ mở lớn, vừa mới bước vào, đã nhìn thấy một bà lão đầu tóc bạc trắng ngồi ở trên đống rơm trước cửa, đang ho liên tục.

Tuổi tác của bà lão có chút lớn, nhìn vẻ ngoài vừa gầy vừa thấp, hơn nữa lưng còn rất còng, điều khiến người khác chú ý nhất, đó chính là đôi mắt của bà lão rõ ràng có vấn đề, lòng trắng quá nhiều, ánh mắt cũng có chút tán loạn, nhìn thấy người đi vào, bà lão cũng nhìn không rõ, không biết là tình huống gì, nên có chút không biết làm thế nào.

Nhưng đúng vào lúc này, Tào Mạnh lại cười lên tiếng.

“Lão nhân gia không cần lo lắng, chúng ta là khách thương đi ngang qua, sắp đi về phía Tính Châu, đi qua nơi này, muốn xin một ngụm nước để uống.”

Bà lão nghe vậy, lúc này mới yên tâm, ngón tay chỉ vào cái giếng ở trong sân, nói.

“Muốn uống nước, thì tự mình đi lấy đi, mắt của ta nhìn không rõ, có nhiều chỗ không tiện… Có chỗ nào đắc tội, xin khách nhân thứ lỗi.”

Bà lão nói xong, thì ngây người ngồi tại chỗ, cũng không biết đang nghĩ cái gì, cả người hiện ra có chút tê dại.

Tào Mạnh nháy mắt, lập tức có người giả vờ đi lấy nước. Mà Tào Mạnh, lại ngồi ở bên cạnh cách chỗ bà lão không xa, cười nói.

“Lão nhân gia bao nhiêu tuổi rồi?”

Ngoài mặt Tào Mạnh đang cười, nhưng mà trong lòng lại vô cùng tức giận. Thôn Thạch Khê này, là lãnh địa của nước Ngụy!

Nhìn nhà của những thôn dân này, rồi lại nhìn quần áo mà bà lão mặc, thì biết được bọn họ sống cuộc sống nghèo khổ như thế nào. Cảnh tượng như vậy, chắc chắn khiến cho Tào Mạnh đau lòng.

Có thể bà lão cũng là quá lâu không có người nào cùng nói chuyện, hứng thú nói chuyện vẫn xem như là nồng đậm, bắt chuyện nói.

“Năm nay vừa mới bảy mươi lăm.”

Tào Mạnh gật đầu, lại nói.

“Vậy thì lão nhân gia cũng xem như là cao thọ… Nói ra thì, tại sao chỉ có một mình bà ở nhà, con cái của bà đi đâu rồi?”

Chương 690: Đây đúng thật là coi mạng người như cỏ rác (3)

Nói đến con cái, rõ ràng bà lão có chút bi thương, thở dài một hơi nói.

“Con trai và con dâu của ta, đã hơn mười mấy ngày không gặp rồi.”

Tào Mạnh chau mày, hỏi.

“Đây là vì sao?”

Bà lão tiếp tục thở dài.

“Bị quan phủ trưng dụng, đi làm việc rồi.”

Làm việc? Bình thường mà nói, thời cổ đại đúng là có hành vi trưng dụng dân phu, có điều bình thường đều là quan phủ cần thứ gì đó, mới trưng dụng số lượng lớn dân phu.

Nhưng mà trong trí nhớ của Tào Mạnh, đoạn thời gian này, hình như hắn không hề ban chính lệnh nào cả? Tào Mạnh nhìn về phía Chu Á Văn.

Chu Á Văn chau mày, nói.

“Lão nhân gia, theo ta được biết, đoạn thời gian này hình như quan phủ không hề có công trình cần trưng dụng một số lượng lớn dân phu đi?”

Bà lão lắc đầu, nói.

“Nói là trưng dụng lao động, trên thực tế, chính là trồng ruộng cho các quan lão gia, còn có các địa chủ lão gia nữa.”

Sắc mặt Tào Mạnh hơi thay đổi.

“Còn có loại chuyện này?”

Khóe miệng bà lão lộ ra nụ cười chua xót, trong ánh mắt rời rạc hiện lên thần sắc bi thương.

“Loại chuyện này không phải một ngày hai ngày nữa, khi lão thân còn trẻ, đã là như thế… Thậm chí vào ba trăm trước, lão thân còn bị trưng dụng đi trồng ruộng nữa.”

“Ba năm trước, bà bảy mươi hai tuổi, còn làm ruộng như thế nào?”

“Nhưng mà quan lão gia không quan tâm, nếu như lão thân không đi, bọn họ sẽ tăng thuế, sẽ đốt nhà của lão thân, vì thế không thể không đi, chỉ một lần đó, bởi vì kiệt sức, lão thân ngã đập đầu xuống, đầu chảy máu, sau đó nằm mê man nửa năm, uống một chút thuốc, đại khái vết thương cũng khỏi, chỉ là đôi mắt, lại không nhìn rõ được nữa.”

“Làm gì có cái lý đó? Tại sao còn có loại chuyện này, trong trời đất này làm gì có chuyện quan phủ trưng dụng bách tính đi trồng ruộng cho địa chủ!”

Tào Mạnh vô cùng tức giận.

Những chuyện này Tào Mạnh chưa bao giờ nghe nói.

Dựa theo lời nói của bà lão, loại chuyện này căn bản không phải kéo dài một ngày hai ngày nữa, mà là từ trước đến nay vẫn là như thế.

Hơn nữa nhìn tình hình này, cũng không thể nào chỉ nhắm vào thôn Thạch Khê, chuyện này rất có khả năng là một loại quy tắc bất thành văn, chỉ là Tào Mạnh không biết.

"Khách nhân có điều không biết, trong nhà địa chủ và quan lão gia, chỉ một nhà, đã có mấy ngàn, mấy vạn mẫu đất, bản thân bọn họ cũng nuôi không đủ gia đinh, lại không chịu nuôi điền hộ, bởi vì nếu như điền hộ đến, bọn họ còn phải lo chuyện ăn uống, đây chính là chuyện lãng phí tiền lương, vì thế, đã câu kết với quan phủ, cưỡng ép trưng dụng bách tính các thôn đi làm việc, dùng lệnh trưng dụng, thì có thể không cần trả tiền lương cái gì đó. Bản thân còn phải tự mang lương khô theo?"

"Đúng thế, vẫn luôn là như thế, con trai và con dâu của ta, đã đi mười mấy ngày rồi, không biết lúc nào có thể trở về."

"Chuyện này, đúng thật là nghe mà khiến người ta kinh hãi, quan phủ làm điều ngang ngược như thế, lẽ nào không có người nào quản một chút sao?"

"Quản như thế nào? Bọn họ đều là một phe với nhau, ai sẽ vì những tiểu dân như chúng ta mà lên tiếng chứ? Lão thân không cầu điều gì khác, chỉ cầu con trai và con dâu có thể bình an trở về, có lẽ khách nhân đã nhìn thấy rồi, trong thôn không có được mấy người, đều là bị cưỡng ép trưng dụng đi mất… Bọn họ bị dẫn đi, cũng không biết lúc nào có thể quay về, ruộng đất nhà mình bị bỏ hoang, nhưng mà mỗi một năm, còn phải nộp thuế, ai, cuộc sống này, đúng thật là khiến người khác không sống nổi…"

Nói đến cuối cùng, bà lão thương tâm, rơi nước mắt. Mà Tào Mạnh, lại lộ ra sự phẫn nộ.

"Ở đâu ra cái lý đó, ở đâu ra cái lý đó, ở đâu ra cái lý đó!"

Tào Mạnh nghiến răng nghiến lợi.

Những cẩu quan này, thế mà lại ác độc đến mức độ này.

Đây là đang làm cái gì? Đây đúng thật là coi mạng người như cỏ rác!

Đám người Chu Á Văn cũng là mở to mắt sững sờ, vốn dĩ bọn họ cho rằng sóng yên biển lặng, đã được xem như là vùng đất thái bình số một số hai của thiên hạ này, nhưng khi đi đến thôn quê, mới biết được, hóa ra ở bên ngoài vẻ thái bình, thế mà lại ẩn giấu tội ác không phải con người.

"Người đâu, truyền mệnh lệnh của cô!"

Tào Mạnh nghiến răng nghiến lợi.

Tào Mạnh vô cùng tức giận, hắn tức giận đến mức muốn giết người.

Lúc trước Tào Mạnh đã từng nghe được câu nói chính sách khắc nghiệt dữ hơn hổ. Nhưng mà hắn lại không coi đó là chuyện nghiêm túc.

Bởi vì theo cái nhìn của Tào Mạnh, đó nhất định là do nguyên nhân thượng bất chính hạ tắc loạn, đổi thành bản thân hắn cai trị, sao có thể sẽ xuất hiện loại chuyện như thế?

Phải biết rằng ở trong quá khứ, Tào Mạnh từ trước đến nay vẫn luôn có cảm giác vượt trội.

Bởi vì trong sáu nước, thực lực của nước Ngụy là mạnh nhất, bọn họ đều biết, nước Ngụy là thái bình thịnh thế. Chuyện này rõ ràng không thiết được công lao của Tào Mạnh.

Chương 691: Đây là loại thái bình thịnh thế gì?

Vì thế Tào Mạnh vẫn luôn tự hào về điều đó.

Nhưng mà ngày hôm nay, lại giống như là bị người khác mạnh mẽ đánh cho một cái tát vậy.

Mỗi một câu nói của bà lão, đều giống như một nhát dao, mạnh mẽ đâm vào trong tim hắn. Đây chính là thái bình thịnh thế sao?

Đây là thái bình thịnh thế cái gì!!!

Lúc này, Tào Mạnh muốn trực tiếp vạch tràn thân phận, trực tiếp triệu tập ngự lâm quân đến đây, giết hết tất cả những kẻ tặc tử tham lam hại dân kia đi.

Nhưng mà đúng vào lúc lửa giận sắp bùng nổ, đã bị Tào Mạnh cứng rắn khắc chế lại. Bởi vì hắn nhớ ra, bây giờ bản thân đang làm chuyện gì.

Hơn nữa, một khi ngự lâm quân ra tay chém giết, dễ dàng thì dễ dàng, nhưng mà nên nhúng tay từ đây đây?

Những gì bà lão nói, không chỉ nói đến tình huống thực tế của thôn Thạch Khê, Tào Mạnh có lý do để tin, bên dưới những mặt mà các chư công trong triều đình nước Ngụy không nhìn thấy, chuyện giống như thế này, nhất định là nhiều vô số kể.

Nếu như chém giét, vậy thì chắc chắn là phải giết rất nhiều người, giết đến đất trời đảo ngược. Đương nhiên, không phải nói không thể giết, mà là không thích hợp vào thời điểm mấu chốt này.

Dù sao Tào Mạnh còn phải đi đến Tính Châu, có những lúc, cũng nên đợi đến khi sau khi trở lại, rồi đi làm cũng không muộn.

“Mọi, mọi người là ai?”

Đột nhiên Tào Mạnh bùng nổ, khí thế đúng thật là quá dọa người.

Sắc mặt bà lão tái nhợt, dù sao bà lão chỉ là một nông phụ bình thường, làm sao chịu được điều này. Tào Mạnh nhanh chóng thu liễm khí thế, nói.

“Nghe những lời lão nhân gia nói, nhất thời tức giận, nếu như có chỗ đắc tội, xin lão nhân gia đừng để bụng.”

Sau khi nói xong câu này, còn cầm gáo nước vừa mười múc ở dưới giếng lên, ừng ực uống hết toàn bộ nước giếng lạnh, điều này khiến cho Tào Mạnh càng thêm bình tĩnh hơn.

“Hôm nay ân tình tặng nước của lão nhân gia, ta khó có thể quên được, một chút tâm ý, xin lão nhân gia nhận lấy.”

Tào Mạnh sai người đi lấy mười lượng bạc đến, đặt vào trong tay bào lão, sau đó thì rời đi. Không phải là không muốn cho nhiều hơn, mà là không thể.

Đối với loại gia đình bình thường như này mà nói, thất phu vô tội cũng thành có tội, cho quá nhiều sẽ dẫn đến tai họa. Nhưng cho dù là như thế, mười lượng bạc đối với bọn họ mà nói, đã là một khoản tiền rất lớn rồi.

Sau khi rời khỏi thôn Thạch Khê, Tào Mạnh cố ý tăng nhanh tốc độ, đi thẳng đến bên bờ Chương Hà, sau đó hít từng thơi thật sâu. Giống như lúc trước, vẫn luôn đang nín thở vậy.

Hắn hô hấp dùng lực như thế, thậm chí còn khiến cho trên trán lấm tấm mồ hôi. Điều này khiến cho Chu Á Văn nhìn thấy có chút lo lắng.

"Đại vương."

Tào Mạnh lắc đầu, nói.

"Ta không sao, ta chỉ là ở lâu trong thôn Thạch Khê, cảm thấy có chút áy náy… Uổng cho ta lúc trước còn cho rằng Duyễn Châu là thái bình thịnh thế, còn vẫn luôn dương dương tự đắc, hôm nay đích thân tiếp xúc với bách tính, vừa rồi mới biết được, hóa ra tất cả những điều đó, đều chỉ là một một giấc mộng đẹp do bản thân thêu dệt mà thôi, bách tính của nước Ngụy ta, thế mà lại có cuộc sống khó khăn như thế, đây là lỗi của ta!"

Rất rõ ràng, chuyện này đã tạo thành đả kích cực lớn đối với Tào Mạnh. Hắn vẫn luôn là một người rất tự tin.

Nguyên nhân của loại tự tin này là đến từ năng lực của bản thân Tào Mạnh, quốc lực của nước Ngụy, vẫn luôn là dàn nhân tài dưới tay của hắn tạo ra.

Tào Mạnh vẫn luôn cảm thấy, bản thân là người xứng đáng làm hoàng đế nhất trong thiên hạ này, bởi vì hắn có thể ở trong thời loạn thế, tạo ra một thái bình thịnh thế, đây là thành tựu rất lợi hại.

Nhưng mà bây giờ… chỉ còn lại sự áy náy vô tận.

Nếu như thế này cũng có thể được xem như thái bình thịnh thế, vậy thì cũng quá tự lừa mình dối người rồi.

Một người kiêu ngạo, ở nơi mà hắn kiêu ngạo nhất, đột nhiên gặp phải đả kích cực lớn, loại tư vị đó, rất khó chịu.

Chu Á Văn có thể hiểu được một phần, là bởi vì lúc trước hắn ta cũng có loại kiêu ngạo như thế, cảm thấy tài hoa của bản thân, có thể khiến cho nước Ngụy trở nên càng ngày càng tốt đẹp hơn, nhưng mà hôm nay mới phát hiện, hóa ra chỉ là bản thân hắn ta đơn phương tình nguyện mà thôi, vì thế theo bản năng sẽ cảm thấy có chút thất vọng.

Nhưng mà Chu Á Văn không thể nào hoàn toàn hiểu được cảm nhận của Tào Mạnh, nguyên nhân rất đơn giản, đứng ở độ cao khác nhau, phương thức nhìn nhận vấn đề cũng khác nhau, Chu Á Văn trầm mặc một lát, cũng chỉ có thể lên tiếng an ủi.

"Diệp Ninh từng nói, hưng, bách tính khổ, vong bách tính khổ, ngàn vạn năm nay, thế đạo này chính là như thế, thật ra đông gia đã làm rất tốt rồi, so với năm nước khác, nước Ngụy tuyệt đối được xem như là vùng đất hạnh phúc của thế gian."

Chương 692: Đây là loại thái bình thịnh thế gì? (2)

Chu Á Văn không ngờ được, câu an ủi này của hắn, lại khiến cho Tào Mạnh càng đau lòng hơn. Tào Mạnh quay người lại, thậm chí trong mắt còn tràn ngập tia máu.

"Á Văn, ngươi có biết câu nói này của ngươi mang đến đả kích mạnh như thế nào cho ta không? Nếu như nước Ngụy như thế, cũng có thể coi như là vùng đất hạnh phúc của thế gian, vậy thì có phải là yêu cầu về vùng đất hạnh phúc của nhân gian cũng quá thấp rồi không? Theo ta thấy, bây giờ bách tính căn bản đã đến bước đường không sống được nữa rồi, ngươi nhìn phụ nhân vừa nãy đi, đã bảy mươi lăm tuổi rồi, nhưng mà trong nhà có ruộng đất, lại không thể nào canh tác, con trai con dâu của mình, đều bị bức ép đi làm việc công, chưa biết sống chết, một khi xảy ra chuyện gì, chính là âm dương cách biệt, đến lúc đó, sẽ là kết cục thảm thiết bi thương như thế nào? Những lời bà lão vừa rồi nói, là chuyện khiến cho ta đau lòng nhất, vào ba năm trước, bà lão bảy mươi hai tuổi, đến cả bà lão cũng bị bức ép xuống ruộng làm việc, từ đó có thể thấy được, lại trị của Duyễn Châu, đã bại hoại đến mức độ nào rồi! Những tặc tử tham lam ngược đãi dân chúng đó, càng là đã vô

tình vô nghĩa đến mức độ nào! Tình huống như thế, ngươi nói với ta đây là vùng đất hạnh phúc của nhân gian."

"Mà chuyện đáng buồn nhất chính là, vừa đúng lúc hiện thực chính là như thế, ở Duyễn Châu, ít nhất bách tính còn có thể sống được, cho dù bọn họ sống rất cố gắng, rất khó khăn, nhưng dù sao vẫn là còn có thể sống, nhưng mà năm nước khác thì sao? Bách tính lưu lạc khắp nơi, sống cuộc sống không bằng chó lợn… Vì thế, so sánh ra, mới thể hiện rõ nước Ngụy mới được như thế, nhưng mà ta không muốn so sánh như thế, loại so sánh này không có bất kỳ ý nghĩa gì!"

"Cái gọi là thái bình thịnh thế, đều chỉ là thái bình thịnh thế giả dối bề ngoài mà thôi!"

Tào Mạnh nhắm hai mắt lại.

Lúc này, hắn thật sự có một loại cảm giác đau đến xé tim.

Rất nhiều chuyện, không đích thân trải nghiệm một lần, là thật sự khó mà đồng cảm được.

Lần này Tào Mạnh đến biên giới nước Ngụy, che giấu thân phận, trong tình huống quan lại địa phương không biết gì, vốn dĩ chỉ là muốn qua sông đến Tính Châu xem tình hình một chút, căn bản không có ý định đi tuần, nhưng chính là như thế, lại vừa đúng lúc nhìn thấy được chân tướng mà lúc trước bản thân Tào Mạnh tuyệt đối không nhìn thấy.

Hắn nghĩ đến bản thân trong quá khứ, cũng từng mấy lần xuất hành, đi trải nghiệm nỗi khổ của nhân gian.

Nhưng mà bất luận Tào Mạnh đi đến đâu, thứ nhìn thấy đều là bách tính cơm no áo ấm, đều nhìn thấy lương thảo chất cao từng đống, nhìn thấy đều là quan lại địa phương cần chính yêu dân… Hắn tin rồi, lúc trước hắn là thật sự tin điều đó, nhưng mà bây giờ, hắn mới biết, tất cả những thứ đó đều chỉ là hư giả mà thôi.

Đây chính là thái bình giả dối! Chu Á Văn sững người.

Chu Á Văn là người đọc sách, hắn ta cũng là có mục tiêu của bản thân. Những cảnh tượng này, hắn ta nhìn thấy cũng không dễ chịu.

Vì thế Chu Á Văn thở dài một hơi nói.

“Những lời đông gia nói, đúng thật là khiến cho người khác đau đến xé lòng, nhưng chúng ta có thể thay đổi cái gì chứ? Chỉ riêng bệnh của một nước Ngụy đã khó xử lý rồi, càng huống hồ là toàn thiên hạ, ngàn vạn năm nay, tất cả đều chưa từng thay đổi, thế đạo gần như chính là như thế, người đời đều đang theo đuổi một phương pháp hoàn hảo, nhưng mà thật sự có phương pháp như thế sao?”

Tào Mạnh hít một hơi thật sâu, nói.

“Đây chính là ý nghĩa mà ta muốn đến Tính Châu.”

Chu Á Văn giật mình, sau đó hiểu ra.

“Đông gia đang nói là tân chính?”

Danh tiếng của tân chính, Chu Á Văn nghe thấy như sét đánh bên tai.

Thậm chí, Chu Á Văn đã sớm nghiên cứu về nó.

Nhưng đúng như những gì Tào Mạnh nói, cảm giác mà trên giấy mang đến rất nông cạn, chỉ dựa vào suy đoán lung tung, rốt cuộc vẫn là không cảm nhận được chân thực, Chu Á Văn chỉ biết mức độ cải cách quá lớn, trong lòng vẫn luôn cảm thấy bước đi quá lớn, không phải là chuyện gì tốt.

Đây thật ra chính là cách hiểu của rất nhiều người, trong lòng theo bản năng sinh ra sự cẩn trọng.

“Chính là tân chính, Diệp Ninh chỉ dựa vào tân chính, đã thu được lòng dân trong thiên hạ, khiến cho bách tính sáu nước, không có người nào không khát vọng quay trở lại vòng tay của Đại Chu, ta muốn tận mắt nhìn xem, rốt cuộc tân chính có dáng vẻ như thế nào, rốt cuộc có thể mang đến thay đổi như thế nào cho thế giới này?”

Trong mắt Tào Mạnh phát ra ánh sáng.

“Từ trước đến nay, cô vẫn luôn theo đuổi một phương pháp có thể xây dựng triều đại vạn thế.”

Chu Á Văn chép chép miệng, nói.

“Nhưng mà tân chính, gánh vác được sự kỳ vọng của đông gia sao?”

Tào Mạnh nói.

“Nhìn xem là biết rồi.”

Chương 693: Đây là loại thái bình thịnh thế gì? (3)

Mọi người đi về phía trước mấy bước.

Sau khi trải qua việc vừa rồi, tâm tình mọi người đều có chút nặng nề, vì thế đồng thời cũng càng có nhiều mong chờ hơn đối với việc nhìn xem hiện tại rốt cuộc Tính Châu có dáng vẻ như thế nào.

Bọn họ sẽ nghĩ, nước Ngụy là bộ dáng như thế, vậy thì bây giờ Tính Châu đã biến thành dáng vẻ như thế nào? Phải biết rằng trong quá khứ, Tính Châu là một nơi nghèo khó, còn xa mới bằng được vùng đất Duyễn Châu giàu có.

Về mặt căn cơ, địa lý, Tính Châu đều không hề có tư cách đánh đồng vơ đũa cả nắm mới Duyên Châu.

“Ta càng đi càng cảm thấy có chút tức giận, cho dù là tạm thời chưa thể xử lý đám tặc tử đó quy mô lớn, nhưng mà ít nhiều cũng phải dể cho một nhà bà lão vừa rồi có thể đoàn tụ, người đâu, truyền mệnh lệnh của ta, lệnh người nhanh chóng đi huyện Du Tiền, lệnh Huyện Lệnh Du Tiền lập tức thả người, để cho thôn dân thôn Thạch Khê về nhà, ngoài ra, phong tỏa tin tức, trước khi ta quay trở về, chuyện này tuyệt đối không được truyền ra ngoài!”

Suy nghĩ của Tào Mạnh vẫn là chưa đủ thoải mái.

Dáng vẻ tuyệt vọng và bi thảm của bà lão đó, luôn quanh quẩn ở trong đầu của hắn. Vì thế Tào Mạnh quyết định làm một chút gì đó.

“Tuân lệnh!”

Lập tức có người phi ngựa rời đi.

Sau khi làm chuyện này, rõ ràng Tào Mạnh thoải mái hơn nhiều. Rất nhanh đám người đã đến bờ sông Chương Hà.

Nhìn thấy Chương Hà, Chu Á Văn có chút cảm khái, nói.

“Mấy ngày trước, trận chiến Chương Hà, máu nhuộm đỏ sông Chương Hà, thi thể chìm xuống đáy sông, nghe nói liên tiếp máy ngày liền, nước sông đều là màu đỏ.”

Tào Mạnh gật đầu, có điều cũng không nói thêm điều gì. Bởi vì trong màu đỏ nhuộm đỏ sông Chương Hà đó, có rất nhiều Tiên Môn.

Tào Mạnh không hề quên, hậu đài của bản thân cũng là Tiên Môn.

Chỉ có điều bây giờ Tiên Môn đã suy yếu rồi, trở về sơn môn, không có thời gian rảnh đi quan tâm nước Ngụy của hắn như thế nào nữa. Đây cũng là một trong những nguyên nhân thôi thúc hắn đi đến Tính Châu.

Có một con thuyền đã được chuẩn bị từ sớm, mọi người đưa hết ngựa, vật sống lên trên thuyền, sau đó vận chuyển chúng sang bờ bên kia. Sau khi lên bờ, lại đi về phía trước không lâu, đã nhìn thấy một thôn làng.

Rõ ràng Chu Á Văn đã có chuẩn bị trừ trước, lập tức nói.

“Đông gia, đó là thôn Tiểu Vương, thời điểm Tính Châu gặp hạn hán, thôn Tiểu Vương là nơi bị thiên tai ảnh hưởng nặng nề nhất, nghe nói thậm chí còn xuất hiện tình huống trẻ con làm lương thực.”

Hai mắt Tào Mạnh sáng lên, nói.

“Được, vậy thì đầu tiên đi đến thôn Tiểu Vương xem xem!”

Càng ở nơi thiên tai nghiêm trọng, càng có thể nhìn ra được nhiều thứ hơn.

Mặc dù Tào Mạnh là ôm theo tâm thái đến Tính Châu tìm hiểu học tập, nhưng mà ở sâu trong lòng, lại là không tránh khỏi sẽ có một chút ý so sánh.

Hắn vẫn là ôm chút tâm lý may mắn, cảm thấy Tính Châu chưa chắc đã có thể mạnh hơn bao nhiêu, nói không chừng, còn không bằng Duyễn Châu nữa!

Phải biết rằng, từ xưa đến nay, Tính Châu là một nơi nghèo khó, đừng nói là sản vật phong phú, so với vị trí nằm ở trung nguyên cả Duyễn Châu, cho dù so sánh với các châu khác, vậy thì cũng là khác biệt một tầng.

Một nơi như thế, cho dù có trị vì tốt như thế nào, thì có thể tốt hơn được bao nhiêu?

Loại tâm thái đó, không chỉ Tào Mạnh có, bao gồm cả Chu Á Văn và mấy người của nước Ngụy, cũng đều sinh ra lòng so sánh. Đặc biệt là vừa rồi bọn họ mới gặp phải đả kích ở trong thôn Thạch Khê, rất muốn tìm được thứ gì đó để an ủi một chút.

Rõ ràng thôn Tiểu Vương này vừa hay thích hợp.

Còn về việc vì sao không đi những thôn giàu, đáp án còn cần phải nói ra sao?

Đương nhiên là sợ lại bị đả kích lần nữa rồi. Một đoàn người ôm theo loại tâm tư này, đi vào trong thôn Tiểu Vương.

Không thể không nói, thôn Tiểu Vương bị thiên tai ảnh hưởng nặng nề nhất cũng là có đạo lý của nó, đây là một thôn làng nằm ở trên sườn núi, hoàn cảnh vô cùng phức tạp, diện tích canh tác không lớn, rất nhiều lúc đều là nhìn ông trời để kiếm ăn.

Ngày bình thường nếu như thái bình, thì còn dễ nói, một khi gặp thên tai, thôn làng giống như thế, chỉ trong phút chốc sẽ xuất hiện người chết đói. Sau khi đi qua một đoạn đường núi quanh co, thôn Tiểu Vương xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

Lúc này vừa đúng lúc đến trời tối, chính là thời gian ăn cơm.

Chỉ có điều bình thường mà nói, bách tính bình thường đều là một ngày ăn hai bữa, sáng sớm và buổi trưa ăn cơm, buổi tối sẽ không ăn nữa. Có thể một ngày ăn ba bữa, đặc biệt là người ăn no cơm, rất ít khi có.

Nhưng mà trong thôn Tiểu Vương, lại đã bắt đầu có khói bếp bốc lên.

Khi đám người vừa mới đến gần, đã ngửi thấy được mùi thơm của thức ăn bốc lên. Điều này khiến cho không ít người sắc mặt hơi thay đổi.

Chương 694: Thế giới đã thay đổi, còn ngươi và ta vẫn còn đang ở trong mơ

“Sao có thể như thế?”

Bọn họ nhìn thôn Tiểu Vương ở trước mặt, lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Phía trước đúng là một thôn làng, chỉ là so sánh với thôn trang nghèo khổ ở trong tưởng tượng của bọn họ, thì thôn Tiểu Vương lại có một dáng vẻ hoàn toàn khác. Khi đi đến gần thôn làng, đường đi không còn gồ ghề nữa, mà là trở thành một con đường bằng phẳng đến mức có chút hơi quá đáng.

“Con đường này là cái gì vậy?”

Tào Mạnh ngồi xổm người xuống, dùng tay đụng vào một chút. Cảm giác tiếp xúc rắn chắc, mịn màng.

Những con đường mà Tào Mạnh quen thuộc, đại khái có thể chia làm hai loại, một loại đường bằng phẳng được dùng đá để lát thành, giống như trong vương cung, cùng với đường ở trong phủ đệ của công khanh đại thần, chính là như thế.

Loại thứ hai chính là dùng đá nhỏ, đá và các chất độn khác trộn lẫn với nhau tạo thành đường, loại đường đó xấu hơn một chút, nhưng mà đã là không tệ rồi, bình thường được xây dựng cho các đường chính, chính là như thế.

Về phần đường đất, đường núi, trong mắt của Tào Mạnh, căn bản không được tính là đường.

Nhưng mà hai loại mà Tào Mạnh quen thuộc ở trên, so với con đường ở trước mặt mà hắn nhìn thấy, rõ ràng là kém hơn rất nhiều, có trời mới biết được con đường này được làm như thế nào, thế mà lại có thể bằng phẳng như vậy.

“Ta nghe nói Diệp Ninh nghiên cứu ra một thứ, gọi là xi măng, giá cả thấp, nguyên liệu có thể tìm ở khắp nơi, có thể dùng để xây nhà, cũng có thể dùng để làm đường, nghe nói Tính Châu đã bắt đầu sử dụng ở quy lô lớn, lẽ nào đây chính là vật đó?”

Chu Á Văn nghĩ đến điều gì đó, nói.

Xi măng? Sắc mặt Tào Mạnh hơi thay đổi.

“Tài năng của Diệp Ninh, đúng thật là không thể tưởng tượng được, tài hoa của thiên hạ tất cả có chín điều, một mình hắn độc chiếm bảy tám điều!”

Cuối cùng, đã biến thành một câu cảm khái.

Lúc trước Diệp Ninh nổi tiếng, là bởi vì hắn không sợ chết, lại có khí tiết, nhưng không đại biểu hắn có năng lực trị quốc, bây giờ chủ chính một phương, chắc chắn đã phá vỡ tất cả hoài nghi.

Những cái khác không nói, chỉ nói đến vật được gọi là xi măng này, đã có thể được coi là thần vật, không vì điều gì khác, chỉ bởi vì hai điểm, giá cả thấp cùng với nguyên liệu ở đâu cũng có thể tìm được.

Như thế, chỉ cần có tâm, thì có thể xây dựng được vô số con đường bằng phẳng. Nếu muốn làm giàu, trước tiên phải làm đường.

Câu nói này không chỉ người hiện đại hiểu, người cổ đại cũng hiểu, giao thông thuận tiện, rất nhiều chuyện đều có thể có được phát triển tiến cấp, đặc biệt là thương nghiệp, sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian cho các thương đội đi lại.

Mọi người di dọc theo con đường xi măng ở trước mắt, rất nhanh đã đến thôn Tiểu Vương.

Thôn Tiểu Vương không hề tiêu điều như thôn Thạch Khê, nhìn bề ngoài có vẻ rất náo nhiệt, có nông dân đã làm ruộng xong quay trở về, tay xách cuốc, tay cầm rổ, đi thành nhóm ba năm người, mọi người nói chuyện với nhau rất vui vẻ, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười.

Khu rừng ở bên ngoài thôn, lại có không ít trẻ con đang vui đùa. Đúng thật là một bức tranh thôn làng miền núi tươi đẹp.

Trong lòng mọi người không khỏi có chút nặng nề, so sánh với thôn Tiểu Vương, thôn Thạch Khê đúng thật là không có cái gì để so sánh cả. Khoảng cách này cũng quá lớn rồi đi.

“Đại nhân, ngài chắc chắn đây thật là nơi từng gặp thiên tai sao?”

Có người hoài nghi.

Chu Á Văn mơ hồ lắc đầu.

Câu hỏi này Chu Á Văn cũng không trả lời được, dựa theo những gì hắn biết, thôn Tiểu Vương nhất định là nơi bị ảnh

hưởng thiên tai nặng nề nhất, nhưng mà nhìn tình huống ở đây, làm gì có một chút nào dáng vẻ từng chịu thiên tai?

Đây rõ ràng là một nơi thái bình thịnh thế!

Tào Mạnh trầm mặc, hắn tiếp tục đi về phía trước, sau đó nhìn thấy một đám người đang đi về phía trong thôn, đám người này không gấp gáp, nhưng vấn đề là bọn họ mang theo một lượng lớn gia súc, có la, có trâu, còn lừa kéo theo xe ở đằng sau.

Cảnh tượng này dọa cho mọi người giật mình.

Chỉ cần là người có một chút kinh nghiệm cai trị đều biết, gia súc trân quý, đặc biệt là trâu, bình thường trong thôn có một hai con, đã được xem như là hạnh phúc rồi.

Có những lúc, còn là mấy thôn cùng dùng một con trâu, đây không phải là cách nói khoa trương, mà là hiện thực. Thôn Tiểu Vương này, vì sao có thể có nhiều gia súc như thế?

Tào Mạnh chú ý đến, người kéo theo những con gia súc này, không phải là thôn dân bình thường, mà là một đám sai dịch mặc quần áo công phục (quần áo của sai nha), tiểu lại đi đầu, nhìn có vẻ rất trẻ tuổi, không đi giày, ống quần sắn lên tận đầu gối, đôi chân nhỏ dính đầy bùn có nhiều vết sẹo, cứ như thế chân trần, đi ở phía trước.

Nhìn thấy đám người này, trong những người của nước Ngụy, có một tướng quân vô cùng hưng phấn.

Chương 695: Thế giới đã thay đổi, còn ngươi và ta vẫn còn đang ở trong mơ (2)

Vị tướng quân này nhìn thấy trâu ngựa mà những sai dịch đó kéo, thì tự động cho rằng bọn họ là đang cướp đoạt gia súc của bách tính, loại tình huống này không hiếm gặp, từ trước đến nay đều là như thế, đều nói Diêm Vương dễ chọc, tiểu lại khó dây.

Những tiểu lại ở trong huyện đi xuống dưới thôn, từng người đều là những tay hút máu lột da chuyên nghiệp, đừng nói bách tính có tiền, cho dù không có tiền, cũng có thể bóp nát xương tủy của ngươi, đào ra mấy lượng tiền.

“Các ngươi là ai?”

Tiểu lại đó lập tức có ý đồ ngăn cảm bọn họ lại.

Đoàn người nước Ngụy, tuy đã cải trang thành thương đội, nhưng dù sao người nào cũng là tinh nhuệ, trên người tự nhiên sẽ mang theo một cỗ khí thế mạnh mẽ. Tiểu lại theo bản năng sợ hãi, lùi về phía sau ba bước, sau đó lại nhớ đến điều gì đó, đột nhiên có tự tin, hắn nhìn đám người trước mắt khí chất bất phàm, vì thế chắp tay nói.

“Không biết các vị là ai, ta là tiểu lại Trần Nhiên của huyện Cao Đường.”

Chẳng qua là một tiểu lại thấp bé mà thôi.

Vị tướng quân của nước Ngụy nửa cổ lên, đang muốn giáo huấn mấy câu, nhưng mà đột nhiên nghĩ đến bản thân đang cải trang thành thương đội, lại là đang nằm ở địa bàn của thế lực kẻ địch, lời nói đến bên miệng, lại chỉ có thể cứng rắn nuốt xuống.

Đúng vào lúc vị tướng quân này đang bối rối, Tào Mạnh đi lên phía trước mấy bước, chắp tay nói.

“Chúng ta là khách thương từ Duyễn Châu đến, đi ngang qua đây, vốn dĩ muốn bán mua một chút hàng hóa ở trong thôn, thuận tiện mua một chút vật dụng, chưa từng nhìn thấy quan sai kéo theo trâu ngựa đi qua, trâu ngựa nhiều như thế, lẽ nào là cướp đoạt của bách tính sao?

Tuy lời nói của Tào Mạnh rất khách khí, nhưng mà trong lời nói, theo bản năng lại mang theo một cỗ uy nghiêm.

Điều này khiến cho Trần Nhiên không khỏi âm thầm suy nghĩ, người ở trước mắt, cho dù là thương nhân, vậy thì cũng có lẽ là một hào thương, nếu không sẽ không thể có khí chất như thế.

Nhân vật như thế, Trần Nhiên không đắc tội nổi.

Cái gọi là tiểu lại, là nhân vật nhỏ đến không thể nhỏ hơn được nữa, cũng chỉ có thể thị uy một chút trước mặt lão bách tính mà thôi, chỉ cần gặp phải người có tiền có quyền một chút, chỉ có thể thành thành thật thật, tuyệt đối không dám có nửa câu hỗn xược.

Vì thế tiểu lại thành thật nói.

“Sợ rằng vị tiên sinh này hiểu lầm rồi, ta chỉ là một tiểu lại bé nhỏ mà thôi, làm sao dám cướp đoạt gia súc của bách tính? Những con gia súc này, vốn dĩ chính là của ta.”

Chu Á Văn cười lạnh.

“Của ngươi? Một tiểu lại bé nhỏ như ngươi, dựa vào cái gì mà có nhiều trâu ngựa như thế? Hơn nữa, ngươi cần nhiều trâu ngựa như thế để làm cái gì?”

Trần Nhiên cẩn thận từng chút một nói.

“Vừa rồi ta nói không quá rõ, những con gia súc này, không phải là của ta, mà tạm thời do ta quản lý, nếu như nhất định phải tính toán rõ ràng, bọn chúng đều là của huyện nha, ta là phụng mệnh lệnh của Huyện Lệnh đại nhân, dẫn những con trâu ngựa này, đi các thôn giúp đỡ.”

“Giúp đỡ?”

Đám người nước Ngụy sững người.

Nhưng mà lại lần lượt lộ ra ánh mắt khinh thường.

Loại lời nói dối này, sao có thể lừa được bọn họ? Sai dịch ở dưới nông thôn, còn có lòng tốt như thế? Không phải là đôn đốc thu lương thu thuế, thì chính là bắt tráng đinh.

Còn về phần giúp đỡ thôn dân, đó đúng thật là chưa bao giờ nghe nói, một điều viển vông!

Nếu như không phải như thế, bách tính cũng sẽ không sợ hãi sai dịch giống như sợ hãi hổ vậy.

Chính bởi vì mỗi lần sai dịch xuất hiện ở trước mặt bọn họ, đều không có chuyện tốt lành gì, nên mới tạo thành loại hiện tượng này. Chu Á Văn tiếp tục cười lạnh, nói.

“Loại lời nói dối này mà ngươi cũng dám biên ra? Ngươi cho rằng ta là đứa trẻ ba tuổi sao?”

Trần Nhiên không khỏi có chút buồn bực, tại sao đám người này không tin tưởng hắn một chút nào, nhưng mà suy nghĩ đến tinh thần mà từ trước đến nay bên trên tuyên truyền xuống, đó chính là khi tiếp xúc với người khác, phải đặt bản thân ở vị trí thấp hơn một chút, phải coi bản thân chỉ là bách tính bình

thường, mà không phải lão gia cao cao tại thượng, vừa nghĩ đến đây, Trần Nhiên trở nên kiên nhẫn hơn, nói.

"Các vị từ Duyễn Châu đến đây, có điều không biết, thật ra bây giờ toàn bộ Tính Châu, đều là loại tình huống này, điều lệnh mà Diệp đại nhân của phủ Châu Mục ban ra, đã được thực hiện ở khắp các thôn các huyện… Chỉ lấy huyện Cao Đường chúng ta làm ví dụ đi, chỉ riêng sai dịch mới chiêu mộ, đã có mấy trăm người, mấy trăm người này, đều phân tán đi các nơi, một bộ phận đi đo đạc đất đai, thống kê nhân khẩu, một bộ phận đi sửa chữa kè sông, làm sạch đường sông, một bộ phận đi… Còn ta, chính là được phá đi làm những việc liên quan đến nông nghiệp, không chỉ phải phân phát nông cụ mới nhất đến tận tay lão bách tính, mà còn phải đích thân dẫn những con gia súc này, giúp đỡ dân làng khó khăn đi cày ruộng."

Chương 696: Thế giới đã thay đổi, còn ngươi và ta vẫn còn đang ở trong mơ (3)

“Những nơi giống như thôn Tiểu Vương này, đã là thôn thứ ba ta đến rồi, bởi vì nguyên nhân lúc trước thôn Tiểu Vương bị ảnh hưởng thiên tai, vì thế điều kiện của các phương diện đều kém hơn, vì vậy ta đã ở nơi này ba ngày rồi, chính là muốn trước khi đi, giúp đỡ giải quyết tất cả các vấn đề khó khăn mà thôn dân gặp phải.”

“Đợi sau khi giải quyết xong chuyện của thôn Tiểu Vương, ta còn phải dẫn theo những con gia súc này, đi đến thôn làng tiếp theo.”

Những điều Trần Nhiên nói, rành mạch phân minh, có lý có đường.

Mọi người nghe xong không khỏi có chút sững sờ.

Nếu như là nói dối, thì tên này lại là một bộ dáng vẻ coi đó là điều hiển nhiên, nhìn thái độ của Trần Nhiên,cũng không giống loại người ăn nói lung tung.

Hơn nữa, nếu như là bịa đặt lung tung, làm sao có thể giấu được bọn họ? Nhưng nếu như là nói thật.

Vậy thì có chút khó hiểu rồi.

Tiểu lại làm sao có thể tốt đến mức độ này? Loại người giống như tiểu lại này, đều là không thành thật, tham lam nhất, mỗi lần xuống thôn làng đều là vừa ăn vừa lấy, rất khó đuổi đi.

Vì thế Chu Á Văn lại hỏi.

“Cho dù là như thế, vậy thì các ngươi đến thôn Tiểu Vương, cũng kiếm được không ít lợi ích đúng không?”

Không ngờ được, câu nói này lại khiến cho Trần Nhiên vô cùng tức giận.

“Ta và ngươi lần đầu tiên gặp mặt, sao ngươi lại có thể sỉ nhục ta như thế!”

Nhìn Trần Nhiên có dáng vẻ hiền lành thật thà, đột nhiên tức giận, đúng là khiến cho mọi người có chút không ngờ được.

Nghe thấy Trần Nhiên vừa tức giận, vừa có chút ủy khuất nói.

“Chúng ta đến đâu, đều có lương khô do trong huyện phân phát, Huyện Lệnh đại nhân có quy củ, chúng ta xuống thôn làng, tuyệt đối không được ăn một chút gạo nào của bách tính, tuyệt đối không thể lấy một một đồng một cắc nào của mọi người… Những ngày này, một đám người chúng ta vẫn luôn ở trong căn nhà cỏ xây dựng ở bên ngoài thôn, mỗi ngày bị muỗi đốt, buổi tối không ngủ được, đã vô cùng khổ cực rồi, thế mà ngươi mở miệng ra đã vu oan cho ta!”

Ánh mắt Tào Mạnh sững lại, hỏi.

“Lời này là thật?”

Trần Nhiên lại khịt mũi, nói.

“Thích tin hay không thì tùy.”

Trần Nhiên đúng là có chút tức giận rồi, dẫn theo mọi người rời đi.

Trần Nhiên là bởi vì khí chất của những người này mà có chút sợ hãi, nhưng mà hắn nghĩ đến đứng phía sau hắn là Đại Chu mạnh mẽ, là Diệp đại nhân, nên không có cái gì sợ hãi nữa.

Mọi người nhìn theo bóng lưng của Trần Nhiên, có chút hoài nghi.

Những lời Trần Nhiên nói không giống nói dối, nhưng mà nghe lại có vẻ rất giả dối.

“Những lời hắn nói, rốt cuộc là thật hay là giả?”

Chu Á Văn chau mày.

Khi Chu Á Văn vừa đến Tính Châu, đã phát hiện bản thân có chút nhìn không hiểu thế giới này rồi.

Chỉ là một thôn làng nho nhỏ, một sai dịch mà thôi, thế mà lại khiến cho Chu Á Văn có một loại cảm giác đất trời đảo lộn.

“Là thật hay là giả, nhìn xem là biết rồi.”

Tào Mạnh dẫn đầu đám người đi theo. Đám người đi sát phía sau.

Không bao lâu sau, quả nhiên bọn họ nhìn thấy ở bên ngoài thôn, có mấy ngôi nhà cỏ, những ngôi nhà cỏ này, nhìn có vẻ

rất đơn giản, dùng cành cây làm hàng rào vây xung quanh, đám gia súc cũng có chuồng gỗ đơn độc của mình, sau khi buộc xong, thì được cho ăn cỏ khô.

So sánh ra, nơi mà con người ở, thế mà còn không bằng gia súc.

Đám người này đối với nơi này rất quen thuộc, rõ ràng không phải là giả bộ. Điều này khiến cho mấy người nước Ngụy chấn động.

"Sao có thể như thế?"

Tất cả các văn sĩ đều mơ hồ.

Ở trên vùng đất Tính Châu này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Những con quỷ sai dịch lột da người kia, thế mà lại biến thành người tốt giúp đỡ bách tính?

Lẽ nào nói, đúng thật toàn bộ Tính Châu, đều là như thế, nhưng mà điều này sao có thể?

Thế giới này, bọn họ có chút không hiểu được nữa rồi. Mà còn rất nhiều chuyện khiến cho bọn họ không hiểu được.

Thời gian ăn cơm tối, trong thôn có không ít nông dân đi ra ngoài, mang theo cơm canh nóng hổi, đến tặng cho đám người Trần Nhiên. Nhìn thấy dáng vẻ của bọn họ, hoàn toàn là cam tâm tình nguyện, mang theo cảm giác thân thiết giống như là đối đãi với con cái ruột thịt của mình vậy.

Nhưng mà đám người Trần Nhiên, lại liên tục từ chối, không chịu nhận lấy, giằng co hồi lâu, có mấy người lão nhân bắt đầu khóc lên, lúc này mới bất lực nhận lấy, nhưng mà lại lấy ra mấy đồng xu, cưỡng ép nhét vào trong túi của lão nhân.

Đúng thật là tuyệt đối không chịu chiếm lợi của bách tính. Cảnh tượng này, khiến cho tất cả đám người nước Ngụy chấn động.

"Thế giới này, đúng thật là đã thay đổi đảo lộn đất trời, mà ngươi và ta, vẫn còn đang nằm trong mơ!"

Tào Mạnh lẩm bẩm nói.

Mọi người đều trầm mặc.

Từ nhỏ đến lớn.

Chỉ là một thôn làng nho nhỏ, một tiểu lại, vô cùng tầm thường, nhưng mà ở trên người của những người bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa này, lại nhìn thấy sức mạnh không thể tưởng tượng được.

Chương 697: Chấn động đến tột đỉnh

Loại sức mạnh này, không có một chút dấu vết này, nhưng lại tồn tại tín nhiệm trong sự giao lưu giữa người vứi người.

“Nếu như cô hạ mệnh lệnh, để cho các huyện của Duyễn Châu, cũng làm việc như thế, các ngươi cảm thấy có được không?”

Tào Mạnh cứ nhìn như thế, không biết vì sao đột nhiên mắt có chút nóng lên.

“Cái gì!”

“Tuyệt đối không được!”

“Đông gia nhất định không thể động loại tâm tư này, cách làm của Tính Châu, nếu như Duyễn Châu ta cũng học, thì nhất định sẽ là đảo lộn đất trời!”

Các văn sĩ kinh ngạc, nhanh chóng lên tiếng khuyên can.

Chu Á Văn cũng bước lại gần một bước, thấp giọng nói.

“Duyễn Châu và Tính Châu khác nhau, Duyễn Châu đã sớm tự có thể chế và quy tắc của bản thân mình rồi, nếu như tùy tiện phá vỡ, nhất định sẽ gây ra sóng gió to lớn… Càng huống hồ, Huyện Lệnh và tiểu lại của Duyễn Châu ta, chưa chắc đã làm việc giống như bên Tính Châu, nếu như đông gia thật sự hạ lệnh, chỉ sợ rằng cuối cùng vẫn là khổ cho lão bách tính, những tiểu lại đó xuống thôn làng, nhất định sẽ giày vò đến trời đất đảo lộn mới được!”

Tào Mạnh chỉ là đột nhiên nghĩ đến, nhưng mà sâu trong lòng cũng biết được đây là chuyện không thể nào, nhưng mà khi nghe thấy các tướng tài đắc lực của mình đều nói như thế, hắn vẫn là có chút thất vọng khó mà hình dung được.

“Cùng là con người, cùng là quan, cùng là tiểu lại, vì sao Tính Châu có thể làm được, mà Duyễn Châu lại không thể làm được chứ?”

Đám người không trả lời được.

Nói thật bây giờ bọn họ đều là choáng váng.

Phương thức tiếp xúc của Trần Nhân đối với lão bách tính, thật sự quá quỷ dị, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, bọn họ nhất định sẽ không tin. Bắt đầu từ khi nào, bách tính có thể thân thiết với tiểu lại như thế?

Mà tiểu lại, thế mà lại có thể đẩy lợi ích đã đặt vào trong túi mình rồi ra ngoài. Đúng thật là không thể tin được.

Vốn dĩ Tào Mạnh cũng không có ky vọng có được đáp án gì từ người của mình, vì thế lại tự nói với bản thân.

“Xem ra, vẫn là phải tìm tiểu lại đó hỏi cho thật rõ.”

Tào Mạnh nháy mắt.

Lập tức có người đi sắp xếp.

Không bao lâu sau, đoán người đã đến bên ngoài hàng rào nơi ở của Trần Nhiên.

Trần Nhiên nhìn thấy bọn họ tìm đến tận cửa, hơi chau mày, nói.

“Nếu như có chuyện, mời đợi một chút, ở chỗ của ta còn có hội nghị công việc sắp bắt đầu.”

Đám người nước Ngụy hơi nhíu mày, người này đúng thật là ngông cuồng, hắn có biết người trước mặt hắn là ai không? Đang định lên tiếng, thì lại bị Tào Mạnh ngăn cản, Tào Mạnh cười nói.

“Có chuyện gì, ngươi làm trước đi.”

Nhìn thấy Tào Mạnh đã nói như thế rồi, đám người chỉ có thể im lặng.

Trần Nhiên liếc nhìn bọn họ một chút, cũng không né tránh, chỉ là nhóm một chút lửa ở trong sân, sau đó một đám người không câu nệ tiểu tiết vây quanh đám lửa thành một vòng tròn.

Sau đó, Trần Nhiên bắt đầu cái gọi là hội nghị nhóm công việc.

Trần Nhiên vênh tai lên nghe, không bao lâu sau, cũng hiểu được.

Cái gọi là nhóm làm việc, chính là nói một đám người bọn họ, Trần Nhiên là tổ trưởng, là người dẫn đầu, những người khác đều phải nghe lời của hắn. Nhưng cũng không phải hoàn toàn Trần Nhiên nói cái gì, những người khác làm như thế, loại hội nghị tổ công việc này, chính là nói thoải mái, đầu tiên Trần Nhiên tổng kết tình huống một ngày làm việc hôm nay, sau đó bàn luận một chút tiến độ trước mắt, sau đó lại tổng kết ra một vài vấn đề, cuối cùng, chính là tất cả mọi người đưa ra ý kiến, lần lượt hoàn thiện kế hoạch làm việc trong tương lai.

Mười mấy sai dịch, đều làm những việc nhỏ nhặt, cũng chỉ nhằm vào các thôn làng, nhưng mà khi Tào Mạnh nghe được, lại giống như là việc kinh thiên động địa. Phương thức làm việc này, đúng thật là chưa từng nghe nói.

Thậm chí Tào Mạnh còn có một loại cảm giác, đám người này còn đáng tin hơn so với những đại thần cốt cán của hắn, làm việc còn có năng suất hơn. Đợi tất cả mọi chuyện đều được tổng kết, Trần Nhiên tuyên bố tan họp, mọi người lần lượt tản đi ăn cơm.

Những cơm canh mà mua được từ bách tính, Trần Nhiên không đụng một chút nào, mà chia cho thuộc hạ của bản thân, còn mình thì lại lấy lương khô lạnh lẽo ra, tùy tiện cắn mấy miếng.

Chi tiết nhỏ nhặt này, khiến cho Tào Mạnh lại lần nữa cảm động. Trên người tiểu lại này có phẩm chất đáng quý.

Nói thật, Trần Nhiên có chút động lòng rồi, muốn đào tiểu lại này sang nước Ngụy, người như thế, không nên chỉ làm tiểu lại, đúng thật là uổng phí nhân tài.

Lúc này, Trần Nhiên cũng nhớ đến bọn họ, vì thế gọi Tào Mạnh đi vào. Tào Mạnh rất khách khí, chỉ dẫn theo Chu Á Văn cùng vào, những người khác thì ném ở bên ngoài.

“Chuyện vừa rồi, ta xin lỗi với các hạ, chúng ta là từ Duyễn Châu đến đây, ngươi cũng biết, sai dịch ở bên phía Duyễn

Châu, mỗi lần xuống thôn làng, đều là bóc lột bách tính, chọc cho tiếng kêu khóc khắp nơi, vì thế nhìn thấy hành động vừa rồi của các hạ, mới hiểu lầm, có chỗ đắc tội, xin hãy thứ lỗi."

Chương 698: Chấn động đến tột đỉnh (2)

Tào Mạnh vừa mới bước vào, đã lập tức xin lỗi.

Chu Á Văn nghe đến khóe miệng giật giật.

Xin lỗi thì xi lỗi thôi, thế mà lại lấy chuyện Duyễn Châu ra để nói, đây đúng thật là đang tự bôi đen mình. Nhưng Trần Nhiên lại không nghe ra có vấn đề gì, sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều, nói.

"Hóa ra là như thế, cũng chỉ là một chuyện nhỏ, ta không hề để bụng."

Nghe xong, Tào Mạnh cười cười, đột nhiên móc ở trong ngực ra mười lượng bạc, nói.

"Đây là mười lượng bạc, xin các hạ nhận lấy… Đầu tiên đừng vội từ chối, số bạc này không phải là cho không, trước tiên là vừa rồi ta oan uổng cho các hạ, trong lòng vô cùng áy náy, mười lượng bạc, xem như là lễ vật bồi tội của ta, hơn nữa, ta còn có chuyện, muốn hỏi các hạ, đây cũng xem như là thù lao của các hạ."

Trần Nhiên vẫn là không nhận lấy, chau mày nói.

"Vừa rồi ngươi đã xin lỗi rồi, không cần phải đưa lễ vật bồi tội cái gì nữa, còn về việc chuyện ngươi muốn hỏi, chẳng qua chỉ là mấy câu nói mà thôi, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc, ta đều có thể nói."

Chu Á Văn xen miệng vào, hỏi.

"Nguyên tắc của các hạ là cái gì?"

Trần Nhiên nói.

"Nguyên tắc của ta, chính là không được làm chuyện không phù hợp với tinh thần của Diệp đại nhân."

Tào Mạnh sững người.

"Cái gì là tinh thần của Diệp đại nhân?"

Trong mắt Trần Nhiên lóe lên một tia sáng, nói.

“Chính là chuẩn mực làm việc là Diệp đại nhân đề ra.”

Tào Mạnh và Chu Á Văn hai mắt nhìn nhau. Có thể đoán được một chút.

Từ trên người tiểu lại này có thể nhìn ra được, ngàn ngàn vạn vạn tiểu lại ở Tính Châu có lẽ đều sùng bái Diệp Ninh như thế, đây đúng thật là điều không thể tin được.

Tào Mạnh nói.

“Vậy thì các hạ yên tâm, câu hỏi của ta, nhất định là sẽ không vi phạm nguyên tắc của ngươi.”

Trần Nhiên gật đầu, hắn thể hiện có thể hỏi rồi.

Câu hỏi đầu tiên của Tào Mạnh, đã đi thẳng vào vấn đề.

…

“Vì sao các hạ phải làm việc như thế cho bách tính? Ngươi làm những việc này, không phải là đánh mất thể diện của bản thân sao? Hơn nữa vừa rồi bách tính tặng ngươi thức ăn, vốn dĩ chính là thứ ngươi đáng có được, vì sao không cầm, ngược lại đi từ chối?”

Đây chính là câu hỏi mà Tào Mạnh suy nghĩ rất nhiều cũng không hiểu được.

Nếu như Trần Nhiên như thế, là bởi vì giác ngộ tư tưởng, nhưng mà tất cả sai dịch đều là như thế, vậy thì quá không hợp thói thường rồi, cũng không thể mỗi một người đều có giác ngộ như thế chứ.

Trần Nhiên cười cười, nói.

“Quả nhiên các hạ là người ở bên ngoài đến, những nguyên nhân này, thật ra người bản địa Tính Châu đều biết, câu hỏi đầu tiên, vì sao phải làm việc như thế cho bách tính, có hai nguyên nhân, thứ nhất, là bởi vì trước đây không lâu, thật ra ta cũng là bách tính nghèo khổ, bởi vì được học hành một chút, biết vài con chữ, vì thế được tiến cử làm lại, người giống như ta, so với bất kỳ ai khác đều hiểu bách tính vô cùng khổ cực, làm sao ta có thể nhẫn tâm làm tổn thương bọn họ chứ? Hơn nữa, quy tắc mà Diệp đại nhân định ra rất nghiêm khắc, tuyệt

đối không được có hành động làm tổn thương làm hại nhân dân, bất kỳ nơi nào, một khi xuất hiện loại tình huống đó, bách tính lúc nào cũng có thể tố cáo, phải biết rằng, Viện giám sát không phải chỉ biết ăn cơm, bọn họ chỗ nào cũng nhúng tay vào, nếu như bách tính chịu ức hiếp, bọn họ sẽ là người đầu tiên không đồng ý, còn về phần nguyên nhân thứ hai, là bởi vì làm tiểu lại, khiến cho ta nhìn thấy được tương lai!"

Tương lai?

Nếu như những lời lúc trước Trần Nhiên nói bọn họ còn có thể hiểu được, nhưng mà hai chữ tương lai này, khiến cho hai người bọn họ mơ hồ. Làm tiểu lại thì có tương lai gì?

Nói khó nghe một chút, chính là chân chó tay sai của quan lão gia mà thôi! Chính là nói ra ngoài, cũng tuyệt đối không được tính là vinh quang.

"Hai vị còn không biết đúng không? Ở Tính Châu của ta, nếu như ba năm liên tiếp, có thành tích công việc xuất sắc, thì sẽ không làm lại nữa, mà là có thể làm quan rồi!"

Trần Nhiên lộ ra kích động trước nay chưa từng có, hắn nắm chặt tay nói.

"Tiểu lại cũng có thể là quan?"

Chu Á Văn mở to hai mắt. Chuyện này sao có thể?

Nếu như như thế, vậy thì đúng thật là sỉ nhục văn sĩ.

Phàm là người làm quan, chắc chắn phải thông qua khoa cử, là người học rộng hiểu nhiều biết làm thơ. Nếu như tiểu lại cũng có thể làm quan, vậy thì trên dưới Tính Châu, ai sẽ đồng ý?

"Vì sao tiểu lại không thể làm quan? Diệp đại nhân từng nói, người làm quan, không nhìn thứ gì khác, chỉ nhìn năng lực, nếu như có thể khiến cho bách tính công nhận, hạnh phúc, vậy thì chính là quan tốt, nếu không, cho dù là làm ra bài văn bài thơ tốt như thế nào đi chăng nữa, cũng chỉ là một kẻ phế vật!"

Trần Nhiên nói.

Chu Á Văn giật giật khóe miệng, đúng là khó mà tưởng tượng được.

Chương 699: Chấn động đến tột đỉnh (3)

Chỉ một điều này, nếu như được thi hành ở Tính Châu, cũng nhất định sẽ gây lên một trận sóng gió lớn. Bởi vì trong chớp mắt khiến cho rất nhiều thế tộc, mất đi địa vị đặc biệt của bản thân. Trần Nhiên không quan tâm hai người nghĩ như thế nào, lại tiếp tục nói.

"Còn về phần ngươi nói ta làm như thế này có khi nào đánh mất thể diện của bản thân không, ta cảm thấy là không, bởi vì vốn dĩ ta chính là làm việc cho bách tính, đây mới là tư thái mà ta nên có, nếu như đã là làm việc cho bách tính, vậy thì đương nhiên không thể lấy mồ hôi nước mắt của nhân dân, Diệp đại nhân nói rồi, có những lúc tham nhũng không phải ngay từ ban đầu đã có, chiếm nhiều lợi ích nhỏ rồi, lâu dần sẽ như điều đương nhiên mà sinh ra lòng tham nhũng, vì thế phải ngay từ khi bắt đầu, đã thể hiện rõ thái độ của mình."

Hóa ra là như thế…

Tào Mạnh nghe đến đây, không tránh khỏi sinh ra một tiếng cảm khái.

"Diệp Ninh à Diệp Ninh, đúng thật là không nhìn thấu được ngươi mà."

Từ trước đến nay Tào Mạnh đều không hiểu một vấn đề, đó chính là Diệp Ninh tuổi còn trẻ, căn bản không thể nào có kinh nghiệm gì, phần lớn thời gian vẫn đang một lòng đọc sách thi cử, sau khi kết thúc khoa cử, thì ra làm quan.

Theo lý mà nói, một người giống như Diệp Ninh, cho dù là không phải không biết gì, vậy thì cũng tuyệt đối không thể nào có kiến thức gì.

Nhưng mà cứ nhất định từ khi Diệp Ninh xuất hiện đến nay, vẫn luôn kinh người, lúc trước người đời vì phẩm đức của hắn mà kính phục, bây giờ lại là không thể không kính phục năng lực lại cai trị của hắn.

Đúng thật là muốn mở cái đầu của hắn ra xem xem, rốt cuộc trong đó đựng những thứ gì. Lẽ nào trên thế giới này, thật sự có thánh nhân cái gì cũng biết sao?

Trần Nhiên nói thì tùy ý, nhưng mà Tào Mạnh lại nghe không hề tùy ý một chút nào.

Mỗi một chuyện Trần Nhiên nói, khi Tào Mạnh nghe, đều mang theo sức mạnh tuyên truyền giáo ngộ. Đây chính là tân chính!

Một khái niệm cầm quyền to lớn, đã trở thành thể chế, mà những thứ mà Tào Mạnh tận mắt nhìn thấy được, chỉ là một góc nhỏ bé mà thôi.

"Ở chỗ của ta cũng có một câu hỏi."

Sau khi suy nghĩ một hồi lâu, Chu Á Văn chắp tay nói.

"Xin mời nói."

Hứng thú nói chuyện của Trần Nhiên rất cao, cũng không từ chối.

"Câu hỏi của ta rất đơn giản, bình thường mà nói, tiểu lại đi xuống thôn làng, vĩnh viễn đều là nhận phải sự thù địch của bách tính, cho dù là bên ngoài không dám nói, nhưng mà trong lòng sợ rằng đều là âm thầm hận thấu xương, nhưng mà ngươi vì sao lại nhận được sự yêu mến của bách tính như thế?"

Đây là điều mà Chu Á Văn nghĩ không hiểu.

Chu Á Văn nhìn ra được, các bách tính của thôn Tiểu Vương, không có cảnh tượng thê thảm không thể nào sống nổi sau khi gặp thiên tai nặng nề giống như hắn ta tưởng tượng, nhưng mà hắn ta cũng có thể nhìn ra được, tuy bách tính không thê thảm như thế, nhưng mà còn xa mới được coi là giàu có.

Điều này từ quần áo mà bọn họ mặc trên người có thể nhìn ra được.

Nhưng cho dù là như thế, bách tính vẫn như trước cầm theo cơm canh nóng hổi đến tặng cho Trần Nhiên, hơn nữa chuyện quan trọng nhất là, Chu Á Văn nhìn thấy rất rõ ràng, thứ bách tính mang đến tặng đều là cơm trắng, còn có trứng gà, thậm chí là canh thịt… Điều này đối với bách tính mà nói, là thứ vô cùng xa xỉ.

Chỉ có khi cuối năm đến Tết mới nỡ dùng, mà bây giờ, thế mà lại vì một đám người sai dịch không thân không thiết với bản

thân mà chuẩn bị phong phú như thế, điều này khiến cho Chu Á Văn cảm thấy không thể tin được.

Bởi vì ở sâu trong lòng hắn, vẫn luôn có một tư tưởng, đó chính là bách tính và tiểu lại giống nhau, thật ra đều gian xảo. Đúng thế, chính là như vậy.

Điêu dân ở vùng đất cằn cỗi, càng là nơi nghèo khó, càng dễ dàng xuất hiện loại người xảo quyệt, đây không phải là lời nói linh tinh, mà là kinh nghiệm mà Chu Á Văn tổng kết ra được sau nhiều năm trị chính.

Nhưng mà vì sao ở đây, lại thể hiện ra một phong cảnh hoàn toàn khác chứ?

"Ta còn tưởng ngươi muốn hỏi cái gì, câu hỏi này rất đơn giản."

Trần Nhiên cười cười, nói.

"Rất đơn giản, đặt mình trong hoàn cảnh của người khác là được."

"Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác?"

"Đúng thế, trong quá khứ tiểu lại xuống thôn làng, là để giục lương, thu thuế, bắt tráng đinh, bọn họ ở trong mắt bách tính, là ác độc, là khiến cho kẻ cầm đầu khiến cho bách tính không thể nào sống được, vì thế, mới vô cùng thù hận với bọn họ, nhưng mà chúng ta thì khác, chúng ta là phụng mệnh lệnh của Huyện Lệnh, đến giúp đỡ bọn họ, húng ta phát miễn phí nông cụ cho bách tính, chúng ta còn mang trâu và ngựa đến cho bọn họ, khi chúng ta nhàn rỗi, còn xuống ruộng làm việc cho bách tính, còn gánh nước cho bọn họ."

Chương 700: Có thể làm cho dân hiểu, nhưng không thể để cho dân biết

"Cái gì?"

Tào Mạnh và Chu Á Văn hai mắt nhìn nhau, đều nhìn ra được vẻ không thể tin nổi trong mắt đối phương.

Bọn họ biết Trần Nhiên là đến để giúp đỡ bách tính, nhưng mà không ngờ được, thế mà hắn lại làm nhiều chuyện như thế. Mà

đây còn chưa phải kết thúc.

Trần Nhiên tiếp tục nói.

“Trên thực tế trước khi chúng ta đến, đã có mấy nhóm tổ công việc đến rồi, khi bọn họ vừa mới bắt đầu đến, bách tính đối với bọn họ cũng là vô cùng đề phòng, nhưng mà bọn họ lại dùng hành động thực tế của bản thân, đánh tan lòng phòng bị của bách tính… Các ngươi cũng nhìn thấy rồi, thôn Tiểu Vương là thôn miền núi, nằm ở trên sườn núi, đường đi ngoằn ngoèo, lấy nước khó khăn, vì thế tổ công việc đến đây sớm nhất, chuyện đầu tiên làm, chính là tu sửa một con đường dẫn nước từ trên núi xuống, những tổ công việc đến sau này, mang đến một số lượng lớn xi măng, xây dựng một con đường thật đẹp cho bách tính, giải quyết vấn đề đường khó đi, những tổ công việc phía sau, đến tiến hành một lần hành động xóa mù chữ, khiến cho không ít người thành niên trong thôn, đều biết viết tên của bản thân mình, cũng thuận lợi ghi học tịch cho trẻ em, qua nửa tháng nữa, mấy đứa trẻ sẽ nhập học rồi, trường học được xây dựng cách chân núi không xa…”

“Lòng người là thịt, những tổ công việc trước chúng ta, dùng hành động thực tế của bản thân, từng chút từng chút một khai mở lòng phòng bị của bách tính, khiến cho bách tính công nhận, mà đợi đến khi ta dến, thì được bách tính vô cùng hoan nghênh.”

“Điều này không phải bởi vì ta làm tốt bao nhiêu, mà là tất cả mọi người đều đang cố gắng làm chuyện của bản thân, bách tính không thể nào hết lòng ghét một người tốt cho bọn họ, hơn nữa, chính bởi vì trải qua những năm tháng khó khăn trong quá khứ, vì thế mới càng thêm trân trọng cuộc sống tốt đẹp của hiện tại, vì thế, thái độ của bọn họ với chúng ta, cũng rất dễ hiểu được…”

Nghe những lời nói chi tiết này, thần sắc Chu Á Văn cứng đờ, nhất thời, thế mà lại không nói được lời nào. Có một câu nói gọi là động băng ba thước không phải một ngày lạnh.

Muốn cảm động được một người, cũng không phải là chuyện của một ngày.

Nhưng mà cái gọi là “tổ công việc” đã dùng hành động thực tế của bản thân, từng chút từng chút một làm tan băng giá ở trong

lòng bách tính, khiến cho bách tính công nhận họ hơn bao giờ hết.

Có thể tưởng tượng được, ở trong loại tình huống như thế, bất luận tiểu lại làm chuyện gì, đều có thể rất thuận lợi. Bởi vì bách tính đã coi bọn họ là người nhà, có lòng tin tưởng vô cùng mãnh liệt với bọn họ. Tào Mạnh đã chấn động đến có chút tê dại, hắn rất có hứng thú với cái gọi là tổ công việc, đặc biệt hỏi.

"Tổ công việc mà ngươi nói, rốt cuộc là chuyện gì? Bọn họ bao nhiêu thời gian thì đến thôn Tiểu Vương một lần? Khi đến, lại là làm việc gì?"

Trần Nhiên rất kiên nhẫn giải thích.

"Tổ công việc chỉ là tiểu đội thành lập lâm thời để làm việc, thuộc loại làm công việc đặc thù, ví dụ như nơi nào đó xuất hiện tai nạn, sẽ lập tức thành lập tổ công việc, đặc biệt đi làm chuyện đó, tổ công việc giống như chúng ta, chính là chuyên làm những việc nông nghiệp, đợi đến khi giúp bách tính giải quyết vấn đề canh tác xong, chúng ta sẽ lập tức giải tán, còn về phần bao nhiêu lâu đến một lần, vậy thì phải xem tình hình, nếu như thôn Tiểu Vương không có khó khăn gì, thì không nhất thiết phải có tổ công việc tham gia nữa, nhưng mà mỗi một đoạn thời gian, cũng sẽ có tiểu lại đặc biệt đến thôn Tiểu Vương, một phương diện là tìm hiểu những vấn đề thôn dân gặp phải gần đây, một phương diện khác cũng là tuyên đọc chính sách mới nhất của Huyện Lệnh đại nhân cùng với Diệp đại nhân ban hành."

Tào Mạnh gật đầu.

Điều này cũng không khó hiểu, thật ra tổ công việc chính là loại giống như là khâm sai, nếu như xảy ra chuyện gì, thì có thể mang theo sứ mệnh đi xuất mã, chuyên đi giải quyết chuyện đó.

Chỉ có điều quyền hạn của tổ công việc so với khâm sai nhỏ hơn vô số lần, những chuyện mà bọn họ làm, cũng đều là những chuyện nhỏ. Chu Á Văn nghe đến sinh ra lòng hiếu kỳ.

"Mỗi một đoạn thời gian, còn có tiểu lại đi các thôn để chuyên tuyên đọc chính sách của quan phủ, có cần thiết phải như thế

không?”

Thánh hiền của Nho gia từng nói, có thể làm cho dân hiểu, không thể làm cho dân biết.

Đây thật ra chính là một loại chính sách ngu dân.

Trên thực tế đây không phải là tư tưởng của một số ít người, mà là tư tưởng chủ lực, rất nhiều người đều cảm thấy bách tình bình thường không cần biết quá nhiều, chỉ cần phục tùng mệnh lệnh là được.

Biết quá nhiều, tâm tư sẽ phức tạp, một khi tâm tư phức tạp, thì sẽ dễ dàng xảy ra chuyện. Phía trên nói như thế nào, bên dưới làm như thế, đây mới là chính xác.

Chương 701: Có thể làm cho dân hiểu, nhưng không thể để cho dân biết (2)

Nhưng mà Diệp Ninh làm như thế, không phải là hoàn toàn đảo ngược điều này sao? Trần Nhiên lộ ra thần sắc nghiêm nghị, nói.

“Không được nói linh tinh, sắp xếp này là Diệp đại nhân đích thân ra lệnh, những lời mà ngài ấy nói, tuyệt đối không bao giừ sao, người trong thiên hạ này đều nên phục tùng vô điều kiện mới đúng!”

Rất rõ ràng, Trần Nhiên đối với Diệp Ninh đã đến mức độ sùng bái mù quáng rồi. Điều này khiến cho hai người ít nhiều có chút ngượng ngùng.

Bọn họ đối với Diệp Ninh nhiều nhất là tán thưởng và bội phục, chưa đạt đến mức độ sùng bái, vì thế bọn họ căn bản không thể nào hiểu được, cũng không thể nào đồng tình.

Nếu như Diệp Ninh nói cái gì chúng ta tin cái đó, vậy thì nếu như hắn bảo nước Ngụy ta trực tiếp đầu hàng, vậy thì chẳng phải ta cũng phải làm theo sao? Chuyện này sao có thể?

Vì thế hai người đều không nói gì. Trần Nhiên tiếp tục nói.

“Diệp đại nhân từng nói, tất cả mọi thứ trên thế gian này đều là lừa trên gạt dưới, phần nhiều đều là người biết nhiều, lừa gạt người biết ít hơn, vì thế phải nghĩ cách giải quyết vấn đề từ

chỗ căn bản nhất, đó chính là phải khiến cho trong lòng bách tính tự biết mình, như thế nào là trong lòng tự biết mình đây? Đương nhiên là cần chúng ta cố gắng rồi, để cho bách tính biết, bọn họ một năm nên giao bao nhiêu lương thực, người già có thể hưởng thụ phúc lợi gì… Từng điều như thế, đều là những chuyện liên quan mật thiết với nhau, một khi trong lòng bọn họ tự biết mình, nếu như người trong thiên hạ muốn lừa gạt, là chuyện không thể nào nữa."

Nghe đến đây, Tào Mạnh bắt đầu có hứng thú.

"Nhưng nếu như tiểu lại đến tuyên đọc cố ý không nghiêm túc thì sao?"

Trần Nhiên cười lớn hai tiếng, nói.

"Chuyện đó sao có thể không nghiêm túc chứ? Mỗi lần có chính sách mới nào đó, đều nhất định phải triệu tập bách tính toàn thôn để tuyên đọc, đọc ít nhất ba lần, nếu như có người không hiểu, thì phải không được không kiên nhẫn đi giải thích, chỉ khi bách tính hoàn toàn hiểu được, mới ký tên vào, nếu như không thể có được chữ ký của tất cả bách tính, vậy thì chuyện này sẽ không được tính là hoàn thành, vì thế mỗi lần tiểu lại đến, đều không dám lơ là chuyện này."

Hai mắt Chu Á Văn sáng lên.

"Đây đúng là một cách hay, vậy thì bách tính có phản ứng như thế nào?"

Trần Nhiên nói.

"Lúc mới bắt đầu, bách tính không coi là chuyện gì cả, dù sao kiến thức của bọn họ cũng là có chút khuyết thiếu, cũng không quá hiểu những thứ này, chỉ là nửa hiểu nửa không nghe xong, mơ mơ hồ hồ ký xuống, nhưng mà không qua bao lâu, bọn họ phát hiện những chính sách này có liên quan rất lớn đến bọn họ, ví dụ như, Diệp đại nhân quy định, nói phàm là người già từ sáu mươi tuổi trở lên, thời điểm hết năm Tết đến, nha môn đều sẽ phát lương thực thịt cho bọn họ, những người già tuổi lớn hơn, thậm chí quan phụ mẫu địa phương còn đích thân đến hỏi thăm, ví dụ như, trường học ở dưới chân núi không thu bất kỳ khoản học phí này, nhưng mà phải thu một chút phí sách vở mang tính tượng trưng, nếu như có gia đình khó khăn, cũng

không cần lo lắng, cũng có thể xin trợ cấp hộ nghèo, ví dụ nữa, trong huyện có công trình lớn nào đó, cần thanh niên trai tráng, nam tử nhàn rỗi trong thôn có thể đến đó làm việc, phải biết rằng bình thường công việc ở trong huyện, đều là lo ba bữa cơm, hơn nữa đãi ngộ cũng không tệ…”

“Lâu dần, bách tính phát hiện, những chính sách này, thế mà lại là chuyện liên quan đến các phương diện công việc của bọn họ, vì thế sau này cũng không dám lơ là nữa, mỗi lần tiểu lại đến, bách tính đều vô cùng tích cực, nhất định phải hoàn toàn tìm hiểu rõ mới được.”

“Đây cũng là nguyên nhân vì sao Diệp đại nhân phải định kỳ tổ chức hành động xóa mù chữ, chính là muốn để cho người ở trong thôn dù ít dù nhiều có thể nhận biết được mấy chữ, như thế tầm nhìn cũng có thể mở rộng hơn một chút, khi gặp phải tiểu lại tuyên đọc chính sách, cũng có thể có chút năng lực đọc hiểu, mà không đến mức hai mắt đều đen.”

Trần Nhiên nói quá nhiều, có chút khát nước.

Hắn lấy một bình nước ở bên cạnh, ừng ực uống mấy ngụm. Mà hai người Tào Mạnh và Chu Á Văn lại lần nữa rơi vào trong trầm tư.

Hai người bọn họ đều không đơn giản, một người là Ngụy Vương, một người là thượng khanh nước Ngụy, bất luận là năng lực hay là địa vị, đều là không có gì để bới móc.

Nhưng mà hôm nay, ở trước mặt một tiểu lại nho nhỏ, lại giống như một học sinh vậy, mỗi một câu mà đối phương nói, hai người đều phải trầm mặc một chút thời gian để tiêu hóa.

Nhưng điều này rõ ràng không phải Trần Nhiên có bao nhiêu cao minh.

Trần Nhiên chỉ là một tiểu lại trung thành với trách nhiệm mà thôi, người thông minh chân chính, chính là Diệp Ninh mà Trần Nhiên vô cùng sùng bái. Diệp Ninh không thỉ có thể khống chế phương hướng chung, mà còn có thể quan tâm đến những chi tiết này.

Chương 702: Có thể làm cho dân hiểu, nhưng không thể để cho dân biết (3)

Bọn họ không biết câu nói chi tiết quyết định thành bại, nhưng mà khoảnh khắc này lại có cảm ngộ tương tự như thế. Tiểu lại như thế, bách tính như thế, Tính Châu sao có thể không hưng thịnh?

Trên vùng đất khô cằn như vậy, đúng thật là đã hoàn toàn thay đổi rồi.

Trần Nhiên uống nước xong, đưa bình nước cho hai người.

"Có lẽ hai vị đã khát rồi đúng không, không bằng uống hai ngụm, đây đều là nước đun sôi để nguội, yên tâm đi."

Tào Mạnh sao có thể uống nước người khác từng uống, đang định từ chối, nhưng mà sau khi nghe đến những điều phía sau Trần Nhiên nói, lại ngây ra.

"Nước đun sôi để nguội?"

Trần Nhiên cười toét miệng, kiêu ngạo nói.

"Đây cũng là sắp xếp của Diệp đại nhân chúng ta, ngài ấy nói, ở trong nước lạnh, có vi sinh vật mà chúng ta không nhìn thấy được, những vi sinh vật này, chính là nguyên nhân dẫn đến bệnh tật của con người, vì thế để cơ thể khỏe mạnh, cổ vũ tất cả mọi người đều uống nước nóng, nước ở trong bình nước của ta, đầu tiên đun sôi trước, sau đó thì để nguội."

Tào Mạnh nghe xong, chỉ cảm thấy hoang đường, nhưng mà hắn cũng không thể nào ở ngay trước mặt Trần Nhân nói đây là lời nói linh tinh, nhưng cũng biểu đạt ra vẻ không tin của mình.

"Chuyện này sao có thể? Từ nhỏ đến lớn đều uống nước lạnh, nhưng từ trước đến nay chưa từng bị bệnh."

Trần Nhiên nhìn Tào Mạnh từ trên xuống dưới, nói.

"Có lẽ các hạ là võ giả đúng không."

Tào Mạnh gật đầu.

Hắn không chỉ là võ giả, mà thực lực còn rất mạnh, đã đến trình độ Tông Sư rồi…

"Vậy thì đúng rồi, võ giả có nội khí, người tu hành có linh lực, cho dù là người đọc sách, trong cơ thể cũng có văn khí bảo vệ, nhưng mà bách tính bình thường, cái gì cũng không có, là

người yếu đuối nhất, vì thế mới bị những vi sinh vật ở trong nước làm hại, Diệp đại nhân từng nói, những vi sinh vật này không nhìn thấy cũng không sờ được, nhưng mà đúng là có hại đối với con người, nếu như ngài ấy đã nói như thế, vậy thì không thể nào là gạt người, bây giờ trên dưới Tính Châu, trên có người già, dưới có trẻ nhỏ, đều chỉ uống nước đun sôi."

Trần Nhiên nhàn nhạt nói.

Tào Mạnh và Chu Á Văn lại lần nữa nhìn nhau, đối với chuyện này, hai người giữ thái độ hoài nghi.

Dù sao loại chuyện này cũng chưa từng có nghiệm chứng, nhưng chuyện này không quan trọng, uống nước đun sôi thì uống nước đun sôi đi, trái phải chẳng qua là đốt thêm chút than mà thôi, thông qua chuyện này, điều khiến cho bọn họ cảm thấy thật sự đáng sợ, thật ra vẫn là sức hiệu triệu của Diệp Ninh.

Phàm là những điều mà Diệp Ninh nói, giống như là khuôn vàng thước ngọc vậy, căn bản sẽ không có người nào hoài nghi, tất cả mọi người đều không có bất kỳ thắc mắc nào, trực tiếp bắt đầu chấp hành.

Loại sức ảnh hưởng này, mới là điều bọn họ phải quan tâm.

Có lẽ nhìn ra được Tào Mạnh và Chu Á Văn không đồng ý với chuyện này, Trần Nhiên cũng không giải thích cái gì, những người đến từ bên ngoài này, không mù quáng giống như Tính Châu, tồn tại lòng hoài nghi đối với những mệnh lệnh khó mà hiểu được của Diệp Ninh, cũng là điều vô cùng bình thường.

Trần Nhiên quay trở lại chủ đề chính, tiếp tục nói những chuyện mà bọn họ cảm thấy hứng thú.

"Liên quan đến chuyện để cho bách tính hiểu được những việc xảy ra trong triều đình, Diệp đại nhân còn từng kể một câu chuyện, ngài ấy nói ở trong quá khứ xa xôi, đã từng có chuyện kết oán giữa người với người, vì thế trong lòng sinh ra sát ý, muốn đối phương đi chết, vì thế chuẩn bị một trăm lượng bạc mua người giết người, nhưng mà người cầm bạc, lại không muốn đích thân ra tay, vì thế lấy ra năm mươi lượng bạc, giao cho ba người, ba người chỉ có được năm mươi lượng bạc, vì số bạc này mà đi giết người, ít nhiều cũng có chút không đáng, vì

thế lại lấy ra hai mươi lượng, giao cho tên côn đồ chơi bời lêu lổng, để cho người đó đi làm chuyện này, tên côn đồ tuy bình thường rất ngang ngược, nhưng mà giết người, lại cũng là không dám, hơn nữa, tiền thật sự quá ít, vì thế lại giữ lại mười lăm lượng, chỉ lấy ra năm lượng, giao cho một nhân vật nhỏ bé dưới tay của mình, mà lúc này năm lượng bạc còn có thể làm cái gì chứ? Chỉ sợ rằng đến việc mua con cây đao sắc bén cũng không làm được."

"Câu chuyện này chính là đối ứng với triều đình, ở trong quá khứ, kinh thành chấn tai, đã phát ra lương tiền, còn mười phần, đến địa phương chỉ có bảy phần, sau đó đến trong huyện, chỉ còn lại năm phần, cuối cùng đến trên tay bách tính, nhiều nhất chỉ còn ba phần."

"Vì thế, muốn hoàn toàn diệt trừ hoàn toàn hiện tượng lừa trên gạt dưới, bách tính nhất định phải biết rất nhiều chuyện."

Trần Nhiên cười nói.

"Bây giờ sự vụ trên dưới Tính Châu ta, trên cơ bản đều là công khai minh bạch, có thể nói là đến người qua đường cũng biết, muốn lừa trên gạt dưới, là chuyện không thể nào."

Chu Á Văn hỏi.

"Chuyện này là vì sao?"

Chương 703: Có thể làm cho dân hiểu, nhưng không thể để cho dân biết (4)

Trần Nhiên mập mờ, chạy vào trong căn nhà cỏ của mình, lấy ra một xấp giấy viết đầy chữ, nói.

"Bởi vì cái này."

Tào Mạnh nhận lấy, mở ra xem.

Thế mà lại viết đầy những chuyện mới xảy ra gần đây ở Tính Châu, cùng với chính sách mới nhất, bên trên còn có ngày tháng rõ ràng, chính là mấy ngày trước.

"Đây là vật gì?"

Tào Mạnh lộ ra thần sắc nhạc nhiên.

“Đây là báo giấy, không cần ra ngoài cũng biết việc của Tính Châu, chỉ cần nhìn báo giấy là được rồi.”

Hóa ra đây chính là báo giấy.

Chu Á Văn không thể nào chưa từng nghe nói đến báo giấy, dù sao Tính Châu đã xuất bản nhiều như thế, thậm chí có không ít còn lưu truyền đến nước Ngụy, chỉ có điều lúc đó hắn không có nhiều hứng thú, không hề ý thức được báo giấy là thứ lợi hại như thế nào, vì thế không quan tâm lắm.

Bây giờ nhìn thấy, mới biết báo giấy lợi hại như thế nào.

Sự tồn tại của vật này, thế mà có thể giải quyết được vố số tệ nạn tồn tại nhiều năm trong quan trường, đúng thật là khó mà tin được. Bọn họ muốn lấy báo giấy của Trần Nhiên, đương nhiên Trần Nhiên vui lòng chấp nhận.

Tào Mạnh và Chu Á Văn cầm báo giấy mang về đọc, có thể nói là thao thức cả đêm.

Chỉ một tờ báo giấy đơn giản, lại khiến cho bọn họ gần như phát điên, đây đúng thật là mở ra một thế giới mới, hóa ra còn có thể như thế sao?

Khi trời sáng, hai người tiếp tế một chút ở thôn Tiểu Vương.

Trên thực tế không phải là tiếp tế, mà là đặc biệt muốn nhìn xem thôn Tiểu Vương có phải là giống như những điều Trần Nhiên nói hay không. Vừa nhìn, mới phát hiện đúng là không có gì khác biệt.

“Diệp Ninh, đã làm một chuyện lớn ở Tính Châu!”

Tào Mạnh hít một hơi thật sâu,

Hắn đối với Tính Châu, sinh ra lòng hiếu kỳ vô hạn.

Một ngôi làng nho nhỏ, đã mang đến chấn động vô cùng lớn cho hắn. Vậy thì huyện thành thì sao? Quận thành thì sao? Châu phủ thì sao?

Hành trình tiếp theo đây, đối với bọn họ mà nói là điều huyền diệu.

Bọn họ ở trong huyện thành, nhìn thấy một công trường xây dựng vô cùng sôi nổi, khắp nơi đều đang xây dựng, huyện

thành nho nhỏ, phát triển giống như ngọn lửa, thế mà đã có thể so sánh với một vài quận thành ở nước Ngụy rồi.

Về phần quận thành, đúng là khiến cho bọn họ giống như đang nằm mơ, có thể ở trong đó nhìn thấy thương đội vô tận, thậm chí nha môn còn đặc biệt mở một con đường, làm trung tâm thương nghiệp, có không ít thương hộ ở bên ngoài đến, thậm chí đều là từ xa đến đây, để đặc biệt kinh doanh ở nơi này.

Vì thế, trên dưới nước Ngụy, không có một chút lòng kiêu ngạo nào nữa. Bọn họ trở nên vô cùng khiêm tốn.

Hoặc là nói, đây là tự ti.

Bởi vì chỉ cần không phải kẻ mù, đều có thể nhìn ra được sự chênh lệch giữa hai nước, Tính Châu này đã không còn là Tính Châu ở trong ký ức của bọn họ nữa. Cuối cùng, sau nửa tháng lăn lộn, bọn họ đến châu phủ.

Thành Tấn Dương so với quá khứ, đã mở rộng hơn ít nhất mười lần.

Ngước mắt nhìn một lượt, vẫn như trước là một tòa thành hùng vĩ.

Nhưng cho dù mở rộng nhiều như thế, Tấn Dương vẫn như trước hiện ra có chút chật chội, vừa mới đi vào, đã nhìn thấy vô số xe ngựa ngang dọc, đúng là một cảnh tượng vô cùng phồn hoa.

Tào Mạnh nhìn thấy những điều này, trong lòng đã không có gì chấn động nữa, bởi vì hắn đã tê dại rồi.

Tào Mạnh hít một hơi thật sâu, đi đến trong trà lâu ở bên đường, dự định nghỉ ngơi một chút, thận tiện điều chỉnh lại tâm tình. Nhưng kết quả, vừa mới bước vào trà lâu, đã nghe thấy một giọng nói có chút quen thuộc.

“Cao huynh, đã lâu không gặp.”

Tào Mạnh ngẩng đầu lên nhìn, chỉ nhìn thấy một nam tử tuấn mỹ cả người bạch y, tràn ngập dáng vẻ thư sinh, trong tay hắn cầm một chiếc quạt xếp, khóe miệng mỉm cười, đang nhìn về phía hắn.

“Diệp Ninh.”

Con người của Tào Mạnh bất ngờ co rụt lại.

Khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Ninh, Tào Mạnh nhận phải kinh hãi vô cùng lớn.

Bởi vì trước mắt thời điểm này, đúng thật là có chút mơ hồ. Vì sao lại nói như thế?

Phải biết rằng Tào Mạnh vòng đi vòng lại ở Tính Châu cả nửa tháng, hôm nay mới vừa đến Tấn Dương, đi ở bên đường tùy tiện chọn một quán trà đi vào, kết quả đã đụng phải Diệp Ninh.

Đây là trùng hợp? Đây rõ ràng không phải trùng hợp!

Điều này chỉ có thể nói rõ một chuyện, đó chính là nhất cử nhất động của Tào Mạnh, đều bị Diệp Ninh hoàn toàn nắm giữ! Nếu không, tuyệt đối sẽ không đạt được đến loại mức độ này.

Có thể tưởng tượng được, Tào Mạnh vẫn luôn cho rằng, bản thân ở Tính Châu không lộ ra bất kỳ dấu vết nào, ngụy trang vô cùng hoàn hảo, kết quả thì sao, lại đã sớm bị Diệp Ninh nhìn thấu, điều này sao có thể không khiến cho hắn chấn kinh?

Không chỉ Tào Mạnh, cho dù là đám người Chu Á Văn ở phía sau lưng, cũng là như thế. Trong chớp mắt sau lưng chảy mồ hôi đầm đìa ướt cả áo.

Chương 704: Giao tình giữa quân tử

Rất nhiều người bất giác đặt tay lên chuôi kiếm ở bên hông nắm thật chặt. Đây là phản ứng theo bản năng.

Trong nháy mắt một bầu không khí gươm súng sẵn sàng, đã thể hiện ra ngoài.

Đương nhiên bọn họ có lý do làm như thế, bởi vì chuyện lo lắng nhất vẫn là xảy ra rồi.

Thân phận của Tào Mạnh vừa tôn quý vừa đặc biệt, nhân vật giống như Tào Mạnh, bất luận làm cái gì đều không nên để bản thân rơi vào nguy hiểm, đường đường Ngụy Vương, không có bất kỳ biện pháp bảo vệ nào mà đến Tính Châu, một khi bại lộ thân phận, hậu quả có thể nói là không thể tưởng tượng nổi!

Đổi một suy nghĩ khác, nếu như bọn họ là Diệp Ninh, ở trong tình huống khi phát hiện Tào Mạnh tự đến tận cửa, bọn họ sẽ buông tha cho Tào Mạnh sao? Đáp án đương nhiên là không.

Trực tiếp giết chết, cũng không cần thiết, nhưng ít nhất cũng là giam lỏng lại, dùng để uy hiếp nước Ngụy.

Vì thế, suy nghĩ đến hậu quả đáng sợ, bọn họ đã chuẩn bị để huyết chiến, có mấy người kinh nghiệm phong phú, càng là ánh mắt nhìn ngó, quan sát bốn phía, bọn họ đang ý đồ tìm kiếm một con đường chạy trốn.

Tuy nói Tấn Dương là hang ổ của Diệp Ninh, muốn chạy trốn khỏi nơi này trên cơ bản có thể nói là chuyện không thể nào, nhưng bọn họ vẫn như trước kiên định chấp hành sứ mệnh của bản thân.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Tào Mạnh lại bất ngờ giơ tay, thấp giọng nói.

“Các ngươi đang làm cái gì? Tất cả lùi xuống cho ta!”

Mọi người khó mà tin được nhìn Tào Mạnh.

Nhưng mà thứ chào đón lại là ánh mắt không cho phép hoài nghi của Tào Mạnh. Vì thế, đám người chỉ có thể lùi về phía sau.

Mà Tào Mạnh lại là hít một hơi thật sâu, bây giờ hắn cũng xem như là hồi thần lại, sau chấn kinh và kinh hãi ban đầu, hắn dần dần hồi phục bình tĩnh.

Người có thể làm việc lớn, tự nhiên có chỗ hơn người, nước Ngụy của Tào Mạnh, là mạnh nhất trong sáu nước, mà hắn cũng là được người trong thiên hạ đánh giá là kiêu hùng “có phong thái giống Thái Tổ” nhất.

Càng là thời điểm nguy cấp như thế này, Tào Mạnh càng có thể giữ được bình tĩnh, sự bình tĩnh này, chính là bởi vì hắn chú ý đến một chuyện, hình như Diệp Ninh không có địch ý.

Ít nhất bây giờ không có.

Nhìn dáng vẻ của Diệp Ninh, cả người một thân bạch y, một chiếc quạt xếp, thế mà trên người lại không còn vật gì khác.

Mà bên người Diệp Ninh, cũng không có hộ vệ nào bảo vệ, chỉ có một trái một phải, hai thị nữ nhìn rất yêu kiều đáng yêu hầu hạ mà thôi.

Đặc biệt là nụ cười của Diệp Ninh, mang theo một cỗ hương vị dịu dàng, điều này khiến cho Tào mạnh nghĩ đến bốn chữ "quân tử như ngọc". Tào Mạnh không phát giác được bất kỳ địch ý nào ở trong trà lâu.

Điều này nói rõ một chuyện, hình như Diệp Ninh không có ý muốn hại Tào Mạnh, đương nhiên, có lẽ phía sau sẽ lật mặt, nhưng mà bây giờ tám phần là không có, nếu đã như thế, nếu như hắn gươm súng sẵn sàng, ngược lại lộ ra mình thấp kém, thể hiện ra bản thân là loại nhát gan.

Hơn nữa, ra tay ở đây, dùng mông nghĩ cũng biết không có bất kỳ phần thắng nào.

Thân phận đã bị bại lộ, vậy thì muốn giết ra một con đường máu chạy trốn cũng căn bản cũng là chuyện không thể, vì thế lúc này phe mình đã để lộ ra địch ý, sẽ chỉ khiến cho mọi chuyện càng trở nên xấu đi, mà sẽ không thể tốt hơn.

Nếu đã như thế, bản thân cần gì phải thể hiện căng thẳng như thế chứ?

Nếu như trên mặt Diệp Ninh đã nở nụ cười, vậy thì đương nhiên Tào Mạnh cũng không thể rơi xuống thế hạ phong, vì thế Tào Mạnh lộ ra một nụ cười ấm áp, chắp tay với Diệp Ninh nói.

"Diệp đại nhân, đã lâu không gặp."

Hai người nhìn nhau, mỗi người một cảm xúc.

So với lần trước gặp mặt, tình huống của hai người đã có thay đổi nghiêng trời lệch đất.

"Sông núi tương phùng, hôm nay Tào huynh đến Tấn Dương, Diệp mỗ vô cùng vinh hạnh, nếu như có chỗ nào tiếp đãi không chu toàn, không phải là thể hiện ra ta không có đạo đãi khách sao? Nước trà của trà lâu này có chút thú vị, không biết Tào huynh có vui lòng thưởng thức, cùng bàn luận với Diệp mỗ một chút không?"

Diệp Ninh mỉm cười nói.

Mặc Ly ở bên cạnh nghiêng đầu, nàng không hiểu tình huống trước mắt, vẫn còn mơ mơ hồ hồ.

Nhưng mà trong lòng Huyên Huyên lại hiểu rất rõ, nàng biết, trong quá khứ Ngụy Vương Tào Mạnh là nhân vật có hy vọng trở thành hoàng đế nhất, cũng chính là nói, Tào Mạnh nhất định là kẻ địch của Đại Chu.

Nhưng mà kẻ địch gặp mặt, vì sao lại lộ ra dáng vẻ vui vẻ hòa thuận như thế này chứ? Điều này khiến cho Huyên Huyên có chút khó hiểu.

Đám người nước Ngụy, cũng không hiểu nổi.

Nhưng dường như trong lòng Tào Mạnh đã hiểu ra cái gì đó, vì thế cười sáng lạn, nói.

"Mời!"

Tào Mạnh đi theo bước chân của Diệp Ninh, đi lên nhã gian ở tầng hai. Đám người Chu Á Văn sừng người tại chỗ, có chút không biết nên làm thế nào.

Chương 705: Giao tình giữa quân tử (2)

"Đại nhân, chúng ta nên làm thế nào đây?"

Có người hoang mang hỏi.

"Đợi!"

Chu Á Văn hít một hơi thật sâu.

Hắn ta nhìn thấy Tào Mạnh kiên định như thế, trong lòng cũng có tính toán, bây giờ những chuyện có thể làm được không nhiều, tất cả đều xem tính tình của Diệp Ninh. Đi lên nhã gian, Diệp Ninh và Tào Mạnh ngồi đối diện nhau.

Một lúc sau, có người đưa lên hai tách trà xanh.

Hương trà bay khắp nơi, vô cùng thoải mái.

Vốn dĩ Tào Mạnh không hề có bất kỳ tâm tư nào để uống trà, nhưng mà khi ngửi thấy mùi thơm của trà bay quanh quẩn đúng thật là có chút hứng thú, hắn ta cầm tách trà lên, chỉ nhìn thấy tổng thể nước trà mà nói rất xanh trong, chỉ là có chút hơi ngả vàng, nhìn có vẻ vô cùng tự nhiên.

Đưa lên trước mũi ngửi một chút, hương trà dung nhập vào trong mũi, khiến cho cả người Tào Mạnh đều thả lỏng hơn rất nhiều.

“Từ sau khi đến Tính Châu, Tào mỗ có thể nói là được mở mang tầm mắt, có quá nhiều thứ mới lạ, nước trà giống như thế này, chính là một trong những thứ đó, cả đời này Tào mỗ chưa từng gặp qua lại nước trà nào như thế này.”

Tào Mạnh cười nói.

Trà đạo của thế giới này rất phát triển, nhưng mà lại có chút phát triển hơi quá.

Bởi vì quá mức cầu kỳ, một bình trà ngon, nhưng bỏ quá nhiều những thứ linh tinh vào trong đó, cái gì mà dược liệu, muối, giấm gì đó,…

Tóm lại, Diệp Ninh uống mất lần, đều khó mà nuốt xuống được.

Vì thế Diệp Ninh vì để thỏa mãn nhu cầu khẩu vị của mình, đã dùng phương pháp xao lá trà ở kiếp trước để xử lý lá trà, sau đó, chỉ dùng nước sôi để pha, nên đương nhiên hương trà nồng đậm.

Mát lạnh, tự nhiên, đây mới là hương vị nước trà nên có trong ký ức của Diệp Ninh.

Chỉ là không ngờ được, loại phương pháp uống trà của hắn vừa mới xuất hiện, đã lập tức nổi tiếng, vô số quan lại, người đọc sách, thế tộc, đều mô phỏng theo, trong các trà lâu của Tấn Dương, càng là bò từ dưới đi lên.

Giống như căn trà lâu mà hiện tại Diệp Ninh đang ngồi, thật ra chính là do Viện giám sát mở, bề ngoài là trà lâu, nhưng trong bóng tối là một trạm gác, quan sát các sự vụ lớn nhỏ trong Tấn Dương.

Vận khí của Tào Mạnh đúng là cũng có một chút tốt, nơi khác thì không đi, lại cứ phải đến trà lâu này, đây không phải là tự chui đầu vào lưới sao?

“Vốn dĩ trà đạo nên tự nhiên, ta cho rằng lúc phẩm trà, nên cảm nhận được vị đắng, cảm ngộ được nhân sinh, nên mới

thay đổi một chút, nếu như Tào huynh thích, cũng là một vinh hạnh lớn."

Diệp Ninh cầm tách trà lên, tự mình nhấp một ngụm. Quả nhiên lại là thứ do hắn sáng tạo ra!

Trong lòng Tào Mạnh cũng không biết đã cảm khái bao nhiêu lần, hắn ta cũng cầm tách trà lên, ngửi một chút, sau đó nhấp một ngụm nhỏ. Quả nhiên hương vị nồng đậm.

"Uống trà như thế, có chút hương vị đạm bạc, vẫn là Diệp đại nhân văn nhã, không hổ là người có thể được phong Thánh, phương pháp trà đạo này, chỉ thay đổi một chút, đã khiến cho người khác kinh hỉ như vậy."

Tào Mạnh nhắm hai mắt lại, cảm nhận hương vị tự nhiên lan tỏa ở trong miệng, cảm khái nói.

"Quy luật của thế giới này, vốn dĩ không nên nên là không bao giờ thay đổi, trà đạo như thế, thật ra tất cả mọi chuyện đều như thế, bảo thủ giậm chân tại chỗ là hành vi ngu xuẩn nhất, thiên hạ không có thứ gì hoàn hảo tuyệt đối, chỉ có càng thêm hoàn hảo, Tào huynh nghĩ như thế nào?"

Diệp Ninh mỉm cười nói.

Những lời nói này, rõ ràng là có ý thâm sâu. Mí mắt Tào Mạnh giật giật, nói.

"Những lời này của Diệp đại nhân, đúng là có chút đạo lý, nhưng nếu như mù quáng tìm kiếm sự thay đổi, cũng không hoàn toàn là chính ác, chỉ lấy chuyện trà đạo để nói, Diệp đại nhân thiên phú kỳ tài, là văn nhân nhã sĩ đứng đầu, nên mới có thể sáng tạo ra phương pháp pha trà khiến cho người khác kinh hỉ như thế này, nhưng mà những người khác cũng có thể sao? Nếu như tùy tiện thay đổi, uống trà uống đến đau bụng thì làm sao? Uống chết thì làm thế nào? Phương pháp của tổ tông không nhất định là tốt nhất, nhưng ít nhất chứng minh không phải là sai, bởi vì đó là trải qua sự nghiệm chứng của thời gian, có lẽ dựa theo phương pháp của tổ tông trà được pha ra không ngon như thế, nhưng ít nhất sẽ không làm chết người, có đúng không?"

Hai người nhìn thì có vẻ nói cười, nhưng thật ra đã đang đối chọi gay gắt. Giữa hai bên đều hiểu ý của đối phương.

Diệp Ninh chậm rãi để tách trà xuống, nói.

“Ai nói là sẽ không uống chết người, chỉ có điều tầm mắt của Tào huynh quá cao, nhìn không thấy những người chết đi mà thôi.”

Câu nói này rõ ràng cũng là muốn nói cái gì đó.

Vốn dĩ Tào Mạnh theo bản năng muốn phản bác, nhưng mà lời đến bên miệng, lại bị chặn lại. Bởi vì trong đầu hắn ta xuất hiện một cảnh tượng.

Đó chính là cảnh tượng ở thôn Thạch Khê biên giới nước Ngụy.

Chương 706: Giao tình giữa quân tử (3)

Mười phòng trống chín, người thân chia ly, cuộc sống khó khăn, dân chúng lầm than. Mà đó, đã được xem như là thái bình thịnh thế rồi!

Có thể tưởng tượng được, trong lãnh thổ năm nước khác, bách tính sống cuộc sống như thế nào. Đây chính là bách tính sống theo quy luật của tổ tông.

Tào Mạnh rất muốn phản bác, bởi vì hắn ta cảm thấy bản thân không phải là một người không quan tâm sống chết của bách tính, tự hắn ta cho rằng bản thân không xem là yêu dân như con, nhưng cũng là một lòng muốn để cho bách tính sống cuộc sống an bình, nhưng mà dựa theo phương pháp cai trị của tổ tông, tự bản thân mình cảm thấy tốt, nhưng trên thực tế hiệu quả lại hoàn toàn không phải như vậy, nhìn thôn Thạch Khê, là biết được kết quả rồi.

Vì thế câu nói này căn bản không thể phản bác được, bởi vì trước lúc đó, Tào Mạnh đúng là không có thật sự dùng mắt của mình để nhìn bách tính, hắn ta vẫn luôn ở trong ảo tưởng của bản thân, tự chuốc say mình.

Đây không phải là vấn đề của một mình Tào Mạnh, mà là từ xưa đến nay đều là như thế, giữa người cầm quyền và bách tính tồn tại khoảng cách, khoảng cách này vô cùng lớn, rất nhiều người cả dời này đều nói yêu dân như con, nhưng mà bọn họ lại căn bản chưa từng thật sự tìm hiểu bách tính sống

cuộc sống như thế nào, cái gọi là bách tính, chỉ là khẩu hiệu, một phù hiệu, một chữ cái ở trên sách vở mà thôi.

“Những gì Diệp đại nhân nói, đúng là như thế.”

Một đường này những gì Tào Mạnh nhìn thấy nghe thấy, khiến cho hắn ta thu hoạch được rất lớn, hắn ta không thể nào không có lương tâm mà ăn nói linh tinh, vì thế sau khi trầm mặc một lúc, thế mà lại chấp nhận.

Tào Mạnh chấp nhận dứt khoát như thế, không hề khiến cho Diệp Ninh thấy bất ngờ. Vì sao?

Bởi vì ở trong mắt của Diệp Ninh, Tào Mạnh chính là một người như thế.

Diệp Ninh đã đánh bại Tiên Môn, giải quyết ô bảo vệ của sáu nước, tiếp theo đó thống nhất sáu nước, đây là chuyện tất yếu. Người hiểu biết trong thiên hạ, đều nhìn ra được những điều này.

Thậm chí cho dù nội bộ triều đình Đại Chu, cũng đã đang thảo luận kế hoạch xuất binh rồi.

Đầu tiên đánh ai? Đánh như thế nào? Đánh đến mức độ nào?

Nhưng mà theo cách nhìn của Diệp Ninh, chiến tranh đúng là có thể giải quyết vấn đề, nhưng không nhất định là phương thức duy nhất để giải quyết vấn đề.

Chỉ lấy sáu nước ra làm ví dụ, trong đó có ba nước, tuy vương thất có dã tâm tranh đoạt thiên hạ, nhưng mà trí lớn tài mọn, không có mưu mô quyết đoán, tham lam hưởng lạc, ngược đãi làm hại nhân dân.

Ba nước đó, không cần nhắc nữa, chỉ là đồ ngu xuẩn, cho dù bọn họ tình nguyện đầu hàng, cũng không thể nào có kết cục tốt gì.

Ba nước còn lại, tình hình tốt hơn một chút. Trong đó tốt nhất chính là nước Ngụy.

Ngụy Vương Tào Mạnh, xuất thân không phải là thế gia đại tộc, ngược lại là một vị tướng dũng mạnh, tổ tiên nhiều đời đều là đại tướng trong quân, cũng chính là nói, Tào gia vốn dĩ là nhà tướng.

Tào Mạnh càng là thời kỳ thiếu niên đã có danh tiếng dũng mãnh, sau đó lập được chiến công, còn hứa hẹn một lời hứa, nói tương lai muốn trở thành Chính Tây tướng quân của Đại Chu, có một ngày đánh đến Lương Châu, thu phục vùng đất tây vực.

Đây vốn dĩ là ước mơ hết sức bình thường của một thiếu niên.

Nhưng mà những chuyện xảy ra tiếp theo đó, lại thay đổi cả cuộc đời Tào Mạnh.

Cũng giống như những chuyện mà đám người Ngụy Văn Thông gặp phải vậy, Tào Mạnh phát hiện, sợ rằng ước mơ của bản thân không thể nào thực hiện được, bởi vì Đại Chu đã thối nát đến tận trong rễ rồi, Đại Chu khắp nơi đều là dân chúng lầm than.

Dần dần, tư tưởng của Tào Mạnh cũng sinh ra thay đổi, hắn ta vô cùng thất vọng đối với hoàng thất, hắn ta dần dần có quyết tâm cứu vớt thiên hạ trở thành vương.

Vì thế, dựa vào việc bản thân luôn đánh thắng trận, ở trong quân có uy vọng cao, dần dần Tào Mạnh có địa bàn và thế lực của bản thân. Sau này một đường phát triển, dưới sự giúp đỡ của Tiên Môn, càng là được gia phong làm Ngụy Vương, trở thành chư hầu một phương.

Sau khi trở thành Ngụy Vương, Tào Mạnh không hề tự kêu, ngược lại chăm lo việc nước, khuyến khích dân sinh, coi trọng quân bị, không câu nệ điều gì chiêu lãm nhân tài.

Dần dần thể hiện ra tư thái kiêu hùng.

Rất nhiều người đều cho rằng Tào Mạnh là một người đáng để đầu nhập, vì thế nhân tài của nước Ngụy nhiều nhất.

Trước khi Diệp Ninh bất ngờ xuất hiện, thật ra người thiên hạ có một bộ phận người, kỳ vọng Tào Mạnh có thể làm hoàng đế, bọn họ cảm thấy, nếu như có thể có một người kết thúc loạn thế, khiến cho bách tính sống tốt một chút, thì người đó chính là Tào Mạnh.

Đánh giá này đã rất cao rồi.

Mà theo cái nhìn của Diệp Ninh, cũng là lòng tán thưởng đối với Tào Mạnh.

Chương 707: Giao tình giữa quân tử (4)

Đầu tiên người này, đúng là một nhân tài, hơn nữa rất có lòng yêu nhân tài, chỉ lấy việc lúc đầu gặp Tào Mạnh ở trên Kim Điện mà nói, Diệp Ninh mắng hắn ta đến máu chó đầy đầu, nhưng mà thế mà hắn ta lại nhịn, ngược lại bởi vì dũng khí của Diệp Ninh, mà kiến nghị việc chiêu lãm.

Người bình thường không có loại tấm lòng này.

Tiếp đó, tuy ở trong mắt của Diệp Ninh, sức mạnh của nước Ngụy không ra làm sao cả, nhưng cũng phải xem xem là so sánh với ai, thật sự so sánh với năm nước khác, nước Ngụy tuyệt đối được xem là vùng đất hạnh phúc.

Cuối cùng, thật ra cũng là một chút dã tâm nho nhỏ của Diệp Ninh. Hắn có ý dùng phương thức không chảy máy, để giải quyết vấn đề.

Đương nhiên, Diệp Ninh sẽ không ngây thơ cho rằng bản thân chỉ dựa vào một cái miệng, có thể khiến cho người ta đầu hàng, nhưng mà bây giờ đúng là đã nhìn thấy được hy vọng.

Bởi vì Tào Mạnh đúng thật là một người phi phàm, thế mà lại có gan chạy đến Tính Châu, hơn nữa Diệp Ninh suy đoán, mục đích của hắn ta nhất định không phải là đến thăm dò tin tức, bởi vì trên thế giới này không có chuyện đường đường Ngụy Vương lại mạo nguy hiểm đi thăm dò tin tức.

Vây thì Tào Mạnh đến Tính Châu là vì điều gì?

Đáp án chỉ có một, chính là hy vọng học tập ưu điểm của Tính Châu, tìm ra một phương pháp có thể tăng cường quốc lực dân sinh. Trên thực tế, từ khi Tào Mạnh mới đến Tính Châu, Viện giám sát đã bắt đầu theo dõi hắn ta rồi.

Hắn đi những nơi nào, tìm hiểu chuyện gì, từng nói chuyện với ai, đã sớm được ghi chép lại, rồi đặt ở trên bàn của Diệp Ninh. Những tin tức chi tiết này, cuối cùng có thể tổng kết được ba điểm.

Thứ nhất, Tào Mạnh đúng là một nhân tài, có tấm lòng, có năng lực, cũng có dũng khí.

Thứ hai, Tào Mạnh không phải là phản kháng với tân chính, ngược lại sau khi tìm hiểu, nhiều lần cảm khái chỗ tốt của tân chính, hơn nữa trở thành một trong những người ủng hộ tân chính.

Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất, một đường Tào Mạnh đến đây, không hề thể hiện ra địch ý gì, ngược lại bởi vì bách tính Tính Châu có cuộc sống tốt, mà cảm thấy vui mừng.

Thật ra đây là chuyện vô cùng hiếm có. Nói rõ trong lòng người này có lòng nhân ái lớn.

Nói thật, người như thế, cho dù thật sự làm hoàng đế, nhất định cuộc sống của lão bách tính cũng sẽ không quá xấu. Vì thế, tất cả những điều trên, khiến cho Diệp Ninh nhìn thấy được tính cần thiết của việc nói chuyện với Tào Mạnh, cùng với hy vọng. Nên hôm nay mới có cuộc gặp mặt này.

Lúc này, Diệp Ninh nhìn Tào Mạnh, lộ ra nụ cười.

“Nếu như Tào huynh đã công nhận những gì ta nói, vậy thì vì sao không ngênh đón cải cách, đổi cũ thay mới, trở thành người dẫn đầu thời đại mới chứ?”

Một câu nói, khiến cho sắc mặt Tào Mạnh hơi thay đổi.

Tào Mạnh cũng đặt tách trà xuống, nhìn về phía Diệp Ninh, trong mắt lộ ra thần sắc nghiêm túc.

“Ý của Diệp đại nhân là, muốn Tào mỗ dẫn theo nước Ngụy quy hàng sao?”

Trong tên của Tào Mạnh có một chữ “Mạnh”, chữ này từ phương diện nào đó, cũng đã nói rõ tính cách của hắn ta.

Tào Mạnh không phải là người không hiểu quanh co, càng không phải không có sự khôn ngoan, chỉ là có rất nhiều lúc, hắn ta thể hiện ra có chút thẳng thắn.

Ví dụ như lúc này, Tào Mạnh đã hiểu được ý ẩn giấu ở trong lời nói của Diệp Ninh, vì thế không hề che giấu một chút nào, trực tiếp nói rõ ra ngoài.

Điều này đầu tiên khiến cho Diệp Ninh bất ngờ, rồi lại cảm thấy đây là chuyện đương nhiên. Điều này vừa đúng lúc phù hợp với tính cách của nhân vật như Tào Mạnh.

Nếu như lời nói đã nói đến mức độ này rồi, Diệp Ninh cũng không vòng vo nữa, nói thẳng vào vấn đề.

“Những gì Tào huynh nói, tuy có chút thắng thắn, nhưng đây đúng là ý của tại hạ, lúc trước, Tiên Môn một tay che trời bao trùm lên mỗi một ngóc ngách của Đại Chu, nhưng mà bây giờ, tay của Tiên Môn đã bị chặt đứt rồi, tất cả bọn chúng đều co lại, như thế, sáu nước sẽ mất đi chỗ dựa, chỉ dựa vào sức mạnh của một mình sáu nước, làm sao còn có thể tranh đấu được với Đại Chu? Càng huống hồ, hiện tại tân chính đã hình thành thế lửa cháy hừng hực, lòng dân thiên hạ nằm ở chỗ ta, mà không phải Tào huynh, Tào huynh cần gì phải làm ngược lại với trời chứ?”

Trong lời nói của Diệp Ninh, mang theo một cỗ hương vị chân thành.

Diệp Ninh đối với con người Tào Mạnh, tồn tại lòng tán thưởng, hắn cảm thấy Tào Mạnh từng bước một đi đến ngày hôm nay, thật ra phần nhiều đều là dựa vào bản lĩnh của bản thân.

Tiên Môn tìm đến Tào Mạnh, là bởi vì hai bên cần thiết, mà không phải là một mình hắn ta cong lưng uốn gối. Nước Ngụy và nước tấn, có sự khác biệt cơ bản nhất.

Nếu như có thể thu phục được Tào mạnh, có rất nhiều chỗ tốt, đầu tiên không động đến đao binh, mà khiến cho Duyễn Châu quy phục, khiến cho nước mạnh nhất trong sáu nước trực tiếp đầu hàng, điều này có thể thể hiện ra ý nghĩa cực lớn.

Chương 708: Kỳ sách thiên cổ “Thôi n Lệnh”

Điều này sẽ khiến cho uy vọng của Đại Chu nâng cao vô hạn, cũng sẽ khiến cho năm nước khác, cảm thấy tuyệt vọng. Hơn nữa những cái khác không nói, con người Tào Mạnh, cũng là một nhân tài xuất sắc.

Nhưng mà Tào Mạnh lại có chút ý không nhận tình, hắn ta nghịch chén trà ở trong tay, lạnh lùng nói.

“Thảo nào Diệp đại nhân mời ta đến uống trà, quả nhiên là tồn tại tâm tư này, chắc không phải là ngươi cho rằng bắt được ta, thì có thể khiến cho nước Ngụy thần phục đó chứ?”

Tào Mạnh là một người không sợ chết, càng bức ép, ngược lại càng làm tăng lên ý không cam trong lòng hắn ta. Nhưng mà, Diệp Ninh lại lắc đầu, đích thân rót đầy nước trà cho Tào Mạnh, nói.

“Ta đã bao giờ nói muốn bắt Tào huynh chưa? Ta lại đã bao giờ nói, muốn bức ép nước Ngụy thần phục không? Ta mời Tào huynh uống trà, đầu tiên là bởi vì Tào huynh xứng đáng để kết giao, tiếp đó, mới là chuyện lớn của đất nước, nếu như đổi thành vị vương khác, ta lười nói nhiều thêm một câu với hắn, trực tiếp lệnh cho Viện giám sát bắt lại là được.”

Tề Vương, ở trong sáu vị vương, tính tính tàn bạo nhất, nước Tế vốn dĩ là nơi Nho đạo hưng thịnh, lại bị hắn ta dày vò đến mức chướng khí khắp nơi, xa hoa trụy lạc, ngày đêm ca hát, có thể nói là hôn quân trong hôn quân.

Diệp Ninh không nói dối, nếu như là Tề Vương dám đến, hắn đến gặp cũng không muốn gặp, trực tiếp bắt lấy là được. Những lời nói này của Diệp Ninh, khiến cho Tào Mạnh có chút bất ngờ, trong mắt hắn ta lộ ra thần sắc hoài nghi.

“Lời này của Diệp đại nhân, lẽ nào là nói, cho dù ta từ chối đề nghị của ngươi, ngươi cũng tình nguyện thả ta về nước?”

Diệp Ninh gật đầu, nói.

“Lời nói của quân tử, bốn con ngựa cũng không kéo được, ta cho rằng lời hứa của Diệp mỗ, có lẽ vẫn là rất đảm bảo đúng không.”

Nhìn ý cười trên mặt Diệp Ninh, Tào Mạnh tin rồi

Đúng thế, trong chớp mắt Tào Mạnh đã tin rồi.

Không bởi vì điều gì khác, chính là bởi vì đây là lời hứa của Diệp Ninh.

Vì thế nhất thời tấm thái của Tào Mạnh đã thay đổi, cỗ ý đồ phản nghịch lúc trước, trong chớp mắt đã dịu đi rất nhiều, ánh mắt hắn ta nhìn về phía Diệp Ninh lộ ra thần sắc phức tạp, nói.

“Tại sao?”

Tào Mạnh không hiểu.

Rõ ràng biết bắt được Tào Mạnh, là một chuyện chỉ có lợi mà không có hại.

Cho dù không thể bức ép nước Ngụy đầu hàng, nhưng cũng tuyệt đối khiến cho nước Ngụy ném chuột sợ vỡ bình, dù sao Tào Mạnh đường đường Ngụy Vương, cũng đã rơi vào trong tay Đại Chu.

Nước Ngụy nhất định sẽ lòng người hoang mang.

Tào Mạnh thầm nghĩ, nếu như đổi một góc độ khác, Diệp Ninh là hắn ta, đến địa bàn của hắn ta, vậy thì nhất định cũng là không nở giết Diệp Ninh, nhưng cũng tuyệt đối không thể nào thả Diệp Ninh đi, hắn ta vẫn chưa đến mức khoan hồng đại lượng như thế.

"Có hai nguyên nhân, thứ nhất, ta vừa nãy đã từng nói, ta sẽ không tùy tiện mời ngươi uống trà, ta muốn mời người, vậy thì đối phương nhất định phải lọt được vào mắt của ta, không giấu Tào huynh, trong sáu vị vương, cũng chỉ có một mình Tào huynh, có thể khiến cho ta cảm thấy được coi như là hào kiệt, còn về phần những người khác, chẳng qua chỉ là dạng giá áo túi cơm, vừa đúng lúc mà thôi! Vậy thì rất đơn giản rồi, nếu như là mời bạn bè uống trà, ta sao có thể có ác ý được cơ chứ? Đây không phải là đạo đãi khách."

Diệp Ninh cầm tách trà lên, nói.

"Thứ hai, nói thật, sẽ có một chút làm tổn thương Tào huynh, nhưng Tào huynh là người hiểu chuyện, có lẽ ngươi biết, đến ngay cả Tiên Môn cũng bị Đại Chu đánh bại, bây giờ sáu nước đã mất đi ô bảo vệ, còn có thể giống như lúc trước, giữ vững được độc lập sao? Nếu như Đại Chu xuất binh thảo phạt, cho dù là sáu nước liên hợp lại, cũng chưa chắc đã là đối thủ, càng huống hồ, sáu nước lòng người không thống nhất, vốn dĩ chính là không phải cùng một trận tuyến, sao có thể làm đến được mức độ thân thiết chặt chẽ chứ? Vì thế, thật ra Tào huynh cũng không quan trọng giống như bản thân nghĩ, ta có thể bắt ngươi, để cho nước Ngụy ném chuột sợ vỡ bình, đúng là có thể làm như thế, nhưng mà không cần thiết."

Những lời nói này của Diệp Ninh, cùng là nói vô cùng chân thành.

Nhưng cũng chính là bởi vì chân thành, mà khiến cho trong lòng Tào Mạnh có chút hơi khó chịu.

Tào Mạnh nhìn Diệp Ninh đang cầm tách trà, cũng cầm tách trà lên, hai người cùng nói một câu "mời" sau đó lấy tay áo che mặt, một ngụm uống cạn trà ở trong chén.

Nhưng mà hương vị lần này của nước trà, lại không có khổ tận cam lai, mà là có vị đắng chưa từng thấy. Vẫn luôn đắng đến tận trong lòng.

Bởi vì những lời nói này của Diệp Ninh, đúng là đã làm tổn thương đến Tào Mạnh. Thế giới này, cái gì làm tổn thương người khác nhất? Lời nói thật làm tổn thương người khác nhất!

Chương 709: Kỳ sách thiên cổ "Thôi n Lệnh" (2)

Thật ra bản thân bản thân Tào Mạnh sao có thể không hiểu, thuận theo việc Tiên Môn thất bại, lúc trước sáu nước có được tình thế tấn công, trong chớp mắt đã biến mất. Đứng trước Đại Chu càng ngày càng hưng thịnh, nhất thời sáu nước trở nên vô cùng xấu hổ.

Đầu tiên, trong đầu Tào Mạnh hiểu rõ một điểm, Đại Chu nhất định sẽ thống nhất thiên hạ, đây là điều không có bất kỳ bất ngờ nào, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, cùng với vấn đề cụ thể dùng phương thức gì.

Tiếp đó, Tào Mạnh cân nhắc so sách thực lực của phe mình và Đại Chu, trong tình huống không lo cường giả đỉnh cấp như Nam Cung Lương Nhân ta tay, chỉ dựa vào so sánh binh lực, thật ra nước Ngụy cũng không phải là đối thủ.

Còn về việc sáu nước liên hợp?

Tào Mạnh từng suy nghĩ đến. Nhưng mà tuyệt đối không thực tế.

Giữa sáu nước không hề hòa hợp, tuy nói bởi vì cùng đối mặt với kẻ địch, đại khái có thể thật sự hình thành liên minh, nhưng mà liên minh này vốn dĩ đã vô cùng yếu ớt, bởi vì bọn họ mỗi người có tâm tư riêng.

Loại liên minh lỏng lẻo này, chỉ là một cái giá, Tào Mạnh hoàn toàn không để vào trong mắt. Cũng chính là nói, nếu như Đại Chu thật sự ra tay, vậy thì nước Ngụy có tám phần là không còn gì để làm nữa.

Chính là bởi vì như thế, trong lòng Tào Mạnh vô cùng lo lắng. Nên mới có chuyến đi đến Tính Châu.

Tào Mạnh cảm thấy lo lắng và nghi hoặc của bản thân, chỉ có đến Tính Châu, mới có thể có được đáp án. Tào Mạnh hy vọng thông qua việc quan sát tân chính, quan sát Diệp Ninh, tìm được một con đường thoát cho nước Ngụy.

“Lời nói của Diệp đại nhân không sai, nếu như thật sự đánh nhau, nước Ngụy sẽ không phải là đối thủ của Đại Chu.”

Nói đến đây, Tào Mạnh không ngừng thở dài, không lâu lúc trước, Tào Mạnh vẫn còn là chư hầu đứng đầu thiên hạ, là hạt giống có khả năng tranh đoạt thiên hạ nhất trong mắt mọi người, nhưng mà bây giờ, đã thừa nhận thất bại của bản thân rồi, nói không bức bối, không thấy vọng nhất định là chuyện không thể nào, vì thế Tào Mạnh thở dài một tiếng, nói: “Diệp đại nhân nói có đạo lý, nếu như thật sự ra tay với nước Ngụy, chỉ cần xuất binh thảo phạt là được, cần gì phải dùng những thủ đoạn này.”

Nói đến cuối cùng, đã khó che giấu được sự tuyệt vọng. Ngược lại Diệp Ninh khích lệ nói.

“Tào huynh cũng không cần chán nản như thế, ở trong mắt của ta, ngươi là hào kiệt một phương, ủ rũ mất chí khí như thế, không phải là phong cách của ngươi.”

Đây đã là lần thứ hai Diệp Ninh nói Tào Mạnh là hào kiệt rồi.

Lần đầu tiên nói có thể là một lời khen.

Nhưng mà lần thứ hai nói, rõ ràng ý tứ trong đó đã có chút khác biệt. Điều này khiến cho Tào Mạnh cảm thấy có chút kỳ quái.

“Ở trong mắt của Diệp đại nhân, loại người như Tào mỗ, đáng ra nên là loạn thần tặc tử mới đúng đúng không? Nhưng ngươi lại coi ta là một hào kiệt, đây không phù hợp với thân phận hiện tại của Diệp đại nhân.”

Những lời hôm nay Diệp Ninh nói, nếu như truyền ra ngoài, nhất định sẽ gây ra sóng to gió lớn.

Dù sao ở trong mắt của mọi người, Diệp Ninh là người đầu tiên phản Tiên Môn và sáu nước, thế mà hắn lại đánh giá cao Tào Mạnh như thế, đây rõ ràng là một chuyện khiến cho người khác vô cùng chấn kinh.

“Ta nói Tào huynh là hào kiệt, là bởi vì ở trong lòng của ta, cảm thấy Tào huynh xứng đáng với danh tiếng hào kiệt, cho dù là đứng ở trước mặt người ngoài, ta vẫn sẽ nói như thế.”

Diệp Ninh nhàn nhạt cười, nói.

“Còn về nguyên nhân, rất đơn giản, ta nhớ năm đó khi Tào huynh khởi binh, đã từng nói một câu: Tào mỗ ta khởi binh, không phải là vì quan cao hậu lộc, không phải vì lưu danh sử xanh, chỉ là vì muốn khiến cho nhân gian này, có dáng vẻ mà nhân gian nên có, khiến cho bách tính có một con đường sống, khiến cho trật tự của thế giới này, lại lần trở quay trở lại bình thường!”

Nghe thấy câu nói này, Tào Mạnh có chút xúc động.

Đây là lời khi hắn còn trẻ tuổi nhiệt huyết từng nói qua, bây giờ khi lại lần nữa nghe thấy, chỉ cảm thấy cả người đều trở nên có chút hơi nóng.

“Những lời này, đúng là Tào mỗ từng nói, nhưng đó đã là chuyện của quá khứ rồi.”

Diệp Ninh lắc đầu nói.

“Đúng là chuyện của quá khứ, nhưng mà lại không đại biểu không có bất kỳ ý nghĩa nào, Tào huynh khởi binh, theo ta thấy, không phải là một chuyện đại nghịch bất đạo, thật ra Diệp Ninh ta, cũng là một người ly kinh phản đạo, những thứ tư tưởng trung quân quân quân thần thần phụ tử, dưới cái nhìn của ta, là sự giam cầm tư tưởng, là tư tưởng thối nát, một người, là một cá thể độc lập, thì nên có sức phán đoán của bản

thân, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, không có ai so với bản thân mình rõ ràng hơn.”

“Trong quá khứ, Đại Chu hôn quân nắm quyền, triều đình chướng khí khắp nơi, các châu quận phản loạn bốn phía, binh qua như nước, bách tính nay đây mai đó, thi thể nằm khắp đường… Giống hết với cảnh tượng loạn thế, phàm là người có thông minh, có ai mà không muốn kết thúc loạn thế, Tào huynh khởi binh, lại lần nữa xây dựng lại vùng đất Duyễn Châu, hồi phục dân sinh, khiến cho hàng vạn bách tính, có con đường sống, đây không phải là anh hùng hào kiệt thì là cái gì?”

Chương 710: Kỳ sách thiên cổ “Thôi n Lệnh” (3)

“Ta nói khó nghe một chút, cho dù là ta, khi đó đối diện với loại tình huống như Tào huynh, ta cũng rất có khả năng sẽ khởi binh, bởi vì thế đạo ăn người đáng chết này, nó không nên được tồn tại! Đại trượng phu nên cầm kiếm dài ba thước, lập nên quân công! Chỉ là người cần còn có một chút nhiệt huyết, còn có một ước mơ, thì không nên khoanh tay đứng nhìn!”

Những lời nói này, Diệp Ninh nói đúng là vô cùng ly kinh phản đạo. Phải biết rằng ở trong mắt của người thiên hạ, hắn là người đứng đầu ủng hộ Đại Chu.

Có thể nói như thế này, Đại Chu không có Diệp Ninh, thì tương đương với một người mất đi toàn bộ nửa thân dưới. Diệp Ninh chống đỡ toàn bộ Đại Chu.

Một người như thế, nên yêu Đại Chu đến mức yêu đến tận xương cốt đi? Rất khó tưởng tượng được, người như thế có thể nói ra loại lời như thế này.

Lúc nào Tào Mạnh nghe đến ngốc luôn rồi.

Những lời này của Diệp Ninh, khiến cho Tào Mạnh nhiệt huyết bừng bừng, khiến cho hắn ta cảm nhận được sự tôn trọng, cũng khiến cho hắn ta, sinh ra tiếng vang mạnh mẽ, nhưng càng nhiều hơn, lại là khó mà tin được.

Bởi vì những lời ày là Diệp Ninh nói ra.

Thế mà Diệp Ninh lại nói ra những lời này, đúng thật là không thể tin được.

Làm sao Tào Mạnh biết được, vốn dĩ Diệp Ninh không phải là người của thế giới này, Diệp Ninh là người xuyên không, tư tưởng rộng mở, có năng lực suy nghĩ độc lập, đương nhiên Diệp Ninh không thể nào ở trong loại tình huống đó làm một người trung quân ngu xuẩn.

Nói thật, nếu như Diệp Ninh gặp phải tình huống như thế, phần lớn sẽ cảm thấy, sự tồn tại như Đại Chu là điều không cần thiết, dứt khoát diệt vong luôn đi.

Nhưng rất đáng tiếc, trời không theo lòng người, Diệp Ninh vừa mới trùng sinh, thì đã trùng sinh đến trong hoàng cung, sau đó lại là thế cục như vậy… Hắn không có lựa chọn nào khác, mơ mơ hồ hồ, từng bước từng bước một đi đến bước đường ngày hôm nay.

“Nếu như để cho người thiên hạ biết được những lời vừa rồi Diệp đại nhân nói, chỉ sợ rằng tam quan sẽ sụp đổ đi.”

Tào Mạnh lau mồ hôi.

Hắn ta đã nghe đến ngốc luôn rồi.

Diệp Ninh như thế này, thật sự là quá khác biệt.

Cho dù lúc trước Tào Mạnh từng có vô số suy đoán về Diệp Ninh, nhưng cuộc nói chuyện ngày hôm nay, đã lập tức phát hiện Diệp Ninh khác hoàn toàn với những người hắn ta từng gặp.

Xuất sắc hơn người, trên người toát ra một cỗ mị lực khiến lòng người hướng về.

Tào Mạnh không thể không thừa nhận, lúc này hắn ta đã có chút ý coi Diệp Ninh là tri kỷ rồi.

“Những lời Diệp đại nhân nói, thật sự là khiến cho Tào mỗ xấu hổ không dám nhận, thật sự không ngờ được, trên đời này người hiểu ta nhất, thế mà lại là Diệp đại nhân…”

Tào Mạnh nhìn Diệp Ninh thật sâu.

Hắn ta bị cảm động rồi.

Nói thật, chỉ dựa vào phần cảm giác đồng cảm này, Tào Mạnh có chút dao động rồi. Nhưng mà cuối cùng, trong lòng vẫn là có chút không cam tâm, đã ngăn cản sự kích động của hắn ta.

Tào Mạnh chậm rãi đứng dậy, chắp tay về phía Diệp Ninh nói.

"Vừa rồi những điều Diệp đại nhân nói, khiến cho Tào mỗ vô cùng cảm động, ta nói thật, nếu như thua trong tay Diệp đại nhân, là phúc khí của ta, ta không có bất kỳ oán hận nào."

"Nhưng mà, bảo ta đầu hàng như thế, lại là không thể được, Tào mỗ ta là từ trên chiến trường từng bước từng bước giết ra được sự nghiệp, ta thà chiến đấu đến chết, cũng tuyệt đối không làm kẻ yếu hèn!"

"Nhưng mà, quốc lực của nước Ngụy với Đại Chu, tồn tại chênh lệch, đặc biệt là bây giờ tân chính đã bắt đầu, trong chớp mắt đã càng kéo dài khoảng cách giữa hai người, nếu như thật sự đánh nhau, nước Ngụy sẽ không phải đối thủ, vì thế tại hạ to gan, đưa ra một vấn đề khó, đều nói Diệp đại nhân là người thông minh nhất thiên hạ, nếu như trong tiền đề không động đao binh, Diệp đại nhân có thể tiêu diệt được nước Ngụy, vậy thì Tào mỗ, sẽ tình nguyện nhận thua, dâng nước quy hàng!"

Tào Mạnh cúi người xuống thật sâu.

Bởi vì Tào Mạnh biết vấn đề khó này của mình, thật sự là có chút ý cố ý làm khó. Nhưng mà trên thực tế hắn ta chính là muốn Diệp Ninh biết khó mà lui.

Tào Mạnh biết không phải đối thủ, cũng không tình nguyện đối địch với Diệp Ninh, nhưng mà hắn ta là một chiến sĩ, hắn ta không muốn cứ đầu hàng như thế, trong lòng chỉ còn lại một chút kiêu ngạo, khiến cho hắn ta cảm thấy, bản thân không ở trong tình huống không hề có bất kỳ phản kháng nào, mà đầu hàng, đó không phải là phong cách của hắn ta.

Tào Mạnh đưa ra vấn đề khó không thể nào giải quyết, cũng xem như là bản thân đã từng phản kháng đi. Suy nghĩ này, ít nhiều có chút ý tự lừa mình dối người.

Đơng nhiên, càng nhiều hơn là bắt nạt Diệp Ninh.

Theo cái nhìn của Tào Mạnh, đây là chuyện không thể nào, không động đao binh, sao có thể tiêu diệt được nước Ngụy?

Một chút tự tin này, hắn ta vẫn là có.

Chương 711: âm mưu không giải được

Nhưng mà, Tào Mạnh không ngờ được, sau khi nghe thấy hắn ta đưa ra vấn đề khó này, Diệp Ninh lại cười nhẹ một tiếng, nói.

“Không chiến mà khom người đầu hàng sao… ta muốn hỏi Tào huynh, đã từng nghe đến Thôi n Lệnh chưa?”

Thôi n Lệnh?

Tào Mạnh sững người, sau đó trong đầu xuất hiện vô số dấu hỏi chấm.

Hắn ta không hiểu, “Thôi n Lệnh” mà Diệp Ninh nói, rốt cuộc là cái thứ gì?

“Chưa từng nghe đến.”

Tào Mạnh thành thật trả lời.

Diệp Ninh nhàn nhạt cười, nói.

“Vừa rồi Tào huynh từng nói, nếu như ta có thể ở trong tiền đề không động đao binh tiêu diệt nước Ngụy, vậy thì Tào huynh sẽ cam tâm tình nguyện quy hàng, nếu đã như thế, vậy thì ta nhất định không thể để cho Tào huynh thất vọng, “Thôi n Lệnh” này, có lẽ sẽ khiến cho Tào huynh hài lòng.”

Trong mắt Tào Mạnh lóe lên một tia khó mà tin được.

Hắn ta có chút không hiểu rõ, lẽ nào Diệp Ninh thật sự nghĩ ra cách rồi sao?

Phải biết rằng, sở dĩ Tào Mạnh đề ra vấn đề khó này, bởi vì hắn ta cảm thấy, Diệp Ninh không thể nào làm được. Nếu như không động đao binh, dựa vào cái gì mà nước Ngụy diệt vong?

Tào Mạnh thầm nghĩ, trên dưới nước Ngụy, đã sớm thống nhất một lòng, có thể sẽ bởi vì thế cục nghịch chuyển, mà xuất hiện mấy loại người phản nghịch, nhưng số lượng tuyệt đối không nhiều, hơn nữa cũng cảm thấy sẽ không phải là người nòng cốt của nước Ngụy.

Phàm là nòng cốt của nước Ngụy, tất cả đều là người ủng hộ kiên định nhất của Tào Mạnh, điểm này hắn ta có thể nắm chắc. Bây giờ vì sao nói nước Ngụy có tai họa vong quốc?

Nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là so sánh thế lực hai bên địch ta đã rất mất cân bằng rồi, đứng trước binh phong của Đại Chu, sức phản kháng của nước Ngụy có hạn.

Dù sao Đại Chu đến Tiên Môn cũng có thể đối kháng được, càng đừng nói đến nước Ngụy nho nhỏ.

Nhưng mà ngoại trừ so sánh về sức mạnh cứng rắn ra, Tào Mạnh không cảm thấy tự bản thân nước Ngụy có bất kỳ tai họa ngầm nào. Diệp Ninh không động đao binh, lại muốn nước Ngụy diệt vong, đây tuyệt đối là việc nằm mơ giữa ban ngày.

Không phải Tào Mạnh chưa nhìn thấy việc đời, mà là hắn ta có tự tin đối với nước Ngụy, đây là đất nước một tay hắn ta gây dựng nên, vì thế vẻ khó có thể tin được trong mắt của hắn ta, chuyển thành hoài nghi, nói.

"Ồ? Nếu đã như thế, vậy thì mời Diệp đại nhân để cho tại hạ mở mang tầm nhìn một chút."

Trong mắt Tào Mạnh lộ ra mấy phần khiêu khích.

Bởi vì hắn ta cảm thấy, cho dù Diệp Ninh có thông minh như thế nào, cũng không thể nào làm được loại chuyện này.

Chỉ cần Tào Mạnh không chết, những người ở dưới tay sẽ không làm phản, trên dưới một lòng, nước Ngụy sẽ không có tai họa diệt vong.

Thậm chí hắn ta còn dự định làm theo tân chính, không nói hoàn toàn làm theo, nhưng có thể kết hợp với tình hình nước Ngụy, làm một chút cải cách, như thế, cũng có thể mang đến cho bách tính càng nhiều ân trạch hơn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, lòng dân cũng sẽ quy phục, phải biết rằng điều mà lão bách tính muốn rất đơn giản, có thể sống giống như con người, đó đúng thật chính là cuộc sống trong mơ.

Nhìn thấy biểu cảm này của Tào Mạnh, Diệp Ninh vẫn như trước mỉm cười. Chắc rằng tên này vẫn cho rằng Diệp Ninh

đang nói khoác. Tào Mạnh đây là không biết sự lợi hại của "Thôi n Lệnh".

Vì sao nói Thôi n Lệnh là kỳ sách thiên cổ?

Chính là bởi vì kế sách này không có cách hóa giải, rõ ràng đường đường là dương mưu, làm tan rã từ nội bộ kẻ địch.

Năm đó thời kỳ Đại hán, ngoại thích hoành hành, thân vương bá đạo, thế cục cũng không tốt hơn bao nhiêu so với Đại Chu hiện tại, nhưng chính là dựa vào Thôi n Lệnh, đã một lần hành động giải quyết được vấn đề khó quấn quanh người mấy đời, lập nên căn cơ vững chắc cho nhà Hán mạnh mẽ sau này.

Vì thế, Diệp Ninh thể hiện ra vô cùng tự tin, hắn nhìn Tào Mạnh, nhàn nhạt nói.

"Dám hỏi Tào huynh, ngươi có bao nhiêu người con trai?"

Tào Mạnh chau mày, hắn ta không hiểu vì sao Diệp Ninh lại hỏi như thế, nhưng điều này cũng không có cái gì để che giấu, vì thế thành thật nói.

"Tổng cộng có bảy người con trai."

Bảy người con trai, ở thời đại này, không tính là nhiều, đặc biệt là đối với loại cấp bậc vương gia như hắn Tào Mạnh mà nói. Lúc trước nhắc đến Tề Vương hoang đường, tổng cộng con cái đều sắp đến hơn một trăm người.

Bách tính bình thường có thể sẽ còn suy nghĩ đến con cái quá nhiều không nuôi nổi, nhưng mà đối với người có quyền có thế mà nói, không cần phải phải làm biện pháp bảo vệ nào, nếu như có con, vậy thì cứ sinh là được.

Nhân đinh hưng vượng, gia nghiệp mới có thể hưng vượng, đây được xem như là truyền thống lâu đời rồi. Diệp Ninh gật đầu, lại hỏi tiếp.

"Ở trong bảy người con trai này, Tào huynh coi trọng người con nào nhất? Nếu như sau trăm năm nữa, ngươi sẽ ký thác nước Ngụy cho ai."

Chương 712: âm mưu không giải được (2)

Vấn đề này khiến cho Tào Mạnh rơi vào trong suy nghĩ, nhưng không hề trầm tư bao lâu, hắn ta do dự một chút, nói.

“Có lẽ là trưởng tử Tào Hằng của ta, tính tình của nó giống ta nhất, lại còn là đích trưởng tử, lại lập được mấy lần chiến công, ở trong quân rất có uy vọng, nếu như rèn luyện thêm mấy năm nữa, có thể thành tài, so sánh ra, thiên tư của những đứa con khác so với nó, ít ít nhiều hiều có chút khoảng cách.”

Loại chuyện lập người kế thừa, là điều thân làm người quân vương nhất định phải suy tính.

Tuy Tào Mạnh hiện tại vẫn được xem như đang ở thời kỳ sung mãn, nhưng mà trong lòng vẫn là phải suy tính chuyện này nhiều một chút. Bình thường nhìn hắn ta có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng đã âm thầm quan sát con trai của mình.

Người con nào xuất sắc hơn, trong lòng hắn ta nắm chắc.

Đối với Diệp Ninh, Tào Mạnh lựa chọn chân thành nói thẳng, trực tiếp nói những chuyện mà bản thân mình nghĩ ra ngoài. Nếu như những thần tử khác của nước Ngụy hỏi, hắn ta nhất định sẽ không nói rõ ràng như thế.

Bởi vì chuyện lập người thừa kế, là chuyện lớn, Tào Mạnh để lộ sớm, chắc chắn sẽ cắt đứt chí tiến thủ của người khác, cũng sẽ khiến cho người kế thừa được hắn ta chọn từ trước lười biếng, hơn nữa điều quan trọng nhất là, còn khiến cho các thần tử nhiều thêm cơ hội đầu cơ trục lợi.

Vì thế, quân vương thông minh, vĩnh viễn đều là để cho con trai của mình đi tranh đấu, đi chém giết, ai có thể thượng vị, hoàn toàn dựa vào bản lĩnh.

Mà đặt cược của các đại thần, cũng xem như là vở kịch truyền thống, đặt cược thành công, vậy thì chính là thần tử phò tá, đặt cược thất bại, vậy thì có khả năng phải ngồi ghế lạnh rồi.

Có điều trả lời thì trả lời như thế, nhưng Tào Mạnh vẫn là không hiểu, vì sao Diệp Ninh muốn hỏi những điều này, nói về mặt lý luận, hắn đối với chuyện của nước Ngụy, có lẽ không có nhiều hứng thú lắm mới đúng.

Nhưng Diệp Ninh vẫn như trước không để lộ ra một chút dấu vết bản ý nào của mình, mà tiếp tục hỏi.

“Tào huynh coi trọng trưởng tử Tào Hằng, tương lai nếu như Tào Hằng kế vị, vậy thì những huynh đệ khác, nên làm thế nào?”

Câu hỏi này liên quan đến con đường tương lai của những người con khác của Tào Mạnh. Tào Mạnh trầm tư một chút, nói.

“Nếu như thật sự dựa theo những gì ta nghĩ, trưởng tử Tào Hằng kế vị, vậy thì sáu người còn lại, sợ rằng sẽ rất khó đến gần trung tâm quyền lực, cùng lắm thì nuôi dưỡng, làm một người nhàn rỗi giàu có đi.”

Nói đến đây, trong lời nói của Tào Mạnh ít nhiều lộ ra một chút ý bất đắc dĩ. Đây chính là nỗi niềm khó nói của người thân là vương giả.

Vương giả giống với Thiên Tử, cũng đều là người, nhất định đều hy vọng gia đình hòa thuận, nhưng trong lòng bọn họ hiểu rõ, loại tình huống này phần lớn là sẽ không tồn tại, thế gian này không có cái gì có thể làm dao động người khác hơn quyền lực.

Một triều Thiên Tử một triều thần.

Rất nhiều lúc các đại thần lập được nhiều quân công xuất sắc, nhưng mà Thiên Tử mới kế vị, các lão thần cũng phải tự mình xin hài cốt, cáo lão về quê. Đây lẽ nào là do năng lực của bọn họ không đủ? Hay là nói không đủ trung thành?

Đương nhiên không phải!

Nguyên nhân chỉ có một, đó chính là bọn họ nhất định phải nhường vị trí đó ra, cho người mới.

Một Thiên Tử kế vị, đại biểu cho đằng sau lưng Thiên Tử có một tập đoàn lợi ích to lớn cũng thượng vị, nếu như bọn họ còn bám chặt vị trí không đi, vậy thì chắc chắn là sẽ là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của người khác.

Đương nhiên, cũng không loại trừ có một loại tình huống, ví dụ như lão thần thật sự quá quan trọng, Thiên Tử mới kế vị cũng không rời khỏi ông ta được, người như thế nhất định là sẽ không dễ dàng rời khỏi triều đường.

Nhưng dù sao loại tình huống này cũng là con số ít, phần lớn tình huống mà nói là một triều Thiên Tử một triều thần, mới là quy tắc bất thành văn. Lão thần còn là như thế, càng huống hồ là những hoàng tử khác?

Trước khi Thiên Tử thượng vị, những hoàng tử khác, cho dù không tranh đấu, vậy thì về mặt lý luận mà nói, bọn họ vẫn là người cạnh tranh của Thiên Tử như trước. Chỉ cần Thiên Tử mới chưa thượng vị, bọn họ đều có khả năng trở thành cửu ngũ chí tôn.

Vì thế nên khi Thiên Tử mới lên ngôi, những hoàng tử khác sẽ không thể ở lại kinh thành nữa. Đều là bị điều ra ngoài, làm một thân vương nhàn tản.

Có những người có quan hệ không tốt với Thiên Tử, hoặc là nói lúc trước tranh đấu quá lợi hại, có thể còn không thể có kết cục tốt đẹp, trực tiếp bị tìm một lý do nào đó rồi chém đầu, loại chuyện này có rất nhiều, không phải ngoại lệ.

Thiên gia vô tình, bảo tọa chí cao vô thượng chỉ có một, vì thế người ngồi ở trên vị trí đó, đối với những người có khả năng tồn tại sự uy hiếp đến bản thân mình, đều nhất định tràn ngập cảnh giác.

Chương 713: âm mưu không giải được (3)

Tào Mạnh không phải Thiên Tử, nhưng Ngụy Vương cũng là như thế.

Thậm chí mà nói, so với Thiên Tử con đường mà Tào Mạnh có thể chọn còn ít hơn một chút.

Dù sao Thiên Tử còn có thể sắc phong cho huynh đệ của mình, tùy tiện cho một danh hiệu thân vương, cho đất phong, coi như là nuôi heo vậy. Dù sao nhà lớn nghiệp lớn, muôi bọn họ cũng không có vấn đề gì.

Nhưng mà Ngụy Vương lại không có quyền lực lớn như thế, bản thân hắn ta cũng chỉ là một vương gia, đương nhiên không thể nào sắc phong cho những người con trai khác làm vương, hơn nữa, vùng đất Duyễn Châu có thể lớn bao nhiêu? Tào

Mạnh cũng không thể cắt ra mấy nơi rồi chia cho con trai hắn đi? Vậy thì đích trưởng tử Tào Hằng của hắn ta sẽ không đồng ý.

Vì thế, bình thường loại tình huống giống như Tào Mạnh, sau khi tân vương lên ngôi, những người khác đều sẽ dần dần biến mất. Người nào hẹp hòi một chút, có thể còn có cuộc sống không như ý, thậm chí là thê thảm.

Người nào phóng khoáng hơn một chút, có lẽ còn có thể bổ nhiệm chức vị quan trọng cho huynh đệ của mình, nhưng bình thường binh quyền thì đừng nghĩ đến nữa nếu như đủ thông minh, thì có lẽ bản thân mình cũng nên biết, mình không nên động đến binh quyền.

Vì thế, cho dù là Tào Mạnh, cũng không có cách nào tốt hơn, có thể khiến cho những người con trai khác làm một người nhàn rỗi phú quý, vậy thì đã là kết quả không tệ rồi.

Nhưng dường như Diệp Ninh đang cố ý khiêu khích thần kinh mẫn cảm của Tào Mạnh, lại lần nữa hỏi.

“Nhưng mà con người đều có dã tâm, đều có chí hướng, đều cùng là con trai của Ngụy Vương, dựa vào cái gì mà bản thân mình lại mất đi quyền kế thừa? Tào huynh cảm thấy, sáu người con trai khác của huynh, bọn họ sẽ sống vui vẻ sao? Thật sự có thể cam tâm sao?”

Nghe xong, trong lòng Tào Mạnh vô cùng buồn bã.

Loại chuyện này Tào Mạnh căn bản sẽ không nghĩ đến, một là tuổi tác của hắn ta không lớn, còn chưa đến lúc thảo luận hậu sự của bản thân, một phương diện khác đó là, hắn ta không muốn nghĩ đến, vừa nghĩ đến loại chuyện này là cảm thấy đau đầu.

Quan thanh liêm cũng khó quyết định việc nhà, mỗi gia đình đều có hoàn cảnh khó nói.

Đều là máu mủ ruột thịt của mình, ai tình nguyện thiên vị người này hơn người kia chứ? Nhưng mà Tào Mạnh có thể làm như thế nào?

Tào Mạnh chau mày, nói.

“Diệp đại nhân, rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì!”

Hắn ta có chút mất kiên nhẫn.

Thậm chí là bắt đầu cảnh giác.

Diệp Ninh vẫn luôn tìm chủ đề ở chuyện người kế thừa của Tào Mạnh, khiến cho hắn ta có một loại cảm giác bất an mạnh mẽ.

Diệp Ninh cười nhẹ hai tường, lại rót thêm một tách trà, ra hiệu bảo Tào Mạnh bình tĩnh, sau đó thong thả ung dung nói.

“Tào huynh đừng gấp, điều ta muốn nói rất đơn giản, ngươi nghĩ đi, thiên gia vô tình, xưa nay đều vô tình, người cuối cùng có thể lên ngôi chỉ có một, chuyện này sẽ làm khổ những người khác, đều là máu mủ ruột thịt, vì sao phải đãi ngộ khác biệt chứ? Theo ta nghĩ, Tào huynh là anh hùng lợi hại, con trai của ngươi, nhất định đều là nhân trung long phượng, nếu như cho bọn họ một sân khấu, nhất định sẽ có thể tạo ra một sự nghiệp vĩ đại.”

“Nếu đã như thế, vậy thì ta sẽ thật sự tình nguyện cho bọn họ một sân khấu, sân khấu này, chính là “Thôi n Lệnh”!”

“Cái gọi là Thôi n Lệnh, chính là triều đình ban xuống một ân điển, ban cho vương thất sáu nước quyền sắc phong, đợi đến sau khi Tào huynh trăm năm (chết đi), bảy người con trai trong nhà, không có người nào thiếu được, mỗi người đều có thể có đất phong, bảy người chia đều đất nước Ngụy, một bát nước đầy bằng nhau, không phải là tốt đẹp sao?”

Tào Mạnh nghe xong, đầu tiên kinh ngạc, tiếp đó là vui mừng.

Bởi vì thân là một người cha, dù sao vẫn là hy vọng con cái của mình có được tương lai tốt, nhưng mà trong đầu suy nghĩ một chút, lập tức ý thức được điều gì đó không ổn.

Một cảm giác ớn lạnh, từ lòng bàn chân chạy lên tận đầu, đột nhiên Tào Mạnh đứng lên, đồng tử đột ngột co rút.

“Ngươi nói cái gì!?”

Hắn ta có chút không dám tin vào tai của mình.

Cái gọi là “Thôi n Lệnh” này, thế mà lại là một thứ như thế.

Không khó để hiểu.

Tào Mạnh nghĩ kỹ lại, không khỏi khiến cho người ta mồ hôi lạnh đẫm lưng.

“Lẽ nào Tào huynh cảm thấy như thế không tốt sao? Thân là phụ thân, đối đãi công bằng với con cái của mình, lẽ nào có vấn đề gì sao?”

Diệp Ninh nhàn nhạt nói.

“Không thể nào, chuyện này tuyệt đối không thể nào! Bảy người chia đều nước Ngụy, vậy thì nước Ngụy sẽ tương đương với diệt vong rồi, đợi sau khi bảy người chúng nó trăm năm, con cháu của chúng ta còn không phải là lại chia lần nữa sao? Cứ tiếp tục chia như thế, không đến ba đời, thì còn nước Ngụy ở đâu?”

Trong nháy mắt Tào Mạnh ý thức được chỗ đáng sợ của Thôi n Lệnh này, sắc mặt hắn ta trắng bệch, không chút do dự mà từ chối. âm mưu độc ác như thế, đúng thật là khiến cho người khác lạnh lòng.

Chương 714: âm mưu không giải được (4)

“Đúng như Tào huynh nói, trên thực tế không cần đến ba đời, sau khi bảy người chia đều đất đai nước Ngụy, nước Ngụy đã không còn tồn tại nữa, nhưng ngươi thật sự có thể ngăn cản chuyện này sao? Nếu như ta xin thánh chỉ của bệ hạ, hơn nữa chiếu cáo thiên hạ, truyền thánh chỉ đến tay của bảy người con trai của ngươi, vậy thì ngươi cảm thấy, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào? Đích trưởng tử của ngươi, sợ rằng sẽ vô cùng tức giận đi, bởi vì lợi ích của hắn phải chịu tổn thất cực lớn, nhưng mà sáu người khác thì sao? Bọn họ sẽ quan tâm đến đại cục sao?”

Diệp Ninh vui vẻ nói. Môi Tào Mạnh dần dần trở nên trắng bệch.

Đáp án rõ ràng là không.

Lòng người đều là ích kỷ, có thể làm chủ một nơi, ai lại tình nguyện làm một con chó chứ?

Phải biết rằng ở nước Ngụy, sáu người con khác chỉ có thể làm một người nhàn rỗi phú quý, vận khí không tốt còn có thể gặp

phải tai họa bị giết, nhưng mà nếu như độc lập ra ngoài, tự mình chấp chưởng một vùng đất, vậy thì bản thân chính là chủ nhân xứng đáng, tư vị ở trong đó, đương nhiên vô cùng tuyệt vời.

Cho dù bọn họ biết, đây là âm mưu, bọn họ cũng tuyệt đối sẽ lao đầu vào đó. Bởi vì đây chính là bản tính của con người.

Một cuộc sống ăn bữa hôm lo bữa mau, bị người khác nuôi như heo, một cuộc sống phong quang vô hạ, tự mình làm chủ một phương, kẻ ngốc cũng biết nên chọn như thế nào. Chỉ cần một khi thành chỉ ban xuống,vậy thì trong chớp mắt tình hình sẽ trở nên vô cùng phức tạp.

Muốn phá vỡ thế cục, chỉ có hai khả năng, thứ nhất là Tào Mạnh giết hết tất cả những người con trai khác trừ đích trưởng tử. Nhưng mà chuyện này rõ ràng là không thể.

Hổ dữ không ăn thịt con. Hắn ta tuyệt đối không xuống tay được.

Thứ hai, đó chính là khởi binh thảo phạt Đại Chu, nếu như có thể chiến thắng Đại Chu đương nhiên không cần phụng lệnh.

Nhưng mà… Chuyện này rõ ràng là lấy trứng chọi đá.

Như thế, kế sách này, đúng thật là không có cách nào hóa giải.

Tào Mạnh nhìn Diệp Ninh thật sâu, trong mắt lóe lên thần sắc thàn phục.

“Hay cho một kế sách thiên cổ, Thôn n Lệnh!”

Kế sách này không có cách hóa giải.

Cho dù Tào Mạnh vắt óc suy nghĩ, cũng căn bản không nghĩ ra được cách giải quyết.

Sự ích kỷ là bản tính của con người, đứng trước sự mê hoặc của quyền thế, hắn ta rất rõ ràng con trai của mình sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào. Thôi n Lệnh, hay cho một Thôi n Lệnh, đây gọi là ân cái gì?

Lúc này Tào Mạnh thật sự phục rồi.

Kế hoạch của Diệp Ninh, khiến cho hắn ta sinh ra một loại cảm thán.

Đó chính là trên thế giới, thế mà còn có người thông minh đến mức độ này. Đúng thật là không thể tin được!

Phải biết rằng, bắt đầu từ lúc Tào Mạnh đưa ra vấn đề khó kia, đến khi Diệp Ninh đưa ra đáp án hoàn hảo, thậm chí trước sau Diệp Ninh không có bất kỳ suy nghĩ nào, gióng như đã sớm nghĩ sẵn ở trong bụng rồi vậy.

Nhưng đây rõ ràng là chuyện không thể nào.

Tào Mạnh không phải là chưa từng gặp qua người có tâm tư nhanh nhạy, nhưng mà thông minh nhanh nhạy đến mức độ này, thật sự khiến cho người khác khó mà tin được.

Đây không phải là vấn đề khó bình thường, Tào Mạnh tự cho rằng, cho dù bản thân không nói là thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cũng tuyệt đối thuộc loại người thông minh, hắn ta chính là nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được vấn đề khó này, nhưng mà Diệp Ninh lại nghĩ cũng không cần nghĩ, trực tiếp đề ra "Thôi n Lệnh".

"Thôi n Lệnh" rất đáng sợ, nhưng mà còn xa mới đáng sợ bằng Diệp Ninh.

Bởi vì kế sách này là chết chắc, người nghĩ ra được kế sách này, mới thật sự cần được chú ý.

"Xem ra, dường như Tào huynh rất hài lòng với đáp án mà ta đưa ra?"

Diệp Ninh cười rồi rót một tách trà, đẩy về phía trước mặt Tào Mạnh. Nhưng mà lần này Tào Mạnh không nhận lấy.

Hài lòng? Hắn ta có thể hài lòng sao?

Cái thứ "Thôi n Lệnh" này, đúng thật là khiến cho hắn ra rơi vào trong kinh hãi cực lớn, sau lưng gần như ướt đẫm mồ hôi lạnh. Nếu như Diệp Ninh không động đao binh, hắn thật sự có thể đưa ra chính sách này, đến lúc đó không chỉ nước Ngụy, năm nước khác, cũng sẽ bị Diệp Ninh tiêu diệt dễ như trở bàn tay.

Sáu nước bị tiêu diệt, nhìn thì có vẻ xa xôi, nhưng mà ở trước mặt Diệp Ninh, lại phảng phất giống như chỉ là trong một cái chớp mắt.

Một người có thể trong thời gian vô cùng ngắn, đã nghĩ ra "Thôi n Lệnh" này, thật sư là khiến cho người khác không thể nào có được dũng khí để đối kháng. Người như thế, không thể là kẻ địch!

Đương nhiên, Tào Mạnh sẽ không biết, Diệp Ninh có thể nhanh chóng đề ra "Thôi n Lệnh" như thế, không phải là bản thân hắn thông minh, mà là kết tinh văn minh năm ngàn năm của Hoa Hạ rực rỡ đến mức nào? Vạn sự vạn vật của thế gian này, vẫn luôn có thể tìm được quy luật tương tự ở trong đó, tân chính như thế, Thôi n Lệnh cũng là như thế.

Chương 715: Sự nhục nhã ngày hôm nay, tìm lại từ chỗ khác là được!

Từ trước đến nay Diệp Ninh đều không phải một mình, phía sau lưng hắn có vô số vĩ nhân, có tướng quân tung hoành ngang dọc, mạnh mẽ như sói, có hiền nhân bàn luận thiên hạ, cúc cung tận tụy, có thi nhân nâng cốc phong lưu, điền dã nhàn rỗi, còn có công nghiệp khai sáng vạn thế, cải cách biến pháp, vĩ nhân dám đổi mặt trăng mặt trời thành bầu trời mới…

Khi vô số thân ảnh và trí tuệ của những người nào trùng điệp đặt lên trên người hắn, hắn sẽ giống như hiện tại vậy, hiện ra thâm sâu khó lường.

"Không giấu Diệp đại nhân, rất khó nói hài lòng hay không hài lòng, nếu như nói không hài lòng, "Thôi n Lệnh" này đúng thật là không có kẽ hở, không chỉ giải quyết được khó khăn của Đại Chu, còn có thể ban ân trạch vạn thế, quấy nhiễu thế cục khó khăn phiên vương của các triều đại, vào khoảnh khắc lệnh này được ban ra, tất cả sẽ sụp đổ tan tành, nhưng nếu như nói là hài lòng, vậy thì cũng quá không hiện thực rồi, dù sao ta cũng là chủ nhân của nước Ngụy, sự tồn tại của lệnh này, khiến cho ta như mắc tóc trong họng…"

Tào Mạnh cười khổ liên tục.

Con người của Tào Mạnh từ trước đến nay đều không phải là một người nhát gan, lúc trước từng tiếp xúc với Tiên Môn không nói là bình đẳng, nhưng hắn ta cũng chưa từng khom

lưng uốn gối. Ở trong mắt của hắn ta, quan hệ giữa bản thân hắn ta và Tiên Môn, hợp tác lớn hơn phục tùng.

Nhưng mà khi đối mặt với Diệp Ninh, Tào Mạnh là thật sự cảm nhận được sợ hãi.

Bất luận là tân chính cũng được, Thôi n Lệnh cũng thế, đều khiến cho hắn ta cảm nhận được trí tuệ đáng sợ của một người.

“Tào huynh không cần như mắc tóc trong họng, tuy “Thôi n Lệnh” tốt, nhưng mà ta sẽ không nói với bệ hạ, càng không ban bố nó ra ngoài.”

Diệp Ninh nhàn nhạt nói.

“Ồ? Chuyện này là vì sao?”

Nghe xong, Tào Mạnh không hề vui mừng, ngược lại trên mặt tràn ngập vẻ khó hiểu.

Diệp Ninh dùng móng tay nhẹ nhàng gõ vào tách trà, phát ra âm thanh thanh lảnh, thông qua cửa sổ nhã gian ánh mắt nhìn ra đường phố tấp nập ở bên ngoài, ánh mắt của hắn trở nên sáng hơn.

“Bởi vì Thôi n Lệnh từ khi ban bố đến chấp hành, đến khi dần dần phân hóa sáu nước, thời gian cần tiêu hao quá dài, mười mấy năm? Hoặc là trăm năm? Nhưng ta không đợi được, ta là một người nóng lòng, một trăm năm quá lâu rồi, ta không đợi được!”

Nói đến cuối cùng, trong lời nói của Diệp Ninh, nhiều thêm một cỗ hương vị quyết đoán chém đinh chặt sắt. Một trăm năm quá lâu rồi, không đợi được!

Trong câu nói này, bộc lộ ra một cỗ cảm giác không cho phép phản kháng.

Điều này khiến cho tâm thần Tào Mạnh chấn động.

Những lời lúc trước Diệp Ninh nói, dịu dàng tao nhã, vẫn luôn man theo ý cười, khiến cho Tào Mạnh có một loại ảo giác phảng phất như Diệp Ninh là một phiên phiên công tử.

Lúc này cảm nhận được sự bá đạo của Tào Mạnh, mới khiến cho hắn ta tỉnh ngộ.

Từ trước đến nay, bốn chữ phiên phiên công tử này, chưa bao giờ có người nào lấy ra để hình dung Diệp Ninh.

Bởi vì từ khi Diệp Ninh xuất hiện đến nay, đều là một nhân vật đóng vai trò tiên phong, lúc nào cũng luôn đi đầu, mạnh mẽ ngay thẳng, không lo trước lo sau, thà gãy không cong, đây mới là danh hiệu mà Diệp Ninh nên có!

Người như thế, trong mắt không dung được một hạt cát.

"Nói có lý, "Thôi n Lệnh" phù hợp ban bố ra khi triều đình kiêng dè phiên vương, mà thế cục bây giờ, so sánh thế lực sáu nước và Đại Chu, đã sớm mất cân bằng, cần gì phải dùng lại thủ đoạn tiêu phí thời gian này chứ? Trực tiếp xuất binh thảo phạt, cũng là hợp lý… Như thế, Diệp đại nhân sẽ dùng binh với nước Ngụy sao?"

Đầu tiên Tào Mạnh công nhận cách nói của Diệp Ninh, đúng thế, hiện tại so sánh sức mạnh đã chênh lệch rất xa rồi, Đại Chu cần gì phải lãng phí thời gian? Trực tiếp san bằng sáu nước là được, nhưng lời nói thì nhẹ nhàng như thế, nhưng lại liên quan đến tính mạng gia đình của hàng ngàn hàng vạn người, đặc biệt là bản thân Tào Mạnh, vì thế sau khi hắn ta thể hiện sự công nhận, thì lên tiếng thăm dò.

"Bản ý của ta không muốn dùng binh với nước Ngụy, nếu không sẽ không có cuộc gặp gỡ ngày hôm nay… Vừa nói Tào huynh từng nói, chỉ cần ở dưới tình huống không động đao binh, ta nghĩ ra được kế sách tiêu diệt nước Ngụy, thì sẽ dâng nước quy hàng, bây giờ ta đã làm được rồi, Tào huynh thay vì thăm dò ta có dùng binh với nước Ngụy hay không, không bằng nghĩ thử xem, bản thân có tình nguyện tuân thủ lời hứa hay không?"

Trong ánh mắt Diệp Ninh lóe lên ánh sáng rực rỡ, nhìn chằm chằm vào Tào Mạnh. Điều này khiến cho thần sắc Tào Mạnh cứng đờ.

Hắn ta chợt nhớ ra lời vừa rồi bản thân mình rồi. Một lời của quân tử bốn con ngựa cũng khó kéo.

Đây không phải là chuyện tùy tiện chối cãi. Theo lý mà nói, lúc này Tào Mạnh nên quy hàng rồi.

Chương 716: Sự nhục nhã ngày hôm nay, tìm lại từ chỗ khác là được! (2)

Nhưng mà, chuyện dâng nước đầu hàng này, vốn dĩ là một chuyện vô cùng lớn, nước Ngụy đúng là do Tào Mạnh làm chủ, nhưng nước Ngụy không phải chỉ có một mình hắn ta, mà là do vô số người thành lập nên, hắn ta đúng là có thể gật đầu đồng ý, nhưng người ở bên dưới sẽ nghĩ như thế nào? Người nhà con cái của Tào Mạnh sẽ nghĩ như thế nào? Những binh sĩ đi theo Tào Mạnh vào sống ra chết kia sẽ nghĩ như thế nào?

Cho dù không suy nghĩ những điều này, bản thân hắn ta, trong thời gian ngắn, cũng rất khó đưa ra quyết định, dù sao chuyện này quyết định vận mệnh của một đất nước.

Nhưng nếu như không đồng ý, lại cũng không phù hợp.

Đầu tiên, Tào Mạnh đưa ra lời hứa, thì nên tuân theo. Hắn ta là một người tuân theo lời hứa, tuy lúc trước Diệp Ninh không lập ra bất kỳ chứng cứ nào với hắn ta, nhưng mà theo cái nhìn của Tào Mạnh, bản thân đã nói ra lời đó rồi, vậy thì chính là lời hứa của quân tử, nếu như không đồng ý, rõ ràng là không có nhân cách.

Đặc biệt là ở trước mặt Diệp Ninh.

Trong lòng Tào Mạnh, vẫn luôn vô cùng ngưỡng mộ Diệp Ninh, lúc trước còn từng mơ mộng chiêu lãm được Diệp Ninh. Tào Mạnh không muốn phá hoại hình tượng của bản thân mình ở trong lòng Diệp Ninh.

Tiếp đó, chính là vấn đề thế cục hiện tại.

Nước Ngụy đã không có vốn liếng để tranh đấu với Đại Chu nữa, mất cân bằng thực lực, một khi khai chiến, vậy thì chính là phải đối mặt với đơn phương tàn sát, đây không phải là cảnh tượng mà hắn ta muốn nhìn thấy.

Hơn nữa, năm đó khi Tào Mạnh khởi binh, nói bản thân không phải bởi vì vinh hoa phú quý, mà chỉ vì muốn kết thúc loạn thế.

Đây không phải là lời nói dối nhất thời nảy ra vào lúc nóng đầu gì cả, mà là suy nghĩ trong lòng của hắn ta, vậy thì nếu đã

như thế, bây giờ Đại Chu có Diệp Ninh, thực hiện tân chính, đang mở ra một thịnh thế trước nay chưa từng có, vậy thì lý do khởi binh lúc trước, đã trở nên có chút không đứng vững được nữa.

Chỉ cần Tào Mạnh chịu quy hàng, vậy thì sẽ không có loạn thế nữa.

Đây mới là tình huống thực tế trước mắt.

Điều này khiến cho Tào Mạnh cảm thấy có chút mỉa mai, bản thân từng tâm cao khí ngạo, một lòng muốn cứu vớt người đời, thay đổi tất cả, mà hiện tại, thế mà hắn ta lại trở thành nguyên nhân của loạn thế.

Đúng thật là ý trời trêu người.

Vì thế Tào Mạnh cân nhắc trái phải, trong thời gian ngắn đúng là khó mà đưa ra được đáp án, sắc mặt vô cùng giãy dụa.

Diệp Ninh nhìn thấy, cũng không hề để ý, đây không phải là một chuyện nhỏ, Tào Mạnh ở địa vị cao quyết định vận mệnh của một đất nước, vốn dĩ nên vô cùng cẩn thận đưa ra quyết định, bởi vì mỗi một mệnh lệnh được ban ra, đều sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của vô số người.

"Nếu như trong thời gian ngắn Tào huynh khó đưa ra được quyết định, không bằng quay trở về thương lượng thật tốt với người thân đại thần của mình, thế nào?"

Diệp Ninh lãnh đạm nói.

"Trở về? Trở về đâu?"

Tào Mạnh ngẩng đầu lên, trên trán đã sớm lấm tấm mồ hôi.

"Đương nhiên là ở đâu đến thì quay về nơi đó, lẽ nào Tào huynh không muốn quay trở lại nước Ngụy sao?"

Diệp Ninh cười nói.

"Quay trở lại nước Ngụy…"

Tào Mạnh mở to hai mắt, khó mà tin được nói.

"Thế mà ngươi lại dự định thả ta trở về nước Ngụy?"

Rất rõ ràng, quyết định này của Diệp Ninh, hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của Tào Mạnh.

“Mới bắt đầu ta đã từng nói, ta sẽ không hạn chế tự do của Tào huynh, chỉ coi Tào huynh là khách nhân, làm hết sức mình với tư cách chủ nhà mà thôi, nếu như cưỡng ép ngươi ở lại đây, vậy thì không phải là ta thất hứa sao? Chuyện lớn như thế, nên cẩn thận quyết định, vì thế nếu như Tào huynh muốn trở về nước, vậy thì ta sẽ không ngăn cản ngươi.”

Tào Mạnh nhìn chằm chằm Diệp Ninh.

Lời nói này, khiến hắn ta có một loại cảm giác không nói nên lời.

Nói thế nào đây, đã không phải là chấn động nữa, mà là có chút cảm thấy xấu hổ. Cảm thấy bản thân ở trước mặt Diệp Ninh, nhất thời trở nên vô cùng nhỏ bé.

Tào Mạnh giật giật khóe miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng mà cuối cùng cái gì cũng không nói ra được. Cuối cùng, chỉ có thể nhàn nhạt nói ra mấy chữ.

“Ngươi, không sợ lần này ra đi, sẽ không quay trở lại nữa sao?”

Diệp Ninh lắc đầu, hỏi ngược lại.

“Ngươi sẽ làm thế sao?”

Ta sẽ làm thế sao? Tào Mạnh tự hỏi bản thân mình.

Sau đó, hắn ta không hề đưa ra câu trả lời.

Chỉ là cảm thấy cỗ cảm giác xấu hổ đó ở trong lòng, càng ngày càng lớn. Lẽ nào Diệp Ninh không biết đạo lý thả hổ về rừng để lại hậu hoạn sao? Rõ ràng hắn biết.

Nhưng mà Diệp Ninh lại tình nguyện vào lúc Tào Mạnh khó khăn, chủ động đưa ra chuyện này, điều này khiến cho Tào Mạnh rất khó không sinh ra sự áy náy.

Chương 717: Sự nhục nhã ngày hôm nay, tìm lại từ chỗ khác là được! (3)

Phải biết rằng vào lúc Tào Mạnh còn đang lo trước lo sau, người ta đã suy nghĩ con đường sau này cho hắn ta rồi, đổi thành là ai, cũng không tránh được cảm thấy xấu hổ, nhưng

thông qua biểu hiện để nhìn bản chất, Diệp Ninh dám làm như thế, ngoại trừ thể hiện ra tấm lòng rộng rãi của mình ra, càng có thể nhìn ra được sự tự tin mà hắn có.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Tào Mạnh không còn suy nghĩ gì nữa.

"Nói thật, chuyện quy hàng này, bất luận dùng phương thức như thế nào, đều là không vinh quang, là sỉ nhục, muốn để cho ta quy hàng, ta thà tình nguyện chết, nhưng mà, chỉ có Diệp đại nhân là ngoại lệ… Ngươi là người khiến cho ta tâm phục khẩu phục, khiến cho ta lần đầu tiên cảm thấy, ta thua trong tay ngươi, không phải là một chuyện sỉ nhục… Nhưng cho dù như thế, trong lòng ta vẫn như trước có chút do dự, ta sẽ nghĩ, nếu như ta cứ quy hàng như thế, vậy còn chí lớn đại nghiệp của ta thì sao? Tương lai của ta thì sao? Tất cả những điều này, đều trở thành trống rỗng sao?"

Tào Mạnh cười thảm một tiếng, đột nhiên giọng nói nhỏ đi, nói.

"Nhưng, đứng tước mặt thực lực tuyệt đối, ta cũng không có lựa chọn, nếu như lúc trước đã lấy đất nước ra cược, lời hứa của quân tử, bốn con ngựa cũng khó đuổi, Tào mỗ ta tình nguyện dẫn theo nước Ngụy, quy hàng Diệp đại nhân."

"Nhưng ta có ba điều kiện."

"Ta hy vọng sau khi quy hàng, Đại Chu có thể đối đãi tốt với bách tính, trong quá khứ, loạn thế kéo dài, bách tính lưu lạc khắp nơi, chịu hết mọi khổ nạn, sau khi ta khởi binh, vốn dĩ cho rằng có thể tạo ra thái bình thịnh thế cho bách tính, nhưng mà so sánh với Tính Châu, lại có thể nhìn ra được chênh lệch rõ ràn, vì ta khẳng định, tân chính mới là con đường sống duy nhất của bách tính, trở về Đại Chu, mới có thể khiến cho bách tính càng hạnh phúc hơn, ta hy vọng Diệp đại nhân có thể đối xử bình đẳng, đừng bởi vì bách tính Duyễn Châu là người của nước Ngụy, thì đối đãi khác biệt, đương nhiên, với phẩm đức cao thượng của Diệp đại nhân, ta cho rằng loại chuyện này chắc chắn sẽ không xảy ra; thú hai, đối đãi tốt với thần tử nước Ngụy, bọn họ có rất nhiều người, đều là nhân trung long phượng, là hiền giả khó kiếm trên thế gian này, bọn họ cũng chưa từng phạm phải lỗi lầm gì lớn, nếu như quy hàng, xin Diệp đại nhân có thể dâng tấu với Thiên Tử, trọng dụng bọn

họ, cho bọn họ một sâu khấu để thể hiện tài hoa; còn về điều kiện thứ ba, cũng rất đơn giản, mời Diệp đại nhân chuẩn bị một chiếc thuyền lớn, để cho Tào mỗ và người nhà của mình, có thể ra biển rời đi."

Nói những lời này xong, Tào Mạnh đau đớn nhắm mắt lại.

Hắn ta nói những lời này, đại biểu cho, Tào Mạnh đã hoàn toàn từ bỏ sự nghiệp vĩ đại của mình rồi. Cái gì là lý tưởng, cái gì mà tương lai, đều đã bị hắn ta vứt sang một bên.

Những lời này, khiến cho Diệp Ninh trầm mặc.

Tào Mạnh trực tiếp đồng ý quy hàng, nằm trong dự liệu của Diệp Ninh.

Dù sao con người Tào Mạnh, hoàn toàn khác với năm vương gia khác, hắn ta vẫn xem như là con người theo chủ ý nghĩa tưởng, đối với quyền lục, cũng không tham lam giống như người khác.

Một người như thế, suy nghĩ cho đại cục, suy nghĩ cho bách tính, suy nghĩ cho đại thần của mình, đưa ra hành động thông minh phù hợp với logic, là chuyện rất bình thường.

Nhưng Diệp Ninh lại không ngờ được, thế mà Tào Mạnh lại đưa ra ba điều kiện như thế. Điều kiện đầu tiên không cần phải nói nữa, Diệp Ninh không có lý nào lại làm ra chuyện đối đãi khác biệt. Đối xử bình đẳng, không nên là yêu cầu đặc biệt gì, mà nên là giới hạn cơ bản nhất.

Thứ hai, cũng dễ nói.

Nước Ngụy có nhiều nhân tài nhất, không trọng dụng thêm mới là lãng phí.

Nhưng chỉ nhìn tài hoa cũng không được, cũng phải nhìn nhân phẩm, nhìn những chuyện bọn họ từng làm, nhân phẩm không tốt, hoặc là nói làm chuyện chuyện xấu, đương nhiên không thể dùng.

Việc này giao cho Viện giám sát là có thể dễ dàng giải quyết. Chủ yếu điều thứ ba, khiến cho Diệp Ninh có chút chấn kinh.

Con người Tào Mạnh, thế mà lại kiêu ngạo đến mức độ này.

Người bình thường đầu hàng, điều kiện bàn luận đều là bản thân sau này như thế nào. Ít nhất, một vị trí cao là không tránh được.

Nhưng mà Tào Mạnh thì hay rồi, cái gì cũng không cần, chỉ cần một con thuyền, dẫn theo người nhà rời đi. Thời đại này, ra biển tuyệt đối là một chuyện nguy hiểm.

Cửu Châu là nơi an toàn nhất của thế giới này, Yêu Man, yêu thú, đều bị chặn ở bên ngoài Cửu Châu, ra ngoài Cửu Châu, chính là vùng đất hoang dã, đặc biệt là trên biển, càng là vô cùng nguy hiểm, bên dưới mặt biển ẩn giấu vô số yêu ma quỷ quái.

Đi ra biển, tuyệt đối là một chuyện cửu tử nhất sinh.

Lúc trước từng nghe nói Thánh Nhân Đại Chu đi ra biển, vẽ bản đồ biển, bên trên đánh dấu rất rõ, bắt đầu từ khi đi ra biển, những nơi đi qua, tổng cộng có một trăm linh tám hòn đảo, một trăm linh tám hòn đảo này, đều là nơi nguy hiểm, trên đảo có yêu ma trú ẩn, thỉnh thoảng có Nhân tộc xuất hiện, vậy thì cũng là loại mang rợ người ăn lông ở lỗ, giết người như cỏ rác.

Chương 718: Sự nhục nhã ngày hôm nay, tìm lại từ chỗ khác là được! (4)

Vì vậy, Tào Mạnh muốn đi ra biển, đã không phải là yêu cầu ra đi đơn giản nữa, thậm chí hắn ta có chút ý cam chịu sa ngã cầu chết rồi. Có thể thấy được, tuy hắn ta biết bản thân nên đầu hàng, cũng tình nguyện đầu hàng, nhưng mà trong lòng, lại không thể nào chấp nhận được việc đầu hàng.

Người này đã kiêu ngạo đến mức độ này rồi!

Không thể không nói, có những lúc, lòng tự tôn quá mạnh, cũng không phải là một chuyện tốt. Chính là bởi vì nhìn thấu tâm tư của Tào Mạnh, vì thế lúc này Diệp Ninh mới lâm vào trầm mặc.

Trên lý luận mà nói, thật ra Tào Mạnh chỉ cần tình nguyện quy hàng, còn về phần sau này hắn ta muốn như thế nào, vậy thì đều là tự do của hắn ta, muốn làm gì thì làm cái đó, không có người nào ngăn cản hắn ta.

Thậm chí nghĩ đến vấn đề âm hiểm, nếu như Tào Mạnh cứ đi ra ngoài biển như thế, chết ở trên biển, vậy thì cũng không phải là một chuyện xấu. Điều này sẽ khiến cho những người quyến luyến Tào Mạnh, hoàn toàn chết tâm.

Nhưng Diệp Ninh lại không tình nguyện nhìn thấy loại kết cục này, vì thế hắn lắc đầu, nói.

…

"Tào huynh tình nguyện quy hàng, đây là một chuyện vui lớn, trên dưới cả nước, đều bởi vì chuyện này mà vui mừng, nhưng ba điều kiện mà Tào huynh đưa ra, tại hạ lại không thể đồng ý."

Không thể đồng ý?

Tào Mạnh ngây người, hình như hắn ta cũng không đưa ra điều kiện nào quá đáng đúng không? Hắn ta cau mày lại.

"Dám hỏi Diệp đại nhân, ngươi không đồng ý với điều kiện nào? Ngươi không muốn đối xử công bằng với bách tính, hay là một muốn trọng dụng tướng thần của Đại Chu?"

Tào Mạnh nghĩ đi nghĩ lại, đều cảm thấy loại người có tấm lòng rộng rãi như Diệp Ninh, sẽ không là người hẹp hòi, có lẽ không có lý do gì để từ chối hai đề nghị này mới đúng.

Hắn ta cái gì cũng nghĩ đến, lại duy nhất không nghĩ đến bản thân mình. Bởi vì dùng suy nghĩ của mình để đánh giá người khác.

Nếu như bản thân thắng lợi, nhìn thấy Đại Chu dùng phương thức đi ra ngoài biển cách xa Cửu Châu, vậy thì Tào Mạnh tuyệt đối sẽ không ngăn cản, bởi vì điều này đối với hắn ta mà nói nhất định là một chuyện tốt.

Câu trả lời của Diệp Ninh đã được định trước là khiến cho Tào Mạnh kinh ngạc.

"Hai điều này ta đều đồng ý, chuyện ta không đồng ý đó là Tào huynh ra biển!"

Diệp Ninh nhìn Tào Mạnh thật sâu, nói.

"Lẽ nào Tào huynh cảm thấy tại hạ không có lòng bao dung người khác sao? Hoặc là lo lắng Thiên Tử sẽ tính nợ cũ? Lúc

trước ta từng nói, Tào huynh là một người có tài hoa, là người có chí hướng, ở trong lòng ta, ngươi được xem như là hào kiệt, lúc đầu ngươi khởi binh, tuy là hành động phản nghịch, nhưng không phải hoàn toàn không có đạo lý… Ta có thể bảo đảm, triều đình sẽ không tính ân oán cũ, sau khi ngươi quy hàng, vẫn như trước sẽ trọng dụng ngươi!"

Nghe xong, nếu như nói Tào Mạnh không cảm động, đó là chuyện không thể nào. Nhưng hắn ta vẫn như trước từ chối.

"Lòng bao dung của Thiên Tử và Diệp đại nhân, ta không hề có gì hoài nghi, sở dĩ ta rời đi, không phải bởi vì ta lo lắng triều đình không trọng dụng ta, mà là lòng ta đã lạnh như tro tàn, không có chí hướng tiến thủ nào nữa, tuy Cửu Châu lớn, nhưng đối với ta mà nói là một nơi thương tâm, phiêu lưu trên biển, mới là chốn đi về của ta."

Tào Mạnh thở dài một hơi nói.

"Nhưng ngươi cũng phải nghĩ đến vợ con của mình chứ? Ngươi cứ rời đi như thế, cửu tử nhất sinh, lẽ nào cũng muốn bọn họ bồi táng theo mình sao?"

Diệp Ninh chau mày.

"Thê tử của ta, cùng sống cùng chết, không rời xa ta, ta đi đâu, đương nhiên bọn họ sẽ theo ta đến đó, còn về phần con cái, thân là con cái của Tào Mạnh ta, bọn chúng nên có dũng khí không sợ gian khổ, tuy biển lớn nguy hiểm trùng trùng, nhưng cũng chưa chắc nhất định có thể nhấn chìm được Tào mỗ ta, nếu như thật sự chết, đó cũng là ý trời, chết ở trên biển, tốt xấu gì cũng từng nhìn thấy phong cảnh kỳ thú, tốt hơn nhiều so với việc làm người bi thương ở lại Cửu Châu!"

Nói đến sống chết, ngược lại Tào Mạnh thoải mái hơn nhiều.

Điều này ít nhiều khiến cho Diệp Ninh có chút phiền muộn, tên này đúng thật là có chút cố chấp, không chỉ không quan tâm sống chết của mình, còn không quan tâm sống chết của vợ con mình.

…

Người như thế, nói cảm tình với hắn ta, sợ rằng sẽ không có tác dụng. Cảm tình càng sâu, hắn ta càng không tình nguyện ở lại Cửu Châu.

VÌ thế Diệp Ninh đổi một góc độ khác, cố ý lắc đầu thở dài.

“Vốn dĩ ta cho rằng, Ngụy Vương Tào Mạnh là một anh hùng hào kiệt, là một đại trượng phu, không ngờ được hôm nay lại khiến cho ta thất vọng như thế, thế mà lại là loại người hèn nhất, đáng tiếc đáng thương, đáng thương!”

Loại người hèn nhát?

Đột nhiên huyết áp của Tào Mạnh tăng vọt, hắn ta chau mày lại, nói.

“Vì sao Diệp đại nhân lại nói như thế? Cả đời này của Tào mỗ, chưa bao giờ có người nói ta là loại người hèn nhát!”

Chương 719: Sự nhục nhã ngày hôm nay, tìm lại từ chỗ khác là được! (5)

Loại người không quan tâm sống chết như Tào Mạnh, thế mà lại bị nói thành loại người hèn nhát, đúng thật là trò cười.

“Ngụy Vương rời xa Cửu Châu, thì chính là loại người hèn nhát… Phải biết rằng, quê hương khó rời, ta không tin ngươi và vợ con của ngươi, thật sự tình nguyện rời xa quê hương, sở dĩ ngươi muốn rời đi, chỉ có thể nói rõ một chuyện, đó chính là ngươi không thể nào chấp nhận được thất bại của bản thân, ngươi vẫn luôn cảm thấy, người thất bại là nhục nhã, là mất thể diện, ngươi cho rằng bản thân mình sống ở Cửu Châu, vậy thì phải sống dưới sự chỉ trỏ của tất cả mọi người, ngươi sẽ sợ hãi ánh mắt của người khác!”

Câu nói này của Diệp Ninh, khiến cho Tào Mạnh sững người. Diệp Ninh cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói.

“Một người, không sợ sống chết, nhiều nhất xem là người dũng cảm, nhưng người như thế nào mới là hào kiệt? Không sợ thất bại, không sợ gian khổ, ngã xuống rồi đứng lên, cùng lắm thì làm lại từ đầu mà thôi!”

“Ngụy Vương sợ hãi thất bại như thế, không phải loại người hèn nhát thì là cái gì?”

“Nếu như ta là ngươi, tuyệt đối sẽ không lựa chọn chạy trốn, nhục nhã ngày hôm nay, tìm lại từ chỗ khác là được!”

Tào Mạnh nắm chặt hai tay, trầm giọng nói.

“Tìm lại từ chỗ khác?”

Diệp Ninh nhàn nhạt nói.

“Ta nhớ, khi Tào huynh còn trẻ, đã từng hứa một lời hứa, muốn làm tướng quân chinh phạt tây vực cho Đại Chu, thu phục vùng đất đó!”

“Nếu đã như thế, vậy thì tại sao không nỗ lực theo phương hướng đó chứ?”

“Ta giao sĩ tốt của nước Ngụy cho ngươi, ta giao thuộc hạ của ngươi cho ngươi, ta giao toàn bộ việc mưu lược tây vực lại cho ngươi, chuyến đi này của các ngươi, là lập công, cũng là chuộc tội, nếu như có một ngày có thể đại thắng về triều, ngươi chính là tướng quân chinh phạt tây vực phong quan vô hạn của Đại Chu, ai còn nhớ quá khứ nhục nhã của ngươi? Tôn nghiêm, là dựa vào bản thân mình mà giành lấy!”

Lại trôi qua nửa canh giờ nữa.

Đúng vào lúc trong lòng đám người Chu Á Văn càng ngày càng thấp thỏm, cuối cùng Tào Mạnh cũng đi ra ngoài.

“Đông gia!”

“Đại vương!”

Mọi người lập tức kéo nhau đến.

Đầu tiên bọn họ thở phào một hơi, tiếp đó lại xuất hiện vô số nghi hoặc. Rốt cuộc hai người đã nói cái gì? Thế mà lại nói lâu như thế?

Hơn nữa trạng thái hiện tại của Tào Mạnh, xem ra cũng có chút kỳ lạ.

Hốc mắt có chút đỏ lên, hô hấp cũng có chút nặng nề, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng sáng ngời…

“Về nước.”

Tào Mạnh không nói lời nào phí lời, trực tiếp lên tiếng nói. Đương nhiên mọi người không có ý kiến gì.

Bọn họ đã chịu đủ kinh hãi, có thể về nước, đúng thật là may mắn to lớn. Đám người lập tức đi ra khỏi trà lâu, đi về phía bên ngoài.

Nhưng khi đi trên đường phố, lại nhìn thấy một đám lính canh nghênh ngang khiên một con lợn rừng rất lớn. Lợn rừng sẽ không lớn như thế, rất rõ ràng, đây là một con yêu thú.

Tào Mạnh dừng lại, hơi nhíu mày.

Mà bách tính ở xung quanh, lại không có gì xa lạ với chuyện này cả.

“Lại là yêu thú?”

“Mấy ngày này vẫn luôn có yêu thú xuất hiện, đúng thật là kỳ quái.”

“Hai, loại thứ như yêu thú, thỉnh thoảng chính là đột nhiên xuất hiện, chuyện này cũng không có gì phải lo lắng cả, dù sao có thành vệ binh bảo vệ chúng ta.”

Rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên bách tính nhìn thấy cảnh tượng này, xôn xao nghị luận một hồi, rồi không thảo luận nữa.

Yêu thú là một thứ tốt, sau khi bị giết chết đem về, xương, lông, thịt, đều là vật đáng tiền, thương nhân nhất định sẽ tiêu phí một số tiền lớn để mua lại.

Nhưng rõ ràng Tào Mạnh không để ý đến chuyện này. Đột nhiên hắn ta nhớ ra một chuyện.

“Các ngươi có còn nhớ không? Lúc trước ở trong địa bàn của nước Ngụy ta, cũng nhiều lần xuất hiện yêu thú làm hại người? Vốn dĩ ta cho rằng chỉ là nước Ngụy như thế, không ngờ được, Tính Châu cũng là như thế.”

Chu Á Văn gật đầu, chau mày nói.

“Chuyện này đúng là có chút kỳ lạ, yêu thú bình thường đều sống ở trong mười vạn ngọn núi, tại sao lại dễ dàng đi vào Cửu Châu chứ? Lúc trước thỉnh thoảng xuất hiện ba năm con, đã đủ hiếm có rồi, bây giờ thế mà lại xuất hiện nhiều như thế, đúng thật là cổ quái, có điều, có lẽ cũng không phải chuyện gì lớn, những yêu thú xuất hiện này cũng không được tính là quá mạnh, sĩ tốt tinh nhuệ, đủ để hạ gục bọn chúng.”

Tào Mạnh gật đầu.

Chuyện này, tuy khiến cho hắn ta cảm thấy có chút bất an, nhưng cũng chỉ như thế mà thôi. Chuyện yêu thú gây họa, ít nhất đã mấy vạn năm không xuất hiện rồi. Loại quy mô nhỏ giống như thế này, căn bản không có ảnh hưởng gì cả.

Hắn ta còn có “chuyện lớn” về nước cần làm, vì thế đã ném chuyện này ra sau đầu, Tào Mạnh lên đường về nhà. Nhưng hắn ta lại không biết, sau khi hắn ta rời đi, Diệp Ninh lại đứng ở trên trà lâu, chau mày thật sâu. Diệp Ninh cầm tình báo mà Viện giám sát vừa mới đưa đến, lẩm bẩm nói.

“Lại là dấu vết của yêu thú, chuyện này rốt cuộc là trùng hợp? Hay là có người cố ý gây chuyện đây?”

Chương 720: Hai tiên yêu lớn lần đầu tiên gặp mặt

Chuyện này, khiến cho Diệp Ninh có chút lo lắng.

Bởi vì liên quan đến Yêu tộc.

Bây giờ hắn đã không còn là tiểu bách vừa mới xuyên không qua nữa, đã sống ở thế giới này được một thời gian rất dài rồi, hơn nữa đã hoàn toàn dung nhập vào nó, cũng có chút hiểu viết sâu hơn với lịch sử của thế giới này.

Ví dụ như Yêu tộc này.

Là một đại tộc có danh tiếng ngang bằng với Nhân tộc, trong quá khứ Yêu tộc cũng từng viết nên một nét vẽ phong phú đầy màu sắc. Cửu Châu hiện tại, hoàn toàn là địa bàn của Nhân tộc.

Nhưng mà vào thời thượng cổ xa xôi, Yêu tộc mới là chủ nhân của Cửu Châu, thời đại đó, đại yêu giáng lâm, yêu quốc đáng sợ, còn có mấy yêu vương, đầu đội trời chân đạp đất.

Đó là một thời đại hoang dã không có trật tự.

Ở thời đại đó, đẫm máu là từ đại biểu duy nhất.

Có thể tưởng tượng ra được, Nhân tộc lúc đó, sống không hề tốt.

Cửu Châu là vùng đất được trời chọn, sản vật phong phú, tài nguyên dồi dào, mức độ linh khí cùng càng ưu việt hơn,vì thế từ xưa đến nay, chính là trọng điểm tranh đoạt của các chủng tộc.

Ai cũng muốn trở thành chủ nhân của Cửu Châu.

Thời đại đó thế lực Nhân tộc không đủ, có thể được gọi là thời đại u ám nhất trong lịch sử, bị Yêu tộc nuôi dưỡng làm huyết thực, bị Yêu tộc bắt đi làm nô lệ, sống cuộc sống ăn bữa hôm lo bữa mai, không có tôn nghiêm.

Máu của Nhân tộc, đã từng nhuộm đỏ mỗi một tấc đất của Cửu Châu.

Nhưng có hưng thịnh nhất định có suy vong, sau mấy thời đại đỉnh cao của Yêu tộc, cuối cùng cũng xuất hiện sự gián đoạn, vì thế Nhân tộc đón nhận ánh sáng mới.

Nhiều đời xuất hiện nhân kiệt, Nhân tộc chăm chỉ tiến lên, cuối cùng dần dần nắm giữ quyền phát ngôn, nắm giữ địa vị chủ đạo, sau đó đánh bại Yêu tộc, áp chế Yêu tộc, thậm chí đuổi Yêu tộc ra khỏi vùng đất Cửu Châu!

Bây giờ nghĩ lại, chỉ là nói mấy câu, nhưng chuyện này phải mất mấy chục vạn năm, mới từng bước từng bước làm được.

Đến hiện tại, Nhân tộc đã sớm quên mất sự uy hiếp này, bên ngoài Cửu Châu, tuy cũng là cường địch bao vây, nhưng so sánh với thời kỳ thượng cổ, lại rõ ràng không phải là chuyện gì quan trọng nữa.

Nhưng có lẽ trong lòng tất cả mọi người đều biết, tranh đấu của Nhân tộc, vĩnh viễn đều là bởi vì quyền lực, đạo thống, cùng với tài phú.

Có tranh đấu như thế nào đi chăng nữa, đó cũng là chuyện của mình mình. Nhưng nếu như liên quan đế Yêu tộc, vậy thì không còn là chuyện nhỏ nữa. Không phải chủng tộc ta nhất định sẽ có lòng khác.

Thời kỳ thượng cổ nợ máu khắp nơi, còn được khắc lên bia văn, ghi chép ở trong thư tịch, phàm là người từng đọc sách, đều nhớ rõ đoạn lịch sử này.

Mà ngoại trừ chuyện đó ra, làm một loài người, đối với Yêu tộc, vốn dĩ nên có một loại cảm giác sợ hãi và bài xích theo bản năng. Dù sao là chủng tộc hoàn toàn khác nhau, đây mới là phản ứng bình thường nhất.

Yêu tộc đã rút khỏi sân khấu lịch sử quá lâu rồi, lâu đến mức đã không còn rõ nét nữa, rất nhiều người sống một đời, cũng chỉ có thể từ trong sách minh họa, trên chữ miêu tả trong sách, cùng với sự tưởng tượng của bản thân tưởng tượng ra dáng vẻ của Yêu tộc.

Nhưng Yêu tộc hiện tại, đã bị đuổi đến mười vạn ngọn núi. Mười vạn ngọn núi, đó là vùng đất tuyệt địa.

Khoảnh cách từ vùng đất này đến Đại Chu xa xôi, ở giữ còn cách vô số núi non sông hồ, lại trải qua con đường vô cùng nguy hiểm, mới có thể nhìn thấy dáng vẻ thật của mười vạn ngọn núi.

Đó là một mảnh vùng núi bị sương mù bao phủ.

Trong dãy núi, có mười vạn ngọn núi, người ngoài đi vào, nhất định sẽ lạc đường.

Trong mười vạn ngọn núi, thiếu khuyết tài nguyên, đất đai cằn cỗi, vì thế muốn sinh tồn, nhất định vô cùng khó khăn, chắc chắn phải trải qua chém giết thảm liệt mới được.

Mà Yêu tộc, chính là sinh sống ở trong mười vạn ngọn núi này.

Vô số năm tháng trôi qua, chỉ có một số cực ít Yêu tộc, xuất hiện ở trong vùng đất Cửu Châu. Những Yêu tộc này, có một đặc điểm, đó chính là thực lực đều rất không cao.

Lần trước hổ yêu bị Phương Thanh Tuyết giết chết, cũng có loại trình độ gần như thế.

Bọn chúng đến Cửu Châu, đều là trùng hợp, vẫn luôn là vừa mới xuất hiện, đã bị người khác chém giết.

Bởi vì Yêu tộc rất hiếm, giết chết một Yêu tộc, lấy máu thịt, lông, đều có giá trị không ít, người tình nguyện săn yêu rất nhiều. Điều này có thể nói rõ một vấn đề, đó chính là ngoại trừ mười vạn ngọn núi ra, những nơi khác đều có khí tức của Yêu tộc, nhưng quy mô nhất định không lớn, có thể có mấy trăm con, mấy ngàn con Yêu tộc, đều đã xem như là không tệ rồi.

Bọn chúng chỉ có thể cẩn thận từng chút một ẩn nấp đi, một khi bị phát hiện, vậy thì nhất định không có kết cục tốt nào. Vận khí may mắn một chút, bị coi như là thú cưỡi.

Chương 721: Hai tiên yêu lớn lần đầu tiên gặp mặt (2)

Vận khí không tốt, trực tiếp bị giết, dùng để luyện luyện đan luyện dược các loại. Phải biết rằng, lão yêu trong mười vạn

ngọn núi, đó đều là Yêu tộc sống vô số năm tháng, trải qua đại chiến hiểm ác.

Đặc biệt là hoàn cảnh của mười vạn ngọn núi ác liệt như thế, tuy sẽ khiến cho Yêu tộc khó sinh tồn, nhưng mà Yêu tộc ở trong loài hoàn cảnh đó có thể tiếp tục sống, nhất định sẽ mạnh mẽ khiến cho người khác vô cùng phẫn nộ.

Tuy nói, bọn chúng chưa từng bước ra khỏi mười vạn ngọn núi, nhưng mà ảnh hưởng mà bọn chúng mang đến, vẫn là quấy nhiễu đến Đại Chu.

Trong quá khứ, Đại Chu tổng cộng có ba kẻ định.

Một là tây vực ở bên ngoài Lương Châu. Một là người Hồ nằm ở phía sâu phương bắc. Còn có một bên nữa, đó chính là Yêu Man.

Vùng đất tây vực, trong quá khứ từng bị Đại Chu độc chiếm, chỉ là sau này trung tâm xuống dốc, không thể không từ bỏ, hiện tại vùng đất tây vực hồi sinh, đang nhìn chằm chằm vào Đại Chu.

Nhưng vấn đề này không phải quá lớn, bởi vì phía sau tây vực còn có nước Hỏa La, bọn họ bị hai nước lớn kẹp ở giữa, cũng không phải là rất dễ chịu.

Nói về người Hồ. Người Hồ, cũng chính là dị tộc, ở trong lịch sử trong trí nhớ của Diệp Ninh, người Hồ đã quấy nhiễu vương triều ở trung nguyên rất nhiều năm, có mấy lần bởi vì tự bản thân xuất hiện vấn đề, bị người Hồ nhân cơ hội đi vào, thế mà lại cướp được vùng đất Trung Nguyên, bị coi là nhục nhã lớn nhất.

Người Hồ ở thời đại này cũng là như thế, bọn họ có thể chế tu luyện đặc biệt của mình. Thực lực mạnh mẽ, giỏi kỵ chiến, đến vô ảnh đi vô tung, cực kỳ khó đối phó.

Nhưng đến trước khi Đại Chu lập quốc, thật ra người Hồ đã bị tiêu diệt rồi.

Đây không phải là bị Đại Chu tiêu diệt, cũng không phải là bị tiền triều tiêu diệt, càng không phải là tự bản thân xuất hiện vấn đề. Người tiêu diệt người Hồ, chính là Yêu Man!

Yêu Man vốn dĩ không phải là thế lực truyền thống gì, mà là sự tồn tại đột nhiên xuất hiện trước khi Đại Chu lập quốc.

Mới bắt đầu, Yêu Man không phải là Yêu Man, mà chỉ là người man rợ bình thường. Cái gọi là người man rợ, cũng bị gọi là dã nhân (người hoang dã).

Bọn họ không biết lễ nghĩa, không phục vương quyền, hung ác phóng túng, giống như là dã thú khoác da người vậy.

Người Man có mặt ở khắp nơi, dù sao thế giới này quá lớn, vùng đất Cửu Châu đặt trên bản đồ lớn, quy mô cũng không được tính là quá lớn.

Những nơi Cửu Châu không bao phủ đến có rất nhiều, đặc biệt là những vùng đất hoang dã, chính là nơi sinh tồn của vô số người Man.

Trong quá khứ, từ trước đến nay người Man đều không phải là tai họa gì, bởi vì tuy người Man hung tàn, nhưng đều là cơ thể người phàm, cũng không có thể chế của bản thân, không có văn hóa của mình, vũ khí của bọn họ còn đều là đá, xương, gậy gộc các loại, ngoài trừ sức mạnh lớn ra, càng không có ưu điểm gì.

Kỵ binh Đại Chu gặp phải người Man, đó là muốn tiêu diệt thì tiêu diệt, giống như giết heo chó vậy.

Có điều bình thường người Man sẽ không xuất hiện ở vùng đất Cửu Châu, Đại Chu muốn gặp phải người Man, vẫn là một chuyện rất khó khăn.

Nhưng người Hồ thì khác.

Người Hồ sinh sống ở cuối thảo nguyên rộng lớn, có một ngọn núi lớn hùng vĩ, ngọn núi đó, được gọi là núi Thiên Trụ, nghe nói là ngọn núi cao nhất của thế giới này, núi Thiên Trụ chia cắt thảo nguyên, ở bên khác của ngọn núi, là vùng đất băng tuyết, là sông băng mênh mông vô tận.

Mà người Man, đều là sinh sống ở trên sông băng.

Thỉnh thoảng có người lén lút chạy đến thảo nguyện, vậy thì cũng bị người Hồ thuận tay chém giết, ở trong mắt của bọn họ, mình là người, Cửu Châu là người, nhưng người Man không được tính là người.

Giết người Man không khác gì giết chết một con heo.

Nhưng mà bọn họ hoàn toàn không ngờ được, thế mà bản thân mình lại có một ngày bị người Man mà mình coi thường nhất tiêu diệt. Chính vào khoảng mười mấy năm trước khi Đại Chu lập nước, trên cánh đồng tuyết xảy ra một thay đổi lớn.

Một thân ảnh thần bí đi ra từ mười vạn ngọn núi, người đó mang đến hai giọt máu. Nghe nói, hai giọt máu này, đó là tinh huyết của đại yêu thời kỳ thượng cổ.

Giữ đến bây giờ, có được uy lực kinh người không thể tưởng tượng được.

Người Man coi yêu tộc thần bí từ mười vạn ngọn núi đi ra là sứ giả của thần, coi máu của đại yêu thành tinh huyết của thần.

Giọt máu đầu tiên, Yêu tộc bỏ vào sông băng, một giọt máu, nhuộm đỏ toàn bộ sông băng, vô số người Man uống vào như đói như khát.

Vì thế bọn họ mọc ra lông tóc dày, thân hình bọn họ phình to như quả bóng, bọn họ có được trí thông minh đơn giản, bản tính hung tàn của bọn họ trở nên càng hung tàn hơn!

Mỗi một người bọn họ, đều biến thành quái vật. Mà loại quái vật này, chính là Yêu Man!

Chương 722: Hai tiên yêu lớn lần đầu tiên gặp mặt (3)

Giọt máu thứ hai, cũng chính là do hai chiến sĩ mạnh mẽ nhất trong những người người Man, một nam một nữ, cùng nhau dung hợp ra. Sau đó bọn họ kết hợp với nhau.

Ở trong thời gian mấy năm ngắn ngủi, sinh ra bảy mươi hai đứa con.

Bảy mươi hai đứa trẻ, vừa mới sinh ra, đã có trí tuệ, tâm tư bọn chúng thay đổi nhiều, thực lực mạnh mẽ, trên người càng là nhiều thêm đặc điểm của Yêu tộc, ví dụ như đuôi, ví dụ như răng nanh, ví dụ như móng vuốt sắc bén…

Bọn chúng, được Yêu Man gọi là thần duệ (con cháu đời sau của thần)!

Sau khi sinh ra bảy mươi hai người con, một nam một nữ này chết vì kệt sức.

Đầu của bọn họ được tháo ra, chế tạo thành quyền trượng chí cao vô thượng.

Mà bảy mươi hai thần duệ này, mỗi mười thành lập nên bảy mươi hai bộ lạc Yêu Man mạnh mẽ, bộ lạc của bọn họ càng ngày càng lớn mạnh, cuối cùng có một ngày, tất cả cùng vượt qua núi Thiên Trụ, đến trên thảo nguyên.

Vì thế người Hồ đã gặp phải tai kiếp từ trước đến nay chưa từng có. Trong thời gian mười năm ngắn ngủi, người Hồ diệt vong!

Cũng chính vào lúc nào, Thái Tổ kế vị, Cửu Châu lại lần nữa thống nhất… Quân đội mạnh mẽ đến biên cảnh, chiến đấu với Yêu Man.

Có Thái Tổ, tuyệt thế cường giả có đẳng cấp sức mạnh vượt qua thế giới này tọa trấn, rõ ràng Yêu Man không giết được vào Cửu Châu, mà dường như bọn họ cũng ý thức được điểm này, trọng binh không hề dồn ép lên trước ngay lập tức, mà lùi về trên thảo nguyên và sông băng.

Chỉ để lại một bộ phận Yêu Man, vẫn còn đang lúc nào cũng uy hiếp đến biên cảnh Đại Chu.

Có thể nói như thế này, vạn năm nay, biên cảnh không ngừng cọ sát, chiến tranh giữa người Chu và Yêu Man, chưa bao giờ có một chút hòa thuận nào cho dù chỉ là một khắc, nhưng theo cái nhìn của Diệp Ninh, trên thực tế đây chính là một loại hài hòa.

Bởi vì dựa theo thực lực của Yêu Man mà nói, nếu như bọn chúng thật sự muốn làm chủ Cửu Châu, hoàn toàn có thể nhân lúc Đại Chu suy yếu, cược một lần giết vào.

Với quốc lực lúc trước của Đại Chu mà nói, nhất định là không ngăn cản được Yêu Man.

Nhưng mà Yêu Man lại vẫn luôn chậm chạp không hành động, giống như bọn chúng đang kiêng dè cái gì vậy, chỉ là chiếm một chút đất đai, giữ áp vững áp lực đối với Đại Chu, thỉnh thoảng cướp bóc một chút…

Ngoại trừ chuyện đó ra, không hề đi sâu vào một chút nào, càng không không có ý hoàn toàn chèn ép. Điều này khiến cho Diệp Ninh cảm thấy vô cùng bất an.

Theo suy nghĩ của Diệp Ninh, Yêu Man tiêu diệt người Hồ, với loại dã tính hung tàn trời sinh của bọn chúng mà nói, không có lý nào không giết vào trong Cửu Châu. Sở dĩ bọn chúng không đi vào, nhất định là Cửu Châu có thứ gì đó khiến cho bọn chúng kiêng dè.

Vậy thì rốt cuộc là thứ gì đây?

Nếu như thứ này, đột nhiên mất linh thì làm thế nào? Chuyện này, đáng để khiến cho Diệp Ninh cảnh giác.

Nhưng điều này vẫn không phải là nguồn gốc lo lắng của hắn.

Dù sao tuy Yêu Man mạnh mẽ, nhưng sĩ tốt của Đại Chu cũng không phải ăn chay, tiếp theo đây quét ngang sáu nước, thiên hạ thống nhất, tân chính được thực hiện, không đến ba năm, Diệp Ninh lúc nào cũng có thể huy động một đại quân hàng ngàn vạn người.

Hơn nữa những điều này còn xa mới đạt đến giới hạn.

Tiềm lực chiến tranh của Cửu Châu, là vô cùng lớn.

Yêu Man nhiều, người của Cửu Châu cũng nhiều, mọi người đụng chạm một chút, ai sợ ai?

Vì thế tuy Yêu Man đáng để cảnh giác, nhưng mà còn chưa đến loại mức độ khiến cho người ta cảm thấy đáng sợ, điều thật sự khiến cho người ta cảm thấy đáng sợ, đó là những lão yêu ở trong mười vạn ngọn núi.

Những lão yêu ở trong mười vạn ngọn núi sống nhiều năm như thế, Diệp Ninh không cảm thấy bọn chúng đã từ bỏ chuyện giết quay trở lại Cửu Châu, trong lịch sử bọn chúng làm ra mấy hành động nhỏ không có ít, rất nhiều những chuyện lớn trong lịch sử đều có thể nhìn ra được bóng dáng của Yêu tộc nhúng tay vào… Nhưng mà, trong quá khứ những lão yêu này không dám ngông cuồng như thế, biến người Man biến thành Yêu Man, đột nhiên gan của bọn chúng lớn hơn, thay đổi phong cách lén lén lút lút trong quá khứ.

Đây rõ ràng không phải là ngẫu nhiên, trong đó nhất định ẩn giấu thứ gì đó không muốn để người khác biết. Không ở vị trí đó thì không biết việc chính.

Bây giờ Diệp Ninh đã đứng ở góc độ của toàn bộ Cửu Châu đã suy nghĩ vấn đề, vậy thì vấn đề của Yêu Man, nhất định phải được coi trọng. Đoạn thời gian gần đây, Yêu tộc thường xuyên xuất hiện ở khu vực Cửu Châu.

Hơn nữa không chỉ vùng đất Tính Châu, cho dù là trong Lương Châu, Vân Châu, cũng có bóng dáng của Yêu tộc. Dựa theo báo cáo của Viện giám sát, trong sáu nước, cũng không thiết dấu vết của Yêu tộc.

Vậy thì điều này đủ để giải thích một chuyện, đây không phải là một chuyện chỉ nhằm vào một mình Đại Chu, mà là bao phủ toàn bộ vùng đất Cửu Châu. Ở trong mắt của rất nhiều người, những Yêu tộc này xuất hiện đều là chuyện tốt, dù sao thì thực lực không mạnh, chém giết bọn chúng, cũng xem như là kiếm được một món tiền nhỏ. Nhưng theo cái nhìn của Diệp Ninh, đây rõ ràng không phải là một chuyện có thể xem thường.

Chương 723: Ngươi là tương lai của Tiên Môn, ta là trụ cột của Tiên Môn

Có bao nhiêu chuyện lớn, vĩnh viễn đều là khi vừa mới bắt đầu lộ ra dấu vết nhưng không được coi trọng, kết quả đột nhiên bùng nổ, làm cho mọi người không xử lý được hậu quả.

Diệp Ninh tự cho rằng bản thân cũng không có cái gì quá thông minh, nhưng chỉ có một điểm, đó là nhớ rõ bài học của lịch sử.

“Tiếp tục điều tra, phái người đi sâu vào trong thảo nguyên, điều tra một chút các bộ lạc Yêu Man đang làm cái gì! Ta vẫn luôn cảm thấy, chuyện này không đơn giản!”

Trong lòng Diệp Ninh dâng lên một bóng tối, không ngừng lan tràn.

“Vâng!”

Trong bóng tối, có người thấp giọng nói.

…

Mà đúng vào lúc Diệp Ninh đang cảm thấy lo lắng vì sự xuất hiện thường xuyên của Yêu tộc, Tiên Môn vốn dĩ đã im lặng được một thời gian lại có hành động.

Mười ba tông Tiên Môn, mỗi tông đều phái ra một nhóm người.

Số lượng không nhiều, phần lớn là đại trưởng lão, phó trưởng lão, cường giả có tư lịch dày dặn dẫn đội, dẫn theo ba năm đệ tử trẻ tuổi có thiên phú cao. Vũ Hóa Môn là Mạc Hạo Nhiên dẫn đầu, bề ngoài hắn ta không có biểu cảm gì, nhìn thấy người đến, lộ ra nụ cười.

“Cô Tuyệt đạo hữu đến rồi.”

Cô Tuyệt gật đầu, sau đó kéo một đệ tử nói.

“Còn không chào hỏi sư thúc!”

Đệ tử này vô cùng xinh đẹp, chỉ là khí chất nhìn có chút lạnh lùng, nghe xong, lập tức hành lễ với Mạc Hạo Nhiên, nhàn nhạt nói.

“Vãn bối Phương Thanh Tuyết, bái kiến sư thúc!”

“Phương Thanh Tuyết?”

Mạc Hạo Nhiên nhướng mày, trong mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Lẽ nào là Thanh Tuyết tiên tử gần đây danh tiếng vang dội gần đây mới vào Quần Ngọc Các? Chính là người dẫn đội đi vào Hắc Vực của Ma Tông?”

Nghe xong, trên khuôn mặt lúc nào cũng u ám của Cô Tuyệt xuất hiện thần sắc đắc ý.

“Đúng thế.”

Ánh mắt của Mạc Hạo Nhiên liếc nhìn Phương Thanh Tuyết, không tránh khỏi nhiều thêm mấy phần chú ý.

Vốn dĩ Phương Thanh Tuyết chỉ là đệ tử chân truyền của Quần Ngọc Các, tuy ở trong kinh thành, nhưng được lan truyền vô cùng thần kỳ, còn khiến cho Uy Vũ Hầu trở thành một sự tồn tại mà ai cũng không dám chọc vào.

Nhưng ở trong mười ba tông Tiên Môn, thật ra nàng ta cũng chỉ như thế mà thôi.

Đặc biệt là ở trong mặt của loại nhân vật như Mạc Hạo Nhiên và Cô Tuyệt, Phương Thanh Tuyết không có khác biệt gì lớn so với sâu kiến cả. Đệ tử chân truyền?

Đệ tử chân truyền của Quần Ngọc Các nói ít cũng phải có đến vạn người. Phương Thanh Tuyết ở trong đó, có thể được xem là nhân vật gì?

Mạc Hạo Nhiên thật sự biết đến tên của Phương Thanh Tuyết, trên thực tế không có một chút liên quan nào đến thân phận ở trong quá khứ, nguyên nhân chân chính, vẫn là một chuyện lớn mới xảy ra mấy ngày trước.

Nếu như nói chuyện lớn này, thì không thể không nhắc đến tình hình khó khăn mà bây giờ Tiên Môn phải đối mặt. Sau khi trải qua thất bại lớn ở Chương Hà, Tiên Môn chắc chắn tổn thương rất nhiều nguyên khí.

Lần thua trận đó, không chỉ khiến cho bọn họ mất đi một lượng lớn cao thủ và hậu bối, càng hủy hoại sự kiêu ngạo của Tiên Môn.

Một người vô cùng kiêu ngạo, sau khi trải qua thất bại thảm hại, sẽ không trong thời gian ngắn mà đột nhiên trở nên khiêm tốn, mà phần lớn sẽ trải qua một hồi chán nản.

Tiên Môn chính là như thế.

Trận thua lớn đó, khiến cho rất nhiều người mất đi tâm khí.

Có thể nói như thế này, tích lũy hàng ngàn năm nay của Tiên Môn, trong trận đại chiến đó, đã bị đánh cho mất hết toàn bộ.

Giống như chuyện của sáu nước, bọn họ không muốn nhúng tay vào sao? Lẽ nào bọn họ cam tâm để cho sáu nước mà bản thân nâng đỡ lên cứ tự sinh tự diệt như thế sao?

Đương nhiên bọn họ không cam tâm, nhưng mà lại không có cách nào.

Hiện tại, tình thế công thủ nghịch chuyển, bọn họ có thể giữ được mảnh đất thế giới tu hành của mình hay không còn là chuyện khó nói, lấy đâu ra sức lực để nhúng tay vào chuyện của nhân gian?

Đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất vẫn là bởi vì nhân gian có Diệp Ninh.

Cái tên Diệp Ninh này, đã trở thành ác mộng của vô số người Tiên Môn.

Những con át chủ bài vô tận đó của Diệp Ninh, khiến cho bọn họ vô cùng sợ hãi, trước khi hiểu rõ được hoàn toàn thủ đoạn của Diệp Ninh, bọn họ không dám khiêu khích hắn nữa.

Vì thế, tình hình hiện tại của Tiên Môn không hề tốt. Tổng thể bầu không khí đều có chút khá ảm đạm.

Nhưng mà mấy ngày trước, lại xảy ra một chuyện khiến lòng người phấn chấn.

Đó chính là Quần Ngọc Các vốn dĩ có sĩ khí vô cùng thấp, đột nhiên nắm bắt được tin tức nội bộ của Hắc Vực Ma Tông, sau đó dứt khoát ra tay, trực tiếp một lần hành động tiêu diệt Hắc Vực!

Hắc Vực là nơi như thế nào?

Đối với Tiên Môn mà nói, tuyệt đối là một nơi tiếng xấu lan xa, là nơi mà bọn họ thống hận nhất.

Nguyên nhân rất đơn giản, vào hàng ngàn vạn năm trước đã có Hắc Vực rồi, bắt đầu từ lúc đó, nó đã là ngục giam của Ma Tông, bọn họ đưa những tù nhân mà mình bắt được, tội nhân phạm phải môn quy, tất cả đều vứt vào trong Hắc Vực.

Chương 724: Ngươi là tương lai của Tiên Môn, ta là trụ cột của Tiên Môn (2)

Nghe nói ở trong Hắc Vực, có hơn một vạn ba ngàn cách trừng phạt. Cho dù Thiên Tiên bị dày vò một vòng, cũng đều cảm thấy sống không bằng chết.

Mà Tiên Môn là kẻ thù lớn nhất của Ma Tông, lẽ nào có ít người đi vào Hắc Vực sao?

Rất nhiều đệ tử Tiên Môn, một khi bị bắt, sẽ đối mặt với việc bị ném vào trong Hắc Vực. Từ xưa đến nay, cũng không biết có bao nhiêu người, đi vào trong Hắc Vực rồi không còn đi ra nữa.

Có thể nói như thế này, danh tiếng hung ác của Hắc Vực, hoàn toàn là dùng máu của Tiên Môn từng chút từng chút một tích lũy mà ra. Vì thế, đám người Tiên Môn, đối với Hắc Vực, tuyệt đối là thống hận đến tận xương tủy.

Vô số năm tháng đến nay, Tiên Môn vẫn luôn muốn tìm thấy Hắc Vực, tiêu diệt nơi đó, nhưng mà lại không có một chút manh mối nào. Vị trí của Hắc Vực, giống như là lúc nào cũng có thể thay đổi vậy, vẫn luôn khiến cho Tiên Môn không thể nào nắm bắt được.

Vốn dĩ đã từ bỏ rồi.

Nhưng mà ai ngờ được, khi Tiên Môn trải qua một trận tai kiếp, thời điểm sĩ khí xuống thấp nhất, đột nhiên có một người nhảy ra, nói bản thân biết tin tức của Hắc Vực.

Có thể tưởng tượng, khi Tiên Môn biết được tin tức này, sẽ chấn động như thế nào. Mà người bất ngờ xuất hiện này, chính là Phương Thanh Tuyết.

Chính là nàng ta, dẫn theo các tu sĩ của Quần Ngọc Các, tìm được Hắc Vực, sau đó tiêu diệt nó, từ trong nơi đó, tìm được vô số hài cốt của các tiền bối Tiên Môn…

Đây là thời điểm đặc biệt, toàn bộ Tiên Môn suy sụp, vô cùng cần một trận thắng lợi, cho dù chỉ là một trận thắng nhỏ, vậy thì cũng có thể có được hiệu quả khích lệ lòng người.

Càng huống hồ, đó là công lao động trời tiêu diệt Hắc Vực.

Chuyện này vừa xảy ra, mười ba tông Tiên Môn đều vô cùng chấn động, mà danh tiếng của Phương Thanh Tuyết, cũng lần đầu tiên xuất hiện ở phía trước, trở thành một trong những đại biểu trẻ tuổi ưu tú nhất của mười ba tông Tiên Môn.

So với địa vị của nàng ta trong quá khứ mà nói, chắc chắn là chênh lệch như giữa trời với đất.

Mạc Hạo Nhiên nhìn vãn bối mới có danh tiếng gần đây, ngoài mặt gật đầu, thể hiện công nhận, nhưng trong lòng lại bắt đầu cảnh giác, nữ tử này đúng thật là không thể tin được, nghe nói nàng ta bị Ma Tông giam cầm, ném vào trong Hắc Vực chịu hết mọi hành hạ, không ngờ được thế mà lại còn có thể trốn ra ngoài, hơn nữa còn nhớ được vị trí của Hắc Vực… Chuyện này, không dễ làm được, từ đó có thể thấy, nữ tử này nhất định

là một nhân vật lợi hại, nếu như tiếp tục phát triển như thế, sợ rằng tương lai sẽ trở thành kẻ địch lớn của Diệp đại nhân.

"Một chút thành tích đó của vẫn bối, ở trước mặt Mạc sư thúc, trên thực tế không đáng nhắc đến, sở dĩ có thể thành công, chẳng qua chỉ là may mắn mà thôi."

Phương Thanh Tuyết nói, thể hiện ra vô cùng khiêm tốn.

Nhưng trong lòng, lại cũng bắt đầu cảnh giác. Mạc Hạo Nhiên này, là một kẻ địch lớn!

Đoạn thời gian này Tiên Môn trải qua thay đổi lớn, sĩ khí xuống thấp, yêu ma quỷ quái gì cũng nhảy ra.

Lòng người khó đoán, có người chán nản, có người tinh thần sa sút, có người mất hết hy vọng, thậm chí có người, sinh ra ý định thuần phục. Trong mắt của Phương Thanh Tuyết, những người khuất phục đó, chính là phái đầu hàng ở trong Tiên Môn.

Sự tồn tại của phái đầu hàng rất bình thường, điều này giống hệt với tình huống ban đầu của Đại Chu, một khi suy yếu, sẽ luôn có người nội bộ lục đục, muốn tự tìm đường lui cho bản thân mình.

Mười ba tông Tiên Môn chính là như thế.

Người có con mắt tinh tường đều có thể nhìn ra được hiện tại Đại Chu sắp phục hưng rồi, mà có loại nhân vật đáng sợ như Diệp Ninh ở đó, tương lai mười ba tông Tiên Môn rất khó tìm lại được địa vị cao cao tại thượng của mình.

Vì thế, những người này có tâm tư nhỏ của mình, bọn họ bắt đầu kêu gào, vốn dĩ không có thù oán gì với Diệp Ninh, cần gì phải không chết không thôi, chuyện quá khứ, Tiên Môn chưa chắc đã sai, có lẽ có thể nhượng bộ, nghị hòa…

Tóm lại, loại luận điệu này trong thời gian ngắn đã rất lưu hành, có không ít người không chỉ nghĩ như thế, thậm chí còn làm như thế. Bọn họ trực tiếp rời khỏi tông môn, lựa chọn gia nhập triều đình Đại Chu.

Năm đó thời kỳ Thái Tổ, người tu hành dưới trướng Đại Chu không hề ít, từng được gọi là "triều đình vạn tiên".

Rất nhiều người cảm thấy, nếu như thật sự không thể nào ngăn cản được Đại Chu, vậy thì xây dựng lại triều đình vạn tiên một lần nữa, cũng không có cái gì to tát.

Không thể không nói, loại hành vi và ngôn luận áp lực này, nhất thời khiến cho mười ba tông Tiên Môn chướng khí khắp nơi, vốn dĩ rất nhiều người không có cái gì, lại bị bọn họ làm cho có chút dao động.

Chương 725: Ngươi là tương lai của Tiên Môn, ta là trụ cột của Tiên Môn (3)

Mưa gió bập bùng, lòng người hoảng loạn.

Tám chữ này, chính là chân dung của Tiên Môn.

Phương Thanh Tuyết quay trở lại Quần Ngọc Các, lạnh lùng nhìn tất cả, lúc này, nàng ta vô cùng chắc chắn, hóa ra người của Tiên Môn cũng là người, không có bất kỳ khác biệt nào với những lão bách tính bình thường kia.

Bọn họ tự đề cao bản thân, cho rằng mình cao cao tại thượng, có thể đại biểu cho ý trời, giống như thần linh. Nhưng những điều này đều là ảo tưởng.

Chỉ có điều bọn họ có được sức mạnh mạnh mẽ mà thôi, khi gặp phải sự tồn tại mạnh mẽ hơn bản thân mình, bọn họ giống hệt với người bình thường, cũng sẽ sợ hãi, sẽ thỏa hiệp, cũng sẽ ngày ngày hoảng sợ.

Không thể không nói, Phương Thanh Tuyết là thật sự trưởng thành rồi, lúc trước nếu như nàng ta trải qua chuyện này, nhất định sẽ không biết làm như thế nào. Nhưng mà hiện tại, nàng ta biểu hiện ra bình tĩnh như nước.

Loại bình tĩnh này, khiến cho Cô Tuyệt rất tán thưởng.

Bà ta cho rằng, Phương Thanh Tuyết có tâm tính như thế này, sớm muộn cũng có thể trở thành cao thủ.

Nhưng bà ta tuyệt đối sẽ không ngờ được, Phương Thanh Tuyết vô cùng vui mừng khi nhìn thấy loại tình huống này của Tiên Môn.

Phương Thanh Tuyết cảm thấy tất cả những điều này đều là đáng đời, Tiên Môn đây là đang phải trả giá cho những điều ác mà bản thân mình làm ở trong quá khứ.

Nhưng ở trong chỉnh thể bầu không khí sa sút đó, lại có một người, tràn ngập ý chí chiến đấu, ý đồ khiến cho tất cả mọi người giống như nàng ta, lại lần nữa đứng dậy.

Người này lớn tiếng phản bác luận điệu của phái đầu hàng.

Người này lớn tiếng hét lên không đội trời chung với Diệp Ninh.

Người này hướng về tương lai, nói rằng có một ngày nào đó, Tiên Môn nhất định sẽ lấy lại những thứ đã đánh mất! Người này, chính là Mạc Hạo Nhiên!

Mạc Hạo Nhiên là đại trưởng lão của Vũ Hóa Môn, lúc trước danh tiếng hiển hách, chỉ là người danh tiếng hiển hách có rất nhiều, tính toán một chút, mười ba tông Tiên Môn có thái thượng trưởng lão, có đại trưởng lão, có trưởng giáo, có phó trưởng giáo đều được coi là nhân vật lớn.

Ở trong những nhân vật lớn này, Mạc Hạo Nhiên tuyệt đối không phải là người có danh tiếng lớn nhất, xuất sắc nhất. Nhưng mà hiện tại, hắn ta lại xông lên phía trước.

Sự tích cực của Mạc Hạo Nhiên, khiến cho rất nhiều nhân vật lớn phải kinh ngạc.

“Ta và Mạc đạo hữu quen biết ngàn năm, không ngờ được, thế mà hắn ta lại là loại người dũng cảm như thế?”

Có người vô cùng kinh ngạc nói.

Không trải qua khổ nạn, sao có thể nhìn thấy chân tướng?

Nếu như đây là một khảo nghiệm đối với Tiên Môn, vậy thì Mạc Hạo Nhiên, chắc chắn đã trải qua khảo nghiệm này. Luận điệu thà chết không đầu hàng, không ngừng vươn lên, có được công nhận của tất cả mọi người.

Vì thế, càng ngày càng có nhiều người đứng về phía Mạc Hạo Nhiên.

Đệ tử của Vũ Hóa Môn, cũng bởi vì đại trưởng lão này mà cảm thấy tự hào.

Ở trong loại hoàn cảnh này, địa vị của hắn ta không ngừng tăng vọt, không chỉ trong mười ba tông Tiên Môn có được uy vọng cực lớn, mà ở trong Vũ Hóa Môn, càng là người được ủng hộ để trở thành trưởng giáo kế nhiệm nhiều nhất!

Người như thế, chắc hắn là trụ cột của Tiên Môn.

Theo cái nhìn của Phương Thanh Tuyết, muốn đối phó với Tiên Môn, vậy thì người giống như Mạc Hạo Nhiên, nhất định là mục tiêu tấn công trọng điểm. Vì thế, người này là kẻ địch lớn!

Ở trong lòng Phương Thanh Tuyết, đã âm thầm ghi nhớ Mạc Hạo Nhiên, nếu như có cơ hội, phải thương lượng một chút với Bùi tỷ, nghĩ cách tiêu diệt người này!

Đương nhiên Mạc Hạo Nhiên không biết trong lòng Phương Thanh Tuyết cũng nảy ra suy nghĩ muốn giết hết hắn ta.

Nếu như biết được, nhất định sẽ lớn tiếng kêu oan uổng.

Bởi vì sở dĩ Mạc Hạo Nhiên làm như thế, không phải bởi vì hắn ta thật sự có dũng khí mà là hắn ta biết, mù quáng nói xấu Tiên Môn là chuyện không khả thi, Tiên Môn suy thoái, chỉ là nhất thời mà thôi.

Trong lịch sử những ngày tháng khó khăn như thế nào Tiên Môn cũng vượt qua được.

Không thể nào vĩnh viễn suy tàn, không cần bao nhiêu thời gian, mười ba tông Tiên Môn sẽ dần dần hồi phục.

Không có nguyên nhân nào khác, Tiên Môn chính là Tiên Môn, không phải là loại người tầm thường, bọn họ chỉ là quá lâu không trải qua thất bại, nên không thể nào chấp nhận được thất bại mà thôi.

Tiên Môn chỉ cần một chút thời gian, là có thể lại lần nữa đứng dậy, đến lúc đó bọn họ sẽ trùng sinh có cuộc sống mới. Mà những người ở trong lúc suy tàn nói xấu Tiên Môn đó, tuyệt đối sẽ bị đóng đinh vào cột ô nhục.

Mạc Hạo Nhiên là người như thế nào?

Loại lão cáo già như hắn ta, hiểu quá rõ Tiên Môn, hắn ta biết, Tiên Môn không thể nào bởi vì một chút đả kích này là thật sự sụp đổ, vì thế, thì chuyện nói xấu đó cũng không có bất kỳ ý

nghĩa nào, thay vì đợi Tiên Môn tự đứng dậy, còn không bằng tự mình làm người đầu tiên lên tiếng trước.

Chương 726: Ngươi là tương lai của Tiên Môn, ta là trụ cột của Tiên Môn (4)

Như thế, có được danh tiếng, khiến cho bản thân trong thời gian ngắn đi lên phía trước.

Đứng càng cao, nắm giữ quyền lực càng lớn, thì mới có thể làm được càng nhiều chuyện hơn cho Diệp đại nhân! Đây, mới là tính toán của hắn ta!

Hai người mỗi người đều ôm tâm tư khác nhau, ngoài bề mặt nhìn đối phương vô cùng vui vẻ, nhưng mà trong lòng, lại đang tràn ngập địch ý.

Theo cách nhìn của Phương Thanh Tuyết, Mạc Hạo Nhiên là trụ cột của Tiên Môn. Muốn đối phó với Tiên Môn, đầu tiên phải đánh gãy trụ cột chống đỡ Tiên Môn này.

Theo cái nhìn của Mạc Hạo Nhiên, Phương Thanh Tuyết là tương lai của Tiên Môn. Muốn đối phó với Tiên Môn, nhất định không thể nào để cho Phương Thanh Tuyết nhìn thấy tương lai, diệt cỏ phải diệt tận gốc, nếu không lửa không đốt tận gốc, gió xuân sẽ tái sinh.

Mà hai người nhìn nhau, sau đó mỗi người ôm tâm tư xấu nở nụ cười.

“Ngươi quá khiêm tốn rồi, Hặc Vực là nơi ẩn náu của Ma Tông, ngàn vạn năm nay, Tiên Môn vất vả tìm kiếm mà không biết chi tiết, bây giờ lại bị người dẫn đường tiêu diệt, chỉ dựa vào phần công lao này, ngươi cũng đáng được khen ngợi.”

Mạc Hạo Nhiên cười nói

“Sư thúc quá khen rồi, chút chuyện nhỏ mà ta làm này, không đáng nhắc đến, ngược lại là sư thúc, vào trong lúc tất cả mọi người sĩ khí sa sút, đứng lên phía trước, đánh thức ý chí chiến đấu của mọi người, khiến cho mọi người bước ra khỏi trong đau thương, loại người dũng cảm tiến lên phía trước này của sư thúc, không biết chán nản là gì, chính là đối tượng mà cả đời này ta cần phải học tập.”

Phương Thanh Tuyết cũng cười rất đẹp.

Hai người một hồi khen ngợi lẫn nhau, cả hai đều cảm thấy có chút buồn nôn. Mạc Hạo Nhiên nhìn về phía Cô Tuyệt, nói.

“Nữ tử này không tệ, làm ra được loại chuyện lớn như thế cho Tiên Môn ta, không thể không thưởng, không bằng thế này đi, để cho nàng đi theo ta tu hành, ta truyền thụ cho nàng một chút thủ đoạn.”

Mạc Hạo Nhiên nghĩ thầm, loại nhân vật như bản thân, nếu như truyền thụ một chút thứ gì đó, vậy thì tuyệt đối là vận may của đối phương. Cô Tuyệt không có lý do gì để từ chối.

Chỉ cần dẫn theo Phương Thanh Tuyết bên người, vậy thì sẽ có nhiều cơ hội để động chân động tay với nàng ta. Nhưng mà Mạc Hạo Nhiên không ngờ được, Cô Tuyệt đúng thật là từ chối rồi.

“Không cần đâu, tấm lòng của đạo hữu, ta thay đồ nhi nhận rồi.”

“Đồ nhi?”

Mạc Hạo Nhiên sững người.

“Ngươi nhận nàng ta làm đồ đệ rồi?”

Cô Tuyệt gật đầu, nhàn nhạt nói.

“Thanh Tuyết không chỉ lập được công lao, hơn nữa tâm tính phi phàm, thiên tư xuất chúng, những điều này khiến cho ta động ý niệm nhận đồ đệ, bây giờ Thanh Tuyết, đã là chân truyền duy nhất của ta rồi, những pháp thuật tu hành của nàng, đương nhiên sẽ do ta truyền thụ, tuy đạo hữu có ý tốt, nhưng mà đệ tử của Cô Tuyệt ta, không cần học tập thủ đoạn của người khác!”

Cô Tuyệt rất kiêu ngạo.

Những lời này rất phù hợp với hình tượng của bà ta.

Điều này không hề khiến cho Mạc Hạo Nhiên bất ngờ, chuyện thật sự bất ngờ đó chính là từ lúc nào thế mà Phương Thanh Tuyết lại trở thành đệ tử của Cô Tuyệt rồi?

Phải biết rằng, Cô Tuyệt này, ánh mắt cao hơn người, bao nhiêu năm nay đều không nhận đệ tử, tại sao bà ta lại có suy

nghĩ này? Đương nhiên Cô Tuyệt sẽ không giải thích.

Nhưng trong lòng Phương Thanh Tuyết lại rất rõ ràng.

Nếu như muốn nói vì sao Cô Tuyệt nhận Phương Thanh Tuyết, nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là các phương diện đều rất ưu tú.

Đầu tiên nói đến công lao, tiêu diệt Hắc Vực là một công lao rất lớn. Nhưng cũng có chút ảo.

Bởi vì đây là con đường mà Bùi Ngữ Hàm sắp đặt trước, dù sao Hắc Vực cũng hoang phế nhiều năm, tùy tiện ném ra là được. Tiên Môn muốn tiêu diệt nó, vậy thì cứ tiêu diệt đi.

Đến lúc đó xây dựng lại, cũng không phí công sức này nữa.

Có công tích này, Phương Thanh Tuyết nhất định sẽ lọt vào trong mắt Cô Tuyệt. Sau đó chính là tâm tính.

Mọi người cả ngày hoảng loạn, nhưng mà Phương Thanh Tuyết lại bình tĩnh như nước. Điều này khiến cho Cô Tuyệt rất hài lòng.

Cuối cùng, điều quan trọng nhất, chính là tư chất.

Trải qua Dịch Kinh Phạt Tủy của Bùi Ngữ Hàm, dùng một số lượng lớn nội tình cưỡng ép thay đổi, tư chất của Phương Thanh Tuyết đã đạt đến mức độ vô cùng xuất sắc.

Như thế, Cô Tuyệt có suy nghĩ nhận đệ tử, cũng không có gì bất ngờ.

“Bao nhiêu năm nay bản tọa không nhận đồ đệ, hiện tại khó khăn lắm mới có được một đệ tử, có thể so sánh với bảo bối, không giấu đạo hữu, Thanh Tuyết là truyền nhân duy nhất của ta, nếu không ta cũng không thể nào dẫn nàng đến gia cố phong ấn.”

Cô Tuyệt nói.

Mạc Hạo Nhiên gật đầu, thể hiện đã hiểu.

Nhưng Phương Thanh Tuyết lại lộ ra thần sắc mơ hồ.

“Gia cố phong ấn?”

Ánh mắt Phương Thanh Tuyết tràn ngập mờ hồ.

Tuy nói nàng ta đi theo Cô Tuyệt đến đây, nhưng mà rốt cuộc làm chuyện gì, Cô Tuyệt chưa từng nhắc đến.

Chương 727: Chó giữ nhà

Tuy chưa từng hỏi, nhưng mà những đệ tử cùng đi cùng khác của Quần Ngọc Các đã từng hỏi, chỉ là Cô Tuyệt vô cùng kín miệng, không hề trả lời. Điều này khiến cho nàng ta càng cảm thấy nghi hoặc hơn.

Mà lúc này, trong cuộc nói chuyện của Cô Tuyệt và Mạc Hạo Nhiên, lại tiết lộ ra một số thông tin. Chỉ là việc gia cố phong ấn này, rốt cuộc là cái gì?

Ở đâu có phong ấn?

Phong ấn như thế nào, thế mà lại cần phải có cường giả mười ba tông Tiên Môn dẫn theo hậu bối xuất sắc nhất cùng nhau gia cố? Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Phương Thanh Tuyết, Cô Tuyệt hiếm có nở nụ cười, nói.

“Chuyện gia cố phong ấn, được xem như là một trong những bí mật thâm sâu nhất của thế giới này, người biết được, tuyệt đối không nhiều, cho dù là ở trong Quần Ngọc Các ta, người biết chuyện này, cũng tuyệt đối không vượt qua năm ngón tay, những tông môn khác, cũng là như thế, không nói đến những người khác, chỉ nói đến Mạc sư thúc ở trước mặt con, lúc trước sợ rằng cũng không biết bí mật này.”

Trong lời nói này của Cô Tuyệt ẩn chứa một cỗ ngạo khí.

Tuy tính khí của Cô Tuyệt không tốt, nhân duyên cũng không tốt, nhưng thân phận địa vị lại đứng ở trên đỉnh của kim tự tháp. Điều này chủ yếu là bởi vì phụ thuộc vào hai phương diện.

Một là thiên phú tu hành cá nhân, thiên phú của bà ta ưu tú, có thiên tư thành Tiên, vào thời kỳ thiếu nữ, đã được nhận định là sớm muộn gì cũng có thể phi thăng lên Tiên Giới.

Một phương diện khác là thân phận, Cô Tuyệt không phải xuất thân từ gia đình bình thường, phụ thân của bà ta, nhiều năm trước là tiên tu ở hải ngoại, thực lực mạnh mẽ, mặc dù đã bay về trời, nhưng cũng đã là thân thể Tiên Thiên.

Ở hải ngoại có ba ngàn đảo vực, có ai mà không biết danh tiếng của phụ thân Cô Tuyệt? Mà mẫu thân của bà ta, càng không hợp thói thường hơn, thậm chí còn là trưởng giáo đời trước của Quần Ngọc Các!

Cũng chính là nói, Cô Tuyệt là đứa con của hai Thiên Tiên kết hợp mà có, bắt đầu từ khi sinh ra, cuộc đời của bà ta đã được định trước là phi phàm. Bây giờ tuy phụ mẫu của bà ta đã sớm phi thăng mấy ngàn năm, nhưng mà bà ta ở Quần Ngọc Các, thậm chí là mười ba tông Tiên Môn có địa vị phi phàm.

Nếu như không phải loại địa vị này, bà ta cũng không có loại tính khí xấu và vẻ kiêu ngạo đó.

Vì thế, người khác không tiếp xúc với loại bí mật này, nhưng Cô Tuyệt hoàn toàn có lý do biết được. Mạc Hạo Nhiên phớt lờ sự kiêu ngạo của Cô Tuyệt.

Nữ nhân này vẫn luôn như thế, hắn ta đã quen rồi.

Hon nữa, loại người như Cô Tuyệt kiêu ngạo là chuyện rất bình thường, đổi thành hắn ta có loại thân phận và bối cảnh như Cô Tuyệt, tám phần cũng sẽ vô cùng kiêu ngạo, hơn nữa Cô Tuyệt không hề nói dối, vào mấy ngày trước, hắn ta đúng là không biết có tin tức liên quan đến "phong ấn".

Tuy lúc trước Mạc Hạo Nhiên là đại trưởng lão của Vũ Hóa Môn, địa vị đã rất cao rồi, nhưng mà vẫn như trước không tiếp xúc được nó, bí mật lớn này chỉ có ba người mới biết.

Vậy thì vì sao bây giờ hắn ta lại trở thành người biết chuyện này đây?

Nguyên nhân rất đơn giản, vào đoạn thời gian ý chí của Tiên Môn sa sút, "biểu diễn" của Mạc Hạo Nhiên vô cùng thành công.

Bây giờ trên dưới Vũ Hóa Môn, đều nhìn hắn ta với ánh mắt khác, Mạc Hạo Nhiên là người được chọn làm trưởng giáo kế nhiệm được nhiều người ủng hộ nhất, những nhân vật lão làng của Vũ Hóa Môn kia, cũng công nhận hắn ta.

Vì thế bọn họ để mở đường cho tương lai Mạc Hạo Nhiên thượng vị, bắt đầu để cho hắn ta biết được bí mật quan trọng này, hơn nữa còn trở thành người duy nhất dẫn đội.

Điều này khiến cho Mạc Hạo Nhiên vô cùng chấn kinh, vốn dĩ hắn ta cho rằng, mình thân là đại trưởng lão, hẳn là nên hiểu rõ như lòng bàn tay đối với chuyện của Vũ Hóa Môn mới đúng, không ngờ được thế mà còn ẩn giấu bí mật lớn như thế.

"Cô đạo hữu nói cũng không sai, ta thật sự là vào mấy ngày trước, mới biết được chuyện liên quan đế phong ấn."

Mạc Hạo Nhiên không ngờ được bản thân là nội gián, thế mà lại còn có thể có bất ngờ, lúc này nghiêm khắc quản lý biểu cảm của mình, nhàn nhạt nói.

"Vì thế, rốt cuộc là phong ấn như thế nào?"

Phương Thanh Tuyết hỏi.

Nàng ta không quên thân phận nội gián của bản thân, giống như loại bí mật rõ ràng vô cùng quan trọng này, nàng ta nhất định phải thăm dò rõ ràng.

"Con biết mười vạn ngọn núi không."

Cô Tuyệt hỏi.

"Hồi bẩm sư tôn, đương nhiên đệ tử biết, mười vạn ngọn núi là nơi sinh sống của Yêu tộc thượng cổ, ở đó xa xôi hẻo lánh, vô cùng nguy hiểm, được coi là rừng thiêng nước độc đến cực điểm, Yêu tộc ở trong đó, đã bị giam cầm vô số năm…"

"…"

Phương Thanh Tuyết nói có đầu có cuối.

Đệ tử Tiên Môn cũng phải học tập, trong Tành Kinh Các không chỉ có bí tịch công pháp, cũng có rất nhiều điển tích của người đi trước, đương nhiên cũng có ghi chép lại thời đại anh hùng.

Chương 728: Chó giữ nhà (2)

Đây được coi là điều bình thường, đương nhiên Phương Thanh Tuyết cũng không quên.

"Vậy thì con có biết, vì sao mười vạn ngọn núi lại hiểm ác đến mức độ đó không? Hơn nữa nếu như mười vạn ngọn núi đã

hiểm ác như thế, vì sao Yêu tộc thượng cổ lại chạy trốn vào mười vạn ngọn núi đây?'

Khóe miệng Cô Tuyệt nở nụ cười. Phương Thanh Tuyết lắc đầu.

"Đệ tử không biết."

Cho dù là Mạc Hạo Nhiên, cũng không kìm được mà vểnh tai lên.

Tuy bây giờ hắn ta đã trở thành người biết chuyện rồi, nhưng những điều biết được vẫn còn rất phiến diện, dù sao với tầng bậc lúc trước của hắn ta, muốn tiếp xúc với bí mật cao hơn một tầng này có chút khó khăn, mà thân phận địa vị của Cô Tuyệt không hề bình thường, những điều biết được rất nhiều.

Đương nhiên Cô Tuyệt biết Mạc Hạo Nhiên đang nghe, nhưng mà bà ta không hề bận tâm.

Bởi vì Mạc Hạo Nhiên vào thời khắc quan trọng, thể hiện ra dũng khí khiến cho bà ta tán thưởng, trong lòng bà ta cũng là công nhận Mạc Hạo Nhiên, cảm thấy loại người dũng cảm như Mạc Hạo Nhiên, tuyệt đối có thể tín nhiệm.

Vì thế, giải thích nói.

"Mười vạn ngọn núi, vốn dĩ không hề tồn tại, thời kỳ thượng cổ, vị trí đó, thật ra là một vùng biển, chỉ là bởi vì một lần thay đổi lớn, mới khiến cho mười vạn ngọn núi biến thành dáng vẻ như ngày hôm nay."

"Trận thay đổi lớn này, là chỉ tai họa hắc ám!"

"Nghe nói, trận tai họa này bắt đầu từ thế giới khác, đối với thế giới của chúng ta, tạo thành trùng kích cực lớn, dưới trùng kích mạnh mẽ này, một thông đạo hắc ám được mở ra, Ma Thần đến từ thế giới khác, sẽ đến thế giới này… Vào thời khắc quan trọng, tất cả các đại năng trên thế giới, cùng nhau ngăn cản tai họa này, phong ấn thông đạo vừa mới bắt đầu hình thành, nhưng mà loại phong ấn này không hề an toàn, vẫn như trước có sức mạnh hắc ám không ngừng phun ra, những sức mạnh hắc ám này, khiến cho đất trời thay đổi, một tòa núi lớn từ trên không trung giáng xuống, hình thành mười vạn ngọn núi… Mười vạn ngọn núi quanh năm sương mù bao phủ, trong

đó rừng thiêng nước độc, khắp nơi đều lạnh lẽo, hoang vu và đổ nát!"

Nghe xong, trong lòng Phương Thanh Tuyết vô cùng chấn động.

Thời kỳ thượng cổ, thế mà còn từng xảy ra biến cố như thế sao?

"Ma thần của thế giới khác rốt cuộc là cái gì?"

Từ ma thần này, rõ ràng là một khái niệm chung chung.

Phương Thanh Tuyết rất khó dựa vào hai từ này, để đưa ra một hình tượng hoàn chỉnh.

Nhưng nàng ta biết, cái gọi là Ma Thần này, nhất định không hề đơn giản, nếu không, cũng sẽ không hình thành hỗn loạn đáng sợ như thế. Suy nghĩ một chút, nếu như muốn cưỡng ép mở thông đạo giữa hai thế giới ra, vượt ra kết giới không gian, đến thế giới này, mà điều này cũng thôi đi, khi tất cả các đại năng cùng nhau thiên thủ, mới chỉ có thể miễn cưỡng phong ấn được thông đạo, điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ đại năng của thế giới này, rõ ràng không bằng đối phương. Nếu không, cũng tuyệt đối sẽ không tốn sức như thế.

Nếu như thực lực mạnh hơn đối phương, cần gì phải phong ấn? Trực tiếp đợi thông đạo hình thành, giết đến đó là được.

Nhưng mà hiện thực lại là, thế giới này vô cùng sợ hãi, căn bản không dám đợi đến khi thông đạo được hoàn thành, đã ở trong quá trình đó, cường ép cắt đứt thông đạo.

Trong trong điều này đã tiết lộ ra quá nhiều tin tức.

Chuyện không hợp thói thường nhất đó chính là, miễn cưỡng phong ấn thì thôi đi, chỉ là một chút dư âm của sức mạnh hắc ám, thế mà lại hình thành nơi như mười vạn ngọn núi mới là điều không thể tưởng tượng được.

Cái gọi là thế giới xâm chiếm, rốt cuộc là sự tồn tại như thế nào?

"Ma Thần chỉ là một xưng hô, dựa theo ghi chép thời thượng cổ, thực lực của đối phương vừa mạnh mẽ vừa quỷ dị, bọn họ không phải hình người, càng là giống như sinh vật sống ở hư

không, thực lực cường hãn, như thần như ma, vì vậy mới được gọi như thế."

Trong mắt Cô Tuyệt lộ ra thần sắc ngưng trọng.

"Dựa theo những tin tức mà ta biết được, nếu như hắc ám xâm nhập vào trong thế giới này thành công, vậy thì những quái vật kia sẽ thật sự đến thế giới vậy, vậy thì thế giới này chắc chắn sẽ bị hủy diệt!"

Phương Thanh Tuyết khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được.

Tin tức kinh người này, khiến cho nàng ta đột nhiên cảm nhận được cảm giác cấp bách.

So sánh với việc này, một chút chuyện giữa Tiên Môn và Đại Chu, có thể được tính là cái gì?

"Vì thế, nhiệm vụ của chúng ta, chính là đi đến mười vạn ngọn núi gia cố phong ấn sao?"

Phương Thanh Tuyết hỏi.

Đầu tiên Cô Tuyệt gật đầu, rồi lại lắc đầu.

"Muốn gia cố phong ấn đúng là mục tiêu của chuyến đi lần này của chúng ta, nhưng mà không liên quan đến mười vạn ngọn núi, nơi chúng ta phải đi là núi Lưỡng Giới."

Phương Thanh Tuyết lại lần nữa sững người, nàng ta nhanh chóng nhớ lại một chút, sau đó kết luận, dường như nàng ta chưa từng nghe đến núi Lưỡng Giới.

Chương 729: Chó giữ nhà (3)

Nhìn thấy ánh mắt mơ hồ của đệ tử mình, Cô Tuyệt lại cười, bây giờ bà ta bắt đầu dần dần tìm được niềm vui sướng khi làm su tôn rồi, mỗi khi đệ tử lộ ra biểu cảm mơ hồ, chính là lúc bà ta hài lòng nhất, bởi vì như thế thì có thể thể hiện ra chỗ cao minh của bà ta.

Cô Tuyệt hắng giọng, nhàn nhạt nói.

"Núi Lưỡng Giới là một cái tên cổ, con không biết cũng rất bình thường, nhưng ta nói một cái tên khác, con nhất định sẽ biết: núi Thiên Trụ!"

Quả nhiên Phương Thanh Tuyết đã nhớ ra.

“Núi Thiên Trụ? Chính là ngọn núi nằm phía bắc của Cửu Châu, đi qua thảo nguyên, ngăn cách nó với sông băng đúng không?”

Cô Tuyệt gật đầu, nói.

“Chính là núi Thiên Trụ, phong ấn nằm ở trong ngọn núi này, chuyện chúng ta phải làm, chính là đi đến đó gia cố phong ấn, con phải biết rằng, từ trước đến nay hắc ám xâm nhập chưa bao giờ dừng lại, phong ấn từ thời kỳ thượng cổ lưu truyền lại, uy lực đang không ngừng giảm đi, vì thế chúng ta là hậu nhân, tuyệt đối không được quên đi chuyện này, lúc trước khi Nho Môn còn mạnh mẽ, Nho Môn từng đi gia cố, khi Ma Môn mạnh mẽ, Ma Môn cũng từng đi, bây giờ đương nhiên là Tiên Môn chúng ta đi làm, chỉ có thế lực mạnh nhất của thế giới này, mới có tư cách đi làm chuyện này, đương nhiên, cũng có cả trách nhiệm!”

Đối với chuyện này mà nói, thật ra hơn chín mươi phần trăm trong đó là trách nhiệm.

Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, dù sao chuyện này là chuyện lớn liên quan đến tồn vong của thế giới. Đạo lý trong cái ổ nát không hề có trứng lành này, mỗi một cường giả đều hiểu rõ.

Vì thế bọn họ làm chuyện này, có thể nói là không có cái gì cần phải suy nghĩ. Nhưng mà ở trong miệng của Cô Tuyệt, rõ ràng là có cảm giác hơn người nhiều hơn là trách nhiệm.

Điều bà ta càng quan tâm hơn chính là nhất định phải là Tiên Môn đi làm chuyện này, mà không phải là bởi vì bản thân chuyện này. Đối với tính cách của bà ta mà nói, đây là điều vô cùng hợp lý.

Bà ta quá cao ngạo, kiêu ngạo đến mức không tình nguyện thừa nhận thất bại, vì thế mới ba năm lần nhấn mạnh chuyện chỉ có cường giả mới có thể đi gia cố phong ấn, bà ta không hề muốn thừa nhận sự thật, bây giờ Tiên Môn đã bị Diệp Ninh đánh bại.

Đối với những suy nghĩ và tính khí này của sư tôn nhà mình, Phương Thanh Tuyết đã hiểu rất rõ rồi.

Đừng nhìn Cô Tuyệt rất khó ở chung, nhưng nếu như thật sự có được sự tín nhiệm của bà ta, sẽ phát hiện thật ra bà ta là một người rất đơn giản. So với những người lòng dạ thâm sâu kia mà nói, loại tính cách dễ đắc tội với người khác này của Cô Tuyệt, thật ra vẫn xem như là không tệ.

Vì thế Phương Thanh Tuyết không hề quan tâm loại cảm giác hơn người ở trong lời nói của Cô Tuyệt, điều nàng ta càng quan tâm hơn là bản thân bí mật này, vì thế hỏi.

"Nhưng mà chuyện này có liên quan gì đến mười vạn ngọn núi?"

Nàng ta không quên, mới bắt đầu Cô Tuyệt bắt đầu nói từ mười vạn ngọn núi.

"Đương nhiên có liên quan, tuy phong ấn ở núi Lưỡng Giới, nhưng mà thông đạo mà hắc ám xâm nhập vào lại ở mười vạn ngọn núi… Năm đó, thời kỳ thượng cổ, đại chiến Nhân tộc và Yêu tộc, cuối cùng Nhân tộc có được thắng lợi, mà Yêu tộc chán nản rút lui, vì để tự bảo vệ, cũng vì chuộc tội, sau khi bọn họ nhiều lần nhượng bộ, đã lựa chọn đi vào mười vạn ngọn núi, bởi vì mười vạn ngọn núi, là một tuyệt địa, không có người nào sẽ nhìn trúng nơi đó, bọn họ đi vào trong mười vạn ngọn núi, tương đương với việc sẽ biến mất ở trên thế giới này, Nhân tộc tuyệt đối là vui mừng khi nhìn thấy chuyện này, bởi vì phong ấn không ổn định, vì thế trong thông đạo, thỉnh thoảng sẽ có một vài sinh vật hắc ám xông ra, tuy đẳng cấp của bọn họ không cao, nhưng nếu như để mặc nó hoành hành, tuyệt đối cũng sẽ gây ra sóng gió, vì thế, Nhân tộc đã bằng lòng với việc để cho Yêu tộc đi vào mười vạn ngọn núi, bọn họ đi mười vạn ngọn núi, thì tương đương với trở thành người canh gác thông đạo, để bảo vệ cuộc sống của mình, bọn họ nhất định phải đối phó với những sinh vật hắc ám xông ra từ trong thông đạo!"

"Không thể không nói, đây là phương pháp giải quyết tốt nhất rồi, Yêu tộc làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như thế, có thể đi mười vạn ngọn núi làm một con chó giữ nhà, đã được xem như là may mắn to lớn rồi!"

"Nếu không, theo ta thấy, còn không bằng đuổi tận giết tuyệt bọn họ!"

Cuối cùng Cô Tuyệt lạnh lùng nói.

Cuối cùng Phương Thanh Tuyết cũng hiểu rõ chuyện này. Hóa ra là như thế.

Mười vạn ngọn núi, thế mà lại là nơi có thông đạo hắc ám.

Mà Yêu tộc đi vào mười vạn ngọn núi, tuy là hành động bất đắc dĩ, nhưng cũng là bị động gánh vác trách nhiệm bảo vệ thế giới này. Những sinh vật hắc ám đó, chính là do bọn họ giải quyết.

Chương 730: Chó giữ nhà (4)

Nhân tộc ở bên ngoài, phụ trách gia cố phong ấn.

Yêu tộc ở trong núi, phục trách xử lý sinh vật hắc ám. Loại phân công hợp tác này, cũng là hợp lý.

Sau khi biết được chuyện này, Phương Thanh Tuyết không tránh khỏi có chút cảm khái.

Lúc trước nàng ta thật sự quá ngây thơ rồi, hóa ra trong thế giới này, thế mà lại ẩn giấu bí mật như thế. So sánh với chuyện này, những chuyện đấu đá nội bộ của Nhân tộc kia, hiện ra có chút giống trò trẻ con rồi.

Sau khi biết được chuyện này, cuối cùng Phương Thanh Tuyết cũng hiểu vì sao chuyện gia cố phong ấn này, phải là trưởng bối dẫn theo những vãn bối xuất sắc nhất đi. Đây là một loại truyền thừa.

Giao trách nhiệm cho thế hệ đời sau.

Tương lai, đợi đến khi bọn họ rút lui, sẽ chính là những người như Phương Thanh Tuyết tiếp nhận chuyện này. Chỉ là Cô Tuyệt tuyệt đối sẽ không biết.

Hai người tuyệt đối có thể tin tưởng ở trước mặt bà ta, thế mà đều là gián điệp của Diệp Ninh.

Có điều bà ta cũng không cần quá thương tâm, bởi vì đến ngay cả Diệp Ninh, cũng không biết thế mà bản thân lại gài hai nội gián ở Tiên Môn. Sau khi nói rõ chuyện này, mười ba tông Tiên Môn bắt đầu khởi hành, với thủ đoạn của bọn họ, rất nhanh đã đến núi Lưỡng Giới.

Nú Lưỡng Giới, nhìn có vẻ đúng là có chút quỷ dị, nửa bên trái của ngón núi tràn đầy sức sống, cỏ sách tràn ngập, nửa bên hải lại lạnh đến thấu xương, phủ đầy tuyết trắng.

Bọn họ đi vào trong núi Lưỡng Giới, sau đó đột nhiên sắc mặt thay đổi lớn.

“Chuyện này sao có thể?”

Núi Lưỡng Giới, cũng chính là núi Thiên Trụ.

Từ bên ngoài nhìn vào, vô cùng rõ ràng.

Một bên băng tuyết đầy trời, một bên cỏ xanh như rừng.

Nhưng mà khi thật sự đi vào trong đó, đặc biệt là đến đỉnh núi, lại là một cảnh tượng khác. Chỉ nhìn thấy nơi này, một mảnh hoang vu, nhìn từ phía xa, giống như hoang mạc vậy.

Vốn dĩ Phương Thanh Tuyết cho rằng, trong núi Lưỡng Giới ban đầu chính là dáng vẻ như thế.

Nhưng mà khi đám người Cô Tuyệt phát ra tiếng kinh hô, nàng ta lập tức ý thức được, sợ rằng xảy ra vấn đề lớn rồi.

“Tại sao nơi đây lại biến thành thế này?”

Trong mắt Cô Tuyệt lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Cô Tuyệt từ xưa đến nay vẫn luôn cao ngạo, rất hiếm khi nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc như thế. Lúc đầu cho dù là Tiên Môn thất bại, bà ta cũng còn xa mới như thế này.

“Không đúng lắm, rất không bình thường!”

Chí Dương đạo nhân của Thái Nhất Môn cũng dẫn theo mọi người đi lên phía trước, lúc này trong ánh mắt lộ ra vẻ khó mà tin được. Ông ta ngồi xổm xuống, cầm một nắm đất lên.

Mặt đất tơi xốp, khô ráo, nhìn có vẻ giống như là cát vậy. Sắc mặt đám người lần lượt trở nên vô cùng khó coi.

Cho dù là Mạc Hạo Nhiên trong lòng ôm tâm tư xấu cũng là như thế. Phương Thanh Tuyết không nhịn được hỏi.

“Sư tôn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cô Tuyệt hít một hơi thật sâu, sắc mặt khó coi nói.

“Lúc trước ở đây không hề hoang vu, mà là một rừng trúc tím.”

Phương Thanh Tuyết chau mày.

“Rừng trúc tím?”

Nhìn xung quanh một lượt, ở đây làm gì có một chút sự sống nào?

Càng huống hồ hoàn cảnh ở đây, rõ ràng cũng không thích hợp cho tre trúc sinh tồn. Nhưng mà mọi người lại lần lượt lên tiếng, xác nhận chuyện này.

“Trong quá khứ, ở đây đúng là một rừng trúc tím, rừng trúc mênh mông vô tận, người bình thường đi vào, sẽ chỉ lạc đường, trong lúc bất giác, sẽ quay trở lại điểm xuất phát.”

“Rừng trúc tím là một tòa trận pháp mà thời kỳ thượng cổ thiếp lập, trận pháp có hai tác dụng, thứ nhất ngăn cản người bên ngoài vào nhầm nơi này, cũng thuận tiện che giấu tai mắt người khác, không để cho người khác biết được bí mật ở đây tồn tại phong ấn; thứ hai là sở dĩ gọi nó là một bộ phận của phong ấn, trúc tím là linh vật, sinh sống ở đảo vực vùng Nam Hải, qua mỗi một trăm năm, cao thêm ba tấc, năm đó trồng trúc tím ở nơi này, chính là muốn lợi dụng khí may mắn và linh khí mà trúc tím phát ra, để bất cứ lúc nào cũng cung cấp năng lượng cho phong ấn.”

“Trong quá khứ khi phong ấn bị nới lỏng, trúc tím cũng từng khô héo, so sánh với thời kỳ thượng cổ, trúc tím ít đi rất nhiều, nhưng tuyệt đối không phải là bộ dáng như hiện tại!”

Cường giả đời trước chau mày nói. Đây rõ ràng là một loại dấu hiệu không tốt.

Rất đơn giản, rừng trúc tím không phải là một rừng trúc đơn giản, một phần là che giấu tai mắt người ngoài, tiếp đó chính là một bộ phận của phong ấn. Khi rừng trúc tím xuất hiện vấn đề, vậy thì vẫn luôn đều là phong ấn xuất hiện vấn đề, dẫn đến phản ứng dây chuyền.

Sắc mặt của Phương Thanh Tuyết cũng trở nên nghiêm trọng.

Mặc dù nàng ta là nội gián Bùi Ngữ Hàm phái đến, nhưng mà nàng ta cũng biết đạo lý ổ nát không có trứng lành. Tiên Môn

có lỗi lầm như thế nào, ở trên chuyện này, cũng là tuyệt đối chính xác.

Chương 731: Trăng sáng có tỳ vết

Đầu tiên không cần biết bản thân có thân phận gì, nếu như đã là người của thế giới này, vậy thì nhất định phải suy nghĩ cho đại cục.

Nơi có phong ấn xuất hiện biến cố lớn như thế, vậy thì rõ ràng không phải là dấu hiệu tốt, nhất thời, Phương Thanh Tuyết cũng bắt đầu trở nên lo lắng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao rừng trúc tím đột nhiên biến mất toàn bộ, lẽ nào phong ấn đã biến mất rồi sao?”

Mạc Hạo Nhiên hỏi.

“Nếu như phong ấn biến mất, tình huống tuyệt đối sẽ không phải như thế này.”

Có người chỉ về phía trước.

“Không cần biết như thế nào, đến trung tâm của phong ấn xem thử trước, rốt cuộc là tình huống như thế nào, nhìn rồi sẽ biết.”

Mọi người trầm mặc gật đầu.

Trước mắt bọn họ cũng không có điều gì có thể làm được, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Một mảnh rừng trúc tím đang bình thường, bây giờ lại biến thành nơi hoang vu, khô cằn, điều này khiến cho trong lòng đám người cũng trở nên xúc động. Thậm chí bọn họ còn tổn thương hơn so với thời gian trước chịu sự tổn thương ở chỗ Diệp Ninh.

Đại Chu đứng dậy, nhiều nhất là tiêu diệt Tiên Môn, nhưng chỉ cần đạo thống của bọn họ vẫn còn, sẽ có một ngày vẫn là có thể tro tàn cháy lại, nhưng mà một khi hắc ám xâm nhập, vậy thì thế giới này cũng tiêu đời.

Đến lúc đó còn chia cái gì mà Đại Chu, cái gì mà Tiên Môn?

Mọi người đi mất hai canh giờ, cuối cùng, thở phào một hơi. Bởi vì bọn họ nhìn thấy một mảnh rừng trúc tím.

Chỉ là rừng trúc này hoàn toàn không hề có dáng vẻ biển trúc như bọn họ miêu tả, nhìn quy mô, nhiều nhất cũng chỉ bao phủ phạm vi mấy ngàn dặm mà thôi. So sánh với diện tích trong quá khứ, một chút hiện tại này rõ ràng không đủ nhìn.

Nhưng cũng còn tốt hơn so với không có đúng không?

Rừng trúc phạm vi ngàn dặm vẫn còn tồn tại, ít nhất nói rõ một chuyện, đó chính là tình huống xấu nhất còn chưa xảy ra.

"Đi xuống nhìn một chút."

Cô Tuyệt dẫn đầu bay đến đó.

Vừa đi vào rừng trúc, có một loại cảm giác mát mẻ thoải mái. Nhưng mà trong lòng tất cả mọi người vẫn căng thẳng như trước.

Phương Thanh Tuyết chú ý đến, những cây trúc tím này, không hề có cảm giác linh khí tràn ngập giống như trong tưởng tượng, ngược lại hiện ra có chút ủ rũ chán nản. Nhìn có vẻ, giống như là bị hút cạn sức sống vậy.

"Trúc tím đang chết dần chết mòn."

Mạc Hạo Nhiên nói.

Lúc này hắn ta cũng không quan tâm đến tâm tư nhỏ của mình nữa, hắn ta nhất định phải suy nghĩ một chút cho vận mệnh của toàn bộ thế giới này.

"Ở chỗ của ta có Cam Lâm Lộ, có thể hồi phục một chút sức sống cho bọn chúng."

Cô Tuyệt lấy ra một bình ngọc.

Sau đó trong mắt lóe lên một tia đau lòng.

Đây là bảo vật của mẫu thân bà ta để lại trước khi phi thăng, vốn dĩ được bà ta vô cùng trân trọng. Nhưng loại tình huống trước mắt, cũng không quan tâm được nhiều chuyện như thế.

Chỉ có thể mở ngọc bình ra, ném nó vào trong không trung.

Chỉ nhìn thấy ở trong không trung, đột nhiên có khí ngũ sắc hội tụ lại, sau đó những luồng khí ngũ sắc này dung hợp lại với nhau, chuyển hóa thành không khí đậm đặc.

Không khí dày đặc này giống như vân khí vậy, hàm chứa vô số hạt mưa. Từ trong không trung chậm rãi rơi xuống, rải đều lên rừng trúc tím.

Chỉ nhìn thấy, vốn dĩ những cây trúc ủ rũ héo úa kia, đột nhiên hồi phục sức sống, vô cùng linh động.

Thậm chí điều này còn chưa kết thúc, khi hạt mưa rơi xuống mặt đấy, lại có rất nhiều trúc tím phá đất mọc lên, bọn chúng giống như vốn dĩ đã tồn tại vậy, bây giờ chỉ là hồi phục lại dáng vẻ ban đầu mà thôi.

Rừng trúc tím trăm dặm, trong nháy mắt, mở rộng ra ba ngàn dặm. Quy mô này, rõ ràng cũng không tính là quá lớn.

Nhưng ít nhất gấp lên nhiều lần, vẫn là khiến cho mọi người yên tâm hơn rất nhiều.

“Loại chí bảo như Cam Lâm Lộ, không ngờ được Cô Tuyệt đạo hữu lại tình nguyện lấy ra, bần đạo thay thế nhân cảm ơn đạo hữu.”

Từ trước đến nay Chí Dương đạo nhân đều không phục Cô Tuyệt, nhưng vào lúc này, vẫn như trước phát ra cảm kích chân thành từ tận đáy lòng. Cô Tuyệt lắc đầu, không hề nhận tình, nhàn nhạt nói.

“Ta làm như thế, là vì suy nghĩ cho đại cục, nếu như chỉ là liên quan đến một mình sống chết của ngươi, ta sẽ không phí lòng lo lắng này.”

Chí Dương đạo nhân cười khổ.

Cô Tuyệt chính là tính cách như thế, rõ ràng bản thân mình đang nói tốt về bà ta, nhưng bà ta chính là tính khí xấ như vậy, sẽ không nhận tình.

Nếu như đặt vào lúc trước, chỉ sợ rằng sẽ lại cãi nhau một trận với Cô Tuyệt, nhưng mà hôm nay lại không có loại tâm tình đó, Chí Dương đạo nhân cười khổ hai tiếng, rồi không nói gì nữa.

Cô Tuyệt cũng không có ý nhiều lời, mọi người tiếp tục đi về phía trước theo chủ lực. Bây giờ chỉ có thể đi bộ thôi.

Chương 732: Trăng sáng có tỳ vết (2)

Thật ra nói về mặt lý luận, đi vào rừng trúc nhất định phải đi bộ, bởi vì nơi thiết lập phong ấn có pháp trận khống chế, một khi vi phạm, sợ rằng hậu quả sẽ rất thê thảm.

Sau khi rừng trúc biến mất, đương nhiên pháp trận cấm không cũng biến mất, vì thế lúc trước đám người có thể bay. Nhưng trước mắt nếu như đã đi vào trong rừng trúc, vậy thì cũng chỉ có thể tuân thủ quy tắc cổ xưa.

Phương Thanh Tuyết một đường đi bộ, tuy trong rừng trúc tím có phong cảnh rất đẹp, trúc tím cũng hồi phục sức sống, nhưng vẫn là cảm thấy thiếu đi một vài thứ gì đó.

Một lúc sau, cuối cùng nàng ta cũng hiểu được, thứ thiếu đi không phải cái gì khác, mà là những sinh mệnh khác. Trong rừng trúc bình thường, côn trùng, chim chóc, những loài thực vật khác là không thiếu được.

Nhưng ở đây chỉ có trúc, nên hiện ra có chút hơi đơn điệu.

Cũng may phạm vi rừng trúc không lớn, không bao lâu sau, mọi người đã đi đến điểm cuối.

Lúc trước khi vẫn còn đang đi đường, Phương Thanh Tuyết nhìn rất rõ ràng, phía trước đều là rừng trúc mênh mông vô tận, dường như không có gì đặc biệt, nhưng đây rõ ràng chính là nơi kỳ lạ nhất, phải biết rằng rừng trúc chẳng qua chỉ có phạm vi ba ngàn dặm, sao có thể có biển trúc vô cùng vô tận chứ?

Nhưng mọi người ai cũng không nói gì, nàng ta cũng chỉ có thể ngậm miệng không nói, cho dù có nghi vấn, cũng kìm nén ở trong lòng.

“Chuẩn bị rồi.”

Đột nhiên Cô Tuyệt lên tiếng.

Một tiếng này, hiện ra có chút đột ngột.

Nhưng mà những người thế hệ cũ đều lần lượt gật đầu, rõ ràng bọn họ cũng ý thức được cái gì đó. Chỉ có những người trẻ tuổi, trong mắt tràn ngập mơ hồ, nhưng không dám hỏi.

Cuối cùng, Cô Tuyệt và những người khác dẫn đầu đi ở phía trước, chỉ nhìn thấy bước một bước, đột nhiên biến mất trước

mắt đám người. Điều này khiến cho Phương Thanh Tuyết ý thức được điều gì đó.

Đợi sau khi những người thế hệ trước đi vào, nàng ta cũng bước ra một bước, trước mắt xuất hiện biến hóa, giây tiếp theo, đã đến một không gian khác.

Đây là một thể nghiệm vô cùng thần kỳ, bởi vì quay đầu lại nhìn, vẫn là rừng trúc vô cùng vô tận, nhưng mà nhìn về phía trước, lại chỉ có một tòa núi lớn hùng vĩ.

"Đây, chính là nơi phong ấn!"

Chí Dương đạo nhân trịnh trọng nói.

Mọi người nhìn xung quanh, thật ra cũng không có cái gì để nhìn, thứ hấp dẫn ánh mắt người khác nhất ở nơi này, hoặc là nói thứ tồn tại duy nhất, chính là ngọn núi khổng lồ ở trước mặt.

Tuy ngọn núi này cũng là dùng loại thủ đoạn không thể tưởng tượng được tạo ra. Từ bên ngoài nhìn vào, núi Thiên Trụ đã là ngọn núi cao nhất ở thế giới này rồi.

Nhưng mà trong núi Thiên Trụ, thế mà còn có một ngọn núi khác.

Đây là cái gì? Núi trong núi?

Nhìn thấy nghi hoặc của Phương Thanh Tuyết, Cô Tuyệt nhẹ nhàng vỗ vai nàng ta, nói.

"Có những lúc, con không thể chỉ tin đôi mắt của mình, nhìn núi là núi, nhìn núi không phải là núi… Núi Thiên Trụ ở bên ngoài, chẳng qua chỉ là bề ngoài, cốt lõi chân chính, là núi Lưỡng Giới, ngọn núi này, chính là nguồn gốc của phong ấn, thời kỳ thượng cổ, tất cả sinh linh của thế giới này liên thủ, xây dựng nên núi Lưỡng Giới, trấn áp thông đạo hắc ám xâm nhập!"

Chí Dương đạo nhân gật đầu, nói.

"Đúng thế, nếu như không có núi Lưỡng Giới, chúng ta căn bản không có cơ hội đến thế giới này, ngàn vạn năm nay, bất luận bên ngoài chém giết, đối lập như thế nào, nhưng mà tất cả những người có tư cách tiếp xúc với bí mật này, khi đến nơi

này, đều sẽ buông bỏ thù hận, mà sẽ chỉ còn một suy nghĩ, đó chính là gia cố phong ấn!"

Mọi người lần lượt gật đầu, biết càng nhiều, càng có thể cảm nhận được áp lực.

Có những lúc bọn họ còn thật sự khá hoài niệm thời còn trẻ của bản thân, tuy những chuyện biết được không nhiều, nhưng mà cuộc sống vô cùng thoải mái.

Một khi biết được bí mật này, vậy thì sẽ biết lúc nào cũng có một cây đao treo ở trên đầu, đây tuyệt đối không phải là một thể nghiệm tốt.

Các tuấn kiệt trẻ tuổi của mười ba tông Tiên Môn lần lượt nhìn về phía núi Lưỡng Giới, trong mắt đều lóe lên thần sắc không thể tin được. Đứng trước mặt ngọn núi này, tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy bản thân nhỏ bé.

Bởi vì đây không chỉ là một ngọn núi, mà còn hàm chứa một cỗ sức mạnh đáng sợ khiến bọn họ kinh hồn táng đảm.

"Vì sao ta cảm thấy ngọn núi này, giống một người vậy?"

Có người đột nhiên lên tiếng.

Trong mắt người đó lóe lên thần sắc không thể tin được. Rất nhiêu người cũng cảm thấy như thế, công nhận nói.

"Đúng là giống một người, hơn nữa còn là một nam tử vạm vỡ."

"Nhìn từ góc độ này, hình như hắn đang quay lưng lại với chúng ta!"

"Vì sao ngọn núi này lại giống một người? Lẽ nào đây đại biểu cho cái gì?"

Trong mắt mấy người trẻ tuổi tràn ngập vẻ tò mò.

Chương 733: Trăng sáng có tỳ vết (3)

Bọn họ càng ngày càng cảm nhận được sự thần thánh và trách nhiệm của chuyến đi này, nên càng để ý chi tiết hơn. Bọn họ cảm thấy, núi Lưỡng Giới này giống một người, tuyệt đối không phải chuyện ngẫu nhiên.

Thậm chí có người cố ý chạy đến mặt bên kia của núi Lưỡng Giới, muốn nhìn rõ dáng vẻ chính diện của ngọn núi này. Nhưng mà bất luận người này đổi vị trí nào, cuối cùng nhìn được, đều chỉ là bóng lưng.

Ngọn núi hình người này, giống như vĩnh viễn đều quay lưng về phía mọi người vậy, thậm chí là quay lưng với thế gian. Nhìn thấy vẻ tò mò của mọi người, những người thế hệ trước không hề bất ngờ, Chí Dương đạo nhân lắc đầu, nhàn nhạt nói.

“Mới bắt đầu núi Lưỡng Giới, chỉ là một ngọn núi bình thường, mà không phải như thế này.”

“Còn về phần nói vì sao lại biến thành hình người, điều này phải quay lại hàng ngàn vạn năm trước.”

“Vào hàng ngàn vạn năm trước, phong ấn bắt đầu lỏng lẻo, mỗi lần hậu nhân gia cố phong ấn, bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy rừng trúc tím càng ngày càng ít đi, mà độ khó gia cố phong ấn, cũng không ngừng tăng lên… Điều này rõ ràng không phải dấu hiệu tốt gì, vì thế vào hàng ngàn vạn năm trước, đã có người tiên đoán, nói rằng hắc ám xâm chiếm sắp đến rồi, đợi đến khi phong ấn bị phá vỡ, chính là ngày tai họa ập đến!”

Mọi người ngừng thở, tập trung tinh thần. Nghe đến đây, có không ít người sinh ra nghi hoặc.

“Vậy thì lúc nào phong ấn sẽ bị phá vỡ?”

Có người lên tiếng hỏi.

“Dựa theo lời tiên đoán, là vào chín ngàn năm trước!”

Chí Dương đạo nhân ngưng trọng nói.

“Chín ngàn năm trước?”

Mọi người có chút hoang mang.

Điều này liên quan rất lớn đến bọn họ.

“Nhưng mà chín ngàn năm trước, phong ấn không hề bị phá vỡ, đây không phải nói rõ lời tiên đoán là sai sao?”

Phương Thanh Tuyết hỏi.

“Người đưa ra lời dự đoán, là cường giả đỉnh cấp vào hàng ngàn vạn năm trước, sau khi ông ấy tiên đoán, thì trực tiếp phi thăng rồi, bởi vì ông ấy không nỡ nhìn thấy cảnh tượng thế giới này hủy diệt… Lời tiên đoán của ông ấy, không phải hoàn toàn là nói bừa, mà là có độ tin tưởng nhất định, cứ sau chín ngàn năm, hậu nhân lại gia cố phong ấn một lần, sau lời tiên đoán của ông ấy, mỗi lần đi đến đây gia cố phong ấn, đều có thể nhìn thấy rõ ràng, sức mạnh của phong ấn đang không ngừng yếu đi, thậm chí vào một vạn tám ngàn năm trước, phong ấn gần như đã sụp đổ, lúc đó còn không ít cường giả vẫn còn ở thế gian, đều lựa chọn phi thăng, chính bọn họ cũng nói, bản thân là đang chạy trốn…”

Cô Tuyệt đích thân giải thích cho đệ tử của mình.

Dừng lại một chút, đợi sau khi Phương Thanh Tuyết tiêu hóa được những thông tin này, mới tiếp tục nói.

“Từ đó có thể thấy, thật ra lời tiên đoán này rất có đạo lý, một vạn tám ngàn năm trước, cũng là như thế, vậy thì chín ngàn năm trước, phong ấn thật sự có khả năng sụp đổ.. Nhưng mà, một chuyện thần kỳ đã xảy ra.”

Nói đến đây, trong mắt Cô Tuyệt lóe lên thần sắc nghi hoặc.

“Thần kỳ?”

Trong lòng Phương Thanh Tuyết chán động.

“Đúng là thần kỳ, chín ngàn năm trước, Tiên Môn đến đây gia cố phong ấn, vốn dĩ đã tính đến dự định xấu nhất, nhưng mà đợi đến khi đến nơi này nhìn, lại phát hiện, thế mà phong ấn so với thời điểm chín ngàn năm trước còn ổn định hơn rồi, vốn dĩ cảnh tượng sụp đổ đã không xuất hiện, ngược lại trong chớp mắt đã quay trở lại mức độ của rất nhiều năm trước, điều này khiến cho Tiên Môn vô cùng vui mừng!”

“Mà tiếp đó, Tiên Môn lại phát hiện một chuyện khác, đó chính là vốn dĩ chỉ là núi Lưỡng Giới bình thường, thế mà lại dần dần biến thành hình người, hơn nữa hình người này, còn quay lưng về phía tất cả mọi người, căn bản không thể nào nhìn thấy chính diện.”

“Cũng bởi vì nguyên nhân không thể nào nhìn thấy chính diện, vì thế không biết dáng vẻ thật sự, cũng không thể nào xác

nhận được thân phận.”

Cô Tuyệt cảm khái nói.

Đây đúng thật là một bí mật quan trọng không có lời giải của Tiên Môn. Đột nhiên, còn có chuyện trên trời rơi xuống một cái bánh?

Vốn dĩ đều cho rằng lần này tiêu đời rồi, kết quả đột nhiên còn có loại chuyện tốt này bị bọn họ đụng phải.

“Nhưng mà vì sao lại như thế?”

Có người hỏi.

“Không biết, có lẽ là đường lui mà các cường giả thời kỳ thượng cổ để lại đi, tóm lại, đây không phải là một chuyện xấu.”

Chí Dương đạo nhân lắc đầu.

Nguyên nhân của chuyện này, không tìm hiểu rõ được, cũng không cần thiết phải tìm hiểu rõ. Dù sao kết quả là tốt.

Sau khi tìm kiếm nguyên nhân một đoạn thời gian, Tiên Môn thật sự là không tìm được manh mối, vì thế cũng không phí sức nữa. Đường lui mà cường giả thượng cổ để lại?

Cách nói này rõ ràng có chút miễn cưỡng.

Phương Thanh Tuyết trầm mặc nhìn núi Lưỡng Giới, không biết vì sao, trong lòng có một cỗ cảm giác tôn kính. Mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Không bao lâu sau, nhìn thấy một tế đàn. Trên tế đàn, có một chiếc đỉnh rất lớn. Chiếc đỉnh lớn này, chính là cái gọi là đỉnh Cửu Châu.

Chương 734: Trăng sáng có tỳ vết (4)

Tương truyền thời kỳ thượng cổ, Cửu Châu là vùng đất quý giá nhất của đất trời này, vì để khiến cho khí vận Cửu Châu không suy, có tuyệt thế cường giả chế tạo ra cửu đỉnh, trấn áp khí vận Cửu Châu.

Chỉ riêng cửu đỉnh khổng lồ này, tùy tiện bất kỳ một cái nào, đều mạnh hơn rất nhiều so với những tiên khí thượng cổ áp

đỉnh của Tiên Môn. Chín chiếc đỉnh này đặt cùng với nhau, cho dù là ở Tiên Giới, cũng tuyệt đối không thể coi thường.

Có thể nói như thế này, tin tức đỉnh Cửu Châu đặt ở đây, nếu như truyền ra ngoài, tuyệt đối sẽ khiến cho thế gian chấn động.

Nhưng mà những người có mặt ở đây, lại không hề có một chút lòng tham lam nào. Bởi vì bọn họ biết, chín chiếc đỉnh lớn này, tác dụng phi phàm, là trận nhãn của phong ấn.

Không có chín chiếc đỉnh này, cũng sẽ không lập được phong ấn.

Vì thế mọi người chỉ là nhìn lên một chút, sau đó không còn suy nghĩ gì nữa. Cô Tuyệt và những người khác lộ ra thần sắc nghiêm túc, dẫn theo các đệ tử đi lên đài cao.

“Bắt đầu đi.”

Cô Tuyệt gật đầu.

Những người dẫn đầu của mười ba tông Tiên Môn, lần lượt lấy ra một vật. Vật này, có bộ dáng của một chiếc đỉnh nhỏ.

Đầu tiên mở nắp ra, có linh khí dâng trào.

Rất rõ ràng, đây chính là linh khí mà mười ba tông Tiên Môn cẩn thận thu thập trong chín ngàn năm qua.

Vốn dĩ gia cố phong ấn là một loại hành động, mà không phải là nghi thức gì cả, vì thế không cần cảm giác nghi thức. Sau khi mọi người xác nhận không nhầm, bắt đầu làm dấu tay, mở chiếc đỉnh nhỏ ra.

Bùm!

Trong đỉnh nhỏ, phun ra linh khí vô cùng vô tận.

Phải biết rằng, đây là mười ba tông Tiên Môn, đã cố ý thu thập trong chín ngàn năm nay. Số lượng trong đó, chỉ có thể nói là mênh mông như biển.

Đột nhiên bùng nổ, trực tiếp hình thành làn sóng linh khí, đặt ở bên ngoài, tuyệt đối là chấn động thiên hạ.

Ầm ầm ầm!

Bất kỳ sức mạnh nào tập trung quá nhiều, cũng sẽ sinh ra dị biến, đương nhiên linh khí cũng không ngoại lệ, chỉ nhìn thấy

làn sóng linh khí gần như biến thành cuồng phong.

Mà đệ tử ở trong trung tâm của cuồng phong này, lần lượt thay đổi sắc mặt.

Trong làn sóng linh khí mà một may mắn, nhưng ở trong cuồng phong linh khí, lại là tai họa.

Nhưng điều may mắn là, những linh khí cuồng bạo mà hỗn loạn này, không hề lao về phía bọn họ.

Chỉ nhìn thấy, đột nhiên chín chiếc đỉnh phát ra ánh sáng rực rỡ, bọn chúng giống như là sống lại vậy, thế mà lại xuất hiện một loại cảm giác đói khát không gì so sánh được.

Đỉnh Cửu Châu liên tục hút vào, những làn sóng linh khí nhìn có vẻ mãnh liệt này, chỉ trong thời gian mấy hơi thở, đã bị chín chiếc đỉnh hấp thụ không còn một chút nào.

Đến cuối cùng, dường như bọn họ còn có chút chưa thỏa mãn, thế mà lại truyền ra một loại cảm xúc bất mãn. Điều này khiến cho các tiền bối cười khổ.

“Linh khí chúng ta thu thập chín ngàn năm, đối với đỉnh Cửu Châu mà nói, chỉ cần một hơi thở có thể hút hết toàn bộ…”

Điều này có thể nói rõ hai chuyện.

Thứ nhất đúng là bọn họ thu thập nhìn có vẻ nhiều, nhưng đối với đỉnh Cửu Châu mà nói, chẳng qua cũng chỉ như thế.

Thứ hai chính là, bản thân đỉnh Cửu Châu tiêu hao đúng thật rất lớn, bởi vì quá thiếu, vì vậy mới tham lam như vậy. Sau khi đỉnh Cửu Châu nuốt hết toàn bộ linh khí.

Bên trên tế đàn, đột nhiên phun ra một cỗ khí tức thần bí.

Cỗ khí tức thần bí này, thê lương cổ kính, phảng phất như đến từ thượng cổ. Trực tiếp bao trùm đất trời, đột nhiên trên bầu trời dần trở nên ảm đạm.

Chỉ nhìn thấy, một vầng trăng tròng, thế mà đang chậm rãi xuất hiện.

Trăng tròn này, chính là phong ấn, vốn dĩ trong sáng như tuyết, bây giờ lại ảm đạm không có ánh sáng, bên trên vầng trăng, lại xuất hiện hàng ngàn hàng vạn vết nứt lớn nhỏ!

“Chuyện này sao có thể?”

“Thế mà phong ấn đã bị phá đến mức độ này rồi?”

“Vì sao trong thời gian chín ngàn năm ngắn ngủi, lại khiến cho phong ấn trở thành như thế này?”

Sắc mặt đám người Tiên Môn đại biến, vô cùng khiếp sợ.

Không phải bọn họ nhát gan, mà chênh lệch này cũng quá lớn rồi. Chín ngàn năm trước, rõ ràng phong ấn đã ổn định. Vì sao bây giờ, lại thành bộ dáng này?

Chín ngàn năm mà thôi, tại sao lại như thế?

Đúng vào lúc mọi người đang hoảng sợ bất an, trung tâm tế đàn, đột nhiên phát ra tiếng vang ầm ầm, một hang động sâu thẳm, cứ như thế xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Đây là cái gì?”

Mạc Hạo Nhiên hỏi.

Thần sắc mọi người cứng đờ.

Đối với nơi phong ấn, vốn dĩ bọn họ đã mang theo sự thận trọng cực lớn, mà bây giờ, nơi này lại xuất hiện biến hóa không thể tưởng tượng được.

“Vì sao dưới tế đàn, còn có một không gian?”

Mạc Hạo Nhiên hỏi.

Hắn ta nhìn về phía Cô Tuyệt.

Những điều Cô Tuyệt biết rất nhiều, có lẽ có thể đưa ra lời giải đáp. Nhưng mà Cô Tuyệt lại cau mày lại thật chặt, nói.

“Ta cũng không biết.”

Chương 735: Bào thai đá mang theo Yêu Hoàng

Mọi người hai mặt nhìn nhau ngây người.

Chuyện này có chút phiền phức rồi, thế mà đến Cô Tuyệt cũng không biết vì sao xuất hiện loại tình huống này.

Nhìn từ bên ngoài, trung tâm tế đàn xuất hiện một thông đạo vô cùng sâu, khi dùng mắt thường nhìn đến, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh đên kịt, còn phía sau thì cái gì cũng không nhìn thấy nữa.

Thậm chí cho dù bọn họ dùng pháp thuật, cũng vẫn như trước không thể nào soi sáng được bóng tối ở phía dưới.

“Phong ấn sắp bị phá vỡ, mà dưới tế đàn, lại xuất hiện loại biến hóa không thể tưởng tượng được này, lẽ nào đây là đang dựa báo điều gì đó sao?”

Chí Dương đạo nhân lẩm bẩm nói.

Sắc mặt của ông ta có chút khó coi, đoạn thời gian này Tiên Môn đã sống rất không tốt rồi, vỗn dĩ bọn họ cao cao tại thượng, cứ như thế bị Đại Chu chèn ép lên trên đầu, thì cũng thôi đi, cuộc sống cũng không phải là không sống được, chẳng qua là ở ẩn mà thôi.

Nhưng mà chuyện xấu vẫn còn chưa kết thúc, hiện nay nơi phong ấn xuất hiện biến hóa kỳ lạ, đây không phải là chuyện nhỏ gì, một khi xuất hiện sai lầm, đến lúc đó toàn bộ thế giới đều sẽ bị hủy diệt.

Trong lúc vô hình, thật sự đã mang đến cho mọi người áp lực quá lớn.

“Không cần phải căng thẳng, nơi phong ấn không phải là khu vực nguy hiểm gì, phải biết rằng sự tồn tại của phong ấn này, chính là vì để bảo vệ thế giới, nếu như thật sự có hại, cũng không thể nào xuất hiện ở đây, rốt cuộc là bên dưới thông đạo có thứ gì, xem một chút là biết rồi…”

Cô Tuyệt hít một hơi thật sâu, đưa ra quyết định. Thế là bà ta dẫn đầu đi xuống dưới đó.

Mọi người do dự một chút, sau đó cũng đi theo Cô Tuyệt cùng đi xuống dưới, Cô Tuyệt nói rất có đạo lý, sự tồn tại của phong ấn là vì để cứu người, mà không phải là hại người, các cường giả thời kỳ thượng cổ, không cần thiết phải thiết lập bẫy gì.

Thông đạo đột nhiên xuất hiện này, xác suất lớn là không có nguy hiểm.

Đương nhiên, để đề phòng bất ngờ, vẫn là để lại một số người ở bên ngoài, lúc nào cũng chuẩn bị tiếp ứng. Đương nhiên Phương Thanh Tuyết cũng đi theo.

Đường hầm cũng không biết đã đóng kín bao lâu, nhưng mà đi vào bên trong, lại không hề có cảm giác ẩm thấp chút nào, ngược lại khô ráo giống như bên ngoài vậy thậm chí mọi người còn có thể cảm nhận được, có làn gió nhẹ mát lạnh thổi thoáng qua mặt.

Thuận theo mọi người đi về phía trước, từng ngọn nến ở hai bên dần dần sáng lên. Chiếu sáng con đường phía trước, và hoàn cảnh bốn phía xung quanh.

"Đây rõ ràng là nơi tiền bối Nhân tộc xây dựng."

Mạc Hạo Nhiên thấy thế, nên yên tâm hơn.

Từ trên những chi tiết nhỏ này, không khó để nhìn ra, nơi này có lẽ là kiệt tác của Nhân tộc. Nếu như đã là tác phẩm của Nhân tộc, vậy thì tất nhiên mức độ nguy hiểm sẽ giảm thấp đi rất nhiều.

"Vì sao các tiền bối lại xây dựng nơi này?"

Có người dựa vào tường để đi, thông qua ánh sáng của nến, có thể nhìn thấy rõ ràng, thế mà bên trên tường lại có tranh vẽ. Bên trên điêu khắc hình ảnh thời kỳ thượng cổ sống động như thật.

"Hình như đây là tranh vẽ lại thời kỳ thượng cổ."

Chí Dương đạo nhân nhìn đến nhập thần.

Trên bức tường, dựa theo thứ tự thời gian, đặc biệt khắc rất nhiều chuyện xảy ra từ thời kỳ thượng cổ. Trong đó có rất nhiều chuyện, vẫn được truyền tụng ở hậu thế.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều chuyện, truyền đến hậu thế, đã hoàn toàn thay đổi. Mà nhiều nhất, chính là những chuyện bị người đời lãng quên.

Dù sao thời gian là thứ tàn nhẫn nhất, có thể xóa mờ tất cả đấu vết.

Mà tường đá này, rõ ràng chính là bản ghi chép, đây là những chuyện mà Nhân tộc thời kỳ thượng cổ cố ý ghi chép lại, bắt

đầu từ khi Yêu tộc xưng bá, đến Nhân tộc thoi thóp kéo dài hơi tàn, rồi lại đến thời điểm không ngừng cố gắng, ý đồ phát triển…

Đây là một quá trình lâu dài.

Ở trong quá trình này, tràn đầu chua xót và đau đớn. Nếu như không ghi lại, hậu nhân làm sao có thể biết được sự khó khăn của những người đi trước?

Mọi người lờ mờ hiểu được, nơi này chính là nơi chuyên ghi chép lại lịch sử thượng cổ, những bức tranh ở đây, tuy không thể mang đến cho bọn họ một chút nâng cao nào, nhưng mà ở trong mắt của bọn họ, đây chắc chắn là bảo vật của Nhân tộc.

Thứ như này chính là như thế, ở trong mắt của những người coi trọng, rất quan trọng. Ở trong mắt những người không coi trọng đó, thì không đáng nhắc đến.

Nhưng người có mặt ở đây chính là như thế, rất nhiều người phát hiện hóa ra đây chỉ là một nơi ghi chép lại hành lang dài lịch sử mà thôi, thì không có bất kỳ hứng thú nào nữa, có loại cảm giác càng ngày càng không có hứng thú.

Nhưng phần lớn mọi người, vẫn là rất có hứng thú với những câu chuyện này.

Những câu chuyện từ thời thượng cổ này, vốn dĩ đã không thể kiểm chứng, bây giờ có ghi chép chân thật, chắc chắn sẽ vén bức màn bí mất về thời đại đó.

Chương 736: Bào thai đá mang theo Yêu Hoàng (2)

“Mọi người nhìn ở đây…”

Mạc Hạo Nhiên có phát hiện mới. Rất nhiều người tập trung đến đó.

Chỉ nhìn thấy hắn ta thần sắc nghiêm trọng, nhìn bức tranh ở trước mắt.

Hóa ra, bức tranh được khắc trên tường, thế mà lại có câu chuyện liên quan đến hắc ám xâm nhập.

Thời đại thượng cổ rất dài, hắc ám xâm nhập đã là thời kỳ cuối của thời kỳ thượng cổ, vì thế nội dung được ghi chép lại, được khắc ở nơi sâu nhất của bức tranh.

Mọi người chăm chú theo dõi, những điều được ghi chép lại bên trên bức tranh, so với những điều bọn họ biết không hề có cái gì sai lệch.

Nhưng mà chắc chắn phong phú hơn một chút.

Ví dụ như, khi hắc ám xâm nhập, có một con quái vật ở thế giới khác vượt qua thông đạo đến đây, chỉ là rốt cuộc những sinh vật đó có hình dáng như thế nào? Thì chỉ có thể thông qua tưởng tượng mà thôi.

Nhưng mà bây giờ, ở trên bức tranh trên tường này, lại có ghi chép chi tiết.

Nhìn từ ngoại hình, trên người những quái vật này có không ít đặc điểm của động vật, ví dụ như sừng trâu, móng ngựa, vảy cá,… Khuôn mặt xấu xí, khiến người khác cảm thấy gớm ghiếc.

Nhưng mà bọn chúng có một điểm chung, đó chính là trên dưới cả người đều phát ra luồng khí màu đen.

Mặc dù là thông qua ghi chép của những bức tranh này, nhưng khi mọi người nhìn thấy những khí đen kia, vẫn như trước có một loại cảm giác chán ghét từ tận đáy lòng.

“Rốt cuộc những con quái vật này là thứ gì?”

Có người cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Chỉ là ghi chép, nhìn thấy tranh vẽ mà thôi.

Nhưng mà vẫn như trước có thể khiến cho bọn họ phát ra sự chán ghét từ tận đáy lòng.

Điều này chỉ có thể nói rõ một chuyện, đó chính là những con quái vật này, thật sự là kẻ thù trời sinh của bọn họ, không cần gặp mặt, chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ của đối phương, đã cả người không ổn rồi.

Vấn đề này rõ ràng đã có đáp án. Mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Bên trên bức tranh ghi chép lại hoàn chỉnh quá trình hắc ám xâm nhập.

Khi hắc ám xâm nhập, Nhân tộc đã trỗi dậy, hơn nữa thay thế Yêu tộc trở thành bá chủ, kết quả lại gặp phải trận chiến thảm liệt này. Nhưng cho dù là phong ấn kịp thời, vào lúc thông đạo còn chưa được hoàn toàn hoàn thành thiết lập, đã phong bế nó trước.

Nếu như chậm một bước, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.

"Mọi người xem, ở đây ghi chép, khi hắc ám xâm nhập, thế mà Yêu tộc lại ý đồ muốn gây chuyện…"

Có người phát hiện một bức tranh.

Bên trên bức tranh, khi Nhân tộc đang chém giết kẻ thù trong biển máu, thế mà Yêu tộc ở phía sau lưng lại lộ ra ánh mắt xảo quyệt. Đây đã không phải là ám thị nữa, mà là chỉ thị rõ ràng.

Mọi người gật đầu, nhớ lại những thông tin liên quan đến Yêu tộc, nói.

"Yêu tộc tàn nhẫn khát máu, muốn nhân cơ hội này phục thù cũng là bình thường, nếu không, tiền bối Nhân tộc thời kỳ thượng cổ cũng sẽ không lưu đày bọn chúng đến mười vạn ngọn núi, đây chính là trừng phạt lớn nhất đối với bọn chúng, khiến cho bọn chúng bến thành con chó giữ nhà…"

Cô Tuyệt nhàn nhạt nói.

Đi tiếp về phía trước, những bức tranh trên tường dần dần biến mất. Điều này đại biểu cho sự kết thúc của một thời đại.

Nhưng cũng không phải nói, không còn nội dung nữa.

Phía trước, dựng một tấm bia đá, bên trên bia đá viết dày đặc chữ. Sau khi mọi người nhanh chóng lướt đọc, lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Hóa ra những điều trên bia đá ghi chép lại, là cảnh cáo dành cho hậu nhân. Tiền bối thượng cổ biết, có một ngày, hắc ám xâm nhập vẫn sẽ đến, để cho hậu nhân nhất định phải chuẩn bị thật tốt, nếu như lần này bọn chúng đến, chỉ có thể chiến đấu chống lại.

Phong ấn đơn giản, nhất định không còn bất kỳ tác dụng nào nữa.

Ngoài ra, bên trên bức tranh còn nhắc đến một chút, đó chính là cẩn thận Yêu tộc, nhất định không thể để cho Yêu tộc đi ra khỏi mười vạn ngọn núi!

“Mười vạn ngọn núi vốn dĩ chính là một cái khóa, Yêu tộc đã bị khóa ở trong đó, đây cũng là một bộ phận của phong ấn, nếu như phong ấn xuất hiện vấn đề, sẽ đại biểu những lão yêu bên trong mười vạn ngọn núi, cũng có thể thoát ra khỏi kiềm chế để ra ngoài…”

Sau khi đọc hết bia đá, sắc mặt Chí Dương đạo nhân càng thêm ngưng trọng. Đây không phải là tin tức tốt gì.

Hiện tại hắc ám xâm nhập đã khiến cho mọi người sứt đầu mẻ trán, đây là giặc ngoại xâm. Kết quả còn có nội đấu.

Một khi phong ấn bị phá vỡ, Yêu tộc ở trong mười vạn ngọn núi đi ra ngoài, vậy thì nên làm sao?

Đến lúc đó, sợ rằng lại là một trận gió tanh mưa máu.

“Nói thật, Yêu tộc thượng cổ chưa chắc đã đáng sợ như thế, mười vạn ngọn núi vô cùng cằn cỗi, nói không chừng đã sớm suy tàn cảm tộc, không còn cường giả gì nữa rồi.”

Đương nhiên, có người bi quan cũng có người lạc quan, tự tin nói.

“Vì thế, cho dù bọn chúng thoát khỏi giam cầm ra ngoài, thì như thế nào? Lẽ nào Nhân tộc hiện nay, còn không đấu lại được Yêu tộc đã bị giam cầm vô số năm sao?”

Chương 737: Bào thai đá mang theo Yêu Hoàng (3)

Tuy những lời nói này có chút quá tự tin, nhưng cũng là có đạo lý. Nói trắng ra, không thể dùng ánh mắt già cỗi để nhìn sự vật.

Thời đại đã thay đổi rồi, thời đại thuộc về Yêu tộc đã sớm trôi qua từ lâu.

Bị giam cầm ở trong mười vạn ngọn núi nhiều năm như thế, ai có thể xác nhận rằng Yêu tộc vẫn còn nguyên khí?

Đổi vị trí khác, nếu như đổi thành mười ba tông Tiên Môn ở trong mười vạn ngọn núi, không cần ngàn năm, chắc rằng bọn họ đã sớm tiêu đời rồi. Còn bàn gì đến phục thù?

Nhưng Mạc Hạo Nhiên lại lắc đầu, ngón tay chỉ vào bia đá thứ hai, nói.

"Các ngươi vui mừng quá sớm rồi, ở đây có ghi chép, Yêu tộc thượng cổ ở trong mười vạn ngọn núi có thể gặp phải khó khăn, nhưng mà sẽ không hề suy tàn, bọn họ là Yêu tộc thượng cổ, sức sống vô cùng bền bỉ, nếu như bọn chúng muốn sống, vậy thì nhất định là có cách tiếp tục truyền thừa… Hơn nữa điều quan trọng nhất là, các tiền bối thời kỳ thượng cổ đã nhắc đến một chuyện, nói Yêu tộc còn có hi vọng phục hưng, trước khi bọn chúng đi vào mười vạn ngọn núi, mang theo một bào thai bằng đá!"

Sắc mặt mọi người có chút thay đổi.

"Bào thai bằng đá?"

Mạc Hạo Nhiên hít một hơi thật sâu, nói.

"Đúng thế, nói là huyết mạch của Yêu Hoàng, bởi vì tư chất thiên phú quá kinh người, bị ông trời đố kỵ, vì thế khi sinh ra, biến thành bào thai đá, nhưng sức sống lại không bị đoạn tuyệt, sẽ có một ngày, huyết mạch Yêu Hoàng trong bào thai đá, phá vỡ bào thai sinh ra, một khi hắn xuất hiện, sẽ là lãnh tụ trời sinh của Yêu tộc, tất cả Yêu tộc đều sẽ thần phục hắn ta, các Yêu tộc thời kỳ thượng cổ mang theo bào thai đá đi vào mười vạn ngọn núi, tính toán thời gian một chút, nếu như thật sự muốn sinh, sợ rằng chính là thời đại mà chúng ta đang sống!"

Trong chớp mắt sắc mặt mọi người trở nên vô cùng khó coi.

Những lời này không phải là Mạc Hạo Nhiên bịa đặt, hắn ta cũng chỉ là giải thích một chút nội dung ở trên bia đá mà thôi.

"Cái gì? Huyết mạch Yêu Hoàng!"

"Hắc ám xâm nhập đã đủ làm cho chúng ta khó mà chống lại, bây giờ lại nhiều thêm một huyết mạch Yêu Hoàng, chuyện

này nên làm thế nào đây?"

"Thật sự sẽ sinh ra vào thời đại chúng ta sao? Như thế, vậy thì Yêu tộc trong mười vạn ngọn núi nhất định sẽ không cam tâm cứ ở ẩn như thế!"

Mọi người bắt đầu nghị luận.

Phát hiện này, thật sự khiến cho bọn họ khó mà giữ được sự lạc quan.

Nhất thời, bởi vì cảm xúc quá hỗn loạn, thậm chí bọn họ còn xuất hiện tranh chấp. Điều này khiến cho Phương Thanh Tuyết cảm thấy có chút khó chịu.

Nàng ta một mình đi về phía trước, thế mà lại nhìn thấy một tấm bia đá. Đây là tấm bia đá thứ ba, bên trên chỉ có… dấu bàn tay? Vì sao ở đây lại có dấu tay?

Nàng ta đưa tay của mình ra, so sánh một chút, lớn hơn một vòng…

Đât rõ ràng là tay của nam nhân.

"Vì sao ở đây lại có dấu tay?"

Phương Thanh Tuyết lẩm bẩm nói.

Cô Tuyệt chú ý đến sự bất thường của đệ tử, đi về phía trước, cũng phát hiện dấu tay này.

"Ừm?"

Cô Tuyệt cũng lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Mọi người nhìn thấy sự bất thường của hai sư đồ, lần lượt đi đến. Cũng phát hiện cảnh tượng quỷ dị này.

"Dấu tay này đại biểu cái gì?"

"Lẽ nào là một loại ám thị nào đó?"

"Hoặc là trong dấu tay này ẩn giấu truyền thừa lợi hại nào đó?"

Suy nghĩ của mọi người mỗi người khác nhau.

Nhưng mà nghe thấy lại không hề đáng tin.

Cuối cùng vẫn là Mạc Hạo Nhiên phát hiện manh mối, hắn ta nhớ lại những bức tranh lúc trước nhìn thấy, tìm được đáp án.

“Nơi này từng nói, câu chuyện thời kỳ thượng cổ được ghi chép đến tâm bia đá thứ mười hai là dừng, bia đá phía sau là để lại cho những hậu nhân chúng ta, vốn dĩ trống không, vì thế tương lai sẽ do chúng ta viết tiếp.”

Đáp án này rõ ràng rất hợp lý. Mọi người lần lượt gật đầu, thể hiện công nhận.

“Nhưng nếu như đã trống rỗng, vì sao lại xuất hiện một dấu tay?”

Trên mặt Chí Dương đạo nhân đều là vẻ không hiểu.

Thần sắc Cô Tuyệt ngưng trọng, lẩm bẩm nói.

“Chỉ có một khả năng, trước chúng ta, còn có người từng đến đây, là người đó, để lại dấu vết ở trên tấm bia đá này!”

Phán đoán này, khiến cho mọi người lại lần nữa chấn kinh.

Trước bọn họ, còn có người từng đến đây.

“Lẽ nào là cường giả thời kỳ viễn cổ?”

Có người suy đoán.

“Mọi người xem, chất liệu của những tấm bia đá này, đều là đá đoạn long, vô cùng cứng rắn, cho dù là dùng tiên khí cũng không thể nào phá vỡ… Nhưng mà lại có người có thể dùng tay không để lại dấu tay trên đó?”

Có người dựa theo chất liệu của bia đá bắt đầu suy đoán. Sau đó mọi người cũng nhìn kỹ rồi kinh hãi.

Trong mắt Phương Thanh Tuyết cũng lộ ra thần sắc kinh hãi.

Người như thế nào, thế mà lại có thể cường đại đến mức độ này?

Chương 738: Nước Ngụy quy hàng, thiên hạ chấn động!

Trong đầu nàng ta xuất hiện một cảnh tượng, cường giả tuyệt thế nào đó, đến nơi này, sau khi đọc xong nội dung trên bia đá, không vết cái gì, chỉ đưa tay ấn một cái, thì đã để lại dấu vết ở trên bia đá.

Dấu tay rõ ràng này, giống như là tuyên bố với thế nhân một chuyện, đó chính là ta từng đến đó.

“Không thể tưởng tượng được, rốt cuộc là cường giả nơi nào?”

“Thế mà lại có người có thể phát hiện được nơi phong ấn, còn đến đây.”

“Nếu như người đó biết được chuyện nơi này, lẽ nào không làm cái gì sao?”

Trong đầu mọi người tràn ngập nghi vấn.

Bọn họ đều đang đến thân phận của người này. Từ thời kỳ thượng cổ đến hiện tại, có quá nhiều quá nhiều cường giả tuyệt thế rồi.

Bọn họ đang cố gắng suy đoán, rốt cuộc là người như thế nào, có thể phù hợp với hình tượng người đã để lại dấu tay ở đây. Nhưng mà Phương Thanh Tuyết lại không biết vì sao.

Đột nhiên, trong đầu nàng ta xuất hiện một bóng người. Chuẩn xác mà nói không phải bóng người, mà là một ngọn núi hình người.

Chính là núi Lưỡng Giới ở bên ngoài!

Thân ảnh to lớn quay lưng lại với chúng sinh đó, cùng với người để lại dấu tay, có tồn tại loại quan hệ nào đó không. Nếu như tồn tại mối liên hệ, vậy thì thời gian, có thể xác định vào chín ngàn năm trước…

Chín ngàn năm trước, cường giả tuyệt thế trong thế gian này là ai? Đột nhiên đồng tử nàng ta co lại.

Chuyện Yêu tộc, tạm thời còn chưa gây ra sóng gió gì.

Vì thế, Diệp Ninh dần dần bỏ xuống lo lắng trong lòng. Hắn còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Chuyện này đã sớm có dự liệu, chỉ là không ngờ được, thế mà lại đến sớm như thế.

Đó chính là sau khi Ngụy Vương Tào Mạnh trở về nước, cuối cùng đưa ra một quyết định, lựa chọn tuân thủ lời hứa, chính thức quy hàng Đại Chu. Nhưng đương nhiên không thể dùng từ “quy hàng” này.

Tuy người nào cũng biết, sáu nước đã sớm độc lập, hơn nũa đều từng ôm lòng phản nghịch. Nhưng ngoài bề mặt, sáu nước vẫn như trước chỉ là tước Vương Đại Chu sắc phong mà thôi.

Dưới bầu trời này có cái gì không phải của vua, binh trên đất của vua đều là vương thần.

Nếu như đã là thần tử, vậy thì tự nhiên không thể nói là quy hàng, vì thế Tào Mạnh đưa ra lý do rất đơn giản, đó chính là tự cảm thấy tài hoa không đủ, không thể nào gánh vác trách nhiệm to lớn của nước Ngụy, vì thế muốn từ bỏ vương vị, trả lại đất phong.

Sứ giả nước Ngụy đã sớm đi vào kinh thành.

Khi sứ giả cầm cầm biểu văn của Tào Mạnh, đến trên Kim Điện, đã chấn động tất cả mọi người ở trên triều đường. Tuy chuyện này trong lòng Diệp Ninh đã sớm có dự đoán.

Nhưng mà người ngoài không biết, bởi vì Diệp Ninh không muốn tiết lộ với người ngoài.

Mà bên phía Tào Mạnh, cũng là như thế, sau khi trở về nước, đầu tiên trao đổi với người nhà, sau đó thương lượng với thần tử thân cận, đương nhiên cũng có tranh chấp, nhưng mà cuối cùng đều bị hắn ta dẹp yên.

Khả năng kiểm soát của Tào Mạnh đối với nước Ngụy vô cùng kinh người, khi hắn ta một lòng quyết định kiên định làm chuyện gì đó, những người khác khó mà ngăn cản được.

Hơn nữa, thật ra cũng không có lý do gì để ngăn cản, hiện tại người thông minh đều biết, vận mệnh của sáu nước đã tận, thay vì đánh một trận chiến đã được định trước là thất bại với Đại Chu, còn không bằng dứt khoát nhận thua.

Ban đầu, có thể trong lòng bọn họ còn có chút không cam.

Nhưng mà từ khi cùng đi với Tào Mạnh đến Tính Châu, tận mắt nhìn thấy thay đổi mà tân chính mang đến cho Tính Châu, cho dù là người bới móc như thế nào, cũng không nói ra được bất kỳ lời xói mói nào cả.

Những điều nhìn thấy nghe thấy, đều khiến cho bọn họ vô cùng chấn động.

Bọn họ cảm nhận được, không phải chỉ là uy hiếp binh phong tàn khốc, mà là một thể chế to lớn đã hình thành quy mô, tạo thành đả kích với thể chế cũ.

Loại đả kích này, khiến cho bọn họ vô cùng chấn động, nhưng mà cũng hấp dẫn bọn họ. Thay vì tiếp tục đi theo con đường cũ, còn không bằng xây dựng một triều đại mới.

Đây là suy nghĩ sâu trong lòng của rất nhiều người.

Vì thế trên dưới nước Ngụy, rất nhanh đã duy trì được sự nhất trí.

Những lời nói của sứ thần ngước Ngụy, khiến cho Cơ Minh Nguyệt không thể tin được, đứng lên.

"Ngụy Vương nói thật?"

Tay ngọc của nàng nắm chặt lấy góc áo long bào.

Quét sạch sáu nước, thiên hạ thống nhất, không chỉ là chuyện bày ra bên ngoài, mà còn là ước mơ của nàng. Vốn dĩ nàng cho rằng, muốn hoàn thành ước mơ, có thể còn phải có mấy trận đại chiến.

Nhưng mà bây giờ, lại nhìn thấy hy vọng thắng dễ như trở bàn tay.

Nước Ngụy lớn mạnh nhất, cũng khó giải quyết nhất, thế mà lại tự xin "tước phiên" (tước thuộc địa)!

Nếu như không phải sứ giả công khai như thế đứng ở trước mặt nàng, Cơ Minh Nguyệt tuyệt đối cho rằng đây là trò cười.

Chương 739: Nước Ngụy quy hàng, thiên hạ chấn động! (2)

"Bệ hạ minh giám, đại vương nhà ta vô cùng chân thành, lần này người cùng với tiểu thần đến kinh thành, không chỉ có một mình tiểu thần, còn có di chiếu do đích thân đại vương viết, cùng với lễ vật tặng cho bệ hạ, do đại công tử đích thân hộ tống!"

Sứ giả mỉm cười nói.

Hắn ta nói rất bình tĩnh, nhưng mà trong lời nói, lại lộ ra ý chắc chắn. Quốc thư tận tay viết, lễ vật tặng, những thứ này cũng thôi đi.

Nhưng mà con trai Tào Mạnh, lại cũng đế kinh thành. Ý nghĩa ở trong đó thì lớn rồi.

Điều này đủ để nói rõ, Tào Mạnh tuyệt đối là thật tâm thật ý, hơn nữa quyết tâm của hắn ta, đã đến mức tuyệt đối không thể thay đổi. Đây là chuyện tốt, đương nhiên Cơ Minh Nguyệt vô cùng vui mừng.

Nhưng càng nhiều hơn chính là nghi hoặc, nàng chau mày, nói.

"Vì sao Ngụy Vương muốn đưa ra loại quyết định này?"

Sứ giả có chút kinh ngạc, hắn ta không ngờ được thế mà Cơ Minh Nguyệt còn chưa biết, sứ giả nghĩ một chút, sau đó thành thật nói.

"Không lâu trước đây, đại vương đã từng dẫn theo chúng thần đến Tính Châu, gặp gỡ Diệp đại nhân, hai người tâm đầu ý hợp, sau một hồi trò chuyện, đã đưa ra quyết định này."

Hóa ra như thế!

Sứ giả nói như thế, tất cả mọi người đều cảm thấy hợp lý. Hóa ra có công lao của Diệp Ninh!

Vậy thì không còn kỳ lạ nữa! Nếu đã là Diệp đại nhân, vậy thì tất cả đều hợp lý rồi.

Chuyện có khó tin thế nào đi chăng nữa, chỉ cần có liên quan đến Diệp Ninh, vậy thì trong chớp mắt đã thay đổi hương vị.

"Diệp đại nhân đúng là không thể tin được, không một tiếng động, đã làm ra chuyện lớn như thế này."

"Chúc mừng bệ hạ, nước Ngụy quy hàng, thiên hạ thống nhất, đang ở ngay trước mắt!"

"Đại Chu ta phục hưng, Cửu Châu thống nhất, đã không còn xa!"

Đại Nho, thần tử có mặt ở đó, lần lượt lên tiếng chúc mừng.

Chuyện bất ngờ xảy ra này, khiến cho trên mặt mỗi người đều mang nụ cười. Nước Ngụy quy hàng, tuyệt đối là một chuyện lớn kinh thiên động địa.

Nước mạnh nhất trong sáu nước, cứ thành thành thật thật quy thuận rồi, đây chắc chắn sẽ khiến cho uy vọng của Đại Chu tăng lên theo cấp số nhân! Lòng người thiên hạ, nhất định sẽ hướng về Đại Chu.

Mà ngoài điều đó ra, còn đại biểu cho Đai Chu thu hoạch được một nhóm nhân tài, cùng với không dưới trăm vạn kẻ dĩ khống hiền!

Chuyện quan trọng nhất là, nước Ngụy quy hàng, trong chớp mắt khiến cho năm nước khác, rơi vào trong tình cảnh cực kỳ ngượng ngùng. Ngay cả nước Ngụy cũng dễ dàng quy hàng như thế, vậy thì năm nước các ngươi, còn có lời gì để nói nữa?

Còn có dũng khí đánh trận sao?

Có thể nói như thế này, quyết định của Tào Mạnh, trong chớp mắt khiến cho năm nước bị kẹp trên ngọn lửa. Đợi sau khi tin tức truyền đi, sợ rằng năm vị vương gia đến ý giết Tào Mạnh cũng sẽ xuất hiện.

Vốn dĩ sáu nước nên đồng tâm hiệp lực, chống lại Đại Chu, kết quả người nên làm lão đại như ngươi thì hay rồi, thế mà lại tự mình đi đầu hàng…

Thế cục thiên hạ, nhất định sẽ bởi vì chuyện này, lại lần nữa xuất hiện thay đổi.

Lợi ích ở trong đó, với trí thông minh của Cơ Minh Nguyệt, sẽ không khó nhìn ra. Nhưng trong lòng nàng vẫn là có chút bức bối.

“Đồ chó má, chuyện lớn như thế, thế mà lại không nói trước với ta…”

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt có chút chua.

Nghĩ đến Diệp Ninh, đã cảm thấy một bụng tức giận.

Ngày hôm đó Cơ Minh Nguyệt rời khỏi Tính Châu, vốn dĩ cho rằng Diệp Ninh đợi đến sau khi thế cục ổn định, sẽ về kinh. Nhưng mà không ngờ được, tên đó giống như là cắm rễ ở Tính Châu vậy.

Hoàn toàn không có ý định trở về kinh thành. Điều này sao có thể khiến cho Cơ Minh Nguyệt không… nhung nhớ?

Lòng dạ nữ nhân, vĩnh viễn đều là phức tạp khó lường như thế. Trước mắt Diệp Ninh vẫn chưa biết Cơ Minh Nguyệt là nữ nhi.

Nhưng mà Cơ Minh Nguyệt lại suy nghĩ viển vông, cảm thấy vốn dĩ Diệp Ninh nên quan tâm đến nàng nhiều hơn mới đúng.

Lâu như thế, hai người giao lưu, toàn bộ đều dựa vào công văn đến đi, điều này khiến cho Cơ Minh Nguyệt rất không thoải mái. Nhưng cũng không có cách nào tốt hơn cả, bản thân là vua một nước, cũng không thể lại đi đến Tính Châu đúng không?

Chuyện đó sao có thể làm được?

Diệp Ninh cũng không có ý định quay về.

Những điều Cơ Minh Nguyệt có thể làm, cũng chỉ có thể ở đây, những lúc không ngủ được thì mắng mấy câu đồ chó má để trút giận. Nhưng mà bây giờ, cỗ "oán khí" đó của Cơ Minh Nguyệt lại khó mà bình tĩnh lại được.

Bởi vì nàng phát hiện, Diệp Ninh không hề cái gì cũng không làm, mà là yên lặng không một tiếng động, giải quyết cho nàng một vấn đề khó rất lớn. Điều này trong chớp mắt khiến cho Cơ Minh Nguyệt cảm nhận được ấm áp, đồng thời, cỗ ý nhớ nhung kia, nhất thời cũng tăng lên gấp chục lần.

"Bây giờ cũng không biết đồ xấu xa đó đang làm cái gì…"

Người Cơ Minh Nguyệt ở trên Kim Điện, nhưng suy nghĩ đã chạy đi ra xa.

Chương 740: Nước Ngụy quy hàng, thiên hạ chấn động! (3)

Lúc trước nàng chưa bao giờ như thế, bất luận gặp phải chuyện gì, đều có thể giữ được lý trí, nhưng từ sau khi động tình, đã hết lần này đến lần khác giống như ngày hôm nay, còn ngây người ở trên Kim Điện.

May mà, những người có mặt ở đó ai cũng không nghĩ nhiều, bọn họ đều cho rằng Cơ Minh Nguyệt đây là quá hưng phấn.

“Bệ hạ, nếu như sứ giả Ngụy Vương đã thể hiện ý đến đây, triều đình nên trả lời như thế này, xin bệ hạ hạ chỉ.”

Liễu Thận ho nhẹ một tiếng, chắp tay nói.

Nên trả lời như thế nào?

Cơ Minh Nguyệt tỉnh lại, lạ cau chặt mày.

“Có lệ cũ để làm theo không?”

Nước Ngụy quy hàng, đương nhiên loại chuyện này không có bất kỳ lý do gì để từ chối. Nhưng một quốc gia có thể diện của một quốc gia, có những lúc cho dù ra vẻ bề ngoài một chút, vậy thì cũng phải làm đủ trình tự. Loại chuyện giống như thế này, bình thường tốt nhất nên có tài liệu để tham khảo.

Ví dụ như cổ nhân nhường ngôi, có thể làm theo ví dụ đó. Ba từ ba nhường.

Sau khi ngươi đến ta từ chối ba lần, rồi mới chấp nhận.

Tuy rất giả tạo, nhưng như thế, mới có thể chặn được miệng của người đời.

Chuyện nước Ngụy quy hàng, nếu như tước là phiên đơn giản, đương nhiên không cần từ chối, nên làm như thế nào thì cứ làm như thế. Nhưng nước Ngụy là chủ động quy hàng, điều này khiến cho mọi người có chút không biết nên làm như thế nào.

Trực tiếp chấp nhận, có khi nào sẽ thể hiện triều đình có chút quá gấp gáp không? Nhưng mà từ chối, thì lại có vẻ làm mất thể diện của nước Ngụy?

Loại phiên vương cai trị một phương như thế này, chủ động từ bỏ địa bàn và quyền vị, từ xưa đến nay đúng là lần đầu tiên có. Vì thế sau khi chúng thần suy nghĩ một chút, lần lượt lắc đầu.

Chuyện này, không có tiền lệ nào để tìm.

“Bệ hạ, nếu như chuyện này là do Diệp đại nhân bắt đầu, vậy thì không bằng hỏi một chút ý kiến của Diệp đại nhân?”

Có người cười kiến nghị.

Trong chớp mắt kiến nghị này khiến cho Cơ Minh Nguyệt bất ngờ hiểu ra, đúng thế, nên làm như thế nào, hỏi cái đồ xấu xa đó là được. Vừa nghĩ đến đây, trong lòng nàng lóe lên, nhất thời đã tìm lý do để cho Diệp Ninh về kinh.

Vì thế Cơ Minh Nguyệt nói.

"Lời này có lý, có điều nước Ngụy quy hàng, là chuyện lớn như thế nào? Nhất định Diệp khanh phải đích thân làm chủ, truyền ý chỉ của trẫm, triệu Giám Chính Viện giám sát, Tính Châu Mục Diệp Ninh, lập tức về kinh, chủ trì chuyện của nước Ngụy."

Nói xong, nàng dừng một chút, nhìn về phía sứ giả, nói.

"Còn về phần sứ thần và công tử nước Ngụy, tạm thời ở lại kinh thành là được, tối nay trong cung bày yến tiệc, trẫm cùng với các vị đại thần, chiêu đãi khách nhân từ xa đến!"

Sứ giả nghe xong, được sủng mà kinh hãi, nhanh chóng nói.

"Không dám không dám."

Bên trên triều đường không có bất kỳ bí mật nào.

Đặc biệt là loại chuyện giống như ngày hôm nay, Cơ Minh Nguyệt cũng được, chúng thần cũng thế, đều không có một chút ý che giấu nào. Thậm chí bọn họ còn hy vọng rằng những tin tức này có thể nhanh chóng truyền ra ngoài.

Vì thế, tin tức kinh người này, dùng tốc độ không thể tưởng tượng được, nhanh chóng truyền khắp kinh thành, sau đó lan ra toàn bộ Cửu Châu.

"Nghe nói gì chưa? Diệp đại nhân thuyết phục Ngụy Vương, Ngụy Vương suy nghĩ một chút, quyết định quy hàng rồi!"

"Không hổ là Diệp đại nhân, chỉ nghe nói Diệp đại nhân tài hoa kinh người, thơ từ thượng tuyệt, không ngờ được thế mà còn có năng lực thuyết khách!"

"Diệp đại nhân nhất định là Văn Khúc Tinh hạ phàm, có được khí vận bảo vệ, có điều chuyện này, đúng thật may mà đối phương là Ngụy Vương, đổi thành là năm vị vương gia khác, chưa chắc có thể nói động được."

“Lời nói này có lý, Ngụy Vương Tào Mạnh, từ xưa đến nay danh tiếng vẫn luôn rất tốt, biết được sự ấm lạnh của bách tính, dùng tài tử hàn môn, cũng được xem như là một anh chủ, người như thế, cầm lên được cũng bỏ xuống được, dứt khoát thừa nhận thất bại, ngược lại có thể tránh được một trận binh tai, rất nhiều bách tính, đều có thể vì thế mà sống sót!”

Bách tính nghị luận xôn xao, đối với chuyện này, bọn họ sinh ra nhiệt tình vô cùng lớn. Đương nhiên, loại nhiệt tình này cũng có khác biệt.

Vùng đất giống như kinh thành, Tính Châu và các nơi khác, nằm trong phạm vi khống chế thực tế của Đại Chu, tân chính đã sớm được thực hiện gần như hoàn chỉnh, vì thế thái độ của bách tính đối với việc ngước Ngụy gia nhập vào vòng tay của Đại Chu, vẫn luôn giữ sự công nhận rất lớn.

Bởi vì Đại Chu càng mạnh, tân chính sẽ càng ổn định, cuộc sống của bọn họ cũng càng ngày càng tốt, điều này liên quan trực tiếp đến cuộc sống của bọn họ, vì thế đương nhiên bọn họ cũng hy vọng Đại Chu càng mạnh hơn.

Mà bách tính nước Ngụy, cũng điên cuồng vui mừng.

Mức sống của bọn họ, so với năm nước khác, nhất định tốt hơn rất nhiều. Nhưng mà con người đều sợ so sánh.

Chương 741: Nước Ngụy quy hàng, thiên hạ chấn động! (4)

Bách tính Đại Chu sống dưới tân chính, nghe nói đều là cuộc sống hạnh phúc giống như thần tiên. Ai có thể không ước ao? Ai có thể không mong đợi?

Đương nhiên bọn họ cũng muốn sống cuộc sống như thế.

Hơn nữa, chuyện quan trọng nhất là, quyết định của nước Ngụy, còn khiến cho bọn họ tránh được nỗi khổ chiến loạn. Từ xưa đến nay, một khi chiến tranh nổ ra, người chịu khổ đều là bách tính.

Bọn họ chỉ muốn yên ổn, không muốn gây chiến, có thể giải quyết vấn đề một cách hòa bình, tuyệt đối là chuyện bọn họ vui mừng nhất. Nhưng mà nhiệt tình của bách tính năm nước khác lại không cao như thế.

So với nhiệt tình, bọn họ càng nhiều hơn đó chính là oán hận và đố kỵ

Đúng thế.

Lúc trước cuộc sống của bách tính Đại Chu tốt, bọn họ có thể chấp nhận. Ai bảo bọn họ không phải người ở trong phạm vi khống chế của Đại Chu chứ? Thân là bách tính của sáu nước, chỉ có thể chấp nhận mình xui xẻo.

Nhưng mà bây giờ, thế mà nước Ngụy lại đầu nhập vào trong vòng tay của Đại Chu. Nhất thời bọn họ không kìm chế được nữa.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì bên phía nước Ngụy có thể có cuộc sống tốt, mà chúng ta không thể?

Dựa vào cái gì nước Ngụy Tào Mạnh có thể có loại dũng khí như thế, mà quân vương của chúng ta lại không thể?

Cuộc sống của năm nước khác, vốn dĩ đã không bằng nước Ngụy, có ba nước, còn có thể dùng dân chúng lầm than để hình

dung. Những tin tức chấn động này, truyền đến chỗ bọn họ, đương nhiên khiến cho bọn họ vô cùng ghen tỵ.

Bọn họ cũng muốn giống như nước Ngụy, trở thành bách tính của Đại Chu. Nhưng mà, quân chủ của mình tình nguyện làm như thế sao?

Đương nhiên đáp án là không rồi.

Nếu như tình nguyện, bọn họ cũng không đến mức có oán khí lớn như thế. Ví dụ như, Tề Vương Điền Song.

Tề Vương Điền Song, chủ nhân của nước Tề, một trong những vị quân vương kỳ lạ nhất trong thế gian. Vì sao lại nói như thế?

Bởi vì người này xa hoa dâm đãng, đúng thật là khiến cho người khác cảm thấy ghê tởm. Không quan tâm đến chính sự, chỉ làm mấy việc xấu xa.

Quan trọng là, tên này chỉ làm một chuyện. Chuyện gì đây?

Chính là đóng cửa với nữ tử xinh đẹp rồi làm chuyện trên trời dưới đất.

Tên khốn khiếp này, chỉ riêng con cái đã có hơn trăm người, có thể gọi là giống ngựa tốt nhất. Lúc trước khi Tào Mạnh và Diệp Ninh nói chuyện với nhau, nhắc đến người này, đều có lòng rất khinh thường. Ở trong mắt của hai người, Điền Song căn bản không xứng làm vương.

Nhưng rõ ràng Điền Song không có loại giác ngộ này, lúc này, hắn ta đang nổi trận lôi đình ở trong cung điện.

“Tào Mạnh đáng chết, thế mà ngươi lại đầu hàng Đại Chu! Thế mà ngươi lại không có cốt khí như thế! Sáu nước chúng ta đang ở thời kỳ nguy cấp, vốn dĩ nên đồng tâm hiệp lực, mà ngươi, thế mà lại đào ngũ!”

Điền Song đập vỡ rất nhiều thứ, đôi mắt đỏ ngầu, trên đôi mắt nhợt nhạt màu rượu xuất hiện một vệt đỏ ửng không khỏe mạnh. Lúc này, hắn ta giống như một kẻ điên.

Điền Song điên cuồng như thế.

Nhưng mà tất cả những người thông minh, đều có thể từ trong hành động cuồng loạn của hắn ta, nhìn ra được sự yếu ớt và sợ

hãi.

Nước Ngụy lớn mạnh nhất cũng đầu hàng rồi.

Nước Tề nên làm thế nào? Điều này khiến cho quả nhân nên làm thế nào mới tốt đây!

Khi Điền Song đang phát điên, không có người nào dám chọc vào hắn ta.

Bởi vì hắn ta không chỉ kiêu ngạo, hơn nữa còn tàn bạo.

Lúc trước từng có đại thần bởi vì lời nói không phù hợp, bị Điền Song ghi hận, kéo ra ngoài chặt đầu đầu ngay tại chỗ. Chuyện này một thời đã dẫn đến không ít sóng gió.

Bởi vì đại thần bị chém đầu kia, là một ngôn quan.

Cái gọi là ngôn quan, chính là quân vương đề ra ý kiến, lúc nào cũng giám sát giám khuyên can những việc dở của người khác. Thân là ngôn quan, kết quả lại bởi vì phát ngôn mà kết tội, không thể không nói là hoang đường.

Hắn ta không chỉ đối với thần tử như thế, đối với phi tần của bản thân cũng khắc nghiệt hẹp hòi, khi còn mới mẻ thì say mê hết mực, một khi chán ghét, thì bị ném đi như một cái giày.

Những điều này không được tính là cái gì, hắn ta khiến cho mấy chữ làm vua giống như làm hổ diễn vô cùng sâu sắc.

Phàm là thái giám cung nữ hầu hạ ở bên cạnh Điền Song, vậy thì lúc nào cũng là một nhóm có nguy cơ cao, trên cơ bản chưa được một đoạn thời gian, đã phải thay một nhóm bởi vì hắn ta chính là một bạo quân động một chút là giết người.

Thậm chí hắn ta còn tự sáng tạo ra mười ba hình phạt, mỗi một hình phạt đều là khổ hình khiến cho người ta sống không bằng chết.

Người như thế, đó chính là quả mìn bày rõ ở bên ngoài, mọi người hận không thể cách thật xa, thì sao lại có người dám tùy tiện đến gần hắn ta chứ? Đặc biệt là vào lúc Điền Song tức giận.

Chương 742: Một núi không thể có hai hổ

Vì thế, mọi người câm như hến, tất cả đứng nguyên tại chỗ, nhắm mắt lại, mắt nhìn tim, không nói lời nào. Nhưng bọn họ không nói gì, không hề đại biểu có thể thoát được một kiếp.

Hai mắt Điền Song đỏ ngầu, nhìn về phía đám người.

"Các ngươi nói, tiếp theo đây quả nhân nên làm thế nào!?"

Trong lòng mọi người run lên, đúng là càng thêm không dám nói nữa. Súng bắn vào đầu chim, tùy tiện phát biểu ý kiến sẽ chết người. Hơn nữa, bảo bọn họ nói cái gì…

Vốn dĩ Đại Chu đã đang trên đường phát triển mạnh mẽ, thực lực vượt xa sáu nước.

Nếu như nước Ngụy không đầu hàng, sáu nước hợp lực, có lẽ còn có thể có khả năng có một trận chiến, nhưng mà bây giờ nước Ngụy dẫn đầu quy hàng trước, điều này khiến cho năm nước khác rơi vào cục diện vô cùng xấu hổ.

Chiến? Nhìn có vẻ hoàn toàn là một con đường chết.

Vốn dĩ sáu nước đã không bằng Đại Chu, bây giờ lại bớt đi nước Ngụy mạnh nhất, vậy thì lấy cái gì để chiến đấu? Đặc biệt là nước Tề.

Văn điền võ hi (văn bỏ ngoài tai, võ thì như vui đùa), quân vương tàn bạo, sĩ khí trong quân sa sút, nếu như khai chiến, thật sự không biết bản thân chết như thế nào. Lúc trước Điền Song có thể ngồi vững vương vị, là dựa vào ba thứ.

Một là danh phận tổ tiên truyền lại.

Dù sao vốn dĩ Điền thị chính là một trong những thế tộc lớn nhất, tích lũy nồng hậu, Tề Vương đời trước cũng xem như là nỗ lực chăm chỉ, để lại nội tình gia tộc thâm sâu.

Hai chính là bảo vệ của Tiên Môn.

Đừng nhìn Điền Song không đáng tin như thế, nhưng hắn ta không phải là một tên ngốc, hắn ta biết bản thân phải lấy lòng ai, mới có thể ngồi ở trên vương vị này lâu dài. Rõ ràng chính là Tiên Môn.

Vì thế Điền Song đối đãi với phi tần khắc nghiệt, đối với thần tử tàn bạo, đối với bách tính bóc lột tàn nhẫn, nhưng mà đối với Tiên Môn, lại là cung cung kính kính. Mỗi một năm cung

phụng cho Tiên Môn, hắn ta đều lựa chọn tăng gấp đôi, từ đó lấy lòng Tiên Môn.

Thứ ba, chính là tàn bạo cộng thêm thống trị với áp lực cao.

Đạo trị quốc, nên căng lỏng có trật tự, tuân theo một con đường hành động có quy tắc nhất định, cái gọi là cai trị một nước lớn như cầm con cá nhỏ, chính là kết quả của việc đơn giản hóa những chuyện phức tạp.

Nhưng nước Tề thì khác. Nước Tề lựa chọn một đao cắt tất cả.

Dưới tay Điền Song nuôi vô số ác quan, ẩn nấp ở các nơi của nước Tề, phàm là có người ở sau lưng mắng hắn ta, hoặc là có người có oán hận, một khi bị ác quan phát hiện, kết cục nhất định sẽ không tốt vào đâu được.

Bởi vì loại phương thức này, vì thế người người đều là chim sợ cành cong. Toàn bộ nước Tề, gần như đều sống dưới áp lực lớn.

Nhưng mà bây giờ, danh phận của tổ tiên đã trở thành quá khứ, sự bảo vệ của Tiên Môn càng là không còn tồn tại. Vậy thì nước Tề, trong chớp mắt đã phơi bày điểm yếu của mình ra trước mắt của tất cả mọi người.

Vì sao Điền Song lại sợ hãi? Bởi vì hắn ta không nhìn thấy hy vọng.

Đến ngay cả bản thân hắn ta cung không nhìn thấy hy vọng, đại thần còn có thể nghĩ ra được cách gì? Bọn họ ngoại trừ im lặng, cũng không thể làm cái gì nữa.

Chiến, là nhất định không thể chiến, nước Tề không phải đối thủ của Đại Chu. Vậy thì, nếu như không chiến, lẽ nào là cầu hòa?

Nhưng mà dùng mông nghĩ cũng biết, Đại Chu không thể nào đồng ý.

Trước mắt Đại Chu thống nhất thiên hạ, quét ngang sáu nước, là chuyện đã được lên lịch trình, bất luận là Cơ Minh Nguyệt hay là Diệp Ninh, đều là người trong mắt không dung được một hạt cát, sao có thể đồng ý cho nước Tề cầu hòa chứ?

Con đường này không đi được, vậy thì còn có thể lựa chọn như thế nào? Quy hàng giống như nước Ngụy?

Nghĩ đến đây, mọi người không tránh được có chút động lòng. Tự hỏi lòng mình, đây là lựa chọn tốt nhất rồi.

Phàm là người quy hàng, đãi ngộ có cao có thấp, chủ yếu là dùng giá trị quy hàng để xác định.

Loại giống như Tào Mạnh, dẫn theo toàn bộ nước Ngụy quy hàng, giá trị quá lớn rồi, có thể tưởng tượng được, đợi đến khi Đại Chu chính thức thu nhận, địa vị của Tào Mạnh nhất định sẽ không thấp. Thậm chí mọi người còn phán đoán, sở dĩ Tào Mạnh tình nguyện quy hàng, nhất định là đã thỏa thuận xong điều kiện với Đại Chu.

Đại Chu chắc chắn đã hứa cho Tào Mạnh cao quan hậu lộc. Nếu đã như thế, vậy thì vì sao nước Tề không thể làm theo chứ?

Nếu như nước Tề cũng quy hàng giống như nước Ngụy, vậy thì cũng không xem như là một kết quả quá xấu. Đặc biệt là đối với những người tự cho rằng bản thân có không ít tài hoa như bọn họ.

Bọn họ cảm thấy, ở dưới trướng Điền Song, cuộc sống của mình thấp thỏm lo sợ, hoàn toàn không có không gian để thể hiện tài hoa. Nhưng nếu như đi đến dưới trướng Cơ Minh Nguyệt, Diệp Ninh, những suy nghĩ có lẽ còn có tương lai tươi sáng, một khi xuất hiện, sẽ khó mà tiêu tán. Nhưng không hề có kết quả gì cả.

Chương 743: Một núi không thể có hai hổ 2

Mọi người có động lòng như thế nào, cũng không dám để lộ một chút ra ngoài, bởi vì bọn họ biết, Điền Song là một người có dục vọng quyền lực lớn như thế nào, điểm này từ việc trên người hắn ta phát ra khí tức điên cuồng là có thể nhìn ra được.

Nếu như không phải tham lam quyền vị, thì sao lại như thế?

Vì vậy, Điền Song nhìn thấy rõ, nhưng vẫn như trước giữ im lặng.

“Được, được được! Quốc gia nguy cơ, mà các ngươi lại giả câm giả điếc, lẽ nào trong lòng đều có ý nghĩ muốn đầu hàng

địch rồi sao!”

Điền Song thẹn quá hóa giận, ngón tay chỉ vào đám người, trong mắt phát ra ý cuồng nộ.

Trong lòng mọi người run lên, vội vàng quỳ xuống.

“Đại vương minh giám, chúng thần tuyệt đối không có suy nghĩ đó!”

“Nếu như Đại Vương không tin, chúng thần tình nguyện đi theo Đại Vương lên chiến trường, chiến đấu đến giọt máu cuối cùng với Đại Chu!”

“Chúng thần nhận hậu ân của Đại Vương, sao có thể tham sống sợ chết?”

Đám người hét lên vô cùng xúc động.

Chỉ nhìn riêng biểu hiện bên ngoài, người nào người đấy đều là hết lòng tận tụy, thậm chí có rất nhiều người còn nước mắt giàn dạu, giống như là gặp phải uy khuất gì cực lớn vậy.

Nhưng nếu như để cho những lão cáo già ở trên triều đường nhìn thấy…

Vậy thì đúng thật là mỗi một ánh mắt đều là giả.

Nhưng người bên ngoài nhất định là không nhìn ra được, mỗi một quan lại đến được vị trí này, trước tiên không nói đến năng lực trị chính, nhưng năng lực diễn xuất tuyệt đối được bảo đảm.

Không có kỹ năng diễn xuất cao siêu, thì không lăn lộn được đến bước này.

Lúc này, mọi người đang cố gắng thể hiện kỹ năng diễn xuất của mình.

Còn về phía những người mở miệng ra đã nói muốn lên chiến trường để thể hiện lòng trung thành, vậy thì không hề lo lắng sẽ có chuyện gì lật xe. Bởi cái thứ gọi là chiến trường này không hề tồn tại.

Điền Song không có gan khai chiến, điểm này bọn họ rất chắc chắn.

Vì thế tùy tiện hô khẩu hiệu, cũng sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

“Hay cho một đám người trung thành tận tụy, nếu đã như thế, vậy thì các ngươi cũng đề ra một ý kiến cho quả nhân đi!”

Ánh mắt Điền Song nhìn một lượt mọi người, lạnh lùng nói.

“Chuyện này…”

Có người cố gắng cứng đầu nói.

“Chúng thần thật sự tài hèn học ít, khó mà đưa ra được ý kiến nào giúp đỡ.”

“Đại Vương anh minh thần võ, bất luận Đại Vương làm như thế nào, chúng thần cứ làm theo là được.”

“Chính là đạo lý này.”

Mọi người chỉ có thể nói mấy lời lấy lệ.

“Phế vật!”

Điền Song vô cùng tức giận, hận không thể chém hết tất cả đám người này. Ánh mắt của hắn ta liếc nhìn đám người, cuối cùng nhìn thấy một người.

“Á Phụ, chuyện này, ngươi nói gì?”

Điền Song nhìn về phía một người, là một lão giả râu tóc bạc trắng.

Tuổi tác đã rất lớn rồi, nhưng mà trên người có một cỗ khí thư quyển nồng đậm.

Người khác thì quỳ, ông ta thì ngồi, hơn nữa tư thế ngay thẳng, trên người mặc Nho sam mày trắng, trên đầu đeo quan miện hình vuông tiêu chuẩn, nhìn có vẻ cẩn thận tỷ mỉ.

Người này, bất kể người khác nhìn như thế nào, cảm giác đầu tiên chắc chắn đây chính là một người tuyệt đối có học thức cao thâm. Chỉ nhìn bề ngoài, cũng khiến cho người khác có cảm giác tôn kính.

Người này không phải ai khác. Chính là Khổng Lễ.

Ông ta, là Á Phụ của Tề Điền Song.

Ông ta, là lãnh tụ của tất cả người đọc sách của nước Tề.

Ông ta không có chức vụ chính thức, nhưng lại nghiễm nhiên ngồi ở phía trên quần thần.

Tất cả những điều trên, đều thể hiện ra sự sáng chói của ông ta, nhưng lại không hề khiến ông ta sáng chói quá mạnh, bởi vì vốn dĩ ánh sáng của Khổng Lễ quá nồng đậm rồi.

Hoặc là nói… Là bối cảnh của ông ta, là bậc cửa của ông ta, thật sự sáng lạn đến mức khiến cho người khác khó mà ngó lơ. Bởi vì Khổng Lễ, là hậu nhân của Thánh Nhân!

Thánh Nhân Nho đạo, trước khi thành đạo vào năm đó, chính là người nước Tề. Cũng chính là nói, nơi này, chính là quê hương của Thánh Nhân.

Sau khi Thánh Nhân xuất thế, vùng đất Tề biến thành quê hương của Thánh Nhân, người ở đây, vừa mới ra đời, đã được nghe lời nói của Thánh Nhân, tắm mình trong ánh sáng của Thánh Nhân, trong đầu đã có lễ pháp.

Bọn họ là người ủng hộ trung thành nhất của lễ pháp.

Mà hậu nhân của Thánh Nhân, cũng kế thừa ánh sáng của tổ tiên, mỗi một đời huyết mạch trực hệ, đều là "Diễn Thánh Công." Từ địa vị, có thể nhìn ra được họ được tôn trọng đến mức độ nào.

Rất nhiều Thiên Tử cửa các triều đại, đối với Diễn Thánh Công, đối với Khổng Phủ, đều là tôn trọng ba phần. Bởi vì phía sau Khổng phủ và Thánh Nhân, đối với người đọc sách thiên hạ, có một loại sức lãnh đạo trời sinh. Tất cả người đọc sách, khi nhìn thấy người trong Khổng phủ, đều cung cung kính kính.

Nếu như bất kính, vậy thì chính là không biết lễ pháp, bất kính với Thánh Nhân, sẽ khiến cho người khác khinh bỉ.

Chương 744: Một núi không thể có hai hổ 3

Khổng phủ, không phải thánh địa, nhưng ở trong toàn bộ hệ thống của Nho đạo, địa vị của nó, ở một góc độ nào đó mà nói, lại có thể so sánh ngang bằng với học cung Cơ Hạ.

Mỗi một Diễn Thánh Công, đều là lãnh tụ trời sinh của Nho đạo. Vì thế Điền Song mới bái Khổng Lễ làm Á Phụ.

Điền Song biết hành động này của bản thân, trong chớp mắt sẽ khiến cho bản thân trở thành môn đồ của Khổng phủ, người đọc sách trong thiên hạ, cũng không thể không quan tâm đến tầng thân phận này của hắn ta.

Có điều ở trong lòng của Điền Song, cho dù là suy nghĩ cho bản thân, nhưng mà đối với Khổng Lễ, cũng đúng là một loại lòng tôn kính. Dù sao đó là hậu nhân của Thánh Nhân!

Đối với hậu nhân của Thánh Nhân, trong lòng tất cả mọi người, đều sẽ có một loại ý tôn kính theo bản năng. Nhưng mà Khổng Lễ nhìn người "con trai" ở trước mắt này, trong lòng không biết có tư vị gì.

Chuyện làm Á Phụ của Điền Song, tuyệt đối không phải bản ý của ông ta. Ông ta cũng không phải kẻ ngốc.

Con người Điền Song, danh tiếng bê bối, đủ mọi tính xấu, nhận hắn ta, sẽ chỉ làm ô bẩn danh tiếng của Khổng phủ.

Nhưng mà không nhận không được…

Bởi vì Điền Song tham lam buông thả, vô cùng tàn bạo, nếu như không đồng ý với hắn ta, khó bảo đảm được hắn ta sẽ không ra tay với Khổng phủ. Vì lý do an toàn, Khổng Lễ vẫn là nhận Điền Song.

Mới bắt đầu, trong lòng Khổng Lễ vẫn còn có chút không cam tâm, nhưng mà lâu ngày, cũng quen rồi, bởi vì nhận Điền Song không phải là một chuyện xấu. Vào thời đại binh hoang mã loạn này, Khổng Lễ thân là Á Phụ Tề Vương, chắc chắn sẽ khiến cho địa vị của bản thân cao hơn một tầng.

Đặc biệt là ở vùng đất nước Tề này, càng là địa vị cao xa, không người nào dám bất kính với ông ta. Cuộc sống này, vẫn là khiến cho Khổng Lễ rất hưởng thụ.

Nhưng mà ai có thể ngờ được, mây gió thay đổi, gần như chỉ trong chớp mắt, đại cục đã thay đổi rồi. Thế mà nước Tề lại có nguy cơ diệt vong, mà Khổng Lễ bị buộc chặt với nước Tề, thì nên làm thế nào mới tốt?

Trong lòng ông ta cũng có mấy phần mơ hồ.

Nhưng mà khi Điền Song hỏi, Khổng Lễ lại không thể không trả lời, không chỉ phải trả lời, mà còn phải thể hiện trong lòng đã có dự định trước.

"Đừng hoang mang."

Khổng Lễ nhàn nhạt nói.

Trong đôi mắt ông ta, lộ ra thần sắc sắc bén.

Càng khiến người ta có cảm giác, chính là mây yên gió lặng, thảnh thơi tản bộ. Loại cảm giác này, lây nhiễm sang Điền Song, khiến cho hắn ta lộ ra thần sắc vui mừng.

"Á Phụ thật sự có chủ ý?"

Khổng Lễ nở nụ cười tự tin.

Nhưng trong lòng ông ta lại không hề tự tin như thế.

Chỉ là không thể không như thế, bởi vì Khổng Lễ biết, chủ nhân Điền Song này là con người lúc nào cũng có thể lật mặt, nếu như hắn ta đã đặt hy vọng lên trên người ông ta, vậy thì ông ta nhất định phải thể hiện trong lòng đã có tính toán, nếu không, đến khi Điền Song tuyệt vọng, khó mà bảo đảm hắn ta sẽ không lôi Khổng Lễ ra giết để trút giận.

Thân là Á Phụ, ông ta tìm hiểu vô cùng rõ tính khí của người "con trai" này. Nói một cách đơn giản, đây chính là một tiểu nhân lật mặt nhanh hơn lật trang sách.

Một khi mất đi giá trị, chỉ cần một giây thôi Điền Song đã lật mặt.

Vì vậy, không cần biết có chủ ý hay không, đầu tiên Khổng Lễ tự tin đáp lại trước, trong lòng suy nghĩ một chút, cũng đúng là có một chủ ý. Ông ta vuốt râu của mình, nói.

"Lão phu nghe nói, chuyện nước Ngụy quy hàng, đó là do Giám Chính Viện giám sát Diệp Ninh nói một hồi lâu, thuyết phục được Tào Mạnh?"

Điền Song giật mình, nói.

"Đúng là như thế."

Nhắc đến Diệp Ninh, Điền Song nghiến răng nghiến lợi.

“Đều là con người Diệp Ninh này, nếu như không phải hắn, mọi chuyện sao đến bước đường này, sớm biết tên này lại là loại tai họa như thế, lúc đầu ở kinh thành, quả nhân nên không màng mọi giá trực tiếp giết chết hắn!”

Nhớ đến chuyện này, Điền Song vô cùng hối hận.

Lúc đầu ở trên Kim Điện, Diệp Ninh chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi.

Ai ngờ được, thời gian quay vòng, chỉ chớp mắt, thế mà Diệp Ninh đã trở thành nhân vật đến hắn ta cũng cần phải ngước nhìn. Chuyện này không muốn nghĩ đến, mới nghĩ đến đã tức đến không thở được.

“Danh tiếng của người này, lão phu đã sớm nghe đến, vận khí của hắn không tệ, không biết vì sao, bị hắn ta đụng này đụng kia, đã phá vỡ được phong ấn của Nho đạo, khiến cho danh tiếng của hắn vang dội, được vô số người đọc sách trong thiên hạ ca tụng… Chuyện này, cũng coi như là một chút công lao bé nhỏ, nhưng những hành động hắn làm sau này, lại đi ngược lại với tất cả, một tân chính không biết thế nào, thế mà lại bức cho vô số cao môn (thế gia đại tộc) phải lưu lạc khắp nơi, đúng thật là không phải con người… Mà hiện nay, còn làm thuyết khách, đúng thật là trò cười!”

Chương 745: Một núi không thể có hai hổ 4

Khổng Lễ nói, trong lòng cũng có một cỗ ý chán ghét.

Không phải tất cả người đọc sách đều thích Diệp Ninh.

Ít nhất không phải Khổng Lễ.

Bởi vì bây giờ tất cả mọi người đều coi Diệp Ninh là lãnh tụ của Nho đạo, là Đại Tông Sư của Thánh Viện. Vậy thì Khổng Lễ là cái gì?

Ông ta là hậu nhân của Thánh Nhân, Diễn Thánh Công đương đại! Một ngọn núi không thể có hai con hổ.

Diệp Ninh trẻ tuổi như vậy, thế mà lại trở thành Bán Thánh, trong lòng Khổng Lễ, đã sớm vô cùng bất mãn. Theo cái nhìn

của ông ta, ánh sáng và vinh quang của Diệp Ninh, vốn dĩ nên thuộc về ông ta.

Bây giờ nhân cơ hội này, Khổng Lễ đã nảy ra một chủ ý.

"Nếu như Diệp Ninh thích làm thuyết khách, vậy thì không bằng Đại Vương cũng viết một bản tấu sớ, mời Diệp đại nhân đó đến nước Tề ta đi dạo một vòng, lão phu phải xem xem, rốt cuộc thuyết khách này của hắn có ba đầu sáu tay hay không!"

Điền Song sững người.

"Á Phụ đây là muốn biện luận một trận với Diệp Ninh?"

Trong lòng Điền Song sao còn có thể chưa nhìn ra, Khổng Lễ có lòng tranh mạnh hiếu thắng.

"Không phải là biện luận, mà là trưởng bối dạy dỗ vãn bối, Diệp Ninh là ai? Chẳng qua chỉ là vãn bối đời sau mà thôi, mà lão phu là ai? Môn đồ Khổng phủ, Diễn Thánh Công đương đại, gặp lão phu, hắn chính là đệ tử!"

"Trong thiên hạ này làm gì có đạo lý đệ tử nào công phạt thầy giáo?"

"Đại Vương cứ việc dâng tấu, chỉ cần Diệp Ninh dám đến nước Tề, lão phu nhất định sẽ mắng cho hắn ta không biết giấu mặt vào đâu!"

Khổng Lễ kiêu ngạo nói.

Đương nhiên Diệp Ninh sẽ không biết trong nước Tế, thế mà lại có một lãnh tụ của Nho Môn có tư cách lâu đời sinh ra ý so sánh với hắn. Có điều cho dù là biết, với tính cách của hắn, cũng sẽ không quá quan tâm.

Chỉ là một lão hủ ôm lấy vinh quang của tổ tiên mà vô cùng đắc ý mà thôi, người như thế, giống như là cục đá cứng đầu ở bên đường vậy, đến ngay cả khiến cho Diệp Ninh có tâm tình nhìn một chút cũng không có.

Bây giờ Diệp Ninh còn có chuyện của mình cần phải làm. Đó chính là trở về kinh thành.

Lúc trước khi Tiên Môn thảo phạt Đại Chu, hắn vì để tìm đường chết, không tình nguyện trở về kinh thành, nhưng mà bây giờ chiến sĩ đã được dẹp yên, thiên hạ nhìn có vẻ rất ổn

định, vậy thì ý chỉ của Cơ Minh Nguyệt, hắn cũng không dễ kháng lại.

Càng huống hồ, thánh chỉ lần này nói có đạo lý, nước Ngụy là Diệp Ninh thuyết phục đầu hàng, vậy thì đương nhiên nên do hắn chủ trì chuyện này. Đây cũng xem như là một sự tôn trọng đối với Tào Mạnh.

Lại cộng thêm Diệp Ninh đúng là cũng đã rất lâu không trở về kinh thành rồi, nghĩ đến tiểu viện, Hoàng lão đầu, cùng với những cố nhân ngày trước ở kinh thành, trong lòng không tránh khỏi sinh ra mấy phần ý nhớ nhung.

Ở thế giới này, vốn dĩ Diệp Ninh là người ở bên ngoài đến, nhưng mà hiện nay đã dung nhập vào thế giới này, kinh thành là nơi đầu tiên hắn ở, cũng là nơi có tình cảm nhất, đối với hắn mà nói, có một loại tình cảm giống như quê hương.

“Cũng được, trở về kinh thành đi.”

Cuối cùng Diệp Ninh bàn giao một chút công việc của Tính Châu, rồi tiêu sái trở về kinh thành. Hiện tại, đại cục đã được ổn định.

Không chỉ Tính Châu, cho dù là vùng đất Lương Châu,Vân Châu, tân chính cũng đều đã được ổn định rồi. Xu thế của thời đại đang trên đà phát triển mạnh mẽ, cũng không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản được.

Vì thế thật ra bây giờ, những chuyện Diệp Ninh có thể là ngược lại đã có hạn. Giống như Tính Châu, hoàn toàn giao cho Thái Hướng Cao làm việc xử lý.

Thái Hướng Cao trải qua rèn luyện một thời gian dài, đã không còn là người làm việc không suy nghĩ đến hậu quả tranh giành ghen tị như ngày còn ở Xuân Phong Lâu nữa, hắn ta hiện tại, đã vô cùng trưởng thành, không chỉ có được thành tựu Đại Nho, hơn nữa còn có kinh nghiệm trị chính phong phú.

Mà hiện nay, gửi gắm Tính Châu cho Thái Hướng Cao, chính là để rèn luyện năng lực chống đỡ một phương của hắn ta. Người thông minh đều có thể nhìn ra được, Diệp Ninh đây là đang bồi dưỡng Tể Tướng.

Diệp Ninh không có ý chí triều đường, nhưng mà lại muốn bồi dưỡng ra một người, trở thành Tể Tướng của Đại Chu. Diệp

Ninh về kinh, không làm ra bất kỳ động tĩnh gì.

Chẳng qua chỉ có mười mấy người đi theo, có Ngưu Tiến Hỉ, Ngụy Văn Thông đi đầu, bảy tám chiếc xe ngựa, kéo theo nữ quyến, cùng với một chút đồ dùng hằng ngày, hoặc là những đặc sản đặc biệt của Tính Châu.

Nhưng tin tức rời khỏi Tính Châu, vẫn như trước dùng loại tốc độ không thể tưởng tượng được, truyền khắp Tấn Dương.

Không phải không giữ được bí mật, mà là con người Diệp Ninh, hiện tại giống như là mặt trời vậy, lúc nào cũng toát ra ánh sáng. Bách tính của toàn Tính Châu, đều đã quen thuộc với sự tồn tại của hắn.

Chương 746: Đất trời có cảm ứng, bảo vật Thánh đạo

Đặc biệt là bách tính của Tấn Dương, thậm chí so với bản thân Diệp Ninh, còn quen thuộc với quỹ đạo sinh hoạt của hắn hơn. Vào sáng sớm, thích ăn bánh bao của cửa hàng "Bao Ký", rồi uống một chút nước đậu.

Buổi trưa mười giờ, thường thường uống trà ở "Thê Hà Lâu", Diệp Ninh thích nhất là ngồi bên cửa sổ, có những lúc rất nhiều người cố ý đi ngang qua Thê Hà Lâu, chính là muốn đứng ở phía xa nhìn Diệp Ninh một chút.

Còn có buổi tuổi, lúc Diệp Ninh nhàn rỗi, thỉnh thoảng sẽ đi "Bách Phong Lâu" nghe hí kịch.

Mới bắt đầu, trong Bách Phong Lâu đều là những tiết mục cũ rích, hắn cũng không thích, vì thế tự mình viết kịch bản, cái gì mà tài tử giai nhân, cái gì mà hào tình loạn thế, rồi cả nỗi khổ của nhân dân, các loại tiết mục, nhấc bút là viết ra, khiến cho toàn thành bùng nổ.

Còn có…

Tóm lại, Diệp Ninh không phải là người nào cũng có thể gặp được, nhưng dường như hắn vẫn luôn ở bên cạnh của mỗi một người. Hắn là người có sương khói thế gian như thế, từ xưa đến nay, còn có người thứ hai có sương khói thế gian như thế sao?

Bách tính không biết.

Vì thế khi bọn họ phát hiện Diệp Ninh muốn rời khỏi Tính Châu, lập tức đã sinh ra loại cảm giác không nỡ. Loại cảm giác không nỡ này, vô cùng mãnh liệt, có rất nhiều người càng là nước mặt giàn dụa, vô cùng đau lòng.

Nhưng trong lòng bọn họ, càng nhiều hơn chính là chúc phúc.

Nguyên nhân rất đơn giản, người như Diệp Ninh, không thể nào vĩnh viễn chỉ ở trong vùng đất Tính Châu, chuyện này đối với hắn không công bằng. Sớm muộn gì hắn cũng sẽ rời đi.

Chỉ là không ngờ được, một ngày này lại đến sớm như thế.

Ngày đó, khi xe ngựa của Diệp Ninh rất khiêm tốn đi ra từ cổng phía bắc, đã nhìn thấy cảnh tượng khiến cho tất cả mọi người đều ngây người sững sờ. Bên ngoài cổng bắc, trên mảnh đất hoang vu vô tận, đứng dày đặc toàn người.

Đều là bách tính.

Không có người nào duy trì trật tự, nhưng mà bọn họ lại có thể giữ được sự im lặng tuyệt đối. Khi Diệp Ninh xuất hiện, vô số ánh sáng thâm tình nhìn về phía Diệp Ninh.

"Đại nhân…"

Ngụy Văn Thông nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức xúc động.

Hắn ta mấp máy miệng, nhưng lại không biết bản thân nên nói cái gì.

Diệp Ninh đứng ở trên xe ngựa, nhìn về phía trước dày đặc đều là bách tính. Nếu như nói không có cảm giác xúc động gì, rõ ràng là chuyện không thể nào.

Ánh mắt nồng nhiệt mà không nỡ đó, khiến cho trong lòng Diệp Ninh, cũng theo đó mà run lên. Hắn cảm thấy bản thân nên nói cái gì đó, nhưng mà lời đến bên miệng, lại phát hiện bản thân không có lời nào để nói. Đi đến ngày hôm nay, tuyệt đối là vượt ra ngoài dự liệu của hắn.

Đối với Diệp Ninh mà nói, hắn tuyệt đối sẽ không ngờ được, có một ngày, thế mà bản thân lại có thể thay đổi vận mệnh của nhiều người như thế, đi đến độ cao như ngày hôm nay.

Bởi vì rất nhiều lúc, bản tâm của hắn không phải là như thế.

Diệp Ninh cho rằng bản thân không cao thượng giống như người khác nghĩ, chỉ là những gì hắn nói hắn làm, đúng là đã dẫn đến hiệu quả không thể tưởng tượng được. Nhìn thấy những bach tính này, đột nhiên Diệp Ninh cảm thấy, những thất bại lúc trước của bản thân, không phải không hề có ý nghĩa.

Có thể thay đổi vận mệnh của nhiều người như thế, rất khó nói là không đáng.

"Diệp đại nhân, ngài phải đi rồi, lão nhi cũng không dám giữ ngài, trước khi ly biệt, chúng ta có ba thứ, muốn tặng cho Diệp đại nhân."

Đứng đầu đám người, là một lão nhân chống quải trượng.

Người này Diệp Ninh biết, tên ông ấy là Phùng Lão.

Là lão nhân trường thọ nhất của Tấn Dương, thân thể người phàm, lại có thể sống đến một trăm bốn mươi tuổi, tuyệt đối được tính là kỳ tích. Loại lão nhân trường thọ như thế này, giống như điềm lành vậy, Diệp Ninh cũng từng hạ lệnh, để cho nha môn quan tâm nhiều hơn với những người già này.

"Ý của bách tính, bản quan hiểu, chỉ là lễ vật, thì không cần nữa."

Diệp Ninh muốn từ chối.

Nhưng lại bị Phùng Lão ngăn cản, trên mặt đầy vết nhăn của ông ấy lộ ra nụ cười sáng lạn, nói.

"Lão nhi biết, Diệp đại nhân sẽ không nhận lễ vật của bách tính, nhưng có ba thứ, ngài nhất định phải nhận."

"Vật đầu tiên, là một bát nước của Tính Châu, cổ nhân từng nói, người đi xa hàng dặm, không quên nước của quê hương… Tuy Diệp đại nhân không phải là người Tính Châu, nhưng mà ở trong lòng chúng ta, lại là cứu tinh của hàng vạn bách tính Tính Châu, người người đều nói quan phụ mẫu, Diệp đại nhân là phụ mẫu của bách tính chúng ta."

"Vì thế mời Diệp đại nhân, uống bát nước này."'

Lão nhân run run rẩy rẩy nói.

Lập tức có một cô bé bảy tám tuổi, cầm một cái bát thô lớn đi ra. Trong bát, đựng đầy nước trong.

Diệp Ninh không chút do dự, cầm lấy cái bát uống hết nước, sau đó lau vệt nước đọng ở khóe miệng, nói.

“Bản quan cũng sẽ không quên Tính Châu, hương vị của bát nước này, bản quan sẽ vĩnh viễn ghi nhớ.”

Chương 747: Đất trời có cảm ứng, bảo vật Thánh đạo 2

Phùng Lão cười toe toét, vô cùng vui mừng, khoa chân múa tay nói.

“Lễ vật thứ hai, là lương thực được trồng ra ở vùng đất này, chúng ta chọn ra cây có hạt mập mạp nhất, có lương thực như thế ở đây, Tính Châu nhất định sẽ bội thu, hạt lương thực này, đại biểu cho thu hoạch của một năm, xin Diệp đại nhân nhận lấy.”

Có đứa trẻ thứ hai đi ra, cầm một cái đĩa, bên trên chiếc đĩa phủ một tấm vải đỏ, bên trên tấm vải đỏ đặt một cây lúa.

Rõ ràng cây lúa này không phải bình thường, mỗi một hạt đều vô cùng mập mạp, chỉ nhìn thôi, cũng đã có một cỗ sức sống mạnh mẽ. Cây lúa giống như thế này, rất hiếm có.

Đây gọi là “phong hòa”.

Cái gọi là phong hòa, chính là cây lúc nước có hạt mập mạp nhất mọc ở trong đất, được phát hiện ra, chính là điềm lành, thậm chí có thể khiến cho quân vương vô cùng mừng. Nghe có chút khoa trương, nhưng mà đây chính là sự thật, năng suất sản xuất của thời cổ đại rất thấp, độ phì nhiêu của đất có hạn, bất luận là kỹ thuật canh tác, hoặc là tất cả các loại giống, đều vô cùng lạc hậu.

Vì thế, lương thực mà hoa màu trồng trong đất có thể mọc ra, hoàn toàn không thể nào so sánh được với hậu thế.

Một cây lúa nước có hạt cực kỳ tròn trĩnh, ở thời cổ đại được xem như là rất hiếm có, một khi quan lại địa phương phát hiện, sẽ dâng lên cho quân vương, từ đó có thể được ban thưởng.

Sau khi Diệp Ninh chưởng quản Tính Châu, nâng cao địa vị của công tượng, cải tiến nông cụ, lại kết hợp với kỹ thuật canh tác của hậu thế, đưa ra hướng dẫn quan trọng nhất cho bách tính, hắn còn cải thiện hạt giống.

Có bản mẫu hậu thế ở đâu, làm được đến điểm này không hề khó, dù sao rất nhiều khó khăn về mặt kỹ thuật, thật ra đều có thể dùng thủ đoạn siêu phàm để khắc phục.

Vì thế, đương nhiên sẽ có hạt giống năng suất cao. Điều này rất khó sao?

Đối với cường giả thế giới này mà nói, không hề khó. Chỉ là bọn họ sẽ không lãng phí tinh lực của mình ở trên phương diện này.

Lấy người tu hành làm ví dụ, bọn họ không ăn ngũ cốc, làm sao bọn họ biết tính quan trọng của ngũ cốc? Hoa màu có hình dáng như thế nào, cuộc sống của bách tính có tốt hay không, có liên quan gì đến bọn họ?

Tóm lại, bởi vì có sự thúc đẩy mạnh mẽ của Diệp Ninh, khiến cho Tính Châu có được một vụ mùa bội thu.

Mặc dù nói bây giờ còn chưa đến thời điểm bội thu, nhưng mà nông dân có kinh nghiệm biết, một năm này, kho lương thực của Tính Châu tuyệt đối sẽ được chất đầy chưa từng có, thậm chí người người nhà nhà đều sẽ giàu có.

Tất cả những điều này, đều là Diệp Ninh ban cho.

“Nhận lấy đi.”

Diệp Ninh nhìn cây lúa nước ở trên chiếc đĩa, trên mặt cũng lộ ra thần sắc cảm động. Ngụy Văn Thông nhận lấy chiếc đĩa, cẩn thận cất đi.

Xe ngựa ở phía sau, có hai khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhô ra, đương nhiên là Huyên Huyên và Mặc Ly, hai tiểu cô nương, đều rất nghiêm túc nhìn cảnh tượng ở trước mắt.

“Lễ vật thứ ba, là ô Vạn Dân, tuy không trân quý, nhưng lại là tâm ý của chúng ta.”

Phùng Lão nhìn thấy Diệp Ninh nhận lấy cây lúa, cười càng tươi sáng hơn.

Ông ấy phất tay, lập tức có một đám đông dày đặc bước ra. Trong tay bọn họ, cầm một chiếc ô.

Trên chiếc ô, viết dày đặc những cái tên, có nét chữ đoan chính thoải mái, đó là người đọc sách, dó nét chữ cong cong vẹo vẹo, đó là trẻ nhỏ vừa mới tập viết, có những chữ vô cùng thô, thậm chí còn viết thiếu nét, đó là thành quả mà những người không biết viết cố gắng viết ra…

Ô Vạn Dân.

Không phải là thứ gì mới mẻ.

Nếu như quan phụ mẫu địa phương quan tâm nhiều đến bách tính, công tích siêu việt, vậy thì khi rời đi, bách tính địa phương để biểu đạt tình cảm không nỡ, sẽ tặng ô Vạn Dân.

Trên ô Vạn Dân, viết tên của bách tính, còn có viết mấy câu nói chúc phúc.

Có thể nói như thế này, ô Vạn Dân là công nhận lớn nhất của bách tính đối với một viên quan, mà người làm quan, cũng nên cảm thấy tự hào vì nhận được ô Vạn Dân.

Nhưng chuyện gì cũng không có điều tuyệt đối.

Cũng có rất nhiều tình huống đặc biệt, ví dụ như tham quan ô lại, vì để thỏa mãn bản thân, hoặc là vì để làm cho người khác xem, sẽ bức ép bách tính tặng ô Vạn Dân cho mình, thậm chí có người còn tự làm rồi tặng cho mình, đúng thật là không biết xấu hổ.

Nhưng loại tình huống đó, rõ ràng không liên quan gì đến Diệp Ninh.

Mỗi một chiếc ô Vạn Dân mà hắn nhận được, đều chứa đầy tình cảm chân thành. Hơn nữa, thật sự có quá nhiều ô Vạn Dân rồi.

Cũng là Diệp Ninh rời đi sớm, nếu như kéo dài thêm mấy ngày, sợ rằng tất cả bách tính Tính Châu đều muốn tặng cho hắn ô Vạn Dân, đến lúc đó e rằng có thể chất thành một ngọn núi lớn.

Nhưng nói là như thế, hiện tại loại quy mô này, cũng đã đủ khiến cho người ta đau đầu rồi.

Chương 748: Đất trời có cảm ứng, bảo vật Thánh đạo 3

“Phần tình cảm này của bách tính đối với Diệp đại nhân, đúng thật là từ xưa đến nay hiếm có.”

“Bách tính biết ai đối với bọn họ tốt, Diệp đại nhân đối với bách tính, cũng là từ xưa đến nay chưa từng có.”

“Đây chính là đặt mình trong hoàn cảnh của người khác, dùng chân thành đối đãi với người khác, đương nhiên có thể nhận được thành ý của người đó.”

Đám người Viện giám sát rơm rớm nước mắt, giống như có thể cảm nhận được điều gì đó.

Tuy vinh quang này thuộc về Diệp Ninh. Nhưng mà bọn họ đều cảm thấy tự hào.

Bởi vì Diệp Ninh là Giám Chính Viện giám sát.

Khi vinh quang của thiên hạ đều thuộc về Diệp Ninh, cảm giác trách nhiệm ở trên vai bọn họ, cũng theo đó mà tăng lên rất nhiều. Cảnh tượng ngày hôm nay, bọn họ sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên.

“Tình cảm của bách tính sâu như biển, khiến cho người khác cảm động, chỉ là ô Vạn Dân này nhiều như thế, làm sao mang đi được…”

Trên tường thành, Thái Hướng Cao đứng từ xa nhìn đoàn người của Diệp Ninh.

Cảnh tượng này, cũng khiến cho hắn ta thấy cảm động.

Thái Hướng Cao âm thầm lập một mục tiêu cho mình, đợi đến khi hắn ta rời khỏi Tính Châu, hắn ta cũng hy vọng bản thân có thể được bách tính tặng ô Vạn Dân, đương nhiên hắn ta không hy vọng có thể có được loại quy mô như Diệp Ninh, nhưng chỉ cần có một phần trăm, một phần ngàn… Cả đời này cũng xem như đáng giá!

Có điều, đó đều là chuyện của sau này.

Bây giờ vấn đề khó đang đặt ra trước mặt Diệp Ninh, Thái Hướng Cao cười híp mắt, muốn nhìn xem Diệp Ninh giải

quyết như thế nào. Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, một đạo ánh sáng trắng xông lên, khiến ánh mắt hắn ta chấn động.

Nhìn thấy trên người Diệp Ninh, thế mà lại phát ra ánh sáng trắng sáng lạn.

Chính khí cuồn cuộn vô cùng vô tận dâng lên tận trời, ở trên không trung vẽ nên một bức tranh sống động. Trong bức tranh này, phản chiếu tất cả chúng sinh.

Giống như một cái gương vậy, bách tính lao động ngước đầu, nhìn thấy thân ảnh lao động của bản thân mình; nữ công dệt vải nhìn lên trên không trung, có thể nhìn thấy những giọt mồ hôi lấm tấm thái dương; tiên sinh ở dưới nông thôn ngẩng đầu, có thể nhìn thấy bóng lưng đang dạy học của mình…

“Dị tượng thiên địa!”

Thái Hướng Cao lẩm bẩm nói.

Bùm!

Khoảnh khắp tiếp theo, trên bầu trời, xuất hiện một ngôi sao sáng rực rỡ.

Mặc dù là ban ngày, nhưng mà ánh sáng của ngôi sao này, vẫn vô cùng chói mắt. Đây là Văn Khúc Tinh!

Văn Khúc Tinh phóng ra chùm sáng rực rỡ, trực tiếp chiếu lên trên ô Vạn Dân.

Nhìn thấy vô số ô Vạn Dân bay lên giống như bồ công anh, sau đó ở trong ánh sáng vô cùng vô tận của chính khí cuồn cuộn tụ lại với nhau, cuối cùng trở thành một chiếc ô lớn trắng như tuyết.

Chiếc ô lớn bay xuống, cuối cùng rơi vào trên tay Diệp Ninh.

“Đây là… chí bảo Thánh đạo!”

Thái Hướng Cao mở to hai mắt.

Chí bảo của Nho đạo, từ trước đến nay không liên quan đến tài trí, càng chú trọng đến ý nghĩa hơn là hình tượng. Đạt được thành tích, đương nhiên trời đất có cảm ứng.

Thái Hướng Cao cầm chiếc ô màu trắng, cả người cứ như thế đứng ở phía trước xe ngựa, một cỗ khí tức nho nhã, thánh

khiết, từ trên người hắn phát ra ngoài.

“Giá!”

Ngụy Văn Thông đánh xe.

Xe ngựa chậm rãi đi về phía trước.

Bách tính tự động nhường ra một con đường, trong tiếng khóc thấu trời đất, đưa tiễn Diệp Ninh đi xa.

Tạm biệt.

Tính Châu.

Bảy tám chiếc xe, mười mấy hộ vệ.

Đi trên con đường vừa mới được xây dựng bằng xi măng không lâu, từ Tấn Dương trực tiếp đi thẳng đến kinh thành.

Vẻ mặt của các hộ vệ nghiêm túc, tuy hiện tại ở vùng đất Cửu Châu, người có thể đến thích sát không nhiều, nhưng suy nghĩ đến chức trách của bản thân, vẫn là giữ độ cảnh giác nhất định.

Dù sao hiện tại Diệp Ninh quá quan trọng rồi, một khi xuất hiện sai sót gì, đều sẽ sụp đổ trời đất.

Nhưng Diệp Ninh lại không nghĩ như thế, hắn vẫn luôn chủ trương không phô trương lãng phí, không thể bày ra trận thế lớn, nhất định phải nhẹ nhàng gọn gàng, vậy thì những người khác, cũng không có cách nào cả.

Vì sao Diệp Ninh lại làm như thế? Phí lời!

Hắn đây không phải là muốn tăng thêm một chút nguy hiểm cho bản thân sao?

Từ sau khi Tiên Môn rút lui, đột nhiên Diệp Ninh cảm thấy, ở trong phạm vi Cửu Châu, hình như hắn đã vô địch thiên hạ rồi. Hoặc là nói có lẽ bản thân hắn không mạnh như thế, nhưng mà đã không có người nào dám đến gây phiền phức cho hắn nữa. Trận chiến Chương Hà, trong chớp mắt đã trấn áp tất cả mọi người.

Ngoại trừ điều đó ra, bên người Diệp Ninh còn có một sát tinh. Rất rõ ràng, sát tinh này chính là nói đến Nam Cung Lương Nhân.

Tên này là cái hồ lô kín, rất lâu không nói chuyện, không có bất kỳ cảm giác tồn tại này, một khi ra tay, vậy thì nhất định là do Diệp Ninh gặp phải nguy hiểm.

Có tên này ở đây, chỉ số an toàn của Diệp Ninh gần được tăng lên vô hạn, điều này khiến cho Diệp Ninh cảm thấy khó chịu một thời gian. Dù sao khẩu hiệu của hắn là không tiếc tính mạng, không ngừng tìm chết.

Chương 749: Trẫm sinh Thái Tử, xin mời Diệp khanh phối hợp

Ta có thể nhẫn nhịn ta không dễ dàng chết, nhưng ta không thể dung được trên thế gian này không có một chút nguy hiểm nào! Đây đúng thật là quá giày vò người khác rồi.

Nhưng mà, hiện tại thế giới này, ở đâu có nguy hiểm? Nghĩ thôi đã thấy sầu cả người.

Nhưng chuyện bây giờ càng khiến cho ngươi khác ưu sầu hơn, vẫn là chiếc ô mà Diệp Ninh đang nghịch.

Chiếc ô lớn này có tay cầm như ngọc, mặt ô trắng giống như được phủ một lớp tuyết, giống như một chiếc ô bình thường, có thể mở ra, có thể đóng lại.

Nhưng mà cảm giác lại khác.

Ô bình thường, chỉ có thể che mưa che gió.

Mà chiếc ô này, lại giống như có thể che được toàn bộ thế giới.

Khi Diệp Ninh cầm chiếc ô, cảm giác giống như bản thân đã trở nên độc lập với thế giới này, bên trên mặt ô có ý chí của vạn dân. Ý chí của vạn dân hội tụ ở đây, hình thành sức mạnh Nhân đạo, trực tiếp che lấp thiên cơ.

Nói tóm lại, cầm chiếc ô này, thiên cơ khó dò, cho dù là Thiên đạo của thế giới này, sợ rằng cũng không thể hạn chế được Diệp Ninh một chút nào. Đương nhiên, ngoại trừ điều đó ra, chiếc ô này còn có sức phòng ngự vô cùng mạnh mẽ.

Thái Hướng Cao nói đây là chí bảo Thánh đạo, không hề khoa trương chút nào. Đúng thật là như thế.

“Có chiếc ô này, hình như ta càng thêm an toàn rồi…”

Diệp Ninh thở dài một hơi, có điều cũng không có quá nhiều lo lắng. Bây giờ hắn là nhiều rận hơn cũng không sợ ngứa.

Cuộc sống nhỏ bé này, hoàn toàn không nhìn thấy một chút nguy hiểm nào. Ở trong loại tình huống này, nhiều thêm một chiếc ô, thì có ý nghĩa gì chứ?

Chiếc ô này không hề vô danh, ý chí của Nhân đạo hội tụ trên đó, có tinh lực của Văn Khúc Tinh truyền vào, lại dung hợp thêm chính khí cuồn cuộn ở trên người, là bảo vật đặc quyền của Diệp Ninh, vật này, giống như là nắm giữ thiên mệnh vậy.

Vì vậy, Diệp Ninh đặt tên cho nó là “ô Thiên Mệnh”.

Đội xe không hề gặp phải bất kỳ sóng gió nào, sau khi trải qua một hồi bôn ba, thành công đến được kinh thành. Lần này, không dẫn đến động tĩnh lớn nào.

Không phải là bách tính kinh thành đã quên Diệp Ninh, mà là bọn họ đúng là không biết Diệp Ninh bất ngờ trở về. Cho dù là triều đình, cũng không biết lúc nào Diệp Ninh trở về kinh.

Vì thế khi hắn bất ngờ xuất hiện ở Viện giám sát, chắc chắn chấn kinh rất nhiều người.

“Diệp đại nhân trở lại rồi?”

“Đúng là như thế, ngài ấy đã đi vào Viện giám sát rồi!”

“Vì sao trở về lại khiêm tốn như thế? Với công lao mà ngài ấy lập được mà nói, cho dù là ra ngoài thành nghênh đón ba mươi dặm, đó cũng là điều đương nhiên.”

“Từ trước đến nay Diệp đại nhân đều không quan tâm những vật ngoài thân này.”

Trên triều đường, mọi người nhao nhao nghị luận.

Nhưng không cần biết nghị luận như thế nào, trên khuôn mặt vẫn có thần sắc vui mừng.

Thời gian Diệp Ninh rời khỏi kinh thành, không thể nói không có người tâm phúc, bởi vì Diệp Ninh không ở đây, bon họ vẫn như trước có thể làm tốt trong phạm vi chức trách của mình, nhưng mà sâu trong lòng tất cả mọi người, đều có một loại cảm giác không yên ổn.

Loại cảm giác này bách tính Tính Châu hiểu, phần lớn bách tính cũng chưa từng gặp Diệp Ninh, nhưng chỉ cần hắn còn ở Tấn Dương, vậy thì trong lòng đều có một loại cảm giác yên ổn.

Văn võ bách quan ở kinh thành cũng là như thế, Diệp Ninh vừa trở về, loại cảm giác trống rỗng ở trong lòng, trong chớp mắt đã biến mất.

"Đồ xấu xa này, cuối cùng cũng trở về rồi."

Cơ Minh Nguyệt cũng lộ ra nụ cười, trong lòng lẩm bẩm nói. Trẫm, còn tưởng rằng ngươi không trở lại nữa đó!

Trên triều đường như thế, càng đừng nói đến Viện giám sát.

Trong thời gian Diệp Ninh rời khỏi kinh thành, đương nhiên Viện giám sát cũng không thể không có bất kỳ phát triển nào.

Trên thực tế trước khi có trận chiến Chương Hà, Viện giám sát đã không ngừng mở rộng thế lực của bản thân mình.

Lúc đó thế cục còn chưa thay đổi, tất cả mọi người đều cảm thấy, Đại Chu vẫn là bên yếu, bởi vì thế yếu, cho nên bất an, bởi vì bất an, nên mới điên cuồng mở rộng.

Nhưng tình thế thay đổi quá nhanh, vào lúc phần lớn mọi người còn chưa có chuẩn bị gì, trận chiến Chương Hà đã bùng nổ, hơn nữa, tức giận nhất là, cuối cùng bên phía thắng lợi, thế mà lại là Đại Chu!

Vậy thì trong chớp mắt mọi chuyện đã trở nên thú vị.

Tình thế công thủ nghịch chuyển, chắc chắn đã thay đổi rất nhiều chuyện.

Ví dụ như nói Viện giám sát đi, trước kia người gia nhập Viện giám sát, đều là người dũng cảm, bọn họ là ôm ý chí quyết tử tham mà gia nhập vào.

Mà những người không dũng cảm như thế, hoặc là những người vẫn còn đang quan sát, vẫn còn đang do dự. Sau trận Chương Hà, bọn họ chắc chắn không còn lý do do dự nữa.

Nhất thời, bậc cửa của Viện giám sát đều bị đạp bằng, người trong thiên hạ đổ xô bon chen. Mỗi lần tự hỏi bản thân, những người đó được xem là người dũng cảm sao?

Chương 750: Trẫm sinh Thái Tử, xin mời Diệp khanh phối hợp 2

Đương nhiên không phải.

Bởi vì bọn họ không gia nhập vào lúc mà Viện giám sát cần bọn họ nhất.

Nhưng lẽ nào có thể hành động theo cảm tính trực tiếp từ chối bọn họ như thế sao?

Chỉ có trẻ con mới ngây thơ như thế.

Một thế lực mạnh mẽ, đã được định trước là có thành phần phức tạp, người có đủ các loại, bất luận là dáng vẻ nào, chỉ cần có thể phát huy tác dụng của bản thân, vậy thì có giá trị rồi.

Viện giám sát cần tuyển người, cần tuyển người có năng lực, có nhân phẩm.

Những người lúc trước chưa từng gia nhập Viện giám sát, nhiều nhất là thiếu đi dũng khí, mà không hề đại biểu các phương diện khác không đủ tư cách. Càng huống hồ, có gương Vấn Tâm ở trong Viện giám sát, những loại người hạn hẹp nhất định sẽ bị trục xuất ra ngoài.

Vì thế, Viện giám sát đã mở rộng nhanh chóng với tốc độ kinh người, mà vốn dĩ những lão nhân gia nhập Viện giám sát, lại lần lượt bắt đầu thăng chức, đây là điều mà bọn họ xứng đáng nhận được.

Vinh quang của Viện giám sát đang được hồi phục, từng phân viện, trạm gác, mật thám, đều đi đến các nơi.

Đầu tiên là ba châu mà Đại Chu thật sự khống chế, đã sớm hình thàng một mạng lưới cực lớn, hoàn toàn bao phủ lên đó. Nói không khoa trương chút nào, ở trong ba châu, lực khống chế của Viện giám sát, không hề thấp hơn so với thời kỳ đỉnh cao của Viện giám sát.

Còn về phần vùng đất của sáu châu khác, vẫn còn nằm trong sáu nước, đương nhiên không thể nào mở rộng quy mô lớn, nhưng mà xâm nhập quy mô nhỏ đã bắt đầu rồi…

Vì thế khi Diệp Ninh đến Viện giám sát, chính là nhìn thấy một cơ quan to lớn đang được mở rộng vô tận, trước mắt đã trở thành tổ chức khổng lồ.

Có điều, đây không phải là chuyện gì bất ngờ.

Viện giám sát không có loại phát triển này, mới là điều khiến cho người khác bất ngờ. Tất cả mọi người đều nhìn Diệp Ninh giống như là nhìn thấy thần tượng vậy.

Điều này khiến cho Diệp Ninh ít nhiều có chút ngượng ngùng.

Đám người này so với bách tính còn điên cuồng hơn nhiều.

Cũng chính vào lúc này, thánh chỉ trong cung đến rồi.

Người truyền chỉ là Lưu Cẩn, người quen cũ, bây giờ hắn ta đã là người đứng đầu Đại Nội, thái giám đại tổng quản vô cùng có danh tiếng, so với quá khứ, sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều, khi nhìn thấy Diệp Ninh, mặt trở nên đỏ bừng.

“Diệp đại nhân, bệ hạ mời ngài đến đó.”

Đương nhiên Diệp Ninh đồng ý.

Một là về tình về lý, cũng phải lên triều đường một lần.

Tuy cẩu Hoàng đế đó rất xấu, nhưng cũng không thể thật sự không phân trắng đen, hoàn toàn không cho người ta thể diện. Hai là để tránh né những fan cuồng nhiệt ở Viện giám sát này.

Diệp Ninh cảm thấy, đám người này mang đến cho hắn áp lực rất lớn, hắn có một loại cảm giác, nếu như hắn muốn đám người này đi chết, bọn họ cũng sẽ không hề do dự gì mà đi chết.

Vào cung, đi vào điện.

Diệp Ninh đã nhìn thấy, quần thần đều đang ở trong đó.

Nhìn dáng vẻ, đã đợi hắn được một lúc rồi.

Cẩu Hoàng đế đã sớm đứng lên, ở phía xa nhìn về phía Diệp Ninh, trong đôi mắt lộ ra thần sắc kích động. Diệp Ninh và Cơ Minh Nguyệt đối mắt nhìn nhau, sau đó rùng mình.

A đây…

Ánh mắt của cẩu Hoàng đế này, tại sao lại có chút không đúng lắm nhỉ?

Trong thời gian ngắn, Diệp Ninh cũng không nói ra được là chỗ nào không đúng. Chính là luôn cảm thấy, không giống loại ánh mắt quân vương nhìn nhận các thần tử.

“Chúng thần bái kiến Diệp đại nhân!”

“Chúng thần bái kiến Đại Tông Sư!”

Quần thần lần lượt cúi người.

Đây là lễ phép mà Diệp Ninh đáng được nhận.

Từ xưa đến nay, công lao to lớn, chính là mở rộng lãnh thổ.

Tuy Diệp Ninh không mở rộng lãnh thổ, nhưng lại được xem là cứu vớt thiên hạ. Đánh bại Tiên Môn, nghịch chuyển tình thế công thủ.

Thực hiện tân chính, kéo dài vạn thế. Thuyết phục Tào Mạnh, nước Ngụy quy phục.

Những công lao bên trên, tùy tiện một cái, đều có thể được coi là công lao lớn động trời. Càng huống hồ, ba công lao này đều là một người tích lũy được trong thời gian ngắn. Điều này hợp lý sao?

Điều này không hợp lý!

Nhưng nếu như là Diệp Ninh, vậy thì… cũng hợp lý.

Tất cả những chuyện không hợp lý gặp phải Diệp Ninh, vậy thì đều không tồn tại không hợp lý nữa. Đây là nhận thức chung của tất cả mọi người.

“Truyền chỉ, sắc phong Diệp Ninh làm Tấn Quốc Công, mười vạn hộ thực ấp, lương điền mười vạn mẫu, thêm Thái Phó, Đại Học Sĩ…”

Cơ Minh Nguyệt không hề nói lời thừa, trực tiếp bắt đầu phong thưởng.

Thành thật mà nói, công lao này của Diệp Ninh, không cách nào thưởng.

Công lao quá lớn, có thưởng thế nào cũng không đủ. Chỉ xét về mặt công lao mà nói, phong Vương là thỏa đáng nhất. Nhưng Diệp Ninh nhất định không muốn.

Bởi vì lúc trước Cơ Minh Nguyệt từng nghĩ đến việc muốn phong Vương cho hắn, nhưng mà bị hắn từ chối.

Diệp Ninh không chỉ không muốn phong Vương, hơn nữa còn định ra quy tắc, tương lai phàm là người khác họ, đều không được phong Vương! Cho dù là người của Cơ thị, có thể phong Vương, vậy thì cũng nhiều nhất là ban cho một danh hiệu mà thôi.

Chương 751: Trẫm sinh Thái Tử, xin mời Diệp khanh phối hợp 3

Muốn có được thực quyền, vậy thì nằm mơ.

Sự tồn tại của phiên vương ở các nơi, tuyệt đối là tai họa của thiên hạ, đây là bài học của lịch sử, đương nhiên Diệp Ninh phải tránh né. Đương nhiên, chuyện quan trọng nhất đó chính là những cái gọi là phong thưởng này, đối với Diệp Ninh mà nói, đều không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Hắn căn bản không có hứng thú.

Có được những cái gọi là lợi ích này, sẽ chỉ khiến cho hắn càng bận, trách nhiệm càng lớn hơn, trừ phi hắn bị điên, nếu không cần những hư danh đó làm cái gì? Vì thế khi Cơ Minh Nguyệt đọc hàng loạt phong thưởng này, đọc hết cả năm phút, trong lòng Diệp Ninh lại có chút bất mãn.

“Cẩu Hoàng đế này, cho ta nhiều danh hiệu linh tinh đó làm cái gì? Muốn khiến ta mệt chết sao?”

Việc chỉ trích Cơ Minh Nguyệt, đã trở thành bản năng của Diệp Ninh.

Hắn vẫn luôn có cảm giác cẩu Hoàng đế này muốn hại ta.

“Bệ hạ thánh minh!”

Nhưng bách quan lại dẫn dầu thay hắn tạ ân rồi.

Đứng ở trên góc độ của bách quan mà nói, một hồi phong thưởng dài mà phức tạp này, thật ra vẫn là không đủ để phong thưởng cho công tích của Diệp Ninh. Nhưng đây là chuyện không có cách nào.

Công lao của Diệp Ninh quá lớn, thật sự muốn phong thưởng rõ ràng cho hắn, vậy thì trừ phi Cơ Minh Nguyệt nhường lại hoàng vị cho Diệp Ninh. Đương nhiên, chuyện này không thể nào, Diệp Ninh cũng không muốn.

Nếu như bách quan đã lên tiếng, Diệp Ninh cũng chỉ có thể nhéo mũi thừa nhận. Nhưng mà nhất thời tâm tình cũng trở nên tồi tệ không ít.

Bây giờ danh hiệu của bản thân đột nhiên tăng lên, mười mấy cái đủ các loại. Dưới cái nhìn của người ngoài, đây là vinh hạnh cực lớn, nhưng theo cái nhìn của Diệp Ninh, lại chẳng là gì cả.

"Hôm nay, Diệp đại nhân trở về, khiến cho chúng thần vui vẻ hưng phấn, một là đã lâu không gặp, Đại Chu đều muốn nghe lời dạy bảo của Diệp đại nhân, hai là trên triều còn có một chuyện vô cùng lớn, muốn mời Diệp đại nhân chủ trì."

Đột nhiên Liễu Thận bước ra, cười nói.

Ta nói cái gì rồi? Phiền phức đến rồi đúng không?

Trong lòng Diệp Ninh khó chịu, ngoài mặt lại vẫn không có biểu cảm gì.

"Chuyện gì, thế mà lại có thể khiến cho các chư công bối rối như thế?"

Phải biết rằng người ở trên triều đường, không phải là loại người giá áo túi cơm như quá khứ, đám người này tuyệt đối đều là tinh anh, chuyện có khó khăn như thế nào, cũng không đến mức hết đường xoay sở.

Trước khi Liễu Thận lên tiếng, đầu tiên liếc nhìn Cơ Minh Nguyệt. Điều này khiến trong lòng Cơ Minh Nguyệt lộp bộp một tiếng.

Không phải là chuyện đó sao? Sợ cái gì đến cái đó.

Quả nhiên, Liễu Thận chắp tay, nói.

"Chuyện này, liên quan đến nền tảng quốc gia!"

"Nền tảng quốc gia?"

"Lẽ nào Diệp đại nhân không phát hiện, Đại Chu ta cho đến bây giờ, còn chưa có trữ quân, thậm chí bệ hạ đến con cái

cũng không có!”

Trong giọng nói của Diệp Ninh tràn ngập sự vội vàng.

“Đúng thật!”

Diệp Ninh ngẩn người ra, hắn chưa từng quan tâm đến phương diện này, bây giờ nghĩ đến, còn đúng thật là một chuyện lớn. Vì thế Diệp Ninh dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Cơ Minh Nguyệt.

Cẩu Hoàng đế này, lẽ nào ở đâu đó có vấn đề, không sinh được con trai?

“Đồ xấu xa này, ngươi nhìn Trẫm như thế là có ý gì?”

Cơ Minh Nguyệt nghiến răng nghiến lợi.

“Bất hiếu có ba điều lớn nhất, đến bách tính bình thường cũng biết sinh con cái là chuyện quan trọng như thế nào, càng đừng nói đến quân chủ một nước, hiện tại Đại Chu đang phát triển đi lên, nhưng lại không có trữ quân, nhìn khắp các triều đại, làm gì có đạo lý như thế? Đất nước không có trữ quân, thì tương đương với mất đi nền tảng của đất nước, thời gian lâu dài, nhất định sẽ trở thành tai họa!”

Liễu Thận đau đớn nói.

Các bách quan lần lượt quỳ lạy, nói.

“Nếu như không có trữ quân, chúng thần tuyệt đối không đồng ý!”

Hóa ra là như thế.

Trong chớp mắt Diệp Ninh đã hiểu ra, hắn nhìn về phía bách quan, hỏi.

“Chuyện này vì sao các ngươi lại tìm ta đến làm chủ? Lẽ nào bệ hạ không chịu?”

Liễu Thận cười khổ, nói.

“Bệ hạ nhắc đến chuyện này, trước nay đều là trốn tránh không bàn luận.”

Hiểu rồi

Hóa ra là cẩu Hoàng đế này, thế mà lại không muốn sinh con! Chính là không biết là không muốn sinh, hay là không thể sinh?

Không quan tâm nữa.

Ai bảo ngươi vừa mới khiến ta chán ghét ta chứ?

Diệp Ninh lộ ra nụ cười gượng gạo, sau đó quay người, ôm quyền với Cơ Minh Nguyệt nói.

"Các vị đại thần nói đúng, Đại Chu không thể không có Thái Tử, thần to gan, xin bệ hạ sinh con trai!"

Trực tiếp nói sinh con trai, chắc chắn thể hiện ra có chút thẳng thắn.

Nhưng bách quan đều im lặng, có trực tiếp hay không bọn họ không quan tâm, bọn họ chỉ muốn Thái Tử.

"Đồ xấu xa, ngươi đến học ta chán ghét phải không?"

Cơ Minh Nguyệt vô cùng tức giận.

Sinh con trai? Lẽ nào Trẫm không muốn có con trai sao?

Nhưng mà Trẫm… Một mình Trẫm, sinh thế nào?

Chương 752: Người được lợi là ai?

"Bệ hạ tuyệt đối không được trốn tránh, thần không phải là người dễ đuổi đi như thế!"

Diệp Ninh bức ép một cách ngang nhiên.

Hôm nay hắn chính là muốn chọc cho Cơ Minh Nguyệt không vui.

"Diệp khanh thật sự muốn Trẫm sinh con trai?"

Nhưng mà Cơ Minh Nguyệt lại nhìn Diệp Ninh thật sâu, nói.

Chuyện Thái Tử, nàng có bao giờ chưa từng lo lắng.

Chỉ là Diệp Ninh không chậm chạp không chịu trở về, một mình nàng sinh làm sao?

"Đây là chuyện đương nhiên."

Diệp Ninh không hề do dự nói.

"Rất tốt, Trẫm đang chuẩn bị chuyện này, nếu như có chỗ nào cần đến Diệp đại nhân, xin mời Diệp đại nhân phối hợp."

Cơ Minh Nguyệt gật đầu nói.

Nói xong, trực tiếp bãi triều rời đi.

Đúng là khiến cho Diệp Ninh có chút mơ hồ.

Không phải.

Ngươi sinh con trai, bảo ta phối hợp???

Diệp Ninh đúng thật là có chút không hiểu rõ tình hình.

Cẩu Hoàng đế này có ý gì?

Thiên Tử bãi triều, đương nhiên quần thần cũng tản đi. Diệp Ninh túm lấy Liễu Thận.

"Cẩu… Bệ hạ là có ý gì?"

Diệp Ninh hỏi.

Hắn vẫn là chưa hiểu, ngươi sinh con trai, liên quan gì đến ta?

"Ý của bệ hạ, lão thần cũng không hiểu, dù sao chuyện hậu cung, vốn dĩ là do Thái Hậu xử lý, nhưng mà Thái Hậu…"

Liễu Thận nói đến một nửa, thì dừng lại.

Thái Hậu đã sớm bị lửa thiêu chết rồi.

Trận lửa đó, đã thiêu cháy huyết mạch cuối cùng của hoàng thất. Đả kích với Cơ Minh Nguyệt vô cùng lớn.

Chuyện này bây giờ là một điều cấm kỵ, bình thường đối với bách quan văn võ mà nói nhắc cũng không dám nhắc, vì thế Liễu Thận nói đến đó rồi dừng. Liễu Thận không cần nói quá rõ ràng, Diệp Ninh cũng hiểu được ý của ông ấy.

Diệp Ninh gật đầu, ra hiệu cho Liễu Thận tiếp tục nói.

"Rõ ràng Thái Hậu không thể nào giải quyết chuyện này, trong hoàng thất, cũng không có trưởng bối, có lẽ ý của bệ hạ, là để cho Diệp đại nhân chủ trì chuyện tuyển tú của hậu cung cho ngài ấy."

Suy đoán của Liễu Thận rất hợp lý.

Muốn sinh con trai, vậy thì ít nhất cũng phải có phi tần. Nhưng bây giờ Cơ Minh Nguyệt còn chưa nạp phi.

Lúc trước tình thế Đại Chu hết sức nguy cấp, không nhìn thấy tương lai, mọi người cũng không quan tâm chuyện này.

Nhưng tình hình bây giờ đã khác, vì thế văn võ khắp triều đã sớm tìm hiểu rõ một chút chuyện đó của hậu cung, những năm nay Cơ Minh Nguyệt không thể nói là không gần nữ sắc, mà có thể nói là hoàn toàn không có hứng thú với nữ nhân.

Đừng nói là chọn phi, cho dù là chuyện lâm hạnh cung nữ ở trong cung, cũng hoàn toàn chưa từng xuất hiện. Đây thật ra là một chuyện rất khó tin.

Cây đao ở trên đầu kẻ háo sắc, có mấy người nam nhân có thể chống lại được sự mị hoặc của nữ sắc. Càng huống hồ, tục ngữ có câu, anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Từ xưa đến nay có bao nhiêu người, đều không qua được cửa cải này tình cảm.

Cho dù là những người không có tình cảm, vậy thì cũng không đại biểu hoàn toàn không có hứng thú với nữ sắc, bởi vì một người nam nhân bình thường, cũng nên phải có chút nhu cầu về mặt sinh lý.

Những cung nữ ở trong cung, người nào cũng vô cùng có tư sắc, hơn nữa tâm tư hoạt bát, nếu như bọn họ có thể hầu hạ bên cạnh quân vương, nhất định sẽ cố gắng thể hiện bản thân, để cầu mong được quân vương chú ý đến.

Một khi trải qua một lần gió xuân, vậy thì địa vị sẽ lập tức lên như diều gặp gió.

Nếu như có thêm con trai con gái, chỉ trong chớp mắt sẽ trở thành quý nhân. Vì thế nói, quân vương thân ở trong cung, thật ra phải chịu rất nhiều cám dỗ.

Nhưng thế mà Cơ Minh Nguyệt lại tránh được tất cả, điều này theo cái nhìn của mọi người, tuyệt đối là một chuyện không thể tin được.

“Ta chủ trì tuyển tú hậu cung cho ngài ấy?”

Diệp Ninh giật giật miệng.

“Ta là một ngoại thần, thích hợp sao?”

Liễu Thận lắc đầu, nói.

“Về mặt lý luận mà nói, là không thích hợp, nhưng trước mắt chuyện trữ quân, là chuyện lớn hàng đầu, chỉ cần bệ hạ có thể sinh ra một Thái Tử, vậy thì chúng ta cũng không quan tâm những tiểu tiết này… Càng huống hồ, Diệp đại nhân làm việc, chúng thần vô cùng yên tâm.”

Những lời này nói ra khiến cho Diệp Ninh dở khóc dở cười. Đây là lời nói gì?

Lẽ nào cẩu Hoàng đế thật sự không tìm được người chủ trì chuyện tuyển tú cho hắn ta sao, vì thế dự định để cho hắn giúp đỡ?

Đối với chuyện này, Diệp Ninh cũng không quá kháng cự, tuy có chút phiền phức, nhưng mà dường như nghe có vẻ có chút thú vị, dù sao tú nữ thiên hạ, nhất định người nào cũng đều xinh đẹp như hoa, đại gia khuê tú.

“Đến lúc đó ta sẽ chọn cho ngươi người xấu nhất, để cho ngươi biết cái gì gọi là hối hận!”

Diệp Ninh nghĩ vô cùng hẹp hòi.

Nhưng hắn làm sao biết, cái “phối hợp” mà Cơ Minh Nguyệt nói so với phối hợp mà hắn nghĩ, hoàn toàn là hai chuyện trái ngược hoàn toàn khác nhau. Trong thư phòng, khuôn mặt của Cơ Minh Nguyệt đỏ bừng.

Chương 753: Người được lợi là ai? 2

Nàng nghĩ đến những lời bản thân vừa mới nói, trong lòng không chỉ xấu hổ, càng nhiều hơn vẫn là sợ hãi.

“Thế nào? Bệ hạ hối hận rồi?”

Khương Thanh Uyển mỉm cười đi ra. Lúc trước, bà còn cần phải ẩn giấu mình.

Dù sao có rất nhiều lúc, trốn ở trong bóng tối, so với ở ngoài ánh sáng, càng có tác dụng hơn.

Nhưng trong trận chiến kinh thành, bà đã bại lộ rồi, người khắp thiên hạ đều biết, bên người Thiên Tử có một cung phụng có tình cảm vô cùng sâu sắc với Hoàng đế.

Tuy thân phận bại lộ rồi, nhưng Khương Thanh Uyển cũng được tự do, không cần phải giấu đầu lộ đuôi, có thể công nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người. Ví dụ như lúc này, bà đã cho thái giám cung nữ lui ra ngoài trước, sau khi xác nhận trong thư phòng chỉ còn lại hai người là bà và Thiên Tử, lúc này mới lên tiếng nói chuyện.

"Đúng là có chút hối hận, Trẫm có chút quá liều lĩnh rồi, chuyện thân phận của Trẫm, là bí mật lớn nhất, nhất định không được để lộ, mà Diệp Ninh kia, nói không chừng có thể đã tìm được chân tướng."

Cơ Minh Nguyệt lo lắng nói. Nhưng rõ ràng là nàng nghĩ nhiều rồi.

Diệp Ninh đúng là một người thông minh, nhưng còn xa mới thông minh như Cơ Minh Nguyệt nghĩ. Quá nhiều sự trùng hợp, gặp phải Diệp Ninh, khiến cho hắn trở nên vô cùng thông minh.

Nhưng trên thực tế, Diệp Ninh không hề yêu nghiệt như thế.

Chỉ lấy chuyện này làm ví dụ, Diệp Ninh đúng là có hoài nghi, sau đó không có gì bất ngờ mà nghĩ lệch rồi. Lần nghĩ lệch này, không biết đã lệch đến nơi nào.

"E rằng bệ hạ có chút quá lo lắng rồi, Diệp đại nhân không có dáng vẻ giống như là nhìn ra dấu vết gì, hơn nữa, những lời nói vừa rồi của bệ hạ, ta cũng cảm thấy cũng không nói gì sai, trước mắt Đại Chu thật sự cần một trữ quân, vậy thì bệ hạ, cũng nên đến lúc hoàn thành ước nguyện của Tiên Đế, sinh ra long tử, tiếp tục hương hỏa cho Đại Chu… Mà chuyện này, đương nhiên là không tránh được để cho Diệp đại nhân phối hợp, dù sao chuyện sinh con cái, là chuyện của hai người…"

Khương Thanh Uyển mỉm cười nói.

"Dì Khương!"

Đột nhiên Cơ Minh Nguyệt đỏ bừng mặt. Nhưng cũng chỉ là ngại ngùng, mà không hề phản bác.

Bởi vì hiện tại phản bác đã không còn bất kỳ ý nghĩa nào nữa, nàng và Khương Thanh Uyển đều biết, cả đời này của nàng, ngoại trừ Diệp Ninh, sợ rằng không có nam tử nào có thể lọt vào mắt của nàng nữa.

Vì thế nói thật ra Cơ Minh Nguyệt không có lựa chọn.

Hơn nữa, suy nghĩ về phương diện lý trí, Đại Chu đúng là cần một trữ quân, trước mắt thiên hạ sắp được thống nhất, nếu như sinh ra được trữ quân, lòng người mới có thể hoàn toàn yên ổn.

Còn có, ở sâu trong lòng Cơ Minh Nguyệt, thật ra tồn tại một loại kích động nào đó.

Nguyên nhân của loại kích động này đến từ tưởng tượng.

Có những lúc nàng sẽ nghĩ, nếu như bản thân thật sự có một người con, vậy thì nhất định là một đứa trẻ phấn điêu ngọc trác đúng không. Hơn nữa, đây còn là con của nàng và Diệp Ninh.

Vừa nghĩ đến đây, một cỗ cảm giác ngọt ngào từ tận trong xương cốt tứ chi tuôn ra ngoài, khiến cho nàng không khỏi nở nụ cười.

"Được rồi, lòng của bệ hạ, ta đã biết, không biết tiếp theo đây bệ hạ dự định như thế nào, là trước tiên nói thẳng với Diệp đại nhân."

Vẫn là Khương Thanh Uyển không trêu đùa nữa, mà trở lại chuyện chính.

Chuyện này không phải chuyện nhỏ gì, cần đối đãi cẩn thận. Đặc biệt là còn liên quan đến Diệp Ninh.

Tuy nói chuyện nam nữ, thật ra cũng chỉ có như thế, thật sự muốn đơn giản hóa vấn đề phức tạp, thì sẽ trở nên không có độ khó gì cả. Nhưng thân phận của Diệp Ninh và Cơ Minh Nguyệt đều không phải người bình thường, liên quan đến hai người họ, thì không thể nào khiến cho vấn đề trở nên đơn giản được.

"Không, không thể nói thẳng với hắn, chuyện này, chúng ta vẫn cần phải dùng chút thủ đoạn, không thể để cho hắn biết được chân tướng."

Cơ Minh Nguyệt do dự rất lâu, cuối cùng kiên định nói.

"Đây là vì sao?"

Khương Thanh Uyển chau mày.

“Bởi vì Trẫm không thua nổi, dì Khương, chuyện Thiên Tử là nữ nhân, từ xưa đến nay, chưa từng có, Trẫm mở ra tiền lệ lịch sử, ai có thể biết được người trong thiên hạ có thể công nhận Trẫm hay không? Bây giờ, bốn biển thái bình, Cửu Châu thống nhất ở ngay trước mắt, Trẫm không muốn có thêm sóng gió nào nữa, nếu như bởi vì một mình Trẫm tình nguyện, mà khiến cho thiên hạ thống nhất xảy ra vấn đề, vậy thì Trẫm không gánh vác nổi trách nhiệm này.”

Cơ Minh Nguyệt nghiêm túc nói.

Ở vị trí của mình, nàng tuyệt đối không thể quá làm chuyện theo tình cảm.

Chỉ lấy chuyện này mà nói, thật ra cho dù Cơ Minh Nguyệt công bố thân phận của mình, cũng chưa chắc nhất định sẽ có hậu quả quá nghiêm trọng. Dù sao bây giờ Đại Chu này, so với những vương triều phong kiến khác trong lịch sử, vẫn là có chút khác biệt.

Đặc biệt là đối với Diệp Ninh mà nói, loại chuyện Thiên Tử là nữ nhân, căn bản không phải là chuyện gì mới mẻ.

Chương 754: Người được lợi là ai? 3

Thậm chí, dựa theo góc độ của Diệp Ninh là người hiện đại mà nói, lão đại ở trên danh nghĩa của mình là một mỹ nữ tuyệt sắc, thoải mái hơn nhiều so với mấy tên mặt trắng.

Cơ Minh Nguyệt chưa chắc không biết những điều này, nhưng mà nàng không dám cược, nàng cho rằng thời cơ lúc này vô cùng không thích hợp. Đợi đến khi thiên hạ ổn định, tất cả đều nước chảy thành sông, tự nhiên nàng sẽ nói thẳng.

Khương Thanh Uyển trầm mặc.

Bà nhìn Cơ Minh Nguyệt lớn lên, biết đứa trẻ có dung nhan xinh đẹp đứng đầu thiên hạ này, trên vai gánh vác trách nhiệm lớn như thế nào, trách nhiệm này đã nặng đến mức, không tình nguyện mạo bất kỳ nguy hiểm nào.

Thật ra bà có thể hiểu được Cơ Minh Nguyệt.

Hoặc là nói, trong thiên hạ này bất kỳ nữ tử nào, không thể dùng khuôn mặt thật để chung sống với người trong lòng

mình, đây cũng là một loại đau đớn. Loại cảm giác này, giống như gặp nhau nhưng không quen nhau vậy.

Quen biết nhưng lại không nhận.

Là một loại đau đớn vào tận xương tủy.

Nếu như có thể lựa chọn, Cơ Minh Nguyệt sao lại không muốn mặc quần áo của nữ tử, để lộ dung mạo của mình, giống như trăng sáng thể hiện ra ánh sáng của mình ở trước mặt Diệp Ninh?

Nhưng mà nàng không thể.

“Diệp đại nhân không phải là người tầm tường, ta tin, nếu như bệ hạ đối đãi với ngài ấy chân thành, ngài ấy sẽ hiểu được.”

Khương Thanh Uyển trầm mặc một lúc, nói.

Bà ôm hy vọng rất lớn đối với Diệp Ninh.

Diệp Ninh tuyệt đối không phải là loại nam tử bình thường trên thế gian, suy nghĩ của hắn, từ trước đến nay đều khác biệt với mọi người.

…

Có lẽ người khác khó có thể chấp nhận đươc Cơ Minh Nguyệt, nhưng Diệp Ninh lại chưa chắc.

“Ta tin hắn có thể hiểu được, bởi vì vào lúc đầu, là hắn nói với ta, thật ra bách tính không hề quan tâm quân vương là nam hay là nữ, chỉ cần có thể khiến cho thiên hạ có thể có cuộc sống tốt, vậy thì tự nhiên người thiên hạ sẽ ủng hộ quân vương, những lời này, đến bây giờ, trong ký ức của Trẫm vẫn còn như mới… Nếu như nói thế gian còn có người nào có thể chấp nhận được thân phận thật sự của Trẫm, ta tin rằng nhất định là Diệp Ninh, nhưng cho dù như thế, ta vẫn không thể nói thẳng, một phương diện là ta không thua nổi, một phương diện khác, là ta còn chưa nghĩ xong, làm thế nào đối diện với hắn…”

Cơ Minh Nguyệt nhẹ nhàng nói.

Trong chớp mắt Khương Thanh Uyển đã hiểu được ý của nàng.

Suy nghĩ của Cơ Minh Nguyệt rất đơn giản, nàng không biết nên đối diện như thế nào với Diệp Ninh. Vốn dĩ, mọi người là

quan hệ quân thần.

Nhưng mà một khi thân phận bại lộ, vậy thì chuyện này chắc chắn sẽ trở nên vô cùng phức tạp, đến lúc đó quan hệ của hai người sẽ như thế nào? Là quân thần? Là phu thê? Là tình nhân?

Lúc gặp mặt nên nói chuyện với nhau như thế nào? Lúc riêng tư lại nên gặp mặt như thế nào? Có khi nào sẽ lộ ra manh mối ở trước mặt người ngoài? Những chuyện phải suy nghĩ, thật sự là có chút quá nhiều.

Thay vì như thế, còn không bằng không phơi bày nó trước.

"Ý của bệ hạ, ta hiểu được, nhưng mà không nói thẳng, thì làm sao một lần xuân phong với Diệp đại nhân đây?"

Khương Thanh Uyển suy nghĩ một chút, dùng một từ mơ hồ để diễn tả nó.

Một chút chuyện đó giữa nam nữ, nhất định là không thiếu được. Dù sao đây không phải là trò đùa, đây là sinh con trai.

"Vẫn là dùng cách cũ đi…"

Khuôn mặt của Cơ Minh Nguyệt hơi đỏ lên, nói.

"Cách cũ?"

Khương Thanh Uyển ngây người, chỉ là muốn chuốc say Diệp Ninh, hoặc là ngất đi… Tóm lại, dù sao không phải thủ đoạn bình thường.

"Như thế, có phải là đối với Diệp đại nhân có chút không công bằng không?"

Khương Thanh UYển không chỉ cảm thấy không công bằng. Còn cảm thấy tất cả chuyện này có chút kỳ lạ. Một đôi tài tử giai nhân tốt đẹp, tại sao lại phát triển thành thế này?

Ngươi nói dáng vẻ, thân hình này của Cơ Minh Nguyệt, nàng ấy nói bản thân thứ hai, trong thiên hạ này còn có người nào dám nói bản thân là đứng đầu thiên hạ? Mỹ nữ như thế, vốn dĩ nên là trăng sáng ở trên cao, khiến cho vô số người ngưỡng mộ và mơ ước.

Kết quả thì sao, thế mà lại phải dùng thủ đoạn thấp kém này để… chiếm lợi của Diệp Ninh?

Khương Thanh Uyển cũng không biết nên nói như thế nào, chuyện này nói ra vẫn là có chút không có liêm sỉ. Nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào.

“Đối với hắn mà nói, đúng là có chút không công bằng, nhưng mà…”

Cơ Minh Nguyệt gật đầu, vốn dĩ là công nhận, nhưng xoay chuyển suy nghĩ một chút, đột nhiên lộ ra thần sắc xấu hổ.

“Nói bừa, chuyện này đối với hắn ở đâu ra không công bằng? Rõ ràng là hắn chiếm lợi của ta mới đúng!”

Cơ Minh Nguyệt càng nghĩ càng cảm thấy chính là đạo lý này.

Khương Thanh Uyển cũng ngây người, sau đó gật đầu mạnh.

“Bệ hạ nói đúng, đúng là Diệp đại nhân chiếm tiện nghi của người!”

Chương 755: Diệp Lang, uống thuốc thôi

Bà cũng là đầu óc choáng váng, thế mà lại cảm thấy bất công cho Diệp Ninh. Bây giờ sau khi được Cơ Minh Nguyệt nhắc nhở, mới phản ứng lại được.

Diệp Ninh làm gì có không công bằng? Loại chuyện này, ngươi chịu thiệt là Cơ Minh Nguyệt có được không hả?

Nếu như Diệp Ninh ở đây, nhất định sẽ ngay thẳng chính trực tranh luận với bà, đây chính là tư tưởng của phong kiến cũ, dựa vào cái gì người chịu thiệt chuyện này lại là nữ nhân, nam nhân cũng có nhân quyền, cũng có sự trong trắng.

Nhưng Diệp Ninh không ở đây.

Hắn không hề biết, tiếp theo đây bản thân sẽ phải đối mặt với cái gì.

Hiện tại, Diệp Ninh đang bận xử lý chuyện nước Ngụy quy phục.

Lần này về kinh, chuyện hắn phải làm chính là chuyện này.

Người khác cảm thấy khó xử lý, là bởi vì không có quy tắc cũ nào để tìm, nhưng Diệp Ninh lại biết, cho dù là có lệ cũ, vậy thì cũng không đại biểu chắc chắn chính xác.

Từ trước nay nay hắn rất trực tiếp, không thích vòng vo, vì thế không hề chơi trò ba từ ba nhường gì cả. Quá đạo đức giả rồi.

Người thông minh đều biết, Đại Chu không thể nào từ chối nước Ngụy, lúc này còn làm mấy thứ màu mè đó, thì có ý nghĩa gì chứ?

Vì thế Diệp Ninh trực tiếp thông báo cho sứ giả nước Ngụy, bảo Tào Mạnh cầm theo ấn tín, văn thư, đi đến kinh thành. Đến lúc đó Thiên Tử sẽ đích thân đi nghênh đón, ban cho hắn ta đãi ngộ nên có.

Cũng chính là nói, không vòng vo, trực tiếp chấp nhận đầu hàng là được.

Tin tức truyền đến nước Ngụy, rất đúng khẩu vị của Tào Mạnh, hắn ta cũng không muốn chơi trò ba từ ba nhường đó, bởi vì điều đó đối với hắn ta mà nói, chắc chắn là một loại sỉ nhục.

Đều đã muốn đầu hàng rồi, cần gì phải khiến cho bản thân chán ghét chứ?

Vì thế hắn ta dựa theo những gì Diệp Ninh nói, mang theo ấn tín, trực tiếp đi đến kinh thành.

Một ngày ngày, biển người đông nghịt, Thiên Tử đi ra ngoài ba mươi dặm nghênh đón.

Tào Mạnh bại dưới chân Thiên Tử. Nước Ngụy hoàn toàn quy hàng!

Tuy người thiên hạ đã sớm biết nước Ngụy quy hàng là chuyện sớm muộn.

Nhưng mà khi ngày đó thật sự đến, vẫn như trước mang đến cho mọi người một loại cảm giác chấn động vô cùng mạnh mẽ. Nước Ngụy một thời hùng mạnh, thực lực hùng hậu nhất, bây giờ đã bị xóa khỏi bản đồ.

Ngụy Vương Tào Mạnh từng anh minh thần võ, được nhận định là người có tư cách tranh đoạt thiên hạ nhất, bây giờ cũng chủ động nhường ra Vương vị. Đây không phải là kết thúc của một vòng luân hồi.

Bởi vì dựa theo kịch bản bình thường mà nói, có lẽ là vua đời trước hạ màn, tân vương đăng cơ. Nhưng mà bây giờ, hiện

thực đã đánh một bạt tai thật mạnh vào người thiên hạ.

Hóa ra kịch bản và điều bọn họ nghĩ hoàn toàn khác nhau, đất là Đại Chu sống lại lần thứ hai, ở điểm xuất phát thấp nhất hoàn thành niết bàn. Nước Ngụy quy hàng, đại biểu cho một đoạn lịch sử khác bắt đầu.

Bắt đầu từ ngày hôm nay, Tào Mạnh đã không còn là Ngụy Vương nữa.

Cơ Minh Nguyệt không có bất kỳ lời khuyên nào, bởi vì Vương vị của Tào Mạnh, tuy là đi theo quá trình sắc phong bình thường mà có được, nhưng cho dù là đứa trẻ con cũng biết, sở dĩ làm như thế, Thiên Tử không hề tâm cam tình nguyện.

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, Tào Mạnh mất tước Vương, đổi phong thành Tây Chinh đại tướng quân, trao giả tiết, có quyền lập phủ thành lập nha môn…”

Lưu Cẩn đứng trước mặt tất cả mọi người, lớn tiếng đọc thánh chỉ.

Nội dung trên thánh chỉ, chính như những gì Diệp Ninh nói. Chinh Tây đại tướng quân.

Chinh Tây đại tướng quân, là một trong bốn tướng quân tứ chinh, địa vị tuyệt đối không thể tính là thấp. Nhưng nếu như nhất định phải lấy ra so sánh với chức vị Ngụy Vương, thì nhất định không thể nào so sánh được.

Nhưng Tào Mạnh lại không hề cảm thấy bản thân chịu thiệt, ngược lại có một loại cảm giác vứt bỏ được gánh nặng.

Chinh Tây đại tướng quân là ước mơ khi còn trẻ của hắn ta, năm xưa khi tòng quân, hắn ta đã mơ ước có một ngày này.

Vốn dĩ Tào Mạnh cho rằng bước lên con đường tranh đoạt thiên hạ, sẽ không còn cơ hội nào nữa, không ngờ được vòng đi vòng lại, thế mà cuối cùng vẫn là thực hiện được ước mơ.

Được mà mất trong đó, trong thời gian ngắn hắn Tào Mạnh đúng là không tổng kết được.

Hắn ta chỉ biết, nếu như không phải Diệp Ninh, bản thân hắn tuyệt đối sẽ không đưa ra loại quyết định này, chuyện này nhìn

thì có vẻ thuận lợi, nhưng cũng không thể nào kết thúc không có một chút sóng gió nào giống như hiện tại.

Tào Mạnh ngẩng đầu lên, nhìn về phía Diệp Ninh, lộ ra nụ cười. Diệp Ninh nhìn hắn ta, cũng cười đáp lại.

Chuyện đã đồng ý với Tào Mạnh, Diệp Ninh làm được rồi.

“Tào tướng quân, vào cung dùng bữa đi.”

Đợi sau khi các lễ nghi phức tạp kết thúc, Diệp Ninh dẫn đầu đưa ra lời mời trước. Tào Mạnh cười thoải mái, nói.

“Vô cùng tình nguyện, không dám không nghe theo.”

Chương 756: Diệp Lang, uống thuốc thôi 2

Đội ngũ hùng hậu, đi vào trong cung điện. Đối với hoàng cung, đương nhiên Tào Mạnh không lạ gì.

Dù sao năm đó, loại chuyện bức cung Tào Mạnh làm không ít.

Nhưng lúc này đến đây, tình thế đã hoàn toàn khác biệt.

Lần trước đến, bản thân còn có kích động muốn thay thế, lần này, tất cả mọi thứ đã trở nên bình tĩnh, hắn ta nhìn trang trí của cung đình, chỉ cảm thấy khắp nơi, đều có một cỗ khí tức uy nghiêm, đây là điều năm đó tuyệt đối không tồn tại.

Chỉ nói rõ một chuyện, đó chính là Đại Chu thật sự phục hưng rồi.

“Cũng được, ta khởi binh, vốn dĩ cũng không phải vì phú quý quyền thế, ta vì bách tính mà khởi binh, muốn xây dựng nên một thái bình thịnh thế, bây giờ Đại Chu so với ta càng tốt hơn, ta còn cái gì mà không cam tâm nữa?”

Trong lòng Tào Mạnh, một tia oán khí duy nhất còn sót lại, vào cũng lúc cũng tiêu tan.

Lòng người chính là như thế, có những lúc vô cùng cố chấp, mà có những lúc, lại bởi vì một chuyện nhỏ đến không thể nào nhỏ hơn được nữa, đột nhiên sinh ra nghịch chuyển cực lớn.

Nhưng không cần biết như thế nào, lúc này, Tào Mạnh xem như là hoàn toàn bỏ xuống tâm kết của mình rồi.

Công danh lợi lộc, từ trước đến nay đều không phải là thứ hắn ta quan tâm nhất, quy hàng một Đại Chu như thế, cũng không được xem như là sỉ nhục hắn ta. Đương nhiên, tuy oán khí đã tiêu tan, nhưng mà sự kiêu ngạo của Tào Mạnh vẫn còn.

Tào Mạnh vẫn như trước kiên định cho rằng, tuy bản thân thất bại, nhưng không phải là thu Đại Chu, mà là thu một mình Diệp Ninh mà thôi. Nếu như không có Diệp Ninh, Đại Chu sẽ không tồn tại.

Trên thực tế người ôm suy nghĩ này có rất nhiều, cho dù là sâu trong lòng Cơ Minh Nguyệt, e là cũng cho rằng như thế. Tào Mạnh mang theo cỗ ngạo khí này, đi vào yến tiệc trong cung.

Tào Mạnh nâng ly rượu lên, nhìn chằm chằm vào Diệp Ninh.

“Diệp đại nhân, kính ngài một ly.”

Trong mắt Tào Mạnh lộ ra thần sắc khiêu khích.

Đại tướng ở trong quân, không thể không giỏi uống rượu, tuy bây giờ thất bại thảm hại, nhưng mà muốn vẫn muốn tìm lại sân khấu cho mình ở trên bàn rượu.

“Mời.”

Diệp Ninh cười khổ một tiếng, hắn không thể không biết con người Tào Mạnh này có tâm tư gì? Tên này, đúng thật là đủ ấu trĩ.

Đây là muốn chuốc say Diệp Ninh, mạnh mẽ trút giận. Nhưng… ai sợ ai chứ?

Diệp Ninh cũng không phải là người không biết uống rượu, càng huống hồ bây giờ hắn có chính khí cuồn cuộn hộ thể, rượu vào trong họng, chưa chắc có thể dễ dàng khiến hắn uống say.

“Mời Diệp đại nhân!”

“Mời Tào tướng quân!”

Hai người nâng ly chúc mừng, dường như ánh mắt giao nhau bắn ra cả tia lửa. Mọi người nhìn thấy im lặng nhìn nhau.

“Hai người này, đến lúc đấu nhau rồi.”

Mọi người đều kinh ngạc.

Hai người này, một người là Giám Chính Viện giám sát, Đại Tông Sư của Thánh Viện. Một người khác là tiền Ngụy Vương, Tây Chinh đại tướng quân.

Đều không phải là nhân vật nhỏ bé gì, kết quả thế mà cũng có lúc kích động choáng váng.

Như thế, yến tiệc bình thường, đã biến thành cuộc đấu của hai người, mọi người chỉ có thể trở thành khán giả.

Nhưng không sao cả, cho dù là làm khán giả, kịch hay giống như ngày hôm nay, cũng chưa chắc có thể nhìn thấy được. Vì vậy, mọi người không chỉ không ngăn cản, thậm chí vô cùng nồng nhiệt, còn có người cổ vũ, ý đồ đổ thêm dầu vào lửa. Mọi người đang đổ thêm dầu vào lửa, Diệp Ninh phát hiện rồi.

Lý trí nói cho Diệp Ninh biết, không cần thiết phải tiếp tục ấu trĩ như thế nữa.

Nhưng mà không biết vì sao, hình như trong lòng hắn thật sự sinh ra một ngọn lửa, thế mà ngọn lửa này lại khiến cho hắn vô cùng phấn khích, hoàn toàn không bình tĩnh lại được.

“Mẹ nó, đây là rượu gì thế?”

Ánh mắt của Diệp Ninh có chút mơ hồ rồi. Chỉ cảm thấy rượu mạnh một cách đáng kinh ngạc.

Cơ Minh Nguyệt ở trên đài cao thấy thế, nhẹ nhàng thở phào một hơi, ánh mắt liếc nhìn Khương Thanh Uyển đứng ở bên cạnh, sau đó cùng nhau gật đầu.

Bọn họ cần như quyết định, Diệp Ninh bị chuốc say rồi.

Đương nhiên đây không phải là rượu bình thường, hôm nay chính là một cái bẫy, bắt đầu từ khi Diệp Ninh uống ngụm rượu đầu tiên, mọi chuyện đã vượt ra ngoài phạm vi khống chế của hắn rồi.

Nguyên liệu được thêm vào trong rượu này, có sức mạnh khiến cho người khác càng say mê hơn, đừng nói là Diệp Ninh đã bước vào Bán Thánh, cho dù là cường giả Võ đạo, hoặc là tiên của Tiên Môn, uống rượu này, cũng rất khó không choáng.

Bây giờ Diệp Ninh cảm thấy, ngọn lửa ở trong lòng đó cháy càng ngày càng mạnh, mạnh mẽ đến mức khiến cho hắn vô cùng khát nước, vì thế hắn chỉ có thể không ngừng uống rượu, mỗi lần rượu vào trong họng, có một chút sảng khoái nhất thời, nhưng tiếp đó, chính là cảm giác càng nóng hơn.

“Diệp đại nhân, tửu lượng tốt!”

Tình huống của Tào Mạnh cũng không tốt hơn bao nhiêu, hắn ta đã đến cực hạn rồi.

Chương 757: Diệp Lang, uống thuốc thôi 3

Nguyên liệu được thêm vào trong rượu này, khiến cho Tào Mạnh không đứng vững được nữa, cuối cùng hắn ta giơ ngón tay cái lên với Diệp Ninh, sau đó ngã bụp xuống đất. Tào Mạnh say ngã, nhưng mà Diệp Ninh vẫn có thể đứng vững, thế mà còn tiếp tục uống rượu.

Lúc này, Cơ Minh Nguyệt lên tiếng.

“Bọn họ đều uống say rồi, không thể tiếp tục uống nữa, người đâu, đưa bọn họ đi thiên điện nghỉ ngơi.”

Lập tức có một đám thái giám công nữ đi lên, dẫn theo hai người ra ngoài.

Sau khi hai người rời đi, yến hội được tiếp tục, bách quan bắt đầu thưởng thức yến tiệc. Nhưng Cơ Minh Nguyệt đã lặng lẽ rời đi.

Điều này rất bình thường, vốn dĩ thân là Thiên Tử, sẽ không luôn ở trên yến tiệc, nếu như Thiên Tử ở đó, ngược lại sẽ khiến cho bách quan không tự tại.

Nhưng bách quan sẽ không biết, bữa yến hội ngày hôm nay, không đơn giản giống như biểu hiện bên ngoài, Thiên Tử biến mất cũng thôi đi, Diệp Ninh vốn dĩ được đưa đến thiên điện, ở trên đường đi, đột nhiên đi rẽ vào một góc, có Lưu Cẩn đích thân dẫn theo người, đưa hắn đến trong hậu cung.

Cung Ninh Thanh.

Nơi đây vốn dĩ là chỗ ở của Hoàng Hậu, nhưng Cơ Minh Nguyệt không nạp phi, càng đừng nói đến Hoàng Hậu, vì thế cung Ninh Thanh vẫn luôn để trống. Hàng ngày đều chỉ có một vài cung nữ, phụ trách lau dọn hàng ngày mà thôi.

Nhưng mà hôm nay, những cung nữ này đã bị giải tán từ sớm.

Lưu Cẩn dẫn theo các tâm phúc tuyệt đối trung thành, đưa Diệp Ninh vào trong cung Ninh Thanh. Vốn dĩ, hắn ta còn có chút lo lắng Diệp Ninh có khi nào sẽ tỉnh lại giữa đường.

Nhưng mà khi Lưu Cẩn đặt Diệp Ninh lên giường, hắn lập tức vang lên tiếng ngáy, điều này khiến cho Lưu Cẩn yên tâm. Lưu Cẩn quay người lại, nhìn về phía các thái giám cung nữ một đường đi theo, lạnh lùng nói.

“Chuyện ngày hôm nay, tạp gia đã nói nhiều lần rồi, quản cho tốt miệng của các ngươi, không được nói cho bất kỳ người nào, nếu không, tạp gia bảo đảm, các ngươi sẽ không có kết cục tốt!”

Mọi người vội vã quỳ xuống, run run rẩy rẩy nói.

“Nô tỳ biết, nô tỳ bảo đảm sẽ không nói cái gì.”

Đối với sự trung thành của bọn họ, Lưu Cẩn sẽ không hoài nghi. Những thái giám cung nữ này, một trăm phần trăm đều là người của mình.

Nhưng cho dù là như thế, sau ngày hôm nay, bọn họ vẫn như trước bị điều ra khỏi cung, điều động đi những nơi khác. Đây là để đảm bảo an toàn.

Sau khi dặn dò mọi người, Lưu Cẩn dẫn theo đám người rời đi.

Nhất thời, trong cung Ninh Thanh rộng lớn, thế mà chỉ có một mình Diệp Ninh. Một nửa canh giờ sau, hai bóng người nhẹ nhàng đi vào trong tẩm cung.

Người đi đầu, mặc long bào, dung nhan hoa quý, đôi mắt xinh đẹp. Người này chính là Cơ Minh Nguyệt.

“Dì Khương, đã sắp xếp tốt cho Tào Mạnh chưa?”

Cơ Minh Nguyệt hỏi.

“Bệ hạ yên tâm, Tào tướng quân đã ngủ ở thiên điện rồi, tuy rượu này khiến cho người khác say, nhưng sẽ không hại thân thể, sau khi tỉnh lại, vẫn khỏe mạnh bình thường như trước.”

Khương Thanh Uyển cười, sau đó chỉ về phía Diệp Ninh.

“Ngược lại là Diệp đại nhân, vẫn phải nhờ bệ hạ phí chút tâm tư.”

Cơ Minh Nguyệt gật đầu.

Khương Thanh Uyển chậm rãi đặt bát thuốc ở trong tay lên bàn, sau đó rời đi…

Lúc này, bà không cần nói nhiều thêm cái gì nữa.

Nên làm như thế nào, trong lòng Cơ Minh Nguyệt hoàn toàn có tính toán.

Cơ Minh Nguyệt cầm bát thuốc vẫn còn hơi nóng, chậm rãi đến phía trước giường.

Diệp Ninh đang ngủ say, cũng không biết nghĩ đến cái gì, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

“Đồ xấu xa, e là ngươi đang mơ giấc mơ đẹp đi… Hôm nay, đúng thật là lợi cho người rồi!”

Cơ Minh Nguyệt thấy Diệp Ninh cười, bản thân cũng không nhịn được nở nụ cười.

Nàng đỡ Diệp Ninh lên, một cỗ mùi rượu trộn lẫn với khí tức nam tử nồng đậm, xông thẳng vào mũi. Trong chớp mắt khiến cho hai má Cơ Minh Nguyệt đỏ bừng.

Một tay cầm bát thuốc, có chút run rẩy.

“Đồ xấu xa nhà ngươi, cả đời này của Trẫm, đây là lần đầu tiên hầu hạ người khác…”

Cơ Minh Nguyệt khẽ cắn răng, cầm bát thuốc, muốn đưa đến bên miệng Diệp Ninh.

Nhưng đúng vào lúc này, vốn dĩ hai mắt Diệp Ninh đang nhắm lại, bất ngờ mở ra. Dọa cho Cơ Minh Nguyệt run tay, khiến cho rất nhiều thuốc bị đổ ra ngoài.

“Ngươi!”

Sắc mặt Cơ Minh Nguyệt thay đổi lớn, còn cho rằng bản thân bại lộ rồi. Nhưng mà lại nghe thấy Diệp Ninh lẩm bẩm nói.

"Rượu, lấy rượu đến đây, họ Tào kia, so uống rượu với ta, ngươi không được, ta là người hiện đại, ngươi có hiểu không? Núi Ngưu Lan năm mươi hai độ, ta uống cả bình, ngươi, người cổ đại, ngươi không được…"

Diệp Ninh nói liên tục, có chút câu sau không khớp câu trước. Dù sao Cơ Minh Nguyệt nghe không hiểu.

Nhưng cũng có thể biết đại khái, Diệp Ninh đây là uống nhiều rồi, đang nói mê. Điều này khiến cho Cơ Minh Nguyệt thở phào một hơi.

Nhưng cũng chưa đến lúc hoàn toàn yên tâm, bởi vì Diệp Ninh trong lúc mơ mơ hồ hồ, đúng là nhìn thấy trước mắt có một người, hắn đưa tay ra, không hề báo trước đặt ở trên má Cơ Minh Nguyệt, nghi hoặc nói.

"Ngươi là ai? Vì sao nhìn có chút quen quen?"

Chương 758: Diệp Lang, uống thuốc thôi 4

Lòng bàn tay Diệp Ninh có chút nóng, xoa nhẹ lên hai má mềm mại của Cơ Minh Nguyệt, cảm thấy vô cùng thoải mái. Mà Cơ Minh Nguyệt, càng là trên dưới cả người, đều có chút tê dại.

Loại cảm giác này, nàng thật sự không quen. Nhưng nàng đã kìm lại.

Không tránh đi, mà đưa tay ra lấy ngọc bội ở trước ngực mình ra, nhẹ giọng nói.

"Diệp Lang, ngươi nhìn xem ta là ai?"

Vào khoảnh khắc lấy ngọc bội ra, toàn bộ diện mạo khí chất của Cơ Minh Nguyệt, đều có biến hóa vô cùng lớn.

Vốn dĩ Cơ Minh Nguyệt đã có chút trung tính, có cảm giác hơi nghiêng về nữ tính, nhưng bây giờ đã hoàn toàn có hương vị nữ nhân rồi.

Góc cạnh và gò má của Cơ Minh Nguyệt đột nhiên mềm đi rất nhiều, giọng nói cũng dịu dàng hơn, nàng vẫn còn mặt long bào, kiều mị, thanh thuần, uy nghiêm, cùng tồn tại ở trên người nàng, toát ra mị lực khiến cho người khác khó mà tin được.

“Là ngươi…”

Trong đầu Diệp Ninh xuất hiện một thân ảnh, lẩm bẩm nói.

“Nhược phi Quần Ngọc sơn đầu kiến.”

Cơ Minh Nguyệt mỉm cười nói.

“Hội hướng Dao Đài nguyệt hạ phùng.”

Đúng thật là ngươi?

Vốn dĩ đầu óc Diệp Ninh đã mơ hồ, trong chớp mắt càng thêm rối bời hơn. Lẽ nào, đây lại là ảo giác sao?

Nữ tử này không phải là do tưởng tượng ra sao? Vì sao lại xuất hiện rồi.

“Diệp Lang, uống thuốc thôi…”

Cơ Minh Nguyệt cũng không cho Diệp Ninh cơ hội suy nghĩ, cầm bát thuốc lên, đưa đến bên miệng Diệp Ninh.

Đương nhiên thuốc này không phải thuốc giải rượu, mà là sẽ khiến cho Diệp Ninh càng thêm mơ hồ, không phân rõ được ảo giác và hiện thực. Ngoại trừ điều đó ra, còn có một chút tác dụng nhỏ khó mà nói ra lời, đó chính là càng tăng thêm khả năng thụ thai.

Tóm lại, thuốc này khá lợi hại, thuộc công thức bí mật của cung đình.

Diệp Ninh ngơ ngác nhìn người ở trước mặt, bất tri bất giác, đã uống bát thuốc đó vào trong bụng. Sau đó, quả nhiên càng thêm mơ hồ.

Trước mắt giống như xuất hiện bóng người chồng lên nhau, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy thân ảnh, đang đứng ở trước mặt Diệp Ninh. Sau đó, Cơ Minh Nguyệt cởi bỏ hoàng quan của mình, xõa tóc ra.

Quần áo cũng rơi xuống.

Cảnh đẹp giống như trong mơ, khiến cho Diệp Ninh có chút mê mẩn.

“Diệp Lang, ngươi nhất định không được phụ Trẫm…”

Một giọng nói vang lên bên tai Diệp Ninh.

Sau đó khoảnh khắc tiếp theo, chính là cảm giác nóng bỏng trước nay chưa từng có. Nến đỏ lập lòe, ngày đẹp ngắn ngủi.

Dưới đây lược bỏ một vạn chữ.

…

Bên ngoài cửa cung, Khương Thanh Uyển yên lặng canh giác.

Đương nhiên bà không có suy nghĩ đi nghe lén, cũng không cần thiết phải như thế.

Bởi vì bà biết, nếu như Cơ Minh Nguyệt đã không quyết tâm thì cũng thôi đi, nếu như đã muốn làm như thế, vậy thì nhất định sẽ không dừng tay.

Tính toán thời gian một chút, có lẽ bên trong đã kết thúc rồi.

“Bệ hạ vẫn là nghĩ quá đơn giản rồi, ngài ấy cho rằng cứ thừa nước đục thả câu như thế này là có thể mơ hồ trôi qua sao? Đó là Diệp Ninh, giấy không bọc được lửa…”

Khương Thanh Uyển lẩm bẩm nói.

Diệp Ninh không phải là người dễ dàng bị lừa.

Bà có một loại cảm giác, sau khi Diệp Ninh tỉnh lại, nhất định sẽ không bỏ qua.

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Diệp Ninh mở mắt ra.

Ánh sáng chói mắt khiến cho hắn vô thức nheo mắt lại. Ta là ai? Ta đang ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì?

Đầu óc của Diệp Ninh giống như một mớ hỗn độn, có rất nhiều tin tức tuôn ra, nhưng mà lại quá mức phức tạp, giữa chúng lại không có mối liên hệ nào.

Vì thế những tin tức này, đã biến thành một mớ hỗn độn, khiến cho Diệp Ninh có một loại cảm giác đau đầu. Bất giác hắn đưa tay day day huyệt thái dương.

Sau đó nghe thấy một tiếng cười vui vẻ truyền đến.

“Hôm qua so đấu tửu lượng, không ngờ được thế mà ta lại thua Diệp đại nhân, tuy Diệp đại nhân là giới văn nhân, nhưng tửu lượng lại không hề thua kém cựu tướng trong quân, đây là chuyện không thể tin được… Điều này khiến cho ta không kìm được nghĩ, còn có chuyện gì mà Diệp đại nhân không làm được? Nhưng lúc này, đã giải đáp được nghi hoặc của ta, hóa ra sau khi say rượu Diệp đại nhân cũng sẽ đau đầu?”

Người nói chuyện không phải ai khác, chính là Tào Mạnh. Hắn ta nhìn Diệp Ninh, trong mắt tràn ngập nụ cười.

Con người Diệp Ninh, thật ra là một người rất thực tế, nhưng ánh sáng trên người hắn thật sự quá nhiều, những ánh sáng rực rỡ đó, rất dễ dàng khiến cho người khác khi đối mặt với hắn, đều sẽ có không ít tưởng tượng.

Tào Mạnh chính là có loại cảm giác này, đại yến cung đình ngày hôm qua, ăn uống với Diệp Ninh, là ý tưởng nhất thời, nhưng cũng là trong lòng có chút không cam, muốn kéo Diệp Ninh chuốc say, dù sao Tào Mạnh luôn muốn tìm được chỗ mà bản thân có thể đánh bại được Diệp Ninh.

Suy nghĩ này rất đơn thuần, cũng rất ấu trĩ.

Trong lòng Tào Mạnh biết rõ, nhưng chuyện hắn ta không biết đó là, thế mà bản thân đến uống rượu cũng thua Diệp Ninh. Đây là chuyện khiến cho hắn ta khó tin nhất.

Chương 759: Bệ hạ nạp phi rồi!

Một trận say lớn, sau đó tỉnh lại, vốn dĩ trong lòng cảm thấy chán nản, kết quả nhìn thấy bên cạnh mình lại là Diệp Ninh đang nằm, hơn nữa vẫn còn đang ngủ say, điều này khiến cho Tào Mạnh có chút kinh ngạc.

Một lúc sau Diệp Ninh mới tỉnh lại, hơn nữa sau khi tỉnh lại, rõ ràng xuất hiện tình trạng mơ hồ và đau đầu, điều này nói rõ một chuyện, đây chính là di chứng sau khi say rượu của Diệp Ninh so với Tào Mạnh nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Đây là một phát hiện không có ý nghĩa gì cả, nhưng không hiểu sao lại khiến cho Tào Mạnh thở phào một hơi, ít nhất có

một chuyện, cho dù chỉ là một chuyện nhỏ không đáng nhắc đến, nhưng có thể khiến cho hắn ta cảm nhận được, hắn ta có chỗ tốt hơn Diệp Ninh.

Vì thế Tào Mạnh lộ ra nụ cười.

Nhưng rõ ràng Diệp Ninh không hiểu được những tâm tư này, chuẩn xác mà nói, thậm chí hắn còn không đặt tâm tư của mình lên trên người Tào Mạnh.

Đột nhiên Tào Mạnh lên tiếng, dường như khiến cho những tin tức hỗn loạn ở trong đầu Diệp Ninh tìm được trọng điểm, nhất thời ký ức của hắn quay trở lại thời điểm tối hôm qua uống rượu với Diệp Ninh, sau đó uống nhiều, trong lúc mơ mơ hồ hồ bị dẫn đi.

Nhưng dường như hắn lại gặp được ữ tử từng khiến cho hắn kinh ngạc… Dung nhan xinh đẹp.

Làn da trắng như tuyết. Quá trình nóng bỏng.

Tất cả những điều này, đều giống như những mảnh vỡ, xuất hiện ở trong đầu Diệp Ninh, bọn chúng vỡ nát đến mức, căn bản không thể nào liên kết lại, nhưng chỉ là một vài đoạn vỡ vụn thôi, cũng khiến cho Diệp Ninh có một loại cảm giác lơ lửng trên không trung.

Diệp Ninh luôn cảm thấy, bản thân đã trải qua chuyện gì đó.

“Tào huynh, tối hôm qua chúng ta cứ như thế ngủ cùng với nhau sao?”

Diệp Ninh hỏi.

Hắn cảm thấy bản thân nhất định phải tìm được chân tướng, lần trước là ảo giác, lần này cũng không thể vẫn là ảo giác đó chứ? Lẽ nào mỗi lần hắn uống say, đều sẽ xuất hiện ảo giác?

“Không phải như thế, thì như thế nò?”

Tào Mạnh nháy mắt nói.

“Thế nào, lẽ nào Diệp đại nhân còn ghét bỏ tại hạ? Tuy hai người chúng ta là nam tử, nhưng người ở trong quân đội của ta, từ trước đến nay đều là huynh đệ chung quần chung áo ngủ cùng với nhau, đây không phải là chuyện gì mất mặt.”

Diệp Ninh lắc đầu, nói.

“Sao ta có thể ghét bỏ Tào huynh được chứ? Chỉ là ta cảm thấy nghi hoặc.”

Tào Mạnh chau mày, không hiểu nói.

“Vì sao nghi hoặc? Hai người chúng ta uống say rồi, cung nhân đưa chúng ta đến thiên điện nghỉ ngơi, cũng là một chuyện bình thường.”

Trong mắt Diệp Ninh lóe lên một tia nghi hoặc.

“Đưa chúng ta đến thiên điện nghỉ ngơi rất bình thường, nhưng mà vì sao lại cứ phải đặt ta ở cùng với ngươi? Phải biết rằng thân phận của ngươi và ta không bình thường, cho dù cung nhân có suy nghĩ cẩn thận, cũng nhất định sẽ tách riêng chúng ta ra để sắp xếp, nhưng mà bây giờ ngươi với ta lại ở cùng với nhau, đây không phải là một chuyện hợp lý.”

Lời nói của Diệp Ninh, khiến cho Tào Mạnh cũng liên tục gật đầu. Đúng là đạo lý này.

Bình thường mà nói, thần tử uống say ở trong cung, nếu như được quân vương giữ lại, đó sẽ là một vinh dự. Khi cung nhân sắp xếp, có một quy trình quy tắc riêng của mình.

Nếu Diệp Ninh và Tào Mạnh chỉ là quan lại tam tứ phẩm bình thường, còn có thể vì để bớt chuyện, vứt bọn họ ở cùng một chỗ, nhưng mà Diệp Ninh và Tào Mạnh đều không phải là người bình thường, bọn họ là thần tử quan trọng, mỗi người lại có vị trí cao nhất ở trong quan lại, các cung nhân cứ đơn giản ném bọn họ vào cùng một chỗ như thế? Đây là tại sao?

Phải có gan lớn như thế nào, mới dám làm như thế này?

“Những lời Diệp đại nhân nói, đúng là có lý, chỉ là ta lại cảm thấy, có lẽ chuyện này không phức tạp như thế, có lẽ đây chỉ là một sự trùng hợp đơn thuần… Bởi vì ta thật sự không nhớ ra được, lý do cung nhân sắp xếp như thế này là gì.”

Tào Mạnh trầm mặc một chút, nói.

Hoài nghi của Diệp Ninh Tào Mạnh công nhận, nhưng hắn ta lại cảm thấy Diệp Ninh nghĩ nhiều rồi. Bởi vì thật sự không có đạo lý.

Nếu nói các cung nhân có tâm tư khác, nhưng mà bọn họ đang có ý đồ gì đây?

“Lý do đặc biệt sắp xếp như thế này là cái gì? Có lẽ là vì để tạo ra một loại ảo giác, để cho ta cho rằng, tối hôm qua ta vẫn luôn đều ở cùng với ngươi.”

Diệp Ninh lẩm bẩm trong lòng, đây là lời nói trong lòng hắn, không hề nói ra ngoài.

Vì để nghiệm chứng một việc, hắn hỏi.

“Tối hôm qua Tào huynh có nhớ, có phải ngươi và ta vẫn luôn ở cùng nhau không?”

Tào Mạnh lắc đầu, nói.

“Không nhớ, sau khi ta say, thì đã bất tỉnh nhân sự, ban đêm mơ say giấc mộng, sáng sớm dậy vô cùng sảng khoái, đột nhiên nghe bên cạnh có tiếng ngáy vang lên, quay lại nhìn kỹ, thế mà lại là Diệp đại nhân.”

Chương 760: Bệ hạ nạp phi rồi! 2

Diệp Ninh gật đầu, cách nói của Tào Mạnh, đã nghiệm chứng một suy đoán của hắn. Cũng chính là nói, Tào Mạnh không thể nào xác định được có phải Diệp Ninh đều ở đây từ đầu đến cuối hay không.

Vậy thì chỉ có một khả năng, có lẽ Diệp Ninh không hề ngủ ở trong thiên điện, chỉ là nửa đêm mới được người đưa đến đây, rồi đặt hắn ở bên cạnh Tào Mạnh, có một cỗ ý giấu đầu hở đuôi, che giấu tai mắt của người khác.

Suy đoán này, Diệp Ninh vẫn như trước không nói ra, mà tiếp tục hỏi.

“Vừa rồi Tào huynh nói, khi ngươi tỉnh lại, nghe thấy tiếng ta ngáy?”

Tào Mạnh gật đầu, cười nói.

“Đúng thế, xem ra tối hôm qua Diệp đại nhân là thật sự quá say, sau một đêm say, ta không có bất kỳ vấn đề gì, mà Diệp đại nhân ngươi, thế mà lại ngủ rất say.”

Đối với chuyện này, Diệp Ninh không trả lời.

Bởi vì hắn cảm thấy, điều này càng thêm chứng thực suy đoán của hắn.

Chuyện này không quan trọng thì cũng thôi đi, nếu như trở nên nghiêm trọng, vậy thì có cái để nói rồi.

Tào Mạnh nói, sau khi hắn ta tỉnh lại không bị sao cả, tinh thần sảng khoái, nhưng mà Diệp Ninh, lại ngáy như sấm. Đây là vì sao?

Tửu lượng của Diệp Ninh không thấp hơn Tào Mạnh, luận thực lực càng không thua kém, không có đạo lý nói Tào Mạnh sau khi say rượu tỉnh dậy không có vấn đề gì, mà Diệp Ninh lại có hậu di chứng mạnh như thế?

Hơn nữa, tự người nhà mình biết chuyện nhà mình.

Diệp Ninh rất hiểu bản thân, từ xưa đến nay, thật ra sau khi uống rượu đều không có hậu di chứng quá nghiêm trọng. Lần trước sau khi uống say ở Hoa Thanh Trì, cũng không có vấn đề gì.

Lúc trước khi uống say với Huy Vương, cũng không có vấn đề gì. Không có lý nào mà lần này, lại say như thế.

Đương nhiên, nguyên nhân của tất cả những hoài nghi này, đều là ở do những cảnh tượng vụn vỡ mà rõ ràng đó ở trong đầu Diệp Ninh.

Những cảnh tượng đó, khiến cho hắn có loại cảm giác không phân biệt rõ được trong mơ và hiện thực. Nhưng vì sao lại như thế?

Chỉ dựa vào một trận say rượu? Vớ vẩn!

Trong ánh mắt của Diệp Ninh lóe lên ánh sáng nguy hiểm.

Chuyện này trở nên thú vị rồi, hắn cảm thấy bản thân, rất có khả năng đã gặp phải một chuyện khó tin nào đó.

Tào Mạnh không biết Diệp Ninh đang nghĩ cái gì, càng không thể nào tưởng tượng được những điều Diệp Ninh đã trải qua, nhưng mà hắn ta lại có thể nhìn ra, lúc này trạng thái của Diệp Ninh rất không bình thường, Tào Mạnh thu lại nụ cười, suy nghĩ một hồi, nói.

“Rốt cuộc Diệp đại nhân đang hoài nghi cái gì, ta không thể nào đoán được, càng không dễ suy đoán, vì thế nên không nói chuyện này nữa, nhưng ta không ngại nhắc nhở Diệp đại nhân một chút, đây không phải là nơi nào khác, mà là trong cung… Trong cung, không phải là nơi có thể giấu được bí mật, nếu như Diệp đại nhân có chuyện gì nghĩ không thông, vì sao không đi tìm bệ hạ?”

Lời nói của Tào Mạnh, đã đánh thức Diệp Ninh.

Loại nhắc nhở này, xuất phát từ hai phương diện.

Thứ nhất, lời nói của Tào Mạnh đúng là có đạo lý, hoàng cung là địa bàn của Cơ Minh Nguyệt, ở đây có rất ít chuyện có thể giấu được ánh mắt của Cơ Minh Nguyệt, nếu như Diệp Ninh muốn biết cái gì, tìm Cơ Minh Nguyệt, nhất định là không sai.

Thứ hai, đúng là khiến cho Diệp Ninh tỉnh dậy như một giấc mơ.

Trong những cảnh tượng vỡ vụn ở trong đầu, đột nhiên xuất hiện một bóng dáng mơ hồ, trong lúc mơ hồ, thế mà Diệp Ninh lại nhìn thấy thân ảnh thướt tha đó mặc hoàng bào…

Người này là ai?

Vì sao lại có mấy phần giống với Cơ Minh Nguyệt?

Những hoài nghi ở trong đầu Diệp Ninh, đột nhiên liên kết lại với nhau.

Nếu như nói, ở trong hoàng cung, có ai có thể có loại năng lực này, tính kế hắn chặt chẽ như thế, vậy thì người đó, chỉ có thể là Cơ Minh Nguyệt hoặc chính là Cơ Minh Nguyệt làm, vậy thì tất cả những điều này đều trở nên hợp lý.

“Tào huynh đã giúp ta một việc lớn, ngày khác ta mời ngươi uống rượu!”

Diệp Ninh đứng dậy, nói.

“Mời ngươi uống rượu ngon chân chính, rượu cao độ, tiêu chuẩn mà ngươi chưa từng uống!”

Nhìn bóng lưng của Diệp Ninh, Tào Mạnh lắc đầu.

Hắn ta không hiểu rốt cuộc Diệp Ninh đang hoài nghi thứ gì. Nhưng điều này không có liên quan gì đến hắn ta.

Tào Mạnh nhớ ra những gì Diệp Ninh nói.

“Rượu ngon chân chính?”

Đúng là có mấy phần chờ đợi.

Rốt cuộc là rượu như thế nào, có thể khiến cho Diệp Ninh lớn tiếng khen ngợi.

Nhưng tạm thời Diệp Ninh nhất định là không có tâm tư làm chuyện này, hắn khí thế hùng hổ, trực tiếp đi thẳng về phía ngự thư phòng. Trên đường đi, càng nghĩ càng cảm thấy không bình thường.

“Cẩu Hoàng đế này, rốt cuộc đã làm gì với ta?”

Diệp Ninh đã kiểm tra một lượt cơ thể của mình. Trên dưới, không có tổn thương gì.

Nhưng chỉ cảm thấy mệt.

Nhưng vì sao lại mệt mỏi như thế?

Diệp Ninh suy nghĩ kỹ, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Hắn đến ngự thư phòng, thái giám trông cửa nhìn thấy hắn, vội vàng đi lên phía trước hành lễ.

Chương 761: Bệ hạ nạp phi rồi! 3

“Bái kiến Giám Chính đại nhân.”

Diệp Ninh sắc mặt âm trầm, nói.

“Đi, thông báo một tiếng, nói là ta muốn gặp bệ hạ.”

Tiểu thái giám vội vàng nhận lệnh, chạy bước nhỏ đi vào trong ngự thư phòng.

Một lúc sau, có người đi ra, không phải là Cơ Minh Nguyệt, mà là Lưu Cẩn. Lưu Cẩn nhìn về phía Diệp Ninh, trong mắt tràn ngập nụ cười.

“Diệp đại nhân, ngài đến rồi.”

Lưu Cẩn là người quen cũ.

Khi Diệp Ninh nhìn thấy hắn ta, thái độ mềm dịu đi không ít, lời nói cũng không có cố kỵ gì nữa.

“Lão Lưu, dẫn ta đi vào gặp cẩu Hoàng đế.”

Lưu Cẩn tự động phớt lờ xưng hô của Diệp Ninh, lắc đầu, nói.

“Sợ là không thể nào làm theo ý của Diệp đại nhân rồi, hôm nay thân thể bệ hạ không khỏe, không hề đến ngự thư phòng phê duyệt tấu sớ, mà là nghỉ ngơi ở trong tẩm cung.”

Hoài nghi ở trong mắt của Diệp Ninh nhanh chóng phóng lớn.

“Thân thể không khỏe?”

Trong trời đất này là gì có chuyện nào trùng hợp như thế?

Ta vừa muốn gặp ngươi, thân thể của ngươi đã không khỏe rồi, theo cái nhìn của Diệp Ninh, chuyện này hoàn toàn là đang tránh né không gặp hắn. Nhưng Lưu Cẩn lại vô cùng kiên quyết, một bộ dáng vẻ lo lắng trùng trùng.

“Đúng là như thế, hôm nay bệ hạ không chỉ không đến ngự thư phòng, buổi triều sớm ngày mai cũng hủy bỏ rồi.”

Nghe xong, Diệp Ninh chau mày.

Chuyện này không bình thường, Cơ Minh Nguyệt có tiếng chăm chỉ. Kể từ sau khi không giả làm hôn quân nữa, chăm chỉ chính sự là hình tượng lớn nhất của Cơ Minh Nguyệt.

Thế mà bây giờ đến buổi triều sớm cũng hủy bỏ rồi, lẽ nào cơ thể thật sự không thoải mái? Hoài nghi ở trong lòng Diệp Ninh càng ngày càng lớn.

Nhưng nếu như Cơ Minh Nguyệt đã không ở đây, hắn cũng không thể nào giết đến tẩm cung để tìm người, làm như thế cũng quá không có EQ rồi. Dù sao chạy được hòa thượng cũng không chạy được miếu, sớm muộn gì Cơ Minh Nguyệt cũng sẽ xuất hiện, cũng không cần vội vàng.

Sau khi Diệp Ninh rời đi, tin tức truyền đến tẩm cung. Cơ Minh Nguyệt thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Cuối cùng cũng đuổi được hắn đi rồi.”

Nhưng Khương Thanh Uyển ở bên cạnh lại lắc đầu, nói.

“Bệ hạ nên đi gặp ngài ấy, người không gặp ngài ấy, Diệp đại nhân nhất định sẽ cho rằng bệ hạ có ý trốn tránh, sẽ chỉ càng hoài nghi thêm.”

“Chuyện này, đương nhiên Trẫm biết.”

Cơ Minh Nguyệt cười khổ một tiếng.

“Nhưng mà Trẫm, là thật sự không thoải mái!”

Trong sự ngạc nhiên của Khương Thanh Uyển. Cơ Minh Nguyệt cười khổ mấy tiếng.

Nàng không nói gì nữa, Khương Thanh Uyển ngay lập tức hiểu ra.

Bà sống nhiều năm như thế, có cái gì chưa từng gặp, trong chớp mắt đã biết, Cơ Minh Nguyệt đây là bị hậu di chứng rồi. Nếu như là như thế, đúng thật là không có cách nào ra ngoài gặp Diệp Ninh.

Bây giờ chính là lúc Diệp Ninh hoài nghi mạnh nhất, nếu như thân thể không khỏe, rất dễ dàng để hắn nhìn thấy lỗ hổng. Vì thế Khương Thanh Uyển thở dài một hơi, không nói thêm gì nữa.

Nhưng Cơ Minh Nguyệt lại thay đổi giọng nói.

“Không sao, cho dù hắn hoài nghi thì có làm sao? Không có chứng cứ? Có thể làm gì được Trẫm?”

Cơ Minh Nguyệt ngẩng cổ lên, là một bộ dáng vô cùng tự tin.

Diệp Ninh không biết kế hoạch của Cơ Minh Nguyệt, vừa trở về nghỉ ngơi, vừa đợi Cơ Minh Nguyệt xuất hiện. Nhưng lần này, Cơ Minh Nguyệt nghỉ ngơi cả ba ngày.

Cuối cùng sau đó cũng xuất hiện, nhưng lần này xuất hiện, đã trực tiếp tuyên bố một tin tức quan trọng.

“Bệ hạ nạp phi rồi!”

Tin tức này, chấn động rất nhiều người.

Diệp Ninh cũng bị chấn động? Nạp phi?

Mọi người nhanh chóng thăm dò tin tức, sau đó rất nhanh đã biết được nội tình.

Hóa ra, phi tử mà Cơ Minh Nguyệt nói nạp phi, không phải là ai khác, chính là Tiêu Thiển Thiển. Tiêu Thiển Thiển đã vào cung rồi, sắc phong làm “Tiêu Phi”!

Tin tức này, khiến cho Diệp Ninh có chút mơ hồ.

“Có nhầm không vậy?”

Cơ Minh Nguyệt nạp phi?

Khi tin tức này truyền đến, khiến cho Diệp Ninh dự định dùng khí thể hùng hổ đi hỏi cho rõ ràng đã ngây người. Ban đầu khi nghe được tin tức này, không biết vì sao, trong lòng hắn có một loại cảm giác mất mát vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng càng nhiều hơn, vẫn là hoài nghi.

“Không đúng.”

“Tại sao lại như thế?”

“Sao hắn ta có thể nạp phi?”

Trong đầu Diệp Ninh xuất hiện một một số đoạn ký vức tiêu hồn vỡ vụn, những đoạn ký ức này ghép lại, mơ mơ hồ hồ chồng lên bóng hình của một người nào đó, không phải ai khác, chính là Cơ Minh Nguyệt.

Rất nhiều chuyện, chỉ là chưa nghĩ sâu, một khi suy nghĩ theo một phương hướng nào đó, sẽ phát hiện rất nhiều điểm hoài nghi chưa từng để ý. Ví dụ như con người Cơ Minh Nguyệt, khi Diệp Ninh lần đầu tiên gặp mặt Cơ Minh Nguyệt, đã sinh ra cảm giác “kinh diễm”.

Dù sao kiếp trước hắn cũng là người trải qua thời đại bùng nổ thông tin, người như thế nào mà Diệp Ninh chưa từng gặp, to son trát phấn, mặt trắng, ẻo lả… Nhưng Cơ Minh Nguyệt hoàn toàn khác với bọn họ.

Chương 762: Đã gặp Diệp Ninh trước, những người khác sao có thể lọt được vào mắt của ta

Lúc đầu khi gặp Cơ Minh Nguyệt, Diệp Ninh cảm thấy, Cơ Minh Nguyệt chính là nam sinh có hình dáng nữ tiêu chuẩn. Một người nam nhân, lại giống như là mỹ nữ tuyệt sắc vậy.

Nhưng điều này tuyệt đối không thể hiện ra người đó quá nữ tính, sẽ chỉ khiến cho người khác thấy tuy người đó là nam sinh, nhưng đúng là còn xinh đẹp hơn phái nữ. Đây chính là

cảm giác mà Cơ Minh Nguyệt mang đến cho người khác trong quá khứ.

Chính là bất luận Cơ Minh Nguyệt xinh đẹp như thế nào, nhưng mà khi ngươi lần đầu tiên nhìn thấy, tuy sẽ bởi vì dung mạo mà cảm thấy kinh diễm, nhưng vẫn là theo bản năng cho rằng đó là nam sinh.

Lúc trước Diệp Ninh sẽ không suy nghĩ đến nguyên nhân trong đó, bây giờ suy nghĩ kỹ, trong lòng đã có chút đáp án. Sở dĩ là như thế, chủ yếu có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, là khí chất trên người Cơ Minh Nguyệt, đúng là hơi thiên về cứng rắn, tuy dáng vẻ có chút nữ tính, nhưng mà trung hòa với khí chất ở trên người, lại thể hiện ra trung tính.

Thứ hai, chính là thân phận của Cơ Minh Nguyệt.

Cơ Minh Nguyệt là cửu ngũ chí tôn, mà cửu ngũ chí tôn, chính là nam nhân, đây là một loại tư tưởng truyền thống.

Ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo của mọi người đã nhận định rõ chuyện này, vậy thì sẽ không có hoài nghi gì đối với Cơ Minh Nguyệt nữa, cho dù là Tiên Môn lúc đầu, nằm mơ cũng muốn công kích Cơ Minh Nguyệt, nhưng cũng chưa từng hoài nghi giới tính của Cơ Minh Nguyệt.

Bởi vì trong tiềm thức của người ở thế giới này, không tồn tại loại thứ như là nữ đế. Nhưng đối với Diệp Ninh, rõ ràng không phải như thế. Nữ đế hắn không xa lạ gì, trong lịch sử ở đời trước của hắn, bất luận là phương đông hay là phương tây, đều từng xuất hiện nữ hoàng và nữ đế, đối với chuyện này, Diệp Ninh không có chướng ngại nhận thức như người khác.

Vì thế, sau đêm mê loạn đó, đầu tiên Diệp Ninh chỉnh lý một chút suy nghĩ của mình, tiếp đó đã bắt đầu nghi ngờ Cơ Minh Nguyệt một cách hợp lý.

Hoài nghi này, đã phát hiện rất nhiều điểm nghi hoặc. Đầu tiên là vấn đề dung mạo của Cơ Minh Nguyệt.

Không chỉ nam sinh có dáng vẻ nữ tính, hơn nữa liên quan đến đặc điểm của nam tử, không có râu, không có hầu kết.

Thứ hai, lúc đầu mở yến tiệc cho Thái Hậu, Diệp Ninh cùng ngồi với Cơ Minh Nguyệt, khoảng cách hai người gần như thế,

không thể tránh được, khiến cho hắn ngửi thấy mùi thơm phát ra từ cơ thể Cơ Minh Nguyệt.

Cỗ mùi thơm đó, rất dễ chịu. Chỉ là lúc đầu Diệp Ninh lại vô cùng chán ghét.

Bởi vì hắn cảm thấy sợ rằng Cơ Minh Nguyệt có bệnh, một người đàn ông, xông hương lên người là cái gì chứ? Nhưng mà bây giờ suy nghĩ lại, cỗ hương thơm đó, có lẽ không phải là huân hương.

Sau đó nữa, cũng là một điểm Diệp Ninh cảm thấy không đúng nhất.

Đó chính là ánh mắt của Cơ Minh Nguyệt.

Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn.

Ánh mắt của một người, vĩnh viễn có thể thể hiện ra rất nhiều tin tức.

Có điều ánh mắt cũng có thể giả tạo, cửa sổ tâm hồn cũng có thể đóng lại.

Rõ ràng Cơ Minh Nguyệt chính là người giả tạo xuất sắc, hoặc là nói, người có thể bước lên đế vị, trở thành cửu ngũ chí tôn, ngoại trừ vô cùng ngu ngốc ra, có lẽ những người khác đều có thiên phú tương tự.

Một khi con người đến thời điểm nguy cấp, sẽ không ngụy trang bản thân nữa. Bộc lộ chân tình, là điều chắc chắn.

Cơ Minh Nguyệt, rõ ràng chính là đã bộc lộ chân tình nhiều lần.

Lúc đầu khi đại chiến kinh thành, ánh mắt kiên quyết mà kiên cường đó của Cơ Minh Nguyệt, khiến cho Diệp Ninh nhớ rất rõ ràng.

Tiếp theo đó, Diệp Ninh chịu áp lực cực lớn đi đến Tính Châu, trong ánh mắt Cơ Minh Nguyệt nhìn hắn, có ngàn vạn cảm xúc không nỡ.

Nói đến gần đây, trước trận đại chiến Chương Hà, Cơ Minh Nguyệt cho rằng đây là trận chiến cuối cùng, còn ôm tâm tư cùng nhau chết, ánh mắt lúc đó của Cơ Minh Nguyệt, có một loại nhu tình không thể che giấu.

Đặc biệt là những lời mà Cơ Minh Nguyệt nói lúc đầu, càng là vô cùng đáng nghi. Cơ Minh Nguyệt nói nữ tử lúc trước xuất hiện ở trong hoàng cung, là muội muội của mình.

Lúc đó Diệp Ninh đã cảm thấy có rất nhiều lỗ hổng. Bây giờ nghĩ lại, càng cảm thấy không thể nào.

Vẫn là câu nói đó, trong hoàng thất không có bí mật gì cả, nếu như tiên hoàng thật sự có công chúa, sao có thể che giấu được nhiều người như vậy? Thật sự cho rằng người khác đều là kẻ ngốc sao?

Hơn nữa không nói đến nữ tử đó thì thôi, một khi nói đến, Diệp Ninh lại có rất nhiều nghi hoặc. Tình huống ngày hôm đó, gần như giống hết với mấy ngày trước.

Cũng là yến tiệc hoàng cung, cùng là uống rượu ở trong cung, sau đó bản thân say đến bất tỉnh nhân sự. Ở trong giấc mơ khi say, nữ tử đó bất ngờ xuất hiện.

Chỉ có điều lần trước, chỉ là gặp mặt.

Mà lần này, đã là thực hiện trong một bước.

Chương 763: Đã gặp Diệp Ninh trước, những người khác sao có thể lọt được vào mắt của ta 2

Cùng một địa điểm, cùng một thời gian, cùng một người, nhiều chuyện như thế, điều này sao có thể khiến cho Diệp Ninh không cảm thấy trùng hợp?

Hơn nữa chuyện càng trùng hợp hơn đó là, nữ tử xuất hiện trong mơ đó, lại giống với Cơ Minh Nguyệt một cách đáng kinh ngạc.

Lần trước Diệp Ninh đã cảm thấy có chút giống, chỉ có điều tất cả mọi người đều nói là hắn nằm mơ, đến ngay cả hắn cũng bị dẫn nghĩ theo hướng đó, cho dù trong lòng có hoài nghi, nhưng cũng không nghĩ nhiều, nhưng mà lần này, chắc chắn đã đã khắc sâu ghi nhớ hơn, bóng hình của hai người chồng lên nhau, Diệp Ninh có được một kết luận kinh người.

“Lẽ nào, cẩu Hoàng đế kia là nữ nhi?”

Sắc mặt hắn thay đổi nhiều lần.

Suy nghĩ này vừa mới xuấy hiện, đã bén rễ nảy mầm ở trong lòng hắn, sau đó phát triển nhanh chóng.

Bởi vì tất cả những chuyện trong quá khứ, lúc đó biết thì bình thường, lúc này nghĩ lại, đúng là lờ mờ xuất hiện dấu vết. Những dấu vết này, khiến cho Diệp Ninh càng thêm chắc chắn suy đoán của mình.

Nếu như Cơ Minh Nguyệt là nữ đế, vậy thì rất nhiều chuyện trong quá khứ, sẽ trở nên hợp lý…

Nhưng chuyện Cơ Minh Nguyệt là nữ đế, bản thân chính là một chuyện rất không hợp lý. Hơn nữa…

Nói lại, cho dù ngươi là nữ đế thì như thế nào, ngươi cũng không thể… cũng không thể… cũng không thể đối với ta như thế chứ? Vừa nghĩ đến đây, Diệp Ninh không kìm được ngứa ngáy khắp người.

Ta làm người hai đời, bây giờ ta tốt xấu gì cũng là Bán Thánh, tấm gương cho thiên hạ, lãnh tụ Nho đạo, Giám Chính Viện giám sát… Ta không cần thể diện sao?

Diệp Ninh quyết định, nhất định phải tìm Cơ Minh Nguyệt hỏi cho rõ ràng, chuyện này không kết thúc dễ dàng như thế. Nhưng đúng vào lúc này, tin tức Cơ Minh Nguyệt nạp phi truyền đến tai hắn.

Điều này khiến Diệp Ninh vô cùng ngạc nhiên. Nạp phi?

Nếu suy đoán của Diệp Ninh là thật, vậy thì sao Cơ Minh Nguyệt có thể nạp phi chứ? Cơ Minh Nguyệt là một nữ tử, rồi lại lấy một nữ tử khác?

Hơn nữa nạp phi cũng thôi đi, có trùng hợp hay không, phi tử đó thế mà lại là Tiêu Thiển Thiển. Đối với Tiêu Thiển Thiển, ký ức của Diệp Ninh chắc chắn vô cùng sâu sắc.

Nguyên nhân rất đơn giản, đầu tiên Tiêu Thiển Thiển nhất định là một mỹ nhân.

Nàng ta có dáng vẻ quyến rũ trời sinh, tiếp đó lại là lãnh đạo đội ngũ tình báo của Đại Chu, chưởng quản Mật Điệp Ti, lúc đầu lần gặp mặt ở Xuân Phong Lâu, khiến cho Diệp Ninh vô cùng tức giận. Mấy chuyện này kết hợp với nhau, Diệp Ninh sao có thể quên đi nữ nhân xấu xa này?

Hắn còn biết, sở dĩ Tiêu Thiển Thiển có thể tuổi còn trẻ mà đã được Cơ Minh Nguyệt tin tưởng như thế, bản thân ở vị trí cao, nguyên nhân lớn nhất, chính là Tiêu Thiển Thiển và Cơ Minh Nguyệt được xem như là lớn lên bên nhau.

Khi hai người còn nhỏ, đã xây dựng tình bạn. Vì thế, mới tin tưởng lẫn nhau.

“Không đúng lắm!”

Diệp Ninh cười lạnh một tiếng, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng lúc.

Giả sử Cơ Minh Nguyệt là nam tử, vậy thì Tiêu Thiển Thiển tuyệt đối là thanh mai trúc mã của Cơ Minh Nguyệt. Nếu như có ý, vậy thì lúc trước có thể cưới Tiêu Thiển Thiển.

Nhưng trước đó vẫn luôn không có một chút dấu vết nào về hương diện này, đột nhiên phát triển với tộc độ cực nhanh,

chuyện này nhìn như thế nào, cũng có chút quỷ dị. Khi còn ở kiếp trước, Diệp Ninh từng nhìn thấy rất nhiều trường hợp, những đôi nam nữ càng quen thuộc, cùng nhau lớn lên, càng khó trở thành một đôi, bởi vì quá quen thuộc rồi, thân phận của đối phương càng giống như là bạn bè người nhà, mà không phải là người yêu.

Vậy thì Cơ Minh Nguyệt và Tiêu Thiển Thiển, lúc trước đại khái chính là loại tình huống này.

Nhưng mà bây giờ bất ngờ xoay chuyển, điều này theo cái nhìn của Diệp Ninh, chắc chắn là giấu đầu hở đuôi. Hắn suy nghĩ một hồi, trực tiếp đi vào cung.

Trong cung đã tập trung rất nhiều người. Bởi vì đây là một tin tức lớn.

Thiên Tử nạp phi, còn là vị phi tử đầu tiên, điều này đại biểu cái gì?

Đại biểu cuối cùng Cơ Minh Nguyệt nghĩ thông rồi, Thái Tử mà mọi người mơ ước đã lâu, có hy vọng rồi.

"Tiêu cô nương lắc mình một cái, trở thành Tiêu Phi, đúng thật là không thể tin được."

"Nhưng theo ta thấy, Tiêu Phi nương nương cũng là một nữ tử kỳ tài, vừa đúng xứng đôi với bệ hạ."

"Bây giờ hậu cung của bệ hạ không có chủ nhân, một khi Tiêu Phi sinh ra hoàng tử, nhất định sẽ trở thành Hoàng Hậu."

"Liệt tổ liệt tông Đại Chu phù hộ, bệ hạ nhất định phải sinh được long tử!"

Khi Diệp Ninh đến, quần thần đã nghi luận xôn xao.

Trong những lời nói nghị luận, đầu giữ thái độ công nhận đối với chuyện này.

Đầu tiên đúng là bọn họ đã nhìn thấy hy vọng có Thái Tử, tiếp đó Tiêu Thiển Thiển cũng khá tốt. Có năng lực, cũng cùng trải qua hoạn nạn, dáng vẻ càng là quốc sắc thiên hương.

Điều này tuyệt đối được coi như là xứng đôi với Cơ Minh Nguyệt.

Chương 764: Đã gặp Diệp Ninh trước, những người khác sao có thể lọt được vào mắt của ta 3

Diệp Ninh chú ý đến, cho dù là mấy vị đại nho như Liễu Thận, cũng nghĩ như thế. Nhưng trong lòng hắn lại có chút khó chịu.

"Tiêu Phi?"

Diệp Ninh lạnh lùng hừ một tiếng.

Đây đúng thật là hai nữ nhân xấu xa tụ lại với nhau.

"Bệ hạ đến!"

Trong đại điện, vang lên giọng nói của Lưu Cẩn.

Tiếp đó, nhìn thấy Cơ Minh Nguyệt chậm rãi đi đến.

Nghi trượng của Thiên Tử không thiếu một cái nào, trái phải có cung nữ vây quanh, thể hiện ra rất có khí thế. Trước đây, Cơ Minh Nguyệt là một người không câu nệ tiểu tiết, rất ít khi long trọng như thế này. Vốn dĩ Diệp Ninh muốn đến đây nói chuyện, nhìn thấy cảnh tượng này, cũng ngậm miệng lại.

Sau khi Cơ Minh Nguyệt ngồi xuống, vẫn là phong thái cũ, hiện ra rất lạnh lùng, không nói lời nào, trực tiếp ngồi xuống.

Mà Lưu Cẩn, lại đi lên phía trước mấy bước.

"Bệ hạ có chỉ…"

Đây là thánh chỉ sắc phong Tiêu Thiển Thiển làm Tiêu Phi.

Ngoài trừ sắc phong làm chủ một cung điện ra, còn ban thưởng rất nhiều châu báu trang sức, các loại son phấn,… Chỉ nghe những lễ vật ban thưởng dài dằng dặc đó, đã biết được Tiêu Phi được sủng ái như thế nào.

Sau khi phong thưởng, chính là Tiêu Phi gặp mặt quần thần.

Thật ra hậu cung sắc phong phi tử, vốn dĩ không nên gặp quần thần.

Nhưng bây giờ Tiêu Thiển Thiển đặc biệt nhiều thêm một quá trình như vậy, đương nhiên không phải là không có mục đích,

điều này đại biểu, chỉ cần có thể sinh ra hoàng tử, vị trí chủ nhân hậu cung, nhất định là của nàng ta.

Hoàng Hậu, mẫu nghi thiên hạ, đó là quốc mẫu, điều này đương nhiên có liên quan rất lớn với quần thần. So với trước đây, Tiêu Thiển Thiển mất đi mấy phần kiều my, nhiều thêm mấy phần uy nghiêm.

Đầu đội hoa quan, trâm cài tóc đỏ rực hiện ra vô cùng uy nghiên, trên người mặc cung trang, càng là toát ra khí chất cao quý nồng đậm. Chỉ nhìn bộ dáng này, đã có mấy phần khí thế chủ nhân hậu cung rồi.

Quần thần tự nhiên cúi đầu, bái kiến Tiêu Phi. Một loạt quá trình này, vô cùng kín kẽ. Diệp Ninh vẫn luôn không tìm được cơ hội mở miệng.

Đợi đến sau khi nghi thức kết thúc, Diệp Ninh ngẩng đầu lên, phát hiện thế mà đã không thấy Cơ Minh Nguyệt đâu nữa. Chỉ còn lại Tiêu Thiển Thiển, cuối cùng để quần thần lui ra ngoài.

Điều này chắc chắn khiến cho Diệp Ninh ngứa răng.

"Cẩu Hoàng đế này là đang tránh ta!"

Vốn dĩ Diệp Ninh vẫn chỉ là nghi ngờ, nhưng bây giờ ngay lập tức đã chắc chắn. Trong này nhất định có chuyện gì đó.

Nếu như không có gì gian dối, Cơ Minh Nguyệt trốn tránh hắn làm cái gì? Tiêu Phi ở trong cung Ngọc Thục, Cơ Minh Nguyệt ngồi ở trên ghế, cầm tách trà, cẩn thận thổi nước trà, thong thả ung dung uống.

"Ngươi đừng nói chứ, phương pháp pha trà của tên xấu xa đó, đúng là đã tìm được hương vị mà trào đạo vốn nên có, cay đắng ngọt bùi của đời người, phảng phất như đều nằm trong tách trà này."

Tiêu Thiển Thiển xoay người sang một bên, rất không có hình tượng trợn mắt lên, nói.

"Bệ hạ của ta, người còn uống trà được nữa hả? Vừa rồi ngài không nhìn thấy, sau khi Diệp Ninh phát hiện người trốn mất, ánh mắt đó, trong nháy mắt đã không đúng lắm, ta nhìn thấy sát khí ở trong ánh mắt đó!"

Cơ Minh Nguyệt thờ ơ lắc đầu, nói.

“Dù sao không tìm được Trẫm, người gấp gáp là bản thân hắn, liên quan gì đến Trẫm? Lúc trước đồ xấu xa đó khiến cho Trẫm rất nhiều lần không thoải mái, cũng đến lúc để cho hắn biết một chút tư vị cái gì gọi là gấp gáp rồi.”

Tiêu Thiển Thiển đỡ trán, nhìn Cơ Minh Nguyệt từ trên xuống dưới, trong mắt lộ ra thần sắc trêu ghẹo.

“Bệ hạ là muốn nhìn thấy hắn gấp gáp nên mới không gặp hắn, hay là bởi vì sợ hắn mà không dám gặp hắn?”

Một câu này nói ra, đột nhiên động tác của Cơ Minh Nguyệt cứng lại.

Nhưng sau đó lại lập tức bình thường lại, trong ánh mắt lóe lên thần sắc xấu hổ.

“Trẫm là cửu ngũ chí tôn, Trẫm sao có thể sợ hắn? Hắn có thể làm gì Trẫm?”

Tiêu Thiển Thiển cười nhẹ một tiếng, bước lên nắm lấy một lọn tóc xinh đẹp của Cơ Minh Nguyệt, nghịch nó một chút nói.

“Trên đời này làm gì có cửu ngũ chí tôn như vậy? Người là đã đưa cho Diệp đại nhân… Muội muội tốt của ta, người đúng là giấu ta thật sâu nha, bất tri bất giác, thế mà lại làm ra loại chuyện này.”

Nói đến đây, tự nhiên Tiêu Thiển Thiển vô cùng cảm khái. Nàng ta đúng là cùng nhau lớn lên với Cơ Minh Nguyệt.

Nhưng nàng ta đúng thật là không biết Cơ Minh Nguyệt là nữ nhi.

Chỉ là trong quá trình chung sống với nhau, đúng là không có gì cách biệt, lúc trước còn cho rằng nguyên nhân chỉ là do quan hệ tốt, bây giờ mới biết, hóa ra bởi vì hai người đều là nữ tử.

Khi vừa mới biết được tin tức này, Tiêu Thiển Thiển vô cùng kinh ngạc, mất cả nửa ngày mới chấp nhận được chuyện này.

“Lúc trước Trẫm là không có cách nào, tiên hoàng không có con trai, vì để tiếp nối Đại Chu, Trẫm chỉ có thể che giấu thân phận, kế thừa hoàng vị, mà chuyện Trẫm làm đối với Diệp Ninh, cũng là vì suy nghĩ cho đại cục, nếu như Đại Chu muốn tồn tại ngàn năm thiên cổ, nhất định phải có Thái Tử… Không

giấu tỷ tỷ, ngoại trừ nguyên nhân này ra, ta đúng là có tình cảm sâu đậm với Diệp Ninh… Chỉ đáng tiếc, khiến cho tỷ tỷ phải chịu ủy khuất."

Chương 765: Bên bờ biển đông, trên đảo sương mù

Cơ Minh Nguyệt đặt tách trà xuống, thâm tình nói. Tiêu Thiển Thiển là người hy sinh lớn nhất.

Nhìn thì có vẻ là trở thành phi tần cao quý trong cung, nhưng trên thực tế lại là mất đi khả năng gả cho người khác. Vì sao lễ vật ban thưởng lại nhiều như thế, thật ra đây là Cơ Minh Nguyệt cố ý bồi thường.

"Muội muội không cần cảm thấy có lỗi, ta không có hứng thú gì với nam tử trong thiên hạ, vào cung, còn có thể ở bên muội muội cả ngày, như thế, cũng không phải chuyện xấu."

Tiêu Thiển Thiển mỉm cười nói.

Nhưng trong lòng, lại lặng lẽ bổ sung thêm một câu.

"Sở dĩ ta không có hứng thú với nam tử, là bởi vì ta đã gặp Diệp Ninh trước."

Vừa gặp Diệp Ninh cả đời khó quên, đâu chỉ là một mình Cơ Minh Nguyệt?

Cơ Minh Nguyệt dùng chuyện nạp phi chặn ở phía trước nên tạm thời trong thời gian này không gặp Diệp Ninh.

Nhưng điều này không hề đại biểu nàng vĩnh viên đều có thể dùng lý do này.

Vì thế Diệp Ninh không hề dự định bỏ qua chuyện này, trong đầu hắn có quá nhiều nghi vấn, muốn từ chỗ Cơ Minh Nguyệt tìm được đáp án. Nhưng có những lúc, trời không theo ý người.

Vào lúc Diệp Ninh đang bận đấu trí đấu dũng với Vơ Minh Nguyệt, một tin tức, được truyền đến kinh thành.

Hơn nữa dùng tốc độ kinh người lan truyền ra ngoài, rất nhanh đã trở thành tin tức nóng hổi truyền xôn xao khắp đường phố.

Tin tức này không phức tạp.

Khi nước Ngụy quy hàng, Tào Mạnh mang theo chức vị Chinh Tây đại tướng quân, dẫn theo đại quân đi đến tây vực. Rất nhiều chuyện đã bắt đầu xuất hiện.

Ví dụ như công tác tuyên truyền, chuyện nước Ngụy quy Chu, đương nhiên đáng được biên tập thành sách, bộ máy to lớn của triều đình Đại Chu làm việc, rất nhanh đã định nghĩa chuyện này thành chính trị tuyệt đối đúng đắn.

Cũng chính là nói, Tào Mạnh biến thành nhân vật chính diện lãng tử quay đầu. Mà Tào Mạnh, càng có tác dụng trở thành tấm gương ngàn vàng mua xương ngựa.

Kinh nghiệm của Tào Mạnh, nói với người đời, đặc biệt là năm vị vương còn lại, lúc này quy hàng Đại Chu, cũng có thể có được đối đãi trọng hậu.

Rất nhiều người đều sẽ nghĩ, đến loại phiên vương lúc trước một tay che trời như Tào Mạnh, thế mà cũng có thể có được sự tha thứ của triều đình, vậy thì một chút chuyện của bản thân tính là cái gì chứ?

Rất nhiều người đều ôm loại suy nghĩ này, tuy trong thời gian ngắn năm vị vương kia không hề có ý quy hàng, nhưng mà các quan lại tài tử ở trong lãnh thổ của năm nước, lại xuất hiện tình huống chạy trốn khỏi lãnh thổ trong diện rộng, không có gì để nghi ngờ, bọn họ đến đầu nhập cho Đại Chu.

Sự gia nhập của những người này, chắc chắn khiến cho thanh thế càng thêm mạnh mẽ. Ngoại trừ chuyện đó ra, còn có sự quản lý đối với nước Ngụy.

Nước Ngụy ngày trước, hiện nay là Duyễn Châu.

Tuy nói, nước Ngụy trong quá khứ, được xem như là vùng đất thái bình đứng đầu thiên hạ, nhưng mà chuyện gì cũng đều sợ so sánh. So sánh với những bách tính sống dưới tân chính, cuộc sống của bách tính nước Ngụy, có chút không đủ.

Vì thế khi Duyễn Thâu trở về, một số lượng lớn quan lại mang theo kinh nghiệm tân chính phong phú, đi đến Duyễn Châu, nhanh chóng tiếp quản hoạt động của toàn bộ Duyễn Châu.

Như thế, đã hình thành ba loại tình huống.

Thứ nhất là hò hét cổ động, mọi người vô cùng tán đồng và phối hợp, những người này đều là bách tính, bọn họ mong chờ tân chính cũng không phải một ngày hai ngày nữa, bây giờ gió xuân tân chính cuối cùng cũng bao trùm Duyễn Châu, điều này đối với bọn họ mà nói đương nhiên là một chuyện vui to lớn.

Phải biết rằng Duyễn Châu và Tính Châu ở rất gần nhau, Lương Châu ở giữa, cách một con sông Chương Hà, vì thế bách tính thương nhân đi lại với nhau vô cùng thân thiết.

Chính bởi vì thân thiết, nên bọn họ mới hiểu rõ tân chính đối với bọn họ mà nói có lợi ích to lớn như thế nào.

Tưởng tượng một chút, buổi sáng ngươi đến Tính Châu làm việc, nhìn thấy thành thị phồn hoa, cùng với cuộc sống đầu đủ của bách tính địa phương, chính là vô cùng hâm mộ, kết quả buổi chiều trở về Duyễn Châu, nhìn thấy lại là một mảnh đổ nát hoang vu.

Đó là cảm giác như thế nào?

Sợ rằng rất khó có người không sinh ra lòng ghen tỵ.

Đặc biệt là từ xưa đến nay, Tính Châu là một nơi nghèo khó, mà Duyễn Châu là trọng địa, phồn hoa phú quý. So sánh như thế, càng thêm rõ ràng hơn.

Vì thế nói, bách tính có loại phản ứng này, là điều bình thường nhất, vô số bách tính, hóa thành người ủng hộ kiên định nhất của tân chính. Có sự tồn tại của bọn họ, sự phát triển của tân chính ở Duyễn Châu, sẽ rất nhanh hình thành quy mô lớn.

Nhưng cũng không phải tất cả đều rất thuận lợi.

Tình huống thứ hai, chính là phản đối tân chính, những người mang một sự phản kháng vô cùng mạnh mẽ đối với Đại Chu. Những người này, đương nhiên là thế gia quý tộc.

Chương 766: Bên bờ biển đông, trên đảo sương mù 2

Bọn họ giống hệt với những thế gia quý tộc ở Tính Châu, vô số năm nay, thôn tính đất đai, chèn ép cuộc sống của bách tính. Bây giờ thanh kiếm sắc bén là tân chính, trực tiếp chĩa vào bọn họ.

Bọn họ là những người khó chấp nhận chuyện này nhất.

Nhưng đương nhiên bọn họ không thể nào giống với thế tộc Tính Châu, trực tiếp khởi nghĩa vũ trang. Bởi vì bọn họ đã nhìn thấy kết cục ở thế tộc Tính Châu.

Nhìn thấy một lần nhớ cả đời, cho dù trong lòng bọn họ có bất mãn như thế nào, có thống hận như thế nào, nhưng mà ở trước mặt thực lực tuyệt đối, cũng không có vốn liếng để kiêu ngạo.

Vết xe đổ của người đi trước là bài học của người đi sau, những thế gia quý tộc này, ngoài bề mặt tuyệt đối không dám khiêu khích, nhưng trong bóng tối, lại không ngừng làm mấy hành động nhỏ, nghĩ ra ngàn vạn kế sách để ngăn cản tân chính.

Những thế gia quý tộc kiên định ngăn cản tân chính như thế, đại khái có thể chia thành hai loại, một là phái bảo thủ ở bản địa Duyễn Châu, hai là các thế tộc lúc trước từ Tính Châu chạy trốn đến Duyễn Châu.

Bởi vì nguyên nhân khoảng cách giữa hai châu quá gần, năm đó Diệp Ninh bắt đầu thanh lý thế tộc, người chạy trốn đến Duyễn Châu là nhiều nhất, những người này rõ ràng là có huyết hải thâm thù với tân chính, vì thế không ngừng mê hoặc các thế tộc bản địa của Duyễn Châu đối kháng với Đại Chu.

Nhưng cũng là tất cả các thế tộc đều cố chấp như thế.

Còn có loại tình huống thứ ba, loại tình huống thứ ba, chính là những người có mới nới cũ với tân chính, ý đồ chấp nhận tân chính, hơn nữa kiếm lợi ích ở trong đó. Loại người này, theo cái nhìn của Diệp Ninh là người thông minh.

Vì sao chứ?

Khi thời đại cuồn cuộn như nước thủy triều đến, sức mạnh của cá nhân là không thể nào chống lại được. Lúc này, thay vì nói là chống đối đến cùng, còn không bằng thay đổi suy nghĩ một chút, dứt khoát chấp nhận tân chính.

Dù sao đối với thế tộc mà nói, cho dù bọn họ không có phần lớn đất đai và nô bộc, nhưng mà vẫn như trước có danh tiếng, tài phú, nhân mạch, kinh nghiệm và những ưu thế mà người bình thường không có.

Cạnh tranh trong cùng một điều kiện, bọn họ nhất định là người được trời ưu ái.

Tân chính là một loại cải cách, nhưng không phải nói là hoàn toàn không cho bọn họ đường lui, thế tộc thật sự thông minh, sau khi chấp nhận tân chính, hoàn toàn có thể đổi một cách sống khác.

Bọn họ sẽ phát hiện, cuộc sống của bản thân so với lúc trước càng thêm thoải mái hơn, giá trị của bản thân càng nhiều thêm. Đây không phải là nói bữa, những thế tộc còn lại của Tính Châu, đã kiểm chứng điểm này.

Tân chính đã thúc đẩy sinh ra vô số thứ mới mẻ, cùng với những ngành nghề trước nay chưa từng có, nếu như thế tộc nắm bắt cơ hội bước vào thị trường, vậy thì sẽ còn duy trì được địa vị của bản thân.

Loại tình huống thứ ba, đương nhiên là phải đối đãi khác biệt.

Đối với bách tính, không có cái gì để nói, tân chính đến, bọn họ là người đầu tiên có được lợi ích, chỉ cần tận tâm làm việc hết mình cho bọn họ là được. Đối với loại tình huống thứ hai, những thế tộc bảo thủ cùng với những thế tộc Tính Châu từng kết thù, Diệp Ninh quyết định xử lý nghiêm khắc.

Thật ra đám người này cũng không phải là bảo thủ đơn thuần, bọn họ không ngốc, sở dĩ phản kháng như thế, là bởi vì bọn họ biết mông của bản thân quá không sạch sẽ.

Không vượt qua được điều tra. Một khi Viện giám sát nhập cuộc, chỉ trong chớp mắt có thể điều tra ra tội trạng của bọn họ.

Nếu như Diệp Ninh xóa bỏ hết tất cả, không hỏi đến chuyện trong quá khứ, vậy thì bọn họ nhất định sẽ ủng hộ tân chính. Nhưng rõ ràng Diệp Ninh không phải là loại người tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Trong nhận thức của Diệp Ninh, sai chính là sai, đúng chính là đúng, làm sai chuyện, thì nên phải trả giá.

Lúc này tha cho bọn họ, vậy thì những bách tính trong quá khứ bị bọn họ bức ép đếnkhông sống được, ở dưới cửu tuyền sau có thể yên nghỉ?

Vì thế, bọn họ trực diện đối kháng cũng được, âm thầm gây rối cũng thế, dù sao chuyện Viện giám sát phải làm chỉ có một, đó chính là định tội cho bọn họ.

Sau đó xử lý theo pháp luật.

Nếu như bọn họ lựa chọn chó cùng giứt dậu, vậy thì càng đơn giản, cứ giết không cần hỏi là được. Đối với loại trường hợp thứ ba, Diệp Ninh quyết định hợp tác.

Những thế tộc tình nguyện chấp nhận tân chính, hoặc là rất thông minh, hoặc là có nền tảng tương đối sạch sẽ, chưa từng làm chuyện xấu, hoặc là từng làm rất ít.

Sau khi đảm bảo được an toàn của bản thân, đương nhiên bọn họ tình nguyện tìm hiểu tân chính một chút.

Trong lòng Diệp Ninh hiểu rất rõ, không cần biết bản thân mình có thích những thế tộc này hay không, nhưng là một người ở vị trí cao đủ tư cách, đều không nên có bất kỳ thành kiến nào với bọn họ.

Bọn họ giống như nước, khéo léo dẫn dắt là được.

Chương 767: Bên bờ biển đông, trên đảo sương mù 3

Trong quá trình tân chính phát triển, cần có người trong thiên hạ đều tham dự vào, bách tính như thế, thế tộc càng nên như vậy. Có rất nhiều chuyện, đúng thật là cần phải có thế tộc dẫn đầu làm gương.

Cải cách Duyễn Châu, ở ngay trước mắt.

Dường như mỗi một ngày, đều đang thay đổi. Người trong thiên hạ không bao giờ nhìn lệch.

Mà người của năm nước, càng là như ngồi trên kim châm.

Đặc biệt là chủ nhân của năm nước, bọn họ nhìn thấy Duyễn Châu ngày hôm nay, giống như là nhìn thấy bản thân mình

ngày mai, một loại cảm xúc phức tạp, tràn ngập năm nước.

Có tin tức truyền ra, nói trong năm nước, có không ít người, đều đã động tâm tư, giống như Tào Mạnh, trực tiếp quy thuận Đại Chu.

Nhưng những tin tức này đều là không có lửa thì sao có khói.

Nhưng lúc này tin tức được truyền đến kinh thành lại hoàn toàn khác, lúc đầu tin tức này là truyền ra từ trong đám người đọc sách.

Nội dung của tin tức, vô cùng kinh người.

Tề Vương Điền Song, nghe rằng Diệp Ninh có tài hùng biện, tài năng thiên phú, có tài đức của thánh hiền, vì thế hy vọng Diệp Ninh có thể đến nước Tề một chuyến, vô số Nho sinh của nước Tề vô cùng hy vọng, ngay cả Khổng phủ, cũng quét dọn ghế ngồi, hy vọng Diệp Ninh có thể đến… Gia chủ Khổng phủ, Diễn Thánh Công đương đại Khổng Lễ, càng là lên tiếng, muốn nói chuyện với Diệp Ninh, nếu như Diệp Ninh có thể hùng biện thắng ông ta, vậy thì nước Tề lập tức sẽ quy hàng!

Tin tức này, thoạt nhìn dường như khá khách khí. Nhưng mà lại chưa được xem xét kỹ lưỡng.

Nếu như xem xét kỹ lương, không khó để nhìn ra thâm ý ẩn giấu ở trong đó.

Nước Tề là không cam tâm cứ quy hàng như thế, vì vậy muốn biện luận một trận với Diệp Ninh!

Nói ra thì, chuyện lớn của đất nước, thông qua một lần biện luận để giải quyết, tuyệt đối hiện ra có chút trẻ con.

Nhưng trên thực tế, đây vừa đúng lúc là tình huống hiện thực, đối chiếu nhìn vào lịch sử, loại tình huống thông qua tranh đấu miệng để hoàn thành chuyện lớn này cũng không phải số ít.

Sứ thần nước Tề mang tin tức đến kinh thành, ý tứ không cần phải nói đã rất rõ ràng. Đây là một loại khiêu khích.

“Xem ra, Tề Vương vẫn là không cam tâm quy hàng, thế mà lại nghĩ ra loại cách này.”

“Ta cũng có thể hiểu được hắn ta, quốc lực nước Tề bình thường, đến nước Ngụy cũng quy hàng, nước Tề nhất định

không dám đánh, đánh lại không dám đánh, đầu hàng thì không tình nguyện đầu hàng, vì thế chỉ có thể nghĩ ra loại cách thỏa hiệp này."

"Đây cũng gọi là cách? Ta lại cảm thấy nực cười, Diệp đại nhân là nhân vật như thế nào, đó là thánh hiền thượng cổ chuyển thế, Văn Khúc Tinh trời sinh hạ phàm, loại người tầm thường, cũng dám biện luận với Diệp đại nhân? Đây là tự rước xấu hổ vào người!"

"Tuy lời thì nói như thế, nhưng vẫn không thể coi thường, Khổng Lễ là Diễn Thánh Công đương đại, học rộng tài cao, hậu nhân Thánh Nhân, trong sĩ lâm, vô cùng có danh vọng, từ xưa đến nay người đọc sách trong thiên hạ vẫn luôn coi lệnh của Khổng phủ là khuôn vàng thước ngọc, Diệp đại nhân tài cao ngút trời, nhưng dù sao vẫn còn trẻ tuổi, sợ rằng không có kinh nghiệm như Khổng Lễ, phải biết rằng tuổi tác này của ông ta, chính là lão giang hồ rồi."

"Vậy thì sao? Ta vẫn tin tưởng Diệp đại nhân."

"Cũng không biết, Diệp đại nhân sẽ ứng đối với chuyện này như thế nào!"

Trong kinh thành, vô số người đều đang nghị luận.

Không có cách nào cả, vốn dĩ chuyện này đã là chuyện lớn, hơn nữa lại liên quan đến Diệp Ninh. Rất khó không khiến lòng người xao động.

Nhưng Diệp Ninh là người nằm ở trung tâm của cuộc thảo luận sôi nổi, sau khi nghe được tin tức này, phản ứng đầu tiên lại vượt qua dự liệu của người khác.

"Khổng Lễ là ai?"

Không sai, cả mặt Diệp Ninh mơ hồ.

Hắn căn bản không biết cái người gọi là hậu nhân Khổng phủ này là ai, là cái thứ gì. Lần này tuy bên người hắn không có Thái Hướng Cao, nhưng lại có Ngụy Văn Thông. Cho dù chỉ là võ phu, nhưng cũng có kiến thức phổ thông, Ngụy Văn Thông cười khổ nói.

"Đại nhân sao có thể không biết Khổng lão tiên sinh chứ? Ông ta là Diễn Thánh Công đương đại, hậu nhân của Thánh

Nhân…”

Ngụy Văn thông nói những điều mình biết với Diệp Ninh.

Danh tiếng của Khổng phủ, người trong thiên hạ ai ai cũng biết.

Dù sao đó là phủ đệ của Thánh Nhân, vô số năm nay, mọi người thông qua miệng đời truyền lại, ghi chép thư tịch, đã sớm nâng Khổng phủ lên độ cao không thể tin được.

“Hóa ra là như thế.”

Diệp Ninh đã hiểu, sau đó cả mặt thờ ơ nói.

“Không đi!”

Cái gì mà hậu nhân Khổng phủ, cái gì mà Diễn Thánh Công. Diệp Ninh không cần biết ông ta là cái thứ gì?

Theo cách nhìn của Diệp Ninh, đây chẳng qua là một kẻ hủ nho dựa vào vinh quang của tổ tiên, tự cho mình là đúng mà thôi. Biện luận với ông ta, đó là lãng phí nước bọt.

Hơn nữa, ta rất nhàn rỗi sao?

Ta làm gì có nhiều thời gian để nói nhảm với nước Tề ngươi.

Chương 768: Quy tắc quá đáng của nước Tề

Bây giờ nước Ngụy quy hàng, năm nước còn lại như miếng thịt năm trên thớt, đối với Đại Chu mà nói, lúc nào cắt miếng thịt này, cũng đều được. Vốn dĩ hai bên đã không ở cùng một tầng bậc, ta cần gì phải phí lời với ngươi.

Nếu như nước Tề ngươi thức thời, đầu hàng sớm hơn, có lẽ còn có thể bù đắp một chút tội lỗi. Nhưng ngươi làm ra loại thủ đoạn này, sẽ chỉ khiến cho Diệp Ninh chán ghét hơn.

Đối với những kẻ ngoan cố, không cần nói nhiều, đương nhiên là dùng thủ đoạn cưỡng chế để giải quyết là được. Ngụy Văn Thông không hề bất ngờ với phản ứng của Diệp Ninh.

Ngụy Văn Thông là thuộc hạ lâu năm dưới trướng Diệp Ninh, hiểu rất rõ cấp trên của nhà mình từ trong xương cốt đã không

còn tại cái gì mà lòng tôn kính. Khổng Lễ vứt đi những ánh sáng đó ra, chẳng qua chỉ là một lão hủ của Nho đạo mà thôi, nếu như Diệp Ninh coi trọng ông ta, ngược lại sẽ khiến cho Ngụy Văn Thông cảm thấy kỳ quái.

Vì thế, Ngụy Văn Thông cũng không khuyên cái gì. Trực tiếp lui xuống.

Bởi vì ở trong lòng hắn ta, cũng cảm thấy, Khổng Lễ không có tư cách biện luận với Diệp Ninh. Một Khổng Lễ nho nhỏ, tính là cái thứ gì, có tư cách gì mà ngang vai ngang vế với Diệp đại nhân? Nhưng có những lúc, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Diệp Ninh có thế nào cũng không ngờ được, bản thân lại thật sự phải đi một chuyến đến nước Tề. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hắn nhận được lá thư từ Ma Tông.

Là Bùi Ngữ Hàm gửi thư cho hắn.

Nội dung ở trong thư, chỉ có một dòng chữ đơn giản.

"Bên bờ Đông Hải, trên đảo sương mù."

Chỉ đơn giản tám chữ, không còn có cái gì khác.

Thậm chí Diệp Ninh còn không thể nào phân biệt, rốt cuộc Bùi Ngữ Hàm gặp phải chuyện xấu hay là chuyện tốt. Nhưng hắn không thể nào từ chối.

Bởi vì lời hứa. Ngày đó khi chưa tay, Diệp Ninh đã từng đồng ý với Bùi Ngữ Hàm. Lần tiếp theo, phải đi tìm nàng.

Bây giờ Bùi Ngữ Hàm gửi thư đến, rõ ràng là muốn Diệp Ninh thực hiện lời hứa.

Có điều chắc chắn là Bùi Ngữ Hàm không phải là vì để Diệp Ninh thực hiện lời hứa nên mới gọi hắn, nhất định là đã gặp phải chuyện lớn gì nhất định cần phải có sự tham dự của Diệp Ninh mới giải quyết được.

Nếu không, với tính cách của Bùi Ngữ Hàm, nhất định sẽ không lên tiếng nói như thế. Biển Đông, nằm ở nước Tề.

Nước Tề gần biển, muốn đi Đông Hải, nhất định phải đi qua nước Tề.

Vì thế Diệp Ninh suy nghĩ một lúc, cũng đưa ra quyết định.

“Truyền lệnh xuống dưới, ta muốn đến nước Tề một chuyến!”

Lời mời của Bùi Ngữ Hàm, Diệp Ninh nhất định sẽ không từ chối.

Dù sao quan hệ của hai người, hiểu thì đều hiểu. Càng đừng nói đến là hắn đưa ra lời hứa trước.

Ngoài ra, không thể không nói, Bùi Ngữ Hàm là một nữ nhân vô cùng đáng tin, trong tình huống bình thường nàng nhất định sẽ không liên lạc với Diệp Ninh, bây giờ không chỉ liên lạc, nhìn tình thế còn có chút gấp gáp, rõ ràng là gặp phải chuyện lớn.

Chuyện lớn như thế nào, có thể khiến cho Bùi Ngữ Hàm coi trọng như thế? Diệp Ninh bày tỏ tò mò.

Chuyến đi này, Diệp Ninh không dự định dẫn theo quá nhiều người. Một chiếc xe ngựa, một người đánh xe, hai thị nữ là được. Vì sao lại lựa chọn như thế?

Bởi vì Diệp Ninh không có lựa chọn nào khác.

Đầu tiên nói người đánh xe, Nam Cung Lương Nhân không hề khách khí tiếp nhận vị trí này.

Tên này là một cái hồ lô kín nút, ngày bình thường nói năng thận trọng, rất ít khi nói chuyện với người ngoài, cũng chỉ có khi Diệp Ninh hỏi hắn ta, hắn ta mới trả lời mấy câu, nhưng tên này có một hình thức nguyên tắc khiến cho Diệp Ninh vô cùng đau đầu, đó chính là bảo vệ sự an toàn của Diệp Ninh vô điều kiện.

Cũng chính là nói, Diệp Ninh muốn đi ra ngoài, tên này nhất định phải đi theo. Muốn thoát khỏi hắn ta, vô ích.

Nếu đã như thế, thay vì lãng phí nước bọt, còn không bằng để cho Nam Cung Lương Nhân làm người đánh xe luôn. Đây cũng không phải là Diệp Ninh chủ động đề nghị, mà là lựa chọn của Nam Cung Lương Nhân.

Còn về phần hai thị nữ, đương nhiên là Mặc Ly và Huyên Huyên.

Hai cô gái đã lớn hơn rất nhiều, vốn dĩ là một nụ hoa còn chưa nở, bây giờ đã lờ mờ có mấy phần dáng vẻ duyên dáng yêu kiều. Nhưng tính tình của hai cô gái lại không có thay đổi, vẫn

hoạt bát dính người như trước, Diệp Ninh muốn đi ra ngoài, bọn họ nhất định phải đi theo.

Diệp Ninh khuyên một câu, bọn họ không nghe, cũng không phí lời nữa. Đổi thành trước đây, Diệp Ninh nhất định sẽ không dễ dàng đồng ý.

Nhưng lúc này đã khác với lúc trước, bây giờ không thể hoàn toàn nói thiên hạ thái bình, nhưng mà nguy hiểm đã rất thấp rồi, thấp đến mức khiến cho Diệp Ninh cũng cảm thấy vô cùng ưu sầu.

Nếu như vẫn là tình huống nguy hiểm khắp nơi như trong quá khứ, Diệp Ninh nhất định sẽ không dẫn theo hai cô gái. Quyết định của hắn, người khác cũng không có quá nhiều ý kiến.

Chương 769: Quy tắc quá đáng của nước Tề 2

Bởi vì bọn họ biết Nam Cung Lương Nhân mạnh mẽ như thế nào, có Nam Cung Lương Nhân ở đó, đúng là không cần thiết phải dẫn theo quá nhiều người. Tin tức Diệp Ninh sắp đi đến nước Tề, rất nhanh đã truyền ra ngoài.

Không chỉ dân gian nghị luận.

Cho dù là trong cung, cũng nhanh chóng đưa ra phản ứng. Lưu Cẩn vội vội vàng vàng đưa kiếm Thiên Tử đến. Không có ý chỉ rõ ràng nào.

Nhưng chính là một thanh kiếm Thiên Tử, đã đại biểu Diệp Ninh có quyền bính vô hạn. Ý tứ trong đó rất đơn giản, đến nước Tề, tất cả đều do Diệp Ninh làm chủ.

“Khẩu dụ của bệ hạ, lệnh cho Diệp đại nhân phải chăm sóc sức khỏe của mình.”

Trên mặt Lưu Cẩn tràn ngập nụ cười nói.

“Ha ha.”

Diệp Ninh bày ra vẻ mặt không tốt gì cười cười, nói.

“Quay về nói với cẩu Hoàng đế, chuyện của hai chúng ta còn chưa xong đâu, đợi ta quay về, nhất định sẽ tìm hắn hỏi cho

rõ.”

Đối với chuyện này, Lưu Cẩn không dám tiếp lời, cưỡng ép cười ha ha.

Diệp Ninh cũng không làm khó hắn ta.

Chuyện giữa Diệp Ninh và Cơ Minh Nguyệt, nhất định không dễ dàng kết thúc như thế.

Lần này nếu như không phải Bùi Ngữ Hàm bất ngờ truyền thư đến, nhất định hắn sẽ dây dưa đến cùng với Cơ Minh Nguyệt, bây giờ chuyện này đột ngột, chỉ có thể nói là Cơ Minh Nguyệt may mắn, tránh được lần này.

Xe ngựa chậm rãi rời khỏi kinh thành. Không quá phô trương, không hề hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Nhưng thuận theo thời gian trôi đi, bách tính kinh thành cũng dần dần biết tin tức Diệp Ninh đã đi đến nước Tề.

“Xem ra Diệp đại nhân ứng chiến rồi, muốn tranh luận rõ ràng với Khổng Lễ.”

“Chuyện này có chút không phù hợp với tính cách lúc trước của Diệp đại nhân, lúc trước tuy ngài ấy dũng cảm kiên định, nhưng không bao giờ tranh mạnh hiếu thắng, ta cho rằng ngài ấy sẽ không quan tâm đến Khổng Lễ.”

“Diệp đại nhân là một người nhân nghĩa, nếu như có thể tranh luận bằng miệng lưỡi, để tránh được một trận chiến, ta nghĩ ngài ấy sẽ làm.”

“Như thế cũng có khả năng.”

Bách tính kinh thành không biết Diệp Ninh rời đi lúc nào, không thể đích thân đi tiễn một đoạn, có chút tiếc nuối.

Nhưng đối với chuyến đi này, bọn họ vẫn giữ thái độ lạc quan.

Bởi vì rất đơn giản, từ khi Diệp Ninh xuất hiện đến nay, vẫn luôn sáng tạo ra kỳ tích, chưa bao giờ khiến cho người khác phải thất vọng.

Trong quá khứ loại thế cục không có đường sống, đều có thể cứng rắn bị hắn nghịch chuyển, bây giờ đi đến nước Tề, chỉ có thể nói là chuyện nhỏ không đáng nhắc đến.

Nói trắng ra, tuy nước Tề vẫn là một quốc gia, nhưng mà mọi người đã không còn đặt nó vào trong mắt nữa. Lúc nào quy hàng, đó là vấn đề thời gian, không có người nào sẽ cảm thấy có thể tạo ra được phiền phức gì. Nhưng bọn họ không hề biết, mục đích thật sự của chuyến đi này của Diệp Ninh, căn bản không phải nước Tề.

Cho dù là có liên quan đến người tên là Khổng Lễ kia, vậy thì nhiều nhất cũng chỉ là tiện đường mà thôi. Nước Tề và Khổng Lễ nho nhỏ, còn chưa có cái thể diện đó.

Bách tính không hiểu được tầng này, nhưng mà trong cung lại có người phát giác ra.

"Đừng nhìn con người Diệp Ninh này làm vô số chuyện, nhưng trong tận xương cốt của hắn, đúng thật có chút lười biếng, loại người giống như Điền Song và Khổng Lễ, vốn dĩ không nên khiến cho hắn có hứng thú rời khỏi kinh thành mới đúng, không ngờ được thế mà hắn lại thật sự đi, đúng thật là kỳ quái."

Trong cung Ngọc Thụ, Cơ Minh Nguyệt chắt tay sau lưng, đứng ở trên lầu các, nhìn khung cảnh trong cung, lẩm bẩm nói. Nàng đối với Diệp Ninh, nhất định là khá hiểu rõ.

Dựa theo sự hiểu biết của nàng đối với Diệp Ninh, có lẽ không thể nào để ý đến tiếng rêu rao của nước Tề mới đúng. Đặc biệt là bây giờ là thời điểm quan trọng, chính là lúc Diệp Ninh và nàng đang tranh đấu.

Loại thời điểm này, nếu như không có chuyện lớn gì, Diệp Ninh tuyệt đối không thể nào rời khỏi kinh thành.

"Diệp đại nhân làm việc, từ trước đến nay đều vượt ra ngoài dự liệu của người khác, chuyện này tuy hắn nói là đi đến nước Tề, nhưng mà không hề nói hắn đi gặp Điền Song và Khổng Lễ, suy nghĩ của ta giống với bệ hạ, hắn đây là người say nhưng không phải say ở rượu, mục đích chân chính của hắn, có lẽ không hề bộc lộ ra ngoài."

Tiểu Thiển Thiển nhàn nhạt nói.

Là lãnh đạo của đội ngũ tình báo của Đại Chu, nàng ta nhất định đã tìm hiểu phân tích rất rõ đối với Diệp Ninh. Hành

động như thế, đúng là không phù hợp với tình cách của Diệp Ninh.

“Vậy thì là chuyện gì, thế mà lại khiến cho hắn thay đổi tính tình lúc trước chứ?”

Trong ánh mắt của Cơ Minh Nguyệt lộ ra vẻ hoài nghi, sắc mặt cũng không phải quá dễ coi. Nói trắng ra, nàng không hề vui mừng.

Nói về mặt lý luận, thật ra Cơ Minh Nguyệt nên vui mừng mới đúng.

Chuyến đi này của Diệp Ninh, nhất thời khiến cho nàng được giải phóng, bắt đầu từ nay không cần phải cố ý tránh né Diệp Ninh nữa. Mới bắt đầu Cơ Minh Nguyệt cũng cho rằng như thế.

Chương 770: Quy tắc quá đáng của nước Tề 3

Nhưng mà đợi đến khi Diệp Ninh thật sự rời đi, trong lòng lại xuất hiện cảm xúc phức tạp. Cơ Minh Nguyệt là một nữ nhân.

Đặc biệt còn là nữ nhân vừa mới thiết lập quan hệ thân mật với Diệp Ninh. Đoạn thời gian này, đối với nàng mà nói, cũng là một đoạn thời gian tuyệt đối nhạy cảm.

Đừng nhìn trước đó nhiều lần Diệp Ninh tìm đến Cơ Minh Nguyệt, khiến cho nàng có chút chán nản, nhưng trên thực tế trong lòng lại đang vui mừng. Vì sao?

Bởi vì điều này nói rõ Diệp Ninh quan tâm Cơ Minh Nguyệt!

Trong những năm tháng trước đây, Diệp Ninh chưa bao giờ từng thể hiện ra loại quan tâm này. Sự quan tâm hiện tại, khiến cho nàng như được ăn mật, rất khó không cảm thấy vui vẻ.

Nhưng mà bây giờ Diệp Ninh vì một chuyện khác, không hề do dự rời khỏi kinh thành, điều này không khiến cho Cơ Minh Nguyệt nghĩ nhiều là chuyện không thể nào. Nàng biết, con người Diệp Ninh, ở bên ngoài không chỉ có một hồng nhan tri kỉ.

Lần này rời đi, có lẽ chính là vì một nữ nhân khác.

Vừa nghĩ đến khả năng này, tâm tình của Cơ Minh Nguyệt sao có thể tốt được, loại cảm giác chua chua trước nay chưa từng có, tràn ngập trong lòng nàng.

"Đồ xấu xa, rốt cuộc ngươi đi làm cái gì vậy?"

Tự nói trong lòng, đồng thời tay của Cơ Minh Nguyệt cũng chậm rãi đặt lên cái bụng còn phẳng lì của mình. Bây giờ, còn chưa có bất kỳ dấu hiệu nào. Nhưng mà nàng mơ mơ có một loại dự cảm của người mẹ.

Đó chính là một sinh linh bé nhỏ, có thể đang trên đường sinh ra.

…

Lần này Diệp Ninh gọn gàng nhẹ nhàng mọi thứ, làm nổi bật một điểm. Đó chính là nhanh.

Vốn dĩ sức mạnh chân của thế giới này, đã không thể dùng lý lẽ bình thường để suy đoán. Càng đừng nói đối người đánh xe, còn là Nam Cung Lương Nhân.

Cửu Châu rất lớn, nhưng đối với Nam Cung Lương Nhân mà nói, không phải vấn đề gì quá lớn. Trong một khoảng thời gian rất ngắn, bọn họ đã đi vào trong lãnh thổ nước Tề.

Vừa mới đi vào nước Tề, Diệp Ninh đã ngửi thấy hương vị của biển lớn.

"Đó chính là biển sao?"

Mặc Ly hai tay chống ở hông, đứng ở trên đỉnh xe ngựa, hai chân ngắn ngủn không ngừng nhảy nhót. Biển xa lấp lánh ánh nước, mênh mông vô tận, khiến cho tiểu cô nương rất hưng phấn.

Dù sao ở nơi như Ma Giới, núi lửa gì đó có rất nhiều, nhưng mà biển lớn như thế này, gần như là không tồn tại. Đối với Mặc Ly mà nói, đây là một trải nghiệm hoàn toàn mới.

Rèm cửa xe ngựa được mở ra, Diệp Ninh thân mặc áo bào màu trắng đi ra ngoài, trong tay hắn còn cầm một quyển sách, lúc này ánh mắt nhìn về phía xa, nhìn về phương hướng của biển lớn, cảm nhận làn gió biển mằn mặn, trong mắt lóe lên thần sắc hiếu kỳ.

“Bên bờ Đông Hải, trên đảo sương mù!”

Cả đường đi hắn không hề nhãn rỗi.

Đọc không ít sách ghi chép liên quan đến bản đồ biển.

Đối với nước Tề, Đông Hải, cùng với đảo sương mù, hắn đều có hiểu biết.

Đông Hải, là vùng biển lớn nhất, nghe nói bờ biển kia của vùng biển, có một đại lục khác. Lúc trước từng có người tu hành đi đến đó, viết ra ghi chép du lịch.

Nghe nói đại lục khác đó, còn đang ở trong giai đoạn man hoang, tuy có dấu vết của con người, nhưng đều là người hoang dã, càng nhiều hơn đó là dã thú hình người không hiểu tính người.

Bởi vì tài nguyên của địa lục kia rất nghèo, lại không có sản vật gì trân quý, vì thế không hề có người nào đặt chân đến bên đó. Chỉ có một vài tội đồ, không sống được ở trên đất nước của mình, vì thế dứt khoát vượt đại dương, đi đến đại lục khô cằn hoang dã đó. Cho dù nghèo nàn tài nguyên, cuộc sống khó khăn, nhưng ít nhất vẫn còn được tự do đúng không?

Vô số năm nay, trên mảnh đại lục đó, những người lúc trước đã từng phạm tội càng ngày càng nhiều, dần dần cũng hình thành quy mô nhất định.

Nghe nói, còn thành lập mấy quốc gia.

Nhưng đó đều là những chuyện không liên quan.

Diệp Ninh không hề để ý những điều này, chuyện hắn quan tâm đó chính là lịch sử của tây đại lục.

Vào thời kỳ thượng cổ, nghe nói tây đại lục không phải là bộ dáng quái quỷ như bây giờ, cho dù là không bằng phía đông, nhưng cũng tuyệt đối là một nơi bình thường.

Tài nguyên không phong phú, nhưng cũng đủ dùng.

Khí hậu không được nói là tốt, nhưng cũng vẫn chịu được.

Rốt cuộc vì sao tây đại lục lại trở nên như thế này?

Nghe nói nguyên nhân, đến từ một trận đại chiến vào thời kỳ thượng cổ. Tây đại lục, đó là nơi sinh ra của Yêu tộc.

Cũng chính là nơi gọi là đất tổ.

Nghe nói trên tây đại lục, có sự tồn tại của đất nước vạn yêu.

Sau này Nhân tộc trỗi dậy, đại chiến một trận với Yêu tộc, cuối cùng trấn áp được Yêu tộc, phá hủy đất nước vạn yêu, hơn nữa bởi vì quy mô của trận đại chiến đó quá lớn, khiến cho linh mạch trên tây đại lục khô kiệt, dần dần biến thành bộ dáng ngày hôm nay.

Chương 771: Quy tắc quá đáng của nước Tề 4

Trận đại chiến đó, không chỉ phá hủy tây đại lục, còn khiến cho Đông Hải nhận phải đả kích cực lớn. Phải biết rằng, từ xưa đến nay biển luôn là một nơi nguy hiểm.

Bởi vì cho dù là người tu hành, người không quen với thủy chiến cũng không không phải số ít.

Đối với một vài Yêu tộc ở biển mà nói, chỉ cần đi vào trong nước, đó chính là sân nhà của bọn họ, bọn họ có ưu thế được trời ưu ái. Thời kỳ thượng cổ, trong Đông Hải, có một Yêu tộc vô cùng mạnh mẽ.

Yêu tộc này, chính là Long tộc.

Long tộc Đông Hải, tuyệt đối là một trong những đại yêu nổi bật của thời kỳ thượng cổ, càng là hoàng đế ở trong Yêu tộc. Long Vương Đông Hải, đó là người mạnh nhất trong những Đại Yêu Vương.

Trận đại chiến đó, cũng ảnh hưởng đến Đông Hải, toàn bộ Đông Hải bị máu nhuộm đỏ, vô số thủy tộc mất mạng, đến ngay cả Long tộc Đông Hải, cũng chết hơn một nửa.

Những số ít còn lại, đều trốn vào trong đất tổ.

Mà đất tổ của bọn họ, gọi là đảo Vạn Long.

Nghe nói năm đó khi Long tộc vừa mới ra đời, vô cùng mạnh mẽ, lúc nhiều nhất, có đến một vạn Chân Long. Vì thế, lấy tên là đảo Vạn Long.

Bên trên đất tổ thiết lập đại trận, Nhân tộc không thể nào công phá.

Vì thế, chỉ có thể không ngừng bố trí tầng tầng lớp lớp trận pháp ở bên ngoài đảo Vạn Long, đây là muốn cứng rắn vây chết Long tộc ở trong đó. Thời gian luân hồi, bãi bể hóa nương dâu.

Cái tên đảo Vạn Long, đã dần dần bị con người lãng quên.

Ngược lại những đại trận mà cường giả Nhân tộc bố trí ở đó bắt đầu có tác dụng, tầng tầng sương mù chồng lên nhau, tràn ngập đảo Vạn Long. Vô số năm nay, mọi người dần dần cũng không còn ai sử dụng cái tên đảo Vạn Long nữa.

Đảo sương mù, là một nơi thần bí, chỉ có vào những ngày mưa, mới xuất hiện. Bình thường, cho dù là dùng hết mọi thủ đoạn, cũng không tìm ra được đảo sương mù.

Sau khi biết được những thông tin này, Diệp Ninh càng ngày càng cảm thấy chuyến đi này không đơn giản. Đông Hải, đảo sương mù.

“Rốt cuộc Bùi Ngữ Hàm muốn làm cái gì?”

Ánh mắt Diệp Ninh lóe lên.

Bởi vì còn chưa gặp mặt Bùi Ngữ Hàm, vì thế Diệp Ninh chưa từng phân tích nó. Chỉ có thể tạm thời kìm nén sự tò mò trong lòng.

Dưới sự điều khiển của Nam Cung Lương Nhân, xe ngựa dần dần tiến sâu vào trong nước Tề. Đảo sương mù, nằm ở phía bên kia của nước Tề.

Cũng chính là nói, phải đi qua nước Tề mới đến được mục tiêu.

Diệp Ninh cũng không có vấn đề gì cả, một đường này còn có một chút an nhàn thoải mái quan sát nước Tề. Nước Tề, được rất nhiều người gọi là cái nôi của Nho học.

Vùng đất Tề, còn là quê hương của Thánh Nhân. Vì thế, vô số năm nay, Nho sinh của nước Tề, được gọi là Tề Nho.

Bọn họ tôn kính Thánh Nhân, tuân thủ lễ nghĩa liêm sỉ, hơn nữa còn lấy đó làm niềm tự hào. Một đường này, Diệp Ninh đã

cảm nhận được điều này rất sâu sắc.

So sánh với những nơi khác, rõ ràng nước Tề đã mất đi sức sống.

Nói như thế nào đây, người đều là người sống. Nhưng mà lại quá tuân thủ lễ tiết.

Đương nhiên, giữ lễ tiết là chuyện tốt, nhưng mà mức độ tuân thủ đối với lễ tiết của bọn họ, có chút quá khoa trương. Ngoại trừ điều đó ra, có rất nhiều khuôn sáo cứng nhắc, bọn họ vô cùng kiềm chế bản thân.

Giữa con người với con người, giữ khoảng cách, không hề thân thiết, khi nói chuyện, cũng là chi, hồ, giả, dã (diễn tả lời nói không rõ ràng), mang theo một cỗ hương vị hủ bại.

"Vì sao ta cảm thấy người của nơi này, sống không giống như một con người vậy?"

Mặc Ly thấp giọng nói nhỏ.

Diệp Ninh sờ sờ đầu Mặc Ly. Đây chính là tư tưởng bị giam cầm rồi.

Những con người này sống ở trên quê hương của Thánh Nhân, ngược lại trở thành xiềng xích của bọn họ, từ nhỏ đã được truyền dạy rất nhiều đạo lý lớn, còn về việc sống như thế nào, đã có chút đánh mất bản thân.

Diệp Ninh đã từng tận mắt nhìn thấy mấy người trung niên giáo dục trẻ con, hoàn toàn là một loại tiêu chuẩn cứng nhắc cưỡng ép yêu cầu bọn chúng. Toàn bộ nước Tề này, đều mang đến cho người khác loại cảm giác cứng nhắc, tê dại, hủ bại.

Loại cảm giác này, từ trước đến nay Diệp Ninh chưa từng cảm nhận được ở những nơi khác. Đúng vào lúc hắn đang cảm nhận nước Tề này, cũng có người chú ý đến hắn.

Đứng trước thành trì của một nước, quan lại địa phương ra nghênh đón, bày ra trận thế rất lớn.

"Huyện Lệnh huyện Trần, bái kiến Diệp đại nhân!"

Huyện Trần, chỉ là một huyện nhỏ mà thôi.

Nhưng vị trí Huyện Lệnh huyện Trần này lại không phải dễ làm. Nguyên nhân là gì?

Là bởi vì khoảng cách giữa huyện Trần với đô thành Lâm Tri của nước Tề vô cùng gần, cách nhau chưa đến ba trăm dặm.

Cũng chính là nói, nhất cử nhất động của Huyện Lệnh huyện Trần, thật ra đều nằm dưới mí mắt của Tề Vương cùng với các đại thần. Vì thế, vị trí này không dễ làm.

Các Huyện Lệnh tiền nhiệm ngồi ở trên vị trí này, tổng kết ra một kinh nghiệm, đó chính là thà rằng cái gì cũng không làm, cũng không thể phạm sai làm. Nói một cách đơn giản, cũng chính là không cầu có công tích chỉ cầu không phạm sai lầm.

Chương 772: Không ngờ Diệp Ninh lại không nể mặt như thế

Nhưng mà ngày hôm nay, Huyện Lệnh huyện Trần từ trước đến nay giấu tài, lại không thể không bày ra trận thế vô cùng lớn, từ sáng sớm đã đứng đợi ở bên ngoài huyện thành.

Bởi vì người Huyện Lệnh phải đợi không phải ai khác, chính là Diệp Ninh. Xe ngựa chậm rãi dừng ở trước mặt mọi người.

Nam Cung Lương Nhân đầu đội mũ rơm, mí mắt cũng không thèm nhấc lên một chút.

Một bàn tay nhỏ xinh xắn, chậm rãi kéo rèm của xe ngựa lên, sau đó lộ ra thân hình nghiêng nghiêng của Diệp Ninh. Hắn liếc nhìn Huyện Lệnh một chút, nhàn nhạt nói.

“Tin tức của ngươi cũng linh thông đó, biết bản quan đến nước Tề.”

Huyện Lệnh huyện Trần không dám lơ là, hiện tại Diệp Ninh bất luận là ở trên triều đường, hay là trong Nho Môn, đều có địa vị tuyệt đối siêu nhiên, vì thế Huyện Lệnh vội vàng chắp tay nói.

“Chuyện đại nhân muốn đến nước Tề, đã sớm truyền khắp thiên hạ, cho dù hạ quan có kiến thức nông cạn như thế nào, cũng không khó biết được chuyện này… Có điều, chi tiết hành tung của đại nhân, hạ quan khẳng định là không biết, sở dĩ đứng đợi trước ở đây, hoàn toàn là ý chỉ của đại vương, vào mấy ngày trước, ngài ấy đã hạ lệnh cho hạ quan, đứng ở đây nghênh đón đại nhân, hơn nữa còn đón đại nhân đến Lâm Tri.”

Diệp Ninh nghe xong, gật đầu, nói.

“Đều nói Tề Vương Điền Song tham lam phóng túng, tàn nhẫn ngang ngược, ta chỉ coi đó là một bạo quân vô dụng không biết gì, không ngờ được thế mà lại đúng thật có mấy phần sức khống chế đối với lãnh thổ nước Tề.”

Diệp Ninh đúng là có chút kinh ngạc.

Chuyến đi lần này hắn đơn giản nhẹ nhàng, một đường đi đêu rất khiêm tốn, thế mà cũng có thể bị Tề Vương phát hiện ra.

Điều này chỉ có thể nói rõ một chuyện, đó chính là Tề Vương Điền Song, tuy có vô dụng như thế nào, nhưng cũng không phải là một tên ngốc hoàn toàn không có bất kỳ năng lực gì.

Những lời này Huyện Lệnh huyện Trần nghe đến cả người đổ mồ hôi lạnh.

Đừng nói Huyện Lệnh nhát gan, mà là con người Điền Song, vô cùng ngang ngược tàn nhẫn, người bình thường đừng nói là mắng hắn ta, cho dù âm thầm nói mấy câu, một khi phát hiện cũng sẽ bị hỏi tội.

Mà bây giờ, Diệp Ninh căn bản không hề khách khí một chút nào.

Lời nói này Huyện Lệnh không dám tiếp, thậm chí còn không dám ha ha, chỉ có thể cúi thấp đầu, giả vờ như mình không nghe thấy gì. Diệp Ninh thấy thế, trong mắt lóe lên một tia thất vọng.

“Bên dưới tân chính, bách tính sống có tôn nghiêm, có tự tin, mà ở nước Tề, đường đường là quan phụ mẫu địa phương, lại giả câm giả điếc, đúng thật là đáng buồn… Vốn dĩ bản quan không dự định đi Lâm Tri, Tề Vương cũng được, Khổng Lễ cũng thế, chẳng qua đều chỉ là chiếc lá rơi trong gió mùa thu mà thôi, nhưng mà bây giờ nhìn thấy ngươi, nhìn thấy người đọc sách và bách tính nước Tề, đột nhiên bản quan thay đổi chủ ý, cũng được, đi đến Lâm Tri một chuyến đi.”

Diệp Ninh lắc đầu.

Huyên Huyên chậm rãi kéo rèm xuống.

Nàng chú ý đến, trong đôi mắt của Diệp Ninh lờ mờ có một chút bi ai. Huyên Huyên rất khó hiểu được, vì sao Diệp Ninh

lại như thế.

Nguyên nhân Huyên Huyên không thể hiểu được, là bởi vì nàng cũng chỉ có nhận thức phổ biến của người ở thế giới này, nàng không biết nước Tề như thế này có cái gì không tốt. Vô số năm nay, nước Tề vẫn luôn là bộ dáng này.

Rất nhiều người còn đang ca ngợi nước Tề, nói quê hương của Thánh Nhân, đúng thật là nơi tốt lúc nào cũng có phiên phiên công tử. Người đời đều nói, nước Tề là nơi có hương vị Nho học nồng đậm nhất.

Nhưng mà vì sao ở trong mắt Diệp Ninh, một đường đi này, lại đều là bất mãn và chán ghét vậy? Nàng không hiểu.

Nhưng trong lòng Diệp Ninh hiểu vì sao, sở dĩ hắn cảm thấy bi ai, là bởi vì hắn cảm thấy, vùng đất Tề so với những nơi khác mà nói, chỉ có thể dùng quái dị để hình dung.

Giống như Tính Châu ở trong quá khứ, còn không bằng đất Tề. Nhưng cũng không khiến cho Diệp Ninh bi ai như thế. Nguyên nhân là cái gì?

Bởi vì cho dù Tính Châu có nghèo khó như thế nào, nhưng ít nhất tư tưởng là tự do, tất cả mọi người, đều là người sống bình thường. Mà đất Tề thì không như thế, con người đất Tề, bắt đầu từ khi sinh ra, đã bị các loại quy tắc gò bó kiềm chế.

Bọn họ đọc sách thánh hiền, đọc tam cương ngũ thường, bị các lễ nghi rườm rà, kìm chế thật chặt. Mỗi một người thay vì nói là người, còn không bằng nói đấy là máy móc.

Bọn họ đọc thông sách thánh hiền, biết rất nhiều điển cố, hiểu rất nhiều cuộc sống của các tiên hiền, nhưng mà chỉ duy nhất không tìm được ý nghĩa của cuộc sống của chính mình.

Đời trước có một câu, gọi là lớp da bên ngoài đẹp như thế nào đều giống nhau, linh hồn thú vị thì một vạn có một. Nhưng con người đất Tề, lại không hề có linh hồn thú vị.

Chương 773: Không ngờ Diệp Ninh lại không nể mặt như thế 2

Sở dĩ Diệp Ninh cảm thấy bi ai, chính là vì như thế, có lẽ bọn họ có cơm ăn, có lẽ có thể đọc sách, nhưng bọn họ lại đánh mất bản thân. Điều này rõ ràng là không bình thường.

Nho Môn dùng góc độ biện chứng để nhìn, thật ra rất nhiều chỗ có lợi ích, nhưng nếu như bầu không khí có thể chia theo mức độ, phát triển đến một loại mức độ nào đó, vậy thì quá quái dị rồi.

Vì thế, điều này khiến cho Diệp Ninh có suy nghĩ đi đến Lâm Tri.

Không vì cái gì khác, chỉ là để xem xem, cái gọi là quê hương của Thánh Nhân, rốt cuộc còn có cứu được hay không.

"Hạ quan phái người cung tiễn đại nhân."

Huyện Lệnh huyện Trần lập tức lộ ra nụ cười.

Huyện Lệnh không cần biết rốt cuộc Diệp Ninh suy nghĩ như thế nào, chỉ cần Diệp Ninh chịu đi đến vương đô, vậy thì nhiệm vụ của hắn ta hoàn thành rồi. Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Người của huyện Trần đi theo phía sau.

Huyện Lệnh huyện Trần không đi cùng, hắn ta lau mồ hôi, đợi đến sau khi Diệp Ninh đi xa, lúc này mới nhớ lại những lời Diệp Ninh vừa nói.

"Vốn dĩ không dự định đi Lâm Tri, nhưng mà nhìn thấy ta, lại muốn đi, đây là vì sao vậy?"

Huyện Lệnh không cảm thấy bản thân mình có thể diện lớn như thế. Nghĩ đến tác phong nhất quán từ trước đến nay của Diệp Ninh.

Đột nhiên sắc mặt của Huyện Lệnh có chút cứng đờ.

Chắc không phải Diệp Ninh muốn đi Lâm Tri làm chuyện lớn gì đó chứ?

Suy nghĩ này vừa mới xuất hiện, đã lập tức bén rễ nảy mầm.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì từ trước đến nay, dường như Diệp Ninh làm mỗi một chuyện đều là chuyện lớn. Lần này, sợ rằng cũng không tránh được.

Lâm Tri, sau khi biết được tin tức Diệp Ninh sắp đến.

Trong mắt Điền Song lộ ra thần sắc vui mừng.

“Cuối cùng tên họ Diệp kia cũng đến rồi.”

Sau đó, lại lộ ra thần sắc căng thẳng.

“Á Phụ, có phải là người đã chuẩn bị tốt rồi đúng không?”

Tuy hắn ta là Tề Vương, nhưng hắn ta biết, cái mà bản thân mình gọi là tước Vương, ở trước mặt Diệp Ninh, căn bản chẳng là cái gì.

Diệp Ninh là người nào? Diệp Ninh là người trực tiếp đánh bại mười ba tông Tiên Môn. Điền Song căn bản không dũng khí và vốn liếng nào để tranh đấu với Diệp Ninh.

Nếu không, cũng sẽ không nghĩ đến muốn dùng phương thức biện luận để kéo dài hơi tàn.

Điền Song không phải không biết làm như thế này xác suất thành công không cao, nhưng mà lại không có cách nào, ngựa chết coi như là ngựa sống mà chữa đi, cũng không thể cái gì cũng không làm. Khổng Lễ vuốt bộ râu của mình, ánh mắt già nua nhìn lên nói.

“Đại vương yên tâm, lão phu đã sớm chuẩn bị xong rồi, chỉ đợi Diệp tiểu tử đến đây, đến lúc đó cứ việc xem lão phu, nói cho hắn á khẩu như thế nào!”

“Ngày xưa có Điền Phương nói Tần, hôm nay có Khổng Lễ ta nói Chu!”

“Đại Vương cứ việc yên tâm là được!”

“Điền Phương nói Tần” là một điển cố của thế giới này.

Câu chuyện này xảy ra vào thời kỳ nguyên cổ, lúc đó nước Tần là một vương quốc mạnh mẽ, muốn tấn công một đất nước khác là nước Yên. Từ xưa đến nay, nước Yên đều có quan hệ tốt với nước Tần, thậm chí còn có quan hệ thông gia.

Nhưng giữa các quốc gia với nhau, nhất định không có tình cảm gì để nói. Thực lực của nước Yên không bằng nước Tần, nên đã phái ra sứ giả Điền Phương. Điền Phương có khả năng hùng biện rất giỏi, đi đến làm nước Tần làm thuyết khách.

Tần Vương biết mục đích đến của Điền Phương, cố ý bức ép ông ấy rời đi, vì thế đặt một chảo dầu trước cửa cung, rồi lại chuẩn bị ba trăm văn sĩ, nếu như Điền Phương đến làm thuyết khách, thì phải thuyết phục ba trăm văn sĩ từng người từng người một, một khi thất bại, sẽ trực tiếp bị vứt vào trong chảo dầu.

Có thể tưởng tượng, loại áp lực này lớn như thế nào.

Nhưng Điền Phương lại khẩu chiến với tất cả mọi người, dùng sức của một người, nói cho ba trăm người không thể không cúi đầu, sau đó Tần Vương bất đắc sĩ, chỉ có thể bỏ chảo dầu, tránh được một trận tai họa binh đao.

Chuyện này, được ghi chép vào trong điển tích của vương, lưu truyền thiên cổ. Sau đó, không có gì bất ngờ, Điền Phương trở thành thánh hiền.

Khổng Lễ lấy bản thân so sánh với Điền Phương, rõ ràng là tự cho mình cao hơn người khác. Điều này cũng có nguyên nhân.

Trong đoạn thời gian này, ông ta cái gì cũng không làm, chỉ làm một chuyện. Đó chính là chuẩn bị biện luận.

Ông ta tổng kết được ba điều.

Thứ nhất, lấy thân phận hậu nhân Thánh Nhân của mình, Diễn Thánh Công đương đại để áp chế Diệp Ninh. Thứ hai, lấy bối phận, tuổi tác của mình, dùng tư thái của trưởng bối, nghiền ép Diệp Ninh.

Thứ ba, công kích tân chính, dù sao trong tân chính, có rất nhiều nội dung, cũng là đi ngược lại với con đường của Thánh Nhân, ông ta thân là hậu nhân Thánh Nhân, theo lẽ nên bảo vệ Thánh Nhân.

Ba điều này, tương đương với ba tấm bài, Khổng Lễ cho rằng, ba con bài này đánh ra, Diệp Ninh nhất định sẽ giơ tay đầu hàng. Một khi nói khiến cho Diệp Ninh không còn mặt mũi nào, chán nản rời đi, đến lúc đó xem Đại Chu còn có mặt mũi để thảo phạt nước Tề sao?

Chương 774: Không ngờ Diệp Ninh lại không nể mặt như thế 3

Cho dù là có, vậy thì Khổng Lễ cũng không thiệt, bởi vì ông ta đánh bại được Diệp Ninh, chắc chắn sẽ khiến cho danh tiếng của Khổng phủ, trở nên càng lớn hơn. Đến lúc đó, Khổng phủ quy về Đại Chu là được.

Dù sao từ xưa đến nay, bất luận là triều đại thay đổi, hay là sông núi thay đổi, Khổng Phủ vẫn luôn đều là Khổng phủ, người cầm quyền của các triều đại, đều không thể nào đẩy Khổng phủ ra ngoài.

Bởi vì Khổng phủ, là lãnh tụ của người đọc sách trong thiên hạ.

Chiêu nạp Khổng phủ, sẽ có thể kiếm được danh tiếng đại nghĩa trong giới người đọc sách của thiên hạ.

Điền Song nghe xong vô cùng vui mừng.

"Thế mà Á Phụ lại tự tin như thế!"

Hắn ta đi xuống dưới cao đài, nhìn văn võ đứng khắp hai bên, mắng.

"Một đám phế vật, cô nuôi các ngươi có tác dụng gì?"

"Thời khắc quan trọng, còn phải để cho Á Phụ ra mặt!"

"Cút sang một bên!"

Bách quan văn võ vội vàng lùi ra phía sau, quỳ trên mặt đất, không người nào dám nói gì… Trong lòng bọn họ chưa chắc đã coi trọng Khổng Lễ, nhưng mà nhất định không thể nói ra ngoài. Điền Song xoa hai tay, nói.

"Diệp Ninh sắp đến Lâm Tri rồi, quả nhân nên làm như thế nào? Ra ngoài nghênh đón trăm dặm, hay là ba mươi dặm?"

Lời nói vừa nói ra, khiến cho Khổng Lễ có chút ngây người.

Ra ngoài nghênh đón?

Khổng Lễ không ngờ được, thế mà Điền Song còn muốn đi nghênh đón Diệp Ninh.

Nhưng mà đợi đến khi ông ta nhìn vào hai mắt của Điền Song, trong chớp mắt đã hiểu ra. Bởi vì trong đôi mắt của Điền Song, Khổng Lễ nhìn thấy sự sợ hãi.

Nhất thời trong lòng Khổng Lễ đã hiểu.

Hóa ra Điền Song này, căn bản không dám đắc tội với Diệp Ninh. Tên này là một con chó hung ác.

Mà con chó hung ác sẽ chỉ biết điên cuồng chèn ép và cắn những người không bằng bản thân mình. Nhưng mà đứng trước mặt sư tử, hổ, lại ngoan ngoãn như con chim cút.

Khổng Lễ có bảng vàng của Khổng phủ, có thể quân tử phòng thân, bình thường mà nói, không có người nào sẽ ra tay với Khổng phủ. Nhưng mà Điền Song thì sao?

Thân phận vương thất nước Tề này của Điền Song, không hề mang đến cho hắn ta một chút cảm giác an toàn nào, ngược lại rất có khả năng sẽ trở thành tấm bùa lấy mạng của hắn ta. Vì thế, tên này cũng đang chuẩn bị hai đường, không cần kết quả biện luận như thế nào, bản thân phải làm đủ lễ nghi, đắc tội với ai, cũng không thể đắc tội với Diệp Ninh.

Nghĩ đến đây, Khổng Lễ hiểu được, nhưng mà trong lòng vẫn có chút cấn cấn. Lão phu tốn hết đầu não, muốn chém giết một trận với Diệp Ninh.

Kết quả ngươi làm Đại Vương như ngươi, lại sợ rồi. Đây là đạo lý gì?

Nhưng mà tên đã lên đây không thể không bắn, Khổng Lễ cũng chỉ có thể kìm nén sự không thoải mái ở trong lòng, nói.

“Trăm dặm thì không cần, ra ngoài nghênh đón ba mươi dặm là được, đợi đến khi đón được Diệp Ninh, trực tiếp đưa đến Khổng phủ, lão phu sẽ chuẩn bị một phần lễ lớn cho hắn!”

Điền Song vội vàng gật đầu. Nói đi là đi.

Thật ra Điền Song đã sớm chuẩn bị xong rồi, sau khi quyết định, đã dẫn theo bách quan văn võ đi ra ngoài ba mươi dặm nghênh đón Diệp Ninh. Nghi trượng nghênh đón, vô cùng phô trương, tất cả đều dựa theo quy cách cao nhất.

Đến ngay cả bản thân Điền Song, cũng không ngồi, mà là đứng ở phía trước, nhìn có vẻ vô cùng cung kính. Cảnh tượng này khiến cho không ít người kinh ngạc.

Bọn họ đã bao giờ nhìn thấy Đại Vương nhà mình ngoan ngoãn như thế? Nhưng bọn họ rất khó hiểu được sự hoảng loạn ở trong lòng Điền Song. Vì sao hắn ta lại kháng cự việc

trực tiếp quy hàng Đại Chu? Lẽ nào chỉ là bởi vì tham lam quyền vị?

Đương nhiên không phải.

Điền Song, nói thật cũng hưởng thụ đủ rồi, loại người giống như hắn ta, tiếc mạng của mình nhất, quyền vị tuy quan trọng, nhưng mà không so được với tính mạng. Nhưng vấn đề là, hắn ta chính là sợ sau khi mình quy hàng Đại Chu, sẽ không thể bảo vệ được tính mạng.

Điều này là rất có khả năng, bởi vì Điền Song rất rõ, bản thân mình không giống với Tào Mạnh. Tào Mạnh, bất luận là nhìn từ phương diện nào, đều là người có thể dùng được.

Đặc biệt là hình tượng của Tào Mạnh ở trong mắt bách tính, càng là không tệ. Nhưng Điền Song thì sao?

Nói Điền Song độc đoán chuyên quyền, đó đều là xem thường hắn ta rồi. Con người như hắn ta, đúng thật là không tội ác nào không làm, tội nghiệt mà Điền Song phạm phải, có thể nói là khó mà viết hết. Những thế tộc bị diệt cả nhà kia, chính là vết xe đổ của hắn ta.

Vì thế, Điền Song đối với Diệp Ninh, vô cùng kính trọng.

Trong lúc đối kháng với Diệp Ninh, hắn ta vô cùng thấp kém, Điền Song ý đồ dùng sự ngoan ngoãn của bản thân, để đổi lấy hảo cảm của Diệp Ninh. Tề Vương ôm tâm tư này, mắt đầu sự chờ đợi lâu dài.

Cuối cùng, phía trước xuất hiện dấu vết của một chiếc xe ngựa.

Nhìn thấy Nam Cung Lương Nhân, điều khiển xe ngựa đi thẳng đến.

Chương 775: Không ngờ Diệp Ninh lại không nể mặt như thế 4

Thấy thế, trong lòng Điền Song rùng mình một cái, nhưng trên mặt vẫn lộ ra nụ cười, nói.

“Tề Vương nước Tề, Điền thị Lâm Tri Điền Song, bái kiến Giám Chính đại nhân!”

Trong lúc nói, cúi người thật thấp. Tư thái có thể nói là cúi rất thấp.

Con người Điền Song, từ trước đến nay rất thức thời, năm đó đối với Tiên Môn chính là cung cung kính kính, bây giờ đối với Diệp Ninh, chẳng qua là tái hiện lại năm đó mà thôi. Nhưng Diệp Ninh lại không hề có ý nể mặt Điền Song.

Xe ngựa trực tiếp đi đến trước mặt Điền Song, gần như sắp dính đến tận mặt hắn ta, Nam Cung Lương Nhân mới mặt không biểu cảm dừng xe lại. Một giọng nói từ trong xe ngựa truyền ra.

"Khổng phủ ở đâu?"

Điền Song ngây người, nhưng vẫn là trả lời theo bản năng.

"Ở trong thành Lâm Tri."

Điền Song ý thức được, người nói chuyện, chính là Diệp Ninh.

Đúng vào lúc Điền Song định nói gì đó, nhưng xe ngựa đã lại lần nữa chuyển động.

Từ bên người Điền Song, đột nhiên vòng đi qua, sau đó phớt lờ hàng dài đội ngũ nghênh đón, xoáy lên bụi mù một đường rời đi. Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, đều ngây người.

Si!

Bọn họ hít vào một hơi khí lạnh.

Thế mà Diệp Ninh lại không nể mặt Đại Vương như thế!

Diệp Ninh rời đi, chắc chắn khiến cho Điền Song trở nên càng ngượng ngùng hơn.

Nhất thời cảnh tượng rơi vào trong im lặng. Tất cả mọi người đều cúi thấp đầu.

Bọn họ cảm thấy, đây là sự yên lặng trước cơn bão lớn đang đến.

Loại người kiêu ngạo độc đoán đã quen như Điền Song, lần đầu tiên phải chịu sỉ nhục lớn như thế, có trời mới biết hắn ta có thể làm ra chuyện gì.

Nhưng bọn họ phát hiện, bản thân đã đánh giá thấp sự nhẫn nại của Điền Song rồi.

Sắc mặt của hắn ta có một chớp nhoáng trở nên khó coi, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại, nói.

“Còn ngây ra đó làm cái gì? Bãi giá Khổng phủ!”

Điền Song phất tay áo, ngồi lên vị trí của mình. Nhìn từ dáng vẻ bên ngoài, thế mà lại không nhìn được một chút tức giận nào. Có không ít người thấy thế, đúng là phải rửa mắt mà nhìn với Điền Song.

Bọn họ vẫn là lần đầu tiên biết, thế mà Điền Song lại là một người có khả năng nhẫn nhịn như thế.

Loại người này, quá hiểu rõ bản thân, đứng trước mặt người mạnh hơn mình, ngoan ngoãn giống như là con chim cút vậy. Đại giá của Tề Vương nhanh chóng đi đến Khổng phủ.

Mà trước khi bọn họ đến, Diệp Ninh đã đến trước một bước rồi.

Khổng phủ không phải là nơi không có danh tiếng gì, tùy tiện hỏi thăm một chút, là biết được vị trí.

Thậm chí nói, không cần phải hỏi thăm, sau khi đi vào trong thành Lâm Tri, Diệp Ninh đã có thể cảm nhận được rất rõ có một nơi văn khí vô cùng nồng đậm. Đoán chừng, cũng chỉ có Khổng phủ, mới có thể có loại văn khí quy mô như thế này.

Vì thế Nam Cung Lương Nhân đánh xe đến đó.

Nhưng mà khi đến được Khổng phủ, Diệp Ninh lại phát hiện, mọi chuyện so với những gì hắn nghĩ không giống lắm, Khổng Lễ này, hôm nay rõ ràng là đã chuẩn bị chu đáo, trước khi Diệp Ninh đến, không chỉ bày xong hương án trước cửa Khổng phủ, mà còn không biết từ lúc nào đã triệu tập người đọc sách của toàn bộ thành Lâm Tri.

Những người đọc sách này, lần lượt xếp hàng xung quanh, vô cùng lễ phép đứng đợi cái gì đó. Nhìn từ góc độ của Diệp Ninh, đây chắn chắn là biển người đông nghịt.

“Vì sao lại có nhiều người như thế?”

Mặc Ly chớp đôi mắt to tròn của mình, có chút kinh ngạc. Nhưng trong lòng Diệp Ninh đã hiểu rõ, cười lạnh một tiếng, nói.

“Ông ta đây là muốn gây áp lực cho ta, đứng trước mặt tất cả người đọc sách, dự định dùng thế áp người.”

Bây giờ suy nghĩ của Diệp Ninh nhanh nhạy, có sức mạnh bộ não kinh người.

Chỉ xoay chuyển tâm tư một chút, đã biết được Khổng Lễ dự định làm cái gì.

Lão gia hỏa này, là dự định phát huy đến cực điểm ưu thế sân nhà của mình.

Những người đọc sách được triệu tập đến đây này, đều là văn nhân sinh ra lớn lên ở trong Lâm Tri, bọn họ bắt đầu từ khi sinh ra, đã được tắm trong ánh sáng huy hoàng của Khổng phủ, mà bây giờ, càng là tín đồ kiên định của Khổng phủ.

Vì thế, bọn họ không phải là khán giả gì cả, mà là người ủng hộ của Khổng Lễ. Những người này, sẽ trợ lực cho khí thế của Khổng Lễ.

Nếu như hôm nay Khổng Lễ thật sự có thể biện luận thắng Diệp Ninh, vậy thì từ hôm nay về sau, uy vọng của ông ta nhất định sẽ nâng cao lên một tầng bậc mới. Mà Diệp Ninh sẽ mất hết danh tiếng trước mặt người đọc sách.

Đương nhiên, chỉ là mất danh tiếng của người đọc sách đất Tề mà thôi.

Đặt phạm vi ra ngoài toàn bộ thiên hạ, danh tiếng của Diệp Ninh đã sớm không thể lay chuyển.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì đất Tề có đặc thù của nó, ở đây là quê hương của Thánh Nhân, người đọc sách ở đây, vẫn luôn đều cho rằng những gì bản thân mình học là chính thống của Nho đạo, vốn dĩ trong lòng bọn họ đã có tín ngưỡng.

Chương 776: Biện luận? Ta đến để mắng người

Tín ngưỡng này, chính là Khổng phủ.

Tuy Diệp Ninh trỗi dậy, công kích tín ngưỡng của bọn họ, khiến cho trong nhận thức của bọn họ, nhiều thêm một nhân vật lớn mà bọn họ cần phải tôn trọng và làm theo, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến địa vị của Khổng phủ.

Ở trong mắt của người đọc sách nước Tề, Diệp Ninh và Khổng phủ, đều rất quan trọng, nhưng nếu như nhất định phải so sánh, khẳng địnhvẫn là Khổng phủ cao hơn một chút, bởi vì thói quen biến thành tự nhiên, bọn họ đã sớm quen với sự dẫn dắt chỉ đạo của Khổng phủ, trong thời gian ngắn, không thể nào nghịch chuyển được tâm thái của mình.

Nhưng cho dù là như thế, Khổng Lễ vẫn cảm thấy bất mãn.

Ở trong suy nghĩ của Khổng Lễ, Khổng phủ là môn đình của Thánh Nhân, nên vượt trên tất cả mọi thứ, dựa vào cái gì mà một lực lượng mới xuất hiện như Diệp Ninh, có thể ngang hàng ngang vế với ông ta, thậm chí còn lờ mờ có ý vượt lên trên đầu?

Vì thế, ông ta muốn nhân cơ hội ngày hôm nay, lấy lại địa vị vốn dĩ thuộc về bản thân mình. Khiến cho người thiên hạ biết một chút, Nho đạo chính thống, từ trước đến nay đều là Khổng phủ.

Loại tâm tư này không khó để đoán, chỉ cần suy nghĩ từ góc độ lợi ích, thì có thể biết được chi tiết, nhưng Diệp Ninh lại cười lạnh một tiếng.

“Biện luận? Ta làm gì có tâm tư phí lời gì với ngươi?”

Hôm nay Diệp Ninh đến đây, căn bản không phải là bởi vì biện luận mà đến. Xe ngựa chậm rãi di chuyển về phía trước.

Một cỗ sức mạnh vô hình tiêu tán ra ngoài, khiến cho đám người theo bản năng mà đứng tách ra.

Rất nhiều người kinh ngạc nhìn chiếc xe ngựa khiêm tốn đang dần dần đi đến, sau đó trong lòng đã có đáp án.

“Là xe của Diệp đại nhân!”

“Cái gì? Đây chính là Diệp đại nhân sao?”

“Chủ nhân Thánh Viện? Diệp đại nhân khiến cho Nho đạo hồi sinh?”

“…”

Người đọc sách đất Tề nghị luận xôn xao.

Bọn họ đối với Diệp Ninh, có lòng hiếu kỳ vô cùng mạnh mẽ. Trên thực tế không chỉ bọn họ, người đọc sách của khắp thiên hạ cũng như thế.

Nguyện vọng của rất nhiều người, chính là trong cuộc đời khi còn sống có thể nghe được lời dạy bảo của Diệp Ninh. Vì thế, Diệp Ninh đến đây, lập tức khiến cho bọn họ không thể nào bình tĩnh được.

Nếu như đổi thành là nơi khác, đã sớm tiếng người huyên náo, bầu không khí nồng nhiệt rồi.

Nhưng mà ở đất Tề, tất cả mọi người đều bị quy tắc lễ nghĩa trói buộc thật chặt, bọn họ biết quân tử nên thủ lễ, vì thế cưỡng ép áp chế cảm xúc đang không ngừng dâng trào ở trong lòng, chỉ nhỏ tiếng nghị luận.

Nhưng cho dù là như thế, cũng đã khiến cho Khổng Lễ vô cùng bất mãn rồi. Diệp Ninh được mọi người hoan nghênh như thế, là điều ông ta không muốn nhìn thấy nhất.

“Không phải là Đại Vương đi nghênh đón hắn sao? Vì sao chỉ có hắn một mình đến đây?”

Đương nhiên, không có người nào đưa ra đáp án cho ông ta.

Khổng Lễ bỏ những nghi ngờ trong lòng xuống, mặc một thân Nho sam màu nâu, tay cầm một cây thước, sau đó đi ra. Kẽo kẹt!

Đột nhiên bánh xe của xe ngựa dừng lại. Nam Cung Lương Nhân im lặng đứng ở một bên.

Huyên Huyên kéo tấm rèm lên, Diệp Ninh đi ra ngoài. Hắn cứ như thế đứng ở trên xe ngựa, từ trên cao nhìn xuống nhìn thẳng vào Khổng Lễ.

Điều này lập tức khiến cho Khổng Lễ tức giận. Vốn dĩ, ông ta đã rất chán ghét Diệp Ninh.

Sau khi nhìn thấy Điền Song từ trước đến nay bá đạo ngang ngược, cũng muốn đi nghênh đón Diệp Ninh, thì càng thêm chán ghét. Bình thường Điền Song đối với Khổng Lễ, không

cung kính như thế. Vừa rồi, lại tận mắt nhìn thấy trong mắt người đọc sách Diệp Ninh lại được hoan nghênh như thế.

Vậy thì tâm tình càng thêm không tốt.

Mấy chuyện chồng chất lên nhau, tình tính của Khổng Lễ đã không phải quá tốt, vốn dĩ đã đứng trên bờ vực bùng nổ, chỉ là cưỡng ép khống chế cảm xúc của mình, kết quả không ngờ được, thế mà Diệp Ninh đến ý tứ xuống xe cũng không có, cứ như thế đứng trên xe ngựa, dùng tư thái từ trên cao nhìn xuống, nhìn ông ta.

Nhất thời khiến cho tức giận chất lại đã ông ta lập tức bùng nổ, ông ta chỉ ngón tay vào Diệp Ninh, tức giận nói.

"Thằng nhãi, sao dám vô lễ như thế?"

Lời này vừa nói ra, bầu không khí ở đây, lập tức trở nên cứng đờ. Tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Bọn họ không phải không biết, hai người này nhất định là không hợp nhau, bất luận là lập trường, hay là những điều khác, đều đứng ở hai bên đối lập nhau. Lần này, hai người nhất định là phải phân ra thắng bại.

Nhưng người đọc sách phân chia thắng bại, từ trước đến nay đều có một quy trình riêng của mình. Ít nhất, ngoài mặt là hòa nhã, lý luận sắc bén, ngươi đến ta đi, đây mới là phong phạm của người đọc sách. Làm gì có loại như Khổng Lễ, mới bắt đầu đã trực tiếp xé rách mặt nhau như thế.

Có lẽ bản thân Khổng Lễ cũng ý thức được bản thân có chút quá lỗ mãng rồi, nhanh chóng tìm một bậc thang cho mình, bổ sung thêm một câu.

Chương 777: Biện luận? Ta đến để mắng người 2

"Thân là vãn bối hậu sinh, đến môn địa của Thánh Nhân, không hành lễ cũng thôi đi, thế mà lại cứ công nhiên đứng ở trên xe ngựa như thế, ngươi có biết, ngươi đây là bất kính với Thánh Nhân không!"

Khổng Lễ lấy vũ khí bình thường của mình ra, dùng thân phận Thánh Nhân để áp người.

Phàm là đệ tử Nho gia, ở trước mặt vũ khí này, đều sẽ hiện ra có chút bất lực.

Bởi vì bọn họ đọc sách thánh hiền, thì nhất định phải tôn trọng Thánh Nhân, đây là chuyện không có cách nào cả. Nhưng rõ ràng Diệp Ninh không theo cái bẫy này của ông ta, hắn nhàn nhạt nói.

"Thánh Nhân mở đường Nho đạo, mở ra tiền lệ trong lịch sử, có công lao lớn với người đời, đứng trước mặt Thánh Nhân, hậu nhân Nho đạo, đúng là nên giữ tôn trọng… Nhưng mà, Thánh Nhân đâu?"

Diệp Ninh hỏi, khiến cho Khổng Lễ ngây người. Tiếp đó chỉ ngón tay vào phủ đệ ở phía sau lưng, nói.

"Tuy Thánh Nhân đã sớm không còn ở thế gian, nhưng Khổng phủ vẫn còn ở đây, gặp Khổng phủ, giống như gặp Thánh Nhân!"

Diệp Ninh khinh thường liếc ông ta một cái.

"Ai nói là như thế?"

Ai nói là như thế?

Câu nói này, trong chớp mắt khiến cho ông ta ngây người. Bởi vì ông ta phát hiện thế mà lại rất khó trả lời.

Nhưng dù sao ông ta cũng không phải người bình thường, có khó trả lời như thế nào, cũng vẫn như trước có thể tiếp lời, nói.

"Người thiên hạ nói! Chuyện này, là lời nói ở trong lòng của người thiên hạ, tất cả người đọc sách, đều giữ lòng tôn kính đối với phủ đệ của Thánh Nhân!"

Khổng Lễ nhàn nhạt nói.

"Hay cho một câu người thiên hạ nói, ngươi dựa vào cái gì mà đại biểu cho người thiên hạ? Ngươi có từng hỏi qua người trong thiên hạ chưa? Hay là người thiên hạ đều dùng giấy trắng mực đen viết, nếu như không có, vậy thì chính là ngươi bịa ra!"

“Cái khác không nói, ta cũng là người thiên hạ, một câu người thiên hạ này của ngươi, trong đó có bao gồm cả ta không?”

“Nếu như không bao gồm cả ta, vậy thì chính là ăn nói bừa bãi, nếu như bao gồm cả ta, vậy thì ai cho ngươi cái quyền lực đại biểu cho ta?”

Mỗi một chữ của Diệp Ninh, đều giống như là mang theo gai.

Điều này khiến cho đám đông sinh ra dao động.

Bọn họ không ngờ được, hai người này vừa mới gặp mặt, đã có một loại cảm giác gươm súng sẵn sàng. Mới bắt đầu Khổng Lễ đã mang theo địch ý.

Mà địch ý của Diệp Ninh, càng nhiều hơn Khổng Lễ gấp mười lần! Nhưng bọn họ có thể nói cái gì đây?

Hai người này, một người là Diễn Thánh Công đương đại, hậu nhân Thánh Nhân, một người khác là Đại Tông Sư Thánh Viện, lãng tụ Nho đạo. Hai người này bất luận nói như thế nào, làm như thế nào, những người như bọn họ, đều không có tư cách để bình luận.

Chỉ có thể nín thở ngưng thần, lặng lẽ quan sát.

“Ngươi! Diệp Ninh!”

Khổng Lễ không ngờ được, hai ba câu của bản thân thế mà lại bị Diệp Ninh chọc cho lửa giận ngập trời, nói chuyện thật sự quá không nói đạo lý, quá thiếu tôn trọng người khác, đến mấy câu chào hỏi cũng không có, đã trực tiếp xé rách mặt nhau, ông ta đen mặt nói.

“Người thiên hạ, đó là phần lớn người trong thiên hạ, ở trước ngươi, người đời chưa bao giờ bất kính với Khổng phủ, như thế, sao lại không thể đại biểu cho ý của người thiên hạ chứ?”

“Mà ngươi, bất kính với phủ đệ của Thánh Nhân như thế, đã đủ để nói rõ, ngươi tâm thuật bất chính.”

“Người thiên hạ mà lão phu nói, không bao gồm người tâm thuật bất chính!”

Khổng Lễ cũng không phải là ăn chay, Diệp Ninh không khách khí như thế, đương nhiên ông ta phải tìm lại sân khấu của mình.

Nhưng không ngờ được, thế mà những lời này lại khiến cho Diệp Ninh bật cười.

“Có chút thú vị, ý kiến và sự lựa chọn của ta khác nhau, vì thế ta đến người thiên hạ cũng không phải sao? Thế mà ta lại bị khai trừ ra khỏi hàng ngũ của người thiên hạ rồi? Ý tứ trước mắt, phàm là người tuân theo đạo lý của ngươi, mới là người thiên hạ trong mắt người sao, không tuân theo đạo lý của ngươi, chính là tâm thuật bất chính, là ý này sao?”

Đương nhiên chính là ý này.

Khổng Lễ là một hủ nho như thế, từ trước đến nay đều cảm thấy bản thân mình là đúng.

Ông ta cảm thấy bản thân là hậu nhân Thánh Nhân, đối với bất kỳ chuyện gì trong trời đất này, đều có quyền giải thích tuyệt đối chính xác. Không nghe theo ông ta, chính là sai lầm.

Đương nhiên, những lời này Khổng Lễ nhất định không thể trực tiếp nói ra ngoài. Ông ta hít một hơi thật sâu, nhìn Diệp Ninh nói.

“Diệp Ninh, ngươi ở trong Nho đạo, cũng là người có sức ảnh hưởng lớn, tranh cãi ở đây, sẽ chỉ khiến cho người khác chê cười, lần này ngươi đến nước Tề, cũng không phải là tìm lão phu cãi nhau đúng không? Đừng có quên, lần này ngươi đại biểu cho Đại Chu, mà ta đại biểu cho nước Tề, giữa ta và ngươi, vốn dĩ đã có một trận biện luận giữa nước Tề và Đại Chu!”

Chương 778: Biện luận? Ta đến để mắng người 3

Khổng Lễ ý đồ xoay chuyển lại chủ đề.

Bởi vì ông ta đã chuẩn bị đầy đủ rồi.

Chỉ cần bắt đầu biện luận, ông ta sẽ có vô số lời để nói, thậm chí ông ta còn dự đoán được rất nhiều lời mà Diệp Ninh có thể nói, hơn nữa còn tìm được điểm để phản bác.

Khổng Lễ có tự tin, chỉ cần biện luận, chơi trò tranh cãi miệng, ông ta nhất định sẽ thắng! Đến lúc đó, sẽ có thể khiến cho

Diệp Ninh mất hết danh tiếng.

“Biện luận?”

Nhưng ông ta không biết, Diệp Ninh hoàn toàn không phải là một người theo khuôn phép cũ, kịch bản bình thường, từ trước đến nay đều không có liên quan đến hắn. Kịch bản của hắn, từ trước đến nay hắn đều quen tự mình viết.

Vì thế Diệp Ninh cười lạnh một tiếng, nói.

“Ai nói với ngươi, ta muốn biện luận với ngươi?”

“Lại là ai nói với ngươi, lần này bản quan đến nước Tề, là đại biểu cho Đại Chu?”

“Lại là ai cho ngươi tự tin, cảm thấy ngươi có tư cách biện luận với ta? Ngươi cho rằng ngươi là cái thứ gì?”

Một lần liên tục ba câu hỏi của Diệp Ninh, khiến cho khổng Lễ thiếu chút nữa hộc máu.

Ông ta chỉ ngón tay vào Diệp Ninh, run run rẩy rẩy nói.

“Tên nhãi đúng thật là vô cùng vô lễ! Nếu như ngươi không phải đến vì biện luận, vậy thì ngươi đến nước Tề làm cái gì?”

Diệp Ninh chắp tay ra sau lưng, ánh mắt nhìn đám người ở xung quanh, nói.

“Lần này bản quan đến nước Tề, vốn dĩ không phải là vì một chút chuyện giữa Đại Chu và nước Tề, càng đừng nói là biện luận với ngươi.”

“Trong trời đất này đều là đất của vua, binh lính của vua đều là vương thần, đất Tề, vốn dĩ chính là lãnh thổ của Đại Chu, Tề Vương, là do Thiên Tử sắc phong, vậy thì đương nhiên Thiên Tử lúc nào cũng có thể tước nó đi, điều này có cái gì để mà biện luận? Nếu như không theo, vậy thì khai chiến là được!”

“Không ngại nói với ngươi, lần này bản quan đến nước Tề, chỉ là đi qua, thậm chí ban đầu còn không dự định đến Lâm Tri, chỉ là những gì nhìn thấy nghe thấy một đường này, trong lòng khó chịu, vì thế mới đến đây, quyết định phải mắng cái lão già sống sai không biết liêm sỉ là ngươi!”

Sau khi nói xong những lời này, Điền Song cũng vừa đến nơi. Trong chớp mắt sắc mặt trắng bệch như giấy, tiêu đời rồi!

Câu nói kia của Diệp Ninh, nếu như không tuân theo, khai chiến là được. Dường như đã đánh tan tất cả ảo tượng của hắn ta.

Hóa ra, ngay từ lúc bắt đầu, Diệp Ninh đã không dự định thương lượng với nước Tề sao? Mà Khổng Lễ, càng là bị tức giận đến thiếu chút nữa tắt thở.

Cả đời này của ông ta từ trước đến nay đều là nghe những lời nói hoa mỹ, những người tiếp xúc đều là người nho nhã, làm gì có loại người xấu xa như Diệp Ninh, mở miệng ra đã nói là lão già sống dai vô liêm sỉ.

"Diệp Ninh, rốt cuộc ngươi có ý gì?"

Khổng Lễ nghiến răng nghiến lợi nói.

"Chính là ý trên mặt chữ."

Diệp Ninh nhàn nhạt nói.

"Lần này đến, ta chính là muốn đứng trước mặt tất cả mọi người, mắng loại người vô học bất trung, bất hiếu, bất nhân như ngươi!"

Diệp Ninh nói rõ mọi chuyện, không hề khách khí.

Hôm nay đến đây, hắn căn bản chưa từng nghĩ đến muốn biện luận với Khổng Lễ phân ra thắng bại.

Bây giờ, hắn đã có ưu thế áp đảo, vì sao còn cần phải biện luận với Khổng Lễ? Sở dĩ hắn thương lượng với Tào Mạnh, chủ động tranh thủ với nước Ngụy, là bởi vì Tào Mạnh và nước Ngụy xứng đáng. Nhưng mà nước Tề thì dựa vào cái gì?

Điền Song tính là cái thứ gì?

Diệp Ninh đến nước Tề và Điền Song đều không đặt vào trong mắt, càng huống hồ là Khổng Lễ?

Ở trong mắt của Diệp Ninh, những điều mà Khổng Lễ tự cho là tự hào kia, tự cho rằng đó là át chủ bài, căn bản không đáng một đồng. Hôm nay Diệp Ninh đến đây, mục đích chỉ có một, đó chính là mắng người.

Một đường này những gì Diệp Ninh nghe được thấy được, khiến cho hắn bức bối, suy nghĩ không thông. Nếu đã như thế, vậy thì tại sao không đi khơi thông một chút?

Dù sao cũng là đi ngang qua.

Vì thế Diệp Ninh căn bản sẽ không có một chút khách khí nào với Khổng Lễ, hắn giữ nguyên ý định ban đầu của mình, vừa lên tiếng, đã khiến cho Khổng Lễ tức giận đến nổi mạch máu.

“Ngươi, ngươi, ngươi!!!”

Cả người Khổng Lễ đều đang run rẩy, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Sao ngươi có thể sỉ nhục danh tiếng của lão phu như thế!”

Đối với loại văn nhân như Khổng Lễ mà nói, danh tiếng so với bất kỳ thứ gì khác đều là thứ quan trọng nhất. Có người yêu tài, có người yêu tiền, có người muốn có công danh.

Hậu nhân Khổng phủ, Diễn Thánh Công đương đại, đương nhiên là danh tiếng quan trọng nhất.

Dù sao bảng hiệu Khổng gia, đã sớm truyền thùa vô số năm tháng, bảng hiệu bằng vàng này, là vốn liếng để con cháu bọn họ sinh tồn.

Có tấm bảng hiệu này, bọn họ có thể bất khả chiến bại.

Bất luận là triều đại thay đổi, bất luận thiên hạ đại loạn, bọn họ đều có thể chỉ lo thân mình, đứng ngoài thế giới. Vì thế, Khổng Lễ tuyệt đối không cho phép Diệp Ninh sỉ nhục danh tiếng của ông ra!

Chương 779: Thiếu niên Đại Chu nói

“Diệp đại nhân sao có thể nói Khổng tiên sinh như thế?”

“Nói như thế này là hơi quá rồi.”

“Biện luận vốn dĩ là chuyện tao nhã, khong nên phát triển thành đàn bà chanh chua mắng chửi.”

Có không ít người đọc sách thấy thế, lần lượt chau mày.

Bọn họ không quá thích hành vi như thế này của Diệp Ninh. Sở dĩ không thích, có ba nguyên nhân.

Thứ nhất, bọn họ là người đất Tề, từ nhỏ đã tắm mình trong ánh sáng của Thánh Nhân, biết được danh tiếng của Khổng

phủ. Địa vị của Khổng gia ở trong lòng bọn họ, rất quan trọng.

Khi Diệp Ninh không khách khí nói Khổng Lễ, bọn họ thân là người bản địa, đương nhiên sẽ có một loại cảm giác cũng bị sỉ nhục như thế. Đây chính là đồng cảm.

Dù sao bao nhiêu lâu nay, Khổng phủ đều là danh thiếp của đất Tề, là thứ mà bọn họ tự hào nhất. Diệp Ninh mắng Khổng Lễ, bản thân chuyện này, đã dễ dẫn đến sự bất mãn của bọn họ.

Thứ hai, chuyện này không hề tao nhã.

Bọn họ là người đã hoàn toàn bị sách thánh hiền tẩy não, thật ra bọn họ có một chút ý đọc sách đọc đến ngốc luôn. Trong ghi chép của sách thánh hiền, cái gọi là quân tử, bất luận lúc nào, đều nên giữ phong độ.

Mà Diệp Ninh lớn tiếng mắng chửi như thế, chắc chắn là chuyện rất mất phong độ.

Ngoài ra, bọn họ tin tưởng trung dung (một chủ nghĩa của Nho gia), cho rằng quân tử nên giấu vũ khí ở trong người, không nên biểu hiện sắc bén như thế. Diệp Ninh rêu rao như thế, khiến cho những người đã quen với lời nói nhẹ nhàng như bọn họ, cảm thấy có chút khó chịu.

Thứ ba, cũng là một điểm quan trọng nhất.

Đó chính là bọn họ cảm thấy Diệp Ninh nói có chút quá nặng lời.

Trung hiếu nhân nghĩa là bốn phương diện lớn của Nho gia, bốn phương diện lớn này, bao gồm cả đạo đức tu dưỡng của con người.

Bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa, tách đơn độc ra nói, tùy tiện một cái, đã đủ khiến cho một người bị gắn chặt lên cột sỉ nhục, càng đừng nói Diệp Ninh thì hay rồi, hoàn toàn không khách khí, trực tiếp gán bốn tội danh này lên trên người Khổng Lễ.

Đây mới là nguyên nhân mà phần lớn bọn họ bất mãn. Khổng Lễ là người nào?

Hậu nhân Thánh Nhân, gia chủ Khổng gia, Diễn Thánh Công đương đại, văn nhân có tiếng trong thiên hạ. Người như thế,

sao có thể bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa chứ?

Những lời nói, thật sự nói có chút quá nghiêm trọng rồi.

Sự bất mãn của mọi người, chắc chắn đã mang đến cho Khổng Lễ tự tin, mạch máu ông ta đập thình thịch, tay cầm chặt cây thước, chỉ vào Diệp Ninh nói.

"Thằng nhãi, ngươi đừng cho rằng bản thân có một chút cống hiến cho Nho Môn, là có thể ăn nói bừa bãi, tùy ý sỉ nhục danh tiếng của người khác! Nói đến cùng, chẳng qua ngươi cũng chỉ là một hậu sinh vãn bối mà thôi, lão phu là ai? Tuổi tác của lão phu so với người lớn hơn mấy vòng, là trưởng bối, gặp trưởng bối, thế mà ngươi lại không có một chút lễ nghi nào, đây làm gì có chút nào dáng vẻ mà người đọc sách nên có?"

"Hơn nữa, lão phu còn là Diễn Thánh Công đương đại, hậu nhân Thánh Nhân, cho dù ngươi bất kính với lão phu, vậy thì đứng trước môn đình của Thánh Nhân, cũng nên cẩn thận lời nói hành động, nhưng ngươi lại không có gì kiêng kỵ, ăn nói bừa bãi, lão phu thật sự muốn biết, nếu như lúc đầu tiên sinh dạy ngươi học tập ở đây, nhìn thấy bộ dáng này của ngươi, có phải là sẽ mất hết thể diện, không biết giấu mặt vào đâu không!"

"Hừ! Vốn dĩ lão phu cho rằng cuối cùng Nho Môn cũng xuất hiện một tuấn kiệt trẻ tuổi, hôm nay gặp được, mới biết căn bản chính là nằm ngoài khuôn vàng thước ngọc vô cùng thối nát, loại người như ngươi, căn bản không xứng chấp chưởng Thánh Viện!"

Khổng Lễ giống như là đứng ở trên đài cao của đạo đức, nước bọt bắn lung tung khắp nơi, một cỗ khí thế hào hùng dâng lên, khiến cho ông ta trở nên uy nghiêm và nghiêm khắc lạ thường.

Đây chính là khí thế của ông ta.

Bao nhiêu năm nay, ông ta dựa vào bối phận, thân phận của bản thân mình, từ trước đến nay đều là dạy bảo người khác. Nói lâu rồi, sẽ dưỡng thành loại khí thế như hiện tại.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt Điền Song lóe lên một tia vui mừng.

Quả nhiên Á Phụ không khiến cho hắn thất vọng, nhìn mức độ sắc bén của những lời nói này, không hề thua kém gì Diệp

Ninh.

Nhưng Điền Song đã quên mất một điểm, có những lúc lời nói sắc bén cũng không có tác dụng gì, lời nói nào mắng người làm tổn thương nhất? Nói sự thật, bày chứng cứ. Càng chân thật, càng đau!

Vì thế sau khi Diệp Ninh hỏi xong, chỉ cười lạnh một tiếng.

“Hay cho một kẻ điên cuồng dựa vào bối phận, cậy già lên mặt, tuy trong sách thánh hiền từng nói tôn sư trọng đạo, nhưng cũng từng nói, trong ba người nhất định có thầy của ta.”

“Ngươi nói ta gặp ngươi ta phải nói lễ nghĩa, dựa vào cái gì?”

“Theo ta thấy, rõ ràng là ngươi, nên nói đến lễ nghĩa mới đúng!”

Chương 780: Thiếu niên Đại Chu nói 2

Thân thể Diệp Ninh không nhúc nhích, không có ý tứ xuống xe, ánh mắt của hắn nhìn xung quanh, nhàn nhạt nói.

“Về mặt địa vị, ta là Giám Chính Viện giám sát, còn có vô số chức danh địa vị cực cao, ngươi không bằng ta!”

“Về mặt học vấn, ta là Bán Thánh, mà ngươi, đến Đại Nho cũng không phải, ngươi không bằng ta!”

“Về mặt thân phận, tuy ta không có ánh sáng của tổ tông, nhưng tất cả mọi thứ ngày hôm nay của ta, đều là dựa vào tự bản thân ta cố gắng có được, mà ngươi, từ đầu đến cuối đều là bám vào cội nguồn của tổ tông, nói đến cùng, cũng chẳng qua là loại người ăn bám mà thôi!”

“Người như thế, thế mà lại dám nói lễ nghi với ta? Ta nói cho ngươi biết, có điểm nào ngươi so được với ta, lẽ nào ngươi không biết cái gì gọi là đạo lý người giỏi làm thầy sao?”

Những lời nói này của Diệp Ninh, trực tiếp hỏi cho Khổng Lễ ngây người. Bao gồm cả những người có mặt ở đó, cũng sững ra.

Những người đọc sách đọc sách thánh hiền này đã khiến cho đầu óc cứng nhắc, theo bản năng muốn phản bác cái gì đó, nhưng mà lại phát hiện nhất thời thế mà bản thân lại không tìm

được bất kỳ manh mối nào, sau đó bọn họ bắt đầu vắt óc suy nghĩ, nhớ lại sách thánh hiền mà bản thân từng đọc, cuối cùng có được một đạo lý, thế mà Diệp Ninh lại nói đúng!

Về mặt địa vị, Diệp Ninh không chỉ là Giám Chính, còn là Thái Phó, còn từng làm quan lớn ở biên giới, thiên hạ có ai không biết, sở dĩ Đại Chu có thể phục hưng, có thể nói là một tay Diệp Ninh dựng lại.

Về mặt thân phận, tổ tiên của Diệp Ninh không phải thánh hiền, nhưng bản thân hắn đã là thánh hiền rồi, đời sau của hắn trong tương lai, nhất định sẽ lấy hắn làm niềm tự hào.

Còn về phần học vấn, vậy thì càng không cần nói nữa, Diệp Ninh thơ từ thượng tuyệt, thiên hạ vô song, những bài văn mà hắn từng viết, chính lệnh ban hành, phê bình những danh ngôn nổi tiếng, những lời phát biểu hào hùng, cộng lại với nhau, đúng thật là có thể hình thành một quyển sách vô cùng dày, ở điểm này, Khổng Lễ hoàn toàn không có tư cách so sánh với Diệp Ninh.

Cái gì là người giỏi làm thầy?

Người xuất sắc, xứng đáng làm thầy hơn.

Đây mới là chân nghĩa của Nho đạo, câu nói trong ba người nhất định có thầy của ta, sống đến già học đến già, từ trước đến nay học vấn và tuổi tác đều không có liên quan gì, đám người đọc sách này có một đặc điểm, đó chính là cố chấp một đạo lý, những gì Diệp Ninh vừa nói, từ góc độ sách thánh hiền mà nói, căn bản không thể nào phản bác, vì thế bọn họ đều im lặng.

Mà Khổng Lễ, cũng là như thế, khuôn mặt già của ông ta trở nên đỏ bừng, có thể nói là vô cùng bức bối. Ngón tay chỉ vào Diệp Ninh, trong miệng mơ hồ không biết nói cái gì.

Đây là bởi vì, ông ta cũng bị mắng đến choáng váng rồi.

Khổng Lễ chỉ nghĩ đến muốn đùng bối phận và thân phận của mình để áp chế Diệp Ninh, lại không nghĩ đến, ở trên phương diện này, thế mà Diệp Ninh lại không hề thua kém ông ta. Dù sao Thánh Nhân có huy hoàng đến đây, đó cũng chỉ là quá khứ, mà Diệp Ninh, tự bản thân mình đã là một tôn thánh hiền.

Nếu như nhất định pahir nói, Khổng Lễ là một người đọc sách, gặp phải thánh hiền, đúng là nên hành lễ mới đúng. Nhưng bây giờ ở trong tình huống này, Khổng Lễ sao có thể hành lễ với Diệp Ninh?

Ông ta mở to hai mắt, cảm giác sỉ nhục mạnh mẽ hiến cho ông ta hận không thể tìm một cái khe hở nào để chui xuống. Diệp Ninh đúng thật là bắt nạt người yếu, quá bắt nạt người khác rồi!

Cả đời này của ông ta, chưa từng ủy khuất như thế. Nhưng chuyện này còn chưa kết thúc, Diệp Ninh tiếp tục nói.

"Thế nào, không có gì để nói nữa rồi?"

Diệp Ninh cười lạnh.

"Vậy thì ngươi tiếp tục nghe ta nói, ta nói ngươi bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa, không có một chút nào oan uổng cho ngươi."

"Đầu tiên nói bất trung, ngươi thân là thần tử Đại Chu, nhận bổng lộc của Đại Chu, nhưng mà ngươi lại làm chuyện gì? Ngươi đã từng chia sẻ lo lắng cho quân vương chưa? Ngày trước khi Thiên Tử chịu sỉ nhục, hậu nhân Thánh Nhân như ngươi, Diễn Thánh Công đương đại đang ở đâu? Khi nước Tề cắt đất phong Vương, muốn làm chuyện soán ngôi vua, quân tử nổi danh thiên hạ như ngươi đang ở đâu? Mà bây giờ, bốn biển sắp được thái bình, thiên hạ sắp thống nhất, ngươi lại nhảy ra, đứng ở trên góc độ của nước Tề, ý đồ ngăn cản Đại Chu, không chỉ không biết xấu hổ, ngược lại còn cho đó là niềm tự hào, da mặt của ngươi dày bằng tường thành hả? Ngươi đọc cả đời sách thánh hiền, e là đọc hết vào trong bụng chó rồi đi!"

"Lại nói đến bất hiếu! Ngươi mở miệng ngậm miệng, đều là tổ tiên của mình, nhưng những gì ngươi nói ngươi làm, có chuyện làm xứng đáng với tổ tiên của ngươi? Năm đó Thánh Nhân đi trên con đường đạo, công huân to lớn, mới có thể thành thánh, vĩ đại như thế nào, mà ngươi thì sao, không chỉ không có chí khí trở thành Thánh Nhân, ngược lại còn sống như một con giòi vậy! Ta đã từng điều tra một chuyện, Khổng phủ ngươi, qua các triều đại đến nay, không có khí tiết nào đáng nói, phàm là khi thiên hạ có biến, người đầu tiên phản

bội chính là các ngươi, thần tử hai triều bảy mươi hai triều, trên dưới cả nhà, loại là người tham sống sợ chết, người như ngươi, làm gì có một chút nào khí tiết hy sinh vì công lý của Khổng Tử, Mạnh Tử!"

Chương 781: Thiếu niên Đại Chu nói 3

Diệp Ninh mắng rất sảng khoái, mỗi một chữ đều giống như cái dùi vậy, trực tiếp đâm vào trong ngực của Khổng Lễ.

Khiến cho ngực Khổng Lễ phập phồng kịch liệt, ông ta há miệng, trong cổ họng phát ra tiếng ho khan giống như tiếng ống bễ bị vỡ vậy! Rất rõ ràng, ông ta đã có chút không thở được rồi.

Vô số ánh mắt nhìn vào Khổng Lễ, khiến cho mặt ông ta bỏng rát. Những ánh mắt này, đến từ người đọc sách đất Tề.

Bọn họ bị Khổng Lễ tập trung đến đây, vốn dĩ là vì để cho bọn họ nhìn thấy trò cười của Diệp Ninh, nhưng mà lúc này, tự bản thân Khổng Lễ lại bộc lộ ra trước ánh mắt của tất cả mọi người.

Mọi người mở to mắt nhìn ông ta, trên mặt đúng là có một loại cảm giác tam quan vỡ nát.

"Thật sự là như thế sao? Lúc trước ta chưa bao giờ nghĩ đến những vấn đề này, hôm nay Diệp đại nhân nói đến, đúng là không thể nào phản bác."

"Diệp đại nhân chỉ là nói tình huống hiện thực một chút mà nói, trên dưới Khổng phủ, đúng là không có bất kỳ khí tiết nào đáng nói."

"Bọn họ ngày ngày hô hào đạo thánh hiền, vì sao bản thân lại đi ngược lại với đạo lý của thánh nhân?"

Người đọc sách có chút mơ hồ.

Trong chớp mắt lòng của bọn họ đã rối loạn rồi.

Tuy không thể nói là tín ngưỡng sụp đổ, nhưng mà vẫn có một loại cảm giác trong lòng hoang mang.

Mà Lúc này, Diệp Ninh tiếp tục nói.

“Nói tiếp đến bất nhân, cái gì là nhân? Trách trời thương dân, vạn vật chúng sinh, thân là đệ tử Nho Môn, thì nên cố chấp với việc tề gia bình thiên hạ là trách nhiện của mình, ngày trước cuộc sống của bách tính khốn khổ, lưu lạc khắp nơi, dân chúng lầm than. Chính là lúc người đọc sách chúng ta hăng hái đi đầu, cứu vớt thế đạo, nhưng mà ngươi thì sao? Chỉ ngồi cao ở trong Khổng phủ, tự xưng là thơ tửu phong lưu, hoàn toàn không quan tâm một chút nào đến sống chết của bách tính, ngươi như ngươi, được tính là nhân (nhân ái, nhân nghĩa) sao?”

“Nói về nghĩa, đại nghĩa sống chết, còn trân quý hơn cả tính mạng, các đời Khổng phủ của ngươi đến nay, ngoại trừ xuất hiện một vài người còn được xem là nhân vật ra, những người khác làm gì có một chút nghĩa khí nào để nói? Từ xưa đến nay chỉ bo bo giữ mình, tự mình sống vui vẻ, vô cùng ích kỷ tự lợi, không có một chút đại nghĩa nào của con người, không có đại nghĩa của người đọc sách, càng không có đại nghĩa dân tộc!”

“Những điều mà ta nói ở trên, đều là sự thật, nếu như ngươi muốn phản bác, vậy thì ta còn muốn hỏi ngươi một câu, nếu như ngươi thật sự không hổ thẹn với trời, nếu như ngươi thật sự trước sau như một, vậy thì chính khí cuồn cuộn của ngươi đâu? Vậy thì vì sao ngươi không trở thành Đại Nho? Chính khí cuồn cuộn cũng không thể lừa người đúng không, đường đường hậu nhân Khổng phủ, thế mà lại không có chính khí cuồn cuộn, lẽ nào đây còn chưa đủ để nói rõ vấn đề sao?”

Nói xong một câu cuối cùng, Khổng Lễ trực tiếp hộc máu. Chính khí cuồn cuộn, là nỗi đau vĩnh viễn của ông ta.

Khổng Lễ cũng vô cùng chán nản, vì sao ông ta lại không có chính khí cuồn cuộn.

Loại người ích kỷ tư loại, ăn nói ba hoa, cậy già lên mặt, tham sống sợ chết, vốn dĩ đã không xứng được có chính khí cuồn cuộn.

“Diệp đại nhân nói đúng, chúng ta nên sớm hiểu rõ, Khổng tiên sinh không có chính khí cuồn cuộn!”

“Đến chính khí cuồn cuộn cũng không có, còn dựa vào cái gì để dạy dỗ chúng ta?”

“Ngày trước Nho đạo sa sút, mọi người đều không có chính khí cuồn cuộn, bây giờ Đại Nho đã có không ít, nhưng mà Khổng Lễ vẫn không có chính khí cuồn cuộn như trước, điều này không đủ nói rõ vấn đề sao?”

“Hóa ra Khổng phủ lại là loại hàng như thế, chúng ta nên thế nào…”

Đám người đọc sách không quan tâm đến lễ nghi nữa, cuối cùng bắt đầu lớn tiếng nghị luận. Trong giọng nói của bọn họ, tràn ngập sự chán nản và bi thương.

Bộ mặt thật của Khổng phủ đã lộ ra rồi, bọn họ cảm thấy tín ngưỡng trong lòng sụp đổ. Trong chớp mắt, thế mà có một loại cảm giác tuyệt vọng.

Diệp Ninh nhìn về phía bọn họ.

“Ta biết, cảm giác tín ngưỡng sụp đổ không dễ chịu.”

“Nhưng các ngươi đều còn rất trẻ, bây giờ hiểu rõ những điềunày, đối với các ngươi không phải chuyện xấu.”

“Cần vì phải vì Khổng phủ cũ nát hủ bại này mà bi thương? Những thứ đó chỉ là chuyện trong quá khứ, vốn dĩ các ngươi cót hể tự sáng tạo ra mọi thứ, tất cả những thứ các ngươi muốn có, đều nằm ở trong tay của các ngươi!”

Diệp Ninh chắp tay sau lưng, bất ngờ nói.

“Ta có lời này, muốn tặng cho các ngươi!”

“Muốn nói về tuổi trẻ của đất nước, đầu tiên hãy nói về người già và trẻ nhỏ. Người già thường nghĩ về quá khứ, người thiếu niên thường nghĩ đến tương lai.”

“Người hoài niệm về quá khứ, sẽ sinh ra lòng lưu luyến; người suy nghĩ đến tương lai, sẽ sinh ra lòng hy vọng. Người lưu luyến chuyện cũ, thường bảo thủ; người nghĩ về tương lai, thường tiến thủ. Người bảo thủ, cố chấp với cái vũ; người tiến thủ, thường nghĩ về cái mới. Người hoài niệm về quá khứ, chuyện gì cũng vẫn như cũ, cố chấp với những quy tắc bình thường; người hướng về tương lai, chuyện gì cũng chưa từng làm, vì vậy luôn dám phá vỡ các quy tắc…”

Chương 782: Thiếu niên Đại Chu, dũng cảm lên!

Quanh người Diệp Ninh, văn khí dâng trào.

Từng tia chính khí cuồn cuộn, ở phía sau lưng hắn tiêu tán ra ngoài, từng dây từng sợi, như mây như sương, làm nổi bật lên hắn giống như thánh hiền trong đám người. Khoảnh khắc này, phàm là đệ tử Nho Môn, cho dù là Khổng Lễ tức đến muốn phát điên, cũng không kìm chế được mà chú ý đến Diệp Ninh.

Bởi vì Diệp Ninh là Bán Thánh, khi hắn bước vào trạng thái, tự nhiên sẽ có một sức hấp dẫn trí mạng đối với mọi người.

Nguyên nhân rất đơn giản, Diệp Ninh là Bán Thánh, Bán Thánh cũng là thánh hiền, thái hiền đã làm rõ thái độ, sắp muốn đưa ra một đạo lý, vậy thì người khác, đương nhiên chỉ có thể nghe theo rồi.

Nhưng bọn họ cũng không phải là bị bức ép, danh tiếng của Diệp Ninh thiên hạ đều biết, người bình thường nếu như có thể được hắn dạy dỗ, có thể nói là phúc phận mười kiếp tu được.

Vì thế mọi người lần lượt chăm chú lắng nghe, lộ ra thần sắc nghiêm túc. Chỉ là một câu mở đầu, đã khiến cho không ít người biến sắc mặt.

“Muốn nói về tuổi trẻ của đất nước, đầu tiên hãy nói về người già và trẻ nhỏ. Người già thường nghĩ về quá khứ, người thiếu niên thường nghĩ đến tương lai.”

Lời này hiểu như thế nào?

Thật ra ý nghĩa rất rõ ràng, chính là muốn nói một quốc gia già nua hay là trẻ, đầu tiên phải nói đến người của quốc gia. Đây là chỉ rõ ý nghĩa chân chính.

Tiếp đó, là đi vào chủ đề.

Người già thường nhớ về quá khứ, mà người trẻ, lại quen nhìn về tương lai. Một câu nói, đã bao gồm trong đó sự khắc biệt giữa người già và người trẻ tuổi.

Không thể không nói, những lời này rất có đạo lý.

Các học tử của đất Tề không khỏi nhớ lại, sư trưởng, tiền bối của mình, cùng với trưởng bối ở bên người, điều thích làm nhất, chính là nhớ lại quá khứ.

Hơn nữa, có người còn thường thích treo thành tích ở trong quá khứ của mình ở bên miệng, nhất định phải nói người nào cũng biết mới được. Nói thì nói như thế, nhưng vì sao Diệp Ninh lại nói như vậy?

Lúc trước Diệp Ninh vừa mới nói Khổng Lễ cậy già lên mặt, tiếp đó lại chỉ rõ sự khác biệt giữa người già và người trẻ, dụng ý trong đó vô cùng rõ ràng.

"Người hoài niệm về quá khứ, sẽ sinh ra lòng lưu luyến; người suy nghĩ đến tương lai, sẽ sinh ra lòng hy vọng. Người lưu luyến chuyện cũ, thường bảo thủ; người nghĩ về tương lai, thường tiến thủ. Người bảo thủ, cố chấp với cái cũ; người tiến thủ, thường nghĩ về cái mới. Người hoài niệm về quá khứ, chuyện gì cũng vẫn như cũ, cố chấp với những quy tắc bình thường; người hướng về tương lai, chuyện gì cũng chưa từng làm, vì vậy luôn dám phá vỡ các quy tắc…"

Những câu tiếp đó, lại là tiếp tục mở rộng chủ đề. Giải thích sự khác biệt giữa người già và người trẻ.

Người già đã hình thành một tiêu chuẩn làm việc và hiểu biết của bản thân mình đối với thế giới, vì thế bọn họ là người không hy vọng thế giới thay đổi nhất, bởi vì một khi thay đổi, vậy thì kinh nghiệm và trải nghiệm của bọn họ, sẽ không còn giá trị nữa.

Khi người già làm việc, dáng vẻ già nua cằn cỗi uể oải, thích bảo thủ, thích tiếp tục sử dụng những tiền lệ cũ. Mà người trẻ tuổi, lại tràn đầy sức sống, dám phá vỡ các quy tắc.

Những lời này, cũng khiến cho mọi người vô cùng đồng cảm. Cái khác không nói, chỉ nói đến tình thế hiện tại của Đại Chu.

Vốn dĩ tất cả mọi người đều cảm thấy Đại Chu đã bệnh tình nguy nghịch, không thể cứu được nữa.

Bởi vì Đại Chu đã thối nát từ tận gốc tễ, thời gian vạn năm, đã sớm khiến cho cây đại thụ Đại Chu thủng hàng ngàn lỗ, ở trên thân cây, càng là có vô số côn trùng bám vào hút chất dinh dưỡng.

Dựa vào kinh nghiệm lúc trước, chắc chắn chính là thời điểm thay đổi triều đại.

Tân vương sinh ra, biến mọi thứ của Đại Chu trở thành hư vô, sau đó người cầm quyền mới trở thành quý tộc, thay thế quý tộc cũ của Đại Chu.

Nhưng điều có thể dự đoán được trước đó chính là, thuận theo dòng thời gian trôi đi, rồi sẽ có một ngày, quốc gia mới cũng sẽ hủ bại, cũng sẽ có vô số sâu mọt. Cứ luân hồi như thế.

Chia tách rồi nhất định sẽ hợp lại, hợp lại rồi nhất định sẽ chia tách.

Vương triều có thịnh vượng như thế nào, cuối cùng rồi cũng sẽ suy tàn, bởi vì những người có quyền có thế đó, sẽ thuận theo thời gian trôi đi, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng thâm căn cố đế, đến khi có một ngày bách tính không sống được nữa, sẽ là một thời đại khác đã đến.

Vô số năm nay, đều chính là như thế.

Nhưng Diệp Ninh lại khác, tân chính của hắn, mở ra dòng sông lịch sử mới, một hành động đã phá vỡ vòng luân hồi này, khiến cho Đại Chu lại lần nữa tỏa ra sức sống mạnh mẽ.

Trong quá trình này, có thể nói là có rất nhiều trở ngại.

Những tàn dư của thời đại cũ, đối với những thứ mới, có mười vạn tám ngàn điều không tình nguyện. Nhưng Diệp Ninh vượt mọi chông gai, dao sắc chặt đay rối, căn bản không để lại đường lui.

Chương 783: Thiếu niên Đại Chu, dũng cảm lên! 2

Kết quả thì sao?

Kết quả đã đổi lại một hoàng triều xuân thủ đỉnh cao! Các học tử rất khó không sinh ra suy nghĩ.

“Rốt cuộc tên này muốn nói cái gì…”

So với các học tử trẻ tuổi, lão hủ Khổng Lễ, lại rơi vào trong cảm giác bất an sâu sắc. Nếu như có người nhìn kỹ, nhất định

sẽ phát hiện, bàn tay của ông ta đã không kìm được mà run rẩy.

“Tà thuyết vặn vẹo, tất cả đều là tà thuyết vặn vẹo!”

Đôi mắt của Khổng Lễ tràn ngập tia máu, tức giận mạnh mẽ khiến cho ông ta hiện ra có chút điên cuồng. Diệp Ninh đây là có ý gì?

Ý của Diệp Ninh, lẽ nào là người già không bằng người trẻ sao? Đây là lợi lời nói ly kinh phản đạo như thế nào!

Theo cái nhìn của ông ta, người trẻ tuổi không phải là nên nghe theo lời của người già sao?

Ta là phụ thân, ngươi là con trai của ta, vậy thì ngươi nhất định phải hiếu thuận với ta, bất luận ta nói cái gì, ngươi cũng nhất định phải thành thật nghe lời, ta là trưởng bối, ngươi là vãn bối của ta, vì thế ngươi gặp ta phải hành lễ, cho dù ta cố ý chèn ép ngươi, ngươi cũng không thể oán hận, nếu không, chính là bất kính!

Ta là tiên sinh, ngươi là học sinh của ta, tất cả những điều ta nói đều là đúng, ngươi tuyệt đối không có bất kỳ tư cách nào hoài nghi, toàn bộ những điều đó, theo cách nhìn của Khổng Lễ, thật sự chính là chân lý của thế gian.

Thế giới này, vốn dĩ nên là người già nói là tính.

Bởi vì người già có kinh nghiệm, có trải nghiệm, người trẻ tuổi có cái gì? Học tập theo cho tốt là được. Không đợi đến khi chúng ta hoàn toàn già đi, người trẻ tuổi dựa vào cái gì mà có thể thượng vị?

Tư lịch, bối phận… Hai thứ này, từ xưa đến nay, đều được rất nhiều người coi trọng. Nhưng những lời Diệp Ninh, nói, rõ ràng là đang muốn lật đổ những quy tắc này.

Điều này làm sao có thể khiến cho Khổng Lễ có thể chấp nhận?

Nhưng rất nhanh Khổng Lễ đã phát hiện, Diệp Ninh không phải có ý đó, hắn không hề hoàn toàn coi thường người già, mà là đang nói sự thật.

“Người già thường có nhiều lo lắng, người trẻ thường thích ham vui. Nhưng lo nhiều thì nản, chỉ ham vui thì khí thịnh.

Chỉ có nhụt chí mới hèn nhát, chỉ có kiêu ngạo mới có anh hùng. Nhưng sự hèn nhát cũng thế, nên do dự, dũng cảm cũng vậy, nê chấp nhận rủi ro. Chỉ có sống tạm bợ, mới có thể hủy diệt thế giới; chỉ có mạo hiểm, mới có thể tạo ra thế giới. Người già thường chán nản với chuyện đời, thiếu nhiên thường vui vẻ. Ta chỉ ghét, nên thường cảm thấy mệt mỏi với mọi thứ; người yêu thích, thường cảm thấy không việc gì không làm được. Người già như mặt trời lặn, người trẻ như mặt trời mọc, người già giống con bò già cằn cỗi, người trẻ giống con hổ hoạt bát. Người già giống như tăng nhân, người trẻ giống hiệp khách. Người già giống từ điển, người trẻ giống kịch nam."

Diệp Ninh chắp tay sau lưng, tiếng nói vang vọng.

Hắn nói càng nhiều, văn khí ở trên người càng tuôn ra nồng đậm hơn, đến cuối cùng, gần như đã hình thành một đám mây ở trong không trung do văn khí tạo thành.

Trong đám mây, ẩn chứ một cỗ cảm giác mới mẻ, từng tia văn khí hóa thành những hạt mưa, từ trên không trung rơi xuống. Khiến cho mọi người cảm nhận được sự mát mẻ thoái mái trước giờ chưa từng có.

Nhưng mát mẻ chỉ là vẻ bề ngoài, ở trong lòng bọn họ, lại có một ngọn lửa nóng rực đang cháy. Người già và thiếu niên ở trong lời nói của Diệp Ninh, khơi dậy sự đồng cảm mạnh mẽ của bọn họ.

Bọn họ nhớ lại quá khứ, phát hiện đúng như những gì Diệp Ninh nói.

Chỉ là người trẻ, thật sự có thể sống hào hùng, lạc quan, mạnh mẽ có chí tiến thủ như những gì Diệp Ninh nói không? Trong lòng bọn họ vừa khao khát, vừa mơ hồ.

Nguyên nhân khao khát đương nhiên bởi vì bọn họ là người trẻ tuổi, khi bọn họ được khơi dậy sự đồng cảm, sẽ rất hy vọng bản thân biến thành loại người trẻ tuổi như Diệp Ninh nói.

Mà mơ hồ, chính là vì bọn họ không phải loại người đó.

Bọn họ bị bị Nho học nồng đậm của đất Tề đeo lên xiềng xích nặng nề, sống không tự tại, không nhiệt huyết, càng không nhẹ nhàng.

“Người ra giống như cây liễu sau thu, thiếu niên giống như ngọn cỏ đầu mùa xuân. Đây cũng là chỗ khác biệt giữa tính cách của người già và người trẻ.”

Diệp Ninh không hề dừng lại.

Hắn nói xong sự khác biệt giữa người già và người trẻ tuổi. Sau đó thay đổi chủ đề, bắt đầu nói đến thế giới ngày hôm nay.

Diệp Ninh biết, những người trẻ tuổi này rất mơ hồ, trong lòng bọn họ có từng tầng các quy củ, đang dần được bóc ra. Nói thật, Diệp Ninh không cảm thấy có quy củ là một chuyện xấu.

Có cái gọi không có quy củ không thành tiêu chuẩn.

Diệp Ninh cũng không cảm thấy đọc sách là một chuyện xấu. Không đọc sách, rất khó mở mang tầm mắt, rất khó có suy nghĩ.

Nhưng có quá nhiều quy củ, quá phức tạp, thì nó sẽ trói buộc nhân tính, đó chính là điều vô cùng sai lầm.

Chương 784: Thiếu niên Đại Chu, dũng cảm lên! 3

Đọc sách cũng là như thế, một người đọc sách, nên mở mang kiến thức, mở mang tầm mắt, nhìn khắp thế giới, hiểu lý lẽ, hiểu đạo lý, hiểu được bản tâm.

Mà tuyệt đối không phải là đọc thuộc lòng sách, đọc đến chết, đọc đến cuối cùng, sẽ chỉ biết lệ thuộc vào sách vở, biến thành một con mọt sách không hiểu cái gì. May mắn là, người đọc sách của thế giới này không tệ, bọn họ vẫn như trước không thiếu nhiệt huyết.

Nhưng chuyện không may đó là, thế giới này còn có một nơi kỳ lạ giống như đất Tề.

Bầu không khí Nho đạo quá nồng đậm và quy củ quá phức tạp, khiến cho người đọc sách của đất Tề, bị đeo lên các loại xiềng xích, có lẽ bọn họ có thể mở miệng đã nói ra vô số văn chương cẩm tú, nhưng bọn họ lại chán nản âm trầm, bị cắt mất bản tính.

Ở những nơi khác, ánh sáng trong mắt của người đọc sách nóng rực như lửa, tràn ngập tò mò, có một loại cảm giác thời thượng đương đại. Mà đất Tề, người đọc sách lại là bình hòa, bảo thủ, đối với những điều mới, có một loại cảm giác sợ hãi như gặp hổ. Điều này rõ ràng là không đúng.

Vì thế Diệp Ninh, đã nói lại bài tản văn nổi tiếng ngàn đời ở kiếp trước.

Tuy bối cảnh của hai thế giới khác nhau, nhưng tác phẩm này, vẫn như trước có thể đánh thức ý thức của vô số người. Chỉ là cái tên thì không thể không thay đổi một chút, những lời Diệp Ninh nói đó là "Thiếu niên Đại Chu nói".

Trong đó rất nhiều điển cố, còn có ẩn dụ, đều cần kết hợp với bối cảnh thời đại, thay đổi một chút.

Trong quá khứ có lẽ Diệp Ninh không có loại bản lĩnh này, nhưng mà bây giờ hắn đã trở thành Bán Thánh rồi, văn khí dâng trào, suy nghĩ sắc bén, một chút chuyện nhỏ này, chắc chắn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Diệp Ninh nói về quá khứ của Đại Chu, trong đó thêm vào rất nhiều cảm nhận và suy nghĩ của bản thân. Mọi người chăm chú lắng nghe, càng nghe càng cảm thấy có một loại cảm giác chấn động.

Đây là sự khác biệt trong tư tưởng và nhận thức.

Ví dụ như, quốc gia nào đó, mỗi lần gặp phải chiến tranh ngoại bang, vẫn luôn quen cắt đất, bồi thường, hòa thân. Đã hình thành một loại trạng thái bình thường.

Sau đó đột nhiên có một ngày, có một người nhảy ra, nói là muốn không cắt đất, không bồi thường, không hòa hân, không cống nạp, muốn Thiên Tử giữ đất đai lãnh thổ, quân vương chết vì xã tắc.

Vậy thì kết cục của người đó, tám phần sẽ không quá tốt. Những lời này của Diệp Ninh sai sao? Không hề sai!

Nhưng trong mắt của những người ở quốc gia đó, hoàn toàn chính là ly kinh phản đạo. Bởi vì bọn họ có một bộ quy tắc ứng xử của riêng mình.

Những lời Diệp Ninh nói, cốt lõi trong đó, chính là một "ly kinh phản đạo". Đương nhiên, theo cái nhìn của Diệp Ninh, đây gọi là khái phá cái mới, càng thích hợp hơn. Các học tử nghe, ngọn lửa đó ở trong lòng, càng cháy càng vượng.

Rất nhiều người vốn dĩ trong mắt đều là không khí trầm lặng, đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ. Loại ánh sáng này, khiến cho Khổng Lễ xa lạ mà sợ hãi.

"Nói vỡ vẩn, tất cả đều là ăn nói lung tung!'

Khổng Lễ lẩm bẩm nói.

Ông ta không nghe vào được một chữ nào, căn bản đã không thể nào đồng cảm sâu sắc. Ở góc độ của Khổng Lễ, cảm thấy Diệp Ninh hoàn toàn chính là yêu ngôn hoặc chúng. Nhưng lúc này Diệp Ninh đã không còn quan tâm suy nghĩ của ông ta nữa.

Diệp Ninh nói xong cảm ngộ của mình, nói xong quá khứ của Đại Chu, sau đó thay đổi giọng nói, bước vào phần cuối.

"Người tạo thành lão đại Đại Chu ngày hôm nay, không phải là những lão hủ của Địa Chu."

"Mà chính là tương lai thiếu niên của Đại Chu, đây là trách nhiệm của thiếu niên Đại Chu!"

Một câu nói của Diệp Ninh, lại lần nữa chỉ ra điểm mấu chốt. Điểm mấu chốt này, chính là trách nhiệm của người trẻ tuổi. Ánh mắt của hắn lướt nhìn mọi người ở xung quanh.

Tất cả mọi người cũng ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào hắn.

Bọn họ có một loại cảm giác, tiếp theo đây, Diệp Ninh nhất định sẽ nói ra những lời nói chấn động đất trời. Diệp Ninh không khiến cho bọn họ thất vọng, tiếp tục lên tiếng nói.

"Để cho thiếu niên khiến cho đất nước trở nên trẻ hơn, Đại Chu của chúng ta sẽ là đất nước của tương lai, tiến bộ của nó là điều không lường trước được. Nếu không để cho người trẻ tuổi làm chủ đất nước, vậy thì Đại Chu của chúng ta sẽ là đất nước trong quá khứ, thời khắc diệt vong đang đợi trước mắt. Trách nhiệm ngày hôm nay, không phải ở người khác, mà nằm ở trong tay của thiếu niên!"

Trách nhiệm ngày hôm nay, không phải ở người khác, mà nằm ở trong tay của thiếu niên! Câu nói này, đột nhiên khiến cho trong lòng vô số người chấn động.

Trên bầu trời, văn khí kia vốn dĩ bình hòa, bất ngờ trở nên cuộn trào mãnh liệt. Nhất thời, gió giục mây vần, trời đất biến sắc.

Trong lòng mọi người, đột nhiên xuất hiện một cỗ tự hào mãnh liệt, giống như là có thứ gì, bị kìm nén ở trong ngực của bọn họ, khiến cho bọn họ có một loại kích động muốn lớn tiếng hét lên.

Chương 785: Thiếu niên Đại Chu, dũng cảm lên! 4

Cả đời này, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nghe người khác nói đến hai chữ trách nhiệm này. Trong quá khứ, thứ bọn họ nghe nhiều hơn, là nghe lời.

Nhưng người trẻ tuổi chính là người trẻ tuổi, trẻ tuổi chính là vốn liếng của bọn họ, nhiệt huyết của bọn họ, lại lần nữa trở nên sôi trào, trong ánh mắt mọi người nhìn Diệp Ninh, đã tràn ngập ngọn lửa hừng hực.

Diệp Ninh cười nhẹ, tiếp tục nói.

“Thiếu niên trí tức quốc trí, thiếu niên phú tức quốc phú; thiếu niên cường tức quốc cường; thiếu niên độc lập tức quốc độc lập; thiếu niên tự do tức quốc tự do; thiếu niên tiến bộ tức quốc tiến bộ; thiếu niên mạnh mẽ với thế giới, tức quốc mạnh mẽ với thế giới. Mặt trời đỏ đang mọc, con đường rực rỡ ánh sáng. Mạch nước của sông, đều chảy vào biển lớn. Khí thế mạnh mẽ, bay vút trời cao. Hổ gầm trong cốc, trăm loài thú hoảng sợ. Chim ưng tun cánh, gió bụi tung bay. Kỳ hoa nở rụ, điềm lành rực rỡ. Người tài giỏi bị mài mòn, trở thành đui mù. Bầu trời màu xanh, đất màu vàng. Tung có thiên cổ, hoành có bát hoang. Tiền đồ như biển, tương lai còn dài. Thiếu niên Đại Chu đẹp đẽ của ta, không lão bằng trời! Dũng cảm lên thiếu niên Đại Chu, đất nước không giới hạn!”

Sau khi chữ cuối cùng kết thúc, đột nhiên trên bầu trời vang lên một tiếng nổ cực lớn. Mọi người ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy, không biết từ bao giờ, mây gió đều tản đi.

Một vòng mặt trời đỏ rực, treo ở trên không trung, phát ra vẻ kiêu hãnh rực lửa của nó.

Nhìn một vòng mặt trời đỏ rực này, tất cả người đọc sách của đất Tề, đều đỏ mắt, bọn họ cũng không thể nào áp chế bản năng đang dâng trào trong lòng, cùng nhau phát ra tiếng thét đinh tai nhức óc!

Đang đang đang!

Tiếng thét lớn này, khiến cho Khổng Lễ cảm thấy sụp đổ.

Không biết vì sao, thế mà ông ta lại có một loại sợ hãi giống như đối mặt với thiên uy.

Khổng Lễ ngẩng đầu lên, theo bản năng nhìn về phía Diệp Ninh, lại phát hiện trên người Diệp Ninh, cũng đang phát ra ánh sáng. Từng đạo chính khí cuồn cuộn, giống như nước sông, điên cuồng chảy về phía Diệp Ninh.

Bài văn "Thiếu niên Đại Chu nói" này, thế mà lại khiến cho trời đất có cảm ứng, lại lần nữa dẫn động chính khí cuồn cuộn. Điều này khiến cho khí tức của Diệp Ninh không ngừng tăng cao.

Vốn dĩ chỉ là Bán Thánh, mà bây giờ, lại được nâng lên một tầng lớn, dường như có khí thế xông lên Á Thánh. Cảnh tượng này, khiến cho Khổng Lễ không thể nào chấp nhận được.

Nhất thời, trong lòng ông ta các loại cảm xúc chua xót, phẫn hận, không cam, sợ hãi, đố kỵ,… dâng lên mạnh mẽ, cuối cùng không nhìn được, một ngụm máu tươi phun ra, cả người ngã xuống mặt đất.

"Tri thức không được trọng dụng, tri thức không đượ trọng dụng…"

Ông ta hét thảm mấy tiếng, dứt khoát cứ ngồi như thế, giống như kẻ điên vậy.

"Tri thức không được trọng dụng?"

Diệp Ninh lại lần nữa đặt lực chú ý lên người ông ta, ánh mắt đặc biệt nhìn chằm chằm vào tấm biển mạ vàng của Khổng phủ, nhàn nhạt nói.

"Ngươi cảm thấy tình thế ngày hôm nay là tri thức không được trọng dụng, ta lại cảm thấy, đây là lần đầu tiên Khổng phủ phong quang nhất trong vô số năm nay!"

Những lời Diệp Ninh nói, khí phách vang dội.

Nế như đổi thành trước kia, nhưng lời nói này của hắn, nhất định sẽ chọc cho rất nhiều người bất mãn. Nhưng lúc này, mọi người lại đều trầm mặc.

Loại trầm mặc này, thật ra chính là một dạng công nhận.

Sau khi được Diệp Ninh đánh thức, suy nghĩ của bọn họ, có thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Không nói những học tử này, cho dù là Điền Song, cũng không kìm được sinh ra cảm giác công nhận.

Điền Song và Diệp Ninh là kẻ địch, không phải cùng một trận doanh, nhưng mà hắn ta vẫn như trước cảm thấy Diệp Ninh nói đúng. Lẽ nào là bởi vì hắn ta là một người công chính sao?

Rõ ràng không phải.

Sở dĩ như thế, là bởi vì Điền Song không tìm được bất kỳ lý do phản bác nào.

Diệp Ninh nói quá đúng rồi, thật ra Khổng phủ ngoại trừ tấm biển dát vàng này ra, thật sự không có cái gì xuất sắc cả. Hắn ta nhận Khổng Lễ làm Á Phụ, không phải là thật sự tôn kính Khổng Lễ, kính ngưỡng Khổng Lễ?

Không phải.

Thứ hắn ta coi trọng, chỉ là thân phận của Khổng Lễ.

Nhận Khổng Lễ làm Á Phụ, thì tương đương với giành được lòng của toàn bộ người đọc sách đất Tề, điều này dối với người thống trị mà nói, đương nhiên là vô cùng quan trọng.

Vì thế ngoài bề mặt, hắn ta cho Khổng Lễ đủ thể diện.

Nhưng cũng giống như trong lòng Khổng Lễ khinh thường Điền Song vậy, trong lòn hắn ta, cũng kinh thường Khổng Lễ. Hắn ta hiểu quá rõ, bắt đầu từ khoảnh khắc Khổng Lễ đồng ý với hắn ta, thì Khổng Lễ chính là một người tham sống sợ chết. Nếu như là Đại Nho chân chính coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, thì tuyệt đối không thể nào làm Á Phụ của Điền Song.

Vì thế về cơ bản mà nói, bọn họ đều là cùng một loại người.

Chương 786: Còn có chuyện tốt như thế sao

Chỉ có điều Tề Vương là hắn chưa bao giờ giấu diếm, bày cái "ác" của mình ra bên ngoài, mà Khổng Lễ, lại theo thói quen mua danh cầu lợi mà thôi.

Hôm nay những lời mắng chửi của Diệp Ninh, chắc chắn là đả kích to lớn khiến cho cả đời này của Khổng Lễ khó quên nhất, nhưng mà Điền Song lại không hề cảm thấy Diệp Ninh có chỗ nào nói quá đáng, chẳng qua hắn chỉ là nói ra sự thật mà thôi.

Phải biết rằng, Khổng Lễ còn không phải là Đại Nho! Không tu ra được chính khí cuồn cuộn, vậy thì sao có thể có một chút nào lực thuyết phục?

Loại trừ những vinh quang của tổ tiên, cùng với danh hiệu Diễn Thánh Công, bản thân Khổng Lễ, chẳng qua chỉ là một hủ nho mà thôi. Nhưng rõ ràng bản thân Khổng Lễ không có loại giác ngộ này, ông ta dùng ánh mắt oán hận nhìn về phía Diệp Ninh.

Khổng Lễ sẽ chỉ cảm thấy, tất cả những điều này đều là lỗi sai của Diệp Ninh. Là Diệp Ninh, khiến cho ông ta tri thức không được trọng dụng.

Là Diệp Ninh, khiến cho Khổng phủ lần đầu tiên bị người khác chỉ trích.

Là Diệp Ninh, khiến cho ông ta không biết giấu mặt vào đâu, mất hết danh tiếng. Ông ta vô cùng bức bối.

Ta chẳng qua chỉ muốn biện luận một trận với người mà thôi, nhưng mà vì sao, ngươi lại không nói một chút đạo đức nào, muốn hủy hoại ta chứ?

Nhưng Diệp Ninh lại không cảm thấy bản thân đang hủy hoại Khổng Lễ, Khổng phủ có nhiều vinh quang hơn nữa, vậy thì đó cũng thuộc về người đi trước, có liên quan gì đến những hậu nhân này?

Loại hậu bối giống như Khổng Lễ, ngoại trừ trói buộc tư tưởng của nhiều người hơn, không ngừng làm bại hoại danh tiếng của tổ tiên ra, còn có một chút nào tác dụng sao, đường đường Khổng phủ, vốn dĩ nên là nơi ánh sáng rực rỡ, nhưng bao nhiêu năm nay, lại đều làm những thủ đoạn thối nát.

Mặt cửa có lộng lẫy đến đây, theo cái nhìn của Diệp Ninh, cũng là phủ đầy bụi bẩn.

“Diệp Ninh, hôm nay ngươi sỉ nhục ta, rỉ nhục Khổng phủ như thế, ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi!”

Khổng Lễ không thể nào chấp nhận được, bản thân đã một đống tuổi, thế mà lại bị một đứa hậu bối trẻ tuổi dạy dỗ. Ngọn lửa giận trong lòng ông ta đang không ngừng bùng cháy, giãy dụa bò lên, trong đôi mắt lộ ra hận ý ngập trời.

"Ồ?"

Diệp Ninh có chút tò mò.

"Ngươi có thể làm gì ta?"

Một Khổng Lễ nho nhỏ, ở trong mắt của hắn, căn bản không đáng một đồng.

"Ngươi cho rằng bản thân làm Giám Chính Viện giám sát, trở thành sơn trưởng Thánh Viện, trở thành Bán Thánh, thì thật sự có thể làm lãnh tụ Nho đạo sao? Bây giờ lão phu nói cho ngươi biết, đừng mơ!"

Khổng Lễ nặng nề thở hổn hển, trong đôi mắt ông lộ ra mấy phần thần sắc uy nghiêm: "Người sáng lập Nho đạo, chính là Thánh Nhân, mà Thánh Nhân, là tổ tiên của lão phu, hôm nay ngươi ăn nói bừa bãi trước môn đình của Thánh Nhân, hành động như thế, không xứng đáng làm lãnh tụ Nho đạo… Vì thế, hôm nay lão phu sẽ khai trừ ngươi ra khỏi Nho Môn!"

Khổng Lễ nói đến cuối cùng, đã có mấy phần hương vị cuồng loạn. Khai trừ ra khỏi Nho Môn?

Lời này nói ra, mọi người đều lộ ra thần sắc chấn kinh.

"Khai trừ Diệp đại nhân ra khỏi Nho Môn, chuyện này sao có thể?"

"Lẽ nào Khổng tiên sinh bị hỏng đầu óc rồi?"

"Đợi chút, hình như ông ấy đúng thật là có quyền lực này, ông ấy là Diễn Thánh Công!"

Đầu tiên mọi người theo bản năng cảm thấy không thể nào, lời này nghe có vẻ thật sự quá khó tin? Nghe thì có vẻ không là chuyện gì cả.

Nhưng mà, rất nhanh mọi người đã ý thức được, hình như Khổng Lễ, đúng thật là có loại quyền lực tương tự như thế. Vì sao nói là quyền lực tương tự?

Bởi vì vốn dĩ, Khổng Lễ không có loại quyền lực này, nhưng mà bởi vì địa vị của Diễn Thánh Công ở trong Nho Môn quá cao, ý nghĩa tượng trưng trong mắt của người đọc sách quá lớn, vì thế, tự nhiên có được loại quyền lực nào đó.

Loại quyền lực này, mới bắt đầu không có, nguồn gốc của nó bắt đầu do người đọc sách trong thiên hạ trao cho.

Trong mắt của người đọc sách, hậu nhân Thánh Nhân, Diễn Thánh Công đương đại, đó tuyệt đối đều là một trong những lãnh tụ của Nho đạo, Khổng phủ, chính là thần thánh, uy nghiêm, học thức uyên bác.

Những ý nhiệm và kỳ vọng này, khiến cho Diễn Thánh Công có được loại quyền lực như thế, Diễn Thánh Công có thể nắm giữ một bộ phận "đạo" của Nho đạo. Nếu như Nho đạo là mười phần, vậy thì Diễn Thánh Công có khả năng có thể khống chế một hai phần. Nhưng đó cũng đủ rồi.

Khổng Lễ lấy ở trong ngực ra một chút bút lông đang chảy mực.

Mực ở đầy bút lông nồng đậm, trên đầu bút chấm mực giống như từng điểm óng ánh, giống như là sắp nhỏ xuống, nhưng mà lại chậm chạp không chịu rơi xuống, mà trong những điểm mực đó, lại tỏa ra hương vị thấm đậm vào tận lòng người.

Đây là cây bút lông mà năm đó Thánh Nhân từng dùng, đó là thánh vật của Nho đạo!

Chương 787: Còn có chuyện tốt như thế sao 2

Mọi người thấy thế, trong lòng căng thẳng, biết Khổng Lễ thật sự nghiêm túc rồi!

"Người ngu dốt không biết sợ, ngươi căn bản không biết, vì sao Khổng phủ lại là thánh địa? Diễn Thánh Công có quyền lực như thế nào? Cùng với danh hiệu hậu nhân Thánh Nhân, rốt cuộc là vinh quang như thế nào!"

Khổng Lễ bắt đầu kiêu ngạo, sau khi lấy cây bút đó ra, khí chất của cả người ông ta đều thay đổi, trở nên tự cao trong mắt không có người khác, cao cao tại thượng, giống như là ông ta

cầm cây bút này, thì có thể nắm giữ vận mệnh của Diệp Ninh vậy.

“Bởi vì ngươi không biết, vì thế ngươi mới dám ăn nói hỗn xược, linh tinh trước Khổng phủ!”

“Ngươi cho rằng ngươi có chính khí cuồn cuộn thì cao hơn người khác một cái đầu sai? Ngươi cho rằng Bán Thánh nho nhỏ, thì có thể sỉ nhục môn đình Thánh Nhân sao?”

“Hôm nay lão phu sẽ cho ngươi một bài học, khai trừ ngươi ra khỏi Nho Môn, hủy đi tất cả đạo hạnh của ngươi, lão phu phải xem xem ngươi, còn có thể làm càn trước mặt lão phu như thế nào!”

Khổng Lễ cầm bút lông, không hề hồ đồ một chút nào, trực tiếp viết một nét lên trên không trung.

Đúng vào khoảnh khắc Khổng Lễ viết ra một nét đó, chính khí dâng trào trên người Diệp Ninh, giống như là gặp phải cản trở vậy, đột nhiên đóng băng.

Mà khí thế của ông ta, lại không ngừng nâng cao.

“Không được!”

Thấy thế, các học tử nhao nhao hét lên.

“Khổng tiên sinh không thể khai trừ Diệp đại nhân, Diệp đại nhân là trụ cột của Đại Chu, nếu như Diệp đại nhân có vấn đề gì, thiên hạ nhất định sẽ đại loạn!”

“Đúng thế, Diệp đại nhân là lãnh tụ của Nho Môn, sơn trưởng Thánh Viện, cũng là thánh hiền duy nhất của Nho đạo, nếu như hủy đi đạo hạnh của ngài ấy, Nho đạo nhất định sẽ gặp phải ảnh hưởng cực lớn!”

“Khổng tiên sinh, đừng kích động!”

“Khổng Lễ, tên điên nhà ngươi, ta khuyên ngươi bình tĩnh một chút!”

“Lão thất phu, nếu như ngươi dám động vào Diệp đại nhân, bệ hạ tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi, môn đình Thánh Nhân, phủ Diễn Thánh Công, nhất định sẽ bị hủy ở trên tay ngươi!”

“…”

Thấy Khổng Lễ phớt lờ tất cả mọi người, sau đó lời nói của các học tử càng ngày càng gấp. Thậm chí bọn họ đã bắt đầu tức giận mắng chửi.

Đặt ở quá khứ, đây tuyệt đối là chuyện nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhưng bây giờ, bọn họ đã không còn là con rối nữa, mà là có nhiệt huyết, linh tính, đương nhiên cũng có thể cảm nhận được rõ ràng sự tức giận của mình.

Bọn họ đúng thật là không thể nào tưởng tượng được, loại người như Khổng Lễ đã điên cuồng đến mức độ nào.

Hiện tại, tác dụng của Diệp Ninh đối với Nho đạo, đối với Đại Chu, đối với thiên hạ, đó đều là điều không thể nào thay thế được. Sự tồn tại của Diệp Ninh, đại biểu cho tiếp nối của một thời đại.

Nếu như Diệp Ninh bị phế đi đạo hành vào thời điểm mấu chốt này, vậy thì hậu quả, tuyệt đối là chuyện không thể tưởng tượng được. Khổng Lễ tính là cái thứ gì?

Luận về tính quang trọng, cho dù là một trăm Khổng Lễ gộp lại với nhau, cũng không so được với một phần mười của Diệp Ninh. Nhưng mà chính là một lão thất phu như thế, hôm nay lại muốn khiến cho Diệp Ninh trọng thương!

Tiên Môn không làm gì được Diệp Ninh, mà lẽ nào hôm nay lại bị hủy hoại ở trong tay của chính người của mình sao? Vô số người hai mắt mở to như muốn nứt ra, bọn họ cảm thấy Khổng Lễ đúng thật là đang phạm tội.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, lúc này Khổng Lễ nhất định sẽ thủng lỗ chỗ rồi.

Nhưng lúc này, Khổng Lễ đã hoàn toàn rơi vào trong cảnh giới điên cuồng, hậu quả cái gì, ông ta sẽ không nghĩ đến, cũng lười suy nghĩ.

Mọi người càng phẫn nộ, càng thúc đẩy sự điên cuồng của ông ta. Lý trí của ông ta, đã hoàn toàn bị hận thù nuốt chửng.

“Không ngờ được có nhiều người yêu thích ngươi như thế, đến ngay cả người đọc sách của nước Tề, cũng nghe lời ngươi, đúng thật là một đám nghiệp chướng… Hôm nay lão phu, phải

thanh lý môn hộ, lão phu nhất định phải khiến ngươi trả cái giá lớn!”

Khổng Lễ nghiến răng nghiến lợi.

Bút lông tiếp tục viết lên từng nét lên không trung.

Nhìn thấy một chữ “trừ”, sắp xuất hiện ở trên không trung. Thấy thế, có không ít người kinh hô, vội vàng nhắc nhớ.

“Diệp đại nhân, mau chạy!”

“Lúc này chạy trốn, nói không chừng vẫn còn kịp!”

“Diệp đại nhân, ngài nhất định không thể xảy ra chuyện gì!”

Trong lời nói của mọi người, tràn ngập vẻ lo lắng.

Nhưng mà Diệp Ninh giống như căn bản không nghe thấy vậy.

Vẫn như trước đứng nguyên tại chỗ bất động, nếu như lúc này có người có thể đến gần hắn, nhất định có thể phát hiện, trong đôi mắt Diệp Ninh không có sợ hãi, ngược lại lộ ra thần sắc vui mừng.

“Còn có chuyện tốt như thế này sao?”

Diệp Ninh nhìn Khổng Lễ, đúng thật như là nhìn thấy gấu trúc bảo vật quốc gia vậy.

Ta cho rằng lão gia hỏa này là một lão bỉ, thế mà ông ta còn có loại bản lĩnh này? Phế đi đạo hạnh của ta?

Chương 788: Còn có chuyện tốt như thế sao 3

Vậy thì quá tốt!

Ta đang ưu sầu bây giờ bản thân quá mạnh, không có người nào đến gây phiền phức.

Cứ tiếp tục như thế, ta sẽ thật sự không trở thành Thiên Đế được.

Lẽ nào lão Khổng nhà ngươi, thế mà lại có thể cho ta một đòn chí mạng sao?

Diệp Ninh không ngờ được, lúc trước mình có lòng trồng hoa hoa không nở, mà bây giờ, vô ý trồng liễu liễu lại thành bóng mát. Tiên Môn được kỳ vọng nhiều nhất, lại thất bại thảm hại.

Ngược lại Khổng Lễ không được hắn đặt vào trong mắt, thế mà lại có thể mang đến loại kinh hỉ này. Phế đi đạo hạnh của ta, không sao cả.

Diệp Ninh thể hiện sẽ không phản kháng.

Vậy thì chỉ có một vấn đề, lão Khổng có thể làm được sao? Đối với chuyện này, Diệp Ninh bày tỏ nghi ngờ.

Mà lúc này, cuối cùng Khổng Lễ cũng viết xong chữ này.

"Hậu nhân Thánh Nhân, gia chủ Khổng thị đất Tề, Diễn Thánh Công đương đại Khổng Lễ, hôm nay cầm bút của Thánh Nhân, khai trừ nho sinh Diệp Ninh ra khỏi Nho Môn, phế đi văn đảm, chiêu!!!"

Khổng Lễ viết xong, thì đã mồ hôi đầm đìa, nhưng vẫn như trước không nhanh không chậm nói.

Sau khi nói xong một chữ cuối cùng, một chữ "cách" dính đầy mực, bất ngờ phát ra ánh sáng rực rỡ. Đồng thời, trong bức tượng Thánh Nhân trong Khổng phủ, cũng phát ra một chùm ánh sáng.

Hai đạo ánh sáng phản chiếu lẫn nhau, dung hợp thành một cỗ sức mạnh mạnh mẽ, xông thẳng về phía Diệp Ninh.

"Tiêu rồi!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, vô số người nhắm mắt lại, ai có thể ngờ được, thế mà Khổng Lễ lại điên cuồng đến mức độ này.

Nhưng chính bởi vì bọn họ nhắm mắt lại, vì thế bọn họ không nhìn thấy được ánh mắt thất vọng của Diệp Ninh.

"Chỉ như thế này?"

Vốn dĩ Diệp Ninh cho rằng, đây có lẽ là một cỗ sức mạnh khiến hắn cảm thấy tuyệt vọng.

…

Nhưng vào khoảnh khắc cỗ sức mạnh đó xuất hiện, hắn phát hiện thế mà bản thân lại không hề cảm nhận được một chút

nguy cơ nào, ngược lại trong lòng truyền ra từng tia cảm giác bình ổn.

Ánh sáng xông về phía hắn, quần áo sao trời của chư tử trên người Diệp Ninh bất ngờ xuất hiện. Dấu ấn chư tử, vào lúc này cũng toàn bộ xuất hiện.

“Lớn gan!”

“Hỗn xược!”

“Còn thể thống gì nữa!”

Từng lời khiển trách giận dữ từ trong dấu ấn tinh thần của tiên hiền truyền ra, khiến cho đất trời nổi sấm sét, mây gió biến hóa.

Trong chớp mắt, thân ảnh của tất cả tiên hiền của Nho đạo xuất hiện, tất cả bọn họ đều đứng ở phía sau lưng Diệp Ninh, cả mặt tràn ngập tức giận nhìn về phía Khổng Lễ.

Tuy họ không nói gì, nhưng mà từ trong ánh mắt của bọn họ, không khó để nhìn ra ý tứ được truyền đạt: Ngươi là cái thứ trâu ngựa gì, ngươi cũng xứng khai trừ Diệp Ninh?

Đặc biệt là Vương tiên sinh và Trần phu tử, càng là đứng ở phía trước, sắc mặt đen như đáy nồi.

Bùm!

Những sức mạnh mà Khổng Lễ nắm giữ, sao có thể chống lại được dấu ấn tiên hiền của Nho đạo.

Sau khi nhìn thấy một tia sáng chói mắt, đạo ánh sáng đó bất ngờ tiêu tán, mà Khổng Lễ, càng là ngã ngồi xuống đất, thất khiếu bắt đầu chảy ra từng dòng máu.

Đến ngay cả cây bút Thánh Nhân ở trong tay ông ta, cũng trở nên khô cằn, lưu loát theo gió bay đi. Cảnh tượng này, chắc chắn khiên cho tam quan của Khổng Lễ sụp đỏ.

“Ngươi, ngươi, ngươi..”

Khổng Lễ không nói được ra lời. Trong đôi mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Khoảnh khắc vừa rồi, trong chớp mắt khiến cho tâm thái của ông ta sụp đổ, Diệp Ninh căn bản không phải là chiến đấu một

mình, ở phía sau lưng hắn, là có toàn bộ các tiên hiền của Nho đạo.

Chống lại Diệp Ninh, tương đương với đối đầu với toàn bộ Nho Môn. Loại áp lực này, căn bản không phải là điều mà ông ta có chể gánh vác được.

“Chỉ có một chút năng lực này thôi sao?”

Cuối cùng Diệp Ninh cũng đi xuống xe ngựa, trong mắt hắn tràn ngập vẻ thất vọng. Diệp Ninh nhìn Khổng Lễ, lắc đầu ngán ngẩm.

Đáng ra không nên ôm kỳ vọng gì với ông ta. Quả nhiên, cuối cùng đổi lại đều là thất vọng.

Nhưng thất vọng của Diệp Ninh, theo cái nhìn của Khổng Lễ, chắc chắn là một loại trào phúng, nhưng bây giờ ông ta đã không có ngạo khí lúc trước, sau khi ý thức được bản thân không đụng được vào Diệp Ninh, ông ta bắt đầu quan tâm đến vận mệnh của bản thân mình, run run rẩy rẩy nói.

“Ngươi, ngươi muốn làm cái gì?”

“Ta là hậu nhân Thánh Nhân, Diễn Thánh Công đương đại!”

“Ngươi không có tư cách động vào ta!”

Thời khắc quan trọng, thứ ông ta có thể dựa vào, vẫn như trước là thân phận của bản thân. Ngoại trừ điều đó ra, không còn cái gì khác.

Nhìn Khổng Lễ, trong mắt Diệp Ninh lộ ra mấy phần thần sắc khinh thường.

“Không động được vào ngươi? Ngươi thật sự cho rằng ta không động được vào ngươi? Hậu nhân Thánh Nhân, Diễn Thánh Công đương đại?”

Diệp Ninh phát ra tiếng cười lạnh.

“Khổng Lễ, ngươi nhìn xem, vật này là cái gì.”

Diệp Ninh lật bàn tay, một cây thước phát ra uy nghiêm vô cùng vô tận, xuất hiện ở trong tay của Diệp Ninh.

Chương 789: Càn khôn Nho đạo, ở trong tay ta

Nhìn thấy cây thước này, Khổng Lễ theo bản năng cảm thấy sợ hãi, giống như, vận mệnh của bản hân, hoàn toàn bị nó khống chế vậy, nhưng ngoại trừ sợ hãi ra, thế mà còn có một loại cảm giác thân thiết.

Ông ta từ trên cây thước, cảm nhận được khí tức của tổ tiên. Cũng chính là nói, đây là vật của Thánh Nhân.

Vật của Thánh Nhân. Thước… Lẽ nào nói…

Đột nhiên Khổng Lễ run lên.

Ông ta há miệng, chỉ cảm thấy trong miệng vô cùng khô khốc, ngẩng đầu lên, khi nhìn về phía Diệp Ninh, chỉ cảm thấy Diệp Ninh ở trong mắt ông ta cũng trở nên mơ hồ.

Ông ta từng nghe nói về cây thước này.

Hoặc là nói, chỉ cần là người đọc sách, thì không có người nào không biết cây thước này. Bởi vì cây thước này, là thánh vật của Nho Môn.

Thánh vật của Nho Môn có rất nhiều loại, giống như cây bút vừa rồi ở trong tay ông ta, giống như học cung Tắc Hạ, đều là một loại thánh vật. Thánh vật của Nho Môn, từ trước đến nay đều lấy công năng làm chủ.

Lực sát thương đứng thứ hai.

Trong số rất nhiều thánh vật này, có một cây thước trong truyền thuyết, nó là vật ở bên người Thánh Nhân, ngay từ khi lần đầu tiên Thánh Nhân dạy học, cây thước này, đã vẫn luôn ở bên người.

Khi Thánh Nhân thành đạo, cây thước này có được công đức, cũng sinh ra biến hóa. Vì thế, vốn dĩ cây thước chỉ là vật vô danh, có rất nhiều xưng hô.

Có người nói, nó được đại công đức rèn thành, nên được gọi là thước Công Đức.

Có người nói, vật bên người Thánh Nhân, chính là thánh vật, nếu như đã là thánh vật, vậy thì nên có cái tên hay, ví dụ như

thước Lượng Thiên, cũng có người nói…

Cách nói của mọi người có rất nhiều, nhưng mà đều có một xung hô thống nhất. Bởi vì Thánh Nhân không hề đặt tên cho cây thước này.

Thánh Nhân là một người không câu nệ tiểu tiết, cây thước này không cần cái tên gì hào nhoáng, cũng giống như Thánh Nhân không cần quá nhiều danh tiếng phù hoa vậy, đến cảnh giới của Thánh Nhân, những vật ngoài thân này, đối với Thánh Nhân đã có ảnh hưởng rất nhỏ rất nhỏ rồi.

Nhưng mà điều này không hề ảnh hưởng đấy sự vĩ đại của cây thước.

Bởi vì cây thước này, không chỉ là bảo vật công đức, thánh vật Nho Môn, mà còn là bảo vật Thánh đạo trấn áp khí vận Nho Môn. Cây thước này, là tín vật của Thánh Nhân Nho đạo, tượng trưng cho quyền lực vô thượng.

Cũng gióng như kiếm Thiên Tử vậy, cầm cây thước này, giống như Thánh Nhân ở bên người. Đây là một loại truyền thừa.

Ai có thể có được cây thước đó, người đó chính là chủ nhân tiếp theo của Nho Môn.

Từ xưa đến nay, trong Nho đạo xuất hiện thánh hiền, có vô số nhân vật anh hùng hào phóng mạnh mẽ, chỉ điểm giang sơn, để lại danh tiếng cực lớn trong lịch sử, trong số những người đó, có Đại Nho, có Bán Thánh, có Á Thánh… Nhưng mà lại không có một người nào, có thể có được cây thước này. Lẽ nào cây thước đó không hề tồn tại sao?

Đương nhiên không phải.

Cây thước đó là chí bảo trấn áp khí vận, sao có thể biến mất không chút dấu vết nào. Nó nhất định tồn tại ở thế giới này, chỉ là không có người nào phát hiện ra mà thôi.

Bởi vì tính đặc thù của nó, đệ tử Nho Môn đều biết cây thước này.

Nhưng cũng bởi vì nó quá không có cảm giác tồn tại, quá nhiều năm chưa từng xuất hiện, vì thế đệ tử Nho Môn, phần lớn thời gian, đều là trạng thái lãng quên đối với cây thước này.

Khổng Lễ cũng là như thế.

Nhưng lúc này, ông ta đã phải nhận chấn động lớn nhất trong cuộc đời, ông ta nhìn cây thước, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng mà lời nói đến bên miệng, lại không nói ra được lời nào, cuối cùng, chỉ có thể phát ra mấy âm thanh nghi vấn run rẩy.

"Đây, đây là cây thước đó sao?"

Giọng nói của Khổng Lễ, thể hiện ra vô cùng yếu ớt.

Thật ra ông ta càng muốn hỏi, cây thước này ngươi có được từ đâu.

Nhưng mà suy nghĩ một chút, Diệp Ninh có được nó như thế nào không hề quan trọng, chuyện quan trọng là, Diệp Ninh có được cây thước đó, so với hậu nhân Thánh Nhân, Diễn Thánh Công đương đại như ông ta, hiện ra càng chính thống và chính nghĩa hơn, bởi vì hắn, chính là chủ nhân của Nho Môn, là người kế thừa được Thánh Nhân chọn!

"Ta không biết cây thước mà ngươi nói là chỉ cụ thể cái gì, nhưng mà cây thước này, là do Thánh Nhân ban cho…"

Diệp Ninh nhìn cây thước với ánh mắt phức tạp, nói.

"Lúc đầu ở trong Thánh Viện, ta chém đứt xiềng xích trói buộc Nho đạo, khiến cho Nho đạo hồi sinh, tử khí đông lai, ý chí Thánh Nhân giáng lâm, tặng cây thước này cho ta…"

Nói đến đây, trong lòng Diệp Ninh đau âm ỉ. Bước ngoặt vận mệnh của Diệp Ninh, chính là Thánh Viện.

Lúc đầu nếu như không đi Thánh Viện, hoặc là nói, nếu như ở trong Thánh Viện có thể khiêm tốn một chút, khiêm tốn thêm một chút nữa, vậy thì ở đâu ra nhiều chuyện phái sau như vậy…

Chính bởi vì chuyến đi đến Thánh Viện, trong chớp mắt khiến cho Diệp Ninh có chút không dừng được xe.

Chương 790: Càn khôn Nho đạo, ở trong tay ta 2

Nói một cách đơn giản chính là trong chớp mắt cả người đã trở nên lợi hại hơn, là loại ngăn cản cũng không ngăn cản được.

Hiện thực chính là như thế, lúc đầu khi vừa mới từ Thánh Viện đi ra, Diệp Ninh đã nắm giữ đại trận Nhân Gian, trực tiếp viết ra chữ "Nhân", chém đứt bàn tay của trưởng giáo mười ba tông Tiên Môn.

Bắt đầu kẻ từ đó, càng là tự mình không kìm được mình. Nghĩ một chút đến chuyện này, chỉ chực trào nước mắt.

Mà trong những thu hoạch lớn nhất ở Thánh Viện, cây thước này, thật ra từ trước đến nay, vẫn luôn là vật Diệp Ninh sợ hãi nhất. Hắn có thể cảm nhận được, trong cây thước này, ẩn chứa sức mạnh mạnh mẽ.

Loại sức mạnh này, gần với đạo, thậm chí có thể mơ hồ nắm giữ một bộ phận pháp tắc của thế gian.

Chí bảo khí vận Nho đạo này, vô số năm nay chưa bao giờ thể hiện ra sức mạnh của mình, vì thế phần lớn mọi người đều không thể nào đoán được rốt cuộc cây thước này có uy lực động trời như thế nào, mà Diệp Ninh, là người duy nhất biết việc này.

Hắn cũng không biết hình dung như thế nào.

Nhưng hắn biết, sức mạnh bên trong cây thước này, thật sự quá mạnh.

Đây là tích lũy vô số năm nay của Nho đạo, cây thước này, không thể đánh giá được. Vì thế, hắn vẫn luôn lo lắng, có khi nào cây thước này sẽ làm hỏng chuyện tốt của hắn không.

Diệp Ninh vẫn luôn giấu nó ở trong người, không bao giờ dễ dàng lấy ra.

Nhưng chuyện may mắn là, cây thước này không hề có vấn đề gì, càng sẽ không không có chuyện gì tự động nhảy ra bảo vệ chủ. Thứ này hoàn toàn không có cài đặt.

Sức mạnh bên trong cây thước, trung chính bình hòa, tuyệt đối không tranh đấu.

Nếu như Diệp Ninh không dùng nó, nó sẽ không tự mình di chuyển. Chuyện này rất hợp với tâm ý của Diệp Ninh.

Nhưng cũng khiến cho hắn càng thêm đau lòng, bởi vì cho dù không có cây thước này, sau này hắn cũng không chết thành công, vẫn là hình thành nên tư thế vô địch như bây giờ.

Thế đạo hiện tại, an toàn, thật sự là quá an toàn rồi!

Mười ba tông Tiên Môn hoàn toàn là rùa rụt đầu, hoàn toàn không có ý gây phiền phức cho Diệp Ninh, mà bên người Diệp Ninh, lại nhiều thêm một hộ vệ kéo căng an toàn như Nam Cung Lương Nhân…

Nói thật, bây giờ bản thân Diệp Ninh cũng không biết bản thân làm sao để chết. Ở trong loại tình huống như thế, cây thước này còn cần thiết phải giấu không?

Diệp Ninh cảm thấy không cần nữa.

Vì thế hắn lấy cây thước ra. Sau đó, trực tiếp khiến cho tâm thái của Khổng Lễ sụp đổ. Các học tử có mặt ở đó, cũng là một mảng náo động.

"Cây thước này, là do Thánh Nhân ban cho, lẽ nào là cây thước ở trong truyền thuyết kia?"

"Nói như thế, Diệp đại nhân chính là chủ nhân của Nho đạo, là người kế thừa mà Thánh Nhân chọn lựa?"

"Nói như thế, sợ rằng Diệp đại nhân thật sự có khả năng sẽ thành Thánh, tương lai phía trước, e là sẽ không thua kém gì Thánh Nhân!"

Mọi người trố mắt nhìn trân trối, khó mà tin được.

Suy đoán của bọn họ vô cùng hợp lý.

Từ xưa đến nay có nhiều Á Thánh như thế, mỗi người đều tài năng tuyệt thế, nhưng mà không có người nào có được vật này của Thánh Nhân. Nhưng chỉ có Diệp Ninh có được.

Vậy thì ý đồ rất rõ ràng rồi.

Thánh Nhân sẽ chỉ ban cây thước này cho người truyền thừa tiếp theo của Thánh Nhân.

Ngoại trừ Thánh Nhân, những người khác đều không xứng đáng có được vật này.

Cũng chính là nói, hóa ra Diệp Ninh là Thánh Nhân được trời định!

“Tổ tiên, Thánh Nhân, người thiên vị!”

Khổng Lễ lại phun ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấu, trong mắt tràn ngập thần sắc oán hận.

Ông ta không hiểu, rõ ràng cây thước này là vật của tổ tiên ông ta, kết quả lại bị Diệp Ninh dùng để đối phó với hậu nhân Thánh Nhân. Đây là vì sao?

Điều này làm sao có thể khiến cho Khổng Lễ cam tâm.

Theo cái nhìn của ông ta, cây thước này, còn có Thánh Viện, bao gồm tất cả mọi thứ của Nho Môn, đều nên là vật sở hữu của Khổng phủ! Những thứ này, chính là của ông ta, của ông ta!!!

Khổng Lễ đỏ hai mắt, trong ngực tràn ngập cảm xúc không cam. Đột nhiên ông ta không hận Diệp Ninh nữa.

Thế mà ông ta lại bắt đầu oán hận tổ tiên của mình.

Khổng Lễ cảm thấy, nếu như không phải Thánh Nhân thiên vị, thì tại sao lại như thế?

“Thánh Nhân thiên vị? Ngươi biết ngươi đang nói cái gì không?”

Diệp Ninh chau mày nói.

Vốn dĩ hắn cho rằng, lấy cây thước này ra, không nói Khổng Lễ hoàn toàn tỉnh ngộ, cũng nên cúi thấp tư thế cầu xin. Kết quả không ngờ được, thế mà tên này lại càng thêm điên cuồng, điều này khiến cho Diệp Ninh có chút bất ngờ.

“Lẽ nào không phải sao? Ta nói sai sao?”

Khổng Lễ nghiến răng nghiến lợi, giống như một kẻ điên lẩm bẩm nói.

“Nếu như không phải thiên vị, hôm nay lão phu sao lại phải gánh chịu loại sỉ nhục này?”

“Ta là hậu nhân của Thánh Nhân, vốn dĩ Thánh Nhân nên giao toàn bộ di sản cho Khổng phủ mới đúng!”

Chương 791: Càn khôn Nho đạo, ở trong tay ta 3

“Sau khi Thánh Nhân thành thánh, rời khỏi gia môn, thì không trở lại nữa, Thánh Nhân không cho con cháu chúng ta một chút chăm sóc nào, hắn thì được coi là Thánh Nhân gì? Người thiên vị như thế, cũng xứng là Thánh Nhân sao?”

Lúc trước ông ta từng câu từng câu ly linh phản đạo, là đang chụp cái mũ đó cho Diệp Ninh. Nhưng mà bây giờ những gì bản thân ông ta nói, mới thật sự là lời nói đại nghịch bất đạo. Mọi người đều kinh ngạc.

Khổng tiên sinh đây là điên rồi sao?

“Tiêu rồi!”

Điền Song nghe xong, nhất thời nhắm mắt lại, trong lòng tuyên án tử hình cho Khổng Lễ. Đây là thời đại coi trọng trung hiếu nghĩa đễ.

Mà Nho Môn, quan tâm đến điều này nhất.

Ở trong Nho Môn, Khổng gia còn là người tiên phong bảo vệ trung hiếu nghĩa đễ (kính nhường), bởi vì đây là vốn liếng lập thân của bọn họ. Nhưng mà bây giờ, huyết mạch đích truyền của Khổng phủ, thế mà lại chỉ trích tiên tổ của mình.

Chuyện này truyền ra ngoài, Khổng Lễ nhất định sẽ mất hết danh tiếng, toàn bộ uy vọng của Khổng phủ, cũng sẽ rơi xuống vạn trượng.

Nếu như lúc trước sự chỉ trích của Diệp Ninh, là khiến cho ông ta rơi vào tình thế khó xử, đả kích đến danh tiếng của Khổng phủ. Vậy thì những gì ông ta làm bây giờ, chính là đang tự tìm đường chết.

Điền Song là một người vô cùng lạnh lùng, ở trong lòng hắn ta, có một sự phân chia rõ ràng, sự phân chia này rất đơn giản. Ở trong mắt của Điền Song, đại khái người chia thành bốn loại…

Người ta không chọc được, người không chọc được ta. Người có tác dụng với ta, người đối với ta vô dụng. Diệp Ninh là người mà hắn ta không chọc vào được.

Vì thế Điền Song cung cung kính kính với Diệp Ninh, cho dù Diệp Ninh rất không cho hắn ta thể diện, hắn cũng không dám có một câu oàn trách, bởi vì hắn ta biết, bản thân mình đứng trước mặt cường giả, không có tư cách gì nói chuyện.

Khổng Lễ là người có tác dụng đối với Điền Song.

Vì thế hắn ta bái Khổng Lễ làm Á Phụ, lợi dụng uy vọng của Khổng phủ, tăng thêm tính ổn định cho sự thống trị của hắn ta. Nhưng đúng vào thời điểm Khổng Lễ nói ra câu nói đó, hắn ta lập tức xếp Khổng Lễ vào hàng loại người vô dụng đối với hắn ta. Lúc này, Điền Song quả quyết cắt đứt tất cả với Khổng Lễ.

Á Phụ này, hoàn toàn trở thành chuyện quá khứ.

“Ngươi đứng trước mặt mọi người chỉ trích Thánh Nhân, đây là đại nghịch bất đạo, nhưng suy nghĩ của ta và những người khác không giống nhau, ta sẽ không cảm thấy loại hành vi này là sai, bởi vì ở trong mắt của ta, chỉ cần là người, đều sẽ phạm sai, Thánh Nhân cũng sẽ phạm sai, ngươi thân là hậu nhân Thánh Nhân, nếu như có thể chỉ ra chỗ sau của Thánh Nhân, cho dù lời nói có chút sắc bén, vậy thì cũng là có dũng khí, không chỉ không phê bình, ngược lại còn tán dương ngươi.”

Diệp Ninh nghe xong, sắc mặt sững ra, nhìn Khổng Lễ nhàn nhạt nói.

“Nhưng ngươi không phải, sở dĩ ngươi chỉ trích tiên tổ của mình, thế mà lại là cảm thấy tiên tổ thiên vị, giống như đứa trẻ ba tuổi vậy, so với những người khá quá coi trọng những thứ này, khi ta lấy ra cây thước đó, trong nháy mắt ngươi đã mất cân bằng tâm thái, ngươi đã biến toàn bộ vinh quang trong quá khứ thành oán hận, loại hành vi này, sẽ chỉ khiến cho người đời nhìn rõ bộ mặt của ngươi.”

“Thật ra Thánh Nhân còn cho ngươi ít sao? Sau khi Thánh Nhân thành thánh, chưa tùng về nhà, là bởi vì Thánh Nhân có lý tưởng to lớn phải đi hoàn thành, vì sao Thánh Nhân phải về nhà chứ? Trở về nhà trở thành đồng phạm giúp cho đám con cháu bất hiếu các ngươi giễu võ dương oai sao? Nếu như Thánh Nhân thật sự làm như thế, vậy thì Thánh Nhân sẽ không thể thành Thánh Nhân, nhưng cho dù như thế, hậu nhân Khổng phủ, vẫn đời đời nhận ân trạch của Thánh Nhân, tuy đất Tề không có sắc phong, nhưng từ xưa đến nay, gần như đã

trở thành tổ địa của Khổng gia, người đời yêu mến, đặc quyền triều đình, Diễn Thánh Công, bảng hiệu dát vàng, lãnh tụ Nho đạo… Những thứ này, lẽ nào không phải là Thánh Nhân cho các ngươi sao? Lẽ nào các ngươi cảm thấy, chỉ dựa vào đám thối nát, cong lưng uốn gối của Khổng gia các ngươi, các ngươi có thể đứng ở trên đỉnh của kim tự tháp sao?"

"Nhìn đức tính của đám người các ngươi đi, các ngươi đến Đại Nho cũng không phải, đời đời Khổng gia, trên miệng thì nói là đại nhân đại nghĩa, nhưng mà vào thời khắc quốc gia lâm nguy, các ngươi lại quỳ nhanh nhất, bình phàm nhất, điều này chỉ có thể nói rõ một chuyện, các ngươi nhìn thì có vẻ cả bụng kinh luân, nhưng trên thực tế đều là kẻ tính toán, nếu như Thánh Nhân để cây thước này lại cho các ngươi, ta muốn hỏi xem, các ngươi xứng sao? Khổng Lễ ngươi cầm cây thước này sẽ làm cái gì? Một trăm phần trăm ngươi sẽ dùng làm vũ khí riêng của mình! Ngươi căn bản không có tư cách làm lãnh tụ Nho đạo, ngươi càng không có đức tính phù hợp! Ngươi tồn tại ở trên thế gian này, là sự sỉ nhục đối với Thánh Nhân!"

Chương 792: Khai Nguyên!

Diệp Ninh nói đến cuối cùng, vô cùng tức giận.

Trên đời này thế mà còn có loại người lòng lang dạ sói như Khổng Lễ.

Đến lúc này, thế mà còn oán hận tổ tiên của bản thân mình. Lương tâm đúng thật là bị chó ăn rồi.

Nếu như không có cái danh hiệu hậu nhân Thánh Nhân này, ông ta là cái thứ gì!

Một hồi chỉ trích giận dữ, nói cho Khổng Lễ chết lặng, sắc mặt càng là lúc xanh lúc trắng.

Người như ông ta, đã sớm ích kỷ tư lợi đến cùng cực, ông ta nhất định sẽ không thể hoàn toàn giác ngộ được những lời Diệp Ninh, dù sao đây là bản tính của con người, không dễ dàng lãng tử hồi đầu như thế.

Nhưng Khổng Lễ cũng có thể cảm nhận được cảm giác nhục nhã mạnh mẽ.

Đặc biệt là toàn bộ học tử của đất Tề, đều dùng loại ánh mắt khinh thường nhìn ông ta, càng khiến cho ông ta vô cùng xấu hổ, hận không thể tìm cái khe hở để chui xướng.

“Diệp Ninh, ngươi không cần nói tiếp nữa, thắng làm vua thua làm giặc mà thôi, bây giờ rốt cuộc ngươi muốn như thế nào? Có bản lĩnh, thì giết hết toàn bộ trên dưới Khổng phủ ta đi!”

Khổng Lễ ưỡn cổ nói. Ông ta vẫn còn cứng miệng.

Lần này kéo sang toàn bộ Khổng phủ.

Ông ta không tin, Diệp Ninh có thể thật sự giết hết toàn bộ huyết mạch của Thánh Nhân. Diệp Ninh đúng là sẽ không làm như thế.

Không phải không dám, mà là không có lý do.

Trong Khổng phủ, tuy còn có rất nhiều người đạo đức giả, nhưng cũng có rất nhiều người không đáng tội chết.

Đặc biệt là, Diệp Ninh nhìn thấy trong Khổng phủ còn có trẻ nhỏ. Những đứa trẻ này, đang là độ tuổi ngây thơ, bọn chúng thì có tội tình gì?

Tương lai nếu như học xấu, chẳng qua cũng là thượng bất chính hạ tắc loạn mà thôi. Vì thế Diệp Ninh lắc đầu.

“Ta sẽ không giết hết Khổng phủ, không phải không dám, mà là không cần.”

“Nhưng ta cũng sẽ không dừng tay ở đây, Khổng phủ đã thối nát nhiều năm như thế, vinh quang của Thánh Nhân, không nên bị vấy bẩn như vậy.”

“Vì thế, ta phải trừng phạt các ngươi!”

Diệp Ninh giơ cao cây thước trong tay lên, cây thước phát ra ánh sáng trắng thuần khiết.

Đạo ánh sáng này, chiếu lên tất cả người của Khổng phủ.

Đầu tiên Khổng Lễ sững người, tiếp đó cảm nhất một chút tình huống trong cơ thể mình, sau đó đột nhiên sắc mặt đại biến.

“Diệp Ninh, ngươi vẫn là giết ta đi!”

Khổng Lễ kêu lên một tiếng rất chói tai.

Giống như là con mèo bị giẫm phải đuôi vậy.

Ông ta rất ít khi thất lễ như thế, càng đừng nói biến thành bộ dáng quỷ quái như vây giờ.

Sở dĩ như thế, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Khổng Lễ phát hiện bản thân mất văn đảm rồi. Văn đảm, đó là cội nguồn sức mạnh của nho sinh.

Nó tương đương với đan tiên của người tu hành.

Văn đảm xảy ra chuyện, bình thường đều là chuyện lớn.

Nhưng đối với nội tình của Khổng gia mà nói, chuyện lớn bình thường, bọn họ đều có thể giải quyết được.

Ví dụ như văn đảm vỡ nát, đối với nho sinh khác mà nói là tai họa hủy diệt, nhưng mà đối với Khổng gia mà nói, có không ít thánh vật, có thể hồi phục văn đảm.

Đừng nói là vỡ nát, cho dù văm đảm trực tiếp bị phế, Khổng Lễ cũng có thể nghĩ cách.

Nhưng mà bây giờ, văn đảm của ông ta xảy ra vấn đề, nhưng không phải vỡ nát, càng không phải bị phế, mà là trực tiếp mất rồi!

Đúng thế!

Ông ta đã không cảm nhận được sự tồn tại của văn đảm.

Giống như là, từ trước đến nay bản thân ông ta không phải người đọc sách vậy, căn căn bản không có văn đảm. Đây là loại cảm giác như thế nào?

Chẳng khác nào nói nỗ lực bao nhiêu năm như thế, trong chớp mắt tất cả đều bị xóa bỏ, ngoại trừ tuổi tác không ngừng tăng lên ra, thực lực bị đẩy về điểm xuất phát ban đầu.

Giống như bản thân ở thời kỳ thiếu niên vậy.

Điều này khiến cho Khổng Lễ tuổi cao sao có thể chấp nhận được.

Văn đảm biến mất, từ nay vừ sau ông ta hoàn toàn biến thành người phàm, cũng không thể nào có một chút cảm giác ưu việt nào nữa, bởi vì thậm chí ông ta còn không thể được gọi là người đọc sách.

Loại cảm giác này, rõ ràng là sống không bằng chết.

Nếu như có thể lựa chọn, ông ta nhất định muốn Diệp Ninh trực tiếp giết mình.

Nhưng Diệp Ninh không chỉ nhắm vào Khổng Lễ, còn bao gồm tất cả mọi người của Khổng phủ. Trên dưới Khổng phủ, dưới sự phản chiếu của chính khí cuồn cuộn, bại lộ ra ngoài không thiếu một chút nào.

Ngoại trừ những đứa trẻ ra, người đã đọc sách, có công danh và danh tiếng, trên cơ bản không có một người nào, có khả năng tu thành chính khí cuồn cuộn, bọn họ đã hoàn toàn bị công danh lợi lộc lấp đầy lồng ngực, thứ có trong bụng, còn chưa đến mức nam thì trộm cắp nữ thì lẳng lơ, nhưng cũng tuyệt đối không phải là quân tử.

Vì thế có thể nói như thế này, trên dưới Khổng phủ, đều đã thối nát đến tận gốc rồi. Diệp Ninh nhìn bọn họ cả mặt tuyệt vọng, nhàn nhạt nói.

Chương 793: Khai Nguyên! 2

"Bắt đầu từ ngày hôm nay, văn đảm của những người các ngươi, tất cả đều bị xóa bỏ, sở dĩ làm như thế, là bởi vì các ngươi đã đánh mất bản chất của người đọc sách, các ngươi thân là hậu nhân Thánh Nhân, vốn dĩ nên kiên trì với đạo lý của thánh hiền, người được chọn làm người truyền thừa vinh quang của Thánh Nhân, nhưng mà các ngươi, trong bụng lại chỉ có ruồi nhặng bu quanh, các ngươi như thế… không xứng là tấm gương của Nho Môn, vì thế, ta xóa đi tất cả của các ngươi, nhưng các ngươi không cần phải tuyệt vọng, nếu như các ngươi có thể hoàn toàn tỉnh ngộ, học tập từ đầu, cũng sẽ có cơ hội bắt làm lại từ đầu."

"Nói cho cùng, các ngươi vẫn là không phạm phải đại tội gì, ta từ trước đến nay không thích làm mấy trò cản trở, ta vẫn là tình nguyện cho các ngươi cơ hội, chỉ là các ngươi có thể nắm bắt được hay không, đó là chuyện của các ngươi."

"Đương nhiên, nói chuyện xấu ra trước, con đường tu lại từ đầu vô cùng khó khăn, nếu như các ngươi không có cố gắng cực lớn, vậy thì không cần lãng phí thời gian."

Những lời này của Diệp Ninh, khiến cho trên dưới Khổng phủ, rơi vào tuyệt vọng sâu hơn.

Diệp Ninh cho bọn họ cơ hội. Nhưng đây được tính là cơ hội sao?

Cơ hội như thế, bọn họ căn bản không cần.

Người nhà mình tự biết chuyện nhà mình, không có ai so với bọn họ càng hiểu bản thân là loại hàng gì, nhưng con đường này đã được định trước là vô cùng chông gai, bọn họ nhất định phải tiêu phí nỗ lực gấp mười gấp trăm lần, mới có khả năng có được lại độ cao ban đầu.

Điều này đối với bọn họ mà nói, có khả năng sao?

Nếu như bọn họ có nghị lực như thế, cũng không đến mức luân lạc thành bộ dáng như bây giờ. Vì thế, theo cái nhìn của bọn họ, cơ hội này cho cũng tương đương với không cho, tự bản thân bọn họ cũng không ôm hy vọng gì với bản thân. Sống không bằng chết, đây mới là thật sự sống không bằng chết.

Tong lòng rất nhiều người đang gào thét, chỉ cảm thấy Diệp Ninh vô cùng ác độc, nếu đã như vậy, còn không bằng một đao giết bọn họ.

Nhưng Diệp Ninh sẽ không quan tâm bọn họ nghĩ như thế nào, trải qua chuyện ngày hôm nay, đám người này muốn dựa vào vinh quang của tổ tiên, tiếp tục giễu võ dương oai là chuyện không thể nào, ngược lại, danh tiếng của tổ tiên, sẽ trở thành khuyết điểm khổng lồ của bọn họ, bởi vì không ai sẽ coi trọng những người đã phản bội ving quang của tổ tiên.

Diệp Ninh nhìn bọn họ vô cùng đau đớn, đột nhiên phất tay, cây thước ở trong tay phát ra ánh sáng. Một đạo sức mạnh thuộc về Thánh Nhân bộc phát ra, trực tiếp bao phủ toàn bộ Khổng phủ.

Sau đó những hậu nhân Thánh Nhân này, tất cả đều bị trục xuất ra bên ngoài ánh sáng.

Đợi đến khi bọn họ hoàn toàn ra ngoài, ánh sáng tản đi, Khổng phủ lại lần trở khôi phục bình thường. Nhưng nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện, thật ra không hề bình thường chút nào.

Bởi vì bây giờ Khổng phủ, vô cùng giản dị tự nhiên.

Tấm bảng hiệu dát vàng trước cửa, vốn dĩ tỏa sáng lấp lánh, bây giờ khiêm tốn nội liễm, không hề có bất kỳ ánh sáng nào. Cánh của lớn sơn son thiếp vàng kia, cũng trở nên mộc mạc, mang đến cảm giác bình phàm.

Những điều này hoàn toàn khác so với dáng vẻ bình thường, nhưng mà lại mang đến cho mọi người một loại cảm giác vốn dĩ nên là như thế.

“Phủ đệ Thánh Nhân, vốn dĩ chính là nội liễm khiêm tốn, hóa ra bộ dáng nguy nga lộng lẫy kia, không hề có một chút Thánh Nhân nào.”

Có học tử nhìn Khổng phủ hiện tại, cảm thấy vô cùng thuận mắt, lẩm bẩm nói.

Lời nói này dẫn đến sự công nhận của không ít người. Đạo lý chính là đạo lý như thế.

Vốn dĩ Thánh Nhân không phải người phàm, Thánh Nhân đã vượt qua hỉ bi bình thường, đến cao độ của Thánh Nhân, sớm đã không cần những thứ nguy nga lộng lẫy bề ngoài này, để thể hiện thực lực của mình nữa.

Bởi vì Thánh Nhân danh xứng với thực.

Nhưng mà những hậu nhân của Thánh Nhân lại khác, tất cả mọi thứ của bọn họ, đều đến từ tổ tiên.

Trên miệng bọn họ sẽ không nói như thế, nhưng mà trong lòng, chưa chắc không có loại cảm giác đó, vì thế bọn họ mới chột dạ. Người chột dạ, thì cần phải tìm lại tự tin từ chỗ khác.

Phủ đệ lớn nhỏ, chất liệu quần áo tinh xảo, đi ra ngoài thì có đội ngũ đi theo,… Bọn họ dũng những phương thức thế tộc này, để lúc nào cũng thể hiện ra sự phi phàm của bản thân.

Giống như một con công đang xòe cái đuôi đẹp đẽ của mình ra vậy, chỉ sợ người khác không thể ngay lập tức phát hiện ra cái đẹp của mình.

Nhưng mà bây giờ, tất cả những điều này đều mất hết rồi.

Người Khổng gia quay đầu lại nhìn phủ đệ của mình, chỉ cảm thấy quen thuộc mà lạ lẫm. Đúng vào lúc này, bọn họ nghe thấy giọng nói âm trầm như ma quỷ của Diệp Ninh.

“Khổng phủ, bây giờ bị ta phong ấn rồi, sức mạnh phong ấn Khổng phủ đến từ Thánh Nhân.”

Chương 794: Khai Nguyên! 3

“Cũng chính là nói, các ngươi đừng nghĩ dựa vào ngoại lực để phá vỡ phong ấn, bởi vì người của thế giới này, còn chưa tồn tại sức mạnh có thể sánh ngang được với Thánh Nhân, Thánh Nhân là tổ tiên của các ngươi, có lẽ các ngươi hiểu rất rõ điều này, không cần phải đi làm mấy chuyện vô ích để thử.”

“Tòa phủ đệ này, thuộc về hậu nhân Thánh Nhân, nhưng các ngươi, lại không xứng đáng với sự khen ngợi và vinh quang của tòa phủ đệ này, vì thế, bắt đầu từ ngày hôm nay, tất cả các ngươi bị trục xuất ra khỏi Khổng phủ, nhưng giống hết với lúc trước, ta vẫn là cho các ngươi cơ hội, nếu như có một ngày, đám người các ngươi, hoặc là đời sau của các ngươi, có người có thể dưỡng ra chính khí cuồn cuộn, vậy thì có thể quay trở lại đây, lấy lại thứ vốn dĩ thuộc về các ngươi.”

Diệp Ninh dừng một chút, nhìn sắc mặt trắng bệch của người nhà Khổng gia nói.

“Thân là hậu nhân Thánh Nhân, vốn dĩ nên có yêu cầu bản thân rất cao, loại chuyện như tu thành chính khí cuồn cuộn, không phải là chuyện khó gì đúng không?”

Mọi người trầm mặc.

Những lời nói này của Diệp Ninh, bọn họ không có cách nào để phản bác.

Đúng thế, thân là hậu nhân Thánh Nhân, cho dù không trở thành thánh hiền được, nhưng lẽ nào đến chính khí cuồn cuộn cũng không tu ra được sao? Đây là loại lời nói gì?

Nhưng trong quá khứ, trên dưới Khổng phủ, đúng thật là đến một người có chính khí cuồn cuộn cũng không có. Chỉ có điều lúc trước bọn họ không hề ý thức được đây là vấn đề gì.

Bởi vì bọn họ đã sớm quen rồi, bản thân là hậu nhân Thánh Nhân, từ khi sinh ra mình đã cao quý, được người khác tôn trọng, loại thứ như chính khí cuồn cuộn, không quan trọng.

Có thể hiểu như thế này, những người bọn họ, đều là sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, cả đời bọn họ, cũng chưa từng trải qua khó khăn gì, không trải quá khó khăn, không đi khắp thế gian, dựa vào cái gì để tu ra chính khí cuồn cuộn?

Không có chính khí cuồn cuộn, bọn họ đến nhà của mình cũng không trở về được.

Khoảnh khắc này, có không ít người dưới đòn tấn công liên tục của Diệp Ninh, cuối cùng cũng sinh ra lòng hối hận. Nếu như ban đầu, bản thân có thể cố gắng hơn một chút, có lẽ sẽ không như thế này.

“Sắp xếp này của Diệp đại nhân hợp tình hợp lý.”

“Thân là hậu nhân Khổng phủ, vốn dĩ nên đời đời đều là quân tử, nhưng mà bọn họ đến một người tu ra chính khí cuồn cuộn cũng không có, đây là chuyện hoang đường cỡ nào?”

“Lòng người hỏng rồi, tất cả đều sẽ dừng lại.”

Rất nhiều người nhao nhao nghị luận, thể hiện ủng hộ quyết định của Diệp Ninh. Nếu như Diệp Ninh trực tiếp đuổi tận giết tuyệt, vậy thì rõ ràng không quá phù hợp. Nhưng nếu như dễ dàng bỏ qua, thì lại có lợi cho bọn họ.

Xử lý như thế, đúng thật là hợp lý. Nhận chừng phạt, lại cho cơ hội.

Người nhà Khổng gia nghe thấy những lời nghị luận này, trong lòng vô cùng phức tạp. Có không ít người cười khổ.

Thật ra tự hỏi lại lòng mình, bọn họ cảm thấy Diệp Ninh đã đủ thú vị rồi, cũng không tính là làm khó bọn họ.Thân là hậu nhân Thánh Nhân, chỉ là tu ra chính khí cuồn cuộn mà thôi, đây được coi là làm khó sao? Không được tính đi. Bản thân bọn họ không làm được, vậy thì thật sự là vấn đề của bản thân.

“Hóa ra Khổng phủ ta, đã sớm thối nát đã mức độ này rồi.”

Mất đi rồi mới biết hối hận.

Khoảnh khắc này, càng ngày càng có nhiều người có cảm ngộ.

Bọn họ quay đầu lại, nhìn phủ đệ của nhà mình, trong mắt có lưu luyến, có không nỡ, có không cam. Nhưng cuối cùng, chỉ có thể đổi thành một tiếng thở dài.

Mang theo vợ con của mình, trực tiếp rời đi. Nhìn phương hướng của bọn họ, lại không giống nhau.

Lần này phân tán, cũng không biết sẽ là kết cục như thế nào, càng không biết bao nhiêu năm sau, mới xuất hiện một tuấn kiệt trẻ tuổi của Khổng phủ, lại lần nữa lấy lại phủ đệ cổ lão này.

Chỉ còn lại một người. Chính là Khổng Lễ.

Khổng Lễ ngồi trên mặt đất, mái tóc trắng rối tung, ánh mắt đờ đẫn. Nhìn có vẻ giống như là điên rồi.

Diệp Ninh không có ý quan tâm đến ông ta, hắn quay trở lại trong xe ngựa. Nam Cung Lương Nhâm yên lặng giơ roi, đánh vào mông ngựa rời đi.

Làm xong chuyện này, Diệp Ninh cũng không có lý do gì ở lại nước Tề lâu hơn, hắn còn chưa quên, mục tiêu chân chính của chuyến đi lần này, thật ra là đi gặp Bùi Ngữ Hàm theo lời hạn.

Xe ngựa thay đổi phương hướng rời đi, đám người phân tách ra đứng sang hai bên. Các học tử lần lượt cúi người bái, nói.

“Cung tiễn Đại Tông Sư, đa tạ Đại Tông Sư giải đáp nghi vấn cho chúng ta!”

“Cung tiễn Đại Tông Sư, đa tạ Đại Tông Sư giải đáp nghi vấn cho chúng ta!”

“Cung tiễn Đại Tông Sư, đa tạ Đại Tông Sư giải đáp nghi vấn cho chúng ta!”

Những lời này của bọn họ, nói vô cùng chân thành.

Lời nói hôm nay của Diệp Ninh, đã hoàn toàn thay đổi bọn họ.

Chương 795: Khai Nguyên! 4

“Thiếu niên Đại Chu nói” nhất định sẽ lưu truyền thiên cổ.

Diệp Ninh không nói nhiều cái gì, xe ngựa im lặng đi về phía trước.

Nhưng lại bị một người chặn lại.

Người chặn xe ngựa, không phải ai khác, chính là Điền Song.

Tề Vương hoang dâm vô độ này, bây giờ, đang quy quy củ củ quỳ ở trước xe ngựa, hai tay hắn ta giơ lên trên đỉnh đầu, bi thương nói.

“Trước mắt, thiên hạ thống nhất, đang sắp đến gần, dám hỏi Đại Tông Sư, nước Tề nên quyết định như thế nào? Tiểu Vương nên đi đâu về sâu?”

Vào lúc Diệp Ninh lấy ra cây thước, Tề Vương đã sớm lạnh thấu trong lòng rồi.

Cuối cùng Điền Song cũng hiểu, loại nhân vật như Diệp Ninh, nếu như muốn xử lý hắn ta, vậy thì đúng thật là có rất nhiều thủ đoạn. Đứng trước mặt Diệp Ninh, hắn ta không có tư cách gì để mặc cả.

Nhưng mà hắn ta nên làm như thế nào đây? Điền Song nghĩ trái nghĩ phải, cũng không có chủ ý gì, trong lòng hỗn loạn, nhất thời dứt khoát quỳ ở đó, đá quả bóng này cho Diệp Ninh.

Điền Song biết bản thân không có con đường nào để lựa chọn, còn không bằng đưa quyền lựa chọn cho Diệp Ninh. Dù sao, có thế nào hắn ta cũng chỉ có thể chấp nhận có đúng không?

Diệp Ninh hoàn toàn phớt lờ sự bi thương của Điền Song, tên này có lẽ là thật sự bi thương, có lẽ là có một chút thành phần biểu diễn, những thứ đó đều không quan trọng.

Chuyện quan trọng là, hắn ta đã từng làm chuyện gì?

Làm chuyện tốt, vậy thì đương nhiên có kết quả tốt. Làm chuyện xấu, vậy thì nhất định không tha cho hắn ta. Vì thế Diệp Ninh không hề khách khí chút nào.

“Nhân ngày trước, quả ngày hôm nay, ngươi nên đi đâu về đâu, điều này không nên hỏi ta, mà nên hỏi chính bản thân mình.”

“Nếu như ngươi không thẹn với lòng mình, đương nhiên không sợ cái gì, từ trước đến nay Viện giám sát sẽ không oan uổng cho người tốt.”

“Nhưng nếu như ngươi tội ác đầy người, vậy thì ngươi cứ yên tâm, Viện giám sát sẽ không buông tha cho kẻ xấu, ngươi đừng cho rằng nước Tề sẽ trở thành vật trao đổi của ngươi, trừ trước đến nay bản quan không thích đàm phán với người khác,

có những lúc, ta hy vọng thông qua phương pháp hòa bình để trải quyết chiến tranh, không phải bởi vì ta sợ chiến tranh, mà là ta không hy vọng nhìn thấy chiến tranh, nếu như có thể bớt đổ máu hơn, vậy thì vì sao lại không làm thế chứ?"

Diệp Ninh nói xong những lời này, Nam Cung Lương Nhân lập tức hiểu ra. Hắn ta lập tức lái xe ngựa, vòng sang một bên khác rời đi. Chỉ còn lại Điền Song quỳ trên mặt đất.

Điền Song nhìn xe ngựa của Diệp Ninh dần đi xa, áp lực cực lớn khiến hắn ta có chút sụp đổ. Ý tứ của Diệp Ninh rất rõ ràng.

Ngươi nhất định sẽ bởi vì những chuyện bản thân từng làm mà trả giá lớn. Bất luận ngươi là ai.

Điều này thể hiện rất Diệp Ninh.

Là phong cách thống nhất từ trước đến nay của Diệp Ninh.

Nhưng mà, Điền Song nghĩ đến những chuyện bản thân từng làm ở quá khứ, nếu như thật sự phải điều tra, bản thân hắn ta còn có thể có kết cục tốt sao? Nhưng nếu như không đầu hàng, lựa chọn tử chiến, vậy thì kết quả sẽ là cái gì?

Những lời nói vừa rồi của Diệp Ninh, rõ ràng đã chỉ rõ, hắn không muốn nhìn thấy chiến tranh, nhưng không đại biểu hắn sợ hãi chiến tranh. Cũng được.

Ngươi là đồ tể ta là cá thịt.

Điền Song cười thảm một tiếng, nói.

"Cứ như thế đi, thật ra vốn dĩ cô đã không có lựa chọn gì, bây giờ đầu hàng, cũng xem như là lập công chuộc tội, có lẽ còn có thể được khoan hồng."

Điền Song đưa ra quyết định.

Đại Chu đã trải qua hàng ngàn năm hỗn loạn, chia cắt, bây giờ cuối cùng có được một lần nữa trở lại thế cục thống nhất. Vào thời điểm nước Ngụy quy hàng, Cơ Minh Nguyệt đã thay đổi niên hiệu.

Niên hiệu hiện tại, là Khai Nguyên! Cái gì gọi là Khai Nguyên?

Mở ra kỷ nguyên mới của lịch sử!

Tân chính đang được thực hiện, thiên hạ thống nhất, đây là làn sóng của thời đại.

Năm Khai Nguyên thứ nhất, nước Ngụy quy hàng, Ngụy Vương Tào Mạnh bị tước Vương vị, nước Ngụy quy hàng không lâu, nước Tề quy hàng, Tề Vương Điền Song phạm tội tày trời, bị Viện giám sát bắt giữ, con trai Điền Kiện dẫn theo vương thất nước Tề, đi đến kinh thành…

Gió dục mây vần, thiên hạ chấn động.

Nước Ngụy quy hành chỉ là bắt đầu, nước Tề quy hàng, chính là xu thế. Xu thế là như vậy, chúng ta còn có thể làm gì?

Bốn nước khác không còn lựa chọn.

Trong thời gian ngắn, thanh âm các nước quy hàng, vang lên khắp nơi, hiện tại thiên hạ thống nhất đã ở ngay trong tầm mắt. Nhưng Diệp Ninh một tay thúc đẩy việc Cửu Châu thống nhất, lúc này lại đã rời xa vùng đất Cửu Châu.

Đông Hải mênh mông, vô cùng vô tận.

Nhìn ra xa biển lớn, khắp nơi chỉ nhìn thấy mọi thứ đều rộng lớn.

Diệp Ninh không phải chưa từng nhìn thấy biển.

Kiếp trước Diệp Ninh đến biển dạo chơi cũng không phải một lần hai lần, nhưng lúc đó hắn chỉ là một khách du lịch nhỏ bé mà thôi. Mà bây giờ, lại là một loại cảm giác tự hảo "biển lớn nằm dưới chân ta".

Chương 796: Sự chủ động của Bùi tỷ

Trên thực tế chính là như vậy. Vẫn là xe ngựa trực tiếp chạy về phía trước.

Chỉ có điều lần này đổi thành đi trên mặt biển.

Nam Cung Lương Nhân dùng roi quất vào hai con ngựa trắng tinh.

Tiếng bước chân ngựa như sấ, liên tiếp giẫm lên sóng biển.

Diệp Ninh kéo rèm lên, híp mắt nhìn mặt biển lấp lánh. Hai cái đuôi nhỏ ở bên cạnh hắn không hề đến.

Diệp Ninh sắp xếp hai cô nương ở một tòa huyện thành nhỏ bên bờ biển.

Bùi Ngữ Hàm gọi Diệp Ninh đến đây, nhất định là có chuyện lớn cần phỉ làm, dẫn theo hai người đó nhất định là không tiện lắm. Hai tiểu cô nương đều rất hiểu chuyện, rất nghe theo lời sắp xếp của Diệp Ninh.

Diệp Ninh đối với vấn đề an toàn của hai người họ, cũng không hề lo lắng.

Hai người họ, nhìn thì yêu kiều dễ thương, nhưng mà thủ đoạn không hề yếu một chút nào. Đặc biệt là Mặc Ly.

Đến bât giờ Diệp Ninh còn chưa hoàn toàn hiểu rõ lai lịch của nha đầu này. Người bình thường không làm được chuyện dùng sức của một mình lình dẫn đến hạn hán nghiêm trọng cho Tính Châu.

Tuy Mặc Ly tự xưng là Hạn Bạt, nhưng mà càng ở lâu bên nhạ, Diệp Ninh càng cảm thấy, nha đầu này tuyệt đối không thể nào là Hạn Bạt. Hạn Bạt sao có thể ngốc giống như nha đầu này được?

Quay lai chính chuyện.

Chuyện của hai nha đầu Diệp Ninh tạm thời vứt sang một bên, hắn nhìn Nam Cung Lương Nhân vẫn luôn im lặng, tên này vẫn như trước rất thần bí, lâu như thế rồi, còn vẫn chưa nói về câu chuyện của mình, nhưng từ trong đôi câu vài lời trước đây của hắn ta, không khó để nhìn ra, tên này có lẽ từng chịu tổn thương về tình cảm, nếu không cũng sẽ không khó hiểu như thế này.

“Nam Cung, ngươi có biết đảo sương mù ở đâu không?”

Diệp Ninh không thích thăm dò bí mật của người khác, đặc biệt là loại người trầm mặc ít nói như Nam Cung Lương Nhân, thứ hắn ta không muốn nói, thì sẽ luôn là hồi ức đau khổ nhất của hắn ta, nếu như cưỡng ép Nam Cung Lương Nhân nói, thì tương đương với tận tay xé rach vết thương rỉ máu của hắn ta, vì thế cho dù trong lòng Diệp Ninh có tò mò như thế nào, cũng tuyệt đối không hỏi nhiều.

“Ta không biết.”

Nam Cung Lương Nhân nhắm mắt lại, nhưng cảm giác mang đến cho người khác, lại giống như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn ta.

“Nhưng ta có thể cảm nhận được, ở trong khu vực biển này, có một nơi có khí cơ quỷ dị.”

Chỗ này nhìn có vẻ không có bất kỳ chỗ nào đặc biệt. Chỉ mà một bô phận không đáng kể của biển lớn.

Nhưng nếu như Nam Cung Lương Nhân đã dừng ở đây, vậy thì nói rõ, vị trí của đảo sương mù chính là ở đây, Diệp Ninh nhìn về phía Nam Cung Lương Nhân, nhẹ nhàng nói.

“Trong cổ tịch ghi chép, vào ngày mưa đảo sương mù mới xuất hiện.”

Nam Cung Lương Nhân cụp mắt xuống.

“Rồi sẽ mưa.”

Tạch tách.

Tách tách tạch.

Đúng vào khoảnh khắc Nam Cung Lương Nhân vừa dứt lời, trong bầu trời trong xanh ngập tràn ánh sáng, đột nhiên rơi xuống từng hạt mưa mà không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào. Những hạt mưa càng ngày càng dày đặc, rơi xuống trên mặt biên tạo nên những gợn sóng lăn tăn.

Không qua bao lâu, màn mưa đã hoàn toàn bao trùm một mảnh vùng biển này.

Chỉ là những hạt mưa đó, giống như là có linh tính vậy, tuy dày đặc, nhưng mà lại không hề bao gồm cả chỗ Diệp Ninh đang đứng. Giống như là cố ý tránh né vậy.

Trong ánh mắt của Diệp Ninh nhìn về phía Nam Cung Lương Nhân tràn ngập sự kinh ngạc.

Hô mưa gọi gió, không phải là chuyện khó bao nhiêu, lúc trước Nam Cung Lương Nhân cũng từng thể hiện thần thông tương tự như thế. Nhưng mà cơn mưa này, không phải là do thần thông gọi đến.

Không phải mưa tự nhiên, nhất định là sẽ không thu hút được đảo sương mù.

Có trời mới biết Nam Cung Lương Nhân dùng thủ đoạn gì, thế mà lại có thể khiến cho cơn mưa này tự nhiên như thế, giống như vốn dĩ nên có một trận mưa mày vậy.

Những hạt mưa vội vàng rơi xuống. Một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện rồi.

Chính trong màn mưa đó, đột nhiên xuất hiện một đoàn sương mù màu xám.

Màu sắc của màn sương mù này, nhìn có vẻ vô cùng quỷ dị, giống như là sương mù bị ô nhiễm nặng vậy. Nhưng cuối cùng, xung quanh bốn phia của Diệp Ninh, đều bị sương mù này bao phủ.

Nhưng mà khi hắn mở to mắt nhìn về phía trước, lại có thể nhìn thấy, ở trong màn sương mù mơ hồ này, lờ mờ có hình dáng một hòn đảo lớn.

Diệp Ninh liếc nhìn Nam Cung Lương Nhân.

Người ở phía sau không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp điều khiển xe ngựa đi về phía trước.

Không bao lâu sau, một hòn đảo to lớn, xuất hiện ở trước mắt Diệp Ninh. Mà Diệp Ninh càng là lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Sở dĩ hắn kinh ngạc, không phải bởi vì quy mô của hòn đảo, mà là ở bên trên hòn đảo này, có một bộ xương cốt khổng lồ của một con rồng!

Diệp Ninh làm người hai kiếp, kiếp này còn là đến với thế giới kỳ quái này, nhưng nếu như nói đến Chân Long, vậy thì đúng thật là chưa từng nhìn thấy. Bây giờ nhìn thấy, cho dù chỉ là một bộ xương cốt.

Chương 797: Sự chủ động của Bùi tỷ 2

Nhưng cũng có thể thấy được, bộ xương cốt này ít nhất cũng dài đến sáu bảy mươi tượng, từ đầu rồng đến đuôi rồng, được giữ gìn vô cùng hoàn chỉnh.

Nhưng đúng ở xương sống, lại xuất hiện dấu hiệu gãy xương, rất nhiều đốt xương đã bị nghiền nát thành bột, mà chỗ khe nứt kia, còn cắm một cây thương sắt cực lớn.

Có trời mới biết đã qua bao lâu, bộ xương cốt này đã mất đi ánh sáng thần thánh, sở dĩ còn chưa hóa thành bột phấn, cũng chỉ là bởi vì vốn dĩ xương cốt của Chân Long cứng rắn thôi, nhưng cũng đã đến cực hạn rồi, Diệp Ninh đưa ngón tay ra nhẹ nhàng chạm một chút, bộ xương cốt nhìn có vẻ hoàn chỉnh, lập tức biến thành tro bụi.

Mà cây trường thương một kích giết chết kia, cũng đã sớm mất đi hình dáng, bên trên đầy vết hoen rỉ, nhìn có vẻ không có bất kỳ giá trị gì.

Trận chiến thượng cổ, quả nhiên khốc liệt hơn bây giờ rất nhiều.

Diệp Ninh không khó để tưởng tượng, năm đó Chân Long này nhất định là bị Nhân tọc dùng thương sắt xuyên qua thân thể, sau đó đau đớn chết ở đây. Hắn cố ý liếc nhìn Nam Cung Lương Nhân.

Tên này vẫn bình tĩnh như mọi khi.

Cho dù là Chân Long, cũng không thể nào khiến cho hắn ta có một chút dao động.

Nhưng điều này ngược lại là hợp lý, ở tiên giới có rất nhiều Long tộc, Nam Cung Lương Nhân gặp nhiều rồi, đã sớm không còn thấy mới lạ, nếu như thật sự vì mộ xương cốt này mà dao động cảm xúc, vậy thì lại là một chuyện lạ.

“Bùi tỷ hẹn ta đến đây, còn tỷ ấy ở đâu?”

Diệp Ninh không hề nhìn thấy tung tích của Bùi Ngữ Hàm.

Chỉ có một khả năng, đó chính là Bùi Ngữ Hàm đã đi sâu vào trong đảo sương mù rồi. Diệp Ninh không hề do dự, trực tiếp đi thẳng về phía trước.

Có lẽ trên đảo sương mù không có nguy hiểm gì.

Trong quá khứ nơi này là đảo Vạn Long, sau này bị Nhân tộc phong ấn.

Vô số năm nay, người đi lên trên đảo cũng không phải số ít, chưa từng nghe nói có ai gặp phải nguy hiểm. Vì thế tâm thái của Diệp Ninh khá thoải mái, tiếp tục đi về phía trước.

“Nam Cung, ngươi có phát hiện không, hòn đảo này có chút không đúng lắm, không có gió, không có bất kỳ âm thanh nào, nhìn thì có vẻ tràn đầy sức sống, nhưng giống như chỉ là ảo giác.”

Diệp Ninh nói.

Chỉ cần là một người bình thường, đều không khó phát giác ra sự quỷ dị của đảo sương mù.

Trên hòn đảo này, tất cả đều hiện ra có vẻ rất bình thường, có núi, có nước, có cây cối phát triển, cũng có thảm thực vật tươi tốt. Nhưng mà những thứ này, đều giống như là không có sự sống vậy.

Không có một chút gió nào, yên tĩnh đến đáng sợ.

Cây cối giống như vĩnh viễn đều giữ dáng vẻ đó vậy, không lớn lên, cũng sẽ không héo úa. Thậm chí đến mấy hòn đá ném vào trong nước, cũng không có một chút gợn sóng nào.

“Rất bình thường bởi vì hòn đảo này là một không gina độc lập.”

Nam Cung Lương Nhân nhẹ nhàng nói.

“Không gian độc lập?”

“Chính là pháp tắc còn chưa hoàn chỉnh, hoặc là nói một thế giới nhỏ từng bị trọng thương.”

Diệp Ninh ngây người.

Thế giới nhỏ hắn biết, không gian mà Thánh Viện tọa lạc, chính là một thế giới nhỏ độc lập. Nhưng mà so với nơi này hoàn toàn khác biệt.

Diệp Ninh nắm bắt được điểm quan trọng trong lời nói của Nam Cung Lương Nhân.

“Thế giới nhỏ từng bị trọng thương?”

Nam Cung Lương Nhân gật đầu, nói.

“Hình thức của thế giới nhỏ có rất nhiều loại, loại hòn đảo lúc ẩn lúc hiện này, được xem là loại hình thường thấy nhất, chỉ có điều, rõ ràng pháp tắc của thế giới nhỏ này còn chưa hoàn

chỉnh, vì thể thiết sót rất nhiều thứ, không thể được xem là một thế giới nhỏ, chỉ có thể coi là khổng gian nhỏ."

"Có điều, lúc trước đại nhân từng nói, nơi này từng là đảo Vạn Long, là tổ địa của Long tộc, vậy thì có thể suy đoán, nếu như đã là đất tổ của Long tộc, vậy thì lúc trước nơi này nhất định là hoàn chỉnh, nếu không cũng không thể nào có nhiều Long tộc sinh sống ở đây như thế."

"Chỉ là về sau có một trận đại chiến, khiến cho pháp tắc của thế giới này bị phá hủy không ít, chỉ có thể biến thành không gian khiếm khuyết."

Diệp Ninh gật đầu.

Điều này cũng hợp lý.

Lúc đầu trận đại chiến kia ở thời kỳ thượng cổ, trong chớp mắt khiến cho Yêu tộc biến mất khỏi vũ đài lịch sử, ở trong loại chiến tranh quy mô đó, phá hủy một thế giới nhỏ thì tính là cái gì?

Toàn bộ tây đại lực còn bị phá hủy, huống hồ là một hòn đảo. Trận chiến chủng tộc, là thứ tàn khốc nhất, không có đạo lý gì để nói. Diệp Ninh cũng không có gì để nói, không phát biểu ý kiến đối với chuyện này. Chỉ là cảm thấy có chút hơi tiếc nuối.

Bởi vì trong quá khứ bị phá hủy quá nghiêm trọng, trên vùng đất được coi là đất tổ của Long tộc nay, đã còn sót lại rất ít dấu vết của Long tộc.

Mới bắt đầu sau khi nhìn thấy bộ xương cốt kia, Diệp Ninh không còn nhìn thấy thứ gì liên quan đến Long tộc nữa, cho dù là một dấu chân cũng không có.

Chương 798: Sự chủ động của Bùi tỷ 3

Hai người họ đi lên trên núi.

Trên Long đảo, có một dãy núi hình vòng.

Dãy núi hình vòng này cao đến vạn trượng, tạo thành một hình tròn.

Mà ở giữa hình trong này, chính là vị trí thật sự của đất tổ Long tộc, tổ Vạn Long! Long tộc thời kỳ thượng cổ, chính là

trốn vào trong tổ Vạn Long, mới thoát được một kiếp. Diệp Ninh đi lên trên đỉnh núi.

Sau đó bên tai, vang lên âm thanh giống như là tiếng chuông bạc.

“Cuối cùng ngươi cũng đến rồi.”

Giây tiếp theo, hương thơm ập vào mặt.

Một thân thể ấm áp, bất ngờ lao vào trong lòng Diệp Ninh, cúi đầu nhìn, không phải chính là Bùi Ngữ Hàm sao.

Nàng đến rất bất ngờ, nhưng Nam Cung Lương Nhân đã sớm phát giác ra, chỉ là hắn biết, Bùi Ngữ Hàm không có nguy hiểm gì đối với Diệp Ninh, vì thế giả vờ như không biết.

Điều này khiến cho Diệp Ninh có chút bất ngờ.

Có điều bất ngờ thì bất ngờ, động tác lại không hề chậm, Diệp Ninh cũng không phải là loại người rụ rè thu mình, người ta đã tự động ôm rồi, cũng không đến mức bản thân còn không kéo được mặt xuống, vậy thì cũng quá không đàn ông rồi, vì thế thuận tay chặn Bùi Ngữ Hàm lại.

“Ta từng nói, lần gặp mặt tiếp theo, đổi thành ta đến tìm tỷ.”

Diệp Ninh nói.

Trong mắt Bùi Ngữ Hàm ngấn ngước, trên mặt lộ ra nụ cười.

Có những lúc chia cách sẽ không khiến cho tình cảm phai nhạt, ngược lại sẽ khiến cho tình cảm mơ hồ phát triển mạnh mẽ. Ví dụ như hiện tại.

Bùi Ngữ Hàm cảm thấy, lần chia xa này, giọng nói của Diệp Ninh, tần số xuất hiện ở trong đầu nàng so với quá khứ càng nhiều hơn. Bây giờ gặp lại, trong chớp mắt vui mừng tràn ngập trong lòng, điều này khiến cho nàng có chút mất bình tĩnh.

Nhưng Bùi Ngữ Hàm, tuy là nữ tử, nhưng mà chưa bao giờ có sự nhút nhát cả nữ tử bình thường. Yêu chính là yêu, hận chính là hận, không có cái gì khó bày tỏ cả.

“Khụ khụ.”

Đúng vào lúc hai người đang ôm nhau, lại có người phát ra âm thanh cắt ngang. Không phải ai khác, chính là Khô Đạo Nhân.

Ông ta dẫn theo không ít đệ tử Ma Tông.

Không sai, lần này không phải là dẫn theo mấy lão gia hỏa của Ma Tông, mà là một đám đệ tử nhìn có vẻ rất trẻ tuổi. Nam nữ đều có.

Nhìn từ mặt khí chất, không hề mạnh mẽ, nhưng căn cơ rất vững chắc, rõ ràng là có thiên phú không tệ. Diệp Ninh tự nhiên chào hỏi.

"Bái kiến tiền bối."

Khô Đạo Nhân làm bộ làm tịch ừm một tiếng, sau đó nhìn về phía Bùi Ngữ Hàm, chau mày nói.

"Thân là trưởng giáo Ma Tông, sao có thể ở trước mặt các đệ tử làm ra tư thái như đứa trẻ vậy, cứ như thế mãi, uy tín ở đâu ra?"

Khô Đạo Nhân cũng không phải là phản đối hai người, chỉ là cảm thấy Bùi Ngữ Hàm làm như thế có chút mất uy nghiêm.

Trên thực tế, những đệ tử trẻ tuổi này của Ma Tông, đúng là tam quan sụp đổ. Chuyện này đúng là khó mà tưởng tượng nổi.

Nhưng Bùi Ngữ Hàm lại không hề lay chuyển, nhẹ nhàng cười một tiếng nói.

"Sư tôn quá lo lắng rồi, nếu như ai cảm thấy ta làm như thế này, không thích hợp, người đó có thể đứng ra."

Ánh mắt nàng liếc nhìn mọi người.

Toàn bộ đệ tử Ma Tông rùng mình.

"Chúng đệ tử không hề cảm thấy không phù hợp."

"Ngược lại càng thể hiện ra trưởng giáo đại nhân có tính tình giống mọi người."

"Trưởng giáo đại nhân như thế này, đúng thật là khiến người khác không kìm được muốn tôn trọng đó."

Các đệ tử lúng túng nói.

Khô Đạo Nhân nhướng mày, đây đều là đang nói mấy lời gì vậy.

Có điều ông ta đã sớm không có cách nào với người đệ tử này rồi, chỉ có thể bất lực thở dài một hơi, nói.

“Bỏ đi bỏ đi, tùy con vậy.”

Ánh mắt Khô Đạo Nhân nhìn Diệp Ninh, nói.

“Diệp tiểu tử, ngươi nhìn xem, những đệ tử này như thế nào?”

Diệp Ninh nhìn bọn họ một chút, nói.

“Có thể thành người tài.”

Nghe xong, Khô Đạo Nhân lập tức lộ ra nụ cười, giống như sự công nhận của Diệp Ninh, là một quá trình rất quan trọng vậy, ông ta cười nói.

“Lời này của ngươi nói cũng không tệ, khó khăn lắm mới lựa chọn ra được hạt giống tốt, trải qua sự bồi dưỡng của Ma Tông, bọn họ rất nhanh sẽ có thể chống đỡ một phương trời.”

Lời nói này không có hề một chút giả dối này, vốn dĩ Ma đã nổi tiếng với tộc độ tu luyện nhanh, mà thủ đoạn của Ma Tông, vậy thì càng thêm kinh người, tu hành giống như là ngồi hỏa tiễn vậy, cũng bởi vì như thế, trong quá khứ mới bị người khác kiêng dè.

Diệp Ninh gật đầu, nói.

“Có các vị tiền bối ở đây, Ma Tông phục hưng, xem ra đã ở ngay trước mắt.”

Khô Đạo Nhân cười càng thêm rạng rỡ, ngón tay chỉ vào Diệp Ninh nói.

“Còn không đến bái kiến Diệp đại nhân, vị này, chính là Giám Chính Viện giám sát của Đại Chu, Diệp Ninh.”

Đầu tiên đệ tử Ma Tông rất kinh ngạc, tiếp đó chợt nhận ra.

Thảo nào Bùi Ngữ Hàm lại bất thường như thế, hóa ra vị này chính là Diệp Ninh. Danh tiếng của Diệp Ninh, đã sớm không có người nào không biết rồi.

Chương 799: Huyết mạch Yêu Hoàng nghịch thiên

Đám người vội vàng đi lên phía trước bái kiến, không dám chậm trễ.

Sau khi Diệp Ninh nhìn thấy bọn họ, nhìn về phía Bùi Ngữ Hàm.

"Bùi tỷ gọi ta từ kinh thành đến đây, lẽ nào chỉ là để cho ta gặp một chút những tinh anh tương lai của Ma Tông thôi sao?"

Bùi Ngữ Hàm mím môi rồi cười, nói.

"Đương nhiên không phải, bọn họ không có cái thể diện lớn như thế, động vị nhân vật danh tiếng như ngươi."

Bùi Ngữ Hàm dừng một chút, ngón tay chỉ về phía trước, nói.

"Rốt cuộc gọi ngươi đến đây làm cái gì, ngươi nhìn là biết."

Diệp Ninh đi theo Bùi Ngữ Hàm lên đỉnh núi.

Sau đó tiếp tục đi về phía trước. Phía trước, là một vách núi.

Bên dưới vách núi, là tầng tầng lớp lớp mây trắng, bên dưới tầng mây, là tổ Vạn Long. Những tầng mây này, không chắn được tầm mắt của người khác.

Diệp Ninh nhìn xuống dưới, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Đây là…"

Bên dưới tầng mây, đương nhiên là tổ Vạn Long rồi.

Ngày trước tổ Vạn Long, từng sinh ra một vạn Chân Long, đó là thời kỳ đỉnh cao của Long tộc. Vì thế, tổ Vạn Long chính là nơi long trọng nhất của Long tộc, không hề có cái thứ hai.

Nhưng mà hiện tại tổ Vạn Long, lại không còn hình tượng trong quá khứ. Chỉ nhìn thấy, ở dưới đáy vực có một bức tượng Chân Long.

Bức tượng này to lớn như thế này, cao đến hàng ngàn trượng, hiên ngang hùng dũng, râu rồng bay bay, vô cùng uy phong, tuy chỉ là tượng đá, nhưng mà vẫn toát ra uy long nhàn nhạt, khiến cho lòng người sợ hãi.

Nhưng mà…

Ở trên bức tượng khổng lồ đó, lại có đến chín sợi xích sắt buộc chặt.

Chín sợi dây xích này, bao vây toàn bộ bức tượng. Bức tượng giống như là có linh tính vậy, móng rồng, vảy rồng, đầu rồng, đuôi rồng, tất cả đều bị trói thật chặt, nhưng mà vẫn như trước ngẩng đầu đầu, trong mắt lộ ra thần khắc bất khuất, giống như lúc nào cũng có thể thoát ra khỏi chín sợi dây xích này vậy.

Bức tượng rồng khổng lồ này, là pháp trận bảo vệ tổ Vạn Long, trong đó ẩn chứ linh hồn rồng, đó là địa bàn cuối cùng của Long tộc.

Chín sợi dây xích này, là phong ấn mà Nhân tộc thời kỳ thượng cổ để lại, trói thật chặt linh hồn rồng, khiến cho tổ Vạn Long vĩnh viễn không thể thoát ra.

Không thể nói nói, thủ đoạn này đủ tàn nhẫn.

Nhưng Diệp Ninh biết, thật ra chuyện này rất bình thường, loại đối đầu giữa các chủng tộc này không có đạo lý gì để nói, nhân từ đối với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân mình, nhất định phải dùng hết toàn lực, không từ thủ đoạn.

Vì thế, tuy tất cả những điều này kinh người, nhưng mà đều rất bình thường.

Nhưng mà bây giờ, lại xuất hiện cảnh tượng không bình thường, đó chính là chín sợi dây xích này, thế mà lại xuất hiện dấu vết đứt gãy. Vết đứt rõ ràng như thế, đến mức Diệp Ninh liếc nhìn cũng có thể nhận ra.

“Đây là tình huống gì vậy?”

Diệp Ninh chau mày lại.

Hắn lờ mờ ý thức được mức nghiêm trọng của chuyện này. Thảo nào Bùi Ngữ hàm lại đặc biệt mời hắn đến đây.

“Ngươi đi xuống dưới đó nhìn kỹ một chút.”

Bùi Ngữ Hàm không vội vàng trả lời, mà dẫn theo Diệp Ninh cùng nhau bay xuống đấy vực tổ Vạn Long.

Nhìn ở khoảng cách gần, thậm chí đứng ở trên bức tượng rồng, Diệp Ninh càng ngày càng cảm nhận được sự uy nghiêm

của bức tượng này.

Tuy nó được đá cứng ngưng luyện thành, nhưng mà đứng trên bên bức tượng rồng, lại có thể cảm nhận được một cỗ chuyển động giống như vật sống vậy.

Điều này nói rõ một chuyện.

Linh hồn rồng không hề diệt vọng, ngược lại vẫn luôn tồn tại.

Đi về phía trước mấy bước, Diệp Ninh nhìn thấy phần cuối của dây xích.

Vốn dĩ là chín sợi dây xích, đan xen trói chặt, khóa chặt tượng rồng. Bây giờ nhìn lại, trong đó có ba sợi đã hoàn toàn đứt gãy.

Sáu sợi còn lại, có hai sợi đã bị đứt gãy khắp nơi, nhưng mà chưa hoàn hoàn gãy hẳn. Cũng chính là nói, chín sợi dây xích, chỉ còn bốn sợi nguyên vẹn.

Hai sợi khuyết thiếu, hai sợi đứt hoàn toàn… Điều này rõ ràng không phải tình huống tự nhiên.

Diệp Ninh ngồi xổm xuống, nhìn thật kỹ dây xích, sau đó phát hiện một dấu vết rất nhỏ.

“Dấu vết này…”

Diệp Ninh cảm thấy có chút quen thuộc, đã có phán đoán, nhưng lại cảm thấy hình như không đúng, không hề trực tiếp nói ra. Nhưng dường như Bùi Ngữ Hàm đã biết Diệp Ninh đang nghĩ cái gì, trực tiếp nói những gì mà Diệp Ninh muốn nói ra.

“Đây là dấu răng!”

“Thật sự là dấu răng?”

Diệp Ninh nhìn những dấu vết này, đúng là giống như dấu tăng, hơn nữa không phải là dấu răng của con người, mà giống của động vật.

Đương nhiên, nghĩ thôi cũng biết, bình thường con người sẽ không dùng răng để cắn xích sắt, loại hành vi này nghĩ thôi cũng có chút nghịch thiên.

“Răng như thế nào, lại có thể cắn đứt những sợi dây xích này?”

Diệp Ninh cảm thấy rất khó tin.

Tuy hắn không biết những sợi dây xích này dùng cái gì để tạo thành, nhưng mà Nhân tộc thời kỳ thượng cổ cũng không ngốc, xích sắt bọn họ dùng để phong ấn Long tộc, nhất định là dùng nguyện liệu thượng phẩm nhất.

Chương 800: Huyết mạch Yêu Hoàng nghịch thiên 2

Nếu không cũng không thể hoàn hoàn toàn khóa chặt được tổ Vạn Long.

Nguyên liệu thượng phẩm này, cho dù là trải qua năm tháng thay đổi, thời gian trôi qua, cũng sẽ không bị phá hủy. Mà hiện tại, thế mà lại bị thứ gì đó dùng răng cắn nát, thật sự là khiến người nghe kinh hãi.

“Khả năng mà ta có thể nghĩ đến được, chỉ có một.”

Trong mắt Bùi Ngữ Hàm lóe lên thần sắc nghiêm trọng.

“Tỷ là nói… Yêu tộc thượng cổ ở trong mươi vạn ngọn núi?”

Trong lòng Diệp Ninh bộp bộp.

Hai người đối mặt nhìn nhau, đạt được thống nhất.

Ngoại trừ Yêu tộc thượng cổ ở trong mười vạn ngón núi ra, còn có thể có ai lại vất vả chạy đến đây phá vỡ long ấn ở tổ Vạn Long? Thời đại này, đầu tiên người biết được đảo sương mù không nhiều.

Người biết được bí mật trên đảo sương mù lại càng ít hơn.

Hơn nữa, cho dù là biết, ai lại rảnh rỗi không có chuyện gì làm đến đây phá hoại phong ấn Long tộc?

“Long tộc thuộc Yêu tộc, giữa Nhân tộc và Yêu tộc có huyết hải thâm thù, một khi Long tộc phá phong ấn xuất hiện, nhất định sẽ có một trận gió tanh mưa máu.”

Đến lúc đó đối với ai cũng không có lợi ích gì.

Vì vậy, cho dù là mười ba tông Tiên Môn muốn đập bát phá nồi, cũng tuyệt đối không nghĩ đến chuyện thả Long tộc ra ngoài. Hơn nữa, chuyện quan trọng nhất là, cho dù bọn họ thật sự điên rồ như thế, muốn lật bàn cùng nhau tiêu đời. Vậy thì cũng phải có bản lĩnh đó mới được.

Phong ấn mà đại năng Nhân tộc thời kỳ thượng cổ để lại, sao có thể dễ dàng phá vỡ như thế? Vật liệu để tạo nên chín sợi xích sắt này, đã sớm cạn kiệt mười mấy vạn năm rồi.

Đừng nói là phá hỏng, cho dù là tìm được một vài thứ có tác dụng cho mình cũng là mơ mộng hão huyền.

"Ngươi nhìn ở đây."

Bùi Ngữ Hàm còn có phát hiện mới.

Nàng chỉ vào một chỗ đứt gãy của sợi dây xích. Diệp Ninh thuận theo nhìn qua, phát hiện một chút vết máu.

"Đây là?"

Diệp Ninh chú ý đến, những thứ này, thế mà lại đều là màu vàng.

Đã có ở đây rất lâu rồi, nhưng mà không hề có chút ý nào khô kiệt, ngược lại trong suốt như pha lê, nhìn có vẻ giống như màu hổ phách, rõ ràng là bất phàm.

"Khi chúng ta vừa mới đến đây, ta đã phát hiện những vết máu này."

Bùi Ngữ Hàm nói lại toàn bộ từ đầu đến cuối sự việc.

Hóa ra, ngày hôm đó sau khi Diệp Ninh chỉ rõ con đường cho Ma Tông, mấy lão gia hỏa của Ma Tông, đã nghiêm túc thực hiện theo cách nói của Diệp Ninh, chia ra ra mỗi người chấp hành một việc.

Mà đôi sư đồ hai người Khô Đạo Nhân và Bùi Ngữ Hàm, lại bận chuyện quan trọng khác, đó chính là nhận đồ đệ. Ma Tông muốn trỗi dậy, trong tông nhất định phải nhận rất nhiều đệ tử.

Chỉ có điều bây giờ nội tình của toàn bộ Ma tu đều yếu, con đường có thể lựa chọn không nhiều, muốn tìm được đệ tử thật sự xuất sắc, vậy thì nhất định sẽ tiêu phí rất nhiều tâm tư.

Có điều sư đồ hai người đều rất có năng lực, lại cộng thêm danh tiếng vang dội của Ma Tông, rất nhanh đã chọn ra được các anh tài trong ma tu thiên hạ, tìm được một nhóm đệ tử.

Nhóm đệ tử này, cũng chính là mấy người Diệp Ninh vừa mới nhìn thấy, tuy bây giờ thực lực của bọn họ không mạnh, nhưng mà thiên phú đều không tệ, một khi tìm được con đường chính xác, cộng thêm được hỗ trợ đầy đủ tài nguyên tu hành, vậy thì nhất định có thể tiến bộ nhanh chóng.

Nhưng mà trước khi chính thức tu luyện, Khô Đạo Nhân và Bùi Ngữ Hàm quyết định, đầu tiên phải đặt căn cơ vững chắc cho bọn họ trước.

Công pháp tu luyện của Ma Tông tốc độ rất nhanh, càng tu luyện nhanh, càng cần phải có căn cơ vững chắc, nếu không, tu hành đến phía sau, sẽ chính là lầu các trên không, lúc này cũng có thể gặp nguy hiểm có tâm ma bùng nổ.

Mà tuy những đệ tử này có thiên phú, nhưng mà lúc trước dù sao cũng đi con đường sai lệch, công pháp tu hành cái gì đó, cũng đều là vàng thau lẫn lộn. Vì thế sư đồ hai người, quyết định dựa theo cổ pháp của Ma Tông, Dịch Kinh Phạt Tủy cho bọn họ, thay xương đổi thịt, hoàn toàn đặt căn cơ vững chắc.

Nếu như muốn Dịch Kinh Phạt Tủy, vậy thì không thể thiếu được tài nguyên tu hành trân quý.

Thuyền rách còn có ba cây đinh, tuy Ma Tông suy tàn, nhưng vẫn là có một chút nội tình, tài nguyên khác đều không thiếu, chỉ thiếu duy nhất một vận giống hệt Chân Long.

Vật của Chân long, đó là máu rồng, xương rồng, vảy rồng, hoặc là tim rồng,… Dựa vào bộ phận được lựa chọn dùng khác nhau, hiệu quả cũng khác nhau.

Nhưng không cần biết là bộ phận nào, Ma Tông đều không có tích trữ.

Long tộc biến mất nhiều năm, hiện tại đừng nói là Chân Long, cho dù là Giao Long và Mãng Xà có huyết mạch của Long tộc, cũng là sự tồn tại vô cùng hiếm có. Vật của Chân Long, có thể nói là dùng một thứ thiếu đi một thứ. Trong lúc bất đắc dĩ, bọn họ quyết định đến tổ Vạn Long thử một chút vận may.

Chương 801: Huyết mạch Yêu Hoàng nghịch thiên 3

Dù sao ở đây cũng là đất tổ của Long tộc, nói không chừng còn có thể có chút phát hiện. Vì thế, bọn họ dẫn theo các đệ tử đến tổ Vạn Long.

Vừa mới đến đây, lại đúng lúc đụng phải chuyện lớn này.

Chuyện này khiến cho bọn họ ý thức được, sợ rằng sẽ có chuyện kinh người sắp xảy ra rồi, nên mới lập tức thông báo cho Diệp Ninh. Hơn nữa vì để không để lộ tin tức, mới bắt đầu cũng không nói chân tướng cho Diệp Ninh, chỉ bảo hắn đến đây.

"Khi chúng ta đến, Yêu tộc phá hoại phong ấn, có lẽ còn chưa đi xa, chúng ta có thể cảm nhận được, còn có một chút khí tức lưu lại, hơn nữa vết máu vẫn còn nóng hổi…"

Bùi Ngữ Hàm chỉ vào những vết máu màu vàng kia, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Từ màu sắc của những vết máu này, có thể nhìn ra, Yêu tộc đến phá hoại phong ấn này, tuyệt đối có huyết mạch không đơn giản. Thực lực của Yêu tộc, đều đến từ huyết mạch, huyết mạch càng mạnh, thiên phú càng mạnh.

Nếu như không có thiên phú nghịch thiên, Yêu tộc thần bí này, cũng không thể dùng răng, cứng rắn cắn đứt ba sợi dây sích, cắn vỡ hai sợi.

"Khó mà tưởng tượng được, Yêu tộc như thế nào, mới có thể nghịch thiên như thế này?"

Diệp Ninh lắc đầu.

Liên kết những chuyện này lại, gần như mỗi một chuyện, đều tràn ngập những điều khó tin.

Chuyện này xác suất lớn là do Yêu tộc làm, mà Yêu tộc có loại năng lực này, chỉ có thể đến từ mười vạn ngọn núi. Nhưng mà mười vạn ngọn núi có phong ấn, Yêu tộc ở trong đó, làm gì dễ dàng đi ra ngoài như vậy?

Càng đừng nói đi đến tổ Vạn Long.

Cho dù là bọn chúng có thủ đoạn nào đó, có thể thoát ra khỏi phong ấn, nhưng chuyện dùng răng cứng rắn cắn đứt dây xích, nghe có vẻ cũng thật sự có chút quá hoang đường.

Đúng thế, cơ thể Yêu tộc mạnh mẽ.

Đặc biệt là khi lộ ra bản thể, càng là bất khả chiến bại.

Điều này rất bình thường, dù sao móng vuốt, xương và các bộ phận khác của Yêu tộc, đều là nguyên liệu tốt dùng để luyện vũ khí.

Nhưng chưa từng nghe nói có thể cứng rắn đến mức độ này.

Dùng răng cắn đứt xích sắt, ngươi chắc chắn chuyện này không có nói đùa? Thật sự sẽ không gãy mất hai chiếc răng chứ? Yêu tộc có thể dùng loại bản lĩnh này, rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Diệp Ninh suy nghĩ cẩn thận.

Mà đúng vào lúc này, Nam Cung Lương Nhân không nói lời nào, lại đột nhiên lên tiếng.

“Yêu tộc này đúng là có khả năng có bản lĩnh như thế, huyết mạch màu vàng, nói rõ nó là huyết mạch hoàng tộc, rất có thể có tiềm chất trở thành Yêu Hoàng.

“Tiềm chất Yêu hoàng?”

Diệp Ninh chau mày lại.

“Tiềm chất Yêu Hoàng, chính là chỉ một loại huyết mạch đặc biệt, loại huyết mạch này, được ông trời ưu ái, có thể là bất kỳ một tộc nào trong Yêu tộc, nhưng mà muốn hình thành như thế, đều vô cùng khó khăn… Cho dù là hình thành rồi, cũng có hạn chế, nhưng bất luận nói như thế nào, chỉ cần là huyết mạch Yêu Hoàng, trời sinh đã có thể lãnh đạo Yêu tộc.”

Nam Cung Lương Nhân giải thích một cách ngắn gọn.

Huyết mạch Yêu Hoàng, thật ra chính là một loại cấp độ huyết mạch.

Huyết mạch đạt đến mức độ này, đã có thể lãnh đạo Yêu tộc rồi.

Yêu tộc và Nhân tộc khác nhau, Yêu tộc không có nhiều quy củ như thế, thế giới quan của bọn chúng trực tiếp hơn, ngươi mạnh hơn ta, đương nhiên ta phải thần phục ngươi, đây là quy luật của giới tự nhiên.

Nhưng mà ở trong loại quy luật này, cũng vẫn tồn tại một số điều ngoài ý muốn, loại ngoài ý muốn này chính là huyết mạch.

Ví dụ hậu duệ Chân Long, cho dù là một con rồng, trời sinh đã có long uy, Yêu tộc bình thường, khi nhìn thấy nó, chỉ có thể run sợ.

Huyết mạch Yêu Hoàng, chính là trời sinh trấn áp tất cả huyết mạch của Yêu tộc. Yêu Hoàng Yêu Hoàng, chữ "Hoàng" trong đó, vô cùng có sức nặng.

Lúc trước Diệp Ninh lật xem cổ tịch, biết một vài thông tin bí bật thời kỳ thượng cổ, năm đó vào thời kỳ đỉnh cao của Yêu tộc, chính là có Yêu Hoàng lãnh đạo, sau này Yêu Hoàng già đi, Nhân tộc mới tìm được cơ hội trỗi dậy.

Nghe nói vị huyết mạch của vị lão Yêu Hoàng đó không hề nồng đậm, chỉ có một chút huyết mạch hoàng tộc mà thôi, nhưng cũng đã đủ rồi, vẫn có thể lãnh đạo Yêu tộc.

Từ đó có thể thấy, huyết mạch hoàng tộc, là thứ đáng sợ như thế nào.

"Tiền bối có biết, mức độ nồng đậm của huyết mạch Yêu Hoàng này là bao nhiêu không?"

Bùi Ngữ Hàm hỏi.

"Tuyệt đối vượt qua giới hạn của thế giới này."

Trong mắt Nam Cung Lương Nhân lóe lên một tia quỷ dị.

Chuyện này đúng thật là một chuyện khó mà tin được.

Ở trong ghế giới mà giới hạn sức mạnh chỉ có tiên này, thế mà lại sinh ra huyết mạch Yêu Hoàng nồng đậm như thế. Vượt qua giới hạn mà Nam Cung Lương Nhân nói, vậy thì nhất định chính là cấp bậc Tiên Giới.

Huyết mạch đại biểu cho tiềm lực, nếu như huyết mạch này có thể hoàn toàn phát huy tiềm lực, vậy thì ở Tiên Giới, ít nhất

cũng là người đứng đầu một phương!

Chương 802: Hồ ly trắng từ trên biển bay đến

“Vượt qua giới hạn của thế giới này?”

Khô Đạo Nhân hít sâu một hơi khí lạnh.

“Nói như thế, không phải là cấp bậc Tiên Giới sao, chuyện này sao có thể?”

Trong Yêu tộc, thế mà lại sinh ra một Yêu Hoàng như thế.

Tin tức này thật sự quá kinh người rồi.

Nhất thời khiến cho sắc mặt Khô Đại Nhân trắng bệch.

Lẽ nào, ác mộng thời kỳ thượng cổ sắp đến rồi sao?

Nhân tộc thống trị nhiều năm như thế, phồn thịnh nhất định sẽ suy tàn, lại đến lượt Yêu tộc quay lại chấp chưởng càn khôn rồi sao?

Nghĩ đến giữa Nhân tộc và Yêu tộc có huyết hải thâm thù, tính khả năng của chuyện này, khiến cho thân thể Khô Đạo Nhân khẽ run lên.

“Không cần hoảng sợ, huyết mạch Yêu Hoàng này, có lẽ còn chưa trưởng thành, nếu không, cũng không thể nào giấu đầu lộ đuôi thế này, nó đến đây, nhất định là muốn thả Long tộc ra, nhưng mà có lẽ nó đã đánh giá quá cao răng của mình, với năng lực hiện tại của nó, mức độ lớn nhất cũng chỉ có thể cắn đứt ba sợi dây dích… Nhưng dường như nó có chút không thỏa mãn, sau khi cắn đứt ba sợi, lại cắn hỏng hai sợi nữa, nhưng cũng chỉ như thế mà thôi, đã khiến cho bản thân bị thương, để lại dấu vết.”

Nam Cung Lương Nhân suy luận chuyện này đâu ra đó.

Mọi người nghe xong vừa thở phào một hơi, vừa áp lực vô cùng lớn. Huyết mạch Yêu Hoàng này, bây giờ còn trẻ, đây là chuyện tốt.

Nhưng còn trẻ tuổi như vậy, thế mà có thể dùng răng cắn đứt phong ấn của đại năng Nhân tộc thượng cổ, vậy thì nếu như

trưởng thành thêm một đoạn thời gian nữa, vậy thì còn lợi hại như thế nào?

Đây chính là huyết mạch Yêu Hoàng sao? Cũng quá nghịch thiên rồi đi!

Điều bọn họ không biết là, đúng vào lúc bọn họ đang thảo luận ở đây, một thân ảnh màu trắng, lại từ bên rìa đảo sương mù, lóe lên một cái, bay qua mặt biển lớn.

Cũng không biết bay bao xa, đạo thân ảnh này mới dừng lại.

Là một nữ tử cả thân bạch y, thân hình yêu kiều.

Lông mày nàng ta đen mảnh, đôi mắt đẹp như nước mùa thu, đôi môi mỏng nhẹ, làn da trắng như tuyết, mi tâm có một đạo ấn ký màu bạc. Trên khuôn mặt xinh đẹp, có chút nét trẻ con.

"Nhân tộc đáng chết, thế mà lại hại ta bị thương!"

Nàng ta lẩm bẩm nói.

Đôi môi mở ra đóng lại, có thể nhìn thấy được, hàm răng trắng như tuyết, thế mà lại không hoàn chỉnh, còn có vết nứt.

Trong kẽ răng, càng là không ngừng có máu tươi chảy ra.

Nếu như Diệp Ninh ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc, bởi vì màu sắc của màu ở trong kẽ răng của nó, không phải màu đỏ, mà là mà vàng, giống hệt với màu máu của Yêu Hoàng ở trên sợi dây xích.

Huyết mạch Yêu Hoàng có màu vàng, lại xuất hiện ở đây, vậy thì thân phận của nữ tử này, cũng đã được tiết lộ rõ ràng.

"Bản Hoàng ở trong bào thai đá ngủ say vô số năm tháng, toàn bộ Yêu tộc chịu đựng cuộc sống khó khăn, vẫn như trước không ngừng cung phụng nội dưỡng ta, bản Hoàng nợ Yêu tộc quá nhiều, sứ mệnh của ta, chính là chấn hưng Yêu tộc… Hiện nay khó khăn lắm mới xuất thế, vốn dĩ phải là lúc thể hiện võ thuật, lại không ngờ được, thế giới này so với những gì bản Hoàng nghĩ, còn phức tạp hơn rất nhiều!"

Nữ tử tuyệt mỹ nói lẩm bẩm, dấu tích màu vàng ở mi tâm tỏa sáng rực rỡ.

Khuôn mặt của nàng ta vẫn còn non nớt, nhưng mà lại xuất hiện thần sắc kiên quyết, không chịu thua nói.

“Nhưng cho dù là như thế, ta vẫn như trước sẽ dẫn Yêu tộc đi ra khỏi vực sâu, đây, là sứ mệnh, cũng là số mệnh!”

An Nhiên, chính là huyết mạch Yêu Hoàng.

Huyết mạch Yêu Hoàng, chính là An Nhiên.

Nếu như đoàn người đi đến núi Thiên Trụ kia nghe thấy những lời mà nữ tử này nói, nhất định sẽ kinh ngạc đến tái mặt. Bởi vì nàng ta vừa mới nhắc đến một từ quan trọng: Bào thai đá!

Nàng ta đã ngủ say vô số năm tháng ở trong bào thai đá, Yêu tộc ở trong hoàn cảnh sống vô cùng khắc nghiệt, vẫn như trước ổn định cung phụng nuôi dưỡng nó, nếu như không phải như thế, nàng ta cũng sẽ không xuất thế được.

Vậy thì thân phận của nàng ta có thể xác định được rồi.

Thời kỳ thượng cổ, vì sao Yêu tộc lại tình nguyện đi vào mười vạn ngọn núi?

Rất nhiều người sẽ cảm thấy, là bởi vì sống sót.

Nhưng rất nhiều lúc, cuộc sống không có hi vọng, không có một chút sức hấp dẫn nào. Ví dụ như mười vạn ngọn núi, chính là một nơi không có hi vọng.

Mười vạn ngọn núi liên kết với thông đạo đi đến thế giới khác, không ngừng có quái vật ở thế giới khác thuận theo thông đạo đi đến đó, Yêu tộc ở trong mười vạn ngọn núi, sẽ không ngừng chém giết khốc liệt với những con quái vật này.

Bởi vì những con quái vật này đều không có lý trí,trong đầu bọn chúng chỉ có chém giết và máu tươi.

Cũng may mắn là tần suất bọn chúng xuất hiện không được tính là lớn, nếu không, Yêu tộc cũng không thể nào tiếp tục sống được đến bây giờ.

Chương 803: Hồ ly trắng từ trên biển bay đến 2

Nếu như chỉ vì để sống, rõ ràng Yêu tộc sẽ không dễ dàng nhượng bộ như thế, bởi vì lúc đó Yêu tộc, đã là lực lượng tinh

nhuệ cuối cùng rồi, có những lão yêu thủ đoạn kinh người kia dẫn đầu, bọn họ nhất định là không sợ chết.

Sở dĩ bọn họ tâm cam tình nguyện đi vào mười vạn ngọn núi, trấn thủ thông đạo hắc ám xâm nhập cho thế giới này, nguyên nhân chỉ có một đó chính là bọn họ vẫn còn có hi vọng trỗi dậy.

Hi vọng này, chính là bào thai đá.

Bào thai đá, là hậu duệ của Yêu Hoàng đời trước.

Dị tượng trời sinh, tiềm lực kinh người, những cũng bởi vì như thế, khiến cho trời cao đố kỵ, hóa thân thành bài thai đá, không thể nào xuất thế. Yêu Hoàng nuôi dưỡng nhiều năm, vẫn như trước không nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu nào của sự sống.

Rất nhiều người đều nói, sinh mệnh ở trong bào thai đá đã sớm chết rồi, không thể nào sinh ra được nữa.

Nhưng từ trước đến nay Yêu tộc đều vô cùng kiên tâm, một vị Hoàng đế chân chính sẽ giáng lâm, dẫn theo Yêu tộc lấy lại tất cả những thứ thuộc về mình. Vì thế, bọn họ mang theo bào thai đá đi vào trong mười vạn ngọn núi.

Bài thai đá hồi sinh, thai nghén, đến khi sinh ra.

Đây là một câu chuyện dài gần như không nhìn thấy hồi kết. Nhưng Yêu tộc đã đợi được.

Tất cả hi vọng của bọn họ, đều đặt vào bào thai đá này.

Cuối cùng, vào thời đại này, Yêu tộc đã sớm bị người khác quên lãng, đã đợi được Hoàng đế của mình. Hoàng đế này, chính là An Nhiên.

Mười ba tông Tiên Môn nhắc đến nàng ta, sẽ sinh ra lòng kiêng dè vô cùng mạnh mẽ, bởi vì bọn họ biết rất rõ, người đáng để cho Yêu tộc chờ đợi nhiều năm như thế, tuyệt đối sẽ không phải hạng người bình thường.

Nhưng bọn họ cũng không ngờ được, An Nhiên còn non nớt như vậy, thế mà đã mạnh mẽ như thế.

Đúng vậy, rõ ràng bây giờ nàng ta chỉ vừa mới đi vào thời kỳ trưởng thành, khoảng cách đạt đến đỉnh phong còn có con

đường rất dài phải đi. Nhưng khí tức của nàng ta, dường như đã không thua gì đại Yêu rồi.

Đặc biệt là thiên phú đáng sợ của An Nhiên, càng là đã có dấu vết đầu tiên, ở trong tình huống vẫn còn rất non nớt, thế mà lại có thể dùng răng cắn đứt xích sắt phong ấn.

Phải biết rằng sợi xích sắt đó, là sắt tinh thần thời kỳ thượng cổ chế tạo thành.

Sắt tinh thần thượng cổ, được sinh ra trong tinh hà, vạn năm mới sinh ra được một miếng lớn bằng khoảng nắm tay, trân quý như thế nào? Thế mà lại bị An Nhiên dùng răng, cứng rắ mà cắn đứt ba sợi, đây là điều không hợp thói thường như thế nào?

Nhưng An Nhiên cũng không phải hoàn toàn không phải trả cái giá gì, răng của nàng ta, ngược lại bị thương nhẹ. Điều thật sự khiến cho nàng ta cảm thấy phiền phức, là nội thương.

Lục phủ ngũ tạng của nàng, đều phải chịu phản phệ với các mức độ khác nhau. Loại phản phệ này, đến từ bản thân chín sợi xích sắt.

Dù sao đây là phong ấn do cường giả thời kỳ thượng cổ đặt ra.

Không thể hoàn toàn không có thủ đoạn phản tấn công nào cả, có người muốn phá hoại nó, phong ấn nhất định sẽ phản phệ, đây là điều đương nhiên. Sức mạnh của cỗ phản phệ này, khiến cho An Nhiên phải chịu thương thế không nhỏ.

“Thảo nào Ngưu gia gia nói với ta, nói với đạo hạnh hiện tại của ta, còn chưa thể phá vỡ được phong ấn, nên tu luyện thêm một đoạn thời gian nữa…”

An Nhiên học được một bài học.

Không nghe lời của trưởng bối, nhất định sẽ chịu thiệt.

“Có điều, Ngưu gia gia vẫn là đánh giá thấp ta, tuy không hoàn toàn phá được phong ấn, nhung ta cũng đã hủy đi ba sợi dây xích, phá hoại hai sợi, cũng chính là nói, phong ấn này đã không còn hoàn chỉnh nữa, Long tộc ở trong tổ Vạn Long nhất định có thể cảm nhận được điểm yếu của phong ấn, không cần bao nhiêu lâu nữa, bọn họ nhất định sẽ có thể phá phong ấn ra ngoài…”

An Nhiên ôm ngực, cơn đau dữ dội, nhưng mà trên khuôn mặt tái nhợt của nàng ta, lại lộ ra nụ cười. Một chút thương thế này không tính là gì cả.

An Nhiên là huyết mạch Yêu Hoàng, huyết mạch Yêu Hoàng ngoại trừ những năng lực lúc trước đã được thể hiện ra, ít nhất cũng nên có năng lực giữ mạng và năng lực hồi phục vô cùng mạnh.

Đây chính là chỗ lợi hại của huyết mạch Yêu Hoàng.

Nếu như An Nhiên muốn rời đi, muốn giữ lại nàng ta không có dễ dàng như thế, ví dụ như vừa nãy, nàng ta từ đảo sương mù rời đi, thậm chí Nam Cung Lương Nhân cũng không phát hiện ra một chút dấu tích nào, đây chính là chỗ bất phàm của An Nhiên.

An Nhiên từng bước từng bước đi về phía trước, mỗi một bước nàng ta bước ra, ít nhất đi được hàng trăm dặm. Ngón chân của nàng ta, giẫm ra tùng đạo gợn sóng trên mặt biển.

“Ngưu gia gia nói, Yêu tộc chờ đợi nhiều năm như thế, cũng không thiếu những năm này, muốn để cho ta nhẫn nhịn, nhẫn nhịn, không cần gấp gáp.”

Chương 804: Hồ ly trắng từ trên biển bay đến 3

“Nhưng mà, Yêu tộc chờ đợi nhiều năm như thế, thật sự quá khổ rồi, ta biết ta nên nhẫn nhịn, nhưng mà làm sao có thể nhẫn nhịn được?”

“Thông đạo giữa hai thế giới càng ngày càng không ổn định, những con quái vật đó không ngừng xuất hiện, Yêu tộc tổn thật ngày một nặng nề, ta không thể nào đứng nhìn bọn họ đổ máu nữa.”

Giọng nói của An Nhiên, thuận theo gió, trôi nổi trên mặt biển. Đôi môi nhợt nhạt của nàng ta bất ngờ trở nên tươi tắn hơn. Đây là dấu hiệu nàng ta tức giận.

“Bảo vệ thông đạo giữa hai thế giới, chuyện này không nên chỉ là trách nhiệm của Yêu tộc, Yêu tộc, từ trước đến nay chưa bao giờ là tội nhân bị lưu đày!”

“Vì sao cuộc sống của Nhân tộc có thể ở dưới ánh sáng mặt trời, mà Yêu tộc, lại chỉ có thể sống thoi thóp ở trong nơi có hoàn cảnh sống khắc nghiệt như mười vạn ngọn núi.”

“Chuyện này không công bằng!”

Trái tim An Nhiên đau nhói.

Lần này không chỉ là vết thương, còn là trái tim của nàng ta, vốn dĩ đã đang co giật. Tuổi thơ của rất nhiều người, đều là vui vẻ, vô ưu vô lo.

Nhưng An Nhiên thì khác.

Bắt đầu từ khoảnh khắc nàng ta sinh ra, thứ nàng ta nhìn thấy, chính là ánh mắt mệt mỏi mà mong chờ của Yêu tộc. An Nhiên là hi vọng của toàn bộ Yêu tộc.

Vì thế nàng ta trời sinh chính là nhất định phải làm điều gì đó cho Yêu tộc.

Ở trong điều kiện vô cùng khắc nghiệt, Yêu tộc nuôi dưỡng nàng ta sinh ra, hai vai của nàng ta, gánh vác sứ mệnh nặng nề. Loại cảm giác sứ mệnh này, không thuận theo thời gian mà mờ đi, ngược lại càng ngày càng mạnh mẽ. Đặc biệt là sau khi An Nhiên biết được câu chuyện thời kỳ thượng cổ.

Nàng ta càng vô cùng đau khổ.

Đương nhiên, câu chuyện mà An Nhiên biết và câu chuyện mà Nhân tộc ghi chép lại hoàn toàn khác biệt. Lịch sử là một cô gái nhỏ, từ trước đến nay đều là để cho người ta tùy tiện trang điểm.

Câu chuyện các trưởng bối Yêu tộc nói với An Nhiên, là câu chuyện có liên quan đến sự phản bội.

Yêu Hoàng già đi, Nhân tộc trăm phương ngàn kế lợi dụng tình hình trễi dậy, tàn sát Yêu tộc, cuối cùng đuổi Yêu tộc vào mười vạn ngọn núi, ép khô giá trị cuối cùng…

Câu chuyện này, rất đẫm máu, cũng khiến cho Yêu tộc phẫn nộ.

Nhưng đứng ở góc độ của Yêu tộc mà nói, lại không hề có vấn đề gì.

Bọn họ không thể nào tự suy nghĩ lại năm đó bản thân mình đã nô dịch Nhân tộc như thế nào, coi Nhân tộc là huyết thực như thế nào, ở trong mắt của bọn họ, Nhân tộc vốn dĩ khép na khép nép với bọn họ, vào lúc bọn họ yếu đuối nhất, đột nhiên đánh ngược lại một đòn.

Đây chính là cái gọi là lập trường. Cái mông quyết định cái đầu. Lập trường quyết định tư tưởng.

An Nhiên bị lôi kéo vào trong loại tư tưởng này, không có gì nghi ngờ sẽ sinh ra cảm giác chán ghét mạnh mẽ đối với Nhân tộc, thậm chí còn là hận ý. Nhưng càng nhiều hơn, đó chính là sự đồng cảm đối với Yêu tộc.

Nàng ta là một con Yêu trời sinh đã vô cùng nhân từ, nàng ta hi vọng dựa vào sự nỗ lực của bản thân, khiến cho Yêu tộc sống tốt hơn một chút, tốt thêm một chút nữa. Nhưng mà, các trưởng bối của Yêu tộc lại vẫn luôn không cho phép nàng ta hành động hấp tấp.

Bọn họ cho rằng, Yêu Hoàng còn chưa trưởng thành, còn chưa đến lúc. Vì thế An Nhiên chờ đợi rất lâu, bây giờ cuối cùng cũng không đợi được nữa. Nàng ta phớt lờ mệnh lệnh của các trưởng bối, đi ra khỏi mười vạn ngọn núi. Phong ấn ở mười vạn ngọn núi không ngăn cản được nàng ta.

Nàng ta hóa thân thành hình người, đi vòng quanh một thời gian ngắn ở trong thế gian. Sự phồn hoa của thế giới con người, lại lần nữa khiến nàng ta đau đớn.

Nàng ta cảm thấy thế đạo không công bằng như thế, Yêu tộc còn đang chịu khổ, nhưng Nhân tộc, lại sống sung sướng như vậy.

Tuy An Nhiên hiểu được, thật ra nhân gian cũng không phải vẫn luôn tràn ngập hạnh phúc như vậy, bao nhiêu năm nay chiến loạn không ngừng, bách tính sống lầm than, đây mới là trạng thái bình thường.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Bởi vì những khổ nạn mà Nhân tộc trải qua, so với những gì Yêu tộc trải qua, hoàn toàn là hai khai niệm khác nhau.

…

…

Ở trong mắt của An Nhiên, một chút khó khăn đó của Nhân tộc, căn bản chỉ là chuyện của trẻ nhỏ.

“Nếu như có thể, ta sẽ khiến cho các ngươi biết, cái gì mới là đau khổ chân chính, Nhân tộc bỉ ổi độc ác!”

Trong lòng An Nhiên đã có quyết định.

Ở loại tuổi này của nàng ta, chính là lúc tâm tư đơn thuần, ở trong thế giới của nàng ta, không đen thì chính là trắng, rất dễ dàng nhận định một chuyện nào đó. Nhưng trước đó, nàng ta quyết định làm một chuyện lớn khác.

Chuyện này, chính là giải cứu Long tộc.

So với Yêu tộc ở mười vạn ngọn núi, Long tộc bị giam giữ ở tổ Vạn Long, chắc chắn càng thêm thảm hơn. Vì thế, An Nhiên đã đến đảo sương mù.

Chương 805: Hồ ly trắng từ trên biển bay đến 4

Nàng ta muốn phá vỡ phong ấn, cứu Long tộc ra ngoài, dùng chuyện này để chứng minh bản thân, đã xứng đáng là một Long Hoàng tiêu chuẩn rồi.

Nói đến chuyện này, trong đầu nàng ta không khỏi hiện lên một cảnh tượng.

Đó là những lời mà không lâu trước đây Ngưu gia gia nói với nàng ta.

“Tuy con là huyết mạch Yêu Hoàng, nhưng bây giờ con vẫn chưa phải là một Yêu Hoàng đủ tiêu chuẩn, con còn quá trẻ, con còn thiếu rất nhiều thứ…”

Những lời này, khiến cho An Nhiên không phục.

Nàng ta còn trẻ, vô cùng kiêu ngạo.

Nàng ta là huyết mạch Yêu Hoàng, sinh ra đã nghịch thiên, nàng ta còn thiếu cái gì?

Nhưng nhất định, Ngưu gia gia không chỉ nói như thế, còn chỉ ra một đối tượng so sánh. Đối tượng đó, là Nhân tộc.

Nhân tộc đó, tên là Diệp Ninh.

Ngưu gia gia nói: "Bây giờ con còn quá non nớt, không nói ai khác, chỉ Diệp Ninh của Nhân tộc thôi, con cũng không so sánh được."

Những năm sự tìm hiểu của mười vạn ngọn núi đối với Cửu Châu so với Tiên Môn nghĩ còn thường xuyên hơn, vì thế bọn họ biết được danh tiếng của Diệp Ninh. Ngưu gia gia không nói thì thôi đi, càng là nói như thế, càng khiến cho An Nhiên không phục.

Dựa vào cái gì?

Diệp Ninh tính là cái thứ gì? Hắn có thể so sánh được với huyết mạch Yêu Hoàng như ta sao?

Hơn nữa, hắn còn là một Nhân tộc bỉ ối, xấu xa!

Ngưu gia gia không ngờ được, những lời nói của bản thân mình, thế mà lại kích phát lòng phản nghịch của An Nhiên. Càng nói nàng ta không bằng, nàng ta càng muốn chứng minh điều gì đó.

Giải cứu Long tộc, chính là bước đầu tiên.

Nhưng An Nhiên lại va phải bức tường, phong ấn kiên cố hơn nhiều so với nàng ta tưởng tượng, không thành công cũng thôi đi, còn bị thương. Điều đáng để an ủy duy nhất, chính là tuy phong ấn không hoàn toàn bị phá, nhưng cũng đã bị hủy hơn nửa rồi. Tự bản thân Long tộc, có lẽ có thể phá vỡ được nó.

Cảm xúc của An Nhiên dao động kịch liệt, thương thế có vẻ càng thêm nghiêm trọng, thân hình của nàng ta lóe lên, đã đến vùng biển cách bờ biển không xa.

"Diệp Ninh, ta nhất định phải tận tay giết chết ngươi!"

An Nhiên lẩm bẩm tự nói.

Giữa nàng ta và Diệp Ninh không có thù hận, nhưng giữa Yêu tộc và Nhân tộc lại là huyết hải thâm thù, lại cộng thêm những lời nói kia của Ngưu gia gia, vì thế nàng ta đã sinh ra suy nghĩ muốn giết Diệp Ninh… không có vấn đề gì.

Nhưng nàng ta không hề biết, vừa rồi trong đoàn người mà nàng ta tránh né, có Diệp Ninh. An Nhiên tiếp tục đi về phía trước, sau đó thân hình nàng ta dần dần lắc lư.

An Nhiên còn quá non nớt, cố chấp đi phá vỡ phong ấn mà các đại năng thượng cổ để lại, đúng thật là có chút quá nóng nảy, thương thế so với nàng ta tưởng tượng còn nặng hơn, thân hình nàng ta ảm đạm, đột nhiên xuất hiện bản thể.

Là một con hồ ly trắng muốt cả người.

Trên người khong có một chút màu sắc nào pha trộn, nhìn có vẻ trong suốt, thuần khiết, mà lại đáng yêu. Cứ như thế trôi nổi trên mặt biển.

Nhìn trông có vẻ, dường như có chút đáng thương.

Nhưng nếu như có người nhìn kỹ, nhất định sẽ phát hiện, tuy nó đang trôi nổi theo dòng nước, nhưng mà toàn bộ vùng biển, dường như đều trở thành chất dinh dưỡng cho nó.

Linh lực vô cùng vô tận từ đáy biển phun ra, sau đó đi vào trong thân thể của con hồ ly, chữa trị thương thế cho nàng ta.

Nàng ta không chỉ không bởi vì thế mà gặp khó khăn, ngược lại bởi vì thất bại lần này, mà có được sự nâng cao cảnh giới. Đây chính là một chỗ đáng sợ khác của huyết mạch Yêu Hoàng. Càng gặp khó khăn càng dũng mãnh, chỉ cần không chết, thì có thể không ngừng tiến bộ.

Nếu như không có điều gì bất ngờ, An Nhiên sẽ tiếp tục trôi nổi như thế, cho đến khi không lâu sau sẽ hồi phục. Nhưng ai cũng không ngờ được đó là, một con thuyền nhỏ, đột nhiên xuất hiện ở vùng biển này.

Sau đó, một bàn tay nhỏ trắng muốt vươn ra, kéo lấy thân thể con hồ ly, ôm nó vào trong lòng.

“A, tỷ tỷ nhìn xem, ở đây có một con hồ ly trắng, con hồ ly trắng rất đẹp!”

Người nói chuyện, là một cô nương mặc vày màu xanh lục, nhìn qua khoảng mười lăm mười sáu tuổi, đôi mắt màu đỏ đặc trung, nhìn có vẻ vô cùng linh động.

Nữ tử này, chính là Mặc Ly.

Mà ở bên người nàng, chính là Huyên Huyên. Huyên Huyên đưa tay ra sờ sờ.

Còn hơi thở. Vậy thì vấn đề đến rồi?

Con hồ ly trắng này ở đâu đến?

Thế mà lại trôi nổi ở trên biển, còn không chết? Đúng thật là phúc lớn mạng lớn.

Mặc Ly yêu đến không buông tay, ôm thật chặt con hồ ly trắng.

"Nó nhất định là bị thương rồi, muội muốn nuôi nó, thật sự không ngờ được, chúng ta chơi ở trên biển, thế mà có thể nhặt được một con hồ ly trắng đẹp như thế, ca ca nhìn thấy, nhất định cũng sẽ rất vui mừng."

Đương nhiên Diệp Ninh sẽ không biết, huyết mạch Yêu Hoàng mà bản thân mình đang đau đầu, thế mà đã trộm luôn nhà của hắn rồi. Lúc này, hắn đang nghe Khô Đạo Nhân kể những chuyện đã xảy ra vào thời kỳ thượng cổ.

Chương 806: Cơn bão mới đã xuất hiện rồi

Đối với những chuyện thời kỳ thượng cổ, mười ba tông Tiên Môn biết được nhiều mà chi tiết hơn, Ma Tông, thì ít hơn một chút. Đây là bởi vì bao nhiêu năm nay, cuộc sống của Ma Tông cũng không dễ dàng.

Khi cuộc sống khó khăn, ai lại có tâm tư để quan tâm chuyện thời kỳ thượng cổ chứ. Nhưng Khô Đạo Nhân vẫn là biết được một vài bí mật.

"Hậu nhân đều cho rằng, năm đó Yêu tộc bị Nhân tộc đuổi vào mười vạn ngọn núi, nhưng mà ta lại biết, sở dĩ Yêu tộc làm như thế không hoàn toàn bởi vì như vậy, bọn họ chỉ là cần một nơi để nương nhờ, sau đó chờ đợi thời đại thuộc về bọn họ đến, thời kỳ thượng cổ có lời tiên tri, nói sớm muộn gì có một ngày Yêu tộc sẽ trở về…"

Khô Đạo Nhân lẩm bẩm nói.

“Bây giờ huyết mạch Yêu Hoàng xuất hiện trên thế gian, lẽ nào là đã biểu cho Yêu tộc sắp trở lại rồi sao?”

Thù hận giữa các chủng tộc, là thứ không có đạo lý gì để nói nhất, cũng là thứ khó hóa giải nhất. Bởi vì mọi người đều muốn sinh tồn, đều muốn có không gian rộng lớn hơn, tài nguyên phong phú hơn. Vì thế thì không thể không tranh chấp.

Nội bộ Nhân tộc, cũng là không ngừng phân tranh, càng đừng nói đến giữa Nhân tộc và Yêu tộc.

Yêu tộc cũng là như thế, năm đó vào thời kỳ đỉnh cao của Yêu tộc, giữa mấy đại tộc ở nội bộ, cũng là không ngừng chém giết. Đây chính là bản năng của sinh vật.

Thế giới ngày nay, đã khác biệt rất lớn so với thời kỳ thượng cổ.

Nhân tộc thời kỳ thượng cổ, đốt rừng làm rẫy, ăn tươi nuốt sống, tuy là tu hành, nhưng mà lại công khai khép kín, có một cỗ khí tức hoang dã.

Sau thời kỳ thượng cổ, Nhân tộc xuất hiện nhiều anh kiệt, kiến lập trật tự, sau đó Thánh Nhân dạy học, truyền đạo khắp thiên hạ, dạy lễ nghĩa… truyền từ đời này sang đời khác, hiện tại Nhân tộc, so với thời kỳ thượng cổ, đã sớm không còn như ngày trước nữa.

Chuyện đáng sợ nhất đó chính là Nhân tộc nói chung khiếm khuyết kinh nghiệm đối phó với Yêu tộc.

Một khi Yêu tộc thượng cổ dưới sự lãnh đạo của hậu duệ Yêu Hoàng, giết về Cửu Châu, ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì?

“Yêu tộc ở trong mười vạn ngọn núi nhiều năm như thế, ở đó hoàn cảnh vô cùng khắc nghiệt, bọn họ sống được đã là không dễ dàng gì, mọi chuyện chưa chắc đã nghiêm trọng giống như tiền bối nghĩ, cho dù là Yêu tộc quay trở lại, cũng không nhất định có thể lay chuyển được địa vị hiện tại của Nhân tộc.”

Cách nhìn của Diệp Ninh hoàn toàn ngược lại.

Hắn cảm thấy, nếu như Nhân tộc thời kỳ thượng cổ có thể chiến thắng Yêu tộc, vậy thì Nhân tộc bây giờ sao có thể không làm được chứ?

Phải biết rằng Yêu tộc là phải ở trong cái nơi quái quỷ như mười vạn ngọn núi chịu khổ chịu nạn, mà Nhân tộc lại tự do trưởng thành ở dưới ánh sáng mặt trời, tốc độ phát triển của hai bên, hoàn toàn không giống nhau, vốn dĩ điều này là một quá trình thăng trầm, không có đạo lý nào mà Nhân tộc lại sợ hãi Yêu tộc như thế.

"Diệp tiểu tử, lời nói này của người không có vấn đề gì, nhưng ngươi đã đánh giá thấp Yêu tộc, mười vạn ngọn núi khiến cho bọn chúng chịu đủ loại dày vò, nhưng cũng khiến cho bọn chúng có được sự rèn luyện, ở trong loại hoàn cảnh đó Yêu tộc tiếp tục kiên trì được, hơn nữa còn sống đến bây giờ, nhất định sẽ không đơn giản… Ngươi phải biết, thời kỳ thượng cổ, Yêu tộc là người thống trị không có gì để tranh cãi của thế giới này, nếu như không có sức mạnh cường đại, bọn chúng sao có thể thống trị thế gian lâu như thế?"

Khô Đạo Nhân kể lại rất nhiều ghi chép liên quan đến Yêu tộc. Yêu tộc trời sinh đã mạnh hơn so với Nhân tộc.

Bọn chúng có móng vuốt cứng rắn, đôi cánh khổng lồ, hàm răng hung dữ, cùng với thân thể trời sinh to lớn. Bọn chúng tu hành, càng đơn giản hơn nhiều so với Yêu tộc, bởi vì nguồn gốc sức mạnh của bọn chúng đến từ huyết mạch.

Truyền thừa sức mạnh huyết mạch, lại cộng thêm cắn nuốt tinh hoa nhật nguyệt, khiến cho bọn chúng rất dễ có thể có được sức mạnh cường đại. Mà điều khiến cho người ta sợ hãi nhất đó chính là thủ đoạn mà Yêu tộc có được sức mạnh, so với Ma tu càng thêm đơn giản bạo lực hơn.

Bọn chúng có thể thông qua cắn nuốt huyết thực, để tăng cường sức mạnh.

Nhân tộc thời kỳ tượng cổ chính là một trong những huyết thực của bọn chúng, càng là thân thể của người tu hành, bọn chúng ăn càng sảng khoái, bởi vì ăn mỗi một người, đều sẽ khiến cho bọn chúng tăng thêm không ít sức mạnh.

Đương nhiên, ngoại trừ cắn nuốt huyết thực ra, bọn chúng cũng sẽ tự chém giết lẫn nhau, đây chính là quy tắc tự nhiên, cá lớn nuốt cá bé.

Trước khi Nhân tộc trỗi dậy, rất nhiều người đều cảm thấy, yêu tộc là chủng tộc hoàn mỹ nhất trên thế gian, mà Nhân tộc, lại vô cùng yếu ớt. Ở phương diện này, Khô Đạo Nhân có tâm thái tự ti.

Nhân tộc tu hành, đúng là khó khăn hơn nhiều so với Yêu tộc.

Chương 807: Cơn bão mới đã xuất hiện rồi 2

“Yêu tộc đúng là được ông trời ưu tái, nhưng sở dĩ Nhân tộc cười được đến cuối cùng, vẫn là có chỗ mà bọn chúng không so được.”

Diệp Ninh nhàn nhạt nói.

Sự lợi hại của Yêu tộc, hắn sao có thể không biết.

Chỉ là hắn không quá nhìn chuyện này một cách yếu ớt như thế mà thôi.

Có lẽ Nhân tộc có thân thể cường đại, nhưng mà Nhân tộc lại có tinh thần tự cường mạnh mẽ, chỉ cần có một tia hi vọng sống sót, thì không sợ gian khổ.

Nhưng Khô Đạo Nhân lại lắc đầu, nói.

“Không thể nói như vậy được, theo ta được biết, sở dĩ Nhân tộc thời kỳ thượng cổ thắng lợi, có lẽ là dùng đã dùng thủ đoạn không quang minh.”

Diệp Ninh cau mày lại.

“Thủ đoạn không quang minh?”

Khô Đạo Nhân gật đầu, nói.

“Cụ thể là cái gì, ta cũng không biết, chân tướng liên quan đến phương diện này, đã sớm bị xóa đi, chỉ còn lại đôi câu vài lời mà thôi, ta cũng là từng nghe tiền bối của ta từng nhắc đến.”

Bùi Ngữ Hàm cũng nói.

“Diệp Ninh, ngươi nhất định không được coi thường Yêu tộc, tuy Yêu tộc thâm trầm nhiều năm như thế, nhưng bây giờ bọn chúng mạnh mẽ như thế nào, chuyện này ai cũng không biết, càng huống hồ, trong Yêu tộc còn sinh ra Yêu Hoàng, đây là… Yêu Hoàng đó!”

Ý nghĩa của Yêu Hoàng là cái gì?

Ý nghĩa của Yêu Hoàng là, chỉ cần Yêu Hoàng không chết, vậy thì Yêu tộc nhất định sẽ vượt qua Nhân tộc. Chuyện này

gần như có thể trực tiếp khẳng định.

Bởi vì đây chính là Yêu Hoàng, Yêu Hoàng sẽ có năng lực như thế.

“Nam Cung, ngươi cảm thấy như thế nào?”

Diệp Ninh không vội vàng phán đoán, mà nhìn về phía Nam Cung Lương Nhân. Nam Cung Lương Nhân cũng đồng ý với cách nói của hai người họ.

“Nếu như thù hận giữa hai chủng tộc thật sự không có cách nào hóa giải, vậy thì điều Nhân tộc có thể làm, chính là trước khi Yêu Hoàng còn chưa trưởng thành, lập tức giết chết, tuyệt đối không thể để cho Yêu Hoàng tiếp tục sống, nếu như đợi đến khi Yêu Hoàng hoàn toàn trưởng thành, đến lúc đó, sẽ chính là ngày tận thế của Nhân tộc.”

Nam Cung Lương Nhân ở Tiên Giới, biết được huyết mạch Yêu Hoàng đáng sợ như thế nào.

Cho dù là thời kỳ đỉnh cao của hắn ta, khi gặp phải mấy tôn Yêu Hoàng, cũng không thể không cúi đầu. Trong Tiên Giới, thậm chí còn đặc biệt phân chia ra Yêu Vực.

Mà người chưởng quản Yêu Vực, chính là Yêu Hoàng.

Từ nồng độ huyết mạch của hậu duệ Yêu Hoàng này có thể nhìn ra, cho bây giờ vẫn còn non nớt, nhưng rồi sẽ có một ngày, rất có khả năng sẽ trưởng thành thứ bậc của Yêu Hoàng Tiên Giới.

Thiên phú như thế, đối với thế giới này mà nói, nhất định là nằm ngoài bảng xếp hạng.

“Cũng chính là nói, Yêu Hoàng này, Yêu tộc này, thật sự rất đáng sợ?”

Diệp Ninh sờ sờ cằm. Trong lòng có chút bồn chồn.

Loại bồn chồn này, đến từ linh hồn tìm chết đã bị dập tắt rất lâu của hắn. Bao nhiêu lâu rồi?

Bao nhiêu lâu rồi!

Các có biết những ngày này ta đã sống như thế nào không? Quá an toàn rồi!

Diệp Ninh hận không thể khóc ra máu, thế giới đáng chết này, vì sao lại an toàn như thế, khiến cho ta không hề cảm nhận được một chút nguy hiểm nào?

Kể từ khi đánh cho mười ba tông Tiên Môn rơi vào trong cát đến nay.

Hắn đã không còn loại cảm giác liếm máu trên lưỡi đao kia nữa, cuộc sống quá thuận lợi, vừa an toàn, vừa… đau khổ! Ta là nam nhân phải trở thành cường giả mạnh nhất!

Sao có thể trầm mê vào trong cuộc sống ổn định yên bình này? Nhưng mà hắn cũng không có bất kỳ cách nào.

Nguy hiểm của thế giới này, đã bị hắn loại bỏ từng cái từng cái một, sự an toàn hiện tại, hoàn toàn là hắn tự làm tự chịu. Điều này khiến cho một khoảng thời gian Diệp Ninh rất khó chịu.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi. Một con bão mới đã xuất hiện.

Mà cuối cùng ta cũng đã tìm được phương hướng con đường phía trước.

"Yêu Hoàng đúng không?"

"Yêu tộc đúng không?"

"Đừng khiến cho ta thất vọng đó."

Trong lòng hắn lẩm bẩm nói.

Một tinh thần chiến đấu kỳ lạ, trỗi dậy trong mắt của hắn.

Nhìn thấy bộ dáng này của Diệp Ninh, ban người có chút kinh ngạc, nhưng lại cảm thấy đây là điều đương nhiên. Diệp Ninh chính là như thế, vĩnh viễn nhiệt huyết, vĩnh viễn hướng về phía trước.

Càng là chuyện nguy hiểm, càng có thể kích phát tiềm năng của hắn. Đối với điều này, bọn họ đã quen rồi.

Có điều, tuy phương hướng rõ ràng, nhưng vẫn là có rất nhiều nghi cẩn cần phải giải quyết. Bùi Ngữ Hàm nhắc đến một điểm.

"Lúc trước khi ta rời khỏi Tính Châu, từng ở trong một thôn làng biên giới Tính Châu, phát hiện một con hổ yêu, hình như đó không phải là ngẫu nhiên."

Diệp Ninh gật đầu, nói.

“Đúng là không phải ngẫu nhiên, trong Cửu Châu, đoạn thời gian này tần suất Yêu tộc xuất hiện càng ngày càng nhiều, tuy thực lực đều không tính là rất mạnh, cũng không tạo thành phiền phức gì lớn, nhưng điều này cũng không phải là chuyện tốt gì.”

Trong mắt Bùi Ngữ Hàm lóe lên một tia sáng.

“Ngươi nói, những Yêu tộc này thường xuyên xuất hiện, có khi nào có liên quan gì đến biến hóa lạ thường của mười vạn ngọn núi không?”

Chương 808: Cơn bão mới đã xuất hiện rồi 3

“Đúng là rất có khả năng tồn tại mối liên quan này.”

Đầu tiên Diệp Ninh công nhận, tiếp đó lại chau mày nói: “Nhưng mà ta không hiểu, nếu như đây là âm mưu của mười vạn ngọn núi, nhưng chỉ dựa vào những tiểu yêu cấp bậc tinh quái này, thì có thể làm được chuyện gì chứ? Bọn chúng đến hình người cũng không thể nào biến hóa được, chỉ là Yêu thú bình thường, không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào đối với Nhân tộc.”

Diệp Ninh không hiểu được điểm này.

Nếu như nói đây là âm mưu của mười vạn ngọn núi, vậy thì âm mưu này cũng không khỏi có chút quá nát rồi đi.

Những Yêu thú bình thường này, nói trắng ra, ở trong Yêu tộc cũng là cấp bậc thấp nhất, đừng nói con người giết bọn chúng, cho dù là bản thân Yêu tộc cũng có thể ăn những con Yêu thú này.

Bùi Ngữ Hàm cau mày thật chặt, điểm này nàng cũng không hiểu nói. Lại là Nam Cung Lương Nhân, giải đáp nghi cấn vào thời khắc quan trọng.

“Những Yêu thú này xuất hiện là do mười vạn ngọn núi, nhưng lại không phải âm mưu gì cả, chuẩn xác mà nói, là huyết mạch Yêu Hoàng tạo ra bọn chúng.”

Nam Cung Lương Nhân búng tay một cái, huyết mạch Yêu Hoàng màu càng giống như hổ phách di chuyển ở trong lòng bàn tay, hắn ta nhàn nhạt nói…

“Khi Yêu Hoàng ra đời, toàn bộ nồng độ huyết mạch của Yêu tộc sẽ được nâng cao, những dã thú bình thường, cũng có khả năng mở ra linh trí, hiểu được phương pháp tu hành, trở thành Yêu thú.”

“Nếu như dự đoán của ta không sai, những Yêu thú này, vốn dĩ chỉ là một vài dã thú có chút linh tính mà thôi, có điều bởi vì hậu duệ Yêu Hoàng sinh ra, khiến cho bọn chúng hoàn toàn một bước quan trọng, từ dã thú biến hóa trở thành Yêu thú.”

“Nhưng tuy trở thành Yêu thú, dù sao bọn chúng cũng chỉ là dã thú, căn bản không hiểu nhiều quy tắc như thế, chỉ thuận theo bản tính lang thang ở trong Cửu Châu, ý đồ ăn người, ăn gia súc, kết quả ngược lại đã rước đến họa sát thân cho chính mình.”

Khô Đạo Nhân hít một hơi khí lạnh.

“Huyết mạch Yêu Hoàng, thế mà lại có thể nâng cao toàn bộ Yêu tộc?”

Nam Cung Lương Nhân nói.

“Điều này rất hợp lý, nếu như Yêu tộc cũng sẽ không chờ đợi nhiều năm như thế.”

Mọi người trầm mặc.

Nghe có vẻ rất hợp lý.

Có bỏ ra mới có thu hoạch, thu hoạch này nhìn có vẻ tương đương với cái giá bỏ ra. Nhưng vấn đề là, bọn họ đứng ở bên đối lập với Yêu tộc.

“Huyết mạch Yêu Hoàng này, nhất định phải loại bỏ!”

Bùi Ngữ Hàm nhìn về phía Diệp Ninh, trong mắt lộ ra thần sắc kiên định. Diệp Ninh gật đầu.

Nhưng trong lòng lại không hề nghĩ như thế.

Tuy huyết mạch Yêu Hoàng đáng sợ, nhưng chỉ cần hắn thành công chết đi, trong vòng một phút quay lại trấn áp nó.

Vậy thì không là gì cả.

Đối với Diệp Ninh mà nói, vẫn là bản thân tìm chết quan trọng hơn.

Trước khi hắn chết, huyết mạch Yêu Hoàng vẫn phải được giữ lại khá quan trọng. Mấy người lại thương lượng một hồi.

Sau khi biết được Yêu Hoàng đã sinh ra, rất nhiều chuyện, đều được bọn họ coi trọng.

Ví dụ như lúc nãy vừa mới nhắc đến, trong Cửu Châu đột nhiên có Yêu thú xuất hiện. Cùng với Yêu Man ở biên cảnh phía bắc.

Ai cũng biết, Yêu Man là kiệt tác của Yêu tộc. Vô số Yêu Man, uy hiếp biên cảnh phía bắc của Đại Chu.

Trong quá khứ, người tu hành không hề đặt bọn chúng vào trong mắt bởi vì bọn chúng uy hiếp chỉ là người bình thường, không liên quan gì đến bọn họ.

Nhưng bây giờ lại không thể không quan tâm hơn một chút với Yêu Man.

Bởi vì phía sau Yêu Man, chính là thượng cổ Yêu tộc.

Có trời mới biết những lão gia hỏa lão luyện xảo quyệt kia, đang âm ủ âm mưu như thế nào.

“Thật ra ta có một điểm không hiểu, mười vạn ngọn núi có phong ấn, hậu duệ Yêu Hoàng có thể không chịu áp chế của phong ấn, tự do ra ngoài ta có thể chấp nhận, nhưng mà những Yêu tộc khác thì dựa vào cái gì? Nhưng mà dựa theo tình hình ở bên ngoài mà nói, rất lâu từ trước khi Yêu Hoàng còn chưa xuất hiện, dường như Yêu tộc của mươi vạn ngọn núi đã từng ra ngoài, nếu không làm sao để giải thích những Yêu Man kia?”

Khô Đạo Nhân hỏi.

Câu hỏi này không có ai có thể cho ông ấy đáp án.

Điều khác biệt đó là, Diệp Ninh là thật sự không biết, dù sao hắn cũng là người xuyên không, hiểu biết đối với thế giới này, nhất định vẫn là có chút thiếu sót.

Bùi Ngữ Hàm và Nam Cung Lương Nhân cũng không biết, nhưng điểm khác biệt của bọn họ nằm ở chỗ, tuy bản thân không biết, nhưng trong đầu lại bất ngờ xuất hiện một suy nghĩ.

“Ta ở trong Tiên Môn còn có một nội gián “gian tế”, có lẽ có thể hỏi bọn họ xem có biết điều gì về chuyện này không.”

Hai người có chủ ý này.

Tiên Môn mới là thế lực phong quang nhất trong mấy năm nay.

Hơn nữa Tiên Môn thống nhất liên quan, tương đối đoàn kết, biết được rất nhiều bí mật, rất nhiều cổ tịch được bảo tồn cũng hoàn chỉnh hơn. Có lẽ ở trong Tiên Môn, có thể tìm được đáp án.

…

Chương 809: Bắt đầu từ ngày hôm nay, ngươi sẽ là sủng vật của Diệp Ninh ta

Đảo sương mù không còn có giá trị gì nữa. Mọi người lựa chọn rời đi.

Đương nhiên, trước khi rời đi cũng có rất nhiều lo lắng.

Bởi vì phong ấn Long tộc bị phá hủy rồi, đây là một tai họa ngầm, nhưng mà với thực lực bây giờ của bọn họ mà nói, muốn tu sửa phong ấn, trên cơ bản là chuyện không thể nào.

Cũng chỉ có thể hi vọng sức mạnh của lại của phong ấn vẫn đủ dùng, ít nhất đừng khiến cho Long tộc trốn thoát ra ngoài nhanh như thế.

Trước khi đi, Diệp Ninh mang theo vài giọt máu Yêu Hoàng để lại. Những giọt máu này cũng được coi như là bảo vật không tệ, tuy không phải tinh huyết, những cũng rất khiếm có.

Hắn một đường ngồi xe ngựa, có Nam Cung Lương Nhân điều khiển xe, trở về bên bờ biển. Trên đường đi, Diệp Ninh đang nghĩ một vấn đề.

Nếu như yêu Hoàng trưởng thành, vậy thì Nam Cung Lương Nhân có phải đối chủ của Yêu Hoàng không? Có lẽ là không đi.

Hi vọng Yêu Hoàng có thể nhanh chóng trưởng thành, đến lúc đó cho hắn một đao dứt khoát! Nếu như Nam Cung Lương Nhân biết được suy nghĩ của Diệp Ninh, sợ rằng tam quan sẽ sụp đổ. Nhưng Nam Cung Lương Nhân không hề biết.

Hắn ta cũng có suy nghĩ của bản thân mình.

Thế giới nhìn thì có vẻ bình thường này, không ngờ được lại sinh ra hậu duệ Yêu Hoàng có huyết mạch cường đại như thế. Đây không phải là chuyện gì bình thường.

Nam Cung Lương Nhân cảm thấy, có lẽ điều này đại biểu có chuyện gì đó sắp xảy ra. Chỉ là cụ thể là chuyện gì, tạm thời hắn ta vẫn chưa dám xác định.

Hai người mỗi người có tâm tư riêng, quay trở về nơi lúc trước sắp xếp cho hai tiểu nha đầu.

Kết quả vừa mới vào cửa, một bóng dáng màu trắng đã lao đến, Diệp Ninh theo bản năng ôm lấy nó.

“Đây là cái thứ gì vậy?”

Hắn cúi đầu xuống nhìn, thế mà lại là một con hồ ly trắng.

Loại thứ như hồ ly, Diệp Ninh nhìn thấy nhiều rồi.

Nhưng mà hồ ly trắng, đúng là có chút hiếm thấy.

Đặc biệt là con hồ ly này, thân hình không lớn, nhìn có vẻ còn có chút non nớt, nhưng mà cả người trắng tuyết, không có bất kỳ màu sắc nào lẫn vào, nếu chỉ là như thế cũng thôi đi, nhưng vấn đề là, lông trắng trên người nó, mang đến cho người ta cảm giác rất khác, giống như là biết phát sáng vậy, rất thần thánh, rất nho nhã.

Đây tuyệt đối là một con hồ ly đáng yêu, cho dù là loại người có mức yêu thích bình thường đối với động vật như Diệp Ninh, khi hắn ôm lấy nó, cũng sinh ra lòng cưng chiều.

Trong vô thức, hắn đưa tay ra. Sau đó vuốt ve một đường từ đầu đến đuôi.

Diệp Ninh cũng chưa từng chạm vào hồ ly, dù sao năm đó hắn vuốt ve mèo cũng là như thế.

Nhưng rõ ràng con hồ ly trắng này tràn đầy dã tính, sau khi bị vuốt một đường từ đầu đến đuôi, không chỉ không thoải mái hưởng thụ, ngược lại trực tiếp dựng lông.

Lông cả người, lập tức dựng đứng.

“Làm gì có cái lý đó!”

An Nhiên vô cùng tức giận.

Bản Hoàng từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ bị người khác vuốt ve như thế. Ngươi coi bản Hoàng là cái gì?

Là sủng vật của nhà ngươi sao?

Nhân tộc đáng chết, bản Hoàng nhất định phải nghiền nát ngươi thành tro bụi mới được. Nó duỗi móng vuốt ra, ánh sáng lạnh lẽo, muốn ra tay.

Nhưng đúng vào lúc này, Diệp Ninh lại đưa tay, túm lấy vận mệnh sau gáy của An Nhiên, sau đó trực tiếp nhấc nàng ta lên.

“Ai yo, còn nóng nảy đúng không?”

Diệp Ninh dùng một tay nhấc An Nhiên lên, còn tay khác gãi gãi dưới cằm. Gãi mèo như thế sẽ rất thoải mái, hồ ly thì không biết, cứ thử xem. An Nhiên không cảm thấy thoải mái.

Nàng ta chỉ cảm thấy đây là sỉ nhục cực lớn, trong mắt lóe lên thần sắc phẫn nộ, xấu hổ, nhìn chằm chằm vào Diệp Ninh.

“Xi, con hồ ly nhỏ này, tính tình còn không nhỏ ha.”

Diệp Ninh không hề bị dọa, ngược lại có chút kinh hỉ.

Từ trong ánh mắt này có thể nhìn ra, con hồ ly này tuyệt đối có linh tính.

Kiếp trước lão nhân ở trong thôn từng nói, loại động vật như hồ ly rất có linh tính, hôm nay gặp được, quả nhiên là thật.

“Đắc tội với bản Hoàng, trên trời dưới đất không có người nào có thể cứu được ngươi!”

An Nhiên nghiến răng nghiến lợi. Lúc ta tức giận cực kỳ hung dữ. Nàng ta lại lần nữa trỗi lên sát tâm.

Nhưng đúng vào lúc này, một âm thanh vui mừng truyền đến.

“Ca ca, ca trở về rồi.”

Người chạy đến đương nhiên là Mặc Ly và Huyên Huyên.

Tuy Mặc Ly gọi Diệp Ninh, nhưng mà ánh mắt lại mở to nhìn con hồ ly nhỏ, vỗ vỗ ngực mình, thở phào một hơi nói.

“Hóa ra Tiểu Bạch bị ca bắt được, quá tốt rồi, muội suýt chút nữa cho rằng nó chạy mất rồi chứ.”

Tiểu Bạch?

Diệp Ninh liếc nhìn hồ ly nhỏ, trong mắt lóe lên thần sắc kinh ngạc.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Mặc Ly giải thích.

Một lúc sau, Diệp Ninh mới hiểu. Hóa ra là như thế.

Khi hắn rời đi, hai cô nương buồn chán, cũng là hiếm khi đến bãi biển, vì thế đã tìm một con thuyền, đi ra ngoài biển chơi. Bọn họ cũng rất ngoan ngoãn, không dám đi quá xa, chỉ vòng quanh ở vùng biển gần bờ.

Chương 810: Bắt đầu từ ngày hôm nay, ngươi sẽ là sủng vật của Diệp Ninh ta 2

Không ngờ được, thế mà lại nhặt được con hồ ly đang trôi nổi ở trên mặt biển.

Con hồ ly nhỏ này hôn mê không tỉnh, rõ ràng là bị thương, hai cô nương sau khi đưa nó về, đang suy nghĩ xem chữa trị cho nó như thế nào, không ngờ được, hồ ly trắng không biết đột nhiên tỉnh lại từ bao giờ, mới chớp mắt đã chạy không thấy bóng dáng.

“Hóa ra cẩu tặc này là ca ca của các ngươi.”

An Nhiên bỏ bàn chân cao quý của mình xuống.

Mặc dù đúng là rất xấu hổ, nhưng cũng không có sát khí nữa.

Tuy nàng ta là Yêu Hoàng, cũng ôm oán hận cực lớn đối với Nhân tộc, nhưng bản tính của nàng ta không hề tàn nhẫn.

Nàng ta cảm thấy, năm đó Nhân tộc phản bội Yêu tộc, hại Yêu tộc thê thảm như thế, vì vậy ta thân là Yêu Hoàng, báo thù các ngươi là không có vấn đề gì.

Nhưng mà bây giờ, nàng ta vừa mới được Mặc Ly và Huyên Huyên cứu, ân tình này, An Nhiên không thể nào chớp mắt đã ra tay với ca ca của ân nhân cứu mạng mình.

Loại chuyện đó nàng ta nhất định là không làm được.

Tuy thật ra nàng ta không cần hai tiểu nha đầu này cứu mình, ngược lại, nếu như không quan tâm đến nàng ta, để cho nàng ta tự do trôi nổi trên mặt biển, linh khí ở bốn phía xung quanh đáy biển, rất nhanh sẽ có thể khiến cho nàng ta hồi phục.

Nhưng đây nhất định là một phần thiện ý. Thiện ý không nên bị cô phụ.

“Bản Hoàng nhịn.”

An Nhiên cắn răng, hoàn toàn bỏ móng vuốt của mình xuống.

Nể mặt hai tiểu nha đầu, An Nhiên quyết định không tính toán với Diệp Ninh. Dù sao tuy cẩu tặc này rất xấu xa, nhưng cũng không phải là cố ý.

Dù sao hắn cũng không thể nào biết được thân thận thật sự của An Nhiên.

Nhưng mà, đúng vào lúc An Nhiên vừa mới buông bỏ sát ý, Diệp Ninh lại động thủ rồi.

Một bàn tay vẫn như trước túm lấy An Nhiên, một tay khác lại không hề khách khí vuốt vuốt bộ lông của nàng ta, đặc biệt là phần bụng mềm mại đầy lông, càng là ra tay độc ác.

Cảm giác này, chậc chậc chậc.

Diệp Ninh cũng không biết vì sao, càng vuốt ve tiểu hồ ly này, càng có cảm giác vô cùng thương yêu nó. Giống như con hồ ly nhỏ này trời sinh đã có một loại cảm giác khiến cho người khác muốn bảo vệ.

Loại cảm giác này, đúng thật là có chút kỳ lạ.

“Bị thương rồi?”

Diệp Ninh cũng không phải làm bừa, mà là đang kiểm tra thương thế.

“Không bị ngoại thương, lẽ nào là nội thương?”

Hắn kiểm tra một chút, đúng thật là phát hiện con hồ ly nhỏ có nội thương, lục phủ ngũ tạng có mức độ tổn thương khác nhau, khí tức cũng có chút rối loạn.

“Một con hồ ly nhỏ, vì sao lại bị nội thương?”

Diệp Ninh lẩm bẩm một mình.

Lại không hề phát hiện, cả người con hồ ly đều cứng đờ. Trong đôi mắt của An Nhiên, tràn ngập ngọn lửa xấu hổ và oán giận.

“Đồ xấu xa! Đồ xấu xa này ở đâu ra! Vì sao lại có loại người xấu xa như thế?”

Thế mà Diệp Ninh lại vuốt bụng An Nhiên!

Có chuyện có thể nhịn có chuyện không thể nhịn! Nàng ta là ai? Nàng ta là Yêu Hoàng.

Ta cũng không phải chó mèo, ngươi dựa vào cái gì mà vuốt ve ta! Không nói nữa, cho dù ngươi là ca ca của ân nhân, bản Hoàng cũng sẽ giáo huấn ngươi thật nghiêm khắc.

Nhưng đúng vào lúc An Nhiên sắp ra tay, lại nghe thấy Diệp Ninh thấp giọng nói.

“Tiểu gia hỏa đáng yêu nhu thế, ai có thể nỡ ra tay nặng như vậy? Đúng thật là có chút quá đáng.”

Diệp Ninh vừa nghĩ, vừa vô thức vuốt ve con hồ ly nhỏ.

Nhan sắc chính là chính nghĩa, tiểu gia hỏa xinh đẹp như thế, ngươi bình thường đúng thật là không nỡ ra tay với nàng ta.

“Nực cười, bản Hoàng không phải bị người khác làm bị thương, bản Hoàng là tự mình làm bị thương mình.”

An Nhiên có chút kiêu ngoại ngẩng đầu lên. Cái chân vừa mới nâng lên lại hạ xuống.

Cảm giác của nàng ta rất nhạy bén, có thể cảm nhận được rõ làng lúc này Diệp Ninh đang toát ra lòng thương hại. Bỏ đi bỏ

đi.

Người này cũng không phải cố ý.

Dù sao hắn cũng không biết thân phận thật sự của ta, coi như là bị hắn chiếm một chút tiện nghi nhỏ vậy. An Nhiên nhắm mắt lại.

Nhưng chính bởi vì nhắm mắt lại, vì thế mới không chú ý đến, tay của Diệp Ninh, bất ngờ đặt ở bên miệng nàng ta, sau đó hơi dùng lực một chút, mở miệng của nàng ta ra.

"Quả nhiên, giống hệt với những gì ta nghĩ, ngươi xem răng của nó."

Diệp Ninh phát hiện vết nứt trên răng của An nhiên.

"Con hồ ly nhỏ này đã có linh tính, sợ rằng rất nhanh sẽ trở thành Yêu rồi, nó nhất định là đã chọc đến người tu hành, lén ăn của người ta thứ gì đó, kết quả không kiếm được lợi lộc gì, còn bị gãy răng, lại còn bị người tu hành làm cho bị thương…"

Diệp Ninh bắt đầu suy luận.

Ai ui!

Đúng vào lúc hắn đang suy luận, cảm nhận được nguy hiểm, thì nhìn thấy con hồ ly nhỏ cắn xuống, Diệp Ninh lập tức rút ngón tay ra. Hắn nhìn kỹ hơn, phát hiện tai của con hồ ly nhỏ dựng thẳng, trong mắt tràn ngập vẻ hung dữ.

Chương 811: Bắt đầu từ ngày hôm nay, ngươi sẽ là sủng vật của Diệp Ninh ta 3

"Cái gì? Nhìn răng của ngươi một chút đã không vui rồi? Đúng thật là dã tính khó thuần."

Diệp Ninh lắc đầu, nói.

Mà không biết, An Nhiên đã tức đến điên rồi.

Bản Hoàng sai rồi!

Ngay từ đầu bản Hoàng nên cho ngươi một đòn thật mạnh! Nếu không sao có thể lại bị chịu sự sỉ nhục lớn như thế?

Không chỉ trên dưới cả người đều bị nghiên cứu tìm hiểu, thế mà còn bị mở miệng để kiểm tra răng. Miệng của bản Hoàng, là thứ ngươi có thể động vào sao?

An Nhiên nghiến răng, phát ra âm thanh cót két.

Bản Hoàng sai rồi, quả nhiên Nhân tộc không có người nào tốt, ta nhất định phải dạy dỗ hắn, ai đến cũng không ngăn cản được ta! Diệp Ninh nhìn con hổ ly nhỏ đang giơ nanh múa vuốt, không chỉ không tức giận, ngược lại cảm thấy nó ngây thơ đáng yêu.

“Thảo nào nhiều người thích nuôi một vài chó con mèo con, con thú nhỏ như ngươi, đúng thật là khiến người khác yêu thích, có điều đến xã hội loài người, ngươi vẫn còn hung dữ như thế không phải là một chuyện tốt… Cũng là ngươi gặp được ta, bỏ đi bỏ đi, có như thế nào cũng là một sinh mệnh bé nhỏ, cũng không thể thật sự nhìn người bị thương mà không quan tâm…”

Diệp Ninh đặt ngón tay lên lưng của An nhiên.

Sau đó chính khí cuồn cuộn ở trong người, mạnh mẽ dung nhập vào trong cơ thể nàng ta. Loại sức mạnh như chính khí cuồn cuộn, hoàn toàn khác với sức mạnh của ngươi tu hành và Ma tu.

Vốn dĩ chính khí cuồn cuộn đã tồn tại ở thế gian này, là sức mạnh chí cương chí dương của thế gian. Trong cỗ sức mạnh này, có chính nghĩa, có bao dung, có dịu dàng, cũng có cảm động.

Vì thế, năm đó khi Bùi Ngữ Hàm bị thương, chính khí cuồn cuộn của Diệp Ninh có thể trị thương cho Bùi Ngữ Hàm, đổi thành là hồ ly nhỏ, kết quả cũng là như thế.

Chính khí cuồn cuộn dung nhập vào trong cơ thể hồ ly nhỏ, lập tức chữa lành thương thế trong cơ thể cho nàng ta. An Nhiên đang lấy đà tấn công, bất ngờ ngây người.

“Đây là sức mạnh gì?”

Bàn chân An Nhiên nâng lên, lại lại lần nữa hạ xuống. Cỗ sức mạnh này, khiến cho nàng ta cảm thấy có chút xa lạ.

Năm đó khi Yêu tộc đi vào mười vạn ngọn núi còn chưa có Nho đạo, đương nhiên nàng ta không thể nào từng tiếp xúc với chính khí cuồn cuộn.

Bây giờ tiếp xúc với cỗ sức mạnh này, lại phát hiện cỗ sức mạnh này, không hề có tính phá hủy, ngược lại có một loại cảm giác mênh mông mà bao dung.

"Cỗ sức mạnh này, lẽ nào chính là chính khí cuồn cuộn mà Ngưu gia gia nói! Thế giới của con người có Đại Nho, Đại Nho đều là người tu luyện chính khí cuồn cuộn, phẩm hạnh bọn họ cao thượng, đó là quân tử."

Ánh mắt An Nhiên trở nên phức tạp.

Gia hỏa khiến cho người ta chán ghét này, thế mà lại là Đại Nho. Sự phẫn nộ ở trong lòng của An Nhiên, đã tan biến đi không ít.

Đại Nho, không thể nào là người ác, tuy Ngưu gia gia nói Nhân tộc đều là người ác, không có người tốt, nhưng mà tự bản thân nàng ta phán đoán, người có thể có được chính khí cuồn cuộn, tuyệt đối không thể nào được coi là xấu.

Đối với thế giới, nàng ta có lý giải của riêng mình. Nàng ta cũng không dự định ra tay với Diệp Ninh nữa.

Tuy Diệp Ninh rất xấu xa, mạo phạm nàng ta, nhưng dù sao cũng không phải cố ý. Hơn nữa, Diệp Ninh đúng là xuất phát từ lòng tốt.

Cuối cùng, cũng là điều quan trọng nhất, đó chính là cảm giác bây giờ của An nhiên, vẫn là khá hưởng thụ.

Chính khí cuồn cuộn chảy trong cơ thể nàng ta, không chỉ chữa lành thương thế, thậm chí còn nuôi dưỡng kinh mạch của nàng ta, khiến cho thực lực của An nhiên, có được cải thiện nâng cao một chút.

Lợi ích trong đó, chỉ có bản thân An Nhiên mới biết được.

Diệp Ninh nhìn An Nhiên nhắm mắt, trên mặt lộ ra dáng vẻ hưởng thụ, nói.

"Tiểu gia hỏa nhà ngươi, đúng là may mắn, trên đời này có mấy người có thể được chính khí cuồn cuộn nuôi dưỡng chứ?"

Lời nói này không phải là giả.

Nhưng An Nhiên kiêu ngạo, theo bản năng liếc mắt khinh thường.

Đợi sau này bản Hoàng dẫn theo Yêu tộc trở lại, chuyện đầu tiên chính là bắt mấy Đại Nho, mỗi ngày truyền dẫn chính khí cuồn cuộn cho bản Hoàng.

“Ngươi còn không nhận tình?”

Diệp Ninh nhìn thấy sự khinh thường của An Nhiên.

Diệp Ninh duỗi một ngón tay gãi gãi vào cái mũi đỏ hồng của nàng ta. Lần này An Nhiên không có phản ứng gì nữa. Tê dại rồi. Quen rồi.

Dù sao nàng ta đã nhận định Diệp Ninh rất xấu xá, hành động giống như thế này, miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận. Nhưng An Nhiên rất nhanh đã phát hiện bản thân sai rồi.

Bởi vì Diệp Ninh lại bắt đầu vuốt ve, trực tiếp nắm lấy đuôi hồ ly của nàng ta.

“Nếu như hồ ly hóa thành Yêu, nên có bao nhiêu cái đuôi, có thể biến thành chín cái đuôi không?”

Diệp Ninh lẩm bẩm một mình.

Đuôi, tuyệt đối là nơi An nhiên để ý nhất.

Trong chớp mắt mặt của nàng ta đỏ bừng, trong đôi mắt tràn ngập cảm giác bị sỉ nhục.

“Còn biết xấu hổ? Si, lẽ nào đây là con hồ ly cái?”

Chương 812: Bắt đầu từ ngày hôm nay, ngươi sẽ là sủng vật của Diệp Ninh ta 4

Diệp Ninh lại nhấc An Nhiên lên, muốn nhìn vào một nơi nào đó khó tả của nàng ta.

Nhất thời khiến cho An Nhiên tức giận.

“Hôm nay bản Hoàng thật sự phải giết tên xấu xa nhà ngươi!”

Nàng ta hoàn toàn không kìm nén được nữa.

Một cỗ sát ý, đột nhiên ập đến.

Diệp Ninh ở gần nhất, đột nhiên cảm nhận được một cỗ ý lạnh. Cỗ sát ý này nồng đậm như thế, thế mà lại khiến cho hắn rùng mình.

Nhưng đúng vào lúc này, từ cánh cửa ở phía sau Diệp Ninh, lại có một người bước vào. Người này không phải ai khác, chính là Nam Cung Lương Nhân.

Hắn ta xuống xe ngựa, rồi đi đến đây.

Đúng vào khoảnh khắc Nam Cung Lương Nhân xuất hiện, An Nhiên lập tức thu hồi sát khí, trong đôi mắt lộ ra thần sắc vô cùng nghiêm trọng.

"Người này là ai?"

Ở trong mắt của phần lớn người tu hành, Nam Cung Lương nhân là một người vô cùng bình thường.

Không có cách nào cả, nếu như hắn ta không cố ý thể hiện bản thân, vậy thì không có mấy người có thể nhìn rõ gốc gác của hắn ta. Nhưng An Nhiên thì khác.

Huyết mạch Yêu Hoàng ban cho An Nhiên một trực giác nhạy bén tuyệt đối. Trực giác của động vật, vốn dĩ đã nhanh nhạy hơn rất nhiều so với con người.

Nàng ta không nhìn người thông qua con mắt, mà là thông qua cảm giác, ở trong cảm giác của nàng ta, Nam Cung Lương Nhân tuyệt đối là một sự tồn tại đáng sợ.

"Rốt cuộc thứ xấu xa này có thân phận như thế nào? Vì sao bên người hắn lại có cường giả đáng sợ như thế?"

An Nhiên thu liễm tất cả sát khí. Cố gắng thể hiện ra dáng vẻ vô hại nhất có thể.

Nhìn có vẻ, nàng ta giống như là một con hồ ly nhỏ bình thường.

Đây là bản năng tránh hại tìm lợi, nàng ta bây giờ, vẫn còn chưa phải là đối thủ của Nam Cung Lương Nhân, vì thế nàng ta tuyệt đối không thể để lộ thân phận của mình, An Nhiên rất rõ, bản thân đối với Yêu tộc mà nói có ý nghĩa như thế nào.

Cũng may, sát khí của nàng ta chỉ để lộ trong chốc lát, ngoại trừ Diệp Ninh cảm nhận có chút mạnh mẽ ra, những người khác thì bình thường.

Mà Diệp Ninh, thần kinh căng thẳng, hoặc là nói đối với loại thứ như sát khí, đã sớm quen rồi, chỉ là rùng mình một cái, ngoại trừ cảm thấy có chút kỳ lạ ra, thì không hề nghĩ nhiều.

Nhưng mà Nam Cung Lương Nhân, hình như vẫn là ý thức được cái gì đó. Hắn ta nhìn chằm chằm vào con hồ ly nhỏ.

Trong đôi mắt, lóe lên thần sắc hoài nghi.

"Đây là…"

Thần niệm của hắn ta dâng trào.

An Nhiên căng thẳng nhắm mắt lại. Nàng ta đang cố gắng ngụy trang bản thân.

Đây là bản năng của nàng ta, khi nàng ta muốn ngụy trang bản thân, thì có thể thu liễm lại tất cả sức mạnh của mình. Vì thế, cho dù là Nam Cung Lương Nhân, cũng không nhìn ra được cái gì.

Nhưng lòng nghi ngờ của hắn ta vẫn không hề tiêu tán, mà trầm mặc đứng sang một bên. Trong lòng An Nhiên cười khổ, nàng ta biết, bản thân bị nhằm vào rồi.

"Rốt cuộc, ta đã gặp phải người gì vậy?"

Đúng vào lúc này, nàng ta lại nghe thấy, con người xấu xa khiến cho nàng ta hận thấu xương, nói với mọi người.

"Nếu như tiểu gia hỏa này đã gặp được ta, vậy thì sau này nó chính là sủng vật của Diệp Ninh ta."

Diệp Ninh không hề nghĩ nhiều, chính là muốn nuôi tiểu gia hỏa này mà thôi.

Một câu nói, kinh động đất trời.

"Cái gì?"

Trong lòng An Nhiên chấn động.

"Ngươi chính là Diệp Ninh!?"

Trong chớp mắt ánh mắt của An Nhiên trở nên vô cùng nguy hiểm.

Diệp Ninh!

Thật ra hiểu biết của nàng ta đối với Nhân tộc không được coi là sâu sắc, bởi vì những thứ mà An Nhiên biết, đều là nghe những lời nói miệng của tiền bối Yêu tộc.

Ở trong miệng của Yêu tộc, Nhân tộc tham lam, vô sỉ, tàn nhẫn… Là kẻ cầm đầu hại Yêu tộc vô số năm tháng không thể nhìn thấy ánh sáng.

Mỗi một Yêu tộc, đều hận không thể dùng những từ xấu xa nhất, ghê tởm nhất mà mình biết được để hình dung Nhân tộc. An Nhiên tin tưởng chúng mà không có gì nghi ngờ.

Nguyên nhân rất đơn giản, con đường nguồn tin tức của nàng ta, chỉ có một, nàng ta chính là một trang giấy trắng, tùy tiện vẽ như thế nào thì chính là thế đó, nàng ta sao có thể không tin tưởng chứ?

Ở trong loại thông tin bị hạn chế này, An Nhiên đối với toàn bộ Nhân tộc, có thể không có một chút hảo cảm nào. Nhân tộc ở trong mắt của nàng ta, bỉ ổi vô sỉ, hiểm ác tàn độc, là chủng tộc mà nàng ta nhất định phải tiêu diệt. Điểm này, An Nhiên rất tự tin.

Thân là hậu duệ Yêu Hoàng, kiêu ngạo là bản tính của nàng ta, nếu như không kiêu ngoại, ngược lại là không bình thường. Nhưng những lão Yêu kia đã học được bài học từ thời kỳ thượng cổ.

Thời kỳ thượng cổ, Yêu tộc cũng không coi trọng Nhân tộc, nhưng kết quả thì sao? Mọi người đều biết rõ.

Nhân tộc không thể khinh thường!

Vì thế các lão Yêu vì để khiến cho An Nhiên có thể không kiêu ngạo như vậy, đã cố gắng chỉ ra một người, người đó chính là Diệp Ninh. Loại cảm giác này, giống như con nhà người ta vậy.

Chương 813: Yêu Hoàng có thể là hồ ly sao?

Mục đích, là để khiến cho An Nhiên đừng bất cẩn khinh thường.

Trong Nhân tộc, có một nhân kiệt có thể tạo thành uy hiếp đối với An Nhiên, Diệp Ninh đó, chính là một nhân vật nổi tiếng, còn trẻ tuổi như vậy, đã trở thành người đứng đầu thiên hạ, trở thành lãnh tụ Nho đạo, đẩy lùi mười ba tông Tiên Môn, nổi danh thiên hạ.

Nhưng bọn họ không ngờ được, An Nhiên nghe những lời nói này, không chỉ không buông bỏ kiêu ngạo, ngược lại sinh ra cảm xúc không phục. Nàng ta có loại cảm giác bị mạo phạm.

Ta, An Nhiên, là ai? Ta là huyết mạch Yêu Hoàng.

Đã được định trước là anh hùng Yêu tộc phải đưa Yêu tộc trở lại nhân gian. Hắn, Diệp Ninh, là cái thứ gì?

Dựa vào cái gì có thể ngang hàng so sánh với ta? Ta không phục.

Bản năng của An Nhiên không cho rằng có người nào có thể so sánh với nàng ta, nhưng trong lòng, lại ghi khắc thật sâu cái tên Diệp Ninh này.

Nàng ta thông minh, biết các lão Yêu nhắc đến Diệp Ninh, là có thâm ý khác, nhưng không sao cả, nàng ta sẽ chứng minh, tuấn kiệt của Nhân tộc, không thể nào là đối thủ của nàng ta.

Hai người, không có bất kỳ ý nghĩa nào để so sánh.

Vì thế, An Nhiên vẫn luôn chờ đợi, ngày mà bản thân nàng ta gặp được Diệp Ninh. Kết quả không ngờ được, ngày đó thế mà lại đến sớm như vậy.

Cái tên xấu xa này, thế mà lại chính là Diệp Ninh? Mắt của An Nhiên hơi híp lại.

Khi biết được người này chính là Diệp Ninh, An Nhiên lại không vội vàng rời đi nữa.

“Diệp Ninh đúng không? Vừa đúng lúc, thù cũ hận mới, tính hết một lượt đi!”

An Nhiên âm thầm đưa ra quyết định. Nàng ta phải tìm cơ hội, giết Diệp Ninh.

Không chỉ bởi vì ân oán riêng tư mạo phạm nàng ta lúc trước, mà còn bởi vì toàn bộ Yêu tộc.

Bây giờ Diệp Ninh là sự tồn tại sáng chói nhất ở trong Nhân tộc, cũng là chướng ngại lớn trên con đường quay trở lại của Yêu tộc. Nếu như có thể diệt trừ người này, Nhân tộc nhất định sẽ hỗn loạn.

Điều này đối với Yêu tộc mà nói, có thể nói là chuyện tốt lớn bằng trời. Điểm này, An Nhiên nhất định hiểu rất rõ ràng.

Trời rất nhanh đã bước sang buổi tối.

Trong thư phòng, đặt một cái giỏ.

Cái giỏ được treo giữa hai thanh cột, giống như cái nôi vậy.

Bên trong có một chiếc chăn bông thật dày, mà An Nhiên, được đặt trong chiếc giỏ.

Bộ lông trắng như tuyết của An Nhiên lười biếng xõa ra, móng vuốt nho nhã cao quý nhẹ nhàng đặt ở bên cạnh chiếc giỏ, đôi mắt híp lại nhìn chằm chằm vào Diệp Ninh đang lật đọc thư tịch ở trong thư phòng. Ánh mắt nàng ta hiện ra có mấy phần phức tạp.

Tên này, thật ra nhìn có vẻ cùng không có xấu như thế… An Nhiên nghĩ đến những chuyện xảy ra vào ban ngày.

Tuy cái đồ xấu xa này rất xấu, nhưng xuất phát từ bản ý, thật ra không phải xấu, điểm này An Nhiên biết.

Sau thời gian ban này, hắn lại chuẩn bị thức ăn nước uống cho nàng ta, làm cả ổ ấm cho nàng ta, thậm chí còn không biết mua ở đâu mấy thứ đồ chơi cho chó mèo…

Đây là thật sự nuôi ta giống như sủng vật sao? An Nhiên vừa tức giận vừa buồn cười.

Nhưng ác ý ở trong lòng, lại bất tri bất giác tiêu tán đi mấy phần. Cách làm này của Diệp Ninh, nhìn như thế nào cũng không giống người xấu. Thậm chí nói, không chỉ là Diệp Ninh.

Bao gồm cả Mặc Ly, Huyên Huyên cũng là như thế.

Bọn họ đều lương thiện, nhìn thấy An Nhiên trôi nổi trên mặt biển, vì thế mới cứu nàng ta đưa về đây.

Hai tiểu cô nương đó, nhìn có vẻ thật sự đơn thuần, muốn cùng An Nhiên chơi trò chơi, sợ nàng ta cô đơn còn ở bên cạnh hát cho nàng ta nghe.

Có một tiểu cô nương, cũng không biết có phải là không biết nói hay là không thích nói, tuy không nói gì, nhưng mà cũng thể hiện ra ý tốt lớn nhất, An Nhiên có thể cảm nhận được rất rõ ràng, hai tiểu cô nương này, đối với nàng ta đúng là tràn ngập sự yêu thích.

Điều này khiến cho An Nhiên không ngờ được.

Nhân tộc không phải là nên bỉ ổi, độc ác, tàn nhẫn, lạnh lùng sao? Nàng ta nhớ đến những thông tin mà các tiền bối Yêu tộc nói cho nàng ta.

Nhất thời, An Nhiên rơi vào trong mơ hồ.

Bắt đầu từ khi nàng ta sinh ra, gần như mỗi một ngày, đều tiếp nhận những thông tin như thế. Toàn bộ Yêu tộc đều nói với nàng ta, Nhân tộc vô cùng độc ác, không thể tin tưởng.

Một khi gặp phải Yêu tộc, hoặc là lập tức giết chết bọn họ, hoặc là nhắc nhở phải vô cùng cẩn hận, tuyệt đối không thể lơ là. Điều này khiến cho An Nhiên tin rồi.

Nhưng mà tình huống bây giờ là cái gì? Nhân tộc thật sự độc ác như thế sao?

Nhìn Huyên Huyên, Mặc Ly, thậm chí là Diệp Ninh… Lòng của Yêu tộc trở nên hỗn loạn.

Những gì nàng ta nhìn thấy, so với những gì các tiền bối nói với nàng ta, sinh ra mâu thuẫn cực lớn.

Một người độc ác, lạnh lùng, sẽ đối đãi như thế với một con hồ ly nhỏ bị thương sao?

Chương 814: Yêu Hoàng có thể là hồ ly sao? 2

“Lẽ nào các tiền bối lừa ta? Nhưng mà chuyện này sao có thể?”

An Nhiên lẩm bẩm trong lòng.

Nàng ta là Yêu Hoàng.

Yêu tộc đều là thần dân của nàng ta, sao có thể lừa gạt nàng ta chú?

Loại thứ như tư tưởng, không phải chỉ trong thời gian ngắn là có thể thay đổi được, dù sao bao nhiêu năm như thế, nàng ta đã sớm sinh ra suy nghĩ thâm căn cố đế rồi.

Bây giờ, tuy có chút mơ hồ, nhưng vẫn là nằm ở trong phạm vi có thể khống chế được, bản tâm của nàng ta vẫn rõ ràng như trước, đó chính là tìm cơ hội, diệt trừ Diệp Ninh.

Không cần biết Nhân tộc có phải độc ác hay không, diệt trừ Diệp Ninh, sẽ là điều không sai. Chuyện này phù hợp với lợi ích của Yêu tộc!

Chỉ đáng tiếc, An Nhiên tạm thời không tìm được cơ hội.

Tuy xung quanh không có người, tất cả nhìn có vẻ đều yên tĩnh yên bình, nhưng mà nàng ta biết, có một người, trốn ở trong bóng tối, vẫn luôn âm thầm chú ý đến nàng ta.

Người này vô cùng đáng sợ.

Trong cảm giác nhạy bén của An Nhiên, người này là một sự tồn tại mà trước mắt thực lực của nàng ta không thể nào đối kháng được. Vì thế, nàng ta không biểu hiện ra một chút địch ý nào, chỉ có thể giả vờ ngoan ngoãn nằm ở trong chiếc giỏ.

Nhưng Diệp Ninh không biết trong bóng tối thế mà còn có nhiều kịch như vậy, hắn lật đọc rất nhiều cổ tịch, những cổ tịch này không phải là sách thánh hiền gì cả, mà là thư tịch ghi chép lại những câu chuyện thời kỳ thượng cổ.

Cũng may đây là đất Tề.

Văn khí nồng đậm, sách như thế nào cũng có.

Đổi thành nơi khác, chưa chắc đã tìm được sách mà hắn muốn tìm.

Chỉ đáng tiếc, tìm được sách rồi, nhưng Diệp Ninh lại không tìm được thứ mà mình muốn tìm ở trong sách.

“Những cổ tịch này, không đọc cũng được.”

Diệp Ninh đẩy sách sang một bên, nói.

“Nam Cung, ngươi nghĩ gì về chuyện này?”

Trong một góc tối trong thư phòng, đột nhiên xuất hiện một người. Đó chính là Nam Cung Lương Nhân.

Sau khi nhìn thấy hắn ta, đôi mắt như bảo thạch của An Nhiên chợt co rụt lại. Chính là tên này.

Sự tồn tại quá đáng sợ!

Rõ ràng biết hắn ta đứng ở đó, nhưng mà trong cảm giác của ta, lại giống như không có một người nào như thế vậy. Điều này đối với An Nhiên mà nói, đúng thật là một chuyện không thể tin được.

Nàng ta là hậu duệ Yêu Hoàng.

Cảm giác của nàng ta, nói đứng thứ hai thiên hạ, thì ai dám nói đứng thứ nhất?

Nhưng chính là như thế, vậy mà lại không phát hiện được Nam Cung Lương Nhân đứng ở trong cùng một căn phòng. Đúng thật là không hợp thói thường.

Nam Cung Lương Nhân không đọc thư tịch, mà hỏi.

“Đại nhân cảm thấy không bình thường chỗ nào?”

Ngón tay Diệp Ninh gõ lên mặt bàn, chậm rãi nói.

“Những chuyện thời kỳ thượng cổ, tuy thời gian đã xa, không thể nghiệm chứng, nhưng mà thông tin được lưu truyền lại, quá phiến diện rồi.”

“Trong mỗi một quyển sách mà ta đọc, đều đọc được là thời kỳ thượng cổ, Nhân tộc khó khăn gian khổ, bị Yêu tộc ức hiếp, làm nô bộc, làm huyết thực, không có tôn nghiêm nào để nói.”

“Vì thế Nhân tộc không chịu sỉ nhục, đoàn kết lại đánh một trận với Yêu tộc, cuối cùng thắng lợi.”

Nam Cung Lương Nhân hỏi.

“Có cái gì không đúng sao?”

Diệp Ninh nhàn nhạt cười.

“Thiếu một vài thứ, trận chiến này đã đánh như thế nào? Khai chiến vào lúc nào? Khai chiến vào thời cơ nào? Còn giành

được thắng lợi như thế nào, đều không có bất kỳ người nào nhắc đến."

"Khô Đạo Nhân nói, có một cách nói, Nhân tộc thời kỳ thượng cổ thắng không quang minh, chỉ là rốt cuộc không quang minh như thế nào, người đời sau cũng không biết."

"Thật ra cách nói này ta không tán đồng, thắng lợi chính là thắng lợi, có không quang minh như thế nào, đó cũng là thắng lợi, lịch sử nên được tôn trọng, mà không nên bị xuyên tạc, bởi vì lịch sử không thể nào thay đổi được, chuyện của người đi trước, vì sao lại sợ hậu nhân đánh giá chứ? Như thế có chút quá chột dạ rồi."

Diệp Ninh nói đến đây, không tránh khỏi có chút cảm khái.

Thay đổi sách sử, đây được coi là một chủ đề lớn.

Ở kiếp trước, lịch sử của Viêm Hoàng, đã có rất nhiều bản.

Rất nhiều đế vương, gian thần, thậm chí là các triều đại sau này, vì để bảo vệ sự thống trị của mình, đã xóa đi tất cả tội ác của bản thân, vì thế đã làm sai lệch sách sử.

Thay đổi như thế, cuối cùng dẫn đến cái gì?

Dẫn đến sách sử có rất nhiều bản, dã sử hoành hành, hậu nhân không ngừng tranh luận, mà không có được kết quả. Điều này theo cách nhìn của Diệp Ninh, chắc chắn là có chút không thẳng thắn.

Không ngờ được thế giới này cũng là như thế, đến đại năng Nhân tộc thời kỳ thượng cổ, cũng không thể thoát khỏi phong tục này, cố ý xóa đi một đoạn lịch sử còn chưa biết, khi Diệp Ninh bàn luận chuyện này, An Nhiên ở một bên nghe, lại khó mà tin được.

"Cái gì? Hắn đang nói đến chuyện thời kỳ thượng cổ?"

"Yêu tộc nô dịch Nhân tộc? Coi Nhân tộc thành huyết thực? Ngang ngược ức hiếp?"

"Chuyện này sao có thể?"

Chương 815: Yêu Hoàng có thể là hồ ly sao? 3

Vốn dĩ An Nhiên đã có chút dao động, trong chớp mắt đã sinh ra chấn động mạnh mẽ. Chuyện này không bình thường!

Điều này so với những gì các tiền bối Yêu tộc nói với ta, hoàn toàn là hai bản khác nhau. Những chuyện này, bọn họ trước nay chưa bao giờ nhắc đến!

So sánh với An Nhiên, Diệp Ninh đã làm người hai đời, loại chuyện này gặp nhiều rồi, cũng sẽ không quá kinh ngạc, nhưng mà An Nhiên lần đầu tiên nghe thấy chuyện này, đúng là có một loại cảm giác nghiêng trời lệch đất.

Nàng ta cũng không phải cảm thấy Yêu tộc không làm ra được loại chuyện này. Chỉ là có một loại cảm giác bị lừa dối mà thôi.

Rốt cuộc những chuyện này là thật hay là giả?

Nếu như là thật, vậy thì vì sao các tiền bối Yêu tộc lại lừa ta? Vì sao?

Trong đôi mắt nàng ta, tràn ngập vẻ mơ hồ.

Mà lúc này, lại nghe thấy Nam Cung Lương Nhân lên tiếng rồi.

“Đại nhân nói rất đúng, người thẳng thắn, sẽ không sợ hậu nhân đánh giá, bản thân nên làm chuyện như thế nào, là tự do của bản thân mình, hậu nhân nói như thế nào, cũng là tự do của hậu nhân, có điều, đại nhân có loại bao dung này, người khác chưa chắc đã có.”

Diệp Ninh thở dài một hơi.

“Cũng không chỉ là bao dung, có lẽ cũng là vì ổn định đi, loại cách làm này không không thể nói là sai, ta cũng không có bất kỳ ý nào chỉ trích người đi trước, chỉ là có chút đáng tiếc, không thể biết được sự thật chân chính của đoạn lịch sử này, chỉ như thế mà thôi.”

Diệp Ninh đúng là cho rằng như thế.

Thật ra hắn có thể tưởng tượng được, Nhân tộc cố ý xóa đi, có thể chính là thắng lợi không quang minh đó. Dùng loại thủ đoạn nào đó, nên mới đánh bại được Yêu tộc.

Nhưng chuyện đó thì có gì cơ chứ?

Diệp Ninh sẽ bởi vì như thế mà cảm thấy không đúng sao? Vậy thì cũng quá thánh mẫu rồi.

Trận chiến giữa Yêu tộc và Nhân tộc, đó là tộc chiến. Chiến tranh, vốn dĩ chính là không từ thủ đoạn.

Nếu như không có sự cống hiến của cường giả Nhân tộc thời kỳ thượng cổ, hậu nhân sao có thể tiếp tục cho đến ngày nay?

Diệp Ninh không thể chỉ trích cái gì, hắn chỉ là bởi vì không đọc được đoạn lịch sử này, mà có chút tiếc nuối.

"Đại nhân là muốn thông qua nghiên cứu đoạn lịch sử này, tìm được cách đối phó với huyết mạch Yêu Hoàng sao?"

Nam Cung Lương Nhân hỏi.

"Cũng coi như là như thế đi, lúc trước chưa từng nghe đến Yêu tộc, bây giờ nếu như đã gặp rồi, vậy thì nhất định phải tìm hiểu nhiều một chút."

Diệp Ninh dừng một chút, nói.

Nhưng mà trong lòng lại bổ sung thêm một câu.

"Hiểu thêm nhiều môt chút, để tiện cho bọn họ đến giết chết ta!"

Nam Cung Lương Nhân hiếm có nở nụ cười, nói.

"Nếu như ôm loại suy nghĩ này, đại nhân nhất định sẽ thất vọng, Yêu tộc chưa chắc đã đáng sợ, đáng sợ là hậu duệ Yêu Hoàng, nhưng loại hậu duệ Yêu Hoàng có huyết mạch nồng đậm như thế, ở trong lịch sử của thế giới này, chỉ sợ rằng chưa từng xuất hiện qua, vì thế không có người nào có kinh nghiệm đối phó với loại tồn tại cấp bậc này… Từ nồng độ huyết mạch Yêu Hoàng phát hiện ở trên đảo sương mù vào ngày hôm đó mà nói, chỉ sợ rằng tiềm lực của hậu duệ Yêu Hoàng này, sẽ không yếu hơn so với mấy tôn Yêu Hoàng ở trên Tiên Giới."

Nói đến cuối cùng, Nam Cung Lương Nhân lộ ra thần sắc nghiêm trọng.

Ở trên thế giới này, Nam Cung Lương Nhân rất ít khi bởi vì thứ gì mà cảm thấy áp lực. Nhưng mà hậu duệ Yêu Hoàng này, lại khiến cho hắn ta cảm thấy áp lực cực lớn.

Nếu như loại tồn tại này mà trưởng thành, đó thật sự là lợi hại.

“Tiên Giới? Ngươi vừa nhắc đến Tiên Giới? Lẽ nào Nam Cung ngươi cũng có hiểu biết về Tiên Giới sao?”

Diệp Ninh bắt được điểm mấu chốt, hỏi.

“Nghe lời truyền miệng.”

Nam Cung Lương Nhân cụp mắt xuống, nói.

Hỏi hắn ta nhiều hơn nữa, hắn ta cũng không chịu nói.

Diệp Ninh bất lực, bí mật của Nam Cung Lương Nhân quá nhiều, vẫn luôn đều là bí mật. Hỏi tên này nhất định là không hỏi ra được.

“Ngươi nói rốt cuộc hậu duệ Yêu Hoàng có dáng vẻ như thế nào.”

Diệp Ninh đứng dậy, đi đến bên cạnh hồ ly.

Sau đó, nhấc lông nó lên.

Bộ lông mềm mại này, giống như tơ lụa vậy, cảm giác tay, đúng thật là tuyệt vời. Con hồ ly nhỏ so với ban ngày ngoan ngoãn hơn nhiều, thế mà lại không hề giãy dụa.

Điều này khiến cho Diệp Ninh nhìn thấy hi vọng thuần phục nó. Nam Cung Lương Nhân lắc đầu, nói.

“Hậu duệ Yêu Hoàng có dáng vẻ như thế nào, chuyện này không có người nào biết, có điều, bình thường Yêu tộc có thể có được huyết mạch Yêu Hoàng, bản thể nhất định sẽ không kém, Long tộc, Phượng Hoàng, Kỳ Lân, Thanh Loan,…”

Nam Cung Lương Nhân một hơi nói rất nhiều.

Diệp Ninh nghe xong,sau đó đột nhiên vỗ vỗ An Nhiên, nói.

“Vậy có khả năng là hồ ly không?”

Một câu nói, khiến cho An Nhiên cứng người.

Trong chớp mắt An Nhiên cứng người.

Đôi mắt như hòn ngọc đen lóe lên thần sắc kinh ngạc.

“Sao có thể?”

Chương 816: Rốt cuộc chân tướng là cái gì

Lẽ nào tên này phát hiện ra thân phận của ta rồi?

Nàng ta khó trách cảm thấy có chút chấn kinh.

Nhưng Nam Cung Lương Nhân liếc An Nhiên một chút, lại lắc đầu, nói.

“Hồ ly ở Yêu tộc, cũng là một chi đại tộc, có rất nhiều Hồ tộc, cũng đúng là có được huyết mạch Yêu Hoàng… Vì thế, hồ ly trở thành Yêu Hoàng, là chuyện rất có khả năng, nhưng không thể là con hồ ly này của đại nhân.”

Nam Cung Lương Nhân đưa ra phán đoán.

“Ồ? Đây là vì sao?”

Diệp Ninh vuốt ve bộ long mượt như lụa của con hồ ly, hỏi.

“Bởi vì Yêu tộc chờ đợi Yêu Hoàng nhiều năm như thế, bọn họ không thể nào cho phép Yêu Hoàng một mình đến thế giới con người.”

Nam Cung Lương Nhân nhẹ nhàng nói.

Tư duy của hắn ta không hề có vấn đề gì.

Nếu như là Yêu Hoàng, vậy thì đối với Yêu tộc mà nói thật sự quá quan trọng rồi, Yêu tộc không thể nào để cho Yêu Hoàng rơi vào hiểm cảnh. Hơn nữa, bản thân Yêu Hoàng, nhất định cũng có bản lĩnh tránh lợi tìm hại.

Trái tim này phải lớn như thế nào, mới có thể một mình chạy đến thế giới con người? Hơn nữa chạy đi đâu không tốt, cứ nhất định chạy đến chỗ của Diệp Ninh.

Nhưng Nam Cung Lương Nhân lại bỏ sót một điểm.

Duyên phận là thứ kỳ diệu nhất trên thế giới này.

Rất nhiều lúc, nhìn thì là chuyện không thể nào, trên thực thế đều là vừa đúng lúc mệnh vận đã sắp đặt trước. Cũng giống như hắn ta là một Tiên Quân của Tiên Giới, kết quả lại có được hy vọng sống từ chỗ Diệp Ninh vậy. Yêu Hoàng bị Yêu

tộc coi như là viên ngọc ở trong lòng bàn tay, vì sao không thể có nhân duyên với Diệp Ninh chứ?

Nhưng loại chuyện này, đúng là nói ra giống như nghìn lẻ một đêm vậy, vốn dĩ Diệp Ninh cũng chỉ là nói đùa hỏi một chút, không hề coi là chuyện gì cả, hắn lập tức cười cười, vuốt ve đầu con hồ ly, nói.

"Ngươi nói có lý, nếu như con hồ ly này là Yêu Hoàng, vậy thì bất luận là Yêu tộc, hay là hậu duệ Yêu Hoàng thì đúng thật là điên rồi."

Trong lòng An Nhiên cười lạnh.

"Ngươi sao có thể biết được suy nghĩ của bản Hoàng?"

Nhưng trên thực tế lại là thở phào một hơi.

Hai người này không hề nhìn ra cái gì, chỉ là tiện miệng nói bừa mà thôi, không cần coi là thật. Nhưng những lời nói của Nam Cung Lương Nhân, đúng là khiến cho An Nhiên có chút chột dạ.

Thân phận này, nói trắng ra sống chết của bản thân nàng ta đều là chuyện nhỏ, nhưng vấn đề là sống chết của nàng ta liên quan đến hưng suy của toàn bộ Yêu tộc. Yêu tộc bỏ ra nhiều như thế, chờ đợi lâu như vậy, nếu như ở chỗ nàng ta xảy ra sai sót gì, vậy thì đúng thật là chết trăm lần cũng không đủ để chuộc tội.

Nhưng chuyện này sao có thể trách An Nhiên được? Nàng ta đúng là có tùy tính một chút.

Nhưng lúc đầu, chỉ là muốn tùy tính đi chứng minh bản thân mình. Muốn dựa vào sức mạnh của bản thân, cứu Long tộc ra ngoài mà thôi. Nàng ta tuyệt đối không ngờ được mọi chuyện sẽ biến thành như thế này.

Cục diện hiện tại, là điều nằm ngoài dự đoán của An Nhiên.

Cho dù đánh chết nàng ta, nàng ta cũng sẽ không ngờ được, có một ngày bản thân mình thế mà lại rơi vào trong tay Diệp Ninh. Hơn nữa còn bị hắn ta sờ tới sờ lui!

Tức quá!

"Vẫn may, Yêu Hoàng không phải là ngươi."

Diệp Ninh lại vỗ vỗ con hồ ly, lẩm bẩm nói.

“Nếu như bản thân ngươi tự khiến cho mình cả người đầy thương tích, còn tự do trôi nổi trên mặt biển, con hồ ly ngốc như vậy làm Yêu Hoàng, vậy thì Yêu tộc đúng thật là không cứu được nữa.”

“Cũng may cũng may.”

“Yêu Hoàng sao có thể ngốc như thế được?”

Diệp Ninh là thật sự cảm thấy may mắn.

Bây giờ hắn chỉ hy vọng Yêu Hoàng mang đến cho hắn một chút áp lực, tốt nhất là đnags sợ đến mức không thể nào chống lại mới tốt. Nói trắng ra, ta vẫn là muốn chết, bản thân mình chậm rãi tiến bộ, làm gì có chuyện sảng khoái một bước đến nơi? Đáng tiếc, tính một đằng ra một nẻo.

Bây giờ hi vọng của hắn, tất cả đều đặt ở trên người Yêu tộc.

Hắn là thật sự hi vọng, Yêu tộc ít nhất phải đáng tin tưởng hơn Tiên Môn đúng không. Đừng giống như mười ba tông Tiên Môn, yếu như thế.

Thua một lần đã hoàn toàn biến thành con rùa rụt đầu.

“Đáng ghét, thế mà lại nói bản Hoàng là hồ ly ngốc, ngươi căn bản không biết sự lợi hại của bản Hoàng!”

An Nhiên nghiến răng, có ý kiến rất lớn với Diệp Ninh.

Từ khi sinh ra đến bây giờ, ai cũng đều nói nàng ta băng tuyết thông minh, anh minh thần võ. Còn chưa bao giờ có người nói nàng ta ngu ngốc.

Thù này coi như là kết xuống rồi.

Có điều, An Nhiên vẫn còn một điểm không hiểu.

Dựa theo lý lẽ bình thường mà nói, Nhân tộc đối lập với Yêu tộc, ngươi thân là một trong những nhân vật quan trọng của Nhân tộc, bản Hoàng không phải là nên càng ngốc thì càng phù hợp với tâm ý của ngươi sao?

Kết quả vì sao còn lo lắng cho Yêu tộc nữa? Đây là chuyện gì vậy.

Chương 817: Rốt cuộc chân tướng là cái gì 2

An Nhiên nghĩ thế nào cũng không hiểu, bộ dáng vẻ may mắn đó của Diệp Ninh, tuyệt đối không phải giả tạo.

Điều này nhất thời khiến cho nàng ta nhìn không thấu Diệp Ninh nữa, hoàn toàn không biết nam nhân này đang nghĩ cái gì. Trên thực tế người không biết được suy nghĩ của Diệp Ninh đâu chỉ có mình nàng ta.

Cho dù là Nam Cung Lương Nhân, nghe lời nói này, cũng có chút ngạc nhiên.

"Vì sao đại nhân lại lo lắng cho vận mệnh của Yêu tộc như thế?"

Hắn ra cũng không phải là người của thế giới này, càng chưa từng trải qua thời kỳ thượng cổ. Thật ra đối với Nam Cung Lương Nhân mà nói, cũng không có ác cảm gì với Yêu tộc.

Bởi vì đến một tầng bậc nhất định, sức mạnh sẽ trở thành chủ đề suy nhất, Nhân tộc cũng được, Yêu tộc cũng thế, ai mạnh người đó làm lão đại, đây là chuyện hợp tình hợp lý.

Cá lớn nuốt cá bé, người mạnh thì sống sót, loại pháp tắc này, cũng được dùng cho Tiên Giới.

Thậm chí nói khó nghe một chút, chính là Nhân tộc của thế giới này đều chết hết, cũng không liên quan đến Nam Cung Lương Nhân, hắn ta là một nhân cách cống hiến, nhưng loại nhân cách này, là nhằm đến người bên cạnh mình, người thân, bất kỳ người nào, mà không phải là tất cả mọi người.

Hắn ta không thể nào đều có lòng thương xót đối với Nhân tộc của chư thiên vạn giới, coi hưng vong của bọn họ thành trách nhiệm của bản thân mình, vậy thì hắn sẽ bận đến chết. Có trời mới biết mỗi ngày có Nhân tộc của bao nhiêu thế giới đang trải qua gian khổ?

Nói trắng ra, ở thế giới này, điều hắn ta quan tâm chỉ có Diệp Ninh mà thôi.

Bởi vì Diệp Ninh quan tâm người thiên hạ, vì thế Nam Cung Lương Nhân cũng quan tâm người thiên hạ, tất cả điểm xuất

phát của những điều này, đều chỉ là Diệp Ninh. Vậy thì dựa theo góc độ của Diệp Ninh, lẽ nào không nên lo lắng cho vận mệnh của Nhân tộc sao? Tại sao trong lời nói, lại lộ ra một chút ý lo lắng cho Yêu tộc?

Chuyện này thật sự quá kỳ lạ rồi.

Diệp Ninh ý thức được mình nói lời không nói nói, hắn chỉ là không nhịn được, mới nói ra lời ở trong lòng mà thôi, nhưng nếu như Nam Cung Lương Nhân đã hỏi, vậy thì cũng chỉ có thể tùy tiện tìm một lý do, nói.

"Ta chỉ là nghĩ, thù hận có lớn hơn nữa, trải qua mười mấy vạn năm, mấy trăm năm, cũng nên nhạt đi rồi đúng không, bây giờ Nhân tộc đã không còn là Nhân tộc năm đó nữa, Yêu tộc hiện tại, cũng đã sớm không còn là Yêu tộc năm đó."

"Đương nhiên giữa Nhân tộc và Yêu tộc vẫn là quan hệ đối lập."

"Nhưng vứt bỏ tầng quan hệ này ra để nhìn, thật ra Yêu tộc cũng đúng là có chút đáng thương, bọn họ chờ đợi nhiều năm như thế, đợi được lãnh tụ của mình, nếu như Yêu Hoàng này không thể mang đến cho bọn họ hi vọng, bọn họ sẽ rơi vào trong tuyệt vọng như thế nào nữa?"

Diệp Ninh nói xong.

Cũng không muốn nói thêm cái gì nữa.

Hắn phất phất tay, rồi trực tiếp rời đi. Nhưng những lời nói này, lại khiến cho Nam Cung Lương Nhân và An Nhiên trầm tư suy nghĩ.

Nam Cung Lương Nhân nghe lời nói này, nghĩ đến một người. Không phải ai khác. Chính là Diệp Ninh.

"Yêu tộc chờ đợi nhiều năm như thế, đợi được lãnh tụ của mình, Nhân tộc sao lại không như thế chứ?"

Nghĩ đến Diệp Ninh và những chuyện mà Diệp Ninh làm.

Chúng sinh đều khổ.

Mà Diệp Ninh, lại dường như sinh ra vì để kết thúc mọi đau khổ của chúng sinh.

Những chuyện mà hắn làm, khiến cho người thiên hạ đều trở nên hạnh phúc.

Thảo nào đại nhân sẽ sinh ra lòng đồng cảm với Yêu tộc. Ngài ấy nhất định là nghĩ đến bản thân rồi đi.

Đã từ rất lâu, Nhân tộc cũng giống như Yêu tộc, kỳ vọng chờ đợi nhìn thấy Diệp Ninh. Trong lòng Nam Cung Lương Nhân nghĩ.

Nhất thời, chỉ cảm thấy thân ảnh của Diệp Ninh vô cùng cao lớn.

Quả nhiên Diệp Ninh là một người nhân nghĩa, loại nhân nghĩa này của hắn, không chỉ giành cho Nhân tộc, thậm chí đến chủng tộc đối địch, cũng có thể sinh ra lòng đồng cảm.

Cho dù ta vẫn phải chiến đấu với ngươi, không chết không thôi với ngươi.

Nhưng trong lòng ta, lại hiểu ngươi, hơn nữa còn cảm khái cho vận mệnh của ngươi. Loại lòng đồng cảm này, là điều hiếm có như thế nào.

Đây cũng là điều khiến cho Nam Cung Lương Nhân cảm động nhất.

Nếu như không phải lòng đồng cảm này, lúc đầu Diệp Ninh cũng sẽ không thu nhận người có vận mệnh xấu bị người khác ghét bỏ là hắn ta. Linh hồn khô khan của hắn ta, giống như lại có được sự ấm áp, đột nhiên, tuyết định bản thân phải làm cái gì đó. Vì thế Nam Cung Lương Nhân rời khỏi thư phòng.

Thân hình hắn ta lớ lên, biến mất không thấy bóng dáng.

Chỉ còn lại An nhiên, nằm bò ở trong chiếc giỏ, nhìn chằm chằm vào ngọn nến lung lay không định. Nhưng ánh mắt của nàng ta tản mát, rõ ràng tâm tư không hề ở đây.

“Tên này có ảnh hưởng rất lớn đối với Nhân tộc, thế mà cũng có lòng quan tâm đến vận mệnh của Yêu tộc sao? Lẽ nào chúng ta không phải kẻ địch sao?”

Chương 818: Rốt cuộc chân tướng là cái gì 3

Nàng ta lẩm bẩm trong lòng.

Bắt đầu từ khi gặp được Diệp Ninh, thế giới quan của nàng ta bắt đầu thay đổi.

Tiền bối truyền thụ những điều đó cho nàng ta, những thứ mà bản thân nàng ta cho rằng là đúng, đã tạo thành thế giới quan của nàng ta đơn thuần đơn giản.

Nhưng mà những thứ hoàn toàn khác này, khiến cho An Nhiên rơi vào trong mơ hồ cực lớn. Nàng ta không biết bản thân mình nên tin tưởng ai.

Nếu như Nhân tộc thật sự độc ác như vậy, vậy thì người như Diệp Ninh, lại là tình huống gì? Nhưng nếu như Nhân tộc không phải như thế, vậy thì vì sao các tiền bối lại lừa ta?

An Nhiên bật dậy, từ trong chiếc giỏ nhảy ra ngoài, khoảnh khắc nhẹ nhàng rơi xuống đất, đã biến thành một nữ tử linh động xinh đẹp tuyệt mỹ mặc bạch y, nàng ta không hề rời khỏi thư phòng.

Mà trực tiếp ngồi lên vị trí vốn dĩ mà Diệp Ninh vừa ngồi.

Trên bàn, bày cổ tịch lúc trước Diệp Ninh đã đọc.

Nàng ta chậm rãi mở nó ra, sau đó nhìn vào nó, chỉ là vừa nhìn, con ngươi đã bất ngờ mở lớn. Chữ của Nhân tộc, nàng ta biết.

Dù sao tương lai phải đi lại với Nhân tộc, nhữn thứ cơ bản nhất này, tiền bối Yêu tộc nhất định sẽ dạy cho nàng ta. Với thiên tư của An Nhiên, muốn học được chữ viết, vậy thì đó là chuyện quá đơn giản.

Vì thế nàng ta không có chướng ngại đọc viết này.

“Thời kỳ thượng cổ, thời gian Yêu tộc thống trị, Nhân tộc giống như sâu kiến…”

Nàng đọc rồi đọc, sau đó ngây người.

Những thông tin này nàng ta chưa từng nghĩ đến, tất cả đều tràn ngập ở trong đầu nàng ta. Khiến cho cảm xúc của An nhiên, rất lâu cũng không thể bình tĩnh lại.

Rốt cuộc cái gì mới là chân tướng?

Đúng vào lúc An Nhiên đang rời vào trong mơ hồ, Nam Cung Lương Nhân lại đến một đỉnh núi cao nguy hiểm. Hắn ta chắp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, dường như đang đợi gì đó.

Lần chờ đợi này, chính là cả một canh giờ. Cuối cùng có một thân ảnh xuất hiện.

“Bái kiến tiền bối.”

Người đến, chính là Mạc Hạo Nhiên.

Rõ ràng Mạc Hạo Nhiên có chút kích động, nói.

“Tiền bối tìm ta, ta lập tức đến đây, bởi vì ta cũng vừa đúng lúc có bí mật rất lớn, muốn nói với tiền bối và Diệp đại nhân!”

Nam Cung Lương Nhân mặt không biểu cảm, nhàn nhạt nói.

“Nói.”

Mạc Hạo Nhiên hít một hơi thật sâu, nghiêm túc nói.

“Mấy ngày trước, ta chính thức đánh vào tầng cấp trung tâm của mười ba tông Tiên Môn, tiếp xúc được với một bí mật cực lớn, bí mật này, liên quan đến sự yên bình của toàn bộ thế giới này, hóa ra, vào thời kỳ thượng cổ, đã từng bùng nổ hắc ám xâm nhập… Núi Thiên Trụ, còn được coi là núi Lưỡng Giới, chính là nơi có phong ấn… Ta đi theo mười ba tông Tiên Môn, vội vàng đi đến núi Lưỡng Giới, lại nhìn thấy…”

Ngay vào lúc Mạc Hạo Nhiên đang nói hết tất cả những chuyện mình từng trải qua ra. Ở một góc khác, hai người cũng đang bàn luận.

“Đến núi Lưỡng Giới, phát hiện phong ấn đã bị phá hoại nghiêm trọng, đến mức độ vô cùng không ổn định, lúc đó sư tôn của ta miễn cưỡng sửa chữa một chút, nhưng ai cũng biết, đó là như muối bỏ biển… Sau khi đi vào vùng đất phong ấn, ta nhìn thấy đỉnh Cửu Châu ở trong truyền thuyết, hóa ra chúng chính là vật trấn áp phong ấn, ngoại trừ đỉnh Cửu Châu, còn có một tòa núi lớn, tòa núi đó, vốn dĩ có hình núi bình thường, nhưng mà vào chín ngàn năm trước, lại dần dần biến thành hình một con người, nhưng ta chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng, mà không nhìn thấy được chính diện…”

Hai người đang bàn luận, chính là Phương Thanh Tuyết và Bùi Ngữ Hàm.

Phương Thanh Tuyết đang nói, còn Bùi Ngữ Hàm thì nghe.

Lần này những chuyện mà nàng ta trải qua, khiến cho cả đời Phương Thanh Tuyết khó quên.

Bí mật này đã kìm nén ở trong lòng nàng rất lâu, nàng ta rất muốn nói ra ngoài, dường như chỉ có như thế, mới có thể khiến cho nàng ta cảm thấy dễ chịu một chút.

Cũng chính là nói, tối nay chính là ngày mà hai kẻ nội gián đi bẩm báo công việc.

Bất luận là Nam Cung Lương Nhân cũng được, hay là Bùi Ngữ Hàm cũng thế, sau khi nghe được bí mật này, sắc mặt đều trở nên nghiêm túc.

"Hắc ám xâm nhập? Phong ấn?"

Bùi Ngữ Hàm còn tốt hơn một chút.

Khái nhiệm của Bùi Ngữ Hàm đối với phương diện này không phải quá mạnh mẽ.

Cũng không phải nói không biết cái gì, Ma Tông nhất định cũng là biết một chút thông tin liên quan, nhưng mà không được coi trọng, nàng cũng không coi trọng nó.

Nhưng điều này không đại biểu, Bùi Ngữ Hàm không biết mức độ nghiêm trọng của chuyện này.

Đặc biệt là sau khi nghe Phương Thanh Tuyết nói xong, nàng càng là sinh ra một loại cảm giác vô cùng lo sợ. Thế giới khác!

Quái vật! Hỗn loạn hắc ám! Đủ để hủy diệt toàn bộ thế giới!

Trong lòng nàng vô cùng chấn động, có thế nào cũng không ngờ được, gian tế mà bản thân nhất thời cao hứng cài vào trong Tiên Môn, thế mà lại có thể mang đến cho nàng tin tức quan trọng như thế.

Chương 819: Rốt cuộc chân tướng là cái gì 4

Mà một bên khác, sự chấn động của Nam Cung Lương Nhân so với nàng còn mãnh liệt hơn nhiều. Rõ ràng hắn ta liên tưởng đến cái gì đó, sắc mặt hơi thay đổi.

"Thế giới khác xâm nhập, sự hỗn loạn đủ để hủy diệt toàn bộ thế giới… Lẽ nào, thế giới này đang bị thế giới cấm kỵ đó nhằm vào rồi sao?"

Cái gì mà cấm kỵ? Cấm kỵ chính là không thể nói. Thậm chí là nghĩ cũng đừng nghĩ quá nhiều.

Nhưng mà Nam Cung Lương Nhân lại không thể không nghĩ đến nó.

Ngày đó khi hắn ta vẫn còn là Tiên Quân, tiếp xúc được không ít bí mật, trong đó có một bí mật ở trong Tiên Giới, khiến cho không ít người đều né tránh, đó chính là bí mật hủy diệt thế giới!

Thế giới ở bên dưới Tiên Giới, vẫn luôn có sinh ra, rồi hủy diệt. Vì sao sinh ra, điều này rất dễ giải thích.

Nhưng vì sao lại hủy diệt chứ?

Một thế giới muốn đi đến con đường diệt vong, là chuyện rất khó, cho dù là thần linh cũng sẽ hủy diệt, nhưng mà thế giới lại không nhất định sẽ hủy diệt.

Nhưng mà rất thế giới nhỏ bên dưới Tiên Giới, vẫn là vô hình vô tiếng mà biến mất.

Giống như có một con thú khổng lồ, đang mở to cái miệng đầy máu, từng miếng nuốt chửng từng người một. Nhưng mà đây rốt cuộc là tình huống gì, bởi vì cái gì, thì không có người nào biết.

Cho dù là Tiên Giới, cũng điều tra mấy lần, mà không có được bất kỳ đáp án nào.

Nhưng mà bây giờ, Nam Cung Lương Nhân lại mơ hồ tìm được phương hướng. Lẽ nào, sự hủy diệt của thế giới, nguyên nhân chính là do hắc ám xâm nhập?

Đúng vào lúc Bùi Ngữ Hàm và Nam Cung Lương Nhân đang trầm tư suy nghĩ, Phương Thanh Tuyết và Mạc Hạo Nhiên lại không hẹn mà cùng nói.

“Ngoại trừ tin tức này ra, ta còn biết một tin tức, đó chính là sợ rằng Yêu tộc muốn quay trở lại rồi, năm đó khi đi vào mười vạn ngọn núi, chúng đã mang theo một bào thai đá, trong bào thai đá, thai nghén huyết mạch Yêu Hoàng, tính toán thời gian, rất có khả năng đã sinh ra ở thời đại này…”

Hai người đang nói.

Kết quả nhìn thấy Bùi Ngữ Hàm (Nam Cung Lương Nhân) đang đứng đối diện với mình, lắc đầu.

“Không phải rất có khả năng, huyết mạch Yêu Hoàng, đã xuất hiện rồi!”

Vốn dĩ Phương Thanh Tuyết và Mạc Hạo Nhiên cho rằng, lần này bọn họ mang đến tin tức lớn bằng trời.

Nhưng lại không ngờ được, ngược lại bản thân bị chấn động.

Chuyện huyết mạch Yêu Hoàng xuất hiện ở trên đảo sương mỳ, Bùi Ngữ Hàm và Nam Cung Lương Nhân đã nói với bọn họ, điều này khiến cho hai người họ rơi vào trong hoảng loạn.

“Đúng thật là thời buổi rối loạn, Yêu Hoàng xuất thế, Yêu tộc trở về, thông đạo hắc ám xâm nhập,…”

Mạc Hạo Nhiên suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy sứt đầu mẻ trán.

Giống như đột nhiên, tất cả mọi chuyện đều đụng vào nhau. Nhất thời khiến Mạc Hạo Nhiên có một loại cảm giác không biết làm thế nào.

Mạc Hạo Nhiên là đại trưởng lão của Vũ Hóa Môn nhiều năm như thế, lực trùng kích của những chuyện mà hắn ta gặp phải cộng lại với nhau, cũng không bằng hôm nay. Nhưng mà Nam Cung Lương Nhân nhìn có vẻ rất bình tĩnh, phất phất tay nói.

“Yêu tộc trở về, Yêu Hoàng xuất thế, chuyện này cũng không phải quá khó giải quyết.”

Mạc Hạo Nhiên có chút khó mà tưởng tượng được, nhất thời hỏi theo bản năng.

“Chuyện này sao có thể không khó giải quyết?”

Nói đến Yêu tộc, càng là người tu hành mạnh mẽ, trong lòng càng có ám ảnh.

Bởi vì tầng bậc của bọn họ càng cao, càng có thể tiếp xúc được với nhiều thứ hơn, bọn họ biết rất rõ, Yêu tộc tuyệt đối không phải là nhân vật dễ đối phó, bây giờ sở dĩ mọi người cảm thấy Yêu tộc yếu đuối dễ bắt nạt, đó là bởi vì những Yêu tộc tồn tại ở thế gian này quá yếu ớt, mang đến cho bọn họ một loại cảm giác dễ bắt nạt.

Nhưng bọn họ không ngây thơ như thế.

Đặc biệt là khi đối mặt vơi Yêu tộc thượng cổ ở trong mười vạn ngọn núi. Càng đừng nói, bây giờ Yêu tộc còn nhiều thêm một Yêu Hoàng.

Yêu Hoàng, ở trong toàn bộ lịch sử của Yêu tộc, số lượng xuất hiện vô cùng ít, một khi xuất hiện, sẽ có thể thống trị tất cả Yêu tộc.

Địa vị của nó siêu nhiên.

Sự tồn tại của một Yêu Hoàng, có thể nâng cao tiềm lực của Yêu tộc một cách vô hạn. Hơn nữa ngoại trừ điều đó ra, bản thân Yêu Hoàng, cũng là một cường giả tuyệt đỉnh.

Mạc Hạo Nhiên nghĩ như thế nào, cũng cảm thấy đau đầu, Nhân tộc hiện tại, là đối thủ của Yêu tộc sao? Vừa mới trải qua một trận nội chiến ác liệt.

Đại Chu vừa mới hồi phục sau khi suy tàn, còn chưa đạt đến đỉnh cao.

Tiên Môn lại tổn thất một nhóm lớn tinh nhuệ, đang tự liếm vết thương của mình. Kết quả vào lúc này, lại phải đối mặt với Yêu tộc.

Mạc Hạo Nhiên rất khó không chột dạ.

Loại cục diện khó khăn này, thế mà Nam Cung Lương Nhân lại nói không khó giải quyết? Chuyện này làm sao có thể không khó giải quyết?

Chương 820: Truyền thuyết đến từ Tiên Giới

Nhưng Nam Cung Lương Nhân lại lắc đầu, nhàn nhạt nói.

“Yêu tộc ở loại nơi hiểm ác như mười vạn ngọn núi, chung quy vẫn bị hạn chế phát triển, số lượng của bọn chúng không hề nhiều, mà Nhân tộc sinh sôi nhiều năm, ngoại trừ Cửu Châu, khắp nơi thiên hạ, đều có dấu chân của Nhân tộc, đã hình thành xu thế lớn, Yêu tộc sao có thể dễ dàng lay chuyển? Hơn nữa Yêu Hoàng… Yêu Hoàng đúng là khiến cho người ta nghĩ đến đã đau đầu, nhưng dù sao vẫn còn chưa hoàn toàn trưởng thành, hơn nữa, cho dù trưởng thành rồi thì đã làm sao, Yêu tộc có Yêu Hoàng, lẽ nào Nhân tộc không có nhân vật nào có thể so sánh với Yêu Hoàng sao?”

Lời này vừa nói ra, Mạc Hạo Nhiên bất giác muốn phản bác. Đó là Yêu Hoàng đó.

Cường giả đỉnh cao tồn tại trong cổ tịch.

Là sự tồn tại có thể khiến cho Yêu tộc kiêu ngạo không chịu thuần phục đoàn kết với nhau. Trong Nhân tộc, làm gì có người nào có thể so sánh với Yêu Hoàng?

Kết quả lời nói đến bên miệng, Mạc Hạo Nhiên bất ngờ nghẹn lại, bởi vì không biết vì sao, trong đầu hắn ta đúng thật là xuất hiện một bóng người.

“Diệp, Diệp đại nhân?”

Mạc Hạo Nhiên nhớ đến Diệp Ninh.

Sau đó trên mặt lộ ra thần sắc chấn kinh.

Lẽ nào ở trong lòng ta, đánh giá đối với Diệp Ninh đã cao đến mức độ này rồi sao?

Vì sao nói đến hi vọng của Nhân tộc, người đều tiên ta nghĩ đến lại là Diệp Ninh, đây là chuyện gì vậy? Sở dĩ Mạc Hạo Nhiên đầu hàng, đó là vì tình thế bức ép, cũng không phải là thật sự trung thành tận tụy đối với Diệp Ninh.

Vì thế về phương diện tình cảm cá nhân, Mạc Hạo Nhiên hoàn toàn không cần suy nghĩ.

Cũng chính là nói, phản ứng này của hắn ta, thế mà lại hoàn toàn không ảnh hưởng bất kỳ tư tâm nào.

“Lẽ nào trong lòng ta, đã hoàn toàn phục Diệp Ninh rồi sao?”

Mạc Hạo Nhiên càng nghĩ càng thấy chấn kinh.

Nhưng Nam Cung Lương Nhân lại không cần quan tâm Mạc Hạo Nhiên nghĩ như thế nào, hắn bình tĩnh nói.

“Chính là như thế, tuy Yêu Hoàng mạnh mẽ, nhưng dù sao vẫn còn ở trong phạm vi bình thường, nhưng những chuyện mà Diệp Ninh làm, có chuyện nào mà không đi ngược lại với trời? Một con đường này hắn đi qua, khắp nơi đều là chông gai và bùn lầy, hắn đã trải qua nhiều khó khăn ngăn trở như thế, chưa chắc đã không có vốn liếng đấu một trận với Yêu Hoàng, nếu như thật sự bùng nổ một trận đại chiến khoáng thế với Yêu tộc giống như thời kỳ thượng cổ, vậy thì không có gì để nghi ngờ, phương hướng của trận chiến này, phải phụ thuộc vào Diệp Ninh.”

Trong lời nói đánh giá của Nam Cung Lương Nhân, đã bộc lộ ra, sự tín nhiệm trăm phần trăm đối với Diệp Ninh.

Loại tín nhiệm này, khiến cho Mạc Hạo Nhiên thật sự có chút ngưỡng mộ.

Cả đời này, hắn ta chưa bao giờ từng tín nhiệm bất kỳ người nào như vậy.

Nhưng Mạc Hạo Nhiên lại không thể không thừa nhận, Nam Cung Lương Nhân nói có đạo lý, rất nhiều tu sĩ Tiên Môn không muốn suy nghĩ vấn đề này, nhưng trong lòng bọn họ, lại đã có một suy nghĩ thâm căn cố đế, đó chính là Diệp ninh đã sớm không còn là một Tỉ Quan nho nhỏ lúc ban đầu nữa, mà đã trở thành nhân vật quan trọng nắm giữ vận mệnh của Cửu Châu.

Đến ngay cả Tiên Môn, cũng không thể không cúi đầu trước mặt hắn.

Mà ở một nơi khác, Bùi Ngữ Hàm và Phương Thanh Tuyết cũng đang tiến hành một cuộc nói chuyện tương tự.

“Tai họa của Yêu tộc, ta tin Diệp Ninh có thể giải quyết được, trải qua nhiều chuyện như thế, ta nghĩ rất nhiều người đều đã có thể bình tĩnh thản nhiên rồi, chỉ cần Diệp Ninh ở đây, trời sẽ không sập xuống.”

Trong câu trả lời của Bùi Ngữ Hàm, lộ ra hai chữ.

Đó chính là dựa dẫm, nàng chưa bao giờ nghĩ đến, từ trước đến nay bản thân đều độc lập tự cường, dựa vào bản thân từng

bước từng bước đi đến ngày hôm nay, thế mà lại có một ngày sẽ sinh ra lòng dựa dẫm vào một người.

Nhưng dựa vào Diệp Ninh đâu chỉ có một mình Bùi Ngữ Hàm.

Diệp Ninh đã sớm trở thành một cây lớn cao chọc trời rồi.

Toàn bộ Đại Chu, tất cả bách tính, toàn bộ thiên hạ, đều dựa vào trên người hắn.

"Ngươi nói đúng, Diệp Ninh đúng thật là có ma lực như thế, nếu như nói Nhân tộc chỉ hi vọng vào một người để đối phó Yêu Hoàng, vậy thì người đó nhất định là Diệp Ninh."

Phương Thanh Tuyết gật đầu, thần sắc phức tạp thừa nhận cách nhìn của Bùi Ngữ Hàm. Từ rất lâu về trước, Phương Thanh Tuyết đứng ở phía đối lập với Diệp Ninh, hận thấu xương cốt với Diệp Ninh.

Đến ngay cả khi ở trong Hắc Vực chịu hết mọi giày vò, nàng ta lúc nào cũng không ngừng nghĩ đến việc báo thù. Nhưng mà hôm nay, lại đã bắt đầu thừa nhận sự vĩ đại của Diệp Ninh từ tận đáy lòng.

Điều này rất không hợp lý, nhưng lại rất hợp lý.

Bởi vì Phương Thanh Tuyết chỉ là tuân theo lựa chọn của nội tâm mà thôi.

Phương Thanh Tuyết nghĩ đến thôn Hổ Đầu mà mình từng ở, đó là những ngày tháng mà bản thân nàng ta vui vẻ nhất cuộc đời này, cuộc sống giản dị mà yên bình của các thôn dân, một thời gian khiến cho nàng ta vô cùng ngưỡng mộ.

Chương 821: Truyền thuyết đến từ Tiên Giới 2

Nhưng mà loại cuộc sống đó là ai mang đến cho bọn họ? Là Diệp Ninh?

Các thôn dân của thôn Hổ Đầu vô cùng yêu kính Diệp Ninh. Những thôn khác cũng là như thế.

Các thôn làng của toàn thiên hạ đều là như thế.

Khi nhiều người như thế đều yêu kính sâu sắc một người, thì trong miệng người đó giống như là có pháp lệnh, có được uy lực khó dò, bởi vì một mình người đó, tương đương đại biểu cho hàng ngàn hàng vạn người.

Loại tình huống này, sao lại không giống với Yêu Hoàng? Yêu Hoàng là hi vọng của toàn bộ Yêu tộc.

Diệp Ninh đối với Nhân tộc, sao lại không phải chứ?

"Vì thế, tai họa Yêu tộc, vẫn còn nằm trong phạm vi có thể đối phó, hắc ám xâm nhập, mới thật sự là tai họa hủy diệt!"

Ánh mắt Nam Cung Lương Nhân nghiêm túc.

Sự nghiêm túc của hắn ta, đã lây nhiễm sang Mạc Hạo Nhiên. Mạc Hạo Nhiên cũng theo đó mà căng thẳng.

Bởi vì Mạc Hạo nhiên vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Nam Cung Lương Nhân như thế này.

Từ trước đến nay "tiền bối" có lai lịch thần bí này, đều là một bộ dáng vẻ trong lòng đã có dự tính trước, bình tĩnh như nước, giống như không có chuyện gì, có thể khiến cho Nam Cung Lương Nhân cảm thấy bối rối.

Nhưng mà bây giờ, thế mà lại lộ ra loại biểu cảm này.

Điều này chỉ có thể nói rõ một chuyện, đó chính là hắc ám xâm nhập, có thể còn đáng sợ hơn nhiều so với mọi người tưởng tượng.

"Hắc ám xâm nhập này, rốt cuộc là cái gì?"

Mạc Hạo Nhiên không nhịn được hỏi.

Ở trong suy nghĩ của Mạc Hạo Nhiên, hắc ám xâm nhập chính là một thế giới khác sang xâm chiếm mà thôi. Nhưng bên dưới thế giới, có rất nhiều thế giới trung đẳng, thế giới nhỏ.

Những thế giới này giống như giường ấm vậy, thai nghén ra thứ gì đó đều là chuyện rất có khả năng. Ví dụ như, thế giới này là giới tu tiên, là Nho đạo.

Một thế giới khác, có khả năng căn bản không có Tiên đạo, mà chỉ có Ma đạo. Thậm chí nói, dứt khoát không có lài người, mà là thiên đường của Yêu tộc.

Tất cả những điều này đều hoàn toàn có khả năng. Thế gian rộng lớn, không thiếu những cái hiếm lạ.

Trong sự hiểu biết trước đây của Mạc Hạo Nhiên, hắc ám xâm nhập, chính là một thế giới khác, xâm lược thế giới này mà thôi. Chiến tranh thuộc về giữa thế giới và thế giới.

Loại chuyện này, cũng không khó để hiểu.

Dù sao bản năng của sinh vật, chính là như thế, vẫn luôn không tránh khỏi được chém giết, không thiếu được đổ máu.

Đổi thành thế giới này, nếu như có năng lực đi xâm lược thế giới khác, mà vừa đúng lúc gặp được một thế giới khác so với bản thân yếu ớt hơn, vậy thì tám phần cũng sẽ ra tay.

Dù sao tài nguyên và tài phú của một thế giới, đó là một con số bằng trời. Nếu như có thể có được, chắc chắn sẽ bay cao.

Chiến tranh, từ trước đến nay đều là thứ con đường có thể mang đến nâng cao lớn nhất.

“Ngươi nói chiến tranh giữa thế giới và thế giới, đúng là có tồn tại, nhưng hoàn toàn không phải là loại phương thức này…”

Nam Cung Lương Nhân lắc đầu, giải thích một hồi.

Chiến tranh giữa hai thế giới, đúng là có, nhưng mà rất hiếm. Bởi vì cần có rất nhiều điều kiện thành phần.

Đầu tiên là tọa độ.

Muốn xâm lược một hế giới khác, vậy thì nhất định phải có tọa độ, không có tọa độ nhất định không được. Bên ngoài thế giới, chính là hư vô mênh mông vô tận.

Có biết bao nhiêu cường giả, đã lạc đường ở trong hư vô, biến thành cô hồn dã quỷ. Có đọa độ, sẽ có phương hướng rõ ràng.

Cũng chính là nói, muốn xâm nhập vào một thế giới khác, hoặc là chính là có một đám cường giả, sau đó trong tiền đề có được tọa độ, vượt qua hư vô mênh mông vô tận, đến thế giới khác, tiến hành xâm lược.

Hoặc là, chính là có dị bảo nào đó, có thể tự do đi lại ở trong hư vô.

Như thế, thì có thể mang theo những tu sĩ vốn dĩ không đủ thực lực đi vào trong hư vô.

Còn có một loại tình huống cực đoan, đó chính là hai thế giới quá gần nhau, gần đến mức không cần có tọa độ, cũng có thể nhìn thấy nhau. Nhưng mà loại tình huống này cực kỳ hiếm.

Trong những kiến thức mà Nam Cung Lương Nhân có được, cũng chỉ là từng nghe nói đến một lần như thế mà thôi.

"Vì thế, hắc ám xâm nhập rõ ràng không phải là chiến tranh bình thường giữa hai thế giới, có thông đạo, có phong ấn, sợ rằng chỉ là một loại tình huống cực đoan khác xuất hiện."

Nam Cung Lương Nhân thở dài một hơi. Ta đã nghe thấy cái gì?

Thế mà ta lại nghe thấy đại lão thở dài? Mạc Hạo Nhiên càng hoảng sợ hơn.

"Tình huống cực đoan như thế nào?"

Tâm trạng của Nam Cung Lương Nhân tiếp tục dao động rất lớn, vì thế mới có hứng trí nói chuyện, tiếp tục giải thích.

"Trong Tiên Giới, lưu truyền một truyền thuyết."

"Tiên Giới?"

Trong nháy mắt Mạc Hạo Nhiên chấn kinh. Thế mà lại liên quan đến Tiên Giới.

Nhưng Nam Cung Lương Nhân lại chắp tay sau lưng, như thể đang nhớ lại nói.

"Truyền thuyết này đã có từ lâu, có phải sự thật hay không không có người nào biết."

Chương 822: Truyền thuyết đến từ Tiên Giới 3

"Nội dung của truyền thuyết là, ở trong hư vô, có một thế giới hắc ám, thế giới này, không thua kém gì Tiên Giới, Ma Giới, nhưng mà nó không phải là thế giới bình thường mà chúng ta vẫn biết."

“Ý nghĩa tồn tại của thế giới này, chính là hủy diệt và nuốt chửng, nó giống như là u linh, lang thang ở trong hư vô, trong thế giới này, tràn ngập ác ý và tàn khốc vô tận, phàm là thế giới bị nó nhằm vào, đều sẽ bị cuốt chửng, đến một chút dấu vết cũng sẽ không để lại, trực tiếp xóa bỏ khỏi hư vô….”

Nam Cung Lương Nhân lộ ra thần sắc nghiêm trọng.

Rất rõ ràng, Nam Cung Lương Nhân cảm thấy thế giới này, có thể chính là gặp phải loại tình huống cực đoan này.

“Truyền thuyết này là thật hay là giả, lẽ nào chúng ta…”

Mạc hạo Nhiên nuốt một ngụm nước bọt.

“Ta không biết là thật hay là giả, nhưng mà so với tình huống của thế giới này, thật sự là có chút giống, nếu như truyền thuyết đó là thật, vậy thì đây mới là nguy cơ lớn hơn nhiều so với Yêu tộc, một chút tranh chấp đó giữa Yêu tộc và Nhân tộc, ở trong tiền đề toàn bộ thế giới này có thể tồn tại nữa được hay không, dường như đều không đáng nhắc đến.”

Nam Cung Lương Nhân nói.

“Nếu như thật sự là loại tình huống đó, có cách nào có thể giải quyết hay không, hoặc là chống lại nó?”

Mạc Hạo Nhiên tràn ngập hi vọng lên tiếng hỏi.

Nam Cung Lương Nhân rất thần bí, thậm chí những chuyện của Tiên Giới, cũng biết được. Người như thế, nhất định nắm giữ rất nhiều thủ đoạn mà người khác không hề có được. Có lẽ có thể ở chỗ Nam Cung Lương Nhân, có được phương pháp nào đó cũng không chừng.

Nhưng mà Mạc Hạo Nhiên thất vọng rồi, Nam Cung Lương Nhân lắc đầu, nói.

“Ta không biết, không có người nào biết được.”

Mạc Hạo Nhiên giật mình.

“Không có người nào biết?”

Nam Cung Lương Nhân nhàn nhạt nói.

“Nếu như truyền thuyết là thật, vậy thì tất cả những người gặp phải thế giới này, đều đã chết rồi, đến ngay cả mảnh vỡ của thế

giới cũng không còn tồn tại, vì thế đương nhiên không có cách nào cả, cũng không có bất kỳ kinh nghiệm nào để học hỏi."

Lời nói này, khiến cho Mạc Hạo Nhiên rùng mình.

"Có, có lẽ thứ chúng ta đối mặt không phải là loại tình huống này, không cần tự mình dọa chính mình… Dù sao nếu như thật sự là như thế, vậy thì thời kỳ thượng cổ, cũng không thể nào phong ấn thông đạo, chúng ta không cần tự dọa chính mình, đúng không?"

Mạc Hạo Nhiên ý đồ tìm được lý do phản bác. Còn đúng thật là bị hắn ta tìm được rồi.

Mạc Hạo Nhiên cảm thấy những lời nói này rất có đạo lý, nếu như hắc ám xâm nhập thật sự đáng sợ như thế, vậy thì thời kỳ thượng cổ sao lại có thể may mắn tồn tại chứ?

Chuyện này không nên như thế.

Mạc Hạo Nhiên nóng lòng nhìn sắc mặt của Nam Cung Lương Nhân, muốn nhìn thấy bộ dáng như trút được gánh nặng của Nam Cung Lương Nhân, nhưng mà Nam Cung Lương Nhân vẫn nghiêm túc như trước, chỉ là đơn giản nói một câu.

"Mong là như thế."

…

Chuyện bên phía Nam Cung Lương Nhân, xem như là vào giai đoạn kết thúc rồi. Bên phía Bùi Ngữ Hàm, đại khái cũng là như thế.

Tuy nàng không bằng Nam Cung Lương Nhân biết được nhiều như thế, nhưng cũng có thể nhận thức được chỗ đáng sợ của hắc ám xâm nhập, vì thế bầu không khí cũng khá nghiêm trọng.

Nhưng cuối cùng, những thông tin này, tất cả đều hóa thành hai bức thư, rơi vào trong tay của Diệp Ninh. Bên phía Bùi Ngữ Hàm dễ nói, trực tiếp dùng tên của mình, nói tin tức cho Diệp Ninh là được.

Bên phía Nam Cung Lương Nhân thì có chút phức tạp hơn một chút, hắn ta dùng một chút thủ đoạn, không hề có ý bại lộ bản thân. Con người của hắn ta, từ trước đến nay đều khiêm tốn quen rồi.

Dù sao gửi tin tức đến là được, còn về nguồn gốc, không quan trọng.

Vì vậy, Diệp Ninh không có gì bất ngờ nhận được hai bức thư, trên mặt lộ ra thần sắc mơ hồ.

“Bí mật lớn như thế, bọn họ làm sao mà biết được?”

Bắt đầu từ lúc nào, thế mà bí mật của Tiên Môn lại dễ thăm dò như thế rồi?

Sau khi Diệp Ninh nhìn thấy hai tin tức có bảy phần giống nhau này, phản ứng đầu tiên không phải là sự chấn động mà bản thân tin tức mang đến cho hắn. Mà là một câu hỏi.

Đó chính là những tin tức này là lấy được từ đâu? Bên phía Bùi Ngữ Hàm thì dễ nói.

Từ trước đến nay Bùi Ngữ Hàm đều rất thông minh, cũng không thiếu thủ đoạn, có thể thăm dò được bí mật trung tâm của Tiên Môn, cũng không phải là chuyện hoàn toàn không thể. Nhưng mà một tin tức khác, đúng là đến đây vô cùng cổ quái.

Chỉ là một bách tính bình thường, nhận tiền của người ta, đưa tin tức đến trước mặt Diệp Ninh.

Mở thư ra, thế mà nội dung lại giống hết với những gì Bùi Ngữ Hàm nói, hơn nữa còn nhiều thêm không ít nội dung.

“Không bình thường, trong bóng tối có động tĩnh!”

Diệp Ninh ngửi thấy khí tức bất an. Tuy đối phương là đang giúp hắn.

Chương 823: Thái Tổ Đại Chu!

Nhưng chính bởi vì đang giúp hắn, vì thế mới khiến cho hắn cảm thấy bất an.

Từ trước đến nay Diệp Ninh chưa bao giờ sợ ác ý của người khác, ngược lại, hắn sợ nhất là lòng tốt bất ngờ đến. Nếu như có thể, hắn căn bản không muốn bất kỳ người nào giúp đỡ hắn.

Đáng tiếc, mọi chuyện đều không theo ý muốn. Có một chút đi xa rồi.

Tuy Diệp Ninh nghĩ không hiểu những tin tức này đến đây như thế nào, nhưng mà điều này không hề ngăn cản hắn bắt đầu suy đoán của mình.

"Có chút thú vị, hắc ám xâm nhập, vùng đất phong ấn, bào thai đá thai nghén Yêu Hoàng…"

Những tin tức này, liên tục vang vọng trong đầu Diệp Ninh. Sau đó hình thành một cơn bão suy nghĩ.

"Nam Cung, ngươi xem bức thư này."

Sau một lúc, Diệp Ninh đã gần như hoàn toàn tiêu hóa những tin tức này, sau đó gọi Nam Cung Lương Nhân đến. Đương nhiên Nam Cung Lương Nhân đã từng đọc rồi, nhưng hắn ta vẫn là liếc nhìn một chút, giả vờ như không biết chuyện gì hỏi.

"Đại nhân nhìn nhận những tin tức này như thế nào?"

Hắn ta có chút tò mò. Cũng có chút mong chờ.

Đối mặt với chuyện khó khăn như thế, Diệp Ninh sẽ có thái độ như thế nào?

Sau đó Nam Cung Lương Nhân nhìn thấy ánh mắt có chút cổ quái của Diệp Ninh. Tại sao lại là cổ quái?

Trong ánh mắt của Diệp Ninh, đầu tiên là lo lắng.

Điều này là chắc chắn, Yêu tộc muốn xuất thế lần nữa, hắc ám xâm nhập cũng có khả năng lại đến, điều này tuyệt đối được xem là thù trong giặc ngoài. Có lo lắng là chuyện bình thường.

Nhưng mà không chỉ là lo lắng, ở sâu trong đáy mắt của Diệp Ninh, thế mà nam Cung Lương Nhân lại nhìn thấy được hưng phấn. Điều này khiến cho Nam Cung Lương Nhân cảm thấy lạ lùng.

Hưng phấn? Vì sao Diệp Ninh lại hưng phấn? hắn ta không hiểu. Đương nhiên hắn ta sẽ không hiểu!

Bây giờ Diệp Ninh hưng phấn đến mức muốn khóc. Cuối cùng…

Vẫn may ta không từ bỏ!

Diệp Ninh nhìn những tin tức này, có một loại cảm giác làm con dâu nhiều năm cuối cùng cũng trở thành mẹ chồng.

Đoạn thời gian cuộc sống thái bình này, khiến cho hắn cảm thấy khó chịu, hắn vô cùng nghi ngờ về khoảng thời gian nguy hiểm khắp nơi ở trong quá khứ. Cuối cùng, nguy hiểm cũng đến rồi.

Hơn nữa còn là nguy hiểm không thể nào giải quyết được mà Diệp Ninh mơ ước đã lâu!

Đúng như những gì lúc trước Nam Cung Lương Nhân nói, tuy nguy hiểm của Yêu tộc lớn, nhưng mà không nhất định là chí mạng. Yêu tộc có Yêu Hoàng.

Nhưng Nhân tộc cũng có Diệp Ninh.

So sánh hai bên, chưa chắc đã có khoảng cách gì.

Bởi vì Diệp Ninh cũng là một người nghịch thiên, một đường đi này, không ngừng sáng tạo ra kỳ tích. Điểm này, cho dù là bản thân Diệp Ninh, cũng không thể không thừa nhận.

Sau khi trải qua nhiều lần "thất bại" lúc trước, Diệp Ninh đã sớm không thể nào lạc quan nữa, hắn đối với chuyện Yêu tộc có thể giết chết được hắn không, là ôm theo thái độ hoài nghi nhất định.

Dù sao năm đó mười ba tông Tiên Môn vững chắc như thế, kết quả cũng lật xe, bọn họ có thể lật xe, vậy thì Yêu tộc cũng có thể lật xe. Cuối cùng, đừng chỉ là lấy nước bằng giỏ tre.

Vết xe đổ lúc trước, chính là bài học cho người đi sau.

Vì thế, tuy tin tức Yêu tộc trở lại khiến cho Diệp Ninh hưng phấn, nhưng cũng không "quá hưng phấn" vẫn là ở nằm ở trong phạm vi bình thường.

Nhưng mà tin tức hắc ám xâm nhập này, đúng là mang đến cho Diệp Ninh một viên định tâm hoàn.

Đặc biệt là tin tức mà người thần bí kia đưa dến, còn là đưa ra phán đoán đối với chuyện hắc ám xâm nhập. Nếu như phán đoán của người đó là thật, vậy thì hắc ám xâm nhập, chính là một tai họa không thể nào chống lại được.

Ở dưới loại sức mạnh hủy diệt trời đất này, toàn bộ thế giới đều không có sức lực chống loại, đến lúc đó Diệp Ninh còn có thể không chết sao? Lần này thật sự phải chết rồi!

Diệp Ninh hoàn toàn không nghĩ ra được bất kỳ khả năng lật ngược tình thế nào.

Toàn bộ thế giới đều bị hủy diệt, không có tổ trứng còn có thể lành lặn, đến lúc đó ta chắc chắn sẽ chết. Chỉ cần chết, trong chớp mắt ta sẽ một bước lên trời!

Nhưng mà tin tức này, lại khiến cho Diệp Ninh trong sự hưng phấn, sinh ra một chút lo lắng.

Đối với hắn mà nói, đúng là một tin tức tốt.

Hắn vẫn luôn hi vọng một nguy hiểm cực lớn đến.

Nhưng mà nguy hiểm này, lại lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn, thậm chí đã vượt qua phạm vi năng lực của Diệp Ninh. Đến lúc đó, thế giới hủy diệt, Diệp Ninh chắc chắn sẽ chết.

Nhưng mà những người khác thì sao?

Trong thế giới này, có hàng ngàn hàng vạn sinh linh.

Cho dù Diệp Ninh là một người lạnh lùng, không hề quan tâm sống chết của những người không liên quan, nhưng mà bách tính Cửu Châu thì sao? Diệp Ninh là trụ cột tinh thần của bọn họ.

Viện giám sát thì sao?

Bọn họ đoàn kết dưới ngọn cờ của Diệp Ninh, đã có uy phong và bá khí vào vạn năm trước khi mà Viện giám sát vừa mới được thành lập. Còn có Bùi Ngữ Hàm thì sao?

Chương 824: Thái Tổ Đại Chu! 2

Ta cũng không thể nhìn Bùi tỷ cứ như thế hương tiêu ngọc vẫn đúng không. Còn có Huyên Huyên, Mặc Ly, Thái Hướng Cao…

Cuối cùng, ở trong đầu Diệp Ninh, còn lóe lên bóng dáng của cẩu Hoàng đế.

Nhiều người như vậy, trong lúc vô hình đều đã trở thành sự tồn tại mà Diệp Ninh không thể vứt bỏ.

Lẽ nào, ta phải mở to mắt nhìn bọn họ chết sao? Thế giới hủy diệt, ta vô địch thì có tác dụng gì?

Chỉ là cô gia quả nhân mà thôi.

Vấn đề này, khiến cho Diệp Ninh suy nghĩ sâu xa.

Nguy hiểm hắc ám xâm nhập có chút quá vượt tiêu chuẩn, hắn không thể nào khống chế được loại nguy hiểm này.

Kết quả tốt nhất, đương nhiên là bản thân hắn sẽ chết trước khi hắc ám xâm nhập, sau đó quay trở lại giống như tia chớp, ngăn cản hắc ám xâm nhập, cứu mọi người.

Đây là kịch bản hoàn hảo nhất. Nhưng tỷ lệ không hề cao.

"Nguy hiểm hắc ám xâm nhập quá lớn, ta suy nghĩ cho những người khác, ta cũng không thể kéo dài đến khi hắc ám xâm nhập rồi mới chết, vì thế, ta vẫn phải hi vọng vào Yêu tộc, tốt nhất, Yêu tộc có thể cho ta một đao dứt khoát…"

Diệp Ninh tự nói trong lòng.

Hắn hạ quyết tâm này, nói.

"Binh đến tướng chặn, nước đến ngăn đất, loại chuyện lớn như hắc ám xâm nhập, nếu như thật sự xảy ra, nhất định là cục diện không thể khống chế được, trước mắt những chuyện chúng ta có thể làm có hạn, ta cho rằng nên nhanh chóng làm hai chuyện, thứ nhất là phong tỏa tin tức, tạm thời không thể công bố chuyện hắc ám xâm nhập cho mọi người, để tránh cho xuất hiện hỗn loạn quy mô lớn; thứ hai, điều tra vùng đất phong ấn, ta muốn xem xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tòa núi lớn quay lưng lại với chúng ta đó, rốt cuộc là ai? Vùng đất phong ấn đã xảy ra chuyện gì? Hắc ám xâm nhập lúc nào sẽ đến? Còn có… Những năm nay Yêu tộc làm thế nào để rời khỏi mười vạn ngọn núi?"

Nói đến cuối cùng, trong mắt Diệp Ninh tràn ngập vẻ nghi hoặc. Vùng đất phong ấn này, rốt cuộc là chuyện gì.

Lúc trước hắn không biết, bây giờ sau khi biết được tin tức, đã trực tiếp chỉ ra nguồn gốc. Nguồn gốc này chính là vùng đất phong ấn.

Diệp Ninh cảm thấy, bản thân có thể tìm được đáp án ở đó.
Nam Cung Lương Nhân gật đầu.

Điều tra vùng đất phong ấn, là chuyện vô cùng cấp bách, bản thân hắn ta cũng rất có hứng thú. Hai người ngươi một câu ta một câu, đơn giản thảo luận chuyện này.

Nhưng lại không chú ý đến, con hồ ly trắng ở một bên nhìn có vẻ như đã ngủ say, lại bất tri bất giác dựng tai của mình lên, trong đôi mắt lóe lên thần sắc kinh ngạc.

“Hắc ám xâm nhập?”

“Thế giới hủy diệt?”

“Rốt cuộc bọn họ nói là thật hay là giả?”

An Nhiên đột nhiên biết được bí mật này, trong chớp mắt đã khiến cho nàng ta có chút không kiềm chế được. Nhất thời, thù hận đối với Nhân tộc, đều mờ nhạt đi rất nhiều.

Trong cái tổ hỏng không có trứng lành.

Nếu như hắc ám xâm nhập đúng thật đáng sợ như hai người nói, vậy thì phiền phức này lớn rồi. Đến lúc đó cho dù Yêu tộc chiến thắng được Nhân tộc thì thế nào?

Khi hắc ám xâm nhập đến, vẫn là con đường chết như trước.

“Trận chiến thời kỳ thượng cổ, là một bí mật trong Nhân tộc, không có người nào biết được chân tướng, trong Yêu tộc, cũng là như thế, cho dù là bản Hoàng, cũng không rõ lần trước hắc ám xâm nhập đã bị ngăn cản như thế nào, xem ra, ta nhất định phải quay trở về mười vạn ngọn núi một chuyến, ta phải tìm hiểu rõ chuyện này!”

An Nhiên có thể không quan tâm người khác, nhưng mà lại không thể không suy nghĩ cho vận mệnh của Yêu tộc. Nàng ta nhất định phải tìm hiểu rõ chuyện này.

Nếu như hắc ám xâm nhập thật sự đáng sợ như thế, vậy thì thời kỳ thượng cổ đã ngăn cản nó như thế nào? Thời kỳ thượng cổ có thể phong ấn được thông đạo hắc ám xâm nhập, vậy thì bây giờ có phải là cũng có thể làm theo không? Những chuyện này, đều cần nàng ta phải tìm hiểu rõ.

Vì vậy, đúng vào lúc Diệp Ninh và Nam Cung Lương Nhân rời đi, đi đến núi Thiên Trụ tìm hiểu tình hình. An Nhiên cũng lặng lẽ rời đi.

Huyên Huyên và Mặc Ly, nhất định là không ngăn cản được nàng ta.

Ra khỏi thành, An Nhiên lắc thân mình, hóa thành hình người, sau đó rất nhanh đã biến mất không thấy bóng dáng.

…

Nhưng bọn họ lại không biết.

Đúng vào lúc mỗi người bọn họ đều bước lên đường đi.

Không lâu lúc trước trong mười vạn ngọn núi, xảy ra một chuyện lớn.

“Báo cáo Yêu Vương, Yêu Hoàng điện hạ thật sự không ở trong mười vạn ngọn núi, sợ rằng, sợ rằng… sợ rằng thật sự ra ngoài rồi!”

Trong một hang động sâu thẳm, một đám Yêu tộc đang quỳ sấp.

Bầu không khí nghiêm tọng, rõ ràng đã xảy ra chuyện lớn.

“Điểm này, ta đã sớm dự liệu được rồi.”

Một tiếng thở dài vang lên, tiếp đó một lão nhân cả mặt mệt mỏi đi ra, chỉ là trên người lão nhân lông lá rậm rạp, hai chiếc sừng trâu ở trên đầu vô cùng dị thường.

Đây rõ ràng là Yêu tộc.

Người này, chính là một trong các lão yêu của mười vạn ngọn núi. Yêu Vương Ngưu Tộc Ngưu Phá Thiên!

Chương 825: Thái Tổ Đại Chu! 3

“Chỉ là trong lòng ta vẫn là có chút may mắn, cảm thấy Yêu Hoàng điện hạ, có lẽ sẽ quan tâm đến đại cục, kết quả… ai…”

Ngưu Phá Thiên lắc đầu, một bộ dáng vẻ không muốn nói nhiều.

Bên dưới, có người thuận theo lời nói của ông ta, không nhịn được bổ sung một câu.

“Thứ cho ta nói thẳng, bình thường Yêu Vương đối với Yêu Hoàng điện hạ khó tránh khỏi có chút quá sủng nịch, dù sao

bây giờ điện hạ vẫn còn trẻ tuổi, chính là lúc chơi đùa, nên quản giáo chặt thêm với điện hạ mới đúng, Yêu tộc ta trầm luân nhiều năm như thế, tất cả hi vọng đều gửi gắm vào trên người Yêu Hoàng, điện hạ tuyệt đối không thể xảy ra chuyện."

Một con chuột yêu gầy gò mặc quần áo màu xanh lá nói.

Con chuột yêu này đứng dậy chính là muốn nói những lời này.

Yêu Hoàng điện hạ cái gì cũng tốt, chính là không có dáng vẻ của Yêu Hoàng. Có những lúc thật sự có chút quá tùy tính.

Chỉ nói lần này, thế mà Yêu Hoàng lại rời khỏi mười vạn ngọn núi, đi đến thế giới của Nhân tộc. Đây là hành động nguy hiểm như thế nào.

Vạn nhất điện hạ có chuyện gì, vậy thì sự chờ đợi của toàn bộ yêu tộc, đều sẽ biến thành trò cười.

"Nói bừa, bản vương cưng chiều Yêu Hoàng lúc nào?"

Mũi Ngưu Phá Thiên phun ra hai luồng khí trắng, sau đó có chút tức giận nói.

"Còn có ngươi, nói chuyện cẩn thận một chút cho bản vương, làm sao có thể nói chuyện như vậy? Thế mà ngươi lại dám nói Yêu Hoàng ham chơi? Đây là điều ngươi có thể nói sao? Yêu Hoàng đó không phải là ham chơi, là ngây thơ! Hiểu không, là ngây thơ! Là đơn thuần!"

"Yêu Hoàng chỉ là nhất thời không nghĩ nhiều, nên mới rời khỏi mười vạn ngọn núi."

"Tuy sai, nhưng cũng có thể kh thứ, lẽ nào cả đời ngươi chưa từng phạm lỗi sao?"

Lời nói này, khiến cho con chuột yêu liên tục cười khổ.

Còn nói không cưng chiều?

Chính chủ còn không ở đây, nói một chút ở sau lưng cũng không được. Phần cưng chiều này, đúng thật là cưng chiều không có giới hạn rồi.

Ngưu Phá Thiên nhìn chúng yêu đang cười khổ, cũng dần dần bình tĩnh lại. Trên thực tế Ngưu Phá Thiên sao có thể không biết, bản thân đúng là có chút cưng chiều An nhiên. Nhưng chuyện này cũng không có cách nào cả.

An Nhiên là do Ngưu Phá Thiên nhìn lớn lên.

Loại cảm giác đó, giống như nhìn thấy hậu duệ của mình vậy.

Rất nhiều lúc muốn cứng lòng một chút, nhưng mà chỉ cần nhìn thấy An Nhiên, trong chớp mắt trái tim ông ta muốn tan chảy. Ngưu Phá Thiên trầm mặc một lúc, giọng nói trở nên mềm hơn, nói.

"Chuyện Yêu Hoàng rời khỏi mười vạn ngọn núi, không phải chuyện nhỏ, tuyệt đối không thể xuất hiện lần thứ hai, có điều, tuy Yêu Hoàng vẫn còn thiếu kinh nghiệm, có chút non nớt, nhưng mà huyết mạch Yêu Hoàng của điện hạ đã phát triển rồi, trong loại tình huống này, điện hạ sẽ không gặp phải nguy hiểm nào chí mạng, đợi sau khi điện hạ quay lại, ta sẽ quản giáo nghiêm khắc với điện hạ."

"Còn có, các ngươi yên tâm, cho dù điện hạ không quay trở về, chúng ta cũng có thể bắt điện hạ trở về."

"Xà Vương đã xuất phát đi đến núi Thiên Trụ rồi, lần này, hắn ta rất chắc chắn, trực tiếp phá vỡ phong ấn của mười vạn ngọn núi, chúng ta sắp có thể rời khỏi nơi quỷ quái này rồi!"

Nghe xong, tất cả Yêu tộc điên cuồng vui mừng.

"Thật sao?"

"Cuối cùng chúng ta sắp thấy lại được ánh sáng mặt trời rồi!"

"Ta muốn đi Cửu Châu, ta muốn ăn người, ta muốn ăn người, ăn người!!!"

Vô số âm thanh cuồng loạn vang lên.

Bọn họ đã rất kiềm chế, cũng kìm chế rất ác liệt.

Vừa nghe được tin tức này, sự vui mừng trong lòng đã không thể nào che giấu được.

Đúng vào lúc mười vạn ngọn núi đang chúc mừng tin tức này, Xà Vương mà bọn họ nói, đã đến núi Thiên Trụ.

Xà Vương.

Là một nam tử trên người mặc áo bào màu xanh.

Thân hình gầy guộc, nhìn có vẻ giống như cây gậy, đồng tử hẹp mà dài, trong đôi mắt phản chiếu ra từng tia sánh sáng

lạnh, thỉnh thoảng mở miệng, lộ ra cái lưỡi rắn đỏ tươi, khiến cho người khác nhìn thấy mà rợn người.

Hắn ta đang ở trong rừng trúc tím.

Nhìn thấy rừng tre bởi vì Cô Tuyệt ra tay mà hồi phục lại một chút sức sống. Trong mắt hắn ta lóe lên thần sắc khinh miệt.

“Loại thủ đoạn này, chẳng qua chỉ như thế mà thôi, chỉ là hạt cát trong sa mạc, các ngươi căn bản không thể nào ngăn cản được phong ấn bị phá hủy!”

Xà Vương không ngừng cười lạnh.

Điểm này hắn ta rất có tự tin.

Bởi vì sở dĩ phong ấn suy tàn, chuyện này không thoát khỏi liên quan đến hắn ta. Xà Vương biết rất rõ, vấn đề ở chỗ này xuất hiện ở đâu.

Tiên Môn muốn thông qua thông qua một vài thủ đoạn của bản thân, để thay đổi chỗ này, đó chỉ có thể là nghĩ nhiều rồi. Hắn ta đi về phía trước.

Đối với chỗ này, Xà Vương có thể nói là quen đường quen nẻo, hoàn toàn không có bất kỳ xa lạ nào.

Rất nhanh, hắn ta đã đến điểm cuối của từng trúc, thân hình lóe lên, Xà Vương đã đi vào vùng đất phong ấn. Vẫn là tế đàn đó.

Chương 826: Mây gió hội tụ ở núi Thiên Trụ

Cửu đỉnh ở trong truyền thuyết. Nó ở ngay trước mặt Xà Vương, nhưng mà hắn ta nhìn cũng không nhìn.

Ánh mắt của hắn ta, chỉ nhìn chằm chằm vào tòa núi hình người lớn ở trước mắt.

Tòa núi này, vô cùng hùng vĩ, giống như một con người vậy, chỉ là người này quay lưng lại với hắn ta, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của người đó. Trong đôi mắt Xà Vương lóe lên thần sắc vui mừng, hắn ta nhìn tòa núi hình người này, giống như là nhìn thấy bạn bè vậy, lớn tiếng nói.

“Ta lại đến rồi, ta lại đến thăm ngươi đây, ai có thể ngờ được, đường đường Hoàng đế khai quốc Đại Chu, cường giả tuyệt đỉnh phá vỡ xiềng xích Võ đạo, thế mà vẫn luôn ở đây!”

Một câu nói của Xà Vương không quan trọng.

Nhưng mà tin tức mà nó tiết lộ ra, lại đủ để chấn động thiên hạ.

Đế vương khai quốc của Đại Chu, cường giả tuyệt đỉnh Võ đạo, thế mà lại chính là ngọn núi này!

Ngọn núi này hùng vĩ như thế, tọa lạc ở vùng đất phong ấn, nhìn có vẻ chỉ là bóng lưng hình người, nhưng mà lại mang đến cho người khác cảm giác vô cùng đáng tin vậy.

Con người chính là như thế, chỉ cần có thể có một tấm ngói có thể che thân, trong lòng có thể được an ủi nhiều hơn một chút. Mà ngọn núi hình người này, giống như có thể che mưa chắn gió vậy.

Cảm xúc có thấp thỏm căng thẳng như thế nào, khi nhìn thấy ngọn núi này, dường như cũng có thể bình tĩnh lại một chút. Tiên Môn không hiểu, vì sao ngọn núi này lại xuất hiện ở đây.

Nhưng mà Xà Vương hiểu rõ.

Không chỉ Xà Vương, thậm chí toàn bộ Yêu tộc trong mười vạn ngọn núi, đều hiểu. Xà Vương không đi lên phía trước, sau khi bước đi bảy bước, hiện ra nguyên hình.

Đây là một con mãng xà khổng lồ có vảy màu xanh lục dài hàng trăm trượng.

Cơ thể rắn dài cuộn lại, đầu rắn khổng lồ vươn cao, giống như là muốn lao thẳng lên trời, bao trùm lên ngọn núi này vậy. Nhưng bất luận Xà Vương có to lớn như thế nào, thân hình của hắn ta nhìn có vẻ khổng lồ, ở trước mặt ngọn núi này, vẫn như trước hiện ra có chút nhỏ bé. Điều này khiến cho Xà Vương theo bản năng cảm thấy không thoải mái, hắn ta hừ lạnh một tiếng nói.

“Chín ngàn năm trước, khi ngươi đi đến mười vạn ngọn núi, đã từng nghĩ đến bản thân có một ngày này không!”

“Cơ Hạo Thiên! Năm đó khi ngươi sỉ nhục Yêu tộc, ngươi đã định trước sẽ không có kết cục tốt!”

“Chỉ có điều vốn dĩ ta cho rằng, tương lai giết chết ngươi, sẽ là Yêu Hoàng của tộc ta, không ngờ được ngươi lại ngu xuẩn như thế, thế mà lại lựa chọn dùng bản thân dung nhập vào phong ấn, khiến cho bản thân cứng rắn bị giam đến chết ở đây!”

Hắn ta liên tục cười lạnh.

Đầu tiên là không ngừng chế giễu ngọn núi. Nhưng lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Ngọn núi này, căn bản không phải vật sống. Không hề có một chút khí tức nào lưu chuyển cả.

Nhưng dường như Xà Vương không hề kinh ngạc, vẻ chế giễu trong con ngươi to lớn của hắn ta càng ngày càng nồng đậm, kìm chế kích động ở trong lòng, nói.

“Có điều, vẫn phải cảm ơn ngươi, nếu như không phải ngươi dùng thân thể dung nhập vào phong ấn, Yêu tộc ta, sao có thể có ngày trỗi dậy chứ?”

Lời nói vừa dứt.

Xà Vương bất ngờ phát ra một tiếng gầm rống, mở miệng phun ra một hạt trân châu màu xanh. Hạt trân châu này, không phải cái gì khác, mà chính là Yêu đan.

Yêu đan, là nguồn gốc sức mạnh của Yêu tộc.

Đây là khái niệm giống hệt với kim đan mà tu sĩ nhân tộc tu thành.

Nhưng thứ mà Xà Vương phun ra không phải Yêu đan của bản thân, mà là Yêu đan của Yêu Vương thượng cổ.

Yêu Vương thượng cổ chết ở trong mười vạn ngọn núi, trước khi chết, đã tinh hóa cả người dung nhập vào trong Yêu đan, sau này Yêu đan bị hậu bối Yêu tộc luyện hóa vô số năm tháng.

Bây giờ, đã trở thành một bảo vật có uy lực vô cùng lớn.

Xà Vương mở miệng phun ra, Yêu đan giống như mặt trời chiếu rọi, trực tiếp bay về phía ngọn núi hình người.

Vào khoảnh khắc viên trân châu bay đi, xung quanh Yêu đan bùng cháy lên ngọn lửa màu xanh lục, lửa Yêu càng cháy càng

dữ dội, đã không thể nào khống chế được nữa.

Đứng từ xa nhìn lại, giống như một ma tinh khổng lồ vậy. Hành động của Xà Vương, không thể coi là không điên cuồng.

Hắn ta vừa mới bắt đầu, đã thi triển ra loại thủ đoạn bạo lực này để tấn công phong ấn! Nếu như có người ở đây, nhất định sẽ lớn tiếng hét lên điên cuồng.

Bởi vì loại hành động này thật sự không thể hiểu nổi. Phong ấn là chuyện quan trọng như thế nào?

Nếu như không có phong ấn, hắc ám xâm nhập đến, nhất định sẽ máu chảy thành sông. Loại hành động này của Xà Vương, chỉ có thể nói là điên rồ.

Bây giờ hắn ta đúng là có chút điên cuồng, trong đôi mắt tràn ngập tia máu, nhưng hắn ta không hề mất đi lý trí, sở dĩ Xà Vương làm như thế, là đã trải qua một hồi cân nhắc cẩn thận.

Chương 827: Mây gió hội tụ ở núi Thiên Trụ 2

Quả nhiên, khi nhìn thấy Yêu đan sắp đụng vào ngọn núi hình người, đỉnh Cửu Châu ở trên tế đàn, bất ngờ phóng ra những tia ánh sáng đỏ, cam, vàng, lục, lam, tím.

Đỉnh Cửu Châu hồi sinh rồi.

Sức mạnh của đỉnh Cửu Châu hình thành một đạo kết giới, bảo vệ ngọn núi hình người.

Mặt chính diện mạnh nhất của ngọn núi hình người đang đối diện với kẻ địch ở bên ngoài, còn mặt yếu ớt nhất chính là phía sau lưng, đỉnh Cửu Châu là chỗ dựa duy nhất của nó. Có sự bảo vệ của đỉnh Cửu Châu, công kích của yêu đan chắc chắn đã bị chặn lại.

Một đạo kết giới bảy màu, ngăn cản tất cả mọi uy hiếp.

Nhưng trong mắt Xà Vương lại lóe lên một tia sắc bén, hắn ta đã sớm biết kết quả này, vì thế không hề do dự nói.

“Nổ!”

Lời nói vừa dứt, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Bùm!

Yêu đan nổ tung!

Phải biết rằng viên Yêu đan này, là Yêu đan của Yêu Vương thời kỳ thượng cổ.

Nhiều năm như thế, trải qua các đời hậu bối Yêu tộc tinh luyện, uy thế không những không giảm, ngược lại càng thêm mạnh mẽ. Yêu đan đáng sợ như thế, cứ như vậy mà phát nổ.

Uy lực trong đó, đúng thật là không thể đo lường.

Chỉ nhìn thấy một làn sóng sung kích khổng lồ nhanh chóng lan rộng, đỉnh Cửu Châu đang treo lơ lửng ở trên không trung, bọn chúng chống đỡ phong ấn, là một bộ phận của phong ấn, bản thân đã gánh vác rất nặng, bây giờ lại phải rút ra một phần sức mạnh để ngăn cản Yêu đan bùng nổ, nên có vẻ có chút lực bất tòng tâm.

Nhưng kết giới vẫn như trước không bị phá vỡ.

Đỉnh Cửu Châu vẫn thành công bảo vệ được ngọn núi hình người.

Nhưng mà, tuy kết giới không bị phá vỡ, nhưng mà chấn động kịch liệt là không tránh được, toàn bộ vùng đất phong ấn đều bởi vì làn sóng rung chuyển lúc này mà chấn động.

Ù ù ù!

Cho dù là ngọn núi hình người, cũng hơi rung chuyển một chút. Thấy thế, Xà Vương điên cuồng vui mừng.

“Đây chính là kết quả mà ta muốn!”

Tuy hắn ta rất điên cuồng, nhưng không hề điên cuồng đến bước đường phía hủy phong ấn. Đương nhiên, hắn ta cũng không có cái năng lực đó.

Chuyện mà Xà Vương muốn làm rất đơn giản, chính là dùng uy lực tự nổ của Yêu đan, khiến cho ngọn núi hình người chấn động. Chỉ có chấn động, mới có thể đánh thức ý thức của Cơ Hạo Thiên.

Ý thức cả bản thân Cơ Hạo Thiên, bình thường đều ở trong trạng thái ngủ say. Nếu như không có ngoại lực mạnh mẽ, tuyệt đối không thể đánh thức nó.

Lúc trước Xà Vương đã từng thành công đánh thức Cơ Hạo Thiên, làm chuyện này đã thuận tay quen việc rồi. Tuy làm như thế, sẽ khiến cho phong ấn bị phá hoại, nhưng hắn ta đã không còn quan tâm chuyện đó nữa.

Yêu tộc sống thoi thóp từng ngày ở trong mười vạn ngọn núi, Nhân tộc ở bên ngoài ăn uống vui vẻ, điểm này cũng không công bằng, nếu như muốn chịu khổ nạn, vậy thì phải cùng nhau gánh chịu!

Đây, chính là suy nghĩ cực đoan của hắn ta.

Loại suy nghĩ này, ở trong Yêu tộc, đã trở thành chủ lưu.

"Cơ Hạo Thiên, lại là ta, ngươi còn nhớ ta không!"

Trong mắt Xà Vương lóe lên ánh sáng màu xanh lục, giọng nói lạnh lùng cùng với loại tư thái âm dương quái khí lên tiếng.

"Lần này, ta lại mang đến tin tức mới, Đại Chu mà ngươi một tay dựng nên, diệt vong rồi!"

Ngọn núi lớn hình người không hề trả lời.

Giống như, ý thức vừa mới tỉnh, lại chìm vào giấc ngủ say vậy.

"Tại sao lại như thế? Lần trước nhắc đến Đại Chu sắp diệt vong, hắn ta không ngừng chấn động, tại sao lần này lại không có phản ứng gì?"

Xà Vương cau mày.

Hắn ta là người có kinh nghiệm, chiêu này theo lý mà nói có lẽ rất có tác tác dụng mới đúng. Nhưng mà vì sao.

Thế mà lại như thế này chứ?

Trong lòng Xà Vương lờ mờ có chút bất an.

Điều này có phải là nói rõ một chuyện, đó chính là phong ấn càng ngày càng yếu rồi, vì thế Cơ Hạo Thiên phải dùng toàn bộ tinh lực của bản thân, tất cả đều dồn vào, ý thức vừa nãy thức tỉnh, còn chưa đợi Xà Vương nói cái gì, đã bởi vì áp lực quá lớn, mà không thể không lại lần nữa ngủ say…

Nếu như thật sự là như thế, vậy thì phong ấn đúng là đã đến bước đường đứng trên bờ vực sụp đổ. Theo lý mà nói, sau khi phát giác ra được điểm này, vốn dĩ Xà Vương nên dùng tay mới đúng. Nhưng lúc này, hắn ta đã hoàn toàn điên cuồng rồi.

Yêu tộc chờ đợi lâu như thế, cuối cùng cũng đợi được ngày này. Đây là bước cuối cùng rồi!

Chỉ cần hoàn toàn bước này, chúng ta sẽ có thể lại lần nữa xuất hiện ở nhân gian! Vì thế, sao có thể thất bại?

Tuyệt đối không thể thất bại!

Xà Vương một lần nói hết những lời mà bản thân đã nghĩ từ trước ra ngoài.

"Đại Chu diệt vong rồi!"

"Hoàng thành bị phá vỡ, hàng ngàn hàng vạn bách tính bị Tiên Môn đồ sát, xương trắng chất như núi, máu chảy thành sông!"

"Hoàng thất Đại Chu, trên dưới, tất cả đều bị đuổi tận giết tuyệt!"

"Thậm chí Tiên Môn còn đào phần mộ tổ của hoàng thất Đại Chu lên!"

Chương 828: Mây gió hội tụ ở núi Thiên Trụ 3

"Ha ha ha, Cơ Hạo Thiên, Đại Chu mà ngươi vất vả sáng lập lên, cứ như thế trở thành lịch sử, thiên hạ lại lần nữa rơi vào trong hỗn loạn, mỗi một ngày, đều có vô số người chết!"

"Nhưng ngươi thì sao? Ngươi rõ ràng có thực lực vô địch, nhưng mà lại chỉ có thể ở đây, làm một ngọn núi!"

"Người vì toàn bộ thế giới, tự nguyện dung nhập thành một thể với phong ấn, ngươi đối diện với toàn bộ hắc ám, để bóng lưng lại cho nhân gian."

"Nhưng mà, người nhà hậu bối của ngươi, tất cả cơ nghiệp mơ ước của ngươi, thần dân bách tính của ngươi, đều đang đổ máu!"

"Ngươi là vì cái gì?"

“Ngươi chỉ là một trò cười!”

Xà Vương dùng những ngôn từ khắc nghiệt độc ác nhất, nói tất cả những ngôn ngữ mà bản thân đã nghĩ từ trước, có thể kích thích Cơ Hạo Thiên, nói hết ra ngoài, những lời này, là hắn ta đã nghĩ xong từ trước. Rất rõ ràng, là lời nói dối, là nói bừa.

Bây giờ Cửu Châu đã sắp thống nhất, thiên hạ ổn định, tân chính như lửa như trà, căn cơ hoàng triều đã vững chắc. Sao có thể giống như những gì Xà Vương nói?

Nhưng mà Cơ Hạo Thiên không biết!

Lần trước, ý thức của Cơ Hạo Thiên còn có thể miễn cưỡng phân biệt một chút thật giả, nhưng mà lần này, đã bất lực rồi. Đối với Xà Vương mà nói, vốn dĩ hắn ta cho rằng những điều này sẽ trở thành hiện thực.

Nhưng ai ngờ được, lại bất ngờ xuất hiện một Diệp Ninh.

Khiến cho tất cả những chuyện này không chỉ không xảy ra, ngược lại Đại Chu còn nghịch thiên hơn. Điều này thật sự khiến cho hắn ta không biết đi nơi nào để nói lý.

Cũng chỉ có thể tùy miệng nói dối, bịa đặt lung tung mà thôi.

Lần trước, Xà Vương cũng lấy chuyện Đại Chu để kích thích Cơ Hạo Thiên.

Nhưng lúc đó đều là nói thật, Đại Chu đúng là đời sau không bằng đời trước, bị Tiên Môn chèn ép cho không thể thở được, vùng đất Cửu Châu, cũng bị chia cắt, bách tính sống trong lầm than…

Những lời này đều là nói thật, vì thế có thể đả động Cơ Hạo Thiên.

Nhưng lần này, lại đều là nói linh tinh.

Vi thế, sau khi nói xong, trong lòng Xà Vương cũng thấp thỏm, không biết Cơ Hạo Thiên có tin hay không. Sau đó hắn ta nhìn thấy ngọn núi hình người chấn động kịch liệt.

“Hắn ta tin rồi!”

“Áp lực quá nặng nề, đã khiến cho hắn ta không thể nào phân biệt được thật giả nữa, hoặc là bởi vì lần trước ta lấy ra chứng

cứ, vì thế lần này hắn ta đã vô thức trực tiếp lựa chọn tin tưởng!"

"Nhưng chuyện này cũng không sao cả, chỉ cần hắn ta tin, vậy thì mục đích của ta thành công rồi!"

Xà Vương điên cuồng vui mừng, sau đó giống như là lặp đi lặp lại vậy.

Nói lại lần nữa những lời mà hắn ta vừa mới nói.

Xà Vương không ngừng lặp lại, vì thể cả ngọn núi hình người, chấn động càng ngày càng dữ dội. Giống như có một linh hồn đang thứ tỉnh, đang phẫn nộ, đang đau đớn!

Ầm ầm!

Trên núi Thiên Trụ, mây đen bao phủ dày đặc, một con rồng chớp có kích thước bàng thùng nước đang chớp động. Trời đất tối đen như mực.

Khí tức nguy hiểm bao trùm khắp bầu trời, từ bên dưới nhìn lên, giống như là bầu trời đang nứt ra làm đôi vậy. Khiến cho người ta có một loại cảm giác đại nạn sắp đến.

Cảnh tượng này, có lẽ bách tính bình thường không cảm nhận được cái gì. Dù sao núi Thiên Trụ không ở Cửu Châu, khoảng cách có chút xa.

Nhưng mà tất cả những người tu hành ở tầng bậc cao, vào lần này, tất cả đều cảm nhận được sự đáng sợ.

"Sát khí ngập trời!"

Bọn họ ngửi thấy một cỗ sát khí khiến cho tất cả mọi người đều choáng váng. Cỗ sát khí này từ đâu đến?

Giống như là toàn bộ bầu trời đang tức giận.

"Là phương hướng của núi Thiên Trụ!"

"Lẽ nào phong ấn xảy ra vấn đề rồi?"

"Mau, lấy phù dịch chuyển đến đây cho ta!"

"Mau chóng mở pháp trận truyền tống!!!"

Cường giả Tiên Môn, có thể cảm nhận được rõ ràng nguồn gốc nguy cơ. Sắc mặt bọn họ đồng loạt thay đổi.

Núi Thiên Trụ! Núi Lưỡng Giới!!!

Bọn họ biết rất rõ, núi Lưỡng Giới là nơi nào.

Tất cả những người biết đến vùng đất phong ấn, đều rơi vào trong sợ hãi to lớn.

Vì vậy bọn họ điên cuồng, không tiếc tất cả mọi giá, thi triển các lại thần thông pháp thuật, chỉ vì có thể càng nhanh hơn xông đến núi Thiên Trụ.

“Sát khí mạnh mẽ quá, đây là tình huống gì vậy?”

Đột nhiên An Nhiên ngẩng đầu, nhìn về phương hướng núi Thiên Trụ, sắc mặt bất ngờ thay đổi. Linh cảm sắc bén, mang đến cho nàng ta cảm giác ưu việt hơn người bình thường.

Nàng ta có thể cảm nhận được rõ ràng, một cỗ nguy hiểm đang sắp đến.

“Lẽ nào, là bởi vì ta rời khỏi mười vạn ngọn núi, vì thế kế hoạch đã được tiến hành trước thời hạn?”

Nàng ta nghĩ đến loại khả năng nào đó.

Sau đó trên mặt lộ ra thần sắc kinh hãi.

“Không đúng!”

“Không thể như thế!”

“Tính quan trọng của vùng đất phong ấn, vượt xa sức tưởng tượng của tộc ta!”

“Nếu như thật sự đúng như Diệp Ninh nói có loại nguy cơ hủy diệt đó, vậy thì lần này, tộc ta sẽ phạm phải một sai lầm lớn!”

Chương 829: Con cũng có rồi, ngươi có thể làm gì được Trẫm

An Nhiên bất ngờ tăng tốc, nhanh chóng đi về phía mười vạn ngọn núi.

Nàng ta nhất định phải tìm hiểu rõ, mọi chuyện có phải giống như những gì nàng ta nghĩ hay không.

Nhưng trong lòng nàng ta lại có một cỗ dự cảm không lành.

Rất rõ ràng, đại khái nàng ta đã chắc chắn chuyện này. Bởi vì chỉ có Yêu tộc, mới làm như thế.

Vốn dĩ, nàng ta cũng là ủng hộ kế hoạch này.

Bởi vì cho dù tình thế có xấu đi, khiến cho những quái vật trong thông đạo hắc ám lại lần nữa đến đây. Vậy thì cũng không sao cả.

Đến lúc đó nhất định là Nhân tộc và Yêu tộc cùng nhau gánh chịu.

Không có đạo lý để cho bọn họ tự mình gánh chịu. Cũng nên để cho Nhân tộc gánh chịu một chút sự đáng sợ của quái vật mới đúng.

Dù sao thứ như thông đạo hắc ám, cũng không phải là không thể đối phó, thời kỳ thượng cổ đã phong ấn một lần, lần này sao lại không thể phong ấn lần thứ hai chứ?

Nhưng mà nghe nghị luận của Diệp Ninh và Nam Cung Lương Nhân, An Nhiên mới phát hiện, Yêu tộc có thể là đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi. Nếu như hắc ám xâm nhập thật sự đnags sợ như thế, vậy thì lần này Yêu tộc thật sự phải gánh cái nồi lớn rồi.

“Là phương hướng của núi Thiên Trụ.”

Vốn dĩ Diệp Ninh và Nam Cung Lương Nhân đang trên đừng đến.

Bây giờ đang đi được một nửa, thì sắc mặt đã thay đổi.

“Mau, lập tức đưa ta đến đó!”

Diệp Ninh ý thức được, có thể có chuyện gì đó vượt qua sức tưởng tượng đang xảy ra.

Sắc mặt Nam Cung Lương Nhân cũng thay đổi, không hề do dự kéo theo Diệp Ninh, trực tiếp bay đi. Lần này, dùng hết tốc lực đi về phía trước.

Tu sĩ toàn thiên hạ, phàm là người biết đến vùng đất phong ấn, vào lúc này, tất cả đều di chuyển. Núi Thiên Trụ, trong chớp mắt biến thành nơi hội tụ mây gió.

Mà đúng vào lúc mây gió hội tụ trên núi Thiên Trụ.

Cơ Minh Nguyệt ở trong hoàng cung phía ra, lại đang nhắm mắt lại, trên mặt lộ ra thần sắc thấp thỏm. Nàng duỗi tay ra.

Trên cánh tay trắng như tuyết, có hai bàn tay nhỏ cũng trắng nõn như thế, nhìn ngược lại, chính là Tiêu Thiển Thiển.

“Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ, tình huống của thai nhi, nhìn có vẻ rất không tệ!”

Tiêu Thiển Thiển mỉm cười nói.

Tiêu Thiển Thiển từng là lãnh đạo mạng lưới tình báo, học rất nhiều thứ.

Âm luật y thuật đều có học qua.

Những thứ này học cũng không có gì hại, nói không chừng lúc nào đó sẽ dùng đến. Ví dụ như bây giờ, Tiêu Thiển Thiển thông qua bắt mạch, xác nhận thai nhi khỏe mạnh.

Cơ Minh Nguyệt vuốt ve cái bụng đã có chút lộ ra hơi rõ ràng của mình, trên mặt lộ ra nụ cười yên tâm.

“Vậy thì tốt.”

Lời nói vừa dứt, lòng bàn tay còn nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình. Giống như đây là trân bảo trân quý nhất trong thiên hạ này vậy.

Nàng vô cùng dịu dàng.

Nhìn cảnh tượng này, trong lòng Tiêu Tiển Thiển có chút phiền muộn. Trí thông minh của bệ hạ đúng thật là càng ngày càng thấp…

Đều đã nói có thai ngốc ba năm, lúc trước nàng ta còn không tin, bây giờ nhìn thấy Cơ Minh Nguyệt, đúng thật là như thế. Chỉ nói lần bắt mạch này đi, thật ra căn bản không cần thiết.

Trong hoàng cung, không thiếu kỳ trân dị bảo, linh đan diệu dược, thiên tài địa bảo những thứ giống như ổn định thai nhi, khiến cho đứa trẻ chưa chào đời tăng thêm tư chất, Cơ Minh Nguyệt cũng không biết uống bao nhiêu.

Ở trong loại điều kiện tuyệt vời như thế, thai nhi sao có thể có vấn đề? Ổn đến không thể ổn hơn được?

Nhưng nàng vẫn là mỗi ngày đều muốn tìm Tiêu Thiển Thiển để bắt mạch, nhất định phải nghe Tiêu Thiển Thiển chính miệng nói ra thai nhi bình an, mới xem như là hài lòng.

Chuyện này ít ít nhiều nhiều có một loại cảm giác vẽ vời thêm chuyện. Nhưng Cơ Minh Nguyệt lại vô cùng vui vẻ.

Tiêu Thiển Thiển đối với loại trạng thái này của nàng có chút lo lắng, chuyện này so với Cơ Minh Nguyệt bình thường quá khác biệt. Bây giờ, Cơ Minh Nguyệt hoàn toàn thể hiện ra một mặt khác.

Có thể nói, tràn ngập điểm yếu.

Nếu như vào thời đại tăm tối lúc đầu của Đại Chu, Cơ Minh Nguyệt như thế này, chỉ một phút thôi sẽ bị người khác nhìn ra điểm yếu, gây ra tai họa.

Vẫn may, bây giờ Cửu Châu sắp thống nhất, thiên hạ ổn định, thời điểm khó khăn nhất đã qua rồi, nên mới cho Cơ Minh Nguyệt không gian che giấu.

Nhưng nói thì nói như thế, Tiêu Thiển Thiển vẫn là có chút nghi vấn.

“Đứa trẻ này sớm muộn gì cũng sinh ra, giấy không bọc được lửa, bệ hạ chuẩn bị sắp xếp như thế nào?”

Nhắc đến vấn đề con cái, đương nhiên Cơ Minh Nguyệt vô cùng quan tâm, động tác vuốt ve bụng cũng bất ngờ dừng lại, trong mắt lóe lên thần sắc suy nghĩ.

Bây giờ ngoại trừ Tiêu Thiển Thiển và Khương Thanh Uyển ra, chưa có người nào biết chuyện đứa trẻ này. Đêm ngày hôm đó ở trong cung điện, xảy ra một chuyện hoang đường, dù sao

cũng không phải mơ, mà là hiện thực. Đứa trẻ này, chính là chứng cứ.

Chương 830: Con cũng có rồi, ngươi có thể làm gì được Trẫm 2

Vì sao Cơ Minh Nguyệt lại làm như thế?

Mạo nguy hiểm lớn như vậy, trả giá bằng sự trong trắng của mình, chính là vì để cho Đại Chu có thể có hương hỏa để tiếp tục. Vào lúc đó, trong lòng nàng chỉ nghĩ đến hai chuyện.

Thứ nhất là Đại Chu.

Thứ hai chính là tình cảm đối với Diệp Ninh.

Nàng thích Diệp Ninh, nàng hy vọng đoạn tình cảm này có thể khai hoa kết quả.

Nhưng mà, sau đêm ngày hôm đó, khi nàng thật sự phát hiện trong bụng mình thật sự đã mang thai con, trong chớp mắt tâm tình của nàng đã thay đổi.

Đại Chu gì đó đã bị nàng vứt ra sau đầu rồi.

Bản năng của người mẹ, đã chiếm địa vị chủ đạo.

Đương nhiên, cũng có phần không thay đổi, đó chính là tình cảm nồng nhiệt đối với Diệp Ninh. Đây là con của ta.

Đây là con của ta và Diệp Ninh!

Mỗi khi nhớ đến chuyện này, trong lòng nàng đều có một loại cảm giác vô cùng ngọt ngào. Loại cảm giác này, chính là cảm giác hạnh phúc.

Có thể nói như thế này, Cơ Minh Nguyệt từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ có cảm giác hạnh phúc như thế. Mà hiện nay, cuối cùng cũng có rồi.

Chỉ có điều, cảm giác hạnh phúc này ít nhiều có chút không thấy được ánh sáng, dù sao nàng vẫn phải thoát ra khỏi cảm giác hạnh phúc này, đối diện với hiện thực.

Lời nói của Tiêu Thiển Thiển, tương đương với việc đang nhắc nhở nàng. Thần sắc suy nghĩ trong đôi mắt của Cơ Minh

Nguyệt càng ngày càng nồng đậm, nói.

“Dựa theo kế hoạch ban đầu, vẫn là tỷ tỷ phải ủy khuất một chút, đứa trẻ này, chỉ có thể là của tỷ.”

Tiêu Thiển Thiển gật đầu.

Đây là chuyện Tiêu Thiển Thiển đã sớm có chuẩn bị trong lòng. Vì sao Cơ Minh Nguyệt lại nạp nàng ta làm phi?

Nguyên nhân lớn nhất, chính là Tiêu Thiển Thiển có thể tín nhiệm, có thể gửi gắm chuyện lớn, phối hợp với Cơ Minh Nguyệt, che giấu chuyện trữ quân.

“Lúc nào công bố ra ngoài?”

Tiêu Thiển Thiển hỏi.

“Ngày mai, trẫm sẽ để cho Lưu Cẩn cầm sắc phong Hậu đưa đến trong cung tỷ tỷ, cứ nói, Tiêu Phi mang thai… Không bao lâu nữa, văn võ cả triều đều sẽ biết chuyện này.”

Cơ Minh Nguyệt đã sớm nghĩ xong phương án, nói. Cũng chỉ có cách này mà thôi.

Đứa con, chỉ có thể dùng danh nghĩa của Tiêu Thiển Thiển.

Nàng đã chuẩn bị hết tất cả để che mắt rồi.

“Đến lúc đó, văn võ cả triều đều sẽ quan tâm chuyện này, bệ hạ cảm thấy như thế có thể ứng phó được sao?”

Tiêu Thiển Thiển lại hỏi lần nữa.

“Có thể, đến lúc đó dì Khương sẽ tiếp quản tất cả công việc của Thái Y Viện, trẫm sẽ lấy danh nghĩa dưỡng thai, không cho phép ngoại thần đến thăm tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng hạn chế giao du với bên ngoài, đợi đến khi thai nhi được sinh ra, tất cả đều ván đã đóng thuyền rồi.”

Cơ Minh Nguyệt gật đầu, nói.

Nàng vì để lên kế hoạch cho chuyện này, đã tiêu phí không ít thời gian công sức.

Cái khác không nói, chỉ riêng việc Khương Thanh Uyển ở sau lưng điều tra những điểm thiếu sót, loại bỏ tất cả hậu hoạn có khả năng có thể lộ ra, đã là một chuyện tuyệt đối tiêu hao không ít tế bào não.

“Sắp xếp của bệ hạ, ta tin tưởng, quần thần nhất định sẽ bị lừa, vốn dĩ bọn họ đã không có quá nhiều khả năng tiếp xúc với ta, hơn nữa, bọn họ trầm mê trong không khí vui mừng, cũng sẽ không quan tâm quá nhiều đến ta, nhưng mà… Diệp Ninh thì sao?”

Tiêu Thiển Thiển hỏi đến vấn đề quan trọng nhất.

Quần thần dễ lừa dối.

Diệp Ninh thì nói như thế nào?

Một câu nói, khiến cho Cơ Minh Nguyệt sững người. Cơ Minh Nguyệt không nói lừa dối Diệp Ninh như thế nào.

Bởi vì trong lòng Cơ Minh Nguyệt, Diệp Ninh không dễ lừa dối.

Vốn dĩ trong lòng hắn đã có hoài nghi, chỉ là bởi vì chuyện khác nên tạm thời rời khỏi hoàng thành, tám phần là muốn tìm hiểu rõ tàng toàn bộ chuyện này.

Quần thần không tiếp xúc được với Tiêu Thiển Thiển. Nhưng mà Diệp Ninh thì sao.

Cái gì mà ngoại thần không thể vào hậu cung?

Lần này nếu như Diệp Ninh hạ quyết tâm, hắn thật sự dám phóng hỏa ở trong cung!

Lúc đầu Thái Hậu thiếu chút nữa bị Diệp Ninh xử lý… Từ trước đến nay Cơ Minh Nguyệt đều chưa từng hoài nghi lá gan của Diệp Ninh. Tên này là người to gan nhất thiên hạ.

Ngoại trừ điều đó ra, địa vị của hắn cũng quá cao rồi, ở trong Đại Chu, rất nhiều lúc hắn nói so với Thiên Tử còn có tác dụng hơn, cho dù là Diệp Ninh làm loạn, cũng sẽ không có người nào dám nói gì linh tinh.

Chó dù là bản thân Cơ Minh Nguyệt, cũng không nỡ nói nặng lời với Diệp Ninh.

Vì thế, chuyện này hoàn toàn là một nút thắt. Nếu như Diệp Ninh muốn điều tra, vậy thì đúng thật là không ngăn cản được hắn điều tra.

Vì thế Cơ Minh Nguyệt trầm mặc một lúc, cũng chỉ có thể chán nản nói.

“Nếu như hắn quay về, vậy thì cố gắng che giấu, che giấu không được, vậy thì cố gắng không gặp, không thể không gặp… Vậy thì cũng chỉ có thể nói thật thôi, đây là con của hắn, hắn cũng không thể không quan tâm chứ?”

Chương 831: Con cũng có rồi, ngươi có thể làm gì được Trẫm 3

Nói đến cuối cùng, Cơ Minh Nguyệt nghiến răng nghiến lợi. Cái mũi đáng yêu cũng nhăn theo, giống như đang tức giận vậy.

Dường như trong đầu nàng đã nghĩ đến cảnh tượng Diệp Ninh chất vấn mình rồi.

Đến lúc đó cứ trả lời như thế này.

“Trẫm đúng là làm gì đó với ngươi rồi!”

“Thế nào?”

“Con cũng có rồi!”

“Ngươi có thể làm gì được trẫm!?”

Hắn nhất định sẽ không còn gì để nói đúng không.

Nghĩ đến đây, vốn dĩ tâm tình Cơ Minh Nguyệt có chút không tốt, chớp mắt đã trở nên vui vẻ.

Chuyện này chính là đơn giản như thế, có thể che giấu được thì che giấu, không che giấu được, vậy thì nói cho cái đồ xấu xa đó biết là được. Dù sao chuyện này, sớm muộn gì hắn cũng sẽ biết.

Con cũng có rồi, còn sợ cái đồ xấu xa đó không nhận sao?

Tiêu Thiển Thiển nhìn cảnh tượng Cơ Minh Nguyệt lúc thì chán nản, lúc thì lại tươi cười. Trong lòng có chút thở dài.

Những ngày này, Cơ Minh Nguyệt vẫn luôn như thế. Mang đến cho người khác một loại cảm giác kỳ quái.

Đây là hai hiệu ứng nữ nhân đang yêu đương và nữ nhân sắp làm mẹ chồng lên nhau. Ngoại trừ thở dài ra, Tiêu Thiển Thiển càng nhiều hơn đó là ngưỡng mộ.

“Đứa trẻ này, nếu như thật sự là của ta, vậy thì tốt quá…”

Tiêu Thiển Thiển lẩm bẩm trong lòng.

Sinh con với Diệp Ninh?

Suy nghĩ này, lúc trước nàng ta chưa bao giờ có.

Bởi vì là một nữ tử mà nghĩ đến chuyện này, thật sự có chút quá đáng…

Nhưng mà bây giờ, trong chuyện này tình cảnh này, nàng ta làm sao có thể không nghĩ đến phương diện này chứ. Vừa nghĩ đến, trong đầu lóe lên, cảm xúc đã dâng trào.

Vừa gặp Diệp Ninh nhớ cả đời.

Cơ Minh Nguyệt nhìn thì có vẻ che che giấu giấu, phải chịu ủy khuất, nhưng dù sao vẫn là thu hoạch được hạnh phúc, còn có con với Diệp Ninh. Nhưng mà bản thân Tiêu Thiển Thiển thì sao?

Đợi đến khi Diệp Ninh nhìn thấy dung mạo phong hoa tuyệt đại của Cơ Minh Nguyệt.

Đôi mắt của hắn, sẽ còn nhìn Tiêu Thiển Thiển nhiều thêm một chút sao? Nghĩ dến đây, không khỏi cảm thấy có chút chua xót.

…

Đúng vào lúc hai nữ tử ở trong cung đang thương lượng chuyện lớn.

Trên núi Thiên Trụ mưa gió hội tụ, đã xuất hiện trận thế lớn rồi. Các tông Tiên Môn, nghe tin lập tức hành động.

Không chỉ mười ba tông Tiên Môn.

Mười ba tông Tiên Môn chỉ là đến sớm nhất, có không ít các tông phái lớn của Tiên Môn cũng bị kinh động, tuy bọn họ không bằng mười ba tông Tiên Môn, nhưng cũng có sức mạnh không thể coi thường, bây giờ đang nhanh chóng đi về phía núi Thiên Trụ. Chân trước chân sau đến đây với mười ba tông Tiên Môn, chính là đám người Ma Tông. Sau đó Phật Môn cũng đến.

Cuối cùng, có một vài cường giả tán tu cũng lần lượt xuất hiện.

Có điều, số lượng không nhiều, phần lớn đều đang trên đường đi.

Mười ba tông Tiên Môn vừa đến, đã có chút ý giương cung bạt kiếm.

Bọn họ nhìn thấy Ma Tông và Phật Môn, có thể nói là bầu không khí kẻ thù gặp mặt mắt đỏ lên.

Tuy đại chiến Chương Hà đã qua một đoạn thời gian, nhưng thương thế tạo thành cho Tiên Môn còn chưa hoàn toàn hồi phục. Hai bên gặp mặt, đương nhiên tràn ngập mùi thuốc súng.

Chỉ có điều, hai bên ai cũng không ra tay.

Trong lòng bọn họ biết rất rõ, ở đây không phải là nơi đánh nhau, bọn họ đến đây, không phải vì chuyện này.

“Con lừa hói kia, cũng muốn quản chuyện Cửu Châu ta sao?”

Trong Tiên Môn có người lên tiếng làm khó Phật Môn. Chỉ là một câu hỏi đã tràn ngập mùi thuốc súng.

Người này không nói Ma Tông, bởi vì Ma Tông có lý do đến đây.

Nhưng mà Phật Môn, chẳng qua chỉ là tông môn ngoại lai mà thôi, thế mà cũng phát giác ra được động tĩnh, đi đến đây.

“A di đà phật, ta là một mạch Phật Pháp Đại Thừa, tuy đến từ nước Hỏa La tây vực, nhưng mà bây giờ chính là chùa Đại Lôi m, mấy ngày trước đã được xây dựng xong… Như thế, bần tăng và những người khác, đương nhiên cũng sẽ lo lắng cho vận mệnh của Cửu Châu, loại động tĩnh này, sợ rằng có đại yêu ma sắp xuất hiện, tuy Phật ta từ bi,nhưng lúc cần thiết, cũng sẽ hóa thành Kim Cang giận dữ, loại trừ yêu ma!”

Hai tay Pháp Giác chắp lại, chân thành nói.

Bây giờ, hắn ta có thể nói là vô cùng tự tin.

Dựa theo lời nói của Diệp Ninh, Phật Môn hoàn toàn ổn định tâm tính, từ bi bao dung, cứu thế an dân, truyền bá Phật Pháp Đại Thừa. Quả nhiên, rất nhiều bách tính đều tự nguyện quy y, trở thành tín đồ.

Cuối cùng Phật Môn dùng Phật Pháp Đại Thừa, mở ra môn hộ ở Cửu Châu.

Chuyện này đối với Phật Môn mà nói, có thể coi là thời đại huy hoàng đang đến. Vì thế, tâm thái của bọn họ đã thay đổi rồi.

Không còn coi bản thân là người ở bên ngoài nữa, mà thật sự có một phần trách nhiệm đối với Cửu Châu. Đối với chuyện này, đám người Tiên Môn đều cười lạnh chế nhạo, nhưng mà cũng không phản bác.

Pháp Giác nói không sai, Phật Môn đúng là phát triển rất tốt, xu thế mãnh liệt, Tiên Môn đã sớm chú ý đến rồi.

Chương 832: Con cũng có rồi, ngươi có thể làm gì được Trẫm 4

"Tình hình ngày hôm nay, không phải là có đại yêu ma xuất thế, nếu như ta dự liệu không sai, có lẽ là vùng đất phong ấn xảy ra vấn đề."

Khô Đạo Nhân chau mày nói, ánh mắt gần như nhìn chằm chằm vào bầu trời tối tăm nứt đôi.

Chuyện vùng đất phong ấn, nếu như Diệp Ninh biết, đương nhiên bọn họ không có lý do gì không biết.

"Vùng đất phong ấn?"

Nhưng Pháp Giác không hề biết chuyện này, hắn ta lập tức lộ ra thần sắc nghi vấn.

"Chuyện này không nói rõ ràng được, đợi sau khi đi vào, đại sư tự nhiên sẽ hiểu."

Khô Đạo Nhân trả lời một câu.

"Hừ, nếu như không phải bởi vì vùng đất phong ấn xảy ra chuyện, chúng ta nhất định sẽ để cho các ngươi ở lại nơi này!"

Trong Tiên Môn, truyền ra giọng nói lạnh lùng. Người này chính là Cô Tuyệt.

Từ trước đến nay bà ta không hề che giấu cảm xúc chân thực ở trong lòng mình. Yêu chính là yêu, hận chính là hận.

Nhìn thấy đám kẻ thù này, nếu như không phải thời điểm không phù hợp, bà ta đã trực tiếp ra tay rồi. Nhưng đúng vào lúc này, lại có một giọng nói truyền đến.

“Sao thế? Trời sáng rồi, mưa tạnh rồi? Mười ba tông Tiên Môn lại cảm thấy bản thân mình có bản lĩnh rồi?”

Phía trước đều là vẻ mơ hồ, tiếp đó hai thân ảnh xuất hiện, chính là Nam Cung Lương Nhân và Diệp Ninh.

Diệp Ninh chỉ vào mười ba tông Tiên Môn, không hề khách khí nói.

“Có chuyện gì nhằm vào ta!”

Diệp Ninh là thật sự hơi ngạc nhiên.

Vốn dĩ hắn cho rằng, mười ba tông Tiên Môn sau khi trải qua đại chiến Chương Hà, vẫn luôn ảm đảm, suy tàn đến tận đáy. Nếu không cũng sẽ không lâu như thế mà không có một chút động tĩnh nào, thậm chí đến thăm dò hành động báo thù cũng không có.

Kết quả hôm nay nhìn thấy, Tiên Môn hồi phục không tệ. Nhìn dáng vẻ của Cô Tuyệt.

Giương cung bạt kiếm, sát khí hừng hực.

Hay lắm! Đây mới là Tiên Môn mà ta quen thuộc!

Diệp Ninh là làm một người từ trước đến nay chỉ sợ gây chuyện quá ít, kẻ thù càng nhiều hắn càng vui vẻ, còn mong không được Tiên Môn phấn chấn, sớm một chút cho hắn ít áp lực.

Nhưng chuyện hắn không ngờ được đó là hắn vừa mới nói. Cô Tuyệt lập tức ngậm miệng.

“Diệp Ninh cũng đến rồi!”

Trong lòng đám người Tiên Môn chấn động.

Một nỗi sợ hãi khó nói nên lời, dâng lên trong lòng. Con người Diệp Ninh, tàn nhẫn!

Đại chiến Chương Hà, đúng thật đã để lại ám ảnh tâm lý cho bọn họ.

Bọn họ dám để lộ sát khí với Phật Môn và Ma Tông, nhưng mà đối vói Diệp Ninh tạm thời vẫn là có chút chột dạ. Chủ yếu là căn bản không nghĩ ra mình phải đối kháng với Diệp Ninh như thế nào.

Không tìm được cách đối kháng với người ta, nếu như lên tiếng khiêu khích, vậy thì không phải là kẻ ngốc sao? Càng huống hồ, phía sau Diệp Ninh còn có Nam Cung Lương Nhân đang đứng.

Ở trong mắt của đám người Tiên Môn, Nam Cung Lương Nhân không khác gì sát thần cả.

Vì thế, khi hai người này xuất hiện, Tiên Môn đến suy nghĩ nói chuyện cũng không có nữa. Sắc mặt người nào người đó nghiêm trọng, ngậm miệng lại, trực tiếp đi vào cùng đất phong ấn.

Diệp Ninh: "???"

Các ngươi đang làm cái gì vậy?

Tại sao lại làm giống như ta là ôn thần thế?

Vừa rồi không phải vẫn còn sát khí hừng hực sao? Diệp Ninh có một loại cảm giác rất thất vọng.

Lâu như thế rồi không gặp mặt, vốn dĩ cho rằng gặp mặt thì có thể nắn bóp nhau một chút, không ngờ được người ta không chơi với hắn.

"Nam Cung, nhất định là ngươi dọa bọn họ chạy rồi."

Diệp Ninh nói.

Nam Cung Lương Nhân không nói gì, chỉ đứng nhìn Diệp Ninh. Sau đó người của Phật Môn và Ma Tông, cũng đều nhìn Diệp Ninh.

Mọi người không nói gì. Nhưng ánh mắt đã nói rõ tất cả.

Diệp Ninh: "…"

Ôi trời ạ!

"Bỏ đi, chúng ta cũng đi vào đi."

Diệp Ninh lắc đầu, nói.

Mọi người lập tức đi vào bên trong, vào khoảnh khắc vừa mới bước vào, đã nhìn thấy cảnh tượng vô cùng chấn động.

Không gian vùng đất phong ấn rất khó nói rốt cuộc là lớn hay là nhỏ.

Nếu nhỉ là nhìn đơn giản, không gian có thể để cho người khác hoạt động, vậy thì nhất định không tính được là có bao nhiêu lớn, một tòa tế đàn, chiếm hết phần lớn không gian.

Nhưng nếu như cộng thêm cả ngọn núi hình người, vậy thì không gian đúng là vô cùng lớn. Bởi vì chỉ một ngọn núi này, đã vô cùng to lớn hùng vĩ, phảng phất như giáp với bầu trời vậy.

Bất luận người nâng cao bản thân như thế nào, đứng trước mặt ngọn núi này, đều chỉ có thể cảm thấy bản thân nhỏ bé.

Nhưng lúc này, tất cả người đi vào vùng đất phong ấn, lại giống như trong chớp mắt cảm thấy hình như ngọn núi này không hề có loại cảm giác núi cao to lớn như lúc trước nữa.

Vì sao?

Bởi vì cả ngọn núi hình người đang run rẩy. Đặc biệt là những viên đá bởi vì rung chuyển mà rơi xuống. Trên mặt đất, bụi bay khắp nơi.

Ngọn núi này không biết nói, nhưng mà lại truyền đến cho người khác cảm giác vô cùng đau khổ. Rất rõ ràng, ngọn núi này sống lại rồi.

Chương 833: Người chín ngàn năm trước

Nhưng khi nó sống lại, có sinh mạng, nhất thời cảm giác mang đến cho người khác đã thay đổi, khoảng cách giữa hai bên, trong chớp mắt đã kéo gần hơn không ít.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Người của mười ba tông Tiên Môn dẫn đầu đi vào.

Bọn họ nhìn thấy điểm dị thường của ngọn núi hình người, đầu tiên trong lòng chấn động, tiếp đó lại vô cùng sợ hãi. Chuyện này tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt.

Vùng đất phong ấn thật sự xảy ra vấn đề!

Sau đó, ánh mắt của bọn họ, đặt lên người con rắn khổng lồ đang chậm rãi bò dậy ở trước ngọn núi hình người. Yêu khí ngập trời!

“Đây là… Yêu Vương!”

Có người trong Tiên Môn kinh hô. Yêu Vương!

Yêu Vương xuất thế rồi, còn quang minh chính đại như thế xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Nhân tộc và Yêu tộc gặp mặt, thù hận khắc sâu vào tận xương cốt, trong chớp mắt đã dâng trào.

Lại liên tưởng đến sự dị thường lúc này của ngọn núi hình người, nhất thời ánh mắt Cô Tuyệt đỏ lên, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Thế mà lại là Yêu tộc gây chuyện! Yêu nghiệt, ngươi có biết ngươi đang làm cái gì không?”

Khi lời nói vừa dứt, Ma Tông, Phật Môn, cùng với Diệp Ninh và Nam Cung Lương Nhân, cũng đồng thời đi đến.

Ngọn núi hình người đang không ngừng run rẩy này, cùng với con rắn khổng lồ trước ngọn núi, lập tức thu hút sự chú ý của bọn họ.

“Yêu tộc!”

“Yêu nghiệt!”

Trong chớp mắt ánh mắt của Khô Đạo Nhân và Pháp Giác đã thay đổi. Trở nên vô cùng sắc bén.

“Ha ha ha, Nhân tộc, cuối cùng các ngươi cũng đến rồi!”

Đôi mắt lạnh lùng của Xà Xương lóe lên ánh sáng màu xanh. Trong ánh sáng màu xanh này, có vui vẻ cũng có thù hận.

“Thân là Yêu tộc, không sống thoi thóp kéo dài hơi tàn ở trong mười vạn ngọn núi, thế mà lại xem ra ngoài phá hoại vùng đất phong ấn, ngươi có biết ngươi đang làm cái gì không? Ngươi đây là muốn tất cả mọi người cùng nhau chết!”

Tất cả mọi người đều tức giận.

Bọn họ có nghĩ thế nào cũng không ngờ được, thế mà Yêu tộc lại điên cuồng đến mức độ này. Phải biết rằng phong ấn thông đạo hắc ám, không chỉ liên quan đến Nhân tộc.

Phong ấn này còn bao gồm cả Yêu tộc.

Thời kỳ thượng cổ, Nhân tộc và Yêu tộc liên thủ, nên mới cùng nhau phong ấn thông đạo. Đến bây giờ, thế mà Yêu tộc lại muốn phá hoại phong ấn, đây là đang làm cái gì? Đây là muốn lật bàn sao!

Muốn đồng quy vu tận, cùng nhau chết!

Ai cũng không ngờ được, thế mà Yêu tộc lại điên cuồng đến mức độ này, một khi phong ấn bị phá hỏng, những quái vật đó đến, đến lúc đó lẽ nào Yêu tộc có thể chỉ lo thân mình sao?

Chuyện này rõ ràng là không thể nào.

"Chết cho ta!"

Tiên Môn dẫn đầu ra tay.

Không biết là ai gầm lên một tiếng trước, hoặc là nói, tất cả mọi người đều vô cùng tức giận. Gần như ra tay cùng lúc, trực tiếp chém về phía Xà Vương.

Nhiều cường giả tức giận ra tay như thế, cho dù Xà Vương là hóa thành chân thân, cũng nhất định sẽ chết. Suy nghĩ của mọi người rất đơn giản, giết chết Xà Vương, bảo vệ phong ấn.

Nhưng Diệp Ninh lại cảm thấy chuyện này không đơn giản như thế.

Xà Vương cũng không phải kẻ ngốc, lẽ nào hắn ta không có bất kỳ chiêu sau nào sao?

Quả nhiên, giây tiếp theo nhìn thấy trên người Xà Vương, xuất hiện một tầng ánh sáng màu xanh lam. Thân hình rắn khổng lồ của hắn ta di chuyển uốn lượn, ở trong miệng của nó, phun ra một viên ngọc màu xanh lam.

"Đây là… thánh vật Yêu tộc, Định Hải Châu!"

Con ngươi của rất nhiều người bất ngờ co lại, ghi chép liên quan đến Yêu tộc, lần lượt xuất hiện trong đầu. Định Hải Châu!

Một trong những chí bảo của Yêu tộc thời kỳ thượng cổ, vốn dĩ là thánh vật của Long tộc, có thể định sông biển, uy lực cực lớn. Không ngờ được, thế mà bảo vật này vẫn còn tồn tại, hơn nữa còn rơi vào trong tay Xà Vương.

Có Định Hải Châu bảo vệ, trong thời gian ngắn Xà Vương vững như Thái Sơn. Vẻ chế giễu trong mắt hắn ta càng ngày càng nồng đậm, nói.

"Các ngươi không cần phí sức lực nữa, Định Hải Châu không phải là thứ các ngươi có thể dễ dàng phá được trong thời gian ngắn, hơn nữa, bớt hất nước bẩn lên người bản vương đi, bản vương không có dự định đồng quy vu tận với các ngươi, ta không có dự định phá hủy phong ấn…"

Sắc mặt Khô Đạo Nhân nghiêm trọng, nói.

"Nếu như không dự định phá hủy phong ấn, ngươi đây là đang làm cái gì?"

"Hừ!"

Xà Vương cười lạnh.

Chỉ nhìn thấy trong đôi mắt lạnh lùng của hắn ta phát ra hận ý ngập trời.

"Còn có thể làm cái gì? Bản vương muốn làm suy yếu sức mạnh phong ấn, thả Yêu tộc ở trong mười vạn ngọn núi ra ngoài!"

"Nhân tộc trở thành người thống trị của thế giới này đã rất nhiều năm, cũng đến lúc, trả lại những thứ vốn dĩ thuộc về Yêu tộc cho chúng ta rồi!"

"Nợ máu thời kỳ thượng cổ, chúng ta phải tính toán rõ ràng tính món một!"

Mỗi một chữ của Xà Vương, đều ẩn chứa vô số máu và nước mắt của Yêu tộc.

Chương 834: Người chín ngàn năm trước 2

Lúc này, trong chớp mắt hắn ta nhìn thấy cường giả Nhân tộc đến, lập tức đã khơi dậy tức giận vô cùng vô tận trong lòng. Tuy Yêu tộc thượng cổ đều đã thuận theo thời gian trôi đi mà biến mất rồi.

Nhưng mà bọn họ là huyết mạch truyền thừa của Yêu tộc thượng cổ, kế thừa hoàn toàn thù hận và sự không cam lòng của tổ tiên. Nhân tộc còn biết phục thù.

Đương nhiên Yêu tộc càng biết hơn!

"Làm suy yếu sức mạnh của phong ấn, thả Yêu tộc ở trong mười vạn ngọn núi ra…"

Sắc mặt Cô Tuyệt càng khó coi hơn.

"Ngươi luôn miệng nói không phá hủy phong ấn, nhưng những gì ngươi làm, không phải chính là như thế sao?"

Xà Vương liên tục cười lạnh.

"Ta thừa nhận ta phá hủy phong ấn, nhưng ta không có ý hủy diệt toàn bộ phong ấn, ta chỉ là muốn làm yếu sức mạnh của phong ấn, thả Yêu tộc ở trong mười vạn ngọn núi ra ngoài, trả tự do cho tộc ta!"

Có người cũng cười lạnh, nói.

"Ích kỷ, ngươi làm suy yếu phong ấn, cũng là đang phá hoại phong ấn, còn về việc Yêu tộc ở trong mười vạn ngọn núi, nếu như các ngươi ra ngoài, ai đi trấn thủ thông đạo hắc ám, những quái vật đó lúc nào cũng chuẩn bị đến, ai đi giải quyết bọn chúng!"

Lời này lập tức được không ít người công nhận.

"Không sai, thì sự kích kỷ của bản thân, hoàn toàn không quan tâm đến đại cục!"

"Yêu tộc chính là Yêu tộc, từ trước đến nay làm việc không quan tâm đến hậu quả!"

"Yêu nghiệt nhất định sẽ phải trả giá cho hành động của mình!"

Nghe những lời nói này. Ngọn lửa giận trong lòng Xà Vương càng cháy càng mạnh.

Gầm!

Hắn ta phát ra một tiếng gầm tức giận, trong mắt giống như là phun ra lửa. Đời này của Xà Vương, chưa bao giờ nghe thấy lời nói vô sỉ như thế.

“Ích kỷ tự lợi! Ích kỷ sao?”

“Hóa ra Yêu tộc muốn tự do, muốn trở về dưới ánh sáng mặt trời, thì gọi là không quan tâm đến đại cục!”

“Từ lúc nào mà khát khao tự do, muốn hít thở không khí mát mẻ trong lòng, đều trở thành tội lỗi rồi?”

“Nhân tộc các ngươi có tư cách gì, dùng loại ngữ khí cao cao tại thượng này để hạ thấp tộc ta?”

Người bị trấn áp vô số năm tháng ở trong mười vạn ngọn núi là tộc ta, không phải các ngươi!”

“Chiến đấu chém giết với những quái vật đến từ trong thông đạo hắc ám đó là tộc ta, không phải các ngươi!”

“Sinh sống ở tỏng điều kiện hoàn cảnh khắc nghiệt đến bây giờ là tộc ta, không phải các ngươi!”

“Các ngươi chưa từng trải qua sự đau khổ của tộc ta, ngược lại là Nhân tộc, là kẻ cầm đầu tạo nên sự đau khổ cho tộc ta!”

“Các ngươi cho rằng năm tháng dài dằng dặc, sẽ đánh gãy được sức mạnh của Yêu tộc sao? Không thể nào! Vĩnh viễn không phục, vĩnh viễn không cam lòng, đây mới là Yêu!”

“Nếu như các ngươi cho rằng, Yêu tộc làm như thế chính là ích kỷ tự lợi, không quan tâm đến đại cục, vậy thì tộc ta ích kỷ tự lợi thì thế nào? Cái gọi là đại cục, là thứ các ngươi cần quan tâm, tộc ta không thể nào không trở thành vật phẩm hi sinh của các ngươi, nếu như có môt ngày, thông đạo bị phá hủy, quái vật lại lần nữa đến đây, giết cho sinh linh đồ thán, vậy thì người chết cũng không chỉ là một mình tộc ta, đến lúc đó mọi người cùng nhau chết, cùng nhau chết!”

“Ha ha ha…”

Xà Vương nói đến cuối cùng, điên cuồng cười lớn.

Trong tiếng cười, tràn ngập sự chua xót và phẫn nộ vô cùng vô tận.

Những lời nói này của Xà Vương, khiến cho sắc mặt đám ngươi Tiên Môn rất khó coi, nhưng mà lại không thể nào phản bác cái gì.

“Tiên Môn trải qua đại chiến Chương Hà, không chỉ không tiến bộ, ngược lại vẫn là dáng vẻ giống như lúc trước, vẫn luôn cao cao tại thượng, lúc nào cũng ý đồ chiếm cứ cao điểm đạo đức, vẫn luôn coi những người khác là công cụ của bản thân mình…”

Khô Đạo Nhân nhìn đám người Tiên Môn trầm mặc, không nhịn được nở nụ cười châm biếm.

Đám người này e là hỏng đầu rồi đi.

Thế mà lại lấy những thứ này đi chỉ trích Yêu tộc?

Lẽ nào bọn họ còn thật sự cho rằng yêu tộc là con chó giữ nhà sao?

Đúng thật là hơn người quen rồi, lúc nào rồi mà còn muốn dùng uy phong của mình.

“Ngậm miệng, cho dù chúng ta nói sai, nhưng chúng ta cũng là vì suy nghĩ cho đại cục, mà các ngươi, không nói lời nào, lẽ nào đây mới là chính xác sao?”

Tiên Môn bị Ma Tông trào phúng, đương nhiên châm biếm trả đũa lại. Đúng, chúng ta nói sai.

Nhưng làm sai, cũng hơn là cái gì cũng không làm đúng không.

Mấy người các ngươi cũng đến đây, vì sao không thể hiện thái độ. Vì sao không nói ý kiến của mình?

Nguyên nhân rất đơn giản.

Bởi vì bọn họ đang đợi Diệp Ninh.

Nếu như Diệp Ninh không ở đây, đương nhiên bọn họ sẽ lên tiếng, nhưng mà Diệp Ninh cũng đến rồi, vậy thì chắc chắn đây chính là trụ cột chính. Vào loại thời khắc mấu chốt này, quyết định của Diệp Ninh, vẫn luôn là chính xác.

Nhưng mà Diệp Ninh thì sao?

Bọn họ quay đầu lại, nhìn về phía Diệp Ninh.

Chương 835: Người chín ngàn năm trước 3

Lại phát hiện Diệp Ninh nhíu mày thật sâu, trong mắt tràn ngập kinh ngạc, dường như cái gì cũng không hiểu rõ vậy. Nam Cung Lương Nhân cũng phát hiện ra điểm này, hỏi.

“Diệp đại nhân phát hiện ra cái gì rồi?”

Diệp Ninh lắc đầu, hắn không phát hiện ra cái gì.

Chỉ là kiếm Phương Chính, bội kiếm thuộc về Giám Chính đời đầu tiên vẫn luôn ngủ say trong văn đảm. Đột nhiên bất ngờ bắt đầu run rẩy.

Giống như là có thứ gì đó, hấp dẫn nó. Điều này khiến cho Diệp Ninh cảm thấy khó tin.

Có thể khiến cho loại thứ như kiếm Phương Chính như thế này, nhất định là có liên quan đến nó. Giám Chính đời đầu tiên?

Hoặc là người khác?

Ánh mắt của Diệp Ninh, lướt qua Xà Vương, nhìn về phía ngọn núi hình người đang run rẩy ở phía sau, lẩm bẩm nói.

“Người đó là ai?”

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng. Đây không phải một ngọn núi.

Hoặc là nói, trong ngọn núi này, có một người.

Một người vào lúc này, đang tràn ngập mơ hồ và đau khổ.

“Người đó là ai?”

Xà Vương nghe thấy câu hỏi của Diệp Ninh, sau đó nhìn về phía ngọn núi lớn hình người, trong mắt lộ ra thần sắc cười trên nỗi đau của người khác.

“Hắn ta là một người đáng thương.”

“Một người đáng thương lặng lẽ cống hiến, nhưng mà lại gặp phải sự phản bội.”

“Nhưng cũng chính bởi vì hắn ta, mới cho tộc ta cơ hội thoát khỏi giam cầm, vì thế bản vương, nhất định phải cảm ơn hắn ta!”

Những lời nói này, khiến cho sắc mặt Tiên Môn đại biến.

“Hắn ta?”

Có người không nhịn được hỏi.

“Lẽ nào nói ngọn núi hình người này, đúng thật là do người sống biến thành?”

Chín ngàn năm trước, ngọn núi này bất ngờ biến thành hình người, trong Tiên Môn đã có phán đoán tương tự.

Chỉ là nó quá hoang đường, không hề được công nhận rộng rãi.

Sau đó, cũng chưa từng tìm thấy được manh mối gì, vì thế cũng không có người nào coi trọng nó nữa.

Nhưng mà bây giờ, nhìn thấy ngọn núi hình người này đang run rẩy, mọi người không thể không liên tưởng theo phương hướng này.

“Nhìn xem, các ngươi không có ai biết hắn ta, thế mà lại không có một người nào biết!”

Ý vị trào phúng trong mắt Xà Vương càng ngày càng nồng đậm.

“Đây chính là Nhân tộc sao?”

“Đến anh hùng bảo vệ mình là ai cũng không biết.”

“Để cho anh hùng đau khổ, thậm chí còn muốn chém giết hậu nhân của anh hùng, đây chính là Nhân tộc sao?”

Những lời nói này, ý vị mỉa mai thật sự quá đậm rồi.

Có điều bình thường mà nói, những người có mặt ở đây, đều không phải nhân vật đơn giản gì, lời nói có độc ác hơn nữa, thật ra cũng rất khó khiến cho bọn họ sụp đổ.

Nhưng lúc này, lại không biết vì sao, những lời nói của Xà Vương, đúng là khiến cho bọn họ có một loại cảm giác mặt dày đỏ bừng, trong lòng càng là hoang mang khó hiểu.

“Anh hùng nào, ngươi đang nói bừa cái gì thế? Chúng ta chém giết hậu nhân của anh hùng bao giờ?”

Chí Dương đạo nhân đứng ra, lớn tiếng chất vấn.

Chỉ là sâu trong lòng ông ta, lại có một cỗ chột dạ không thể hiểu nổi.

“Hay lắm, nếu như các ngươi muốn nghe, vậy thì bản vương sẽ nói cho các ngươi nghe, để cho các ngươi biết được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì…”

Xà Vương rất vui vẻ.

Bởi vì hắn ta muốn thông qua chuyện này, để sỉ nhục, để đả kích Nhân tộc. Chuyện này đúng thật là quá thú vị rồi.

Đứng ở góc độ là kẻ thù của Nhân tộc, hắn ta thật sự nghĩ thôi, cũng cảm thấy vui đến nở hoa.

“Chín ngàn năm trước…”

Xà Vương lên tiếng.

Vừa mới lên tiếng, chính là chín ngàn năm trước.

Đối với Ma Tông, Phật Môn mà nói, chín ngàn năm trước rất xa xôi. Bọn họ cũng không biết chín ngàn năm trước đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà đối với Tiên Môn mà nói, chín ngàn năm trước, lại không phải là một năm đơn giản. Điểm này, Diệp Ninh hiểu rất rõ.

Hắn đã sớm biết được toàn bộ chuyện này từ trong tin tức nội gián mà Bùi Ngữ Hàm và Nam Cung Lương Nhân đưa đến. Chín ngàn năm trước, là ngày gia cố phong ấn lần trước.

Cũng chính là chín ngàn năm trước, phong ấn lung lay sắp đổ, vốn dĩ là thời khắc nguy cấp. Nhưng không biết vì sao, đột nhiên được gia cố rồi.

Sau khi Tiên Môn đến đây, chỉ có thể nhìn thấy một ngọn núi lớn hình người, thay thế ngọn núi ban đầu.

Quả nhiên, sau khi nghe đến năm này, rất nhiều người của Tiên Môn đều là sắc mặt có chút thay đổi.

“Chín ngàn năm trước, có một cường giả tuyệt thế, hắn ta vô cùng cường đại, không cần đao kiếm, không cần bất kỳ vũ khí gì, chỉ dùng hai tay, trấn áp Cửu Châu, đánh cho Tiên Môn cúi đầu, Ma Tông nghe lệnh, bát hoang lục hợp, không ai không nghe hiệu lệnh của hắn ta, nhật nguyệt chiếu sáng, không nơi nào không phải lãnh thổ của hắn ta!”

Xà Vương trầm giọng nói.

“Người này, chính là Hoàng đế khai quốc của Đại Chu, Cơ Hạo Thiên!!!”

Cơ Hạo Thiên!

Cái tên này bất ngờ thốt ra từ trong miệng của Xà Vương, lập tức dẫn đến hiệu quả chấn động lòng người. Chỉ có điều, cho dù là chấn động, cũng là mỗi người mỗi khác.

Chương 836: Đây chính là kết cục của anh hùng

Ví dụ như Diệp Ninh, Ma Tông, thậm chí là… Phật Môn!

Tuy Phật Môn là người đến từ bên ngoài, nhưng cái tên Cơ Hạo Thiên không thể chưa từng nghe qua, đây là sự tồn tại vô địch thiên hạ hàng vạn năm trước, thông thần Võ đạo, cứng rắn nâng cao giới hạn của võ giả, chỉ dựa vào hai nắm đấm, đã có thể đánh cho tất cả người của Tiên Môn không ngẩng đầu lên được.

Đối vói bọn họ mà nói, đột nhiên nghe được cái tên này, là sự chấn động đơn thuần.

Bởi vì bản thân cái tên này, đã có sức mạnh khiến lòng người chấn động rồi.

Chỉ là sâu trong lòng, lại là khó tránh khỏi có chút nghi hoặc, bọn họ không hiểu, vì sao đột nhiên Xà Vương lại nhắc đến Cơ Hạo Thiên? Tất cả những điều này, có liên quan gì đến Cơ Hạo Thiên sao?

Tâm thái của Diệp Ninh và một vài người cũng là như thế, nhưng mà đối với Tiên Môn mà nói, lại rõ ràng không giống

lắm. Cái tên Cơ Hạo Thiên, từ trước đến nay đều là cấm kỵ của Tiên Môn.

Rất ít khi có người nhắc đến nó.

Càng là cường giả đỉnh cấp, càng sẽ cố ý tránh né cái tên này. So với những người khác bọn họ ai cũng hi vọng người đời sẽ quen Cơ Hạo Thiên.

Nguyên nhân là cái gì? Rất đơn giản.

Bởi vì bọn họ từng dùng tư thái thấp kém nhất, quỳ rạp dưới chân Cơ Hạo Thiên. Ở khắp thiên hạ này, có nơi nào không phải đất của vua. Binh trên đất của vua, có ai không phải vương thần.

Câu nói này từ xa xưa đã có, nhưng chưa từng có người nào tiến hành như vậy, bởi vì vẫn luôn có một vài người, không thể dùng vương pháp thế tục để trói buộc, vẫn luôn có một vài người, nhảy ra khỏi khuôn khổ đó, độc lập với thế giới.

Những người này, không tránh khỏi có sự tồn tại của Tiên Môn.

Khi Cơ Hạo Thiên xưng bá, Ma Tông suy yếu, bị Tiên Môn áp cho không ngẩng đầu lên được, quy phục Đại Chu, đối với bọn họ mà nói không hề có chút áp lực tâm lý nào. Bởi vì kẻ yếu là không có quyền lực lựa chọn.

Phụ tùng vương pháp của Đại Chu, đối với Ma Tông mà nói không có chỗ xấu, ngược lại còn có thể nhờ thế mà có được sự bảo vệ của Đại Chu, có thể mang đến cho bọn họ cơ hội để thở.

Vì thế Ma Tông, thậm chí toàn bộ Ma đạo, đều tình nguyện quy phục.

Tuy trong lòng có chút cảm giác nhục nhã, nhưng kết hợp với tình cảnh của bản thân để nhìn, cũng không hề khó chấp nhận. Còn về phần Phật Môn, Phật Môn vạn năm trước, còn chưa có thành tựu như bây giờ, hơn nữa nằm ở tây vực xa xôi, thì không cần nhắc đến nữa.

Vậy thì, chỉ còn lại Tiên Môn rồi. Tiên Môn là phía gánh chịu trùng kích mãnh liệt nhất.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Tiên Môn là thế lực mạnh mẽ nhất lúc đó, cũng chính là thế lực không chịu quản lý nhất. Tu sĩ Tiên Môn, từ trước đến nay luôn tự xưng mình là tiên nhân, vẫn luôn tự hào vì xuất trần tự do.

Bọn họ làm sao có thể tình nguyện thần phục Cơ Hạo Thiên?

Vương pháp thế tục, dựa vào cái gì mà trói buộc người tu hành?

Sự kiêu ngạo trong lòng, cùng với tư thái cao ngạo từ trước đến nay, khiến cho bọn họ bắt đầu đối kháng với Đại Chu mà không có điều gì bất ngờ. Sau đó kết quả mọi người đều biết.

Cao ngạo của Tiên Môn bị Đại Cbu đánh vỡ nát.

Bọn họ cho rằng bản thân cao cao tại thượng ở trên mây, nhưng mà rất nhanh đã bị đánh cho rơi xuống cát bụi. Binh phong của Đại Chu, giẫm lên mỗi một sơn môn của Tiên Môn.

Đặc biệt là mười ba tông Tiên Môn, càng là dưới sự áp bức của hoàng quyền, không thể không mở tất cả bí mật ở trong tông môn ra. Hơn nữa trên mặt bọn họ còn phải nở nụ cười.

Đây chính là uy nghiêm năm đó của Cơ Hạo Thiên.

Cơ Hạo Thiên chính là muốn dùng loại phương thức này, nói cho người thiên hạ biết, cái gì là Đại Chu, cái gì là Thiên Tử.

Ở trong phạm vi thế lực của Cơ Hạo Thiên, cho dù ngươi là Tiên Môn, ngươi cũng nhất định phải phục tùng vương quyền, mà không thể có một chút đặc quyền nào! Loại chuyện này, mọi người ai cũng biết.

Rất khó tưởng tượng. Nhưng lại trở thành hiện thực.

Tiên Môn không phải chưa từng suy tàn, nhưng mà mất mặt thì vẫn còn bên trong, mất bên trong vẫn còn có thể có chút thể diện. Nhưng mà Cơ Hạo Thiên, lại dùng phương thức tàn khốc nhất, trực tiếp nhất, đánh vỡ nát tất cả mặt mũi tôn nghiêm. Dưới khuôn mặt tươi cười đạo đức giả của Tiên Môn, lại ẩn giấu sự nhục nhã không thể nào hình dung được.

Vì thế bọn họ mới muốn báo thù!

Thứ Cơ Hạo Thiên mang đến cho bọn họ là tuyệt vọng trước nay chưa từng có.

Bọn họ muốn dùng thủ đoạn của mình, từng chút từng chút một phá hủy tất cả những gì Cơ Hạo Thiên sáng lập ra, điều này sẽ khiến cho bọn họ có một loại cảm giác sung sướng vì đã phục thù, ở trong quá trình này, bọn họ gần như lại trở về bộ dáng cao cao tại thượng ngày trước.

Nhưng đáng tiếc, lần này lại gặp phải kẻ yêu nghiệt như Diệp Ninh.

…

Chương 837: Đây chính là kết cục của anh hùng 2

Tóm lại, khi Tiên Môn nghe thấy cái tên Cơ Hạo Thiên, khoảnh khắc đó thật sự là vô cùng chột dạ, trong lòng dâng lên hàng vạn tâm tình khác nhau.

Cũng không biết có bao nhiêu người, vào lúc này sinh ra lòng chán ghét.

“Ngươi nhắc Cơ Hạo Thiên làm cái gì?”

Xà Vương nhìn vào sắc mặt của đám người Tiên Môn, càng ngày càng cảm thấy buồn cười, ý vị sâu xa nói.

“Không phải các ngươi muốn biết chân tướng sao? Nếu như muốn biết chân tướng, vậy thì nhất định phải nhắc đến Cơ Hạo Thiên!”

Đám người Tiên Môn cau mày thật chặt.

Bọn họ không hiểu.

Trong đôi mắt giống như đèn lồng của Xà Vương tràn ngập thần sắc trào phùng nồng đậm.

“Chín ngàn năm trước, Đại Chu lập quốc một ngàn năm, chính là lúc Cơ Hạo Thiên xuân thu cực thịnh, hùng uy thao thiên.”

“Nghe nói, lúc đó, Võ đạo của Cơ Hạo Thiên lại có đột phá, không chỉ bước ra con đường trước nay chưa từng có, hơn nữa còn khiến cho con đường này lan truyền ra càng xa hơn.”

“Lúc đó, Cơ Hạo Thiên chính là vô địch, cô độc như tuyết… Hắn ta đã không có theo đuổi gì nữa, thế gian này cũng không

có người nào có thể chiến đấu với hắn ta, vì thế, hắn ta bắt đầu thăm dò bí mật của thế giới này, hắn ta muốn hoàn toàn thấu hiểu thế giới này."

Nói đến đây, đột nhiên biểu cảm của Xà Vương có chút biến hóa, vốn dĩ trong đôi mắt tràn ngập mỉa mai, bây giờ lại dâng lên một tia hận ý.

"Sau đó cái tên đáng chết này, đã đến mười vạn ngọn núi!"

Mười vạn ngọn núi? Mọi người lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Thế mà Cơ Hạo Thiên lại từng đến mười vạn ngọn núi.

Chuyện này đều chưa từng được ghi chép lại trong thư tịch. Mười vạn ngọn núi là vùng đất cấm kỵ, Yêu tộc không ra ngoài được, Nhân tộc cũng không vào được.

Nhưng rõ ràng cấm chế không ngăn cản được Cơ Hạo Thiên.

Thực lực của Cơ Hạo Thiên đã mạnh mẽ đến không thứ gì hạn chế được hắn ta, không có gì bất ngờ hắn ta đã đi vào mười vạn ngọn núi.

Nhìn từ biểu cảm của Xà Vương, Cơ Hạo Thiên đi vào mười vạn ngọn núi, rõ ràng đã mang đến ký tức đau đớn cho Yêu tộc.

Trên thực tế không cần nghĩ cũng biết, loại cường giả đỉnh cao của Nhân tộc như Cơ Hạo Thiên, đi vào mười vạn ngọn núi, có thể khiến cho Yêu tộc dễ chịu sao? Rõ ràng là chuyện không thể nào.

"Cơ Hạo Thiên vô địch ở nhân gian, sau khi đi vào mười vạn ngọn núi, ý đồ muốn tìm kiếm cường giả tộc ta để đánh một trận, ngày hôm đó, Yêu Vương của Yêu tộc tề tụ, đại yêu như sóng, nhưng mà tất cả lại bị hắn tá đánh bại, hắn ta giết ra một con đường máu, cuối cùng, không hề tiêu diệt tộc ta, mà thất vọng rời đi…"

Nói đến đây, cả người Xà Vương run rẩy.

Xà Vương rất nhục nhã.

Mọi người trầm mặc, bọn họ có thể cảm nhận được loại nhục nhã này của Xà Vương. Đặc biệt là Tiên Môn, đột nhiên phát

hiện thế mà bản thân mình và Xà Vương lại có cảm giác đồng cảm, mọi người đều có cảm nhận tương tự như thế.

Cơ Hạo Thiên cứ như thế không mời tự đến, giết đến tận cửa, ngược tất cả mọi người một lần dễ như trở bàn tay, sau đó lại vô cùng thất vọng, mất hết hứng thú…

Đây là một sinh linh có ngạo khí, tuyệt đối không thể chấp nhận sỉ nhục.

Xà Vương nhớ lại quá khứ, lúc đó hắn ta đã chịu sỉ nhục đến mức chỉ muốn tìm một cái khe hở để chui xuống, hắn ta hận không thể quyết chiến một trận với Cơ Hạo Thiên, cho dù là bị đánh chết, cũng dễ chịu hơn là sống mà nhục nhã như thế, nhưng mà chỗ bi ai nhất đó là, hắn ta đến cơ hội đánh trả cũng không có, khí thế của Cơ Hạo Thiên, có thể áp chế hắn ta không động đậy được…

Vì thế, nỗi nhục càng thêm sâu sắc hơn.

Cảnh tượng ngày hôm đó, trở thành ác mộng đối với hắn ta, thậm chí là đối với toàn bộ Yêu tộc.

Diệp Ninh có thể hiểu được, thảo nào hận ý của Yêu tộc lại nồng đậm đến mức độ này, vốn dĩ thời kỳ thượng cổ đã bị Nhân tộc đuổi vào mười vạn ngọn núi, huyết hải thâm thù, bây giờ lại bị Cơ Hạo Thiên làm tổn thương lần nữa.

Chỉ có thể nói là vô cùng thê thảm.

Có điều, không cần an ủi, tự bản thân Xà Vương cũng phấn chấn trở lại.

“Nhưng không sao cả, cuối cùng Cơ Hạo Thiên đã phải trả cái giá lớn cho những gì bản thân mình làm.”

“Cơ Hạo Thiên đi vào mười vạn ngọn núi, vậy thì nhất định sẽ phát hiện thông đạo hắc ám xâm nhập, hắn ta rất có hứng thú với chuyện này, thế mà lại một mình giết vào trong đó…”

“Trong thông đạo, lúc nào cũng có quái vật lang thang ra ngoài, thông đạo này rất không ổn định, mỗi lần quái vật sắp đến, tộc ta đều phải huyết chiến một trận, nhưng sau khi Cơ Hạo Thiên đi vào trong đó ba ngàn năm, trong thông đạo không còn có quái vật xuất hiện nữa, ta đoán, nhất định là đã bị Cơ Hạo Thiên giết hết rồi.”

Nói đến đây, thần tình của Xà Vương trở nên phức tạp.

Chương 838: Đây chính là kết cục của anh hùng 3

Cơ Hạo Thiên đúng thật là đã mang đến nhục nhã cho Yêu tộc, nhưng mà tư thái vô địch của hắn ta, cùng với khí thế trước đến nay chưa từng có, cũng khiến cho mọi người đau lòng, thông đạo hắc ám xâm nhập mà ngày nay bọn họ nhìn thấy mãnh hổ, chỉ có Cơ Hạo Thiên, kiên tâm có ta vô địch, thế mà lại giết vào trong đó.

“Trong thông đạo, rốt cuộc có cái gì?”

Khô Đạo Nhân không nhịn được hỏi.

Lúc này rất nhiều người cũng có chút chấn động, Cơ Hạo Thiên trỗi dậy từ dân thường, nhưng mà chuyện mà cả một đời Cơ Hạo Thiên làm, đúng là vô cùng hào khí, thế mà còn giết vào trong thông đạo, loại dũng khí này, khiến cho người khác không thể không thán phục.

Câu chuyện của Cơ Hạo Thiên, cho dù là người đời, rất nhiều lúc, cũng không thể không vì thế mà chấn động.

“Ngoại trừ Cơ Hạo Thiên, không có người nào biết được tình huống ở trong thông đạo, hoặc là nói nếu như các ngươi có ai có hứng thú, tự mình đi vào xem là được.”

Xà Vương cười lạnh.

Sau đó không có người nào trả lời. Đương nhiên bọn họ không dám.

Xà Vương không hề bất ngờ với kết quả này, bởi vì hắn ta cũng không dám.

Xà Vương tiếp tục nói.

“Sau khi từ thông đạo ra ngoài, Cơ Hạo Thiên đã rời khỏi mười vạn ngọn núi, tung tích của hắn ta, vốn dĩ ta không biết, nhưng mà sau này, Yêu Hoàng của tộc ta xuất thế, ta có được truyền thừa phương pháp vô thượng của Yêu Hoàng, che giấu khí tức của mình, rời khỏi mười vạn ngọn núi, lúc này mới tìm được dấu vết.”

“Hóa ra, sau khi Cơ Hạo Thiên rời khỏi mười vạn ngọn núi, đã đến núi Lưỡng Giới, hắn ta tìm được vùng đất phong ấn!”

“Nơi này, Cơ Hạo Thiên từng đến!!!”

Mọi người nghe xong, sắc mặt đại biến.

“Cái gì? Thế mà Cơ Hạo Thiên lại từng đến nơi này?”

“Hắn ta đến đây, làm cái gì?”

…

“Nếu như đã từng đến, vì sao không có bất kỳ dấu vết nào?”

Sắc mặt người của Tiên Môn vô cùng khó coi.

Năm đó bọn họ đầu hàng, Đại Chu thế lớn, dựa theo quy tắc, vốn dĩ nên nói hết bí mật vùng đất phong ấn ra, để cho Đại Chu trở thành thế lực gia cố phong ấn.

Nhưng khi đó trong lòng bọn họ không tình nguyện thừa nhận thất bại này, vẫn là một bên tình nguyện cho rằng bản thân mới là người thống trị thế gian, vì thế che giấu bí mật này, chưa từng nói cho người khác biết.

Không ngờ được, thế mà Cơ Hạo Thiên vẫn là tự mình tìm đến đây. Điều này khiến cho bọn họ vừa chấn động, vừa sợ hãi.

Cơ Hạo Thiên đến đây, nhất định biết được Tiên Môn có điều giấu diếm với hắn ta, với tính khí của Cơ Hạo Thiên, nhất định sẽ là một trận gió tanh mưa máu. Nhưng mà tại sao, thế mà lại không có bất kỳ câu chuyện nào tiếp theo?

Bọn họ mong chờ nhìn về phía Xà Vương, muốn biết được bước tiếp theo. Xà Vương lắc đầu, nói.

“Ai nói với các ngươi, hắn ta không có dấu vết nào?”

“Chỉ cần có mắt, thì nhất định có thể nhìn thấy, dấu vết mà hắn ta để lại.”

“Vì thế, các ngươi cứ việc mở to mắt ra đi, nhìn xung quanh là được!”

Mở to mắt. Nhìn thật kỹ?

Rất nhiều người ngẩng đầu lên, liếc nhìn xung quanh. Sau đó cứng người.

“Lẽ nào…”

Càng ngày càng có nhiều người nhìn về một phương hướng nào đó.

Nơi bọn họ nhìn, không phải chỗ nào khác, chính là ngọn núi hình người đang run rẩy kia.

Có người chỉ vào ngọn núi hình người, phát ra âm thanh bởi vì quá chấn kinh mà có chút sắc bén.

“Ngọn núi này, chính là Cơ Hạo Thiên!!!”

Cái gì!!!

Trong lòng mọi người chấn động, đúng thật là không thể dùng ngôn từ để hình dung.

Chỉ biết được vào thời khắc này, phần lớn mọi người đều mất đi năng lực suy nghĩ.

Mọi người chỉ dứng người nhìn ngọn núi ở trước mắt, trong con ngươi, tràn ngập vẻ không thể tin được. Cơ Hạo Thiên chính là ngọn núi hình người! Ngọn núi hình người chính là Cơ Hạo Thiên!

Chín ngàn năm trước!

Thời gian này, vừa đúng lúc là thời gian Cơ Hạo Thiên mất tích! Bóng lưng hùng vĩ này.

Nhìn trông có chút quen thuộc. Hóa ra là như thế. Hóa ra là như thế!

Đúng rồi, mọi thứ đều phù hợp rồi!

Đại Chu tìm Cơ Hạo Thiên nhiều năm như vậy, thế mà lại ở đây!

“Hoàng đế khai quốc của Đại Chu, không hề rời khỏi thế giới này, người đó vẫn luôn ở đây!”

Trong lòng Diệp Ninh cũng vô cùng chấn động.

Lúc đầu những lời Nam Cung Lương Nhân từng nói, sức mạnh mà thế giới này có thể dung nạp có giới hạn. Nếu như có người, thực lực vượt qua giới hạn.

Vậy thì không thể không rời khỏi thế giới này. Người tu hành sẽ trực tiếp phi thăng, đi đến Tiên Giới.

Võ đạo, cường giả Nho đạo khác, sẽ không được Tiên Giới dẫn dắt, nhưng mà lại có thể rời khỏi thế giới này, đi vào trong hư vô mênh mông. Sau khi biết được chuyện này, Diệp Ninh cho rằng Cơ Hạo Thiên nhất định là đã đi vào hư vô.

Không ngờ được, thế mà lại là sai lầm, Cơ Hạo Thiên chưa từng rời khỏi đây, từ đầu đến cuối vẫn luôn ở nơi này. Ngọn núi này, chính là Cơ Hạo Thiên.

Chương 839: Đây chính là kết cục của anh hùng 4

"Hắn ta, vì sao hắn ta lại biến thành ngọn núi hình người?"

Chí Dương đạo nhân run rẩy, hỏi.

"Đáp án này không phải nhà ngươi đã đoán ra được rồi sao? Thế nào? Ngại nói ra? Hay là không dám nói?"

Xà Vương cười một tiếng, nói.

"Nếu như các ngươi không muốn nói, vậy thì bản vương sẽ nói rõ ràng!"

"Chín ngàn năm trước, phong ấn chấn động, nguy cơ sụp đổ, sau khi phát hiện ra, Cơ Hạo Thiên dùng cơ thể mình dung nhập vào cửu đỉnh, thần hồn dung nhập vào ngọn núi!"

"Cho nên, ổn định được phong ấn, khiến cho thế giới này, lại lần nữa yên ổn chín ngàn năm!"

"Hắn ta quay phía lưng với thế giới, là bởi vì mặt chính diện của hắn ta, đang đối mặt với đối thủ tàn khốc nhất của thế gian."

"Vì thế, hắn ta không thể không làm như thế, chỉ có như thế, mới có thể bảo vệ được vô số sinh linh của thế giới này!"

"Hắn ta vẫn luôn đang cô độc chiến đấu, hắn ta không muốn sống cô độc!"

"Nhưng tất cả những điều này, không có người nào biết!"

Nói đến cuối cùng, giọng nói của Xà Vương hiện ra có chút bi ai.

Cho dù chủng tộc khác nhau, trận doanh cũng khác nhau, thậm chí giữa hai bên còn có thù hận, nhưng mà khi nhắc đến chuyện này, Xà Vương đối với Cơ Hạo Thiên, cũng chỉ còn lại kính trọng vô cùng vô tận.

Bởi vì không cần biết hắn ta có thừa nhận hay không, trong những người mà Cơ Hạo Thiên bảo vệ, cũng bao gồm cả Xà Vương, cùng với toàn bộ Yêu tộc. Nhìn vẻ mặt bàng hoàng, thậm chí hoang mang của đám người Tiên Môn.

Trong mắt Xà Vương, lóe lên một tia cảm khái.

"Nhưng mà có những người, lại ở sau lưng, gọi mưa gọi gió!"

"Bọn họ, đang cố gắng hết sức phá hoại Đại Chu!"

"Bọn họ, dùng âm mưu và giết chóc, khống chế toàn bộ thế gian này!"

"Bọn họ hưởng thụ sự yên bình mà Cơ Hạo Thiên mang đến, nhưng mà lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất để phản bội hắn ta!"

"Đây chính là Nhân tộc sao?"

"Đây chính là kết cục của anh hùng Nhân tộc sao?"

"Ha ha, ha ha ha, ha ha ha…"

Lần này, đối mặt với chất vấn và trào phúng của Xà Vương.

Lại không có người nào trả lời.

Chỉ có sự im lặng…

Tâm thái của Xà Vương rất phức tạp.

Từ quan hệ mà nói, hắn ta nhất định là chán ghét, thù hận Cơ Hạo Thiên.

Dù sao hắn ta cũng là Yêu tộc, mà Cơ Hạo Thiên là Nhân tộc.

Nhân tộc và Yêu tộc đối đầu, có huyết hải thâm thù.

Ngoại trừ chuyện đó ra, Cơ Hạo Thiên còn từng giết đến mười vạn ngọn núi, mạnh mẽ giẫm Yêu tộc xuống dưới chân, khiến cho một chút tôn nghiêm cuối cùng của bọn họ cũng tiêu tán theo gió.

Suy nghĩ từ những phương diện này, Xà Vương nên cười trên nỗi đau của người khác, hắn ta nên khoa chân múa tay, một

người làm quan cả họ được nhờ. Trên thực tế, hắn ta cũng thể hiện ra như thế.

Nhưng Xà Vương biết, hắn ta chỉ là thể hiện ra ngoài bề mặt mà thôi, ở sâu trong lòng hắn ta, đối với Cơ Hạo Thiên, hắn ta luôn rất kính trọng. Kính trọng Cơ Hạo Thiên trỗi dậy từ người bình thường, bước ra một con đường trước nay chưa từng có.

Kính trọng đánh vỡ trật tự cũ của hắn ta, quyết tâm giẫm lên Tiên Môn, trấn áp bát hoang lục hợp. Càng kính trọng sự vĩ đại của hắn đối với nhân gian, dùng thân thể dung nhập vào phong ấn, bảo vệ toàn bộ thế giới này.

Người như thế, cho dù là có hận như thế nào, hận đến tận xương cốt, cũng không thể không viết một chữ "phục" với hắn ta. Xà Vương là kẻ địch, còn bị phong thái mà Cơ Hạo Thiên thể hiện ra mà tâm phục khẩu phục.

Cũng chính bởi vì như thế, Xà Vương mới càng khinh thường Nhân tộc. Chính xác mà nói, là đám Tiên Môn của Nhân tộc.

"Ta là một Yêu tộc, còn phải nhận phần ân tình này của Cơ Hạo Thiên, nhưng mà đám người Tiên Môn các ngươi thì sao? Các ngươi đã làm cái gì? Các ngươi xứng với hắn ta sao?"

Xà Vương lướt nhìn Tiên Môn.

Cảm xúc cực kỳ phức tạp của hắn ta, vào khoảnh khắc này đều biến thành tức giận. Vốn dĩ Xà Vương không có lập trường để chất vấn cái gì.

Nhưng mà tất cả mọi người nghe giọng nói chất vấn của hắn ta, lại có một loại cảm giác không ngẩng đầu lên được.

"Hóa ra Cơ Hạo Thiên vẫn luôn ở đây, hắn ta hi sinh tự do của bản thân mình, bảo vệ tất cả thế giới."

Khô Đạo Nhân lẩm bẩm nói.

Có một vài người thất thần, ai có thể ngờ được, Hoàng đế khai quốc của Đại Chu, thế mà lại chính là một ngọn núi hình người. Cơ Hạo Thiên không hề gióng trống khua chiêng tuyên truyền, chỉ âm thầm, làm chuyện lớn như thế.

Sự vĩ đại như thế này, khiến cho người khác xấu hổ.

“A di đà phật.”

Pháp Giác nhắm hai mắt lại, hắn ta không biết nên nói cái gì, nhưng mà hàng mi run rẩy, có thể chứng minh được lú này nội tâm hắn ta không bình tĩnh như thế nào.

Cửu Châu không hổ là trung tâm của thế giới.

Từ xưa đến nay, cưỡng giả trong trời đất này, đều xuất thân từ vùng đất Cửu Châu. Cơ Hạo Thiên chính là người như thế.

Chương 840: Mỗi lần hắn đau lòng

Chỉ có điều, Cơ Hạo Thiên so với những cường giả khác mà nói, càng nhiều hơn mấy phần khí thế trong ngực ôm thiên hạ. Đây chính là đế vương sao?

Thế đạo hỗn loạn, thiên hạ đại loạn, tay cầm kiếm ba thước, lập ra vô số quân công, sau khi thành lập Đại Chu, chính là người vô địch, nhưng âm thầm hóa thành phong ấn, bảo vệ tất cả mọi người.

Đây chính là trách nhiệm của đế vương!

Cuối cùng Pháp Giác cũng hiểu được, vì sao người đời, đều tự hào với thân phận “người Chu”.

Có một vị đế vương vĩ đại như thế, bắt đầu từ thời đại của Cơ Hạo Thiên, đã tiếp tục truyền thừa sự cao ngạo này, điều này đủ để mang đến cho người khác vốn liếng để tự hào.

“Cũng chính là nói, Cơ Hạo Thiên vẫn còn đang ở nhân gian…”

Diệp Ninh kìm nén cảm xúc hỗn loạn ở trong lòng xuống. Góc độ hắn nhìn chuyện này không quá giống với mọi người.

Đây là bởi vì thân phận của Diệp Ninh, hắn không hề quên, bản thân là Giám Chính Viện giám sát, là trọng thần của Đại Chu.

Tin tức Cơ Hạo Thiên còn ở đây, đối với hắn, thậm chí đối với toàn bộ Đại Chu tuyệt đối có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Nếu như Cơ Minh Nguyệt biết được chuyện này, cũng không biết sẽ là tâm tình như thế nào.

Trong quá khứ Cơ Minh Nguyệt nằm gai nếm mật, cẩn thận từng chút một bảo vệ sự thống trị của Đại Chu, ở sâu trong lòng luôn khát vọng có thể hồi phục vinh quang của tổ tiên. Mà tổ tiên của bản thân mình, hóa ra chưa bao giờ rời đi.

Cơ Hạo Thiên vẫn luôn ở nhân gian.

Tin tức mà Xà Vương nói ra thật sự quá kinh người rồi. Kinh người đến mức khiến cho Nam Cung Lương Nhân cũng có chút chấn động.

Mà người chấn động nhất, đương nhiên vẫn là Tiên Môn.

Tâm tình của Tiên Môn, hoàn toàn khác so với Diệp Ninh, Phật Môn, Ma Tông. Sau khi Xà Vương nói xong những lời này.

Đám người Tiên Môn đúng thật là có một loại cảm giác tam quan đảo ngược.

“Không thể nào, chuyện này không thể nào, sao có thể như thế…”

Có người đau đớn ôm lấy đầu, phát ra lời nói vội vàng. Tin tức này tuyệt đối là giả!

Là Yêu tộc đang nói bừa! Là Xà Vương đang làm loạn tâm trí của ta! Chúng ta không tin.

Bọn họ là không muốn tin, cũng là không dám tin!

Bởi vì nếu như tin tức này là thật, vậy thì Tiên Môn nên đặt ở địa vị nào? Những năm nay chuyện mà Tiên Môn làm, làm sao giải thích được nữa!

Cơ Hạo Thiên chưa bao giờ đi xa, hắn ta vẫn luôn âm thầm bảo vệ mọi người.

Nhưng mà Tiên Môn, lại ở sau lưng, phá hoại cơ nghiệp của người có ân lớn đối với bọn họ. Trong chớp mắt, bọn họ nhớ đến rất nhiều rất nhiều chuyện.

Chín ngàn năm trước, sau khi Tiên Môn phát hiện phong ấn trở nên ổn định, bất ngờ vô cùng vui mừng.

Dù sao đây là chuyện tui lớn bằng trời. Loại vui mừng này, kéo dài rất nhiều năm.

Rất nhiều cường giả Tiên Môn, thậm chí còn cảm thấy, đây là sắp xếp của ông trời, là sự yêu thương của ông trời đối với Tiên Môn. Tiên Môn đáng được thịnh vượng, đến ông trời cũng đang giúp ta.

Bây giờ nghĩ lại, đúng thật là đỏ mặt xấu hổ.

Hóa ra người khiến cho phong ấn ổn định, từ đầu đến cuối không phải bọn họ, mà là Cơ Hạo Thiên bị bọn họ coi là cấm kỵ, ở trong lòng vẫn luôn mắng người đó không biết bao nhiêu lần!

Mỗi người đều có một loại cảm giác mặt dày đỏ bừng. Bởi vì chuyện này rất đánh mặt.

Bọn họ vu khống Cơ Hạo Thiên lâu như thế. Đối đầu với Đại Chu lâu như thế.

Thậm chí có một thời gian còn đừng thiếu chút nữa hủy diệt Đại Chu. Nhưng mà kết quả thì sao?

Thế mà bản thân bọn họ lại nhận đại ân đại đức của Cơ Hạo Thiên! Đây là mỉa mai như thế nào?

Người của Tiên Môn, rất nhiều lúc đều là chỉ nhìn vào lợi ích, trên thực tế không chỉ là người của Tiên Môn, người đời đều là như thế.

Nhưng điều này không đại biểu, bọn họ không có tam quan tối thiểu.

Ít nhất, chuyện vong ân phụ nghĩa này, bản thân nó đã là chuyện không ngẩng đầu lên được. Không cần biết bọn họ có muốn hay không, bọn họ đúng là đã nhận ân tình của Cơ Hạo Thiên.

Vì thế, bọn họ không có gì để nói, không có gì để cãi lại.

Cho dù là Cô Tuyệt từ trước đến nay vẫn luôn cứng miệng, vào lúc này cũng rơi vào trong im lặng, bà ta nhìn ngọn núi lớn, ánh mắt bất ngờ trở nên phức tạp.

“Thế nào? Lại không nói gì nữa rồi?”

Xà Vương không hề có ý bỏ qua cho bọn họ, hắn ta cười lạnh nói.

“Vì thế ta không nói sai đúng không, Nhân tộc, đúng thật đều là những kẻ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa.”

Nghe xong, Khô Đạo Nhân có chút bất mãn, nói.

“Yêu nghiệt, ngươi muốn mắng Tiên Môn thì mắng Tiên Môn, đừng có lôi toàn bộ Nhân tộc vào, là Tiên Môn vong ân phụ nghĩa, ở sau lưng làm những chuyện bẩn thỉu xấu hổ đó!”

Nói xong, Khô Đạo Nhân cũng có mấy phần tức giận, nhìn về phía đám người Tiên Môn, cười lạnh nói.

“Nhìn xem, đây chính là chuyện tốt mà các ngươi làm, luôn miệng nói nhân nghĩa đạo đức, nhưng ở sau lưng toàn làm những chuyện dơ bẩn.”

Chương 841: Mỗi lần hắn đau lòng 2

“Các ngươi thường xuyên gây họa cho người trong thiên hạ, nói Ma tu tàn nhẫn vô sỉ, không thể tin tưởng.”

“Nhưng mà các ngươi thì sao? Các ngươi nghĩ đến chuyện mà bàn thân mình từng làm với Đại Chu, nghĩ đến những món nợ máu của bản thân mình, các ngươi không cảm thấy áy náy sao?”

Những lời nói này, khiến cho đám người Tiên Môn càng thêm day dứt.

Nhưng cũng có không ít người cũng bắt đầu tức giận.

Sự sỉ nhục của tặc tử Ma Tông, khiến cho bọn họ khó chấp nhận nhất, vì thế có người tức giận nói.

“Chuyện của Cơ Hạo Thiên, chúng ta không biết, nếu như biết như thế, sao có thể làm như vậy?”

Pháp Giác cười lạnh một tiếng, nói.

“Một câu không biết, là có thể che đậy những tội nghiệt mà mình phạm phải sao? Các ngươi cảm thấy may mắn, trận chiến Chương Hà người thất bại là các ngươi, nếu như các ngươi chiến thắng, Đại Chu sẽ hủy diệt, tương lai chân tướng ở đây bại lộ, các ngươi nên đối mặt với Cơ Hạo Thiên như thế nào? Các ngươi nên giải thích như thế nào với người đời?”

Mọi người liên tục lên án, khiến cho Tiên Môn có chút không chịu nổi. Tại sao chỉ trong chớp mắt, bọn họ đã trở thành thủ phạm cầm đầu rồi. Có người đứng ra nói.

“Chuyện này, cho dù là Tiên Môn sai, nhưng các ngươi cũng không xứng chỉ trích Tiên Môn!”

Trong Ma Tông có lão ma âm dương quái khí.

“Loại người vong ân phụ nghĩa như các ngươi, sẽ bị người thiên hạ trừng phạt!”

Lời nói này, trong quá khứ Tiên Môn từng dùng để nói Ma Tông, bây giờ nguyên vẹn không thiếu từ nào được trả về, khiến cho không ít người cảm thấy sảng khoái.

“Thật là nực cười, Cơ Hạo Thiên làm như thế, lẽ nào là chúng ta yêu cầu sao? Nếu như hắn ta không muốn, hắn ta hoàn toàn có thể không làm như thế!”

Có người bởi vì tức giận, có chút mất đi lý trí nói.

“Đúng thế, nếu như Cơ Hạo Thiên không làm như thế, làm gì có chỗ cho ngươi bây giờ nói linh tinh, ngươi đã sớm chết ở trong miệng quái vật, biến mất ở trên thế giới này rồi!”

…

Tiếng tranh cãi, vẫn luôn không ngừng.

Một khi chân tướng mọi chuyện được phơi bày, lập tức đã khơi dậy sóng lớn ngập trời. Khiến cho cảm xúc trong lòng mọi người, trong chớp mắt đã đồng loạt dâng trào.

Chỉ có điều, Tiên Môn từ trước đến nay vẫn luôn giỏi dùng công phu miệng, thích lấy nhân nghĩa đạo đức ra để nói nất, rõ ràng đã rơi xuống thế hạ phong. Đây là thời khắc nhếch nhác nhất của bọn họ.

Bởi vì bọn họ đúng thật là không có đạo lý, không đứng vững được chân.

Rất nhiều người bị nói đến á khẩu không nói được nên lời, trong lòng vừa xấu hổ, vừa tuyệt vọng, bọn họ vô cùng khát vọng có người có thể giải vây cho bọn họ, sau đó đúng thật đã xuất hiện một người.

“Không cần phải tranh luận nữa.”

Có người lên tiếng. Tất cả mọi người đều nhìn sang. Phát hiện người nói là Diệp Ninh.

Ma Tông và Phật Môn đương nhiên sẽ ngậm miệng.

Đám người Tiên Môn không thể tin được.

Bọn họ không ngờ được, thế mà Diệp Ninh lại nói đỡ cho bọn họ. Điều này khiến cho bọn họ cảm thấy có chút thần kỳ.

Nhưng mà Diệp Ninh hoàn toàn không có ý định nói đỡ cho bọn họ.

"Đúng sai công tội, sẽ tự có người đời đánh giá, chuyện ngày hôm nay, đã được định trước là sẽ truyền ra ngoài, định luận như thế nào, sẽ có người thiên hạ quyết định, ngươi nói không tính, ta nói cũng không tính, vì thế, không cần phải tranh luận nữa."

Trong đôi mắt Diệp Ninh lóe lên một tia sắc bén…

"Chuyện này thay vì tranh luận, còn không bằng nghĩ đến chính sự, các hạ không giải thích, những hành động hôm nay mình làm!"

Diệp Ninh nhìn chằm chằm Xà Vương.

Đám người lập tức bừng tỉnh.

Bọn họ nhanh chóng dùng ánh mắt không mất thiện cảm nhìn qua đó.

Bọn họ giống như tỉnh lại từ trong mơ, hôm nay không phải là lúc cãi nhau. Thần sắc Xà Vương hơi thay đổi, nhìn về phía Diệp Ninh, hỏi.

"Các hạ là ai?"

Có người nào đó nói.

"Giám Chính Viện giám sát, Diệp Ninh."

Nghe xong, trong lòng Xà Vương hơi động.

"Ngươi chính là Diệp Ninh!?"

Danh tiếng của Diệp Ninh, Xà Vương đã sớm nghe như sét đánh bên tai.

Trong một khoảng thời gian ngắn, đã trở nên vô cùng nổi tiếng.

Có thể được coi là chủ nhân may mắn, thế mà lại có thể khiến cho Đại Chu đang hấp hối cứng rắn cứu lại. Không chỉ như thế, còn áp chế mười ba tông Tiên Môn.

Diệp Ninh, đã sớm là kẻ địch đứng đầu trong lòng Yêu tộc. Không ngờ được, thế mà hôm nay lại gặp mặt ở trong tình huống này. Diệp Ninh nhìn Xà Vương thật sâu.

"Cho dù ngọn núi hình người này là Cơ Hạo Thiên, cho dù Tiên Môn đúng là phạm sai lầm, nhưng chuyện này cũng không phải lý do để các hạ có thể phá hủy phong ấn!"

Đám người nhao nhao gật đầu.

Khoảnh khắc này, cho dù là Tiên Môn, cũng có chút ý cùng chung mối thù. Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Xà Vương.

Dường như lúc nào cũng có khả năng sẽ ra tay với Xà Vuong.

Đám người liên thủ mang đến áp lực cực lớn, nhưng Xà Vương lại không sợ, hắn ta vẫn như trước lắc đầu nói.

"Ta nói lại một lần nữa, ta không có ý phá hoại phong ấn, ta chỉ là muốn làm yếu đi một phần sức mạnh của phong ấn, cởi bỏ sự trói buộc của mười vạn ngọn núi, khiến cho tộc ta lấy lại được tự do mà thôi!"

Chương 842: Mỗi lần hắn đau lòng 3

Diệp Ninh lắc đầu.

"Hướng đến tự do không hề sai, sai là ở phương thức, ngươi làm suy yếu phong ấn, đây là đang phạm sai lầm nghiêm trọng, tính nghiêm trọng của hắc ám xâm nhập so với ngươi nghĩ còn nghiêm trọng hơn nhiều, hành động ngày hôm nay của ngươi, có lẽ sẽ gieo xuống mầm họa khiến cho toàn bộ thế giới hủy diệt!"

Những lời Diệp Ninh nói, chính là sự thật, không có một chút khoa trương nào.

Nhưng Xà Vương hoàn toàn không tin, cái gì mà thế giới hủy diệt sắp đến rồi, hắn ta cười lạnh một tiếng, nói.

“Đừng mơ lấy loại lời nói này để lừa dối ta, hơn nữa, cho dù là thế giới hủy diệt thì sao? Muốn chết cũng là mọi người cùng chết, tộc ta trầm luân nhiều năm như thế, nếu như còn không phục hưng nữa, vậy thì thà cứ bị xóa bỏ như thế còn hơn!”

Nói đến đây, Xà Vương đã có chút mùi vị cuồng loạn rồi.

Diệp Ninh biết, Xà Vương đã hoàn toàn bị thù hận và khát vọng đối với tự do che mờ hai mắt, lúc này nói cái gì cũng đều là vô dụng. Hắn bỏ qua chủ đề này, nhìn về phía ngọn núi hình người đang run rẩy.

“Ngươi, đã làm gì ông ấy?”

Làm cái gì?

Xà Vương nhìn đám người Tiên Môn một chút, nói.

“Chẳng qua chỉ là phóng đại một chút những chuyện mà bọn họ từng làm mà thôi.”

“Ta nói đại Chu hủy diệt, hoàng thất bị Tiên Môn chém giết, còn nói bách tính máu chảy thành sông, thiên hạ đại loạn.”

“Chỉ như thế mà thôi.”

Đám người Tiên Môn vô cùng tức giận.

“Chỉ như thế mà thôi?”

Nói thì đơn giản.

Có người nghiến răng nghiến lợi nói.

“Ngươi đây là ngậm máu phun người!”

Xà Vương thờ ơ gật đầu, nói.

“Vậy thì làm sao? Chỉ cần Cơ Hạo Thiên tin, là được rồi, hơn nữa ta đây cũng không phải hoàn toàn nói dối, nếu không phải Diệp Ninh bất ngờ xuất hiện, bây giờ Đại Chu vốn dĩ cũng bị các ngươi tiêu diệt rồi, lẽ nào Tiên Môn sẽ bỏ qua cho huyết mạch hoàng thất sao?”

Câu nói này, đúng là khiến cho Tiên Môn không còn gì để cãi lại.

Bọn họ có thế nào cũng không thể không lương tâm nói, bản thân mình sẽ bỏ qua cho hoàng thất đúng không.

Điều này quá vớ vẩn rồi.

Nghĩ đến đây, bọn họ không kìm được liếc nhìn Diệp Ninh, thần sắc bất ngờ trở nên phức tạp.

Đổi một góc độ khác để nghĩ, nếu như không phải Diệp Ninh, bọn họ đúng thật là đã phạm sai lầm lớn. Chuyện này đúng thật là khiến cho người khác không ngờ được.

"Ngươi nói những chuyện này với Cơ Hạo Thiên?"

Diệp Ninh nhìn về phía ngọn núi hình người.

"Đúng thế, hơn nữa đây đã là lần thứ hai rồi."

Xà Vương nhớ lại quá khứ, nói.

"Lần trước, ta đi khắp Cửu Châu, ghi lại hết tất cả sự bi thảm của Nhân gian, tàn nhẫn của Tiên Môn, rồi nói lại cho Cơ Hạo Thiên, lúc đó, hắn ta cũng run rẩy giống như lần này, chỉ là không nghiêm trọng như lúc này mà thôi, sau lần đó, phong ấn suy yếu đi rất nhiều."

"Ta ý thức được, phương hướng của tộc ta là đúng, Cơ Hạo Thiên dùng thân thể dung nhập vào phong ấn, mặc dù tăng cường sức mạnh của phong ấn, nhưng mà cũng để lại sơ hở."

"Bởi vì hắn ta không phải là vật chết, hắn là ta con người, con người chính là có hỉ nộ ái ố, có tình cảm, ta đưa hết tất cả mọi thứ của thế giới cho hắn ta xem, hắn ta sẽ đau lòng, cũng sẽ thương tâm, mỗi lần hắn ta đau lòng, đều sẽ khiến cho sức mạnh phong ấn suy yếu… Mà lần này, chính là cơ hội để tộc ta thoát khỏi giam cầm!"

Lời nói vừa dứt, đã nhìn thấy ngọn núi hình người, bất ngờ phát ra tiếng động lớn. Rắc rắc rắc!

Một vết nứt giống như mạng nhện, xuất hiện rồi!

Ngọn núi hình người run rẩy càng dữ đội hơn.

Có lẽ là bởi vì nghe được câu chuyện mà Xà Vương nói, mọi người nhìn ngọn núi hình người, giống như nhìn thấy linh hồn đang đau khổ giãy dụa vậy. Xà Vương nói đúng.

Nếu như là ngọn núi ban đầu, là thứ vô tình.

Nhưng Cơ Hạo Thiên là người có tình cảm, nếu như không phải như thế, cũng sẽ không tình nguyện hi sinh bản thân, dùng thân thể dung nhập vào phong ấn.

Sở dĩ con người vĩ đại, chính là bởi vì có tình.

Nếu như vô tình, thì không có gì vướng bận, không có hỉ nộ, cũng không có sự tức giận mà thân là một con người nên có, vậy thì có gì khác so với cây cỏ núi đá đâu.

Nhưng trong những cuộc tranh đấu đỉnh cao, người vô tình mới có thể sống được lâu hơn, người có tình ngược lại sẽ không có kết cục tốt đẹp. Bởi vì có tình, rất nhiều lúc đều là có khuyết điểm.

Ví dụ như Cơ Hạo Thiên.

Trong quá khứ, bước chân của Cơ Hạo Thiên đi khắp đất trời, chinh phục sông núi, thiên hạ vô địch. Không có người nào là đối thủ của ông ấy.

Nhưng mà bây giờ, lại có thể bị Yêu tộc lừa dối, lợi dụng. Đây là bởi vì trong lòng ông ấy có vướng bận.

Có điều cũng phải nói lại, nếu như thật sự trong lòng không có vướng vận, thì làm sao ông ấy có thể hóa thành ngọn núi hình người chứ?

Chương 843: Hắc ám đang đến gần

Trong lòng mọi người phảng phất như trải qua một trận tẩy rửa, câu chuyện mà Xà Vương nói, thật sự quá chấn động lòng người rồi. Cơ Hạo Thiên dùng hành động thực tế để nói với tất cả mọi người, cái gì mới là trách nhiệm của đế vương!

Nhưng mà bây giờ, Cơ Hạo Thiên đang rất đau khổ.

Những lời nói dối mà Xà Vương bịa ra, khiến cho cảm xúc của Cơ Hạo Thiên rơi vào trong sụp đổ.

Một đạo vết nứt đáng sợ xuất hiện, để lại dấu vết như mạng nhện ở trên ngọn núi hình người, trong những vết nứt này, có từng đạo khí đen phun ra.

Những khí đen này, chính là oán khí của Cơ Hạo Thiên. Đương nhiên Cơ Hạo Thiên có lý do để sinh ra oán khí.

Cơ Hạo Thiên cảm thấy không cam lòng cũng là điều đương nhiên.

Tâm thái của Cơ Hạo Thiên sinh ra biến hóa, cảm xúc của ông ấy đang dao động, vì thế khí đen càng ngày càng nhiều, gần như đã hình thành sương mù đen, đến cuối cùng, cả ngọn núi hình người run rẩy càng thêm dữ dội hơn.

Bang bang bang!

Từng tầng từng tầng lớp đá bị bong ra.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người đều mở to mắt đến muốn nứt ra.

“Yêu nghiệt, ngươi còn nói không phải ngươi phá hủy phong ấn, ngươi nhìn xem chuyện tốt mà ngươi làm!”

Tình huống bây giờ, rõ ràng là Cơ Hạo Thiên không chịu được nữa.

Oán khí ở trong lòng đã loạn đạo tâm, toàn bộ phong ấn đều trở nên không ổn định.

“Tại sao lại như thế?”

Xà Vương nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng cũng có chút mơ hồ. Theo lý mà nói, có lẽ không đến mức như thế mới đúng.

Vốn dĩ Xà Vương tưởng tượng rằng, Cơ Hạo Thiên sau khi có được tin tức mà hắn ta cung cấp, đạo tâm sinh ra dao động, cảm xúc sinh ra chấn động, điều này sẽ khiến cho phong ấn được nới lỏng.

Nhưng mà bây giờ xem ra, hình như mọi chuyện phát triển có chút vượt ra ngoài dự liệu. Nói như thế nào đây, giống như là Cơ Hạo Thiên đang mất khống chế vậy.

“Không nên chứ, lẽ nào, là bản thân phong ấn xuất hiện vấn đề?”

Xà Vương điên cuồng suy nghĩ.

Không biết vì sao, đột nhiên hắn ta nhớ đến những gì lúc nãy Diệp Ninh nói.

Chuyện hắc ám xâm nhập, nghiêm trọng hơn nhiều so với hắn ta tưởng tượng!

Lẽ nào, giữa hai bên đã tồn tại mối liên quan nào sao?

Trong lòng Xà Vương bắt đầu hoảng loạn, trước mắt toàn bộ mọi chuyện đều có chút ý nghiêm trọng, điều này khiến cho hắn ta sinh ra suy nghĩ rút lui, bởi vì bản thân hắn ta cũng có chút không biết nên ứng đối như thế nào.

Thân thể rắn cuộn tròn, cuồng phong ngàn trượng nổi lên, Xà Vương đây là muốn bay đi. Nhưng lập tức bị người khác chặn lại.

"Yêu nghiệt, gây ra họa lớn ngập trời, mà muốn rời đi trốn bỏ tất cả sao?"

Trong Tiên Môn rất nhiều người nghiến răng nghiến lợi.

Xà Vương đúng thật là đáng chết.

Không chỉ phá hoại phong ấn, mà còn khiến cho Tiên Môn mất hết danh tiếng, rơi vào trong tình cảnh vô cùng xấu hổ.

Chuyện ngày hôm nay, một khi truyền ra ngoài, đừng nói là người thiên hạ, cho dù là đệ tử Tiên Môn, tâm thái cũng sẽ sụp đổ.

Hóa ra đế vương khai quốc của Đại Chu, người mà bọn họ vẫn luôn thống hận, trưởng bối vẫn luôn hất nước bẩn, vẫn luôn không ngừng dùng ác ý lớn nhất để phán đoán, vào chín ngàn năm trước, thế mà đã sớm gánh chịu trách nhiệm bảo vệ toàn bộ thế giới rồi!

Đây là một sự hi sinh và cống hiến như thế nào!

So sánh với những việc đó, những chuyện mà Tiên Môn làm ở thế giới bên ngoài, đúng thật có thể nói là không thể diễn tả được.

Trong đệ tử Tiên Môn, không thiếu những người cũng có tam quan bình thường, bọn họ biết được chuyện này, rất có không có cảm giác xấu hổ. Tiếp đó, Tiên Môn làm sao để nhằm vào Đại Chu nữa?

Tiên Môn làm sao có thể đứng ở trên cao điểm của đạo đức?

Dường như bọn họ đã nhìn thấy cảnh tượng Tiên Môn trở thành trò cười lớn nhất thiên hạ rồi. Tất cả những điều này, đều là do Xà Vương tạo thành.

Vì thế, mọi người nhao nhao ra tay, muốn ngăn cản Xà Vương!

"Các ngươi chắc chắn muốn lãng phí thời gian với bản vương sao? Yêu tộc ta cho dù muốn cá chết lưới rách, vậy thì cũng là bị Nhân tộc các ngươi bức ép, một khi phong ấn bị phá, nhiều nhất cũng là mọi người cùng chết, các ngươi chắc chắn bản thân mình có can đảm đồng quy vô tận sao?"

Xà Vương điên cuồng cười lớn, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng màu xanh. Hắn ta rất điên rồi.

Chuẩn xác mà nói, là Xà Vương có thể nắm bắt được tâm thái của Nhân Tộc.

Yêu tộc cái gì cũng không có. Chỉ là một người nghèo khổ.

Bọn họ đã không có cái gì có thể mất đi được nữa. Tục ngữ nói, chân trần không sợ đi giày.

Yêu tộc chính là loại tình huống này, tình cảnh của bọn họ đã rất xấu rồi, có xấu hơn nữa thì có làm sao? Nhưng mà Nhân tộc thì khác.

Nhân tộc không thể vứt bỏ những thứ này.

Yêu tộc có thể rời đi là xong, không cần quan tâm phong ấn, nhưng Nhân tộc thì không được. Vì thế những lời nói này của Xà Vương, khiến cho mọi người rơi vào trong do dự.

"Để cho hắn ta đi!"

Chương 844: Hắc ám đang đến gần 2

Có người nghiến răng nghiến lợi, tâm không cam tình nguyện không nguyện đưa ra quyết định. Không có cách nào cả.

Xà Vương rõ ràng là có chuẩn bị mà đến.

Tên này đã nghĩ xong cách để thoát thân rồi, muốn ngăn cản hắn ta, tuyệt đối sẽ tiêu hao không ít khí lực. Nếu như bởi vì

ngăn cản hắn ta, mà thật sự khiến cho phong ấn bị phá vỡ, vậy thì bọn họ đúng thật là được nhỏ mất lớn.

“Ha ha ha…”

Xà Vương cười lớn, bay vào trong mây rời đi.

Nhìn bóng lưng của Xà Vương, trong lòng rất nhiều người đều sinh ra sát khí.

“Yêu tộc!!!”

Loại sát khí này, đã bao trùm địch ý đối với Ma Tông, đối với Diệp Ninh.

Bởi vì đây là sát khí sinh ra từ sự đối lập giữa các chủng tộc. Mà không phải là loại suy nghĩ khác nhau.

Trong chớp mắt mọi người ý thức được, Yêu tộc đã tạo thành sức phá hoại to lớn.

n oán thời kỳ thượng cổ, thuận theo thời gian trôi đi, đã sớm mờ nhạt rồi, nhưng mà khoảnh khắc này, mọi người lại phát hiện, thù hận lại quay trở về rồi.

Xà Vương thành công dùng hành động của bản thân mình, lôi kéo thù hận.

“Nói nhiều cái gì, còn không đến giúp đỡ?”

Khô Đạo Nhân lạnh lùng nói.

Ông ta dẫn theo người của Ma Tông, Phật Môn, đã bắt đầu ra tay rồi. Nếu như muốn ổn định ngọn núi hình người, cửu đỉnh là quan trọng nhất.

Bản thân cửu đỉnh, chính là thứ quan trọng bảo vệ sự ổn định của phong ấn.

Vì thế bọn họ giống như là gia cố phong ấn, điên cuồng rót linh khí ở trong cơ thể mình vào trong cửu đỉnh. Chỉ nhìn thấy, cửu đỉnh lóe lên ánh sáng bảy màu, chậm rãi bay lên.

Ánh sáng bảy màu, giống như bảy sợi dây xích vậy, trực tiếp bay lên, trói chặt ngọn núi hình người đang run rẩy, ý đồ ngăn cản nó tự sụp đổ, nhưng điều này rõ ràng còn không đủ, sức mạnh mà bọn họ hội tụ, có chút ý như muối bỏ biển.

Vì thế Tiên Môn lập tức tham gia vào.

Bọn họ không hề nương tay, rót tất cả sức mạnh của mình vào trong cửu đỉnh. Đây là một cảnh tượng quỷ dị.

Ai có thể ngờ được, có một ngày thế mà Tiên Môn và Ma Tông có thể đồng lòng cố gắng hết sức làm một việc. Nhưng cho dù là Tiên Ma hợp lực, rõ ràng cũng là không quá đủ dùng.

Sức mạnh của cửu đỉnh, vẫn như trước không thể nào ngăn cản được ngọn núi hình người sụp đổ.

Rất nhiều người uống đan dược, bổ sung linh lực đã khô cạn trong cơ thể, có chút đau khổ nói.

"Chúng ta làm như thế này hình như hiệu quả rất hạn chế, bây giờ vấn đề là cảm xúc của bản thân Cơ Hạo Thiên sụp đổ, hắn ta đã rơi vào trong tình cảnh vô cùng nguy hiểm, chúng ta nhất định phải làm cái gì đó!"

Nhưng mà có thể làm cái gì đây?

Mọi người đều hiểu rõ, tình hình của Cơ Hạo Thiên rất không tốt. Ông ấy quay lưng lại với chúng sinh, chính diện đối mặt với nguy hiểm.

Vốn dĩ toàn bộ tinh thần, đều đang cẩn thận từng chút một chống lại hắc ám xâm nhập. Đây là chuyện vô cùng tốn sức lực.

Cơ Hạo Thiên không có dư thừa nhiều tinh lực, để quan tâm chuyện của thế giới bên ngoài nữa.

Nhưng mà Xà vương lại dùng thủ đoạn, truyền tin tức giả đến trong tay Cơ Hạo Thiên, nhất thời khiến cho vốn dĩ ý thức của Cơ Hạo Thiên đã có chút mơ hồ, trở nên hỗn loạn, kích động.

Loại tình huống này của ông ấy rất đặc biệt, tuy là người sống, nhưng mà ý thức đã ngủ say rồi, ít nhất sẽ không mở ra với người của thế gian. Xà Vương truyền những tin tức giả đến, khiến cho ý thức hạn chế của ông ấy cảm nhận được đau đớn, trong chớp mắt đã dẫn đến phản ứng dây chuyền.

Lúc này mới tạo thành loại kết quả như hiện tại.

"Làm sao đây?"

Rất nhiều người bất lực, lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

Lẽ nào, cứ như thế mở to mắt nhìn phong ấn bị phá hủy sao? Diệp Ninh cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Hắn trực tiếp hỏi Nam Cung Lương Nhân, phần lớn thời gian, Nam Cung Lương Nhân đều là người có kiến thức nhất. Nhưng lần này, Nam Cung Lương Nhân vẫn là phải suy nghĩ một chút, không thể chắc chắn nói.

"Loại tình huống này rất hiếm gặp, ý thức của Cơ Hạo Thiên chỉ có thể cảm nhận được đau khổ, nhưng lại không thể nào chân chính giao tiếp với ông ấy, chúng ta rất khó nói tình huống thật sự cho Cơ Hạo Thiên, nhưng lúc này, chúng ta nhất định phải nghĩ cách an ủi ông ấy."

Diệp Ninh hỏi.

"An ủi như thế nào?"

Nam Cung Lương Nhân nói.

"Người thân, hoặc là người hoặc vật mà ông ấy thân thiết nhất! Có lẽ có thể có chút tác dụng."

Người thân?

Điều đầu tiên Diệp Ninh nghĩ đến là Cơ Minh Nguyệt. Cũng không biết Cơ Minh Nguyệt có được coi là người thân không.

Cơ Minh Nguyệt và Cơ Hạo Thiên chưa từng gặp mặt, nhưng đúng là trong người Cơ Minh Nguyệt chảy dòng máu của Cơ Hạo Thiên. Có lẽ Cơ Minh Nguyệt ở đây, có thể có một chút tác dụng nhất định.

Nhưng điều này rõ ràng là nằm mơ giữa ban ngày.

Cơ Minh Nguyệt vẫn còn đang ở trong hoàng thành, làm sao có thể đột nhiên đến đây. Vậy thì còn có cách nào đây?

Chương 845: Hắc ám đang đến gần 3

Đột nhiên trong lòng Diệp Ninh lóe lên, hắn nghĩ đến kiếm Phương Chính đang không ngừng run rẩy ở trong văn đảm của mình, vì thế hắn lật lòng bàn tay, lấy thanh kiếm này ra ngoài.

Kiếm Phương Chính vừa mới xuất hiện, đã lập tức run rẩy, giống như là có thứ gì đang thức tỉnh vậy, khiến cho nó muốn

lao ra ngoài. Diệp Ninh nhìn kiếm Phương Chính, có chút trầm ngâm.

Thanh kiếm này, là vật của Giám Chính. Giám Chính đời đầu tiên của Viện giám sát, cùng với Cơ Hạo Thiên có thể nói là hình mẫu quân thần tiêu biểu nhất trong lịch sử.

Bọn họ trỗi dậy từ nông dân, đến cuối cùng khai sáng ra sự nghiệp to lớn, hơn nữa còn chưa từng xuất hiện loại tình huống chim sự càng cong, mà là quân thần hòa hợp, hai bên vô cùng tín nhiệm đối phương.

Viện giám sát có quyền lực như thế nào?

Cơ Hạo Thiên cứ nhất định giao cho Giám Chính.

Gần như cũng không lo lắng Giám Chính sẽ lật đổ sự thống trị của mình. Ngoại trừ điều đó ra, còn có đại trận Nhân Gian.

Đại trận Nhân Gian, có thể nói là con bài cuối cùng của Đại Chu. Theo lý mà nói, đại trận như thế có lẽ nên giao cho hoàng tộc mới đúng. Nhưng mà Cơ Hạo Thiên không làm như thế.

Ông ấy vẫn như trước lựa chọn Giám Chính!

Loại tin tưởng này, là điều rất khó tưởng tượng được.

Hai người trên danh nghĩa là quân thần, nhưng trên thực tế lại là huynh đệ.

Nếu không, Cơ Hạo Thiên mất tích nhiều năm như thế, Giám Chính cũng sẽ không mạo nguy hiểm đi ra ngoài.

Diệp Ninh đoán rằng, tám phần là Giám Chính dựa theo những lời mà Nam Cung Lương Nhân nói, rời khỏi thế giới này, để đi tìm kiếm Cơ Hạo Thiên.

Nhưng đây đúng là một hiểu lầm to lớn.

Giám Chính sẽ không ngờ được, Cơ Hạo Thiên căn bản không rời đi, mà vẫn luôn bảo vệ thế giới này. Nếu như Giám Chính ở đây, nhất định có thể an ủi được Cơ Hạo Thiên.

Nhưng mà Giám Chính không ở đây.

Nhưng không sao cả, kiếm của Giám Chính ở đây.

Diệp Ninh thả tay đang nắm lấy chuôi kiếm ra.

Chỉ nhìn thấy, kiếm Phương Chính ở trong tay lập tức bay lên, hóa thành một đạo ánh sáng trắng thuần khiết, trực tiếp cắm thẳng vào ngọn núi hình người.

“Đó là cái gì?”

Mọi người đều thấy khó hiểu, nhưng rất nhanh đã mở to mắt hết cỡ.

Bởi vì rất nhanh bọn họ đã phát hiện, thanh kiếm này không hề làm tổn thương đến ngọn núi hình người một chút nào, ngược lại có từng đạo sức mạnh màu trắng thuần khiết ôn hòa, thuận theo kiếm dung nhập vào sâu trong ngọn núi hình người.

Điều này dẫn đến tác dụng ngay lập tức. Ngọn núi hình người đang run rẩy, bất ngờ dừng lại.

Nhưng điều này không hề đại biểu ngọn núi đã hồi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Mọi người có thể cảm nhận được, ngọn núi hình người vẫn như trước ở trong trạng thái hồi phục, một linh hồn cổ lão và mạnh mẽ, dường như đang nhìn bọn họ.

Điều này khiến cho rất nhiều người sắc mặt trắng bệch.

Một phương diện là vừa mới điên cuồng rót linh khí vào cửu đỉnh, mệt rồi.

Một phương diện khác đó chính là nghĩ đến sự mạnh mẽ của Cơ Hạo Thiên, nên sợ.

Nhưng cuối cùng Cơ Hạo Thiên không làm khó bất kỳ người nào.

Sau khi ý niệm của ông ấy thức tỉnh, đi vòng quanh kiếm Phương Chính một vòng. Có thể cảm nhận được, bên trong kiếm Phương Chính, cũng có một ý niệm đang thức tỉnh

Hai ý niệm đụng vào nhau, quấn quýt, có chút vui vẻ, nhưng càng nhiều hơn đó là tiếc nuối.

“Ai…”

Cuối cùng, một tiếng thở dài, bất ngờ xuất hiện ở trong đầu mọi người.

Khoảnh khắc tiếp theo, bọn họ phát hiện một cỗ sức mạnh đủ để đảo lộn toàn bộ đất trời, khiến cho bọn họ trực tiếp bị cuốn lấy. Đợi đến khi bọn họ hồi phục tự do, đã phát hiện bản thân mình đã bị đuổi ra khỏi vùng đất phong ấn.

“Tình huống của phong ấn, hình như đã ổn định rồi?”

Có người không chắc chắn hỏi, ánh mắt nhìn về phía Diệp Ninh. Vì thế rất nhiều người đều nhìn về phía Diệp Ninh.

Bây giờ có lẽ Diệp Ninh là người hiểu tình huống thực tế nhất.

Dù sao thanh kiếm đó, cũng là hắn lấy ra.

Diệp Ninh đúng là có thể hiểu được tình huống, đây là bởi vì giữa hắn và kiếm Phương Chính, có một loại mối liên hệ ngầm. Hắn gật đầu nói.

“Phong ấn đúng là đã ổn định rồi.”

Rất nhiều người lộ ra thần sắc vui mừng.

Cũng có người thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nhưng lại nghe thấy Diệp Ninh nói.

“Nhưng mà tình huống của Cơ Hạo Thiên không phải quá tốt, thông qua kiếm Phương Chính, ta có thể cảm nhận được trạng thái bây giờ của ông ấy, thật ra vừa rồi ông ấy hồi phục, nhiều nhất chỉ là một phần trăm… Bây giờ phần lớn ý thức của ông ấy, đều đang ngủ say, hơn nữa là bị ép phải ngủ say!”

“Áp lực của ông ấy quá lớn, ta có thể cảm nhận được, hắc ám vô tận đang đến gần, mà ông ấy, là đạo ánh sáng cuối cùng chắn phía trước hắc ám!”

“Dưới sự bức ép của loại hắc ám này, ông ấy chỉ có thể lựa chọn ngủ say.”

Cuối cùng thần sắc của Diệp Ninh nghiêm trọng, lắc đầu, nói.

“Nhưng mà loại ngủ say này, bản thân chính là một chuyện vô cùng nguy hiểm.”

Chương 846: Ta muốn đi mười vạn ngọn núi!

Sắc mặt mọi người khó coi.

Tuy bọn họ đối địch với Diệp Ninh, nhưng đối với nhân phẩm của Diệp Ninh, đại khái vẫn là khá tin tưởng. Diệp Ninh không có lý do gì để nói bừa.

Cũng chính là nói, sự thật có đến tám phần là như thế.

"Cũng chính là nói, hắc ám xâm nhập, nhất định sẽ bùng nổ vào không lâu nữa, đúng không?"

Cô Tuyệt hỏi.

Người quen thuộc bà Cô Tuyệt, có thể cảm nhận được sự run rẩy ở trong lời nói của bà ta.

Bốn chữ hắc ám xâm nhập này, ở quá khứ, mọi người vẫn luôn đều cảm thấy khoảng cách với bản thân còn rất xa. Giống như là chỉ tồn tại ở trong lịch sử vậy.

Mà bây giờ, giống như trong chớp mắt đã kéo gần khoảng cách.

Tuy bọn họ không thật sự nhìn thấy, nhưng mà đã có thể cảm nhận được bầu không khí rồi. Đó là một cỗ hương vị khiến bọn họ sợ hãi!

Thời kỳ thượng cổ, vì để đối phó với hắc ám xâm nhập, Nhân tộc liên thủ với Yêu tộc, nên mới khó khăn giành được thắng lợi. Nhưng nó không hề hoàn toàn thắng, tất cả đều hiện ra có chút miễn cưỡng.

Chỉ là thiết lập phong ấn, phong tỏa thông đạo hắc ám xâm nhập mà thôi. Khoảng cách để giải quyết hoàn toàn vấn đề, vẫn còn vô cùng xa xôi. Nhưng điều đó, đã là vô cùng khó khăn rồi.

Mà bây giờ, sắp đến lượt bọn họ chống lại hắc ám xâm nhập. Vậy thì vấn đề đến rồi.

"Chúng ta có thể đối phó với hắc ám xâm nhập sao?"

Có người ngơ ngác hỏi, trong lòng vô cùng không có tự tin.

Bọn họ sẽ không tự coi nhẹ mình, cho rằng bản thân nhất định không bằng cường giả thời kỳ thượng cổ.

Nhưng không thể không thừa nhận một sự thật, đó chính là bây giờ toàn bộ trình độ thực lực của thế giới này, so sánh với thời kỳ thượng cổ, cũng là giảm thấp hơn không ít.

Nhân tộc, nội đấu nghiêm trọng. Hai bên chiến tranh, chém giết lẫn nhau.

Âm mưu, tính kế, không ngừng tiếp diễn.

Những thứ khác không nói, chính là trận chiến Chương Hà không lâu trước đó, đã khiến cho Tiên Môn tổn thương nguyên khí. Tiên Môn là bông hoa rực rỡ ngày hôm qua.

Đại Chu còn chưa hoàn toàn hồi phục nguyên khí.

Phật Môn vừa mới trỗi dậy vẫn còn đang tìm kiếm con đường của bản thân mình. Mà Ma Tông, càng là nghĩ hết cách để phục hưng.

Nhân tộc như thế, so sánh với Nhân tộc thời kỳ thượng cổ, nhất định không có cách nào để so sánh.

Cho dù là có thêm Diệp Ninh, cùng với người đọc sách của Nho Môn dưới trướng hắn, cũng vẫn không thể nào bù đắp được khoảng cách. Còn về phía Yêu tộc, càng là không cần nói nhiều.

Trận chiến thời kỳ thượng cổ, yêu tộc góp sức nhiều nhất, thật ra tác dụng mà Nhân tộc phát huy được, hoàn toàn không bằng Yêu tộc. Lúc đó, Yêu tộc đang ở trạng thái đỉnh cao.

Tuy Yêu Hoàng đã già, nhưng mà vẫn còn tại thế. Có rất nhiều Yêu Vương, vô số đại yêu. Mà bây giờ Yêu tộc thì sao?

Đã rất nhiều năm chưa từng nghe thấy âm thanh của Yêu tộc.

Mười vạn ngọn núi là một cái hố lớn, Yêu tộc đi vào trong cái hố lớn này, nhất định sẽ phải trải qua một hồi giãy dụa, cho đến ngày hôm nay, còn có thể có bao nhiêu thực lực, thật sự là một dấu hỏi cực lớn.

Hơn nữa chuyện quan trọng nhất là, quan hệ giữa Yêu tộc và Nhân tộc, đã hoàn toàn đối lập rồi.

Chỉ sợ rằng hắc ám xâm nhập còn chưa bùng nổ, hai phương thế lực này, đã đấu đến ngươi sống ta chết trước. Những người có mặt ở đây, đều không phải là người không quan trọng.

Bọn họ suy nghĩ một chút, sau đó phát hiện bản thân không thể không trở nên bi quan.

“So với thời kỳ thượng cổ, bây giờ thực lực của chúng ta quá yếu rồi, nên chống lại hắc ám xâm nhập như thế nào?”

Có người sắc mặt trắng bệch, hỏi xung quanh.

Không có người nào có thể đưa ra đáp án.

“Bọn họ sẽ không quên, thời kỳ thượng cổ có lời tiên tri lưu truyền, hắc ám xâm nhập chưa hề qua đi, khi nó lại lần nữa xuất hiện, sẽ không thể nào chống lại được…”

Có một lão giả lên tiếng, trong giọng nói của lão giả tràn ngập áp lực và sợ hãi. Thời kỳ thượng cổ có rất nhiều lời dự đoán.

Năm đó khi phong ấn thông đạo hắc ám, bọn họ đã biết, hắc ám xâm nhập sẽ còn có lần thứ hai.

“Đúng là như thế, nếu như không phải Cơ Hạo Thiên hi sinh bản thân, dung nhập vào trong phong ấn, có lẽ chín ngàn năm trước, hắc ám xâm nhập đã đến ba lần rồi.”

Có người nói.

Sau đó mọi người không khỏi ngẩng đầu, nhìn về phía ngọn núi hình người đã hoàn toàn bình tĩnh lại. Ánh mắt, rất phức tạp.

Một mặt bọn họ thù hận Cơ Hạo Thiên, mặt khác lại không thể không thừa nhận, Cơ Hạo Thiên vĩ đại như thế, nếu như không phải có sự tồn tại của Cơ Hạo Thiên, có lẽ sẽ không có bọn họ ngày hôm nay.

Loại cảm xúc rối ren này, khiến cho bọn họ cảm thấy day dứt.

“Diệp tiểu tử, ngươi nói chúng ta nên làm như thế nào đây?”

Đúng vào lúc đám người Tiên Môn rơi vào hoảng loạn, tự hoài nghi bản thân, thậm chí là nói bừa, một giọng nói bất ngờ vang lên. Người phát ra giọng nói này chính là Khô Đạo Nhân.

Chương 847: Ta muốn đi mười vạn ngọn núi! 2

Khô Đạo Nhân cũng không nghĩ ra được cách nào.

Nhưng mà ông ta không hề ngạc nhiên, bởi vì còn có Diệp Ninh.

Trải quá rất nhiều chuyện lúc trước, ông ta đối với Diệp Ninh, đã sớm là tin tưởng và bội phục rồi. Ở trong lòng ông ta, Diệp Ninh là người thông minh nhất trên thế gian này.

Nếu như còn có một người có cách, vậy thì nhất định là Diệp Ninh. Khô Đạo Nhân không nghĩ ra cách không sao cả, nghe Diệp Ninh là được.

Pháp Giác cũng gật đầu, nhìn về phía Diệp Ninh, trong mắt tràn ngập thần sắc chờ đợi.

"Xin Phật Tử chỉ dẫn con đường phía trước."

Suy nghĩ của Phật Môn càng đơn giản hơn.

Nghe Diệp Ninh. Chính là đơn giản như thế.

Bọn họ nói như thế, đúng là khiến cho bên phía Tiên Môn cũng trầm mặc, bọn họ đồng loạt nhìn qua, thế mà cũng có chút suy nghĩ mong chờ Diệp Ninh.

Vẫn là câu nói đó, tuy lập trường là thù địch.

Nhưng mà bọn họ vẫn là trăm phần trăm công nhận năng lực của Diệp Ninh. Thậm chí, có thể cả thế giới này không có ai công nhận điều này hơn bọn họ. Lý do rất đơn giản, bọn họ ở chỗ Diệp Ninh thua một trận thảm hại. Nếu như không phải Diệp Ninh thật sự thông minh, vậy thì không phải là hiện ra bọn họ rất ngu ngốc sao? Vì thế Diệp Ninh nhất định mạnh mẽ!

Cảm nhận được sự chú ý của mọi người, Diệp Ninh không có một chút dao động nào. Hắn đã sớm quen rồi.

Chỉ là vẫn như lúc trước, hắn cũng không có cách nào. Thật ra hắn vẫn luôn không thông minh giống như mọi người nghĩ.

Rất nhiều lúc, sở dĩ mạch não của hắn sắc bén như thế, là bởi vì hắn muốn chết. Suy nghĩ chủ ý nghiêm túc, trình độ của hắn bình thường.

Lần này giống hệt với quá khứ, nếu như nói cách, Diệp Ninh nhất định có, nhưng mà cách của hắn, rõ ràng so với người

khác nghĩ không quá giống, đầu tiên hắn nghĩ là một chút chuyện của bản thân hắn.

“Yêu tộc sắp xuất thế rồi, đến lúc đó, nhất định sẽ có một hồi gió tanh mưa máu, nhưng điều này không phải là chuyện nghiêm trọng nhất,nghiêm trọng nhất vẫn là hắc ám xấm nhập, tai họa Yêu tộc, vẫn còn nằm trong phạm vi có thể xử lý được, nhưng mà hắc ám xâm nhập, đúng là vượt qua mức bình thường, đặc biệt là nếu như giống với những gì Nam Cung suy đoán, vậy thì gần như có thể nói là tai họa hủy diệt!”

Diệp Ninh nghĩ như thế, dường như cũng dần dần rõ ràng hơn.

Đầu tiên, bởi vì trước mắt hai chuyện Yêu tộc và hắc xâm nhập có nguyên nhân bùng nổ, khả năng hắn tìm chết, được tăng lên vô hạn.

Đây là một tin tức tốt. Không có gì để nghi ngờ.

Nhưng mà tìm chết cũng được, cũng không thể tìm chết bừa bãi.

Giống như hắc ám xâm nhập đi, dựa theo suy đoán của Nam Cung Lương Nhân, một khi nó đến, toàn bộ thế giới đều sẽ tiêu đời. Diệp Ninh sẽ bị hủy diệt cùng với thế giới này, nhất định có thể một bước lên trời, nhưng mà cuối cùng thì sao?

Toàn bộ thế giới đều hủy diệt rồi.

Không có Đại Chu, không có Cơ Minh Nguyệt, không có Bùi Ngữ Hàm, không có Huyên Huyên, không có Viện giám sát… Vậy thì còn có ý nghĩa gì?

Cho dù Diệp Ninh là một hòn đá, ở thế giới này lâu như thế, quen biết nhiều người như vậy, cũng sẽ sinh ra tình cảm. Quá nhiều thứ, khiến cho hắn không thể nào vứt bỏ.

Đương nhiên, khi trở thành cường giả của thế giới, có lẽ Diệp Ninh có thủ đoạn hồi sinh tất cả. Ví dụ như vào luân hồi, cướp lấy linh hồn của người thân thiết với mình.

Nhưng điều này thật sự quá không ổn định rồi.

Đầu tiên, Diệp Ninh chưa trở thành cường giả mạnh nhất, đương nhiên hắn không thể nào đoán được sau khi hắn chết thành công, thực lực mà Thiên Đế có thể có được. Nói không chừng có thể khiến cho người khác khởi tử hồi sinh, nói không

chừng cũng không thể, nếu như không thể, không phải là ân hận cả đời sao?

Hơn nữa, cho dù là Diệp Ninh thật sự có loại năng lực đó.

Hắn cứu những người mà hắn quan tâm ra ngoài, khiến cho bọn họ trở lại từ cõi chết, nhưng ai suy nghĩ cho tâm tình của bọn họ đây? Lẽ nào bọn họ sẽ không đau đớn sao?

Toàn bộ thế giới đều diệt vong rồi.

Bọn họ cũng có người thân của mình, cũng có sự nghiệp và lý tưởng của bản thân mình.

Bọn họ sống lại, giống như cô hồn dã quỷ vậy, bọn họ có khi nào cảm thấy loại cuộc sống này là sống không bằng chết? Đây đều là những chuyện chưa biết được.

Con người là thứ phức tạp nhất.

Tương lai là thứ không thể nào phán đoán được.

Diệp Ninh không thể nào dùng phán đoán hão huyền để đi được.

Vì thế, hắn muốn chết, nhưng tuyệt đối không thể chết sau khi hắc ám xâm nhập đến. Chết vào lúc đó, vậy thì muộn rồi.

Hắn muốn chết, nhất định phải chết trước lúc đó.

Chết càng sớm, càng có thời gian để ứng đối với nguy hiểm.

Vậy thì chuyện Yêu tộc ra khỏi núi này, nhất định phải biến thành trọng điểm.

“Nếu như ta có thể chết ở trong tay của Yêu tộc, vậy thì ta nhất định có đủ thời gian, để giải quyết hắc ám xâm nhập!”

Trong lòng Diệp Ninh suy nghĩ.

Kế hoạch thông rồi.

Cố gắng, phấn đấu, chết ở trong tay Yêu tộc.

Chương 848: Ta muốn đi mười vạn ngọn núi! 3

Chỉ cần Yêu tộc cho hắn một đao dứt khoát, đến lúc đó Nhân tộc và Yêu tộc sẽ đều do ta cứu! Ok!

Không có vấn đề gì nữa.

Diệp Ninh phải sắp xếp mọi chuyện rõ ràng trước.

Đương nhiên, suy nghĩ chân thật của hắn không thể nào nói với người khác nhìn ánh mắt của tất cả mọi người, Diệp Ninh cũng chỉ có thể giống với lúc trước, bắt đầu nói lờ mờ.

"Hắc ám xâm nhập, có lẽ là chuyện không thể đảo ngược, lời tiên trời thời thượng cổ, còn có phong ấn bây giờ đã suy yếu, đều chứng thực một điểm."

"Muốn đối phó với hắc ám xâm nhập, nói thật, vẫn là giống như bây giờ mỗi bên chiến đấu độc lập, là chuyện không thể nào, ít nhất nội bộ Nhân tộc, nên chân thành đoàn kết lại."

"Nho gia có một câu nói, là huynh đệ nên bảo vệ người mình!"

"Tiên Môn, Đại Chu, Nho gia, Phật Môn, Ma đạo… giữa các bên, hoặc là đồng minh, hoặc là hợp tác, hoặc là thù hận, quan hệ trong đó, ta sẽ không nói rõ từng cái một nữa, trong lòng mọi người đều tự có tính toán, nhưng bất luận ngày bình thường chúng ta tranh đấu như thế nào, nói nhỏ đi, đây đều là chuyện nội bộ Cửu Châu, nói lớn lên, đây là chuyện của Nhân tộc."

"Nhưng mà bây giờ, ở trước mặt loại tai họa hủy diệt này, những thù hận đó, cũng không còn quan trọng nữa, ta nghĩ chúng ta không còn lựa chọn nào khác, muốn tiếp tục sống, hoặc là nhất định phải chân thành đoàn kết lại, tập hợp tất cả sức mạnh, để chống lại hắc ám xâm nhập!"

Lời nói này, nghe có vẻ vô cùng hợp lý, thậm chí không có cái gì gây ngạc nhiên cả. Bởi vì đây là tư suy bình thường.

Nhưng mà mọi người nghe được, thật sự có chút ý bừng tỉnh giác ngộ. Đoàn kết chân thành?

Phản ứng đầu tiên của mọi người, là phát ra tự phản kháng từ tận đáy lòng.

"Ta làm sao có thể đoàn kết cùng với hắn ta?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, sau đó đều nhìn thấy vẻ chán ghét ở trên mặt đối phương. Chuyện này rất vớ vẩn!

Nhưng lại rất chân thực.

Thù hận hàng ngàn năm, thậm chí hàng vạn năm,làm sao có thể dựa vào hai câu ba lời là có thể hóa giải được? Phật Môn còn đỡ hơn một chút, dù sao là người ở bên ngoài cuộc.

Nhưng mà giữa Tiên Môn và Ma Tông, đó đúng thật là thù hận sâu như biển.

Nói thật, bọn họ thà chết, cũng không muốn đâm đối phương một đao. Hi vọng bọn họ liên hợp lại, đó đúng thật là người mơ nói mộng.

Cho dù là Khô Đạo Nhân, người tin tưởng Diệp Ninh như thế, lúc này cũng đều cau mày thật chặt. Liên hợp với Tiên Môn?

Đây là con đường Khô Đạo Nhân chưa bao giờ nghĩ đến.

Nhưng mà Diệp Ninh lại không quan tâm bọn họ nghĩ như thế nào.

Các ngươi tình nguyện liên hợp hay không tình nguyện liên hợp, liên quan gì đến ta?

Nói trắng ra, Diệp Ninh căn bản không hi vọng liên minh này thành công.

Đầu tiên độ khó của việc đạt được nó rất cao, dù sao loại thứ như thù hận, là khó hóa giải nhất. Diệp Ninh lười phí tâm tư bận rộn chuyện này cho bọn họ.

Hơn nữa, cho dù thành công liên minh thì có tác dụng gì? Đứng trước mặt hắc ám xâm nhập, tất cả đều là giả dối.

Diệp Ninh chỉ là nói ra lời nói như thế, những đạo lý này, che giấu ý đồ chân thực của bản thân mà thôi.

Hắn không thể đợi người khác lên tiếng, tiếp tục nói.

“Mà đây, chỉ là bước đầu tiên.”

Bước đầu tiên?

Rất nhiều người kinh ngạc. Ngươi còn muốn làm cái gì?

Sau đó bọn họ nghe được một câu khó mà tin được.

“Ta còn phải liên hợp với Yêu tộc!”

Liên hợp với Yêu tộc?

“Chuyện này sao có thể?”

Dường như tất cả mọi người đều đồng thanh lên tiếng.

Nếu như nói đều nghị lúc trước, còn hợp tình hợp lý, có một chút con đường để hành động, vậy thì những gì bây giờ nói, gần như chính là nằm mơ giữa ban ngày. Đó là… Yêu tộc đó!

Tranh đấu giữa Tiên Môn và Ma tu, còn là chuyện của Nhân tộc.

Nhưng mà tranh đấu với Yêu tộc, đó là thù hận giữa chủng tộc.

Yêu tộc chịu nhiều khổ nạn như thế, khó khăn lắm mới thấy lại được ánh sáng mặt trời, bọn họ lại có Yêu Hoàng mới lãnh đạo, tuyệt đối sẽ nghĩ đến bào thù.

Làm sao có thể liên thủ với Yêu tộc?

Hơn nữa, chuyện quan trọng nhất là, vừa rồi Xà Vương vừa đứng trước mặt mọi người phá hoại phong ấn! Có ý gì?

Để cho chúng ta liên hợp với thủ phạm cầu đầu phá hoại phong ấn?

“Diệp Ninh, ngươi có biết bản thân mình đang nói cái gì không?”

Cô Tuyệt không nhịn được hỏi.

Bà ta cảm thấy Diệp Ninh thật sự quá nghĩ đó là điều hiển nhiên, quá đơn thuần rồi.

Lẽ nào hắn cho rằng sinh linh trên thế gian, đều chỉ là vật phẩm không có tư tưởng, tùy tiện ngươi muốn chơi thế nào thì chơi sao?

Thù hận giữa Tiên Môn và Ma Tông, không chết không ngưng! Thà hận giữa Nhân tộc và Yêu tộc, không chết không ngừng!

Yêu tộc chịu khổ nhiều năm như thế, có trời mới biết bọn chúng đã tích lũy bao nhiêu thù hận.

Hơn nữa nhìn từ biểu hiện vừa rồi của Xà Vương, hắn ta đã điên cuồng bệnh hoạn rồi, vì tự do, đến phong ấn cũng không quan tâm. Yêu tộc như thế, ngươi còn muốn hợp tác?

Chương 849: Xương cốt hiệp khách không sợ chết.

Thậm chí đám người Tiên Môn còn cảm thấy có chút thất vọng.

Diệp Ninh chỉ thế này? Đây chính là đại địch đứng đầu của chúng ta sao?

Đương nhiên Diệp Ninh không chỉ như thế.

Bởi vì mục đích thật sự của hắn, không phải là liên hợp với Yêu tộc, đây là chuyện hắn cũng cảm thấy không thể nào. Trừ phi Yêu tộc phát bệnh tập thể, nếu không tuyệt đối không thể nào liên thủ với Nhân tộc. Chuyện này quá vớ vẩn rồi. Điều hắn thật sự muốn, là dứt khoát nhanh chóng chết ở trong tay Yêu tộc.

“Ta biets các ngươi muốn nói cái gì, các ngươi muốn nói thù hận, giữa Nhân tộc và Yêu tộc, không có bất kỳ con đường hòa giải nào, nhất định phải là một bên chết mới được.”

“Ta biết các ngươi muốn nói, khoảng cách, Nhân tộc và Yêu tộc, rốt cuộc là hai chủng tộc khác nhau, hai bên không có cầu nối và quan hệ tín nhiệm, không thể nào hợp tác.”

“Ta biết có thể các ngươi còn muốn nói, tin tưởng! Vừa rồi Yêu tộc phá hoại phong ấn, là tội đồ, Yêu tộc như thế, làm sao có thể tin tưởng bọn họ?”

“Có lẽ các ngươi còn muốn nói nhiều hơn, nhưng mà… đều không quan trọng.”

Diệp Ninh nhìn bọn họ thật sâu, trong ánh mắt hiện ra có chút kích động, cuối cùng hắn cũng tìm được khoái cảm kích thích đi dạo bên bờ vực của cái chết.

“Quan trọng nhất là sinh tồn!”

“Toàn bộ thế giới nếu như muốn tiếp tục sống, dù sao cũng phải đi thử đủ các loại khả năng, cho dù là có một vạn khả

năng không thể, nhưng chỉ cần có một tia cơ hội, ta vẫn là muốn đi thử."

"Vì thế, không lâu sau, ta sẽ đích thân đi đến mười vạn ngọn núi!"

Đám người khó có thể tin được.

Bọn họ chỉ có một suy nghĩ. Diệp Ninh điên rồi!!!

Những lời nói lúc trước Diệp Ninh nói, mọi người đều nghe thấy rồi.

Nếu như nói có đạo lý, vậy thì đúng thật là có đạo lý. Nhưng mà không có người nào không coi trọng những lời đó của hắn.

Thậm chí còn khiến cho bọn họ có chút khinh thường, hóa ra Diệp Ninh chỉ như thế? Có đạo lý như thế nào thì cũng có tác dụng gì?

Có đạo lý không hề đại biểu có bất kỳ khả năng hành động nào.

Theo cái nhìn của mọi người, những lời Diệp Ninh nói, lộ ra một người vừa ấu trĩ vừa đơn thuần, căn bản không có bất kỳ khả năng thành công nào.

Cho đến khi Diệp Ninh nói ra câu này.

"Ngươi muốn đi mười vạn ngọn núi!"

Trong mắt tất cả mọi người đều không thể tin được, đặc biệt là đám người Tiên Môn, càng là cảm thấy Diệp Ninh điên rồi. Vì sao ngươi phải đi mười vạn ngọn núi?

Một suy nghĩ ấu trĩ mà đơn thuần, sau đó đây không chỉ là suy nghĩ, thế mà Diệp Ninh còn muốn biến nó thành hiện thực. Mười vạn ngọn núi là nơi nào?

Nhìn bề ngoài, ở đó là nơi tập trung Yêu tộc thượng cổ.

Nhưng trên thực tế, là một nhà tù lớn giam cầm vô số Yêu tộc. Yêu tộc ở trong mười vạn ngọn núi, đã sớm hận thấu xương đối với Nhân tộc rồi. Điểm này, từ trong lời nói vừa rồi của Xà Vương, đã có thể nhìn ra được manh mối.

Tự hỏi bản thân, nếu như Nhân tộc và Yêu tộc thay đổi vị trí, đổi thành những người ở đây, vậy thì cũng nhất định sẽ hận

thấu xương đối với Yêu tộc. Vì thế, Diệp Ninh muốn đi mười vạn ngọn núi, đây là hành động gì?

Đây là đang tìm chết! Không sai, chính là tìm chết!

Nếu như đổi thành một người Nhân tộc vô danh, hơn nữa không có thực lực đi vào mười vạn ngọn núi, có thể những Yêu tộc đó còn có một phần nghìn xác suất sẽ thả người đó đi.

Nhưng Diệp Ninh thì sao?

Trong Nhân tộc, địa vị rất cao. Là một trong những nhân vật trung tâm của Nhân tộc.

Lại là Bán Thánh Nho đạo, tương lai tiền đồ vô lượng. Có thể nói là đại địch của Yêu tộc.

Người như thế, đi vào mười vạn ngọn núi là kết cục như thế nào? Rất khó không bị Yêu tộc xé nát đi?

"Ngươi đây là đang nói đùa sao?"

Cô Tuyệt khó có thể tin được nhìn Diệp Ninh.

Bà ta cảm thấy mình nghe thấy một chuyện cười hoang đường.

Mười vạn ngọn núi, đó đúng thật là chê bản thân sống quá lâu.

"Ta đúng thật là chê bản thân sống quá lâu."

Diệp Ninh lẩm bẩm trong lòng, nhưng vẻ bề ngoài lại nhàn nhạt cười, nói.

"Vì sao các ngươi lại cảm thấy ta là đang nói đùa?"

"Lẽ nào các ngươi cảm thấy, những lời ta vừa nói, đều là nói suông sao?"

"Hay là nói, các ngươi cảm thấy, bản thân hành vi này của ta, khiến cho các ngươi cảm thấy không có ý nghĩa gì?"

Không có ý nghĩa gì sao? Đương nhiên không phải.

Cho dù là người thống hận Diệp Ninh như thế nào, cũng không thể không thừa nhận, Diệp Ninh đi mười vạn ngọn núi, đúng là một chuyện vĩ đại, hắn là đang lên kế hoạch cho Nhân tộc.

"Nhưng mà, Yêu tộc hận thấu tận xương với Nhân tộc, một khi ngươi vào đó, bọn chúng rất có thể sẽ không nghe ngươi

nói nhiều lời, mà sẽ giết ngươi! Thậm chí là trực tiếp ăn ngươi!”

Có người không nhịn được nói.

Yêu tộc ăn người, đây không phải là chủ đề mới mẻ gì nữa.

Chương 850: Xương cốt hiệp khách không sợ chết. 2

Thời kỳ thượng cổ, chính là có rất nhiều đại yêu nuôi Nhân tộc, coi là lương thực để sử dụng.

“Các ngươi cảm thấy ta sợ chết sao?”

Diệp Ninh lại lần nữa hỏi.

Sau đó tất cả mọi người đều trầm mặc. Đặc biệt là đám người Tiên Môn.

Diệp Ninh sợ chết… thì lạ rồi!

Đám người Tiên Môn nhìn Diệp Ninh, trong ánh mắt truyền ra tin tức rất đơn giản, tên này, đúng là một người không sợ chết. Bắt đầu từ khi vẫn còn là một Tỉ Quan nho nhỏ, đã dám khiêu khích sáu nước và Tiên Môn.

Sau đó, bị phạt đến Viện giám sát, không cam lòng với vận mệnh, lại khai pháo với phủ Uy Vũ Hầu.

…

Tóm lại, tên này gần như là một kẻ không sợ cái chết, có thói quen đi ở trên đầu sóng ngọn gió. Chỉ là, đoạn thời gian cuộc sống yên bình này, khiến cho mọi người bất giác bỏ quên điểm này.

Dù sao thời đại đã thay đổi rồi.

Trong quá khứ Tiên Môn là bên cường thế, lúc nào cũng mang đến cho Diệp Ninh áp lực rất lớn. Nhưng mà bây giờ, Diệp Ninh mới là bên mạnh.

Hắn đã không còn là hắn của ngày trước nữa.

Bây giờ, hắn quyền cao chức trọng, danh tiếng lẫy lừng, Phật Môn tôn trọng, Ma Tông cúi đầu, Tiên Môn cũng nhượng bộ

lui binh. Tuy hắn không phải là chí tôn thiên hạ, nhưng mà rõ ràng đã có khí thế độc bá thế gian.

Thân phận và địa vị thay đổi, vĩnh viễn có thể khiến cho một người hoàn toàn thay đổi.

Ví dụ như một người nghèo, hắn ta không có gì cả, ví thế dám liều mạng, cho dù là chết, chắc chắn cũng chỉ là một cái mạng mà thôi.

Nhưng nếu như hắn ta thật sự có tiền tài của cải, đối mặt với nguy hiểm, thì sẽ lo trước lo sau, bởi vì hắn ta không muốn mất đi cuộc sống của mình, những thứ hắn ta có đã rất nhiều rồi.

Diệp Ninh chính là loại tình huống này.

Bây giờ, hắn đã có được quá nhiều thứ, lẽ nào, những thứ này, thế mà lại không thay đổi hắn một chút nào sao?

“Hắn vẫn là thiếu niên trước đây, không có một chút thay đổi nào.”

Khô Đạo Nhân nhìn Diệp Ninh, đột nhiên trong lòng bắt đầu nóng bỏng. Đây chính là thứ thu hút người khác nhất trên người Diệp Ninh.

Vì sao Ma Tông lại tin tưởng Diệp Ninh như thế?

Đổi thành bất kỳ người nào khác, khi gặp phải nguy cấp, vẫn luôn có một người không do dự điều gì đứng ở phía trước, vậy thì nhất định sẽ vô cùng tín nhiệm người đó.

Bởi vì người như thế, thật sự là trên dưới cả người đều phát ra ánh sáng nhân tính.

“Phật Tử không cần thiết bởi vì một chuyện gần như không có khả năng, mà cược tính mạng của bản thân mình vào đó.”

Pháp Giác lên tiếng.

Pháp Giác cảm thấy bản thân nhất định phải khuyên Diệp Ninh. Diệp Ninh rất quan trọng.

Quan trọng đến mức độ nào đây?

Một khi Diệp Ninh xảy ra chuyện, thiên hạ lập tức đại loạn!

Người có thân phận địa vị như thế, đi gánh chịu nguy hiểm, thật sự là một chuyện rất không lý trí.

Nhưng ở trên chuyện tìm chết này, Diệp Ninh đã lúc nào từng lý trí? Mười vạn ngọn núi, hắn nhất định phải đi.

Đây là kết quả cân nhắc đắn đo của hắn. Diệp Ninh muốn chết, còn phải sớm chết, không có ai khác thích hợp hơn so với Yêu tộc.

Nhưng lúc trước Diệp Ninh đã thất bại quá nhiều quá nhiều lần. Thất bại đến mức hắn đã có chút không còn tự tin nữa.

Hắn lo lắng bản thân lại lật xe lần nữa. Vì thế quyết định đoạn tuyệt đường lui của mình.

Hắn chính là muốn một mình, đi vào trong mười vạn ngọn núi, cách biệt với thế giới bên ngoài, trực tiếp xuất hiện ở trong hang ổ của Yêu tộc! Lẽ nào Yêu tộc còn không thể giết hắn sao?

Xác suất lớn là vừa gặp mặt đã trực tiếp giết hắn đi.

Cho dù là Yêu tộc vừa gặp mặt không ra tay, cho hắn cơ hội nói chuyện, nhưng mà mục đích của Diệp Ninh là cái gì? Là đến để làm thuyết khách!

Từ xưa đến nay, thuyết khách đều không được hoan nghênh.

Huống hồ hắn còn muốn tất cả Yêu tộc buông bỏ thù hận, lại lần nữa liên thủ với Nhân tộc, cùng nhau đối kháng hắc ám xâm nhập… Loại lời nói này, nói thật đổi thành người khác, thật sự rất khó nói ra được.

Bởi vì thật sự có chút không biết xấu hổ.

Yêu tộc bị Nhân tộc hại thảm như thế, thế mà ngươi còn có mặt mũi bảo bọn họ buông bỏ thù hận? Ngươi chắc không phải là kẻ não tàn đó chứ? Hơn nữa, chuyện thời kỳ thượng cổ vẫn luôn là một bí mật, Diệp Ninh từng điều tra qua, cũng chỉ có thể có được một vài tin tức rời rạc.

Nhưng phân tích một chút, cũng đại khái có thể đoán được, thời kỳ thượng cổ, trong quá trình Nhân tộc và Yêu tộc cùng nhau đối kháng hắc ám xâm nhập, nhất định là đã dùng thủ đoạn nào đó không thể để người khác biết, xác suất lớn đã đâm sau lưng Yêu tộc…

Nếu không, nếu như đối đầu chính diện, Nhân tộc thời kỳ thượng cổ không thể có thực lực nghiền ép Yêu tộc. Hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, nếu như thật sự quang minh chính đại Nhân tộc cần gì phải che giấu chuyện thời kỳ thượng cổ chứ?

Chương 851: Xương cốt hiệp khách không sợ chết. 3

Cố ý bỏ trống một đoạn lịch sử, từ góc độ nào đó mà nói, chính là biểu hiện chột dạ. Vì thế, ở chuyện liên thủ với Nhân tộc này, Yêu tộc tuyệt đối là trong lòng có ám ảnh tâm lý. Dù sao thời kỳ thượng cổ đã từng bị lừa một lần rồi.

Vì thế, đây là tình huống như thế nào?

Thù hận là biển, kìm nén đến phát điên, lại từng bị Nhân tộc liên thủ lừa gạt… Đây đúng là độ khó ngang với địa ngục!

Diệp Ninh hoàn toàn không nghĩ đến bản thân còn có khả năng sống sót. Ta đi mười vạn ngọn núi, làm như thế còn có thể tiếp tục sống? Yêu tộc có thể chịu đựng được ta? Tuyệt đối không thể nào!!! Đây là chuyện chắc chắn sẽ chết!

Chắc chắn sẽ chết… Cơ hội tốt như thế!

Diệp Ninh tuyệt đối không thể nào từ bỏ cơ hội tốt ngàn năm có một như vậy, hắn phải chủ động nắm lấy cơ hội này, vì thế Diệp Ninh lắc đầu, nói.

“Ta chưa bao giờ cảm thấy trên thế giới này có chuyện gì là hoàn toàn không thể nào làm được, cho dù là trời cao tức giận, ta cũng tin tưởng người nhất định sẽ thắng trời.”

“Muốn đối kháng với hắc ám xâm nhập, chúng ta nhất định phải đoàn kết tất cả những lực lượng có thể đoàn kết, Yêu tộc đúng là có thù hận sâu như biển với Nhân tộc, nhưng chỉ cần có một chút khả năng, ta cũng phải đi thử.”

“Vừa rồi ngươi nói, ta không cần nhất thiết phải vì một chuyện không có khả năng mà cược tính mạng của mình, nhưng mà, từ trước đến nay, ta đều là làm như thế!”

Diệp Ninh dừng một chút, nhớ lại nói.

“Các ngươi đã từng cảm thấy ta không chống lại được sáu nước, nhưng ta cũng đã ra tay với sáu nước.”

“Các ngươi cũng từng cảm thấy ta không đối phó được với phủ Uy Vũ Hầu, ta cũng đã xuống tay với phủ Uy Vũ Hầu

rồi.”

“Các ngươi đã từng cảm thấy ta sẽ chắc chắn không có gì bất ngờ mà chết trong tay của Tiên Môn, nhưng mà ta vẫn sống đến bây giờ.”

“Khi đó trận chiến Chương Hà người thiên hạ đều coi thường, cho rằng ta không có phần thắng, nhưng mà cuối cùng kết quả các ngươi đều biết.”

“…”

Diệp Ninh nói từng chuyện từng chuyện cũ năm đó.

Đây hoàn toàn đều là lịch sử đầy máu và nước mắt của hắn.

Nói thật, từng chuyện này nói ra ngoài, Diệp Ninh đúng thật là muốn khóc. Quá thảm rồi!

Mỗi một chuyện này, nhìn thì có vẻ chắc chắn chỉ có con đường chết. Nhưng mà ta vẫn sống bình thường?

Vì sao?

Nhìn đôi mắt Diệp Ninh có chút đỏ lên, mọi người lại lần nữa rơi vào trầm mặc. Phật Môn và Ma Tông còn tốt, nhưng tâm tình của Tiên Môn, nhất thời trở nên hỗn loạn.

Bây giờ thời gian đã trôi qua, dựa theo lời nói của Diệp Ninh, nhớ lại một chút những chuyện mà Diệp Ninh đã làm. Bọn họ không có gì bất ngờ phát hiện, từ trước đến nay, Diệp Ninh đúng là làm như thế.

Cược mạng?

Dường như hắn lúc nào cũng đang được mạng sống của mình.

Những câu chuyện xa xưa đó, đều là vết thương của Tiên Môn, là chứng cứ mà bọn họ đã thua Diệp Ninh. Điều này khiến cho bọn họ cảm thấy xấu hổ.

Nhưng lúc này, bọn họ muốn dẫn theo Diệp Ninh, để nhìn nhận những chuyện này. Sau đó đã có chút ngạc nhiên nào chấn động đến không thể nói thêm lời.

Bởi vì bọn họ phát hiện, con đường mà Diệp Ninh đi, rốt cuộc là con đường thần kỳ như thế nào!

Là dũng khí như thế nào, khiến cho tên này, có thể từng lần từng lần xông lên không hề ngần ngại đối diện với cục diện chết chắc? Đây là loại tinh thần như thế nào?

Lúc trước, Tiên Môn chỉ cảm thấy khó chịu.

Nhưng mà bây giờ, trong lòng lại tràn ngập chấn động không nói nên lời.

Bọn họ đứng ở góc độ của Diệp Ninh, phát hiện, bản thân mình không thể không sinh ra lòng kính trọng đối với hắn. Hắn là một dũng sĩ chân chính!

Tiên Môn im lặng tập thể.

Thậm chí rất nhiều người có chút cảm xúc xấu hổ.

Hóa ra, Diệp Ninh nhằm vào Tiên Môn, thật sự không phải là ngứa mắt Tiên Môn, hoặc là thâm thù đại hận nào đó. Hắn chỉ là muốn làm việc cho người thiên hạ mà thôi.

Giống như bây giờ vậy, khi thảm họa hắc ám xâm nhập sắp đến, hắn vẫn như trước đứng ở phía trước tất cả mọi người. Thậm chí là Tiên Môn, cũng ở trong phạm vi bảo vệ của hắn.

Nhất thời, có không ít người không dám ngẩng đầu lên.

Đứng trước mặt loại tinh thần vĩ đại này, bọn họ phản hiện bản thân không có gì để nói.

“Diệp tiểu tử, ngươi nói đúng, từ trước đến nay ngươi đúng đều là làm như thế… Nếu như không phải như thế, ngươi cũng không đi được đến ngày hôm nay.”

Khô Đạo Nhân đưa ra một quyết định quan trọng.

“Nhưng làm anh hùng không nên chỉ có một mình ngươi.”

“Bây giờ ngươi đã không còn là ngươi cô độc ở trong quá khứ nữa.”

“Lão phu sẽ dẫn theo đệ tử Ma Tông, đi cùng với ngươi!”

Còn chưa đợi Diệp Ninh đồng ý, bên phía Pháp Giác cũng bày tỏ thái độ.

“A di đà phật, thiện tai thiện tai.”

“Phật nói, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?”

Chương 852: Xương cốt hiệp khách không sợ chết. 4

“Phật Tử tự mình đi vào nguy hiểm, chúng ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Trên dưới chùa Đại Lôi m, cũng sẽ cùng đi chuyến này với Phật Tử!”

Đột nhiên Ma Tông và Phật Môn đều trở nên phấn khích.

Ánh mắt bọn họ kiên định, trong mắt lộ ra cảm xúc nhiệt huyết. Lần này, bọn họ tuyệt đối sẽ không để cho Diệp Ninh một mình chiến đấu! Bọn họ bị Diệp Ninh lây nhiễm rồi, nếu chết, vậy thì mọi người cùng chết! Tương lai của Nhân tộc, chúng ta cùng nhau gánh vác!

“Bọn họ…”

Đột nhiên đầu của đám người Tiên Môn cúi càng thấp hơn. Má của bọn họ đỏ bừng.

Nhìn Khô Đạo Nhân không chút do dự, lần đầu tiên bọn họ cảm thấy từ tận đáy lòng Tiên Môn không thể nào so sánh được. Điều này khiến cho bọn họ rất khó để ngẩng cao đầu.

Sự hào tình của Diệp Ninh, đâu chỉ lây nhiễm cho Ma Tông và Phật Môn, cho dù là Tiên Môn, thậm chí cũng có kích động muốn cùng sống cùng chết với Diệp Ninh. Nhưng mà, giữa bọn họ và Diệp Ninh, dù sao cũng vẫn là kẻ thù!

Nếu như Diệp Ninh là đệ tử Tiên Môn, hoặc là không có bất kỳ thù oán gì với người của Tiên Môn, thậm chí là thù oán ít một chút, bọ họ cũng có thể bỏ qua, bất chấp cùng liều với hắn.

Nhưng mà Diệp Ninh lại là đại địch sống chết của bọn họ. Trận chiến Chương Hà lúc trước, đã khiến cho bọn họ tổn hại lớn đến nguyên khí.

Lẽ nào bây giờ Tiên Môn phải đi theo bước chân của Diệp Ninh làm việc sao? Chuyện này cũng quá khó làm ngươi rồi!

Vì thế, trong lòng Tiên Môn vô cùng bối rối. Muốn nói cái gì đó, lại không nói ra được lời nào. Chỉ có thể cảm thấy vô cùng quẫn bách, vô cùng khó chịu.

Nhưng Diệp Ninh so với bọn họ còn khó chịu hơn.

“Các ngươi điên rồi sao?”

Hắn nhìn về phía Ma Tông và Phật Môn, trực tiếp lập tức nổi giận.

“Các ngươi tuyệt đối không được đi!”

Ta đi!

Lão tử sống cuộc sống thái bình lâu như thế, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội tốt để tìm chết.

Đám người xấu xa đâm sau lưng các ngươi, muốn làm hỏng chuyện tốt của ta đúng không? Ta phi!

Diệp Ninh tức giận nhìn bọn họ, nói.

“Ta chỉ cần một mình đi đến đó, các ngươi ai cũng không được đi theo!”

“Ta đi làm thuyết khách, một mình ta đi, mới thể hiện ra được thành ý, các ngươi nhiều người theo như thế, xin hỏi là đi đàm phán, hay là đi đánh nhau đây?”

“Đừng làm khó ta!”

Đôi mắt Khô Đạo Nhân ẩm ướt.

“Nhưng mà…”

Diệp Ninh lắc đầu, cắt ngang lời nói của Khô Đạo Nhân, nói.

“Ta biết tiền bối muốn nói cái gì, chẳng qua chỉ là lo lắng cho sự an toàn của ta.”

“Nhưng vào khoảnh khắc ta đưa ra quyết định này, ta đã quên đi sự an toàn cá nhân của mình rồi.”

“Hãy chết như một anh hùng, không thẹn với danh tiếng ở trên đời!”

“Nếu như ta thật sự chết ở trong mười vạn ngọn núi, xin mọi người, đừng bi thương, đừng tuyệt vọng, mọi người nhất định phải tiếp tục chiến đấu, Nhân tộc còn có tương lai!”

“Có lẽ ta chưa bao giờ rời đi, có lẽ có một ngày, ta sẽ quay trở lại giống như sấm chớp!”

Câu nói cuối cùng của Diệp Ninh, chắc chắn tràn ngập sự ám chỉ.

Nhưng mà không có người nào hiểu.

Phật Môn và Ma Tông, trong chớp mắt nước trào ra. Mà Tiên Môn đầu càng cúi thấp hơn.

Bọn họ cảm thấy hoàn toàn không ngẩng đầu lên được.

Sau đó không lâu, ở phong ấn của mười vạn ngọn núi, một đạo thân ảnh màu trắng lướt qua.

"Ta nhất định phải tìm hiểu rõ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"

Yêu Hoàng An Nhiên từng bước từng bước một đi vào, nàng ta vẫn luôn cảm thấy đã xảy ra chuyện lớn.

Lần này An Nhiên quay về, là có mục đích rõ ràng.

Chuyến đi ra bên ngoài này, bản ý của nàng ta rất đơn thuần, chỉ là muốn chứng minh bản thân, phá vỡ phong ấn, giải phóng Long tộc. Kết quả không ngờ được, thế mà lại trở thành "Yêu Hoàng bệ hạ lang thang bên ngoài".

Ngươi nói thiên hạ rộng lớn, làm sao có thể trôi dạt đến trong tay Diệp Ninh chứ? Mới bắt đầu, An Nhiên có chút bức bối.

Nhưng mà sau này, ngược lại cảm thấy may mắn.

Nếu như không phải cơ duyên trùng hợp, gặp được Diệp Ninh, nàng ta làm sao có thể biết được nhiều chuyện như thế? Rốt cuộc chân tướng thời kỳ thượng cổ là cái gì?

Lúc trước Yêu tộc thật sự từng đối đãi với Nhân tộc tàn nhẫn như thế sao? Hắc ám xâm nhập có đáng sợ giống như những gì Nam Cung Lương Nhân nói không? Tin tức mà nàng tiếp nhận từ nhỏ, rốt cuộc có mấy phần thật, mấy phần giả?

An Nhiên là một người rất có khát khao theo đuổi kiến thức.

Hoặc là nói, thân là Yêu Hoàng, nàng ta không thể nào cho phép bản thân bị mơ hồ lừa gạt. Nàng ta chỉ muốn biết chân tướng.

Vì thế An Nhiên lựa chọn quay trở về mười vạn ngọn núi.

Nhưng mà trên đường đi, lại cảm ứng được núi Lưỡng Giới xảy ra chuyện lớn… Điều này càng khiến cho nàng ta bất an.

Trong mơ hồ An Nhiên có loại dự cảm, có lẽ chuyện này có liên quan đến Yêu tộc. Nàng ta nghĩ đến kế hoạch nào đó của Yêu tộc…

Chương 853: Ta đúng thật là đã gặp được nhân vật tàn nhẫn của Nhân tộc

Vì thế vô cùng lo sợ.

“Ta nhất định phải tìm hiểu rõ tất cả mọi chuyện!”

An Nhiên hóa thành hình người, từng bước từng bước đi về phía trước.

Phía trước, vốn dĩ là vùng biển mênh mông, nhưng đúng vào lúc An Nhiên bước ra một bước đó, thì nhìn thấy sóng nước nổi lên, từng đạo gợn sóng lăn tăn lan tràn đến, lộ ra một thế giới hoang tàn đỏ nát, nhưng nhìn thấy lại cảnh tượng này, An Nhiên không hề chán ghét, ngược lại an tâm hơn.

Mười vạn ngọn núi có xấu như thế nào, đó cũng là nhà của Yêu tộc.

Nàng ta thân là Yêu Hoàng, không chịu sự khống chế của phong ấn, từng bước đi vào trong mười vạn ngọn núi. Nhìn lướt một vòng, phía trước núi lớn núi nhỏ liên tiếp nhau, giống như vô cùng vô tận.

Đây chính là mười vạn ngọn núi.

Mười vạn ngọn núi, có lớn có nhỏ, nhưng mà số lượng lại không ít!

Đúng vào khoảnh khắc An Nhiên bước chân vào bên trong, ít nhất có đến hàng trăm ánh mắt ác ý, đổ dồn về phía này. Nàng ta phóng ra khí tức của mình.

Vì thế những ánh mắt ác ý này lập tức tiêu tán sạch sẽ, mà chuyển thành một loại cảm giác nồng nhiệt người bên cạnh không thể nào hiểu được.

“Yêu Hoàng bệ hạ trở về rồi!”

Một giọng nói kinh hỉ, truyền ra ngoài. Yêu truyền Yêu.

Rất nhanh, trong toàn bộ mười vạn ngọn núi, bách thú gầm lên, không ngừng hoan hô. Đổi thành một người nhát gan đến đây, chỉ sợ rằng sẽ bị dọa cho sợ chết khiếp.

Nhưng An Nhiên đã sớm quen rồi, nàng ta bay về phía trước, trên đường ánh mắt lướt qua mười vạn ngọn núi, trong mắt dâng lên thần sắc bi ai. Lúc trước, nàng ta biết điều kiện của mười vạn ngọn núi rất khổ.

Nhưng lại không biết khổ như thế nào. Bởi vì không có cái gì để tham khảo.

Mà lần này, chuyến đi đến Cửu Châu, thành phố bên biển, vốn dĩ đã người đến người đi, buôn bán tấp nập, một mảnh cảnh tượng phồn hoa, điều này khiến cho nàng ta vô cùng cảm động.

Mười vạn ngọn núi, khắp nơi đều là đất khô, thỉnh thoảng có thực vật mọc lên, cũng là biến dáng cháy xém, không có bất kỳ cảm giác thẩm mỹ nào. Đất đai cằn cỗi, sát khí ngưng tụ, khắp nơi đều là sương khói mù mịt.

Đúng thật là một nơi rừng thiêng nước độc nghèo khổ.

“Điều này không công bằng!”

An Nhiên hít một hơi thật sâu.

Không cần biết thời kỳ thượng cổ như thế nào, Yêu tộc cũng không nên chịu tội ở đây, An Nhiên thân là Yêu Hoàng, nàng ta nhất định phải suy nghĩ cho Yêu tộc ở đây.

Thiên hạ rộng lớn như thế, nên có nơi cho Yêu tộc dung thân mới đúng.

Thân hình An Nhiên lóe lên, bay về phía đỉnh một ngọn núi lớn nhất cao nhất ở phía trước. Vừa mới đi đến, đã nghe thấy giọng nói ồm ồm.

“Bệ hạ đúng thật là lớn rồi, cánh cứng cáp rồi, thế mà lại bắt đầu tự ý chủ trương, ta còn cho rằng, lần này bệ hạ ra ngoài sẽ không quay về nữa, không ngờ được, thế mà còn biết đường về nhà…”

Người nói chuyện, chính là Ngưu Vương.

Ông ta khoanh tay, đứng ở bên rìa đỉnh núi, âm dương quái khí nói. Thấy vậy, An Nhiên khe khẽ lè lưỡi.

Trong lòng có chút xấu hổ.

Tuy trên danh nghĩa Yêu Vương là thủ hạ của An Nhiên, nhưng mà lại là trưởng bối nhìn nàng ta lớn lên, trong quá trình trưởng thành nên, đối với nàng ta rất tốt. Nói là quan hệ gia gia và cháu gái, vậy thì cũng không có bất kỳ vấn đề gì.

Trên thực tế không chỉ là Ngưu Vương, tất cả Yêu Vương đều là đối với An Nhiên như thế.

Có thể nói như thế này, sự trung thành của bọn họ đối với An Nhiên, không chỉ là phục tùng của Yêu Vương đối với Yêu Hoàng, mà còn là bảo vệ của trưởng bối đối với vãn bối. Lại tình huống này, ở trong lịch sử Yêu tộc khá hiếm gặp.

Bởi vì Yêu tộc từ trước đến nay vẫn luôn đều là đẳng cấp rõ ràng, nồng độ huyết mạch quyết định thực lực của bọn họ cao hay thấp, người thích hợp thì sống sót, chọn lọc tự nhiên không phải nói là không có tình cảm, mà là khá mờ nhạt.

Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Yêu tộc bị ép giam cầm ở nơi này, vô số năm tháng cùng chung sống, đã khiến cho bọn họ trở nên càng thêm có tình tập thể hơn. Nếu như không phải vì điều này, Yêu tộc cũng không thể nào tiếp tục đến bây giờ.

An Nhiên là hi vọng của Yêu tộc, có thiên tư phi phàm, thông minh lanh lợi, đương nhiên được các Yêu Vương yêu thích. Nên mới hình thành bầu không khí này.

“Ngưu gia gia, người đừng tức giận, con không phải là trở về rồi sao?”

An Nhiên xấu hổ thì xấu hổ, nhưng không sợ chút nào, nàng ta biết, Ngưu Yêu Vương từ trước đến này đều cưng chiều mình, vì thế lập tức cười cười ghé sát vào bên người cọ cọ, bàn tay nhỏ nắm lấy sừng của Ngưu Yêu Vương, nhẹ nhàng nói.

“Con sai rồi, con biết con không nên ra ngoài.”

An Nhiên vừa làm nũng, trong lòng Ngưu Yêu Vương gần như tan chảy, khuôn mặt già cưỡng ép nghiêm túc, trong chớp mắt đã sụp đổ, nhưng mà vẫn kiên quyết nói.

“Hừ, Yêu Hoàng bệ hạ cần gì phải xin lỗi, toàn bộ yêu tộc này đều là thuộc hạ của ngài, ngài muốn quyết định như thế nào, người khác cũng không thể chỉ trỏ ngài.

Chương 854: Ta đúng thật là đã gặp được nhân vật tàn nhẫn của Nhân tộc 2

An Nhiên cười nhẹ nói.

“Ở trong mắt của con, Yêu tộc đều là người nhà của con, Ngưu gia gia cũng là trưởng bối của con, người nói như thế, đúng thật là làm con đau lòng mà… Người không biết, lần này con ra ngoài, có thể nói là vô cùng nguy hiểm, con gặp được Diệp Ninh của Nhân tộc rồi!”

Vừa nói ra lời này, Ngưu Yêu Vương hoàn toàn không kìm nén được nữa.

Sắc mặt đại biến, nhanh chóng nói.

“Cái gì? Con gặp được Nhân tộc Diệp Ninh? Đáng chết! Hắn không có làm khó con chứ? Hắn có phát hiện thân phận của con không? Mau để cho gia gia xem xem, con có bị thương không?”

Trong chớp mắt, tình cản quan tâm, không thể diễn tả bằng lời.

Sau đó Ngưu Yêu Vương nhìn thấy nụ cười mỉm của An Nhiên. Nhất thời sững người, thở dài nói.

“Con lại lừa ta.”

Ông ta có chút bất lực.

Vốn dĩ muốn mượn cơ hội này, dạy dỗ An Nhiên một hồi.

Nhưng mà giống hệt với lúc trước, chỉ cần An Nhiên dùng một chút thủ đoạn, Ngưu Yêu Vương lập tức đầu hàng rồi. Đối với An Nhiên, ông ta là thật sự cưng chiều, một câu nói nặng lời cũng không nỡ nói.

An Nhiên lắc lắc đầu, đột nhiên nghiêm túc.

“Lần này con không bị thương, không giấu Ngưu gia gia, con thật sự gặp được Diệp ninh, hơn nữa, còn hiện nguyên hình, ở bên cạnh hắn một đoạn thời gian ngắn.”

Cái gì?

Ngưu Yêu Vương nhìn về phía An Nhiên. Thì thấy An Nhiên không hề có ý đùa giỡn.

Sắc mặt Ngưu Yêu Vương cũng trở nên nghiêm túc.

"Đi, đây không phải là nơi để nói chuyện!"

Một lúc sau.

Trong một hang động cực lớn, các Yêu Vương cùng tập trung với nhau.

Cái gọi là Yêu Vương, mỗi một người đều có ít nhất tu vi tương đương với tiên cảnh.

Những người tư lịch lâu đời, tích lũy hùng hậu, còn vượt qua Địa Tiên, đạt đến Tiên Thiên. Chỉ có điều, bọn họ lại khong phong ấn tu vi của mình.

Mà là không hề che giấu bộc lộ toàn bộ khí tức của bản thân.

Đây là bởi vì, mười vạn ngọn núi là vùng đất phong ấn, nơi lưu đày, ở đây pháp tắc thiên địa đặc thù, hoàn toàn khác biệt với thế giới bên ngoài.

Đây là một nhà ngục cỡ lớn, pháp tắc không quản được.

Vì thế sẽ không bởi vì bại lộ tu vi, mà bị cưỡng ép tiếp dẫn đến con đường phi thăng đi Tiên Giới. Vì thế, mười vạn ngọn núi là sân chơi chính của Yêu tộc.

Bọn họ có thể không hề kiêng dè phóng ra toàn bộ thực lực của mình.

Hang động này, là trung tâm của Yêu tộc, chỉ có khi thương nghị chuyện lớn, mới đến đây.

Trong hang động, có một trăm linh tám vương tọa, đều là làm bằng đá, nhìn có vẻ như có liên kết chặt chẽ với hang động, giống như là mọc ra tự nhiên vậy.

Trên vương tọa, có một trăm linh tám Yêu Vương đang ngồi. Chỉ có vị trí của Xà Vương là để trống.

Đây chính là chiến lực đỉnh cao nhất của Yêu tộc hiện tại. Một trăm linh tám tôn Yêu Vương!

Chỉ nhìn từ phương diện chiến lực cao cấp để nói, đã đủ kinh người rồi. Hoàn toàn mạnh hơn Phật Môn, Ma Tông.

Cho dù là Tiên Môn, đơn độc kéo ra một người, cũng không thể nào là đối thủ của Yêu tộc. Đương nhiên, mười ba tông Tiên Môn hợp lực, chiến lực nhất định là vượt qua Yêu tộc.

Có điều đó cũng là quá khứ, bây giờ Tiên Môn trải qua đại chiến Chương Hà, chết quá nhiều Địa Tiên, đến ngay cả Thiên Tiên cũng bị tổn hại, nguyên khí tổn thương lớn.

Nếu như đối đầu với Yêu tộc, ưu thế sẽ không còn rõ ràng như thế nữa.

Nếu như để cho Nhân tộc ở thế giới bên ngoài nhìn thấy tình huống ở đây, nhất định sẽ kinh hô, thế mà Yêu tộc còn có thực lực như vậy, thật sự là khó mà tưởng tượng được. Phải biết rằng Yêu tộc sinh sống ở trong loại hoàn cảnh này, lại trải qua vô số năm tháng bị xáo trộn, thế mà còn có thể giữ được một trăm linh tám tôn Yêu Vương, đây đúng thật là khó có thể tin.

Nhưng rất nhanh, các Yêu Vương đã đưa ra nguyên nhân.

Chỉ thấy một Sư Vương hình người, đầu sư tử lớn tiếng nói.

"Yêu tộc ta, ở trong mười vạn ngọn núi này, sống thoi thóp kéo dài hơi tàn, ngày một suy yếu, so với trạng thái đỉnh cao của thời kỳ thượng cổ, đã sớm giống như mặt trời sắp lặn, không đáng nhắc đến… Nhiều năm trước, Yêu Hoàng từ trong bào thai đá xuất thế, tử khí đông lai, màu sắc tốt lành chiếu khắp nơi, Yêu khí bản nguyên dâng trào, khiến cho bảy mươi chín đại Yêu chúng ta, thăng cấp lên thành Yêu Vương, lần này, sức mạnh của Yêu tộc tăng nhiều, tập hợp đủ một trăm linh tám Yêu Vương… Vốn dĩ ta cho rằng, đó là thời kỳ huy hoàng của Yêu tộc đã bắt đầu, Yêu Hoàng sớm muộn sẽ có thể dẫn Yêu tộc, trở lại Cửu Châu, đoạt lại tất cả những thứ vốn dĩ thuộc về chúng ta… Nhưng không ngờ được, thế mà yêu Hoàng lại không quan tâm đến thế cục như thế, giấu chúng ta, tự ý ra khỏi núi, dám hỏi Yêu Hoàng bệ hạ, ngài có biết, loại hành vi tự ý quyết định này của ngài, nguy hiểm như thế nào không?"

…

…

Chương 855: Ta đúng thật là đã gặp được nhân vật tàn nhẫn của Nhân tộc 3

Trong lời nói của Sư Vương, mang theo sự bất mãn mạnh mẽ, nhưng càng nhiêu hơn vẫn là sợ hãi. Các Yêu Vương nhao nhao gật đầu.

Về mặt lý luận mà nói, thân là Yêu Vương, bọn họ không có tư cách chất vấn quyết định của Yêu Hoàng. Nhưng mà trong mắt của bọn họ, An Nhiên vẫn còn chưa trưởng thành.

Bọn họ còn chưa hoàn toàn yên tâm, chân chính để cho An Nhiên chống đỡ một phương. Bọn họ cảm thấy, An Nhiên vẫn còn đang trong quá trình học tập.

Vì vậy, bọn họ mới như thế.

Nhưng cho dù là như vậy, loại hành động này của bọn họ, cũng là lần đầu tiên như thế.

Tuy bọn họ không cưng chiều được giống như Ngưu Yêu Vương, nhưng đối với An Nhiên, cũng là như thế, không nỡ nói nặng lời. Bây giờ trịnh trọng lên tiếng như vậy, có thể thấy trong lòng tức giận như thế nào.

An Nhiên không hề cảm thấy bị mạo phạm.

Một mặt, là nàng ta tôn trọng những Yêu Vương này.

Một mặt khác, An Nhiên cũng là nhận thức được sai lầm cả bản thân mình. Bản thân An Nhiên làm có chút quá đáng rồi.

Nàng ta đối với Yêu tộc quan trọng như thế nào, những Yêu Vương này, coi nàng ta là hi vọng cuối cùng, nàng ta không nên đi ra ngoài mạo hiểm. Vạn nhất gặp phải nguy hiểm gì xảy ra chuyện, vậy thì tội lỗi của An Nhiên lớn tồi, chắc chắn sẽ tương đương với giết chết tương lai của toàn bộ Yêu tộc. Vì thế, An Nhiên cũng không hề trốn tránh, nàng ta đi lên phía trước một bước, nói.

“Chuyện này, bản Hoàng đúng là sai rồi.”

An Nhiên trực tiếp nhanh chóng dứt khoát nhận sai.

Điều này ngược lại khiến cho các Yêu Vương có chút không ngờ được.

Trong quá khứ, An Nhiên phạm sai, không dứt khoát nhận sai như thế.

Nàng ta quả đoán như vậy, ngược lại khiến cho các Yêu Vương có chút sững sờ. Ngưu Yêu Vương nhân cơ hội nói.

“Bỏ đi bỏ đi, biết sai mà sửa đổi là được rồi, dù sao Yêu Hoàng cũng là Yêu Hoàng chúng ta từ trước đến nay đều chỉ là kiến nghị, mà không thể thay ngài ấy đưa ra quyết định, chuyện này, kết thúc ở đây đi.”

Nghe xong, có không ít Yêu Vương bất mãn nhìn về phía Ngưu Yêu Vương.

Tên này, lại bao che khuyết điểm rồi.

Nhưng mà cũng không có ai nói nhiều thêm cái gì. Cứ như thế đi.

Bọn họ cũng không thể nhân lần này để xử phạt An Nhiên đúng không? Một là bản thân không có tư cách, hai là không nhẫn tâm. Nói hai câu, biết sai rồi, cũng cứ như thế đi. Sủng An Nhiên, đâu chỉ có một mình Ngưu Yêu Vương.

“Chuyến đi lần này, Yêu Hoàng đã làm cái gì?”

Có một nam tử trên người mọc cánh, mũi khoằm như chim ưng, xoay chuyển chủ đề, nói.

Người này là Yêu Vương có tư lịch sâu, trước khi Yêu Hoàng được sinh ra, đã là Yêu Vương rồi, vì thế nội tình thâm hậu, địa vị rất cao. Ông ta chính là Bằng Vương.

Tốc độ rất nhanh, đôi cánh vỗ một cái, đã đi được bốn vạn năm nghìn dặm.

Đại Bằng Vương vừa lên tiếng, rất nhiều người cũng đều lộ ra thần sắc hứng thú. Bọn họ đều muốn biết, lần này Yêu Hoàng ra ngoài, làm cái gì.

“Ta đi đến tổ của Long tộc.”

An Nhiên không hề do dự, trực tiếp trả lời.

“Tổ Vạn Long?”

Trong mắt Đại Bằng Vương lóe lên tia sáng.

“Yêu Hoàng thả Long tộc ra rồi?”

An Nhiên lắc đầu, nói.

“Bản Hoàng là muốn làm như thế, nhưng mà không thành công, chín sợi dây xích mà Nhân tộc để ở đó, ta chỉ phá hủy được một nửa.”

“Không chỉ không thành công, ngược lại còn làm tổn thương đến bản nguyên.”

“Sau đó, vừa đúng lúc Nhân tộc đến đó, nên vội vàng xông ra ngoài.”

Cái gì?

An Nhiên không nói cũng thôi đi, vừa nói ra, đúng thật là khiến cho mọi người sợ hết hồn?

Có điều, cũng chỉ là chuyện trong chốc lát.

Các Yêu Vương rất nhanh đã phản ứng lại, có lẽ An Nhiên là kinh hãi nhưng không nguy hiểm, dù sao bây giờ người vẫn đang bình thường ngồi ở đây.

“Loại chuyện nguy hiểm này, sau này bệ hạ vẫn là ít làm, cũng là thiên phú thần thông của ngài là độc nhất vô nhị, không bị Nhân tộc phát hiện, nếu không, chỉ sợ rằng có đại nạn rồi.”

Sư Vương nói.

Bọn họ theo lý đương nhiên cho rằng, An Nhiên nhất định là đã tránh khỏi Nhân tộc, sau đó dưỡng thương một đoạn thời gian, sau khi khỏi hoàn toàn, mới trở về mười vạn ngọn núi.

Nhưng câu nói tiếp theo của An Nhiên, lập tức khiến cho bọn họ đóng băng.

“Ta có thể nói là tránh xa Nhân tộc, cũng có thể nói là không tránh.”

“Bởi vì rất nhanh, bởi vì ta bị thương quá nặng, mà hiện nguyên hình, khi nằm ở trên mặt biển trị thương, bị hai nữ tử của Nhân tộc phát hiện.”

“Bọn họ không hề có ác ý, đưa ta trở về trị thương, đối với ta rất tốt…”

Có không ít Yêu Vương chết lặng nhìn trân trối.

Tâm tình của bọn họ giống như tàu lượn vậy. Yêu Hoàng bị thương, bị Nhân tộc đưa đi? Đây đúng thật là vô cùng nguy hiểm!

“Vẫn may, vẫn may, gặp được hai nữ tử Nhân tộc có tấm lòng tốt, nếu như thật sự gặp phải nhân vật tàn nhẫn nào đó của Nhân tộc, vậy thì nguy hiểm rồi!”

Chương 856: Yêu Hoàng trưởng thành

Ngưu Yêu Vương cảm thấy vô cùng may mắn, liên tục nói.

“Nhưng rất không may, ta đúng thật là gặp phải một nhân vật lớn của Nhân tộc, chính là người lúc trước mọi người từng nhắc đến… Diệp Ninh!”

“Diệp Ninh!?”

Tất cả Yêu Vương đều kinh ngạc.

Một vài người kích động hơn, càng là trực tiếp đứng dậy.

Yêu tộc muốn trỗi dậy, đương nhiên phải tìm hiểu tình huống của thế giới bên ngoài.

Những năm nay, bọn họ không nói là nắm rõ như lòng bàn tay với thế giới bên ngoài, nhưng cũng là lúc nào cũng quan tâm. Cái tên Diệp Ninh này, vào những năm gần đây, thường xuyên xuất hiện với tần suất cao ở bên tai bọn họ. Dường như khiến cho tai bọn họ xuất hiện kén luôn rồi.

Đối với Yêu tộc mà nói, Diệp Ninh tuyệt đối là một “nhân vật nguy hiểm.”

Thế mà Yêu Hoàng lại sinh ra tiếp xúc với Diệp Ninh, điều này khiến cho bọn họ theo bản năng dừng thở.

“Vì sao bệ hạ lại gặp được Diệp Ninh?”

Đại Bằng Vương hỏi.

“Hai nữ tử Nhân tộc cứu ta, là muội muội của Diệp Ninh.”

An Nhiên nói thật.

“…”

Các Yêu Vương.

“Trên thế giới này còn có chuyện trùng hợp như thế sao? Lẽ nào đây là một âm mưu?”

Trong mắt Đại Bằng Vương lóe lên ánh sáng nguy hiểm.

Ông ta theo bản năng nghĩ về phương hướng tồi tệ nhất.

“Ta cũng từng nghĩ như thế, có khi nào đây là một âm mưu đã được sắp đặt sẵn rồi không, nhưng mà sau này suy nghĩ một chút, hoàn toàn không cần thiết.”

An Nhiên lắc đầu, nói.

“Nếu như hắn biết thân phận Yêu Hoàng của ta, có lẽ nên nhân lúc ta bị thương, giết chết ta, ít nhất cũng nên dùng một chút thủ đoạn, giữ ta ở lại bên người mới đúng, làm sao có thể thả người, ta dễ dàng trở về như thế? Điều này không hợp lý.”

Các Yêu Vương suy nghĩ một lúc, sau đó bất giác gật đầu. Đúng là không hợp lý.

Nếu như thân phận của An Nhiên bị bại lộ, vậy thì chỉ cần giết nàng ta, là có thể khiến cho Yêu tộc rơi vào trong tuyệt vọng. Còn cần phải tính toán âm mưu gì sao?

Điều này hoàn toàn là chuyện thừa thãi. An Nhiên tiếp tục nói.

“Càng huống hồ, ta tin thủ đoạn của ta, tuy ta hiện ra nguyên hình, nhưng đã che giấu khí tức rất tốt, nếu như ta không muốn, thì không thể nào có người nhìn ra được hư thực của ta.”

Câu nói này, An Nhiên nói tràn đầy tự tin. Các Yêu Vương gật đầu.

Chỗ nghịch thiên của huyết mạch Yêu Hoàng, không có người nào so với bọn họ càng hiểu rõ hơn.

Nếu như An Nhiên cố ý che giấu, cho dù là tiên nhân ở Tiên Giới, cũng chưa chắc có thể nhìn thấu.

“Nếu như nói, bệ hạ đúng thật là cơ duyên trùng hợp, có tiếp xúc với Diệp Ninh kia của Nhân tộc, chỉ là không biết, hai người đã tiếp xúc đến bước nào?”

Sư Vương suy nghĩ một chút sau đó nói.

Bọn họ dần dần bỏ xuống sự chấn kinh ở trong lòng.

An Nhiên bình an vô sự trở về rồi, đây là điều quan trọng nhất.

Biết được điểm này, chuyện trong quá khứ cũng không có cái gì khiến cho bọn họ vướng bận nữa.

“Tiếp xúc đến bước nào? Cái đồ xấu xa đó sắp chiếm hết tiện nghi của bản Hoàng rồi!”

Khuôn mặt xinh đẹp của An Nhiên đỏ lên, trong lòng cũng có chút xấu hổ.

Vừa nhắc đến chuyện này, An Nhiên nhớ đến cảnh tượng bản thân bị Diệp Ninh coi như sủng vật vuốt đến vuốt đi. Đó thật sự là lịch sử lớn nhất cuộc đời này của nàng ta.

Tuy đây là Diệp Ninh không cố ý, dù sao lúc đó nàng ta hiện nguyên hình, nhìn có vẻ chính là một con hồ ly trắng bình thường. Nhưng chuyện này, vẫn như trước trở thành ký ức mà cả đời này An Nhiên không thể nào quên được.

Đương nhiên, chuyện này nàng ta nhất định sẽ không nói với người ngoài, che giấu là điều đương nhiên, An Nhiên nói.

“Diệp Ninh cho rằng ta là một con hồ ly trắng bình thường bị thương, đặt ta ở trong thư phòng.”

An Nhiên nói.

“Chỉ như thế mà thôi, vì sao bệ hạ không tìm cơ hội giết hắn?”

Trong mắt Sư Vương lóe lên một tia sáng lạnh.

Giống như toàn bộ Nhân tộc muốn giết Yêu Hoàng vậy. Yêu tộc sao lại không muốn giết Diệp Ninh?

Sự uy hiếp của Diệp Ninh đối với Yêu tộc, cũng tương đương sự uy hiếp của Yêu Hoàng đối với Nhân tộc. Trọng lượng ở trong đó cũng gần như nhau.

Nếu như An Nhiên không để lộ thân phận, lại theo ở bên người Diệp Ninh, vậy thì nên có cơ hội, ra tay đối với người không có chút phòng bị nào như hắn mới đúng. Nhưng An Nhiên lại lắc đầu, nói.

“Ta đúng là có loại suy nghĩ này, nhưng mà bên người Diệp Ninh, có một cường giả tuyệt thế, người đó ta nhìn không thấu, nhưng ta có một loại dự cảm, nếu như ta thật sự ra tay

với Diệp Ninh, trước khi ta kịp ra tay, hắn ta nhất định sẽ cứu được Diệp Ninh!”

Ngưu Yêu Vương nói.

“Có lẽ người này chính là Nam Cung Lương Nhân, lai lịch thần bí, trận chiến Chương Hà, dùng sức của một người, chém giết Tiên Môn, thần thông liên tiếp xuất hiện, được coi là người đứng đầu Nhân tộc! Có người này lúc nào cũng bảo vệ, bệ hạ đúng là rất khó có cơ hội ra tay.”

Chương 857: Yêu Hoàng trưởng thành 2

Khi khi những lời này, trong lòng Ngưu Yêu Vương còn cảm thấy có chút may mắn. Theo cái nhìn của ông ta, có giết Diệp Ninh hay không, điều đó không quan trọng.

Có thể bình an trở về, mới là chuyện quan trọng nhất.

An Nhiên ở dưới mí mắt của loại người tàn nhẫn như Nam Cung Lương Nhân và Diệp Ninh, có thể nói là nguy hiểm khắp nơi.

Chỉ nghĩ thôi, cũng khiến cho Ngưu Yêu Vương run lên vì sợ hãi.

Các Yêu Vương lần lượt gật đầu.

Bọn họ công nhận lý do này.

Giết Diệp Ninh, còn xa mới quan trọng bằng Yêu Hoàng trở về bình an.

Với lại có cường giả như Nam Cung Lương Nhân ở bên cạnh bảo vệ, Diệp Ninh đúng là vô cùng an toàn. Nhưng, điều đó cũng không thành vấn đề.

Bọn họ tin tưởng, có Yêu Hoàng ở đây, Yêu tộc sớm muộn cũng trỗi dậy, đến lúc đó, Nam Cung Lương Nhân thì sao? Diệp Ninh thì làm sao? Toàn bộ Nhân tộc bọn họ đều có thể đi ngang!

Nhưng mà chuyện bọn họ không ngờ được đó là, An Nhiên còn chưa nói hết lời, sau khi do dự một lúc, thế mà nàng ta lại lần nữa lên tiếng.

“Sự bảo vệ của Nam Cung Lương Nhân, chỉ là một mặt, một mặt khác, thật ra ta cũng không muốn giết Diệp Ninh!”

Lời này vừa nói ra, có không ít Yêu Vương lộ ra thần sắc nghi hoặc. Bọn họ không hiểu, lời này của An Nhiên là có ý gì.

“Diệp Ninh là nhân vật quan trọng của Nhân tộc, giết hắn, Phật Môn, Ma Tông, Đại Chu đều sẽ trở thành một mảnh tự chém giết lẫn nhau, tại sao bệ hạ lại không muốn giết hắn?”

Có một Yêu Vương không hiểu nói.

“Bởi vì ta cảm thấy, hắn là người tốt.”

Câu trả lời của An Nhiên, thành công khiến cho các Yêu Vương phẫn nộ.

“Người tốt?”

“Nhân tộc làm gì có người tốt?”

“Tất cả Nhân tộc đều đáng chết, đều đáng chết! Là bọn họ, hại tộc ta ở trong mười vạn ngọn núi, chịu hết giày vò, không được nhìn thấy ánh sáng mặt trời! Oán khí của Yêu tộc đối với Nhân tộc, cho dù đổ hết ba sông năm hồ cũng khó rửa sạch.”

Vào vô số năm nay, Yêu tộc chịu hết giày vò.

Bọn họ có thể kiên trì đến hiện tại, chỉ nhìn thấy hai điểm.

Thứ nhất, Yêu Hoàng được thai nghén ở trong bào thai đá, mang đến cho bọn họ hi vọng. Thứ hai, là hận ý ngập trời đối với Nhân tộc!

Bọn họ mơ ước, có một ngày, có thể giết quay lại Cửu Châu, giết hết sạch sẽ Nhân tộc! Sau trận chiến thời kỳ thượng cổ, giữa Nhân tộc và Yêu tộc, sinh ra bước ngoặt cực lớn.

Nhân tộc nhiều thế hệ sống ở dưới ánh sáng, đã dần dần quên đi thù hận.

Bởi vì Yêu tộc đã không còn xuất hiện nhiều ở trong cuộc sống ở bọn họ nữa, nhận thức của bọn họ đối với Yêu tộc, đều là thông qua thư tịch. Vậy thì rất không chân thực.

Nhưng mà Yêu tộc thì sao, lại hoàn toàn khác.

Khổ nạn và đau đớn, lúc nào cũng nuôi dưỡng thâm thù đại hận ở trong lòng bọn họ.

Lâu dần, hận ý của Yêu tộc đối với Nhân tộc, đã vượt qua Yêu tộc thượng cổ, gần như đã hình thành bản năng. Hoặc là nói, không chỉ là một loại bản năng, mà còn là một loại quan niệm, một thói quen.

Bản năng muốn tiêu diệt Nhân tộc.

Nhân tộc Yêu tộc, không đội trời chung, không chết không dừng!

Bắt đầu từ khi sinh ra, đã gánh trên vai thù hận.

Dưới loại hoàn cảnh nảy, Yêu tộc trở nên vô cùng cực đoan, bọn họ không dung được một câu nói nào tốt về Nhân tộc.

Cũng vì người nói lời này là An Nhiên, đổi thành Yêu khác, cho dù là một tôn đại yêu, chỉ sợ rằng lúc này cũng bị giết chết rồi. Nhưng cho dù là như thế, bọn họ vẫn như trước vô cùng phẫn nộ.

Thân là Yêu Hoàng, làm sao có thể nói chuyện cho Nhân tộc? Đây là đạo lý gì?

An Nhiên cảm nhận được áp lực cực lớn mà các Yêu Vương mang đến, lý trí nói cho nàng ta biết, bản thân nên nhượng bộ một bước, không cần thiết phải chọc cho nhiều trưởng bối như vậy không vui, nhưng mà ở sâu trong lòng, lại có một giọng nói nói với nàng ta, mọi chuyện vốn dĩ không nên như thế.

Ngoại trừ điều đó ra, đối với An Nhiên mà nói, chắc chắn là mở mang nhìn thế giới.

Nàng ta là Yêu Hoàng, tuy vẫn còn rất ngây thơ, nhưng thân là Yêu Hoàng, vốn dĩ nàng ta nên có tính cách của bản thân mình, cùng với tiêu chuẩn phán đoán mọi việc. Vì thế, cảm nhận được sự phẫn nộ của các Yêu Vương, nàng ta không có ý định nhượng bộ, ngược lại ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn về phía bọn họ, nói.

“Nhưng mà, Diệp Ninh đúng thật là người tốt, không chỉ hắn, muội muội của hắn, cũng là người tốt, nếu như không phải như thế, bọn họ sao có thể bảo vệ ta chứ?”

Đại Bằng Vương cười lạnh.

“Đó chỉ là lòng thương hại không có ý nghĩa gì của Nhân tộc mà thôi, có những lúc bọn họ chính là sẽ làm ra loại hành động

này, nhìn thì là thương yêu, trên thực tế chỉ là bố thí mà thôi!”

An Nhiên lắc đầu, nói.

“Ta không cảm thấy đây là bố thí, bọn họ không cho ta cảm giác cao cao tại thượng, điều ta có thể cảm nhận được, ngược lại là sự yêu thích phát ra từ tận đáy lòng của bọn họ.”

Chương 858: Yêu Hoàng trưởng thành 3

Ngưu Yêu Vương nghe xong, trong lòng run lên. Ông ta nhìn về các Yêu Vương khác, quả nhiên, gần như mỗi một tôn Yêu Vương mặt đều đen lại. Hỏng rồi.

Yêu Hoàng đây là tư tưởng xuất hiện vấn đề!

Ngưu Yêu Vương vội vàng hòa giải, ý đồ kéo An Nhiên quay trở lại.

“Bệ hạ tuổi còn nhỏ, chỉ là tạm thời bị lừa gạt, chưa hiểu rõ bộ mặt thật của Nhân tộc mà thôi.”

Nhưng An Nhiên lại tiếp tục lắc đầu, nàng ta kiên định phán đoán của bản thân mình.

“Lừa gạt? Thật sự là Diệp Ninh lừa gạt ta sao?”

Đại Bằng Vương bất ngờ đứng dậy, vẻ tức giận trong mắt đã không thể nào kìm nén được nữa.

“Rốt cuộc bệ hạ là trúng tà gì vậy, chuyến đi ra ngoài lần này, lẽ nào đã quên mất thù hận của Yêu tộc và Nhân tộc rồi sao? Thời kỳ thượng cổ, Nhân tộc và Yêu tộc cùng nhau đối kháng hắc ám xâm nhập, nhưng vào trước khi công thành, Nhân tộc bất ngờ phản bội, tàn nhẫn tính kế tộc ta, khiến cho một nửa tinh anh của tộc ta, đồng quy vu tận cùng với quái vật của hắc ám xâm nhập, sau lúc đó, tộc ta còn bị nhốt ở trong mười vạn ngọn núi, giống như phạm nhân vậy… Huyết hải thâm thù trong quá khứ, khổ nạn chồng nhất như núi, những thứ này, lẽ nào bệ hạ đều quên rồi sao? Bệ hạ sao có thể nói tốt cho Nhân tộc chứ? Nếu như Nhân tộc thật sự tốt, thì làm sao lại hại chúng ta thành như thế này!”

Bắt đầu từ Đại Bằng Vương, tất cả Yêu Vương đều rất tức giận.

Bọn họ vốn dĩ không muốn thể hiện thái độ kịch liệt như thế. Nhưng thật sự là không nhịn được nữa.

Bây giờ vấn đề là, tư tưởng của Yêu Hoàng xuất hiện vấn đề! Yêu Hoàng, là lãnh tụ của Yêu tộc…

Là sự tồn tại dẫn bọn họ, quay trở lại thời kỳ đỉnh cao. Yêu Hoàng, chính là tất cả của Yêu tộc!

Nếu như đến cả Yêu Hoàng cũng bắt đầu nói đỡ cho Nhân tộc, vậy thì Yêu tộc còn cứu được nữa sao?

Vì thế nhất thời, các Yêu Vương không thể không thể hiện thái độ, nhưng trong sự phẫn nộ được thể hiện ra ngoài của bọn họ, trên thực tế đang che giấu sự sợ hãi phát ra từ tận đáy lòng.

Đồng thời, bọn họ cũng nhớ kỹ cái tên Diệp Ninh.

Vốn dĩ đã nhớ kỹ rồi, nhưng mà lần này, trong chớp mắt đã ghi dấu vào sâu trong linh hồn. Người này, quả nhiên lợi hại!

Thế mà trong lúc vô hình, đã thay đổi tư tưởng của Yêu Hoàng bệ hạ, hắn đây là muốn đào gốc của Yêu tộc! Diệp Ninh thật là đáng sợ!

Nhưng An Nhiên lại không cảm thấy, bản thân bị Diệp Ninh thay đổi tư tưởng, nàng ta trầm mặc một lúc, sau đó nói.

“Thù hận trong quá khứ, và khổ nạn của Yêu tộc, những thứ này, bản Hoàng không quên, cũng tuyệt đối sẽ không quên.”

“Nhưng ta chỉ là nghĩ, Nhân tộc lớn như thế, nhân khẩu hiện tại của bọn họ, gấp vô số lần Yêu tộc, Nhân tộc nhiều người như thế, lẽ nào người nào cũng là kẻ xấu sao? Giống như hai muội muội của Diệp Ninh vậy, mới bắt đầu khi bọn họ giúp đỡ ta, đơn thuần là xuất phát từ lòng tốt, có lẽ, Nhân tộc không hề xấu giống như chúng ta tưởng tượng!”

“Còn về chuyện cũ ở thời kỳ thượng cổ, ngược lại ta muốn hỏi các vị, rốt cuộc, chân tướng thời kỳ thượng cổ là cái gì!”

Nói đến cuối cùng, An Nhiên bất ngờ trở nên uy nghiêm.

Con ngươi của An Nhiên bất ngờ biến thành màu vàng, một cỗ khí tức vô cùng cường thế, từ trên người nàng ta trào ra ngoài. Cỗ khí tức này, khiến cho tất cả Yêu Vương đang phẫn nộ, trong chớp mắt trở nên bình tĩnh hơn.

Đây là áp chế về huyết mạch. Đây là khí đế vương của Yêu Hoàng.

Chỉ có Yêu Hoàng trưởng thành, mới có thể lúc nào cũng toát ra khí đế vương. Lúc trước, An Nhiên không có.

Các Yêu Vương vẫn luôn muốn bồi dưỡng nàng ta, khiến cho nàng ta trưởng thành, giống một Đế Hoàng chân chính. Nhưng mà lúc này, An Nhiên đã thật sự có một chút uy nghiêm của Đế Vương.

Nhưng mà các Yêu Vương không vui mừng nổi.

Ai ngờ được, An Nhiên trưởng thành, thế mà lại ở trong tình huống này.

"Chân tướng thời kỳ thượng cổ, không phải là bệ hạ đều đã biết rồi sao?"

Ngưu Yêu Vương nói với giọng kinh ngạc.

An Nhiên như thế này, khiến ông ta cảm thấy có chút xa lạ.

Nhưng An Nhiên lại lắc đầu, ánh sáng màu vàng trong đôi mắt càng ngày càng rực rỡ, nàng ta ngồi ở trên bảo tọa Yêu Hoàng chuyên giành cho mình ở trên cao, nhàn nhạt nói.

"Bản Hoàng có thể hiểu được ý định ban đầu mọi người lừa dối ta, nhưng bản Hoàng không thể nào chấp nhận được bản thân vẫn luôn bị lừa gạt, không cần biết rốt cuộc chân tướng là như thế nào, có lợi đối với chúng ta hay không, chân tướng cuối cùng vẫn là chân tướng, thứ bản Hoàng muốn, chính là chân tướng thuần túy!"

Lời nói này, không cho phép chất vấn, khiến cho trong lòng các Yêu Vương chấn động.

Bọn họ xác nhận, lần đi ra ngoài này, thật sự khiến cho An Nhiên trở nên hoàn toàn khác.

"Chân tướng mà bệ hạ muốn, rốt cuộc là cái gì, xin hãy nói rõ."

Sư Vương trầm mặc một lúc, hỏi.

"Được, nếu như mọi người không nói, vậy bản Hoàng sẽ nói rõ ràng."

Chương 859: Yêu Hoàng trưởng thành 4

An Nhiên nhìn một lượt các Yêu Vương, nói.

“Ta ở chỗ của Diệp Ninh, đọc được rất nhiều ghi chép của Nhân tộc, ở trong ghi chép của Nhân tộc, thời kỳ thượng cổ, Yêu tộc độc bá, Nhân tộc vô cùng thê thảm, bị Yêu tộc thống trị, làm nô lệ, thậm chí còn nuôi dưỡng, coi là thức ăn… Những chuyện này, có hay là không?”

Những lời nói này vừa nói ra. Các Yêu Vương trực tiếp im lặng.

Thật lâu sau, Đại Bằng Vương mới lên tiếng, nói.

“Hồi bẩm bệ hạ, những chuyện này là thật, nhưng đó vốn dĩ không phải sai lầm, thời kỳ Yêu tộc cường thế, vốn nên dựa theo quy tắc của chúng ta để làm việc, Nhân tộc yếu ớt, đáng đời bị chúng ta bóc lọt, cá lớn nuốt cá bé, người thích hợp thì sinh tồn, đây là chân lý!”

Ta không cảm thấy đây là sai.

An Nhiên cười, nàng ta lộ ra nụ cười quả nhiên như thế.

“Từ trước đến nay bản Hoàng đều chưa từng nói, chuyện này là sai, nhưng mọi người không nên che giấu những thứ này, chân tướng là như thế nào, chính là như thế đó, khi mọi người có ý đồ che giấu một bộ phận sự việc không có lợi cho bản thân, sơ tâm của mọi người đã thay đổi rồi.”

“Ở trên điểm này, Nhân tộc và Yêu tộc không có gì khác biệt, Nhân tộc cũng che giấu lịch sử, bọn họ chỉ ghi chép lại khổ nạn và thắng lợi, nhưng lại không ghi chép lại sự phản bội và bán đứng đối với Yêu tộc!”

“Vì thế, Yêu tộc và Nhân tộc, về mặt bản thân có cái gì khác biệt chứ? Điều thật sự khác biệt đó chính là người chiến thắng cuối cùng là Nhân tộc, Yêu tộc thất bại, người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc!”

An Nhiên nói xong những lời này.

Các Yêu Vương lại lần nữa im lặng.

Bọn họ nhìn về phía ánh mắt của An Nhiên, tất cả trở nên có chút phức tạp.

An Nhiên có thể nói ra những lời này, nói rõ nàng ta đã có tư tưởng độc lập, đã sắp trưởng thành rồi, nhưng, đây không phải là con đường bọn họ đã sắp đặt từ trước, cũng không phải là dáng vẻ Yêu Hoàng mà bọn họ tưởng tượng.

“Ta còn có một câu hỏi, Xà Vương ở đâu?”

An Nhiên nhìn về phía vị trí duy nhất để trống.

“Lão Xà đi núi Lưỡng Giới.”

Ngưu Yêu Vương nói.

“Núi Lưỡng Giới?”

Sắc mặt An Nhiên đại biến.

“Hỏng rồi.”

Núi Lưỡng Giới?

Trong lòng An Nhiên đột nhiên trùng xuống.

Sở dĩ An Nhiên vội vàng quay trở về mười vạn ngọn núi, chính là vì xác nhận chuyện này. Vốn dĩ chỉ là có một loại dự cảm lờ mờ.

Bây giờ nó được xác nhận rồi.

“Dựa theo kế hoạch ban đầu, vốn dĩ không nên đến núi Lưỡng Giới vào lúc này mới đúng, vì sao Xà Vương lại đến vùng đất phong ấn trước kế hoạch?”

An Nhiên cau chặt mày, hỏi.

“Bởi vì nguyên nhân bệ hạ đột nhiên không từ mà biệt, ta là lão Xà lo lắng bệ hạ có nguy hiểm, vì thế mới ra tay trước kế hoạch, cố gắng sớm giải phóng tộc ta, nếu như bệ hạ có gặp nguy hiểm, cũng có thể kịp thời giúp đỡ.”

Ngưu Yêu Vương nói.

“Cái gì?”

Trong chớp mắt ánh mắt của An Nhiên trở nên phức tạp. Đây đúng thật là mỗi người làm một nẻo, có nhân có quả.

Nàng ta có thế nào cũng không ngờ được, sở dĩ Xà Xương đi vùng đất phong ấn trước kế hoạch, thế mà lại vì nàng ta tự ý rời khỏi mười vạn ngọn núi. Điều này nhất thời khiến cho An Nhiên cảm nhận được áp lực không nhỏ.

Nếu như mọi chuyện thật sự đáng sợ giống như Diệp Ninh và Nam Cung Lương Nhân nói, vậy thì tội lỗi của nàng ta lớn rồi. Nhìn thấy thần sắc của An Nhiên thay đổi, các Yêu Vương lộ ra vẻ kỳ quái.

Yêu Hoàng bệ hạ chỉ là đi ra ngoài một khoảng thời gian ngắn, nhưng hình như cả người đều đã thay đổi không ít. Thế mà lại khiến cho bọn họ có một chút nhìn không thấu.

Có Yêu Vương không nhịn được hỏi.

“Vì sao bệ hạ lại hỏi chuyện này, sớm một chút muộn một chút, thì có ảnh hưởng gì chứ?”

Ánh mắt của An Nhiên nhìn một vòng các Yêu Vương, thở dài một hơi, nói.

“Bởi vì ta ở chỗ của Diệp Ninh, biết được một tin tức quan trọng!”

Lại là Diệp Ninh?

Có không ít Yêu vương cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Bọn họ âm thầm biến đổi ảnh hưởng với An Nhiên nhiều năm như thế, kết quả lại không so được với mấy ngày của Diệp Ninh. Có trời mới biết Diệp Ninh đã làm cái gì, thế mà lại khiến cho An Nhiên có thay đổi lớn như vậy.

Điều này khiến cho bọn họ theo bản năng cảm thấy không thoải mái.

Cảm giác chán ghét đối với Diệp Ninh, đột nhiên tăng lên rất nhiều.

An Nhiên không biết biến hóa tâm tư của các Yêu Vương, nàng ta vẫn đang nói chuyện của mình.

“Hắc ám xâm nhập, có thể đáng sợ hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng, Diệp Ninh và Nam Cung Lương Nhân đã từng thảo luận riêng về chuyện này, bọn họ nói, hắc ám xâm nhập,

có thể là một loại hiện tượng đáng sợ nhất, cũng là thần bí nhất trên thế gian này."

"Bên dưới Tiên Giới, vẫn luôn có rất nhiều thế giới biến mất không một tiếng động, đến một chút dấu vết cũng không để lại, Nam Cung Lương Nhân hoài nghi, đây là do hắc ám xâm nhập tạo thành."

Chương 860: Tiền đề của việc hợp tác là Diệp Ninh đến mười vạn ngọn núi.

"Nếu như thật sự như thế, vậy thì sự đáng sợ của hắc ám xâm nhập, đã vượt qua tưởng tượng của chúng ta, lúc này đi phá hoại phong ấn, cho dù chỉ là khiến cho sức mạnh phong ấn suy yếu đi một chút, cũng tuyệt đối không phải là hành động sáng suốt!"

An Nhiên nói hết tất cả những tin tức mình biết được ra ngoài. Những tin tức này, đã từng khiến cho nàng ta vô cùng chấn động.

Đổi thành những Yêu Vương có mặt ở đó, cũng là như thế. Bọn họ có một loại cảm giác tam quan bị đảo ngược.

"Làm sao có thể?"

"Hắc ám xâm nhập, thế mà lại có thể không một tiếng động xóa bỏ một thế giới sao?"

"Tin tức này là thật hay là giả?"

Các Yêu Vương nhao nhao nghị luận.

Bọn họ có chút hiểu ra rồi.

Thảo nào An Nhiên lại vội vàng quay trở về, thế mà lại là biết được tin tức quan trọng như thế. Chỉ là tin tức này, sau khi cẩn thận suy nghĩ, lại tràn ngập điểm nghi vấn, có chút không đứng vững được lập trường. Lập tức Sư Vương đã nói.

"Đây rốt cuộc là sự thật đã được xác nhận, hay là suy đoán?"

An Nhiên dừng một chút, trả lời nói.

"Là suy doán, Diệp Ninh cũng không chắc chắn."

Sư Vương gật đầu, không hề do dự nói.

“Vậy thì cũng chính là nói, không có chứng cứ, ý nghĩ hão huyền mà thôi, loại suy đoán không có chứng cứ này, không cần thiết phải tin tưởng.”

An Nhiên lắc đầu, nói.

“Diệp Ninh không phải là người làm việc mà không có mục đích, chuyện có thể khiến cho hắn coi trọng như thế, ta nghĩ nhất định sẽ không đơn giản.”

Lúc này Ngưu Yêu Vương mới lên tiếng.

“Nếu như hắc ám xâm nhập thật sự đáng sợ như thế, vậy thì thời kỳ thượng cổ, tộc ta và Nhân tộc liên thủ, làm thế nào lại sống sót được qua kiếp nạn đó chứ? Nếu như thời kỳ thượng cổ cũng có thể vượt qua được, vậy thì nói rõ một chuyện, đó chính là tuy hắc ám xâm nhập đáng sợ, nhưng không phải là không có con đường để chống lại.”

Quan điểm này, An Nhiên không thể nào phản bác.

Thậm chí cho dù là Diệp Ninh ở đây, cũng là không thể nào phản bác được.

Bởi vì trong lòng Diệp Ninh và An Nhiên, đây cũng tuyệt đối là điểm nghi vấn lớn nhất.

Nếu như hắc ám xâm nhập thật sự là thảm họa đáng sợ nuốt chửng toàn bộ thế giới, vậy thì thời kỳ thượng cổ làm như thế nào để vượt qua được kiếp nạn này vậy? Điều này rõ ràng là không quá hợp lý.

An Nhiên không trả lời được.

Ánh mắt của Đại Bằng Vương lóe lên, nói.

“Có lẽ bệ hạ có phán đoán của bản thân mình, Nhân tộc và Yêu tộc không đội trời chung, vậy thì những lời Diệp Ninh nói, làm sao có thể dễ dàng tin tưởng? Tuy hắn có chút thông minh, nhưng dù sao cũng còn trẻ, có thể có mấy phần hiểu biết chứ?”

Đại Bằng Vương muốn mượn cơ hội này, mạnh mẽ hạ thấp Diệp Ninh một hồi, khiến cho An Nhiên tỉnh táo lại một chút.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên truyền đến một giọng nói mệt mỏi.

“Bệ hạ nói đúng, hắc ám xâm nhập tuyệt đối không đơn giản như vậy!”

Các Yêu Vương cùng nhau chau mày, lập tức quay đầu, nhìn về phía truyền ra giọng nói. Lại kinh ngạc phát hiện, người nói chuyện, thế mà lại là Xà Vương.

Xà Vương đã quay trở lại rồi.

Lần này biến thành hình người, mặc áo bào xanh, ngồi ở trên vị trí của mình.

Trong ánh mắt của Xà Vương, có sự mệt mỏi rất rõ ràng, trạng thái cả người biểu hiện ra ngoài, cũng mang theo một vẻ nhếch nhác.

“Lão Xà, sao nhanh như thế ngươi đã quay trở lại rồi?”

Ngưu Yêu Vương có chút ngạc nhiên.

“Có thể không nhanh sao? Còn không nhanh thêm, sợ rằng bị Nhân tộc giữ lại rồi!”

Xà Vương cười khổ một tiếng, nói.

“Nhân tộc?”

Thần sắc Ngưu Yêu Vương hơi thay đổi.

“Ngươi gặp phải Nhân tộc rồi?”

Xà Vương gật đầu, hít một hơi thật sâu nói.

“Lần này ta đi đến đó, động tĩnh gây ra, lớn hơn rất nhiều so với ta tưởng tượng, lần này trực tiếp kinh động đến tất cả cường giả của Nhân tộc, Diệp Ninh và Nam Cung Lương Nhân các ngươi vừa nói cũng đến, Tiên Môn, Ma Tông, Phật Môn, cùng với một vài cường giả tán tu, cũng nghe được tin đến đó…”

“Ta xem như là chọc vào tổ ong.”

“Nếu như không phải chuẩn bị đầy đủ, rất có khả năng sẽ không quay trở về được.”

Nói xong những lời này, thần sắc của không ít Yêu Vương trở nên nghiêm trọng. Tuy bọn họ không tận mắt nhìn thấy, nhưng

mà thông qua miêu tả của Xà Vương, cũng có thể ý thức được nguy hiểm.

“Thành công làm xong chưa?”

Đại Bằng Vương hỏi.

“Thành công rồi, phong ấn lại lần nữa bị ta làm suy yếu, khi ta quay trở lại, sức mạnh phong ấn của mười vạn ngọn núi đã tiêu tán rồi, không cần mấy ngày, tộc ta có thể thấy được ánh sáng mặt trời!”

Xà Vương nói chắc chắn.

Nghe xong, Đại Bằng Vương bản tính vốn lãnh đạm, khóe miệng cũng lộ ra nụ cười. Đến ông ta cũng như thế, càng đừng nói đến những Yêu Vương khác.

Ngay lập tức, tiếng hoan hô không ngừng vang lên.

“Bao nhiêu năm rồi? Cuối cùng tộc ta cũng sắp quay trở lại Cửu Châu rồi sao?”

Chương 861: Tiền đề của việc hợp tác là Diệp Ninh đến mười vạn ngọn núi. 2

“Ta đã sớm chịu đủ ở trong mười vạn ngọn núi này rồi, ở đây giống như nhà tù vậy, cuối cùng chúng ta cũng có thể thấy lại được ánh sáng mặt trời!”

“Tiên tổ, mọi người nghe thấy chưa? Cuối cùng tộc ta cũng quay trở lại rồi!”

Có không ít Yêu Vương khóc vì vui mừng.

Nhất thời, phần lớn Yêu Vương đều mất bình tĩnh. Đây là điều mà chờ đợi bao nhiêu năm tháng cũng biến thành hiện thực.

Đây là hạt giống của hi vọng, cuối cùng cũng bén rễ nảy mầm, mọc ra những bông hoa rực rỡ. Yêu tộc trầm luân nhiều năm như thế, cuối cùng cũng nhìn thấy được kiếm kết thúc.

Niềm vui đó, là không thể nào dùng ngôn từ để hình dung.

Cũng là dù sao các Yêu Vương khá trầm ổn, nếu như để cho những tiểu yêu bình thường biết được tin tức này, sợ rằng lúc

này đã hưng phấn đến phát điên rồi.

Ngưu Yêu Vương cũng rất vui mừng, ông ta chờ đợi thời khắc này, cũng là rất lâu rồi, chỉ là nụ cười của ông ta vừa mới xuất hiện, đã cứng lại, bởi vì ông ta phát hiện, có hai người không cười.

Một là Yêu Hoàng. Mà một người khác là Xà Vương.

Ngưu Yêu Vương nhìn về phía Xà Vương thần sắc cứng đờ, trong đôi mắt lóe lên vẻ rất nghiêm trọng, không nhịn được hỏi.

"Lão Xà, ngươi đích thân làm thành công chuyện lớn này, vốn dĩ nên vui mừng vì được ghi vào sử sách, trở thành anh hùng của tộc ta mới đúng, vì sao vào thời khắc đại công cáo thành, lại hiện ra nghiêm túc như thế?"

Đây không phải là tính cách của Xà Vương.

Không ít Yêu Vương cũng đều cảm thấy không bình thường, dần dần thu liễm nụ cười, nghi hoặc nhìn về phía Xà Vương.

"Bởi vì ta lo lắng, ta được ghi chép vào sử sách không phải là anh hùng, mà trở thành tội đồ!"

Xà Vương bất ngờ ngẩng đầu, trong đôi mắt, có nghiêm trọng, có không chắc chắn, cũng có một chút sợ hãi nhàn nhạt.

"Hắc ám xâm nhập, có lẽ thật sự không đơn giản như chúng ta nghĩ!"

An Nhiên và Xà Vương có chung lời nói, nhanh chóng hỏi.

"Rốt cuộc ngươi ở vùng đất phong ấn đã nhìn thấy cái gì?"

Xà Vương nhớ lại một chút, nói.

"Mọi người đều biết, ngọn núi hình người là do Cơ Hạo Thiên hóa thành, nhưng mà so với lần gặp trước, lần này Cơ Hạo Thiên có vẻ rất không bình thường, ta có thể cảm nhận được, bây giờ hắn ta vô cùng yếu ớt, khi cả ngọn núi hình người đều đang run rẩy, ta có thể cảm nhận được có một sự đáng sợ nào đó đang hình thành… Loại đáng sợ to lớn này, đến từ sâu trong thần hồn của Cơ Hạo Thiên!"

Xà Vương nghĩ lại, vẫn là cảm thấy sợ hãi.

Hắn ta đánh thức thần hồn của Cơ Hạo Thiên, sau đó dùng tin tức giả lừa cảm xúc của Cơ Hạo Thiên dao động.

Nhưng lần này, gây ra động tĩnh so với lần trước nhiều hơn vô số lần, chuyện này tuyệt đối không phải là trùng hợp gì cả. Điều này chỉ có thể nói rõ một chuyện, đó chính là trạng thái hiện tại của Cơ Hạo Thiên là thật sự rất không bình thường.

Đặc biệt là khi thần hồn của Cơ Hạo Thiên dần dần hồi phục, cả ngọn núi hình người đang run rẩy, khoảng cách của Xà Vương với nó gần nhất, hắn ta có thể cảm nhận được rõ ràng, trong thần hồn Cơ Hạo Thiên đang truyền ra một bộ phận cảm xúc.

Có đau đớn, có không cam, có phẫn nộ.

Nhưng càng nhiều hơn, đó là sợ hãi!

Đau đớn không cam phẫn nộ rất dễ hiểu, đây là bởi vì Cơ Hạo Thiên biết được tin tức giả, còn cho rằng Đại Chu diệt vong rồi. Nhưng mà sợ hãi là từ đâu đến đây?

Cơ Hạo Thiên là nhân vật như thế nào?

Ông ấy là cường giả áp đảo một thời đại.

Yêu tộc không phải là chủng tộc chưa từng nhìn thấy chuyện đời, năm đó bọn họ đã từng thống trị thời đại thượng cổ. Ở thời đại đó, cường giả rất nhiều.

Giới hạn cao của thực lực, còn hơn bây giờ.

Tuy Cơ Hạo Thiên sinh vào thời đại sau này, nhưng mà đặt ông ấy ở thời kỳ thượng cổ, vậy thì cũng nhất định là cường giả cái thế để lại dấu ấn đậm nét.

Dùng sức mạnh của bản thân mình, mở ra con đường lịch sử cho Võ đạo, đi ra một con đường trước nay chưa từng có. Khi ông ấy trấn áp Tiên Môn, ông ấy đã là thiên hạ vô địch rồi.

Nhưng đó vẫn chưa là cái gì, sau đó Cơ Hạo Thiên bước vào bế quan, thế mà lại có đột phá.

Cũng chính là lần đột phá đó, khiến cho Cơ Hạo Thiên trong chớp mắt trở nên càng thêm khác biệt, thực lực đã đến loại cảnh giới thần bí khó giải thích, có thể cảm ứng được một vài

pháp tắc của thế giới này, vì thế, ông ta mới có thể nhìn thấy mười vạn ngọn núi.

Nên mới có tình huống Cơ Hạo Thiên trực tiếp đi vào mười vạn ngọn núi, đánh bại tất cả Yêu tộc. Lúc đó, Cơ Hạo Thiên huyết khí thịnh vượng, thiên hạ vô địch.

Cho dù là lão Yêu Hoàng thời đại thượng cổ, cũng không là đối thủ của Cơ Hạo Thiên, cường giả tuyệt thế như vậy, sẽ chỉ khiến cho người khác thấy tuyệt vọng. Rất khó tưởng tượng, là chuyện như thế nào, vậy mà có thể khiến cho Cơ Hạo Thiên sợ hãi như thế.

Chương 862: Tiền đề của việc hợp tác là Diệp Ninh đến mười vạn ngọn núi. 3

Nghe những lời Xà Vương nói, các Yêu Vương lại lần nữa rơi vào trong trầm tư.

“Đáng sợ lớn?”

Chỉ dựa vào miệng nói, bọn họ rất khó cảm nhận được.

Nhưng Xà Vương từ trước đến nay không phải là một người thích nói khoa trương, chuyện có thể khiến cho hắn ta nói ra thận trọng như thế, bọn họ không thể không coi trọng.

“Chính là bởi vì nguyên nhân này, đến sau đó, trong lòng ta càng ngày càng thấp thỏm, chỉ có thể bỏ trốn, theo cái nhìn của Nhân tộc, có lẽ ta là sợ hãi bọn họ truy sát, nên mới chạy trốn, nhưng mà sâu trong lòng ta, thật ra có một suy nghĩ muốn trốn tránh trách nhiệm, ta cảm ta có khả năng đã gây ra chuyện lớn rồi, nhất thời không biết nên ứng đối như thế nào, dứt khoát bỏ trốn, nhưng mà càng đi, càng bình tĩnh lại, ta lại càng cảm thấy chuyện này có chút không bình thường!”

Xà Vương nghĩ đến tranh chấp của mình và đám người Diệp Ninh.

Lúc đó ván đã đóng thuyền, hắn ta nhất định không thể nào thay đổi chùn chân.

Nhưng mà đến bây giờ, Xà Vương lại không thể không thừa nhận, thật ra bản thân cũng từng do dự, thậm chí là hối hận.

“Lẽ nào, hắc ám xâm nhập, thật sự đáng sợ giống như Diệp Ninh nói sao?”

Trong chớp mắt có không ít Yêu Vương thay đổi tâm thái, thần sắc cũng theo đó trở nên nghiêm trọng.

“Lúc trước ta từng thăm dò tin tức của thế giới bên ngoài, nói là hàng vạn năm trước, có cường giả đỉnh cao của Nhân tộc dự đoán, nói là khi hắc ám xâm nhập đến lần nữa, khi nó đến, tất cả đều sẽ kết thúc!”

Xà Vương nói.

Trong chớp mắt khung cảnh rơi vào trong im lặng. Các Yêu Vương không còn vui mừng nữa.

Đạo lý này rất đơn giản, nếu như toàn bộ thế giới đều đối mặt với nguy cơ bị hủy diệt, vậy thì bọn họ có ra ngoài hay không có khác biệt gì chứ? Đi ra ngoài hay là chết.

Đây không phải là kết quả mà bọn họ muốn.

Chờ đợi nhiều năm như thế, kết quả đợi đế hắc ám xâm nhập, chuyện này ai mà chịu được? Nhưng đúng vào lúc này, An Nhiên lại lên tiếng.

Nàng ta là đầu tiên lo lắng vì chuyện này, sau khi hiểu rõ tất cả mọi chuyện, ngược lại là người đầu tiên bình tĩnh lại.

“Chuyện đã đến nước này, hối hận cũng vô dụng, hơn nữa, tộc ta làm như thế, cho dù là gây ra họa lớn, vậy thì cũng không thể hoàn toàn trách chúng ta, dù sao tộc ta cứ tiếp tục như thế, đối với chúng ta thật sự cũng không công bằng, không tự do, khác gì đã chết… Yêu tộc, nhất định phải đi ra mười vạn ngọn núi!”

Câu nói này của An Nhiên, khiến cho không ít Yêu Vuong cảm động.

“Không sai, Yêu tộc nhất định phải đi ra khỏi mười vạn ngọn núi!”

Trong chớp mắt bọn họ trở nên kiên định.

Cho dù làm sai thì như thế nào?

Lẽ nào Yêu tộc lại phải vì quan tâm đến đại cục, mà vình vĩnh không đi ra ngoài sao? Điều này đối với bọn họ rất không

công bằng.

“Nhưng chúng ta cũng nhất định phải suy nghĩ một chút, sau khi đi ra khỏi mười vạn ngọn núi, chúng ta phải làm cái gì? Lẽ nào chúng ta thật sự phải hành động theo kế hoạch ban đầu sao?”

An Nhiên hỏi.

An Nhiên có Yêu Vương nào trả lời.

Thần sắc bọn họ phức tạp, rơi vào trong trầm tư. Kế hoạch ban đầu rất đơn giản.

Yêu tộc xuất thế, vậy thì nhất định phải huyết chiến một trận với Nhân tộc.

Thù hận giữa bọn họ, đã sớm tích tụ đến bước không chết không thôi rồi. Nhưng mà vấn đề là, bây giờ lại nhiều thêm chướng ngại vật hắc ám xâm nhập.

Bọn họ vẫn sẽ khai chiến giống như kế hoạch ban đầu sao?

Hai bên ngươi chết ta sống, tử thương thảm trọng, cuối cùng hắc ám xâm nhập, cùng nhau chết? Điều này rõ ràng không phải là điều mà Yêu tộc muốn.

Nhưng mà, nếu như không chiến, thì nên làm thế nào?

Nhân tộc sẽ cho phép Nhân tộc ra ngoài sao? Yêu tộc có thể nhịn được không bao thù sao?

Vấn đề ở trong đó, thật sự quá nhiều quá nhiều rồi. Thấy không có người nào trả lời, An Nhiêm mím mím môi, nói.

“Có khi nào có một loại khả năng, tạm thời nắm tay làm hòa với Nhân tộc, giống như thời kỳ thượng cổ, cùng nhau ứng phó với hắc ám xâm nhập, sau khi vượt qua kiếp nạn này, rồi mới suy nghĩ đến những chuyện khác!”

Đây là phương pháp ứng đối duy nhất là An Nhiêm nghĩ đến. Có lẽ có thể nghĩ đến cách này không chỉ có nàng ta.

Nhưng mà chỉ có nàng ta, có thể nói ra ngoài.

Nhưng mà cho dù là An Nhiên, sau khi nói ra những lời này, vẫn như trước khiến cho các Yêu Vương đỏ mắt!

“Không thể nào!”

“Nắm tay làm hòa với Nhân tộc? Tuyệt đối không thể nào!”

“Thời kỳ thượng cổ Nhân tộc đã từng phản bội tộc ta, lẽ nào còn phải để cho bọn họ phản bội chúng ta lần thứ hai sao?”

“Ha ha ha, nếu như hợp tác với Nhân tộc, ta thà rằng không ra ngoài!”

Quả nhiên giống như dự đoán, điều này đã dẫn đến phản đối rất lớn.

Nhưng vào lúc này, An Nhiên lại thể hiện ra càng bình tĩnh hơn.

Thân là Yêu Hoàng, rất nhiều lúc nàng ta cần buông bỏ thù hận, suy nghĩ vấn đề từ lợi ích của toàn bộ Yêu tộc.

Chương 863: An Nhiên ta không thể nào thích Diệp Ninh!

“Nhưng nếu như không hợp tác, không vượt qua được hắc ám xâm nhập, đến lúc đó tộc ta vẫn là phải diệt vong, đây là chuyện không có lợi ích gì cả.”

An Nhiên trầm giọng nói.

Tiếp tục sống, mới là điều quan trọng nhất.

Đứng trước mặt nguy cơ sống chết, thù hận có lẽ nên đặt sang một bên mới đúng. Nhưng khúc mắc của Yêu tộc đối với Nhân tộc thật sự quá lớn rồi.

Cho dù bọn họ hoàn toàn có thể hiểu được đạo lý này, nhưng trong lòng cũng không thể nào chấp nhận, Đại Bằng Vương càng là cười lạnh một tiếng, nói.

“Được, thật sự muốn hợp tác, vậy thì để cho Diệp Ninh của Nhân tộc một mình đến mười vạn ngọn núi của chúng ta một lần, nếu như hắn dám đến, thì bàn bạc lại lần nữa!”

Đại Bằng Vương vừa nói ra lời này, các Yêu Vương lần lượt cười lạnh.

“Chính là đạo lý này!”

“Ta ủng hộ Đại Bằng Vương!”

“Diệp Ninh đó không phải là không sợ chết sao? Có bản lĩnh đến mười vạn ngọn núi chúng ta một chuyến!”

Trong chớp mắt, các Yêu Vương đều có chung tiếng nói.

Thấy vậy, An Nhiên lộ ra thần sắc bất đắc dĩ.

“Chuyện này căn bản không có gì để bàn bạc cả?”

Nàng ta lẩm bẩm trong lòng.

Quả nhiên loại thứ như thù hận, không phải hai câu ba lời có thể giải quyết được. Tuy có câu nói gọi là oan gian nên giải không nên kết.

Nhưng thù hận đến loại mức độ như Nhân tộc và Yêu tộc, vậy thì trên cơ bản chỉ có kết cục không chết không ngừng mà thôi. Cho dù là đến thời điểm quan trọng này.

Cho dù tất cả Yêu Vương đều biết, liên hợp với Nhân tộc, có lẽ mới là lựa chọn lý trí. Nhưng mà bọn họ theo bản năng, trực tiếp lựa chọn từ chối.

Làm hòa với Nhân tộc? Tuyệt đối không thể nào!!! Đây chính là thái độ của Yêu tộc.

Nói thật, vốn dĩ An Nhiên cũng không cần thiết nhất định phải có ý thúc đẩy chuyện này.

Sở dĩ An Nhiên nói như thế, là bởi vì phương thức lý trí để giải quyết vấn đề, vì thế nàng ta kiến nghị, để cho mọi người thương lượng một chút. Thật ra trong lòng nàng ta, cũng không ôm hi vọng gì.

Chỉ là phản ứng của các Yêu Vương, còn xấu hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng ta.

Như thế, cũng không có đường lui nào nữa, nếu như hắc ám xâm nhập thật sự đến, chỉ sợ rằng… Ai.

An Nhiên lắc đầu.

Nàng ta theo bản năng phớt lờ yêu cầu mà Đại bằng Vương đề ra. Diệp Ninh làm sao có thể đến mười vạn ngọn núi?

Hắn cũng không phải kẻ ngốc.

Lúc này một mình đến mười vạn ngọn núi, vậy thì không phải tìm chết thì là cái gì? Không sợ chết, nhưng cũng không đến

mức đến tìm chết đúng không?

Hơn nữa, cho dù hắn dám đến, vậy thì lẽ nào những người khác sẽ không ngăn cản hắn sao? Vì thế trong tiềm thức của An Nhiên, trực tiếp phớt lờ khả năng duy nhất này. Mọi chuyện đã biến thành mức độ hoàn toàn không thể bàn bạc được nữa.

Sau khi nói xong chuyện này, các Yêu Vương cũng lần lượt rời đi. Một là, cũng không còn chuyện lớn gì cần phải thương lượng nữa.

Hai là, tin tức ngày hôm nay có được, thật sự có chút chấn động lòng người.

Cho dù là bọn họ, cũng cần phải có một chút thời gian để tiêu hóa.

Các Yêu Vương lần lượt rời đi. Chỉ còn Ngưu Yêu Vương ở lại.

Ngưu Yêu Vương là trưởng bối đối tốt với An Nhiên nhất.

Ông ta cảm thấy chuyện ở đây ngày hôm nay, thật sự là vượt ra ngoài dự liệu của ông ta, đặc biệt là tư thái mà An Nhiên thể hiện ra ngoài, càng là hoàn toàn khác biệt so với lúc trước.

Điều này khiến cho Ngưu Yêu Vương có chút cảm khái.

“Ngưu gia gia đang nghĩ cái gì vậy?”

An Nhiên nhìn thấy sự bất thường của Ngưu Yêu Vương, hỏi.

“Ta đang nghĩ, Yêu Hoàng trưởng thành, quả nhiên là phải trải qua nhiều chuyện, những năm nay bệ hạ ở mười vạn ngọn núi, vẫn luôn đều giống như đứa trẻ vậy, nhưng chỉ ra ngoài một đoạn thời gian ngắn như vậy, nhưng đã có mất phần khí thế đế vương, chuyện này thật sự khiến cho ta có chút thổn thức, cũng có chút mất mát.”

Ngưu Yêu Vương thở dài một hơi, cũng không biết là vui mừng, hai là chua xót.

“Vì sao Ngưu gia gia lại cảm thấy mất mát?”

An Nhiên không hiểu.

“Ta, cảm thấy bản thân có thể thật sự đã không dạy tốt người, người lớn lên ở bên người ta, còn không bằng ở bên người Diệp Ninh mấy ngày.”

Ngưu Yêu Vương lắc đầu nói.

Tâm tình của ông ta rất phức tạp.

Nói trắng ra, thật ra là có chút ghen.

Loại ghen này, không phải là giữa nam nữ, mà là sự quan tâm của trưởng bối đối với vãn bối.

Điều này giống như con gái của mình vậy, vốn dĩ bản thân mình giáo dục rất tốt, đi theo con đường mà mình đã quy định trước, nhưng mà bất ngờ có một ngày, tâm tính thay đổi, sau khi tìm hiểu rõ nguyên nhân, mới biết được thế mà là bị một nam nhân ảnh hưởng…

Cho dù loại ảnh hưởng này là tích cực, có lợi, nhưng mà với tư cách là phụ thân, trong lòng nhất định là không thoải mái. Đây là con gái của ta!

Tuy Ngưu Yêu Vương và An Nhiên không có quan hệ huyết thống, nhưng mà tình cảm giữa hai người họ, chính là tình cảm ông cháu. An Nhiên là Ngưu Yêu Vương nhìn theo lớn lên.

Chương 864: An Nhiên ta không thể nào thích Diệp Ninh! 2

Chuyện ngày hôm nay, rất khó không khiến cho ông ta không xúc động.

“Tại sao Ngưu gia gia lại nghĩ như thế? Thế gian này không có người nào, đối với con có ảnh hưởng lớn hơn người, con đúng là có chút thay đổi, nhưng không liên quan gì đến Diệp Ninh…”

An Nhiên mỉm cười nói.

“Con, chỉ là sau khi biết được chân tướng của mọi chuyện, có chút thay đổi mà thôi.”

Nàng ta tự cho rằng bản thân đúng là không bị Diệp Ninh ảnh hưởng gì cả.

Chỉ có điều biết được rất nhiều tin tức, hiểu được rất nhiều chuyện, đương nhiên tâm thái sẽ sinh ra thay đổi mà thôi.

Ví dụ như nói đến quá khứ, nàng ta bị các Yêu Vương lừa gạt.

Các Yêu Vương che giấu chân tướng thời kỳ thượng cổ. Đương nhiên, chuyện này là lừa dối với ý tốt.

Hành vi che giấu lịch sử của bọn họ, là có thể giải thích được. Nhưng lừa dối chính là lừa dối.

Nếu như An Nhiên chỉ là một tiểu yêu bình thường, nàng ta hoàn toàn có thể hiểu và chấp nhận, nhưng nàng ta là Yêu Hoàng.

Không cần biết tình cảm tốt như thế nào, ngây thơ như thế nào, thân là Yêu Hoàng chí tôn, đối với thái độ của các Yêu Vương, nàng ta vẫn là có chút nhạy cảm.

Ta có thể chấp nhận các ngươi làm sai, nhưng mà ta tuyệt đối không thể chấp nhận các ngươi lừa dối ta!

Đây chính là tâm thái của một người thân là đế vương. Tuyệt đối không cho phép bản thân bị lừa dối!

Chân tướng thời kỳ thượng cổ không quan trọng, thật ra điều khiến nàng ta thật sự quan tâm là mọi người đã lừa gạt mình chuyện này mà thôi. Nói trắng ra, An Nhiên cảm thấy rất không thoải mái.

Bởi vì bị các Yêu Vương che giấu, nên sinh ra mù quáng.

“Có thay đổi, là một chuyện tốt.”

Ngưu Yêu Vương nhìn An Nhiên, cuối cùng cảm xúc ở trong mắt, biến thành nhẹ nhõm.

Hôm nay An Nhiên khiến cho Ngưu Yêu Vương cảm thấy có chút xa lạ, nhưng càng nhiều hơn, thật ra vẫn là vui mừng.

“Chuyện tốt?”

An Nhiên có chút nghi hoặc.

“Đúng là chuyện tốt, sớm muộn gì người cũng phải trưởng thành, những chuyện trong quá khứ đó, người vẫn phải biết,

thân là Yêu Hoàng, vốn dĩ người nên biết tất cả mọi chuyện của Yêu tộc, đặc biệt là trong thời buổi rối loạn này."

Ngưu Yêu Vương nói.

"Cũng chỉ có Ngưu gia gia mới nghĩ như thế, nhìn những trưởng bối khác, dường như bọn họ không hề thích thay đổi này."

An Nhiên lắc lắc đầu nói.

Nàng ta có thể cảm nhận được sự biến hóa hôm nay của các Yêu Vương, khi nàng ta thể hiện ra ánh sáng của Yêu Hoàng, các Yêu Vương rõ ràng có chút xa lạ với nàng ta, nàng ta nhìn thấy rất nhiều ánh mắt phức tạp của các Yêu Vương, điều này khiến An Nhiên có chút đau lòng.

"Bọn họ không phải là không thích biến hóa của người, chỉ là chưa nghĩ thông mà thôi, bọn họ đã quen với người lúc trước ngoan ngoãn, giống như bảo bảo tò mò vậy, vẫn luôn chấp nhận giáo dục của bọn họ, nhưng bọn họ đã bỏ qua một điểm, người không thể nào vẫn luôn là một đứa trẻ, bệ hạ sớm muộn gì cũng phải thống lĩnh Yêu tộc, phải trưởng thành, lần này người đi ra ngoài, trong chớp mắt trưởng thành hơn rất nhiều, bọn họ chưa có chuẩn bị tâm lý, nên mới thể hiện ra có chút xa lạ."

"Nhưng thuận theo thời gian trôi đi, bọn họ sẽ nghĩ thông thôi."

"Hơn nữa, cho dù bọn họ nghĩ không thông, vậy thì có làm sao chứ? Bệ hạ thân là Yêu Hoàng, đó là chí tôn của Yêu tộc, Yêu Hoàng làm việc, cần gì phải giải thích cho Yêu Vương? Lúc trước bệ hạ còn nhỏ, trẻ người non dạ, các đại Yêu Vương mới có thể phân tán quyền lực, nhưng đợi đến khi bệ hạ trưởng thành, vẫn là phải nắm bắt hết toàn bộ quyền lực của Yêu tộc vào trong tay, đây là chuyện sớm muộn, hôm nay bọn họ không chấp nhận, tương lai cũng nhất định phải chấp nhận!"

Ngưu Yêu Vương một lần nói nhiều như thế, còn chưa nói xong, dừng một chút lại nói.

"Hơn nữa, nói một câu có chút đau lòng, thân là Yêu Hoàng, vốn dĩ nên giữ một chút khoảng cách với các đại Yêu Vương, khi người từng bước từng bước trở thành đế vương, khoảng

cách giữa người và các Yêu Vương khác, sẽ bị kéo càng ngày càng xa, vị trí chí tôn, chỉ có một người, ngồi ở trên vị trí đó, đã được định trước là cô độc, bệ hạ nên quen với thay đổi của bọn họ ngày hôm nay, bởi vì tương lai, chuyện như thế, nhất định sẽ không ít."

Những lời nói này của Ngưu Yêu Vương, mang đến cho An Nhiên chấn động cực lớn.

Ngưu Yêu Vương nói thật sự quá thẳng thắn rồi.

Trong chớp mắt đã phân tích hoàn toàn triệt để mối quan hệ giữa Yêu Hoàng và các Yêu Vương.

Quan hệ tốt thì quan hệ tốt, nhưng tuyệt đối không thể quên cái gọi là quan hệ thần tử, đây là điều rất quan trọng. Sau khi nghe xong những đều này, An Nhiên thu hoạch được rất nhiều, đồng thời trong lòng cũng sinh ra cảm động mãnh liệt.

Những lời nói này của Ngưu Yêu Vương, hoàn toàn đều là đứng ở góc độ của An Nhiên, có thể nói với nàng ta những lời nói, nói rõ Ngưu Yêu Vương đã hoàn toàn vứt bỏ lợi ích và tình cảm cá nhân của mình rồi.

Chương 865: An Nhiên ta không thể nào thích Diệp Ninh! 3

"Bất luận tương lai như thế nào, Ngưu gia gia đều là gia gia tốt nhất ở trong lòng con."

An Nhiên chân thành nói.

Ngưu Yêu Vương cười lớn.

"Người đó, chỉ cần đừng gây phiền phức cho ta là được rồi, đặc biệt là loại chuyện lén chạy ra khỏi mười vạn ngọn núi, nhất định đứng làm nữa."

Ngưu Yêu Vương cười cười. Sau đó cứng đờ.

Bởi vì ông ta phát hiện, biểu cảm của Ngưu Yêu Vương có chút cứng lại. Sau đó trên mặt lộ ra thần sắc xấu hổ.

Trong mắt, dường như cũng hiện ra có chút chột dạ. Ngưu Yêu Vương chau mày lại.

“Không phải chứ? Người lại muốn lẻn ra ngoài?”

An Nhiên không nói gì.

Ngưu Yêu Vương hít một hơi thật sâu.

“Người thật sự muốn lén ra ngoài!?”

Ngưu Yêu Vương bất ngờ đứng dậy.

Ông ta lướt nhìn xung quanh một chút, cũng không biết nghĩ đến cái gì, tóm lại, tức giận có chút lớn, không nhịn được muốn dạy dỗ nha đầu này một chút. Quá đáng quá rồi.

Người vừa mới quay trở lại, thế mà lại muốn ra ngoài.

“Ngưu gia gia, bớt giận, lão nhân gia người đứng tức giận.”

Ngưu Yêu Vương cười nói.

“Lần này con ra ngoài, nhất định sẽ không có nguy hiểm.”

Sắc mặt của Ngưu Yêu Vương lạnh lùng.

“Sẽ không có nguy hiểm? Người làm sao để bảo đảm bản thân sẽ không có nguy hiểm!”

An Nhiên nói ra một câu khiến cho huyết áp của Ngưu Yêu Vương tăng vọt.

“Con muốn trở về bên phía Diệp Ninh.”

“Cái gì!”

Ngưu Yêu Vương là thật sự không nhịn được nữa, đi tới đi lui, thật sự đang muốn tìm cái gì đó.

“Đao của ta đâu!?”

Ông ta muốn tìm mấy người, đi ra ngoài chém Diệp Ninh. Ức hiếp người quá đáng!

Yêu Hoàng nhà ta chỉ ra ngoài đi theo ngươi mấy ngày, kết quả trong chớp mắt đã lạc lạc đường, tim cũng lạc rồi. Thế mà còn muốn chạy ra ngoài đi tìm ngươi!

Đúng thật là làm gì có cái lý đó!

An Nhiên nhanh chóng ngăn Ngưu Yêu Vương lại, nói.

“Người nghe con giải thích, lần này con ra ngoài, không phải là làm bừa.”

Ngưu Yêu Vương cười lạnh.

“Đi đến bên cạnh Diệp Ninh, không phải làm bừa thì là cái gì? Hắn là Nhân tộc, hơn nữa còn là nhân vật quan trọng trong Nhân tộc, người ở bên người hắn, thế mà còn nói bản thân không có nguy hiểm? Một khi bị hắn phát hiện thân phận thật sự của người, ngươi có biết sẽ có hậu quả nghiêm trọng như thế nào không?”

Ông ta nói những lời này, cảm thấy vô cùng đau lòng. An Nhiên đúng thật là đang đùa với lửa.

Yêu Hoàng ngoan ngoãn ban đầu kia đi đâu rồi? Ngưu Yêu Vương vô cùng hoài niệm An Nhiên của quá khứ.

Nhiều nhất là có chút nghịch ngợm mà thôi.

Nhưng phần lớn thời gian, vẫn là đáng tin.

Tại sao ra ngoài một chuyến, chớp mắt đã thay đổi lớn như thế rồi?

Đột nhiên ông ta nghĩ đến một khả năng, cả khuôn mặt đều cứng đờ, sừng trâu to lớn phun ra khói trắng, có thể thấy cảm xúc của ông ta kích động như thế nào.

“Chắc không phải là người thích Diệp Ninh đó chứ?”

Khả năng này, khiến cho tim Ngưu Yêu Vương đập thình thịch. Nhân tộc và Yêu tộc yêu nhau, không phải là chuyện hiếm gì.

Thời kỳ thượng cổ, loại ví dụ như này không tính là nhiều, nhưng cũng vẫn là có. Nhưng Yêu Hoàng và Nhân tộc yêu nhau, đây tuyệt đối là chuyện không thể tồn tại. Loại tình huống này chỉ nghĩ thôi, đều khiến cho huyết áp của Ngưu Yêu Vương tăng cao. Tuyệt đối không thể nào chấp nhận!

An Nhiên sững người, tiếp đó dở khóc dở cười.

“Gia gia người đang nói linh tinh cái gì vậy, con làm sao có thể thích đồ xấu xa đó chứ?”

An Nhiên làm gì có loại suy nghĩ đó.

Nói đến Diệp Ninh, nàng ta không có tâm tình gì tốt cả. Đồ xấu xa đó.

Đúng thật là một tên đăng đồ tử (trăng hoa, lăng nhăng).

Thế mà lại thật sự coi An Nhiên là sủng vật mà sờ tới sờ lui.

Thậm chí còn muốn xem của ta…

Nghĩ đến đây, hai má An Nhiên không kìm được có chút đỏ bừng, trong lòng ác độc nghĩ. Sớm muộn gì cũng có một ngày, phải tìm hắn để báo thù lại!

Nhưng lại không biết, dáng vẻ đó của An Nhiên, lại dẫn đến hoài nghi cao độ của Ngưu Yêu Vương, ông ta nhìn hai má An Nhiên hơi đỏ lên, trong lòng hoàn toàn chắc chắn.

"Chuyện này tuyệt đối có ẩn tình!"

Nha đầu này tuyệt đối đang giấu cái gì đó! Lẽ nào thật sự là con gái lớn không giữ được nữa?

Vừa nghĩ đến đây, Ngưu Yêu Vương không chỉ hận đến nghiến răng nghiến lợi. Lần này đúng thật là muốn chém chết Diệp Ninh.

Cũng không thể để cho Yêu Hoàng mà lão tử nhìn lớn lên bị tiểu tử nhà ngươi lừa đi mất đúng không?

Có điều những lời này Ngưu Yêu Vương không nói, bởi vì có nói An Nhiên cũng sẽ không thừa nhận, vì thế ông ta bỏ qua chuyện này, hỏi.

"Nếu như người không thích hắn, vậy thì vì sao người muốn đi đến bên cạnh hắn?"

An Nhiên nghiêm túc nói

"Bởi vì ta muốn biết, Nhân tộc dự định ứng đối với hắc ám xâm nhập như thế nào? Đây là thảm họa lớn liên quan đến toàn thế giới, không phải là chuyện mà Yêu tộc có thể một mình chống lại, ta cũng muốn biết, tiếp sau đây Nhân tộc sẽ đối phó với Yêu tộc như thế nào."

Chương 866: An Nhiên ta không thể nào thích Diệp Ninh! 4

"Trên đời này, không có nơi nào so với việc ở lại bên người Diệp Ninh, mà có thể tìm hiểu được rõ nhất hai chuyện này."

“Còn về vấn đề thân phận mà Ngưu gia gia nói, con nghĩ điều này sẽ không là vấn đề gì, lúc trước con không bị bại lộ, sau này đương nhiên cũng sẽ không bị bại lộ, con đã làm nền sẵn thân phận của mình, lần này trở lại, chắc rằng Diệp Ninh kia cũng sẽ không hoài nghi cái gì.”

Ngưu Yêu Vương nghe xong, sắc mặt dễ nhìn hơn một chút.

“Lời nói này của người, đúng là nói có lý, nghe có vẻ cũng là nói được, nhưng người thân là Yêu Hoàng, thân phận vàng ngọc, loại chuyện này, không nên để ngài đi.”

An Nhiên lắc đầu.

“Nhưng mà ngoại trừ ta, trong Yêu tộc, còn có ai có thể gánh vác nhiệm vụ này?’

Ngưu Yêu Vương sửng sốt.

Đúng thật là như thế, Yêu tộc khác nhất định không làm được.

Cũng chỉ có huyết mạch Yêu Hoàng thần kỳ, mới có thể có loại bản lĩnh này. Ngưu Yêu Vương trầm mặc một lúc, nói.

“Ta vẫn là sẽ không đồng ý với người, loại hành động này của người thật sự là quá mạo hiểm rồi, nếu như để cho Yêu Vương khác biết được, chắc rằng sẽ không bỏ qua cho người!”

Nghe xong, An Nhiên giật mình, vội vàng nói.

“Chuyện này, không được nói cho các Yêu Vương khác!”

Nàng ta đi lên phía trước, ôm lấy cổ của Ngưu Yêu Vương.

Làm nũng giống như lúc trước.

“Ngưu gia gia, người tốt nhất…”

Ngưu Yêu Vương chính là không chịu được chiêu này.

Cuối cùng, trong ánh mắt lộ ra thần sắc bất lực.

“Người đó người đó, đúng thật là không có cách nào với người, nhưng mà ngươi có từng nghĩ qua, cho dù là ta che giấu giúp người, nhưng mà nếu như những Yêu Vương khác muốn tìm người thì làm sao?”

Dường như An Nhiên đã nghĩ xong hết rồi, nói.

“Cứ nói lần này con đi ra ngoài, có rất nhiều thu hoạch, muốn bế quan đột phá.”

Lý do này đúng là hợp tình hợp lý.

Hơn nữa An Nhiên đúng là sắp đột phá rồi.

“Cũng được, cũng được, nếu như người đi, ta cũng không ngăn được người, nhưng mà lần này người ta ngoài, nhất định phải đồng ý với ta một chuyện, nếu không, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý với người!”

Ngưu Yêu Vương nghiêm nghị chưa từng có nói.

“Chuyện gì?”

An Nhiên tò mò hỏi.

“Người tuyệt đối không thể thích Diệp Ninh kia!”

Ngưu Yêu Vương nói.

“Nực cười, An Nhiên ta tuyệt đối không thể nào thích Diệp Ninh!”

An Nhiên đồng ý không chút do dự.

Chuyện này sao có thể?

Thứ đồ xấu xa đó dựa vào cái gì mà khiến cho ta thích hắn?

An Nhiên ta cho dù cả đời này ở trong mười vạn ngọn núi, không có người nào nói chuyện, biến thành hòn đá, khúc gỗ, ta cũng tuyệt đối không thể nào thích Diệp Ninh.

Không bàn đến chuyện bên phía Yêu tộc An Nhiên lại xuất hiện vấn đề, sau khi thành công thuyết phục Ngưu Yêu Vương lại lần nữa chạy ra ngoài.

Nghe nói bên phía Diệp Ninh, quả nhiên cũng gặp phải sự ngăn cản cực lớn.

Sự ngăn cản này, quả nhiên là đến từ nội bộ.

Bởi vì hắn đã truyền tin tức vùng đất phong ấn về kinh thành.

Bây giờ Đại Chu đã sớm không còn là dáng vẻ nghèo nàn năm xưa nữa, cái gì nên có đều có, bao gồm cả những pháp khí dùng để truyền tin tức. Diệp Ninh thông qua một chiếc gương, liên lạc đến tổng bộ Viện giám sát.

Sau đó tin tức lập tức được truyền ra ngoài. Toàn bộ triều đường đều kinh ngạc!

Cái gì?

Chí tôn khai quốc Đại Chu thế mà lại chưa chết? Mà là hóa thành ngọn núi hình người, tiếp tục bảo vệ thế giới này? Tin tức này thật sự quá lớn rồi.

Đối với Phật Môn, Yêu tộc, cùng với Ma Tông mà nói, tin tức Cơ Hạo Thiên vẫn còn sống, tuy cũng khiến cho bọn họ rất chấn động, nhưng mà lại không hề có quá nhiều ý nghĩa.

Nhưng đối với Đại Chu thì khác.

Bắt đầu từ khi Diệp Ninh mới bắt đầu xuyên không, hắn đã có thể cảm nhận được tình cảm của người thiên hạ đối với Cơ Hạo Thiên. Sùng bái, kính trọng, cùng với tình yêu sâu sắc!

Cơ Hạo Thiên, gần như là một thánh chí tôn tốt nhất trong lòng tất cả mọi người.

Chín ngàn năm trước, đột nhiên mất tích, vốn dĩ cho rằng đã lành ít dữ nhiều. Không ngờ được, thế mà lại xuất hiện tin tức của Cơ Hạo Thiên.

Trực tiếp chấn động tất cả mọi người của thế giới này.

Mà đây, dường như chỉ là một món ăn khai vị.

Tiếp đó, nhiều tin tức khác càng kinh người hơn từ miệng Diệp Ninh truyền ra ngoài. Yêu tộc sắp xuất thế!

Hắc ám xâm nhập sắp đến!

Hai chuyện này, từ góc độ nào đó mà nói, ảnh hưởng đối với thế giới này, nhất định lớn hơn nhiều so với Cơ Hạo Thiên ở giai đoạn trước. Liên quan đến hai chuyện này, nhất định phải nói đến bí mật thời kỳ thượng cổ.

Nếu như đã là bí mật, đương nhiên không phải là chuyện ai cũng biết, vì thế, trong hoàng thành, khó tránh khỏi phải điên cuồng động não một hồi. Cuối cùng, Diệp Ninh nói ra chuyện bản thân sắp đi đến mười vạn ngọn núi.

Vì thế, việc này dẫn đến sự phản đối gay gắt của tất cả mọi người

Chương 867: Thiên hạ Đại Chu, vốn dĩ đi trên con đường bá vương lẫn lộn

“Chuyện này tuyệt đối không được, Yêu tộc, là loại cầm thú! Diệp đại nhân sao có thể tin cầm thú?”

“Đại nhân thân thể vàng ngọc, nhất định không thể mạo hiểm!”

“Đại Chu đang là ở trong thời điểm quan trọng, tuyệt đối không thể thiếu Diệp đại nhân!”

Chỉ riêng nội bộ Viện giám sát, đã truyền ra vô số giọng nói phản đối. Vì thế Diệp Ninh chỉ có thể lựa chọn ngắt liên lạc.

Không cần biết như thế nào, Yêu tộc vẫn là phải đi. Việc này liên quan đến sự tồn vong của toàn bộ thế giới.

Đương nhiên Diệp Ninh không thể nào mập mờ.

Ngăn cản đến từ hoàng thành, Diệp Ninh có thể dự liệu được, nhưng mà không ngờ được thế mà lại lớn như thế. Đây mới chỉ là Viện giám sát, văn võ bách quan, đặc biệt là Cơ Minh Nguyệt…

Chỉ nghĩ thôi, cũng khiến cho người ta đau đầu.

Nhưng Diệp Ninh cũng không thể che giấu bọn họ đúng không? Chuyện lớn như thế.

Đại Chu nhất định là chuẩn bị ứng đối thật tốt, biết càng sớm, thì càng có lợi. Càng huống hồ, chuyện này còn liên quan đến chí tôn khai quốc Cơ Hạo Thiên. Ngoại trừ việc suy nghĩ về mặt tình cảm, Cơ Minh Nguyệt cũng nhất định có quyền được biết.

Bên phía Viện giám sát thấy Diệp Ninh ngắt liên lạc, chỉ có thể bất lực, vội vàng ôm theo tin tức Diệp Ninh truyền đến, đi hoàng cung. Sau đó, quả nhiên, dẫn đến chấn động càng lớn hơn.

“Thế mà Thái Tổ hoàng đế vẫn còn sống!”

“Trời ạ, Yêu tộc sắp xuất thế, thiên hạ lại sắp đại loạn rồi sao?”

“Rốt cuộc hắc ám xâm nhập là thứ gì, thật sự là thảm họa có thể lật đổ cả thế gian này sao?”

Các bách quan ở trên triều đường, vô cùng hoảng loạn.

Tin tức này, trong chớp mắt khiến cho bọn họ rất sốc.

Nói như thế nào đây, bọn họ không phải không có năng lực gánh chịu, nhưng mà nhiều chuyện như thế dồn lại với nhau. Có người suy nghĩ chuyện của Cơ Hạo Thiên.

Cơ Hạo Thiên chính là truyền thuyết của Đại Chu, là vật tổ tinh thần của ngươi Chu, nếu như có thể nghênh đón quay lại Đại Chu, vậy thì ý nghĩ vô cùng to lớn vốn dĩ Đại Chu đã phát triển như lửa cháy hừng hực, lần này nhất định sẽ càng thêm thuận loại.

Có người lại nhớ đến Yêu tộc.

Tin tức về Yêu tộc, bây giờ phần lớn mọi người chỉ có thể tìm thấy ở trong cổ tịch.

Nhưng bất luận là quyển cổ tịch này, đều miêu tả Yêu tộc rất tàn nhẫn, hung ác, xảo quyệt, khát máu. Chủng tộc như vậy, thế mà sắp xuất thế rồi!

Hơn nữa còn có huyết hải thâm thù với Nhân tộc!

Lẽ nào những ngày tháng thái bình vừa mới có được, sắp kết thúc rồi sao?

Bọn họ gần như đã ngửi thấy mùi gió tanh mưa máu, trong lòng vô cùng lo lắng. Cũng có người đang suy nghĩ về hắc ám xâm nhập.

Đối với Đại Chu mà nói, hắc ám xâm nhập quá xa vời, quá xa lạ rồi.

Thời kỳ thượng cổ, hiện tại người có thể nhớ được không còn nhiều. Nhưng mà…

Chỉ nghe miêu tả của Diệp Ninh, bọn họ có thể biết được, hắc ám xâm nhập tuyệt đối là thứ nằm ngoài sự tưởng tượng của bọn họ. Bởi vì cho dù là thảm họa Yêu tộc, đó nhiều nhất cũng chỉ là giết đến sinh linh đồ thán.

Nhưng mà hắc ám xâm nhập, thế mà lại hủy diệt toàn bộ thế giới, về cơ bản xóa hết tất cả mọi dấu tích của một thế giới.

Điều này vượt ra ngoài tưởng tượng của rất nhiều người.

Mọi người có suy nghĩ của mọi người.

Nhưng đối với Cơ Minh Nguyệt ngồi ở trên long ỷ trên cao mà nói, nàng chỉ quan tâm một chuyện.

"Diệp Ninh muốn đi mười vạn ngọn núi!?"

Nàng cau mày thật chặt, sắc mặt hiện ra vô cùng uy nghiêm. Vì thế giọng nói nghị luận của mọi người, bị nàng cứng rắn cắt ngang. Bọn họ cảm nhận được sự phẫn nộ hiếm có của bệ hạ.

"Đúng là như thế, Giám Chính đại nhân nói, nếu như muốn ứng đối với hắc ám xâm nhập, Nhân tộc nên lại lần nữa liên thủ với Yêu tộc, mới có thể tăng cao thêm tỷ lệ phần thắng, vì thế, ngài ấy vì thể hiện sự chân thành, tình nguyện đi đến mười vạn ngọn núi một chuyến…"

Người báo tin của Viện giám sát nói với giọng run run. Quân vương tức giận, mang đến cho hắn ta áp lực cực lớn.

Đặc biệt là bình thường Cơ Minh Nguyệt không tức giận, bây giờ tức giận, hiện ra càng đáng sợ hơn.

"Khốn khiếp!"

Cơ Minh Nguyệt bất ngờ đứng dậy, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Tên khốn khiếp này, lại muốn đi khoe khoang!"

"Nhân tộc có thể liên thủ với Yêu tộc hay không, liên quan gì đến hắn? Vì sao hắn cứ nhất định phải đi mạo hiểm?"

"Mười vạn ngọn núi là nơi hắn nên đi sao? Đây không phải là làm thuyết khách, đây là đi tìm chết!"

Lời nói của Cơ Minh Nguyệt, khiến cho rất nhiều người câm như hến.

Nhưng đồng thời, trong lòng cũng hiện lên một tia nghi hoặc. Trạng thái của bệ hạ, không bình thường!

Diệp đại nhân làm như thế, đúng là có chút mạo hiểm, nói là đi tìm chết, cũng không có vấn đề gì.

Nhưng vấn đề là, Diệp đại nhân không phải vẫn luôn đều là như thế sao? Chúng ta cũng quen rồi!

Bọn họ không phải không quan tâm sống chết của Diệp Ninh. Chỉ là không có cách nào.

Chương 868: Thiên hạ Đại Chu, vốn dĩ đi trên con đường bá vương lẫn lộn 2

Chuyện Diệp Ninh quyết định, tám con ngựa cũng không kéo lại được.

Lúc đầu trận chiến Chương Hà, văn võ cả triều gần như đều nghĩ hết mọi cách, cũng không lay động được một chút nào suy nghĩ của Diệp Ninh. Bởi vì khuyên rồi cũng không có tác dụng gì.

Chúng ta đã quen rồi, sao bệ hạ lại chưa quen chứ?

"Bệ hạ bớt giận, Diệp đại nhân làm như thế, chính là phương thức làm việc quen thuộc từ trước đến nay của ngài ấy."

Liễu Thận đứng ra khỏi hàng nói.

"Một khi là chuyện mà ngài ấy đã quyết định, chúng ta thật sự không thể nào thay đổi được."

Nhưng mà Cơ Minh Nguyệt không hề bị thuyết phục, ngược lại cười lạnh một tiếng, oán khí ngập trời nói.

"Hắn không chịu thay đổi như thế, không hề có trách nhiệm chút nào với trẫm sao?"

???

Lời này vừa nói ra.

Văn võ cả triều đều nhìn về phía Cơ Minh Nguyệt. Trong đôi mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Sắc mặt Cơ Minh Nguyệt hơi thay đổi, ý thức được bản thân lỡ lời, vội vàng che giấu nói.

"Hắn không có chút trách nhiệm nào với trẫm, cô phụ sự kỳ vọng của trẫm đối với hắn!"

"Hắn cũng không có trách nhiệm đối với giang sơn xã tắc Đại Chu, hắn là thần tử trụ cột của đất nước!"

“Còn có thiên hạ bách tính, nếu như không có hắn, tân chính bị phá vỡ thì làm sao? Đến lúc đó người khổ vẫn là bách tính.”

Nói xong những lời này, vẻ nghi hoặc trong mắt mọi người đã tiêu tán.

Hóa ra là như thế.

Bệ hạ nói cũng có đạo lý, Diệp đại nhân đúng là có chút không có trách nhiệm. Nhưng có cách gì khác cơ chứ?

Ai có thể khuyên được Diệp Ninh? Không có ai cả!

Cơ Minh Nguyệt ngồi xuống, một bàn tay bất giác sờ bụng của mình, nói.

“Bất luận như thế này, lần này nhất định phải ngăn cản hắn, người đâu, giúp trẫm liên lạc với Diệp Ninh!”

Lập tức có người nói.

“Thử rồi, nhưng mà bên phía Diệp đại nhân không hề đáp lại.”

Pháp khí liên lạc là của hai bên, nhất định hai bên đều đồng ý liên lạc mới được, cũng không thể mặt nóng áp vào cái mông lạnh được. Cơ Minh Nguyệt nghiến răng nghiến lợi nói.

“Tiếp tục liên lạc, luôn giữ liên lạc, nếu như thật sự không liên lạc được, thì lập tức phái phi kỵ ra ngoài, hắn nhất định vẫn còn đang ở nước Tề, bất luận như thế nào, đều phải tìm hắn về cho trẫm!”

Mọi người đều kinh ngạc trước quyết tâm lần này của Cơ Minh Nguyệt. Nhưng cũng chỉ có thể vô cùng trịnh trọng trả lời.

“Tuân chỉ!”

Cơ Minh Nguyệt hít một hơi thật sâu.

Lần này, khác với quá khứ. Nàng có con rồi.

Hơn nữa còn là con của Diệp Ninh.

Cơ Minh Nguyệt không thể nào để cho phụ thân của đứa trẻ đi mạo hiểm, đi tìm chết. Đúng thế, lúc trước Diệp Ninh hồng phúc tề thiên, vẫn luôn có thể hóa dữ thành lành. Nhưng lần này khác so với quá khứ.

Có con rồi, lẽ nào ngươi còn có thể đi mạo hiểm sao? Nếu như ngươi có chuyện gì xấu, thì hai mẹ con chúng ta nên làm như thế nào? Đương nhiên, Diệp Ninh không hề biết chuyện bản thân mình có con.

Điều này khiến Cơ Minh Nguyệt có chút hối hận.

Sớm biết như thế, còn không bằng nói thẳng ra với Diệp Ninh. Đáng tiếc, bây giờ hối hận cũng vô dụng.

Bởi vì cho dù nàng muốn nói thẳng, nàng cũng không liên lạc được với Diệp Ninh.

Diệp Ninh biết sức ngăn cản trong triều đường nhất định rất lớn, vì thế đặc biệt trốn tránh, không tiếp xúc, hắn chỉ truyền tin tức trở về, những chuyện khác đều không quản.

Từ đó có thể thấy, tâm ý của hắn kiên định như thế nào. Nhưng Diệp Ninh tuyệt đối không biết Cơ Minh Nguyệt có biết bao nhiêu lo lắng.

Có con, tất cả mọi thứ đều khác.

Tình cảm của Cơ Minh Nguyệt, trong chớp mắt trở nên nhiệt tình hơn quá khứ gấp mười lần.

Chỉ là tuy nàng đưa ra lệnh lệnh này, nhưng đầu óc của nàng vẫn rất tỉnh táo, sau khi phẫn nộ trong chốc lát, cũng dần dần bình tĩnh lại, ý thức được muốn khuyên Diệp Ninh quay trở về, trên cơ bản là chuyện không thể nào.

Nếu như Diệp Ninh ở hoàng thành, còn có một chút cơ hội. Nhưng tên này lại đang ở nước Tề xa xôi.

Đó đúng thật là trời cao hoàng đế xa.

Nếu như Diệp Ninh nghe lời, vậy thì hắn không còn là Diệp Ninh nữa.

Vì thế, sau khi bình tĩnh lại, Cơ Minh Nguyệt cũng ý thức được điểm này, nhưng nàng nhất định phải làm cái gì đó. Không vì Diệp Ninh, cũng phải vì con, vì Đại Chu, vì thiên hạ này.

“Truyền chỉ xuống, văn võ bách quan theo trẫm, đi đến núi Thiên Trụ, bái kiến Hoàng Tổ!”

Cơ Minh Nguyệt hạ một ý chỉ.

Ý chỉ này, hợp tình hợp lý.

Không có người nào nói ra lời ngăn cản. Đó là Cơ Hạo Thiên. Thần của Đại Chu!

Thân là hậu nhân, khi biết được tiên tổ còn tại thế, làm sao có thể không đi thăm chứ? Nếu như không đi, đó chính là bất hiếu.

Hơn nữa, trước mắt thế cục hỗn loạn.

Càng là phải đi gặp Cơ Hạo Thiên, nếu như có được chỉ điểm, vậy thì càng tốt hơn rồi. Liễu Thận lại lần nữa đứng ra, nói.

“Bệ hạ, nếu như muốn đi gặp Hoàng Tổ, chúng ta làm sao có thể dùng loại tư thái này để đi?”

Chương 869: Thiên hạ Đại Chu, vốn dĩ đi trên con đường bá vương lẫn lộn 3

Ông ấy ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên thần sắc lạnh lùng.

Cơ Minh Nguyệt lập tức hiểu, ánh mắt cũng trở nên sắc bén hơn.

“Liễu Tướng quốc nói đúng, nếu như muốn đi gặp Hoàng Tổ, đương nhiên không thể đi như thế này.”

“Ngươi đầu, truyền chỉ đến nước Sở, nước Ngô, nước Tần, nước Yên, trẫm không mặc cả với bọn họ nữa, cũng lười kéo dài thời gian với bọn họ, ngày mai trước buổi trưa, trả lời cho trẫm, rốt cuộc có tình nguyện quy phục không!”

“Vốn dĩ đã là nghịch thần, nếu như còn không tình nguyện quy phục Đại Chu, vậy thì coi như là khiêu khích Thiên Tử, ý đồ tạo phản, đại quân tùy thời xuất phát, dùng võ lực tiêu diệt bốn nước!”

Từ sau khi nước Ngụy quy phục, nước Tề bị Diệp Ninh giày vò một hồi, cũng nhanh chóng dứt khoát quy phục. Bốn nước còn lại, cho dù còn có lòng phản kháng, cũng không thể không bị đánh tan.

Không phải bọn họ không có dũng khí, mà đây là một trận chiến tranh không thể giành chiến thắng, có cần cần thiết nhất

định phải đánh sao? Vậy thì chỉ có thể là hại mình hại người mà thôi.

Vì thế, cho dù trong lòng quân vương bốn nước đều vô cùng oán hận Ngụy Vương và Tề Vương, nhưng cũng không thể không học theo bọn họ, thể hiện ý quy thuận với Đại Chu.

Chỉ có điều bốn nước, nói là muốn quy phục, nhưng lại có một chút ý rắn chuột hai đầu. Vẫn luôn muốn bàn bạc điều kiện.

Không bàn điều kiện, cũng muốn cố gắng kéo dài thêm một chút.

Tóm lại, ít nhất cũng phải trên dưới một tháng mới có thể quyết định được.

Nói thật, thời gian một tháng căn bản không tính là lâu.

Đặc biệt là khi liên quan đến loại chuyện lớn này, vốn dĩ đã hao phí rất nhiều thời gian.

Dù sao đây là một nước, một châu quy phục, cái khác không nói, chỉ riêng việc đăng ký hộ tịch, đo đạc ruộng đất, những việc nhỏ nhặt này, đã hao phí không ít thời gian.

Đặt ở lúc bình thường, Cơ Minh Nguyệt nhất định sẽ bằng lòng chờ. Nhưng thời điểm khác biệt, thì sẽ hoàn toàn khác.

Muốn gặp Cơ Hạo Thiên, vậy thì nhất định mang theo thân phận đại thống nhất để đi. Cũng không thể dùng loại tình huống này để đi gặp.

Hơn nữa ngoại trừ điều đó, Diệp Ninh còn phải đi mười vạn ngọn núi mạo hiểm. Bất luận có thành công hay không, tương lai đều sẽ sinh ra thay đổi cực lớn.

Không có nhiều thời gian cho Đại Chu chuẩn bị nữa!

Đại Chu nhất định phải nhanh chóng thống nhất, đầu tiên hợp nhất sức mạnh của bản thân lại, rồi mới nói đến những cái khác. Vì thế, lần này Cơ Minh Nguyệt cũng hạ quyết tâm.

Bốn nước đầu hàng, hoặc là dùng võ lực trực tiếp đánh đến đó. Vào ba ngày sau, nàng sẽ khởi hành đi đến núi Thiên Trụ! Tin tức này nhanh chóng truyền ra ngoài.

Đương nhiên khiến cho thiên hạ chấn động.

Đặc biệt là quân vương bốn nước, càng là tức đến mắng mẹ.

“Vốn dĩ đang nói bình thường, vì sao bệ hạ lại đổi ý?”

“Làm gì có cái lý đó, thế mà lại thay đổi xoành xoạch, làm gì có một chút dáng vẻ nào nhất ngôn cửu định?”

“Thế mà lại bảo trước ngày mai phải quy hàng, vốn dĩ quả nhân còn muốn hưởng thụ thêm mấy ngày nữa!”

Nói thế nào đây, quân vương bốn nước, nhất thời tâm thái sụp đổ.

Ở trong cung điện của mình, ném đồ đạc thì ném đồ đạc, lớn tiếng mắng chửi thì lớn tiếng mắng chửi. Nhìn có vẻ vô cùng phẫn nộ.

Vì thế có đại thần thân cận cẩn thận từng chút một hỏi.

“Vậy thì đại vương, chúng ta quy phục hay không quy phục đây?”

Vì thế bọn họ nhìn thấy đôi mắt quân vương nhà mình tràn ngập tia máu.

“Còn có lựa chọn sao? Không quy phục, lẽ nào đợi chết?”

Đại quân đến gần biên giới, bọn họ không có lựa chọn nữa. Đây được gọi là khoái đao chém loạn mã sao.

Một đạo ý chỉ của Cơ Minh Nguyệt, trực tiếp khiến cho bốn nước quy hàng. Buổi trưa ngày hôm sau, một đạo thánh chỉ truyền khắp thiên hạ.

Đại Chu, lại lần nữa thống nhất! Vô số người nghị luận: Thiên hạ Đại Chu, vốn dĩ nên đi trên con đường bá vương lẫn lộn!

Mà đúng vào lúc chuyện lớn xảy ra, Diệp Ninh lại lần nữa trở về bên bờ biển. Hắn không quên, Huyên Huyên và Mặc Ly còn đang ở đây.

Lúc đó khi hắn quay trở lại, đúng là rất nhanh đã phát hiện điều gì đó không bình thường.

“Ôi trời, hồ ly của ta đâu!?”

Sở dĩ Diệp Ninh muốn quay trở lại nước Tề, đương nhiên nguyên nhân là bởi vì Huyên Huyên và Mặc Ly.

Hai nha đầu còn đang ở đây, đương nhiên Diệp Ninh không thể nào bỏ mặc hai người họ. Đương nhiên, hắn cũng có chút nhớ hồ ly nhỏ.

Chuyện nuôi thú cưng, đây là lần đầu tiên trong hai kiếp của Diệp Ninh.

Nói thật, hắn chưa bao giờ là một người thích nuôi thú cưng, bởi vì cảm thấy phiền phức. Nhưng hồ ly nhỏ, thì hắn có thể nuôi!

Nguyên nhân rất đơn giản. Cảm giác tay tốt!

Có trời mới biết con hồ ly trắng này là giống gì, bộ lông vô cùng mềm mượt, lúc sờ vào đúng thật là vô cùng hưởng thụ.

Nói tóm lại! Vuốt rồi lại muốn vuốt thêm! Vuốt hồ ly sẽ gây nghiện! Nhưng kết quả thì sao?

Chương 870: Hoàng triều bất diệt

Diệp Ninh vừa mới quay trở về, đã giống như sét đánh giữa trời quang.

“Hồ ly của ta đâu? Mất rồi? Tại sao lại mất!”

Diệp Ninh mở to hai mắt.

Thể hiện có chút khó mà chấp nhận được.

Một con hồ ly đang bình thường, ta còn đang đợi trở về để vuốt ve nó. Kết quả thế mà chạy mất rồi?

Huyên Huyên còn đỡ, dù sao cũng từng trải qua chuyện này, có năng lực chấp nhận. Nhưng mà Mặc Ly, là thật sự đau lòng.

Dù sao mới bắt đầu là Mặc Ly tìm được con hồ ly này, trong lòng đã coi nó thành bạn bè của mình rồi. Vì thế có chút đau lòng nhìn xuống mũi giày của mình, nói.

“Ta cũng không biết, đợi đến khi ta quay trở lại thư phòng, đã phát hiện nó không còn ở đó nữa, lần này đi, không thấy quay trở lại…”

Nhìn dáng vẻ vô cùng đáng thương của Mặc Ly.

Diệp Ninh sờ sờ đầu Mặc Ly, đương nhiên sẽ không nhận tâm trách tội nàng, ngược lại an ủi nói.

“Không sao, thật ra chuyện này rất bình thường, dù sao nó còn chưa trưởng thành, dã tính khó thuần, chạy rồi thì chạy rồi thôi.”

Vẻ bề ngoài thì là an ủi, nhưng trên thực tế trong lòng Diệp Ninh cũng có chút không nỡ.

Cảm giác tay của con hồ ly nhỏ này, là thật sự rất tốt! Đáng tiếc.

Sau này không còn có cái gì để vuốt ve nữa.

“Ca, ca nói con hồ ly nhỏ này chạy ra ngoài, có khi nào sẽ gặp nguy hiểm không?”

Mặc Ly vô cùng lo lắng nói.

“Có khi nào sẽ bị người khác bắt không?”

Diệp Ninh theo bản năng muốn nói, không thể nào. Nhưng mà lời đến bên miệng, lại nuốt vào trong. Sắc mặt hắn hơi thay đổi.

Dường như cảm thấy chuyện này cũng không phải không có khả năng. Nguyên nhân rất đơn giản.

Ở đây không phải vùng hoang dã, mà là thành thị của Nhân tộc ở bên bờ Đông Hải.

Tuy quy mô của thành thị không lớn, nhưng cũng có mười mấy vạn người sinh sống, bởi vì nguyên nhân ở gần với biển, ở đây có hải cảng, mỗi ngày đều có rất nhiều khách thương đến đi tấp nập, nói là rồng cá lẫn lộn, cũng không khoa trương chút nào.

Hồ ly nhỏ cứ như thế chạy ra ngoài, có thể không có nguy hiểm sao?

Trong lòng Diệp Ninh đã sớm có phán đoán, cảm thấy con hồ ly nhỏ này có linh tính, rất nhanh sắp thành tinh rồi. Loại hồ ly nhỏ sắp thành tinh này, bị người khác phát hiện, vậy thì còn có đạo lý tha cho nó sao? Cho dù không phải yêu thú, lột da của nó, vậy thì cũng là rất có giá trị.

Đừng nói ở thời đại này, cho dù là kiếp trước của Diệp Ninh, lông hồ ly làm quần áo, túi xách, khăn quàng, cũng là rất được người khác yêu thích.

Mặc Ly không nói còn đỡ, vừa nói ra, Diệp Ninh cũng có chút do lắng.

Có điều, cuối cùng vẫn là nghĩ theo phương hướng tốt, dù sao hắn là trụ cột, nếu như quá bi quan, nhất định sẽ ảnh hưởng đến hai nha đầu này.

"Không đâu, hồ ly nhỏ có linh tính, người bình thường muốn bắt được nó sợ rằng cũng không dễ dàng như vậy."

Ngoài miệng Diệp Ninh nói như thế.

Nhưng trong lòng lại có chút không lạc quan.

An Nhiên ở trong mắt của hắn, đó là kẻ ngốc đơn thuần. Nếu không lúc trước cũng sẽ không bị thương.

Nếu như thật sự bị người khác nhắm đến, với chỉ số IQ của con hồ ly ngóc đó, sợ rằng sẽ không đủ dùng.

"Vậy thì chúng ta ở đây đợi đi, vạn nhất hồ ly nhỏ tự mình tìm quay về thì sao?"

Mặc Ly tím lấy góc áo của Diệp Ninh, đôi mắt tràn ngập vẻ mong chờ nói.

Diệp Ninh cũng không nhẫn tâm đả kích tự tin của Mặc Ly, vì thế gật đầu.

Nhưng trong lòng lại không có quá nhiều hi vọng, theo cái nhìn của Diệp Ninh, có hai loại khả năng. Một là hồ ly chạy ra ngoài, không bị người nào chú ý đến, trực tiếp trở về vùng núi.

Chuyện này cũng không tính là xấu. Tự do mà.

Hai là bị người khác nhắm vào, đang đấu trí đấu dũng với người ta, hoặc là đã bị bắt lại rồi. Chuyện này đều không dễ nói.

Diệp Ninh thờ dài trong lòng.

"Ngươi nói con hồ ly ngốc như ngươi, vì sao lại chạy lung tung chứ? Ở chỗ ta bao ăn bao ở, không tốt sao?"

Nếu như An Nhiên biết được suy nghĩ ở trong lòng Diệp Ninh.

Không nói cái gì khác. Nhất định sẽ dựng lông: Quá đáng quá rồi. Bản tôn là Yêu Hoàng!

Thế mà ngươi lại nói ta là kẻ ngốc? Còn bao ăn bao ở? Sỉ nhục ai đó? Nhưng An Nhiên không hề biết điều này.

Lúc này An Nhiên, đang gấp gáp đi đường. Thời gian cứ như thế lặng lẽ trôi đi. Ngày thứ hai, buổi trưa.

Diệp Ninh đang nằm trên ghế bập bênh, Huyên Huyên cầm quạt, quạt cho hắn, Mặc Ly vừa học vừa làm, đấm chân cho hắn. Cảm nhận làn gió mặn của biển thổi qua.

Có người hầu hạ. Diệp Ninh rất khó nói là không thoải mái.

Loại ngày tháng phong kiến và cổ hủ này, chỉ có thể nói là mời tăng cường nỗ lực. Nhưng ba người bọn họ, cũng không có thoải mái như biểu hiện về ngoài. Trong lòng ít nhiều vẫn là có chút thất vọng.

Lại đợi thêm một ngày, hồ ly nhỏ vẫn là không quay về. Sợ rằng rất ít có hi vọng nữa.

Chương 871: Hoàng triều bất diệt 2

Có điều Mặc Ly vẫn là muốn kiên trì, Diệp Ninh chỉ có thể để mặc nàng.

Có điều, hắn cũng nghĩ xong rồi, nếu như tối ngày mai, hồ ly vẫn chưa quay trở về, vậy thì cũng không quan tâm được nhiều như thế nữa, chỉ có thể rời khỏi đây.

Hắn vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm, không thể nào lãng phí quá nhiều thời gian ở đây. Hồ ly nhỏ mất rồi, tuy rất đáng tiếc.

Nhưng không thể ngăn cản con đường của Diệp Ninh. Dù sao hắn vẫn rất tỉnh táo, biết được chuyện tìm chết mới là chuyện quan trọng nhất của mình.

Chỉ cần chết, biến thành chí tôn vô địch không gì không thể của trời đất này. Con hồ ly ngốc đó còn có thể chạy đi đâu?

Sớm muộn gì cũng bắt ngươi lại.

Ra sức vuốt ve! Vuốt ve một trăm lần, một trăm lần!

Đúng vào lúc Diệp Ninh đang phàn nàn, An Nhiên đã đến bên rìa khu vực Cửu Châu! Đừng từ xa nhìn về phía Cửu Châu, trong mắt nàng ta lóe lên một tia phức tạp.

Vùng đất Cửu Châu, đó là nơi quan trọng nhất của trời đất này, sản vật phong phú, rừng vàng biển bạc. Nếu như Yêu tộc xuất thế, không tránh được việc quay trở lại Cửu Châu.

Nhưng nhiều năm như thế, Cửu Châu đã bị Nhân tộc chiếm đóng vững chắc, muốn quay trở lại, Nhân tộc nên đi đâu đây? Cũng không thể Nhân tộc và Yêu Tộc sinh sống hòa bình chứ?

Điều này rõ ràng là không thể nào.

Hắc ám xâm nhập ở ngay trước mắt, nhưng mà trận huyết chiến giữa Nhân tộc và Yêu tộc, sắp bùng nổ rồi. Hơn nữa tình huống trước mắt, dường như căn bản không tìm được phương pháp có thể giải quyết bình an vô sự.

Cho dù An Nhiên là Yêu Hoàng, nàng ta cũng không thể nào ra lệnh cưỡng ép Yêu tộc không đi vào Cửu Châu. Chỉ cần đi vào Cửu Châu, vậy thì nhất định là sẽ chém giết.

Một khi bắt đầu chém giết, sẽ không dừng lại được nữa. Những thứ này, nàng nhìn thấu hơn rất nhiều so với bất kỳ ai khác.

Vì thế, muốn đối phó với hắc ám xâm nhập, Yêu tộc và Nhân tộc, nhất định phải tạm thời buông bỏ thù hận. Nhưng mà buông bỏ thù hận, nói thì dễ dàng, làm thật sự quá quá khó rồi.

Nghĩ đến điều kiện mà đám người Đại Bằng Vương đưa ra, thế mà lại muốn để cho Diệp Ninh đi vào mười vạn ngọn núi để bàn? Chuyện này làm sao có thể.

Điều này hoàn toàn là ức hiếp người quá đáng!

Nghĩ đến đây, An Nhiên vô cùng bất lực.

Lần này đến tìm Diệp Ninh, thật ra nàng ta cũng là có chút ôm tâm lý may mắn. Ta đúng là không tìm được cách nào tốt, nhưng có lẽ Diệp Ninh có thể? Không phải đều nói hắn là người thông minh nhất của Nhân tộc sao?

Vậy thì xem xem rốt cuộc hắn thông minh đến mức nào? Thân hình An Nhiên lóe lên, đi vào trong Cửu Châu.

Vùng đất Cửu Châu, trải qua vô số năm phát triển của Nhân tộc, khắp nơi đều tràn ngập nét quyết rũ thuộc về Nhân tộc. Nét quyến rũ này, đến từ bản thân Nhân tộc, tòa nhà của Nhân tộc, văn hóa của Nhân tộc cùng với nhiều thứ khác.

Nếu như nói không ngưỡng mộ, đó là giả.

Chỉ là, nếu như Yêu tộc muốn có được những thứ này, lẽ nào chỉ có thể thông qua cướp bóc và chém giết sao? An Nhiên rất mơ hồ, con đường của Yêu tộc, rốt cuộc là ở đâu?

Đúng vào lúc An Nhiên đang tâm sự trùng rùng, đột nhiên, sắc mặt nàng ta thay đổi. Lập tức dừng lại, đứng nguyên tại chỗ.

Nàng ta ngẩng đầu nhìn lên trời, trong đôi mắt lóe lên một tia không thể tin được.

"Đây là cái gì?"

An Nhiên cảm nhận được một cỗ khí cơ hùng vĩ đang dâng trào.

Tuy sông núi không có bất kỳ biến hóa nào, tuy mỗi một người, nhìn có vẻ đều đang làm chuyện của mình.

Nhưng mà một cỗ khí thế hùng vĩ, dời sông lấp biển, cuốn lấy toàn bộ Cửu Châu, đang dùng phương thức không thể nào tưởng tượng được dâng trào lên.

Tiên Môn, Ma Tông, Phật Môn…

Tất cả người thân thông từ Tiên Cảnh trở lên, cho dù là những người bế quan, thậm chí là tu sĩ bế chặt quan, vào lúc này cũng kinh động. Một cỗ biến hóa kinh thiên động địa, khiến cho bọn họ không thể không đứng dậy, đi ra ngoài, chấn động nhìn về phía bầu trời.

"Đây rốt cuộc là cái gì?"

Trong đất trời, ẩn chứa một cơn bão vô hình không nhìn thấy được. Hùng vĩ, mạnh mẽ, uy nghiêm, bao dung, vĩ đại…

Không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, chỉ là tất cả người đại thần thông, đều cảm nhận được bản thân mình dưới cỗ khí cơ đáng sợ này, vô cùng nhỏ bé.

"Lẽ nào…"

Diệp Ninh từ trên ghế bập bênh đứng dậy, ánh mắt cũng nhìn về phía bầu trời. Hắn có dự cảm.

Cỗ khí tức này, dường như có mối liên hạ nào đó với hắn, với toàn bộ Đại Chu. Điều này khiến cho Diệp Ninh không kìm được nhớ đến một chuyện.

Thời gian quay trở lại một khắc trước.

Kinh thành. Hoàng cung.

"Bẩm bệ hạ, Tần, Yên, Sở, Ngô, đều đã quyết định quy phục Đại Chu, tiếp theo đây bốn vị Vương sẽ ban chiếu thoái vị, từ bỏ Vương vị, dùng thân phận mang tội, đi đến trung ương… Ruộng đất, hộ tịch, quan lại bốn nước, sự vụ trên dưới, lớn nhỏ, toàn bộ đã đăng ký vào sách, tiếp theo sẽ cùng với bọn họ, cùng đến kinh thành… Mà thứ đến trước, là vương tỉ của bốn vị Vương!"

Chương 872: Hoàng triều bất diệt 3

Trên triều đường, Liễu Thận nói chuyện hùng hồn. Ngay hôm nay, là ngày ông ấy có tinh thần tốt nhất.

Trên dưới cả người, đều phát ra một cỗ sức sống.

Cỗ sức sống này, rất ít khi xuất hiện ở trên người ông ấy, dù sao tuổi tác của Liễu Thận lớn rồi, cho dù người không già thì tâm cũng già, nhưng khí chất chỉnh thể nhất định là rất già.

Nhưng mà ngày hôm nay, lại hoàn toàn khác biệt. Trên thực tế không chỉ có Liễu Thận.

Trên triều đường, tất cả đại thần đều là như thế.

Trong ánh mắt của bọn họ hiện lên vẻ hưng phấn, cảm giác xương cốt cũng đều nhẹ hơn, cả người, giống như là uống rượu say vậy, đang nằm ở mức độ hưng phấn sâu nhất.

Thiên hạ tống nhất rồi!

Tuy tất cả mọi người đều biết, thiên hạ thống nhất là chuyện sớm muộn.

Nhưng mà khi Cơ Minh Nguyệt ban hành chiếu thứ, khiến cho một ngày này đến trước thời hạn, cỗ hưng phấn đó, vẫn là

khiến cho bọn họ khó mà kiếm chế. Đại thống nhất, từ trước đến nay đều là quan niệm ăn sâu vào trong nội tâm của Nho đạo Nhân tộc. Trong ý thức của bọn họ, Cửu Châu chính là một thể.

Vương triều không phải đại thống nhất, vậy thì căn bản không nói được là vĩ đại. Thiên hạ thống nhất, đây là thứ bọn họ theo đuổi nhiệt liệt nhất.

Mà Đại Chu, sau khi trải qua hàng ngàn năm hỗn loạn, âm trầm, suy tàn, cuối cùng, lại lần nữa phát ra ánh sáng rực rỡ của mình, gột rửa hết tất cả, tiếp tục cuộc đời thứ hai!

Đại Chu thống nhất!

Trong mắt Cơ Minh Nguyệt cũng có kích động, đầu tiên nàng mở bốn cái hộp đặt ở trên bàn ra, bên trong bộ ra bốn vương tỉ.

"Bắt đầu từ ngày hôm nay, thiên hạ quy về một!"

Ngày hôm nay, nàng đã chờ đợi quá lâu rồi.

Nghĩ lại năm đó, giả vờ ngu ngốc, sống thoi thóp qua ngày.

Cuộc sống đó cay đắng như thế nào?

Lúc đó Cơ Minh Nguyệt đã muốn nằm gai nếm mật, nhưng mà lại chưa từng nghĩ đến, thật sự có một ngày có thể phục hưng Đại Chu. Quá khó rồi.

Lúc đó nhìn từ cục diện, Đại Chu từ trong ra ngoài, đều thối nát mục rữa, không có bất kỳ cơ hội nào. Ai có thể ngờ được, thế mà lại thật sự có một ngày này.

Là ai, thanh trừng triều cương, khiến cho triều đường Đại Chu đổi một bộ mặt mới? Là ai, xây dựng lại Viện giám sát, cho thiên hạ âm trầm thêm hi vọng? Là ai, chấp chưởng Thánh Viện, mở thái bình vạn thế cho Nho đạo?

Lại là ai, đấu với Tiên Môn, đại chiến Chương Hà, một trận định thiên hạ?

Thuyết phục nước Ngụy đầu hàng, bức nước Tề đầu hàng, phản tặc thiên hạ nghe đến tên đã run rẩy khiếp sợ.

Hắn, chính là Diệp Ninh!

Đại Chu có ngày hôm nay, toàn bộ là công của một mình Diệp Ninh!

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt nổi sống cuồn cuộn, đây là thời khắc kích động lòng người, nhưng mà rất đáng tiếc, Diệp Ninh lại không ở đây. Nhưng không sao cả, cho dù Diệp Ninh không ở đây, nhưng hắn cũng nhất định biết đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì vào giây phút tiếp theo, bốn vương tỉ, bất ngờ vỡ nát.

Một đạo vân khí, từ trong vương tỉ bay ra ngoài, sau đó dung nhập vào trong ngọc tỉ truyền quốc. Đột nhiên ngọc tỉ phát ra áng sáng màu vàng rực rỡ.

Một đạo ánh sáng màu vàng, xông thẳng lên bầu trười.

Bầu trời toàn bộ kinh thành, biến thành một đại dương màu vàng, tất cả mọi người ngẩng đầu lên, đều có thể nhìn thấy ánh sáng màu vàng vô cùng vô tận. Bùm!!!

Mà trong ánh sáng màu vàng rực rỡ này, quốc vận Kim Long xuất hiện. Lần này, thần dân Cửu Châu, tất cả đều có thể nhìn thấy nó! Khí cơ phun ra, đất trời chấn động.

Quốc vận Đại Chu tăng lên vô hạn, chỉ nhìn thấy quốc vận Kim Long bất ngờ tăng lên gấp mấy lần, bây giờ gần như đã đạt đến mười vạn trượng, đuôi rồng động, đúng thật là áp đảo mọi thứ, khiến cho người khác sợ hãi.

Mà ở trên người nó, đang mọc ra vảy màu vàng dày đặc. Gầm!

Quốc vận Kim Long gầm lên.

Trong cổ họng có đau đớn, cũng có vui mừng. Nó đang tiến hành biến đổi quan trọng nào đó.

Thiên hạ thống nhất, tâm của Cửu Châu, hoàn toàn ngưng tụ lại với nhau.

Vì thế, một biến hóa trước nay chưa từng có, xuất hiện ở trên vùng đất cổ xưa này.

“Hoàng triều bất diệt, thật sự sắp được thành lập rồi!”

Các Đại Nho bởi vì kích động, gần như muốn dứt cả râu của mình.

Khoảnh khắc này, bọn họ đã chờ đợi quá lâu.

Lần trước, sau khi đánh thắng trận ở Chương Hà, bọn họ đã nhìn thấy dấu hiệu hoàng triều bất diệt được thành lập. Nhưng dấu hiệu chỉ là dấu hiệu, không hề đại biểu nhất định sẽ thành công.

Bây giờ, thuận theo tân chính được thực hiện, thuận theo thiên hạ thống nhất, bách tính vô cùng ủng hộ Đại Chu, một triều đại mở ra tranh sách mới của lịch sử cứ như thế được sinh ra.

Đại Chu, sống lại lần thứ hai!

Vương triều này ở trên thế gian, vạn năm chỉ luân hồi duy nhất một lần.

Vô số năm nay, có vô số vương triều, có mấy trăm năm, có mấy ngàn năm, thậm chí cũng có vương triều truyền thừa vạn năm. Nhưng trước nay chưa bao giờ có vương triều nào, có thể vượt qua được luân hồi này.

Chương 873: Cửu Châu vô địch, quốc vận Kim Long

Cuối cùng cát bụi trở về với cát bụi, đất quay trở về với đất.

Chỉ có Đại Chu, vào thời khắc cuối cùng của thời kỳ vạn năm, phá vỡ xiềng xích, thăng hoa đến cực điểm, hóa thân thành vương triều bất diệt! Quốc vận Kim Long lớn tiếng gầm.

Vùng đất Cửu Châu nghênh đón vô số cơn mưa ngọt ngào.

Ba mươi năm nữa kể từ ngày hôm nay, Cửu Châu đều sẽ có mưa thuận gió hòa.

Quốc Vận Kim Long lại gầm lên.

Bách tính Cửu Châu tinh thần sảng khoái, bệnh tật khỏi hẳn, tư chất tăng cao.

Võ đạo, Tiên đạo, Ma đạo, Phật đạo, Nho đạo… Đều sẽ bùng nổ nhân tài.

Một tiếng gầm cuối cùng.

Một đạo ánh sáng vàng, bao phủ toàn bộ Cửu Châu. Đây là sự bảo vệ của quốc vận.

Trong sự bảo vệ của quốc vận, Cửu Châu sẽ hoàn toàn đóng lên dấu ấn của Đại Chu, tất cả yêu ma quỷ quái, đều sẽ bị áp chế.

Ví dụ như lúc này, An Nhiên đã cảm nhận được hình như cả đất trời đều đang chống lại mình, một cỗ áp lực cực lớn, khiến cho nàng ta phun ra một ngụm máu, trong mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Ta, lại bị thương rồi?”

Nàng ta không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Ta chăng qua chỉ là nghĩ muốn gặp Diệp Ninh mà thôi. Vì sao mỗi lần gặp hắn, đều sẽ bị thương? Có phải là hắn có độc không vậy?

Sở dĩ An Nhiên nghĩ như thế, là bởi vì lúc này nàng ta thật sự rất phiền muộn.

Lần này vẫn là khác so với lần trước.

Lần trước làm chuyện lớn, bản thân sẽ phải gánh vác một chút nguy hiểm nhất định, nhưng lần này thì sao? An Nhiên chỉ là muốn tìm Diệp Ninh mà thôi!

Thành thành thật thật ở bên cạnh Diệp Ninh, dùng thân phận một con hồ ly.

Tìm hiểu rõ Diệp Ninh, người mà Nhân tộc tôn xưng là người thông minh nhất, tiếp theo đó con đường phải đi, thuận tiện tiếp tục tìm hiểu, thăm dò Nhân tộc. Dù sao sự hiểu biết của nàng ta đối với Nhân tộc, vẫn là chưa quá đầy đủ.

Phần lớn những điều đó đều là do các tiền bối Yêu tộc truyền thụ.

Nhưng rất rõ ràng, những thứ mà các tiền bối Yêu tộc truyền thụ cho nàng ta, là những thứ bọn họ muốn nàng ta biết, mà không phải là chân tướng. Nhưng cái gọi là Yêu Hoàng, An Nhiên cần phải biết chân tướng.

Vì thế, lần này An Nhiên đem theo mục đích rất đơn thuần, cũng không nghĩ đến muốn hại ai, căn bản không có một chút địch ý nào. Nhưng mà vì sao lại bị thương một cách khó hiểu?

Nàng ta theo bản năng trách tội Diệp Ninh.

Nhưng trong lòng lại cảm thấy, chuyện này không liên quan đến Diệp Ninh. Đây là sự thay đổi đáng sợ bao trùm cả Cửu Châu.

Cuối cùng Đại Chu cũng một lần nữa thống nhất thiên hạ vào thời điểm quan trọng nhất, hoàn thành bước chân biến hóa thành vương triều bất tử. Quốc vận Kim Long dần dần biến hóa, rõ ràng đã hoàn toàn khác so với trong quá khứ.

Lúc này, quốc vận Kim Long, không chỉ to lớn, che khuất bầu trời, dáng vẻ kiêu ngạo ngập trời, hơn nữa còn có một cỗ sức sống quan trọng nhất. Loại sức sống này, rất kinh người.

Phải biết rằng, quốc vận Kim Long không phải là vật sống, nó là hiện thân của khí vận. Nhưng mà bây giờ, lại giống như là thật sự biến thành vật sống vậy.

Từ trong mắt của nó có thể nhìn ra được.

Đôi mắt của con rồng màu vàng, thể hiện ra những màu sắc khác nhau.

Ở dưới góc độ của lão bách tính, bọn họ không thể nhìn ra được quá rõ ràng, chỉ có thể nhìn thấy hình rồng màu vàng kim, đây là đủ khiến cho mọi người chấn động rồi, vui mừng, thậm chí là tôn thờ.

Ở trong mắt của người tu hành, bọn họ nhìn thấy đôi mắt rồng rõ ràng, uy nghiêm, cao ngạo. Điều này sẽ khiến cho bọn họ cảm thấy chấn động, mà không hề có điều gì khác.

Nhưng mà dưới cái nhìn của yêu ma quỷ quái trong lãnh thổ Cửu Châu, lại là vô cùng sợ hãi. Quốc vận Kim Long nhìn bọn chúng, giống như là nhìn thấy vật chết vậy.

Ánh sáng màu vàng chiếu khắp mọi người, cũng không biết có bao nhiêu yêu ma quỷ quái bị tiêu diệt. Những người tâm thuật bất chính kia, run run rẩy rẩy.

Dù sao Cửu Châu là địa bàn của Nhân tộc, quốc vận Kim Long còn là khí vận của Đại Chu diễn hóa thành. Vậy thì An Nhiên bị nhắm vào cũng là điều rất bình thường.

Ở dưới góc nhìn của quốc vận Kim Long, cho dù Yêu tộc không phải là đại địch sống chết, nhưng cũng tuyệt đối không phải bạn bè gì cả. Nó áp chế Yêu tộc là điều đương nhiên.

Nhưng An Nhiên không phải là Yêu tộc bình thường, nàng ta là Yêu Hoàng, huyết mạch của nàng ta cao quý, không cho phép nàng ta cúi đầu như thế. Vì vậy, đương nhiên sẽ sinh ra đối kháng.

Bị đánh bại, bị thương cũng là điều đương nhiên.

Đương nhiên An Nhiên không thể là đối thủ của quốc vận Kim Long.

Quốc vận Kim Long mạnh yếu, liên quan đến sự mạnh yếu của một vương triều, điều này liên quan đến sức dân, quốc lực, lòng quân, lòng dân cùng với nhiều phương diện khác. Cũng chính là nói, nếu như ai đó muốn phá hủy quốc vận Kim Long, vậy thì thứ phải đối mặt không phải chỉ là một con rồng, mà là toàn bộ Đại Chu. Con người nhất định sẽ thắng trời.

Chương 874: Cửu Châu vô địch, quốc vận Kim Long 2

Khi nhân lực đạt đến một mức độ nào đó, Yêu Hoàng cũng phải đứng sang một bên.

Có điều, quốc vận Kim Long cũng không phải cố ý nhằm vào An Nhiên, nó sinh ra đúng thời cơ, chỉ làm theo những gì nó muốn.

Với tư cách là quốc vận Kim Long, nó không thể lúc nào cũng xuất hiện ở bên ngoài, rất nhiều lúc, nó vẫn là dùng trạng thái im lặng. Ví dụ như thời khắc này, nó quẫy đuôi một cái, rồi trực tiếp bay vào trong biển mây, biến mất không thấy bóng dáng.

Nhưng ảnh hưởng mà nó tạo thành, vô cùng lớn!

“Hoàng triều bất diệt! Đây chính là hoàng triều bất diệt sao? Đại Chu phá rồi lại thành lập, cuối cùng cũng bước đến một bước này rồi!”

“Trời không quên Đại Chu ta, ai nói vạn năm chính là điểm cuối cùng? Chúng ta vẫn còn có tương lai!”

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, Cửu Châu sẽ có quốc vận Kim Long bảo vệ, người xâm phạm Đại Chu ta, có xa bao nhiêu cũng sẽ bị trường phạt!”

Trên triều đường, các Đại Nho điên cuồng vui mừng.

Bọn họ quỳ trên mặt đất, nhìn bầy trời rực rỡ phía trên cao, nước mắt rơi đầy mặt. Những người khác rất khó hiểu được sự kích động lúc này của bọn họ.

Nho gia, thứ mà họ theo đổi là thế giới tinh thần.

Thế giới tinh thần này, bình thường rất xa vời, rất trống rỗng, đến mức nó đã biến thành khẩu hiệu. Rất nhiều người lợi dụng những khẩu hiệu này, làm nhiều chuyện không thể nói cho người khác biết.

Điều này khiến cho danh tiếng của Nho gia, ở một mức độ nhất định nào đó đã bị phá hoại.

Nhưng điều không thể phủ nhận đó là, Nho Môn thậm chí toàn bộ Nho đạo, vẫn như trước không ngừng để lại vết mức ánh sáng rực rỡ. Có bóng tối, đương nhiên cũng có ánh sáng.

Vẫn luôn có một nhóm người có chủ nghĩa lý tưởng, thực hiện thế giới đại đồng giống như miêu tả trong sách thánh hiền, bọn họ từng bước vượt qua vật cảm, muốn sáng tạo ra tương lai, đạt đến mục tiêu tinh thần mà họ theo đuổi.

Nhưng điều này rất khó!

Khó đến mức không nhìn thấy hi vọng.

Nhưng ngày hôm nay, cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy rồi.

Không chỉ là hi vọng, mà chính là hiện thực đang bày ra trước mặt bọn họ.

Thế giới đại đồng là cái gì?

Bọn họ cho rằng vương triều bất diệt chính là thế giới đại đồng!

Điều này ít nhất nói rõ con đường họ đi là đúng, bọn họ đã nâng cao hiệu quả của tất cả những điều mà bọn họ có thể nâng cao, nếu không, cũng không thể nào thúc đẩy sáng lập ra vương triều bất diệt.

Đây là một kỳ tích.

Kỳ tích này, khiến cho vô số người rơi nước mắt.

“Hoàng triều bất diệt sao?”

Cơ Minh Nguyệt lẩm bẩm một mình, cảm giác của nàng cũng hoàn toàn khác.

Nhìn bên dưới long ỷ, các Đại Nho đang khóc thút thít, văn thần võ tướng buông thả hành vi, tình cảm của nàng, không hề hình thành đồng cảm với bọn họ, nàng giống như là đã đi vào một thế giới khác.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ diệu.

Chính là rõ ràng Cơ Minh Nguyệt đang ngồi trên long ỷ, ở cùng một không gian với mọi người, nhưng mà tầm mắt của nàng, tâm thái của nàng, đều đã đến một độ cao khác rồi.

Nàng biết bản thân đã trở nên khác biệt.

Cái gì là Thiên Tử? Thiên Tử lại được gọi là Chân Long Thiên Tử.

Thay trời làm việc, chí cao vô thượng.

Cơ Minh Nguyệt không phải là một nữ tử không có sức lực trói gà, cho dù là Cơ Hạo Thiên không để lại bí tịch đáng tin cậy nào có thể khiến cho đời sau mạnh mẽ vô hạn, nhưng hoàng thất nhất định không thiếu những thứ này, nàng cũng tu luyện, hơn nữa thiên tử còn không tệ, có được thành quả nhất định.

Nhưng những thành quả này, trên người một Thiên Tử, hiện ra có chút không đáng nhắc đến.

Trừ phi võ lực cá nhân mạnh đến mức độ như Cơ Hạo Thiên, có thể dùng sức của một người, trấn áp toàn bộ thiên hạ. Nhưng cho dù là như thế, vào lúc Đại Chu khó khăn nhất, Tiên Môn cũng không động được vào Cơ Minh Nguyệt.

Vì sao? Bởi vì quốc vận còn tồn tại.

Động vào Thiên Tử, nhất định sẽ bị quốc vận phản phệ, ai cũng không gánh vác được loại hậu quả đó.

Vì thế bọn họ chỉ có thể dùng thủ đoạn bóc từng lớp một, từng bước từng bước đục khoét căn cơ Đại Chu, khiến cho Đại Chu tự mình sụp đổ. Từ trên chuyện này, có thể nhìn ra được, mối quan hệ giữa quốc vận và Thiên Tử.

Nhưng mà bây giờ loại quan hệ này sinh ra biến hóa.

Hoàng triều bất diệt được thành lập, khiến cho trong chớp mắt quốc vận Kim Long sinh ra biến hóa trước nay chưa từng có, quốc vận cường đại, chia thành hai đạo ánh sáng, lần lượt chiếu vào ngọc tỷ và trên người Cơ Minh Nguyệt.

Hoa văn rồng trên long bào của Cơ Minh Nguyệt sống động như thật, khí thế cả người đều trở nên hoàn toàn khác. Ở trong Cửu Châu này, nàng lúc nào cũng có thể điều động quốc vận để củng cố cho bản thân.

Từ một góc độ nào đó mà nói, chỉ cần nàng ở trong Cửu Châu, là có thể vô địch! Mà ngọc tỷ truyền quốc, càng là phát ra ánh sáng rực rỡ.

Nó cũng thay đổi, trở thành một kiện đế khí lợi hại. Có thể dùng để đánh người…

Chương 875: Cửu Châu vô địch, quốc vận Kim Long 3

Đương nhiên, điều đó rất không đúng, cũng không cần thiết. Có chút việc lớn dùng vào việc nhỏ rồi.

Bây giờ phần mạnh mẽ nhất của ngọc tỷ truyền quốc, là trên người nó, đã mang theo hương vị một vài quy tắc. Giống như là một phần của thiên đạo vậy, dung nhập vào trong thân thể nó.

Chiếu thư dùng ngọc tỷ truyền quốc đóng dấu, đương nhiên cũng mang theo sức mạnh quy tắc, nếu như kháng chỉ, lập tức sẽ chịu phản phệ của quốc vận!

Vì thế, hoàng triều bất diệt được thành lập, trực tiếp khiến cho Đại Chu nhiều thêm một cường giả vô địch Cửu Châu, lại nhiều thêm một kiện đế khí lợi hại.

“Thiên Tử tức giận, xác chết trăm vạn, máu chảy ngàn dặm…”

Cơ Minh Nguyệt cảm nhận được sức mạnh dâng trào trong cơ thể mình, lúc này, nàng thật sự cảm nhận được bản thân có được một loại quyền lực đáng sợ. Không nòi đùa, nếu như bây giờ nàng ban một đạo chiếu thư, liệt mười ba tông Tiên Môn vào hàng tà ma ngoại đạo.

Vậy thì mười ba tông Tiên Môn ở Cửu Châu, nhất định là vô cùng khó khăn, lúc nào cũng bị quốc vận áp chế. Kết quả chỉ có một, đó chính là bị bức ép phải đi ra khỏi Cửu Châu!

Đương nhiên, Cơ Minh Nguyệt sẽ không làm như thế.

Nàng trở nê mạnh hơn, chân chính có được quyền lực không thể tưởng tượng, nhưng cũng chính bởi vì như thế, càng phải thận trọng từng bước một, tuyệt đối không thể làm dụng quyền lực. Nói ra cũng thật buồn cười, sau khi thật sự đi đến được bước này, trong lòng Cơ Minh Nguyệt không nghĩ đến chuyện lớn của quốc gia, mà là một người nào đó khiến nàng vừa yêu vừa hận.

“Nếu như thật sự ban một đạo thánh chỉ cho tên xấu xa kia, để cho hắn thành thành thật thật nuôi con cho trẫm, hắn sẽ không có ý kiến gì đúng không?”

Suy nghĩ của nàng ít nhiều gì cũng có chút độc đáo.

Bên phía Đại Chu, điên cuồng vui mừng.

Nhưng mười ba tông Tiên Môn, lại là tĩnh mịch. Tĩnh mịch trước nay chưa từng có!

Lần trước, đại chiến Chương Hà, chiến lực của Tiên Môn bị tổn thương, tử thương thảm trọng, sau khi các tông trở về, có thể nói là tiếng khóc ngập trời, một mảnh giai điệu bi thảm.

Nhưng tốt xấu gì cũng có một chút động tĩnh!

Nhưng mà lần này, Tiên Môn chưa từng phải chịu đả kích gì, lại im lặng giống như một hòn đá vậy. Cũng không biết qua bao lâu, mới có người mệt mỏi nói một câu.

“Sau này Tiên Môn còn có khả năng chí cao vô thượng sao?”

Trong một thời gian dài không có người nào đưa ra một đáp án chắc chắn. Bởi vì quá khó rồi.

Trong quá khứ, Tiên đạo cũng thế, Ma đạo cũng được, thậm chí là Nho đạo… Đều là ngươi xuống đài ta lên đài… Mỗi bên đều có huy hoàng, cũng có lúc khó khăn.

Đây là một loại quy tắc vận hành nào đó của đất trời. Có hưng thịnh nhất định sẽ có suy tàn.

Đại Chu cũng ở trong quy tắc này.

Nhưng mà bây giờ, thế mà Đại Chu lại phá vỡ loại quy tắc này, bắt đầu từ một vương triều bình thường, biến hóa thành hoàng triều bất diệt.

Hai chữ “bất diệt” này, đã ban cho Đại Chu vô số sức sống.

Điều này đại biểu Đại Chu đã tự mình nắm giữ một phần sức mạnh quy tắc rồi. Không còn là sâu kiến bên dưới quy tắc này.

Điều này lập tức khiến cho Tiên Môn trở nên bối rối.

Bọn họ không sợ đánh giá thấp, nếu như kẻ địch đủ mạnh, bọn họ cũng tình nguyện quy phục. Trong lịch sử loại chuyện này bọn họ từng làm rất nhiều.

Nhưng bọn họ sẽ không mất đi dã tâm, bọn họ sẽ chờ đợi cơ hội, đời này sang đời khác, đợi đến khi có một thời cơ trỗi dậy. Tiên Môn chính là như thế, Ma Tông cũn là như vậy.

Thậm chí Phật Môn vừa mới xuất hiện, cũng có loại suy nghĩ này. Đây là bản tính, không có gì đáng trách.

Nhưng nếu Đại Chu đã là bất diệt, bọn họ còn có cơ hội sao?

Có trời mới biết cái thứ hoàng triều bất diệt này có thể tồn tại bao lâu, lẽ bào cả đời này bọn họ đều phải sống dưới cái bóng của Đại Chu sao? Điều này thật sự khiến cho bọn họ quá tuyệt vọng.

Đặc biệt điều tuyệt vọng nhất đó là, Tiên Môn còn là kẻ địch của Đại Chu, mà Ma Tông, Phật Môn, những đối thủ cạnh tranh này, đã sớm có mối quan hệ không rõ ràng với Đại Chu rồi.

Trong quá khứ còn có thể nói là đôi bên cùng có lợi.

Bây giờ xem ra, hoàn toàn chính là ôm được cái đùi lớn Đại Chu!

“Nếu như chúng ta tập hợp toàn bộ sức mạnh của Tiên đạo, có khi nào cũng sẽ có giá trị nhất định không?”

Có người hỏi.

Người này rất cẩn thận lên tiếng hỏi.

Người này hỏi có giá trị nhất định không, mà không phải là tập hợp toàn bộ sức mạnh Tiên đạo để làm cái gì. Điều này nói rõ sự chột dạ của họ.

Người này cũng không cảm thấy tập hợp sức mạnh của toàn bộ Tiên đạo thì có thể đối kháng với Đại Chu, hoặc là cưỡng ép chấm dứt quá trình Đại Chu biến hóa thành hoàng triều bất diệt. Hắn ta chỉ là muốn cho phía bên mình nhìn có vẻ mạnh mẽ một chút, đừng có yếu ớt như thế.

Nhưng giọng nói trả lời hắn ta khiến cho người này rơi vào trong tuyệt vọng.

Chương 876: Sông núi bình yên, xin Hoàng Tổ yên tâm!

“Ngươi chắc chắn chúng ta còn có thể tập hợp được toàn bộ sức mạnh Tiên đạo sao? Trong quá khứ, mười ba tông Tiên Môn đúng là có sức ảnh hưởng mạnh mẽ đối với Tiên đạo, loại Tiên Môn vừa và nhỏ, không thể không phục tùng chúng ta, Tiên Môn cỡ lớn, cũng nhất định phải nể mặt chúng ta, các gia tộc tu tiên, tán tu, thì không cần nhắc đến nữa… Nhưng đó là quá khứ! Bây giờ Đại Chu đã biến hóa thành hoàng triều bất diệt rồi, ngươi cảm thấy những người khác sẽ còn quan tâm mười ba tông Tiên Môn sao? Đạo lý ở dưới cây lớn thì hưởng bóng mát, không có ai hiểu hơn so với chúng ta!”

Người nói là một lão nhân râu tóc bạc phơ. Ông ta nhìn ra hiện thực đẫm máu.

Lúc này, chỉ sợ rằng đã có vô số người đang đi trên con đường đến đầu nhập vào triều đình Đại Chu rồi đi? Vốn dĩ, sau khi thua ở trận chiến Chương Hà, Đại Chu đã không ngừng thu hút các tu sĩ Tiên Môn.

Những điều này bọn họ đều nhìn vào trong mắt, nhưng không thể làm gì được.

Bởi vì Đại Chu là một quốc gia, là một hoàng triều, mà không phải là một tông phái. Đại Chu và Tiên Môn không tồn tại tranh chấp chính thống gì cả.

Ma tu, Tiên tu, đều như thế, đều có thể trở thành đao kiếm trong tay của Đại Chu. Nếu cần thiết, Đại Chu còn sẽ bổ nhiệm chức quan.

Trong quá khứ, chức quan của Đại Chu không đáng tiền.

Nhưng mà bây giờ rõ ràng không phải như thế nữa.

Dường như Tiên Môn đã có thể nhìn thấy cảnh tượng, trong tương lai, tùy tiện một Huyện Lệnh của Đại Chu, cũng dám mắng mỏ cường giả Tiên Môn rồi. Điều này khiến cho bọn họ cảm thấy bức bối.

“Cũng được, thu dọn một chút đi, phái sứ giả đến kinh thành, mang theo lễ vật, chúc mừng Đại Chu biến hóa thành hoàng triều bất diệt, mang theo những bảo vật cùng với thiên tài địa bảo mà lúc trước chúng ta lấy của Đại Chu, gấp đôi… không, gấp ba! Gấp ba lần trả lại cho Đại Chu!”

Cuối cùng có người thông minh lựa chọn biết thời thế, nói.

“Cúi đầu với hoàng triều bất diệt, không mất mặt.”

Mây gió thiên hạ đang thay đổi. Tất cả mọi thứ đều đã khác.

Cho dù là An Nhiên đang rất bức bối, cũng là như thế. Nàng ta ý thức được hoàng triều bất diệt đã được thành lập, đối với Yêu tộc mà nói nhất định sẽ sinh ra ảnh hưởng cực lớn.

Giành lại Cửu Châu? Nhất thời nàng ta trở nên mơ hồ.

Yêu tộc sắp ra khỏi núi rồi, kết quả con đường về nhà, thế mà lại bị chặn đứng, vì thế vốn dĩ trong lòng nàng ta đã cảm thấy không nên trách Diệp Ninh, lại lần nữa cảm thấy, điều này hoàn toàn là lỗi của Diệp Ninh.

“Nếu như không phải là ngươi, Đại Chu làm sao có thể đi đến được bước này? Hoàng triều bất diệt gì đó này, rốt cuộc là thứ gì!”

Cuối cùng An Nhiên cũng đến gần thành thị của Nhân tộc, nàng ta lắc mình một cái, lại lần nữa biến thành một con hồ ly trách.

Vì thế, không có gì bất ngờ xuất hiện ở trong sân.

“Tiểu Bạch trở về rồi!”

Mặc Ly đang hoan hô.

Diệp Ninh đứng lên, có chút kinh ngạc.

An Nhiên nhìn hắn với ánh mắt phức tạp, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười. Sau đó thì phát hiện…

Mình bị An Nhiên nhấc lên.

“Con hồ ly ngốc nhà ngươi, còn biết quay trở về?”

Diệp Ninh không có sắc mặt tốt.

Con hồ ly ngốc này, đúng thật là không khiến cho người khác bớt lo lắng.

Hắn chân trước vừa đi, thế mà nó cũng đi theo rời khỏi đây.

Có điều nhìn bộ lông mềm mại của hồ ly, Diệp Ninh không nhịn được nuốt nước bọt, xắn ống tay áo lên, đưa tay ra. An Nhiên cũng không có sắc mặt tốt.

“Tên xấu xa này, lại làm như thế với ta!?”

Nàng ta rất tức giận.

An Nhiên cảm thấy con người Diệp Ninh, đúng thật là cố ý.

Lần trước đã rất không cho nàng ta thể diện rồi, nhấc An Nhiên lên, thế mà lần này cũng lại như thế. Ta là Yêu Hoàng!

Sự tồn tại chí cao vô thượng của Yêu tộc!

Ngươi làm như thế với ta, ta không cần thể diện sao?

An Nhiên bị túm lấy phần sau gáy nhấc lên, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng sỉ nhục. Vẫn may…

Vẫn may ở đây không có người quen nhìn thấy, nếu không đúng là xấu hổ.

Có điều, phản ứng của nàng ta không kịch liệt như lần đầu tiên, đây là bởi vì nguyên nhân đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Trước khi đến đây, nàng ta đã nghĩ đến, có khả năng bản thân sẽ gặp phải đãi ngộ này.

Nhưng dù sao là có mục đích khác, nhất định vẫn là phải trả giá một chút Có điều thù này, dù sao bản Hoàng nớ kỹ rồi!

Đúng vào lúc An Nhiên đã độc ác lên kế hoạch sau này nên báo thù Diệp Ninh như thế nào, một bàn tay lớn ấm áp, thuận theo đầu của nàng ta, trực tiếp vuốt xuống tận đuôi.

Kỹ thuật rất thành thục, còn có chút dùng lực.

Nhưng càng nhiều hơn, vẫn là cảm giác sỉ nhục dâng lên từ tận đáy lòng.

“Ngươi lại như thế!”

Trong chớp mắt mặt của nàng ta đỏ lên.

Cũng còn may là bản thể, có lông che giấu, không nhìn ra cái gì. Nhưng An Nhiên nhe nanh múa vuốt, điên cuồng giãy dụa. Bản Hoàng sai rồi!

Chương 877: Sông núi bình yên, xin Hoàng Tổ yên tâm! 2

Bản Hoàng và tên xấu xa này không thể nào chung sống hòa bình được. Hôm nay bản Hoàng và hắn, nhất định phải phân ra

sống chết!

Nhưng mà đúng vào lúc này, trong đầu nàng ta lại bị đập một cái.

“Nằm yên!”

Giọng nói của Diệp Ninh rất nghiêm túc.

An Nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Diệp Ninh cau mày thật chặt, cùng với trong đôi mắt xuất hiện một tia lo lắng. Đồng thời, Diệp Ninh cũng không vuốt ve An Nhiên nữa.

Điều này khiến cho nàng ta theo bản năng dừng động tác lại, trong lòng cảm thấy có chút kinh ngạc.

“Tại sao lại bị thương rồi?”

Diệp Ninh phát hiện thương thế trên người An Nhiên.

Vốn dĩ Diệp Ninh có tâm tư vuốt ve An Nhiên cho sướng, nhưng trong chớp mắt đã bị cảm xúc căng thẳng thay thế. Loại cảm xúc này, người nuôi thú cưng nhất định sẽ biết.

Đặc biệt là người lần đầu tiên nuôi thú cưng, càng là dễ dàng như vậy nhất. Nhìn thấy thú cưng bị thương, sẽ sinh ra lo lắng.

Diệp Ninh nhìn thấy trên người An Nhiên có vết máu, mới có loại thay đổi này. Ở trong lòng hắn, An Nhiên đã là thú cưng của hắn rồi.

Không nói cái khác, chỉ dựa vào một điểm nó chạy ra ngoài rồi còn có thể tự mình tìm về, đã nói rõ duyên phận này.

Hơn nữa, An Nhiên thật sự là vuốt ve quá thích rồi, loại hồ ly đẳng cấp này, tuyệt đối là hiếm thấy trong thiên hạ, Diệp Ninh dự định trở về tìm tư liệu, nghiên cứu một chút đây rốt cuộc là giống hồ ly nào.

Vì thế, An Nhiên làm sao có thể xảy ra chuyện?

“Vì sao Tiểu Bạch lại bị thương rồi?”

Mặc Ly cúi người qua, nhìn thấy cảnh tượng này, cũng là kinh ngạc.

“Tiểu Bạch?”

Khóe miệng An Nhiên giật giật.

Cái tên đáng chết này… Không phải là đang nói ta đó chứ? Không phải chứ không phải chứ?

Nhưng nhìn ánh mắt của mọi người, nàng ta bi ai phát hiện, hình như đúng thật là đang nói nàng ta. An Nhiên vô cùng kháng cự cái tên này.

Chuẩn xác mà nói, cái này cũng gọi là tên?

Ta trắng thì ngươi gọi là ta là Tiểu Bạch, vậy nếu như ta đen thì sao, có phải là ngươi sẽ gọi là ta là Tiểu Hắc không? Còn có thể qua loa chiếu lệ thêm chút nữa không hả?

Ta là Yêu Hoàng!

Nhưng điều này con người sẽ không nghe theo nàng ta.

An Nhiên cũng không giãy dụa cái gì, tạm thời nhẫn nại chịu đựng, bởi vì nàng ta biết, mọi người đều đang quan tâm mình. Loại lo lắng phát ra từ tận đáy lòng đó, là không giả tạo được.

Điều này khiến cho trong lòng An Nhiên sinh ra một cỗ ấm áp, nhưng càng nhiều hơn là phức tạp. Nhân tộc thật sự vẫn còn người lương thiện.

Nếu như Yêu tộc thật sự khai chiến với Nhân tộc, vậy thì những người vô tội này, nên sắp xếp như thế nào? Nàng ta có chút mơ hồ.

Từ trước đến nay, người quan tâm nàng ta có rất nhiều, có điều đều là Yêu tộc. Được Nhân tộc quan tâm, tuyệt đối là thể nghiệm vừa mới mẻ vừa cổ quái.

“Ta đoán rằng, có lẽ suy đoán lúc trước của chúng ta là thật rồi.”

Diệp Ninh suy nghĩ một chút, nói.

“Suy đoán?”

An Nhiên lẩm bẩm trong lòng, có chút tò mò.

Lúc ta không ở đây các ngươi đã suy nghĩ cái gì rồi?

“Tiểu Bạch thật sự bị người khác bắt đi?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Mặc Ly tái nhợt.

“Tám phần là như thế.”

Diệp Ninh gật đầu, hắn nhìn thương thế trên người hồ ly, thuận lý thành chương suy luận ra điều này.

“Ở đây là trung tâm thành thị, lúc trước nó chạy ra ngoài, hoặc là quay trở về núi, hoặc là đi lang thang ở trong thành, nếu như bây giờ nó đã quay trở về, nói rõ nó nhất định không quay trở về trong núi, vậy thì chỉ có một khả năng… Sau khi ra ngoài, bị người khác bắt, nhằm vào bộ lông của nó, hoặc là ngoại hình, tóm lại, mưu đồ lấy thứ gì đó trên người nó để kiếm lợi.”

“Vì thế đương nhiên sẽ giam nó lại, chỉ có điều từ trước đến nay hồ ly đều khá thông minh, có lẽ là tìm được cơ hội, chạy trốn ra ngoài, sau đó thuận theo mùi hương tìm đến chúng ta.”

“Những thương thế này, có lẽ là xuất hiện trong quá trình chạy trốn ra ngoài.”

Diệp Ninh suy luận đơn giản. An Nhiên khinh thường giễu cợt.

“Bản Hoàng làm sao có thể bị người khác bắt giữ? Còn dám nhằm vào lông của ta? Nực cười, bản Hoàng không đốt hắn ta thành tro? Còn nói cái gì mà ta thuận theo mùi hương tìm quay trở về, đến mức đó sao? Cho dù ngươi hóa thành tro ta cũng nhận ra ngươi.”

An Nhiên không ngừng lẩm bẩm trong lòng.

Dù sao cũng không thể nói ra ngoài, thông qua loại phương thức oán thầm này, để hạ thấp Diệp Ninh một chút. Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, tâm tư của nàng ta đã bị cắt ngang giữa chừng.

Bởi vì đột nhiên thân thể nàng ta bị nhấc lên, đợi đến lúc khi nàng ta phản ứng lại, đã rơi vào một vòng tay ấm áp. Diệp Ninh ôm An Nhiên ở trong lòng, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của nàng ta, nói.

“Sau này đừng chạy lung tung nữa, lòng người khó đoán, nếu như gặp phải người khẩu vị xảo trá, nấu ngươi lên rồi ăn cũng là có khả năng.”

An Nhiên hừ lạnh trong lòng.

Chương 878: Sông núi bình yên, xin Hoàng Tổ yên tâm! 3

“Nấu bản Hoàng rồi ăn? Ai có thể có bản lĩnh này? Có điều cái ôm của đồ xấu xa này cũng khá ấm áp, hơn nữa mùi hương trên người cũng dễ ngửi.”

Nàng ta bò ở trong lòng của Diệp Ninh, ngược lại không hề giãy dụa gì.

Diệp Ninh đã là người vượt qua phàm nhân nhập thánh rồi, bất luận là khí chất hay là khí tức, đều độc nhất vô nhị, điều này khiến cho An Nhiên có chút say mê, nằm ở trong lòng của Diệp Ninh, đúng là cũng khá thoải mái.

Có điều thân là Yêu Hoàng, nên nằm như thế này ở trong lòng của Nhân tộc sao? Không nên đúng không.

Nhưng không sao cả. Bản Hoàng bị thương rồi.

Ừm. Bị thương rồi, không thể nào phản kháng, cứ như thế đi.

…

Và lúc Diệp Ninh tìm lại được thú cung, đang nghĩ cách trị thương cho nó. Ngày thứ hai, một chuyện lớn, lại xảy ra rồi.

Có điều chuyện lớn này, là đối với người Đại Chu. Những thế lực khác của thiên hạ, không hề quan tâm quá nhiều. Chuyện này rất đơn giản.

Cơ Minh Nguyệt dẫn theo văn võ bách quan, đi núi Lưỡng Giới. Nàng muốn chuẩn bị “tế tổ”.

Có điều bình thường mà nói, tế tổ đều là tổ tiên đã chết, nhưng Cơ Hạo Thiên lại vẫn còn sống bình thường. Sau khi thống nhất thiên hạ, thành lập hoàng triều bất diệt, Cơ Minh Nguyệt không hề chậm trễ nữa, trực tiếp dùng đại pháp lực dịch chuyển, dẫn theo mọi người của Đại Chu, đi đến núi Lưỡng Giới.

Một ngày bôn ba, đến nơi này, mọi người không hề mệt mỏi, ngược lại đều có một loại tâm thái hành hương. Điều này là bởi vì núi Lưỡng Giới, vốn dĩ chính là đỉnh núi cao lớn nhất của thế gian này.

“Núi Lưỡng Giới, núi Thiên Trụ… Cùng là một ngọn núi, hai cái tên khác nhau, nhưng lại là hai câu chuyện hoàn toàn khác biệt.”

Có không ít người cảm khái.

Núi Thiên Trụ chỉ là một ngọn núi cao, cho dù nó đúng thật là có chút cao hơn một chút.

Núi Lưỡng Giới thì khác, chia tách hai giới, phong ấn hắc ám xâm nhập, ý nghĩa phi phàm.

“Rất khó tưởng tượng, thời kỳ thượng cổ đã phong ấn hắc ám xâm nhập như thế nào? Chúng ta ngày hom nay, còn có thể làm được không?”

Cũng có các đại thần trẻ tuổi hơn một chút thể hiện lo lắng.

Hắc ám xâm nhập là một con dao.

Treo trên đầu mỗi một sinh linh.

Bọn họ nhất định phải làm cái gì đó để ứng đối, nếu không, đợi đến khi hắc ám xâm nhập thật sự đến, đến lúc đó thì nguy hiểm rồi.

“Cổ nhân có cách của cổ nhân, chúng ta cũng có ưu thế của chúng ta… Ví dụ như, trước khi hắc ám xâm nhập đến, Đại Chu đã biến thành hoàng triều bất diệt, có lẽ điều này chính là ý trời, có quốc vận bảo vệ, cho dù là khắp nơi của thế gian tiêu vong, Cửu Châu cũng có thể một mình đứng vững!”

Cũng có người rất tự tin, thể hiện những lo lắng này không phải vấn đề.

Sự tụ tin của người này đến từ rất nhiều mặt.

Có quốc lực của Đại Chu đang tăng lên từng ngày, cũng có Diệp Ninh nhìn có vẻ không gì không thể, đương nhiên, quan trọng nhất là cục diện mưa gió khuấy động vừa rồi, hoàng triều bất diệt khiến cho người thiên hạ không thể không chú ý!

Đại Chu bước vào hàng ngũ vương triều bất diệt. Đây là một chuyện mở ra một trang mới trong lịch sử. Bọn họ không thể nào không cảm thấy vinh dự.

“Tuy Đại Chu đã bước vào hàng ngũ hàng triều bất diệt, nhưng mà nội tình không sâu, hơn nữa còn chưa tính là ổn

định, nếu như nhất định phải tính toán, ít nhất chúng ta còn phải tích lũy nhiều năm nữa, mới được xem như là hoàng triều bất diệt chân chính!"

Liễu Thận lên tiếng.

Ông ấy vừa lên tiếng, tranh luận cũng biến mất, tất cả mọi người đều thể hiện công nhận và tôn kính đối với Đại Nho. Nhưng điều Liễu Thận cần không phải là những thứ này, ông ấy liếc nhìn mọi người một lượt, thở dài một tiếng nói.

"Người thiên hạ có thể sẽ bởi vì Đại Chu trở thành hoàng triều bất diệt mà sinh ra cảm xúc kiêu ngạo, nhưng chúng ta lại không thể, trước mắt hắc ám xâm nhập sắp đến, lại có Yêu tộc rình rập, tình thế không được tính là tốt, nội tình của Đại Chu vốn dĩ không được tính là sâu, trở thành hoàng triều bất diệt, chỉ là nhiều thêm một con át chủ bài, mà không phải là chúng ta thật sự có thể kê cao gối mà ngủ."

"Các ngươi phải biết rằng, sở dĩ Đại Chu có thể bất diệt, là bởi vì tân chính, mà tân chính, bây giờ mới miễn cưỡng bao phủ lên Ngụy, đất Tề chỉ vừa mới bắt đầu, đất Tần, đất Yên, đất Ngô, đất Sở, ngày hôm qua mới quyết định quy phục, thân chính còn chưa đến trong bốn châu này… Cũng chính là nói, nội bộ chúng ta, vẫn như trước chưa đạt đến được thống nhất hoàn toàn, lúc nào tân chính có thể bao phủ khắp Cửu Châu, hơn nữa tích cực vận hàng, chúng ta mới xem như là thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhưng mà bây giờ, rõ ràng còn chưa đến lúc đó.

"Hơn nữa, có ai mà không biết, cho dù tân chính của Cửu Châu làm đến hoàn mỹ, lẽ nào hoàng triều bất diệt có thể đối kháng với hắc ám xâm nhập sao? Ta nghĩ có lẽ không đơn giản như thế."

Chương 879: Sông núi bình yên, xin Hoàng Tổ yên tâm! 4

Những lời nói này của Liễu Thận, khiến cho mọi người đổ mồ hôi lạnh. Mọi người vội vàng chắp tay nói.

"Đại nhân dạy bảo rất đúng!"

Bọn họ là người, là người thì dễ dàng bị dao động cảm xúc. Hoàng triều bất diệt được thành lập, khiến cho có không ít người bắt đầu phiêu.

Sinh ra một loại cảm giác công đức viên mãn. Nói thật mới bắt đầu Liễu Thận cũng là như thế.

Nhưng ông ấy rất nhanh đã tỉnh lại.

Vào thời khắc quan trọng, Đại Chu biến hóa thành hoàng triều bất diệt, đây là chuyện tốt đưa than trong trời tuyết (ý chỉ giúp đỡ kịp thời), mang đến cho Đại Chu tăng thêm một con át chủ bài. Nhưng điều này không đại biểu có thể kê cao gối yên tâm ngủ.

Thân là Thừa Tướng, ông ấy nhất định phải giữ bình tình, hơn nữa truyền sự bình tĩnh này ra ngoài.

Nhìn mọi người cảnh giác, Liễu Thận khẽ gật đầu, sau đó đi lên phía trước, đi đến vị trí phía sau Cơ Minh Nguyệt một bước.

“Bệ hạ, lễ quan đã chuẩn bị xong rồi, đến lúc đi bái kiến Hoàng Tổ rồi!”

Cơ Minh Nguyệt gật đầu.

Mọi người nói chuyện, nàng nghe thấy rồi. Nhưng không có quá nhiều cảm giác. Bởi vì đối với nàng mà nói, bây giờ thân phận của nàng đã thay đổi, là mẫu thân của đứa trẻ, cũng là Diệp Ninh…

Tóm lại, Cơ Minh Nguyệt có một vạn lý do, bảo vệ thế giới này.

Nếu như hắc ám xâm nhập thật sự đến, bất luận như thế nào, nàng đều phải bỏ ra mọi giá. Chỉ có điều lần này, hoàn toàn khác với quá khứ.

Trong quá khứ nàng chỉ có thể nhìn Diệp Ninh thể hiện.

Cho dù là trong lòng vô cùng lo lắng, ruột gan đứt đoạn, nhưng mà nàng cũng không giúp được Diệp Ninh cái gì. Tuy là đế vương, nhưng mà về mặt thực lực, căn bản không đủ dùng.

Nhưng bây giờ đã khác, nếu như hắc ám xâm nhập thật sự đến, nàng sẽ không để cho Diệp Minh một mình đối mặt nữa, nàng sẽ không hề do dự, đứng ở bên cạnh Diệp Ninh.

Cũng chính là nói, Cơ Minh Nguyệt đã chuẩn bị sẵn mọi thứ.

"Khởi hành."

Nàng hít một hơi thật sâu, dẫn theo mọi người, đi vào vùng đất phong ấn. Quả nhiên vùng đất phong ấn khiến cho mọi người kinh ngạc.

Nhưng cũng không có quá quan tâm, lúc trước những tin tức mà Diệp Ninh truyền về rất chi tiết, bọn họ biết vùng đất phong ấn có dáng vẻ như thế nào.

Sau đó tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng trước mắt tối đen, đợi đến khi tỉnh táo lại, mọi người đã bước vào trong một không gian độc lập. Mọi người ngẩng đầu, nhìn thấy một ngọn núi hình người.

Ngọn núi hình người, có cắm một thanh bảo kiếm

"Kiếm Phương Chính!"

Đột nhiên con ngươi của Liễu Thận co rút lại.

"Đúng rồi, chính là ở đây, kiếm Phương Chính là bội kiếm của Đại Tông Sư, cũng chính là nói, ngọn núi hình người này, chính là Hoàng Tổ!"

Hoàng Tổ!

Cơ Hạo Thiên!

Chí tôn khai quốc của Đại Chu!

Thân là người Chu, đương nhiên không tránh được khỏi ảnh hưởng của Cơ Hạo Thiên, vị Thiên Tử truyền kỳ này, ở trong lòng của mọi người, có một địa vị đặc biệt, cũng không biết bao nhiêu người sùng bái ông ấy.

Đặc biệt là sau khi biết những chuyện vĩ đại mà Cơ Hạo Thiên làm, càng là sinh ra lòng kính ngưỡng vô tận đối với vị đế vương nhân từ, bác ái, rộng lượng.

"Bái kiến Hoàng Tổ!"

Tất cả mọi người đều quỳ xuống. Đây là lễ tiết tối thiểu nên có của bọn họ.

Bọn họ nhất định phải thể hiện ra tự tôn kính của bản thân trước mặt Cơ Hạo Thiên. Cơ Minh Nguyệt cũng cúi đầu bái.

Hốc mắt của nàng ẩm ướt, nhưng mà lại cưỡng ép khiến cho bản thân không rơi vào trong cảm xúc thương cảm. Bởi vì nàng còn có con.

Quá thương cảm, nhất định không phải là một chuyện tốt đối với con. Làm mẹ phải mạnh mẽ.

Nàng rất nhanh đứng dậy, ra lệnh nói.

"Bắt đầu đi."

Đây là một điển lễ tế tự long trọng.

Lễ quan bắt đầu chuẩn bị.

Trôi qua ba canh giờ, mới hoàn tất việc sắp xếp.

Sau này, dựa theo lễ tiết nghiêm ngặt của Đại Chu, bắt đầu tiến hành một nghi thức.

Hương được đốt lên, giữa không trung bốc lên làn khói. Cơ Minh Nguyệt bước lên phía trước một bước, cúi người bái.

"Thiên Tử Đại Chu Cơ Minh Nguyệt, bái kiến Hoàng Tổ, từ khi Hoàng Tổ tay cầm kiếm dài ba thước, lập nước đến nay, Đại Chu ta mưa gió vạn năm, từng bước lên đỉnh cao, cũng từng rơi xuống đáy vực, nhưng mà hôm nay, tất cả đều đã trở thành lịch sử, Đại Chu đã biến hóa trở thành hoàng triều bất diệt… Con cháu bất hiếu, biết được Hoàng Tổ ở đây, giống như trong mơ, vô cùng xấu hổ… Vì thế, hôm nay dẫn theo bách quan văn võ, đến đây bái kiến, không phải vì thể hiện công trạng, không phải vì kể khổ, chỉ để nói cho Hoàng Tổ một chuyện… Đại Chu ta, sông núi bình yên!"

Lời nói vừa dứt, Cơ Minh Nguyệt bái một bài.

Đúng vào khoảnh khắc cúi đầu xuống, đột nhiên ngọn núi hình người ở trước mắt lóe lên một đạo ánh sáng màu vàng. Ánh sáng màu váng lóe lên.

Cơ Minh Nguyệt biến mất tại chỗ.

Chỉ còn lại đám người chấn kinh.

Cơ Minh Nguyệt có thể cảm nhận được, bản thân xuất hiện vấn đề.

Chương 880: Người đã được định trước trong số phận

Trước mắt nàng đất trời thay đổi, đợi đến khi tỉnh táo lại, đã đến một không gian mù sương. Các bách quan văn võ đi theo nàng cùng đến đây, cũng không nhìn thấy bóng dáng.

Nàng thăm dò đi từng bước một về phía trước, chỉ cảm thấy khắp nơi đều là một mảnh hỗn độn, cái gì cũng không nhìn được rõ ràng. Nhưng nàng không hề hoảng loạn.

Bởi vì trong mơ hồ, nàng có một loại dự cảm.

Đó chính là ở đây, bản thân mình sẽ không có nguy hiểm gì.

"Con cháu bất hiếu Cơ Minh Nguyệt, bái kiến Hoàng Tổ!"

Cơ Minh Nguyệt nhìn xung quanh bốn phía, cúi người bái.

Người có thể ở đây, dịch chuyển nàng đến không gian quỷ dị này, ngoại trừ Cơ Hạo Thiên, rõ ràng không thể nào có người thứ hai. Cơ Minh Nguyệt không khó để đoán, đây là triệu hồi của Cơ Hạo Thiên đối với nàng.

Mọi chuyện đúng là như thế.

"Thật sự không ngờ được, có một ngày thật sự còn có thể gặp được hậu nhân của Cơ thị."

Một giọng nói thăng trầm vang lên.

Giọng nói này, khiến cho Cơ Minh Nguyệt theo bản năng có chút kích động. Nàng ngẩng đầu, nhìn về phía trước.

Sương mù tiêu tán, hỗn độn biến mất, lộ ra thân ảnh của Cơ Hạo Thiên. Có thể thấy được, Cơ Hạo Thiên đang đứng ở phía trước.

Chỉ là trạng thái của ông ấy rất không tốt.

Đầu cúi thấp, tứ chi, bị xiềng xích lạnh lẽo cứng rắn trói chặt, dây xích kéo dài đến tận vào trong sâu sương mù, phảng phất

như là liên kết lại cùng với không gian này, mà đầu tóc của Cơ Hạo Thiên đã trở nên trắng xóa, đầu cúi xuống thấp hơi ngẩng lên, có thể nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của ông ấy, cùng với đôi môi không có một chút màu máu nào.

Đây làm gì có bộ dáng của Cơ Hạo Thiên dùng nắm đấm chấn động sông núi, vô địch thiên hạ? Đây rõ ràng là một tù nhân đang chịu áp lực khủng khiếp.

Nhìn thấy cảnh tượng này, nhất thời đôi mắt của Cơ Minh Nguyệt đỏ lên.

“Hoàng Tổ, đây rốt cuộc là tình huống gì vậy?”

Diệp Ninh nói, Cơ Hạo Thiên tự nguyện dung nhập vào trong ngọn núi hình người, trở thành một bộ phận của phong ấn. Điều này rất vĩ đại.

Nhưng bây giờ xem ra, đây làm gì có một chút ý tự nguyện nào?

Nhìn có vẻ giống như là Cơ Hạo Thiên bị nhốt ở đây, đặc biệt là trên người ông ấy, khắp nơi có vết nứt, Cơ Minh Nguyệt gần như có thể tưởng tượng được, sự đau đớn giãy dụa của ông ấy, muốn rời khỏi nơi này, nhưng mà xích sắn cứng rắn như thế, khiến cho ông ấy căn bản không trốn thoát được, cho dù da thịt bầm tím, cũng không thể có được tự do!

Thân thể già nua, mệt mỏi, còng xuống đó, cùng với đầu rũ xuống của Cơ Hạo Thiên, đương nhiên không phải là Hoàng Tổ không gì không thể ở trong tâm trí của Cơ Minh Nguyệt.

Trong chớp mắt, nàng nhớ đến rất nhiều thứ liên quan đến âm mưu. Lẽ nào Hoàng Tổ không phải tự nguyện như thế?

Lẽ nò Hoàng Tổ là bị người khác hãm hại? Lẽ nào vùng đất phong ấn là cuộc lừa đảo?

Các loại thuyết âm mưu, dâng lên trong đầu nàng như một điều đương nhiên.

Cơ Hạo Thiên nhìn Cơ Minh Nguyệt, trong đôi mắt mệt mỏi lóe lên nụ cười, dường như ông ấy có thể đọc hiểu lòng người, biết Cơ Minh Nguyệt đang nghĩ cái gì.

“Không cần đoán linh tinh, không có bất kỳ người nào bức ép trẫm, trẫm đúng là tự nguyện như thế.”

Lời này vừa nói ra, Cơ Minh Nguyệt mới dễ chịu hơn một chút, chỉ là nhìn dây xích của trên người Cơ Hạo Thiên, nàng lộ ra thần sắc khó hiểu.

“Nhưng mà…”

Cơ Hạo Thiên giơ tay lên, dây xích cũng bắt đầu lay động, trong đôi mắt ông ấy tràn ngập ý cười.

“Ngươi nói cái gì?”

“Đây là do trẫm tự đặt ra.”

“Nếu như không có những sợi dây xích này, sợ rằng trẫm đã sớm không chống đỡ được áp lực nữa.”

Cơ Minh Nguyệt lộ ra thần sắc khó có thể tin.

“Cái gì?”

Thế mà những sợi dây xích này lại là do Cơ Hạo Thiên đặt.

Cũng chính là nói, ông ấy là tự khóa bản thân mình? Trên đời này còn có chuyện hoang đường như thế sao?

Nhưng có những lúc hiện thực chính là tràn ngập màu sắc huyền hiệu, Cơ Hạo Thiên mệt mỏi nói.

“Ngươi không biết, khi cơ thể và thần hồn của trẫm, hoàn toàn dung hợp thành một thể với ngọn núi phong ấn này, khoảnh khắc đó, rốt cuộc áp lực sẽ đáng sợ như thế nào?”

“Cô độc, chết chóc, lạnh lẽo, tối tăm, tuyệt vọng… Phía sau phong ấn, là một thế giới khó có thể hình dung, ta không thể nào nhìn thẳng vào nó, khi ta nhìn thẳng vào nó, ta cũng đang nhìn vào ta… Trực giác nói với ta, ở đó có điều rất đáng sợ!”

“Đứng trước mặt điều đáng sợ to lớn đó, một người sống, có thể suy nghĩ, rất khó lúc nào cũng giữ được bình tĩnh, người có độ cứng rắn đến đâu cũng có lúc không chống đỡ được, trẫm lo lắng có một ngày, trẫm sẽ không chịu được, trẫm sẽ sợ hãi, vì thế trẫm… đã chặt đứt đường lui, khóa bản thân mình ở nơi này.”

Cơ Hạo Thiên nhìn sợi xích sắt trói buộc mình, rất khó nói ra là tâm tình nói, nói hận, rõ ràng là không đến mức đó, dù sao những sợi dây xích này, đúng là có thể mang đến cho ông ấy giúp đỡ rất lớn, nói thích, đương nhiên cũng không thể nào,

bởi vì những sợi dây xích này, khiến cho ông ấy vĩnh viễn không thể nào rời khỏi đây được, nhất định phải lúc nào cũng ở đây, gánh chịu áp lực cực lớn.

Chương 881: Người đã được định trước trong số phận 2

“Sự thật đã chứng minh, trẫm làm đúng, nếu như không có những sợi dây xích này, trẫm có thể đã sớm sụp đổ rời khỏi nơi này, nếu như trẫm rời khỏi đây, vậy thì tất cả đều sẽ kết thúc!”

Cơ Hạo Thiên vĩnh viễn cũng không thể nào quên, lúc đó khi bản thân ông phát hiện ra vùng đất phong ấn, là tâm tình như thế nào. Chấn động, sợ hãi, nhưng càng nhiều hơn, vẫn là trách nhiệm.

Ông trỗi dậy từ dân gian, sáng tạo ra một nhân gian thái bình, Đại Chu là kiệt tác đắc ý nhất đời này của Cơ Hạo Thiên, ông ấy tuyệt đối không cho phép bất kỳ ngoại lực nào, phá hoại thứ mà ông trân quý nhất.

Vì thế, ông ấy đã kiên quyết đưa ra quyết định này. Cơ Minh Nguyệt nhìn Cơ Hạo Thiên.

Bắt đầu từ khi nàng sinh ra, vị tiên tổ này đã mang đến cho nàng vinh quang vô tận, nhưng bây giờ lại cứ nhếch nhác như thế đứng ở trước mặt nàng. Chuẩn xác mà nói, thậm chí là còn không đứng nổi.

Ông ấy mệt mỏi như thế, cả người giống như là bị ép hết sức lực vậy, dáng vẻ tiều tụy, thân hình gầy yếu, đến khí lực ngẩng đầu lên, gần như cũng không có.

Cơ Minh Nguyệt từng tưởng tượng rằng, có một ngày Hoàng Tổ sẽ quay trở lại như tia chớp.

Nhưng mà hiện thực lại kỳ diệu như thế, cuối cùng hai người họ cũng gặp mặt, nhưng Cơ Hạo Thiên lại là dáng vẻ này. Nếu như nói không đau lòng, vậy thì nhất định là không thể nào.

Nhưng trong lòng Cơ Minh Nguyệt càng nhều hơn, vẫn là bi thương.

Cơ Hạo Thiên, một nam nhân khai sáng ra con đường trước nay chưa từng có cho Võ đạo, đã từng mạnh mẽ như vậy, trấn áp thời đại, nhưng mà cuối cùng, thế mà lại luân lạc thành bộ dáng này.

Đây không phải là dáng vẻ trong tưởng tượng mà Hoàng Tổ nên có.

"Hắc ám xâm nhập, thật sự đáng sợ như thế sao?"

Cơ Minh Nguyệt có chút tuyệt vọng.

Cơ Hạo Thiên là anh hùng trong lòng nàng, cũng là sự kiêu ngạo của nàng, ở trong mắt của Cơ Minh Nguyệt, cái gọi là vô địch, chính là chỉ Cơ Hạo Thiên. Nhưng một cường giả tuyệt thế như vậy, thế mà lại trở thành bộ dáng này.

Từ đó có thể nhìn ra, hắc ám xâm nhập đáng sợ như thế nào.

"Hắc ám xâm nhập, chỉ là một khái nhiệm chung chung, nó không thể dùng đáng sợ để hình dung, nó là một thế giới to lớn độc lập, rộng lớn, có lẽ còn lớn hơn nhiều so với Tiên Giới ở trong truyền thuyết, chỉ là trong thế giới này, không có một chút tình cảm nào… Mới bắt đầu, trẫm cho rằng, chỗ đáng sợ nhất của thế giới hắc ám, chính là vô số quái vật ở trong đó, nhưng sau này trẫm mới phát hiện, hóa ra bản thân thế giới hắc ám chính là một quái vật, khi nó đến đây, sẽ nuốt chửng tất cả!"

Cơ Hạo Thiên không hề che giấu chút nào vẻ sợ hãi ở trong đôi mắt của mình.

Ông ấy đã từng cường đại như thế. Một mình trấn áp Tiên Môn.

Mà sau khi vô địch thiên hạ, lại tiến thêm một bước, đó là càng đạt đến đỉnh cao. Lúc đó, Cơ Hạo Thiên cô đơn như tuyết, muốn tìm một đối thủ rất khó khăn. Có thể tưởng tượng, lúc đó, ông ấy tự tin như thế nào.

Nhưng chính là vùng đất phong ấn, thoáng cái, chỉ nhìn bằng mắt, vào khoảnh khắc nhìn thấy thế giới hắc ám kia, ông ấy đã vứt đi tất cả kiêu ngạo của mình, trong lòng chỉ còn lại tràn ngập sợ hãi.

"Bản thân thế giới hắc ám, chính là một quái vật?"

Cơ Minh Nguyệt nghĩ đến những lời lúc trước Diệp Ninh từng nói.

“Ta từng nghe thấy một cách nói, nói rằng hắc ám thế giới không phải là vẫn luôn không thay đổi, nó vẫn luôn vận động, thế giới này có rất nhiều thế giới, một khi bị hắc ám thế giới đụng phải, đều sẽ trực tiếp bị nuốt chửng, không còn để lại cái gì cả, xóa bỏ tất cả dấu vết!”

Nghe xong, Cơ Hạo Thiên có chút bất ngờ.

“Không ngờ được, ở trong thế giới khép kín này của chúng ta, thế mà còn có người biết chuyện này.”

Câu trả lời của Cơ Hạo Thiên, chắc chắn đã chứng thực suy đoán của Nam Cung Lương Nhân.

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt cảm thấy chấn động, nhưng càng nhiều hơn đó là trong đầu tràn ngập câu hỏi.

“Nhưng vấn đề là, nếu như hắc ám xâm nhập thật sự đáng sợ như thế, vậy thì thời kỳ thượng cổ, vì sao Nhân tộc và Yêu tộc liên thủ, có thể phong ấn nó lại chứ?”

Đây là chuyện mà nàng không thể hiểu được.

Cũng là chuyện tất cả Nhân tộc, Yêu tộc, đều không thể nào hiểu được.

Nếu như hắc ám xâm nhập thật sự đáng sợ như thế, vậy thì thời kỳ thượng cổ nên giải thích như thế nào? Tiền nhân có thể phong ấn nó lại, vì sao hậu nhân lại không thể?

“Phong ấn?”

Đột nhiên Cơ Hạo Thiên bật cười, giống như là nghe thấy một chuyện cười vô cùng hoang đường vậy, trong tiếng cười của ông ấy, tràn ngập mỉa mai.

“Không có người nào có thể phong ấn thế giới hắc ám!”

“Đây là một chuyện cười lớn!”

“Thời kỳ thượng cổ, căn bản không phải là hắc ám đến, mà chỉ là bóng của thế giới hắc ám mà thôi!”

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt lỡ một nhịp.

“Bóng?”

Chương 882: Người đã được định trước trong số phận 3

Cơ Hạo Thiên gật đầu, nói.

"Đúng vậy, khi hắc ám thế giới cắn nuốt thế giới khác, vừa đúng lúc bóng của nó bao trùm lên thế giới của chúng ta, vì thế xuất hiện rất nhiều quái vật, những quái vật này, xâm nhập thế giới của chúng ta!"

"Mà thời kỳ thượng cổ, thật ra những chuyện mà Nhân tộc và Yêu tộc làm rất đơn giản, chỉ là đuổi những quái vật này ra khỏi thế giới của chúng ta, đồng thời phong ấn thông đạo mà mới bắt đầu bọn chúng mở ra mà thôi."

"Nhưng điều đó không hề có bất kỳ ý nghĩa nào, thế giới hắc ám đã nhằm vào chúng ta, nó đang dần dần đến gần, khi nó hoàn toàn đến gần, tất cả đều sẽ kết thúc!"

Câu trả lời của Cơ Hạo Thiên, khiến cho Cơ Minh Nguyệt rơi vào trong suy nghĩ sâu xa. Chấn kinh thì chấn kinh, nhưng càng nhiều hơn chấn kinh, cũng chính là bình tĩnh lại.

Hôm nay tin tức không thể tin được mà nàng tiếp nhận đã quá nhiều rồi.

Nàng dùng góc độ lý tính để suy nghĩ vấn đề, sau đó lại lên tiếng hỏi.

"Nếu như thế giới hắc ám đáng sợ như thế, vậy thì sự tồn tại của phong ấn có ý nghĩa gì? Sự cống hiến của Hoàng Tổ, có ý nghĩa gì?"

Cơ Hạo Thiên nhìn nàng thật sâu, nói.

"Ý nghĩa chỉ là sự trì hoãn."

"Trì hoãn?"

"Không sai."

Cơ Hạo Thiên đã quá nhiều năm không nói chuyện với bất kỳ ai rồi, thay vì nói nhiều, ông ấy có chút không biết nên nói như thế nào mới đúng, Cơ Hạo Thiên sắp xếp lại chút lời nói, lại lần nữa lên tiếng.

“Sự tồn tại của phong ấn, chỉ là che giấu khí tức thế giới này của chúng ta, khi chúng ta phát ra ít khí tức một chút, thế gới hắc ám đến sẽ đến chậm hơn.”

“Nhưng nó vẫn là đang không ngừng đến gần, bởi vì nó đã hìn thấy chúng ta rồi, khí nó đến càng ngày càng gần, phong ấn sẽ hiện ra có chút không đủ nữa.”

“Một khi phong ấn sụp đổ, tốc độ nó đến sẽ tăng nhanh hơn, vì thế trẫm, mới dung nhập vào trong phong ấn, trẫm muốn dùng sức mạnh của bản thân mình, để trì hoãn quá trình này… Nhưng sức mạnh của trẫm vẫn quá tầm thường.”

Nói đến cuối cùng, Cơ Hạo Thiên tự cười mỉa mai. Ông ấy đã từng cho rằng bản thân vô địch.

Nhưng mà bây giờ xem ra, đó chính là ếch ngồi đáy giếng.

Đứng trước mặt thảm họa đáng sợ này, thậm chí ông ấy đến tư cách có quyền chủ động cũng không còn nữa. Cơ Minh Nguyệt không nói gì nữa.

Những tin tức này thật sự quá quan trọng, khiến cho nàng nặng trĩu đến mức không nói nên lời. Nhưng Cơ Hạo Thiên vẫn còn lời muốn nói.

“Trẫm là người, là người đều sẽ có tình cảm, có tình cảm sẽ xuất hiện sơ hở, nếu không phải như thế, cũng sẽ không bị Yêu tộc lợi dụng.”

Những lời Cơ Hạo Thiên nói, rõ ràng là chuyện Xà Vương phá hoại phng ấn.

“Hoàng Tổ biết?”

Cơ Minh Nguyệt hỏi.

“Đương nhiên trẫm biết, nhưng trẫm không có cách nào cả.”

Cơ Hạo Thiên mệt mỏi nói.

“Trẫm vì trì hoãn hắc ám xâm nhập đến, đã hao hết tất cả khí lực, trẫm khóa cơ thể của mình ở đây, là vì đề phòng bản thân không gánh chịu nổi áp lực mà bỏ trốn, thần hồn của trẫm cũng đi vào trạng thái ngủ say, đây là bởi vì chỉ có khi ngủ say, trẫm mới ít đi một chút sơ hở, nếu như tỉnh táo, khó tránh sẽ có một chút cảm xúc dư thừa… Nhưng cho dù là ngủ say,

cũng không thể nào thật sự không biết cái gì, vẫn là có một chút ý thức nằm giữa tỉnh táo và không tỉnh táo, vì thế đã bị Yêu tộc lợi dụng."

Cơ Minh Nguyệt trầm mặc một chút, nói.

"Hoàng Tổ đã đủ vĩ đại rồi, xuất hiện loại chuyện đó, cũng là khó tránh được, thật ra cho dù Yêu tộc không phá hoại, hắc ám xâm nhập cũng sẽ đến, chỉ là vấn đề thời gian."

Cơ Minh Nguyệt cảm thấy, đã không còn quan trọng như thế nữa.

Nếu như thế giới hắc ám đáng sợ như thế, vậy thì ý nghĩa kiên trì là cái gì đây? Cho dù Yêu tộc không phá hủy, vậy thì nhiều nhất kiên trì thêm mấy chục năm, hơn trăm năm.

Chết sớm chết muộn, không có khác biệt gì quá lớn. Nhưng Cơ Hạo Thiên lại không nghĩ như thế.

"Ngươi nói sai rồi, thời gian đối với thế giới của chúng ta mà nói, rất quan trọng, năm đó sở dĩ trẫm hi sinh bản thân, cũng không phải vĩ đại giống như ngươi nghĩ, mà nguyên nhân lớn hơn, vẫn là trẫm nhìn thấy một chút hi vọng!"

Cả người Cơ Minh Nguyệt chấn động.

"Hi vọng?"

Cơ Hạo Thiên gật đầu.

Trong mắt ông ấy lóe lên ánh sáng, nói.

"Trẫm tiếp xúc với sức mạnh của cửu đỉnh, đã từng tận mắt nhìn thấy con sông vận mệnh, thế giới này không hoàn toàn không thay đổi, hủy diệt có lẽ chỉ là chín phần, nhưng vẫn là có một chút cơ hội."

"Một chút cơ hội đó, có lẽ nằm trên người nào đó."

"Nếu như người đó xuất hiện, sẽ mang đến cho nhân gian hi vọng, có lẽ sự kiên trì của trẫm sẽ không không có tác dụng!"

Người đó?

Ánh mắt Cơ Minh Nguyệt sáng lên, đột nhiên thót lên.

"Diệp Ninh!!!"

Nàng cũng không biết vì sao.

Người đầu tiên cũng là người duy nhất mà nàng có thể nghĩ đến, chính là Diệp Ninh!

“Diệp Ninh?”

Chương 883: Nhật nguyệt ở trên cao, con trai ta là con của khí vận

Trong mắt Cơ Hạo Thiên lóe lên ánh sáng.

“Nếu như thật sự có một người đã được định trước trong số phận như thế, vậy thì chỉ có thể là Diệp Ninh, ngoại trừ hắn, con thật sự không nghĩ ra được, còn có ai, có thể có bản lĩnh như vậy, từ trước đến nay Diệp Ninh đều là hóa thân của hi vọng, trong quá khứ là như thế, hiện tại cũng nhất định là như vậy!”

Cơ Minh Nguyệt trở nên kích động.

“Hoàng Tổ có điều không biết, Diệp Ninh đang ở Đại Chu, hắn là Giám Chính tân nhậm của Viện giám sát, là thần tử trụ cột của Đại Chu, cũng là lãnh tụ của Nho đạo, chủ nhân của Thánh Viện!”

Cơ Hạo Thiên nhìn vẻ kích động trong mắt Cơ Minh Nguyệt, giống như một đứa trẻ vậy, đang khoe khoang với trưởng bối một thứ đồ mà mình kiêu ngạo nhất, ánh mắt của ông ấy nhìn vào bụng của Cơ Minh Nguyệt.

“Có lẽ, hắn còn là phụ thân của con ngươi?”

Một câu nói đột ngột của Cơ Hạo Thiên, khiến cho cơ thể của Cơ Minh Nguyệt bất ngờ cứng đờ.

Nàng có chút không thể tin được.

“Người nhìn ra rồi?”

Nhìn thì chỉ là một câu nói đơn giản, nhưng lại lộ ra hai thông tin cực lớn. Thiên Tử hiện tại của Đại Chu, thế mà lại là một nữ tử!

Thậm chí còn có thai!

Một khi tin tức này truyền ra ngoài, nhất định người thiên hạ sẽ chấn động.

Bản thân Cơ Minh Nguyệt còn chưa chuẩn bị sẵn sàng phơi bày chuyện này ra ngoài, nhưng mà hôm nau, lại bị Cơ Hạo Thiên nhìn thấu. Điều này khiến cho nàng theo bản năng có chút căng thẳng.

Thân phận nữ tử, là tâm bệnh của nàng.

Dù sao trong lịch sử của thế giới này, còn chưa bao giờ có tình huống nữ chủ thiên hạ xảy ra. Nhận thức bình thường của mọi người, chính là người làm Thiên Tử nhất định phải là nam nhân.

Một nữ nhi như nàng, làm Thiên Tử cao cao tại thượng, nói lớn lên, đây quốc gia không chính! Nữ tử sao có thể làm Thiên Tử!

Tuy nhiên, Cơ Minh Nguyệt cho rằng bản thân mình làm không tệ. Nhưng mà dù sao nàng cũng là nữ tử.

Từ nhỏ Cơ Minh Nguyệt đã quen che giấu thân phận, trước khi lâm chung Tiên Đế còn từng nhiều lần dặn dò, bảo nàng tuyệt đối không thể bại lộ thân phận. Che giấu nhiều năm, đã khiến cho nàng hình thành một loại thói quen, hoặc là nói là theo bản năng.

Đó chính là thân phận thực sự của bản thân, tuyệt đối không thể bại lộ!

Cho dù trong lúc vô ý Diệp Ninh từng chỉ dẫn cho nàng, khiến cho nàng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, nhưng tầng ám ảnh này, vẫn như trước tồn tại ở trong lòng nàng.

Cơ Minh Nguyệt không dám cược, rốt cuộc sau khi mọi người biết thân phận của nàng, có khi nào sẽ gây nên sóng gió không.

Đại Chu khó khăn lắm mới từ trước hỗn loạn đi đến thống nhất, tuyệt đối không thể bởi vì nguyên tố cá nhân của nàng, mà lại lần nữa hỗn loạn. Vì thế, cho đến ngày hôm nay, nàng vẫn là dự định che giấu thân phận nữ tử, hơn nữa sẽ luôn tiếp tục như thế.

Nhưng nàng lại không ngờ được, thế mà lại bị Cơ Hạo Thiên nhìn thấu rồi.

Điều này khiến cho nàng trong thời gian dài tích tu bất an, thấp thỏm, cùng với… tự ti ở trong lòng! Nhất thời cùng dâng trào lên.

Trong chớp mắt, sắc mặt bất ngờ trở nên trắng bệch.

“Vì sao ngươi lại căng thẳng?”

Cơ Hạo Thiên nhìn chằm chằm nàng, trong mắt lóe lên nụ cười.

“Ngươi cảm thấy, trẫm sẽ không thừa nhận thân phận của ngươi sao?”

Sắc mặt Cơ Minh Nguyệt hoang mang.

“Lẽ nào sẽ không sao?”

Cơ Hạo Nhiên bật cười, lắc lắc đầu nói.

“Ngây thơ, trẫm ở trong mắt của ngươi, lẽ nào là loại lão hủ cứng nhắc sao? Không biết thay đổi như thế nào?”

“Theo cái nhìn của trẫm, người có thể làm Thiên Tử, chỉ cần làm được nhiều nhất hai chuyện, đó là làm được thánh minh, trên xứng đáng với giang sơn xã tắc, dưới, xứng đáng với lê dân bách tính!”

“Có thể làm được hai điểm này, vậy thì không áy náy với lòng mình, còn về nam tử, hay là nữ tử, quan trọng sao? Ở trong mắt của bách tính, Thiên Tử chỉ là một danh hiệu, cả đời này của bọn họ, đều không có khả năng tiếp xúc với Thiên Tử, Thiên Tử là nam, hay là nữ, là già, hay là trẻ, đối với bọn họ mà nói đều là chuyện không có ý nghĩa gì, điều bọn họ quan tâm, từ trước đến nay đều là cuộc sống của bản thân, kho lương có thể được chất đầy không, con cái có tương lai không, ruộng đất có tươi tốt không? Nếu như Thiên Tử có thể khiến cho cuộc sống của bọn họ tốt hơn, vậy thì bọn họ, sẽ tôn trọng Thiên Tử vô điều kiện?”

Những điều Cơ Hạo Thiên nói, câu nào cũng phát ra từ tận đáy lòng.

Bình thường mà nói người của thế giới này, rất ít sẽ có loại cảm ngộ này, đặc biệt là Hoàng Tổ. Nhưng Cơ Hạo Thiên thì khác.

Ông ấy không phải là người được trời chọn ngậm chìa khóa vàng lớn lên.

Ngược lại, xuất thân của ông ấy không hề tốt, lăn lộn ở dân gian, đã quen với đủ loại hình dáng trên thế gian ở dưới đáy của xã hội, bởi vì không thiếu được sự áp bức của loạn thế, muốn trả lại cho bách tính một thế đạo thái bình, nên tay mới cầm kiếm ba thước, khởi binh sáng lập ra cơ nghiệp.

Chương 884: Nhật nguyệt ở trên cao, con trai ta là con của khí vận 2

Vì thế, Cơ Hạo Thiên không phải là một người xa rời tầng lớp thấp nhất của xã hội, cuộc sống của ông ấy từ trước đến nay đều không phải là lâu các trên không, loại người từng bước từng bước từ tầng thấp nhất đi đến vị trí chí tôn như ông ấy, hiểu rõ nhất bách tính cần cái gì.

Người như thế, vĩnh viễn đều sẽ theo khuôn phép cũ.

Nhưng càng là người như thế, càng dễ dàng trở nên vĩ đại. Rõ ràng Cơ Hạo Thiên chính là người như thế.

“Những lời này, Diệp Ninh cũng từng nói với ta…”

Cơ Minh Nguyệt lẩm bẩm nói.

Nghe những gì Cơ Hạo Thiên nói, rõ ràng nàng nghĩ đến Diệp Ninh.

Đêm đó, Diệp Ninh say rượu, đã từng nói với nàng những lời này ở bên bờ Hoa Thanh Trì.

Bây giờ, Cơ Hạo Thiên lại nói lần nữa, điều này mang đến cho nàng chấn động, cũng khiến cho nàng trở nên phấn chấn. Diệp Ninh không quan tâm Thiên Tử là nam hay là nữ. Hoàng Tổ cũng không quan tâm!

Vậy thì, ta còn sợ cái gì?

Trong đôi mắt của nàng, bất ngờ lóe lên mộ áng sáng rực rỡ.

“Diệp Ninh? Xem ra phu quân của ngươi, đúng là phi phàm, nếu không cũng không nói ra được những lời này.”

Cơ Hạo Thiên nói.

“Phu quân?”

Cơ Minh Nguyệt sững ra, cười khổ nói.

“Hắn vẫn chưa phải là phu quân của con, quan hệ giữa chúng con, có chút phức tạp.”

Cơ Hạo Thiên có chút mơ hồ, lập tức nhíu mày lại.

“Ngươi đã có con rồi, tại sao còn chưa xác định quan hệ? Lẽ nào người này thế mà lại là người vứt bỏ vợ con?”

Nếu như thật sự là như thế, ông ấy sẽ vô cùng tức giận.

Hậu bối của Cơ Hạo Thiên ta, Thiên Tử Đại Chu, làm sao có thể chịu loại uất ức này.

“Đương nhiên không phải!”

Cơ Minh Nguyệt dở khóc dở cười, chỉ có thể giải thích.

Nàng lời ít ý nhiều, nói hết một lượt những gì bản thân mình từng trải qua từ nhỏ đến lớn. Tuy câu chữ trau chuốt, nhưng tin tức truyền ra lại vô cùng lớn.

Cơ Hạo Thiên chau mày, trong lòng ông ấy nổi lên sóng gió không nhỏ, hóa ra tình huống của Đại Chu đã nguy cấp đến mức độ này rồi sao? Tiên Môn bức ép, sáu nước chia cắt, trước mắt đã sắp vong quốc rồi.

Đến ngay cả huyết mạch hoàng tộc, cũng đã đơn bạc, nếu không cũng không đến mức để cho Cơ Minh Nguyệt giả mạo nam tử, kế thừa đại thống.

Nhưng bất luận trong lòng có sóng gió như thế nào, Cơ Hạo Thiên cũng không lên tiếng cắt ngang Cơ Minh Nguyệt. Chỉ là sắc mặt của ông ấy lại càng ngày càng nghiêm túc.

Bởi vì ông ấy nghe đến chuyện sau khi Cơ Minh Nguyệt đăng cơ.

Khi nàng đăng cơ, tuổi tác của nhỏ, loạn trong giặc ngoài, lại cộng thêm Tiên Môn bức ép càng ngày càng chặt, chỉ có thể giả vờ bản thân là hôn quân, trong bóng tối âm thầm tích tụ sức mạnh.

Điều này nói nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng trên thực tế lại là giống như đi trên lớp băng mỏng.

Cơ Hạo Thiên không phải là người không hiểu cái gì, ông ấy rất hiểu, Cơ Minh Nguyệt chống đỡ áp lực to lớn như thế nào.

“Vốn dĩ là công chúa hoàng thất ta, viên ngọc trong lòng bàn tay, cả đời vô ưu vô lo, nhưng mà lại bị bức ép trải qua những điều này, thật sự là khiến trẫm đau lòng… Tiên Môn, hay cho Tiên Môn, sớm biết như thế, năm đó trẫm không nên mềm tay!”

Tong lòng Cơ Hạo Thiên bùng lên lửa giận.

Ông ấy đã nhập hồn vào trong câu chuyện của Cơ Minh Nguyệt, chỉ cảm thấy mục tiêu phục hưng Đại Chu này, vô cùng xa vời. Đừng nói là Cơ Minh Nguyệt, cho dù đổi thành là ông, chỉ sợ rằng cũng hết đường xoay sở.

Từ không có đến có, sáng lập ra một quốc gia mới, theo cái nhìn của Cơ Hạo Thiên là đơn giản.

Nhưng mà loại giống như Đại Chu, vốn đã thủng lỗ chỗ, vương triều mục nát đến tận gốc từ trên xuống dưới. Nếu như muốn phục hưng, độ khó còn khó hơn là đập đi xây lại.

Mà tất cả những điều này, đều là Tiên Môn đáng chết kia đem đến! Cơ Hạo Thiên có chút hối hận.

Năm đó nếu như bản thân ông nhẫn tâm một chút, vậy thì làm gì có khả năng Tiên Môn hung hãn? Nhưng đúng vào lúc này, cuối cùng ông nghe thấy cái tên Diệp Ninh.

Khi cái tên này xuất hiện, câu chuyện mới vừa bắt đầu, giọng nói của Cơ Minh Nguyệt rõ ràng vui vẻ hơn rất nhiều.

“Mới bắt đầu, Diệp Ninh chỉ là một Tỉ Quan nho nhỏ, ngày hôm đó, sáu nước cùng với Tiên Môn lên điện, bức ép con cắt Tính Châu, lập ra Tấn Vương, văn võ cả triều, im lặng không nói gì, tất cả nhượng bộ, chỉ có một mình Diệp Ninh, dùng thân phận thấp kém, đứng ra bên ngoài, tức giận mắng chửi Tiên Môn.”

Trên mặt của Cơ Minh Nguyệt, hiện lên một tầng áng sáng. Đây là ánh sáng của sự tự hào.

Nói đến Diệp Ninh, so với việc nói bản thân nàng, càng khiến cho nàng cảm thấy tự hào. Nhưng mà Cơ Minh Nguyệt không chú ý đến.

Thần sắc kinh ngạc trong mắt của Cơ Hạo Thiên càng ngày càng nồng đậm. Ông ấy hoài nghi bản thân mình đang nghe một câu chuyện thần thoại.

Diệp Ninh tức giận mắng Tiên Môn, thế mà lại có thể không chết?

Chương 885: Nhật nguyệt ở trên cao, con trai ta là con của khí vận 3

Không chỉ như thế, vậy mà hắn còn dựng dậy ngọn cờ của Viện giam sát! Ở trong loại hoàn cảnh đó, hành vi này chắc chắn là tự tìm đường chết. Nhưng hắn vẫn là không chết!

Hắn vẫn tiếp tục những việc không thể tin được.

Cùng với khi Cơ Minh Nguyệt nói đến đại chiến Chương Hà, Cơ Hạo Thiên thật sự là không thể kìm nén được nữa.

"Người này, đúng thật là thánh nhân chuyển thế sao?"

Diệp Ninh dựa vào cái gì mà không chết?

Cơ Hạo Thiên không khó để nhìn ra, những hành động này của Diệp Ninh, nhìn là nhiệt huyết, nhưng trên thực tế đều là đang nhảy múa ở trên mũi đao. Một lần may mắn, hai lần, ba lần, vô số lần, lẽ nào đều là may mắn sao?

Đây là vận khí như thế nào?

Cơ Hạo Thiên giống với rất nhiều người, cũng bắt đầu hoài nghi Diệp Ninh là thân phận chuyển thế, có điều ông ấy không hoài nghi cái gì mà Thánh Hiền, Thánh Hiền bình thường thậm chí không có bản lĩnh này, có thể chỉ có Thánh Nhân chuyển thế, mới có loại vận khí to lớn như thế này đi.

"Hắn có phải là thân chuyển thế hay không, con không biết, con chỉ biết một điểm, nếu như không có hắn, sẽ không có Đại Chu, không phải hắn, Đại Chu căn bản không thể nào tiếp tục, càng huống hồ là bước vào hàng ngũ của vương triều bất diệt, người được vận mệnh chọn mà Hoàng Tổ vừa nói lúc nãy, nếu như không có gì bất ngờ, nhất định chính là Diệp Ninh!"

Cơ Minh Nguyệt vẫn là loại suy nghĩ đó, ngoại trừ Diệp Ninh, không có người nào xứng đáng.

“Nghe những lời ngươi nói, người này đúng thật là lợi hại, năm đó khi trẫm còn tại vị, nếu như có được thần tử như thế, chắc rằng Đại Chu cũng sẽ không có sự suy tàn sau này, công lao của người này đối với Đại Chu, không thua kém gì trẫm, công lao của người này đối với bách tính, đối với thiên hạ, còn hơn cả trẫm… Hay cho một tân chính! Hay cho một hoàng triều bất diệt! Nếu như trẫm có thể tự do, trẫm nhất định sẽ đi khắp Cửu Châu, tận mắt nhìn xem, thay đổi của thế giới ngày hôm nay!”

Cơ Hạo Thiên nghe xong, thế mà lại sinh ra lòng khát khao.

Cửu Châu mà Cơ Minh Nguyệt miêu ta, chính là thế giới mà ông mơ ước. Không ngờ được, vậy mà lại có một ngày, thật sự có thể trở thành hiện thực.

“Rồi sẽ có một ngày, Hoàng Tổ nhất định có thể lại lần nữa có được tự do, con tin tưởng Diệp Ninh, hắn nhất định có thể mang đến kỳ tích lần nữa, ngăn cản hắc ám xâm nhập!”

Cơ Minh Nguyệt kiên định nói.

Khi chắc chắn Diệp Ninh chính là người được vận mệnh lựa chọn, nàng đã bớt đi rất nhiều lo lắng và nghi hoạc lúc trước. Cơ Hạo Thiên không đáp lại.

Tuy ông đã dậy lên một chút hi vọng, nhưng mà hi vọng lại không lớn.

Đúng thế, Diệp Ninh có phải thật sự là người được vận mệnh lựa chọn hay không.

Nhưng cho dù là có người được vận mệnh lựa chọn xuất hiện, vậy thì cũng không đại biểu nhất định có thể ngăn cản được hắc ám xâm nhập. Chỉ là nói, có một cơ hội nhất định mà thôi.

Có khả năng, và một trăm phần trăm, hoàn toàn là hai khái niệm.

Hơn nữa, chuyện quan trọng nhất là, Cơ Hạo Thiên chính mắt từng nhìn thấy thế giới hắc ám, ông chỉ nhìn một lần, đã để lại ám ảm tâm lý không thể nào xóa mờ được.

Một thế giới đáng sợ như thế, thật sự là sức của con người có thể chống lại được sao? Càng hiểu rõ, càng không thể nào lạc quan nổi.

Sự đáng sợ của thế giới hắc ám, đã vượt qua tưởng tượng của ông.

Có điều những lời này, ông không hề nói ra ngoài, mà sau khi trầm mặc một lúc, Cơ Hạo Thiên lựa chọn bỏ qua chủ đề này, nói.

"Từ miêu tả của ngươi, trẫm không khó để nhìn ra, con người Diệp Ninh, không bị lễ pháp trói buộc, tư tưởng hào phóng, người như thế, sẽ không bị quan niệm của phàm tục làm ảnh hưởng, nếu như ngươi là thân phận nữ tử, còn có con của hắn, vậy thì không cần thiết phải cố ý che giấu nữa, trẫm cảm thấy, hắn nhất định sẽ không phụ ngươi… Đương nhiên, nếu như hắn thật sự phụ ngươi, cho dù có liều cái mạng già này, trẫm cũng sẽ nhất định khiến cho hắn phải trả cái giá lớn!"

Khi Cơ Hạo Thiên nói, không giận mà uy, tự có một cỗ bá khí của đế vương.

Cơ Minh Nguyệt gật đầu, nói.

"Con sẽ tìm một cơ hội thích hợp, để cho hắn biết được chân tướng."

Cơ Hạo Thiên cũng gật đầu, móc móc ngón tay.

"Ngươi đến gần một chút."

Cơ Minh Nguyệt không hiểu, nhưng mà vẫn là đi về phía trước.

Cơ Hạo Thiên nhìn nàng, trong đôi mắt bất ngờ lóe lên thần sắc đau khổ, giây tiếp theo, mi tâm của ông lóe lên một hạt châu màu đỏ như máu, hạt châu này vừa xuất hiện, đã tảo ra một mùi thơm khiến cho cả người thoải mái.

Cơ Minh Nguyệt vừa ngửi thấy mùi hương này, cả người lập tức khỏe mạnh thoải mái.

"Đây là cái gì?"

Trực giác nói với nàng, đây là bảo bối lợi hại.

"Đây là tinh huyết bản nguyên của trẫm, cả đời của trẫm, chẳng qua cũng chỉ ngưng tụ ra được viên châu bản nguyên tinh huyết này mà thôi, phần lớn trong đó, đều đã tiêu hao gần hết ở đây rồi, mà trong bản nguyên tinh huyết này, không chỉ

có tinh khí sinh mệnh mạnh mẽ, mà còn có tất cả cảm ngộ đời này của trẫm, trẫm tặng những thứ này cho hoàng tử của ngươi…”

Chương 886: Nhật nguyệt ở trên cao, con trai ta là con của khí vận 4

Lời nói của ông vừa dứt, bản nguyên tinh huyết bất ngờ bộc phát, trực tiếp hóa thành sương mù máu, dung nhập vào trong cơ thể Cơ Minh Nguyệt, sau đó ngưng tụ ở trong cơ thể của nàng, cuối cùng dung nhập vào trong thân thể của hoàng tử.

Bùm!

Đúng vào lúc này, thế giới bên ngoài bất ngờ xuất hiện dị tượng kinh người.

Chỉ nhìn thấy bầu trời chấn động, mặt trời lo lớn, hừng hừng phun ra lửa nóng, nhiệt lực dâng lên vô cùng vô tận. Có thể nhìn thấy cả bầu trời sao, mặt trăng, sáng như đã, quang minh thánh khiết, khiến người ta mê hoặc. Nhật nguyệt cùng xuất hiện ở trên bầu trời.

Mặt trời rực rỡ, đại biểu cho Võ đạo. Trăng sáng xa xôi, đại biểu cho Nho đạo. Văn võ kết hợp, khí vận ngập trời!

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong một căn nhà cỏ ở trong một sơn cốc không tên của giới tu hành, có một lão giả bước ra. Lão giả này không phải ai khác, chính là Thiên Cơ Tử từng xem bói cho Tiên Môn.

Ông ta tinh thông đạo bối toán, vô cùng mẫn cảm với biến hóa của thiên cơ, lúc này Thiên Cơ Tử lộ ra thần sắc kinh ngạc, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin.

“Đây là… có con của khí vận sắp chào đời rồi!”

Cái gọi là con của khí vận, đó là nhân vật chính của trời đất. Vừa sinh ra đã mang theo may mắn to lớn.

Gặp phải nguy khiểm không chết, ngược lại có thể hóa nguy thành phúc.

Sắc mặt Thiên Cơ Tử trắng bệch, ngon tay điên cuồng tính toán.

“Kỳ quái, kỳ quái, thế giới này vốn dĩ đã trên bờ vực sụp đổ, kết cục sẽ là bóng đêm bao trùm vĩnh viễn, bây giờ thế mà lại có con của khí vận sinh ra… Thế cục diệt thế, làm sao lại có con của khí vận của được, lẽ nào hai chuyện này sẽ không xung đột sao?”

Nhất thời trong lòng ông ta hỗn loạn. Người tâm loạn đâu chỉ có ông ta. Còn bao gồm cả Diệp Ninh.

Diệp Ninh đang vuốt ve hồ ly bất ngờ ngẩng đầu, nhìn dị biến trong đất trời, màu cau chặt lại.

“Vì sao, ta lại có một loại kích động lạ lùng?”

Loại kích động này, giống như là dị tượng lần này, có mối quan hệ chặt chẽ với hắn vậy.

Quay trở lại vùng đất phong ấn.

Cơ Minh Nguyệt kinh hô.

“Hoàng Tổ, người làm sao thế?”

Có thể nhìn thấy được, sau khi Cơ Hạo Thiên tặng bản nguyên tinh huyết đi, cả người càng trở nên già yếu, gầy gò hơn. Giống như là một cơn gió cũng có thể thổi bay ông vậy.

Trong đôi mắt mệt mỏi của Cơ Hạo Thiên, lóe lên một tia nhẹ nhõm.

“Không sao, trẫm… tình hình của trẫm ngươi không cần lo lắng, đi đi, ngươi cứ việc đi làm chuyện của ngươi, chuyện này kết thúc, đợi đến khi hắc ám hoàn toàn đến, ngươi và ta vẫn còn sẽ gặp mặt.”

Cơ Hạo Thiên không muốn nói nhiều, ông phất phất tay, trước mắt Cơ Minh Nguyệt tràn ngập sương mù. Nàng có thể cảm nhận được, có một cỗ sức mạnh mạnh mẽ, đang đẩy nàng ra khỏi nơi này.

“Hoàng Tổ…”

Hốc mắt Cơ Minh Nguyệt rưng rưng, nàng làm sao có thể không biết, Cơ Hạo Thiên đã ban cho của của nàng một tạo hóa lớn, nên đã hao tổn rất lớn tài nguyên của mình. Đối với ông mà nói, chắc chán là thương tích chồng chất.

“Còn có một chuyện, trẫm muốn hỏi ngươi, năm đó trẫm rời khỏi Cửu Châu, cái lão già Lý Chính Phong đó đi đâu rồi?”

Giọng nói già nua của Cơ Hạo Thiên, truyền đến như có như không.

Lý Chính Phong. Chính là Giám Chính đời đầu tiên.

Cũng là huynh đệ tốt của Cơ Hạo Thiên. Cơ Minh Nguyệt vội vàng trả lời.

“Giám Chính đời đầu tiên, một ngàn năm sau khi người rời đi, cũng đã rời khỏi Đại Chu, đi tìm tung tích của người rồi, dựa theo suy đoán, có lẽ ông ấy đã đi ra ngoài lãnh địa…”

Nói đến đây, Cơ Minh Nguyệt có chút không thể kìm nén được. Giám Chính đời đầu tiên, thật sự là có chút đáng thương.

Ông ấy vì tìm kiếm Cơ Hạo Thiên, rời khỏi thế giới này, nhất định ông ấy cho rằng Cơ Hạo Thiên cũng đã sớm rời đi. Nhưng lại không biết, Cơ Hạo Thiên vẫn luôn ở thế giới này.

Lần này ông ấy đi, đã được định trước là sẽ không có bất kỳ thu hoạch nào.

Bây giờ, thương hải thương điền, thời gian trôi nhanh, có trời mới biết bây giờ ông ấy có còn ở trên đời này hay không.

“Ai…”

Cơ Minh Nguyệt không nhìn thấy thần sắc của Cơ Hạo Thiên, chỉ có thể trong mơ hồ nghe thấy một tiếng thở dài, nhưng mà lại rất xa xôi, hiện ra rất không chân thực.

Trước mắt mơ hồ.

Nàng lại lần nữa quay trở lại thế giới của con người.

“Bệ hạ!?”

Văn võ bách quan nhìn Cơ Minh Nguyệt, cả mặt tràn ngập thần sắc dò hỏi.

Bệ hạ đột ngột biến mất, rồi lại đột ngột xuất hiện khiến cho không ít người kinh ngạc. Nhưng Cơ Minh Nguyệt lại không có ý giải thích.

Nàng bất giác đưa tay đặt lên phần bụng của mình, nói.

“Về kinh thành!”

Hôm nay nàng thu hoạch được rất nhiều.

Về mặt chính thống của Thiên Tử, có được sự công nhận của Cơ Hạo Thiên. Cốt nhục ruột thịt của bản thân mình, có được ban tặng của Cơ Hạo Thiên.

Chuyện quan trọng nhất là, nàng còn biết rất nhiều bí mật liên quan đến thế giới hắc ám.

Chương 887: Tiên Môn thấp hèn đến tận cát bụi

Đối với Cơ Minh Nguyệt hiện tại mà nói, đi lại chưa bao giờ là vấn đề rắc rối, nàng dùng tốc độ nhanh nhất quay trở lại hoàng cung. Sau đó chuyện đầu tiên, chính là liên lạc với Diệp Ninh.

Nàng muốn nói hết toàn bộ những chuyện mà bản thân mình biết với Diệp Ninh. Đặc biệt là người được vận mệnh lựa chọn mà Cơ Hạo Thiên nói.

Cơ Minh Nguyệt cho rằng, người này nhất định là Diệp Ninh. Đáng tiếc, vẫn là không liên lạc được với Diệp Ninh.

“Tên xấu xa này!”

Cơ Minh Nguyệt nghiến răng.

Nàng biết Diệp Ninh cố ý làm vậy.

Cố ý chặn Cơ Minh Nguyệt, không liên lạc với bên triều đình, chính là vì đề phòng người khác khuyên hắn đừng đi mười vạn ngọn núi. Cơ Minh Nguyệt rất khó chịu.

Lúc trước thực lực của bản thân không đủ mạnh, bất lực không làm gì được Diệp Ninh.

Bây giờ bản thân nàng có sức mạnh cường đại, nhưng vẫn như trước không thể làm được gì Diệp Ninh. Đây giống như là người trời sinh ra đã để khắc nàng vậy.

Lẽ nào thật sự trời sinh đã bị Diệp Ninh chèn lên đầu sao?

Đứng trước loại chuyện lớn này, tình cảm cá nhân nhất định phải tạm thời đặt sang một bên, nếu như đã không liên lạc được với Diệp Ninh, Cơ Minh Nguyệt cũng sẽ không ngu ngốc ngồi đợi không.

Nàng muốn lan truyền những tin tức mà mình biết ra ngoài.

Không chỉ là văn võ bách quan Đại Chu, còn bao gồm cả Phật Môn, Ma Tông, thậm chí là Tiên Môn!

Bởi vì đây là bí mật liên quan đến sống chết tồn vong của toàn thế giới, nàng không cần thiết phải che giấu. Ngược lại, người biết được càng nhiều càng tốt.

Khi tất cả mọi người đều biết chân tướng, biết được tính nghiêm trọng, mới nghiêm túc đối đãi với nó. Đương nhiên, còn có một nguyên nhân.

Đó chính là nếu như không liên lạc được với Diệp Ninh, nhưng mà chỉ cần tin tức này truyền đi đủ nhanh, đủ rộng, sớm muộn gì Diệp Ninh cũng sẽ biết. Vì thế, đối với Cơ Minh Nguyệt mà nói, nhiệm vụ cấp bách trước mắt, chính là phải liên lạc được với các thế lực lớn.

Phật Môn và Ma Tông đều dễ nói.

Bởi vì liên quan đến Diệp Ninh, Phật Môn và Ma Tông cùng với Đại Chu hiện tại là quan hệ hợp tác thâm sâu. Ở trong kinh thành, có không ít cao tăng Phật Môn, cùng với trưởng lão Ma Tông tọa trấn.

Bọn họ phụ trách liên lạc ngày bình thường với triều đình Đại Chu. Chỉ cần tuyên bọn họ lên điện, thông báo cho họ là được.

Về phần Tiên Môn, lại phức tạp hơn một chút, từ sau trận đại chiến Chương Hà, mười ba tông Tiên Môn đã thu gom thế lực, rút toàn bộ đệ tử môn hạ ra khỏi kinh thành.

Đừng nói là kinh thành, cho dù là khi hoạt động ở trong Cửu Châu, cũng là giấu đầu lộ đuôi. Dù sao nhìn tình hình trước mắt, Đại Chu và mười ba tông Tiên Môn, còn chưa hòa hợp.

Một khi thân phận bại lộ, tám phần là bọn họ sẽ gặp rắc rối.

Nhưng Cơ Minh Nguyệt không nghĩ đến chuyện này, ngủ thôi cũng có người mang gối đầu đến, nàng đang lo lắng không tìm được người nói tin tức này với mười ba tông Tiên Môn, kết

quả vừa đúng lúc nhận được tin tức sứ giả của mười ba tông Tiên Môn đến hoàng cung.

“Cái gì? Mười ba tông Tiên Môn đến rồi?”

Cơ Minh Nguyệt lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Tại sao bọn họ lại đến kinh thành?

Lẽ nào là có mục đích nào đó không thể nói cho người khác biết?

Không trách Cơ Minh Nguyệt có chứng ảo giác bức hại, mà đây là do nhiều năm nay nàng đấu trí đấu dũng với Tiên Môn, khiến cho nàng vẫn luôn không ngừng dùng ác ý lớn nhất để suy đoán Tiên Môn.

Trong tiềm thức của nàng Tiên Môn đến cửa, đại biểu cho không có chuyện gì tốt.

“Hồi bẩm bệ hạ, chính là mười ba tông Tiên Môn, lần lượt do tu sĩ Địa Tiên Cảnh dẫn đầu.”

Lưu Cẩn trả lời nói.

“Bọn họ đến tìm trẫm làm cái gì?”

Cơ Minh Nguyệt hỏi.

“Dựa theo những gì bọn họ nói, là vì hàn gắn quan hệ với Đại Chu mà đến.”

Khi Lưu Cẩn nói những lời này, cảm xúc dao động rất lợi hại.

“Hàn gắn quan hệ…”

Cơ Minh Nguyệt nhìn Lưu Cẩn một chút.

Nàng từ trên mặt Lưu Cẩn, nhìn thấy được vẻ kích động và điên cuồng vui mừng. Đương nhiên nàng hiểu đây là vì sao.

Hàn gắn quan hệ…

Chỉ là một loại cách nói tinh tế hơn mà thôi.

Nhưng ai cũng biết, cái mà Tiên Môn gọi là hàn gắn quan hệ, đại biểu cho bọn họ đã nhượng bộ rồi.

Nếu như không nhượng bộ, thì làm sao lại chủ động đến tận cửa? Đây là cầu hòa? Hoặc là xin hòa?

Tóm lại, ý nghĩa trong đó, không cần nói cũng biết.

Rõ ràng Lưu Cẩn cũng nhìn ra được điểm này, vì thế hắn mới kích động như thế. Tuy hắn là một thái giám, nhưng cũng là người vì nước vì dân.

Ngay từ đầu khi vẫn chỉ là một thái giám áo xanh nho nhỏ, hắn ở phía sau lưng cũng vừa tức vừa giận. Tiên Môn đã từng áp bức, vẫn như trước vô cùng sống động.

Mà hôm nay, thế mà Tiên Môn lại chủ động nhượng bộ!

Không trải qua những năm tháng đau đớn đó, rất khó có được cảm xúc dâng trào giống như Lưu Cẩn lúc này. Nhưng Cơ Minh Nguyệt là người đích thân trải qua đoạn năm tháng đó, lại không kích động giống như trong tưởng tượng.

Chương 888: Tiên Môn thấp hèn đến tận cát bụi 2

Tiên Môn nhượng bộ, nhìn có vẻ là điều khó tin. Trên thực tế cũng là hợp tình hợp lý.

Sau trận chiến Chương Hà, vốn dĩ tình thế đã đảo ngược. Mà hiện tại, Đại Chu càng là đã trở thành hoàng triều bất diệt.

Lúc này Tiên Môn không nhượng bộ, lẽ nào còn muốn cứng rắn sao?

Cơ Minh Nguyệt có chút cảm khái, thậm chí là chán nản mất mát, bản thân nàng từ khi còn nhỏ, đã coi Tiên Môn là kẻ địch hàng đầu, nhưng mà hôm nay, kẻ địch bản thân nàng kiêng dè nhất, thậm chí là sợ hãi nhất, đã cúi đầu quy hàng rồi.

“Truyền chỉ, tuyên sứ giả mười ba tông Tiên Môn lên điện!”

Cơ Minh Nguyệt đứng dậy, trong mắt lóe lên ánh sáng sắc bén, chỉnh lại quần áo, sau đó bước từng bước lớn về phía trước.

“Tuân chỉ!”Lưu Cẩn nhìn về phía bóng lưng của Cơ Minh Nguyệt, lớn giọng đáp lại.

Nửa canh giờ sau.

Trong Kim Điện, đã trở nên vô cùng náo nhiệt. Cơ Minh Nguyệt ngồi ở long ỷ trên cao, uy nghiêm và cao quý.

Dưới thềm ngọc, văn võ đứng hai hàng. Đại biểu Ma Tông, Phật Môn ở một bên.

Tất cả mọi người đều mặt không biểu cảm, nhưng nếu như nhìn kỹ, là có thể nhìn thấy, bọn họ không phải thật sự trong lòng bình tĩnh như nước, mà đang cố ý áp chế cái gì đó.

Ánh mắt của rất nhiều người, đang bất giác liếc nhìn về phía cửa cung điện. Dường như đang mong chờ, chờ đợi cái gì đó.

Lưu Cẩn cũng đang mong chờ thời khắc này, hắn ta đi về phía trước, lớn tiếng nói.

"Truyền Quần Ngọc Các, Tinh Thần Tông, Vũ Hóa Môn… lên điện!"

Tên của mười ba tông Tiên Môn, bị hắn ta đọc một lần. Sau khi dứt lời, bên ngoài điện, chậm rãi xuất hiện bóng người.

Nhìn thấy tu sĩ Địa Tiên Cảnh của mười ba tông Tiên Môn, lần lượt đại biểu cho các tông môn, từ bên ngoài điện, chậm rãi đi vào. Người dẫn đầu, chính là người quen cũ Chí Dương đạo nhân.

Thần sắc của ông ta rất phức tạp.

Ánh mắt của mọi người, khiến ông ta có một loại cảm giác da mặt nóng bừng.

Bởi vì trong loại ánh mắt mày, có thăm dò, có dò xét, thậm chí là chế giễu. Đương nhiên, cũng có khả năng không có cái gì cả, chỉ là ảo giác của ông ta mà thôi.

Dù sao áp lực trong lòng Chí Dương đạo nhân, vốn dĩ đã rất lớn.

Không bao lâu ngày trước, Kim Điện của Đại Chu, đối với Tiên Môn mà nói chỉ là một trò cười. Đừng nói là những tu sĩ Địa Tiên như bọn họ.

Chính là tùy tiện một cảnh giới Chân Nhân như Hạ Nguyên Nhất, cũng có thể giễu võ dương oai ở đây, ép cho Cơ Minh Nguyệt không ngẩng đầu lên được. Nhưng mà những Địa Tiên

như bọn họ, ngược lại phải thu liễm, thể hiện ra một mặt khiêm tốn của mình.

Loại tình thế đảo ngược này, gần như khiến cho ông ta không ngẩng đầu lên được. Nếu như có thể lựa chọn, Chí Dương đạo nhân tuyệt đối sẽ không ở lại đây lâu.

Nhưng đáng tiếc, ông ta không có lựa chọn, ông ta vẫn còn nhớ sứ mệnh của mình.

Vì thế, Chí Dương đạo nhân chỉ có thể cưỡng ép kìm nén sự sỉ nhục ở trong lòng, đi về phía trước, sau đó cúi người xuống bái. Một bái này, bái rất sâu.

"Tu sĩ Chí Dương ở bên ngoài, bái kiến bệ hạ! Bệ hạ, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!!!"

Một bái này của ông ta, mới chỉ là bắt đầu.

Mười hai Địa Tiên khác, sau khi trải qua một hồi giãy dụa, cũng lần lượt cúi người xuống bái. Mọi người không ai lên tiếng.

Bọn họ nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng nổi lên sóng gió. Phật Môn và Ma Tông đều là thái độ xem chuyện cười.

Bọn họ nhìn thấy bộ dáng này của Tiên Môn thì rất thoải mái. Có một loại cảm giác xem xiếc khỉ.

Ngày trước, Tiên Môn cao cao tại thượng như thế, chỉ có ta độc tôn, tự xưng Tiên Môn chính là thiên ý, chống lại Tiên Môn, chính là chống lại ông trời. Độc bá thế gian.

Mà bây giờ, lại giống như là đã thấp hèn đến tận cát bụi. Loại nghịch chuyển này, đương nhiên bọn họ vui vẻ nhìn thấy.

Sau này nếu như còn gặp mặt, nhất định sẽ lấy chuyện này ra để chế giễu Tiên Môn. Nhưng quần thần Đại Chu, lại hoàn toàn không phải loại tâm thái này.

Đặc biệt là những lão thần từng trải qua những ngày tháng Tiên Môn bá đạo như Liễu Thận, càng là vô cùng cảm khái, hốc mắt ướt át.

Bọn họ đã bao giờ có thể ngờ được, có một ngày, thế mà Tiên Môn cũng sẽ cúi thắt lưng xuống. Ngày trước, tôn nghiêm của Đại Chu, đã sớm bị Tiên Môn đạp xuống dưới chân.

Kim Điện vẫn là Kim Điện đó, nhưng mà Kim Điện trong quá khứ, hoàn toàn không có bất kỳ tôn nghiêm nào để nói. Hôm nay đã không còn là ngày trước.

Đây thật sự chính là không nay đã khác ngày trước.

Mấy năm nay, thay đổi của Đại Chu quá lớn rồi. Dường như có thể dùng thay đổi từng ngày để hình dung. Thời gian ngắn, sẽ dễ dàng hiện ra có chút không chân thực.

Nhưng khoảnh khắc này, tận mắt nhìn thấy sứ giả của Tiên Môn cúi lưng xuống, loại cảm giác không chân thực đó của bọn họ, mới hoàn toàn tiêu tán.

“Đại Chu, là thật sự đứng lên rồi!”

Rất nhiều người bất giác duỗi thẳng eo.

“Các vị tiên trưởng miễn lễ.”

Chương 889: Tiên Môn thấp hèn đến tận cát bụi 3

Cơ Minh Nguyệt cũng từng tưởng tượng, khi bản thân nàng lại lần nữa nhìn thấy bọn họ, sẽ là tâm tình như thế nào? Có khi nào sẽ cố ý gây phiền phức cho bọn họ không? Hoặc là chua ngoa sỉ nhục bọn họ một chút? Thật sự không được nữa, âm dương quái khí nói vài câu cũng được.

Nhưng mà khi tưởng tượng biến thành sự thật, nàng mới phát hiện, trong lòng của mình bình tĩnh như thế nào. Cường giả chân chính, sẽ không cố ý tranh giành những điều nhỏ nhặt này.

Nàng càng âm dương quái khí, càng muốn sỉ nhục, càng thể hiện ra nàng quan tâm. Bây giờ, Cơ Minh Nguyệt mới chân chính có tâm thái của cường giả.

Sau khi Cơ Minh Nguyệt nói xong một câu không có chút cảm xúc nào, lại nói thêm.

“Hôm nay các vị lên điện, là có chuyện gì?”

Mọi người đứng dậy.

Chí Dương đạo nhân nhìn về phía Cơ Minh Nguyệt.

Sự bình tĩnh của Cơ Minh Nguyệt khiến cho ông ta thở phào một hơi. Thật ra ông ta cũng rất sợ.

Sợ Cơ Minh Nguyệt có khi nào sẽ cố ý làm khó bọn họ một chút, khiến cho bọn họ không xuống được.

Thậm chí ông ta còn chuẩn bị sẵn tâm lý bị sỉ nhục.

Nhưng mà Cơ Minh Nguyệt không hề làm như thế. Nàng thể hiện ra rất có tầm nhìn.

Nhưng chính bởi vì như thế, Chí Dương đạo nhân mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, có một loại thất vọng khó nói. Có những lúc, không quan tâm hắn, còn đau hơn là đánh hắn.

Sự bình tĩnh của Cơ Minh Nguyệt, khiến cho Chí Dương đạo nhân sinh ra cảm giác chênh lệch về tâm lý, mà điều thật sự khiến cho ông ta cảm thấy chấn động, thật ra vẫn là cảm giác lúc này Cơ Minh Nguyệt đem đến cho ông ta.

Chí Dương đạo nhân không phải chưa từng gặp Cơ Minh Nguyệt.

Nhưng mà Cơ Minh Nguyệt ở trong quá khứ, không hề được ông ta đặt vào trong mắt. Tuy là Thiên Tử.

Nhưng cũng chỉ là Thiên Tử mà thôi.

Cơ Minh Nguyệt ngoại trừ có thân phận Thiên Tử ra, không còn cái gì đáng nói. Giữa Thiên Tử, tự nhiên có khoảng cách.

Ví dụ như Cơ Hạo Thiên.

Cho dù không phải là Thiên Tử, nhưng mà trong trời đất này vẫn như trước không có người nào dám hỗn xược ở trước mặt Cơ Hạo Thiên.

Cơ Minh Nguyệt không phải Cơ Hạo Thiên.

Nhưng mà Cơ Minh Nguyệt hiện tại, lại khiến cho ông ta có cảm giác đang đối mặt với Cơ Hạo Thiên. Trên long ỷ vẫn là người đó, nhưng mà thật ra đã hoàn toàn khác rồi. Chỉ nhìn vào mắt của Cơ Minh Nguyệt, ông ta đã có một loại cảm giác rùng mình sợ hãi.

“Đây là vì sao? Đại Chu thay đổi trở thành hoàng triều bất diệt, lẽ nào cũng khiến cho Thiên Tử có lợi sao?”

Trong lòng Chí Dương đạo nhân vô cùng chấn động, chỉ cảm thấy Cơ Minh Nguyệt hiện tại, đã là sự tồn tại mà ông ta hoàn toàn không thể đắc tội được. Ông ta đoán là bởi vì nguyên nhân Đại Chu trở thành hoàng triều bất diệt, nhưng mà lại không dám chắc chắn.

Dù sao ở thế giới này, chưa bao giờ từng xuất hiện hoàng triều bất diệt, Đại Chu là quốc gia đầu tiên, ông ta căn bản không có lịch sử kinh nghiệm có thể học hỏi.

Chí Dương đạo nhân không biết chân tướng. Nhưng ông ta lại âm thầm kêu khổ.

Quả nhiên Đại Chu đã không còn là Đại Chu lúc trước nữa, đã khiến cho ông ta có một loại cảm giác nhìn không thấy.

"Hồi bẩm bệ hạ, chúng ta đến đây, vì để trả lại đồ cho Đại Chu."

Chí Dương đạo nhân kìm nén cảm xúc ở trong lòng, nói.

"Ồ?"

Liễu Thận bước ra, hỏi.

"Vật của Đại Chu mà đạo trưởng nói, cụ thể là cái gì?"

Trong lời nói này ẩn chứa một tầng ý nghĩa.

Tiên Môn đã lấy đi quá nhiều thứ thuộc về Đại Chu rồi. Rốt cuộc các ngươi muốn trả lại cái gì?

Sắc mặt Chí Dương đạo nhân không thay đổi, nói.

"Tất cả!"

Chỉ đơn giản hai chữ, khiến cho không ít người phải ngoái nhìn.

Phải biết rằng trong quá khứ, Đại Chu tuyệt đối có nội tình vô cùng hùng hậu. Thời gian mấy ngàn năm, bị Tiên Môn đào rỗng từng chút từng chút một.

Đây có thể nói là con số thiên văn không thể nào tưởng tượng được. Thế mà Tiên Môn lại nói muốn trả lại toàn bộ?

Đây là một con rất rất lớn.

Nhưng mà, khi Cơ Minh Nguyệt nhìn thấy những thứ Tiên Môn lấy ra, lại phát hiện, những thứ mà Tiên Môn lấy ra có

chút vượt ra ngoài tưởng tượng.

Mười ba người, tổng cộng lấy ra ba trăm chiếc nhẫn trữ vật.

Mỗi một chiếc nhẫn trữ vật, đều là phẩm chất thượng thừa, không gian trong đó vô cùng lớn. Cơ Minh Nguyệt tùy tiện lấy một cái, ý niệm quét qua, vậy mà phát hiện trong đó được chất đầy đồ.

Ở trong đó, có không ít thứ, đều rất quen thuộc. Đều là những bảo vật mà lúc trước Cơ Hạo Thiên thu thập. Nhưng mà càng nhiều hơn, là những thứ nhìn có vẻ rất lạ.

Nàng không nhìn những chiếc những trữ vật khác, bởi vì nàng biết, tình huống ở bên trong những chiếc nhẫn khác, nhất định cũng đều là như thế. Khóe miệng nàng lộ ra một nụ cười tinh nghịch.

“Các vị tiên trưởng, lẽ nào là tính toán sai rồi? Những thứ mà các ngươi lấy đi, so với những gì các ngươi cướp đi, còn nhiều hơn gấp nhiều lần!”

Chương 890: Tiên Môn thấp hèn đến tận cát bụi 4

Cái gì?

Nghe xong, tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“So với những thứ cướp đi còn nhiều hơn gấp nhiều lần!”

“Tiên Môn đây là điên rồi sao? Bọn họ đầy là dốc hết tài sản!”

“Đúng thật là dốc hết tiền vốn!”

Tất cả mọi người đều chấn kinh.

Những thứ Tiên Môn cướp đi, vốn dĩ đã là con số thiên văn, bây giờ trả lại, thế mà lại so với con số thiên văn kia còn lớn hơn! Trong mắt trưởng lão Ma Tông lóe lên thần sắc nghiêm túc.

Ông ta rất chấn động, càng nhiều hơn vẫn là cảnh giác.

“Tiên Môn, đúng thật là quyết đoán!”

Thảo nào rất nhiều lúc Tiên Môn đều có thể áp chế lên đầu Ma Tông. Bọn họ đúng là ở một vài phương diện, là hơn nhiều Ma Tông.

Phần quyết đoán này, không phải tùy tiện lúc nào cũng có thể lấy ra được.

"Hồi bẩm bệ hạ, chúng ta không tính sai, những thứ này, vốn dĩ chính là vật của Đại Chu, hiện tại, chỉ là vật trả lại nguyên chủ, còn về phần nhiều hơn, chính là lễ vật xin lỗi… Xin bệ hạ hãy nhận lấy!"

Chí Dương đạo nhân chắp tay nói.

Sự hào phóng của mười ba tông Tiên Môn, khiến cho mọi người vô cùng chấn động.

Đừng nói là bọn họ, cho dù là Cơ Minh Nguyệt đã chuẩn bị tốt, lúc này trong lòng cũng dâng lên sóng gió. Có điều rất nhanh nàng đã bình tĩnh lại.

Nàng nhìn Chí Dương đạo nhân, nhàn nhạt nói.

"Ý của Chí Dương đạo nhân, là muốn thông qua những thứ này, để chuộc tội sao?"

Chuộc tội?

Đây là một lời nói rất hợp lý.

Mấy ngàn năm qua, Tiên Môn hoành hành, hành động càng ngày càng rầm rộ. Khiến cho Đại Chu tổn thất nghiêm trọng.

Trên có Thiên Tử, dưới có lê dân, tất cả đều vô cùng đau khổ. Đây không phải là tội nghiệt của Tiên Môn thì là cái gì?

Đương nhiên, nếu như Tiên Môn cường thế, vậy thì tội nghiệt cũng sẽ không tồn tại nữ. Kẻ yếu sẽ không có quyền lên tiếng.

Chân Long ở trên trời, sẽ không quan tâm sự sống chết của sâu kiến.

Nhưng đáng tiếc Tiên Môn đã không còn cường thế nữa, bây giờ nhân vật thay đổi, Tiên Môn không thể không thỏa hiệp. Những chuyện trong quá khứ đó, bọn họ nhất định phải đối mắt, cũng nhất định phải đưa ra một lời phản ứng hợp lý cho Đại Chu. Có điều đây chỉ là suy nghĩ một bên của Đại Chu, Chí Dương đạo nhân rõ ràng không có loại suy nghĩ này.

Nghe xong, trong chớp mắt ông ta cau chặt mày lại. Chuộc tội?

Hai chữ này, khiến cho thái dương của ông ta giật giật. Ông ta rất không thích từ này.

Tuy Tiên Môn đã quy hàng, nhưng không hề đại hiểu Tiên Môn sẽ tự nhận bản thân là tội đồ, bọn họ không hề cảm thấy bản thân đã làm sai cái gì. Nếu như nói là sai, vậy thì cũng chỉ là thế lực không bằng người khác mà thôi.

Yếu ớt, chính là tội lỗi lớn nhất. Vì thế, ông ta lắc đầu nói.

"Hồi bẩm bệ hạ, những thứ này, là lễ vật Tiên Môn và Đại Chu cuối cùng cũng hòa hợp, mà không phải là lễ vật chuộc tội."

Ông ta vẫn như trước hi vọng giữ được cho bản thân một chút thể diện.

Tiên Môn đã nhượng bộ quá nhiều rồi, ông ta cho rằng đã đủ rồi. Đây là sự cứng rắn lần đầu tiên trong ngày hôm nay của ông ta.

Tuy loại cứng rắn này, trên thực tế vẫn là đứng ở trên nền nàng thấp kém.

Nhưng điều này đã không dễ dàng rồi.

Sau khi nói xong câu nói này, ông ta đã chuẩn bị xong Cơ Minh Nguyệt sẽ nổi giận. Nhưng ông ta chờ đợi rất lâu, cũng không đợi được lửa giận của Cơ Minh Nguyệt.

Ngược lại nghe thấy ý nhẹ nhàng vui vẻ trong lời nói của Cơ Minh Nguyệt.

"Không phải chuộc tội, vậy thì tốt, tâm ý làm hòa, nếu như đạo trưởng hi vọng dùng những thứ này, để bù đắp cho hoàng thất, triều đường, dân gian… những phá hoại và đau khổ, vậy thì trẫm đúng thật là không thể nhận những thứ này, bởi vì trẫm, không có tư cách đại biểu cho Tiên Hoàng, hoàng thúc, liệt tổ liệt tông mấy đời, những trung thần lương tướng bị bức hại đến chết, lê dân bách tính bị chém giết như heo như chó, để tha thứ cho Tiên Môn!"

Cơ Minh Nguyệt rất nghiêm túc nói.

“Vì thế những lời nói này của đạo trưởng, khiến trẫm rất hài lòng, chỉ là lễ vật, trẫm có thể nhận, trẫm cũng đồng ý với đạo trưởng, Đại Chu tạm thời sẽ không làm ra hành động báo thù Tiên Môn!”

Những lời nói này, nhất thời khiến cho sắc mặt Chí Dương đạo nhân cứng đờ.

Ông ta nằm mơ cũng không ngờ được, thế mà Cơ Minh Nguyệt lại có thể nói ra những lời nói này. Thông tin ẩn chứa trong những lời này, thật sự khiến cho ông ta rùng mình.

Không có gì ngi ngờ, Cơ Minh Nguyệt hoàn toàn không có ý dùng những bảo vật này đã xóa bỏ hết tất cả những khúc mắc trong quá khứ. Tuy Cơ Minh Nguyệt đã đồng ý, Đại Chu sẽ không nhằm vào Tiên Môn, cũng sẽ không báo thù Tiên Môn.

Nhưng ông ta chú ý đến, Cơ Minh Nguyệt nói hai chữ “tạm thời”. Hai chữ này, đã nhắc nhở quá nhiều thứ.

Bây giờ thì không, là bởi vì mọi người đều phải đối kháng với hắc ám xâm nhập, vì thế không thể tự làm tổn thấy sức mạnh của bản thân mình. Nhưng nếu như bước qua được bậc này, vậy thì không chắc chắn nữa!

Chương 891: Lần này Tiên Môn phải tự mình cứu thế giới

Đây là uy hiếp sao? Đây không phải uy hiếp.

Cơ Minh Nguyệt chỉ là nói sự thật.

Cơ Minh Nguyệt cũng không sợ Tiên Môn sẽ ném chuột vỡ bình, bởi vì Tiên Môn càng khát khao sống sót hơn Đại Chu. Đối kháng với hắc ám xâm nhập, không sợ bọn họ không dốc sức.

Trong chớp mắt Chí Dương đạo nhân có chút hối hận.

Ông ta cảm thấy bản thân đúng thật vào lúc không nên cứng rắn thì đứng có cứng rắn loạn, sớm biết như thế, ông ta nên nói chuộc tội mới đúng. Nếu như có thể dùng những thứ này, khiến cho Cơ Minh Nguyệt buông tay, vậy thì có lẽ mới là lợi ích lớn nhất của Tiên Môn.

Lời hứa của Cơ Minh Nguyệt, nhất định vẫn là rất có hiệu, dù sao Cơ Minh Nguyệt là Thiên Tử. Nhưng hối hận đã muộn rồi.

Ván đã đóng thuyền.

Chí Dương đạo nhân cũng chỉ có thể cười ngượng ngùng.

Nhưng trong lòng ông ta, cảm quan và đánh giá đối với Cơ Minh Nguyệt, đúng là lại được làm mới lần nữa.

"Thiên Tử Đại Chu đúng thật là không giống ngày xưa, bây giờ người này, có chút đáng sợ…"

Trong đầu ông ta xuất hiện một bòng người. Bóng người đó, chính là Diệp Ninh.

Những lời vừa rồi mà Cơ Minh Nguyệt nói, ở trong thế giới này, thật ra không quá phù hợp với lý lẽ bình thường. Đặc biệt là đứng ở phương diện quốc gia.

Tiên Môn nhượng bộ, hơn nữa bỏ ra tài sản lớn, đổi lại là các thế lực khác, hoặc là nói Đại Chu lúc trước, nhất định sẽ rất hài lòng, trực tiếp đồng ý.

Nhưng mà Cơ Minh Nguyệt không như thế.

Thế mà nàng lại nói, nàng không có tư cách thay những người chết trong đau khổ và khó khăn kia tha thứ cho bọn họ? Những lời nói này, cũng quá giống phong cách của Diệp Ninh rồi.

Ở thế giới này, ngoại trừ Diệp Ninh, còn có ai có thể nói ra những lời này? Trong lòng Chí Dương đạo nhân có chút phức tạp.

Trong trong ngoài ngoài của Đại Chu, đều khiến cho ông ta cảm nhận được đau đớn. Rốt cuộc Diệp Ninh đã làm cái gì.

Hắn không chỉ dùng tân chính thay đổi thế giới này. Thậm chí hắn còn thay đổi Thiên Tử.

Biến Thiên Tử thành hình dáng của chính bản thân mình. Chuyện này làm như thế nào vậy?

Yêu nghiệt này!

Người cảm thấy Cơ Minh Nguyệt càng ngày càng giống Diệp Ninh còn có bách quan văn võ của Đại Chu, chỉ có điều bọn

họ so với Chí Dương đạo nhân, nhất định là vui mừng.

Phong cách làm việc của Thiên Tử, đúng thật là có hương vị quen thuộc của Diệp đại nhân, khiến cho người khác nhiệt huyết, cũng khiến cho người ta cảm động. Nhưng Cơ Minh Nguyệt không phát hiện điểm này.

Loại thứ như thay đổi, đều là âm thầm, xảy ra từng chút từng chút một, đương sự vĩnh viễn đều là người cuối cùng phát hiện. Nàng dựa theo kế hoạch đã định từ trước, nói.

"Chuyện của Tiên Môn, tạm thời đến đây kết thúc, vừa đúng lúc tiên trưởng của mười ba tông Tiên Môn đều ở đây, trẫm có một chuyện lớn, muốn thông báo cho các vị."

Mọi người lộ ra thần sắc nghiêm túc. Thiên Tử nghiêm túc như thế, rõ ràng đây không phải là chuyện nhỏ.

Cơ Minh Nguyệt nhìn mọi người xung quanh một lượt, nói.

"Ngày trẫm tế tổ, may mắn đi vào không gian bên trong của ngọn núi hình người, gặp mặt Hoàng Tổ, trải qua một hồi nói chuyện, trẫm biết được chân tướng của hắc ám xâm nhập, cái gọi là hắc ám xâm nhập, là chỉ thế giới hắc ám đến đây, mà thảm họa thời kỳ thượng cổ, mới chỉ là bóng của thế giới hắc ám mà thôi, mà bây giờ, thế giới hắc ám thật sự đang dần dần đến gần…"

Cơ Minh Nguyệt vừa lên tiếng, trong lòng mọi người đã dâng lên sóng gió ngập trời.

"Thế giới hắc ám? Thế mà lại có thế giới đáng sợ như vậy?"

Trong lòng bách quan văn võ chấn động, thế giới bọn của bọn họ bị sốc.

"Thảm họa thời kỳ thượng cổ, mới chỉ là bóng sao? Chỉ là bóng của một thế giới, đã thiếu chút nữa phá hủy thế giới của chúng ta, mà bây giờ thế giới hắc ám thật sự đang đến gần!"

Đại biểu của Ma Tông và Phật Môn hai mặt nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ khó tin trong mắt của đối phương.

"Như thế, không phải là chúng ta đều phải chết sao?"

Sắc mặt người của mười ba tông Tiên Môn trắng bệch. Nhất thời bọn họ có chút hối hận.

Sớm biết như thế, chúng ta cần gì phải đến đây cong lưng uốn gối với Đại Chu? Dù sao mọi người đều phải cùng nhau chết.

Còn sợ cái gì?

Tóm lại, những tin tức mà Cơ Minh Nguyệt có được từ chỗ Cơ Hạo Thiên, đã thành công chấn động tất cả mọi người. Thật ra trong lúc riêng tư, bọn họ sẽ nghĩ hắc ám xâm nhập nghiêm trọng hơn một chút.

Nhưng chưa bao giờ nghĩ đến, thế mà lại có thể nghiêm trọng đến mức không thể nào chống lại được. Loại thảm họa mức độ này, bọn họ thật sự có thể chống lại được? Thế giới này còn cứu được sao?

Giống hệ với dáng vẻ mà lần đầu tiên Cơ Minh Nguyệt nghe được, cảm xúc tuyệt vọng, không kìm được dâng lên trong lòng. Cơ Minh Nguyệt nhìn thấy thần sắc của mọi người, nàng biết, bản thân không thể chỉ mang đến cho người khác tuyệt vọng, còn phải mang đến cho người khác hi vọng.

Chương 892: Lần này Tiên Môn phải tự mình cứu thế giới 2

Nhưng nàng không ngốc, nàng không nói ra bí mật sự tồn tại của người được thiên mệnh chọn, càng không nói người thiên mệnh chính là Diệp Ninh. Liên quan đến Diệp Ninh, nàng theo bản năng mà trở nên cẩn thận.

Che giấu điểm này, có thể bảo vệ Diệp Ninh được tốt hơn.

Nếu như phơi bày điểm này, sẽ khiến cho Diệp Ninh rơi vào trong nguy hiểm không thể dự đoán được. Vì thế, nàng mượn Cơ Hạo Thiên để bày tỏ hi vọng của mình.

“Tuy thế giới hắc ám vô cùng đáng sợ, nhìn có vẻ không có bất kỳ cơ hội nào chống lại, nhưng Hoàng Tổ từng nói, cơ hội vẫn là có, chỉ cần chúng ta có thể đồng tâm hiệp lực, thế lực của toàn bộ thế giới đều có thể hợp tác chân thành, cuối cùng vẫn là có một chút cơ hội sống… Đây chính là người nhất định sẽ thắng trời! Thà rằng phạm sai, cũng không thể cái gì cũng không làm!”

Những lời nói này quả nhiên đã tạo ra được hiệu quả rất tốt. Rất nhiều người khó tin hỏi.

“Thật sự còn có cơ hội sao?”

“Một chút cơ hội sống?”

“Chúng ta còn có thể làm cái gì?”

Mọi người vô cùng kinh ngạc.

Lúc trước Cơ Minh Nguyệt nói hắc ám xâm nhập khiến người khác tuyệt vọng như thế, vậy thì lại nói con người nhất định sẽ thắng trời. Nhưng vấn đề là, nọn họ thật sự có thể làm được sao?

Bản thân bọn họ cũng có chút tự hoài nghi bản thân. Ta lợi hại như thế sao?

“Đương nhiên, những lời này là Hoàng Tổ nói, lẽ nào các vị còn hoài ghi Hoàng Tổ sao?”

Cơ Minh Nguyệt hỏi ngược lại mọi người.

Nhất thời, mọi người vô cùng sững sờ.

Sau một lúc… Phần lớn mọi người đều tin!

Cơ Hạo Thiên trong ký ức của bọn họ, là người mạnh mẽ nhất trên thế giới này. Lời mà loại cường giả tuyệt thế này nói, đương nhiên sẽ có quyền uy của ông ấy.

Đặc biệt là Cơ Hạo Thiên còn là người ở gần với thế giới hắc ám, không có người nào so với ông ấy càng hiểu thế giới hắc ám hơn. Vì thế lời mà Cơ Hạo Thiên nói, càng có tính xác thực hơn.

Ngoại trừ điều đó ra, trong lòng mọi người, thật ra cũng khát khao hi vọng. Không có người nào muốn chết.

Trước khi chết, sự giãy dụa của con người là bản năng.

Chuyện này giống như đạo lý người bị đuối nước điên cuồng giãy dụa, cho dù phía trước chỉ là một cọng cỏ, cũng phải nắm thật chặt lấy nó.

Bọn họ không muốn chết, bọn họ cần hi vọng, Cơ Minh Nguyệt mang đến cho bọn họ hi vọng, bọn họ sẽ nắm bắt lấy nó như một điều đương nhiên, sau đó tin tưởng vào nó.

“Hoàng Tổ nói đúng, con người nhất định sẽ thắng trời, ta tin chúng ta làm được!”

“Cổ nhân từng nói, ông trời sẽ không bao giờ tuyệt đường của con người, ta không tin ông trời lạnh lùng như thế, không mang đến cho chúng ta một chút cơ hội sống sót nào!”

“Đại Chu đã là hoàng triều bất diệt rồi, ta nghĩ rằng chúng ta có vốn liếng!”

Văn võ bách quan Đại Chu, là người chấn phấn đầu tiên.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì bây giờ là lúc sĩ khí bọn họ ở trên đỉnh cao.

Đại Chu vừa mới được xây dựng lại từ đống đổ nát, thiên hạ thống nhất, thăng cấp lên hoàng triều bất diệt, lòng tự tin, lòng yêu nước của tất cả mọi người, đều là thời điểm mạnh mẽ nhất.

Ở trong tình huống này, bọn họ là người đều tiên bước ra khỏi sự chán nản. Cảm xúc của bọn họ, cũng lây nhiễm cho những người khác.

Tiên Môn, Ma Tông, Phật Môn, đều có mức độ phấn khích khác nhau. Nhưng điều này không hề quan trọng.

Nhiệm vụ cấp bách trước mắt của bọn họ, là truyền những tin tức này trở về trong tông môn. Những chuyện này, nên do người chưởng quản chân chính trong tông môn sắp xếp.

Triều hội giải tán.

Người của mười ba tông Tiên Môn đi bộ rời khỏi kinh thành. Đi bộ, là điều khiến cho bọn họ rất bất mãn. Trên đường đi, có không ít người phàn nàn.

Nhưng cũng không có cách nào cả, bởi vì kinh thành có đại trận Nhân Gian bảo vệ.

Bất luận là ai, đi vào trong tòa thành này, thực lực đều sẽ bị áp chế xuống cảnh giới Chân Nhân. Thực lực giảm thấp, khiến cho bọn họ không thể không khiêm tốn, phục tùng quy tắc Đại Chu đã định ra.

Đây gọi là tình thế mạnh hơn người. Nhưng tình thế thì tình thế, tâm tình nhất định là sẽ không tốt như vậy.

Có điều lúc này tời đi, bọn họ lại không có tâm tình xấu như trước nữa. Ngược lại trong mơ hồ, nhiều thêm mấy phần hương vị công nhận.

“Đại Chu hiện tại, có loại tư cách lập quy tắc rồi.”

Có người không nhịn được nói ra một câu.

Đổi lại là một mảnh im lặng.

Nhưng mà im lặng bản thân chính là đại biểu cho công nhận. Đại Chu thật sự quá khác ngày trước.

Tận mắt nhìn thấy, vì thế nhìn càng thêm rõ ràng hơn.

Từ quân vương, đến bách quan, rồi đến bách tính, tất cả đều có phong độ phi thường, khí độ bất phàm, toát ra một cỗ tinh khí thần khiến cho bọn họ cảm thấy xa lạ.

Đây chính là hoàng triều bất diệt sao?

Dường như bọn họ đã hiểu ra, nguyên nhân vì sao Đại Chu lại biến thành hoàng triều bất diệt rồi. Tin tức rất nhanh được đưa đến các thế lực lớn.

Chương 893: Lần này Tiên Môn phải tự mình cứu thế giới 3

Ma Tông và Phật Môn không có cái gì để nói.

Chẳng qua là đi theo bước chân của Diệp Ninh, ôm lấy cái đùi lớn là Đại Chu, dốc sức hợp tác là được. Bọn họ vẫn luôn đều là như thế.

Nhưng mà Tiên Môn, không tránh được có một số suy nghĩ.

“Cái gì? Thế mà Đại Chu còn chưa hoàn toàn có ý hòa giải với chúng ta?”

“Làm gì có cái lý đó, bọn họ là chê chúng ta đưa quá ít sao?”

“Bọn họ trở thành hoàng triều bất diệt nên bành trướng, che mờ hai mắt bọn họ rồi!”

Quả nhiên nội bộ Tiên Môn, tràn ngập tiếng mắng.

Đây là chuyện đương nhiên.

Câu nói mang súng mang gậy đó của Cơ Minh Nguyệt, không phải là đáp án mà Tiên Môn muốn.

Bọn họ vẫn còn khát vọng giống như quá khứ, bên phía mình quy hàng, Đại Chu sẽ xóa hết chuyện cũ với bọn họ. Nhưng rõ ràng, Cơ Minh Nguyệt đã bị Diệp Ninh dạy xấu rồi, tư tưởng quá phóng khoáng.

Chí Dương đạo nhân nghe những tiếng mắng này, lại là không nói tiếng nào. Mọi người càng mắng nhiều, ông ta càng có thể nghe ra sự chột dạ. Có chút ý miệng cọp gan thỏ.

Đại Chu bất ngờ từ chối, khiến cho trong lòng rất nhiều người đều cảm thấy có chút bất an. Mọi người mắng cũng chẳng ra sao, chẳng qua chỉ là giải trút một chút cảm xúc mà thôi.

Đây không phải là chuyện chính gì.

Món nợ khó đòi giữa Tiên Môn và Đại Chu, sau này dần dần tính là được. Điều cấp bách trước mắt, vẫn là chuyện hắc ám xâm nhập đang đến gần.

Đợi mọi người mắng gần xong rồi, Chí Dương đạo nhân hỏi.

“Hắc ám xâm nhập sắp đến gần, mọi chuyện thật sự nghiêm trọng giống như những gì Thiên Tử Đại Chu nói, chúng ta nên làm thế nào?”

Một câu nói, khiến cho Tiên Môn trở nên yên tĩnh.

Rất lâu sau, không có người nào lên tiếng. Chí Dương đạo nhân có chút tuyệt vọng.

“Thật sự không có cách nào sao?”

Đường đường mười ba tông Tiên Môn, truyền thừa lâu dài, lẽ nào còn có thể không có cách gì với Đại Chu sao?

Có người khẽ nói.

“Có lẽ, cũng chỉ có thể đi theo bước chân của Đại Chu, giống như Phật Môn và Ma Tông, chuyện này cũng chưa chắc không được, dù sao Diệp Ninh đó đúng là rất phi phàm.”

Những lời này, thế mà lại khơi dậy sự tán thành của không ít người.

“Đúng đúng, Diệp Ninh đúng là giỏi sáng tạo ra kỳ tích.”

“Hắn là người có cách!”

“Có lẽ chúng ta có thể buông bỏ thù oán, đầu tiên đi theo kế hoạch của Diệp Ninh.”

Thế mà người Tiên Môn ủng hộ chuyện này không ít.

Bơn nữa thanh âm càng lúc càng lớn, càng nói càng cảm thấy đây là cách duy nhất. Điều này khiến cho Chí Dương đạo nhân có chút tuyệt vọng, ông ta không kìm được hỏi.

“Nhưng mà Diệp Ninh là kẻ địch của chúng ta!”

Là Diệp Ninh, hại Tiên Môn thê thảm như thế.

Bây giờ thế mà còn muốn đi theo bước chân của Diệp Ninh?

Đây là không biết xấu hổ!

Tiên Môn đã từng cao cao tại thượng, làm sao lại biến thành như thế rồi?

“Nhưng mà không đi theo Diệp Ninh, chúng ta có thể làm cái gì được đây?”

“Chúng ta đây là vì suy nghĩ cho đại cục.”

“Đứng trước tình hình chung, ân oán cá nhân, vứt sang một bên trước, Diệp Ninh là người thông minh, hắn sẽ đưa ra lựa chọn đúng đắn.”

Có không ít người phản bác.

Bọn họ có lý do quang minh chính đại tuyệt đối. Thậm chí còn khá chắc chắn.

Nhưng Chí Dương đạo nhân lại rất đau đớn.

Bởi vì theo cái nhìn của ông ta, điều này đại biểu tâm khí của Tiên Môn đã không còn nữa.

Bị Diệp Ninh đánh cho sợ, đánh cho thần phục rồi.

Khi nguy cơ đến gần, đã không còn bá khí độc chiếm số một, dẫn đầu trào lưu, chấp chưởng càn khôn nữa. Ngược lại là gửi gắm hi vọng cho Diệp Nonh.

Không có tâm khí này, Tiên Môn còn gọi là Tiên Môn sao?

Còn có rất nhiều người không vừa mắt giống như Chí Dương đạo nhân. Ví dụ như Cô Tuyệt.

Bà ta không nhịn được đứng ra, nói.

“Tiên Môn không cần dựa vào Diệp Ninh, ngược lại lần này Diệp Ninh, nhất định phải dựa vào Tiên Môn, ta có một cách, có lẽ có thể cứu được thế giới!”

Cô Tuyệt bất ngờ đứng ra, khiến cho không ít người cảm thấy kinh ngạc.

Đặc biệt là sau khi bà ta nói xong câu này, càng là khiến cho mọi người lộ ra ánh mắt kỳ dị. Nói thế nào đây, giống như là nhìn thấy kẻ ngốc vậy.

“Hay lắm, không dựa vào Diệp Ninh, ngược lại khiến cho Diệp Ninh không thể không dựa vào Tiên Môn?”

“Tiên Môn lợi hại như thế? Làm sao ta lại không biết vậy?”

“Chắc không phải là ngươi đang nói mơ đó chứ?”

Mọi người không nói rõ ràng, nhưng mà trong mắt rõ ràng là truyền ra ý này. Mọi người đều là Địa Tiên, thậm chí có mặt ở đây còn có không ít Thiên Tiên.

Cô Tuyệt ngươi một Thiên Tiên nho nhỏ, dựa vào cái gì có khẩu khí lớn như thế? Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Cô Tuyệt hít sâu một hơi, nói.

“Các vị không tin ta?”

Các vị lắc đầu, nói.

“Không phải là không tin, mà là thế giới hắc ám quá đáng sợ, không phải sức lực của mọi người có thể chống lại, tuy những lời đạo hữu nói rất đẹp, nhưng chỉ sợ rằng khó mà thực hiện được.”

Chương 894: Thế giới thăng cấp

Nói trắng ra, vẫn là không tin.

Cho rằng Cô Tuyệt đang nằm mơ nói mộng.

Nếu như Tiên Môn có năng lực đối có thể đối phó với hắc ám xâm nhập, vậy thì làm sao có thể bị Đại Chu ép đến loại tình cảnh cúi đầu này? Những lời nói này của Cô Tuyệt, từ cơ bản mà nói, chính là không chấp nhận được.

Có không ít người cảm thấy, Cô Tuyệt là bởi vì không cam tâm, vì thế cố ý khoe khoang. Nhưng trong chớp mắt bọn họ sững ra.

Bởi vì Cô Tuyệt nói một câu.

“Tuy ta không làm được, nhưng không đại biểu, người khác không làm được, ví dụ như cha mẹ của ta, có lẽ hai người họ có cách!”

Trong mắt mọi người lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Cha mẹ của Cô Tuyệt?

Lúc trước từng nói, Cô Tuyệt là một tiên nhị đại ngậm chìa khóa càng lớn lên, cha mẹ của bà ta, trong quá khứ đều là đại năng danh tiếng vamg dội, đã sớm phi thăng lên Tiên Giới rồi.

Cũng chính là nói, bây giờ người ta nhất định là tiên nhân hàng thật giá thật, thực lực nhất định vượt xa những người có mặt ở đây. Nhưng mà, cho dù có mạnh mẽ như thế nào, cha mẹ của bà ta cũng đã phi thăng rồi.

Người phi thăng, làm sao có thể giúp đỡ được bọn họ cái gì?

Nhưng Cô Tuyệt nhất định không phải không có lý do gì mà nhắc đến cha mẹ của mình. Nhất thời có không ít người thông minh phản ứng lại, chấn kinh nói.

“Lẽ nào đạo hữu, có thể liên hệ được với tiền bối đã phi thăng lên Tiên Giới?”

Cô Tuyệt lắc đầu.

Mọi người thấy thế lần lượt chau mày.

Nhưng tiếp đó, lại nghe thấy Cô Tuyệt nói một câu càng khó tin hơn.

“Ta không chỉ có thể liên lạc được với tiền bối đã phi thăng lên Tiên Giới, ta còn có thể khiến cho các tiền bối Tiên Giới hạ phàm, đến thế giới này của chúng ta!”

Si!

Lời này nói ra.

Cũng không biết có bao nhiêu người hít một hơi khí lạnh.

Tin tức chứa đựng trong câu nói này của Cô Tuyệt, thật sự là khiến người khác quá chấn động. Tiên nhân hạ phàm!?

Nghe giống như không phải là chuyện gì khó khăn, nhưng trên thực tế, trừ phi cơ duyên trùng hợp, nếu không tiên nhân tuyệt đối không cách nào hạ phàm. Cách biệt tiên phàm, ý nghĩa sự tồn tại của Tiên Giới, chính là chia cách những người tu hành mạnh mẽ này.

Nếu như đã phi thăng, thì làm sao có thể dễ dàng hạ phàm chứ?

“Tiên nhân hạ phàm, làm sao có thể làm được?”

Có người run rẩy hỏi.

“Không phải không thể làm được, trong mười ba tông Tiên Môn, có cách liên hệ với Tiên Giới.”

Một người cổ lão lên tiếng nói, ông ta mặc trường sam màu vàng, bên trên trường sam chiếu rọi nhật nguyệt tinh thần, đây là thái thượng trưởng lão của Tinh Thần Tông, một tôn cường giả Thiên Tiên.

Đây là một tôn cấp bậc lão nhân hàng thật giá thật, ông ta hiểu quá nhiều thứ, Cô Tuyệt chỉ mới lên tiếng mở đầu, ông ta đã lập tức hiểu được, người này tên là Phi Tinh Tử.

“Tương truyền, trong quá khứ xa xôi, vào một thời khắc đặc biệt nào đó, hạ giới có thể có được cách liên hệ với Tiên Giới, nhưng thời gian ngắn ngủi, điều kiện khắc nghiệt, không thể nào duy trì.”

Phi Tinh Tử nói.

Cô Tuyệt gật đầu, nhìn về phía mọi người.

“Ta biết nguyên nhân, đây là bởi vì linh khí hạ giới không đủ!”

Linh khí không đủ.

Thật ra rất dễ hiểu, những người có mặt ở đó lần lượt gật đầu. Linh khí không đủ, thật ra có thể coi là thiết lập của Thiên đạo.

Cũng không phải là nói thật sự không đủ dùng, mà là đối với tiên nhân mà nói là không đủ dùng. Dù sao trong lúc tiên nhân xuất nhập, linh khí phải tiêu hao nhiều hơn người khác rất nhiều. Điều này liên quan đến đẳng cấp sức mạnh của thế giới.

Thiết lập Thiên đạo của thế giới này, chính là sức mạnh cường đại nhất không thể nào vượt qua Thiên Tiên.

Một khi vượt qua Thiên Tiên, nếu như là người tu hành, nhất định phải phi thăng, nếu không phi thăng, chỉ có thể tự phong ấn bản thân, một khi khí tức bại lộ sẽ bị cưỡng ép dẫn đi.

Nếu như không phải người tu hành, võ giả giống như Cơ Hạo Thiên, tuy không bị cưỡng ép phi thăng, nhưng lại lúc này cũng có thể cảm nhận được lực bài xích của thế giới này, đây là bởi vì sức mạnh của người này đã vượt qua giới hạn của Thiên đạo.

Bởi vì hạn chế của Thiên đạo, vì thế linh khí mới giữ ở loại đẳng cấp hiện tại. Tình huống mà Phi Tinh Tử vừa nói, cũng không khó để hiểu.

Thiên cơ không phải là không bao giờ thay đổi.

Có những lúc, đất trời dị biến, linh khí sẽ không ngừng tăng lên, cũng sẽ không có dự báo gì mà suy yếu đi. Nhưng điều này chắc chắn sẽ không tồn tại quá lâu.

Nếu như kéo dài, vậy thì sẽ xuất hiện đại loạn.

Khi linh khí xuống thấp thì không nói nữa, nhưng mà thỉnh thoảng khi linh khí tăng lên, đẳng cấp sức mạnh của thế giới này, sẽ theo đó mà mở rộng hơn rất nhiều, mà thông đạo liên lạc giữa hạ giới và Tiên Giới, cũng sẽ bị mở ra.

Rất nhiều người có thể thông qua pháp khí đặc biệt, có thể liên lạc được với tông môn, người thân, tiền bối ở Tiên Giới. Điều này giống như người ở vùng núi, bình thường tín hiệu đều không tốt.

Chương 895: Thế giới thăng cấp 2

Nhưng có những lúc may mắn đến rồi, đột nhiên tín hiệu mạnh hơn một chút, có thể nhân cơ hội này gọi video cho bạn bè vậy. Cô Tuyệt nói.

“Các vị có phát hiện không, mấy ngày này, linh khí trở nên nồng đậm hơn rất nhiều.”

Rất nhiều người chau mày.

Bọn họ hoàn toàn không cảm nhận được. Đạo lý này giống hệt như nước ấm nấu ếch vậy.

Thường xuyên ở trong loại hoàn cảnh đó, bọn họ rất khó phát giác ra được chỗ bất thường. Nhưng cũng có người cảm nhận được.

Phi Tinh Tử gật đầu, nói.

“Lão phu phát hiện, linh khí đúng thật là đang tăng lên, hơn nữa tốc độ tăng trưởng càng ngày càng nhanh!”

Mọi người sững sờ.

“Có loại chuyện này?”

Bọn họ cẩn thận cảm nhận một chút.

Những người tâm tư vô cùng cẩn thận, phát hiện đúng thật là như thế.

“Đây là vì sao?”

Mọi người vô cùng kinh nghi.

Linh khí tại sao lại tăng lên một cách lạ lùng như thế? Lại là lão Thiên Tiên già nua kia lên tiếng.

“Chúng ta không chỉ cảm nhận được linh khí đang tăng lên, còn cảm thấy mấy ngày nay, áp chế của Thiên đạo đối với chúng ta, đang không ngừng yếu đi, có lẽ không cần bao lâu, chúng ta không cần tự phong ấn bản thân nữa, cũng có thể dùng thực lực của Thiên Tiên, hành tẩu tự do ở trong thế giới này!”

Câu nói này, có được sự công nhận nhất trí của các vị Thiên Tiên.

Không có ai cảm nhận được rõ ràng hơn bọn họ.

Dù sao bọn họ là người bị hại trực tiếp.

Ngày ngày bị Thiên đạo áp chế, giống như là bị giam trong nhà tù lớn vậy.

Bây giờ nhà tụ bất ngờ nhẹ đi, bọn họ làm sao có thể không cảm giác được? Lời nói của các Thiên Tiên, khiến cho không ít người rơi vào trong hỗn loạn.

Bọn họ ý thức được, trong đất trời, dường như đang tiến hành một loại biến hóa khó tin nào đó.

"Vì sao lại như thế?"

Mạc Hạo Nhiên lên tiếng.

Trực giác nói với hắn ta, lần này hắn ta lại sắp lập công rồi.

Trước mắt, bên phía Tiên Môn sắp có bí mật lớn xuất hiện rồi.

Cô Tuyệt họ nhẹ một tiếng, sau khi hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, giải thích nói.

"Ta cũng chỉ là Địa Tiên, biến hóa của đất trời, không phải là một Địa Tiên nho nhỏ như ta có thể hiểu rõ được, nhưng khi cha mẹ ta vẫn còn đang ở thế giới này, từng nói với ta một câu."

"Người nói, đẳng cấp của thế giới, không phải là vẫn luôn không thay đổi, thế giới mà chúng ta đang ở này, cũng sẽ tăng lên, cũng sẽ tiến bộ, bây giờ nó chỉ là một thế giới nhỏ, nhưng tương lai cũng có khả năng trưởng thành."

"Loại trưởng thành này, nguyên nhân đến từ sự tiến bộ cực lớn của nội bộ thế giới, vĩnh viễn đều là khi phát hiện có điều gì đó vượt qua thiết lập ban đầu của thế giới, sẽ dẫn đến thế giới thay đổi!"

Thế giới thay đổi?

Không ít người lộ ra thần sắc nghi hoặc.

"Nội bộ thế giới tiến bộ cực lớn, lẽ nào là…"

Có người không kìm được bất giác đứng lên, kinh hô nói.

“Đại Chu!”

Trong mắt người này lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Càng ngày càng có nhiều người phản ứng lại. Không phải chính là Đại Chu sao?

Đại Chu vừa mới thay đổi thành hoàng triều bất diệt!

Mà hoàng triều bất diệt, trong quá khứ chưa từng xuất hiện. Trước Đại Chu, chưa bao giờ có hoàng triều vạn năm!

Rõ ràng, hoàng triều bất diệt đã phá vỡ nguyên tố giam cầm thế giới này.

“Mọi người nói đúng, chính là Đại Chu!”

Cô Tuyệt nói.

“Bắt đầu từ khi Đại Chu thau đổi trở thành hoàng triều bất diệt, đẳng cấp của thế giới đang tăng lên, rất nhanh, thế giới mà chúng ta ở, sẽ tiến hóa, đến lúc đó, Thiên Tiên không cần phải tự phong ấn bản thân nữa, có thể tùy ý phóng ra sức mạnh của bản thân mình ở thế giới này, mà linh khí cũng sẽ khiến cho tốc độ tu hành tăng nhanh thêm, thiên tài địa bảo sẽ dễ dàng trưởng thành, chuyện quan trọng nhất là thuận theo đẳng cấp thế giới tăng lên, cây cầu liên kết thế giới này và Tiên Giới, cũng sẽ hiện ra rõ ràng, chúng ta không chỉ có thể liên lạc được với tiên nhân, thậm chí chúng ta còn có thể để cho tiên nhân hạ phàm!”

Nhìn ánh mắt khí mà tin được của tất cả mọi người, Cô Tuyệt càng nói càng hưng phấn, trong giọng nói mang theo một cỗ kích động trước nay chưa từng có.

“Đến lúc đó, cha mẹ của ta, tiền bối của Quần Ngọc Các, cùng với tiền bối của mười ba tông Tiên Môn, đều có khả năng sẽ trực tiếp hạ phàm!”

“Một khi tiên nhân hạ phàm, Tiên Môn sẽ lại lần nữa trở nên vĩ đại, chúng ta không đối kháng được với hắc ám xâm nhập, lẽ nào Tiên Giới cũng không đối kháng được sao?”

“Một khi các tiền bối quay lại, Tiên Môn còn sợ ai? Chúng ta còn cần phải lo lắng Đại Chu sao?”

Trong đầu rất nhiều người dâng lên suy nghĩ này.

Cái gì gọi là mưa gió thay đổi. Đây chính là mưa gió thay đổi.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ được, thế mà chuyện này còn có bước ngoặt như thế. Bọn họ thuận theo miêu tả của Cô Tuyệt tưởng tượng tiếp.

Sau đó càng ngày càng kích động, càng ngày càng hưng phấn.

Chương 896: Thế giới thăng cấp 3

"Đúng là đạo lý này, mười ba tông Tiên Môn truyền thừa lâu dài, từ xưa đến nay, không biết có bao nhiêu tiền bối phi thăng Tiên Giới, nếu như bọn họ quay về, còn có ai có thể ngăn cản được Tiên Môn?"

"Dựa vào sức mạnh này của chúng ta, nhất định không thể chống lại được hắc ám xâm nhập, nhưng mà Tiên Giới nhất định có thể, chỉ có Tiên Giới mới có thể cứu chúng ta!"

"Thảo nào Cơ Hạo Thiên nói người nhất định sẽ thắng trời, ta cho rằng nhất định là ở chỗ của chúng ta! Làn này chín phần không phải là Diệp Ninh, mà là Tiên Môn chúng ta!"

Đám người Tiên Môn, nhất thời đã tràn ngập sức mạnh.

Loại tự tin đã mất đi từ lâu đó, trong chớp mắt đã trở lại rồi.

Cỗ tự tin này, là những tiền bối ở Tiên Giới mang đến cho bọn họ. Chỉ cần tiền bối ở Tiên Giới có thể quay về, Tiên Môn còn sợ ai?

Trong chớp mắt, đám người Tiên Môn giống như là đã quay trở về dáng vẻ cao cao tại thượng trong quá khứ. Nhất thời bọn họ đã tìm lại được cảm giác ưu việt.

Tiên Môn chính là Tiên Môn, cho dù có xuống dốc như thế nào, cũng có nội tình thâm hậu. Một khi tiền bối của Tiên Môn quay trở lại, đến lúc đó tình thế sẽ lại đảo ngược.

Những sỉ nhục mà hôm nay Đại Chu mang đến chúng ta, chúng ta chưa chắc không thể tìm lại được!

Hoàng triều bất diệt đúng là không bình thường, từ góc độ nào đó mà nói, thậm chí khiến cho bọn họ tuyệt vọng. Tự hỏi lòng mình, bọn họ không đối phó được.

Nhưng điều này không đại biểu tiên nhân không đối phó được. Trong tưởng tượng của bọn họ, tiên nhân ở Tiên Giới, đó là sự tồn tại không gì không thể. Nhưng mà trong số rất nhiều cường giả Tiên Môn, cũng có những người cưỡng ép vui cười.

Ví dụ như Mạc Hạo Nhiên.

Ngoài mặt thì cười, nhưng trong lòng lại đang ầm thầm kêu khổ.

"Không hay rồi!"

"Nếu như thật sự liên lạc được với Tiên Giới, để cho tiên nhân hạ phàm, đến lúc đó Tiên Môn không phải là lại áp đảo Đại Chu sao?"

"Mười ba tông Tiên Môn, từ xưa đến nay, cũng không biết có bao nhiêu người phi thăng, trong đó chỉ cần có người lăn lộn tốt, vậy thì cũng tuyệt đối không phải là thế lực mà hạ giới có thể chống lại? Một khi Tiên Môn lại lần nữa cường đại, đến lúc đó ta phải làm sao? Thân phận của ta sẽ không bị bại lộ đó chứ? Những chuyện mà ta từng làm, có khi nào sẽ bị tiên nhân phát hiện không?"

Trong lòng Mạc Hạo Nhiên vô cùng lo lắng.

Loại người một chân đứng hai thuyền như hắn ta, chính là sợ nhất cục diện này.

Vốn dĩ đã quyết định làm tay sai cho Diệp Ninh, kết quả bây giờ lại xuất hiện chuyện gây cản trở như thế, trong chớp mắt khiến cho hắn ta mắc kẹt ở đó, đầu tiên là bên phía Tiên Môn, hắn ta nhất định là không thể thành thật nói ra, làm phản đồ, không thể nào có kết cục tốt gì cả. Thứ hai là bên phía Đại Chu, hắn ta cũng không thể nào phản bội.

Nam Cung Lương Nhân thật sự quá đáng sợ rồi.

Thủ đoạn của người này vô cùng kỳ dị.

Bây giờ cái mạng nhỏ của hắn ta bị Nam Cung Lương Nhân nắm trong lòng bàn tay, Mạc Hạo Nhiên làm sao dám phản bội Nam Cung Lương Nhân? Vì thế, suy nghĩ của Mạc Hạo Nhiên đã thay đổi, cuối cùng đưa ra quyết định.

"Ta tuyệt đối không thể để cho Tiên Môn thành công, ta tuyệt đối ngăn trở từ bên trong, vì bản thân mình, vì Đại Chu, vì

Diệp đại nhân!”

Trong lòng Mạc Hạo Nhiên điên cuồng hô gào khẩu hiệu.

Dường như hắn ta muốn dùng loại phương thức này, để chứng minh quyết tâm của bản thân.

“Đầu tiên không cần vui mừng quá sớm, muốn liên lạc được với Tiên Giới, thậm chí là khiến cho tiên nhân hạ phàm, cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

Phi Tinh Tử phất phất tay, ra hiệu mọi người yên tĩnh, nói.

“Đầu tiên, chính là Đại Chu thay đổi trở thành hoàng triều bất diệt, tuyệt đối không thể đến đó kết thúc, hoàng triều bất diệt là điểm quan trọng để thế giới này thăng cấp, chúng ta không chỉ không thể ngăn cản từ bên trong, thậm chí còn phải giúp Đại Chu một tay, lão phu kiến nghị, đầu tiên chúng ta cũng đầu nhập vào trong Đại Chu, giúp đỡ Đại Chu, nhanh chóng thực hiện tân chính, như thế, hoàng triều bất diệt mới có thể nhanh chóng trở nên hoàn thiện.”

“Đợi đến khi hoàng triều bất diệt hoàn hảo, thế giới sẽ thăng cấp, đẳng cấp sức mạnh tăng thêm, câu cầu đất trời cũng sẽ mở ra, nhưng đến lúc đó, chúng ta vẫn còn cần phải có tọa độ của Tiên Giới! Chỉ có dùng tọa độ, mới có thể định vị được Tiên Giới!”

“Trong quá trình này, có lẽ sẽ gặp phải rất nhiều chuyện không dự đoán trước được, bây giờ chúng ta không thể nào suy đoán, nhưng vẫn là chuẩn bị sẵn tâm lý.”

Câu nói của ông ta, khiến cho mọi người bình tĩnh hơn không ít.

Có người gật đầu, nói.

“Những lời tiền bối nói rất đúng, trước khi thành công, chúng ta vẫn là phải hành động cẩn thận.”

“Chuyện ngày hôm nay bàn bạc, tuyệt đối không thể truyền đến trong tay của Đại Chu, đặc biệt là Diệp Ninh kia, nhất định không thể biết được kế hoạch của chúng ta, nếu không bọn họ nhất định sẽ bằng mọi cách ngăn cản chúng ta!”

Chương 897: Thân ở Tiên Môn lòng ở Đại Chu

“Ta cũng có một kiến nghị, để đề phòng tin tức truyền ra ngoài, những người có mặt ở đây ngày hôm nay, tất cả đều ở lại trong Tiên Môn, không được ra ngoài, cũng không được tiết lộ chuyện này cho bất kỳ ai!”

Lời nói này chắc chắn có được sự ủng hộ của mọi người.

“Ý kiến này rất tốt!”

Nhưng Mạc Hạo Thiên lại vỗ đùi, thầm nói trong lòng.

“Hỏng rồi!”

Mạc Hạo Nhiên không ngờ được, lần này thế mà Tiên Môn lại cẩn thận đến mức độ này.

Có điều đây cũng là bình thường.

Dù sao cơ hội Tiên Môn lật ngược, có thể chỉ có một lần này. Đương nhiên phải cố gắng nắm thật chặt nó.

Nếu không, có thể cả đời này sẽ đều sống trong cái bóng của Diệp Ninh. Đứng ở góc độ Tiên Môn để nhìn, không có vấn đề gì.

Nhưng vấn đề là, Mạc Hạo Nhiên là người chân đứng hai thuyền. Thân ta ở Tiên Môn nhưng lòng ta ở Đại Chu. Ta phải truyền tin tức này ra ngoài!

Tiên Môn cẩn thận như thế, ta nên làm thế nào để truyền tin tức ra ngoài đây?

Trong lòng hắn ta vô cùng lo lắng, nhưng ngoài bề mặt lại lộ ra thần sắc hưng phấn, nhìn có vẻ không có điều gì không bình thường so với người khác. Lần này Tiên Môn chấp hành rất hiệu quả.

Có thể thấy được lần này Tiên Môn rất nghiêm túc.

Vì để bảo vệ bí mật này, một đám Địa Tiên Thiên Tiên, đều ngồi thiền ở trong một đại điện, không có sự vụ gì quan trọng, không được ra ngoài. Tạm thời, Mạc Hạo Nhiên không nghĩ ra

được cách nào để thoát ra ngoài, cũng chỉ có thể ngồi ở trong đại điện chờ đợi thời cơ.

Nhưng tuy hắn ta không ra ngoài, nhưng đúng là có người có thể ra ngoài. Ví dụ như Cô Tuyệt.

Chuyện này là Cô Tuyệt đưa ra.

Mà Cô Tuyệt, có địa vị đặc biệt ở trong Tiên Môn, dù sao bà ta có hai người thân phi thăng lên Tiên Giới. Chuyện này, còn là Cô Tuyệt chủ trì.

Khi bà ta đi ra ngoài, cũng không hề nhàn rỗi, lập tức truyền ra mệnh lệnh, để cho đệ tử Tiên Môn đi đến Cửu Châu, dốc hết toàn lực giúp đỡ Đại Chu mở rộng tân chính. Chuyện này, khiến cho Tiên Môn chấn động.

"Vì sao chúng ta phải giúp đỡ Đại Chu?"

Đệ tử Tiên Môn vô cùng nghi hoặc.

Bây giờ tình thế mạnh hơn người, Tiên Môn đúng là không bằng Đại Chu, nhưng điều này không đại biểu, họ phải khom lưng uốn gối đi nịnh nọt đúng không? Không sai!

Đệ tử Tiên Môn chính là hiểu như thế.

Bọn họ cảm thấy tông môn lệnh cho họ đi giúp đỡ Đại Chu mở rộng tân chính, hoàn toàn chính là vì để lấy lòng Đại Chu. Cái khác không nói, chuyện này có chút mất tôn nghiêm.

Rất đả kích người khác.

Đặc biệt là những người làm chuyện này, căn bản không kiếm được lợi ích gì, ngoại trừ chọc cho người khác chế giễu ra, không có được chỗ nào tốt. nguyên nhân rất đơn giản.

Bây giờ Đại Chu mở rộng tân chính rất thuận lợi, bọn họ giúp đỡ vào thời điểm mấu chốt này, đó là thêu hoa trên gấm. Chuyện thêu hoa trên gấm này, có rất nhiều người làm, nhiều thêm một Tiên Môn cũng không nhiều thêm, bớt đi Tiên Môn cũng không ít.

Muốn dựa vào chuyện này để khiến cho Đại Chu cảm kích Tiên Môn, vậy thì rõ ràng là không thể nào. Tóm lại, bất luận nhìn từ góc độ nào, dường như chuyện này cũng không phải là

chuyện tốt gì. Nhưng mà mệnh lệnh của Cô Tuyệt rất kiên quyết.

Bà ta đại biểu cho ý chí của mười ba tông Tiên Môn, trực tiếp hạ mệnh lệnh.

“Người không tuân theo pháp chỉ, trục xuất ra khỏi tông môn!”

Câu nói này, khiến cho tất cả mọi người ngậm miệng lại. Trục xuất ra khỏi Tiên Môn không phải là chuyện đùa.

Đó là phải phế bỏ tu vi.

Một khi rời khỏi Tiên Môn, tiền đồ sẽ bị hủy. Không có người nào cho rằng Cô Tuyệt đang nói đùa.

Bởi vì Cô Tuyệt rất nổi tiếng là tính tình nóng nảy.

Thân phận đặc biệt, địa vị cao, từ trước đến nay ở trong Tiên Môn rất có uy nghiêm. Lời bà ta nói, vĩnh viễn đều là không khoan nhượng.

Vì thế, cho dù trong lòng có không tình nguyện như thế nào, mọi người cũng chỉ có thể ngoan ngoan tuân lệnh. Trong thời gian ngắn, đệ tử Tiên Môn giống như côn trùng bay ra khỏi đại điện, tản ra khắp Cửu Châu. Đương nhiên, cũng không phải là tất cả mọi người đều đi.

Cũng có người không đi.

Ví dụ như Phương Thanh Tuyết. Nàng ta đang cau mày.

Trực giác nói với nàng ta, nhất định là đã xảy ra chuyện lớn. Nếu không Tiên Môn tuyệt đối không có lý nào làm như thế.

Nàng ta trực tiếp hỏi Cô Tuyệt.

“Sư tôn, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Cô Tuyệt nhìn đệ tử của mình, giọng nói dịu đi rất nhiều.

“Không có gì, không cần lo lắng, con chỉ cần tu luyện cho tốt là được.”

Bà ta truyền thụ rất nhiều pháp thuật thần thông cho Phương Thanh Tuyết, nhìn đệ tử trưởng thành, trong lòng bà ta cũng có một loại cảm giác hài lòng. Vì thế bây giờ bà ta nhìn Phương

Thanh Tuyết càng ngày càng thuận mắt, đã có chút cảm giác coi Phương Thanh Tuyết là con gái của mình rồi.

Rất nhiều lúc, tình cảm sư đồ, chính là tương đồng với tình thần. Trong lòng Phương Thanh Tuyết run lên.

Chương 898: Thân ở Tiên Môn lòng ở Đại Chu 2

Lời nói qua loa này của Cô Tuyệt, khiến cho nàng ta chắc chắn nhất định đã xảy ra chuyện lớn. Bởi vì Cô Tuyệt là người rất bảo vệ khuyết điểm, rất cưng chiều nàng ta. Nhìn có vẻ lạnh lùng, cao ngạo, tính tình nóng nảy.

Nhưng đó đều là biểu hiện bên ngoài, một khi có người được bà ta công nhận, bà ta sẽ cho đi mà không giữ lại chút nào. Ngày thường, chỉ cần Phương Thanh Tuyết có gì yêu cầu, Cô Tuyệt nhất định sẽ đáp ứng.

Mà bây giờ, thế mà bà ta lại lựa chọn nói qua loa. Điều này đủ để nói rõ chuyện này là một chuyện lớn.

Phương Thanh Tuyết muốn tìm hiểu rõ rốt cuộc chuyện này là cái gì. Nhưng nàng ta hiểu tính cách của Cô Tuyệt.

Nếu như quấn lấy dây dưa, truy hỏi đến cùng, vậy thì sẽ không có bất kỳ thu hoạch nào. Cô Tuyệt sẽ có thói quen cứ chiều theo như thế.

Là đệ tử của Cô Tuyệt, Phương Thanh Tuyết đã tìm hiểu rõ tính khí của bà ta, tổng kết ra được một phương pháp dùng để chuyên nói chuyện với Cô Tuyệt. Nàng ta dứt khoát bỏ qua chuyện này, cũng không tiếp tục truy hỏi, mà là lộ ra thần sắc buồn bã, đè nén nói.

“Đệ tử tuân mệnh.”

Sự buồn bã của Phương Thanh Tuyết, viết thẳng lên mặt. Cô Tuyệt làm sao mà không nhìn ra được? Lập tức gọi nàng ta lại, hỏi.

“Con gặp phải chuyện gì? Vì sao lại đột nhiên buồn bã như thế? Là tu hành không thuận, hay là có người bên ngoài sỉ nhục con?”

Cô Tuyệt chau mày, nếu như có người bên ngoài dám bắt nạt đệ tử của bà ta, bà ta nhất định sẽ không dung thứ.

Nhưng Phương Thanh Tuyết lại lắc lắc đầu, nét buồn trên mặt càng ngày càng nồng đậm, nhưng mà lại cắn môi, phủ nhận nói.

“Không có, sư tôn không cần lo lắng.”

Phương Thanh Tuyết biết, từ trước đến nay Cô Tuyệt chỉ ăn mềm không ăn cứng, bản thân càng phủ nhận, Cô Tuyệt càng muốn hỏi rõ ràng. Quả nhiên, Cô Tuyệt càng không thể nào để cho nàng ta đi, nói.

“Con là đệ tử của ta, bất luận chuyện gì, cứ việc nói với sư tôn, con không nói, lẽ nào là không tin tưởng vi sư sao?”

Phương Thanh Tuyết vội vàng lắc đầu, do dự một lúc, nói.

“Đệ tử tu hành thuận lợi, cũng chưa từng bị người khác sỉ nhục, chỉ là vừa rồi thấy sư tôn sắp xếp mọi người đi Cửu Châu giúp Đại Chu mở rộng tân chính, trong lòng cảm thấy kích động mà thôi.”

Cô Tuyệt lộ ra thần sắc nghi hoặc.

“Kích động?”

Phương Thanh Tuyết ngẩng đầu lên, dường như trong mắt lấp lánh ánh nước.

“Lẽ nào sư tôn đã quên rồi sao, đệ tử và Diệp Ninh kia, có mối thù không đội trời chung!”

Cô Tuyệt bất ngờ hiểu ra.

Bà ta nhìn Phương Thanh Tuyết, trong chớp mắt hiểu ra.

“Hóa ra là như thế, con là bởi vì chuyện này.”

Phương Thanh Tuyết gật đầu, nói.

“Đệ tử bị Diệp Ninh kia ức hiếp, một thời gian thiếu chút nữa mất mạng, càng là do hắn ban cho, rơi vào trong bàn tay của Ma Tông, chịu hết giày vò, bây giờ may mắn trở về tông môn, lại bái sư tôn làm thầy, đệ tử thường xuyên suy nghĩ hai chuyện, chuyện thứ nhất, sư tôn là cường giả đại thần thông đầu đội trời chân đạp đất, là đại năng nổi danh thiên hạ, đệ tử

tuyệt đối không thể làm mất mặt sư tôn, nhất định phải cố gắng tu hành, mới có thể xứng đáng với sự dạy bảo tỉ mỉ của sư tôn, tương lai cũng có thể có năng lực báo đáp đại ân đại đức của sư tôn."

Nghe những lời này, trong lòng Cô Tuyệt sao có thể không cảm động?

Tên bà ta là Cô Tuyệt, nhìn có vẻ là vừa cô độc, vừa tàn nhẫn. Nhưng càng là người như thế, thật ra trong lòng càng mềm yếu.

Phương Thanh Tuyết chắc chắn đã chạm vào nơi mềm yếu nhất trong lòng bà ta. Trong lòng bà ta ấm ám, trong mắt càng thêm dịu dàng hơn. Đúng vào lúc này, lại nghe thấy Phương Thanh Tuyết nói.

"Chuyện thứ hai, chính là báo thù, sư tôn cũng biết, đệ tử và Diệp Ninh kia, đã sớm không chết không ngừng, không đội trời chung, chỉ cần có một chút cơ hội, cũng phải phân sống chết với hắn, đại chiến Chương Hà, tuy Tiên Môn thua, nhưng mà từ trước đến nay đệ tử đều không cảm thấy Tiên Môn vẫn sẽ luôn thất bại, nhất thời thất bại, không thể nói rõ bất kỳ chuyện nào cũng như thế, trong lịch sử tông môn cũng có thời điểm suy tàn, nhưng cuối cùng vẫn là có thể từ dưới đáy cốc đứng dậy, dựa vào cái gì? Chính là cỗ tâm khí không chịu thua đó, đệ tử từng cho rằng, hiện tại tông môn vẫn có tâm khí như trước, nhưng mà vừa rồi mệnh lệnh của sư tôn, lại khiến cho đệ tử có chút bất lực, lẽ nào mười ba tông Tiên Môn đã sợ hãi Diệp Ninh sợ hãi đến thấu tận vào xương rồi sao? Thế mà lại muốn đi nịnh hót Đại Chu? Đệ tử có thể hiểu được, hiện tại Tiên Môn yếu thế, chúng ta nên là bên nhượng bộ, nhưng cho dù là như thế, chúng ta cũng không nên cúi thấp đầu, một khi truyền ra ngoài, tôn nghiêm của Tiên Môn ở đâu? Đệ tử nghĩ đến chuyện này, trong lòng vô cùng đau khổ, nếu như Tiên Môn cứ xuống dốc như thế, đến ngay cả cường giả như sư tôn cũng không có quyết tâm đối kháng với Diệp Ninh kia, thù lớn của đệ tử, đến lúc nào mới có thể báo?"

Chương 899: Thân ở Tiên Môn lòng ở Đại Chu 3

Những lời này của Phương Thanh Tuyết, hợp tình hợp lý, có đầu có cuối. Cô Tuyệt không có gì bất ngờ mà tin rồi.

Bà ta nhìn đệ tử của mình, trong lòng ngoại trừ cảm động, còn nhiều thêm mấy phần đau lòng.

Lúc này bà ta mới nhớ ra, đệ tử này của mình, thật ra cũng là người mệnh khổ.

Bởi vì Diệp Ninh kia, có thể nói là chịu hết mọi khổ sở, vẫn luôn đều nghĩ đến chuyện báo thù, chuyện như thế, khó trách Phương Thanh Tuyết không thể nào quên được, Phương Thanh Tuyết lại còn hiểu chuyện như thế, cho dù trong lòng khó chịu như thế nào, cũng không nói ra để gây phiền phức cho Cô Tuyệt, nếu như không phải bản thân bà ta truy hỏi, chắc rằng Phương Thanh Tuyết sẽ vẫn luôn im lặng như thế.

"Sau này bất luận là chuyện gì, đều có thể nói với vi sư, ví dụ như hôm nay, trong lòng buồn bã, nếu như vi sư không hỏi, con sẽ giấu ở trong lòng, lâu dần, thậm chí sẽ trở thành tâm ma, khiến cho con đường tu hành không thuận lợi."

Đầu tiên Cô Tuyệt dạy bảo một câu, tiếp đó đổi chủ đề, nói.

"Có điều chuyện này, vi sư cũng là có trách nhiệm, bỏ qua thù hận của con với Diệp Ninh kia, so với việc để con đau lòng, cũng được, dù sao con cũng không phải người ngoài, vi sư nói chuyện này với con là được."

"Con thật sự cho rằng vi sư sợ Diệp Ninh kia sao?"

"Nực cười! Cho dù Diệp Ninh kia có bản lĩnh hơn nữa, cũng không thể nào khiến cho vi sư sợ hãi, không giấu gì con, sở dĩ phái đệ tử Tiên Môn đi giúp đỡ Đại Chu mở rộng tân chính, là bởi vì chúng ta có một kế hoạch lớn!"

Nói đến cuối cùng, Cô Tuyệt rất phấn chấn. Bà ta nói hết một lần toàn bộ kế hoạch.

Phương Thanh Tuyết đoán đúng rồi, có thể sẽ là một bí mật lớn, nhưng mà không ngờ được, thế mà bí mật này lại kinh người như thế.

"Thế giới thăng cấp!"

"Hắc ám xâm nhập!"

“Tiên nhân hạ phàm!”

Tùy tiện một chuyện, đều là chuyện lớn chân động thiên hạ.

Bâu giờ nhiều chuyện như thế cộng lại với nhau, nhất thời khiến cho Phương Thanh Tuyết ngơ ra. Nhìn đệ tử của mình sững người, Cô Tuyệt có chút đắc ý, nói.

“Ngây thơ, Tiên Môn ta làm sao có thể dễ dàng nhận thua? Tiên Môn truyền thừa vô số năm, nội tình thâm hậu, có rất nhiều thủ đoạn, chỉ cần tốc độ biến hóa của Đại Chu càng nhanh, càng có thể khiến cho thế giới nhanh chóng thăng cấp, đợi đến khi thế giới hoàn thành thăng cấp, chúng ta có thể mở ra cầu nói giữa đất trời, liên lạc đến Tiên Giới, để cho các tiền bối của Tiên Giới hạ phàm, chỉ cần tiên nhân đến thế giới của chúng ta, tất cả khổ nạn đều có thể dễ dàng giải quyế, hắc ám xâm nhập cũng có thể được giải quyết, mối rắc rối ở chỗ Diệp Ninh cũng có thể giải quyết!”Li ê n h ệ zl: 0 9 3 5 8 2 4 7 0 2

Cô Tuyệt rất tự tin.

Nhưng bà ta sẽ không ngờ được, hắc ám xâm nhập so với những gì bà ta biết, còn đáng sợ hơn nhiều. Khi Cơ Minh Nguyệt truyền tin tức này cho Tiên Môn, vẫn còn giữ lại một chút.

Thế giới hắc ám mà Cơ Minh Nguyệt nói rất đáng sợ, khiến cho người ta tuyệt vọng. Nhưng mà lại không nói cụ thể lắm.

Nói không cụ thể, điều này sẽ để cho người khác không gian tưởng tượng. Đáng sợ là đáng sợ như thế nào?

Tuyệt vọng lại là tuyệt vọng như thế nào?

Cô Tuyệt cho rằng, loại đáng sợ và tuyệt vọng này, nhất định là điều mà tiên nhân có thể ứng đối được.

Nhưng nếu như bà ta biết, Cơ Hạo Thiên chỉ là thăm dò, nhìn thế giới hắc ám một chút, đã vĩnh viễn để lại ám ảnh tâm lý, thì bà ta tuyệt đối sẽ không tự tin như thế.

Cơ Hạo Thiên là cường giả như vậy, thực lực so với những tiên nhân ở trên Tiên Giới cũng không có gì khác biệt, hơn nữa còn có tâm thái vô địch, người như thế, mới chỉ nhìn một chút, tâm thái đã thiếu chút nữa sụp đổ, đây là chuyện rất khó có thể tưởng tượng.

Vì thế, bà ta, thậm chí là toàn bộ Tiên Môn, đã đánh ra cao tiên nhân, đánh giá thấp thế giới hắc ám rồi. Nhưng đến ngay cả Cô Tuyệt cũng không biết chân tướng, càng đừng nói đến Phương Thanh Tuyết.

Phương Thanh Tuyết nghe những lời bà ta nói, đầu tiên cũng là cho rằng như thế. Một khi tiên nhân hạ phàm, Diệp Ninh và Đại Chu chống lại như thế nào? Đó là tiên nhân!

Nàng ta là đệ tử trung tâm của Tiên Môn, lại là truyền nhân duy nhất của Cô Tuyệt. Đã sớm biết được rất nhiều chuyện của Tiên Giới từ chỗ Cô Tuyệt rồi.

Trong miêu tả của Cô Tuyệt, tiên nhân của Tiên Giới, không gì là không thể.

Người như thế một khi đến thế giới này, vậy thì tuyệt đối sẽ đại loạn rối tung. Trong lòng nàng ta vô cùng hỗn loạn, nhưng ngoài bề mặt lại lộ ra thần sắc áy náy.

"Xin lỗi sư tôn, đệ tử không biết thế mà sư tôn lại đang ấp ủ kế hoạch lớn như thế, loại chuyện này, vốn dĩ nên được bảo mật cẩn thận không truyền ra ngoài mới đúng, đệ tử nhất thời tùy hứng, vậy mà khiến cho sư tôn phá vỡ nguyên tắc, xin sư tôn trách phạt!"

Chương 900: Ngươi không hiểu nỗi khổ tâm của ta.

Cô Tuyệt cười nhẹ một tiếng, vuốt ve mái tóc dài mềm mại của Phương Thanh Tuyết, cười nói.

"Ngốc, lời nói này của con là đạo lý gì vậy, bí mật là vi sư nói với con, nếu như muốn trách phạt, vậy thì cũng nên trách phạt vi sư mới đúng, có liên quan gì đến con chứ?"

"Hơn nữa, con cũng không phải người ngoài, con là đệ tử của Cô Tuyệt ta, cho dù biết rồi, thì cũng làm sao?"

"Lẽ nào đệ tử của Cô Tuyệt ta, còn bán đứng Tiên Môn sao? Nực cười!"

Cô Tuyệt hoàn toàn không cảm thấy Phương Thanh Tuyết có vấn đề gì.

Đầu tiên đệ tử này của bà ta, từ nhỏ đã tu hành ở Quần Ngọc Các, có thể nói là hạt giống chính thống. Sau đó lại có thù không đội trời chung với Diệp Ninh.

Trong bối cảnh như thế, làm sao có thể phản bội Tiên Môn được?

Nếu như người như thế cũng phản bội Tiên Môn, vậy thì Tiên Môn đúng là không cứu được nữa. Nhưng bà ta lại không biết, có những lúc, đời người như kịch.

Diễn quá thật, đó thật sự là không thể nhìn thấu.

Trên miệng Phương Thanh Tuyết thì nói xin lỗi, nhưng trong lòng lại đang vô cùng xấu hổ. Nàng ta nhìn Cô Tuyệt, trong lòng rất phức tạp.

Tự hỏi lòng mình, Cô Tuyệt đối với nàng ta, đúng là đã đủ tốt rồi. Chịu nói bí mật như thế với nàng ta, càng có thể nói là tin tưởng không có gì e dè.

Đây là ân tình.

Mà bản thân nàng ta, lại cô phụ ân tình này của Cô Tuyệt. Điều này khiến cho trong lòng Phương Thanh Tuyết có chút giãy dụa.

Có điều, nàng ta vẫn là không quên sứ mệnh của bản thân mình. Cảm giác cô phụ sự tin tưởng của người khác không tốt, nhng nàng ta cho rằng bản thân mình đang làm chuyện đúng đắn. Không được!

Ta nhất định phải truyền tin tức này ra ngoài.

Nàng ta giống với Mạc Hạo Nhiên, trong đầu xuất hiện suy nghĩ như thế.

Tin tức này thật sự quá quan trọng rồi, nhất định phải nghĩ hết mọi cách, đưa đến trong tay của Bùi Ngữ Hàm. Nhưng dường như nàng ta không có cơ hội này.

Giây tiếp theo Cô Tuyệt lại nói.

“Tuy con sẽ không bán đứng tông môn, nghưng để không làm mất thanh danh của mình, con vẫn là phải cùng ngồi thiền với sư phụ, ở đó còn có các tiền bối Địa Tiên, Thiên Tiên của

mười ba tông Tiên Môn, con ở đó, có thể có được rất nhiều chỉ điểm, có thể khiến cho con được lợi!"

Nhất thời thần sắc Phương Thanh Tuyết cứng lại, nhưng cũng chỉ có thể cứng rắn nói.

"Đệ tử không có ý kiến."

Đương nhiên Diệp Ninh sẽ không biết trong nội bộ Tiên Môn ấp ủ một chuyện lớn như thế.

Dù sao hắn cũng là người ngoài, không chỉ đối với Tiên Môn mà nói, mà còn là đối với cả thế giới này. Không thể chuyện này cũng đều có thể đưa ra dự đoán.

Mà Nam Cung Lương Nhân, hắn ta cũng không hiểu Tiên Môn, hắn ta cũng là người ngoài, thân là người của Tiên Giới, nếu như muốn nói chuyện của Tiên Giới, hắn ta nhất định là rất quen thuộc, nhưng mà bí mật của thế giới này, dù sao hắn ta vẫn là còn hạn chế, không thể nào cái gì cũng có thể theo dõi được.

Nhưng cho dù hai người đều không biết gì.

Cũng không hề ảnh hưởng đến việc bọn họ nắm giữa sự thay đổi của thế giới. Mục đích của Cơ Minh Nguyệt đã thành công.

Nàng ta nói chân tướng hắc ám xâm nhập với văn võ cả trời, Ma Tông, Phật Môn, cùng với Tiên Môn. Vì thế những tin tức này, đã lan truyền với tốc độ chóng mặt.

Chuyện này bắt đầu lan truyền trên thế gian.

Bách tính bình thường, biết được cũng không nhiều, cho dù là biết rồi, cũng rất khó hình thành sóng gió gì. Bởi vì những chuyện này, đối với bọn họ mà nói cuối cùng vẫn là có chút xa xôi.

Trời sập xuống, tự nhiên sẽ có người cao hơn đỡ lấy.

Có điều, dù sao cũng không phải chuyện gì tốt, vẫn là có rất nhiều cảm xúc hoang mang lan rộng trong dân gian. Diệp Ninh đang đi ở đất Tề, nghe được ít nhất hai mươi phiên bản của tin tức này.

Tin tức có chính xác đến đâu, trải qua miệng của nhiều người lan truyền, nhất định đều sẽ xuất hiện sai lệch, nhưng mà không sao cả, có Nam Cung Lương Nhân ở bên cạnh, tự nhiên có thể phân biệt ra cái gì mới là thật, cái gì là nói phóng đại lên.

“Xem ra, suy đoán của ta thành sự thật rồi, hắc ám xâm nhập mà thế giới này đang nói đến, đúng thật là nguyên nhân đã tạo thành biến mất của rất nhiều thế giới.”

Nam Cung Lương Nhân ngồi ở phía trước đánh xe, cảm khái nói.

Lúc đầu hắn ta cũng chỉ là cảm khái liên tưởng, không hề cảm thấy thật sự nhất định sẽ như thế. Không ngờ được, dự đoán đã thành thật rồi.

Đây không được coi là chuyện tốt gì.

Ai có thể ngờ được, hai giới Tiên Ma đầu đang đi tìm bí mật các thế giới biến mất, thế mà lại tìm được đáp án ở nơi này!

Diệp Ninh chau mày lại.

Hắn vẫn còn nhớ những lời lúc đầu Nam Cung Lương Nhân nói.

Bên dưới Tiên Giới và Ma Giới, có rất nhiều thế giới, những thế giới này, mỗi một đoạn thời gian, đều sẽ có một bộ phận biến mất không một dấu vết, Tiên Giới có không ít người đại thần thông, đều là phi thăng từ những thế giới đã biến mất này. Bọn họ đối với quê hương, nhất định có tình cảm nhớ thương.

Chương 901: Ngươi không hiểu nỗi khổ tâm của ta. 2

Quê hương vô cớ bị hủy diệt, giống như là bị quét sạch ở trong hư không vậy, chuyện này sao có thể không hấp dẫn sự chú ý của bọn họ! Trong tối trong sáng, cũng không biết có bao nhiêu người đang điều tra nguyên nhân thế giới biến mất.

Nhưng mà đều không có bất kỳ thu hoạch nào. Điều này là chuyện rất khó tin.

Trong một thế giới hoàn chỉnh, có vô số sinh linh, cái gọi là hành động diệt thế, vĩnh viễn đều là có sinh mệnh có thể thoát được một kiếp đó, nhưng mà những thế giới biến mất kia, lại đến một ngọn cỏ cũng không còn lại, tất cả mọi dấu vết đều biến mất.

Bây giờ, mới biết được đáp án.

Hóa ra là gặp phải thế giới hắc ám, bị nó nuốt chứng, thảo nào lại không để lại bất kỳ dấu vết gì.

“Rốt cuộc cái gọi là thế giới hắc ám là thứ gì? Hình thành như thế nào? Vì sao lại cắn nuốt những thế giới khác?”

Diệp Ninh vô cùng nghi hoặc.

Nam Cung Lương Nhân lắc đầu, nói.

“Thế giới này có quá nhiều thứ, chúng ta không thể nào nhìn thấu được, nhìn tình hình trước mắt, thời gian tồn tại của thế giới hắc ám tuyệt đối không ngắn, có thể từ xưa đến nay, vẫn luôn tồn tại, những thế giới bị hủy diệt không tiếng động đó, chính là chứng cứ, Tiên Giới từng có đại năng dự đoán, nói là tương lai, sẽ có một thảm họa càn quét khắp chư thiên vạn giới, một thời gian ta cũng từng cho rằng, lời dự đoán này là giả, Thiên Giới cường đại như thế? Tiên Đế, Tiên Tôn, đều có uy lực vô cùng cường đại, có bọn họ trấn thủ Tiên Giới, ai có thể tạo thành uy hiếp với Tiên Giới?”

“Cho dù Ma giới cũng không được, trận chiến Tiên Ma, tuy vẫn luôn tiếp tục, nhưng hai bên đuề không làm gì được nhau.”

“Bây giờ xem ra, lời dự đoán đó, chỉ sợ rằng sẽ ứng đối với thế giới hắc ám rồi.”

Diệp Ninh nghe đến đâu đầu.

“Lời dự đoán của Tiên Giới?”

Chuyện này nghe có vẻ càng ngày càng náo lớn rồi. Lẽ nào thế giới hắc ám này đến Tiên Giới cũng có thể nuốt? Không thể chứ?

“Đại nhân không cần lo lắng, Tiên Giới có rất nhiều lời dự đoán, trong đó không thiếu lời nói lung tung, thế giới hắc ám

có mạnh như thế nào đi nữa, nhưng ta cảm thấy, uy hiếp đến Tiên Giới, vẫn là không thể nào."

Nam Cung Lương Nhân an ủi một cây. Thật ra bản thân hắn ta, cũng cảm thấy có chút vớ vẩn. Không phải Nam Cung Lương Nhân tự kiêu.

Mà là Tiên Giới thật sự quá lớn, quá mạnh rồi.

Là điểm đến của vô số người phi thăng, Tiên Giới có ưu thế được trời ưu ái, có lẽ thế giới hắc ám có thể tạo thành phá hoại nhất định đối với Tiên Giới, nhưng mà tuyệt đối không thể hủy diệt Tiên Giới.

Tuyệt đối không thể nào!

"Có những lúc, càng là chuyện khó tin, không hợp lý, càng có khả năng biến thành sự thật."

Diệp Ninh nhìn Nam Cung Lương Nhân một chút, nhẹ nhàng nói.

Chuyện mà hắn từng trải qua, trong mắt hắn ở kiếp trước, tuyệt đối là chuyện không thể nào tin được, không thể tưởng tượng được. Nói ra đều sẽ khiến cho người ta cảm thấy mình là kẻ điên.

Nhưng bản thân hắn biết, những chuyện này đều là thật.

Diệp Ninh làm người hai kiếp, lại có bàn tay vàng kỳ lạ, cảm thấy không có cái gì là không thể nào.

Nam Cung Lương Nhân trầm mặc một lúc, nói.

"Nếu như đại nhân đã nhìn nhận thế giới hắc ám đáng sợ như thế, vậy thì bản thân cần gì phải đi mười vạn ngọn núi chứ?"

Vấn đề này, khiến Diệp Ninh sững lại.

Hắn không ngờ được, thế mà Nam Cung Lương Nhân lại lợi dụng vấn đề này. Có điều lời này hắn ta nói rất có đạo lý.

Thế giới hắc ám đã đáng sợ như thế, cho dù là Yêu tộc tình nguyện bắt tay với Nhân tộc, thì có thể có tác dụng lớn bao nhiêu chứ? Cuối cùng, cũng chỉ có thể làm việc vô ích mà thôi.

Hồ ly đang lười nhắc nằm ở trong lòng Diệp Ninh ngủ gà ngủ gật bất ngờ mở mắt. Bây giờ An Nhiên đã đi vào trong vai diễn rồi.

Chuẩn xác mà nói, có lẽ là quen với cuộc sống của một con thú cưng.

Thật ra loại cuộc sống này đối với nàng ta mà nói cũng khá mới mẻ, bỏ lòng xấu hổ ra, cả ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn. Để cho Diệp Ninh người đứng đầu Nhân tộc, mỗi ngày còn mát xa cho nàng ta.

Đúng. Chính là mát xa.

Nàng ta tuyệt đối không thừa nhận Diệp Ninh là đang vuốt ve mình.

An Nhiên đổi lối suy nghĩ, cảm thấy Diệp Ninh là nô lệ của nàng ta, là đang mát xa cho nàng ta, nhất thời trong lòng thoải mái hơn nhiều. Loại cuộc sống vô lo vô nghĩ này, đời này nàng ta còn chưa từng hưởng thụ qua.

Đối với An Nhiên mà nói, hoàn toàn là một loại trải nghiệm khác. Những ngày này, nàng ta vẫn luôn đều là loại tư thái này.

Nằm đó giống như con cá muối, sau đó nghe cuộc trò chuyện giữa Diệp Ninh và Nam Cung Lương Nhân. Các cuộc nói chuyện tương tự như thế này, thỉnh thoảng sẽ xảy ra.

Nhưng lần này, rõ ràng có chút khác biệt.

Bởi vì bọn họ nhắc đến mười vạn ngọn núi.

“Đi mười vạn ngọn núi mạo hiểm, đây là tình huống gì vậy?”

Chương 902: Ngươi không hiểu nỗi khổ tâm của ta. 3

Lúc trước An Nhiên chưa từng nghe nói đến chuyện này.

Nàng ta không thể lên tiếng hỏi, nhưng có người so với nàng ta còn lo lắng hơn.

Huyên Huyên và Mặc Ly từ trong xe ngựa chui ra ngoài, mở to đôi mắt nhìn Diệp Ninh.

Diệp Ninh xoa xao đầu hai nha đầu, cười nói.

“Một chuyện nhỏ mà thôi, không cần quan tâm.”

Nam Cung Lương Nhân từ trước đến nay vẫn luôn ít nói hôm nay lại khác ngày thường, nói.

“Không phải chuyện nhỏ, mà là hi sinh không có ý nghĩa gì cả, đại nhân nhất định phải đi mười vạn ngọn núi, ngài ấy muốn khuyên Yêu tộc từ bỏ thù hận, nhưng mà chuyện này làm sao có thể? Thù hận của Nhân tộc và Yêu tộc, đã tích lũy nhiều năm như thế, làm sao có thể xóa bỏ hoàn toàn hiềm nghi, cùng nhau hợp tác? Hơn nữa, cho dù là Yêu tộc từ bỏ oán hận, thì có thể tăng thêm được bao nhiêu sức mạnh? Đến cuối cùng, chỉ sợ rằng cũng không chống lại được hắc ám xâm nhập.”

Sở dĩ Nam Cung Lương Nhân nhói như thế, nguyên nhân rất đơn giản.

Đó chính là thuyết phục Diệp Ninh từ bỏ dự tính lúc trước.

Nam Cung Lương Nhân hi vọng Huyên Huyên và Mặc Ly, mang đến cho Diệp Ninh một chút áp lực. Quả nhiên, Huyên Huyên và Mặc Ly lập tức lộ ra thần sắc lo lắng. Cố gắng thuyết phục Diệp Ninh.

“Cá gì, hắn muốn đi mười vạn ngọn núi làm thuyết khách?”

Đôi mắt của An Nhiên trợn tròn.

Nàng ta chỉ có một suy nghĩ, đó chính là lẽ nào Diệp Ninh này chán sống rồi. Đây…

Điều này hoàn toàn không thể hiểu nổi!

Đúng như Nam Cung Lương Nhân nói, Yêu tộc không thể nào bắt tay với Nhân tộc. Hơn nữa, giống hệt như những gì lúc trước hai người thảo luận.

Sự đáng sợ của hắc ám xâm nhập, chỉ sợ rằng vượt qua sức tưởng tượng của tất cả mọi người.

Cho dù cùng bắt tay với Yêu tộc, vậy thì cũng có xác suất lớn không thể nào chống lại được hắc ám xâm nhập. Vậy thì chuyến đi mạo hiểm này có ý nghĩa gì chứ?

Sẽ chỉ mất mạng một cách vô ích mà thôi.

Diệp Ninh là người thông minh có tiếng của Nhân tộc, vì sao lại đi làm chuyện ngu xuẩn như thế? Nói dễ nghe một chút là ngây thơ, nói khó nghe chút thì chính là tự tìm đường chết.

An Nhiên sẽ không biết, Diệp Ninh còn nhất định phải đi tìm chết.

Hắc ám xâm nhập càng đáng sợ, hắn càng kiên định suy nghĩ phải đi mười vạn ngọn núi. Hắn không muốn thế giới này bị hủy diệt, hắn muốn bảo vệ thế giới này. Vậy thì hắn nhất định phải chết trước khi hắc ám xâm nhập đến.

Chỉ cần hắn chết đi, hắn mới có thể lắc mình biến hóa, trở thành Đế Quân. Đến lúc đó, cái gì mà hắc ám xâm nhập, còn không phải là tùy ý cũng có thể chống lại sao? Vì thế, đây mới là hành động cứu thế giới chân chính của Diệp Ninh.

Đáng tiếc, không có người nào hiểu hắn. Mọi người cho rằng Diệp Ninh là đi tự tìm đường chết.

Nhưng mà trên thực tế lựa chọn của ta chính là con đường sống duy nhất! Diệp Ninh rất cảm khái.

Ta quá vĩ đại rồi.

Người vĩ đại đã được định trước là sẽ cô độc. Mọi người không thể nào hiểu được ta.

Đúng vào lúc hắn đang cân nhắc lời nói của mình, muốn phản bác lại bọn họ, lúc này lại nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.

Mọi người theo bản năng ngước mắt nhìn qua, chỉ nhìn thấy một đám đệ tử Tiên Môn, đang nghênh ngang đi trên đường. Chỉ có điều bọn họ hoàn toàn không có dáng vẻ bá đạo như trước, ngược lại nhìn có vẻ rất khiêm tốn giữ lễ. Bách tính ở trên đường, dường như cũng đã quen với sự tồn tại của những đệ tử Tiên Môn này.

Không có bất kỳ phản ứng nào.

Thấy thế, đôi mắt của Diệp Ninh hơi híp lại.

“Đệ tử Tiên Môn, có tần suất hoạt động của Cửu Châu càng ngày càng lớn.”

Nam Cung Lương Nhân gật đầu, nói.

“Đúng là có chút kỳ lạ.”

Mấy ngày nay, đoàn người của Diệp Ninh, ngồi trên xe ngựa, đi xuyên suốt đất Tề. Một đường đi qua không ít thành trấn.

Sau đó phát hiện một cảnh tượng rất thú vị.

Từ sau trận đại chiến Chương Hà kết thúc, các đệ tử Tiên Môn vẫn luôn ẩn náu ở trong tông môn, không hoạt động ở Cửu Châu, thế mà lại xuất động quy mô lớn. Vậy mà bọn họ lại bắt đầu ngang nhiên đàng hoàng hành tẩu ở trong Cửu Châu.

Không sai, sai là Cửu Châu!

Diệp Ninh từng cố ý thăm dò, sau đó có được một kết quả rất khó tin. Đệ tử Tiên Môn không phải là chỗ nào cũng đi.

Đầu tiên là kinh thành, bọn họ hoàn toàn không đi. Sau đó là Tính Châu, đó cũng là sự phớt lờ có chọn lọc. Lương Châu, Vân Châu, gần như cũng là loại tình huống này.

Trung Châu vốn thuộc địa bàn của nước Ngụy, có không ít đệ tử Tiên Môn đến đó. Mà các châu khác, số lượng đệ tử Tiên Môn còn nhiều hơn.

Mười ba tông Tiên Môn, cố ý phái đệ tử đến mấy châu này. Điều này đương nhiên cũng bao gồm cả đất Tề.

Không khó để nhìn ra, chuyện này có quy luật nhất định.

Kinh thành thì không cần nói nữa, ở đó có sự tồn tại của đại trận Nhân Gian, Tiên Môn không có người nào tình nguyện đến đó.

Chương 903: Ngươi không hiểu nỗi khổ tâm của ta. 4

Tính Châu, Lương Châu, Vân Châu, ba châu này là những nơi đệ tử Tiên Môn ít đến nhất, có cùng một diểm chung. Đó chính là tân chính ở đây đã sớm bao trùm khắp nơi, hơn nữa đã đi vào hoạt động chính quy.

Tính Châu, Diệp Ninh đích thân chủ trì việc mở rộng tân chính, là nơi ra đời của tân chính. Vân Châu và Lương Châu,

cũng là địa bàn vốn có từ đầu của Đại Chu, vì thế tân chính đã sớm được truyền bá ngay lập tức.

Trung Châu của nước Ngụy, đã quy phục được một đoạn thời gian, vì thế về cơ bản tân chính đã bao phủ, chỉ là còn chưa hoàn toàn đi vào quỹ đạo. Còn về phần những châu khác, chỉ vừa mới quy phục, tân chính mới bắt đầu được truyền bá đến, chính là lúc phải thể hiện võ thuật.

Vì thế, không khó để nhìn ra, Tiên Môn đặc biệt chọn những người tân chính còn yếu. Mới bắt đầu, Diệp Ninh cho rằng bọn họ là đến gây rối.

Nhưng một đường đi nhìn tất cả, lại kinh ngạc phát hiện. Thế mà Tiên Môn lại đến để giúp đỡ!

Đây đúng thật là mặt trời mọc ở đằng tây, đệ tử Tiên Môn, vốn dĩ nên hận thấu xương đối với tân chính, kết quả thì sao? Vậy mà lại giúp đỡ triều đình Đại Chu, dốc hết toàn lực mở rộng tân chính.

Ở trong quá trình này, bọn họ phái ra số lượng lớn nhân lực vật lực.

Điều này khiến cho tốc độ mở rộng của tân chính, chắc chắn tăng nhanh thêm rất nhiều lần. Chuyện này khiến cho trong lòng Diệp Ninh có chút bối rối.

“Rốt cuộc Tiên Môn muốn làm cái gì?”

“Lẽ nào, bọn họ thật sự nhận thua rồi? Hoàn toàn mất đi tâm khí rồi? Dùng loại phương thức này, để lấy lòng triều đình?”

“Đây vẫn còn là Tiên Môn sao?”

Nam Cung Lương Nhân lắc đầu, hắn ta không đưa ra được kết luận. Muốn liên lạc với Mạc Hạo Nhiên.

Nhưng lại phát hiện liên lạc bị cắt đứt rồi, Mạc Hạo Nhiên giống như là đang ở một nơi nào đó rất kín, tạm thời không thể nào thoát thân.

“Kỳ quặc.”

Diệp Ninh nghĩ thế nào cũng không thể hiểu.

“Tiên Môn cũng không thể thật sự là đơn thuần làm chuyện tốt đúng không?”

Nam Cung Lương Nhân nói.

“Bởi vì nguyên nhân Đại Chu trở thành hoàng triều bất diệt, khiến cho linh khí trong trời đất trở nên nồng đậm hơn, hình như thế giới này sắp thăng cấp rồi… Có lẽ Tiên Môn muốn tăng nhanh tốc độ thăng cấp của thế giới này.”

Thế giới thăng cấp?

Chuyện này Diệp Ninh đã được biết.

Không chỉ là hắn, trong trời đất này phàm là người tu hành có chút năng lực quan sát, nhất định cũng sẽ phát hiện.

Bởi vì linh khí đã nồng đậm hơn với tốc độ bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được. Đây nhất định không phải là hiện tượng ngẫu nhiên gì.

Chuyện thế giới thăng cấp, đã sớm lan truyền khắp nơi.

“Tiên Môn tăng nhanh tốc độ thế giới thăng cấp, đối với bọn họ mà nói có lợi gì? Chỉ vì để cho những Thiên Tiên kia ở trong tông môn, có thể không có gì kiêng dè mà phát huy toàn bộ sức mạnh sao?”

Diệp Ninh lắc đầu, không hiểu được.

Có điều chuyện này tạm thời có vẻ không phải là chuyện gì xấu, hắn cũng không có lý do gì để ngăn cản Tiên Môn, cứ để cho bọn họ làm đi, điều này đối với Đại Chu mà nói, nhất định có lợi.

Nam Cung Lương Nhân cũng không hề quan tâm chuyện này.

Bây giờ hắn ta thuộc loại lười suy nghĩ đến bên phía Tiên Môn.

Bởi vì Tiên Môn đã sớm là kẻ thất bại rồi, bây giờ ngoan ngoãn như thế, hắn ta bất giác đặt Tiên Môn sang một bên, theo cái nhìn của Nam Cung Lương Nhân, cho dù Thiên Tiên của Tiên Môn có thể hoạt động tự do thì có làm sao? Bản thân một mình Nam Cung Lương Nhân, lúc nào cũng có thể đột phá đến Thiên Tiên, đến lúc đó thực lực của hắn ta nâng cao, vẫn như trước đủ để ứng phó với Tiên Môn.

Bây giờ chuyện cấp bách trước mắt, vẫn là khuyên Diệp Ninh thu hồi suy nghĩ không hiện thực đó đi.

“Diệp đại nhân, chuyện của Tiên Môn không quan trọng, cho dù bọn họ thật sự có âm mưu gì, chắc rằng cũng không làm được nên chuyện gì, nhưng mà Diệp đại nhân ngài lại hoàn toàn không cần phải đi mười vạn ngọn núi để mạo hiểm.”

Nam Cung Lương Nhân lại chuyển quay lại chủ đề cũ.

Huyên Huyên và Mặc Ly gật đầu, ủng hộ quan điểm này. Đến ngay cả hồ ly nhỏ, cũng bất giác gật đầu.

Nàng ta là bên phía Yêu tộc, nàng ta cũng không thể nào hiểu được suy nghĩ của Diệp Ninh. Diệp Ninh nghe xong, thở dài một tiếng, nói.

“Ta làm như thế, đương nhiên có đạo lý của ta!”

Hắn sắp xếp lại từ ngữ.

Lại dự định nói qua loa lần nữa.

Tất cả mọi người đều nhìn hắn, bọn họ đang chờ đợi Diệp Ninh nói ra lý lẽ của mình.

“Nam Cung, ngươi cảm thấy hắc ám xâm nhập, thật sự không thể nào chống lại được sao?”

Diệp Ninh nhìn hắn ta, hỏi.

“Đúng thế.”

Nam Cung Lương Nhân gật đầu, hắn ta không coi trọng tương lai của thế giới này. Trên thực tế hắn ta đã đang ấp ủ một suy nghĩ lớn gan rồi.

Nếu như hắc ám xâm nhập thật sự không thể nào giải quyết, không có bước ngoặt, hắn ta sẽ cưỡng ép đưa Diệp Ninh đi, để tránh cho Diệp Ninh cùng hủy diệt với thế giới này.

Chương 904: Cho Yêu tộc cơ hội một lần lựa chọn

Đây là dự tính xấu nhất.

Và nếu như đã chuẩn bị cho dự tính xấu nhất rồi, vậy thì đủ để nói rõ, hắn ta đối với cái gọi là hắc ám xâm nhập, sợ hãi như thế nào.

“Vậy thì, nếu như hắc ám xâm nhập thật sự đáng sợ như thế, vậy thì bất luận ta làm cái gì đều cũng sẽ không có ý nghĩa gì đúng không?”

Diệp Ninh lại hỏi lần nữa.

Nam Cung Lương Nhân do dự một chút, tiếp tục gật đầu. Đây chính là hiện thực.

Hiện thực chính là sự đáng sợ của hắc ám xâm nhập vượt qua giới hạn chịu đựng của thế giới này, vậy thì Diệp Ninh không cần thiết phải mạo hiểm thế nữa. Nhưng Diệp Ninhlại cười, dịu dàng hỏi.

“Cho dù không có ý nghĩa gì, vậy thì ta cũng không làm cái gì sao?”

Nam Cung Lương Nhân trầm mặc.

Hắn ta không thể gật đầu.

Bởi vì đó là hành động trái với lương tâm. Trên thế giới này, có sự tồn tại của kỳ tích.

Có những lúc nhìn thì là cục diện chết chắc không có đường sống, cũng sẽ cứng rắn sinh ra cơ hội giải cứu. Kỳ tích như thế, được quen gọi với cái tên vĩ đại.

Nhưng nếu như cứ nằm thẳng ở đó, cái gì cũng không làm, đợi chết một cách vô nghĩa, vậy thì cuộc đời sẽ thật sự không có ý nghĩa. Người như thế, sẽ không có được sự quan tâm của kỳ tích.

Nam Cung Lương Nhân có thể nói rõ ràng với Diệp Ninh, ngươi làm cái gì cũng không thay đổi được kết quả, nhưng hắn ta không thể nói, ngươi dứt khoát cái gì cũng không làm, như thế là không đúng, cứ nằm đó đợi chết, sẽ là không có trách nhiệm với bản thân, không có trách nhiệm với Đại Chu, cũng là không có trách nhiệm với toàn thế giới.

Rõ ràng, trong lòng hắn ta, từ trước đến nay Diệp Ninh đều không phải là nhược phu.

“Có những lúc, ta thà rằng phạm sai, cũng không muốn cái gì cũng không làm.”

“Ta đi làm một chuyện, sẽ không suy nghĩ chuyện này rốt cuộc có ý nghĩa hay không, mà là suy nghĩ, rốt cuộc ta có nên làm như thế không, nếu như nên làm, vậy thì ta có đạo lý gì mà không đi làm hứ? Đúng thế, ngươi nói đúng, hắc ám xâm nhập vô cùng đáng sợ, đáng sợ đến mức gần như khiến cho người khác tuyệt vọng, nhưng lẽ nào ta bởi vì sự đáng sợ của hắc ám, mà hoàn toàn từ bỏ giãy dụa sao?”

“Năm đó, khi ta vẫn chỉ là một Tỉ Quan nho nhỏ, không có danh tiếng, trong tay không có sức lực trói một con gà, mà ta đối mặt với toàn bộ mười ba tông Tiên Môn, lúc đó đối với ta mà nói, sự mạnh mẽ của mười ba tông Tiên Môn, có gì khác so với thế giới hắc ám đâu? Năm đó ta có dũng khí chống lại, một đường ta đi đến nay, tất cả mọi người đều nói với ta, từ bỏ đi, đừng giãy dụa nữa, không có tác dụng, ngươi không đấu được lại với bọn họ đâu, nhưng kết quả thì sao? Nếu như lúc đầu ta từ bỏ, còn có ngày hôm nay sao?”

Diệp Ninh hít một hơi thật sâu, nhớ lại quá khứ của bản thân, dần dần nhập kịch. Một con đường này đi đến ngày hôm nay, tuy không phải là xuất phát từ bản ý, nhưng đúng thật là đi rất khó khăn. Bây giờ nghĩ lại, bản thân hắn cũng cảm thấy có chút run lên khiếp sợ.

Nếu như không phải có bàn tay vàng kỳ dị này, hắn tám phần là không có loại dũng khí đó. Huyên Huyên nhìn Diệp Ninh, ý muốn khuyên nhủ trong mắt dần dần biến mất.

Nàng là người đi theo Diệp Ninh sớm nhất.

Có thể nói, nàng là một đường đi theo Diệp Ninh trưởng thành. Vì thế nàng hiểu rất rõ câu chuyện trong quá khứ của Diệp Ninh, cũng biết Diệp Ninh đã trải qua những cái gì. Diệp Ninh nói đến quá khứ, vì thế nàng nghĩ đến quá khứ.

“Từ trước đến nay những chuyện mà hắn làm, đều là biến chuyện không có khả năng thành có khả năng, biến tuyệt vọng thành hi vọng.”

Đột nhiên Huyên Huyên phát hiện bản thân mình không có lý do khuyên nhủ Diệp Ninh nữa.

Diệp Ninh chẳng qua là muốn làm chuyện mà từ trước đến nay mình vẫn làm mà thôi. Hắn không thay đổi.

Những năm tháng thái bình, quyền vị trên cao, danh tiếng bốn biển đều biết, cũng không khiến cho Diệp Ninh thay đổi một chút nào. Huyên Huyên nhìn Diệp Ninh, nhất thời thời gian giống như là quay trở lại quá khứ vậy.

Vẫn là mùa đông năm đó. Tuyết trắng và bức tường đỏ.

Diệp Ninh cởi bỏ quan phục, đứng ở trước cửa phủ Uy Vũ Hầu, nhìn thì có vẻ là nhân vật mạnh mẽ không thể nào chống lại được, nhưng hắn đã thổi lên khẩu hiệu phản kháng. Nam Cung Lương Nhân cũng công nhận những điều này.

Những chuyện hắn ta cùng trải qua với Diệp Ninh không nhiều, nhưng cũng đủ nhiều rồi.

Hắn ta biết Diệp Ninh là con người như thế nào, hắn cũng hoàn toàn công nhận những đạo lý mà Diệp Ninh nói, nhưng điều này không hề thay đổi suy nghĩ của hắn ta, Nam Cung Lương Nhân lắc đầu, nói.

“Lần này, khác với quá khứ.”

Đối kháng với mười ba tông Tiên Môn, còn có chỗ để hoạt động. Dù sao bọn họ là con người.

Là con người thì đều có điểm yếu.

Nhưng mà thế giới hắc ám, là một thế giới đáng sợ. Đây là cuộc chiến tranh giữa các thế giới.

Chương 905: Cho Yêu tộc cơ hội một lần lựa chọn 2

Diệp Ninh dùng sức của bản thân mình, làm sao có thể đối kháng với thế giới hắc ám chứ? Đây là nằm mơ giữa ban ngày.

Nếu như Diệp Ninh biết những điều hắn ta nghĩ, nhất định sẽ nói, ta đúng thật là có thể đối kháng với thế giới hắc ám, nhưng tiền đề là ta phải nhanh chóng dứt khoát chết, đương nhiên Diệp Ninh không biết.

Vì thế hắn ta lắc đầu, nói.

“Ta không cảm thấy có cái gì khác.”

“Chẳng qua chính là đối thủ trở nên càng đáng sợ hơn mà thôi, theo cái nhìn của ta, bất luận đối thủ là ai, là người, là yêu, là toàn bộ thế giới này, ta chỉ quan tâm một điều, đó chính là ta phải làm chuyện chính xác, Đại Chu vô tội, bách tính vô tội, thế giới này vô tội, dựa vào cái gì phải bị thế giới hắc ám nuốt chửng? Nếu như đây chính là mệnh, vậy thì ta sẽ không nhận mệnh.”

“Nam Cung, ngươi không cần không cần phải thổi phòng cái gì tuyệt vọng, ngươi phải biết, hi vọng gắn liền với tồn tại, có tồn tại, sẽ có hi vọng, có hi vọng, chính là ánh sáng.”

Diệp Ninh đưa tay ra, vỗ vỗ vai Nam Cung Lương Nhân.

“Nếu như lúc này ta lựa chọn từ bỏ, cũng như năm đó từ bỏ ngươi vậy.”

Câu nói này khiến cho Nam Cung Lương Nhân sững ra.

Ký ức của hắn ta cũng quay trở về năm tháng khô khốc đó.

Bản thân hắn ta một thân quần áo rách rưới, cả người phát ra khí tức hôi thối, bị tất cả mọi người coi là sao chổi. Chỉ có Diệp Ninh, đưa tay ra với hắn ta.

Lúc đó, hắn ta cũng nằm sâu ở trong tuyệt vọng.

Sống đối với hắn ta đã không còn là niềm vui nữa, mà là giày vò.

Mãi đến khi gặp được Diệp Ninh, Nam Cung Lương Nhân được cứu rỗi, tìm được ý nghĩa tiếp tục sống. Nhất thời miệng của hắn ta trở nên khô khóc.

Bởi vì hắn ta phát hiện bản thân cũng không có lý do để khuyên Diệp Ninh nữa. Lẽ nào muốn Diệp Ninh từ bỏ vô số sinh linh của thế giới này sao?

Đối với phần lớn mọi người mà nói, người không vì mình, trời tru đất diệt. Ích kỷ là bản tính của con người.

Nhưng mà Diệp Ninh không phải.

Nếu như hắn là một người ích kỷ, hắn sẽ không kiên quyết đứng về phía Nam Cung Lương Nhân. Diệp Ninh có thể đi đến ngày hôm nay, tổng cộng có ba vũ khí.

Một là dũng khí.

Mỗi một lần đầu giãy dụa ở trong hắc ám, bất luận kẻ địch có mạnh mẽ như thế nào, hắn chưa bao giờ từ bỏ, coi thường cái chết, làm bạn với cái chết, từ đầu đến cuối đều không có bất kỳ dao động nào.

Hai là cách nhân từ.

Nhân từ của hắn, không phải là đối với người thân của mình, mà là người thiên hạ, nếu như không phải như thế, hắn cũng không nghĩ ra chính sách cải cách giống như tân chính.

Diệp Ninh dùng hành động thực tế của bản thân mình, báo đáp người thiên hạ, sáng tạo ra một thế giới tươi sáng.

Ba là nghĩa.

Nghĩa của hắn, có thể là nghĩa khí cá nhân, cũng có thể là đại nghĩa quốc gia, hắn trời sinh đã rất có trách nhiệm, có một loại quyết tâm thực hiện nó bất chấp hàng ngàn vạn người.

Đây là nhân cách hấp dẫn người khác nhất của Diệp Ninh.

Cũng chính bởi vì như thế, mới có nhiều người tập trung ở bên người Diệp Ninh như vậy.

Nhân cách cao thượng sẽ luôn phát sáng, mọi người sẽ giống như là thiêu thân lao đến vậy, đoàn kết cùng với Diệp Ninh. Thấy Nam Cung Lương Nhân không nói gì nữa, Diệp Ninh thừa thắng truy kích, tiếp tục nói.

“Dũng sĩ chân chính, dám trực tiếp đối diện với cuộc sống cảm đạm, dám chính diện đối mặt với máu tươi, Nam Cung, lẽ nào ngươi hi vọng ta làm một hủ Nho sao?”

Nam Cung Lương Nhân lắc đầu, thở dài một tiếng, nói.

“Chỉ là, cần gì phải cược tính mạng của mình chứ?”

Hắn ta không có lý do gì để khuyên bảo Diệp Ninh nữa.

Chỉ là từ trong tận đáy lòng vẫn không muốn Diệp Ninh đi tìm chết.

“Càng là lúc tuyệt vọng, càng phải liều tranh đấu vì hi vọng, ta đi tìm Yêu tộc, cho dù ta biết Yêu tộc hận ta thấu xương, cho dù ta biết kể cả Yêu tộc đồng ý hợp tác, cũng chưa chắc có thể có tác dụng lớn bao nhiêu, nhưng cho dù là hi vọng mong manh như thế nào, cũng vẫn nên đi thử một chút đúng không,

vạn nhất thì sao? Cơ hội chỉ có một phần vạn, nếu như bị ta nắm được thì sao?"

Diệp Ninh dừng một chút, lộ ra nụ cười rạng rỡ.

"Hơn nữa, cho dù là ta chết rồi, vậy thì cũng là chết ở trên tay Yêu tộc, cũng tốt hơn là bị thế giới hắc ám trực tiếp nuốt chửng, có lẽ, điều đó đối với ta mà nói, không chừng lại là sự giải thoát."

Đúng thật là giải thoát.

Ta đã sớm không muốn cố gắng nữa rồi. Chỉ cần Yêu tộc cho ta một đao dứt khoát. Trong vài phút ta có thể trở thành Đế Quân.

Đến lúc đó, trên trời dưới đất, ta còn có chuyện không làm được nữa sao?

Cái gì mà thế giới hắc ám, một cái búng tay của ta cũng có thể trấn áp được đi?

"Vì một chút hi vọng nho nhỏ, liều mình vì một cơ hội chỉ có một phần vạn khả năm, xứng đáng không…"

Chương 906: Cho Yêu tộc cơ hội một lần lựa chọn 3

An Nhiên nghe hết toàn bộ những lời này, tâm tư vô cùng phức tạp. Nàng ta phải chịu chấn động cực lớn.

Trong quá khứ, Ngưu gia gia nói với nàng ta, trong Nhân tộc có một Diệp Ninh, không thua kèm gì nàng ta. Lúc đó An Nhiên không phục.

Sau khi gặp được Diệp Ninh, loại không phục này tăng lên rất nhiều. Bởi vì ngày bình thường Diệp Ninh nhìn vô cùng tầm thường.

Không có tư thái nào hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Nếu như nhất định phải nói, đại khái cũng chỉ là loại khí chất bình tĩnh trên người hắn giống như trời có sập xuống cũng sẽ không có một chút dao động nào. Nhưng mà bây giờ, sự không phục của An Nhiên đã hoàn toàn biến mất.

Cuối cùng nàng ta cũng phát hiện, vì sao Diệp Ninh ở trong Nhân tộc có địa vị cao như thế. Đó là điểm sáng của nhân cách con người.

Vào thời khắc tuyệt vọng này, hắn không hề lui bước, mà là dứt khoát gánh vác trách nhiệm, vì chuyện này, nhất định phải cống hiến sinh mệnh của bản thân mình. Nam Cung Lương Nhân đã nói rất rõ ràng rồi, đây là cục diện không có đường sống.

Đổi thành nàng ta, sẽ làm như thế sao? Đương nhiên đáp án là không thể nào.

Nhưng Diệp Ninh vẫn như trước quả quyết đi.

"Nhân tộc có Diệp Ninh, đây là may mắn như thế nào?"

Nhất thời tâm tư của An Nhiên trở nên phức tạp.

Đột nhiên, Diệp Ninh ở trong lòng nàng ta, để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Người này, đúng là rất khác với những Nhân tộc khác.

Khiến cho người ta có tàn nhẫn như thế nào, cũng không hận hắn được. Chỉ là, hắn thật sự muốn đi mười vạn ngọn núi sao? Trong lòng An Nhiên vô cùng phức tạp.

Trên đời này không có ai so với nàng ta càng hiểu rõ mười vạn ngọn núi hơn. Nếu như Diệp Ninh đi, vậy thì đúng thật là tự tìm đường chết.

Thù hận của Yêu tộc đối với Nhân tộc, thật sự là đã đến cực điểm rồi.

An Nhiên đúng là Yêu Hoàng, nhưng mà cho dù là nàng ta muốn bảo vệ Diệp Ninh, cũng là chuyện vô cùng khó khăn. Bởi vì nàng ta không có lý do vững vàng.

Vì thế, nhìn từ góc độ này, Diệp Ninh đi mười vạn ngọn núi, đúng thật là sẽ không có kết quả tốt nào. Rõ ràng Nam Cung Lương Nhân cũng nghĩ đến điểm này.

"Nếu như đại nhân muốn đi, ta sẽ không khuyên nữa, nhưng xin ngài nhất định phải đưa ta theo, đến lúc đó nếu như Yêu tộc lật mặt, cũng có người chăm sóc ngài."

Trong lòng Diệp Ninh run lên, vội vàng nói.

“Chuyện này thì không cần.”

“Lần này ta đi, là muốn thiết thập tình bạn với Yêu tộc, hi vọng có thể cùng nhau liên thủ, đối kháng với hắc ám xâm nhập.”

“Tình bạn là hai trái tim đối đãi chân thành với nhau, mà không phải là một trái tim cảnh cáo với một trái tim khác.”

Phí lời, dẫn theo ngươi, ta làm sao có thể chết được?

Đến lúc đó Yêu tộc muốn giết ta, có người ở đó bọn họ làm sao có thể thành công? Ngươi đây là muốn làm hỏng chuyện lớn của ta.

“Tình bạn?”

An Nhiên nghe thấy hai chữ này, có chút sững sờ. Nhân tộc và Yêu tộc… tình bạn?

Ngươi chắc chắn đây không phải chuyện cười sao? Cả người nàng ta đều ngây ra.

Người này phải ngây thơ như thế nào, mới có suy nghĩ như thế.

An Nhiên ở trong Yêu tộc, cũng coi như là người có ác cảm với Nhân tộc ít nhất, dù sao nàng ta còn suy nghĩ, cảm thấy Nhân tộc không phải tất cả mọi người đều xấu, nhưng mà nàng ta cũng không cảm thấy, bản thân sẽ thiết lập tình bạn với Nhân tộc.

Cho dù Nhân tộc và Yêu tộc không phải kẻ địch, vậy thì cũng không thể nào trở thành bạn bè được. Điều này quá vớ vẩn.

Nam Cung Lương Nhân càng là bật cười, nói.

“Chuyện này sao có thể?”

Diệp Ninh quả quyết nói.

“Chuyện này sao có thể?”

“Thế giới lâm nguy, Yêu tộc cũng ở trong đó, nếu như bọn họ muốn tiếp tục sống, thì không nên nội đấu với Nhân tộc, trong Yêu tộc cũng có người biết suy nghĩ, có lẽ sẽ hiểu điểm này.”

“Muốn chống lại bên ngoài thì phải ổn định bên trong, nếu như Yêu tộc có thể có dũng khí cùng nhau đứng lên đối kháng

hắc ám xâm nhập, vậy thì vì sao lại không thể sinh ra tình bạn chứ?"

Những lời này nói cho mọi người cau mày. Diệp Ninh tiếp tục nói.

"Còn có một điểm, thật ra ta đi mười vạn ngọn núi tìm Yêu tộc, cũng là cho Yêu tộc một cơ hội."

Cái gì?

Mọi người ngẩng đầu, lộ ra thần sắc nghi hoặc. Đặc biệt là An Nhiên, càng là khó hiểu.

Cơ hội?

Cơ hội gì?"

"Yêu tộc đã bị lãng quên quá lâu quá lâu rồi."

Diệp Ninh thở dài một hơi, nói.

"Chuyện cũ thời kỳ thượng cổ, đã không có cái gì để bàn nữa, Nhân tộc và Yêu tộc, đều có lỗi, cũng đều không có lỗi, đứng ở góc độ của mỗi bên mà nói, thật ra mọi người đều vì để có cuộc sống tốt hơn."

"Nhưng cuối cùng đối với thế giới này mà nói, Yêu tộc cũng là có công lao rất lớn, nếu như không có sự cống hiến của bọn họ, sợ rằng thế giới này ở thời kỳ thượng cổ đã diệt vong rồi, bọn họ là công thần, không phải là tội phạm, không nên bị chèn ép ở trong nơi u ám không thấy ban ngày như mười vạn ngọn núi… Bao nhiêu năm như thế đã qua đi rồi, có tội nghiệt lớn đến đâu đi chăng nữa, cũng nên xóa hết rồi đúng không?"

Chương 907: Minh nguyệt kỷ thời hữu

"Bây giờ, thế giới diệt vong, tất cả mọi người đều đang cố gắng, Tiên Môn, Phật Môn, Đại Chu… Nhưng trong đó không bao gồm Yêu tộc, điều này không công bằng, có lẽ Yêu tộc không giúp đỡ được cái gì, có lẽ không thể nào đồng lòng một tâm với chúng ta, nhưng chúng ta cũng nên cho bọn họ một cơ hội lựa chọn, nếu như, mọi người đều có thể đồng tâm hiệp lực, nhìn thì là cục diện tuyệt vọng, nhưng chắc chắc đã không thể xoay chuyển."

“Hi vọng vốn có cũng không sao, không có cũng không sao, điều này giống như con đường trên mặt đất, thật ra trên mặt đất vốn dĩ không có đường, người đi nhiều rồi, cũng biến thành đường!”

Nói xong một câu cuối cùng, chính khí cuồn cuộn trên người Diệp Ninh dâng trào. Khiến cho hắn giống như thần tiên vậy.

Nam Cung Lương Nhân hoàn toàn không nói gì nữa. Huyên Huyên cũng cúi đầu. Mặc Ly như hiểu như không.

Chỉ có An Nhiên, ngây ngốc nhìn hắn. Thế mà trong hốc mắt còn có chút ướt át.

Đây là lần đầu tiên, nàng ta nghe thấy lời nói không công bằng đối với Yêu tộc.

Nhân tộc nói đến Yêu tộc, chắc chắn vô cùng chán hét, hận không thể khiến cho Yêu tộc sớm tuyệt chủng. Chỉ có duy nhất Diệp Ninh, thế mà lại đứng ở góc độ của Yêu tộc, hiểu cho nỗi hổ của bọn họ.

“Cho Yêu tộc một lần cơ hội lựa chọn…”

An Nhiên cắn môi, đưa ra một quyết định.

“Bản hoàng là Yêu Hoàng của Yêu tộc, lần này, ta nhất định phải bảo vệ ngươi, ngươi đối đãi với ta thành khẩn, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi mất một sợi lông ở mười vạn ngọn núi!”

Cho dù là Yêu tộc bạo động. Cho dù là Yêu Vương không phục. Đều vô dụng!

Bởi vì… đây là ta nói. Ta mới là Yêu Hoàng!

Diệp Ninh làm sao nhớ đến khả năng một con hồ ly cũng có thể đâm sau lưng mình.

Hắn vuốt ve bộ lông mềm mại của An Nhiên, trong lòng có chút đắc ý, cũng có chút cảm khái.

Đắc ý là vì hắn lại lần nữa đánh lừa được người của mình, khiến cho mọi người hiểu được hành động của hắn. Cảm khái là vì bản thân hắn lại nhập vai rồi.

Nói đúng như thật vậy. Thiếu chút nữa đến bản thân hắn cũng tin luôn.

Diệp Ninh lại lần nữa ngồi vào trong xe ngựa, nhưng lại không chú ý đến, con hồ ly nhỏ ở trong lòng, đôi mắt long lánh sáng lên, dường như đang lên kế hoạch cái gì đó.

Nếu như Diệp Ninh biết, nhất định sẽ vô cùng cạn lời. Ta đề phòng đâm sau lưng, đến thú cung cũng phải đề phòng? Còn có thiên lý nữa không vậy?

Có điều Diệp Ninh không hề biết gì, lại vô cùng đắc ý. Hắn tự tin cẩn thận xem lại kế hoạch của mình.

Phát hiện là thật sự không có sơ hở.

"Ta đi mười vạn ngọn núi, nói không chừng Yêu tộc vừa gặp mặt đã giết chết ta, xác suất lớn bọn họ sẽ không có ta cơ hội nói chuyện, nếu như cho cơ hội, vậy thì cũng không sao, ta là đến làm thuyết khách, ta cố ý tuyên truyền chân thiện mỹ, đứng ở góc độ của bọn họ nhất định sẽ cảm thấy ghê tởm, đến lúc đó tám phần sẽ ra tay với ta."

Diệp Ninh lộ ra nụ cười.

Nụ cười của hắn, theo cái nhìn của hồ ly nhỏ, có một cỗ hương vị nhân từ.

"Yên tâm đi, bản Hoàng sẽ không để cho ngươi xảy ra chuyện gì."

An Nhiên chuẩn động tâm tư.

Trong thời đại mà thảm họa sắp đến, thật ra An Nhiên cũng đang nghĩ con đường của Yêu tộc là cái gì. Hiện tại, dựa theo cách làm việc ngay từ đầu của Yêu tộc, nhất định là không khả thi.

Nguyên nhân có hai.

Thứ nhất, là Đại Chu đã biến hóa trở thành hoàng triều bất diệt.

Thuận theo sự phát triển thâm sâu của tân chính, có thể cảm nhận được, quốc vận của Đại Chu đang dần dần tăng lên. Cửu Châu đã ngưng tụ quy tắc Nhân đạo.

Yêu tộc đến Cửu Châu, sẽ phải chịu áp chế rất lớn.

Ở trong loại tình huống đó, hấp tấp tấn công đến Cửu Châu, tuyệt đối là chuyện không lý trí. Trong vô số năm tháng, Cửu

Châu đã sớm không còn là Cửu Châu mà năm đó Yêu tộc ở nữa, bây giờ đã hoàn toàn trở thành hình dạng của Đại Chu.

“Chín tám phần có thể nói như thế này, chỉ cần nội bộ Đại Chu không sụp đổ. Một hoàng triều bất diệt hoàn chỉnh, không phải là nơi Yêu tộc có thể công phá.”

Vì thế, cho dù là có không tình nguyện chấp nhận như thế nào, con đường này cũng là không khả thi.

Thứ hai, là bởi vì hắc ám xâm nhập.

Đúng như lúc trước Diệp Ninh nói, muốn sống sót không chỉ có Nhân tộc, còn có Yêu tộc. Mặc dù thù hận giữa Yêu tộc và Nhân tộc sâu như biển.

Nhưng mà mục đích muốn tiếp tục sống tiếp, là giống nhau.

Người đời không đứng ở góc độ của Nhân tộc, chỉ là cảm thấy Yêu tộc tuyệt đối không thể nào liên thủ với Nhân tộc, nhưng nếu như đứng ở góc độ của Yêu tộc, có thể phát hiện một điểm, đó chính là thật ra Yêu tộc căn bản không có lựa chọn.

Nhân tộc còn có thể lựa chọn, nhưng Yêu tộc không thể.

Phong ấn của mười vạn ngọn núi đang không ngừng yếu đi, Yêu tộc sắp xuất thế. Đối với Yêu tộc mà nói, điều này rất kích động nhiệt huyết.

Chương 908: Minh nguyệt kỷ thời hữu 2

Nhưng đối với Yêu Hoàng mà nói, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu. Đi ra khỏi mười vạn ngọn núi, tất cả sẽ có thể tốt sao?

Đầu tiên, Yêu tộc rời khỏi thế giới quá lâu, bọn họ nhất định phải thích nghi. Tiếp đó, ít nhất cũng phải có một nơi để sống đúng không.

Giết về Cửu Châu nhất định là lựa chọn tốt nhất, nhưng mà hiện tại có quốc vận Đại Chu bảo vệ, vùng đất Cửu Châu đã giống như pháo đài bằng thép, không phải là nơi bọn họ có thể đánh chủ ý lên.

Cuối cùng, cố gắng vô số năm, cuối cùng hoàn thành tâm nguyện của tổ tiên, thành công rời khỏi cái lồng giam mười

vạn ngọn núi, Yêu tộc thật sự cam tâm biến mất ở trong hắc ám xâm nhập sao?

Nhân tộc tốt xấu gì cũng hưởng thụ nhiều năm như thế, nhưng Yêu tộc thì sao? Bọn họ mới vừa ra khỏi nhà lao.

Kết quả ngươi nói với ta, thế giới sắp hủy diệt rồi? Ừm?

Đây không phải là nói đùa?

Đây không phải là nói đùa.

Hiện thực chính là tàn khốc như thế.

An Nhiên thân là Yêu Hoàng, những vấn đề này đều là chuyện nàng ta bắt buộc phải suy nghĩ, vì thế dọc đường đi, thật ra nàng ta cũng không hoàn toàn nhàn rỗi, nàng ta cũng đang suy nghĩ, con đường của Yêu tộc là cái gì.

Nhưng cuối cùng, lại không tìm được đáp án. Vấn đề này, không có câu trả lời.

Nhưng mà bây giờ, Diệp Ninh cho Yêu tộc một lựa chọn. Lựa chọn này, cũng là lựa chọn duy nhất của Yêu tộc.

Trên đời này ngoại trừ Diệp Ninh, không có người nào sẽ cho Yêu tộc lựa chọn, bởi vì ở trong mắt của bọn họ, Yêu tộc là kẻ địch, là đối thủ, là kẻ thù sống chết không đội trời chung.

Nhưng chỉ có Diệp Ninh, mới nói ra tội nghiệt có lớn như thế nào đi chăng nữa, chịu giày vò nhiều năm như vậy, cũng nên xóa sạch hết rồi. Hắn còn nhắc đến không công bằng.

Đúng thế, trận đại chiến thời kỳ thượng cổ đó, Yêu tộc và Nhân tộc liên thủ. Thậm chí Yêu tộc còn là chủ lực.

Nếu như không có sự cống hiến của Yêu tộc, làm sao có thể đối kháng được với bóng của thế giới hắc ám? Nhưng kết quả thì sao?

Một mình Nhân tộc hưởng lợi,

Yêu tộc thì sụp đổ tan rã, thiếu chút nữa diệt tộc. Nghĩ như thế, có thế nào cũng là không công bằng. Nhìn lại bản thân mình, là một loại cản chất vĩ đại. Loại bản chất này, từ trước đến nay An Nhiên chưa bao giờ nhìn thấy. Ít nhất nội bộ Yêu tộc không có.

Đương nhiên Yêu tộc cũng từng phạm sai lầm, nhưng mà bản thân bọn họ sẽ không cảm thấy, càng sẽ không thừa nhận. Tuy trong lòng, có lẽ là đã mặc nhận.

Đây chính là bản tính.

Nhưng Yêu tộc, lại có loại bản chất vĩ đại này.

"Nếu như ngươi tặng cho Yêu tộc một cơ hội duy nhất, vậy thì bản Hoàng, sẽ không để cho ngươi lạnh lòng!"

An Nhiên lẩm bẩm trong lòng.

Nàng ta nằm ở trên người Diệp Ninh, nhìn thấy điểm sáng của nhân tính ở trên người hắn. Cũng nhìn thấy tương lai của Yêu tộc.

Có lẽ, đây chính là nhân quả.

Thời kỳ thượng cổ, Yêu tộc bởi vì Nhân tộc suy tàn.

Đến bây giờ, có lẽ Yêu tộc lại bởi vì Nhân tộc, mà tìm lại được sự sống.

Xe ngựa dưới sự điều khiển của Nam Cung Lương Nhân, tốc độ chạy rất nhanh. Khi hắn muốn đi vội vàng, vậy thì bao nhiêu sông núi, cũng đều nằm ở dưới chân.

Rất nhanh, đã đến Tính Châu.

Xe ngựa không dừng lại, trực tiếp chạy thẳng về phía phủ Châu Mục Tấn Dương. Trên đường đi, không có bất kỳ lính canh nào ra ngăn cản.

Bởi vì Huyên Huyên không một tiếng động treo một ký hiệu ở trên xe ngựa. Đây là ký hiệu của Viện giám sát.

Hơn nữa không phải là ký hiệu bình thường của Viện giám sát, chỉ có Giám Chính, mới là loại ký hiệu hình kiếm màu đen. Nhìn thấy ký hiệu này, đại biểu cho một chuyện, Giám Chính Viện giám sát đến rồi!

Ở Tính Châu, danh tiếng của Diệp Ninh là cao nhất.

Đương nhiên, trước toàn thiên hạ, hắn cũng có danh tiếng rất cao. Nhưng Tính Châu thì khác.

Dù sao nơi duy nhất hắn chủ chính một phương, chính là Tính Châu, dưới sự quản lý của hắn, Tính Châu có thể nói là thay

đổi từng ngày, sức mạnh của tân chính, lão bách tính Tính Châu là người đầu tiên cảm nhận được.

Mà vô số ý tưởng tuyệt vời liên quan đến cải cách, những thứ có lợi cho sinh kế của người dân, đều là bắt nguồn từ vùng đất Tính Châu, sau đó mới truyền khắp thiên hạ. Có thể không khoa trương mà nói như thế này.

Nếu như Diệp Ninh muốn tạo phản. Chỉ cần chiêu mộ binh ở Tính Châu.

Trên có lão nhân bảy mươi tuổi, dưới có trẻ nhỏ mười tuổi, sợ rằng đều sẽ không do dự gì mà hưởng ứng.

Bọn họ sẽ không quan tâm bản thân làm cái gì, chỉ cần là mệnh lệnh của Diệp Ninh, bọn họ đều sẽ đồng ý vô điều kiện. Đương nhiên, Diệp Ninh sẽ không làm như thế.

Sở dĩ hắn có danh tiếng cao, cũng chính là bởi vì mọi người tin tưởng, hắn sẽ không làm ra được loại chuyện này, một khi hắn làm như thế, hình tượng của hắn sẽ sụp đổ.

Ở Tính Châu, Diệp Ninh rất được yêu thích, tượng khắc, tranh vẽ hắn, có thể nhìn thấy ở khắp nơi. Nhưng người được yêu thích không chỉ có hắn.

Chương 909: Minh nguyệt kỷ thời hữu 3

Còn có Thái Hướng Cao.

Năm đó sau khi Diệp Ninh rời đi, giao vị trí Châu Mục Tính Châu, cho Thái Hướng Cao. Điều này nhìn có vẻ rất lớn gan.

Bởi vì Thái Hướng Cao quá trẻ tuổi.

Đương nhiên, Diệp Ninh cũng rất trẻ, chỉ có điều nhìn những chuyện lớn mà Diệp Ninh làm, điều này đủ để khiến cho mọi người bỏ qua vấn đề tuổi tác của hắn. Nhưng Thái Hướng Cao vẫn là có khác biệt.

Tuy hắn ta là người ở bên cạnh Diệp Ninh, cũng lập được không ít công lao. Nhưng mà dưới ánh sáng của Diệp Ninh, Thái Hướng Cao hiện ra có chút ảm đạm.

Phải biết rằng, lúc trước Thái Hướng Cao chỉ là một quan lại trung cấp ở Viện giám sát, điều này vốn dĩ đã có chút khác

thường, hiện tại, thế mà lại trực tiếp chủ chính một phương.

Nếu như hắn ta là một Thái Thú, chưởng quản một quận, vậy thì thật ra còn tạm được, nể mặt Diệp Ninh, không có người nào có nghi vấn gì. Nhưng Thái Hướng Cao không làm Thái Thú, hắn ta làm Châu Mục.

Cái gọi là Châu Mục, vùng đất một châu, trên dưới toàn bộ, đều do người này quyết định. Đây là quan lớn ở biên cương!

Trẻ tuổi như thế, lúc trước còn chưa có kinh nghiệm chủ chính, thế mà trong chớp mắt đã trèo lên hàng ngũ quan lại cao nhất của Đại Chu, điều này làm sao có thể không khiến cho người khác đỏ mắt.

Không có người nào dám đố kỵ, công kích Diệp Ninh, bởi vì Diệp Ninh là Thánh Nhân tương lai. Nhưng mà Thái Hướng Cao thì khác.

Trong bóng tối, có vô số người đang nhìn chằm chằm vào Thái Hướng Cao, trong chuyện này chưa chắc đã có ác ý gì, có thể chỉ là không phục, nhưng điều này đúng thật là đã mang đến cho Thái Hướng Cao áp lực rất lớn.

Nhưng Thái Hướng Cao không dừng lại.

Hắn ta không hề cô phục kỳ vọng của Diệp Ninh.

Chủ chính Tính Châu, hắn ta chưa bao giờ xảy ra sai sót, Tính Châu đã trở thành nơi giàu có nhất của Đại Chu, cũng là châu có lòng người đồng tâm nhất.

Lúc đầu một châu huyện nghèo khổ biên giới, vậy mà hiện tại đã trở thành "ngôi sao" của Đại Chu. Chuyện này tuyệt đối có một phần công lao của Thái Hướng Cao.

Vì thế, Thái Hướng Cao hoàn toàn trở thành đại biểu quan lại trẻ tuổi nhưng xuất sắc nhất của Đại Chu.

Hắn ta dùng hành động thực tế của bản thân mình, khiến cho tất cả đồng liêu ngậm miệng, cũng khiến cho các bách tính công nhận.

Có không ít người đều đang âm thầm cảm khái, Diệp Ninh là một quái vật, Thái Hướng Cao cũng là một quái vật, người bên cạnh hắn, lẽ nào đều là quái vật sao. Xe ngựa của Diệp Ninh vừa mới đi vào phủ Châu Mục, Thái Hướng Cao đã đứng đợi

ở cửa rồi. Diệp Ninh kéo rèm xe ngựa lên, lập tức nhìn thấy Thái Hướng Cao

“Thái Huynh.”

Hắn cười.

Bản thân hắn ở thế giới này, không có nhiều bạn bè, Thái Hướng Cao tuyệt đối được tính là một người. Tuy đồ xấu xa này, ngay từ đầu đã đâm sau lưng hắn rất nhiều lần. Nhưng chuyện nào ra chuyện đó.

Thái Hướng Cao cùng với Diệp Ninh vào năm ra bắc, một đường trải qua bao mưa gió, cuối cùng vẫn là có địa vị khác biệt.

“Diệp huynh.”

Thái Hướng Cao cười lớn.

Hai người không xưng quan chức, đã lâu không gặp, nhưng lại không có cảm giác xa cách, cho dù là có, cũng đã dần dần tiêu tán ở trong tiếng cười đó. Tất cả, vẫn giống như như lúc ban đầu vậy.

Uống xong ba vòng rượu, ăn vài món ăn. Thái Hướng Cao dừng đũa, nói.

“Diệp huynh vẫn là giống như lúc đầu, phong độ phiên phiên, khiến cho người khác ghen tị.”

Thái Hướng Cao tự cho rằng bản thân cũng xem như là đẹp trai, nhưng mà cũng phải là nhìn so với ai.

Tên Diệp Ninh này, vẻ ngoài anh tuấn, khí chất lại nho nhã như thế, đúng thật là trung tâm của mọi người, so sánh với ai cũng đều có thể hạ thấp đối phương xuống.

“Ngược lại là Thái huynh, dường như có chút biến hóa.”

Diệp Ninh có chút cảm khái.

Thái Hướng Cao thay đổi khá nhiều.

Lúc đầu, Thái Hướng Cao đạt trạng nguyên, trên người còn có mấy phần non nớt điên cuồng, dáng mạo cũng là thư sinh mặt trắng.

Nhưng mà bây giờ, rõ ràng hắn ta đã gầy rồi, đen đi, còn mọc râu, nhìn có vẻ nhan sắc giảm đi không ít, nhưng mà đôi mắt lại sáng hơn ngày trước rất nhiều.

“Ha ha ha, ta tuổi còn trẻ, tiếp nhận Châu Mục, dù sao vẫn là có chút khiến cho người khác không phục, vì thế mới để râu, như thế sẽ khiến cho mọi người bất giác bỏ qua tuổi tác của ta.”

Thái Hướng Cao sờ sờ râu của mình, cười nói.

“Chí khí không nằm ở tuổi tác cao, tên của huynh là Hướng Cao, trời sinh đã là bay về nơi cao, chuyện tân chính, trong trời đất này ngoại trừ ta, cũng chỉ có huynh hiểu ta nhất, vị trí Châu Mục này, nhất định phải là của huynh, người khác không phục, không thể thay đổi được cái gì, tất cả đều dùng thành tích để nói chuyện, cho dù không để râu, ta nghĩ cũng không có người nào dám nói nhiều cái gì về Thái huynh.”

Diệp Ninh cười nói.

Một vài truyền thống cũ, tư tưởng cũ, hắn ghét cay ghét đắng. Tân chính, cũng chính là thay đổi điểm này.

Chương 910: Minh nguyệt kỷ thời hữu 4

Quan lại Tính Châu chủ trì tân chính, phần lớn đều là người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi, có nhiệt huyết, có tình cảm mãnh liệt, có nghị lực, có lòng hiếu kỳ chấp nhận những sự việt mới, cũng có quyết tâm muốn đương đầu với khó khăn. Nếu như dùng những lão đầu già cỗi thâm trầm đó, làm sao có thể có lại cảnh tượng thay đổi từng ngày như vậy.

Lúc đầu hắn nâng đỡ Thái Hướng Cao thượng vị, chính là muốn gửi ra tín hiệu này. Đất rộng mênh mông, ta làm chủ thăng trầm!

Thái Hướng Cao cười cười, không nói nhiều gì thêm.

Diệp Ninh nói ra thì nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế, trải nghiệm của hắn nhất định không dễ dàng. Nhưng điều này khiến cho Thái Hướng Cao cảm thấy ngọt như ăn mật.

Bởi vì hắn ta chưa từng nghĩ đến, có một ngày, thế mà bản thân lại có thể trở thành quan lớn biên cương. Trạng nguyên?

Nói ra thì phong quang, nhưng các triều đại trước đây, trạng nguyên có thể ngồi lên vị trí này, có thể có được mấy người?

Mới bắt đầu Diệp Ninh đã trải sẵn con đường này cho hắn ta, vừa mới đến Tính Châu, đã để cho hắn ta cố ý tiếp xúc với dân gian, sau này, lại là một đường quy hoạch, để cho hắn ta tham dự vào mỗi một chuyện ở đây.

Phần khổ tâm này, làm sao Thái Hướng Cao có thể không biết? Vì thế hắn ta nhất định phải lập ra thành tích.

Đây là hồi báo đối với sự tín nhiệm của Diệp Ninh.

Đương nhiên, những lời này không nhất thiết phải nói ra ngoài.

Thái Hướng Cao sẽ chỉ ghi nhớ ở trong lòng, mà không cố ý nói ra để cảm động, như thế hiện ra có chút quá giả rồi. Sau một hồi nói chuyện, Diệp Ninh có chút tò mò.

“Lẽ nào Thái huynh không biết chuyện ta muốn đi mười vạn ngọn núi sao?”

Thái Hướng Cao vẫn cười như trước, nói.

“Sao lại không biết? Bệ hạ đoán được Diệp huynh có thể sẽ đến Tính Châu, vì thế đã sớm truyền ý chỉ đến đây, lệnh cho ta nhất định phải ngăn cản Diệp huynh, nếu như không khuyên được, cũng phải khiến cho Diệp huynh đi đến kinh thành một chút.”

Diệp Ninh có chút tò mò.

“Nếu đã như thế, vì sao không nói?”

Thái Hướng Cao lắc đầu, cười khổ nói.

“Còn nói cái gì mà nói, ta nói rồi, thì có tác dụng sao?”

Hai người nhìn nhau, sau đó cùng nâng ly lên.

“Đúng thế, nói rồi có tác dụng sao.”

Thái Hướng Cao quá hiểu Diệp Ninh.

Ngay từ lúc bắt đầu, Thái Hướng Cao khuyên Diệp Ninh cũng không biết bao nhiêu lần, nhưng chỉ cần Diệp Ninh đưa ra

quyết định, vậy thì không thể nào thay đổi, điểm này không có người nào so với hắn càng rõ ràng hơn. Vì thế hắn ta không cần phải lãng phí nước bọt.

Lần này cửu biệt trùng phùng, cũng là một cuộc chia tay mới, nhắc những chuyện này, sẽ chỉ phá hoại bầu không khí. Bóng đêm bao trùm, dường như bên ngoài có tiếng ồn ào truyền đến.

Mặc Ly nằm ở trên mái nhà, nhìn bên ngoài, rất vui vẻ.

“Ca ca, bên ngoài rất náo nhiệt.”

Náo nhiệt?

Diệp Ninh cau mày lại.

“Sợ rằng Diệp huynh đã quên rồi, hôm nay, là Trung Thu.”

Thái Hướng Cao cười nhẹ một tiếng.

“Tết Trung Thu, hoa đẹp trăng tròn, bách tính Tấn Dương, đang ăn mừng, Diệp huynh đến sớm còn không bằng đến đúng lúc, hay là cùng nhau ra ngoài đi dạo đi?”

Đương nhiên Diệp Ninh đồng ý.

Hắn dẫn theo Mặc Ly đang hoan hô vui mừng, ôm lấy hồ ly nhỏ trong mắt đang tràn ngập tò mò, đi ở bên ngoài.

Tết Trung Thu, rất đông người, có người ngắm trăng, có người ăn bánh, chơi hoa đăng, thưởng thức hoa quế, lấy hoa quế ngâm rượu. Toàn bộ thành Tấn Dương, xe ngựa tấp nập, trăm hoa đua nở, tạo nên cảnh tượng phồn hoa.

“Cho dù là kinh thành, cũng chưa chắc có được cảnh tượng phồn hoa như Tấn Dương.”

Thái Hướng Cao cảm khái một tiếng. Lập tức trên mặt nổi lên vệt đỏ.

Đây là thành quả của Diệp Ninh, cũng là của hắn.

Có thể nhìn thấy được loại cảnh tượng này, cho dù là chết, cũng xứng đáng. Bọn họ leo lên lầu xem cảnh.

Tòa lầu cao này, có không ít văn nhân mặc khách tập trung ở đây. Lễ hội như thế, cảnh tượng phồn hoa như thế, đương nhiên không thiếu được việc uống rượu ca hát.

“Diệp huynh, đã lâu không làm thơ rồi, hay là làm một bài đi.”

Thái Hướng Cao nói.

Diệp Ninh bất giác muốn từ chối.

Sau đó nhìn thấy sự mong chờ trong mắt của Thái Hướng Cao. Trong mắt hai tiểu nha đầu nhìn hắn cũng sáng ngời.

Hắn cúi đầu, nhìn cảnh tượng phồn hoa rực rỡ ở bên ngoài, rồi lại nghĩ đến cảnh tượng hoang tàn đổ nát khi mới bắt đầu đến Tấn Dương, trong lòng cũng có chút cảm khái.

Lời từ chối bị hắn cứng rắn nuốt lại vào trong, gật đầu, nói.

"Được."

Hắn chắp tay sau lưng, đi về phía trước mấy bước.

Văn nhân mặc khách ở bên cạnh, dường như cảm nhận được điều gì đó, bất giác nhìn hắn, rồi nhường ra một con đường cho hắn.

"Minh nguyệt kỷ thời hữu."

"Bả tửu vấn thanh thiên."

Diệp Ninh chậm rãi đọc.

Thái Hướng Cao ở bên cạnh, đã sớm cầm lấy bút, bắt đầu viết lại.

"Bất tri thiên thượng cung khuyết."

"Kim tịch thị hà niên."

Nét mực còn chưa khô, tài khí đã dâng trào.

Chương 911: Nhảy Chương

Chương bị nhảy, nội dung liền mạch

Chương 910: Minh nguyệt kỷ thời hữu 4

Quan lại Tính Châu chủ trì tân chính, phần lớn đều là người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi, có nhiệt huyết, có tình cảm mãnh liệt, có nghị lực, có lòng hiếu kỳ chấp nhận những sự việt mới, cũng có

quyết tâm muốn đương đầu với khó khăn. Nếu như dùng những lão đầu già cỗi thâm trầm đó, làm sao có thể có lại cảnh tượng thay đổi từng ngày như vậy.

Lúc đầu hắn nâng đỡ Thái Hướng Cao thượng vị, chính là muốn gửi ra tín hiệu này. Đất rộng mênh mông, ta làm chủ thăng trầm!

Thái Hướng Cao cười cười, không nói nhiều gì thêm.

Diệp Ninh nói ra thì nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế, trải nghiệm của hắn nhất định không dễ dàng. Nhưng điều này khiến cho Thái Hướng Cao cảm thấy ngọt như ăn mật.

Bởi vì hắn ta chưa từng nghĩ đến, có một ngày, thế mà bản thân lại có thể trở thành quan lớn biên cương. Trạng nguyên?

Nói ra thì phong quang, nhưng các triều đại trước đây, trạng nguyên có thể ngồi lên vị trí này, có thể có được mấy người?

Mới bắt đầu Diệp Ninh đã trải sẵn con đường này cho hắn ta, vừa mới đến Tính Châu, đã để cho hắn ta cố ý tiếp xúc với dân gian, sau này, lại là một đường quy hoạch, để cho hắn ta tham dự vào mỗi một chuyện ở đây.

Phần khổ tâm này, làm sao Thái Hướng Cao có thể không biết? Vì thế hắn ta nhất định phải lập ra thành tích.

Đây là hồi báo đối với sự tín nhiệm của Diệp Ninh.

Đương nhiên, những lời này không nhất thiết phải nói ra ngoài.

Thái Hướng Cao sẽ chỉ ghi nhớ ở trong lòng, mà không cố ý nói ra để cảm động, như thế hiện ra có chút quá giả rồi. Sau một hồi nói chuyện, Diệp Ninh có chút tò mò.

“Lẽ nào Thái huynh không biết chuyện ta muốn đi mười vạn ngọn núi sao?”

Thái Hướng Cao vẫn cười như trước, nói.

“Sao lại không biết? Bệ hạ đoán được Diệp huynh có thể sẽ đến Tính Châu, vì thế đã sớm truyền ý chỉ đến đây, lệnh cho ta nhất định phải ngăn cản Diệp huynh, nếu như không khuyên được, cũng phải khiến cho Diệp huynh đi đến kinh thành một chút.”

Diệp Ninh có chút tò mò.

“Nếu đã như thế, vì sao không nói?”

Thái Hướng Cao lắc đầu, cười khổ nói.

“Còn nói cái gì mà nói, ta nói rồi, thì có tác dụng sao?”

Hai người nhìn nhau, sau đó cùng nâng ly lên.

“Đúng thế, nói rồi có tác dụng sao.”

Thái Hướng Cao quá hiểu Diệp Ninh.

Ngay từ lúc bắt đầu, Thái Hướng Cao khuyên Diệp Ninh cũng không biết bao nhiêu lần, nhưng chỉ cần Diệp Ninh đưa ra quyết định, vậy thì không thể nào thay đổi, điểm này không có người nào so với hắn càng rõ ràng hơn. Vì thế hắn ta không cần phải lãng phí nước bọt.

Lần này cửu biệt trùng phùng, cũng là một cuộc chia tay mới, nhắc những chuyện này, sẽ chỉ phá hoại bầu không khí. Bóng đêm bao trùm, dường như bên ngoài có tiếng ồn ào truyền đến.

Mặc Ly nằm ở trên mái nhà, nhìn bên ngoài, rất vui vẻ.

“Ca ca, bên ngoài rất náo nhiệt.”

Náo nhiệt?

Diệp Ninh cau mày lại.

“Sợ rằng Diệp huynh đã quên rồi, hôm nay, là Trung Thu.”

Thái Hướng Cao cười nhẹ một tiếng.

“Tết Trung Thu, hoa đẹp trăng tròn, bách tính Tấn Dương, đang ăn mừng, Diệp huynh đến sớm còn không bằng đến đúng lúc, hay là cùng nhau ra ngoài đi dạo đi?”

Đương nhiên Diệp Ninh đồng ý.

Hắn dẫn theo Mặc Ly đang hoan hô vui mừng, ôm lấy hồ ly nhỏ trong mắt đang tràn ngập tò mò, đi ở bên ngoài.

Tết Trung Thu, rất đông người, có người ngắm trăng, có người ăn bánh, chơi hoa đăng, thưởng thức hoa quế, lấy hoa quế ngâm rượu. Toàn bộ thành Tấn Dương, xe ngựa tấp nập, trăm hoa đua nở, tạo nên cảnh tượng phồn hoa.

“Cho dù là kinh thành, cũng chưa chắc có được cảnh tượng phồn hoa như Tấn Dương.”

Thái Hướng Cao cảm khái một tiếng. Lập tức trên mặt nổi lên vệt đỏ.

Đây là thành quả của Diệp Ninh, cũng là của hắn.

Có thể nhìn thấy được loại cảnh tượng này, cho dù là chết, cũng xứng đáng. Bọn họ leo lên lầu xem cảnh.

Tòa lầu cao này, có không ít văn nhân mặc khách tập trung ở đây. Lễ hội như thế, cảnh tượng phồn hoa như thế, đương nhiên không thiếu được việc uống rượu ca hát.

“Diệp huynh, đã lâu không làm thơ rồi, hay là làm một bài đi.”

Thái Hướng Cao nói.

Diệp Ninh bất giác muốn từ chối.

Sau đó nhìn thấy sự mong chờ trong mắt của Thái Hướng Cao. Trong mắt hai tiểu nha đầu nhìn hắn cũng sáng ngời.

Hắn cúi đầu, nhìn cảnh tượng phồn hoa rực rỡ ở bên ngoài, rồi lại nghĩ đến cảnh tượng hoang tàn đổ nát khi mới bắt đầu đến Tấn Dương, trong lòng cũng có chút cảm khái.

Lời từ chối bị hắn cứng rắn nuốt lại vào trong, gật đầu, nói.

“Được.”

Hắn chắp tay sau lưng, đi về phía trước mấy bước.

Văn nhân mặc khách ở bên cạnh, dường như cảm nhận được điều gì đó, bất giác nhìn hắn, rồi nhường ra một con đường cho hắn.

“Minh nguyệt kỷ thời hữu.”

“Bả tửu vấn thanh thiên.”

Diệp Ninh chậm rãi đọc.

Thái Hướng Cao ở bên cạnh, đã sớm cầm lấy bút, bắt đầu viết lại.

“Bất tri thiên thượng cung khuyết.”

“Kim tịch thị hà niên.”

Nét mực còn chưa khô, tài khí đã dâng trào.

Chương 912: Minh nguyệt thiên lý ký tương tư

Trong tòa lầu cao, tài khí như thác nước, trực tiếp xông thẳng lên trời.

Khoảnh khắc đó, nó trở thành nơi rực rỡ nhất của thành Tấn Dương!

Thái Hướng Cao viết mấy câu, dị tượng đã xuất hiện rồi, tài khí cũng không đè ép được. Nhưng mà Thái Hướng Cao hoàn toàn không có bất kỳ dao động nào.

Bởi vì người này là Diệp Ninh.

Đối với Diệp đại nhân thơ từ thượng tuyệt mà nói, có loại phát huy này, chẳng qua chỉ là một màn trình diễn mà thôi.

Thái Hướng Cao cũng không phải lần đầu tiên chép lại thơ cho Diệp Ninh, loại chuyện này trải qua nhiều rồi, cũng sẽ quen. Nhưng lần này rốt cuộc là viết từ gì vậy… Tài khí này, nói thật có chút kinh người.

Trong lúc mơ hồ, Thái Hướng Cao có một loại dự cảm, bài thơ lần này mà Diệp Ninh làm, sợ rằng sẽ lại làm mới nhận thức của mọi người rồi.

Minh nguyệt kỷ thời hữu.

Bả tửu vấn thanh thiên.

Bất tri thiên thượng cung khuyết, kim tịch thị hà niên.

Mới mấy câu, tài khí đã xông thẳng lên trời, thế mà lại khiến cho màn đêm tan biến, khiến cho khu vực này sáng rực như bàn ngày, như mộng như ảo, làm người khác đau lòng.

“Tài khí sáng như ban này, đúng thật là khó tin!”

Rốt cuộc tài khí phải mạnh mẽ như thế nào, mới có thể thắp sáng đêm tối? Bọn họ không biết.

Bọn họ muốn có được đáp án.

Vì thế không kìm được, nhìn về phía phương hướng lầu cao.

Đám đông dâng trào, giống như là những tín đồ tôn thờ thần, đang dần dần đến gần.

Diệp Ninh đứng ở trên cao, nhìn đám đông tấp nập, xe ngựa như nước, đèn hoa rực rỡ, cảnh tượng phồn hoa thịnh vượng này, cho dù là hắn, cũng có chút say mê. Hắn phảng phất như là đang nhìn thấy Đại Đường thịnh thế, lại giống như ở đây cuối cùng cũng tìm được mấy phần bầu không khí quen thuộc của kiếp trước. Vì thế hắn chắp tay sau lưng, tiếp tục đọc.

"Ngã dục thừa phong quy khứ, Hựu khủng quỳnh lâu ngọc vũ, Cao xứ bất thắng hàn, Khởi vũ lộng thanh ảnh, Hà tự tại nhân gian."

Đôi mắt Thái Hướng Cao phát sáng, trong lòng hắn run lên.

Cảm giác càng ngày càng rõ ràng hơn.

Bài thơ này, bài thơ này, tuyệt đối là đại tác phẩm chấn động cổ kim!

Hắn ta hoàn toàn không ngờ được, Diệp Ninh đã lâu không làm thơ, không làm văn, vừa mới làm, lại kinh người như thế.

Trong lòng hắn ta run lên, bút ở trong tay cũng theo thế mà run rẩy, nhưng mà những chữ viết ra, lại từng chữ từng chữ vững vàng. Giống như trong bóng tối có một cỗ sức mạnh đang thao túng hắn ta.

Bùm!

Tối nay là Trung Thu, trăn sáng trên cao, tròn giống như đĩa ngọc.

Cảnh này bầu không khí này, trăng sáng giống như là được phóng đại lên vô số lần, trong chớp mắt đã kéo gần khoảng cách với thế giới con người. Mọi người có thể nhìn thấy, trong trăng sáng, dường như có hai con người nhỏ nhỏ xuất hiện.

Một người tay áo dài đang múa, là tiên tử của Nguyệt Cung, đang nhảy múa. Mà một người khác, hào hoa phong nhã, đang cúi đầu niệm đọc.

Người đó chính là đang đọc "Minh nguyệt kỷ thời hữu."

Khi giọng nói được truyền đến.

Toàn bộ người của Tấn Dương, đều nghe rất rõ ràng, cho dù thanh âm không lớn. Vì thế rất nhiều người trở nên vội vàng.

“Đây là giọng nói của ai?”

“Giọng nói này có chút quen tai?”

“Đây là giọng nói của Diệp đại nhân!”

Cuối cùng có người phản ứng lại.

Diệp Ninh từng trị chính ở Tấn Dương, để lại ấn tượng sâu sắc cho rất nhiều người, giọng nói của hắn, mọi người sẽ không bao giờ quên. Tiếng đọc sách ở Nguyệt Cung, giọng nói phát ra, ít nhất ngữ khí có sáu bảy phần giống với Diệp Ninh.

“Chính là Diệp đại nhân!”

Cuối cùng có người nhìn thấy Diệp Ninh đang đứng trên lầu cao. Vì thế tiếng reo hò bắt đầu vang dội.

Ở trong tòa thành thị này, Diệp Ninh có danh tiếng cao không ai so sánh được. Trong chớp mắt người đọc sách cảm thấy chuyện này là điều đương nhiên.

“Hóa ra là Diệp đại nhân làm thơ, thảo nào lại dẫn động dị tượng như thế.”

Mỹ nhân nhảy múa dưới ánh trăng, tiếng đọc thơ của thư sinh, rõ ràng đều là một loại dị tượng. Mà loại dị tượng này không chỉ tồn tại trên bề mặt, còn khiến cho mọi người nhìn thấy thắng cảnh.

Có rất nhiều người trầm mê ở trong cảnh tượng mà bài thơ này miêu tả, bị những câu thơ tuyệt đẹp mỹ diệu này làm cho chấn động.

Bọn họ bị ý cảnh này lây nhễm, giống như là được chắp thêm đôi cánh, theo gió bay lên, cả người đều bồng bềnh. Mà lúc này, Diệp Ninh tiếp tục đọc.

“Chuyển chu các, Đê ỷ hộ, Chiếu vô miên, Bất ưng hữu hận, Hà sự trường hướng biệt thời viên?”

“Nhân hữu bi, hoan, ly, hợp. Nguyệt hữu âm, tình, viên, khuyết. Thứ sự cổ nan toàn.

“Đãn nguyệt nhân trường cửu, Thiên lý cộng thiền quyên.”

Vào khoảnh khắc câu cuối cùng được viết ra, tất cả các chữ không kịp chờ đợi bay ra ngoài. Bọn chúng tinh nghịch nhảy múa ở trong không trung, toát ra ánh sáng màu trắng như ngọc, giống như tinh linh vậy.

Mà tài khí vốn dĩ đang không ngừng dâng trào, càng là hình thành một đạo chùm sáng cực lớn, chìm sánh này, liên kết với trăng sáng, phảng phất như trực tiếp kéo thẳng vào mặt trăng.

Chương 913: Minh nguyệt thiên lý ký tương tư 2

Đến gần mặt trăng, càng ngày càng gần. Ánh sáng trăng lạnh lẽo đổ xuống bao trùm lên người Diệp Ninh, giống như khoác lên một tầng áo trăng màu trắng.

Sau đó, ánh trăng tiếp tục chiếu xuống, bao trùm toàn bộ lầu các, cả con phố, cả khu nội thành, cuối cùng, là toàn bộ tòa thành.

Tất cả mọi người đều tắm trong ánh trăng, nếu như lúc này có người đứng từ trên cao nhìn xuống thành Tấn Dương, nhất định sẽ cho rằng tòa thành này là tiên cảnh, nhân gian làm sao có mỹ cảnh như thế được.

“Hay cho đãn nguyệt nhân trường cửu, Thiên lý cộng thiền quyên!”

Có người cảm động vì điều này, trong lòng có được an ủi.

Đây là một lời chúc tốt đẹp.

Không ngừng lặp lại từng câu thơ này, phảng phất như có thể khiến cho người khác quên đi phiền não, quên đi ưu phiền trước mắt, quên đi những thứ xấu xa của thế gian này.

“Đây là một bài thơ truyền thế!”

“Bài thơ này xuất hiện, sau này Tết Trung Thu, ai cũng không cần làm thơ nữa.”

“Bài thơ này xuất hiện, không còn thơ Trung Thu nữa!”

Có không ít lão học cứu gật gù đắc ý, vô cùng hưởng thụ.

Bọn họ không làm được bài thơ như thế, nhưng mà năng lực tán thưởng là vẫn có, biết bài thơ này đại biểu cho cái gì. Đây là một bài thơ truyền thế chân chính.

Bất luận là mười năm, trăm năm, ngàn năm, vạn năm, chỉ cần văn hóa không bị đoạn tuyệt, vậy thì bài thơ này, sẽ vĩnh viễn luôn phát ra ánh sáng rực rỡ.

"Bài thơ này… không thể đánh giá!"

Thái Hướng Cao nhìn hai tay run rẩy của mình, rồi lại nhìn tờ giấy trắng. Hắn ta biết loại tình huống vô cùng hiếm có xuất hiện rồi.

Bài thơ này có sức sống, loại sức sống này, vĩnh viễn đều là do con người ban cho, cảm ngộ ý cảnh trong bài thơ này, sau đó mới có thể có được sức sống.

Nhưng mà có một loại tình huống, chính là sau khi viết xong bài thơ này, vào khoảnh khắc bút dừng lại, mỗi một chữ, đều trực tiếp sống lại, giống như những chữ đang nhảy múa ở trên không trung kia.

Bọn chúng giống như là đã thật sự sống lại, có suy nghĩ của bản thân, nhảy múa, chơi đùa ở trên không trung. Khi mọi người ngẩng đầu nhìn nó, sẽ không kìm được mà lộ ra nụ cười.

Bởi vì bài thơ này, bản thân đã là một loại ý cảnh tốt đẹp.

"Đáng tiếc, hình như dị tượng ít hơn rồi."

Thái Hướng Cao có chút cảm khái, nhưng càng nhiều hơn là nghi hoặc.

Bài thơ này, nếu đã chấn động như vậy, vì sao chỉ có mấy dị tượng này? Tuy đã đủ kinh người rồi, nhưng đối với bài thơ này mà nói, hình như vẫn là không đủ.

Nhưng mà giây tiếp theo, hắn ta ý thức được, là bản thân mình nghĩ sai rồi.

"Không phải dị tượng ít, mà là ta còn chưa phát hiện…"

Đột nhiên Thái Hướng Cao bước nhanh hai bước, đến phía trước lầu cao, nhìn trăng sáng ở trên bầu trời, sau đó nước mắt rơi đầy mặt. Khoảnh khắc này, bi thương vô tận dâng lên trong lòng hắn ta.

Bởi vì hắn ta ở trong trăng sáng, nhìn thấy mẫu thân của mình. Con trai muốn báo hiếu mẹ nhưng mẹ lại không đợi.

Đây là đau đớn lớn nhất đời này của Thái Hướng Cao.

Khi hắn ta có năng lực chăm sóc mẫu thân, mẫu thân sinh ra hắn ta nuôi hắn ta, lại đã buông tay rời khỏi nhân thế, lần này rời đi, chính là vĩnh biệt. Nhưng mà hôm nay, Thái Hướng Cao ở trong trăng sáng, nhìn thấy thân ảnh mẫu thân của mình.

Bà giống như là vẫn còn sống vậy, mỉm cười với hắn ta.

Nụ cười này, trong chớp mắt đã sưởi ấm trái tim của Thái Hướng Cao. Hắn ta lau lau nước mắt, sau đó nhìn về phía tất cả mọi người.

Toàn thành im lặng, tất cả mọi người đều đang nhìn lên mặt trăng. Có người cười, có người rơi nước mắt, có người nhìn chằm chằm, có người không dám nhìn.

Mỗi một người, đều có thể nhìn thấy người mà bản thân mình muốn nhìn thấy ở trong ánh trăng. Trung Thu, vốn dĩ là ngày tết đoàn viên.

Nhưng mà núi cao sông dài, nhân sinh tại thế, vẫn luôn là thân bất do kỉ, nhưng hôm nay, bọn họ lại thông qua loại phương thức này, nhìn thấy người mà bản thân mình muốn nhìn thấy nhất.

Nếu như đã không còn ở trên đời này nữa, vậy thì đó là kỷ niệm. Nếu như còn ở trên thế gian này, vậy thì có thể nhìn thấy nhau.

Ví dụ người nào đó nhìn thấy thê tử của mình đã xa cách bấy lâu nay trong ánh trăng, mà dường như thê tử ở trong ánh trăng nhìn thấy người đó nở nụ cười, tâm tư ở trong lòng không nói nên lời.

“Đây là dị tượng gì? Có thể tìm ra nơi sâu nhất trong lòng người, khiến cho người khác nhìn thấy bóng dáng nơi sâu nhất trong lòng…”

“Đa tạ Diệp đại nhân, ta nằm mơ cũng không ngờ được, thế mà mình còn có thể nhìn thấy thê tử đã mất, không còn gì tiếc nuối nữa.”

“Ta nhìn thấy cha mẹ của ta…”

“Ta nhìn thấy ân nhân của ta, người đó vì cứu ta, hi sinh bản thân mình…”

“Ta nhìn thấy người yêu của mình, nàng cũng đang nhìn ta, hôm nay tuy rằng chúng ta cách xa ngàn dặm, nhưng mà lại giống như ở ngay trước mặt, đây cũng xem như là đoàn tụ rồi.”

Chương 914: Minh nguyệt thiên lý ký tương tư 3

Trong Tấn Dương, đều là giọng nói cảm khái. Nhưng không chỉ có Tấn Dương.

Mà là toàn thiên hạ.

Toàn bộ người Cửu Châu, bất luận là ai, cũng đều có thể nhìn thấy người mà bản thân mình muốn gặp nhất ở trong ánh trăng. Trong hoàng cung.

Cơ Minh Nguyệt nhìn ánh trăng, sắc mặt lộ ra thần sắc tự hào.

“Hắn lại làm thơ rồi.”

“Không có gì bất ngờ, đây nhất định là tác phẩm của Diệp Ninh.”

Cơ Minh Nguyệt chắc chắn điểm này, ngoại trừ Diệp Ninh ra, thiên hạ còn có ai có thể gây ra được động tĩnh lớn như thế? Bài thơ này, khiến cho lông mày nàng nhướng lên vì vui mừng.

Có ba nguyên nhân.

Thứ nhất, nàng cách ngàn vạn sông núi, nhìn thấy người mà bản thân mình muốn nhìn thấy nhất, đương nhiên không phải ai khác, chính là bản thân Diệp Ninh. Nàng nhìn thấy phong thái lúc này của Diệp Ninh.

Trong lòng vô cùng tự hào, đây chính là nam nhân của nàng.

Tài hoa của toàn thế giới, phảng phất như đều tập trung ở trên người một mình hắn.

Thứ hai, nàng biết, bây giờ Diệp Ninh vẫn còn an toàn.

Chuyện đến ngày hôm nay, có con rồi, ngược lại dã tâm của Cơ Minh Nguyệt cũng nhạt hơn. Mơ ước của nàng chỉ có một.

Nói lớn lên, gọi là quốc thái dân an. Nói nhỏ đi, chính là hai bên đều bình an.

Còn về phần nguyên nhân thứ ba, là tâm tư nhỏ đơn phương của nàng. Minh nguyệt kỷ thời hữu?

Nếu như ngươi muốn, Minh Nguyệt chính ở bên cạnh ngươi. Cơ Minh Nguyệt lẩm bẩm trong lòng.

Có lẽ khi Diệp Ninh làm bài thơ này chưa từng nghĩ đến nàng, nhưng mà tách hai chữ ra, chính là nàng. Có lẽ đây chính là duyên phận.

"Tài hoa của Diệp đại nhân, đúng là chấn động cổ kim, chỉ đáng tiếc, dường như hắn không quan tâm lắm con đường thơ từ, nếu không, cũng không đến mức chỉ có mấy bài thơ."

Tiêu Thiển Thiển ngoài mặt mỉm cười, trong lòng lại đang nhớ lại.

Thơ của Diệp Ninh có một loại ma lực, vẫn luôn có thể đánh thẳng vào tâm hồn.

Nàng ta sẽ không quên, cửa phòng của mình, chính là bị một bài "Y đới tiệm khoan dung bất hối, Vị y tiêu đắc nhân tiều tụy" của Diệp Ninh mở ra.

Cùng với việc gõ mở cửa phòng, có lẽ còn có cánh cửa trái tim của Tiêu Thiển Thiển.

"Hắn không muốn, ai có thể miễn cưỡng hắn chứ? Tỷ tỷ, tỷ nhìn thấy ai ở trong ánh trăng?"

Cơ Minh Nguyệt cười hỏi.

"Nhìn thấy mẫu thân của ta."

Tiêu Thiển Thiển nói như điều đương nhiên. Cơ Minh Nguyệt gật đầu, điều này rất hợp lý.

Mẫu thân của Tiêu Thiển Thiển rời khỏi nàng ta rất sớm. Nhớ thương mẫu thân, không có bất kỳ vấn đề gì. Chỉ là Cơ Minh Nguyệt sao có thể biết được.

Người mà Tiêu Thiển Thiển nhìn thấy được trong ánh trăng, với những gì Cơ Minh Nguyệt nhìn thấy, chính là một người.

“Diệp lang, ngươi làm sao biết được, đau đớn nhất trong thiên hạ, không phải là ta thích ngươi, ngươi không biết, mà là ta đến hai chữ thích này, cũng không thể nói ra ngoài…”

Trong lòng Tiêu Thiển Thiển vô cùng đau xót.

Theo cái nhìn của nàng ta, Cơ Minh Nguyệt rất may mắn.

Ít nhất, nàng có thể đứng trước mặt mình, quang minh chính đại thể hiện tình cảm với Diệp Ninh. Nhưng mà Tiêu Thiển Thiển, lại chỉ có thể tạo ra dáng vẻ giả vờ thơ ơ không để ý.

“Mỗi một người, đều có thể nhìn thấy người mà bản thân mình muốn nhìn thấy nhất ở trong ánh trăng?”

Tấn Dương.

Trên lầu các, một con hồ ly cúi đầu. An Nhiên không nhìn thấy bất kỳ người nào ở trong ánh trăng. Vì thế, nàng ta cảm thấy có chút bi ai.

Đời này của nàng ta, lẽ nào đến một người để nhớ thương cũng không có sao? Nàng ta được thai nghén ở trong một khối đá.

Ký ức đối với phụ mẫu, hoàn toàn bằng không.

Bắt đầu từ khi có ký ức đến nay, chính là Ngưu gia gia và các Yêu Vương chăm sóc nàng ta trưởng thành.

Bọn họ là trưởng bối, là người đối với An Nhiên tốt nhất, nhưng cuối cùng cũng không phải người thân, nên thiếu đi mấy phần hương vị. Mà nàng ta, những điều tiếp xúc được cũng rất ít, đương nhiên trong đầu cũng không có ký ức về phương diện tình yêu.

Vì thế ánh trăng trong mắt An Nhiên , chỉ là ánh trăng bình thường. Điều này khiến cho nàng ta có chút không hài lòng.

Bởi vì nàng ta nhìn thấy rất nhiều người, đều nhìn thấy đều dựa vào ánh trăng để gửi nhớ tương tư, hai người yêu thương nhau, quan tâm lẫn nhau, đều có thể thông qua ánh trăng nhìn thấy đối phương.

Nhưng mà nàng ta không có người nào cả.

“Lẽ nào vận mệnh của ta chính là cô độc, không có người thân, cũng không có người để nhớ mong sao?”

An Nhiên trầm mặc một lúc, lắc đầu.

“Thật ra như thế cũng tốt, không có lo lắng, sẽ không có sơ hở.”

“Còn về phần tình yêu, càng là không cần.”

“Thế gian này, có ai có thể xứng được với An Nhiên ta?”

Trong lòng An Nhiên nghĩ đến đây, bất ngờ nhìn thấy một bóng người, mạnh mẽ vô lý xông vào trong lòng nàng ta. An Nhiên bất ngờ ngẩng đầu, khi nhìn ánh trăng lần nữa, trong đó đã nhiều thêm một thân ảnh mơ hồ. Tại sao lại như thế?

Chương 915: Minh nguyệt thiên lý ký tương tư 4

Nàng ra rất kinh ngạc, trong lúc hoang mang, trong đầu xuất hiện khi rời đi, Ngưu Yêu Vương đã nói với nàng lời cảnh cáo duy nhất.

“Bệ hạ, chỉ có một chuyện, cần người đồng ý với ta, đó chính là nhất định không thể động tâm với bất kỳ người nào của Nhân tộc!”

Không!

Chuyện này không thể nào.

Bản Hoàng làm sao có thể?

Khi An Nhiên muốn nhìn rõ thêm một chút, dị tượng đã tan biến rồi. Nhưng sóng gió ngày hôm nay, lại vô cùng lớn.

Bài thơ “thủy điệu ca đầu” này, sinh ra sức ảnh hưởng cực lớn, người thiên hạ lan truyền khắp nơi. Kể từ đó, tất cả mọi người đều hình thành nhận thức chung.

Ngày Tết Trung Thu, sau này không cần làm thơ nữa. Có bài thơ này, là đủ rồi.

Sáng ngày hôm sau.

Diệp Ninh không làm kinh động bất kỳ người nào.

Hắn rời đi.

Cùng đi với hắn, còn có Nam Cung Lương Nhân.

Đích đến của hai người họ, chắc chắn chính là mười vạn ngọn núi. Cửa phủ Châu Mục.

Thái Hướng Cao mặc một chiếc áo đơn, nhìn về cuối con đường, phát ra tiếng thở dài.

“Diệp huynh, huynh nhất định phải quay trở lại, uống rượu ngâm thơ với ta.”

Đứng ở phía sau hắn là Mặc Ly và Huyên Huyên. Chuyến đi lần này Diệp Ninh cố ý đi một vòng lớn. Nguyên nhân chính là ở đây.

Hắn muốn gửi gắm Mặc Ly và Huyên Huyên cho Thái Hướng Cao. Không có ai so với hắn ta càng thích hợp hơn để chăm sóc cho hai nha đầu này.

Hơn nữa hai nha đầu này đối với Tấn Dương cũng quen thuộc, đây cũng coi như là sân nhà của bọn họ, ở lại nơi này, hắn yên tâm.

“Lần này ca ca đi còn có thể quay trở về không?”

Mặc Ly thấp giọng hỏi.

“Hắn nhất định sẽ quay về!”

Một giọng nói, bất ngờ vang lên.

Thái Hướng Cao và Mặc Ly cùng nhìn qua, lộ ra thần sắc khó tin.

“Ngươi biết nói?”

Huyên Huyên không che giấu nữa, nàng rất nghiêm túc nhìn hai người, nói.

“Diệp Ninh nhất định sẽ quay về!”

Mặc Ly nhìn người bạn sớm chiều ở bên cạnh mình, thật sự rất kinh ngạc.

Huyên Huyên tỷ tỷ, thế mà lại biết nói.

“Tiểu Bạch, ngươi nhìn thấy chưa? Huyên Huyên tỷ tỷ nói chuyện rồi! Tiểu Bạch… Tiểu, Tiểu Bạch!”

Mặc Ly nhìn xung quanh, nhất thời gương mặt buồn rười rượu.

“Lại không thấy hồ ly nữa!”

Không sai.

Hồ ly nhỏ đúng là lại lại biến mất lần nữa. Đến ngay cả bản thân An Nhiên cũng đang chấn kinh điểm này.

Nàng ta cảm thấy bản thân mình giống như trộm vậy, vẫn luôn lén lén lút lút. Chân trước Diệp Ninh vừa mới đi, chân sau bản thân đã lập tức rời đi rồi.

Nhưng mà không có cách nào cả.

Nàng ta nhất định phải trước khi Diệp Ninh đến nơi, trở về mười vạn ngọn núi chủ trì đại cục. Nếu không, có trời mới biết sẽ xảy ra tình huống gì.

Thân là Yêu Hoàng, tuy hiện tại bất luận nàng ta là tuổi tác hay là thực lực, đều có chút non nớt. Nhưng nàng ta vẫn có được bản lĩnh mà người khác không thể có được.

Tốc độ được xem như là một trong số đó.

Nàng ta quen đường quen nẻo, dùng tốc độ tối đa, nhất định phải trở về mười vạn ngọn núi trước khi Diệp Ninh đến nơi.

Nhưng An Nhiên biết, Nam Cung Lương Nhân không phải là nhân vật đơn giản, tên này vẫn luôn đem đến cho nàng ta một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm. Dưới sự hộ tống của Nam Cung Lương Nhân, nếu như muốn đi nhanh, vậy thì rất nhanh sẽ đến được mười vạn ngọn núi.

An Nhiên chưa chắc có thể đến nơi trước.

Nhưng mà, nàng ta nhất định phải đến kịp trước! Nếu không, Diệp Ninh sẽ bị nguy hiểm.

Vì thế nàng ta dùng một chút thủ đoạn, cho dù là tiêu hao một chút nguyên khí, vẫn phải như trước tăng nhanh tốc độ.

“Diệp Ninh, ngươi ôm hi vọng với Yêu tộc, Yêu tộc cũng sẽ không để cho ngươi thất vọng… Yên tâm đi, có bản Hoàng ở đây, nhất định có thể bảo vệ ngươi an toàn!”

Sắc mặt An Nhiên có chút trắng bệch, trong đôi mắt lấp lánh như nước mùa thu, lại lóe lên thần sắc kiên định. Tốc độ của nàng ta càng nhanh hơn.

Nhưng trên thực tế, An Nhiên có chút nghĩ nhiều rồi.

Nam Cung Lương Nhân không hề hi vọng Diệp Ninh đi mười vạn ngọn núi, hắn ta làm sao có thể cô ý tăng nhanh tốc độ chứ? Thậm chí, hắn ta còn muốn đi chậm một chút, chậm thêm một chút.

Trong lòng vẫn ôm theo chút tâm lý may mắn.

Vạn nhất Diệp Ninh đi rồi đi, lại thay đổi chủ ý thì sao? Nhưng Diệp Ninh là nhân vật như thế nào?

Tìm chết, hắn là người chuyên nghiệp.

Hắn dứt khoát phát hiện một chuyện, Nam Cung Lương Nhân đang cố ý giảm tốc độ. Vì thế hắn lên tiếng.

“Nam Cung, làm như thế không có bất kỳ ý nghĩa gì hết.”

Nam Cung Lương Nhân nhìn thần sắc bất lực ở trong mắt Diệp Ninh, nói.

“Diệp đại nhân, thật sự không có con đường lui sao?”

Diệp Ninh lắc đầu, hắn rất kiên quyết.

“Nếu như đã đưa ra quyết định này, vậy thì ta đương nhiên sẽ không thay đổi chủ ý.”

Nam Cung Lương Nhân trầm mặc gật đầu.

Hắn ta không còn cố ý giảm tốc độ, chỉ là sau khi bay một đoạn thời gian, lại bất ngờ lên tiếng.

“Diệp đại nhân, người có muốn biết câu chuyện của ta không?”

Chương 916: Ta đến từ Tiên Giới

Diệp Ninh sững ra.

“Ngươi tình nguyện nói?”

Hắn không phải là chưa từng hỏi, Nam Cung Lương Nhân đối với chuyện này vẫn luôn im lặng kín tiếng. Diệp Ninh biết, hắn ta nhất định là có nỗi niềm khó nói.

Diệp Ninh không phải là một người thích thăm dò bí mật của người khác, đương nhiên hắn cũng không ép buộc. Nhưng lại chưa từng nghĩ đến, thế mà hôm nay Nam Cung Lương Nhân có ý chủ động nói ra. Lẽ nào vì để kéo dài thời gian, hắn ta lại tình nguyện "hi sinh" bản thân sao? Nhưng mà, Diệp Ninh phát hiện bản thân nghĩ nhiều rồi.

Bởi vì từ trong mắt của Nam Cung Lương Nhân, hắn không phát hiện tâm tư ở phương diện này. Đó là một đôi mắt như thế.

Đau đớn, giãy dụa, cùng với bối rối.

Giống như nhớ lại câu chuyện này, đối với Nam Cung Lương Nhân mà nói, cũng là một loại giày vò vậy. Vì thế Diệp Ninh bổ sung một câu.

"Nếu như những chuyện này khiến cho ngươi rất đau đớn, ngươi hoàn toàn không cần nói, ta không cần thiết phải biết."

Câu nói này khiến cho trong lòng Nam Cung Lương Nhân xuất hiện một dòng suối ấm áp.

Nam Cung Lương Nhân miễn cưỡng lộ ra nụ cười, nói.

"Không có cái gì không thể nói cả, đây không phải là câu chuyện đặc sắc gì, chỉ là một người ngu ngốc bị lừa dối mà thôi."

Nam Cung Lương Nhân kể lại câu chuyện của mình.

Hắn ta dùng phương thức đứng ở ngôi thứ ba, miêu tả một tên ngốc.

Một người ngay từ khi bắt đầu, đã bị người khác lợi dụng, kết quả lại không hề phát giác ra. Mãi đến khi bị bán đứng phản bội, mới bất ngờ tỉnh ngộ.

Nhưng lúc đó đã muộn rồi.

Hắn ta đã tuyệt vọng, chỉ có thể có suy nghĩ đồng quy vu tận với đối phương. Vì thế hắn ta đã xung phong quyết tử.

Thành công giết được người phản bội, kết quả thần hồn của bản thân mình, lại vô tình trôi dạt đến một thế giới xa lạ. Nam Cung Lương Nhân không phải là một người thích hợp để kể chuyện.

Cho dù là nói chuyện của bản thân, hắn ta cũng nói một cách rất khô khan. Thậm chí còn thiếu rất nhiều thông tin.

Đương nhiên, cũng có khả năng là hắn ta cố ý không nói. Nhưng Diệp Ninh không khó hiểu.

“Nỗi khổ bị người thân nhất của mình phản bội, ta chưa từng trải qua, ta không thể nói hiểu ngươi, nhưng ta đúng là có thể tưởng tượng ra một phần, thảo nào ngươi vô cùng đau khổ, tự sa ngã.”

Hắn nghĩ đến lần đầu tiên gặp mặt Nam Cung Lương Nhân, dáng vẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ đó.

Nhất thời, trong lòng không tránh được có chút cảm khái. Lòng người là thứ khó đoán nhất.

Trong quá khứ hắn từng suy đoán ở trong lòng, sở dĩ Nam Cung Lương Nhân như thế, nhất định là đã phải chịu đả kích cực lớn. Nhưng lại không ngờ được, thế mà lại bị người thân thiết nhất của mình phản bội.

Tuy Nam Cung Lương Nhân nói rất đơn giản, nhưng mà Diệp Ninh lại không khó để tưởng tượng.

“Trước khi gặp được đại nhân, ta hoàn toàn tuyệt vọng, mất đi hi vọng sống, bởi vì trước khi bị phản bội, tất cả bản năng phấn đấu của ta, đều đến từ việc muốn bảo vệ người thân thiết nhất, ta hi vọng đạo lữ của ta có thể theo kịp bước chân của ta, cho dù tư chất của nàng bình thường, ta cũng hi vọng có thể trường sinh không chết, vì thế, ta nhất định phải dốc hết mọi giá, còn có sư tôn của ta, ông ấy đối với ta có ân dạy bảo, ta hi vọng ông ấy cũng có thể sống mãi mãi… Nhưng mà vào khoảnh khắc nhìn thấy bọn họ chỉ kiếm vào ta, ta mới ý thức được, tất cả những điều ta làm, chẳng qua chỉ là đơn phương mà thôi, ở trong mắt của bọn họ, từ đầu đến cuối ta chỉ là một công cụ.”

Tay của Nam Cung Lương Nhân ôm lấy trái tim của mình.

Diệp Ninh trầm mặc, hắn có được hai thông tin quan trọng.

Hóa ra người thân nhất của Nam Cung Lương Nhân là sư tôn và đạo lữ. Hắn ta tiếp tục nói.

“Đại nhân đã từng trải nghiệm loại cảm giác giống như bị cả thế giới vứt bỏ chưa? Sư tôn và đạo lữ phản bội, giống như là khiến cho nửa đời trước của ta, đều mất đi ý nghĩa, tu hành còn có tác dụng gì? Không thể vui vẻ. Thành tiên có tác dụng gì? Không thể giải thoát! Ta giống như cô hồn dã quỷ vậy, lang thang ở trong thế giới xa lạ này, người đời chán ghét ta, vu khống ta, bọn họ coi ta thành tai họa, ở trong mắt của bọn họ, ta chính là sao chổi, nguyên nhân khiến cho bọn họ trải qua thảm họa, nhưng mà ta không làm cái gì cả.”

“Nhưng đây chính là bản chất con người, nhân tính xấu xa, một khoảng thời gian khiến cho ta mất đi tất cả hi vọng, nếu như không có bước ngoặt, có lẽ ta sẽ cứ tiếp tục lang thang như thế, sau đó vào một ngày, sẽ lặng lẽ chết đi, cuối cùng bến thành một nắm đất vàng, không có người nào biết ta từng đến, cũng không có người nào quan tâm ta rời đi… Nhưng ta gặp được Diệp đại nhân, là Diệp đại nhân, vào lúc cuộc đời ta đang trong thời gian đen tối nhất, kéo ta ra, đại nhân kể lại cho ta câu chuyện liên quan đến cá nhỏ, mãi đến bây giờ ta vẫn nhớ mãi không quên, chắc rằng tương lai, cũng sẽ vĩnh viễn ghi nhớ, mãi cho đến khi ý thức của ta hoàn toàn tiêu tán.”

Chương 917: Ta đến từ Tiên Giới 2

“Vì thế điều ta muốn nói rất đơn giản, Diệp đại nhân mang đến cho ta hi vọng, cũng mang đến cho hàng ngàn hàng vạn bách tính hi vọng, sự vĩ đại của ngài, có lẽ đến bản thân ngài cũng không thể nào tưởng tượng được, một khi thế giới này mất đi ngài, có bao nhiêu người sẽ lại lần nữa rơi vào tuyệt vọng, ví dụ như ta, nếu như Diệp đại nhân xảy ra chuyện gì, vậy thì ta sẽ lại lần nữa mất đi ý nghĩa sinh tồn.”

Nam Cung Lương Nhân không phải đang cố ý thương tâm, mà là đang nói một sự thật đã được chứng minh. Bây giờ ý nghĩa để hắn sống, chính là bảo vệ Diệp Ninh.

Nhưng mà Diệp Ninh lại không tình nguyện để cho hắn ta bảo vệ, mà lại một mình đơn đọc đi đối diện với nguy hiểm không có con đường sống. Điều này khiến cho hắn ta có một loại cảm giác thất bại.

Hắn ta phát hiện có lẽ bản thân không hề có tác dụng giống như bản thân mình nghĩ. Diệp Ninh bị cảm động.

Ta làm sao có thể ngờ được, Nam Cung Lương Nhân bình thường ít nói, thế mà lại có thể nói ra những lời nói chân thành như vậy. Hắn ta rõ ràng không phải là một người thích mang đến cho người khác áp lực.

Nhưng khoảnh khắc này, lại lấy bản thân, lấy vạn dân thiên hạ, áp lên trên người Diệp Ninh. Hắn ta hi vọng Diệp Ninh có thể thu lại mệnh lệnh của mình.

“Nam Cung, ta hiểu ý ngươi nói, nói thật, ta rất cảm động, cũng rất hoang mang, bởi vì ta cảm thấy, có thể ta không tốt giống như ngươi nghĩ, thế gian này không có yêu và hận không có nguyên nhân, có lẽ hành động của ta, không hề đơn thuần như thế, ngươi không cần nghĩ ta tốt như vậy, còn sống trên đời, nên có ý nghĩa tồn tại cho bản thân mình, trong quá khứ ngươi bị phản bội, không đại biểu cho tương lai ngươi cũng sẽ bị người khác phản bội, từ trước đến nay ngươi không phải là cái bóng của ta, ta cũng không cần cái bóng giống như ngươi, ngươi nhận một đệ tử, tự mình làm sư tôn, dùng hành động thực tế của bản thân mình, để nói với đệ tử, cái gì là đạo

làm thầy, đạo lữ phản bội ngươi, có lẽ ngươi chỉ là chưa gặp được người nào tốt hơn, loại thứ như tình yêu, vẫn luôn đến trong lúc bất giác, ngươi rồi sẽ tìm người linh hồn vô cùng phù hợp với mình."

Diệp Ninh vỗ vỗ vai Nam Cung Lương Nhân, nói.

"Hơn nữa, ta còn muốn nói một chuyện, đó chính là xin ngươi hãy tin ta, ta sẽ không vô cớ đi tìm chết, có lẽ những chuyện ta làm, có đạo lý của ta, cho dù là ta chết rồi, vậy thì cũng là điều ta mong muốn, càng huống hồ, chết không phải là thật sự chết đi, chết rồi chưa chắc là thật sự vĩnh biệt."

Câu nói cuối cùng của Diệp Ninh, đã có chút hương vị ám chỉ. Đương nhiên hắn không thể nói rõ, vì thế ám thị rất mơ hồ. Điều này khiến cho Nam Cung Lương Nhân không thể hiểu.

Hắn ta nhíu mày lại.

"Chết rồi chưa chắc đã thật sự là vĩnh biệt?"

Lời này hiểu như thế nào?

Hắn ta nghĩ như thế nào cũng không hiểu.

Câu nói này đã ảnh hưởng đến tâm thần của Nam Cung Lương Nhân, so sánh ra, những gì Diệp Ninh nói đằng trước, ngược lại hắn ta không hề đặt vào trong lòng.

Diệp Ninh nói hắn chưa chắc đã vĩ đại như Nam Cung Lương Nhân nghĩ, nhưng mà Nam Cung Lương Nhân lại cảm thấy, chuyện gì cũng luận dấu ấn không luận tâm, đừng nhìn hắn nói cái gì, mà là nhìn hắn làm cái gì.

Diệp Ninh làm như thế, không cần biết xuất phát từ mục đích gì, chỉ một điểm này, đã đủ rồi, điều này đã vượt qua vô số lời những lời hào phóng. Còn về phần những gì Diệp Ninh nói, là lời chúc đối với hắn.

Nam Cung Lương Nhân không hề dao động, bởi vì hắn ta không cảm thấy, cả đời này của hắn còn có có dây dưa gì với người khác. Ít nhất là bây giờ không có.

Diệp Ninh nhìn bộ dáng này của hắn ta, đã biết được những lời vừa rồi của mình coi như nói vô ích rồi, có điều không sao cả, hắn nói những lời này, cho dù bây giờ không có tác dụng, nhưng chỉ cần có thể để lại ấn tượng cho Nam Cung Lương

Nhân là đủ rồi, giống như một hạt giống, có lẽ có một ngày, khi hắn ta gặp phải một người mà bản thân mình động tâm, thì sẽ thay đổi chủ ý.

“Nam Cung, vừa rồi ngươi nói, ngươi không phải là người của thế giới này, vậy thì ngươi đến từ đâu?”

Diệp Ninh không nhắc đến chuyện đó nữa, mà là đổi một chủ đề khác.

“Tiên Giới.”

Nam Cung Lương Nhân nói.

“Tiên Giới!?’

Diệp Ninh kinh ngạc, nhưng lại cảm thấy bản thân có chút nực cười. Điều này có cái gì để kinh ngạc sao?

Nam Cung Lương Nhân từ Tiên Giới đến, rất khó chấp nhận sao? Không, không khó chấp nhận.

Ngược lại, nếu như hắn không phải từ Tiên Giới đến, thì có chút kỳ quái.

Tên này có không ít thủ đoạn, thần thông mà một người thi triển ra, vượt qua mười ba tông Tiên Môn, không phải đại năng Tiên Giới, không thể nào có truyền thừa như thế.

Đúng vào lúc Nam Cung Lương Nhân và Diệp Ninh đi trên đường. An Nhiên đã trở về đến mười vạn ngọn núi.

“Quá tốt rồi, bọn họ còn chưa đến.”

Chương 918: Ta đến từ Tiên Giới 3

An Nhiên thở phào một hơi.

Nàng ta cảm nhận một chút phong ấn.

Vẫn đang không ngừng suy yếu, tốc độ vô cùng kinh người.

Cứ tiếp tục như thế, trong vòng ba năm ngày, phong ấn sẽ bị phá vỡ. Đến lúc đó, chính là thời điểm Yêu tộc thấy lại được ánh sáng mặt trời.

Nhưng nàng ta không hề vui mừng, ngược lại có chút cảm giác mưa gió sắp đến.

Vào thời điểm mấu chốt này, Yêu tộc ra khỏi núi, đây không phải là chuyện gì tốt.

Đây là một điểm nút mà chỉ cần có chút không thận trọng, sẽ nghiêng trời lệch đất, mất hết tất cả. Nàng ta nhất định phải tìm một lối thoát cho Yêu tộc.

Mà lối thoát này, nàng ta liều lĩnh cho rằng, chính là ở trên người Diệp Ninh. Không vì cái gì khác. Chính là vì những lời nói kia của Diệp Ninh.

An Nhiên nhìn thấy một linh hồn cao thượng, Thánh Nhân mà mọi người nói, đại khái cũng chính là giống như Diệp Ninh đi. Hắn ta không chỉ mang đến cho Nhân tộc hi vọng, còn mang đến cơ hội cho Yêu tộc.

Cơ hội này, Yêu tộc nhất định phải nắm lấy!

Vì thế nàng ta dốc hết sức lực, cuối cùng cũng trở về mười vạn ngọn núi trước một bước. An Nhiên không hề che giấu khí tức của mình, trực tiếp đi vào trong.

Lần này, quả nhiên kinh động rất nhiều Yêu Vương.

“Là khí tức của bệ hạ?”

“Tại sao lại là từ bên ngoài đến?”

“Lão Ngưu không phải nói bệ hạ bế quan sao? Đáng chết, hắn lừa chúng ta!”

“Thế mà bệ hạ lại giấy chúng ta lén chạy ra ngoài!”

“Tại sao có thể nhiều lần làm như thế, đây có chỗ nào giống dáng vẻ của Yêu Hoàng?”

“Không thể chịu được nữa!”

Trong chớp mắt có không ít Yêu Vương xông ra ngoài. Sắc mặt bọn họ rất khó coi.

Dự định muốn nói chuyện đàng hoàng với An Nhiên.

Trong nhận thức của bọn họ, tuy An Nhiên sắp trưởng thành rồi, nhưng vẫn là chưa trưởng thành. Bọn họ vẫn như trước gánh vác trách nhiệm dạy dỗ An Nhiên.

Nhưng lần này, bọn họ lại nghĩ nhiều rồi.

Vốn dĩ bọn họ cho rằng, An Nhiên sẽ giống như lúc trước, khi đối mặt với bọn họ có chút áy náy, nhưng lại không ngờ được, An Nhiên hoàn toàn không có một chút thần sắc áy náy nào, ngược lại mặt không biểu cảm, trong mắt lộ ra thần sắc uy nghiêm.

“Truyền tất cả Yêu Vương, tập trung ở động Vạn Yêu, bản Hoàng có chuyện muốn giải thích!”

Lời nói vừa dứt, thân hình nàng ta lóe lên, trực tiếp đi vào trong động Vạn Yêu. Điều này khiến cho các Yêu Vương vô cùng tức giận, nhưng lại không có chỗ nào để trút.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự hoang mang trong mắt đối phương. Yêu Hoàng bệ hạ, lần này ra ngoài, lại trở nên khác rồi.

Rốt cuộc thế giới bên ngoài như thế nào?

Vì sao mỗi lần ra ngoài, đều có thể khiến cho bệ hạ sinh ra biến hóa lớn như thế.

“Đi, đi xem xem.”

Ánh mắt Sư Vương lóe lên, nói.

Các Yêu Vương chú ý đến, vừa rồi An Nhiên nói, không phải có cái gì muốn thương lượng, mà là có điều gì đó muốn giải thích. Nghe có vẻ gần như thế, nhưng thực tế ý trong đó lại cách nhau mười vạn tám ngàn dặm.

Rất nhanh, trong động Van Yêu, Yêu Vương tập trung. Ngưu Yêu Vương giống nhưu ngồi trên kim.

Ông ta không ngờ được, thế mà An nhiên sẽ ngang nhiên phô trương quay trở lại, điều này khiến cho ông ta rất xấu hổ, có không ít Yêu Vươn đều dùng ánh mắt trách tội nhìn ông ta.

“Lần này bệ hạ ra ngoài, không có cái gì muốn nói sao?”

Đại Bằng Vương hỏi.

Thực lực của ông ta mạnh nhất, tư lịch lâu nhất, từ trước đến nay đều đảm nhiệm chức trách nghiêm khắc, vì thế lời nói có chút đáng sợ. Nhưng mà lúc trước An Nhiên sẽ sợ hãi ông ta ba phần, bây giờ lại nhìn ông ta một cách thờ ơ.

“Bản Hoàng ra ngoài thì ra ngoài, có vấn đề gì? Có vấn đề gì sao? Thật ra không có vấn đề gì.”

An Nhiên là Yêu Hoàng.

Nói về mặt lý luận, chỉ có nàng ta quản Yêu tộc, không có chuyện Yêu tộc quản nàng ta.

Yêu tộc khác với Nhân tộc, Yêu tộc không có quy củ lớn như thế, huyết mạch, lớn hơn vô số quy tắc. Huyết mạch yêu Hoàng, vốn dĩ đã cao hơn hẳn chúng yêu.

Nhưng mà, trong quá khứ An Nhiên vẫn còn là bộ dáng giống như đứa trẻ, chưa bao giờ nói những lời như thế. Đột nhiên nàng ta thể hiện ra bá khí khác thường ,ngược lại khiến cho không ít Yêu Vương ngạc nhiên.

Cho dù là Đại Bằng Vương, nhất thời tim cũng đập nhanh hơn, trong mắt lóe lên thần sắc kinh ngạc. Bệ hạ, là thật sự khác biệt rồi!

Không có Yêu Vương nào lên tiếng.

Vì thế An Nhiên tiếp tục lên tiếng.

“Bản Hoàng có một chuyện muốn giải thích, không lâu sau, Diệp Ninh của Nhân tộc, sẽ đến mười vạn ngọn núi…”

Cái gì!?

Lời nói vừa dứt.

Đám yêu đã bắt đầu xôn xao.

“Hắn đến mười vạn ngọn núi làm cái gì?”

Đây là phản ứng đầu tiên của phần lớn các Yêu Vương.

“Không cần biết hắn muốn làm cái gì? Hắn dám đến, vậy thì chính là tìm chết, chúng ta tuyệt đối sẽ không khách khí!”

Đây là Yêu Vương hung bạo.

Chương 919: Các Yêu Vương rơi vào trầm tư

“Chuyện này không đơn giản như thế, từ trước đến nay Diệp Ninh làm việc đi một bước nhìn ba bước, trong đó có lẽ có âm mưu gì đó.”

Đây là Yêu Vương lý trí.

Tóm lại, một câu nói đơn giản của Yêu Vương, trực tiếp đốt cháy tất cả Yêu Vương. Các Yêu Vương hoặc là phẫn nộ, hoặc là cảnh giác, vô số trạng thái.

Nhưng tổng thể mà nói, nhất định là thiếu thiện ý. Đương nhiên, cũng có người vô cùng bình tĩnh.

Ví dụ như Đại Bằng Vương lúc trước bị An Nhiên nói một câu, ông ta ý thức được chuyện này không hề đơn giản, An Nhiên cố ý chỉ ra chuyện này nhất định có mục đích gì đó.

Ông ta trầm giọng nói.

“Vì sao bệ hạ biết chuyện Diệp Ninh muốn đến mười vạn ngọn núi?”

Nói xong lời này, chúng yêu lập tức im lặng.

Bọn họ cũng đều ý thức được điểm này.

“Diệp Ninh ở trong Nhân tộc, địa vị rất cao, không phải là người mà người bình thường có thể tiếp xúc được, bệ hạ đi ra ngoài hai lần, rốt cuộc là làm cái gì? Vì sao lại biết rõ đối với Diệp Ninh này như thế?”

Đại Bằng Vương ngẩng đầu lên, tiếp tục hỏi. Trong lời nói có ý đồ thăm dò rất rõ ràng. An Nhiên không hề có ý né tránh, nói.

“Bằng Vương không cần thăm dò, sau khi bản Hoàng ra ngoài, đúng là ở cùng với Diệp Ninh, chỉ có điều, đã che giấu thân hận, hắn không hề biết được điểm này.”

Câu nói này, gây ra sóng gió to lớn.

“Bệ hạ sao có thể tiếp xúc với Diệp Ninh?”

‘”Yêu tộc và Nhân tộc không đợi trời chung, thân là Yêu Hoàng, nên thù hận Nhân tộc!”

“Lần trước bệ hạ là bởi vì bất ngờ bị thương, được nữ tử bên người Diệp Ninh cứu, nên mới đến bên người hắn, lần này, lại

là nguyên nhân gì?”

Các Yêu Vương có chút không thể nhịn được.

Bởi vì chuyện này liên quan đến vấn đề nguyên tắc.

Thân là Yêu Hoàng của Yêu tộc, vì sao lại nhất định phải có liên quan đến Nhân tộc? Điều này giống cái gì?

Giữa Yêu tộc và Nhân tộc, chỉ có thù hận, không có cái gì khác!

“Ai nói thân là Yêu Hoàng, thì phải thù hận Nhân tộc? Bản Hoàng muốn hỏi xem, thù hận Nhân tộc, có thể khiến cho Yêu tộc phục hưng sao?”

An Nhiên nhìn mọi người xung quanh, nàng ta không để ý đến chất vấn của chúng yêu, mà là hỏi ngược lại.

Nàng ta từ trên người Diệp Ninh, học được mọi thứ, gọi là trách nhiệm. Một mình Diệp Ninh, chiến đấu vì tương lai của Nhân tộc.

Hắn vĩ đại như thế.

Điều này đã chỉ rõ phương hướng cho An Nhiên. Làm thế nào để trở thành một Yêu Hoàng thành công?

Nhất định phải có chủ kiến của mình, phải có quyền vị của bản thân, càng phải có suy nghĩ của mình. Thân là đế vương, nên nói một không có hai.

Trong quá khứ các Yêu Vương là trưởng bối của nàng ta, nàng ta tôn kính trưởng bối, đây là điều đương nhiên.

Nhưng mà bây giờ An Nhiên hiêu ra một chuyện, tình cảm cá nhân là của cá nhân, đứng ở góc độ của toàn bộ Yêu tộc, nàng ta nhất định phải làm tốt Yêu Hoàng, đế vương là không có bạn bè.

Tình huống hiện tại của Yêu tộc, nếu như nàng ta dùng loại phương thức nói chuyện tử tế, câu thông từng chút từng chút một với bọn họ, vậy thì sẽ không có người nào nghe nàng ta.

Nàng ta nhất định phải cứng rắn!

Nhất định phải khiến cho tất cả Yêu Vương biết, nàng ta đã trưởng thành rồi, bây giờ nàng ta đã không còn là đứa trẻ lúc

trước, nàng ta là Yêu Hoàng, thân là Yêu Vương, những điều cần phải làm, chính là phục tùng!

Áp lực khiến cho người ta tiến bộ.

Áp lực đến từ Nhân tộc, áp lực đến từ hắc ám xâm nhập, áp lực đến từ nội bộ Yêu tộc, tất cả đều buộc An Nhiên phải nhanh chóng trưởng thành.

Người lên tiếng ra lệnh, chỉ cần một người là đủ rồi. Nàng ta nhất định phải nắm giữ quyền chủ động!

Nhưng mà biến hóa của nàng ta, đến quá nhanh rồi.

Bản thân nàng ta có thể trưởng thành chỉ sau một đêm, các Yêu Vương lại có chút khó mà chấp nhận.

Nhưng cho dù có khó chấp nhận như thế nào, bọn họ cũng ý thức được, lần này, An Nhiên là thật sự có chút khác biệt. An Nhiên có sự bá đạo mà Yêu Hoàng nên có.

Đương nhiên, phần bá đạo này, theo cái nhìn của bọn họ, có chút ớn lạnh, có chút sai trái.

“Vậy thì chúng ta nên quên thù hận đi sao?”

“Lẽ nào bệ hạ đã quên huyết hải thâm thù thời kỳ thượng cổ sao? Là Nhân tộc hại chúng ta thê thảm như thế!”

“Vì sao thù hận Nhân tộc lại không thể khiến cho Yêu tộc phục hưng? Chỉ cần giết hết bọn chúng, tự nhiên Yêu tộc sẽ phục hưng!”

Các Yêu Vương đứng lên.

Bọn họ muốn kéo An Nhiên đi sai đường, chỉnh lại từ con đường đã vặn vẹo. Có không ít Yêu Vương hận tận xương cốt với Diệp Ninh.

Bọn họ cảm thấy, Yêu Hoàng nhất định là bị Diệp Ninh lừa gạt.

“Thù hận không nên quên, khổ nạn cũng không nên quên, những thứ này, đều đã trở thành bài học cho Yêu tộc, khiến cho chúng ta né tránh được những sai lầm lúc trước phạm phải, đi lên con đường chính xác, nhưng tình huống hiện tại, chém giết không giải quyết được vấn đề gì, giết hết Nhân tộc, không thể khiến cho Yêu tộc phục hưng! Thậm chí cho dù

chúng ta lại lần nữa chiếm được Cửu Châu, Yêu tộc vẫn bấp bênh nguy hiểm giống như trước! Càng huống hồ, chúng ta căn bản không làm được điều này."

Chương 920: Các Yêu Vương rơi vào trầm tư 2

An Nhiên nhàn nhạt nói.

Giọng điệu bình tĩnh của nàng ta, khiến cho không ít Yêu Vương phẫn nộ. Sư Vương hừ lạnh một tiếng, nói.

"Lời này của bệ hạ, thật sự không có chút đạo lý nào, giết hết Nhân tộc, toàn bộ thế giới đều là địa bàn của Yêu tộc, đến lúc đó đương nhiên sẽ phục hưng! Nói cái gì mà bấp bênh nguy hiểm? Hơn nữa, vì sao bệ hạ lại giương cao chí khí của người khác hạ thấp uy phong của mình? Yêu tộc sắp có thể ra khỏi núi rồi, chúng yêu đã mài xong răng, chuẩn bị đại chiến một trận với Nhân tộc! Phần thắng thuộc về ai, vẫn là điều chưa biết!"

Những lời này, có được sự công nhận của không ít Yêu Vương.

Bọn họ cảm thấy An Nhiên hoàn toàn bị dẫn sai rồi, thế mà lại có thể nói ra lời như vậy. Có Yêu Vương thở dài nói.

"Bệ hạ đã không còn là bệ hạ lúc trước, chúng ta dạy dỗ nhiều năm, còn không bằng mấy ngày bị Diệp Ninh kia mê hoặc."

"Diệp Ninh của Nhân tộc, thế mà lại có bản lĩnh mê hoặc lòng người này!"

"Tất cả đều nói những lời yêu ngôn hoặc chúng, theo ta thấy, lời con người nói càng thêm đáng sợ!"

Các Yêu Vương cho rằng, An Nhiên biến thành như thế, trách nhiệm hoàn toàn ở chỗ Diệp Ninh.

Bọn họ hận Diệp Ninh từ tận đáy lòng.

Nói thật, cho dù Diệp Ninh đánh giết mấy Yêu Vương, cũng sẽ không khiến cho bọn họ thù hận như thế. Nhưng mà Nhân tộc đáng chết này, thế mà lại mê hoặc tương lai của Yêu tộc!

Yêu tộc chờ đợi nhiều năm, đợi đến khi huyết mạch Yêu Hoàng giáng lâm. Đây là toàn bộ hi vọng của bọn họ! Diệp Ninh mê hoặc An Nhiên, tâm tư nàng đáng bị trừng phạt!

Tuy An Nhiên nói, bản thân không hề để lộ thân phận, cũng không có giao lưu với Diệp Ninh, nhưng mà bọn họ không tin, bọn họ đơn phương cho rằng, nhất định là An Nhiên đã trúng bẫy của DIệp Ninh.

Nếu không, làm sao lại biến thành bộ dáng vẻ này? An Nhiên nhìn bọn họ, cười lạnh một tiếng, nói.

"Mọi người nghĩ chuyện này quá đơn giản, đánh một trận với Nhân tộc? Chỉ sợ rằng có đi không có về đi? Các ngươi có biết, Đại Chu đã biến hóa trở thành hoàng triều bất diệt, có quốc vận Kim Long bảo vệ Cửu Châu, Yêu tộc chúng ta, một khi đi vào trong phạm vi Cửu Châu, lập tức sẽ bị khí vận phản phệ! Các ngươi có biết, hiện tại Nhân tộc đã liên hợp lại với nhau, cho dù là Tiên Môn, cũng tạm thời buông bỏ thù hận, tiến cống cho triều đình Đại Chu, Đại Chu, Phật Môn, Ma Tông, Tiên Môn… tất cả các thế lực, đều liên hợp lại với nhau!"

Đoạn thời gian này Yêu tộc không ra ngoài, đương nhiên thiếu thốn tin tức. Nghe những lời An Nhiên nói, có không ít Yêu tộc sắc mặt đại biến.

"Hoàng triều bất diệt? Làm sao có thể, đây là thứ ở trong truyền thuyết, căn bản không thể nào xuất hiện ở thế giới này!"

"Nhân tộc làm sao có thể trở thành một khối liên hợp? Là điều gì khiến cho bọn họ từ bỏ thù hận, lại là cái gì khiến cho Đại Chu tình nguyện chấp nhận bọn họ?"

"Rốt cuộc bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?"

Đặc biệt là Xà Vương từ trước đến nay đều hoạt động ở bên ngoài, càng là lộ ra thần sắc kinh nghi. Những biến hóa kịch liệt này, theo cái nhìn của hắn ta, đúng thật là không thể nào.

Nhân tộc giỏi nhất là nội đấu, làm sao có thể liên hợp lại với nhau?

So sánh ra, chuyện Đại Chu biến thành hoàng triều bất diệt, đúng là đã sớm có manh mối, chỉ là không ngờ được lại thành

hiện thực nhanh như thế.

“Bởi vì có một nguy cơ đủ để lật ngược thế giới sắp đến!”

An Nhiên hít sâu một hơi, nàng ta cũng không do dự, trực tiếp nói chân tướng liên quan đến hắc ám xâm nhập ra. Sau khi nói xong những lời này, tất cả mọi người rơi vào trầm tư.

Một lúc lâu sau, mơi có Yêu Vương khô khan lên tiếng.

“Những lời bệ hạ nói là thật?”

An Nhiên gật đầu.

“Các ngươi cảm thấy, bản Hoàng sẽ lấy chuyện này ra làm trò đùa sao?”

Trong chớp mắt các Yêu Vương không còn hoài nghi nữa.

Tuy theo cái nhìn của bọn họ, An Nhiên bất ngờ thay đổi rất nhiều, nhưng nàng ta là Yêu Hoàng của Yêu tộc. Thân là Yêu Hoàng, nhất định sẽ không lấy chuyện này ra để nói linh tinh.

Hơn nữa, nếu như là nói linh tinh, cũng không có ý nghĩa gì, mất ngày nữa Yêu tộc có thể ra khỏi núi, đến lúc đó chỉ cần tùy tiện thăm dò, lập tức có thể có được đáp án.

Vậy thì, cũng chính là nói, chuyện này là thật. Xà Vương cười khổ một tiếng, nói.

“Ngày hôm đó sau khi ta quay về, trong lòng vẫn luôn có chút áy náy, luôn cảm thấy lần này có thể bản thân đã gây ra họa lớn, nhưng mà ta không ngờ được, hắc ám xâm nhập, thế mà lại đáng sợ như thế.”

Một thế giới hắc ám sắp đến, dần dần nuốt chửng cả thế giới… Mà thời kỳ thượng cổ, hắc ám xâm nhập thiếu chút nữa đã lật đổ Yêu tộc Nhân tộc, mới chỉ là bóng của thế giới hắc ám.

Điều này… điều này quá khó tin!

Đây là nỗi kinh hoàng vượt ngoài sức tưởng tượng.

Chương 921: Các Yêu Vương rơi vào trầm tư 3

“Chuyện này không trách Xà Vương, nếu như ngươi không phá hoại phong ấn, phong ấn cũng không kiên trì được bao lâu, thế giới hắc ám sắp đến, là chuyện lớn, không thể nào thay đổi được.”

An Nhiên an ủi một câu, sau đó nhìn về phía các Yêu Vương khác.

“Bây giờ mọi người còn cảm thấy, đánh một trận với Nhân tộc, thật sự có thể khiến cho Yêu tộc phục hưng sao?”

Không có Yêu Vương nào trả lời.

Cho dù trong lòng bọn họ có không cam tâm như thế nào, cũng biết đạo lý trong cái ổ hỏng không có trứng lành.

Một khi thế giới hắc ám đến, cái gì mà Nhân tộc Yêu tộc, cái gì mà yêu hận tình thù, toàn bộ đều là giấc mơ.

Tất cả mọi thứ, đều sẽ biến thành hư vô.

“Ha ha, đáng thương đáng thương, Yêu tộc ta, chờ đợi vô số năm tháng, vốn dĩ cho rằng sẽ có ngày trỗi dậy, không ngờ được, vậy mà lại là một luân hồi khác, chỉ là lần này, sợ rằng thật sự đến điểm kết thúc rồi!”

Có Yêu Vương sụp đổ tinh thần, phát ra tiếng cười giống như kẻ điên.

“Ông trời thật sự không công bằng với Yêu tộc ta? Lẽ nào đã định trước là phải khiến cho chúng ta diệt vong sao?”

Có Yêu Vương tuyệt vọng, trong đôi mắt, tràn ngập vẻ bi thương.

“Không có ý nghĩa gì, làm cái gì cũng không có ý nghĩa.”

Rất nhiều Yêu Vương là cúi đầu chán nản, nhất thời mất đi khí lực. An Nhiên nhìn bọn họ, giống như nhìn thấy mỗi người một vẻ.

Rõ ràng vừa rồi còn hô chém hô giết, kết quả bây giờ, lại biến thành bộ dáng này. Nhưng mà nàng ta biết, điều này không thể trách bọn họ.

Ở loại phương diện gánh chịu áp lực này, Yêu tộc không bằng Nhân tộc, đây là chuyện rất bình thường.

Bởi vì Yêu tộc đã chịu khổ vô số năm, vốn dĩ bọn họ cho rằng cuối cùng cũng có thể thoát khỏi khổ nạn, kết quả ngẩng đầu lên đã bị một đòn tấn công. Lúc này còn giày vò cái gì?

Còn không bằng đợi chết ở trong mười vạn ngọn núi!

Bọn họ cảm thấy những thu hoạch, kiên trì, nỗ lực bao nhiêu năm nay, tất cả đều vô ích. Đến cuối cùng, huyết hải thâm thù không báo được. Bản thân còn phải cùng diệt vong với Nhân tộc, đây là sự mỉa mai như thế nào?

“Bản Hoàng học được một câu nói ở Nhân tộc, gọi là người tự cam chịu, trời cũng vứt bỏ!”

An Nhiên đợi một lúc, sau đó lên tiếng, cắt ngang tất cả Yêu Vương, nàng ta đứng lên, phóng uy áp của huyết mạch Yêu Hoàng ra ngoài, bức ép tất cả Yêu Vương đều nhìn về phía nàng ta.

“Còn chưa đến thời khắc cuối cùng, dựa vào cái gì mà từ bỏ?”

“Có lẽ chúng ta vẫn luôn cố gắng, đến cuối cùng vẫn như trước không có bất kỳ tác dụng gì, nhưng ít nhất chúng ta từng nỗ lực, chỉ cần cố gắng, sẽ có cơ hội, cho dù chỉ là một cơ hội mong manh như sợi tóc.”

“Cái gì cũng không làm, chẳng khác nào ngồi chờ chết, Nhân tộc vẫn còn đang giãy dụa, lẽ nào Yêu tộc còn không bằng Nhân tộc sao?”

Câu nói này, phát huy tác dụng cực lớn.

Các Yêu Vương rất không muốn nghe thấy câu nói không bằng Nhân tộc. Không ít Yêu Vương trở nên chấn phấn hơn.

Nhưng cũng có Yêu Vương quá chán nản, nói.

“Yêu tộc đúng là không bằng Nhân tộc, uy phong năm đó, chỉ là lịch sử, bây giờ chúng ta trải qua vô số năm tháng gian khổ, căn bản không còn phong thái của thời kỳ thượng cổ, mà Nhân tộc, lại phát triển rất tốt.”

Câu nói này, nếu như lúc trước nói ra nhất định sẽ bị mọi người công kích. Nhưng lúc này, các Yêu Vương lại bị ép bình tĩnh.

Bọn họ thừa nhận, đây là sự thật.

An Nhiên cảm thấy có chút buồn cười, vừa rồi bọn họ vẫn còn đang bất mãn bởi vì An Nhiên gần gũi với Nhân tộc, bây giờ lại thừa nhận Yêu tộc không bằng Nhân tộc. Nàng ta lắc đầu, nói.

“Tộc ta không cần quá thổi phồng mình, cũng không cần quá coi thường mình, cho dù không bằng Nhân tộc, vậy thì cũng chỉ là nhất thời, chỉ cần có lòng tin, chúng ta sẽ có cơ hội ngẩng đầu lên, nhưng tiền đề đầu tiên chính là chúng ta phải vượt qua được kiếp nạn này!”

Đại Bằng Vương lộ ra thần sắc khó tin.

“Bệ hạ có cách để chống lại thế giới hắc ám không?”

An Nhiên lại lắc đầu lần nữa.

“Ta không có cách, trên đời này cũng sẽ không có người có cách, nhưng vẫn là phải thử, nếu như tất cả sinh linh đều liên hợp với nhau, có lẽ sẽ có một phần ngàn cơ hội, thứ như kỳ tích, chưa chắc đã không xuất hiện.”

An Nhiên vừa nói ra lời này, nhất thời các Yêu Vương rơi vào trong suy nghĩ. Nhưng mà rất nhanhh, đã có Yêu Vương thở dài một tiếng, nói.

“Tộc ta có huyết hải thâm thù với Nhân tộc, làm sao có thể liên hợp lại?”

Có không ít Yêu Vương gật đầu, công nhận điều này.

An Nhiên nhìn phản ứng của bọn họ, đúng là khá hài lòng.

Điều này nói rõ bọn họ đã tạm thời buông bỏ thù hận, bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ vấn đề từ góc độ toàn cục rồi.

“Vì sao không thể liên hợp? Chúng ta có chung mục tiêu, chỉ cần chúng ta tình nguyện tạm thời từ bỏ thù hận, tất cả đều có cơ hội.”

Chương 922: Các Yêu Vương rơi vào trầm tư 4

An Nhiên nói.

“Bệ hạ, người quá ngây thơ rồi, lòng người là thứ phức tạp nhất, chúng ta thù nhận Nhân tộc như thế, Nhân tộc cũng thù hận chúng ta, cho dù chúng ta từ bỏ thù hận, Nhân tộc cũng không thể nào chấp nhận chúng ta… Nhân tộc và Yêu tộc, tuyệt đối không thể nào hợp tác, chúng ta không cần phải sự rước nhục vào thân!”

Đại Bằng Vương lắc đầu, ông ta suy nghĩ một chút, cảm thấy hoàn toàn không có khả năng.

Nhưng An Nhiên lại cười.

“Lần này, người ngây thơ không phải ta, mà là Diệp Ninh.”

Trong lòng Đại Bằng Vương lỡ một nhịp.

“Lẽ nào?”

An Nhiên nhàn nhạt nói.

“Nếu không các ngươi cho rằng vì sao Diệp Ninh lại muốn đến mười vạn ngọn núi?”

Nàng ta phất tay, trước mắt xuất hiện một cảnh tượng giống như gương. Trong cảnh tượng này, là cảnh tượng đúng như những gì nàng ta ghi chép lại.

Đây chính là những lời nói khi Diệp Ninh cố gắng thuyết phục Nam Cung Lương Nhân.

Tất cả Yêu tộc khó tin nhìn nam tử cả người tràn ngập khí tức nho nhã ở trong chiếc gương, dùng một loại tư thái cao thượng sáng lạnh rực rỡ, nói ra những lời khiến cho người khác cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Chuyện cũ thời kỳ thượng cổ, đã không còn cái gì để nói nữa, Nhân tộc và Yêu tộc, đều có lỗi, cũng đều không có lỗi, đứng ở góc độ của mỗi bên mà nói, thật ra mọi người đều là vì để có cuộc sống tốt hơn.”

“Nhưng cuối cùng đối với thế giới này mà nói, Yêu tộc cũng là có công lao cực lớn, nếu như không có sự cống hiện của bọn họ, sợ rằng thế giới này đã diệt vong ở thời kỳ thượng cổ, bọn họ là công thần, không phải tội phạm, không nên bị chèn ép ở nơi khong thấy mặt trời như mười vạn ngọn núi… Nhiều năm như thế trôi qua rồi, tội nghiệt có lớn như thế nào, cũng nên xóa sạch rồi đúng không?”

“Bây giờ, thế giới diệt vong, tất cả mọi người đều đang cố gắng, Tiên Môn, Phật Môn, Đại Chu… Nhưng trong đó không bao gồm Yêu tộc, điều này không công bằng, có lẽ Yêu tộc không giúp đỡ được cái gì, có lẽ không thể nào đồng tâm hợp lực với chúng ta, nhưng chúng ta cũng nên cho bọn họ một cơ hội lựa chọn, nếu như mọi người đều có thể đồng tâm hợp lực, nhìn thì có vẻ là cục diện tuyệt vọng, nhưng chưa chắc đã không có cơ hội xoay chuyển.

“Hi vọng vốn dĩ có, cũng chưa chắc đã có, điều này giống như con đường trên mặt đất, thật ra ngay từ đầu trên mặt đấy không có đường, người đi nhiều rồi, cũng biến thành đường…”

“Hi vọng vốn dĩ có, cũng chưa chắc đã có, điều này giống như con đường trên mặt đấy, thật ra ngay từ đầu trên mặt đấy không có đường, người đi nhiều rồi, cũng biến thành đường…”

Đại Bằng Vương lẩm bẩm một mình, lặp lại câu nói đó. Ông ta không thể không thừa nhận, ông ta bị chấn động rồi. Diệp Ninh này, Diệp Ninh này… Ông ta nghĩ rất lâu, cũng không biết nên hình dung như thế nào. Có chút không nói nên lời.

Nhưng càng nhiều hơn, vẫn là có một loại cảm giác trước nay chưa từng có. Hóa ra thật sự có Nhân tộc, tình nguyện suy nghĩ cho Yêu tộc sao?

“Bằng Vương có còn nhớ câu nói bản thân mình từng nói lúc đó không, ngươi nói nếu như muốn hợp tác, thì Diệp Ninh phải đích thân đến mười vạn ngọn núi… Bây giờ, hắn thật sự đến rồi, vì thế chúng ta nên dùng tư thái như thế nào để đón tiếp đây?”

An Nhiên chớp chớp mắt. Đại Bằng Vương rơi vào trong trầm tư.

“Đây chính là mười vạn ngọn núi?”

Diệp Ninh vượt qua rất nhiều núi non, sông hồ, cuối cùng đi đến trên mặt biển, sau đó lại giẫm lên nước biển, một đường đi đến phía trước, cuối cùng đến một vùng biển.

Biển lớn có điểm cuối, ít nhất Lam Tinh đời trước là như thế, biển của thế giới này, ít nhất lớn hơn gấp trăm lần so với Lam

Tinh, chỉ có loại biển quy mô như thế, mới gánh chịu được sự giày vò của nhiều cường giả có sức mạnh hủy thiên diệt địa của thế giới này. Diệp Ninh biết, ở thế giới này, ngoai trừ phía đông ra, còn có tây đại lục, còn có vô số bhòn đảo.

Chỉ cần đi về một phương hướng nào đó của biển, ít nhất có thể đi đến điểm cuối, nhìn thấy một mảnh đại lục khác. Nhưng mà Diệp Ninh đi theo phương hướng của mười vạn ngọn núi, đi thế nào cũng không đi được đến điểm cuối.

Trước mắt vẫn là một vùng biển mênh mông hùng vĩ. Không nhìn thấy được điểm cuối.

Thỉnh thoảng có sinh vật ở dưới biển ngoi đầu lên, thể hiện một mặt sự nghịch ngợm của mình.

Nhưng mà đột nhiên một khoảnh khắc nào đó, tất cả mọi thứ đều thay đổi, Diệp Ninh phát hiện, vùng biển ở phía trước mặt, thế mà lại trở nên tối đen như mực. Nước biển vô cùng tĩnh lặng, nhưng loại tĩnh lặng này, lại mang đến cho người khác cảm giác bất an mạnh mẽ.

Guống như là sự tĩnh lặng trước khi con bão đến vậy. Đây chính là cái gọi là Biển Đen.

Nhìn thấy Biển Đen, Diệp Ninh biết, mười vạn ngọn núi ở ngay trước mắt.

Hắn cúi đầu xuống, nhìn nước biển ở dưới chân, màu đen giống như mực vậy, nhưng mà đưa tay vớt lên, lại phát hiện trong suốt mà lạnh lẽo, từ kẽ ngón tay rơi xuống, rắc vào trong nước biển, lại quay trở về màu đen.

Chương 923: Ngưu Yêu Vương nho nhã, dễ gần

Hắn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy con đường mình đi đã biến mất, chỉ còn bóng tôi vô cùng vô tận. Diệp Ninh tiếp tục đi đến phía trước.

Ở đây rõ ràng không có bất kỳ sóng biển nào, nhưng từ đầu đến cuối lạ lộ ra một cỗ cảm giác bất an. Hắn biết một từ, gọi là rừng thiêng nước độc.

Nhưng rốt cuộc cái gì là rừng thiêng nước độc?

Hắn cảm thấy ở đây, tuyệt đối chính là cái đó.

Hắn chưa bao giờ gặp phải chỗ nào quỷ dị hơn chỗ này, vùng biển khiến người ta vô cùng bất an.

"Mười vạn ngọn núi chính là ở điểm cuối của Biển Đen."

Nam Cung Lương Nhân nhàn nhạt nói. Diệp Ninh gật đầu.

Vốn dĩ thế giới này không có mười vạn ngọn núi.

Thời kỳ thượng cổ, hắc ám xâm nhập đến, sức mạnh hắc ám mạnh mẽ khiến cho đất trời thay đổi, một ngọn núi xuất hiện từ trong không trung, hình thành một vùng đất vô cùng hiểm ác.

Nơi này, chính là mười vạn ngọn núi.

Ở đây là do sức mạnh của thế giới hắc ám hình thành, có thể nói như thế này, xem như là một phần của thế giới hắc ám, vì thế nó tồn tại ở thế giới này, lại cũng không tồn tại ở thế giới này.

Nếu như là Nhân tộc bình thường, cho dù là đi thuyền đi về phía trước như thế nào, cũng không thể đến được đây. Đây là một nơi kỳ diệu tồn tại giữa hiện thực và hư không.

"Chỉ nhìn riêng nơi này, dường như ta có thể tưởng tượng ra những năm nay Yêu tộc khó khăn như thế nào."

Diệp Ninh thở dài một tiếng.

Trong lòng lại càng mừng thầm. Hay lắm.

Nơi Yêu tộc sinh sống càng thảm khốc, càng thê thảm, vậy thì bọn họ sẽ càng oán hận! Dù sao là Nhân tộc hại bọn họ thành như thế.

Bọn họ nhất định là hận Nhân tộc thấu xương.

Lần này nếu như nhìn thấy ta, còn có thể tốt với ta sao? Nói không chừng không đợi ta lên tiếng, trực tiếp giết chết ta rồi. Diệp Ninh có chút say sưa.

Loại cảm giác kích thích này đã hiếm khi được trải nghiệm.

Trong toàn bộ mười vạn ngọn núi, khắp nơi đều là kẻ địch! Ta không tin mình không chết được!

Hắn che giấu rất tốt, nhưng mà Nam Cung Lương Nhân vẫn như trước có thể cảm nhận được một chút thần sắc vui mừng của hắn, đương nhiên, hắn ta cũng không nghĩ nhiều, hắn ta chỉ cảm thấy Diệp Ninh là cuối cùng cũng đến được mục tiêu, nên mới vui mừng như vậy.

Nam Cung Lương Nhân trầm mặc đi về phía trước, muốn nói cái gì đó, lại không nói nên lời. Vốn dĩ hắn không phải là một người giỏi ăn nói.

Lúc này nghĩ lại, trong bụng tràn ngập những lời nói khuyên Diệp Ninh. Nhưng những lời này, lúc này nói ra thì có ý nghãi gì chứ?

Diệp Ninh đã quyết tâm.

Hắn ta cũng không thể cưỡng ép ngăn cản đúng không? Trên thực tế hắn ta cũng đúng là từng nghĩ như vậy.

Nhưng mà rất nhanh Nam Cung Lương Nhân đã gạt bỏ suy nghĩ này, cho dù hắn ta cưỡng ép giữ Diệp Ninh lại, thì có ý nghĩa gì chứ? Giữ được một lúc, lẽ nào giữ được cả đời sao?

Càng huống hồ, trong lòng hắn ta không muốn làm trái lại ý chí của Diệp Ninh. Vì thế Nam Cung Lương Nhân vô cùng bối rối, suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được cái gì.

Diệp Ninh phát hiện sự quẫn bách của Nam Cung Lương Nhân, dường như cũng cảm nhận được sự bối rối trong lòng hắn ta, Diệp Ninh vỗ vỗ vai Nam Cung Lương Nhân, nói.

“Nam Cung, trong Tiên Giới, có nơi thảm khốc như thế này không?”

Diệp Ninh chủ động lên tiếng.

Nam Cung Lương Nhân gật đầu, nói.

“Có, cái khác không nói, mười vạn ngọn núi này, Tiên Giới cũng có một nơi.”

“Tiên Giới cũng có mười vạn ngọn núi?”

“Đúng thế, đó cũng là một vùng đất thảm khốc, ta cũng từng đến.”

Cuối cùng hai người nói chuyện một hồi.

Nhưng cuối cùng, vẫn là đến điểm cuối cùng.

Phía trước, sóng biển cuộn trào, hình thành một vòng xoáy cực lớn. Vòng xoáy này, nhìn có vẻ sát khí kinh người, nhưng mà từ đầu đến cuối, lại không truyền ra một chút âm thanh nào. Chỉ có một cỗ lạnh lẽo, không có khí tức, từ trong vòng xoáy thỉnh thoáng tản ra ngoài.

“Thật đáng sợ, khí tức thật là vặn vẹo!”

Trong mắt Nam Cung Lương Nhân lộ ra thần sắc nghiêm trọng.

“Mới chỉ là một phần sức mạnh của thế giới hắc ám, mười vạn ngọn núi được hình thành từ đó, khí tức nó tản ra, thế mà lại đến loại mức độ này, nếu như thế giới hắc ám hoàn toàn giáng lâm, đó là cảnh tượng như thế nào, nếu như quy mô của thế giới này đủ lớn, không phải là Tiên Giới cũng có nguy hiểm sao?”

Sắc mặt của hắn ta bất ngờ vô cùng cứng ngắc.

Trước đó, Nam Cung Lương Nhân rất kiên định nói với Diệp Ninh, Tiên Giới tuyệt đối có thể đối phó được với thế giới hắc ám, tuyệt đối sẽ không sợ hãi thế giới hắc ám. Nhưng mà bây giờ, hắn ta có chút dao động.

Bởi vì ở trong mắt của hắn ta, Tiên Giới là một nơi rộng lớn, mênh mông vô tận, bên trên Tiên Giới, có vô số tiên nhân, trong đó không thiếu Tiên Tôn, Tiên Đế có sức mạnh chọc trời.

Chương 924: Ngưu Yêu Vương nho nhã, dễ gần 2

Nhưng mà bây giờ, hắn ta cảm nhận một phần khí tức thế giới hắc ám để lại, đột nhiên hắn ta cảm thấy, ít nhất là nhìn từ những khí tức nào, dường như thế giới hắc ám không kém hơn bao nhiêu so với Tiên Giới.

Tiên Giới để lại một vài dấu vết ở thế giới này, trải qua vô số năm tháng, cuối cùng còn có thể để lại khí tức như thế nào sao? Hắn ta cảm thấy điều này hoàn toàn là một ẩn số.

“Thế giới hắc ám đã đến bước uy hiếp Tiên Giới rồi?”

Diệp Ninh sửng sốt.

Hắn cảm thấy rất khó tin.

Nam Cung Lương Nhân lắc đầu.

“Ta không biết, nhưng ít nhất từ tình huống trước mắt mà nói, có lẽ thế giới hắc ám đã vượt qua tưởng tượng của ta, cho dù là đối với Tiên Giới mà nói, có thể cũng xem như là rất khó giải quyết.”

Hắn ta nói rất cẩn thận. Nhưng Diệp Ninh vẫn là nghe ra được sự kiêng dè vô hạn trong lời nói của hăn ta.

“Thế mà lại đáng sợ như thế?”

Đầu tiên Diệp Ninh rất ngạc nhiên, tiếp đó bình tình trở lại. Vậy thì có làm sao?

Chỉ cần ta chết, vậy thì chính là Đế Tôn. Đó là sự tồn tại bên trên cả Tiên Giới.

Đối với Tiên Giới mà nói, thế giới hắc ám có thể rất khó giải quyết, nhưng đối với ta mà nói, đó còn là vấn đề sao? Không hoảng loạn không hoảng loạn.

Sự bình tĩnh của DIệp Ninh, khiến cho Nam Cung Lương Nhân cũng bình tĩnh lại.

“Diệp đại nhân vẫn luôn là như thế, cho dù là trời sập xuống, từ đầu đến cuối ngài ấy vẫn có thể giữ được bình tĩnh, chỉ riêng phần tâm cảnh này, đã đủ để vượt lên trên vô số người của thế gian này rồi.”

Trong lòng Nam Cung Lương Nhân thầm nói.

“Tiễn quân ngàn dặm, cuối cùng cũng phải nói lời từ biệt, Nam Cung, ngươi và ta còn có cơ hội gặp lại.”

Diệp Ninh cười nói.

Hắn dự định đi vào mười vạn ngọn núi.

Nam Cung Lương Nhân cũng không di chuyển, hắn ta nhìn Diệp Ninh, trầm mặc một lúc, nói.

“Đại nhân thật sự không dự định dẫn theo ta sao?”

Diệp Ninh lắc đầu, nói.

“Lý do cụ thể, ta đã từng nói rất nhiều lần rồi, Nam Cung, xin ngươi nghe lời ta có được không?”

Nam Cung Lương Nhân gật đầu.

Hình như là đồng ý rồi.

Diệp Ninh thở phào một hơi, vào khoảnh khắc hắn quay người đi, đột nhiên ý thức được cái gì đó, lại nói thêm một câu.

“Ngươi không cần nghĩ đến việc theo ta đi vào, nếu như bị ta phát hiện, ta chết cho ngươi xem!”

Diệp Ninh nói rất kiên quyết.

Bởi vì hắn biết, Nam Cung Lương Nhân tám phần là dự định như thế.

Có điều uy hiếp này của hắn, thật ra là một vấn đề chưa biết, bởi vì hắn căn bản không có cách nào tự sát. Nếu như có thể tự sát, thì làm sao có thể bị đâm sau lưng đến bây giờ chứ? Tâm tư Nam Cung Lương Nhân bị nhìn thấu, hắn ta hít một hơi thật sâu, nói.

“Ta biết, nhưng mà tấm bùa hộ mệnh này, xin Diệp đại nhân nhận lệnh, nếu như ngài có thể sống ra ngoài, ta sẽ lập tức cảm nhận được.”

Diệp Ninh nhận lấy, cuối cùng nhìn hắn ta một chút, Diệp Ninh quay người lại, trực tiếp nhảy vào trong vòng xoáy.

Nam Cung Lương Nhân đứng ở đó rất lâu. Hắn ta không hề dự định đứng đợi không ở đây.

Bởi vì hắn ta cảm thấy, Diệp Ninh căn bản không thể nào ra ngoài. Chuyến đi này, chỉ chết không có đường sống!

Từ bất kỳ góc độ nào đều không nghĩ được lý do Yêu tộc sẽ buông tha cho Diệp Ninh. Đây là những đại yêu độc ác có huyết hải thâm thù với Nhân tộc, lại sống vô số năm, đã sớm phát điên, vặn vẹo, bị thù hận che mờ đầu góc, bọn họ làm sao có thể buông tha cho Diệp Ninh?

Thù hận đối với Nhân tộc, sẽ khiến cho bọn họ theo bản năng coi Diệp Ninh là đại địch sống chết. Hơn nữa, chuyện quan trọng nhất là, vào chín ngàn năm trước, Cơ Hạo Thiên còn

từng đến mười vạn ngọn núi. Hơn nữa còn rất không khách khí.

Không chỉ ngang ngược xông vào, còn hai bàn tay không, đánh tất cả Yêu Vương của Yêu tộc một lần, để lại sỉ nhục vô cùng to lớn cho Yêu tộc, chuyện này đã sớm truyền khắp thiên hạ.

Nhân tộc nghe thì cảm thấy vinh quang, lớn tiếng chê cười Yêu tộc yếu ớt. Nhưng mà đối với Yêu tộc mà nói thì sao?

Sợ rằng là nghĩ đến cũng sẽ nghiến răng nghiến lợi đi.

Vì thế, thù cũ hận mới cộng lại mới nhau, bọn họ sẽ làm cái gì đối với người thứ hai xông vào mười vạn ngọn núi? Đây là chuyện căn bản không cần nghĩ.

Nam Cung Lương Nhân cũng không dự định đi theo vào. Bởi vì hắn ta nhìn thấy sự kiên quyết của Diệp Ninh. Hắn ta là một người tôn trọng lời hứa.

Hắn ta từng đồng ý với Diệp Ninh sẽ không đi vào, vậy thì hắn ta sẽ không làm trái lời hứa. Nhưng mà lẽ nào sẽ thật sự cái gì không làm?

Nam Cung Lương Nhân rất bối rối.

Vào khoảnh khắc này, hắn ta cảm nhận được sự bất lực.

Người mà bản thân hắn ta muốn bảo vệ, đích thân đi đối mặt với nguy hiểm, nhưng mà hắn ta cái gì cũng không làm được. Phần cảm giác bất lực này, khiến cho hắn ta sinh ra lửa giận.

Chương 925: Ngưu Yêu Vương nho nhã, dễ gần 3

Lửa giận này, phần lớn đều là đối với bản thân. Bình thường mà nói, đây gọi là cơn thịnh nộ bất lực.

Đương nhiên, bốn chữ thịnh nộ bất lực này ở trên người Nam Cung Lương Nhân, ít nhiều cũng có chút không thích hợp.

Nhưng khoảnh khắc này, hắn ta bị lửa giận khống chế, hắn ta cảm thấy bản thân nhất định phải làm cái gì đó, nếu không,

loại phẫn nộ, cảm giác bất lực, tự trách, áy náy này, sẽ hủy hoại tâm trí của hắn ta.

“Ta nhất định phải làm cái gì đó, nhất định!”

Hắn ta ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập tia máu. Khoảng khắc này, trong lòng hắn rất loạn.

“Trong quá khứ, người ta muốn bảo vệ thì phản bội ta, vì thế ta tận tay giết bọn họ, bảo vệ thất bại.”

“Bây giờ, người ta muốn bảo vệ một mình đi đối mặt với nguy hiểm, mà ta chỉ có thể đứng ở bên ngoài nhìn, bảo vệ lại thất bại.”

“Thế gian này còn có người nào thất bại hơn ta sao? Rốt cuộc ta còn có thể làm cái gì?”

Nhất thời ánh mắt của hắn trở nên hung dữ.

Khoảnh khắc này, trong lòng hắn ta giống như là bị tâm ma nhập thể vậy.

Một vì suy nghĩ cực đoan, hỗn loạn, bạo lực, dung nhập vào trong đầu hắn ta.

“Ta phải làm cái gì đó, khiến cho một vài người chảy máu, khiến cho bọn họ đau đớn…”

Hắn ta nhất định phải dùng chém giết để trút giận.

Sau đó ánh mắt của hắn ta nhìn về phía vòng xoáy.

Chỉ là lời cảnh cáo của Diệp Ninh, khiến cho hắn ta không thể di chuyển ánh mắt.

“Còn có một nơi!”

Thân hình Nam Cung Lương Nhân lóe lên, rời khỏi nơi này, nhìn về phương hướng kia, là đi về phía Đông Hải.

Đúng vào lúc Nam Cung Lương Nhân rời khỏi nơi này trong tình huống vô cùng bất ổn. Diệp Ninh cuối cùng cũng đi vào mười vạn ngọn núi.

“Si, đây là chỗ quỷ quái nào vậy?”

Hắn đã chuẩn bị đủ tinh thần đôi diện với mười vạn ngọn núi. Nhưng mà khi thật sự đi vào trong đó, hắn vẫn là bị chấn động.

Nhìn về phía trước, núi cao nối liền, nhìn có vẻ, đúng là có mười vạn ngọn núi. Nhưng mà mươi vạn ngọn núi này, lại không hề có một chút sức sống nào.

Trơ trọi, thỉnh thoảng có cây cối, cũng vô cùng vặn vẹo, giống như bị đốt cháy vậy, không có sức sống.

Đất ở dưới chân cũng là màu đen, không phải là loại màu đen ẩm ướt màu mỡ, mà là khô cằn, hắc ám. Núi cũng là màu đen.

Thảo mộc cũng là màu đen.

Đến ngay cả bầu trời, cũng đều là một mảnh đen như mực.

Ở đây giống như là một cái túi, một khi đi vào trong, một loại cảm giác đè nén trước nay chưa từng có, xông thẳng lên đầu.

Trong không khí, tràn ngập khí tức màu đen, những khí tức màu đen này, thỉnh thoảng từ trong vòng xoáy tản ra ngoài, chỉ có thể những gì cảm nhận được ở bên ngoài, đã rất mờ nhạt, khi thật sự đi vào mười vạn ngọn núi, mới phát hiện những khí đen này nồng đậm như thế nào.

Gió thổi qua, khí đen dâng trào.

Thậm chí Diệp Ninh còn nghe thấy tiếng hú.

Loại tiếng hú này, giống như là bi thương, oán hận, đâu đớn đến cực điểm.

“Những âm thanh này đến từ khí tức màu đen!”

Diệp Ninh túm lấy, muốn từ cảm nhận, sau đó một cỗ cảm xúc tuyệt vọng, sợ hãi, oán hận, trực tiếp xông vào trong đầu Diệp Ninh.

Nếu như hắn là người bình thường, tuyệt đối sẽ bởi vì thế mà bị mê hoặc tâm trí, biến thành một quái vật chứa đầy năng lượng tiêu cực.

Nhưng hắn không phải người bình thường, hắn có chính khí cuồn cuộn hộ thể.

Hắn là lãnh tụ Nho Môn, còn là Bán Thánh, ở trên người hắn, không chỉ có một bảo vật Nho Môn. Đầu tiên là quần áo Tinh Thần, trực tiếp phát ra ánh sáng.

Ấn ký chư tử xuất hiện, phát ra ánh sáng trắng chói mắt, trực tiếp thanh tẩy những khí đen đang dâng trào này. Tiếp đó, lại là nhẫn của Thánh Nhân xuất hiện.

Nó cảm nhận được khí tức vặn vẹo, tiêu cực ở đây, theo bản năng phóng ra sức mạnh của bản thân mình. Trong đất trời, vang lên tiếng đọc sách vang vọng.

Một sức mạnh rạng rỡ, tích cực tỏa ra ngoài. Trực tiếp làm tan chảy khí tức hắc ám mà nó bao trùm. Giống như băng tuyết bị làm tan chảy.

"Đây là tình huống gì vậy?"

Diệp Ninh chấn động.

Chính khí cuồn cuộn của Nho gia, đến nơi này, giống như là gặp phải đất tốt vậy. Thế mà lại không chịu khống chế, bắt đầu dung hóa những khí tức hắc ám này.

"Thế mà hắn lại có thể thanh tẩy những sát khí này!"

Trong bóng tối, truyền ra một giọng nói.

Đây là những Yêu Vương đang âm thầm quan sát, bọn họ biết Diệp Ninh đến đây, nhưng mà không ngờ được, lần này Diệp Ninh đến, lại có động tĩnh lớn như thế. Sợ rằng là toàn bộ mười vạn ngọn núi cũng bị hắn kinh động.

"Người nào!"

Ít nhất là hàng vạn Yêu tộc, dùng tốc độ nhanh nhất đến đây. Sau đó bọn họ phát hiện Diệp Ninh.

"Kinh động bọn họ rồi? Ừm, như thế cũng tốt, bọn họ chắc là sẽ trực tiếp ra tay với ta đúng không? Ta là một người không mời mà tự xông vào, bọn họ không thể nào không ra tay với ta đi?"

Diệp Ninh đã chuẩn bị sẵn vừa gặp mặt đã bị giết. Trên thực tế, Yêu tộc cũng chính là dự định như thế.

Chương 926: Yêu tộc còn nói lễ tiết

"Nhân tộc!"

"Thế mà lại là Nhân tộc!"

“Nhân tộc dám xông vào mười vạn ngọn núi, giết hắn!!!”

Các Yêu tộc điên rồi.

Trong chớp mắt, hàng vạn Yêu tộc giương cung bạt kiếm, một làn sóng ác ý ngập trời lao về phía Diệp Ninh.

“Đúng, chính là như thế!”

Diệp Ninh lộ ra thần sắc vui mừng.

Cuối cùng… cũng đến rồi sao?

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên có một giọng nói vang lên.

“Câm miệng, các ngươi đang nói loạn cái gì vậy? Không có một chút lễ phép nào.”

Lời nói vừa dứt, một Yêu Vương trên đầu có hai chiếc sừng cực lớn nhảy ra.

Ông ta ngắn những Yêu tộc khác lại, sau đó quay người, nở nụ cười nho nhã dễ gần với Diệp Ninh.

“Xin hỏi vị tiên sinh này, đến chỗ của chúng ta, có mục đích gì vậy?”

Ngưu Yêu Vương nhìn chằm chằm Diệp Ninh.

Trong lòng không khỏi sinh ra cảm khái.

“Thảo nào có thể tạo thành ảnh hưởng lớn như thế với bệ hạ, quả nhiên khí độ bất phàm.”

Yêu hóa thành hình người, cũng không thể nói hoàn toàn biến thành thẩm mỹ của người, nhưng cũng nhất định có ảnh hưởng nhất định. Nhưng cho dù không băn khoăn về ngoại hình, nhưng loại thứ như khí chất cũng không giả được.

Khí chất của Ngưu Yêu Vương không phải là loại lộ ra vẻ sắc bén, nhưng mà lại ôn nhuận như ngọc, khiến cho khiến ta có cảm giác như cây cỏ gặp gió xuân, nhìn có vẻ phong độ phiên phiên. Điều này là bởi vì nguyên nhân hắn đã trở thành Bán Thánh.

Vì thế, chỉ dựa vào cỗ khí chất này, ở trong lòng Ngưu Yêu Vương, ác cảm đối với Diệp Ninh, cũng bất tri bất giác tiêu tán đi không ít. Vì thế ông ta lên tiếng nói.

Chỉ là ông ta vừa mới lên tiếng, khiến cho Diệp Ninh cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Người trước mắt, trên đầu có hai chiếc sừng, vừa mới xuất hiện, đã có thể trấn áp tất cả Yêu tộc. Nói rõ ông ta không phải Yêu Vương, thì cũng là đại yêu.

Yêu tộc bình thường yêu tàn đến mức độ này, loại Yêu Vương giống như Ngưu Yêu Vương, vậy thì còn lợi hại rồi?

Nhưng tên này, không chỉ không có ý động thủ với Diệp Ninh, ngược lại chỉ trích các Yêu tộc, bày ra dáng vẻ nho nhã dễ gần.

Điều này khiến cho Diệp Ninh cảm thấy rất bực bội.

"Ta là Diệp Ninh của Nhân tộc, ta đến mười vạn ngọn núi, là để cầu kiến Yêu Hoàng, có chuyện quan trọng cần thương lượng."

Diệp Ninh tự thông báo thân phận.

Hắn phát âm từng chữ từng chữ một, đặc biệt nấn trọng âm vào bốn chữ "Diệp Ninh Nhân tộc". Hắn hoài nghi Ngưu Yêu phản ứng chậm.

Có thể không nhìn ra thân phận Nhân tộc của hắn. Tuy có chút bất bình thường, dù sao hắn cũng không phải kẻ ngốc.

Nhưng không cần biết nghĩ như thế nào, cũng không giải thích được thái độ của Ngưu Yêu Vương, Diệp Ninh gần như không nhìn thấy được một chút địch ý nào ở trên người ông ta, đây không phải là kết quả mà hắn muốn.

Quả nhiên. Diệp Ninh tự nói ra thân phận đã lập tức khơi dậy hiệu quả.

Vốn dĩ các Yêu tộc đã bị uy nghiêm của Ngưu Yêu Vương trấn áp, kết quả nghe thấy bốn chữ Diệp Ninh Nhân tộc, trong chớp mắt đã bùng nổ.

Bọn họ biết danh tiếng của Diệp Ninh.

Đây là bởi vì nguyên nhân mười vạn ngọn núi vẫn luôn có tiếp xúc với thế giới bên ngoài, từ khi Yêu Hoàng ra đời, đã lợi dụng thiên phú huyết mạch của bản thân, đưa một nhóm Yêu tộc ra bên ngoài hoạt động, Xà Vương chính là đại biểu điển hình.

Những Yêu tộc hoạt động ở bên ngoài, đã truyền tin tức mới nhất về. Đây là kế hoạch của Yêu tộc.

Dù sao Nhân tộc là kẻ địch trong tưởng tượng của bọn họ, muốn đối phó với Nhân tộc, đầu tiên phải hiểu được Nhân tộc.

Đạo lý biết người biết ta trăm trận trăm thắng, không chỉ phải hiểu Nhân tộc, Yêu tộc cũng phải hiểu.

Bọn họ nhiều năm nay cũng không phải là lãng phí thời gian, có quá nhiều thời gian nhàm chán, khó tránh suy nghĩ nhiều hơn.

Nhân tộc là kẻ địch trong tưởng tượng của Yêu tộc, là đối tượng bọn họ không chết không ngừng, mà Diệp Ninh, là sự tồn tại sáng chói nhất trong khoảng thời gian này của Nhân tộc, đương nhiên cũng bị Yêu tộc biết rộng rãi.

Phần lớn trong lòng Yêu tộc đều có chung nhận thức, đó chính là nếu như giết Diệp Ninh, nhất định có thể tạo thành trọng thương với Nhân tộc! Vì thế, sau khi nghe thấy cái tên của Diệp Ninh, trong chớp mắt, cũng không biết có bao nhiêu Yêu tộc đỏ mắt.

Phải biết rằng, Yêu tộc tập trung càng ngày càng nhiều.

Động tĩnh ở đây rất lớn, trong dãy núi, rất nhiều Yêu tộc nhanh chóng đi đến, mới bắt đầu chỉ có hàng ngàn, bây giờ đã có đến mười mấy vạn rồi. Chuyện này không thể không nhắc đến năng lực sinh sản mạnh mẽ của Yêu tộc.

Ở mười vạn ngọn núi này, bởi vì điều kiện khắc nghiệt, bọn họ tử thương rất nhiều, sở dĩ có thể có loại quy mô như hiện tại, tất cả đều là bởi vì có không ít chủng tộc có năng lực sinh sản mạnh mẽ.

Con người sẽ thích ứng với hoàn cảnh, Yêu cũng như thế, vì để có cuộc sống tốt hơn, Yêu tộc nhất định phải sinh sản.

Chương 927: Yêu tộc còn nói lễ tiết 2

Vì thế, hàng chục vạn Yêu tộc rất nhanh đã tập trung đến đây, mà điều này căn bản còn chưa đến cực hạn của Yêu tộc, thậm chí còn chưa đến một phần trăm số lượng của Yêu tộc.

Trong số những Yêu tộc này, hóa thành hình người chỉ chiếm số ít. Nửa người nửa yêu, cũng là số ít.

Phần lớn, vẫn là những tiểu yêu có hình thú như trước, chỉ là có thể mở miệng nói tiếng người, còn chưa thể hóa thành hình người.

Thực lực của bọn chúng đều không mạnh, nhưng mà lại vô cùng hung ác, trong mắt tràn ngập tia máu, phát ra các loại tiếng gầm.

“Diệp Ninh Nhân tộc, vậy mà Diệp Ninh của Nhân tộc lại đến đây!”

“Hắn cho rằng mười vạn ngọn núi là cái gì? Là hậu hoa viên của Nhân tộc sao? Hắn thật sự cho rằng chúng ta không dám giết hắn?”

“Giết hắn, ta phải đích thân cắt nát xương cốt của hắn!”

“Giết giết giết!”

Yêu tộc gầm lên, trong chớp mắt, giống như quần ma loạn vũ. Sát niệm khổng lồ tụ lại, bao trùm lên Diệp Ninh. Nhưng Diệp Ninh không chỉ không sợ, ngược lại điên cuồng vui mừng.

Đúng rồi!

Đây mới là cảm giác mà ta muốn!

Ôn hòa bình tĩnh, làm gì có một chút dáng vẻ của tử địch? Ta cũng không phải thật sự đến đây để du lịch? Các ngươi không giết ta, không phải là thể hiện ra ta rất ngốc sao?

“Ta đến đây, là vì để cầu kiến Yêu Hoàng, không có ác ý.”

Diệp Ninh giải thích một câu.

Sau đó đi về phía trước.

Nhìn có vẻ, có chút rất gấp gáp.

Nhưng không có Yêu tộc nào nghe hắn nói cái gì, sát khí khống chế đầu óc của bọn chúng, tính thù hoang dã đang dần hồi sinh, trong từng đôi mắt đỏ ngầu, phóng ra ánh sáng lạnh lão không có một chút màu sắc tình cảm nào.

Nếu như Diệp Ninh tiếp tục đi về phía trước, rõ ràng bọn họ sẽ không hề do dự mà xông lên. Nhưng đúng vào thời điểm mấu

chốt này, phía trước Diệp Ninh, lại bị một bóng lưng chặn lại. Là Ngưu Yêu Vương.

Cơ thể vạm vỡ của ông ta, chặn ở đường đi trước mặt của Diệp Ninh, cũng thuận tiện chặn ánh mát thù hận của các Yêu tộc. Diệp Ninh ngẩng đầu, lại nhìn thấy ánh mắt hòa thuận của Ngưu Yêu Vương.

"Hóa ra là Diệp tiên sinh, muốn gặp Yêu Hoàng bệ hạ đúng không? Lão Ngưu có thể dẫn đường cho tiên sinh."

Diệp Ninh sững người.

Ánh mắt bất giác hướng về phía những Yêu tộc ở phía sau lưng ông ta.

Ngưu Yêu Vương chợt nhận ra, quay người lại, đen mặt nhìn về phía tất cả Yêu tộc.

"Đám tiểu tử các ngươi, hô gào cái gì ở đây? Làm kinh động khách nhân của bệ hạ, nhìn lại dáng vẻ của các ngươi đi, còn có một chút lễ tiết nào sao?"

Những lời nói này của ông ta, khiến cho Yêu tộc và Diệp Ninh sững ra. Lễ tiết?

Trong mắt Diệp Ninh tràn ngập vẻ mơ hồ, Yêu tộc còn có cái thứ này?

Trong mặt Yêu tộc cũng là mơ hồ, lễ tiết là cái gì? Có thể ăn sao? Chưa từng nghe nói.

Nhưng Ngưu Yêu Vương lại không hề kiên nhẫn, trong các đại Yêu Vương, tính tình của ông ta ôn hòa nhất, cũng là người bảo vệ mệnh lệnh của An Nhiên nhất.

Sở dĩ An Nhiên bảo ông ta đến đón Diệp Ninh, chính là nhìn trúng điểm này. Vì thế, ông ta biết bản thân nên làm cái gì, không nên làm cái gì.

Nhìn thấy các Yêu tộc vẫn còn đứng ngơ người tại chỗ, Ngưu Yêu Vương lên tiếng đã phát ra tiếng gầm!!!

Một tiếng gầm, giống như cuồng phong đi qua, ít nhất cuốn đi hàng vạn Yêu tộc, ném bọn chúng vào sâu trong núi. Những Yêu tộc còn lại đều hoàng sợ, làm gì còn dám ở lại, lập tức cụp đuôi đi mất.

Yêu tộc làm việc, chính là đơn giản, thô bạo như thế. Điều này khiến cho da mặt Diệp Ninh giật giật từng hồi.

Ngưu Yêu Vương bạo lực như thế, còn nói lễ tiết với ta? Đùa sao? Nhưng mà khi Ngưu Yêu Vương quay người, lại lộ ra nụ cười kỳ dị và thân thiện.

"Mấy đứa trẻ không hiểu lễ tiết, Diệp tiên sinh đừng trách."

Diệp Ninh có chút hoài nghi cuộc đời, gật đầu.

"Vị Ngưu… Ngưu Đại Vương này, từ trước đến nay Yêu tộc là nói về lễ tiết như thế sao?"

Diệp Ninh đúng thật là chưa từng nghe nói về điều này.

Ít nhất trong điển tích của Nhân tộc không ghi chép lại.

Nói lễ tiết các gì, từ trước đến nay Yêu tộc là coi nhẹ sống chết, không phục thì đánh, trong lòng Ngưu Yêu Vương phỉ nhổ, nhưng ngoài bề mặt lại gật đầu, nói.

"Yêu tộc ta, cũng là chủng tộc trải qua vô số năm tháng và phong ba, đương nhiên có lễ tiết."

Trong lòng Diệp Ninh có chút rối loạn, nhưng tên này nói như thế, cũng chỉ có thể tin, dù sao lúc trước hắn chưa từng tiếp xúc với Yêu tộc của mười vạn ngọn núi, cũng không biết chi tiết, hắn tò mò hỏi.

"Nhưng mà, Yêu tộc và Nhân tộc cò thù hận không đội trời chung, những Yêu tộc đó, đều muốn giết ta, vì sao Ngưu Yêu Vương lại bảo vệ ta?"

Đương nhiên là mệnh lệnh của bệ hạ!

Ngưu Yêu Vương nói thầm trong lòng.

Nhưng ngoài bề mặt lại lắc đầu, nói.

"Tục ngữ nói, có bạn từ phương xa đến, vô cùng vui mừng, hai nước giao chiến, không giết sứ giả, tục ngữ nói, không đưa tay đánh vào mặt, còn có người nói, người đến đều là khách…"

Chương 928: Yêu tộc còn nói lễ tiết 3

Ngưu Yêu Vương khoe khoang những kiến thức ít ỏi của mình về Nhân tộc, đây đều là những điều mà ông ta đọc được từ trong điển tích của Nho gia, nghĩ ra được bao nhiêu thì bấy nhiêu, lấy hết ra đọc.

Những Yêu Vương khác đều khinh thường những thứ này, vô cùng khinh thường hành vi đọc điển tích Nhân tộc của ông ta. Vì thế Ngưu Yêu Vương rất cô đơn, những thứ học được, không có chỗ nào khoe khoang.

Bây giờ gặp được Diệp Ninh là người cùng ngành, đương nhiên là phải khoe khoang một chút. Nhưng lại không ngờ được, ông ta đúng là khiến cho tam quan của Diệp Ninh sụp đổ rồi.

"Không phải, bây giờ Yêu tộc cũng bắt đầu đọc sách rồi?"

Diệp Ninh mắng chửi trong lòng.

Rốt cuộc Ngưu Yêu Vương quái thay nhảy từ đâu ra vậy? Ngươi không giết người đổi thành ăn chay rồi sao?

Những lời này từ miệng ngươi nói ra cũng quá không phù hợp rồi? Ngưu Yêu Vương tự hào nói.

"Không phải, không phải, Yêu tộc đọc sách, cũng chỉ có một mình bản vương thôi, những kẻ trần tục khác, không hiểu!"

Diệp Ninh thở phào một hơi, trong lòng thầm nói.

"Vẫn may, vẫn là có Yêu tộc bình thường."

Hắn cảm thấy có lẽ bản thân gặp phải loại người kỳ lạ của Yêu tộc. Một quái thai.

Đơn thuần chính là vận khí không tốt.

Giống như những Yêu tộc vừa mới bắt đầu đã hô đánh hô giết với hắn kia, đó mới là Yêu tộc tốt, là Yêu tộc bình thường, là Yêu tộc không vì lợi ích thấp. Mà loại như Ngưu Yêu Vương… Diệp Ninh đánh giá là: đồ thần kinh.

Hắn miễn cưỡng nở nụ cười.

"Phong thái của Ngưu Đại Vương, tại hạ đã nhìn thấy rồi, không biết lúc nào có thể dẫn ta đi gặp mặt Yêu Hoàng?"

Hắn đã không kịp chờ đợi nóng lòng muốn đi gặp những Yêu tộc bình thường khác rồi.

Đương nhiên Ngưu Yêu Vương gật đầu đồng ý, nói.

“Bây giờ có thể, mời Diệp tiên sinh.”

Ông ta còn làm ra hành động mời.

Vì thế hai người một trước một sau, bắt đầu đi sâu vào trong nội bộ mười vạn ngọn núi. Trong động Vạn Yêu.

Ở giữa tất cả bảo tọa của Yêu Vương, có một hồ nước.

Nước ở trong hồ, tất cả đều từ những tảng đá ở trong động nhỏ từng giọt từng giọt vào. Theo thời gian nó đã trở thành một hồ nước.

Chỉ có điều lúc này nước hồ lại biến thành trực tiếp tại hiện trường.

Các Yêu Vương nhìn Ngưu Yêu Vương ở trong hồ nước vừa cười vừa nói, khóe miệng đang giật giật.

“Lão Ngưu đúng là quá mất mặt Yêu tộc rồi!”

“Đúng thế, đúng thế, là Yêu Vương, thế mà lại là bộ dáng này, ra thể thống gì?”

“Thân là Yêu Vương, không có một chút dáng vẻ mà Yêu Vương nên có.”

Bọn họ cảm thấy dáng vẻ này của Ngưu Yêu Vương, rất chướng mắt, khiến cho bọn họ nổi hết da gà. Thân là Yêu Vương, nên ngang ngược bá đạo, mà tuyệt đối không nên là dáng vẻ này.

Nói thẳng một chút, nhìn Ngưu Yêu Vương, bọn họ có chút xấu hổ. Nhưng lúc này, lại vang lên một giọng nói.

“Nhưng mà bản Hoàng lại cảm thấy, Ngưu Yêu Vương làm rất tốt.”

Người nói chính là An Nhiên.

“Tất cả mọi chuyện, bản Hoàng đều đã nói rõ với mọi người rồi, thế giới hắc ám sắp đến, tiền đề to lớn trước tiên, nếu như Yêu tộc muốn sống sót, thì không thể chém giết với Nhân tộc,

ngược lại, còn phải liên hợp mật thiết với nhau, mới có một chút cơ hội sống sót."

"Điểm này, có lẽ trong lòng các vị hiểu rõ."

"Nếu đã như thế, vậy thì Yêu tộc giao lưu với Nhân tộc, chính là điều không thể tránh được, bây giờ thế giới bên ngoài, khắp nơi đều có bước chân của Nhân tộc. Ngưu Yêu Vương có chút hiểu biết đối với điển tích của Nhân tộc, khá hiểu biết về Nhân tộc, điều này không nên bị cười nhạo, ngược lại nên được tôn trọng, bởi vì như thế, là một chuyện tốt, có thể khiến cho tộc ta, càng nhanh chóng dung nhập vào với thế giới bên ngoài."

An Nhiên nhàn nhạt nói.

Các Yêu Vương trầm tư.

Bọn họ không thể không thừa nhận điểm này.

Chân tướng của hắc ám xâm nhập, khiến cho bọn họ lạnh sống lưng.

Sợ hãi, làm tiêu tán đi lửa giận của bọn họ, khiến cho bọn họ tìm lại được lý trí.

Khi lý trí quay trở lại, bọn họ không khó để nhìn ra một chuyện, đó chính là thế giới bên ngoài, đã không thuộc về Yêu tộc nữa.

Thương hải thương điền, thời gian thay đổi.

Từ thời kỳ thượng cổ đến hiện tại, trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, bước chân của Nhân tộc, giẫm lên mỗi một góc của thế giới này. Hoàn toàn có thể nói như thế này, thế giới bên ngoài, khắp nơi đều là dấu ấn của Nhân tộc.

Yêu tộc muốn để lại một chút dấu ấn, là chuyện một sớm một chiều có thể làm được sao? Rõ ràng là không thể nào.

Dù sao những dấu vấn mà Nhân tộc để lại, cũng là dùng vô số năm tháng.

Vì thế, suy nghĩ của bọn họ mới bắt đầu đã muốn huyết chiến với Nhân tộc, đoạt lại Cửu Châu, vốn dĩ đã là một chuyện vô cùng khó khăn.

Nhân tộc đã không còn là chủng tộc bình thường như thời kỳ thượng cổ nữa, bọn họ gần như thật sự biến thành chủ nhân

của thế giới, cho dù Yêu tộc thật sự giết vào Cửu Châu, Cửu Châu cũng tuyệt đối không giống như Yêu tộc nghĩ, cứ dễ dàng ngã xuống như thế.

Chương 929: Yêu tộc còn nói lễ tiết 4

Cái gì là xu thế? Đây chính là xu thế? Nhân tộc đã hoạt động vô số năm. Mà Yêu tộc cũng đã rời khỏi thế gian vô số năm.

Sự lên xuống của dòng chảy, không thể nào không có khoảng cách.

Chỉ có điều trong quá khứ bởi vì bị thù hận che mờ mắt, bọn họ căn bản không nghĩ đến, mà bây giờ khi thật sự bắt đầu suy nghĩ, bọn họ đã nhìn rõ rất nhiều thứ.

Điều An Nhiên làm là đúng.

Trong lòng các Yêu Vương có chút chán nản, cũng có chút nhẹ nhõm.

Điều chán nản là, Yêu Hoàng trưởng thành rồi, không còn là đứa trẻ trong mắt bọn họ nữa.

Nhẹ nhòm là vì, cuối cùng Yêu Hoàng cũng trưởng thành rồi, nàng ta bắt đầu dùng phương thức của bản thân mình, để dẫn dắt Yêu tộc.

Dường như An Nhiên đang thay đổi theo phương hướng biến thành một Yêu Hoàng tiêu chuẩn.

“Ý của bệ hạ, chúng ta hiểu, ta cũng hoàn toàn đồng ý với ý của bệ hạ, nhưng ta vẫn là cảm thấy, trước khi hợp tác, chúng ta nên khảo nghiệm thêm một lần nữa.”

Đại Bằng Vương trầm mặc một lúc lâu, lên tiếng nói.

“Khảo nghiệm cái gì?”

An Nhiên chau mày.

“Chẳng qua là khảo nghiệm giữa sống chết, nếu như Diệp Ninh có thể vượt qua, chúng ta sẽ chân thành hợp tác.”

Đại Bằng Vương nói.

“Diệp Ninh còn có cái gì cần phải khảo nghiệm nữa chứ? Những lời hắn từng nói, không phải các ngươi cũng đã nhìn thấy rồi sao?”

An Nhiên có chút bất mãn.

“Nhân tộc giỏi nhất là nói những lời đẹp đẽ, Nhân tộc thời kỳ thượng cổ, đã dùng những lời lẽ sắc bén để lừa tộc ta, cho dù Diệp Ninh kia là một quân tử chân thành, cũng khó nói sẽ không thay đổi giữa chừng, đây không phải là một chuyện nhỏ, bệ hạ!”

Đại Bằng Vương vẫn là muốn khảo nghiệm Diệp Ninh.

Đây là phòng bị tâm lý cuối cùng của ông ta. Ông ta muốn tận mắt nhìn thấy, Diệp Ninh có phải là thật sự cao thượng, thật sự là người xứng đáng để gửi gắm không. An Nhiên suy nghĩ một chút.

Tuy nàng ta cảm thấy khảo nghiệm là thừa thãi, nhưng mà nhìn thấy các Yêu Vương, rõ ràng bọn họ không có loại tự tin này.

Vì thế nàng ta cảm thấy, vì để khiến cho mọi người yên tâm, khảo nghiệm một chút thì sao? Nàng ta đối với Diệp Ninh, hoàn toàn có tự tin.

Vì thế An Nhiên nói.

“Bản Hoàng đồng ý, có thể khảo nghiệm Diệp Ninh, nhưng mà các ngươi cố gắng khách khí một chút.”

Khách khí?

Các Yêu Vương có chút đau khổ. Bọn họ sẽ không.

Nhưng An Nhiên đã nói như thế rồi, cũng chỉ có thể nghiến răng đồng ý.

Vì thế bọn họ nhớ lại nụ cười của Ngưu Yêu Vương, cố gắng học ông ta, lộ ra một nụ cười nhìn có vẻ có chút gượng gạo. Điển hình của ngoài cười nhưng trong cười, nhìn có vẻ buồn cười mà kỳ lạ, tuyệt đối không có một chút chân thành nào.

Diệp Ninh vừa mới bước vào động Vạn Yêu, chính là nhìn thấy một bộ dáng vẻ giả cười của các Yêu Vương. Cả người vô cùng chấn động.

“Ôi trời, tình huống gì thế này?”

Diệp Ninh cảm thấy nụ cười của đám Yêu Vương này vô cùng cổ quái.

Thậm chí có thể nói, cả đời này đều chưa từng gặp nụ cười kỳ quái như thế. Nói chân thành, vậy thì nhất định là không có.

Những Yêu Vương này phần lớn là cả mặt hung dữ, hơn nữa khó che giấu được sự chán ghét đối với Nhân tộc, nhưng mà lại cứ nhất định phải không thể không cố nở nụ cười tự mình cho rằng là thân thiện, có người động tác lớn một chút, nhếch miệng lên, lộ ra răng nanh sắc bén.

Điều này nhìn thế nào cũng khiến cho người khác sợ hãi.

Nhưng nếu như nói nụ cười này rất giả dối, vậy thì cũng không có.

Ở trong nụ cười này, không khó để nhìn ra, bọn họ vẫn là muốn bảy tỏ lòng tốt của mình với Diệp Ninh, chỉ là phương thức biểu hiện này lại có chút không đúng lắm.

Tóm lại, rất vặn vẹo, rất cổ quái, cũng rất thần kỳ.

“Ngưu Đại Vương, Yêu tộc các ngươi đều là như thế này sao?”

Diệp Ninh dừng lại.

Hắn tự cho rằng bản thân trời không sợ đất không sợ, khoảnh khắc này lại có chút do dự. Rốt cuộc những Yêu Vương này đang muốn làm cái gì.

Hoàn toàn không nhìn thấy được. Muốn hung dữ thì không dám không dữ. Muốn cười lại không biết cười.

Giống như là tinh thần phân cách vậy. Ngưu Yêu Vương không biết chuyện, cả người cũng ngây ngốc.

Ông ta cố gắng chớp chớp mắt, xác nhận đám Yêu Vương này đều là người của mình, mà không phải là người nào giả dạng thành, cả mặt mơ hồ nói.

“Ta cũng không biết.”

Hai người mắt to nhìn mắt nhỏ. Đều có chút mơ hồ.

Trong lòng Diệp Ninh có một loại cảm giác bất an.

Bởi vì hắn cảm thấy, chuyện này có chút vượt ra ngoài tưởng tượng của mình.

Nói thế nào đây, từ khi đến mười vạn ngọn núi, hắn phát hiện không có một chuyện nào có thể đối ứng với dự đoán của hắn. Những quỷ dị mà Yêu tộc biểu hiện ra ngoài, khiến cho hắn có một loại cảm giác khó mà khống chế.

Đây là cục diện chắc chắn chết, cũng không thể lật xe được đúng không? Trong đầu hắn lóe lên suy nghĩ này.

Chương 930: Hình như chúng ta từng gặp ở đâu đó

Mà An Nhiên ngồi ở trên chủ vị, lại là không thở ra hơi, nàng ta nhìn các Yêu Vương cười vô cùng gượng gạo, trong lòng có chút sầu muộn. Đây chính là phương thức các ngươi thể hiện thân thiện sao?

Không chỉ không khiến cho Diệp Ninh từ bỏ phòng bị, ngược lại trở nên cảnh giác. Nàng ta lắc lắc đầu, trong lòng thầm thở dài một hơi, uy nghiêm nói.

“Nếu như đã yêu cầu gặp bản Hoàng, vì sao còn không đi vào?”

Một câu nói, khiến cho Diệp Ninh bừng tỉnh.

Hắn hít một hơi thật sâu, phớt lờ nụ cười kỳ dị của các Yêu Vương, bước một bước lớn vào bên trong.

Không cần biết các Yêu tộc là bị thần kinh cũng được, hay là nhiều năm nay bị giam cầm đã khiến cho bọn họ trở nên không bình thường cũng được, những thứ đều đều không có liên quan đến Diệp Ninh.

Hôm nay Diệp Ninh đến đây, điều hắn muốn rất đơn giản, chẳng qua chính là chết. Hắn cảm thấy, cái gì cũng có thể làm giả, nhưng thù hận của Yêu tộc đối với Nhân tộc nhất định không giả được. Hắn chỉ cần nói mục đích đến của chuyến đi này, đám Yêu tộc tuyệt đối sẽ bùng nổ!

Đây là điều chắc chắn.

Thời kỳ thượng cổ, Yêu tộc và Nhân tộc hợp tác, sau đó bị hại thảm, gặp phải sự đâm sau lưng thảm khốc nhất trong lịch sử. Vì thế ở trong mắt của bọn họ, Nhân tộc tuyệt đối không hề có bất kỳ tín nhiệm nào để nói.

Kết quả Diệp Ninh lại nhắc đến hợp tác? Đây là ý gì? Đây là đang đánh vào mặt!

Coi những lão Yêu tộc bọn họ là kẻ ngốc! Ai có thể nhẫn nhịn?

Diệp Ninh cảm thấy, đổi thành bản thân mình cũng nhất định không thể nhịn được.

Vừa nghĩ đến đây, lòng của hắn đã trầm xuống, đi đến phía trước, chắp tay, nói.

"Diệp Ninh Nhân tộc, bái kiến Yêu Hoàng bệ hạ."

Hắn không cần phải hành đại lễ gì. Chắp tay đã đủ rồi.

Nhưng điều này đối với An Nhiên mà nói, lại là vô cùng vui sướng.

"Đồ xấu xa, ngươi cũng có lúc phải hành lễ với ta?"

An Nhiên nhìn bộ dáng của Diệp Ninh, cho dù chỉ là một lễ tiết rất nhỏ, nhưng trong lòng vẫn có một loại cảm giác vui sướng. Nàng ta nghĩ đến bản thân mình khi bị Diệp Ninh vuốt ve.

Nghĩ đến bản thân lúc bị Diệp Ninh túm lấy sau gáy, nhấc lên.

Nàng ta còn nghĩ đến Diệp Ninh vì để hiểu rõ giới tính của nàng ta, nhìn chằm chằm vào chỗ nào đó của mình…. Vì thế An Nhiên nghiến răng nghiến lợi.

Tuy lúc đó ta chỉ là một con hồ ly, nhưng ta không cần thể diện sao? Đồ xấu xa, trong Nhân tộc, ngươi là người xấu đứng đầu thiên hạ!

Nhưng sau đó An Nhiên lại nghĩ đến một chuyện khác, đó chính là những ngày bản thân mình nằm ở trong lòng Diệp Ninh, thoải mái hưởng thụ sự "phục vụ" của hắn.

Không sai, chính là phục vụ?

Dù sao nàng ta cho rằng như thế.

Lúc đó đúng thật là khá thoải mái…

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng nàng ta có một loại cảm giác xấu hổ. An Nhiên à An nhiên, ngươi là Yêu Hoàng của Yêu tộc.

Làn sao có thể dễ dàng thỏa mãn như thế?

Những chuyện mà đồ xấu này từng làm với ngươi, lẽ nào ngươi đều đã quên rồi sao?

An Nhiên cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, vừa nhìn thấy Diệp Ninh, trong đầu đã xuất hiện vô số suy nghĩ phúc tạp. Điều này khiến cho nàng ta có chút thất thần, nhưng càng nhiều hơn là có chút thất lễ.

Ngưu Yêu Vương không nhịn được ho khan một tiếng. Ông ta đây là đang nhắc nhở.

Đồng thời trong lòng cũng vô cùng bức bối, không phải bệ hạ chủ trương hợp tác với Nhân tộc sao, vì sao bây giờ lại làm khó Diệp Ninh?

Đúng thế.

Đây rõ ràng là gây khó dễ, Yêu tộc đều là hiểu như thế.

Diệp Ninh hành lễ, ngài không đáp lại, mà im lặng như thế, đây không phải là đang cố ý làm khó hắn sao? An Nhiên tỉnh lại, nhìn thấy ánh mắt kỳ dị của các Yêu Vương, vội vàng nói.

“Không cần khách khí.”

Diệp Ninh chậm rãi thu lại động tác của mình.

Các Yêu Vương muốn từ trên mặt của hắn nhìn thấy sự bất mãn hoặc là phẫn nộ, nhưng mà không có. Dường như Diệp Ninh không cảm thấy loại hành động này là thất lễ, có cái gì mà nhục nhã cả. Lẽ nào là hắn phản ứng chậm chạp sao?

Có thể trở thành lãnh tụ của Nho Môn, Giám Chính Viện giám sát của Đại Chu, một trong những người thống trị đứng đầu Cửu Châu, chuyện này rõ ràng là không thể nào. Vì thế, điều này chỉ có một khả năng.

“Không hổ là người có thể làm nên đại danh ở Nhân tộc, quả nhiên có chút tâm tính.”

“Đây chính là không quan tâm thiệt hơn mà Nhân tộc nói sao? Chỉ riêng nhìn điểm này, đúng là không tầm thường.”

“Thân là người có thân phận thấp kém, không thể không khom lưng uốn gối, là bởi vì bọn họ sợ hãi, nhưng mà Diệp Ninh đã là người ở vị trí cao, người như thế cần có uy nghiêm nhất, nhưng hắn vẫn như trước không bị vinh nhục cá nhân làm ảnh hưởng, thậm chí còn có thể gạt bỏ thể diện, thể hiện ra một chút vui mừng, điểm này, tộc ta không sánh được.”

Có không ít người cảm khái.

Yêu tộc đều là một đám cơ bắp mãng phu, từ trước đến nay chuyện duy nhất mà bọn họ tin tưởng, coi nhẹ cái chết, không phục thì đánh. Người giống như Diệp Ninh, ngược lại bọn họ chưa thấy bao giờ.

Chương 931: Hình như chúng ta từng gặp ở đâu đó 2

Vừa gặp, đã có đánh giá rất cao đối với Diệp Ninh.

Bởi vì Diệp Ninh ở trước mặt thế lực mạnh, vẫn còn có thể có được tâm cảnh như thế, đúng là một người có thể làm việc lớn. Đương nhiên, sở dĩ bọn họ có loại suy nghĩ này, cũng là đã được định trước.

Đầu tiên có những lời An Nhiên nói, khiến cho cảm quan của bọn họ đối với Diệp Ninh thay đổi lớn. Nếu không, cũng tuyệt đối sẽ không có đánh giá cao như vậy.

Tám phần là sẽ lạnh lùng chế giễu, tùy ý sỉ nhục.

Nhưng bọn họ không hề biết, Diệp Ninh biểu hiện ra ngoài có chút vui mừng này, thật ra là vì hắn đã kìm nén rất lâu.

Hắn hoàn toàn không tức giận.

Ngược lại điên cuồng vui mừng.

Yêu Hoàng… là một người bình thường! Trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ.

Nói đùa cái gì chứ, ta là Nhân tộc, ta đến mười vạn ngọn núi, các ngươi đều cười ha ha là có ý gì? Đây không phải là để ta

uổng công đến sao?

Các ngươi không làm khó ta, các ngươi còn là Yêu tộc sao? Các ngươi đã quên thù hận thời kỳ thượng cổ rồi sao?

Hành động của Yêu Hoàng làm khó mình, nhất thời khiến cho Diệp Ninh trở nên yên tâm.

Vẫn may, Yêu Hoàng vẫn là có địch ý với ta, cố ý làm khó ta, bỏ mặc ta, đây là chuyện tốt. Diệp Ninh chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía An Nhiên.

Hắn muốn nhìn xem thân là Yêu Hoàng, rốt cuộc là kẻ hung thần ác sát như thế nào. Kết quả vừa nhìn thấy, đã ngây người ra.

Đây là Yêu Hoàng?

Yêu Vương của Yêu tộc, tuy hóa thành hình người, nhưng vẫn là giữ đặc trưng của mình, ví dụ như Ngưu Yêu Vương, có hai chiếc sừng. Ví dụ nữa là Đại Bằng Vương, phía sau mọc ra một đôi cánh cực lớn.

Ví dụ như Xà Vương, thân hình mảnh khánh, thỉnh thoảng lộ ra lưỡi rắn, đây rõ ràng là tim của rắn.

Nhưng mà Yêu Hoàng, lại hoàn toàn mất đi đặc trưng của Yêu tộc.

Nhìn từ vẻ bề ngoài, rất khó để nhìn ra nàng ta là Yêu tộc, mà sẽ chỉ coi nàng ta là một Nhân tộc. Hơn nữa còn là một Nhân tộc tuyệt đẹp.

Nàng ta nhìn có vẻ tuổi không lớn.

Chính là lứa tuổi dậy thì, cả người khoác một chiếc áo choàng lông mà trắng tinh, càng làm nổ bật lên sự quý khí của nàng ta. Khuôn mặt trắng muốt.

Cổ giống như thiên nga. Cùng với đôi mắt khiến người ta chỉ cần nhìn một chút cũng tuyệt đối không thể nào quên.

Đôi mắt của nàng ta giống như là biết nói chuyện, có một loại ma lực thần kỳ mê hoặc lòng người.

Có thể tưởng tượng ra, nếu như lớn thêm một chút, Yêu Hoàng này sẽ là một mỹ nhân phong hoa tuyệt đại như thế nào.

Diệp Ninh nghĩ nghĩ, có thể cũng chỉ có công chúa hoàng tộc mà hắn từng gặp ở trong mơ kia có thể so sánh với Yêu Hoàng.

Khí chất có chút tương tự, đều rất quý khí, uy nghiêm.

Nhưng không biết vì sao. Diệp Ninh nhìn Yêu Hoàng, lại có một loại cảm giác quen thuộc lạ lùng.

Đặc biệt là đôi mắt xinh đẹp kia của nàng ta, càng là khiến cho trong lòng hắn dao động.

"Bệ hạ, có phải là chúng ta từng gặp ở đâu không?"

Trong lòng An Nhiên lỡ một nhịp. Lẽ nào bị hắn nhìn ra rồi?

Nhất thời trong lòng nàng ta dâng lên cảm giác quẫn bách. Không được. Tuyệt đối không được!

Nếu như để cho hắn biết, ta chính là con hồ ly trắng nằm ở trong lòng hắn hưởng thụ sự vuốt ve kia, vậy thì bản Hoàng làm gì còn có uy nghiêm? Vì thế nàng ta dứt khoát phủ nhận, chỉ có điều, cũng không quá trực tiếp, mà là giả vờ khó hiểu, nói.

"Tại sao lại nói như thế? Từ khi sinh ra đến nay, bản Hoàng vẫn luôn ở mười vạn ngọn núi, chưa bao giờ đi ra ngoài, làm sao có thể từng gặp mặt Diệp tiên sinh!"

Nói dối.

Có không ít Yêu Vương bất giác nhếch nhếch miệng. Nếu như ngài thành thật như thế thì tốt rồi.

Ngài đã không nói gì mà chạy ra ngoài hai lần rồi! Hai lần đó!

"Nàng ta nói dối!"

Trong đầu Diệp Ninh xuất hiện một suy nghĩ. Không có gì nghi ngờ, An Nhiên là đang nói dối.

Nguyên nhân rất đơn giản, Diệp Ninh biết, nàng ta không hề vẫn luôn ở trong mười vạn ngọn núi.

Nàng ta cũng từng đi đến tổ Vạn Long, dùng răng cắn nát ba sợi dây xích, thiếu chút nữa phá hủy phong ấn. Vì điều đó, nàng ta bị thương, còn để lại một chút tinh huyết Yêu Hoàng.

Đây chính là chứng cứ.

Chứng cứ chứng minh An Nhiên từng xuất hiện ở thế giới bên ngoài.

Nói thật, vốn dĩ Diệp Ninh chỉ là tiện miệng hỏi. Bởi vì nhìn có vẻ quen thuộc, nên mới hỏi.

Sau khi hỏi, cũng cảm thấy không ổn.

Làm sao hắn có thể từng gặp Yêu Hoàng chứ? Với loại khí chất như này của Yêu Hoàng mà nói, nếu như thật sự từng gặp, vậy thì nhất định sẽ không thể nào quên. Nhưng bản thân hắn lại không có ấn tượng gì.

Điều này đủ để nói rõ, là bản thân hắn nghĩ nhiều rồi. Vốn dĩ Diệp Ninh đã dự định xin lỗi.

Nhưng mà không ngờ được, thế mà Yêu Hoàng lại nói dối. Điều này nhất thời khơi dậy sự nghi ngờ của Diệp Ninh.

Chương 932: Hình như chúng ta từng gặp ở đâu đó 3

"Yêu Hoàng đang nói dối, nhưng mà vì sao nàng ta lại nói dối? Vấn đề này không khó để trả lời, chỉ cần nàng ta nói chưa từng gặp là được, bịa ra lời nói dối, ngược lại hiện ra nàng ta đang chột dạ… Nhưng mà? Vì sao nàng ta lại chột dạ? Dù sao chúng ta là thật sự chưa từng gặp."

Diệp Ninh làm sao có thể nghĩ đến con hồ ly mà mình ôm trong lòng cả ngày, chính là Yêu Hoàng, nhưng sự nghi ngờ của hắn, đã xuất hiện rồi, chỉ có điều, bây giờ rõ ràng không phải là lúc tìm hiểu rõ nguyên nhân, hắn kìm nén ở trong lòng không nói, chỉ là trong ánh mắt nhìn về phía An Nhiên, lại mang theo một chút thâm sâu.

"Hóa ra là như thế, là ta nghĩ nhiều rồi, cũng đúng, tại hạ làm sao có thể từng gặp mặt Yêu Hoàng bệ hạ được chứ?"

Ánh mắt của Diệp Ninh, khiến cho An Nhiên có chút bất an. Cảm giác của nàng ta nhạy bén, trog lòng thầm nói không tốt.

"Hắn thật sự bắt đầu nghi ngờ ta rồi, lẽ nào hắn biết con hồ ly trắng đó là ta, ta chính là Tiểu Bạch?"

Nghĩ đến cái tên "Tiểu Bạch" này, nàng ta cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Hai người này, một người chột dạ, một người hoài nghi. Chỉ có điều, phương hướng chột dạ không đúng.

Phương hướng hoài nghi càng không đúng.

Chỉ là hai người, dường như không hề phát giác được…

Mà đúng vào lúc Diệp Ninh đang gặp mặt An Nhiên, chuẩn bị giao lưu.

Thế giới bên ngoài.

Nam Cung Lương Nhân đã vượt qua biển lớn sóng gió, đến… một vùng biển khác! Bên bờ nước Tề, Đông Hải.

Nam Cung Lương Nhân dùng tốc độ nhanh nhất đến đây.

Suy nghĩ trong lòng hắn ta rất hỗn loạn, xen lẫn lửa giận, vừa là tự trách, lại vừa có chút lo lắng, các loại cảm xúc, khiến cho cả người hắn ta ở vào trạng thái vô cùng vô cùng lo lắng. Suy nghĩ của hắn ta rất đơn giản. Trút giận. Ta cần phải trút giận!

"Nếu như Diệp đại nhân chết, vậy thì ta sống cũng không có ý nghĩa gì, nhưng mà trước khi chết, cũng phải có một số người phải trả giá lớn!"

Nam Cung Lương Nhân ngẩng đầu lên, trong đôi mắt tràn ngập tia máu.

Trong mỗi một tia máu, đều ẩn chứa sát khí ngập trời.

Rất khó để tưởng tượng, sát khí của một người thế mà có thể đến mức độ này. Hắn đi đỉnh núi, núi không nói.

Bởi vì núi đang sợ hãi.

Hắn ta đi qua biển biển không nói. Bởi vì biển cũng đang sợ hãi!

Nam Cung Lương Nhân bước qua vùng biển yên tĩnh, cuối cùng đến trên một vùng biển quen thuộc.

"Mưa đến!"

Nam Cung Lương Nhân hừ lạnh một tiếng.

Phảng phất như vừa lên tiếng đã phải làm theo, trên không trung, lập tức mưa như trút nước. Mưa gió mênh mông, không thể nào dập tắt ngọn lửa giận trong lòng hắn ta.

Hắn ta nhìn về phía đảo sương mù ở trước mắt.

Ở đây, là nơi mà lúc trước hắn ta và Diệp Ninh từng đến. Đảo sương mù, còn được gọi là Long Đảo.

Trên đó có tổ Vạn Long, đó là vùng đất phong ấn của Long tộc. Hắn ta bước một bước vào đảo sương mù.

Trong chớp mắt, đã đứng ở trên vùng đất phong ấn tổ Vạn Long. Tổng cộng có chín sợi dây xích, bị An Nhiên cắn đứt ba sợi. Vẫn còn ba sợi, đã bị phá hoại không ít.

Lúc trước Nam Cung Lương Nhân từng dự đoán, nói không lâu sau Long tộc sẽ có thể thoát khỏi giam cầm.

Bởi vì sức mạnh phong ấn đã bị suy yếu rất nhiều, chỉ cần Long tộc còn sức mạnh, thì tuyệt đối có thể phá phong ấn ra ngoài. Chỉ có điều hôm nay đến đây, lại phát hiện, hình như phong ấn không có gì thay đổi. Dây xích sắt bình tĩnh đặt ở đó.

Không nhìn ra được Long tộc có hành động gì. Suy đoán của Nam Cung Lương Nhân, hình như là vô ích. Nhưng mà Nam Cung Lương Nhân lại cười lạnh một tiếng, nói.

“Các ngươi che giấu được người khác, nhưng lại không che giấu được ta! Muốn giả vở giả vịt ở đây, các ngươi còn quá trẻ!”

Nam Cung Lương Nhân bước xuống.

Ít nhất sức mạnh phải đến hàng triệu hàng vạn đổ xuống.
Bùm!

Một tiếng động kinh thiên động địa vang lên.

Thì nhìn thấy, những sợi dây xích sắt còn lại, gần như hóa thành bột. Nhưng đây không phải là do Nam Cung Lương Nhân phá hoại.

Mà là tự nó đã bị phá hoại rồi, nhưng vẫn là giữ được dáng vẻ ban đầu chỉ là một cái kệ trống rỗng.

Từ đó có thể thấy được, Long tộc đã sớm có thể đi ra ngoài, chỉ có điều đang thấp thỏm, che giấu bản thân, không có hấp

tấp tuyên cáo với thế giới sự trở lại của mình.

Nhưng kế hoạch của bọn họ, bị Nam Cung Lương Nhân phá vỡ.

“Cuồng đồ ở đâu, lớn gan xông vào tổ Vạn Long, tìm chết!”

Một tiếng rồng gầm vang lên, tiếp đó là một giọng nói như sấm sét.

Nam Cung Lương Nhân cười lạnh.

“Giết!”

Tổ Vạn Long, đó là trọng địa của Long tộc.

Tương truyền, Long tộc chính là sinh ra ở trong tổ Vạn Long.

Long tộc lại sinh rồi lần nữa, thời kỳ toàn thịnh thậm chí có đến một vạn con rồng.

Cho dù một vạn con rồng này, chưa chắc đều là Chân Long, nhưng cũng đã đủ kinh người rồi.

Chương 933: Long tộc bị giết đến tê dại

Chỉ có điều, thuận theo thời gian trôi qua, Long tộc rời khỏi tổ Vạn Long, Long tộc qua đời, tất cả cũng đều thay đổi. Thế giới rực rỡ ở bên ngoài, cũng khiến cho Long tộc trầm mê.

Chém giết, tranh đấu, âm mưu…

Các loại sự cố xảy ra, cho dù là Long tộc, cũng không thể nào chỉ lo thân mình, đó là điều không thể tránh khỏi.

Hơn nữa, bắt đầu từ khi Long tộc rời khỏi tổ Vạn Long, dần dần cũng bộc lộ ra nhược điểm của mình, đó chính là năng lực sinh sản không đủ. Càng là cá thể mạnh mẽ, lại càng khó sinh ra đời sau.

Đây dường như là một loại quy luật của tự nhiên.

Bởi vì nếu như không như vậy, thế giới này nhất định sẽ gặp phải đại loạn.

Vì thế, bắt đầu từ sau khi Long tộc rời khỏi tổ Vạn Long, số lượng không ngừng suy yếu, vào thời kỳ thượng cổ, trên dưới cả tộc, tính hết tất cả, Long tộc có không đến nghìn người.

Nhưng điều này cũng đã đủ rồi, Long tộc ở trong quần thể Yêu tộc, tuyệt đối được coi là một trong những đại tộc đứng đầu. Mỗi một Chân Long, chỉ cần có thể thuận lợi bước vào thời kỳ trưởng thành, sức chiến đấu, đã là Địa Tiên rồi.

Thậm chí còn mạnh hơn nhiều so với Địa Tiên bình thường.

Dù sao Long tộc có sức phòng ngự kinh người, tốc độ cũng không chậm, lại cộng thêm trên người tự có thần thông khống chế nước, trong thiên hạ người có thể đối phó với Long tộc, tuyệt đối không được tính là quá nhiều.

Truyền thuyết có liên quan đến Long tộc, từ xưa đến nay, cũng không biết có bao nhiêu. Nhưng mà trận đại chiến thời kỳ thượng cổ, đã thay đổi Long tộc.

Long tộc giống với các Yêu tộc khác, cũng bị Nhân tộc tính kế, một trận đồ sát, Long tộc bị giết đến mười không còn một.

Vì để chủng tộc tiếp diễn, cũng vì để tránh nạn, cuối cùng có không đến trăm Chân Long, khó khăn chạy trốn về tổ Vạn Long, phong tỏa đường đi, tu dưỡng sức khỏe nghỉ ngơi.

Mà Nhân tộc, tuy không thể nào tấn công vào trong tổ Vạn Long, nhưng cũng đặt ra phong ấn, muốn vĩnh viễn phong tỏa Long tộc ở trong không gian của tổ Vạn Long.

Năm tháng thăng trầm, không biết đã trôi qua bao nhiêu năm tháng. Thế giới bên ngoài vẫn luôn thay đổi.

Trong tổ Vạn Long, cũng tiến hành biến hóa như một lẽ đương nhiên.

Vừa mới đi vào tổ Vạn Long của Long tộc đều sẽ sợ hãi, cảm thấy tình hình hết sức nguy cấp, nói không hề khoa trương chút nào, mỗi một người bọn họ, đều là chim sợ cành cong. Nhưng vùng đất khởi nguồn của tổ tiên, mang đến cho bọn họ cảm giác an toàn, dần dần, bọn họ cũng bình tĩnh lại.

Những năm nay, Long tộc lưu lạc ở bên ngoài, số lượng chết đi không ít, sinh sản đời sau cũng không nhiều. Vì thế số lượng Long tộc vẫn luôn đang giảm thấp.

Cường giả của Long tộc cũng không phải không nhìn thấy điểm này, nhưng có tác dụng gì chứ? Không để cho bọn họ ra ngoài lang thang, đó là chuyện không thể nào.

Còn về việc sinh con, thứ này hoàn toàn tùy duyên.

Long tộc tính "dâm", bọn họ không chỉ giao lưu với đồng tộc, rất nhiều lúc cũng sẽ thèm muốn mỹ sắc ở bên ngoài.

Loại chuyện này cũng được coi là bình thường, không đáng nhắc đến.

Nhưng mà sau khi đi vào tổ Vạn Long thì sao?

Tính cách của bọn họ không thể không ổn định lại.

Bởi vì trong tổ Vạn Long, không có chủng tộc khác, chỉ có Long tộc.

Tháng năm phong bế dài lâu, bọn họ không có chuyện gì có thể làm, thế giới phồn hoa bên ngoài, phảng phất như đã trở thành ảo ánh của bọn họ. Rất nhiều lúc, bọn họ đều cảm thấy, những thứ đó đều là mơ.

Thời gian là một thứ rất có thú vị, có thể xóa bỏ đi rất nhiều dấu tích.

Thuận theo các lão Long dần dần qua đời, thế hệ mới của Long tộc, càng là mờ nhạt ký ức đối với chuyện trong quá khứ.

Tuy trưởng bối Long tộc không ngừng nói chuyện xảy ra trong quá khứ với bọn họ, nhưng các hậu bối của Long tộc, lại là đời này sang đời khác không coi trọng những chuyện này.

Dù sao bọn họ cũng không ra được khỏi tổ Vạn Long, còn nhớ những thứ này có tác dụng gì chứ? Điểm này, bọn họ hoàn toàn khác với Yêu tộc ở trong mười vạn ngọn núi.

Nguyên nhân rất đơn giản. Môi trường.

Một hoàn cảnh ổn định, thoải mái, sẽ khiến cho người ta quên đi thù hận. Đây chính là ví dụ điển hình của cái gọi là "vui quên lối về".

Mười vạn ngọn núi mà Yêu tộc ở, đó là vùng đất hiểm ác nhất trong đất trời, Yêu tộc vừa mới sinh ra, đã có cuộc sống khó khăn, quá trình trưởng thành của bọn họ, có thể viết thành một cuốn sách mười vạn chữ ghi chép về sự khổ nạn.

Đau khổ, sẽ khắc sâu ký ức, càng sẽ khắc sâu thù hận.

Cái khổ của bọn họ, sống càng phải khổ hơn, sẽ càng ghi hận, cho dù thù hận không lớn như thế, cũng phải nghiến răng nghiến lợi, coi Nhân tộc là kẻ địch trong tưởng tượng đầu tiên!

Rất đơn giản, thù hận cần có chỗ phát tiết. Thù hận cũng có thể mang đến cho người ta sức mạnh.

Nếu như không phải dã tâm báo thù trong lòng Yêu tộc, Yêu tộc cũng chưa chắc có thể chống đỡ đến ngày hôm nay. Nhưng mà Long tộc thì khác.

Chương 934: Long tộc bị giết đến tê dại 2

Tổ Vạn Long, vốn dĩ chính là đất tổ của Long tộc, là nơi thích hợp nhất cho bọn họ sinh tồn, chỉ có điều không gian hạn hẹp, đối với những long tử long tôn thích gây sóng gió bên ngoài này mà nói, không có sức hấp dẫn, còn xa mới rực rỡ bằng thế giới phồn hoa bên ngoài.

Nhưng điều này không đại biểu tổ Vạn Long không tốt. Hoàn cảnh ở đây, vẫn là đứng đầu. Long tộc thích hưởng thụ.

Bọn họ không ra ngoài phát triển, ở trong tổ Vạn Long, cũng không có khảo nghiệm sinh tồn, người nào cũng nằm thẳng, đó là chuyện đương nhiên. Bởi vì ngoại trừ điều này, bọn họ cũng không làm được cái gì khác.

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn nằm đó. Bọn họ còn làm một vài chuyện. Ví dụ như "tạo rồng con".

Ai cũng biết, Long tộc tính dâm, vô số năm nay, bọn họ không làm chuyện gì khác, cũng chỉ có thể đóng cửa tạo rồng. Vì thế, tình huống trong tổ Vạn Long, đúng thật là không tệ, ngoại trừ tự do ra, thật ra Long tộc cũng khá thoải mái. Điều này từ số lượng của bọn họ là có thể nhìn ra được.

Hai vạn con rồng! Đây là khái niệm như thế nào?

Năm đó khi Long tộc vẫn còn, Long tộc chẳng qua cũng chỉ có một vạn con rồng, bây giờ còn tăng gấp đôi.

Nhưng nếu như nói Long tộc cứ như thế trở nên binh hùng tướng mạnh sao? Đó thật sự là không có.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì những long tử long tôn này, đã không còn giỏi chiến đấu kiêu dũng như tiên tổ nữa.

Bọn họ đúng là có thân thể cường đại, thiên phú thần thông bá đạo, cùng với từ khi sinh ra đã có năng lực khống chế nước, nhưng kinh nghiệm thực chiến của bọn họ, cũng gần như bằng không.

Đồng tộc cọ sát, đánh náo, đó đều không gọi là thực chiến.

Cạnh tranh, chém giết giữa sống chết chân chính, bọn họ chưa từng trải qua. Trong nhà kính, không nuôi ra được những chiến sĩ tung hoành tứ hải, bất khả chiến bại.

Đương nhiên Long tộc cũng là như thế.

Vì thế, cho dù bọn họ có sức mạnh cường đại, sau khi phát giác được phong ấn đã bị phá hoại rất nhiều, vẫn như trước không dám trực tiếp giết ra ngoài, tuyên cáo với người đời, Long tộc trở lại rồi.

Ngược lại, bọn họ chỉ dám lén lén lút lút phá vỡ phong ấn, còn cố gắng giữ phong ấn còn nguyên hình dạng ban đầu. Mục đích, chính là không hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Long tộc quyết định vững vàng một chút.

Những lão Long thông minh, cảm thấy bọn họ phải cẩn thận một chút, đầu tiên phá phong ấn, nhìn tình hình, sau đó phái một hai Long tộc nhanh nhạy ra ngoài, thăm dò rốt cuộc thế giới bên ngoài là tình huống như thế nào.

Đương nhiên quyết định này, trong tộc cũng có không ít Long tộc trẻ tuổi phản đối, bọn họ đều vô cùng bức bối, bây giờ phong ấn bị phá rồi, trong lòng suy nghĩ, đã sớm muốn xông ra ngoài nhìn một chút vùng đất rộng lớn của thế giới bên ngoài.

Vì thế, hiện tại vào thời khắc mấu chốt này, chính là Long tộc muốn động, lại không dám động, tranh cãi ở trong tộc có chút lớn. Long tộc trầm ổn cho rằng, bọn họ phải học hỏi bài học từ thời kỳ thượng cổ, đầu tiên tìm hiểu rõ tình hình ở bên ngoài rồi nói sau.

Mà những Long tộc trẻ tuổi kia, chưa từng bị xã hội đánh, hung tính từ trong xương bộc phát ra ngoài, cảm thấy số lượng

Long tộc nhiều, không cần biết thế giới bên ngoài có dáng vẻ gì, chỉ cần giết ra ngoài, rồi cũng có thể nghiền ép tất cả.

Nếu như Nhân tộc dám ngăn cản, gây ra một trận lụt lớn, dìm chết là được.

Từ trước đến nay, Long tộc bị nhân tộc coi là biểu tượng tốt lành, nhưng không hề đại biểu Long tộc thật sự là loại người lương thiện.

Bọn họ duy trì sự cao quý, cao cao tại thượng, lại không có gì kiêng kỵ, nếu như thật sự ra ngoài, nhất định sẽ gây ra một trận đại loạn. Tám phần, sẽ náo cho sinh linh đồ thán.

Long tộc, từ trước đến nay đều là như thế.

Sinh linh mạnh mẽ đến mức độ này, không có cảm giác kính sợ, bọn họ càng sẽ không sinh ra lòng đồng cảm đối với những sâu kiến yếu hơn bọn họ, nói không chừng nhìn thấy Nhân tộc, cảm thấy thú vị, còn muốn ăn thử vài miếng.

Đây đều là chuyện rất có khả năng.

Thời kỳ thượng cổ, Yêu tộc nuôi dưỡng Nhân tộc làm nô lệ, Long tộc cũng là làm như thế.

Nhưng mà hiểu như thế này, một trận gió bão, đang ẩn chứa ở trong tổ Vạn Long trên biển Đông Hải.

Chỉ là còn chưa đợi sóng gió hoàn toàn hình thành, Nam Cung Lương Nhân đã mang theo lửa giận, giết đến đây rồi. Hắn ta trực tiếp xông vào trong tổ Vạn Long.

Khí tức thuộc về Nhân tộc, lan tỏa ở trong tổ Vạn Long, nhất thời các Long tộc đỏ mắt lên. Đây là đất tổ của bọn họ.

Vô số năm nay, ngoại trừ Long tộc, tuyệt đối không có người ngoài từng đi vào đây.

“Là Nhân tộc, hắn ta là Nhân tộc, ta từng nhìn thấy tranh vẽ Nhân tộc!”

“Nhân tộc to gan, thế mà lại dám xông vào tổ Vạn Long, thật sự coi Long tộc ta không dám giết người sao?”

Chương 935: Long tộc bị giết đến tê dại 3

“Thời kỳ thượng cổ, Long tộc yếu ớt, bị Nhân tộc nhân cơ hội lợi dụng, mà hiện nay, Long tộc chúng ta đã có hai vạn người, mạnh mẽ như thế nào? Cho dù là Yêu Hoàng tại thế, cũng phải cúi đầu với chúng ta!”

“Giết giết giết, giết tên Nhân tộc gan lớn bằng trời này, giết đến Cửu Châu!”

“Ha ha, bản Long đã sớm không chờ đợi được nữa, mơ ước ra ngoài chém giết một hồi, bây giờ ngươi đến vừa đúng lúc!”

Trong tổ Vạn Long, các Long tộc giương cung bạt kiếm.

Ít nhất có đến hàng trăm Long tộc xông lên.

Bọn họ còn rất trẻ, rất nhiệt huyết, hai mắt đỏ ngầu.

“Giết!”

Nam Cung Lương Nhân không nói nhiều.

Hôm nay đến đây, chính là để phát tiết mà thôi.

Còn về phần tìm Long tộc phát tiết, nguyên nhân rất đơn giản. Bởi vì hắn ta chỉ nghĩ đến được Long tộc.

Chỉ như thế mà thôi.

Khi Diệp Ninh ở đây, hắn ta còn có kiêng dè.

Diệp đại nhân không ở đây, thế gian này có sức hấp dẫn gì với ta? Giết giết giết, giết đến khi đảo loạn thế giới, giết đến khi suy nghĩ rõ ràng!

“Hô phong hoán vũ, rải đậu thành binh!”

Nam Cung Lương Nhân giơ tay lên, chính là đại thần thông bạo phát.

Bây giờ thuận theo việc hoàng triều bất diệt sinh ra, thế giới cũng đang thăng cấp, Thiên Tiên gần như đều không cần phong ấn bản thân nữa, đương nhiên Nam Cung Lương Nhân cũng như thế, hắn đã sớm nâng cao thực lực của mình lên Thiên Tiên viên mãn, chỉ đợi thế giới này thăng cấp, là có thể nâng cao lên lần nữa.

Sau Thiên Tiên, chính là Chân Tiên, sau Chân Tiên, đó là Huyền Tiên, đối với hắn ta mà nói, đều là không thành vấn đề, chỉ một ý niệm là có thể bước vào cảnh giới.

Vì thế, hắn ta đã càng đáng sợ hơn nhiều so với lúc trận Chương Hà. Nếu như đệ tử Tiên Môn nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ lùi lại ba bước.

Bởi vì Nam Cung Lương Nhân đã để lại cái bóng tâm lý to lớn cho Tiên Môn. Nhưng mà đệ tử Tiên Môn không ở đây, Long tộc cũng không biết sự lợi hại của Nam Cung Lương Nhân. Vì vậy trong chớp mắt, đã bị thương nặng nề.

Chỉ nhìn thấy trong tổ Vạn Long, mây gió biến hóa.

Từng tầng mây đen chồng chất, tia chớp lóe lên ầm ầm, cuồng phong gầm rú, hóa thành một con mắt gió khổng lồ cao hàng vạn trượng, từ tây sang đông, phảng phất như muốn cắn nuốt tất cả.

Mà từ đông đến tây, lại xuất hiện một con Vũ Long dài hàng vạn trượng, tuy con rồng này do nước tạo thành, nhưng mà cả người lại phát ra long uy, còn đáng sợ hơn so với Long tộc, nó đang mở cái miệng lớn, so với Long tộc còn chấn động hơn.

Mà trên mặt đất của tổ Vạn Long, trực tiếp xuất hiện ít nhất mười lực sĩ kim giáp.

Bọn họ nhìn có vẻ thân hình cao lớn, lại cao đến ba trượng, tay cầm phương thiên họa kích màu vàng, mặc áp giáp vàng óng ánh, đôi mắt không có hồn, nhưng mà lại sát phạt quyết đoán, mỗi một tôn lực sĩ kim giáp, thực lực không mạnh, thậm chí không đến Địa Tiên.

Nhưng mà mười vạn lực sĩ kim giáp cùng ra tay, khái niệm này đã hoàn toàn khác. Kiến nhiều cắn chết voi, rồng cũng không thể tránh được.

Có thể nói như thế này, vào khoảnh khắc Nam Cung Lương Nhân ra tay, Long tộc đã xuất hiện nguy cơ đối mặt với thương vong. Mắt gió di chuyển, cắt nuốt hàng chục Long tộc.

Bọn chúng giống như sâu kiến nhỏ bé vậy, gần như không có sức phản kháng.

Rồng nước gầm lên, quét ngang qua, hàng chục Long tộc đổ máy, thân thể đứt làm đôi, máu chảy đầm đìa.

Lực sĩ kim giáp xông lên phía trước, vốn dĩ bọn họ đã là con rối, không sợ cái chết, dũng mãnh tiến lên phía trước, phương

thiên họa kích bị máu nhuộm đỏ, từng con rồng ngã xuống, bị bọn họ chém thành từng mảnh.

“Nhân tộc thật là đáng sợ!”

“Rốt cuộc ngươi là ai!”

“Đây là một đại ma đầu, trời ạ, bản Long không muốn chết!”

Trong chớp mắt Long tộc bị sức chiến đấu của Nam Cung Lương Nhân làm cho choáng váng.

Nam Cung Lương Nhân không ra tay thì thôi, vừa ra tay, trực tiếp giết hơn một trăm con rồng.

Hơn nữa số lượng còn đang không ngừng tăng lên, chỉ một lúc, đã có hàng trăm Long tộc bị chém giết. Long tộc không yếu, mà là bị giết cho tê dại rồi, giết cho ngơ rồi.

Như đã nói trước đó, bọn họ đều là đóa hoa trong nhà kính, đều những đứa trẻ dễ thương chưa từng trải qua chém giết sống chết. Cũng chính là nói, gan của bọn họ chưa trải qua bồi dưỡng.

Trong chớp mắt đã bùng nổ thương vong cực lớn, Long tộc lập tức sinh ra tâm lý sợ hãi. Câu chuyện của tổ tiên, nhất thời vang vọng trong đầu bọn họ.

“Nhân tộc đều là ác ma!”

“Nhân tộc biết Long tộc sắp xuất thế, vì thế phái một sát thần đến giết chúng ta!”

“Nhân tộc thật là độc ác, lẽ nào vô số năm nay, bọn họ đều chưa từng buông bỏ thù hận đối với chúng ta sao? Lúc đầu rõ ràng là bọn họ truy sát chúng ta, thật sự phải đuổi tận giết tuyệt sao?”

Long tộc gào thét thảm thiết.

Có Long tộc dũng cảm xông lên phía trước, bọn họ dám chiến đấu.

Chương 936: Yêu tộc quá lý trí

Những cũng cũng Long tộc bị giết đến thấp thỏm sợ hãi, run rẩy, không có một chút dáng vẻ nào Long tộc nên có. Nam

Cung Lương Nhân đến quá đúng thời điểm. Vừa đúng lúc Long tộc vừa mới phá vỡ phong ấn, là lúc nội bộ phân kỳ lớn nhất.

Nếu như muộn thêm một chút, đợi bọn họ thống nhất suy nghĩ, hoặc là có sự hiểu biết nhất định với thế giới bên ngoài, làm tốt chuẩn bị tâm lý, Long tộc tuyệt đối không mềm yếu dễ bắt nạt như vậy.

Hai vạn con rồng, sức chiến đấu tuyệt đối kinh người.

Nhưng rất đáng tiếc, vừa đúng lúc Nam Cung Lương Nhân đến đây.

Trong mắt hắn tràn ngập tia máu, nhìn Long tộc đổ máu, kêu gào thảm thiết, lại không có một chút vui mừng nào, mà chỉ có bi thương vô tận.

“Diệp đại nhân, nếu như ngài chết, những con sâu này đều phải bồi táng với ngài!”

Hắn ta cũng không biết bản thân muốn làm cái gì, làm rồi thì có ý nghĩa gì. Hắn ta cũng không cần biết nghững Long tộc này có vô tội hay không.

Giết bọn chúng, có liên quan gì đến bọn họ?

Mà lúc này Diệp Ninh đang ở mười vạn ngọn núi, hoàn toàn không biết Nam Cung Lương Nhân đang ở phía sau lưng làm một chuyện lớn, hắn thâm sâu nhìn An Nhiên một chút, nói.

“Bệ hạ, tại hạ đến đây, có một chuyện lớn, muốn thương lượng với bệ hạ!”

Cuối cùng cũng đến rồi!

Tất cả Yêu Vương đều nâng cao tinh thần. Đương nhiên bọn họ biết mục đích đến của Diệp Ninh.

Mà Diệp Ninh, lại không biết bọn họ biết, vì thế khi hắn nói những lời này, trong lòng có chút kích động.

“Những lời tiếp theo đây ta nói, nhất định sẽ kích động tức giận toàn bộ Yêu tộc!”

Khoảnh khắc này, hắn đã chờ đợi rất lâu. An Nhiên nhìn hắn, nhàn nhạt nói.

“Mời Diệp tiên sinh nói.”

Diệp Ninh hít một hơi thật sâu, nói.

“Hiện tại, là thời điểm xảy ta nhiều việc, thời kỳ thượng cổ từng xuất hiện hắc ám xâm nhập, nó sắp đến lần nữa, mà lần này, nó đến sẽ càng kịch liệt hơn so với thời kỳ thượng cổ, vì thế muốn vượt qua kiếp nạn lần này, Nhân tộc và Yêu tộc, nên buông bỏ thù hận, đứng cùng với nhau, giống như thời kỳ thượng cổ vậy, lại hợp tác chặt chẽ lần nữa, cùng đối kháng với ngoại địch!”

Nói xong câu nói này, Diệp Ninh nhắm mắt lại.

Bởi vì hắn biết, tiếp theo đây thứ chờ đợi hắn nhất định là một trận bão táp điên cuồng. Yêu tộc nghe những lời này, làm sao có thể chịu được?

Thời kỳ thượng cổ khi cùng với Nhân tộc đối kháng với hắc ám xâm nhập, tuyệt đối là nỗi đau lớn nhất của họ.

Diệp Ninh nhắc lại chuyện cũ như thế, hơn nữa trong lời nói, không ngừng lặp lại thời kỳ thượng cổ, điều này chắc chắn làm khắc sâu ký ức của bọn họ. Như thế, Yêu tộc còn không bùng nổ?

Trong dự đoán của Diệp Ninh, sau khi nói xong những lời này, chỉ sợ rằng Yêu tộc đã phun trào như núi lửa vậy.

“Kéo xuống chém!”

Yêu Hoàng có khả năng sẽ trực tiếp nói như thế. Đây là chuyện theo lẽ đương nhiên.

Đổi thành là Nhân tộc gặp phải loại chuyện này, cũng nhất định là loại phản ứng như thế. Quá bắt nạt người rồi.

Thời kỳ thượng cổ Nhân tộc đã gạt Yêu tộc một lần, mà bây giờ, Yêu tộc vừa mới thấy lại được ánh sáng ban ngày lần nữa, thế mà Nhân tộc lại đến, cùng một lý do, cùng một cách nói, lẽ nào thời kỳ thượng cổ, thận sự sẽ lặp lại lần nữa sao?

Tự hỏi lòng mình, nếu như bản thân Diệp Ninh là Yêu tộc, tuyệt đối sẽ không chịu được. Đám Yêu Vương tính cách như lửa nóng này, tuyệt đối sẽ tức đến phát điên. Nhưng mà, hắn chờ đợi rất lâu.

Cũng không đợi được cơn thịnh nộ mà hắn dự liệu.

Vì thế hắn mở mắt ra, ánh mắt nhìn về phía các Yêu Vương.

Chỉ thấy thần sắc bọn họ cổ quái, không nói được cụ thể là tức giận hay là cái gì, tóm lại, không có ý muốn động thủ. Lại nhìn về phía Yêu Hoàng, càng là vững như thái sơn, từ trên mặt nàng ta hoàn toàn không nhìn ra được tự tức giận.

Thấy Diệp Ninh nhìn đến, ngược lại nàng ta đưa tay, nói.

"Mời tiếp tục nói."

Diệp Ninh: "???"

Yêu tộc đều bình tĩnh như thế sao? Tâm thái của Diệp Ninh có hơi sụp đổ.

Dựa theo ghi chép trong cổ tịch của Nhân tộc, Yêu tộc tính tình nóng nảy, hấp tấp lỗ mãng, chém giết thành tính. Thuộc loại tồn tại rất dễ bị chọc giận.

Mà những Yêu tộc ở trong mười vạn ngọn núi, càng là không cần nói.

Đó nhất định là oán khí kìm nén vô số năm, đang chờ đợi phát tiết.

Dường như tất cả mọi người đều cảm thấy một khi Yêu tộc ra khỏi núi, tuyệt đối sẽ báo thù Nhân tộc. Diệp Ninh cũng hoàn toàn nghĩ như thế.

Nhưng mà đợi khi thật sự đến mười vạn ngọn núi, hắn mới phát hiện, Yêu tộc hoàn toàn khác so với tưởng tượng của hắn. Từ Yêu Vương đến Yêu Hoàng, đều có một cảm giác không bình thường.

"Lẽ nào, trải qua vô số năm giam cầm, khiến cho yêu tộc đều trở nên phật hệ rồi? Không còn là những ác yêu động chút là giết người nữa? Tính hung dữ ở trong xương của bọn họ đâu?"

Chương 937: Yêu tộc quá lý trí 2

Thời gian đúng là sẽ thay đổi người khác. Chắc rằng Yêu cũng là như thế.

Nhưng mà Diệp Ninh cảm thấy, cho dù Yêu tộc sẽ bị thay đổi, cũng sẽ không đi theo phương hướng phật hệ. Điểm này từ trên người Xà Vương là có thể nhìn ra được.

Nếu như thật sự phật hệ, hắn ta sao có thể gây ra động tĩnh lớn như thế ở vùng đất phong ấn?

Đặc biệt là lúc đầu tiếp xúc với Xà Vương, hận ý mà hắn thể hiện ra vô cùng lớn, càng là khiến cho người khác có ấn tượng sâu sắc. Xà Vương còn như thế, lẽ nào những yêu Vương khác thì phật hệ sao?

Nhưng mà, hình như tình huống thật sự thay đổi rồi. Diệp Ninh cũng tìm thấy Xà Vương.

Xà Vương giống với những Yêu Vương khác, cũng biểu hiện ra rất bình tĩnh. Tình huống gì vậy?

Lẽ nào Yêu tộc sắp ra khỏi núi, ngược lại thay đổi tính tình rồi? Tuy Diệp Ninh cảm thấy vô cùng hoang đường.

Thế mà có một ngày Yêu tộc lại có thể trở nên bình tĩnh như thế. Nhưng hắn không thể không chấp nhận sự thật này.

Yêu tộc đúng là không giống so với những gì hắn nghĩ, nghe những lời này, không chỉ không bùng nổ, ngược lại là một bộ dáng vẻ muốn nghe những điều phía sau. Đối với những điều sau đây, đương nhiên Diệp Ninh có.

Loại chuyện tìm chết, ta rất chuyên nghiệp.

Thất bại nhiều lần như thế, trong lòng Diệp Ninh đã sớm có phương án dự bị.

Tuy hắn không tưởng tượng đến có loại tình huống này xảy ra, nhưng mà lại đã chuẩn bị bài phát biểu của mình rất chu đáo. Diệp Ninh cố nén sự cổ quái trong lòng, hắn tiếp tục nói.

“Hợp tác hai bên cùng có lợi, Yêu tộc và Nhân tộc, đều là sinh linh của thế giới này, tuy có thù hận, nhưng cũng không lớn hơn sinh tồn, không còn da thì làm sao có lông? Nếu như tiếp theo đây thật sự bị thế giới hắc ám nuốt chửng, đến lúc đó ngươi và ta đều là cát bụi, yêu hận tình thù, cũng không còn ý nghĩa gì nữa.”

Trong quá trình nói, Diệp Ninh nhìn một chút các đại Yêu Vương.

Bọn họ vẫn là bộ dáng trầm tư như trước. Thật sự hiểu đạo lý như thế? Diệp Ninh rất bức bối. Hỏng chuyện rồi.

Không nên có ấn bất kỳ ấn tượng cố hữu nào đối với Yêu tộc.

Ai nói Yêu tộc người này cũng là thùng thuốc súng, một chút là bùng nổ? Bộ dáng này, đúng thật là không có tình tình có được không?

Nhưng nên nói vẫn là phải nói, bọn họ không thể hiện, Diệp Ninh chỉ có thể tiếp tục nói.

"Vì thế, vì để sinh tồn, hai tộc nên buông bỏ ân oán, lại lần nữa liên thủ, chỉ cần Nhân tộc và Yêu tộc, có thể hình thành một cỗ sức mạnh, mọi chuyện chưa chắc sẽ không có cơ hội xoay chuyển, phải biết rằng, có một vài chuyện, không đi làm vậy thì chính là một trăm phần trăm không có hi vọng, chỉ cần đi làm, cho rằng hi vọng có mỏng manh đến đây, cũng có khả năng thực hiện được."

Diệp Ninh đây rõ ràng là đang rót súp gà.

Nhưng mà các Yêu Vương nghe thấy, lại có chút xúc động.

Nếu như chỉ nhìn Diệp Ninh nói suông ở đây, bọ họ nhất định không có cảm giác gì.

Nhưng mà trước khi Diệp Ninh lên tiếng, An Nhiên đã nói rõ lợi hại, nói toàn bộ mọi chuyện cho bọn họ.

Quan hệ lợi hại, bọn họ đã biết rồi, trong lòng có sự cân bằng rõ ràng. Hai bên Nhân tộc và Yêu tộc, Nhân tộc là bên thế mạnh.

Tuy Nhân tộc cần sức mạnh của Yêu tộc để đối kháng hắc ám xâm nhập. Nhưng lẽ nào Yêu tộc không cần có Nhân tộc sao?

Mọi người đều phải sống sót.

Về mặt điểm này, xuất phát điểm đều là bình đẳng.

Nhưng mà dự theo yêu cần quan hệ mà nói, rõ ràng nếu như bên phía Yêu tộc, càng cần sự giúp đỡ của Nhân tộc hơn. Điều này rất dễ hiểu, Nhân tộc không cần Yêu tộc, nói không chừng sức mạnh của bản thân cũng đủ rồi.

Nhưng Yêu tộc bị Nhân tộc loại trừ ra ngoài, đến lúc đó nhất định sẽ là một con đường chết.

Vì thế, suy nghĩ từ điểm này, những lời nói của Diệp Ninh, hiện ra vô cùng có lý. Đúng thật là chuyện hai bên cùng có lợi.

Quan hệ lợi hại, trong lòng mọi người đều biết, nhưng mà cụ thể nên thực hiện như thế nào đây? Đai Bằng Vương nhìn Diệp Ninh, hỏi.

“Lời nói của Diệp tiên sinh, chúng ta đã hiểu, nhưng đây là chuyện lớn, còn cần phải nói rõ, nếu như Yêu tộc thật sự tình nguyện liên thủ với Nhân tộc, vậy thì tiếp theo đây có kế hoạch chi tiết gì không?”

Sư Vương gật đầu, cũng nói ra nghi vấn trong lòng.

“Yêu tộc ra khỏi núi, chuyện vô cùng cấp bách, mười vạn ngọn núi này, chúng ta nhất định sẽ không ở nữa, nhưng mà thế giới rộng lớn, ở đây mới là nơi dung thân cho Yêu tộc ta?”

Lại có Yêu Vương khác hỏi một câu.

“Vùng đất Cửu Châu, hiện nay đã bị hoàng triều Đại Chu của Nhân tộc chiếm cứ, nếu như Yêu tộc ra khỏi núi, có thể nhường lại vùng đấy Cửu Châu, để cho chúng ta tu dưỡng nghỉ ngơi?”

Ngươi một câu ta một câu.

Tuy là hỏi, nhưng mà lại có một cỗ hương vị nói hết ý. Điều này khiến cho Diệp Ninh lại lần nữa phải chịu bạo kích.

Không đúng!

Làm sao các ngươi lại thật sự bàn chuyện hợp tác với ta rồi? Nhất thời trong lòng Diệp Ninh hỗn loạn.

Chương 938: Yêu tộc quá lý trí 3

Cũng quá vớ vẩn rồi đi, ta đã nói như thế rồi, Yêu tộc còn không bị chọc giận, ngược lại thật sự muốn thảo luận vấn đề với ta? Bọn họ không có ý nói đùa.

Những vấn đề mà bọn họ nhắc đến, đều là những điều mà Yêu tộc lo lắng, cần phải giải quyết. Điều này rõ ràng là đang rất nghiêm túc.

“Yêu không có tướng mạo, thế gian thật sự sẽ để cho Yêu tộc phát triển, bây giờ bọn họ quá lý trí rồi!”

Trong lòng Diệp Ninh thầm than thở.

Yêu tộc, các ngươi lý trí làm gì?

Nhân tộc và Yêu tộc liên thủ, cùng đối kháng với hắc ám xâm nhập… Nghe có vẻ rất có ích.

Nhưng có tác dụng gì chứ!

Thế giới hắc ám đáng sợ như thế, dựa theo suy đoán của Nam Cung Lương Nhân, cho dù là Tiên Giới đối mặt với thế giới hắc ám, cũng sẽ cảm thấy khó giải quyết. Thế giới đáng sợ như thế, làm sao chúng ta có thể chống lại được?

Các ngươi có thể đừng ngây thơ như thế không, còn thật sụ cảm thấy bản thân có thể nghịch thiên? Nhất thời Diệp Ninh rất đau đầu.

Các ngươi thành thành thật thật làm việc mà mình chuyên nghiệp, dựa theo tính cách của bản thân, chém chết ta. Sau khi đưa ta lên trời, ta vô địch, trở lại thế giới này, đến lúc đó chuyện gì cũng có thể giải quyết.

Đây mới là cách duy nhất để chiến thắng thế giới hắc ám! Các ngươi có thể tỉnh táo một chút, cứng rắn lên không?

Hung dữ một chút có được không?

Diệp Ninh thật sự vô cùng bức bối, cỗ hương vị quen thuộc đó lại đến rồi. Cỗ hương vị này, gọi là thất bại.

Nhưng trước khí thất bại, đều là gặp phải đâm sau lưng. Lần này lại là tình huống gì vậy?

Không có người nào đâm sau lưng ta đúng không?

Diệp Ninh nhìn từ Yêu Hoàng đến Yêu Vương, ta và bọn họ đều không quen biết, cho dù bọn họ muốn đâm sau lưng ta, có lẽ đều không có khả năng đúng không? Nhưng lại không biết, ánh mắt chạy loạn khắp nơi này của hắn, lại khiến cho An Nhiên thầm cười.

“Ngốc rồi đúng không, tình huống ở đây, nhất định vượt ngoài dự liệu của hắn… Nhưng đây là điều ngươi xứng đáng được nhận, ngươi là ngươi khoan dung, có linh hồn cao thượng,

ngươi không chỉ suy nghĩ cho Nhân tộc, cũng không quên Yêu tộc, vì thế Yêu tộc cũng sẽ không để cho ngươi thất vọng, chúng ta sẽ ủng hộ ngươi."

Trong lòng An Nhiên có chút tự hào.

Nàng ta cảm thấy, vốn dĩ trước mắt Yêu tộc không có đường, bây giờ cuối cùng cũng xuất hiện một con đường, Yêu tộc không hề hàm hồ, dứt khoát bước lên đường đi đây là chuyện tốt.

An Nhiên là người dẫn dắt Yêu tộc bước lên con đường chính xác, đây là chức trách và ý nghĩa nên có của Yêu Hoàng. Nhưng An Nhiên lại không biết, suy nghĩ trong lòng Diệp Ninh hoàn toàn khác biệt với nàng ta.

Nhưng, dù sao Diệp Ninh vẫn là Diệp Ninh.

Hắn đã không còn là dáng vẻ non nớt khi vừa mới xuyên không nữa, bây giờ hắn đã trưởng thành hơn rất nhiều, ngồi ở vị trí cao thời gian dài, cũng đúng là đã thật sự dùng tư tưởng của người đứng trên cao để suy nghĩ vấn đề.

Nếu như Yêu tộc đã hỏi, không cần biết trong lòng hắn có bao nhiêu bức bối, cũng chỉ có thể trả lời. Nếu không trả lời, vở kịch này sẽ bị hủy hoại.

Hắn nghĩ một chút, nói.

"Kế hoạch chi tiết, là không có, bởi vì hắc ám xâm nhập rốt cuộc dùng phương thức nào để đến, chúng ta cũng không biết, ngay cả thời gian chuẩn xác, cũng không rõ, chúng ta không thể nào đưa ra bố trí sắp xếp đối với thế giới hắc ám, chỉ có thể dùng bất biến ứng vạn biến, đầu tiên tu hành, nâng cao sức mạnh, tích cực chuẩn bị chiến đấu, một khi thời cơ đến, sẽ toàn lực chiến đấu, trận chiến đầu tiên, chính là quyết chiến!"

"Còn về phần sau khi Yêu tộc ra khỏi núi nên sắp xếp như thế nào, nói thật, điều này vốn dĩ không nên là chuyện ta phải suy nghĩ, nhưng nếu như các vị Yêu Vương đã hỏi, vậy thì ta có thể đưa ra một chút ý kiến."

Đầu tiên ra rất công nhận sau khi Yêu tộc ra khỏi núi có được một vùng đất địa bàn thật sự thuộc về bản thân, điều này rất đúng, bởi vì bản thân Yêu tộc chính là sinh linh của thé giới này, nên có một vùng đất trời thuộc về mình, điều này không

có vấn đề gì cả, nhưng mà tình huống của thế giới bên ngoài, đã hoàn toàn khác với thời kỳ thượng cổ, muốn ra ngoài chiếm cứ địa bàn, nhất định phải kết hợp với tình hình thực tế."

"Cửu Châu, nhất định là không thể suy nghĩ, bây giờ Đại Chu đã trở thành hoàng triều bất diệt, khí vận liên thông, bao trùm Cửu Châu, nếu như Yêu tộc đi vào Cửu Châu, cho dù là Đại Chu đồng ý, nhưng đối với các ngươi cũng không phải chuyện gì tốt, khí tức Nhân tộc, sẽ áp chế mọi người, khiến cho mọi người không thể thở được, ta nghĩ, đây cũng không phải là cuộc sống mà mọi người muốn."

"Ngoại trừ vùng đất Cửu Châu, còn có tây đại lục, nhưng tây đại lục đã bị bỏ hoang đã lâu, tuy địa bàn rộng lớn, nhưng trong quá khứ các vị đúng thật là có chút ủy khuất, mà vùng đất tây vực, lại có Phật Môn của nước Hỏa La ở đó, phía bắc, lại là vùng đất cằn cỗi… Tổng hợp lại mà nói, chỉ có một nơi, thích hợp với các vị, đó chính là Đông Hải!"

Chương 939: Yêu tộc quá lý trí 4

Diệp Ninh nói xong những lời này. Yêu tộc ai cũng cảm động.

Nếu như nói không tức giận, vậy thì nhất định là chuyện không thể nào.

Đây cũng không được, kia cũng không được, đây tuyệt đối không phù hợp với điều mà bọn họ mong đợi. Đặc biệt là vùng đất Cửu Châu, đó là nơi mà bọn họ nằm mơ cũng muốn quay về. Nhưng mà những gì Diệp Ninh nói, đúng là có đạo lý.

Lúc này quay trở lại Cửu Châu, thật sự là một chuyện tốt sao?

Hấp tấp đi vào trung tâm thống trị của Nhân tộc, Nhân tộc sẽ nhìn nhận Yêu tộc như thế nào? Yêu tộc có thể kìm nén được bản tính, chung sống hòa hợp với Nhân tộc sao? Điều này rõ ràng tồn tại rủi ro cực lớn.

Vì thế, chỉ có thể giữ khoảng cách.

Nếu như muốn giữ khoảng cách, vậy thì đầu tiên loại bỏ vùng đấy Cửu Châu, ngoại trừ Cửu Châu, những vùng đất khác, tính ra, cũng thật sự không có chỗ nào tốt để đi.

Diệp Ninh nhắc đến Đông Hải, nhất thời các Yêu Vương chau mày.

"Đông Hảo, là địa bàn của Long tộc thời kỳ thượng cổ."

Long tộc là một chủng tộc đặc biệt, phục tùng Yêu Hoàng, nhưng mà lại thành một phái riêng. Long tộc kiêu ngạo, không quá coi trọng đối với những Yêu tộc khác.

Vì thế, thời kỳ thượng cổ, Long tộc và những Yêu tộc khác cũng là giữ khoảng cách nhất định, Long tộc chiếm cứ vùng đất Đông Hải, rất bài xích sinh linh của thế giới bên ngoài.

"Long tộc đi vào tổ Vạn Long, đã nhiều năm không ra ngoài, nhiều năm như thế, thế giới thay đổi quá lớn, trên Đông Hải, có vô số hòn đảo lớn nhỏ, đủ để cho Yêu tộc sinh sống, mà theo như ta quan sát, các vị Yêu Vương, cũng có không ít đều là thủy tộc, đến Đông Hải, càng có thể đi sâu vào trong nước, giúp đỡ lẫn nhau với những người ở trên dảo hình thành tình thế các góc."

“Trên Đông Hải, vốn dĩ linh khí đã không được tính là nồng đậm, nhưng hiện nay thế giới thăng cấp, linh khí Đông Hải đã hoàn toàn khác, cho dù không so sánh được với Cửu Châu ,nhưng trong phạm vi thế giới, cũng được xem như là xếp ở hàng đầu.”

“Địa thế rộng lớn, linh khí đầy đủ, sản vật phong phú, ta nghĩ rằng Đông Hải, là một vùng đất lý tưởng.”

Diệp Ninh nói chắc chắn.

Các Yêu Vương hai mặt nhìn nhau, đều có chút động lòng.

“Nghe có vẻ, Đông Hải đúng là một nơi không tệ.”

“Đúng thế, vùng đất Đông Hải, vô cùng rộng lớn, cũng không xem như là ủy khuất chúng ta.”

“Nhiều năm hoạt động, chưa chắc đã không bằng Cửu Châu.”

Các Yêu Vương ta một câu ngươi một câu, trên cơ bản đều thể hiện công nhận. Diệp Ninh thì lại là có chút tuyệt vọng.

Đây đều là cái gì với cái gì vậy.

Rõ ràng ta là đến tìm chết.

Tại sao lại thật sự liên minh với Yêu tộc rồi? Đây không phải là kết quả mà ta muốn!

Nhưng đúng vào lúc này, Đại Bằng Vương và mấy vị Yêu Vương trao đổi bằng ánh mắt, bọn họ quyết định chính thức bắt đầu khảo nghiệm Diệp Ninh, muốn tìm một lý do, nhìn một chút xem Diệp Ninh có thật sự là người có thể tín nhiệm hay không.

“Sắp xếp của Diệp tiên sinh, chúng ta rất hài lòng, hợp tác mà Diệp tiên sinh nói, chúng ta cũng tình nguyện chấp nhận, nhưng có một chuyện, chúng ta vẫn luôn bất an, thời kỳ thượng cổ, Yêu tộc và Nhân tộc liên thủ, cuối cùng bị Nhân tộc lợi dụng, hại thảm, khiến cho chúng ta rơi vào bước đường ngày hôm nay, gần như diệt tộc… Vậy thì chúng ta làm sao có thể tin tưởng Diệp tiên sinh, thật sự thật lòng thật ý suy nghĩ cho Yêu tộc, mà không phải là lại lợi dụng một lần nữa chứ?”

Đại Bằng Vương lạnh lùng nhìn Diệp Ninh.

“Có lẽ, Diệp tiên sinh phải chứng minh một chút!”

Cái gì? Diệp Ninh nghe xong, không chỉ không ngạc nhiên, ngược lại điên cuồng vui mừng.

“Chứng minh như thế nào?”

Cuối cùng cũng có người chất vấn rồi sao?

Diệp Ninh đúng thật là rơi nước mắt.

Nhất thời hắn nhìn Đại Bằng Vương trở nên thuận mắt hơn. Đã nói là làm khó đâu? Đã nói là thù hận đâu?

Yêu tộc này đúng là phật hệ đến mức không giống Yêu tộc, Diệp Ninh thiếu chút nữa cho rằng chuyện này sắp thành công như thế, kết quả không ngờ được, kinh hỉ. Đột nhiên ập đến.

Diệp Ninh cảm thấy, sự làm khó trong tưởng tượng nên đến như thế. Hắn lắc đầu, nói.

“Ta không có cách nào để chứng minh.”

Lời nói này, không phải là Diệp Ninh cố ý tạo ra độ khó mà nói dối. Nếu là như thế, vậy thì cũng quá rõ ràng rồi.

Hắn là đang nói sự thật.

Đại Bằng Vương muốn Diệp Ninh chứng minh hắn và Nhân tộc sẽ không phản bội lần thứ hai. Điều này bảo Diệp Ninh chứng minh như thế nào?

Chuyện trong tương lai, chỉ có tương lai mới biết.

Dựa theo suy nghĩ của Diệp Ninh, bản thân không thể nào chứng minh, có lẽ các Yêu tộc sẽ tức giận đúng không. Nhưng, vẫn như trước không có.

Yêu tộc hôm nay, vô cùng quỷ dị.

C Yêu Vương một mảnh trầm mặc, không hề tức giận, cũng không phát biểu ý kiến, ánh mắt của hắn, tập trung ở trên người Đại Bằng Vương.

“Chuyện tương lai, bây giờ không thể nào chứng minh, nhưng ta nghĩ, ta cần phải nhìn thấy một chút thành ý thuộc về Diệp đại nhân.”

Chương 940: Một mình ta chịu

Diệp Ninh hỏi.

“Thành ý gì?”

Đại bằng Vương nói.

“Nhân tộc hại Yêu tộc thê thảm như thế, lẽ nào Diệp tiên sinh không cảm thấy nên bồi thương cho chúng ta sao?”

Câu nói này, khiến cho An Nhiên chau mày lại.

Điều này có chút không giống so với những gì hắn nghĩ. Bồi thường?

Bồi thường như thế nào? Diệp Ninh cũng không hiểu, nói.

“Mời vị đại vương này nói thẳng.”

Đại Bằng Vương gật đầu, nói.

“Nếu như Diệp tiên sinh không thể nào chứng minh lần này Nhân tộc sẽ không phản bội Yêu tộc, vậy thì chúng ta sẽ không cần phần chứng minh này nữa, chúng ta chỉ cần một cách nói, chuyện cũ thời kỳ thượng cổ, dù sao cũng là một cái gai cắm ở trong lòng Yêu tộc, nếu như cái gai này không biến mất, ta nghĩ lần hợp tác này rất khó thành công, Nhân tộc cũng từng khiến cho Yêu tộc cảm nhận được đau khổ, nhưng bản thân Nhân tộc lại sống cuộc sống rất thoải mái, điều này không công bằng.”

Nói đến đây, ông ta thể hiện ra oán khí nồng đậm một cách thích hợp. Nhưng trong lòng, lại có chút không cam.

Chúng ta hận nhiều năm như thế, lẽ nào đến cuối cùng, tất cả đều chỉ là bong bóng mộng tưởng sao? Vô số năm nay, Yêu tộc đã sống cuộc sống như thế nào? Mà Nhân tộc lại sống cuộc sống như thế nào?

Diệp Ninh trầm mặc một lúc, hắn có chút hiểu ý của Đại Bằng Vương, nói.

“Ý của đại vương, là hi vọng Nhân tộc cũng có thể cảm nhận được sự đau khổ của Yêu tộc.”

Trong mắt Đại Bằng VƯơng lóe lên một tia ánh sáng lạnh lẽo.

“Chính là như thế, tất cả Yêu tộc, đều cần một lời giải thích, chúng ta không thể nào tin tưởng tương lai Nhân tộc nhất định

sẽ không phản bội, nhưng chúng ta có thể để cho Nhân tộc nếm trải một chút những nỗi đau mà Yêu tộc đã trải qua, chỉ có đau đớn, mới có đồng cảm."

Ông ta lầm bẩm nói.

"Diệp tiên sinh sẽ không biết, sinh sống ở một nơi rừng thiêng nước độc tràn ngập năng lượng tiêu cực, là loại chuyện bi thảm như thế nào, thậm chí chúng ta còn không dám nhắm mắt lại, bởi vì khi chúng ta nhắm mắt lại, thì sẽ gặp ác mộng, những năng lực tiêu cực này, vẫn luôn mang đến cho chúng ta những điều tiêu cực, tất cả Yêu tộc đều sẽ trở nên nóng nảy, bạo lực… tâm trí yếu ớt một chút, thậm chí còn trở nên điên cuồng, một khi tâm trí bị mê hoặc, chúng ta không thể không giết chết, bởi vì người đó không thể nào tìm lại được lý trí, giữ lại hắn, chỉ có thể trở thành phiền phức, loại đau khổ đó, ta nghĩ rằng Diệp tiên sinh không biết."

"Vì thế, để có thể ngủ được yên giấc, tộc ta bắt đầu chia làm hai ca, có người ngủ buổi tối, có người ngủ ban ngày, không cần biết là bao lâu, ngủ đủ sâu, ở bên cạnh luôn có Yêu thân thiết bảo vệ, một khi phát hiện tình huống không đúng, sẽ lập tức đánh thức… Ngươi xem, vốn dĩ giấc ngủ là chuyện mà tất cả mọi sinh linh đều dễ dàng làm được, nhưng đối với chúng ta mà nói, lại phải trải qua thử thách chết chóc, vô số năm nay, tộc ta chưa từng ngủ được giấc ngủ ngon, nhưng cho dù như thế, vẫn có vô số Yêu tộc, điên cuồng ở trong giấc mơ, trở nên lục thân không nhận, giống như quái vật vậy."

"Mà những điều này, mới chỉ là một bộ phận trong cuộc sống bi thảm ở trong mười vạn ngọn núi mà thôi."

Lời nói của Đại Bằng Vương, khiến cho Diệp Ninh chấn động.

Hắn biết cuộc sống ở mười vạn ngọn núi nhất định rất khó khăn, nhưng mà lại không ngờ được, đã khổ nạn đến mức đường này. Hắn biết Đại Bằng Vương không nói dối.

Khắp nơi ở đây tràn ngập sương mỳ màu đen, đúng là chứa đầu năng lượng tiêu cực.

Đố kỵ, thù hận, điên cuồng, khát máu, vô tình… các loại cảm xúc, đều ẩn chứa trong những năng lượng tiêu cực đó. Một khi

sinh linh bị những năng lượng này xâm nhập vào thân thể, vậy thì đúng là sẽ biến thành kẻ điên.

Hắn lại lần nữa trầm mặc, rất lâu sau mới hỏi.

“Các ngươi không nghĩ cách, giải quyết những sương mù đen này sao?”

Đại Bằng Vương cười khổ.

“Giải quyết như thế nào? Những sương mù đen này, có ở khắp nơi, cho dù chúng ta cố gắng quét sạch, nhưng không đến bao lâu, lại lần nữa tràn ngập, Diệp tiên sinh đừng quên, mười vạn ngọn núi là nơi nào? Thông đạo hắc ám xâm nhập, chính là ở trong mười vạn ngọn núi, trong động huyệt có tầng tầng phong ấn kia, ẩn chứa sương mù đen vô cùng vô tận, bọn chúng vẫn luôn tràn ra bên ngoài, không ngừng ăn mòn tộc ta.”

Diệp Ninh hiểu rồi.

Chỉ cần thông đạo hắc ám xâm nhập còn tồn tại, Yêu tộc trong mười vạn ngọn núi, sẽ không có ngày yên bình.

“Ta từng nghe nói một chuyện, nói là trong thông đạo, sẽ xuất hiện quái vật đến từ thế giới hắc ám, mỗi lần xuất hiện, đều sẽ rất khó đối phó.”

Diệp Ninh trầm giọng hỏi.

“Đó đã là chuyện rất lâu rồi, chín ngàn năm trước, Cơ Hạo Thiên đến mười vạn ngọn núi, đầu tiên ông ta đánh một trận tộc ta, sau đó một mình đi vào trong thông đạo, ông ta giết hết toàn bộ quái vật tồn tại ở trong thông đạo, lại khiến cho chúng ta càng thêm bi thảm hơn.”

Chương 941: Một mình ta chịu 2

Sư Vương thở dài một tiếng, nói.

“Vì sao quái vật bị giết hết, ngược lại càng thêm bi thảm?”

Diệp Ninh chau mày.

“Bởi vì quái vật không hề biến mất, mới bắt đầu bọn chúng xuất hiện ở trong thông đạo, tuy thỉnh thoảng xông ra ngoài, mang đến cho chúng ta thương vong, nhưng lúc đó có thể ngăn

chặn, nhưng bắt đầu từ khi bản thể của chúng bị Cơ Hạo Thiên giết chết, bọn chúng đã dung nhập vào trong sương mù màu đen, chỉ cần ngủ say, chỉ cần nằm mơ, thậm chí là nhắm mắt lại, những quái vật đó sẽ xuất hiện ở trong mơ, bọn chúng sẽ xông lên, vô cùng hung ác, đến nằm mơ, cũng là đang chém giết sống chết, một khi chém giết thất bại, vậy thì thần hồn sẽ bị xóa bỏ."

Đại Bằng Vương kể lại, dần dần nhập kịch, thật sự tức giận, cũng là thật sự mệt mỏi, đương nhiên, còn ẩn giấu một nỗi sợ hãi sâu sắc.

"Mới bắt đầu ngủ say, chỉ là sẽ bị những năng lượng tiêu cực ở trong sương mù đen xâm nhập, mà hiện tại khi ngủ say, lại phải đối mặt với những quái vật đáng sợ đó, không thua được, một khi thua, chính là cái chết, vì thế Diệp tiên sinh hiểu chưa? Vì sao chúng ta phải phá nhanh chóng, không ngừng phá hoại phong ấn, cũng muốn rời khỏi mười vạn ngọn núi, là bởi vì nếu như không rời đi, tộc ta sẽ tử thương thảm trọng!"

Trong mơ thấy quái vật xâm nhập, trực tiếp xóa bỏ thần hồn. Đây là uy hiếp không thể tránh khỏi.

Giống như Yêu Vương, Đại Yêu, đương nhiên có thể không cần ngủ, không nhắm mắt. Nhưng mà những tiểu yêu thì như thế nào?

Thậm chí những đứa trẻ nhỏ, bọn chúng cần phải ngủ nhất.

Một khi nhắm mắt lại, phải đối mặt với quái vật xâm nhập, thì làm sao có thể đối kháng? Diệp Ninh không ngờ được, thế mà tình thế trong mười vạn ngọn núi đã nghiêm trọng đến mức độ này.

"Một đường ta đến đây, không hề nhìn thấy Yêu tộc còn nhỏ tuổi."

Diệp Ninh nói.

"Đã rất ít có Yêu tộc còn nhỏ tuổi rồi, mới bắt đầu, trong mơ gặp phải quái vật, vẫn chỉ là một chút, nhưng mà thuận theo thời gian trôi đi, đã càng ngày càng thường xuyên, ngàn năm nay, Yêu tộc mới ra đời, sẽ không vượt qua một ngàn, mà có thể sống sót được, càng là vô cùng ít."

Xà Vương cười khổ một tiếng, nói.

“Điều duy nhất có thể an ủi, chính là tuổi thọ của tộc ta, vẫn xem như là dài, vẫn là có không ít tiểu yêu sống sót, không đến mức trong mười vạn ngọn núi, đều là những lão gia hỏa chúng ta.”

Tuổi thọ của Yêu tộc dài, một tinh quái bình thường, có thể sống hàng trăm năm, đây là chuyện rất bình thường. Nhưng tuổi thọ có dài bao nhiêu đi chăng nữa, lúc nào cũng đối mặt với nguy cơ chết chóc, cũng tuyệt đối không phải là trải nghiệm tốt gì. Diệp Ninh trầm tư một lúc, nói.

“Mọi người hi vọng Nhân tộc cảm nhận được đau đớn, là hi vọng Nhân tộc sinh sản ở đây, giống như Yêu tộc, cũng thể nghiệm loại cảm giác nguy hiểm khắp nơi đó sao?”

Dường như hắn đã hiểu điều bối thường mà Đại Bằng Vương nói là cái gì.

“Đúng thế, đây chính là ý của ta, sự đau khổ mà Yêu tộc phải chịu, ta hi vọng Nhân tộc cũng phải trải qua, ta muốn để cho bọn họ biết, là bọn họ, hại chúng ta thê thảm như thế.”

Trong hai mắt của Đại Bằng Vương lóe lên ánh sáng.

“Nếu như Diệp đại nhân có thể thỏa mãn, ta không có bất kỳ ý kiến gì với chuyện hợp tác.”

Tất cả các Yêu Vương đều thể hiện đồng ý.

Bọn họ đều là có ý này.

Cho dù là Ngưu Yêu Vương tính tình tốt nhất, sau khi do dự một lúc, cũng gật đầu. Yêu tộc có thể không báo thù.

Vì đại cục, vì bản thân, không là xuất phát từ góc độ nào, bọn họ có thể chấp nhận hợp tác. Nhưng trong lòng bọn họ vẫn luôn có một cái gai.

Cái gai này, chính là không công bằng.

Bọn họ hi vọng Nhân tộc có thể trải nghiệm loại cảm giác tuyệt vọng này, cho dù chỉ là một chút thời gian ngắn ngủi, vậy thì cũng đủ rồi. Nói thật, loại suy nghĩ này ít nhiều có chút ấu trĩ.

…

Nhưng lại vừa đúng lúc là chấp niệm nhiều năm nay của Yêu tộc. Những gì mà ta trải qua, cũng hi vọng ngươi cũng có thể trải qua như thế.

Chỉ như vậy mà thôi.

An Nhiên ngồi ở trên vị trí của mình, nàng ta biết đề nghị này của Đại Bằng Vương, phần lớn là Diệp Ninh sẽ không đồng ý. Để cho Nhân tộc đến mười vạn ngọn núi chịu khổ?

Điều này tuyệt đối là một suy nghĩ rất không bình thường. Nhưng mà An Nhiên không hề ngăn cản nó.

Cho dù nàng ta biết có chút không thích hợp, nhưng vẫn như trước không ngăn cản.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nàng ta cảm thấy, đề nghị này của Đại Bằng Vương không được tính là quá đáng. Thân là Yêu Hoàng, đương nhiên nàng ta biết Yêu tộc đã sống những ngày tháng như thế nào.

Mỗi lần nhìn thấy những Yêu tộc nhỏ tuổi hoạt bát, trong mơ tưởng đẹp đẽ, mất đi tính mạng, trở nên cứng ngắc, đều sẽ khiến cho trài tim nàng ta đau như bị dao cắt.

Yêu tộc sẽ không phải sẽ không chết.

Trên thực tế tỉ lệ sống sót của Yêu tộc không tính là cao.

Hoàn cảnh hiểm ác, chém giết lẫn nhau, tranh đấu, đều là nguyên nhân.

Chương 942: Một mình ta chịu 3

Nhưng Yêu tộc chết vì tranh đấu, chết vì hoàn cảnh, đó đều được coi là bình thường, chết trong mơ, thì tính là chuyện gì? Còn có cách nào bức bối hơn cách này sao?

Nỗi khổ của Yêu tộc, cần một lời giải thích.

Đây là đứng ở góc độ của Yêu tộc để suy nghĩ.

Đứng ở góc độ của Yêu tộc, có lẽ có chút không nói lý.

Dù sao từ đầu đến cuối Nhân tộ cảm thấy Yêu tộc có loại kết cục này là tự mình rước lấy.

Loại thứ như lập trường và trận doanh, không có cái gì để nói, thân ở góc độ nào, suy nghĩ cũng sẽ khác. Vì thế, Diệp Ninh sẽ trả lời như thế nào.

Ánh mắt của nàng ta rực lửa.

Sau khi suy nghĩ một lúc, cuối cùng Diệp Ninh cũng lên tiếng.

"Nói thật, ta thừa nhận Yêu tộc gặp phải điều không công bằng, bởi vì thời kỳ thượng cổ, Nhân tộc Yêu tộc sát cánh tác chiến, cùng đối kháng với hắc ám xâm nhập, Yêu tộc cũng có cống hiến, cũng có công lai, cũng có công thần, không nên bị đối đãi như thế, nhưng ta không hề cho rằng Nhân tộc làm sai."

"Tranh đấu chủng tộc, từ trước đến nay không liên quan đến đúng sai, mà xuất phát từ lập trường của các bên, Yêu tộc hận tiên tổ Nhân tộc, khiến cho Yêu tộc thê thảm như thế, nhưng vẫn bối Nhân tộc, lại cảm ơn tiên tổ, mà sự nỗ lực của tổ tiên, khiến cho bọn họ có một cuộc sống ổn định."

"Ta không cảm thấy Nhân tộc làm sai, ta cũng koong hề cảm thấy Nhân tộc nên bởi vì thế mà phải trải cái giá lớn."

Những lời này của Diệp Ninh, khiến cho sắc mặt của Yêu Vương vô cùng khó coi.

Bọn họ không ngờ được, thế mà Diệp Ninh lại không khách khí như vậy.

"Ý của Diệp tiên sinh, người sai là chúng ta?"

Đại Bằng Vương cười lạnh.

"Ta không có ý đó, vừa rồi ta nói, chuyện cũ thời kỳ thượng cổ, không liên quan đến đúng sai, chỉ là vấn đề lập trường mà thôi, đổi thành là Yêu tộc thắng thế, đối với Nhân tộc cũng sẽ không tốt, ta nghĩ điểm này trong lòng các vị biết rõ, vì thế, Nhân tộc không cần thiết phải bồi thường cái gì… Nhưng, cá nhân ta thương xót những điều Yêu tộc gặp phải, ta đồng tình những bất công mà Yêu tộc gặp phải, vì thế, suy nghĩ của ta rất đơn giản, nếu như trong lòng Yêu tộc thật sự có một cái gai, vậy thì để cho ta làm tiêu hủy cái gai này đi."

Diệp Ninh bình tĩnh nói.

Nhưng lời nói bình tĩnh này, lại tràn ngập sức mạnh khiến người khác chấn động.

“Một mình ngươi!”

Các Yêu Vương hai mặt nhìn nhau.

“Đúng thế, một mình ta, hợp tác với Yêu tộc, là do ta đề ra, nếu đã như thế, vậy thì đương nhiên do ta gánh chịu sứ mệnh này,”

Tính toán của Diệp Ninh rất lớn.

Nếu như những quái vật của thế giới hắc ám đáng sợ như thế. Vậy thì ta còn đợi cái gì? Lúc này còn không đụng chạm một chút với bọn chúng?

Nhưng Yêu tộc không hề hài lòng với câu trả lời này, Đại Bằng Vương tiếp tục cười lạnh.

“Diệp tiên sinh nghĩ rất đẹp, ngươi không phải phàm nhân, thực lực mạnh mẽ, lại có chính khí cuồn cuộn họ thể, cho dù là nhắm mắt lại, xác suất lớn quái vật cũng không thể làm gì được ngươi, loại hành động này, có ý nghĩa gì?”

Lời này vừa nói ra, các Yêu Vương lần lượt gật đầu.

Đúng thế, Diệp Ninh ngươi là thực lực như thế nào, lẽ nào trong lòng chúng ta không biết sao?

Nhưng Diệp Ninh lại lắc đầu, nói một câu nữa khiến cho bọn họ kinh ngạc đến mức không thể nói nên lời.

“Vì thế ta dự định, đi vào thông đạo hắc ám, ở trong đó cảm nhận sự đau khổ mà mọi người phải gánh chịu!”

Cái gì!?

Tất cả mọi người đều không ngồi yên được nữa.

Cho dù là An Nhiên, vào lúc này cũng đứng lên.

“Ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không?”

“Trong thông đạo hắc ám, là đại bản doanh của tất cả quái vật, ở đó là nơi có khí tức hắc ám nồng đậm nhất, ngươi nhắm mắt lại ở đó, ngươi sẽ một mình đối diện với tất cả quái vật.”

“Không có người nào biết sẽ xảy ra chuyện đáng sợ như thế nào.”

Nàng ta cho rằng Diệp Ninh không biết sự đáng sợ của thông đạo hắc ám. Nhưng không ngờ được, Diệp Ninh chính bởi vì biết, nên mới đưa ra loại quyết định đó.

“Ta biết, nhưng ta vẫn như trước dự định làm như thế!”

Diệp Ninh nói như thế.

“Vì sao?”

Yêu tộc không hiểu, lần này đến lượt bọn họ hỏi rồi.

Trong lòng bọn họ đúng là có một cái gai, là muốn Diệp Ninh cho bọn họ một lời giải thích, cho tất cả Yêu tộc một lời giải thích hợp lý.

Nhưng điều đó không đại biểu bọn họ muốn Diệp Ninh chết!

Đúng thế, theo cái nhìn của bọn họ, Diệp Ninh sắp làm một chuyện, chính là chỉ có một con đường chết. Không có bất kỳ đường sống nào để nói.

Thông đạo hắc ám đáng sợ như thế nào, không có ai biết rõ hơn bọn họ.

Bắt đầy từ ngày Yêu tộc ở trong mười vạn ngọn núi, đã vẫn luôn chìm sâu trong cơn ác mộng. Mà nguồn gốc của ác mộng, chính là những quái vật còn sót lại trong thông đạo hắc ám kia.

Chương 943: Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi

Năm đó một đường chém giết của Cơ Hạo Thiên, không hề khiến cho bọn họ được giải thoát, ngược lại khiến cho những quái vật đó trở nên càng thêm đáng sợ. Vì thế, bây giờ Yêu tộc rời khỏi mười vạn ngọn núi, ngoài bề mặt nói là hướng về tự do, nhưng trên thực tế, lại là chạy trốn. Nhưng mà, bọn họ cố gắng hết sức, muốn thoát ra khỏi nơi giống như ác mộng này, thế mà Diệp Ninh lại muốn đi?

Đây không phải là đi tìm chết sao?

Đương nhiên nguyên nhân là ta muốn những quái vật đó mang mau cho ta một đao dứt khoát! Suy nghĩ của Diệp Ninh vẫn luôn đều dứt thuần túy.

Chuyến đi này có thể nói là vặt lông gà.

So với những gì hắn dự tưởng, hoàn toàn là hai tình huống. Nhưng mà bây giờ, lại xuất hiện bước ngoặt.

Diệp Ninh nhất định phải nắm bắt lấy cơ hội duy nhất, nếu không chuyến đi này, hắn thật sự đến vô ích rồi. Thật ra đối với cơ hội này mà nói, trong lòng Diệp Ninh cũng có có một chút thấp thỏm.

Rõ ràng biết trong thông đạo hắc ám vô cùng nguy hiểm, một mình hắn xuống đó, điều này sẽ không có hiềm nghi tự sát đó chứ? Nhưng hệ thống không hề đưa ra nhắc nhở.

Điều này nói rõ nó là lý do chính đáng, hơn nữa chuyện này cũng không phải tự sát, không phải là nói có nguy hiểm nhất định sẽ chết. Nếu đã như thế, Diệp Ninh còn cái gì để do dự đây?

"Vì sao? Nguyên nhân rất đơn giản, kiếp nạn tiếp theo đây, có thể sẽ khiến cho thế giới mà chúng ta sinh sống, hoàn toàn bị xóa bỏ, chúng ta muốn sống sót, chúng ta phải tiếp tục sống, chúng ta nhất định phải suy nghĩ vì vãn bối, hậu nhân của bản thân, tất cả chúng ta nhất định phải thống nhất hợp tác!"

"Bây giờ Nhân tộc, Yêu tộc, cùng với tất cả sinh linh của thế giới này, đều là cộng đồng có chung vận mệnh."

"Mọi người đều có cùng mục tiêu, đều nên buông bỏ ân oán, chân chính đứng cùng với nhau, nếu như trong lòng Yêu tộc có một cái gai, vậy thì ta tình nguyện sẵn sàng hi sinh, xóa bỏ cái gai này ở trong lòng các ngươi, nếu như sự hi sinh của một mình ta, có thể khiến cho Yêu tộc hoàn toàn buông bỏ, ta nghĩ rằng vậy thì nhất định là xứng đáng."

Những lời này của Diệp Ninh, khiến cho tất cả Yêu Vương đều rơi vào trong chấn động cực lớn.

Bọn họ nhìn Diệp Ninh, chỉ cảm thấy lúc này, hắn đường đường chính trực, trên người có một cỗ khí tức khiến cho người ta tin tưởng. Bọn họ biết.

Đây nhất định là nhân cách của Diệp Ninh đang phát sáng.

"Nhân tộc thường xuyên nói, sẽ có Thánh Hiền giáng thế, bác ái, nhân từ, chân thành, dũng cảm, kiên cường… Trong quá khứ, ta chưa bao giờ tin chuyện này, ta cho rằng đó chẳng qua

là Nhân tộc đang tự treo ánh sáng lên mặt mình mà thôi, nhưng mà bây giờ, ta tin rồi."

"Trong quá khứ, ta thường cho rằng sức mạnh trên thế giới này chỉ có một loại, đó chính là thực lực cá nhân cao thấp, nắm đấm lớn chính là vương, đạo hạnh thâm, sẽ có thể thống trị mọi thứ, nhưng mà bây giờ ta sai rồi, hóa ra có một loại sức mạnh, thật sự không liên quan đến võ lực cá nhân, mà là đến từ niềm tin của bản thân, loại sức mạnh này, khiến cho người đó phát ra ánh sáng nhân cách rực rỡ, cũng khiến cho người đối mặt với hắn, cảm thấy tự hổ thẹn không bằng."

"Thảo nào Diệp Ninh ở trong Nhân tộc có uy vọng như thế, ta nghĩ ta hiểu nguyên nhân rồi."

Các Yêu Vương trầm mặc rất lâu.

Những lời này của Diệp Ninh, không ngừng vang vọng ở trong đầu của bọn họ. Nhất thời, trong lòng bọn họ, hình tượng của Diệp Ninh không ngừng lớn lên. Thậm chí ánh sáng rực rỡ, khiến cho người khác không thể nào nhìn thẳng.

Đại Bằng Vương hít một hơi thật sâu, trong mắt lóe lên ánh sáng phức tạp.

"Diệp tiên sinh, nhưng mà ngươi hoàn toàn không cần vì chuyện này mà hi sinh, ngươi là một người cao thượng, ngươi hoàn toàn khác với những Nhân tộc khác, xin ngươi hãy tin tưởng, chúng ta cũng không có ý muốn hại ngươi, có lẽ, điều này không tính là cái tình hữu nghị, mà là kính trọng."

Sư Vương cũng lên tiếng.

"Đúng thế, chính là đạo lý này, những gì ngươi vừa nói, chuyện cũ thời kỳ thượng cổ, không phân đúng sai, chỉ nhìn lập trường, đứng ở trên góc độ của Nhân tộc, ngươi không nên chịu trách nhiệm cho chuyện này."

Hiện trượng rơi vào cảnh tượng vô cùng quỷ dị. Thế mà Yêu tộc lại bắt đầu khuyên Diệp Ninh.

Bọn họ không đồng ý để Diệp Ninh đi tìm chết.

Nếu như người của Tiên Môn nhìn thấy cảnh tượng này, nhất định sẽ kinh ngạc đến mở to mắt. Diệp Ninh đây…

Đây rốt cuộc là quái thai gì vậy?

Đến cả Yêu tộc, cũng không sinh ra được địch ý với hắn sao? Điều này cũng quá không hợp thói thường rồi!

Nhưng trên thực tế, tạo thành loại nguyên nhân này, thật ra có rất nhiều sự trùng hợp. Đầu tiên là áp chế của Yêu Hoàng, mệnh lệnh bọn họ không được làm tổn thương Diệp Ninh.

Thứ hai là bọn họ đã biết được chân tướng và tính nghiêm trọng của chuyện này, biết hợp tác là điều có lợi nhất cho hai bên, dưới tình huống đã hoàn toàn bình tĩnh lại, thật ra trong lòng bọn họ cũng đã chuẩn bị hợp tác với Nhân tộc.

Chương 944: Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi 2

Hai điểm này, là tiền đề đầu tiên.

Chính là bởi vì sự tồn tại của hai điểm này, mới khiến cho bọn họ so với tưởng tượng càng dễ chấp nhận Diệp Ninh. Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là sự chấn động Diệp Ninh mang đến cho bọn họ.

Đây là một người thật sự đáng để tôn trọng.

Nếu như Yêu tộc là bên mạnh, Nhân tộc là bên yếu thế, Diệp Ninh như thế, bọn họ tuyệt đối sẽ không kính trọng như bây giờ.

Nhưng vừa đúng lúc ngược lại, Nhân tộc mới là bên mạnh.

Trong mối quan hệ nhu cầu của hai bên, ngược lại Yêu tộc là bên cần Nhân tộc hợp tác với bọn họ nhất. Diệp Ninh không nên hi sinh như thế, nhưng hắn vẫn làm như vậy.

Vậy thì, chỉ có một khả năng.

Đúng như Yêu Hoàng bệ hạ nói, Diệp Ninh đúng là một Thánh Hiền Nhân tộc trong lòng có nhân nghĩa, nhân vật như thế, tầm nhìn cực cao, đã bao trùm lên toàn bộ thế giới, Yêu tộc cũng được, Nhân tộc cũng thế, ở trong mắt của hắn, đều nên được đối đãi tử tế.

Đây là chí hướng vĩ đại như thế nào? Đây là nhân cách cao thượng như thế nào?

Ở trước mắt người như thế, sự thù địch trong lòng bọn họ, không thể không tiêu tan.

Cỗ oán khi tích tụ vô số năm tháng kia, thậm chí đã bắt đầu nới lỏng rồi.

Nhưng bọn họ không hề biết, chính vì sự thay đổi của bọn họ, ngược lại khiến cho Diệp Ninh lo lắng. Đến rồi đến rồi.

Lại là khí tức đâm sau lưng quen thuộc đó. Có phải là có bệnh không?

Ta hỏi các ngươi có phải là có bệnh không?

Vừa rồi còn nói muốn ta đưa ra một lời giải thích, bây giờ ta tình nguyện giải thích cho các ngươi, kết quả ngươi lại bắt đầu ngăn cản ta? Đùa ta có vui không?

Diệp Ninh nghiến răng nghiến lợi, ta chờ đợi lâu như thế, cuối cùng mới đợi được đến cơ hội tốt để tìm chết, kết quả ngươi không để cho ta chết, chuyện này sao có thể được?

Tâm tư hắn điên cuồng xoay chuyển, vội vàng xua tay, nói.

"Chuyện cũ thời kỳ thượng cổ đúng là không phân đúng sai, ta không phải bởi vì chuyện thời kỳ thượng cổ mà làm như thế, mà là bởi vì ta vừa nói, bây giờ chúng ta là cộng đồng cùng chung vận mệnh, có thể khiến cho Yêu tộc buông bỏ thù hận, vậy thì ta tình nguyện."

Cộng đồng cùng chung vận mệnh!

Đây là lần thứ hai Diệp Ninh nhắc đến từ này.

Các Yêu Vương do dự một lúc, càng suy nghĩ, càng cảm thấy vô cùng phù hợp với tình huống hiện tại.

Diệp Ninh có thể tổng kết ra loại từ này, quả nhiên rất phi thường.

"Cộng đồng cùng chung vận mệnh, là thứ tất cả mọi người đều phải duy trì, không nên chỉ để cho một mình Diệp tiên sinh trả giá."

Ngưu Yêu Vương đứng lên.

Lòng của ông ta mềm nhất, chắc chắn là bị Diệp Ninh cảm động rồi, ông ta cảm thấy có sự tồn tại như Diệp Ninh, là đủ rồi. Yêu tộc không cần lo lắng cái gì nữa.

Những lời vàng ngọc của Diệp Ninh, chính là thành tâm.

“Ngưu Đại Vương, lời này sai rồi, ta là một bộ phận của cộng đồng cùng chung vận mệnh, Phật nói, ta không vào địa ngục ai vào địa ngục?”

Diệp Ninh cười đáp lại.

Trong lòng lại đang mắng: Con trâu chết tiệt, không phải việc của ngươi? Đi sang một bên cho gia!

“Nói nhảm cái gì vậy, làm gì có đạo lý người tốt chịu nạn, người như Diệp tiên sinh, đến Yêu tộc chúng ta cũng không nợ làm tổn thương!”

Ngưu Yêu Vương vội vàng nói.

Trong lòng ông ta quyết tâm.

Ta nhất định phải bảo vệ Diệp tiên sinh, nếu như hắn thật sự xảy ra chuyện, chỉ sợ rằng Yêu Hoàng bệ hạ sẽ đau lòng.

“Ý tốt của Ngưu Đại Vương, tại hạ xin nhận, nhưng chuyện này, nhất định phải là ta làm.”

Diệp Ninh lại lần nữa nhấn mạnh.

“Nhất định còn có cách khác.”

Ngưu Đại Vương kiên nhẫn.

Hai người ngươi một câu ta một câu. Cảnh tượng trở nên vô cùng quỷ dị.

Thật sự biến thành Yêu tộc cầu xin Diệp Ninh đừng chết sao? Đến cuối cùng, hai người đều đỏ mắt.

Ngưu Yêu Vương giận dữ.

“Họ Diệp kia, ngươi không thể sống bình thường sao?”

Diệp Ninh cũng tức giận.

“Lão Ngưu, ngươi có thể đừng có gây loạn nữa không?”

Hai người đều cảm thấy đối phương có vấn đề.

Ngưu Yêu Vương là cảm thấy Diệp Ninh không nói lý, vì sao bản thân nhất định phải chạy đi hi sinh, không biết còn cho rằng hắn không muốn sống nữa, đương nhiên Diệp Ninh là không muốn sống, nhìn thấy thành công đang ở ngay trước

mắt, lại có người ngăn cản, hắn đến ý muốn ăn Ngưu Yêu Vương cũng có rồi.

Hắn bỏ qua con trâu cứng đầu này, ánh mắt nhìn về phía những Yêu Vương khác, nói.

"Các vị, mọi người ý như thế nào?"

Diệp Ninh hỏi.

Các Yêu Vương khác không nói gì, nói rõ bọn họ khác với Ngưu Yêu Vương, nhất định vẫn còn đang do dự. Ngưu Yêu Vương gấp rồi, quay người lại nhìn về phía bọn họ, nói.

"Các vị, còn do dự cái gì? Người như Diệp Ninh, không nên chết ở trong động huyệt!"

Cuối cùng, Đại Bằng Vương nói.

"Chúng ta đúng là không tình nguyện để Diệp tiên sinh chết ở trong động huyệt, ngươi là người xứng đáng được kính trọng…"

Chương 945: Nghỉ ngơi, nghỉ ngơi 3

Diệp Ninh hỏi.

"Vậy thì các ngươi hoàn toàn buông bỏ thù hận trong lòng sao?"

Các Yêu Vương trầm mặc.

Oán hận tích lũy nhiều năm như thế, làm sao có thể dễ dàng tan biến?

"Bệ hạ, dẫn đường đi."

Diệp Ninh nhìn về phía An Nhiên.

Hắn cũng thở phào một hơi, nếu như Yêu tộc bình tĩnh như thế, ngược lại hắn lại ngượng ngùng. An Nhiên nhìn các vị Yêu Vương một chút.

Trong lòng nàng ta vẫn đang tính toán.

Nhìn có vẻ, dường như sợi dây trong lòng các vị Yêu Vương đang dao động rất lợi hại. Lúc nào cũng có thể đứt gãy.

Nàng ta lóe lên suy nghĩ, vậy thì không ngại thêm một chút lửa nữa.

“Được, bản Hoàng dẫn ngươi đi.”

An Nhiên đứng dậy, đi về phía phương hướng nào đó.

“Bệ hạ.”

Ngưu Yêu Vương ngơ rồi.

Điều này không đúng, vì sao bệ hạ lại thay đổi mệnh lệnh, rõ ràng ngài là người không muốn Diệp Ninh xảy ra chuyện nhất? Nhưng Diệp Ninh lại vô cùng vui mừng, lập tức đi theo.

Thần sắc các vị Yêu Vương phức tạp, nhưng cũng đi sát theo phía sau.

Nếu như có người quan sát kỹ biểu cảm của bọn họ, nhất định sẽ phát hiện, ánh mắt của bọn họ dao động còn lợi hại hơn. Mười vạn ngọn núi nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Vượt qua chín ngàn chín trăm chín mươi chín đỉnh núi, đến ngọn núi cuối cùng. Ngọn núi cuối cùng này, chính la ngọn nguồn của mọi điều ác.

Đứng từ xa nhìn lại, chỉ thấy cả ngọn núi sát khí ngập trời. Cả ngọn núi đều là màu đen, từng sợi khí đen dày đặc.

Chỉ cần là sinh linh sống đi vào nơi này, vậy thì trong chớp mắt cảm giác áp lực đó sẽ mạnh mẽ hơn gấp mười lần. Đây là vùng đất chết chóc.

Khắp nơi đều tràn ngập cảm xúc tiêu cực. Thù hận, chém giết, đố kỵ…

Cảm xúc tiêu cực vô tận, ập vào trong đầu tất cả mọi người, mê hoặc tâm trí bọn họ.

Nhưng may mà, những người có mặt ở đây, đều là cường giả, đương nhiên không bị lay chuyển. Đổi thành người thực lực yếu hơn một chút, đến nơi này sợ rằng sẽ lập tức phát điên.

Diệp Ninh nhìn về phía trước, một mảnh trống rỗng, đi đến cuối cùng, chính là vách vực, bên dưới vách vực, một mảnh khí đen.

“Nơi đây đã từng có vô số cấm chế, đều là tiên tổ đặt ra, vì để đối phó với quái vật, nhưng mà đều không có tác dụng, cấm chế không ngăn cản được bọn chúng, bất luận chúng ta làm như thế nào, đều không thể thay đổi được cục diện này, đến cuối cùng, bọn chúng vẫn là từ trong động giết ra ngoài.”

An Nhiên thở dài nói.

Ở đây, chính là nguồn gốc đau khổ của Yêu tộc.

Tất cả Yêu Vương nhìn thông đạo hắc ám, trong lòng đều vô cùng phức tạp.

“Yêu tộc bởi vì nơi này, đau khổ vô số năm, đây không phải là thứ ngươi có thể đối kháng, Diệp tiên sinh, trở về đi.”

Ngưu Yêu Vương vỗ vỗ vai Diệp Ninh, thở dài nói.

Có thể đứng ở đây, đã rất có dũng khí rồi.

Diệp Ninh quay đầu lại, nhìn các Yêu Vương vẫn luôn giãy dụa, nở nụ cười.

“Thấy khó mà rút lui? Đây không phải là phong cách của ta, ở đây là nguồn gốc đau khổ của Yêu tộc, cũng là một thủ đoạn mà thế giới hắc ám thi triển với thế giới của chúng ta, sớm muộn gì chúng ta cũng phải đối đầu với thế giới hắc ám, có lẽ, phản kích đã bắt đầu từ lúc này!”

Diệp Ninh đi về phía trước mấy bước, đứng ở bên vách vực, nói.

“Các vị hãy nhớ kỹ, bắt đầu kể từ khi ta nhảy xuống đây ngày hôm nay, ân oán giữa Nhân tộc và Yêu tộc, tất cả được xóa sạch, ít nhất trước khi đối kháng với hắc ám xâm nhập, Yêu tộc và Nhân tộc, không nên có bất kỳ hành động chém giết nào.”

“Thật ra Nhân tộc và Yêu tộc có cái gì khác biệt chứ? Mọi người đều chỉ muốn sống mà thôi.”

“Ta đi đây!”

Diệp Ninh cười lớn, bất ngờ trực tiếp đi về phía trước. Nhưng một chân lơ lửng ở trên không trung, trực tiếp nhảy thẳng xuống. Lúc này, trong lòng hắn vô cùng kích động.

Cuối cùng, lần này hắn đã cận kề cái chết. Nhưng đúng vào lúc này.

Có không biết bao nhiêu Yêu tộc, cũng lúc lên tiếng!

“Đừng!”

An Nhiên đưa tay ra, lao lên túm lấy, nàng không thể nào mở to mắt nhìn Diệp Ninh xảy ra chuyện. An Nhiên đã sớm dự định ra tay vào lúc này, ngăn cản hắn lại.

“Diệp tiên sinh, ta phục rồi!”

“Ta cũng phục rồi!”

“Có nhân vật như ngươi ở đây, lần này ta hoàn toàn tin tưởng Nhân tộc, người như ngươi, tuyệt đối sẽ không phản bội!”

Sư Vương, Đại Bằng Vương, Xà Vương và các Yêu Vương khác, cũng lần lượt lên tiếng. Đồng thời đưa tay ra.

Nhất thời, hơn chục cánh tay đưa ra, muốn cố gắng kéo Diệp Ninh quay lại.

“Ôi trời!”

Diệp Ninh thiếu chút nữa bị tức đến phun ra máu.

Các ngươi TM đều có bệnh đúng không?

Nhưng đúng vào lúc thời khắc mấu chốt này, sương mù đen cuồn cuộn bên dưới vực sâu, lại điên cuồng xông lên.

Vô số khí tức hắc ám lưu chuyển, hóa thành một sợi dây xích cực lớn, túm lấy Diệp Ninh trực tiếp kéo xuống dưới vực sâu! Cảnh tượng này, khiến tất cả Yêu tộc sững sờ tại chỗ.

“Không!”

Chương 946: Quái vật gắn kết với oán hận

Bọn họ dùng sức túm lấy, nhưng chỉ bắt được khoảng trống, mở to mắt nhìn Diệp Ninh bị khí tức hắc ám cuốn đi, sau đó kéo xuống vực sâu.

“Không được!”

Sắc mặt An Nhiên đại biến, trong mắt lộ ra thần sắc lo lắng.

Chỉ thấy nàng ta dùng hai tay phát động ấn quyết, phía sau chín cái đuôi hồ ly màu trắng xuất hiện, chín cái đuôi bất ngờ xuất hiện, giống như được xếp liền với nhau, trực tiếp xông vào trong vực sâu, ý đồ muốn cuối Diệp Ninh quay lại.

Nàng ta làm sao có thể để cho Diệp Ninh xảy ra chuyện?

Bây giờ Diệp Ninh vô cùng quan trọng đối với Yêu tộc.

Hắn đã có được sự tôn trọng và tín nhiệm của Yêu tộc. Hơn nữa là mối liên kết duy nhất giữa Yêu tộc và Nhân tộc.

Nếu như Diệp Ninh có chuyện gì bất trắc, đường thoát của Yêu tộc cũng đứt rồi.

Hơn nữa có thể đoán trước được, giữa Yêu tộc và Nhân tộc, nhất định không còn hòa bình.

Cho dù Yêu tộc không ra tay, Nhân tộc cũng nhất định sẽ báo thù cho Diệp Ninh, cái khác không nói, chỉ riêng Đại Chu, sẽ khởi binh cả nước, phân ngươi chết ta sống với Yêu tộc.

Đây chính là đại cục.

Suy nghĩ cho đại cục, Diệp Ninh tuyệt đối không thể có chuyện gì. Nhưng không chỉ là vì đại cục.

Vào lúc Diệp Ninh bị sương mù đen cuốn xuống vực sâu, An Nhiên phát hiện sâu trong lòng mình, thế mà lại lờ mờ có chút đau đớn, giống như là bản thân mất đi một thứ rất quan trọng đối với bản thân vậy.

Một loại cảm giác cấp bách mạnh mẽ, khiến cho nàng ta không thể không ra tay. Thậm chí không tiếc trực tiếp thi triển pháp thân Cửu Vĩ của mình.

Phải biết rằng với cảnh giới hiện tại của nàng ta, còn chưa đến lúc thi triển pháp thân Cửu Vĩ, nếu như tiếp tục, tiêu hao cực lớn. Thời gian dài, thậm chí còn làm bản thân bị thương.

Nhưng vì Diệp Ninh, nàng ta nghĩ cũng không cần nghĩ, đã trực tiếp thi triển.

Chín cái đuôi trực tiếp xông xuống vực sâu, muốn cứu Diệp Ninh lên, nhưng mà vực sâu không đo được, khi đuôi của nàng ta xuyên vào trong đó, giống như là rơi vào trong một mảnh

hỗn độn, toàn bộ khí tức của Diệp Ninh, không có cách nào tìm được.

Sắc mặt An Nhiên trắng bệch, đuôi tiếp tục xuống dưới. Thời khắc này, Ngưu Yêu Vương vội vàng ngăn lại.

“Bệ hạ, nhất định không được!”

Đại Bằng Vương và các Yêu Vương khác cũng là như thế, cưỡng ép cắt đứt trạng thái pháp thân.

“Bệ hạ, Diệp tiên sinh đã bị cuốn đi rồi, vực sâu khó dò, từ xưa đến nay, chỉ có một mình Cơ Hạo Thiên đi sâu xuống đáy vực, nếu như bệ hạ cưỡng ép tìm kiếm, nhất định sẽ tự hại bản thân!”

Trong lòng An Nhiên tràn ngập bất mãn.

“Nhưng mà Diệp Ninh phải làm sao?”

Đại Bằng Vương thở dài một hơi, nói.

“Chỉ sợ rằng, lành ít giữ nhiều, chúng ta phải chấp nhận hiện thực, tuy kết quả này, chúng ta ai cũng không muốn, nhưng chuyện này cũng không có bất kỳ cách nào… Bệ hạ không cần phải vì cứu hắn, mà làm bản thân bị thương.”

Các Yêu Vương có lý do của mình.

Diệp Ninh bị vực sâu cuốn đi, nhất định là không cứu được.

An Nhiên cứng rắn cứu, cuối cùng sẽ chỉ làm bản thân bị thương, mà không có bất kỳ thu hoạch nào. Nhưng An Nhiên lại không thể nào chấp nhận kết quả này.

Trong lòng nàng ta vô cùng hối hận.

Sớm biết như thế, nàng ta làm sao có thể để cho các Yêu Vương khảo nghiệm Diệp Ninh? Trong mắt nàng ta tràn ngập băn khoăn.

“Đều trách ta, đều trách ta…”

Không biết vì sao, trong đầu An Nhiên xuất hiện ra rất nhiều cảnh tượng.

Đều là cảnh tượng dáng vẻ hồ ly của bản thân, nằm trong vòng tay của Diệp Ninh ngủ gật. Vô cùng thoải mái. Khiến cho người ta vô cùng chìm đắm.

Hối hận mạnh mẽ, tràn ngập lòng nàng ta, trong cuộc đời Yêu, lần đầu tiên nàng ta cảm nhận được cái gì gọi là đau đến không muốn sống. Các Yêu Vương nhìn An Nhiên vô cùng đau khổ, trong lòng có chút kinh ngạc.

Bệ hạ rõ ràng là động tình rồi!

Bản thân An Nhiên mơ mơ hồ hồ, không biết cái gì. Nhưng mà bọn họ lại nhìn ra được.

Bình thường mà nói, cho dù là xuất phát suy nghĩ cho đại cục, sau khi Diệp Ninh xảy ra chuyện, cũng nên chỉ là cảm thấy đáng tiếc, tiếc nuối mà thôi. Giống như bọn họ vậy.

Trong lòng nhất định có chút buồn, nhưng tuyệt đối không đến mức độ như An Nhiên.

Nhìn bộ dáng này của An Nhiên, rõ ràng là mất đi người vô cùng quan trọng đối với nàng, đã có chút ý mất đi lý trí. Trong chớp mắt, các Yêu Vương bất ngờ bừng tỉnh.

Thảo nào An Nhiên tin tưởng Diệp Ninh như thế, hơn nữa tính tình còn xảy ra biến hóa cực lớn. Hóa ra là động tình.

Một chữ tình này, là khó giải nhất.

Một chữ tình, cũng là thứ có sức mạnh nhất. Một nam nhân có thể điên cuồng vì nữ nhân.

Nữ nhân cũng là như thế, thậm chí nhiều lúc, nữ nhân điên cuồng lên, sẽ dũng cảm quên mình. Cho dù An Nhiên còn chưa đến mức độ đó, nhưng đã nhìn thấy dấu hiệu rồi.

Suy nghĩ lý tính một chút, đương nhiên đối này đối với Yêu tộc không phải chuyện gì tốt. Đường đường Yêu Hoàng, làm sao có thể động tình?

Chương 947: Quái vật gắn kết với oán hận 2

Một khi động tình, sẽ có điểm yếu, sẽ dễ dàng bị người khác lợi dụng.

Càng đừng nói, người An Nhiên thích còn là một Nhân tộc. Nhưng những lời này, các Yêu Vương sẽ không nói

Ít nhất là vào thời điểm mấu chốt như hiện tại, tuyệt đối không thể nói.

Một khi nói, sẽ thuộc về loại nắp nồi không mở lấy nồi nào, tuyệt đối là tự chọc bị mắng.

Hơn nữa bọn họ tự hỏi lòng mình, vứt bỏ sự khác biệt giữa Nhân tộc và Yêu tộc, thật ra Diệp Ninh, đúng là xứng được với An Nhiên. Suy nghĩ này xuất hiện, khiến cho bản thân bọn họ cũng cảm thấy không thể tin được.

Phải biết rằng ở trong mắt của bọn họ, Nhân tộc đều là một đám người vô sỉ xấu xa không thể tin được. Bọn họ đối với Nhân tộc, trời sinh đã có thành kiến.

Mà An Nhiên, là người bọn họ nhìn lớn lên, lại là hi vọng và lãnh tụ tương lai của Yêu tộc. Tuyệt đối thuộc về thịt đầu tim.

Theo lý mà nói, ở trong mắt của bọn họ, thế gian này không có người nào có thể xứng được với An Nhiên. Nhưng bây giờ trong lòng bọn họ, lại thật sự xuất hiện một thân ảnh.

Chính là Diệp Ninh. Cũng chỉ có Diệp Ninh.

Có thể khiến cho bọn họ buông bỏ thành kiến, thật lòng thật ý viết một chữ phục.

“Nhân tộc thường xuyên tuyên truyền Thánh Hiền, trong quá khứ ta không tin, nhưng mà hôm nay ta tin rồi, nếu như trên đời này thật sự tồn tại Thánh Hiền, vậy thì nhất định là người như Diệp Ninh đi.”

“Diệp tiên sinh là một Thánh Hiền chân chính về mặt ý nghĩa, khiến cho ta thay đổi cái nhìn đối với Nhân tộc.”

“Có lẽ sở dĩ Nhân tộc có thể trở nên mạnh mẽ như thế, chính là bởi vì trong Nhân tộc vẫn luôn có thể xuất hiện nhân vật như Diệp tiên sinh đi.”

Các Yêu Vương trầm mặc một lúc, lần lượt lên tiếng.

Trong lời nói, tràn ngập ý tán thưởng.

Nhưng mà loại tán thưởng này, lại càng hiện ra là đang đặt tên truy tặng vậy. Tràn ngập ý từ biệt.

Điều này khiến cho An Nhiên rất không thoải mái.

Nàng ta sắc bén hỏi.

“Diệp Ninh còn chưa chết đâu!”

Đại Bằng Vương thở dài một tiếng.

“Xuống vực sâu, cửu tử nhất sinh.”

An Nhiên nói.

“Vậy thì cũng không phải là còn nhất sinh sao?”

Đại Bằng Vương lại nói.

“Đó chỉ là khả năng về mặt lý luận mà thôi.”

An Nhiên hít một hơi thật sâu, nói.

“Ta nghe nói, Diệp Ninh ở Nhân tộc, có danh hiệu là con của kỳ tích, tất cả mọi người đều nói hắn trời sinh chính là người sáng tạo ra kỳ tích, hắn vẫn luôn có thể mang đến cho người khác kinh hỉ không ngờ được, vực sâu hắc ám, chôn vùi được người khác, nhưng chỉ không thể chôn vùi được Diệp Ninh, bản Hoàng sẽ đợi ở đây, đợi hắn đến lúc hắn ra ngoài mới thôi!”

Nghe những lời này.

Trong lòng Ngưu Yêu Vương thở dài một hơi.

Ngưu Yêu Vương ân ần nhìn về phía An Nhiên, nói.

“Được, chúng ta cùng đợi với bệ hạ.”

Tất cả ánh mắt của Yêu tộc, đều nhìn về phía vực sâu. Chín ngàn năm trước, một Nhân tộc bước vào đây. Đó là Cơ Hạo Thiên.

Cơ Hạo Thiên dùng sức lực của bản thân, tàn sát quái vật ở trong vực sâu. Vốn dĩ cho rằng là một kết thúc.

Nhưng lại không ngờ được, thân thể của quái vật sau khi bị tiêu diệt, dùng một loại phương thức càng quỷ dị hơn để tồn tại. Không chỉ không biến mất ngược lại càng thêm đáng sợ.

Chín ngàn năm sau, lại có một Nhân tộc nữa đi vào trong vực sâu. Đó chính là Diệp Ninh.

Hắn không mạnh mẽ giống như Cơ Hạo Thiên. Hắn, có thể sáng tạo ra kỳ tích không? Tất cả Yêu tộc đều đang chờ đợi.

Cho dù bọn họ không hề lạc quan, nhưng vẫn như trước chờ đợi một khả năng này. Thông đạo hắc ám xâm nhập, vẫn như trước dùng phương thức vực sâu để tồn tại, đây là điều Diệp Ninh không ngờ được. Khi bị sương mù màu đen cuốn xuống dưới, rõ ràng Diệp Ninh có loại cảm giác mất đi trọng lượng.

Hắn không chống cự.

Vốn dĩ hắn muốn thăm dò tình huống ở đây. Đại khái khoảng trên dưới một canh giờ.

Rõ ràng Diệp Ninh có thể cảm nhận được loại cảm giác mất đi trọng lượng kia đang tiêu tán dần.

Trong lòng hắn khẽ động, hơi dùng chút lực, đã dễ dàng thoát khỏi trói buộc, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống đất, giẫm lên trên mặt đất màu đen.

Hắn đã đến đáy của vực sâu.

Dưới đáy vực sâu, giống hệt như tưởng tượng, không có một ngọn núi.

Nhìn về phía trước, không gian rộng lớn không nhìn thấy điểm cuối, hoàn toàn không có dấu vết của sự sống.

Khắp nơi đều tản ra một cỗ khí tức hủy diệt, cảm giác hoang vắng.

Hắn ngẩng đầu lên, không nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Sương mù màu đen bao phủ màu trời, chặn tất cả các lối đi lên của thông đạo. Ngạt thở, lạnh lẽo, tiêu cực.

Đáy vực sâu, cảm xúc tiêu cực so với thế giới bên ngoài, đúng thật là phóng lớn gấp trăm lần. Ngay cả Diệp Ninh, cũng có thể cảm nhận được một cỗ khí lạnh.

Các loại lực lượng tiêu cực, gầm thét muốn xông vào cơ thể hắn.

Bên tai hắn, thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu hoặc là oán hận, hoặc là đố kỵ, hoặc là đau khổ. Những tiếng kêu này không phải đến từ một người, mà là đến từ hàng ngàn hàng vạn người.

Chương 948: Quái vật gắn kết với oán hận 3

Giống như những người đau khổ ở trong chúng sinh, đang phát ra tiếng khóc vậy.

“Thế giới hắc ám này, rốt cuộc có lai lịch gì? Vì sao sức mạnh hắc ám mà nó để lại, lại quỷ dị như vậy…”

Diệp Ninh đi về phía trước.

Hắn cản bản không phân biệt được phương hướng, bởi vì vốn dĩ ở đây không có bất kỳ phương hướng nào để nói, những thứ có thể nhìn thấy được ở trước mắt, đều giống hệt nhau.

Vắng vẻ không có một tiếng động.

Đến ngay cả tiếng bước chân, tiếng hít thở, cũng không nghe thấy. Ở đây rất dễ khiến cho người ta mất phương hướng.

Sự yên tĩnh quá múc, sẽ khiến cho người khác không kìm được mà hoài nghi bản thân, rốt cuộc là sống, hay là đã chết. Diệp Ninh dừng lại.

Bởi vì hắn biết, đi tiếp về phía trước, không có bất kỳ ý nghĩa gì.

“Đúng là một nơi tốt, ít nhất trước mắt mà nói, ta bó tay không có cách nào.”

Diệp Ninh nói sau đó lộ ra vẻ vui mừng.

Càng là nơi như thế, càng có thể mang đến cho hắn cái chết. Khoảnh khắc này, hắn đã thỏa mãn rồi.

Nếu như dự liệu không sai, khi ta nhắm mắt lại, những quái vật kia, sẽ xuất hiện đúng không? Diệp Ninh hít sâu một hơi.

Hắn không do dự quá nhiều.

Khoảnh khắc này, hắn đã chờ đợi từ rất lâu rồi.

Bắt đầu từ khi xuyên không đến nay, hắn lúc nào cũng muốn tìm đường chết, mà lần này, được xem là một lần gần nhất. Diệp Ninh chậm rãi nhắm mắt lại.

“Ta phải xem xem, những quái vật này, rốt cuộc là thứ gì!”

Đúng vào khoảnh khắc Diệp Ninh nhắm mắt lại.

Sự lạnh lùng vô tận, đã khóa chặt hắn. Diệp Ninh phát hiện bản thân không thể nào mở mắt ra được.

Hắn chỉ là nhắm mắt, mà không hề ngủ, nhưng đã bị bức ép đi vào trong mộng, cho dù ý thức của hắn rất thanh tỉnh. Trong hắc ám, một đôi mắt đỏ ngầu mở ra.

Bọn chúng trở thành ánh sáng duy nhất ở trong bóng tôi.

Sau đó những đôi mắt màu đỏ kia không ngừng đến gần, lộ ra tư thái đáng sợ. Diệp Ninh nhìn về phía trước, sau đó sững người.

"Đây chính là quái vật sao?"

Đối với quái vật của thế giới hắc ám, thật ra trong cổ tịch của Nhân tộc có ghi chép, tàn ác, đáng sợ, quỷ dị, đều là những từ để hình dung bọn chúng. Nhưng mà khi Diệp Ninh tận mắt nhìn thấy, lại phát hiện rất khó dùng bút mực để hình dung dáng vẻ của những con quái vật này.

Thậm chí ghi chép ở trong cổ tịch, so với bộ dáng thật của những con quái vật này còn kém xa.

Điều Diệp Ninh đầu tiên nhìn thấy, là một con quái vật trông giống người nhưng không phải người.

Nó có đầu người, nhưng lại có sừng cừu, cánh tay mọc đầy lông, có lông tơ, lông vũ, có cả lông người… Không chỉ một loại.

Nhưng những sợi lông dày đặc này, lại đầu có màu đỏ tươi.

Giống như là bị máu nhuộm đỏ vậy, cưỡng ép nhuộm đỏ sau đó ghép lại với nhau. Không sai, chính là ghép lại!

Loại ghép này rất mạnh mẽ.

Mỗi một con quái vật đều là như thế, trên người một con quái vật, có đặc trưng quen thuộc của con người hoặc là động vật, những đặc trưng này cưỡng ép ghép lại với nhau, khiến nó trở nên vô cùng quỷ dị và cổ quái.

Chỉ nhìn thôi, sợ rằng sau này cũng sẽ rơi vào ác mộng.

Đặc biệt là Diệp Ninh có thể cảm nhận được, hình như trên người những con quái vật này tồn tại hàng chục ý thức, những ý thức này đến từ kết cấu thân thể khác nhau.

Bọn chúng là một thể, nhưng không hề hoàn toàn là một thể.

Sức mạnh chống đỡ bọn chúng, chính là năng lực tiêu cực vô cùng nồng đậm ở đây. Thù hận, đố kỵ, phẫn nộ…

Tất cả các cảm xúc tiêu cực, giống như là xe chỉ luồn kim vậy, cưỡng ép khâu những bộ phận thân thể từ những sự tồn tại khác nhau này lại với nhau.

Những con quái vật dần dần đến gần.

Bọn chúng mở miệng, lộ ra nụ cười khiến người khác sởn tóc gáy.

Vào khoảnh khắc nụ cười đó xuất hiện, Diệp Ninh phát hiện sâu trong nội tâm của bản thân, cũng dâng lên một đám khí đen. Đám khí đen này, chính là cảm xúc tiêu cực ở sâu trong lòng Diệp Ninh.

Diệp Ninh là người, đương nhiên hắn cũng có cảm xúc tiêu cực, chỉ là bình thường ẩn giấu rất sâu, nhưng bây giờ lại hoàn toàn bị kéo ra ngoài.

Những cảm xúc tiêu cực này giống như được kéo dẫn, sau khi tất cả quái vật nhìn thấy, đều lộ ra thần sắc thèm muốn, bọn chúng vui mừng, điên cuồng chạy đến, giống như muốn nuốt chửng vậy.

Mà trong mắt của Diệp Ninh, cũng dần dần xuất hiện ánh sáng lạnh lẽo. Hắn không còn giống bản thân nữa.

Cảm xúc tiêu cực, dường như đang tràn ngập lý trí của hắn. Lúc này, hắn bất ngờ nhận ra.

“Tiền thân của những con quái vật này, đều là người bình thường giống như ta, nhưng sau khi cảm xúc tiêu cực ở trong lòng được phóng lớn, chúng sẽ biến thành quái vật!”

Hóa ra là như thế.

Đột nhiên Diệp Ninh nhiều thêm một tầng hiểu biết đối với thế giới hắc ám. Nhưng dường như không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Bởi vì nhìn có vẻ, hắn sắp bị hắc ám nuốt chửng rồi. Nhưng đúng vào khoảnh khắc đó, một vài dị biến xuất hiện.

Vùng đất phong ấn, kiếm Phương Chính cắm ở trên ngọn núi hình người, bất ngờ chấn động, phóng ra áng sáng rực rỡ.

Chương 949: Á Thánh

“Cái gì?”

Cơ Hạo Thiên ở trong ngọn núi bị đánh thức, dường như ánh mắt của ông ấy thông qua ngàn vạn sông núi, nhìn thấy Diệp Ninh đang bị cắn nuốt.

Trong hoàng thành.

Ngọc tỷ cũng đang chấn động. Khí vận Kim Long của Đại Chu gầm thét.

“Ngươi, xảy ra chuyện rồi sao?”

Ánh mắt của Cơ Minh Nguyệt hơi biến, trong mắt lóe lên thần sắc nghiêm khắc.

“A di đà phật.”

Chùa Đại Lôi m, kim thân Phật Tổ, vốn dĩ là mỉm cười, lúc này bất ngờ mở mắt, thu liễm nụ cười. Con ngươi Pháp Giác bất ngờ co lại, trong lòng vô cùng căng thẳng, niệm Phật hiệu.

Trong Thánh Viên. Biển Học sục sôi. Thư Sơn chấn động…

Trong đất trời, có không ít động tĩnh lớn.

Mà trên người Diệp Ninh, lại bất ngờ hóng ra ánh sáng vô cùng rực rỡ.

Bùm!

Ánh sáng trắng xông thẳng lên trời.

Chính khí cuồn cuộn dày như núi, mênh mông như biển trong cơ thể hắn. Cuối cùng lần đầu tiên, không hề giữ lại chút nào mà bùng nổ!

Rốt cuộc chính khí cuồn cuộn trong cơ thể Diệp Ninh có bao nhiêu, vẫn luôn là một bí ẩn.

Vấn đề này có một thời gian vẫn luôn quấn lấy Diệp Ninh rất lâu.

Hắn cảm thấy thế giới này đúng thật là có độc, bản thân tùy tiện nói cái gì đó, đều sẽ dẫn đến trời đất cơ cảm ứng, chính khí cuồn cuộn giống như là không cần mạng vậy dâng trào trong cơ thể hắn.

Hắn có nằm mơ cũng muốn thoát khỏi chính khí cuồn cuộn.

Nếu như không phải chính khí cuồn cuộn đáng chết này, hắn đâu đến mức đến ngày hôm nay còn chưa chết được? Nhưng đáng tiếc, hắn không hề được như ý nguyện.

Chính khí cuồn cuộn trong cơ thể Diệp Ninh, mỗi ngày đều tăng lên, giống như là nó có sức hấp dẫn nào đó không thể chống lại vậy, khiến cho chính khí cuồn cuộn như phát điên chui vào trong thân thể của hắn.

Sau này dần dần, bản thân Diệp Ninh cũng nằm thẳng đó.

Nếu như không ngăn cản được, vậy thì dứt khoát coi như không nhìn thấy đi.

Nhưng hắn giả vờ như không nhìn thấy, chỉ là tự an ủi bản thân mà thôi, chính khí cuồn cuộn vẫn là được tích lũy lại ở trong cơ thể hắn, hình thành quy mô đáng sợ.

Đó là một vùng biển. Mênh mông giống như biển cả. Đó là một ngọn núi. Dày nặng giống như núi.

Nếu như có người có thể nhìn thấy tình huống trong cơ thể Diệp Ninh, nhất định sẽ có được kết luận tương tự.

Mà khoảnh khắc này, chính khí cuồn cuộn dày nặng như núi, mênh mông như biển đang bùng nổ. Chỉ nhìn thấy núi lớn sụp đổ, biển rộng dâng trào, chính khí cuồn cuộn trong cơ thể Diệp Ninh, bất ngờ phóng ra ngoài. Ở dưới đáy của thông đạo hắc ám này, ánh sáng rực rỡ điên cuồng dâng trào, trực tiếp thắp sáng một mảnh bầu trời.

Nếu như màn đêm vĩnh cửu buông xuống, thế gian không có lửa. Vậy thì ta chính là ngọn đuốc duy nhất!

Lúc này, trong bóng tối vô cùng vô tận, Diệp Ninh im lặng không nói, nhưng mà chính là đang phóng ra ý này.

“Mọi người nhìn xem, bên dưới vực sâu có ánh sáng!”

Trên bờ vực, các Yêu Vương cùng chờ đợi với An Nhiên. Nhưng mà loại chờ đợi này của bọn họ, lại thiếu khuyết thành ý.

Cũng không phải là bọn họ muốn Diệp Ninh xảy ra chuyện, mà là trong tư duy logic của bọn họ, Diệp Ninh đã là người chết rồi. Đứng chờ vô ích ở đây, chỉ là không muốn chấp nhận hiện thực mà thôi.

Nhưng trên thực tế hiện thực là dáng vẻ như thế nào, trong lòng mọi người đều biết.

Vì thế bọn họ cho rằng chờ đợi không có ý nghĩa gì, cuối cùng thứ chờ đợi được, chỉ là một con số không.

Ngưu Yêu Vương cũng là loại suy nghĩ này, chỉ là trong lòng ông ta có chút bi thương, không nhịn được thở dài, nhìn dáng vẻ của An Nhiên, rõ ràng bệ hạ khác với các Yêu Vương, hình như nàng cảm thấy Diệp Ninh còn cứu được, còn đang đợi kỳ tích xảy ra.

Chỉ là, làm sao có thể có kỳ tích chứ?

Thông đạo hắc ám này, gây rối cho Yêu tộc vô số năm.

Khí tức hắc ám ở trong đó, nồng đậm không thể nào tưởng tượng được, thậm chí so với chín ngàn năm trước, Cơ Hạo Thiên đến đây, còn nồng đậm hơn gấp mười lần.

Trong loại tình huống đó, làm sao có thể xuất hiện kỳ tích? Lần này, chỉ sợ rằng bệ hạ thật sự phải đau lòng rồi.

Ông ta lắc đầu, đi đến phía trước, ông ta không muốn An Nhiên đau lòng, lẩm bẩm nói trong lòng.

“Tuy không thể nào, nhưng vẫn là hi vọng có thể có kỳ tích, Diệp Ninh không nên chết, ít nhất vào lúc này, hắn không nên chết!”

“Đợi đã!”

Trong lòng Ngưu Yêu Vương đang nghĩ ngợi, một đạo ánh sáng, lại bất ngờ xuất hiện ở trong mắt ông ta. Ông ta bất ngờ mở to mắt, nhìn về phía dưới vực sâu.

Trong màn sương đen tầng tầng lớp lớp đó, thế mà lại lờ mờ xuất hiện một tầng ánh sáng. Ông ta sững sờ ba giây, sau độ lộ ra thần sắc khó tin, thốt lên kinh hô. Dưới vực sâu có ánh sáng?

Tất cả các Yêu Vương sững người, sau đó đồng loạt đi lên phía trước một bước, tiếp đó nói với thần sắc không thể tin được.

“Thật sự có ánh sáng, đây, đây là Diệp Ninh làm ra sao?”

“Ánh sáng và bóng tối, hình như hắn đang đối kháng với khí tức hắc ám!”

Chương 950: Á Thánh 2

“Chuyện này sao có thể, bên dưới vực sâu là yên lặng vĩnh hằng, chỉ có cảm xúc tiêu vực vô cùng vô tận, làm gì có sức mạnh để cho Diệp Ninh lợi dụng?”

Các Yêu Vương chấn động đến không thể kìm nén được.

Nếu như Diệp Ninh không cam tâm cứ chìm xuống như thế, mà đang ý đồ chống lại. Đúng thật là khó tin.

“Hắn không cần lợi dụng bất kỳ sức mạnh nào, bởi vì trong thân thể của hắn, đã ẩn chứ uy lực vô tận!”

Trong mắt An Nhiên tràn ngập thần sắc điên cuồng vui mừng, ánh mắt của nàng ta nhìn xuống dưới vực sâu, lẩm bẩm nói.

Khoảnh khắc này, nàng ta nhớ đến lúc đầu khi Diệp Ninh trị thương cho nàng ta. Hắn dùng chính khí cuồn cuộn để trị thương cho Diệp Ninh.

Lúc đó, An Nhiên lờ mờ cảm nhận được, khí tức đáng sợ trong cơ thể Diệp Ninh. Đó là khí tức của chính khí cuồn cuộn.

Diệp Ninh tích lũy hùng hậu, sợ rằng đã sớm vượt ra ngoài tưởng tượng của người đời. Nhưng không biết vì sao.

Dường như hắn không thích dùng sức mạnh ở trong cơ thể của mình. Giống như bản thân không hề có những sức mạnh này vậy. Mà bây giờ, ở bên dưới vực sâu, dưới sự bức áp của sức mạnh hắc ám, tất cả sức mạnh đã bộc phát một cách tự nhiên.

“Dùng sức của một người, làm sao có thể đối kháng với tất cả sức mạnh hắc ám? Chuyện này không thể nào!”

Đại Bằng Vương lắc đầu, ông ta vẫn là không thể nào tin được.

Sức mạnh hắc ám trong mười vạn ngọn núi nồng đậm như thế, khiến cho Yêu tộc vô số năm nay đều không thể nào chống lại, các tiền bối dùng hết tất cả mọi cách, cũng không thể nào đối kháng, Diệp Ninh chỉ là một người, lẽ nào có thể nghịch thiên sao?

“Ta có lòng tin với hắn.”

An Nhiên nhàn nhạt nói.

Trong đôi mắt của nàng ta, lóe lên một ánh sáng.

Nhân tộc đều nói, Diệp Ninh là con của kỳ tích, vẫn luôn có thể ở trong tình huống cực đoan không lạc quan sáng tạo ra kỳ tích. Trong quá khứ nàng ta cảm thấy lời này có chút khoa trương.

Nhưng bây giờ lại cảm thấy, có lẽ nói không chừng bên dưới danh tiếng không có người nào vô danh.

Dưới đáy vực sâu, Diệp Ninh vẫn như trước nhắm mắt lại, chắp tay sau lưng, đứng nguyên tại chỗ. Ánh sáng vô tận, từ trong người hắn xông ra ngoài.

Hắn giống như là biến thành mắt biển, nước trong toàn bộ biển lớn đều từ cơ thể của hắn phun ra ngoài, vô cùng vô tận.

Trong biển ý thức, những con quái vật đang điên cuồng xông về phía Diệp Ninh đó, đồng thời phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chính khí cuồn cuộn chí cương chí dương, trời sinh đã khắc chế tà khí, một ánh sáng một tối tăm, rõ ràng bọn chúng đã gặp được khắc tinh. Chính khí cuồn cuộn vô cùng vô tận dâng lên, lập tức bao trùm bọn chúng, khiến cho bọn chúng vô cùng đau khổ.

Nhưng quái vật không hề bởi vì thế mà tiêu tán, sức mạnh hắc ám cũng rất hùng hậu, điên cuồng xông lên, tràn về phía thân thể đã vỡ thành từng mảnh, chống đỡ bọn chúng, khiến cho bọn chúng không chỉ không ngã xuống, ngược lại hai mắt càng thêm đỏ ngầu.

Bọn chúng nhận ra rằng, trên người Diệp Ninh có sức mạnh khiến cho bọn chúng vô cùng chán ghét. Loại sức mạnh này, hoàn toàn đối lập nhau.

Ánh sáng khắc chế bóng tối.

Đồng thời bóng tối cũng khắc chế ánh sáng.

Vì thế bọn chúng mới theo bản năng cuốn Diệp Ninh xuống dưới vực sâu.

Chính là vì để hoàn toàn tiêu diệt Diệp Ninh. Trên vách vực, mưa gió gào thét.

Sức mạnh hắc ám trong toàn bộ mười vạn ngọn núi đang dâng trào. Khí tức màu đen hình thành một lốc xoáy, từ bốn phương tám hướng gầm rú lao đến.

Nhưng khí tức hắc ám này tràn ngập mười vạn ngọn núi, đã sớm không còn chảy, nhưng hôm nay, tất cả bọn chúng đều hướng hướng về phía vực sâu, vào khoảnh khắc những khí tức hắc ám này rời khỏi, mười vạn ngọn núi đã lâu không được thấy ánh sáng mặt trời, bất ngờ xuất hiện một chút sức sống, ánh nắng ấm áp, lần đầu tiên chiếu lên mảnh đất này.

Vô số Yêu tộc ngẩng đầu lên, bọn họ nhìn thấy ánh nắng chiếu lên trên người mình, trong mắt lộ ra thần sắc mơ hồ.

“Đây, là cái gì?”

Các Yêu Vương sắc mặt đại biến.

“Toàn bộ khí tức hắc ám của mười vạn ngọn núi đều xông về phía vực sâu, đây nhất định là muốn trấn áp Diệp Ninh!”

Bọn họ không ngờ được có loại thay đổi này.

Thế mà Diệp Ninh lại thật sự mạnh mẽ như thế?

Hắn mạnh mẽ đến mức khiến cho toàn mộ mười vạn ngọn núi đều bởi vì hắn mà chấn động.

Tất cả khí hắc ám dung nhập vào trong vực sâu, chỉ vì một mình Diệp Ninh! Nếu như nói lúc trước, vực sâu mang đến cho người khác cảm giác đáng sợ và tĩnh mịch.

Vậy thì lúc này, vực sâu giống như một con cự thú khổng lồ muốn nuốt chửng con người.

Khí hắc ám vô tận dâng trào, khiến cho khí tức hắc ám ở trong vực sâu tràn ngập, vòng xoáy hắc ám khổng lồ kia được phóng lớn gấp chục lần, khi tất cả Yêu Vương nhìn thấy nó, chỉ có cảm giác da đầu tê dại, trong lòng không ngừng run rẩy.

Bọn họ sợ hãi!

Loại sợ hãi này, đến từ bản năng.

Chương 951: Á Thánh 3

Một vật sống bình thường, khi nhìn thấy loại tình huống này, đều sẽ có cảm giác như thế. Thậm chí bọn họ cùng muốn lập tức chạy trốn khỏi nơi này!

Nhưng An Nhiên lại không hề động đậy, nàng ta không đi, đương nhiên các Yêu Vương cũng không đi được. Bọn họ chau mày lại, trong mắt tràn ngập thần sắc lo lắng.

“Kỳ tích, sẽ xảy ra sao?”

Rõ ràng thông đạo hắc ám cảm nhận được uy hiếp, đây là thật sự nghiêm túc rồi. Không màng tất cả mọi giá, nhất định phải trấn áp Diệp Ninh.

An Nhiên đã không còn nhìn thấy ánh sáng le lói ở dưới vực sâu. Nhìn có vẻ, hắc ám đã nuốt chửng ánh sáng. Nhưng mà đó mới chỉ là biểu hiện bên ngoài.

Trên thực tế bên dưới đáy vực sâu, ánh sáng vẫn tôn tại như trước.

Trên đỉnh đầu Diệp Ninh khoảng mười trượng, đều bị chính khí cuồn cuộn lấp đầy.

Nhìn có vẻ, giống như là một người khổng lồ, dùng tay chống bầu trời, khiến cho bầu trời màu đen kia không đến mức sập xuống.

“Vì thiên địa lập tâm, vì nhân dân lập mệnh, vì tiếp diễn tuyệt học thánh nhân, mở ra thái bình cho vạn thế!”

Đúng vào lúc này, dấu vết tinh thần của chư tử trên quần áo tinh thần chư tử, đều được hồi sinh.

Bọn họ đọc câu nói nổi tiếng Diệp Ninh từng đọc ở Thánh Viện, dường như hồi sinh trong dòng sông thời gian.

Dưới sự giúp đỡ của chính khí cuồn cuộn vô cùng vô tận trong cơ thể Diệp Ninh phát ra, thân ảnh chư tử dần dần xuất hiện, bọn họ hiện ra chân thân, ánh mắt nhìn về phía bầu trời, trong đôi mắt lộ ra thần sắc tức giận.

"Khí tức hắc ám thật là nồng đậm!"

"Thế mà tà mà lại ngông cuồng như thế, thời gian chính đạo ở đâu?"

"Tà không áp được chính!"

Chư tử cùng lúc bạo phát.

Lúc này dấu ấn tinh thần của bọn họ đã hồi sinh, ý chí của bọn họ cũng đã trở về, vì thế đương nhiên bọn họ sẽ phẫn nộ.

Chư tử đều là chính nhân quân tử, có lẽ tư tưởng của bọn họ có hạn, có lẽ bọn họ cũng từng làm sai, nhưng mà phẩm đức của bọn họ là thứ không cần nghi ngờ, bọn họ đều là người vì nước vì dân, kiên trì chính đạo, nâng cao chính nghĩa, nếu không, cũng tuyệt đối không trở thành được chư tử.

Vì thế, khi bọn họ nhìn thấy hắc ám đủ để bao trùm bầu trời, đương nhiên bọn họ không thể nào chấp nhận. Trong chớp mắt, chư tử cùng ra tay.

"Quân có cầu mình sau đó mới cầu người, sau khi bản thân không có mới cầu người."

Một, "Đại học".

"Thiên mệnh gọi là tính, ngay thẳng gọi là đạo, tu đạo gọi là giáo."

Một, "Trung dung".

"Quân tử vô bản, bản lập nhi đạo sinh."

Một, "Luận ngữ".

"Phú quý không thể dâm, bần cùng không thể thay đổi, quyền lực không thể khuất phục, như thế được gọi là đại trượng phu."

Một, "Mạnh Tử".

“Thiên hành kiện, quân tử không ngừng tự cường, địa thế khôn, quân tử có được đức hạnh.”

Một “Kinh dịch”.

Chư tử đọc tất cả các kinh điển Nho gia mà bản thân mình viết, tự nhiên đã bùng nổ một cỗ sức mạnh kinh người.

Nếu như nói chính khí cuồn cuộn trong cơ thể của Diệp Ninh là một vùng biển, vậy thì hắn đối kháng với khí hắc ám sẽ bùng nổ như sóng thần. Nhưng cho dù nhìn có vẻ hùng hùng hổ hổ, nhưng trên thực tế vẫn là vẫn rất thiếu kỹ thuật.

Nhưng dưới sự hồi sinh của các chư tử, những chính khí cuồn cuộn này đều được sử dụng trên mũi đao kiếm, sức mạnh của chính khí cuồn cuộn đang bùng nổ, từng câu chữ kinh điển đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ, xông thẳng lên trời, giống như là một chiến sĩ dũng cảm không sợ chết, đang xung phong về phía bóng tối của thế gian.

Trong khoảnh khắc, hắc ám bị đẩy lui mấy trăm trượng! Trên vách vực, các Yêu Vương lại lần nữa nhìn thấy tia sáng.

“Chuyện này sao có thể?”

Trong mắt bọn họ tràn ngập vẻ khó tin.

Thế mà Diệp Ninh lại thật sự đang dùng sức của một người đối kháng với khí hắc ám trong mười vạn ngọn núi! Nhìn có vẻ, hình như hắn không phải vất vả chống đỡ, mà là đang phản kích!

“Vì sao hắn lại có sức mạnh đáng sợ như thế?”

Đại Bằng Vương không kìm nén được hỏi.

Ông ta không hiểu.

Theo cái nhìn của ông ta, Diệp Ninh không phải là nhân vật nguy hiểm. Trên thực tế, đây là điểm chung của đệ tử Nho Môn.

Sức mạnh của Nho đạo và Tiên đạo, Ma đạo, Phật đạo đều khác biệt. Nó không hề nổi bật.

Càng đừng nói là sắc bén.

Mà là một loại tu dưỡng bản thân.

Sức mạnh của Nho gia có thể khiến cho người khác như gặp gió xuân, khiến cho người ta tự hổ không bằng, khiến cho người ta cảm thấy xấu hổ, nhưng lại không hề khiến cho người khác sợ hãi. Đương nhiên, ngoại trừ tiểu nhân.

Quân tử đường đường, tiểu nhân thân thích, chính là nói đạo lý này.

Vì thế, ngươi rất khó nhìn thấy được trên người Diệp Ninh có được dáng vẻ sắc bén.

Nhưng điều này không hề đại biểu hắn không có bất kỳ sức mạnh nào.

"Đây chính là sức mạnh của tín ngưỡng, là thể hiện chính nghĩa của thế gian, Thánh Hiền Nho đạo, có chí lớn, ý nguyện vĩ đại, càng là có nghị lực lớn!"

Chương 952: Diệp Ninh thành Thánh, thiên hạ chấn động

An Nhiên giống như cảm nhận được cái gì đó.

"Có lẽ, chúng ta thật sự có thể đối kháng với hắc ám xâm nhập, bởi vì chúng ta có sự giúp đỡ của Thánh Hiền!"

Thánh Hiền sao?

Yêu tộc hoàn toàn không hiểu, nhưng trong lúc mơ hồ, hình như có thể cảm giác được chỗ vĩ đại của Thánh Hiền rồi.

"Dùng sức của một người, đối kháng với tất cả hắc ám, loại chuyện này, khiến cho người khác bái phục, cũng khiến cho người khác say mê."

"Ta phục rồi, đây chính là Thánh Hiền Nho đạo sao? Sức mạnh của quân tử, đúng thật là đáng sợ như thế."

"Tà không áp được chính, chính nghĩa thế gian, cuối cùng đã hiện hóa trên người Diệp Ninh rồi."

Tất cả Yêu Vương, vào lúc này, đều tâm phục khẩu phục.

Khi Diệp Ninh có thể dùng sức của bản thân đối kháng với tất cả hắc ám, trên người hắn phát ra cảm giác chính nghĩa, đã đủ để đánh tan lo lắng của tất cả mọi người.

Nếu như ngươi như thế còn không thể tin được, vậy thì người như thế nào mới đáng để tin tưởng đây? Ánh nắng chiếu rọi mười vạn ngọn núi.

Khoảnh khắc này, trong lòng tất cả Yêu tộc, cũng sinh ra ấm áp. Bọn họ nhìn thấy đạo ánh sáng kia ở bên dưới vực sâu. Giống như là nhìn thấy hi vọng vậy.

Bọn họ vô cùng hi vọng, đạo ánh sáng này, có thể sáng thêm một chút, sáng thêm một chút nữa! Lời cầu nguyện của bọn họ đã được thỏa mãn.

Toàn bộ ý niệm của Yêu tộc, đã cung cấp chất dinh dưỡng cho Diệp Ninh, dường như hắn đã thỏa mãn được điều kiện nào đó.

Bên dưới đáy vực sâu, hắn bất ngờ bước lên phía trước một bước. Đồng thời, hai mắt cũng mở ra.

Một đạo ánh sáng trắng thuần khiết, từ thiên linh cái của hắn xông ra, trực tiếp đâm thẳng sức mạnh hắc ám tầng tầng điệp điệp, phảng phất như muốn chọc thủng một lỗ trên bầu trời.

Ầm ầm!

Cửu Châu rung động. Một đạo vân khí đang tụ lại.

Chính khí vô cùng vô tận đang điên cuồng xông về phía mười vạn ngọn núi.

Phía sau lưng Diệp Ninh, chậm rãi xuất hiện một đạo hư ảnh chắp tay sau lưng, cao đến ngàn trượng. Hư ảnh này nhìn có vẻ ôn nhuận như ngọc, khóe miệng mang theo ý cười.

Đó không phải ai khác, mà chính là bản thân Diệp Ninh.

“Đây là!”

Tất cả sinh linh của thé giới này, đều cùng nhìn lên bầu trời.

Sau đó bọn họ cùng nhìn thấy bóng dáng của Diệp Ninh.

“Đại Tông Sư thành Thánh rồi!”

Trong Thánh Viện, các Đại Nho điên cuồng vui mừng.

Nói ra, thật ra Diệp Ninh đã sớm thành Thánh rồi.

Chỉ có điều, trong quá khứ, hắn chỉ là Bán Thành, mà bây giờ lại là… Á Thánh!!!

Trong lịch sử rộng lớn của Nho đạo.

Số lượng của Thánh Hiền vẫn luôn đều rất ít.

So với Tiên đạo có vô số tuyệt thế cường giả, tỷ lệ thành tài của Nho đạo, chỉ có thể nói là người nghe rơi lệ ngươi nhìn thấy đau lòng. Nhưng vừa đúng lúc đó lại là chuyện đương nhiên.

Bởi vì tu hành Nho đạo, là tu tâm, mà không phải là sức mạnh.

Một người chỉ trông vậy vào khổ tu để có được sức mạnh cường đại, căn bản không nên đầu nhập vào Nho đạo. Vậy thì nhân tài như thế nào mới nên đầu nhập vào Nho đạo chứ?

Nói một cách đơn giản.

Chính là người muốn làm một chuyện gì đó cho thiên hạ. Nho giả tu hành, từ trước đến nay đều không phải là vì bản thân. Lập thân, lập đức, lập ngôn.

Trên, có thể an ủi lê dân, phục vụ quân vương, mở ra thời thái binh cho vạn thế. Dưới có thể tu thân dưỡng tính, phẩm đức cao thượng, không làm chuyện trái với lòng mình Đây chính là Nho giả.

Yêu cầu cao sao? Thật ra rất cao.

Quân không thấy người đọc sách trong thiên hạ có rất nhiều, người có thể thành Đại Nho có được mấy người? Mà trong Đại Nho, có thể bước lên cao trở thành Bán Thánh, lại có được mấy người? Càng đừng nói là Bán Thánh lại tiến thêm một bước, trở thành Á Thánh.

Còn về phần Thánh Nhân, vậy thì đó là càng nghĩ cũng không cần nghĩ, thời gian lâu dài, Thánh Nhân đã trở thành một biểu tượng. Muốn trở thành Thánh Nhân, quá khó quá khó rồi.

Vì thế, ở trong mắt của Nho giả, thật ra Á Thánh đã tương đương với Thánh Nhân. Trên thực tế, trong lịch sử có không ít người hâm mộ Á Thánh, đều cảm thấy Á Thánh mà bản thân ủng hộ, về tài đức đều đã không thua kém gì Thánh Nhân, Thánh Nhân chỉ là người khai sáng, vì thế mới gọi là Thánh Nhân.

Mà không đại biểu tài đức của Thánh Nhân nhất định vượt qua Á Thánh. Lập luận này, thật ra có chút đại nghịch bất đạo.

Nhưng trong Nho đạo, lại rất có thị trường.

Nho đạo chú ý đến cương thường, chú ý lễ tiết, nhưng không bảo thủ. Người giỏ làm thầy, là đạo lý năm đó Thánh Nhân đích thân nói ra. Trong ba người, nhất định có thầy của ta. Đệ tử không nhất thiết phải không bằng thầy.

Từ xưa đến nay, có bao nhiêu Á Thánh, rực rỡ như nhật nguyệt, nhưng mà đều không thể nào thành Thánh, điều này khiến cho không ít người hoài nghi, có lẽ Thánh Nhân chỉ có thể có một người.

Vì thế, Á Thánh, thật ra đã là đỉnh cao mà Nho giả khó có thể chạm đến rồi. Mà muốn xuất hiện một Á Thánh, rốt cuộc có bao nhiêu khó khăn? Chỉ có thể nói là quá khó quá khó rồi.

Chương 953: Diệp Ninh thành Thánh, thiên hạ chấn động 2

Á Thánh cuối cùng lần trước còn là Trình phu tử và Vương tiên sinh. Mà hai người họ, đã là nhân vật của hàng vạn năm trước rồi.

Về mặt lý luận mà nói, một thời đại có hai Á Thánh, vậy thì nhất định là thời đại đỉnh cao của Nho đạo. Nhưng mà thiên ý trêu người, hai người này lại khác biệt lý niệm, xung đột vô cùng gay gắt, vì thế đối chọi gay gắt, Nho giả bởi vì hai người, mà phân thành hai trận doanh, hai bên không cam tâm yếu thứ, Nho đạo không chỉ không cường thịnh, ngược lại dần dần suy tàn.

Mà sau khi hai người qua đời, đã suy tàn đến nhếch nhác, thậm chí giống như mặt trời lặn sau núi, thiếu chút nữa bị Tiên Môn cắt đứt căn bản. Nhung mà vào thời đại này, thiên hạ không có Thánh. Nếu như một có thể sinh ra một Á Thánh, vậy thì từng hành động lời nói của hắn, giống như trong miệng có quy tắc, là chân lý trong trời đất này. Người đó, chính là Diệp Ninh.

Các Đại Nho ở trong Thánh Viện kích động đến không thể kìm nén được, bọn họ nhìn về phía phương hướng hư ảnh của Diệp

Ninh, cúi người bái xuống, trong đôi mắt tràn ngập thần sắc tôn kính.

Giống như tín đồ, nhìn thấy thần tiên vậy.

“Sơn trưởng thành Thánh rồi?”

Trên Thư Sơn, tất cả học tử tinh anh đều đứng dậy, trong mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc. Ở Thánh Viện, xưng hô với Diệp Ninh, hoặc là Đại Tông Sư, hoặc là sơn trưởng. Chỉ cần học tử đi vào Thánh Viện, thì không thể nào không nhắc đến Diệp Ninh.

Bởi vì ở đây khắp nơi đều là dấu tích của Diệp Ninh.

“Bốn câu hoành cừ” mà Diệp Ninh nhắc đến, đã trở thành tín ngưỡng duy nhất mà vô số người đọc sách tin tưởng. Bốn câu này, thể hiện phương hướng mà mà Nho giả theo đuổi cả cuộc đời.

Diệp Ninh nói “kiến thức và hành động hợp nhất” càng là đã trở thành một trường phái khiến cho vô số người điên cuồng. Trường phái này, được gọi là Vi Tâm Học.

Tuổi còn trẻ, đã có thể sáng lập ra một môn học vấn, khai sáng tiền lệ mới trong lịch sử, tài hoa tuyệt thế của Diệp Ninh, khiến cho tất cả mọi người đều tâm phục khẩu phục. Nhưng cho dù là như thế, bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không ngờ được, thế mà Diệp Ninh lại có thể một bước đi vào hàng ngũ Á Thánh ở độ tuổi này. Á Thánh, hạo khí trường tồn, có thể gọi là Thánh Tiên Sư của Nho Môn.

Thế mà Diệp Ninh lại thành công rồi!

“Thế gian này, người có khả năng thành Thánh cũng chỉ có một, đó chính là Đại Tông Sư, bây giờ ngài ấy đã thành Thánh vào trước thời điểm nguy cơ ập đến, có lẽ đây chính là ý trời!”

Có Đại Nho vô cùng kích động nói.

“Diệp Thánh sẽ giống như cứu Cửu Châu, mà cứu vớt thế giới đang đến gần bờ vực bị phá nát!”

Bọn họ kích động, mọi người cũng đều có thể cảm nhận được.

Đây là thời đại mà Nho giả rất dễ dàng tìm được cảm giác tồn tại.

Vào thời đại trước, xã tắc loạn lạc, lòng người tản mát, Cửu Châu chia cắt, Nho giả không bằng chó, toàn bộ người đọc sách đều rơi vào trong mơ hồ, không có phương hướng, vô số hiền giả tránh đời rời đi, vô cùng đau lòng đối với thế đạo này.

Là Diệp Ninh, lập lại trật tự.

Hắn đánh vỡ quốc gia này rồi xây dựng lại, một tân chính, đã lật ngược trật tự vận hành vô số năm của thế giới này. Đây không chỉ là mở ra thời đại mới của lịch sử.

Mà còn là khiến cho các Nho giả có sân khấu để thi triển tài hoa.

Bọn họ đầu nhập vào trung tâm có thể khiến cho bọn họ có thể có được sự nghiệp vĩ đại phát sáng rực rỡ, dùng hành động thực tế, xây dựng nên đạo lý Thánh Hiền ở trong sách.

Có thể nói, ở thời đại này, Nho giả ngẩng cao đầu là lẽ đương nhiên, bởi vì bọn họ đúng là làm được rất nhiều chuyện, đang thông qua nỗ lực của bản thân, khiến cho thế giới này trở nên thái bình.

Mà tất cả những điều này là ai mang đến đây? Là Diệp Ninh!

Mà hiện nay, Diệp Ninh thành Thánh rồi.

Từ đó có thể thấy, Nho đạo nhất định sẽ cường thành, có lẽ năm tháng thăng trầm, mưa gió xoay chuyển, sau Võ đạo, thjat sự đến lượt Nho đạo đại hưng rồi!

Khoảng cách đại hưng lần trước của Nho đạo, đã trôi qua bao nhiêu năm rồi?

Các Đại Nho đã không còn nhớ rõ nữa.

“Không thể tin được, sơn trưởng còn chưa đến ba mươi tuổi, thế mà đã thành Thánh, nhưng chúng ta cũng là trẻ tuổi như thế, lại vẫn còn đang mơ mơ hồ hồ.”

Rất nhiều học tử hiện ra có chút chán nản.

Bọn họ không phải không vui cho Diệp Ninh, mà là đang nghĩ đến bản thân mình, tâm thái bị ảnh hưởng. Đều là ở độ tuổi như thế.

Nhìn Diệp Ninh, rồi lại nhìn bản thân.

Bọn họ cảm thấy tuổi của bản thân đúng thật là sống hết lên người chó rồi.

“Các ngươi nghĩ như thế, đúng là sai lầm lớn, người với người, vốn dĩ đã khác biệt, có người trên người có đại khí vận, trời sinh đã phi thường, có người ba năm không có tiếng, đột nhiên nổi tiếng, cũng có người chịu hết khổ cực nhân gian, đợi thời thế đến, vậy thì không thể ngăn cản được… Thế gian này mây gió thay đổi, thời gian thay đổi, rồi sẽ có lúc người kinh tài tuyệt thế bước lên đỉnh cao, vô địch thiên hạ.”

Chương 954: Diệp Ninh thành Thánh, thiên hạ chấn động 3

“Cùng sinh ra trong một thời đại với bọn họ, không phải bất hạnh, mà là vinh hạnh, ít nhất chúng ta có thể chứng kiến được thời đại vĩ đại, người ngu ngốc với dễ dàng từ bỏ bản thân, người đọc sách chân chính, nhìn thấy Diệp Thánh thành Thánh, trong lòng nên vui mừng, cùng chúc mừng! Đây là thịnh thế của Nho đạo! Còn về phần so sánh với Diệp Thánh, cần gì phải bận tâm? Có lý do gì để so sánh chứ?”

“Diệp Thánh trẻ tuổi, đã có thể thành Thánh, ngược lại chứng minh Nho đạo ta không nhìn tư lịch, người có tài có đức, hậu sinh khả úy, cho dù chúng ta không thể thành Thánh, nhung nếu như vào trước năm ba mươi tuổi trở thành Đại Nho, vậy thì cũng đã đủ kinh người rồi, các vị, hôm nay là ngày vui lớn của Nho đạo ta, không cười lớn tiếng, còn đợi đến lúc nào?”

Cùng là học tử trẻ tuổi, lại đi ra khỏi người quen, khảng khái nói. Tâm thái của mọi người mỗi người khác nhau, có người bị đả kích, có người được khishc lệ.

Bọn họ chính là như thế.

Sự trẻ tuổi và hào tình của bọn họ, lây nhiễm cho người bạn cùng trang lứa, vì thế trên Thư Sơn, vang lên tiếng cười rạng rỡ. Các Đại Nho thấy vậy, âm thầm gật đầu.

Người trẻ tuổi vừa nói những lời lúc này, tràn đầy nhiệt huyết, nếu như có thể tiếp tục duy trì, tương lai trở thành Đại Nho,

không hề khó khăn. Đương nhiên, chuyện lớn này, vẫn là không tránh được có người hỏi.

Chỉ thấy một học tử lên tiếng, hỏi.

"Các vị lão sư, từ xưa đến nay, người muốn trở thành Á Thánh rất nhiều, nhưng mà người có thể thành công, lại rất hiếm, đây là vì sao? Rốt cuộc những Bán Thánh kia khuyết thiếu cái gì? Lẽ nào là tài hoa và đức hạnh sao?"

Diệp Nình trở thành Bán Thánh, khiến cho mọi người nảy ra rất nhiều suy nghĩ. Có Đại Nho cười nhẹ một tiếng, giải thích nói.

"Người có thể trở thành Bán Thánh, bất luận là tài hoa hay đức hạnh, đều là đứng đầu, nếu như nói tài đức của Bán Thánh không bằng Á Thành, điều này không đúng, lấy Á Thánh để làm ví dụ, từ khi ngài xuất hiện đến này, đã coi thường cái chết, dũng cảm quên mình, có phong phạm của Thánh Hiền, lẽ nào nói tài đức của ngài ấy có thay đổi gì sao? Thật ra không có."

"Thể hiện cụ thể của tài đức, mới là điểm quan trọng, không phải dựa vào nói, mà là dựa vào làm, chỉ có làm, mói có thể có được sự công nhận của người thiên hạ, cùng với sự công nhận của đất trời, năm đó Diệp Á Thánh chính là như thế, dùng tân chính bước vào Bán Thánh, sự tin tưởng của bách tính thiên hạ, chỉ tập trung vào trên người một mình ngài, đó là nơi lòng người hướng về."

"Mà muốn trở thành Á Thánh, không chỉ cần có sự công nhận của người thiên hạ, mà càng là phải có đại công đức!"

Nghe xong, mọi người chìm trong suy nghĩ.

"Đại công đức? Lẽ nào là sáng lập ra hoàng triều bất diệt?"

Đại Nho lắc đầu, nói.

"Có lẽ có liên quan, nhưng không hoàn toàn bởi vì như thế, bởi vì hoàng triều bất diệt, không phải là cố ý sáng lập, mà là tự nhiên xuất hiện, hơn nữa, cho dù hoàng triều là bất diệt, đó cũng là của Đại Nho, trở thành hoàng triều bất diệt, cũng không phải công lao của một người, bách tính thiên hạ, Nho sinh thiên hạ, quan lại Đại Chu, thậm chí là Thiên Tử, tất cả đều tham dự vào trong đó… Từ công đức đó để trở thành Á

Thánh, không hề hợp lý, dựa theo phán đoán của lão phu, nhất định là Diệp Thánh lại làm chuyện lớn nào đó kinh thiên động địa!"

Các học tử hai mặt nhìn nhau, chuyện Diệp Ninh đi đến mười vạn ngọn núi, không hề lan truyền rộng rãi, ít nhất không truyền đến tai bọn họ. Người đi vào Thánh Viện, cách biệt với thế giới bên ngoài, tất cả chuyện cần phải làm, đó chính là chuyên tâm đọc sách.

"Trở thành Á Thánh sao?"

Trong hoàng thành, Cơ Minh Nguyệt bất giác sờ lên phần bụng của mình, lộ ra nụ cười. Diệp Ninh thành Thánh, không phải là điều nàng quan tâm.

Tuy Đại Chu có thêm một Á Thánh, bản thân chuyện này có ý nghĩa vô cùng lớn, nhưng điều mà nàng càng quan tâm hơn, vẫn là ý nghĩa bên ngoài của việc trở thành Á Thánh, ít nhất điều này nói rõ một chuyện.

Đó chính là bây giờ nhất định Diệp Ninh rất an toàn.

Nếu như xảy ra chuyện, nhất định cũng không thể nào trở thành Á Thánh. Chỉ cần an toàn, vậy thì đủ rồi.

Nàng thở phào một hơi.

"Thế mà Diệp tiểu tử thành Thánh rồi? Hắn đã làm cái gì ở trong mười vạn ngọn núi? Làm sao có thể lập được công đức, từng bước vọt lên Á Thánh?"

Trong mắt Khô Đạo Nhân tràn ngập vẻ khó tin.

Chuyện Diệp Ninh đi đến mười vạn ngọn núi, theo cái nhìn của tất cả mọi người, đều là tự tìm đường chết. Nhưng mà vì sao.

Kịch bản lại lần nữa vượt ra ngoài dự liệu của tất cả mọi người? Bùi Ngữ Hàm ở bên cạnh lại cười tươi như hoa.

"Rất đơn giản, bởi vì hắn là Diệp Ninh."

Trong Tiên Môn.

Lại là một mảnh bình tĩnh.

Bọn họ đang thực hiện kế hoạch tuyệt mật của bản thân, vì để không để lộ tin tức, tu sĩ mười ba tông Tiên Môn, tất cả đều tập trung ở trong tiểu thế giới.

Chương 955: Diệp Ninh thành Thánh, thiên hạ chấn động 4

Nhưng mà tiểu thế giới, bản thân cũng là một sự tồn tại dựa vào thế giới lớn. Động tĩnh Diệp Ninh trở thành Á Thánh, đương nhiên cũng ảnh hưởng đến bọn họ. Bọn họ ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy thân ảnh Diệp Ninh chắp tay sau lưng. Giống như một người, đã lấp đầy toàn bộ bầu trời tiểu thế giới.

“Hắn, chính là Diệp Ninh?”

Trong Tiên Môn, vẫn là có không ít người chưa từng gặp Diệp Ninh, đặc biệt là những lão Thiên Tiên vừa mới xuất quan.

“Đúng thế, hắn chính là Diệp Ninh, không ngờ được hắn đã trở thành Á Thánh rồi.”

Cô Tuyệt nhìn thân ảnh của Diệp Ninh, trong lòng vô cùng phức tạp. Ở trong mắt bà ta hắn đã từng là một nhân vật sâu kiến.

Bây giờ lại đã đến bước bà ta phải ngẩng đầu ngước nhìn rồi. Đột phá cảnh giới Nho đạo, hoàn toàn khác biệt với Tiên đạo. Khoảng cách từ Bán Thánh đến Á Thánh, vô cùng lớn. Một Á Thánh có uy lực cường đại như thế nào? Vậy thì chỉ có trời mới biết!”

“Không thể nào tưởng tượng được, thế mà chúng ta lại từng là kẻ địch với người như thế!”

“Diệp Ninh thành Thánh, sợ rằng Nho đạo sắc đại hưng rồi!”

Cường giả ở trong Tiên Môn, lần lượt cảm thán.

Nhìn như thế nào cảm nhận như thế nào, chuyện Diệp Ninh trở thành Thánh, đều vô cùng bí ẩn. Lo lắng, kiêng dè, sợ hãi…

Các loại cảm xúc, bất giác xuất hiện. Nhưng cũng có người điên cuồng vui mừng. Ví dụ như Mạc Hạo Nhiên và Phương Thanh Tuyết.

Hai người này ngoài mặt thì lo lắng, nhưng trong lòng lại vui mừng khôn xiết.

“Diệp Ninh (Diệp đại nhân) trở thành Bán Thánh, nói như thế, phía ta cũng không phải hoàn toàn không có phần thắng!”

Đồng thời trong lòng hai người chuyển động suy nghĩ.

Vốn dĩ, chuyện đón tiên nhân hạ phàm, khiến cho bọn họ có áp lực cực lớn. Nhưng mà bây giờ nhìn thấy Diệp Ninh trở thành Á Thánh.

Sự lo lắng trong lòng, nhất thời được đặt xuống hơn phân nửa. Hai người âm thầm hạ quyết tâm.

Mà lúc này, truyền đến một giọng nói lo lắng.

“Hoàng triều bất diệt hoàn thành, Diệp Ninh cũng thành Thánh, chúng ta, cũng đến lúc tiến hành kế hoạch rồi!”

…

Vào thời đểm Tiên Môn đang ấp ủ kế hoạch.

Trên Đông Hải, đảo sương mù, tổ Vạn Long. Lại máu chảy thành sông, thi thể khắp nơi. Đừng quên, Nam Cung Lương Nhân vẫn đang chém giết.

Hắn ta giống như hóa thành sát thần vậy, không quan tâm bất cứ cái gì chỉ trút giận ở tổ Vạn Long.

Nhưng từ đầu đến cuối hắn ta đều không hề vui vẻ, ngược lại càng chém giết, trong lòng càng bi thương.

Vì thế sắc mặt Nam Cung Lương nhân càng ngày càng lạnh lùng, ánh mắt cũng càng ngày càng bi thương, Long tộc hoàn toàn không chống đỡ được nữa.

“Tên điên, hắn ta là một tên điên!”

Người như thế, không phải kẻ điên thì là cái gì?

Long tộc mệnh khổ, chúng ta còn chưa ra ngoài, kết quả đã bị một kẻ điên đến mạnh mẽ đánh cho một trận. Nếu như chúng ta làm sai chuyện gì, ngươi đến xử lý chúng ta, vậy thì cũng trong lòng cũng thoải mái hơn một chút.

Nhưng chúng ta cái gì cũng chưa kịp làm…

Long tộc chạy tứ tán khắp nơi, một đàn lớn, thế mà lại bị một người giết cho gào khóc thảm thiết. Có điều đây cũng rất bình thường.

Đường đường Tiên Quân Tiên Giới, giết một đám Long tộc Hạ Giới, còn có thể có khổ nạn gì?

Chân Long của Tiên Giới Nam Cung Lương Nhân cũng không chỉ giết một con. Nhìn có vẻ, là một trận chém giết, còn xa mới kết thúc.

Nhưng đúng vào lúc này, một cỗ chính khí cuồn cuộn, xông thẳng lên trời.

Thân thể Nam Cung Lương nhân run lên, bất ngờ quay đầu lại, sau đó nhìn thấy thân ảnh của Diệp Ninh.

Đầu tiên hắn ta sững ra, tiếp đó trên mặt lộ ra thần sắc điên cuồng vui mừng.

"Ngài ấy, chưa chết!"

Khoảnh khắc này, một dòng điện ấm áp, từ dưới chân trực tiếp xông thẳng lên đầu, sau đó chảy ra khắp tứ chi. Nhất thời Nam Cung Lương Nhân giống như sống lại.

Thân hình hắn ta lóe lên, trực tiếp rời khỏi vùng đất này. Tất cả Long tộc đều ngơ ra.

Đây là chuyện gì vậy…

Diệp Ninh trở thành Á Thánh, tượng thánh quân lâm thiên hạ, khiến cho chúng sinh tôn thờ.

Vì thế thiên hạ chấn động.

Mà Yêu tộc cách hắn gần nhất, lại đã chấn động đến không thể kìm nén được. Bọn họ ngây người nhìn tất cả trước mắt.

Dưới chân, chính là vực thẳm.

Rốt cuộc vực thẳm sâu bao nhiêu, bọn họ không biết. Bọn họ chưa từng xuống dưới đó.

Sương mù đen nồng đậm quanh năm không tiêu tán, năng lượng tiêu cực khiến cho người ta tê da đầu, đã chặn lại tất cả ánh mắt muốn thăm dò.

Từ xưa đến nay, cũng chỉ có Cơ Hạo Thiên người phá vỡ xiềng xích Võ đạo, hơn nữa còn tiến thêm một bước cao hơn, mới từng đến đáy vực. Nhưng cũng chính bởi vì Cơ Hạo Thiên xuống dưới đáy, mới khiến cho thông đạo hắc ám càng thêm đáng sợ.

Hóa ra quái vật bị giết sẽ không chết. Mà là sẽ sống ở trong mơ của bọn họ.

Một khi nhắm mắt lại, bọn họ sẽ quấn lấy ngươi.

Không có Yêu tộc nào rảnh rỗi không cơ việc gì sẽ đến nhìn chằm chằm vào vực sâu ở đây.

Chương 956: Diệp Thánh Nhân tộc, xin hãy nhận của chúng ta một bái!

Bởi vì chỉ cần đến gần chỗ này, bọn họ đều sẽ cảm nhận được một cỗ áp lực cực lớn, loại áp lực này, khiến cho cả người bọn họ đều kháng cự. Nhưng cũng phải nói lại.

Yêu tộc sinh tồn ở trong mười vạn ngọn núi lâu như thế, đã quen với loại áp lực này. Thậm chí ở sâu trong lòng bọn họ còn cảm thấy có lẽ thế giới này chính là như thế.

Nhưng lúc này, loại cảm giác áp lực đó lại đang tiêu tán.

Ánh sáng màu trắng thuần khiết, giống như một dải lụa, phóng thẳng xuống dưới đáy vực sâu. Ánh sáng rực rỡ giống như thủy ngân, là thứ không thể chống lại.

Tất cả năng lượng tiêu cực gần như bị xé nát.

Các Yêu Vương nhìn thấy rõ ràng, từng sợi sương mù màu đen đang tan biến. Bên tai bọn họ truyền đến vô số tiếng kêu thảm thiết.

Đây là tiếng kêu gào phát ra từ quái vật của thế giới hắc ám.

Cơ Hạo Thiên không thể nào giết chết những con quái vật này, nhưng mà Diệp Ninh làm được rồi. Thế mà chính khí cuồn cuộn lại là khắc tinh của những con quái vật này!

Khí tức hắc ám bị cuốn trôi đi, loại cảm giác áp lực quấn lấy Yêu tộc vô số năm tháng, đã tự nhiên biến mất. Vì thế trong

lòng tất cả Yêu tộc giống như đã trút bỏ được hòn đá lớn.

Bọn họ chưa bao giờ nhẹ nhàng như thế. Ánh sáng mặt trời chiếu sáng khắp nơi. Vô cùng chói mắt.

Nhưng mà khi các Yêu Vương ngẩng đầu lên nhìn, lại phát hiện bản thân không hề nhìn thấy mặt trời, thứ bọn họ có thể nhìn được là bức tượng thánh khổng lồ của Diệp Ninh đứng chắp tay sau lưng, sừng sững đứng giữa đất trời.

Giống như, hắn… chính là mặt trời!

Khoảnh khắc này, sự chấn động của bọn họ khó mà dùng lời nói để biểu đạt.

Tất cả Yêu Vương, trầm mặc một lúc lâu, trong mắt lộ ra thần sắc chấn động.

“Thật sự không ngờ được, thế mà lại là kết quả này, ánh sáng và bóng tối đối đầu, cuối cùng là ánh sáng giành được thắng lợi.”

“Ta cho rằng Diệp Ninh chẳng qua là không tự lượng sức mình, một chút ánh sáng le lói đó của hắn, có thể thắp sáng bao nhiêu bóng tối? Nhưng ta sai rồi, hóa ra tự bản thân hắn chính là mặt trời, ánh sáng của hắn, thế mà lại rực rỡ như thế!”

“Lần đầu tiên ta phát hiện, hóa ra mười vạn ngọn núi cũng có thể tươi đẹp như vậy.”

Các Yêu Vương lẩm bẩm nói.

Chưa bao giờ cảm nhận được khí tức của nhẹ nhàng, tự do, khiến cho hốc mắt của bọn họ ẩm ướt. Tuy nói vào tương lai không xa, bọn họ sẽ thoát ra khỏi mười vạn ngọn núi.

Ở đây, là nơi mang đến cho bọn họ đau khổ vô tận.

Nhưng, điều không thể phủ nhận là, Yêu không phải cây cỏ, có thế nào, mười vạn gọn núi cũng là nơi bọn họ ở bao nhiêu năm nay.

Nhắc đến nơi này, sợ rằng bọn họ là vừa yêu vừa hận.

Vì thế, khi tận mắt nhìn thấy bóng tối của mười vạn ngọn núi được xua tan, ánh sáng chiếu khắp nọi nơi, lần đầu tiên khí tức của sinh mệnh xuất hiện ở mười vạn ngọn núi.

Từng cây cỏ mọc lên, trong chớp mắt đã phủ xanh một vùng.

Trên từng cây cối tràn đầy sức sống, thậm chí còn kết quả, dưa chín rụng cuống, khiến cho bọn họ ứa nước miếng, tuy còn chưa thử, nhưng chỉ tưởng tượng thôi, có lẽ rất ngon đi.

Hương thơm của đất, sự chuyển động của sinh mệnh, khí tức của tự do… Tất cả những điều này, đều khiến cho mỗi một Yêu tộc sinh ra cảm động. Bởi vì bọn họ là mở to mắt nhìn mười vạn ngọn núi, biến thành dáng vẻ như bây giờ.

Sức sống bị sức mạnh hắc ám cắt đứt, đang dần dần hồi phục.

Giống như trời đất muốn bù đắp cho nơi này vậy, muông muốn khiến cho nó hồi phục lại dáng vẻ ban đầu nên có.

Nhìn cảnh tượng này, Đại Bằng Vương mở miệng, khi muốn nói, mới cảm thấy miệng mình khô khốc.

“Có lẽ, chúng ta không cần phải đi Đông Hải nữa.”

Ông ta nhìn mười vạn ngọn núi như thế này, trong lòng, thế mà lại sinh ra loại cảm xúc lưu luyến. Đông Hải tuy tốt, nhưng không phải nhà.

Một vùng đất xa lạ, có trời mới biết sẽ biến thành dáng vẻ gì. Một khi đi rồi, còn phải thích ứng.

Hơn nữa từ xưa đến nay, Đông Hải đều là địa bàn của Long tộc, Yêu tộc đã hồi sinh, chắc rằng Long tộc cũng sắp rời núi rồi.

Vào thời kỳ thượng cổ, tuy Long tộc thần phục Yêu Hoàng, nhưng quan hệ với những Yêu tộc khác không hề hòa hợp, đây là bởi vì nguyên nhân sự kiêu ngạo của Long tộc, những long tử long tôn đó, trời sinh đã có ngạo khí, bọn chúng sẽ không cảm thấy bản thân và Yêu tộc khác là cùng loài.

Nghĩ như thế, vốn dĩ trong lòng Đại Bằng Vương đã kiên định, nhất thời trở nên dao động.

“Trải qua vô số năm tháng bóng tối, bây giờ ta chỉ muốn một cuộc sống yên bình, nghèo khổ lang thang, cũng không phải là ý nguyện của ta.”

Sư Vương thở dài một hơi, đồng ý với cách nói của Đại Bằng Vương.

Năm tháng thăng trầm, thời gian thay đổi.

Biến hóa của thế giới bên ngoài vô cùng lớn. Yêu tộc cần phải thích ứng.

Có trời mới biết thế giới bên ngoài là dáng vẻ gì.

Yêu tộc đi Đông Hải, thật sự có thể sống trong yên bình sao?

Chương 957: Diệp Thánh Nhân tộc, xin hãy nhận của chúng ta một bái! 2

Phải biết rằng Yêu tộc không chỉ là bọn họ, mà là một đại tộc to lớn, trong đại tộc này, có phân chia ra vô số chủng tộc. Tập tính và các loại khác, đều khác nhau.

Muốn dung nạp bọn họ, yêu cầu không hề thấp. Nhưng mà mười vạn ngọn núi này, ngược lại rất thích hợp.

Đầu tiên, tính riêng tư thật sự rất tốt, không gian này là nơi hình thành do cơ duyên trùng hợp, mười vạn ngọn núi có chỗ độc nhất được trời ưu ái của mình.

Chỉ có điều vốn dĩ bị sức mạnh hắc ám tấn công, tất cả Yêu tộc đều sống rất thê thảm.

Nhưng bây giờ vạn vật hồi sinh, sức mạnh hắc ám tiêu tán, trong chớp mắt ưu thế của mười vạn ngọn núi đã được thể hiện ra. Đây đúng thật là một thế giới nhỏ tương tự như Thánh Viện!

Thậm chí so với thế giới nhỏ của Thánh Viện, còn hoàn hảo hơn nhiều.

Bầu trời quang đãng, màu trong xanh của bầu trời khiến cho vô số Yêu tộc trầm mê.

Đất đai ẩm ướt, trong đất, có một lượng lớn nước ngầm phun ra, thế mà lại hình thành rất nhiều hồ nước giữa các ngọn núi.

Rất nhiều thủy tộc điên cuồng vui mừng, bọn họ nhảy vào trong hồ nước, chỉ cảm thấy dường như đã qua mấy đời. Sư Vương nhìn cảnh tượng này, không kìm được cảm thấy có chút say sưa.

“Có lẽ chúng ta thật sự không cần phải rời khỏi đây.”

Ngưu Yêu Vương đưa tay ra, một trái quả đỏ tươi bay đến, ông ta cắn một miếng, nước bắn tung tóe. Khoảnh khắc đó, thế mà ông ta lại rơi nước mắt.

Hoàn toàn khác, tất cả mọi thứ đã hoàn toàn khác. Sau đó bọn họ phát hiện, từ đầu đến cuối ánh mắt của An Nhiên nhìn chằm chằm vào tượng thánh của Diệp Ninh, không động đậy một chút nào.

"Bệ hạ."

Có Yêu Vương nhắc nhở.

"Trước ngày hôm nay, bản Hoàng vẫn luôn tò mò, Thánh Hiền mà Nho đạo nói, rốt cuộc mạnh ở đâu?"

An Nhiên lên tiếng, giọng nói của nàng ta không nhanh không chậm, mang theo một cỗ khí tức hồi ức.

"Vào thời kỳ thượng cổ, Nho đạo còn chưa xuất hiện, vì thế tộc ta đối với Nho đạo, hiểu biết không hề nhiều."

"Lúc trước bản Hoàng vẫn luôn cho rằng, cái gọi là Thánh Hiền, thật ra không có gì khác biệt với đại năng của Tiên đạo, đều là Nhân tộc có sức mạnh cường đại mà thôi, tiên cường đại, tài vĩ đại, người đời tôn trọng Thánh Hiền, chỉ là bởi vì sùng bái cường giả, mà những chuyện lập quốc lập dân mà các Thánh Hiền đó làm, theo cái nhìn của ta, cũng chẳng qua là từ thiện mà cường giả mang đến cho kẻ yếu, hoặc là nhất thời tâm huyết dâng trào."

"Nhưng mà bây giờ, ta mới phát hiện, bản Hoàng sai rồi, cái gọi là Thánh Hiền Nho đạo, không phải bởi vì có được sức mạnh mới trở nên vĩ đại, mà là bởi vì đầu tiên bọn họ có tấm lòng vĩ đại, sức mạnh của bọn họ không hề có lực sát thương, mà là có thể mang đến hi vọng cho sinh linh vạn vật, tạo phúc cho thiên hạ thương yêu sinh linh, mới có thể lưu truyền trăm năm, đây mới là Thánh Hiền, giống như thời khắc này, Diệp Ninh trở thành Á Thánh, xua tán bóng tối, vạn vật hồi sinh, khiến cho mười vạn ngọn núi, từ một nơi tuyệt vọng, biến thành vùng đất tươi tốt!"

Trong ánh mắt của An Nhiên, mang theo chút suy nghĩ. Nhưng càng nhiều hơn, vẫn là kích động.

Nàng ta không nhìn sai người.

Quả nhiên Diệp Ninh lại lần nữa sáng tạo ra kỳ tích.

Thậm chí từ góc độ nào đó, hắn đã mang đến cho Yêu tộc một tương lai tốt đẹp hơn.

Một tiểu thế giới giống như mười vạn ngọn núi, đối với Yêu tộc quan trọng như thế nào, là Yêu Hoàng, nàng ta so với bất kỳ người nào đều rõ ràng hơn.

"Lời bệ hạ nói đúng, các vị, nên bái Á Thánh Nhân tộc, hắn xứng đáng nhận một bái này!"

Đại Bằng Vương tâm cao khí ngạo như thế nào, nhưng bây giờ trước những lời nói này, ông ta hoàn toàn khâm phục. Ông ta nghĩ đến ý định ban đầu của Diệp Ninh.

Lại nghĩ đến Diệp Ninh tình nguyện hi sinh một mình, chỉ vì để cho Yêu tộc buông bỏ thù hận. Không có cái gì có thể thể hiện lòng thành hơn hi sinh.

Có lẽ, cũng chỉ có linh hồn vĩ đại như thế, mới có thể sáng tạo ra loại kỳ tích này đi? Nhìn Diệp Ninh, Đại Bằng Vương tâm phục khẩu phục, đồng thời, trong lòng ông ta cũng mệt mỏi.

Yêu tộc đúng là không cần phải đấu với Nhân tộc nữa.

Có người như Diệp Ninh, Yêu tộc không có khả năng giành thắng lợi.

Hơn nữa, chỉ cần Diệp Ninh còn ở Nhân tộc một ngày, Yêu tộc làm sao có thể không có liêm sỉ mà dùng binh đao gặp mặt chứ? Lẽ nào để cho bọn họ dùng móng vuốt răng nanh của mình, đi đối phó với ân nhân của bản thân sao?

Yêu tộc có bản chất liều lĩnh, thậm chí tính tình tàn nhẫn, nhưng không đại biểu bọn họ thật sự là cầm thú.

Hóa thành hình người, có linh tính, hiểu đạo lý, vậy thì bọn họ không phải là loại súc sinh ăn lông uống máu. Bọn họ vẫn là có một vài giá trị quan cơ bản nhất.

"Bái Diệp Thánh Nhân tộc!"

Ngưu Yêu Vương cúi người bái xuống.

…

Không có Yêu Vương nào phản đối.

Tất cả Yêu Vương, đều dưới sự đề nghị của Đại Bằng Vương, cúi người bái xuống. Cho dù là An Nhiên, cũng yên lặng cúi đầu.

Chương 958: Diệp Thánh Nhân tộc, xin hãy nhận của chúng ta một bái! 3

“Lần này, bản Hoàng không thể không nhận ân tình, chỉ là nợ ngươi nhiều như thế, ta nên trả lại như thế nào đây?”

Khi An Nhiên cúi người bái, trong lòng lẩm bẩm.

Yêu Hoàng và Yêu Vương đều bái xuống. Yêu tộc khác, đương nhiên cũng không có lựa chọn.

Cho dù là những Yêu thú còn chưa hóa thành hình người, vào lúc này, cũng trang trọng nghiêm túc, chống đỡ hai chân sau, đứng thẳng người dậy, cúi người xuống bái.

“Bái Diệp Thánh Nhân tộc!”

“Bái Diệp Thánh Nhân tộc!”

“Bái Diệp Thánh Nhân tộc!”

Âm thanh vang vọng khắp nơi, truyền khắp thiên hạ. Vào lúc này, đâu chỉ có Yêu tộc.

Trong Nhân tộc, còn có hàng ngàn hàng vạn bách tính đang bái.

Diệp Ninh ở trong lòng bọn họ, vốn dĩ chính là nhân vật giống như thần.

Có lẽ ở trong con mắt của những người khác, bây giờ Diệp Ninh thành Á Thánh, quá sớm, quá trẻ. Nhưng mà bách tính tuyệt đối không nghĩ như thế.

Bọn họ đơn giản, chỉ có một suy nghĩ đơn giản.

“Diệp đại nhân là người tốt như thế, sớm nên thành Á Thánh từ lâu, cho dù trực tiếp trở thành Thánh Nhân, vậy thì cũng là hợp tình hợp lý!”

Nhân tộc, Yêu tộc cúi bái, hình thành một cỗ sức mạnh hùng hậu.

Cỗ sức mạnh này, đại biểu cho ý niệm cả chúng sinh.

Chỉ nhìn thấy các thư viện lớn, trong văn miếu, vốn dĩ bài vị Bán Thánh thuộc về Diệp Ninh, lúc này bất ngờ phát ra ánh sáng rực rỡ. Ba ba ba!

Bài vị của chư tử đang rung chuyển, giống như là cũng đang chúc mừng Diệp Ninh trở thành Á Thánh vậy.

…

Chỉ thấy tất cả bài vị đều giống như là có linh hồn, thế mà lại tránh sang một bên, để mặt cho bài vị viết tên Diệp Ninh, đi thẳng về phái trước vượt qua tất cả Bán Thánh, thậm chí còn vượt qua tất cả Á Thánh… Trực tiếp đến bên dưới Thánh Nhân, vị tí ở gần Thánh Nhân nhất!

Trong văn miếu, ông từ (người trông coi miếu) nhìn thấy cảnh tượng, trong đầu vang lên giống như bị sét đánh. Sau khi sững người ba giây, ông từ mới điên cuồng lao ra ngoài.

“Diệp Thánh là thiên hạ đệ nhất thánh, thiên hạ đệ nhất thánh!”

Trong Á Thánh, cũng có phân chia.

Loại phân chia này, chính là cái gọi là địa vị lịch sử. Nhưng loại địa vị lịch sử này, không phải là do bản thân tự định.

Nếu như có Á Thánh nào đó, nhất định phải để bài vị của bản thân, đặt ở bên dưới Thánh Nhân, vậy thì nhất định sẽ bị thiên hạ chỉ trích. Đây được xem như là không biết xấu hổ.

Người như thế nào mới có thể định thánh vị? Tất cả chúng sinh!

Nếu như Nho đạo được thành lập vì chúng sinh ,vậy thì người có thể định thánh vị, đương nhiên cũng chỉ có chúng sinh. Diệp Ninh được xếp vào hàng thiên hạ đệ nhất thánh, trực tiếp đến vị trí bên dưới Thánh Nhân.

Nguyên nhân chỉ có một.

Đó chính là chúng sinh thiên hạ, cho rằng vị trí của Diệp Ninh chính là ở đó. Đây cính là địa vị của ở trong lòng bọn họ!

Người ở trong văn miếu, thư viện nhìn thấy cảnh tượng này đều kinh ngạc. Thế mà địa vị của Diệp Ninh lại cao như thế.

Bọn họ không chỉ nhìn thấy Thánh Hiền sống, hơn nữa vị Thánh Hiền này, mới vừa trở thành Á Thánh, đã vượt qua chư tử. Thành tựu này, thật sự khó mà tưởng tượng.

Thậm chí có không ít người hoài nghi, nếu không phải phẩm cấp của Thánh Nhân ở đó, dựa theo địa vị của Diệp Ninh ở trong lòng chúng sinh thiên hạ, sợ rằng đến Thánh Nhân cũng sẽ vượt qua, tực tiếp trở thành người đứng đầu Nho đạo.

Đương nhiên bọn họ sẽ không biết.

Tác thành cho Diệp Ninh, không chỉ là Nhân tộc, còn có Yêu tộc. Năm đó Thánh Nhân cũng chẳng qua là truyền đạo ở Nhân tộc mà thôi. Sức mạnh của chúng sinh, dung nhập vào trong tượng thánh của Diệp Ninh.

Trong chớp mắt, ánh sáng càng thêm chói mặt hơn mấy phần.

Có thể nhìn thấy, một mảnh khí tức hắc ám còn lại trong mười vạn ngọn núi, cũng đã hoàn toàn tiêu tán. Đôi mắt tượng thánh mở ra, trong ánh mắt mang theo mấy phần mơ hồ, bởi vì đây chính là ý thức của Diệp Ninh thức tỉnh.

“Tình huống gì vậy?”

Trong lòng hắn suy nghĩ, trong chớp mắt, dị tượng tan biến, tượng thành dung nhập vào trong cơ thể. Dưới vực sâu, bản thân Diệp Ninh cũng mở hai mắt ra.

Điều đầu tiên hắn nhìn thấy, chính là chư tử ở ngay trước mắt hắn.

Chư tử vốn dĩ là ấn ký tinh thần, thông qua chính khí cuồn cuộn nên mới hóa thân xuất hiện, bây giờ đương nhiên cũng sẽ tiêu tán, nhưng trước khi tan biến, bọn họ vẫn là chắp tay với Diệp Ninh, để chúc mừng.

Đặc biệt là Trình phu tử và Vương tiên sinh, càng là lộ ra thần sắc vui mừng.

Bọn họ biết Diệp Ninh có thể đi đến bước này, nhưng mà không ngờ được, lại nhanh như thế. Cùng tan biến với bọn họ, còn có quần áo tinh thần chư tử.

Ấn ký tinh thần của chư tử biến mất, đương nhiên quần áo tinh thần chư tử cũng sẽ biến mất. Trong quá khứ, có một thời gian

Diệp Ninh bởi vì quần áo tinh thần chư tử mà đau đầu, nhưng vấn đề là…

“Tại sao ta lại thành Á Thánh rồi?”

Cả mặt Diệp Ninh mơ hồ, trong lòng có hàng vạn con ngựa đang chạy qua.

Chương 959: Người tê dại rồi, chúng sinh đều muốn ta thành Thánh!

Chuyện của thế giới bên ngoài, Diệp Ninh không thể nói là hoàn toàn không biết, nhưng đại khái cũng vẫn là khá mơ hồ. Dù sao ngay từ lúc bắt đầu, ý thức chủ quan của hắn căn bản chưa từng nghĩ đến việc phản kháng thứ này.

Khoảnh khắc nhắm mắt lại, hắn đã thuộc trạng thái đợi chết rồi. Đương nhiên, chuyện sống chết, từ trước đến giờ bản thân Diệp Ninh không làm chủ được.

Hắn cũng không cảm thấy bản thân muốn từ bỏ thì nhất định có thể chết, trên người hắn có nhiều át chủ bài như thế, vẫn luôn có thể khơi dậy tác dụng không ngờ được. Nhưng mà…

Dù sao ở đây là thông đạo thế giới hắc ám.

Khí tức hắc ám tập trung ở trong toàn bộ vực sâu này, vô cùng đáng sợ, Diệp Ninh muốn dùng sức của bản thân để đối kháng với nó, chẳng khác gì đang chống lại khí tức hắc ảm của một tiểu thế giới.

Nhìn như thế nào, cũng là một bên chịu thiệt mới đúng. Nhưng ai có thể ngờ được, thế mà mọi chuyện lại phát triển thành như thế này. Cả mặt Diệp Ninh đau khổ.

Đau khổ lớn nhất của con người là cái gì? Mắt nhắm mắt mở. Ồ. Thành Thánh rồi! Ta TM…

Diệp Ninh đúng thật là tức đến muốn mắng mẹ, đây là thế đạo gì vậy, còn có vương pháp không? Bây giờ đến loại chuyện như thành Á Thánh, ta cũng không thể làm chủ được đúng không? Quá ức hiếp người rồi!

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, Diệp Ninh lại có chút cứng đờ.

Dường như, hình như… Loại chuyện này, từ trước đến nay ta đều không thể làm chủ đúng không? Nhớ lại lúc đầu, ta muốn thành Đại Nho sao? Kết quả thì sao?

Ta muốn thành Bán Thánh sao? Kết quả thì sao?

Vết xe đổ trong quá khứ, phía sau vẫn giẫm phải.

Cùng một kịch bản xảy ra nhiều lần như thế, Diệp Ninh suy nghĩ thêm, bây ngờ cảm thấy, trong lòng không có không thoải mái như thế nữa. Chuyện này vẫn luôn đều là phát triển như thế.

Nếu như lần này thật sự lật xe, hình như mới thật sự bất ngờ đúng không?

Trời mới biết Diệp Ninh chịu uất ức như thế nào, thế mà lại cứng rắn bẻ lại tư tưởng. Bây giờ ý thức của hắn đã đi vào một loại phương hướng mới.

Bản thân tìm chết thất bại, đó là bình thường.

Nếu hắn thành công, ngược lại hiện ra kỳ lạ.

"Đây là chuyện gì vậy?"

Trong lòng Diệp Ninh ớn lạnh. Lần này ta là thật sự muốn chết.

Thế giới hắc ám trước mắt sắp xâm chiếm đến rồi, ta chết mới có thể cứu thế giới. Ta sống thì có tác dụng gì?

Lẽ nào cứ để cho ta nhìn thế giới bị hủy diệt sao?

Hắn lại lần nữa xác nhận một chuyện, thế giới này là thật sự có độc. Thật đó. Độc đến mức khiến cho người khác khó tin.

Nghĩ lại tất cả lịch sử bị đâm sau lưng khiến hắn không nói nên lời, lần này rõ ràng Diệp Ninh càng thêm cạn lời. Lần này, nghiêm khắc mà nói, không bị đâm sau lưng.

Nhưng mà hắn vẫn như trước vô cùng khó chịu. Nguyên nhân rất đơn giản. Không có cách nào đổi lỗi.

Bây giờ Diệp Ninh dần dần hiểu rõ bản thân làm thế nào mà thành Á Thánh rồi. Đầu tiên, đây thật sự là cơ duyên trùng hợp.

Chính khí cuồn cuộn của Nho gia, cùng với khí tức hắc ám, đúng thật là hai thái cực. Một cái đường đường chính chính, quang minh chính đại, dũng mãnh hào hùng.

Một cái quái vật kỳ lạ, âm u đáng sợ, tràn ngập năng lượng tiêu cực.

Hai loại sức mạnh như thế, một khi gặp nhau, nhất định như nước với lửa.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Diệp Ninh lại bị sức mạnh hắc ám của vực sâu cưỡng ép kéo xuống.

Chính là bọn họ không hợp nhau, một khi gặp phải, vậy thì nhất định là phải phân ra cao thấp.

Rõ ràng chính khí cuồn cuộn cũng là như thế.

Ngày bình thường, Diệp Ninh không dùng chính khí cuồn cuộn, ý chí của hắn quyết định kết quả.

Cho dù chính khí cuồn cuộn hùng hậu và mênh mông như núi như biển, chỉ cần hắn không muốn, vậy thì vẫn là không khơi dậy được tác dụng quá lớn. Nhưng mà lần này đúng là khác.

Khi hắn đến đáy vực sâu, những con quái vật đó lôi kéo khí hắc ám ý đồ muốn nuốt chửng hắn, chính khí cuồn cuộn giống như là bị khiêu khích vậy, đầu tiên là xuất phát từ bản năng, lại là điều đương nhiên, đã bất ngờ bùng nổ.

Hai loại sức mạnh, phát động đối kháng.

Đây là lần đầu tiên Diệp Ninh không hề nương tay mà sử dụng chính khí cuồn cuộn.

Nếu như lúc đó hắn có nhận thức rõ ràng với thế giới bên ngoài, nhất định sẽ bị bản thân làm cho chấn động.

Bất tri bất giác, chính khí cuồn cuộn trong cơ thể hắn đã đến một mức độ khiến cho người khác cũng líu lưỡi. Nói thế nào, cũng là một trăm phần chấn động.

Một ngàn phần là khó mà tưởng tượng. Một vạn phần là khó tin.

Vậy thì chính khí cuồn cuộn trong cơ thể Diệp Ninh là mười vạn phần, trăm vạn phần! Vào khoảnh khắc nó bùng nổ, lập tức hình hành dòng sông hùng vĩ. Nhưng đây vẫn là không đủ.

Khi khí tức hắc ám của mười vạn ngọn núi này đều xông đến, hắn vẫn là bị trấn áp. Đúng như Yêu tộc nói, sức của một người, làm sao có thể đối kháng với toàn bộ đất trời?

Nhưng Diệp Ninh không phải một người.

Chương 960: Người tê dại rồi, chúng sinh đều muốn ta thành Thánh! 2

Quần áo tinh thần chư tử trên người hắn, đã khơi dậy tác dụng vô cùng quan trọng.

Sau khi dòng sông hào khí bùng nổ, ấn ký chư tử trong quần áo tinh thần chư tử, đã hồi phục. Lúc đầu khi Trình phu tử tặng bảo vật này cho Diệp Ninh, đã từng nhắc đến chuyện này.

Chỗ lợi hại thật sự của bảo vật này, nằm ở ấn ký chư tử nằm trên đó. Mặc bộ quần áo này, thì tương đương với có được sự bảo vệ của chư tử Nho đạo.

Đây vốn dĩ chính là một trong những trình tự do quần áo tinh thần chư tử thiết lập.

Khi Diệp Ninh gặp phải nguy cơ sống chết, ấn ký tinh thần chư tử sẽ thức tỉnh. Nếu chủ là thức tỉnh bình thường, vậy thì thôi đi.

Nhưng sau khi ấn ký tinh thần chư tử thức tỉnh, lại phát hiện, thế mà bản thân lại ở cái nơi quỷ dị này. Bọn họ không biết đây là đâu.

Nhưng bọn họ lại theo bản năng rất ghét nơi này.

Thời này không có sự sống, không có trật tự, khắp nơi đều tràn ngập thù hận, chém giết, đố kỵ và các loại cảm xúc tiêu cực. Điều này đối đối với người danh tiếng của người đọc sách, các chư tử lập thân lập đức mà nói, đương nhiên không thể nào chấp nhận được.

Vì vậy bọn họ không hề do dự tiếp quản dòng sông hào khí, tiếp đó dùng cố gắng lớn nhất, đối kháng với những khí hắc ám này.

Tuy chỉ là ấn ký tinh thần, nhưng dù sao bọn họ cũng là Nho đạo chư tử, dưới sự giúp đỡ đầy đủ của chính khí cuồn cuộn,

uy năng mà bọn họ có thể phát huy ra, vô cùng kinh người.

Vì vậy, dưới sự kết hợp của kẻ mạnh với kẻ mạnh, kỳ tích thật sự xuất hiện rồi. Ánh sáng xuyên qua bóng tối, ánh nắng lần đầu tiên chiếu xuống mười vạn ngọn núi.

Tà không áp được chính. Đây là thắng lợi của chính khí cuồn cuộn.

Trong sự đối kháng của chính nghĩa với tà ác, chính khí cuồn cuộn của Diệp Ninh, đương nhiên sẽ được rèn luyện. Tiến bộ, là điều khó tránh.

Mà lúc này vốn dĩ Diệp Ninh đã thuộc loại thời điểm mấu chốt sắp đột phá.

Lúc trước viết ra bài tản văn "Thiếu niên Đại Chu nói" ở Khổng Phủ đó, sự tích lũy của Diệp Ninh có thể nói là hùng hậu rồi. Trở thành Á Thánh, hắn chỉ thiếu khuyết hai điểm.

Một là cảm ngộ. Hai là công đức.

Cái gọi là cảm ngộ, là một loại thứ bí ẩn huyền bí.

Trong Tiên đạo, từ trước đến này đều có một cách nói, gọi là một khi tỉnh ngộ, lập tức phi thăng. Tuy lời này có chút khoa trương.

Nhưng nói đến ngộ đạo, lại là thật sự tôn tại.

Rất nhiều người đúng là đã một chiêu ngộ đao, từ đó bước lên con đường vô địch. Nhưng Diệp Ninh thì sao, cảm ngộ? Là thứ không tồn tại.

Bản thân hắn căn bản không muốn đột phá. Thì bàn gì đến cảm ngộ?

Đây giống như là Diệp Ninh đang vật lộn với đất trời vậy.

Ta căn bản không muốn trở thành Á Thánh, trở nên mạnh hơn nữa ta còn chết cái gì?

Vì thế hắn cản bản không cảm ngộ, thậm chí đến tâm tư ở phương diện này cũng không có, đến chính khí cuồn cuộn ở trong cơ thể hắn cũng là nhắm mắt làm ngơ, để mặc ngươi tích lũy là được, dù sao cũng không dùng.

Đây chính là phản kháng đến từ Diệp Ninh. Nhưng là đối thủ của hắn.

Hình như thế giới hắc ám càng ác hơn một chút. Mọi người đều biết.

Con người Diệp Ninh tu hành Nho đạo, từ trước đến nay không tồn tại bình cảnh. Ngay từ lúc bắt đầu hắn độc sách, đã giống như là nhận được sự ưu ái của trời đất.

Tùy tiện một bài thơ, tài khí chấn động, vang danh thiên hạ. Tùy tiện một câu nói, văn khí sôi sục.

Tùy tiện qua loa một câu, thậm chí Văn Khúc Tinh cũng xuất hiện.

Trong Thánh Viện, kìm nén một đường, cuối cùng không kìm được nói ra, thế mà lại khiến cho tử khí đông lai ba ngàn dặm.

Đương nhiên, sau này hắn có được đáp án.

Sở dĩ nguyên nhân bản thân "xui xẻo" như thế. Là bởi vì hắn là "Đạo Tử" của Nho đạo.

Cái gọi là Đạo Tử, được Nho đạo ưu ái, trời sinh đã có khí vận, từng lời nói hành động, đều phi thường, có sức mạnh thay đổi đất trời. Vì thế, bởi vì Diệp Ninh là Đạo Tử, là đứa con được ông trời ưu ái, vì thế loại thứ như bình cảnh, là không tồn tại.

Không tình nguyện cảm ngộ đúng không. Không sai. Không cần cảm ngộ ngươi cũng có thể đột phá!

Vậy thì, phiền phức mà Diệp Ninh phải đối mặt chỉ có một, đó chính là công đức. Muốn trở thành Á Thánh, còn phải có công đức.

Dù sao người có thể thành Thánh, đã không thể chỉ là dựa vào lời nói, càng nên đích thân thực hiện, làm ra chuyện lớn, có thành tích, mới có thể thành Thánh.

Người Nho đạo có thể trở thành Á Thánh, trong đó phần lớn đều là công của giáo hóa. Giáo hóa sinh linh, nhờ đó thành Thánh.

Còn lại chính là công trị quốc.

Tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ vốn đã là ước mơ của Nho giả.

Người có công lao lớn với giang sơn xã tắc, đối với thiên hạ bách tính, đương nhiên cũng có thể thành Á Thánh. Hai điểm này mà nói, thật ra Diệp Ninh đều có.

Đây chủ yếu là bởi vì tân chính.

Chương 961: Người tê dại rồi, chúng sinh đều muốn ta thành Thánh! 3

Vốn dĩ tân chính đã là một chính sách lớn, trong đó cũng bao gồm cả giáo hóa.

Thông qua tân chính, bách tính có cuộc sống tốt hơn, đây tuyệt đối được xem là đại công đức. Nhưng mà đúng như các Đại Nho trong Thánh Viện tổng kết.

Công lao của tân chính, không hoàn toàn là của một mình Diệp Ninh. Mà là Nho giả Thiên Hạ, triều đường Đại Chu cùng thúc đẩy.

Đương nhiên, nếu như Diệp Ninh muốn, vậy thì hắn hoàn toàn có thể độc chiếm công lao này, hoặc là chiếm hơn phân nửa, như thế Diệp Ninh cũng có thể trở thành Á Thánh. Nhưng mà hắn không làm thế.

Sau khi tạo được tiếng vang trong những ngày đầu, Diệp Ninh đã không quản chuyện của tân chính nữa, ngược lại có chút muốn phủi sạch quan hệ.

Vì thế, công lao này không được tính cho hắn, hoặc là chỉ có thể tính cho hắn một nửa, không đủ để khiến hắn trở thành Á Thánh… Chuyện này trong một khoảng thời gian đều khiến cho người khác cảm thấy bất ngờ.

Bọn họ cảm thấy, Diệp Ninh khó tránh có chút quá vĩ đại.

Nhưng mà bây giờ, Diệp Ninh đã thành Á Thánh rồi, điều này khiến cho không ít người suy nghĩ đến điều đó, có lẽ Diệp Thánh, đã sớm nghĩ xong con đường của bản thân, ngài ấy không cần chiếm lấy công tạo ra tân chính, là vì để cho Nho giả của thiên hạ có cơ hội, để cho bọn họ người người như rồng…

Những lập luận này mới đầu xuất hiện, đã được rất nhiều người ủng hộ. Nếu như Diệp Ninh biết, nhất định sẽ vô cùng cạn lời. Vì vậy, hai phương thức thành Thánh như trên, đều không liên quan đến Diệp Ninh. Hắn là dùng phương thức thứ ba để thành Thánh.

Công đối kháng với hắc ám!

Dùng sức mạnh của một bản thân, phóng ra chính khí cuồn cuộn, phá vỡ bóng tối, thay tẩy khí hắc ám.

Khiến cho vùng đất chết như mười vạn ngọn núi, có lại được sức sống, mang đến hi vọng cho vô số Yêu tộc. Công lao này, không hề thua kém chút nào hai loại công đức kể trên!

Thậm chí mơ hồ còn cao hơn một chút. Đây chính là công cứu thế đó!

Ánh sáng xua tan bóng tối, bất luận lúc nào, đều chuyện xứng đáng để viết thành sách.

Với công đức này, Diệp Ninh đã tạo ra tượng thánh, khiến cho người người thiên hạ tôn thờ, sức mạnh chúng sinh dâng trào, càng khiến cho vị trí Á Thánh của hắn, danh xứng với thực!

Sau khi hiêu rõ, Diệp Ninh chỉ có thể nói cả nười tê dại rồi.

"Như thế cũng được!"

Cả mặt hắn chán nản.

Cảm nhận tình huống ở trong cơ thể mình, nhất thời ánh mắt của Diệp Ninh càng thêm buồn bã.

Quá mạnh rồi!

Á Thánh, nhận sức mạnh của chúng sinh, đại biểu cho nhân gian, hưởng dụng uy lực của nhân gian.

Đây giống như là lúc đầu khi Diệp Ninh vẫn còn là Đại Nho, đã có thể mượn nhờ đại trận Nhân gian, chém đứt bàn tay của trưởng giáo mười ba tông Tiên Môn.

Đại Nho, Bán Thánh, Á Thánh, Thánh Nhân của Nho Môn, sự mạnh mẽ thật sự trong đó, nằm ở họ làm việc vì lợi ích của chúng sinh, đương nhiên có thể đại biểu cho chúng sinh, có được sức mạnh của chúng sinh.

Về mặt lý luận mà nói, khi Diệp Ninh thành Thánh, những người tình nguyện cống hiến sức mạnh cho hắn, đều là một bộ phận sức mạnh của hắn.

Một mình Diệp Ninh, có thể mượn dùng sức mạnh của tất cả chúng sinh.

Như thế, thiên hạ ai có thể địch lại? Hơn nữa tình huống lấy mạng nhất xuất hiện rồi. Nếu như chỉ là Nhân tộc, Diệp Ninh cũng nhịn.

Các Á Thánh ở trong lịch sử, nguồn gốc của sức mạnh, cơ bản đều là đến từ Nhân tộc. Nói trực tiếp một chút, chính là Cửu Châu.

Dân số ở Cửu Châu đông, Cửu Châu còn là trung tâm của thế giới, sức mạnh của Cửu Châu, cơ bản có thể đại biểu cho phần lớn Nhân tộc. Điều này không vấn đề.

Nhưng vấn đề là, sức mạnh của Diệp Ninh, không chỉ là Nhân tộc Cửu Châu!

Có trời mới biết là chuyện gì, trong Nhân tộc, cho dù là vùng đất tây vực, thậm chí là nước Hỏa La, đều có không ít sức mạnh xuất hiện. Vùng đất tây vực, Diệp Ninh đại khái có thể hiểu được.

Đây là công lao của Tào Mạnh.

Tiền Ngụy Vương Tào Mạnh, làm Chinh Tây Đại Tướng Quân, chiêu binh luyện ngựa, đã bắt đầu sử dụng quân đội với các nước tây vực.

Binh phong Đại Chu mạnh mẽ, thế tấn công đi vương đạo, một đường đi đến, tuyên truyền danh tiếng của Diệp Ninh và Thiên Tử, vì thế ở trong tây vực, danh tiếng của Diệp Ninh, cũng rất vang dội.

Còn về phần nước Hỏa La, vậy thì càng đơn giản hơn. Đây là bởi vì Phật Pháp Đại Thừa.

Đám người Pháp Giác rời khỏi nước Hỏa La, truyên truyền Phật Pháp ở Đại Nho, khiến cho nó vang dội khắp nơi, thậm chí còn thành lập chùa Đại Lôi m. Khi tin tức truyền đến nước Hỏa La, đương nhiên khiến cho lòng người chấn động.

Vì thế có không ít tăng ni bắt đầu nghiên cứu Phật Pháp Đại Thừa, vừa mới nghiên cứu, không tránh được lay động tâm trí.

Mà Diệp Ninh là Phật Tử, là người sáng tạo ra Phật Pháp Đại Thừa, đối với Diệp Ninh, đã sinh ra lòng sùng kính, cũng là điều đương nhiên. Sức mạnh mà nước Hỏa La của tây vực

cung cấp, khiến cho Diệp Ninh đau đầu, nhưng cũng cắn răng, vẫn là có thể chấp nhận được.

Chương 962: Người tê dại rồi, chúng sinh đều muốn ta thành Thánh! 4

Điều Diệp Ninh không thể nào chấp nhận được nhất là Yêu tộc!

Trong mười vạn ngọn núi, có trời mới biết có bao nhiêu Yêu tộc.

Mà những Yêu tộc này, gần như chín chín phần trăm đều sinh ra sức mạnh cung cấp cho Diệp Ninh!

Số lượng này có chút quá lớn rồi!

Trên có Yêu Hoàng, dưới có tinh quái, thế mà đều cảm thấy Diệp Ninh trở thành Á Thánh là chuyện tốt, là chuyện danh xứng với thực. Vì thế Diệp Ninh nhìn thấy sức mạnh mà mình có được, hắn thật sự tê dại rồi.

"Không phải chứ, không phải chứ, bây giờ ta thật sự vô địch rồi, nhưng ta vẫn còn chưa chết được!"

Trên mặt Diệp Ninh tràn ngập vẻ thống khổ.

Mặt nạ đau khổ được đeo lên trên mặt. Hắn tính một chút. Với sức mạnh của thế giới hiện tại mà nói. Ta thật sự là không chết được.

Tê dại. Thật sự tê dại rồi.

Hắn thở dài một hơi, cũng không biết rốt cuộc là nên trách ai. Trách Yêu tộc?

Trách Yêu tộc? Hay là trách chư tử!

Tính đến tính đi, hình như chỉ có thể trách bản thân.

Diệp Ninh lắc đầu, cũng đã quen rồi, tuy bức bối, nhưng vẫn là dần dần chấp nhận, hắn nhìn đáy vực sâu đã được thanh tẩy hoàn toàn, đi về phía trước, không bao lâu sau, thì nhìn thấy một nơi rất quỷ dị.

"Đây, thông đến thế giới hắc ám?"

Con ngươi Diệp Ninh co lại.

Nếu như là thông đạo đến thế giới hắc ám trong thời kỳ thượng cổ.

Vậy thì ở đây, nhất định tồn tại mối liên quan đến thế giới hắc ám. Sau một hồi bức bối ngắn ngủi, Diệp Ninh dần dần tìm lại được lý trí. Dù sao loại chuyện này, hắn cũng không phải là lần đầu tiên trải qua.

Thất bại đã trở thành thói quen rồi. Nếu như đã tìm chết thất bại… Vậy thì cứ thất bại đi. Tìm cơ hội tiếp theo là được.

Trước mắt, điều hắn muốn làm nhất, vẫn là phải thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình. Cái gọi là thế giới hắc ám, rốt cuộc là thứ gì?

Hắn vẫn luôn đi về phía trước, trực giác nói với hắn, bản thân phải đi về phía trước, cuối cùng, hắn đến một nơi. Đó là một cái đầm sâu.

Nước đầm trong vắt, nhưng mà loại trong vắt này, giống như bị mây đen bao phủ, khiến cho nước đầm có chút hơi đen. Không chỉ đen, hơn nữa còn lạnh lẽo.

Diệp Ninh có thể cảm nhận được một chút hàn ý lạnh lẽ từ trong nước đầm phóng ra ngoài.

Trong đầu hắn suy nghĩ một chút, ngồi xuống vốc một chút nước lên, nhưng vào khoảnh khắc lấy lên, nước trong đầm phóng ra khí ức hắc ám đáng sợ, chỉ là cỗ khí tức này vừa mới xuất hiện, đã tiêu tán ở trong hư không.

Nhưng điều này, lại khiến cho Diệp Ninh bất ngờ nhận ra.

“Đầm sâu này, chính là nguồn gốc của khí tức hắc ám!”

Hắn lộ ra thần sắc khó tin.

Không chỉ như thế, toàn bộ đầm sâu đều là do khí tức hắc ám tạo thành, mỗi một giọt nước, đều không phải nước, mà là năng lượng tiêu cực. Bình thường ẩn nấp không động, một khi rời khỏi đầm sâu, lập tức hiện ra nguyên hình.

“Đầm sâu này, tương đương với cái bóng của thế giới hắc ám, hoàn toàn do năng lượng tiêu cực tạo thành, con người trong thế gian có thể tìm được đố kỵ, thù hận, oán khí, ác ý, dường

như tất cả đều tập trung ở trong đầm sâu này, nước đều như thế, thế giới hắc ám cũng là như thế!"

Dường như Diệp Ninh đã hiểu rồi.

Thảo nào thế giới hắc ám đáng sợ như thế.

Thế mà lại hoàn toàn là thế giới do năng lượng tiêu cực tạo thành. Đời người khó khăn, lòng người hiểm ác.

Sở dĩ như thế, là bởi vì trong lòng người, có một mặt "ác". Vì thế sẽ xuất hiện rủi ro.

Nhưng con người ở trong thế gian, có ác, cũng có thiện.

Hơn nữa thiện nhất định sẽ thắng ác, nếu không toàn bộ thế giới, không phải đã đại loạn rồi sao.

Hơn nữa, còn có pháp luật, cho dù là nhân tính vốn dĩ là ác, chỉ cần có pháp luật kiềm chế, rồi cũng sẽ có thể hình thành trật tự. Một chút năng lượng tiêu cực trong bản chất con người, sẽ khiến cho thế đạo trở nên khó khăn.

Có thể hình dung ra được, thế giới hắc ám tràn ngập ác ý, sẽ là một thế giới tuyệt vọng, tiêu cực như thế nào. Diệp Ninh từng tiếp xúc với những quái vật kia.

Từ trên người bọn chúng, không nhìn ra được bất kỳ phương diện nào liên quan đến lý trí, bọn chúng chính là ác quỷ thuần túy, trời sinh ra xuất hiện vì để hủy diệt thế giới.

Đều nói bản chất con người phức tạp, nhưng mà quái vật trong thế giới hắc ám, không hề phúc tạp chút nào. Cái ác của bọn chúng, là bất kỳ người nào cũng có thể nhìn ra được, hơn nữa ấn tượng sâu sắc.

"Một thế giới hoàn toàn do tính ác hình thành, trời sinh đã ra đã tồn tại vì để hủy diệt thế giới, nhưng mà vì sao lại có thế giới như thế chứ?"

Trong lòng Diệp Ninh lỡ một nhịp.

Sau khi trở thành Á Thánh, cảm quan của hắn lại khác.

Một khi suy nghĩ, đại não giống như là cỗ máy tỉ mỉ chính xác vậy, nhanh chóng bắt đầu tính toán. Các loại khả năng, lại xuất hiện trong đầu.

Hắn không kìm được đi về phía trước, sau đó cúi đầu, nhìn về phía đầm sâu. Sau đó hắn không hề bất ngờ nhìn thấy bản thân.

Chương 963: Trong gương chiếu theo, chính là bóng

Mặt nước chính là một cái gương.

Bây giờ hắn chính là đang nhìn vào gương.

Nhưng mà người ở trong gương, là hắn, cũng không phải là hắn. Diệp Ninh chau mày lại, trong mắt lộ ra thần sắc nghiêm trọng. Hắn nhìn thấy một bản thân khác ở trong gương.

Chỉ là bản thân này, mang đến cho người cảm giác hoàn toàn khác.

Tuy có vẻ ngoài giống y hệt hắn, không có bất kỳ khác biệt, nhưng mà mang đến cho người khác một loại cảm giác đố kỵ tàn ác, lạnh lùng. Màu đỏ tươi trong đôi mắt của hắn, sắc mặt màu xanh, khóe miệng nở một nụ cười xấu xa.

Nụ cười dần dần lớn hơn.

Hắn ta nhìn Diệp Ninh, giống như là đang nhìn một trò đùa. Diệp Ninh cau mày càng ngày càng chặt hơn.

Điều này không bình thường.

Đụng phải loại tình huống này, người bình thường đều cảm thấy, trong mặt nước là ảo cảnh. Là vì để làm loạn đạo tâm của ta, nên mới xuất hiện.

Trong chớp mắt Diệp Ninh đã xác định, trong mặt nước không phải ảo giác, đúng là hắn. Nam tử này nhìn có vẻ tà ác xấu xa, giống như là một nhân cách khác của Diệp Ninh.

Sự tham lam, tà ác, đố kỵ, thù hận và các loại tiêu cực khác ẩn giấu ở sâu trong lòng hắn, toàn bộ đều bị nước đầm chiếu ra.

Như thế, cái bóng ở trong nước đầm kia, mới tà ác như vậy.

“Đây một chiếc gương phản chiếu lòng người, nhưng mà thứ chiếu ra lại là sự u ám ở sâu nhất trong lòng người, không có một chút ánh sáng nào.”

Trong lòng Diệp Ninh lẩm bẩm.

Hắn có thể cảm nhận được, hắn ở trong mặt nước, dường như đang dần dần trở nên mạnh hơn. Thời gian phản chiếu càng lâu, hắn trong mặt nước càng có thể hấp thụ được năng lượng tiêu cực, trở nên vô cùng mạnh mẽ. Nhưng cái gọi là mạnh mẽ này, cũng vì người mà khác biệt.

Một mặt ác trong lòng Diệp Ninh, đây là điều không cần phải nghi ngờ, nhưng sự tàn ác trong lòng hắn, nhất định không nhiều. Hắn cũng không phải người tàn ác xấu xa.

Ngược lại, hắn là người nhân nghĩa được người người trong thiên hạ công nhận.

Vì thế, cái bóng do một chút ác ý này hình thành, cho dù có quỷ dị như thế nào, cũng không thể ảnh hưởng đến hắn. Hắn phất tay, đã trực tiếp đánh vỡ cái gương.

Trên mặt nước gợn lên từng lớp sóng.

Trong những gợn sóng này, truyền đến một tiếng cười vô cùng sắc bén khiến cho người khác tê cả da đầu, tiếng cười này giống như là ác quỷ vậy, trong đó ẩn chứa hận ý.

“Dường như ta có chút hiểu rồi, trong lòng mỗi một người đều có một mặt ác, chỗ đáng sợ chân chính của thế giới hắc ám, dường như nằm ở nó có thể hấp thu sức mạnh tà ác nhất.”

Sắc mặt Diệp Ninh nghiêm túc.

Đến bây giờ hắn còn chưa hoàn toàn hiểu rõ chi tiết của thế giới hắc ám, nhưng mà trong lòng đã có một vài phán đoán. Lại lần nữa phất tay, chính khí cuồn cuộn bùng nổ.

Toàn bộ đầm sâu lập tức sôi trào.

Dưới sự tấn công không ngừng của chính khí cuồn cuộn.

Đầm sâm bắt đầu giảm xuống từng chút một. Giống như là bị ngọn lửa mạnh thiêu đốt, hơi nước bốc hơi.

Thuận theo nước đầm bị chính khí cuồn cuộn đốt khô, tiếng kêu hoặc là phẫn nộ, hoặc là đố kỵ, hoặc là oán hận đó, không ngừng truyền đến. âm thanh này đến từ những người khác nhau, nam nữ già trẻ, đều ở trong đó.

Nếu như là người nhát gan, rất có khả năng bị những âm thanh này mê hoặc tâm trí, từ đó trở nên rụt rè sợ hãi. Nhưng Diệp Ninh là ai?

Những ảnh hưởng này đối với hắn mà nói căn bản không đáng nhắc đến.

Cuối cùng, toàn bộ đầm sâu đều bị bốc hơi khô, không có một chút khí tức hắc ám nào còn lại. Nhưng đầm sâu bị bốc hơi khô, không hề xuất hiện một cái hố sâu giống như dự đoán.

Mà giống như trong quá khứ ở chỗ này không tồn tại một cái đầm sâu vậy. Mặt đất bằng phẳng, nhìn có vẻ không có gì khác biệt so với những nơi khác.

Giống như, vừa rồi những thứ Diệp Ninh nhìn thấy, chỉ là ảo giác vậy. Nhưng Diệp Ninh biết, không thể nào là ảo giác.

Hắn hít sâu một hơi, thân hình lóe lên, rời khỏi nơi này.

Khí tức hắc ám trong mười vạn ngọn núi, đã hoàn toàn tiêu tán.

Hậu di chứng hắc ám xâm nhập thời kỳ thượng cổ để lại, cũng đã hoàn toàn được xóa bỏ. Nhưng điều này không hề đại biểu có thể hành động một lần được mãi mãi.

Bởi vì thế giới hắc ám chân chính sẽ đến vào tương lai không xa, lần này không đơn giản như cái bóng. Bên ngoài vực sâu.

Trên đường đi, đã gặp được các Yêu Vương.

Bọn họ thấy khí tức hắc ám bị xua tan, đương nhiên là bay xuống để tìm Diệp Ninh.

Lúc này thấy Diệp Ninh bạch y phiêu phiêu, một bộ khí chất tao nhã không dính bui trần, đương nhiên chen chúc đi lên, lần lượt chắp tay chúc mừng.

“Chúc mừng Diệp tiên sinh!”

“Được phong Á Thánh, danh xứng với thực!”

“Chúng ta phục rồi!”

Đương nhiên, các Yêu Vương nói những lời này là cam tâm tình nguyện.

Bọn họ đối với Diệp Ninh, bây giờ đã tâm phục khẩu phục.

Một nhân vật trong lòng có nhân nghĩa, hơn nữa không sợ sống chết, có thể nhiều lần sáng tạo ra kỳ tích, trời sinh đã mang theo phong thái không thể nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Chương 964: Trong gương chiếu theo, chính là bóng 2

Hơn nữa loại phong thái này, có thể vượt qua các chủng tộc, khiến cho bọn họ đều rất bội phục. Đây là điều rất khó tin.

Dựa theo lý luận mà nói, Nhân tộc và Yêu tộc vẫn là đối lập.

Cho dù quyết định tạm thời liên thủ, nhưng quan hệ nhất định không tốt như thế.

Dù sao mọi người hợp tác, nói trắng ra là bởi vì sinh tồn, một khi giải quyết được vấn đề sinh tồn, tương lai sẽ như thế nào, có trời mới biết! Vì thế, dựa theo tư duy bình thường.

Nếu như bên trong Nhân tộc xuất hiện một nhân vật lợi hại, bên phía Yêu tộc, nhất định sẽ không cảm thấy vui mừng, ngược lại cảm thấy bị uy hiếp.

Có lẽ vì hợp tác, không đến múc nói trực tiếp động thủ hại người. Nhưng trong lòng đố kỵ, nhìn thấy chán ghét, đó là điều tất yếu.

Đổi thành Nhân tộc, cũng là như thế, bên trong Yêu tộc xuất hiện thiên tài nào đó, trong lòng Nhân tộc nhất định cũng có suy nghĩ. Nhưng mà Diệp Ninh, đã phá vỡ quy tắc này.

Nhìn thấy Diệp Ninh trở thành Á Thánh, Yêu tộc không có một chút nào cảm thấy gánh nặng, ngược lại rất vui mừng, cho rằng đây là điều Diệp Ninh xứng đáng có được.

Người như hắn, nếu như cũng không thể trở thành Á Thánh, vậy thì vấn đề Á Thánh, là vấn đề của Nho đạo, mà không thể nào là vấn đề của Diệp Ninh.

Mà Diệp Ninh, đừng nói chỉ là Á Thánh, cho dù là thật sự trở thành Thánh Nhân, cũng sẽ không lạm dụng sức mạnh, phá hoại Yêu tộc.

Loại người nhân nghĩa này, có một trái tim rộng lớn khó mà tưởng tượng được.

Nhưng Diệp Ninh là người nhà mình biết việc nhà mình. Trái tim của ta không rộng lớn như các ngươi nghĩ.

Ví dụ như bây giờ, ta rất muốn tính nợ với các ngươi. Diệp Ninh là thật sự đau đầu.

Nhân tộc mang đến sức mạnh cường đại cho hắn thì cũng thôi đi. Yêu tộc ngươi góp vui các gì chứ?

Lần này hay rồi, ta mạnh đến mức kinh thiên động địa. Bán Thánh đến Á Thánh, đây hoàn toàn là thay đổi về chất.

Nhưng hắn có thể vì thể là trách tội Yêu tộc sao? Rõ ràng là không thể.

Chuyện Diệp Ninh tìm chết, không thể nói ra bên ngoài, vì thế vẫn luôn chịu khổ sở, lần này cũng là như thế. Trong lòng vô cùng bức bối, nhưng ngoài bề mặt, cũng chỉ có thể miễn cưỡng lộ ra nụ cười.

“Á Thánh nho nhỏ mà thôi, không có gì đáng quan tâm, không cần chúc mừng.”

Trên thực tế, hắn nghe người khác khen ngợi mình, cảm giác giống như là mắng hắn vậy. Một chữ cũng không muốn nghe.

“Không hổ là Diệp tiên sinh, quả nhiên là khiêm tốn đến tận xương.”

“Đây chính là sự khiêm tốn của người là Á Thánh sao?”

“Trời không sinh Diệp Thánh, Nho đạo sẽ giống như trong đêm dài.”

Các Yêu Vương không ngừng khen ngợi, đặc biệt là Ngưu Yêu Vương, câu nói cuối cùng là ông ta nói, cũng không biết là đọc được ở quyển sách nào, bắt chước một cách vô sỉ.

Nghe điều này, Diệp Ninh càng thêm khó chịu. Chỉ có thể xoay chuyển chủ đề, hỏi.

“Yêu Hoàng bệ hạ đâu?”

Nghe xong, nhất thời thần sắc các Yêu Vương trở nên cổ quái.

Đại Bằng Vương cười ha ha, nói.

“Bởi vì nguyên nhân Diệp tiên sinh trở thành Á Thánh, khiến cho mười vạn gọn núi có được sức sống, trở thành vùng đất phong phú, Yêu Hoàng bệ hạ đi xử lý một vài chuyện.

Đối với những lời này, đương nhiên các Yêu Vương liên tục gật đầu.

Nhưng trên thực tế, An Nhiên đã rời khỏi mười vạn ngọn núi.

Nàng ta biết, sau khi Diệp Ninh xử lý xong việc hợp tác với Yêu tộc, nhất định sẽ trở về Cửu Châu. Vì thế, lúc này mới nhanh chân quay trở về.

Nàng ta vẫn là dự định dùng thân phận hồ ly, đi theo bên người Diệp Ninh. Nhưng những lời này, các Yêu Vương khẳng định không thể nói.

Chuyện này cũng quá mất mặt rồi. Đây là chuyện gì vậy chứ.

Đường đường Yêu Hoàng, không ở đây làm chí tôn. Ngược lại đi chạy đến chỗ Diệp Ninh làm thú cưng. Chuyện này truyền ra ngoài, Yêu tộc có còn cần thể diện nữa không? Vì thế, bọn họ chỉ có thể cố gắng che giấu chuyện này.

Nhưng trên thực tế Diệp Ninh căn bản không quan tâm Yêu Hoàng đi đâu, sở dĩ nhắc đến, đơn giản là vì để xoay chuyển chủ đề.

Hắn đi theo các Yêu Vương rời khỏi đáy vực sâu.

Khi lại lần nữa quay trở lại mười vạn ngọn núi, mới phát hiện quả nhiên trời đất đã thay đổi. Bây giờ mười vạn ngọn núi hoàn toàn là dáng vẻ tràn đầy sức sống.

Mười vạn ngọn núi, mỗi nơi một khác. Hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc cao hoặc thấp.

Các Yêu tộc vẫn luôn có thể tìm được ngọn núi thích hợp cho bản thân để sinh tồn, sau đó vui vẻ chuyển đến đó. Linh khí dâng trào, ánh nắng rực rỡ.

Trong quá khứ mười vạn ngọn núi thê thảm bao nhiêu, hiện nay nguy nga bấy nhiêu. Chỉ riêng Diệp Ninh nhìn thấy, tâm tình cũng không kìm được trở nên vui vẻ.

Đột nhiên, bức bối trong lòng cũng tiêu tán. Mỗi lần đều là như thế.

Tuy bản thân mình bị thương, không chết thành công.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ vui mừng của mọi người, nhìn thấy bản thân đã thật sự thay đổi được cuộc sống của vô số người, trong lòng vẫn là có thể có được an ủi. Không có gì cả, loại thứ như thay đổi thế giới, càng có thể chứng minh được cảm giác tồn tại của mình.

Chương 965: Trong gương chiếu theo, chính là bóng 3

Hắn nhớ đến khi mình vừa mới đến nơi rừng thiêng nước độc này, rồi lại nhìn vùng đất trù phú hiện tại, trong lòng không khỏi có chút tự hào. Thấy vậy, đương nhiên các Yêu Vương vô cùng cảm khái.

“Ai có thể ngờ được, mười vạn ngọn núi sẽ biến thành như thế này, lúc trước chúng ta hận không thể chạy trốn thoát khỏi nơi này, bây giờ lại đã không nỡ rời đi, ở đây là nơi sinh ra chúng ta nuôi chúng ta, có lẽ, nơi này đối với chúng ta mà nói, là một bắt đầu mới.”

Có lẽ Yêu tộc là người có cảm ngộ nhất.

Bọn họ trải qua đau khổ, vì thế hiện tại mới có thể thể nghiệm được sự không dễ dàng. Diệp Ninh nghe xong trong lòng rung động.

“Các ngươi không dự định đi Đông Hải nữa?”

Ngưu Yêu Vương gật đầu nói.

“Đông Hải tuy tốt, nhưng theo cái nhìn của chúng ta, nơi đó không so được với mười vạn ngọn núi, dù sao tộc ta cũng đã rời khỏi thế giới quá lâu, nếu như cứ ngang nhiên ra ngoài như vậy, có trời mới biết sẽ xảy ra cái gì, còn không bằng ở lại nơi này, nghỉ ngơi tu dưỡng, trong quá khứ, nơi này khiến cho chúng ta cảm thấy khó khăn, mà hiện tại, chúng ta cũng nên tận hưởng một chút rồi.”

Nghe xong, Diệp Ninh suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy đây là một chuyện tốt.

Yêu tộc ra ngoài, có khả năng sẽ cọ sát với Nhân tộc, dù sao đội ngũ lớn, thật sự không dễ dẫn dắt. Nhân tộc cũng là như thế.

Vẫn luôn có người không cần mạng, vạn nhất đi săn giết Yêu tộc, đến lúc đó lại phiền phức.

Đừng cho rằng loại chuyện này sẽ không xảy ra, tiền bạc làm động lòng người, trong Nhân tộc có không ít hạng người tham lam, giết Yêu tộc, có thể lấy được Yêu đan, máu Yêu và các vật khác.

Hoặc là luyện đan, hoặc là luyện khí.

"Cũng được, nếu như mọi người đã quyết định, vậy thì moi người ở lại mười vạn ngọn núi đi."

Diệp Ninh đồng ý chuyện này.

Nhưng đúng vào lúc này, Đại Bằng Vương lại nhớ đến lời dặn của An Nhiên, nghiêm túc nói.

"Sở dĩ chúng ta không muốn đi Đông Hải, còn có một chuyện, đó chính là Long tộc Đông Hải sắp xuất thế rồi, từ xưa đến any, Đông Hải đều là địa bàn của Long tộc, những Long tộc đó, rất bài xích người ngoài, tự kiêu, cao ngạo… Nếu như chúng ta chuyển đến Đông Hải, nhất định sẽ sinh ra cọ sát với bọn họ."

"Đúng rồi, xin Diệp tiên sinh cũng phải chú ý, Long tộc Đông Hải, trong quá khứ vẫn luôn nửa nghe nửa không đối với mệnh lệnh của Yêu Hoàng, tuy Long tộc cũng là Yêu tộc, nhưng bọn họ lại không cho rằng bản thân hoàn toàn là Yêu tộc, nhất định phải tính toán, thì cũng là quý tộc trong Yêu tộc."

"Vì thế, Long tộc Đông Hải, nhất định sẽ gây ra đại loạn, xin Diệp tiên sinh chuẩn bị tâm lý trước thật tốt."

Nghe những lời này, Diệp Ninh gật đầu, trong lòng lại xuất hiện một tia mong đợi.

"Đông Hải Long tộc sao? Có chút thú vị."

Rồng ở trong mắt của Diệp Ninh, vẫn luôn có một địa vị đặc biệt.

Đây chủ yếu là bởi vì kiếp trước.

Rồng là vật tổ, loài người còn tự xưng là truyền nhân của rồng.

Từ xưa đến nay, có vô số thần thoại truyền thuyết liên quan đến Long tộc. Nhưng ở thế giới này, đại khái rồng là không tồn tại.

Tuy thế giới này có Long tộc, nhưng Diệp Ninh cũng chưa từng nhìn thấy, đương nhiên, hắn là chỉ Chân Long, mà không phải là loại rồng đặc biệt như khí vận Kim Long.

Chân Long của thế giới này, đều đang ẩn náu ở trong tổ Vạn Long để nghỉ ngơi tu dưỡng, trong năm tháng dài dằng dặc, đã rất ít có tin tức liên quan đến Long tộc rồi.

Hiện nay, nghe thấy tin tức Long tộc sắp xuất thế, Diệp Ninh lại có hứng thú.

Dựa theo những gì Đại Bằng Vương nói, Long tộc này, đúng thật là một phiền phức không lớn không nhỏ.

"Dù sao, Diệp tiên sinh cũng nên cẩn thận với Long tộc, Long tộc vô cùng cao ngạo, so với chúng ta khó giao tiếp hơn nhiều, từ trước đến nay bọn họ đều không đặt người khác ở trong mắt, nếu như khi còn yếu ớt thì cũng thôi đi, nhưng mà bây giờ Long tộc đã nghỉ ngơi ở trong tổ Vạn Long nhiều năm… Tổ Vạn Long, là đất tổ của Long tộc, là nơi thích hợp để Long tộc phát triển sinh sản, bây giờ thực lực của Long tộc, sợ rằng đã vượt qua thời kỳ đỉnh cao, một khi xuất thế, tuyệt đối không được coi thường!"

Đại Bằng Vương nhiều lần nhắc nhở. Nghe có vẻ có chút cổ quái. Ông ta là Yêu Vương đó.

Mà Long tộc, cho dù có kiêu ngạo khó dạy như thế nào, có coi thường các chủng tộc khác như thế nào, nhưng dù sao về mặt danh nghĩa cũng là một thành viên của bản thân Yêu tộc.

Ông ta nói như thế, ít nhiều có chút ý phá đám. Nhưng trên thực tế, Đại Bằng Vương nói như thế là hợp lý. Thứ nhất, là bởi vì lời dặn dò của An Nhiên.

Yêu tộc hợp tác với Nhân tộc, đã là chuyện ván đã đóng thuyền. Bây giờ Yêu tộc dự định nghỉ ngơi ở trong mười vạn ngọn núi, cho dù là Yêu tộc đi ra thế giới bên ngoài, nhưng so sánh số lượng cũng sẽ không quá nhiều, cho dù là gây ra phiền phức gì, cũng tuyệt đối nằm trong phạm vi khống chế.

Chương 966: Đáng đánh!

Nhưng Long tộc thì lại khác.

Long tộc sinh ra ở Đông Hải, hiện nay một khi xuất thế, vậy thì nhất định sẽ thu lại địa bàn của mình.

Dựa theo thói quen của bọn chúng mà nói, cho dù là An Nhiên hạ lệnh Long tộc dời đến mười vạn ngọn núi, bọn chúng cũng phần lớn là không thể nào đồng ý, sự kiêu ngạo của Long tộc, là đã khắc vào trong tận xương cốt.

Vì thế, An Nhiên nhất định phải nói lời xấu lên phía trước, đầu tiên nói ra sự nguy hại của Long tộc, để nhắc nhở Diệp Ninh. Đây là một hòn đá trúng hai con chim.

Thứ nhất có thể khiến cho Diệp Ninh cẩn thận hơn một chút, phòng bị trước. Thứ hai, cũng là phủi sạch quan hệ với Yêu tộc.

Nếu như náo ra chuyện gì không vui vẻ, An Nhiên sẽ không đội cái nồi này.

Nói đến đây, ít nhiều có chút phiền phức, trong lòng An Nhiên hơi hối hận. Sớm biết như thế, lúc đầu nàng ta cần gì phải phá hoại phong ấn Long tộc chứ? Kết quả gây ra một đống chuyện như thế.

Đương nhiên, vừa nhắc đến chuyện này, vậy thì nhất định không phải vấn đề lớn gì.

Cho dù Long tộc mơ ước quay về đỉnh cao, nhưng dưới xu hướng hợp tác giữa Yêu tộc và Nhân tộc, cũng không gây ra được sóng gió gì. Đối nội, An Nhiên là Yêu Hoàng, vốn dĩ đã có thể chèn ép Long tộc một đầu.

Đối ngoại, Diệp Ninh vừa mới trở thành Á Thánh, nếu như muốn trấn áp Long tộc, chắc rằng cũng không phải chuyện khó gì. Đây là một trong số đó.

Còn về điều thứ hai, đó là tư tâm của Đại Bằng Vương. Lúc trước từng nói.

Yêu tộc chỉ là một thuật ngữ chung.

Trong hệ thống Yêu tộc khổng lồ này, còn có vô số chủng tộc, sư tử, hổ, trâu, dê, ngựa, heo, chó… Những chủng tộc này, đương nhiên không thể nào bền chắc như thép.

Chỉ lấy mười vạn ngọn núi ra để nói, đối với những tiểu yêu mà nói, chém giết lẫn nhau, cũng là thường xuyên xuất hiện. Đây là một loại quá trình không thể tránh được.

Chọn lọc của tự nhiên, người thích hợp thì sống sót.

Sóng lớn cuốn trôi cát, mới có thể dưỡng thành tinh anh.

Đợi đến sau khi trưởng thành, mới xem như là bước vào một tầng bậc mới, mới suy nghĩ đến đại cục của toàn bộ Yêu tộc. Ngươi không thể nào hi vọng một tiểu yêu vừa mới có được linh trí, còn đang ăn lông uống máu, đi quan tâm đại cục đúng không? Đó là điều không khoa học.

Cho dù là những đại yêu đã bước vào tầng bậc mới, tuy trong lòng có đại cục, nhưng giữa các tộc, nhất định cũng là không ngừng cọ sát. Đây là do sự đối lập trời sinh của các loài.

Một núi không thể có hai con hổ.

Chuột nhìn thấy mèo, vậy thì phải sợ hãi ba phần. Đây là thiên tính.

Mà trong truyền thuyết của thời kỳ thượng cổ, Đại Bằng Vương săn giết Long tộc. Hai tộc, là tử địch.

Vì thế lúc này Đại Bằng Vương nhắc đến Long tộc, không hề khách khí. Ông ta không hề có bất kỳ hảo cảm nào đối với Long tộc.

Trong quá khứ vì suy nghĩ cho đại cục, mới không tính đến Long tộc, bây giờ đại cục đã ổn định, ông ta mong không được Long tộc gặp xui xẻo. Đương nhiên loại tâm tư này, Diệp Ninh nhất định là không biết.

Nhưng mà trong lòng các Yêu Vương khác lại biết rõ.

Có điều bọn họ không hề nói cái gì, càng không dự định ngăn cản.

Lúc trước nói rồi, trong khái niệm Yêu tộc rộng lớn này, cũng chia rất nhiều loại, Long tộc chắc chắn là đỉnh cao của chuỗi thức ăn, nhưng bọn họ kiêu ngạo không nghe dạy dỗ, từ trước

đến nay khinh thường các chủng tộc khác, đương nhiên các tộc đối với Long tộc, cũng không có hảo cảm gì.

Nói trắng ra, Long tộc rất có cảm giác ưu việt.

Điều này từ thời kỳ thượng cổ Yêu tộc thất bại, các tộc chỉ có thể cùng nhau lui vào mười vạn ngọn núi, mà Long tộc lại lựa chọn lui vào tổ Vạn Long, là có thể nhìn ra được.

Tuy bọn họ trên danh nghĩa thừa nhận bản thân là một thành viên của Yêu tộc, nhưng cũng chỉ là danh nghĩa mà thôi. Trên thực tế, lại là có con đường riêng, tự thành lập hệ thống.

Nếu không phải áp lực của lão Yêu Hoàng, Long tộc đã sớm lật mặt với các Yêu tộc khác rồi.

Dựa theo suy nghĩ của các Yêu Vương mà nói, đều muốn cho Long tộc chịu một chút khổ, cũng không phải là chuyện xấu gì. Dù sao trong lòng Diệp tiên sinh nhất định có tính toán, hắn sẽ không làm quá quá đáng.

Bọn họ lại không biết, từ trước đến nay suy nghĩ của Diệp Ninh khác với người bình thường.

Hắn cũng không bởi vì thế mà sinh ra ác niệm với Long tộc, ngược lại vô cùng mong chờ nó. Hung tàn thành tính đúng không? Thực lực mạnh mẽ? Kiêu ngạo không chịu dạy dỗ?

Nghe có vẻ, hình như có chút uy hiếp với ta đúng không?

Trong lòng Diệp Ninh bất ngờ nổi lên một ngọn lửa nhỏ trên con đường tìm chết.

Nhưng mà cũng chỉ có một chút mà thôi.

Bởi vì hắn cảm thấy, bây giờ bản thân mạnh đến mức có chút khác thường, Long tộc tám phần là không làm gì được hắn. Nhưng dù sao đó cũng là Long tộc, nói không chừng nhiều năm nghỉ ngơi tu dưỡng như vậy, đã tiến bộ thì sao? Vạn nhất so với thời kỳ đỉnh cao, còn mạnh hơn gấp mấy lần thì sao?

Chương 967: Đáng đánh! 2

Đương nhiên, loại khả năng này rất thấp rất thấp. Nhưng Diệp Ninh vẫn là ôm một chút tâm lý may mắn. Long tộc, đừng khiến cho ta thất vọng.

Lần này tìm chết ở Yêu tộc thất bại, thật sự khiến cho Diệp Ninh có chút đau đầu. Bây giờ đã có chút ý bị bệnh gấp đến mức loạn đi tìm bác sĩ rồi.

Sau khi nói xong chuyện này, Diệp Ninh rời khỏi mười vạn ngọn núi. Khi đến, hùng tâm tráng trí.

Khi đi, lớn tiếng thở dài.

Hắn từng bước từng bước ra khỏi vòng xoáy.

Vòng xoáy đó vốn dĩ ban đầu đen kịt, toát ra khí tức hắc ám, bây giờ cũng trở nên ánh sáng rực rỡ. Điều này khiến cho Diệp Ninh nhìn thấy, càng thêm ưu sầu.

"Ta TM rốt cuộc đã làm cái gì vậy?"

Diệp Ninh có chút mơ hồ.

Rốt cuộc kịch bản lần này đã đi lệch như thế nào??

Hắn tính toán kỹ càng một chút, sau đó tìm được nguyên nhân.

Hình như từ lúc mới bắt đầu, kịch bản đã vượt ra ngoài phạm vi hiểu biết của hắn. Ta là Nhân tộc đó!

Hơn nữa còn là nhân vật trung tâm ở trong Nhân tộc. Các ngươi không phải là có thù với Nhân tộc sao? Không chết không ngừng, không đội trời chung đâu!? Vì sao các ngươi không giết chết ta? Kỳ quái.

Diệp Ninh càng nghĩ càng cảm thấy không bình thường.

Ngay từ lúc bắt đầu, biểu hiện của Ngưu Yêu Vương đã rất kỳ lạ.

Sau đó, thái độ của các đại Yêu Vương với hắn, cũng rất gây tranh cãi.

Quan trọng nhất chính là, vốn dĩ hắn cho rằng chuyến đi này boss lớn nhất là Yêu Hoàng lại biểu hiện có chút quá không có cảm giác tồn tại. Thậm chí nàng ta còn không phát biểu ý kiến của mình.

Mọi thứ nhìn có vẻ đúng thật là tất nhiên như nước chảy thành sông.

Biểu hiện của tất cả Yêu tộc, đều có chút quá bình tĩnh. Giống như… Giống như bọn họ đã sớm biết vậy! Sắc mặt Diệp Ninh

hơi thay đổi.

“Không bình thường, không bình thường, lần này chắc không phải là ta lại bị đâm sau lưng đó chứ?”

Bây giờ hắn dần dần nhớ lại, sau đó càng suy nghĩ, càng cảm thấy hương vị không bình thường. Loại cảm giác này có chút quen thuộc.

Mới bắt đầu, hắn đã bị người ta đâm sau lưng.

Sau đó là bị người mà bản thân không ngờ được đâm sau lưng.

Tiếp đó, không biết là ai ở trong bóng tối âm thầm đâm sau lưng hắn.

Cuối cùng, rõ ràng bản thân cái gì cũng không làm, người khác không kìm được đến đâm sau lưng hắn. Bây giờ thì hay rồi, hắn đến người cũng không nhìn thấy, động cơ gì, logic gì, hoàn toàn không có manh mối để suy đoán. Đến ngay cả có phải bị đâm sau lưng hay không, cũng phải dựa vào suy đoán, đây đều là chuyện gì vậy!

Thế giới này là thật sự có độc.

Lần này, Diệp Ninh hoàn toàn không có manh mối.

Hắn căn bản không ngờ được, vậy mà người đâm sau lưng hắn là một con hồ ly trắng… Hắn đen mặt đi về phía trước, sau đó nhìn thấy Nam Cung Lương Nhân. Thần sắc của Nam Cung Lương Nhân rất bình tĩnh.

Một chút cũng không nhìn ra được không lâu lúc trước hắn từng tàn sát khắp nơi. Trên thực tế đây mới là dáng vẻ từ trước đến nay của hắn ta.

Sau khi xác nhận Diệp Ninh an toàn, vậy thì hắn ta không có cái gì để lo lắng nữa, tất cả những cảm xúc nhỏ nhặt đều tan biến. Vì thế, hắn quay trở lại làm bản thân.

Một thế giới chỉ có Long tộc bị thương cứ như thế đã thành công.

“Bên ngoài không xảy ra chuyện gì chứ.”

Diệp Ninh hỏi.

“Có lẽ không có.”

Nam Cung Lương Nhân suy nghĩ rồi nói.

Nếu như có động tĩnh lớn, có lẽ hắn có thể lờ mờ cảm nhận được. Đương nhiên, khi Nam Cung Lương Nhân trả lời câu hỏi này, đã bỏ qua hành động của mình. Dù sao theo cái nhìn của hắn ta, ta chính là tâm tình không tốt đi giết mấy con rồng để trút giận mà thôi.

Đây cũng coi là chuyện lớn gì?

Đây không phải là rất bình thường sao?

Đây là cùng một đạo lý với rất nhiều người tâm tình không tốt thì lựa chọn đi ăn một bữa thịnh soạn.

Diệp Ninh không nghĩ nhiều, vỗ vỗ vai Nam Cung Lương Nhân, thở dài một hơi nói.

"Trở về đi."

Hắn có chút cảm khái.

Vốn dĩ cho rằng, lần này gặp mặt với Nam Cung Lương Nhân, có lẽ bản thân đã thành công chết đi, biến thành Đế Tôn sau đó quay trở về. Kết quả không ngờ được, không thành công chết, hơn nữa còn xui xẻo trở thành Á Thánh.

Khi lại lần nữa nhìn thấy Nam Cung Lương Nhân, không khỏi có chút nghĩ đến chuyện đau lòng. Đây đều là chuyện gì vậy!

Mà Nam Cung Lương Nhân, lại trầm mặc đi theo sau.

Nhưng trong đôi mắt của hắn ta, lại lóe lên thần sắc tán thưởng. Diệp Ninh vẫn luôn như thế.

Loại chuyện đột phá cảnh giới này, đối với ai mà nói, đều tuyệt đối là một chuyện vui lớn. Đặc biệt là Nho đạo, từ Bán Thánh đến Á Thánh, đó là một bước nhảy vọt về chất.

Đột nhiên, Diệp Ninh đã bước đến tầng bậc mà rất nhiều người ở Tiên Giới cũng không đạt được. Hơn nữa ý nghĩa của Á thánh, còn không giống nhau.

Diệp Ninh thì sao?

Từ trên người hắn căn bản không nhìn thấy một chút kiêu ngạo nào. Ngược lại, nhìn cảm xúc còn có vẻ có chút chán nản.

Chương 968: Đáng đánh! 3

Nhưng chuyện này làm sao có thể?

Trong thiên hạ này có ai sẽ bởi vì bản thân trở thành Á Thánh mà không vui mừng chứ? Rõ ràng là không thể nào.

Vậy thì chỉ có một nguyên nhân.

Nhất định là tâm cảnh của Diệp Ninh đã vượt qua người phàm, không vui vì vật chất, không vì bản thân mình, đã không còn quan tâm loại thứ như cảnh giới nữa, hoặc là hắn có một tầm lòng không có giới hạn, trở thành Á Thánh, cũng không phải mục tiêu cuối cùng của hắn.

Không cần biết là loại phán đoán nào, có thể ở trước loại chuyện vui to lớn này, giữ được một lòng bình tĩnh, đây tuyệt đối đều là chuyện hiếm có.

Nam Cung Lương Nhân đi theo Diệp Ninh trở về Tấn Dương.

Đến Tấn Dương, đương nhiên là một hồi vui mừng khôn xiết.

Hai nha đầu Mặc Ly và Huyên Huyên, cả ngày lo lắng cho hắn, bây giờ nhìn thấy hắn sống mà trở về, vui mừng đến khóc.

"Muội, muội biết nói rồi?"

Diệp Ninh nhìn Huyên Huyên.

Trong đôi mắt lóe lên thần sắc không thể tin được.

Lần này Diệp Ninh đi đến mười vạn ngọn núi "tìm chết" Huyên Huyên vô cùng lo lắng được mất, nàng bất ngờ phát hiện ra một chuyện, nếu như bản thân mình tiếp tục giấu diếm, vậy thì có thể cả đời này sẽ để lại tiếc nuối.

Nếu như ngày nào đó Diệp Ninh không còn ở đây nữa, lẽ nào muốn trong lòng hắn để lại hình tượng nàng vĩnh viễn đều là người câm sao? Không, đương nhiên là không!

Vì thế nàng lên tiếng, Huyên Huyên không muốn để lại nuối tiếc. Vừa mới lên tiếng, đã chấn động Thái Hướng Cao và Mặc Ly. Nhưng lại không khiến Diệp Ninh chấn động.

Ít nhất nhìn từ góc độ của Huyên Huyên mà nói, là không có.

Bởi vì Diệp Ninh xoa xoa đầu nàng, không đợi nàng giải thích cái gì, đã nhẹ giọng nói.

“Biết nói chuyện là tốt, không biết nói, đã thiếu đi rất nhiều thú vui, tiếng cười vui vẻ, mới là cuộc sống.”

Đó là tất cả những gì Diệp Ninh nói, chỉ thế mà thôi.

Nhưng nó lại khiến cho Huyên Huyên cảm thấy vô cùng ấm áp.

Vốn dĩ Huyên Huyên đã chuẩn bị xong bị Diệp Ninh trách mắng, thậm chí là dùng thái độ lạnh lùng để đối đãi. Dù sao nói như thế nào, nàng cũng đã lừa đối Diệp Ninh.

Nhưng không ngờ được, Diệp Ninh căn bản không quan tâm lúc trước vì sao nàng lại giả vờ bị câm, mà chỉ vì nàng biết nói chuyện nên vui mừng. Diệp Ninh như thế, làm sao có thể khiến cho người khác không cảm động chứ?

Nhưng trên thực tế, đối với Diệp Ninh mà nói, lòng tò mò nhất định là có.

Nhưng con người hắn, cách là người từ trước đến này, đều có giới hạn, đó chính là người khác không muốn nói, thì đừng thăm dò. Đặc biệt là người mà bản thân quan tâm.

Ai có thể không có bí mật chứ?

Bản thân chỉ cần hiểu rõ một chuyện là được, đó chính là người này, đối với mình có phải là thật lòng thật ý hay không.

Đương nhiên Huyên Huyên đối với Diệp Ninh là thật lòng thật ý, tình cảm của hai người họ, là trải qua khảo nghiệm sống chết, chuyện này không giả được. Nếu đã như thế, vậy thì đủ rồi.

Về phần quá khứ của Huyên Huyên, nếu như nàng muốn nói, đương nhiên sẽ nói.

Nếu như không muốn, vậy thì đừng miễn cưỡng.

Điểm này, giống hệt với Nam Cung Lương Nhân lúc đó.

“Ta nhớ muội tên là Huyên Huyên?”

Diệp Ninh nhớ ra dáng vẻ lúc mới đầu gặp Huyên Huyên.

Nàng viết tên mình ở trên mặt tuyết.

“Từ nay về sau, ta sẽ gọi muội là Diệp Huynh, Diệp của Diệp Ninh, Huyên của Huyên Huyên.”

Huyên Huyên nghiêm túc nói.

“Được.”

Diệp Ninh mỉm cười gật đầu.

Sau đó ánh mắt nhìn về phía con hồ ly trắng ở trong lòng Mặc Ly.

Cũng không biết có phải ảo giác không, hình như con hổ ly nhỏ này có chút chột dạ, bất giác né tránh ánh mắt của hắn.

“Tiểu Bạch không ngoan, sau khi ca ca rời đi không lâu, lại chạy ra ngoài, có điều hình như đã biết nhận người rồi, sau khi ra ngoài còn biết quay trở về.”

Mặc Ly bĩu môi, cáo trạng với Diệp Ninh.

An Nhiên cụp tai xuống, trong lòng lẩm bẩm.

“Bản Hoàng không phải là chạy trốn, bản Hoàng là đi mười vạn ngọn núi cứu ngươi, nếu không, ngươi đã sớm chết rồi!”

An Nhiên đang suy nghĩ, bất ngờ cả người bị nhấc bổng lên. Tiếp đó, một bàn tay to lớn quen thuộc, trực tiếp vỗ lên cái mông đầy lông hồ ly của nàng.

“Đáng đánh!”

Diệp Ninh nói.

Cái vỗ này của Diệp Ninh, lập tức khiến cho mặt An Nhiên đỏ bừng.

Chỉ có điều, dù sao bây giờ vẫn là thân thể hồ ly, nên không nhìn ra được.

Nhưng cả người đúng là mềm nhũn, không có chút khí lực nào, giống như một vũng bùn vậy.

“Đồ xấu xa, lại đánh ta?”

An Nhiên thầm nói trong lòng.

Nhưng mà đến bản thân nàng ta cũng không phát hiện, lần này bản thân vẫn là bị Diệp Ninh dùng cùng một phương thức để

chiếm tiện nghi, kết quả vậy mà bản thân không nổi giận, cũng không giãy dụa.

Ngược lại cả người đều nhũn ra.

An Nhiên không phát hiện ra loại biến hóa này, nhưng Diệp Ninh lại phát hiện ra rồi.

Vốn dĩ hắn đã chuẩn bị xong tâm lý An Nhiên cố gắng giãy dụa, kết quả không ngờ được, ngược lại An Nhiên lại ngoan ngoãn nằm xuống. Điều này khiến cho Diệp Ninh có chút xấu hổ, vừa nhẹ nhàng vuốt ve nàng ta, vừa nói.

“Tiểu gia hỏa này, cuối cũng cũng thuần thục rồi.”

Chương 969: Truyền khắp thiên hạ

Diệp Ninh nhìn hồ ly, trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

Một cái đánh vừa rồi, thật ra không chỉ là bởi vì hồ ly lại chạy ra ngoài mà là khi hắn nhìn thấy nó, không biết vì sao, trong lòng bất ngờ dâng lên một ngọn lửa tà ác.

Giống như bản thân từng chịu thiệt ở chỗ con hồ ly này vậy. Hắn theo bản năng đánh một cái đến.

Sau khi đánh xong, đến bản thân cũng có chút bức bối. Làm sao có thể chứ?

Loại cảm giác này của ta đúng là không có căn cứ gì cả.

Nó chỉ là một con hồ ly nhỏ bình thường.

Diệp Ninh bỏ suy nghĩ dư thừa trong lòng ra, ôm lấy con hồ ly đi vào trong phủ Châu Mục.

Trong lòng An Nhiên cũng thở phào một hơi, nhìn dáng vẻ, Diệp Ninh vẫn là chưa nhìn ra được thân phận thật sự của nàng. Trong lòng nàng có chút bối rối, dù sao Diệp Ninh không phải là người bình thường gì.

Nàng đã từng dùng hình thái của hồ ly và hình thái của người tiếp xúc với Diệp Ninh, Diệp Ninh cũng từng nói nhìn nàng quen mắt, vạn nhất có lòng nghi ngờ, nàng lo lắng bản thân sẽ lộ ra manh mối.

Một khi bại lộ thân phận, Diệp Ninh thì vẫn ổn. Nhưng nàng thì không ổn rồi.

Ở trước mặt nhiều ngươi như thế, vẫn luôn bị Diệp Ninh coi là thú cưng để nuôi, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, thể diện ở đâu?

Theo lý mà nói, lúc trước chỉ là trùng hợp, nhưng mà bây giờ An Nhiên nên rút lui rời đi, như thế, chuyện này coi như là kết thúc. Cho dù Diệp Ninh có hoài nghi, cũng không có chứng cứ xác thực.

Ngược lại bây giờ nàng còn quay lại bên người Diệp Ninh, tuyệt đối là một hành động vô cùng không ý trí. Một khi làm không tốt, sẽ bị bại lộ thân phận.

Thậm chí có thể nói như thế này, nếu như nàng vẫn luôn ở bên người Diệp Ninh, sớm muộn cũng sẽ bại lộ. Giấy không gói được lửa.

Nhưng nàng cũng không biết là có chuyện gì, có lúc cảm thấy bản thân có thể là bị choáng rồi, thế mà lại tình nguyện mạo nguy hiểm, còn muốn ở lại bên người Diệp Ninh.

Đương nhiên, Diệp Ninh sẽ không biết sự bối rối ở trong lòng con hồ ly này, hắn ôm hồ ly nhỏ, đi vào trong phủ Châu Mục, sau đó tìm Thái Hướng Cao.

“Chúc mừng Diệp Thánh.”

Thái Hướng Cao hành đại lễ.

Đây là lễ nghi của đệ tử Nho Môn đối với Á Thánh.

Cho dù hai người là quan hệ huynh đệ, nhưng lễ không thể bỏ.

Có điều từ trước đến nay Diệp Ninh đều ghét loại thủ tục rườm rà này, đặc biệt là đối với việc bản thân trở thành Á Thánh, hắn cản bản không có một chút vui vẻ nào, ngược lại trong lòng tràn ngập bức bối, vì thế hắn phất phất tay, nói.

“Được rồi, không cần khách khí.”

Nhưng Thái Hướng Cao lại không nghĩ như thế, trong mắt tràn ngập sự tôn trọng, nói.

“Ta nói Diệp huynh không phải người bình thường, trời sinh đã có đại khí vận, tuyệt cảnh trong mắt người khác, đối với

Diệp huynh mà nói đều là cơ hội thay đổi, chuyến đi đến mười vạn ngọn núi, vậy mà có thể có được cơ duyên, trực tiếp trở thành Á Thánh, như thế, Nho đạo ta nhất định sẽ cường thịnh, có một tôn Á Thánh tọa trấn, đủ để hiệu lệnh thế giới này!"

Đương nhiên Thái Hướng Cao có lý do để kích động.

Một là, hắn ta là thần tử Đại Chu, đương nhiên là hi vọng Đại Chu càng ngày càng tốt.

Diệp Ninh trở thành Á Thánh, đại biểu cho Đại Chu có một tôn Á Thánh tọa trấn, ý nghĩa này thật sự quá lớn rồi. Sự tồn tại của một tôn Á Thánh, đủ để khiến cho nội bộ một quốc gia loại bỏ chín mươi phần trăm sự không ổn định. Dù sao Á Thánh đã đạt đến mức "Lời nói truyền đạo" rồi.

Mỗi một chữ, đều là đan xen đạo lý, đều là liên quan đến pháp tặc. Bình thường mà nói, sau khi trở thành Á Thánh, đều sẽ viết sách.

Văn này là tác phẩm mới của Á Thánh, mang đạo của Á Thánh, nhất định sẽ phi thường, có thể dẫn dắt một thời đại. Nổi tiếng giống như "Luận ngữ", "Trung dung" chính là ví dụ.

Được tô vinh muôn đời, đó là một bài học bắt buộc đối với đệ tử Nho Môn.

Cũng không biết khiến cho bao nhiều người thức tỉnh văn khí, tuyệt đối được coi là công đức vô lượng. Cái gọi là văn, nhất định là kiệt tác tuyệt vời.

Vào thời điểm Diệp Ninh thành Á Thánh, thật ra người thiên hạ đều đã chờ đợi Diệp Ninh có thể viết ra tác phẩm như thế nào rồi. Nhất định là một bài văn xuất sắc rung động tâm can!

Người thiên hạ đối với tài viết của Diệp Ninh, không có gì để hoài nghi. Dù sao thơ từ thượng tuyệt.

Không nói đến cái khác, chỉ riêng bài thơ Tết Trung Thu "Thủy điệu ca đầu" mới làm, cũng đã truyền khắp mọi nơi, không biết có bao nhiêu người ca ngoại, bài thơ này xuất hiện, sau này Trung Thu không cần phải làm thơ nữa.

Vì thế, Á Thánh đối với một quốc gia, đối với một thời đại mà nói, đều có ý nghĩa quan trọng. Hai là, thân là đệ tử Nho Môn, Thái Hướng Cao đúng thật có thể nói là nước mắt như mưa.

Nho đạo đã suy tàn rất nhiều năm rồi.

Chương 970: Truyền khắp thiên hạ 2

Bây giờ tuy bởi vì có Diệp Ninh, miễn cưỡng hồi sinh, Thánh Viện và học cung Tắc Hạ cũng phát huy tác dụng, khiến cho đệ tử Nho đạo, đều đang dần dần trỗi dậy.

Nhưng điều đó cần phải có thời gian.

Trước mắt mà nói, tuy số lượng Đại Nho của Nho đạo vẫn còn đang tăng lên, nhưng mà nền tảng vẫn là còn mỏng manh. Vì thế một tôn Á Thánh xuất hiện, đủ để gột rửa lớp bụi suy tàn nhiều năm nay của Nho đạo.

Đây là cơ duyên của tất cả đệ tử Nho đạo.

Á Thánh tại thế, khí vận Nho đạo tăng cao, tất cả người tu hành, đều sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Có thể dự đoán được, tiếp theo đây nhất định là người người như rồng, Đại Nho sẽ sẽ tăng lên giống như măng mọc sau mưa. Ba là, đây là suy nghĩ cho chuyện hắc ám xâm nhập tiếp theo đây.

Hắc ám xâm nhập, chắc chắn là điều khiến cho người ta tuyệt vọng.

Vào thời điểm quan trọng nhất, Diệp Ninh bất ngờ trở thành Á Thánh, điều này mang đến hi vọng cho vô số người. Ở trong mắt của rất nhiều người, đây có lẽ chính là một loại thiên ý.

Là kịch bản mà ông trời đã viết từ trước. Nếu không, vì sao Diệp Ninh lại trùng hợp thành Á Thánh vào đúng thời điểm này chứ? Có lẽ, ông trời đã định trước, chính là để cho Diệp Ninh cứu thế giới này!

Với ba suy nghĩ như thế, Thái Hướng Cao làm sao có thể không kích động?

Cho dù quan hệ riêng với Diệp Ninh có tốt thế nào chăng nữa, nhưng lúc này hắn ta cũng không kìm được.

Nói thật, hắn ta không phải là không nghĩ đến chuyện Diệp Ninh sẽ trở thành Á Thánh, nhưng lại không ngờ được, vậy mà

Diệp Ninh lại thành công nhanh như thế. Chuyện này đã phá vỡ vô số kỷ lục.

Không chỉ là từ trước đến nay không có, sợ rằng sau này cũng không có nữa. Diệp Ninh bất lực nhìn về phía Thái Hướng Cao, nói.

"Thái huynh, bình tĩnh một chút, ta còn có chuyện muốn huynh đi làm."

Nghe xong, Thái Hướng Cao sững ra, nói.

"Diệp huynh cứ việc dặn dò."

Diệp Ninh gật đầu, mặt không biểu cảm nói.

"Truyền tin cho triều đình, Phật Môn, Ma Tông, còn có các đại Tiên Môn, nói với bọn họ, chuyện Nhân tộc và Yêu tộc hợp tác, đã thành công rồi, dựa theo ước định lúc trước, bắt đầu từ bây giờ, các thế lực lớn của Nhân tộc, đều phải buông bỏ ân oán, chung sống hòa bình với Yêu tộc, cố gắng hết sức, cùng nhau đối kháng với hắc ám xâm nhập, đợi đến sau khi hắc ám xâm nhập kết thúc, rồi nói những chuyện khác…"

Những lời này Diệp Ninh nói rất nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế trong lòng lại vô cùng bức bối. Ta thật sự không muốn hợp tác với Yêu tộc.

Đó chẳng qua chỉ là lý do mà thôi!

Ai có thể ngờ được, chuyện chết tiệt này thật sự có thể bàn bạc thành chứ. Đúng là say rồi!

Nhưng trong lòng Thái Hướng Cao lại chấn động, cho dù là trong lòng đã sớm có suy đoán, lúc này cũng là không nhịn được lên tiếng, nói.

"Quả nhiên Diệp huynh không thể dùng lý lẽ bình thường để suy đoán, không ngờ được vậy mà có thể thu phục được Yêu tộc từ trước đến nay không nói lý lẽ, ngang ngược tàn bạo… Chuyện này giao cho ta, ta lập tức đi truyền tin cho các thế lực lớn."

Yêu tộc không nói lý lẽ? Ngang ngược tàn bạo?

Diệp Ninh nghe xong, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Thái huynh, chưa điều tra thì không có quyền phát ngôn, huynh chưa từng tiếp xúc với Yêu tộc, làm sao huynh biết được bọn họ không nói lý lẽ và tàn bạo chứ? Huynh chưa từng nghĩ đến, Yêu tộc không chỉ rất nói lý lẽ, thậm chí có thể nói là khắp nơi đều có lễ nghĩa sao?”

Diệp Ninh nghĩ đến những gì mình gặp phải. Chủ nghĩa kinh nghiệm hại chết người mà!

Sớm biết Yêu tộc dễ nói chuyện như thế, ta đi mười vạn ngọn núi làm cái gì. Kết quả chuyện chính không thành công, ngược lại còn thành Á Thánh.

Đây là mất máu nghiêm trọng mà.

“Cái gì? Lẽ nào Yêu tộc không phải như thế sao? Nhưng mà trong điển tịch đều ghi chép như thế.”

Cả mặt Thái Hướng Cao mơ hồ, rốt cuộc Diệp Ninh ở mười vạn ngọn núi đã gặp phải những cái gì?

“Sách là do con người viết, đọc là được rồi, không thể không tin, cũng không thể hoàn toàn tin, chỉ tin sách, còn không bằng không có sách.”

Diệp Ninh tức giận nói.

“Hay cho câu tin hết vào sách, còn không bằng không có sách, tại hạ học được rồi.”

Hai mắt Thái Hướng Cao sáng lên, Diệp Ninh chỉ là tùy miệng nói, nhưng mà lại khiến hắn nhận được một bài học vô tận.

“Đúng rồi.”

Đột nhiên Diệp Ninh nghĩ đến một chuyện khác.

“Cũng thuận tiện truyền tin đến cho Long tộc Đông Hải, tính toán thời gian, Long tộc cũng nên xuất thế rồi.”

Diệp Ninh nhớ đến lời dặn của Đại Bằng Vương.

Nếu như chuyện đã đóng thuyền, vậy thì hắn cũng chỉ có thể bảo vệ tốt cục diện đã tạo thành này. Không thể để mặc cho một đám Long tộc bất ngờ xuất hiện tàn phá không kiêng dè gì.

Trước khi xử lý bọn chúng, đầu tiên nói rõ mọi chuyện với bọn chúng.

Đương nhiên, dựa theo tính khí của Long tộc, tám phần là sẽ không nghe, ngược lại cảm thấy đây là một loại khiêu khích. Nếu không đây không còn là Long tộc nữa.

Chương 971: Truyền khắp thiên hạ 3

Nhưng bọn chúng có nghe hay không là một chuyện, Diệp Ninh nói hay không lại là một chuyện khác.

“Thế mà Long tộc lại sắp xuất thế rồi!”

Thần sắc Thái Hướng Cao cứng đờ, đúng thật là một thời đại huy hoàng sắp đến. Hắn ta vội vàng rời đi, phái người đi làm chuyện này.

Đương nhiên, là dùng danh nghĩa của Đại Chu.

Tuy không có ý chỉ của bệ hạ, nhưng ai mà không biết, mệnh lệnh của Diệp Ninh, có những lúc so với thánh chỉ còn có tác dụng hơn. Cơ Minh Nguyệt đã sớm nói qua, Diệp Ninh có quyền thay trời làm việc.

Tin tức Thái Hướng Cao truyền đi, rất nhanh đã đến tay các thế lực lớn.

“Đồ xấu xa, sống sót từ Yêu tộc quay về, vậy mà lại không trở lại, ngược lại ở Tấn Dương.”

Cơ Minh Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

Lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng đã nhô lên rõ ràng của mình. Trên mặt cũng nở nụ cười.

Làm gì có một chút dáng vẻ tức giận nào?

“Diệp đại nhân không hổ là Diệp đại nhân, chỉ sợ rằng chuyến đi này, đã thu phục được lòng Yêu tộc, nếu không, cũng khó mà trở thành Á Thánh, đúng thật là nam tử kỳ tài.”

Tiêu Thiển Thiển cười nói, ngoài mặt ngưỡng mộ nhưng trong lòng vẫn là chua xót. Diệp Ninh càng rực rỡ bao nhiêu, càng khiến cho nàng ta có chút không cân bằng.

Rõ ràng lúc đầu ta tiếp xúc với Diệp Ninh sớm như thế!

Nhưng mà bây giờ, chỉ sợ rằng ở trong lòng của hắn, căn bản không có địa vị của ta đi.

“Từ trước đến nay hắn đều là như thế, chuyện có khó khăn như thế nào, ở chỗ của hắn, dường như đều trở nên rất đơn giản.”

“Truyền chỉ xuống dưới, tực tiếp thông cáo với thiên hạ, Đại Chu liên minh với Yêu tộc, những ân oán lúc trước, tuyệt đối không được nhắc đến.”

“Sai này nếu như Yêu tộc đến Cửu Châu, Nhân tộc không được tự ý săn giết, một khi bị phát hiện, trừng phạt nghiêm khắc!”

Cơ Minh Nguyệt trịnh trọng nói.

Cục diện này là Diệp Ninh khó khắn lắm mới xây dựng nên, nàng tuyệt đối không cho phép tâm huyết của Diệp Ninh bị một đám người tham lam phá hoại.

Bản chất con người không chịu được khảo nghiệm.

Tuy có khả năng Yêu tộc sẽ ở lại mười vạn ngọn núi, nhưng dù sao phong ấn đã không còn nữa, nhất định vẫn là có Yêu tộc quay trở lại Cửu Châu.

Vì thế, nàng phải đề phòng trước. Cái gọi là loạn thế phải dùng nguyên tố nặng.

Tuy lúc này không phải là loạn thế, nhưng mà cũng cần phải có hình phạt nghiêm khắc, để kiềm chế lòng người.

“A di đà phật, không hổ là Phật Tử, vậy mà Yêu tộc lại bị ngài cảm hóa, xem ra Phật Tử mới là người hiểu rõ nhất chân lý của Phật Pháp!”

Trong chùa Đại Lôi m. Pháp Giác mỉm cười.

Trong mắt có tự hào, cũng có bất lực.

Đương nhiên tự hào là vì bản lĩnh của Diệp Ninh, bất lực cũng là vì hình như Diệp Ninh đang dần dần xa rời Phật Môn. Tuy Diệp Ninh vẫn là Phật Tử, nhưng hắn không tu Phật Pháp, ngược lại trở thành Á Thánh của Nho đạo.

Theo cái nhìn của Pháp Giác, đây tuyệt đối không được tính là một việc đúng dắn. Tuy Diệp Ninh trở thành Á Thánh rất kinh

người.

Nhưng vạn nhất tu Phật, nói không chừng đã thành Phật rồi!?

Đương nhiên, những thứ trên đề chỉ là suy đoán, hắn ta cũng chỉ có thể âm thầm nghĩ ở trong lòng. Chỉ là lý luận mà nói, chuyện này nhất dịnh được tính là một chuyện tốt.

Mà đúng vào lúc này, có một tăng nhân đi đến, nói.

"Phương trượng, vừa rồi có một nhóm đệ tử chùa Lôi âm đến, muốn thay đổi môn đình, bái nhập vào chùa Đại Lôi âm ta."

Pháp Giác cau mày, nói.

"Hoang đường, lời này không phù hợp, chùa Đại Lôi âm và chùa Lôi m, vốn dĩ đều cùng một nguồn cội, cái gì mà thay đổi môn đình, bọn họ không phải là phản đồ của Phật Môn, chỉ là lúc trước bọn họ đi sai đường, bây giờ đã tỉnh ngộ, biết Phật Pháp Đại Thừa mới là con đường đúng đắn, đây là trở về chính đạo, chúng ta nên cảm thấy vui mừng cho bọn họ mới đúng, truyền lệnh xuống dưới, để cho bọn họ vào chùa, truyền thụ Phật Pháp Đại Thừa cho bọn họ!"

Tăng nhân gật đầu rời đi. Trên mặt Pháp Giác lộ ra nụ cười.

Phật Môn ở Cửu Châu, đã có căn cỡ vững chắc.

Chùa Đại Lôi m, cũng có danh tiếng vang dội. Cũng khó trách tăng nhân của chà Lôi âm ở nước Hỏa La chạy sang bên này, đây đã có mấy đợt rồi. Chính là có cái gọi người đi đến nơi cao, nước chảy chỗ trũng, con người vốn dĩ chính là như thế.

"Chuyện của Diệp Ninh thành công rồi, bây giờ ngài ấy cũng thành Á Thánh, nói không chừng Nhân tộc và Yêu tộc liên thủ, thật sự có thể tạo ra kỳ tích như thời kỳ thượng cổ."

Trong Ma Tông, Khô Đạo Nhân nói.

"Chuyện mà hắn muốn làm, chưa có chuyện nào mà không thành công."

Bùi Ngữ Hàm cười nói, nàng không hề bất ngờ với kết quả này.

"Nhưng cũng chính bởi vì như thế, mới khiến cho lão phu có chút lo lắng, tốc độ tiến bộ của Diệp Ninh quá nhanh, đã vượt

qua những lão đầu chúng ta cả tầng, hôn sự của con và hắn, cũng nên đưa ra bàn bạc rồi.”

Khô Đạo Nhân nói.

Chương 972: Cơ Hạo Thiên so với Diệp Ninh còn đáng sợ hơn

“Hôn sự?”

Bùi Ngữ Hàm sững ra.

“Cho dù là không thành hôn trước, vậy thì cũng nên định ra danh phận, chuyện này, con không cần quan tâm, đương nhiên sư tôn sẽ làm cho con.”

Khô Đạo Nhân rất kiên quyết.

Diệp Ninh bay càng ngày càng cao, khiến cho Khô Đạo Nhân có cảm giác nguy cơ, vì suy nghĩ cho Bùi Ngữ Hàm, ông ấy nhất định phải làm như thế. Phật Môn, Đại Chu, Ma Tông, đều vui mừng.

Dù sao đây là chuyện tốt.

Nhưng mà tin tức truyền đến Tiên Môn, lại là yên lặng không một tiếng động.

“Đây có thể xem như là mệnh lệnh!”

Có người trầm giọng nói.

Đại Chu, Phật Môn, Ma Tông, không cần biết tông chỉ của họ là cái gì, phong cách làm việc là cái gì, nhưng mà về mặt phương hướng lớn, nhất định nhất quán với Diệp Ninh.

Nhưng Tiên Môn thì khác.

Tình cảm của Tiên Môn đối với Diệp Ninh, vô cùng phức tạp. Một mặt, bọn họ thù hận Diệp Ninh.

Nếu không phải Diệp Ninh bất ngờ xuất thế, Tiên Môn vẫn còn ở vị trí bá chủ như trước. Chính bởi vì sự tồn tại của Diệp Ninh, khiến cho mười ba tông Tiên Môn rơi xuống dưới vực sâu. Nhưng một mặt khác, bọn họ lại không thể không bội phục Diệp Ninh.

Từ trước đến nay, Diệp Ninh làm việc quang minh lỗi lạc, ngược lại bọn họ, làm rất nhiều chuyện có chút không nói ra được. Đặc biệt là chuyện bọn họ nhằm vào Đại Chu.

Khi tin tức Cơ Hạo Thiên quay lưng với chúng sinh, hi sinh bản thân, bảo vệ thế giới truyền ra ngoài, Tiên Môn càng là trở thành mục tiêu chỉ trích của mọi người. Cũng không biết có bao nhiêu người mắng Tiên Môn là bạch nhãn lang, vô ơn bội nghĩa, không phải con người.

Cho dù là đệ tử Tiên Môn, cũng đều xuất hiện người rời khỏi tông môn, quay đầu gia nhập vào triều đình Đại Chu. Bọn họ cũng hận hành vi không biết xấu hổ của Tiên Môn.

Nhưng vấn đề là, chuyện này có thể trách Tiên Môn sao?

Đám người Tiên Môn cảm thấy bản thân rất oan, có trời mới biết ngọn núi hình người đáng chết đó vậy mà lại là Cơ Hạo Thiên hóa thành. Nếu như bọn họ sớm biết chuyện này, có lẽ… Có lẽ vẫn là sẽ không có bất kỳ cái gì thay đổi đi!

Người nhà mình biết chuyện nhà mình, đạo lý của thế gian này, từ trước đến nay đều là người thắng lợi lên tiếng, nếu như Cơ Hạo Thiên đã không còn nữa, không cần biết như thế nào, Tiên Môn nhất định đều sẽ có hành động, vì thế, thật ra cho dù là cho bọn họ thêm một lần cơ hội nữa, bọn họ vẫn như trước sẽ đưa ra lựa chọn giống như vậy.

Vì lợi ích mà thôi.

Mỗi một người trên thế gian này, mỗi một thế lực, không phải đều làm việc như thế sao? Người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, chính là đơn giản như thế.

Nhưng, có một người là ngoại lệ. Người đó là Diệp Ninh.

Đây cũng chính là nơi Tiên Môn có tình cảm phức tạp với Diệp Ninh.

Diệp Ninh làm rất nhiều chuyện, là thật sự không nhìn thấy được một chút dấu vết nào của lợi ích. Hắn là một người thật tâm thật ý, muốn làm việc cho thiên hạ.

Vì đó, thậm chí từ trước đến nay đều là coi thường sống chết.

Điểm này từ chuyện đi bàn hợp tác với Yêu tộc là có thể nhìn ra được. Không có người nào cảm thấy Nhân tộc có thể lại lần

nữa liên thủ với Yêu tộc.

Dù sao thù hận giữa hai tộc, đã sớm đến bước đường không chết không ngừng.

Nhưng Diệp Ninh tin chắc người nhất định sẽ thắng trời, lại vứt bỏ tất cả mọi lo lắng, vẫn như trước kiên quyết đi làm. Không chỉ làm, ngược lại còn thành công.

Vì thế, còn trở thành Á Thánh.

Điều này khiến cho Diệp Ninh nghẹn họng nhìn trân trối, đồng thời cũng không thể không càng phục Diệp Ninh hơn mấy phần.

Thậm chí trong lòng không ít người cảm thấy, người như Diệp Ninh nên trở thành Á Thánh, đây là điều hắn xứng đáng có được. Đương nhiên, lòng người phức tạp.

Có người trong lòng công nhận Diệp Ninh, nhưng cũng có người càng thêm thù hận. Ánh sáng rực rỡ của Diệp Ninh, càng làm rõ hơn sự hẹp hòi và tăm tối của bọn họ. Những ánh sáng chói mắt này, vốn dĩ nên thuộc về người tu hành chúng ta!

Người trong lòng ôm loại tâm tư tăm tối này ở Tiên Môn vẫn là có không ít, vì thế vào khoảnh khắc này, sau khi bọn họ nhìn thấy truyền tin của Đại Chu, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

Thật ra lời nói lần này của Thái Hướng Cao không hề nghiêm khắc chút nào. Thậm chí có thể nói là rất ôn hòa.

Chỉ là thông báo cho các thế lực lớn, chuyện hợp tác của Nhân tộc với Yêu tộc đã bàn bạc thành công, bắt đầu từ ngày hôm nay, hai tộc chung sống hòa thuận.

Điều này tương tự như một lá thư thông báo.

Hoàn toàn không cứng rắn yêu cầu Tiên Môn cái gì.

Theo cái nhìn của Phật Môn, Ma Tông và các thế lực khác, hợp tình hợp ý, không hề có bất kỳ cảm giác gì. Nhưng mà theo cái nhìn của Tiên Môn, nhất thời giống như đã chọc vào lòng tự tôn của bọn họ vậy.

“Đây chính là mệnh lệnh!”

Chương 973: Cơ Hạo Thiên so với Diệp Ninh còn đáng sợ hơn 2

Có người nghiến răng nghiến lợi đứng lên, nhấn mạnh lặp lại lần nữa.

“Đại Chu và Diệp Ninh đúng thật là bành trướng, bọn họ cho rằng bản thân là chủ thiên hạ, đã bắt đầu hiệu lệnh cho tất cả các thế lực của thiên hạ rồi.”

“Đúng thế, tuy lời nói của phong phong thư thông báo này ôn hòa, nhưng ta cảm thấy, trong câu chữ, đều là sắc bén.”

“Đây là thăm dò, Diệp Ninh phát ra thư thông báo như thế, nếu như chúng ta không tuân theo, nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta, nếu như chúng ta tuân theo, chắc chắn đang tuyên bố với người đời, Tiên Môn chúng ta đã hoàn toàn đầu hàng Đại Chu rồi!”

Rất nhiều người tâm tư tăm tối, cũng có thể nói là lòng tự tôn có chút tương đối mạnh lần lượt lên tiếng. Bọn họ nghĩ rất nhiều, cho rằng phong thư thông báo này hoàn toàn không có ý tốt.

Với những người đã công nhận Diệp Ninh nghe những điều này, hoàn toàn là không nói lý.

Một phong thư thông báo bình thường như thế, các ngươi làm thế nào mà nhìn ra được nhiều ác ý vậy? Bọn họ không cảm thấy Diệp Ninh có lý do làm như thế, nên lập tức lên tiếng phản bác.

“E là các vị đạo hữu nghĩ nhiều rồi, bây giờ Diệp Ninh là Á Thánh, hoàn toàn không cần dùng loại thủ đoạn này để thăm dò, nếu như hắn muốn, vậy thì ai có thể không tuân theo ý chí của hắn chứ?”

“Chính là đạo lý này, hơn nữa, Tiên Môn không phải đã sớm cúi đầu với Đại Chu rồi sao? Lẽ nào các vị quên rồi, mấy ngày trước, chúng ta còn phái sứ giả, đi đến triều đình Đại Chu tặng lễ vật, yêu cầu hòa giải sao?”

“Bây giờ Đại Chu là bên thế mạnh, nếu như Đại Chu muốn, hoàn toàn có thể nhổ tận gốc mười ba tông Tiên Môn, nhưng

Đại Chu không làm như thế, ta nghĩ ở trong đó nhất định có nguyên nhân của Diệp Ninh, từ trước đến nay hắn làm việc đều là quang minh chính đại."

Những người phản bác này, tam quan khá bình thường, nhìn sự vụ rõ ràng hơn.

Đương nhiên, cũng có thể loại trừ ra, trong lòng bọn họ đã có sự tôn sùng đối với Diệp Ninh. Đây là chuyện bình thường của con người.

Những chuyện mà Diệp Ninh làm, là thật sự rất khiến cho người khác nhiệt huyết sôi trào.

"Nực cười, sao các ngươi có thể cho rằng Diệp Ninh làm việc quang minh chính đại? Nếu như hắn quang minh chính đại, lẽ nào Tiên Môn là tiểu nhân âm hiểm sao?"

Những người bị phản bác đó vô cùng tức giận, bọn họ không ngờ được vậy mà có người của mình lên tiếng nói thay cho Diệp Ninh, điều này khiến cho bọn họ không thể chịu nổi.

"Đương nhiên Tiên Môn không phải tiểu nhân âm hiểm, nhưng chỉ luận mọi chuyện đi, trong lúc đấu tranh với Diệp Ninh, chúng ta làm rất nhiều chuyện, đúng là không vinh quang."

Có người hừ lạnh một tiếng, nói.

"Cái gì là vinh quang, cái gì là không vinh quang? Đạo lý của thế gian này, cường giả là vương, Tiên Môn làm việc, có lúc nào cần suy nghĩ đến nhân nghĩa đạo đức?"

Có người đứng lên tức giận nói.

"Nói hay lắm, cường giả là vương, nhưng mà bây giờ Tiên Môn không phải là cường giả, Diệp Ninh và Đại Chu mới là cường giả, hơn nữa bọn họ không chỉ mạnh, còn rất quan tâm nhân nghĩa đạo đức, nếu không phải như thế, sợ rằng các hạ không có cơ hội ở đây lớn tiếng nói chuyện rồi!"

Có người cười lạnh.

Những lời này khiến cho rất nhiều người cảm thấy khó chịu trong lòng. Quá thực tế! Quá chân thực rồi!

Cũng chính bởi vì như thế, mới càng làm tổn thương người khác.

Những đạo lý này mọi người không phải không hiểu, nhưng mà trong lòng biết, so với công nhiên nói ra ngoài, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Lập tức có càng nhiều người vỗ bàn đứng dậy.

"Các ngươi đây là có ý gì? Trong lời nói không ngừng nói thay cho Diệp Ninh, lẽ nào các ngươi muốn phản bội Tiên Môn sao?"

Những người phản đối cũng không phục, tức giận nói.

"Nếu như thật sự muốn phản bội, chúng ta đã sớm rời khỏi Tiên Môn gia nhập Đại Chu rồi, sở dĩ ở lại, không phải là vì trong lòng chúng ta còn có Tiên Môn sao? Sở dĩ nói thay cho Diệp Ninh, không phải chúng ta muốn nịnh nọt cái gì, chúng ta nói ở đây, lẽ nào Diệp Ninh có thể nghe thấy sao? Chúng ta chỉ là nhìn rõ ràng mọi chuyện hơn so với các ngươi mà thôi, đừng lúc nào cũng cảm thấy bản thân bị phá hoại, đừng lúc nào cũng dùng tâm tư tăm tối của bản thân để suy đoán người khác, ít nhất cho đến thời điểm trước mắt, Diệp Ninh đều được coi như là người đáng tin cậy, chân thành nhất trên thế gian này, hơn nữa bây giờ mọi người đều là cộng đồng cùng chung vận mệnh, tất cả nhiệm vụ, là đối kháng với hắc ám xâm nhập, chỉ cần có thể vượt qua được kiếp nạn này, cho dù là tạm thời nghe hiệu lệnh của Đại Chu thì có làm sao? Năm đó Cơ Hạo Thiên thống trị Cửu Châu, thiên hạ vô địch, Tiên Môn không phải cũng cúi đầu nghe theo sao? So với Đại Chu bá đạo lúc đó, Đại Chu hiện tại, chắc chắn mang đến cho chúng ta càng nhiều đất lựa chọn hơn!"

Những lời nói này đúng là sắc sảo thấm thía, rất có đạo lý.

Chương 974: Cơ Hạo Thiên so với Diệp Ninh còn đáng sợ hơn 3

Có không ít người có tâm tư trung lập, nghe thấy cũng âm thầm gật đầu.

Mà người giống như Mạc Hạo Nhiên, đã sớm đầu hàng Diệp Ninh, càng là nghe đến trong lòng nở hoa.

“Nói đúng, Diệp đại nhân mới là hi vọng của chúng ta, không đi theo Diệp đại nhân, đi theo ai?”

Phương Thanh Tuyết là tiểu bối, tuy tu hành ở đây, nhưng mà lại chuyện này nhất định không chen miệng vào được, nhưng trong lòng cũng có chút kinh ngạc.

“Lần này Diệp Ninh trở thành Á Thánh, ý nghĩa thật sự quá lớn rồi, gần như trực tiếp phân tách Tiên Môn, nhiều người như thế đều đứng ở bên phía hắn!”

Nói trắng ra, Á Thánh Nho Môn, danh tiếng là có thật. Ngươi vĩnh viễn có thể tin tưởng Á Thánh.

Tiên Môn tranh luận, cho thấy rất nhiều hỗn loạn.

Ánh mắt của mấy tôn Thiên Tiên cổ lão nhìn nhau, âm thầm thở dài. Những tranh luận đúng vào sai này, căn bản không quan trọng.

Điều quan trọng là Tiên Môn đã xuất hiện dấu hiệu phân tách rồi. Điều này khiến cho bọn họ cảm nhận được cảm giác nguy cơ.

Vạn năm trước, Cơ Hạo Thiên thiên hạ vô địch, chiến xa giẫm khắp mười ba tông Tiên Môn, trên dưới Tiên Môn đều ngoan ngoãn nghe theo. Uy phong bá đạo như thế nào?

Nhưng lúc đó, Tiên Môn cũng chưa từng xuất hiện loại hỗn loạn này. Ngược lại suy nghĩ của mọi người nhất quán chưa từng có.

Nhẫn nhịn. Đợi thời hành động.

Mọi người đều tin, Tiên Môn sẽ không suy tàn như thế, bọn họ đang chờ đợi cơ hội trỗi dậy tiếp theo. Lúc đó, tuy Tiên Môn sa sút, nhưng mà đoàn kết.

Nhưng mà bây giờ thì sao?

Mỗi người có tâm tư khác nhau, nhiều suy nghĩ, mỗi người một hướng. Đây mới là dấu hiệu của sự hủy diệt!

Diệp Ninh này, đúng thật là đáng sợ. Bên dưới công thành, bên trên công tâm.

Diệp Ninh nhìn thì có vẻ cái gì cũng không làm, nhưng thật ra từ trước đến nay danh tiếng mà hắn tạo dựng được, cùng với mị lực cá nhân mạnh mẽ, khiến cho tình cảm của tu sĩ Tiên Môn đối với hắn xảy ra biến hóa vi diệu.

Điều này hoàn toàn khác với Cơ Hạo Thiên.

Cơ Hạo Thiên là mặt trời cháy rực, rực rỡ chói mắt, vô cùng nóng bỏng, lúc nào cũng thể hiện ra cảm giác tồn tại của bản thân. Chỉ cần mọi người ngẩng đầu, ánh sáng chói lóa, đến tư cách nhìn thẳng ông ấy cũng không có.

Điều này mang đến cho Tiên Môn cảm giác áp lực và nguy cơ cực lớn. Bọn họ lo lắng có một ngày, Cơ Hạo Thiên bá đạo, sẽ vì thể hiện cường thế của bản thân, mà tiêu diệt bọn họ, vì thế mới quyết chí tự cường, nhưng Diệp Ninh thì khác.

Cùng là mặt trời, Diệp Ninh lại là ánh nắng ấp áp giữa mùa đông gió lạnh buốt, từ đầu đến cuối hắn sưởi ấm người khác, rất nhiều người ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh sáng ôn nhuận của hắn phát ra, thế mà trong lòng lại bừng lên hi vọng, loại ánh sáng này, cho dù là Tiên Môn từng bị hắn làm tổn thương, cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp.

…

Bởi vì bọn họ tin tưởng, Diệp Ninh sẽ không vô duyên vô vớ đuổi tận giết tuyệt. Diệp Ninh chỉ là đang làm cho thế giới càng tốt đẹp hơn.

Điều này không hề mâu thuẫn với việc bọn họ tu hành đắc đạo.

Theo cái nhìn của những Thiên Tiên cổ lão kia, nhân vật như Diệp Ninh, mới là đáng sợ nhất. Lây nhiễm mọi thứ một cách âm thầm không một tiếng động.

Cứ tiếp tục như thế, Tiên Môn có thể sẽ thật sự chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa. Vì thế mấy người trao đổi ánh mắt, đưa ra quyết định.

“Đủ rồi!”

Vẫn là Phi Tinh Tử, phóng ra uy áp Thiên Tiên đỉnh phong của mình.

Hiện tại, thuận theo việc Diệp Ninh trở thành Á thánh, hoàng triều bất diệt của Đại Chu càng thêm ổn định, thế giới này tăng cấp, cũng đã đến thời khắc cuối cùng, những Thiên Tiên như bọn họ, đã không cần áp chế tu vi của bản thân nữa, hoàn toàn có thể dùng toàn bộ sức mạnh.

Uy áp Thiên Tiên, khiến cho tất cả mọi người im lặng. Phi Tinh Tử lạnh lùng nói.

"Chúng ta ở đây tranh cãi ầm ĩ, ra thể thống gì, truyền ra ngoài, không phải là làm trò cười cho người khác sao?"

Ông ta cùng với mấy vị lão Thiên Thiên đứng lên, mọi người nhìn tu sĩ có mặt ở đây, nói.

"Các vị, đều là người nắm quyền ở Tiên Môn, cũng đều là cường giả trên Địa Tiên, người có thể không có ngạo khí, nhưng không nên không có kiêu ngạo, rốt cuộc Diệp Ninh là người như thế nào, chúng ta không nên suy nghĩ đến, thân là tu sĩ Tiên Môn, nên có ngạo cốt của bản thân, chuyện của mình, không thể nghĩ đến việc dựa vào người khác."

Những lời này, khiến cho tất cả mọi người đều trầm mặc.

Cô Tuyệt nhìn Phi Tinh Tử, đi lên phía trước một bước, nói.

"Lời của sư thúc, chính là đạo lý, tuy bây giờ Tiên Môn sa sút, nhưng không đại biểu chúng ta nhất định không bằng Diệp Ninh, phải biết rằng, Tiên Môn chúng ta có lịch sử lâu đời, ở Tiên Giới, còn có rất nhiều tiền bối!"

Lời này, khiến cho trong lòng không ít người lay động.

"Thời cơ chín muồi rồi?"

"Lẽ nào đã đến lúc mở cánh cửa Tiên Giới?"

Chương 975: Cơ Hạo Thiên so với Diệp Ninh còn đáng sợ hơn 4

"Tiền bối Tiên Môn, thật sự có thể hạ hàm?"

Mọi người ngẩng đầu lên.

Phi Tinh Tử gật đầu, nói.

“Gần đến thời điểm rồi, bây giờ đã có thể sắp xếp, đợi sau khi thế giới chính thức thăng cấp, lập tức phát động, đón tiếp tiền bối Tiên Giới hạ phàm.”

Lời này vừa nói ra, có không ít người lộ ra thần sắc vui mừng. Nhưng trong lòng Mạc Hạo Nhiên lại âm thầm kêu khổ. Vậy mà ngày này lại đến nhanh như thế. Có người hỏi.

“Nếu như tiền bối Tiên Giới hạ phàm, chúng ta nên làm việc như thế nào, lật mặt với Đại Chu sao? Bây giờ Diệp Ninh đã trở thành Á Thánh, sợ rằng không dễ đối phó.”

Điều này khiến cho không ít người cảm thấy lo lắng.

Một tôn Á Thánh tọa trấn, cảm giác an toàn quá mạnh.

Cho dù là tiên nhân hạ phàm, có thể đấu được với Á Thánh hay không, lại là vấn đề khác. Diệp Ninh lắc đầu, nói.

“Không nhất định phải phân ngươi sống ta chết với Đại Chu, Diệp Ninh có tầm nhìn, biết nhìn xa trông rộng, lẽ nào Tiên Môn ta thì không sao? Tất cả kế hoạch phải thực hiện sau khi hắc ám xâm nhập, nhưng có một điểm có thể rõ ràng, tiền bối Tiên Môn, nhất định phải hạ phàm, Tiên Môn ta có thể ngang bằng vai vế với Đại Chu, nhưng chúng ta tuyệt đối không thể không có chút sức phản kháng nào, các vị nhớ kỹ, không cần biết Diệp Ninh kia có thật sự đáng tin cậy không, chúng ta vĩnh viễn không thể gửi thác hi vọng cho người khác, rèn sắt, phải là tự bản thân làm!”

“Đợi khi các tiền bối hạ phàm, rồi lại xem thái độ của Đại Chu là được, nếu như Diệp Ninh kia thức thời, đương nhiên chúng ta có thể hợp tác với hắn.”

“Nếu như hắn không thức thời, vậy thì đến lúc đó, cũng không trách được chúng ta.”

Lời nói này khiến cho mọi người lần lượt gật đầu.

Cho dù là những người ủng hộ Diệp Ninh, cũng cộng nhận lời này. Đúng thế, bản thân có sức mạnh, mới là sự an tâm lớn nhất.

Lúc nào cũng dựa dẫm vào người khác, đương nhiên không được.

Tiên Môn cần nắm quyền phát ngôn, điều này rất quan trọng.

“Xin sư thúc hạ lệnh sắp xếp như thế nào?”

Mọi người lần lượt đứng dậy hỏi.

Phi Tinh Tử gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Cô Tuyệt. Chuyện này, là muốn giao cho Cô Tuyệt chủ trì.

Cô Tuyệt nhìn mọi người ở xung quanh, nhàn nhạt nói.

“Rất đơn giản, sắp xếp một đại trận thông thiên hoàn toàn dẫn tiên, trận này thành công, là có thể tiếp đón Tiên Giới, đến lúc đó, chỉ cần chúng ta đưa ra tọa độ chính xác, thông đạo tiên phàm, lập tức được đả thông, đến lúc đó, đương nhiên có thể liên lạc được với tiền bối Tiên Giới!”

“Tòa đại trận này, vô cùng phức tạp, tổng cộng có tám tám sáu mươi bốn đại trận, tiêu hao cực lớn, sợ rằng mười ba tông Tiên Môn phái dốc hết bảo khố với có thể tạo thành, ngoài ra, mỗi một giai đoạn, đều không được lơ là.”

“Còn cần phải có tu sĩ kinh nghiệm phong phú, hơn nữa tạo nghệ trận đạo cao để chủ trì.”

Lời này vừa nói ra.

Lập tức có một đám tu sĩ đứng lên.

“Lão phu sở trường đạo trận pháp!”

“Lão phu cũng thế!”

Đối với chuyện này, bọn họ rất nhiệt tình, có thể tham dự vào trong loại chuyện lớn này, đó là vinh dự. Mà lúc này, có hai người lại là tim trong lồng ngực đập thình thịch.

“Tuyệt đối không thể để cho tiền bối của mười ba tông Tiên Môn thuận lợi hạ phàm như thế, ta phải nghĩ cách gia nhập vào trong việc bày trận, phá hoại trận pháp.”

Mạc Hạo Nhiên và Phương Thanh Tuyết cùng lúc xuất hiện suy nghĩ này.

Mạc Hạo Nhiên và Phương Thanh Tuyết có suy nghĩ như thế cũng không kỳ lạ.

Nhưng nguyên do bọn họ có loại suy nghĩ này, lại là mỗi người mỗi khác. Tương đối mà nói, Mạc Hạo Nhiên nhất định là càng thực dụng hơn một chút. Bởi vì đối với Mạc Hạo

Nhiên mà nói, hắn ta đã không còn đường lui nữa. Hắn ta là ai?

Hắn ta là một chân đứng hai thuyền! Là người phản bội!

Hơn nữa là người đã phản bội Tiên Môn từ rất lâu.

Lâu như vậy, liên hệ với bên phía Diệp Ninh đã càng ngày càng sâu. Mới bắt đầu, trong lòng Mạc Hạo Nhiên vẫn rất giãy dụa, còn có một chút cảm giác áy náy.

Nhưng mà thuận theo thời gian trôi đi, loại cảm giác giãy dụa và áy náy đó cũng tan biến.

Nói trắng ra, sở dĩ hắn ta phản bội Tiên Môn thoải mái như vậy, hoàn toàn là bởi vì hắn ta là người theo chủ nghĩ ích kỷ khéo léo mà thôi. Ở trong mắt của hắn ta, chỉ cần có thể có con đường tốt hơn cho bản thân, vậy thì đưa ra lựa chọn sẽ không có cái gì khó khăn nữa.

Trong quá khứ Tiên Môn nhìn đã là bông hoa vàng ngày hôm qua, mà Đại Chu, lại là mặt trời đang mọc ở phía đông. Vì thế hắn ta lựa chọn hoàn toàn gia nhập Đại Chu, tình nguyện làm gián điệp ở trong Tiên Môn. Hắn ta không cho rằng lựa chọn của bản thân là sai.

Đương nhiên, nếu như Mạc Hạo Nhiên biết từ sớm, thế mà Tiên Môn còn có bước ngoặt như thế, có một ngày có thể tiếp đón tiên nhân hạ phàm, vậy thì hắn ta có đưa ra quyết định như thế không, chính là một ẩn số.

Chương 976: Đại Chu cũng xứng mệnh lệnh cho Long tộc ta

Nhưng hắn ta không biết.

Hắn ta đã lên thuyền của Diệp Ninh.

Vì vậy hắn ta là người hi vọng Diệp Ninh càng ngày càng tốt, càng ngày càng mạnh nhất thế giới. Chỉ có Diệp Ninh đủ mạnh mẽ, hắn mới đủ an toàn.

Từ góc độ này mà nói, chuyện Tiên Môn tiếp đó tiên nhân hạ phàm, đối với hắn mà nói, hoàn toàn không có bất kỳ ích lợi gì. Bây giờ Tiên Môn không phát hiện hắn ta là một người

chân đạp hai thuyền, nhưng nếu như những tiên nhân thần thông quảng đại ở Tiên Giới kia thì sao?

Vạn nhất phát hiện hắn ta không bình thường.

Vậy thì không phải là sẽ chết không có chỗ chôn thân sao?

Vì thế, tiên nhân tuyệt đối không thể hạ phàm, ít nhất không thể thuận lợi xuống như thế?

Đương nhiên, có lẽ có người sẽ nói, tiên nhân hạ phàm đối với toàn bộ thế giới mà nói đều là chuyện tốt, có thể tăng lên lợi thế đối kháng với hắc ám xâm nhập, nhưng rõ ràng Mạc Hạo Nhiên không phải là một người có loại giác ngộ cao thượng như vậy.

Hắn ta chỉ muốn bảo vệ bản thân.

Tiên nhân hạ phàm, mang đến cho hắn ta áp lực cực lớn. Vì thế hắn ta nhất định phải phá hoại chuyện này.

Còn về phần Phương Thanh Tuyết, suy nghĩ lại hoàn toàn khác với Mạc Hạo Nhiên. Chủ nghĩa lợi ích của nàng ta không nặng như thế.

Sở dĩ lựa chọn hợp tác với Bùi Ngữ Hàm, đi vào Tiên Môn làm nội gián, suy nghĩ của nàng ta rất đơn giản, đó chính là đối với thế giới này mà nói, sự tồn tại của Tiên Môn, không hề có ý nghĩa tích cực.

Nàng ta sau khi trải qua ấm lạnh của lòng người, đã nhìn thấu bộ mặt thật của Tiên Môn. Vì thế, đã sinh ra lòng chán ghét đối với Tiên Môn.

Ngược lại đối với Diệp Ninh, lại sinh ra suy nghĩ kính trọng, thấu hiểu. Vì thế nên mới kiên quyết phản bội Tiên Môn.

Trong đó không liên quan đến bất kỳ lợi ích gì.

Thậm chí đến sống chết nàng ta cũng không quá quan tâm, Phương Thanh Tuyết là người đã trải qua thăng trầm cuộc đời, rất nhiều chuyện nàng ta đã nhìn thấy rồi. Nhưng nàng ta vẫn là muốn ngăn cản chuyện tiên nhân hạ phàm. Mạc Hạo Nhiên cũng giống với nàng ta, trong lòng đều có suy nghĩ này, đó chính là cho dù ta không thể hoàn toàn ngăn cản tiên nhân hạ phàm, ta cũng tuyệt đối không thể để cho kế hoạch của Tiên Môn tiến hành thuận lợi như thế.

Theo cái nhìn của Phương Thanh Tuyết, bây giờ thế giới này đã rất hoàn hảo rồi.

Dưới sự cai trị của Diệp Ninh, có thể nói là tứ hải thanh bình, nguyên khí của Cửu Châu đang nhanh chóng hồi phục, bách tính an cư lạc nghiệp, một thời đại huy hoàng trước nay chưa từng có, sắp đến rồi.

Một khi một đám tiên nhân hạ phàm, cục diện này, rất có khả năng sẽ bị phá vỡ!

Tuy vừa rồi Phi Tinh Tử nói, tiên nhân hạ phàm không nhất định sẽ xé rách mặt với Đại Chu.

Thậm chí có thể nói như thế này, cho dù bên phía Tiên Môn muốn, bọn họ cũng không thể không kiêng dè Diệp Ninh, sự tồn tại Á Thánh này. Nhưng vấn đề là, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Danh tiếng của Tiên Môn, đáng để tin sao? Phương Thanh Tuyết không tin. Nàng ta hiểu Tiên Môn.

Tiên Môn của thế giới này, bây giờ quy quy củ củ, không phải bởi vì bọn họ trời sinh đã ngoan ngoãn thành thật, mà là bởi vì bọn họ bị Diệp Ninh chặn đánh.

Nhưng mà tiên nhân Tiên Giới thì sao?

Phương Thanh Tuyết hoàn toàn không cảm thấy sau khi tiên nhân hạ phàm sẽ rất mực khiêm tôn, ôm lòng kính trọng.

Dựa theo sự hiểu biết của nàng ta đối với Tiên Môn, những người này tự do quen rồi, muốn làm gì thì làm cũng quen rồi, nhất định sẽ gây ra động tĩnh. Có sức mạnh cường đại, lẽ nào còn hi vọng bọn họ không dùng?

“Thế giới này chỉ cần tiếp tục vận chuyển theo suy nghĩ của Diệp Ninh là đủ rồi, không cần người ngoài đến can thiệp.”

Phương Thanh Tuyết thầm nói trong lòng.

Ngoại trừ Diệp Ninh, nàng ta ai cũng không tin.

Bởi vì tất cả những chuyện Diệp Ninh làm, nàng ta đều nhìn vào trong mắt, đó không phải là khoe khoang, mà là đã trở thành sự thật.

Giống như Phi Tinh Tử nói vậy, chuyện tương lai không chắc được, Tiên Môn có thể không gây chuyện, nhất định phải có sức mạnh tự bảo vệ mình.

Phương Thanh Tuyết cũng là cho rằng như thế, Diệp Ninh có thể buông tha cho Tiên Môn, nhưng tiền đề là Tiên Môn nhất định phải không có năng lực gây chuyện, nếu không ai có thể bảo đảm, Tiên Môn nhất định có thể an phận thủ thường?

Vì vậy, Phương Thanh Tuyết cũng cảm thấy bản thân nhất định phải làm cái gì đó. Chỉ là đối với Phương Thanh Tuyết và Mạc Hạo Nhiên mà nói, cho dù là bọn họ muốn làm cái gì, cũng là rất khó khăn. Đầu tiên, Tiên Môn vô cùng coi trọng đối với kế hoạch này.

Bọn họ tuyệt đối không cho phép bất kỳ tình huống tiết lộ nào xuất hiện.

Vì thế mỗi một người, về mặt cơ bản bây giờ không có tự do cá nhân, bọn họ căn bản không tìm được cơ hội, truyền tin tức tuyệt mật này đến chỗ Diệp Ninh.

Cũng chính là nói, lần này, hai người họ chỉ có thể dựa vào bản thân.

Chương 977: Đại Chu cũng xứng mệnh lệnh cho Long tộc ta 2

Chỉ là, dựa vào sức mạnh cá nhân, muốn phá hoại kế hoạch này, vẫn là khó khăn tùng trùng, dù sao chuyện lớn nhu vậy, nhất định có rất nhiều người theo dõi, bọn họ muốn động chân động tay, đương nhiên sẽ có độ khó.

Nhưng cho dù có khó khăn, bọn họ cũng không thể không làm. Chỉ cần tham dự vào đó trước, mới có thể tìm được cơ hội.

Nếu như không tham dự vào, vậy thì vĩnh viễn không thể nào có cơ hội. Vì vậy trong lòng bọn họ cân nhắc, cũng quyết định xung phong nhận việc.

Đầu tiên là Mạc Hạo Nhiên, hắn ta không lựa chọn đi tìm Phi Tinh Tử hoặc là Cô Tuyệt, mà là nhìn về phía một vị Thiên Tiên cổ lão ngồi ở bên cạnh Phi Tinh Tử, cung kính nói.

“Sư thúc, chuyện lớn như thế, có thể để cho ta cũng tham dự vào không.”

Có thể ngồi ngang hàng với Phi Tinh Tử, cho thấy địa vị của vị Thiên Tiên cổ lão này. Trên thực tế, địa vị của ông ta rất cao, đó là lão Thiên Tiên của Vũ Hóa Môn, còn từng làm trưởng giáo.

Lão Thiên Tiên nhìn về phía Mạc Hạo Nhiên, trong mắt có chút do dự.

“Tạo nghệ trận đạo của ngươi…’

Lời này ông ta chỉ nói một nửa.

Nhưng ý tứ của một nửa khác đã rất rõ ràng rồi. Thân là ngọn núi dựa cho Vũ Hóa Môn, đương nhiên ông ta biết Mạc Hạo Nhiên.

Từ trước đến nay, Mạc Hạo Nhiên đều là nhân tài quản lý.

Vũ Hóa Môn sở trường đạo trận pháp, đương nhiên hắn ta cũng tu hành, nhưng không hề xuất sắc, so sánh ra mà nói, năng lực quản lý tông môn của hắn ta cũng không tệ.

Vì thế, mới có thể làm đến đại trưởng lão của Vũ Hóa Môn, chưởng quản sự vụ lớn nhỏ của Vũ Hóa Môn. Bây giờ, hắn ta lại là tâm nhậm trưởng giáo có danh tiếng cao nhất của Vũ Hóa Môn.

Chuyện này rất khó sắp xếp.

Loại thân phận này của hắn ta, nếu như tham dự vào trong kế hoạch, nhất định cũng là vị trí chủ đạo thậm chí là chủ tọa pháp trận. Không thể nào để cho loại thân phận này của hắn, đi làm những chuyện vặt vãnh, vậy thì khác gì sỉ nhục hắn ta. Nhưng nếu như là nhân vật quan trọng chủ đạo trận pháp, tạo nghệ trận đạo của hắn ta, hình như đúng là có chút khoảng cách. Điều này khiến cho lão Thiên Tiên cảm thấy rất khó sắp xếp.

“Tạo nghệ trận pháp của đệ tử, tuy lúc trước chỉ là bình thường, nhưng cần cù bù thông minh, bao nhiêu năm nay, đệ tử âm thầm nỗ lực, so với quá khứ, cũng đã có chút tiến bộ, xin sư thúc cho đệ tử một cơ hội.”

Mạc Hạo Nhiên thể hiện rất thành khẩn.

Vì thế, lão Thiên Tiên do dự một chút, trực tiếp đồng ý.

“Cũng được, vậy thì ngươi phụ trách chủ trì mười hai tòa trận pháp ở tây nam đi!”

Đại trận dẫn tiên, chia làm sau mươi bốn trận nhỏ. Mười hai trận phía tây nam, đương nhiên rất quan trọng.

Sở dĩ lão Thiên Thiên muốn trai cơ hội này cho Mạc Hạo Nhiên, cũng có đạo lý của ông ta.

Nếu như chuyện này Mạc Hạo Nhiên không lên tiếng, vậy thì nhất định sẽ không chọn hắn ta, nhưng nếu như hắn ta đã lên tiếng, lại thành khẩn như thế, vậy thì không thể không giao cho hắn ta.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Bởi vì về cơ bản Mạc Hạo Nhiên đã được định trước trong nội bộ là trưởng giáo đời tiếp theo của Vũ Hóa Môn.

Lúc trước toàn bộ mười ba tông Tiên Môn rất sa sút, sinh ra tâm lý sợ hãi với Đại Chu với Diệp Ninh, là Mạc Hạo Nhiên vào thời khắc quan trọng đã đứng ra kêu gọi mọi người, dũng cảm đối kháng, không được nản lòng.

Sự dũng cảm của hắn ta, khích lệ không ít người. Vào khoảng thời gian đó, hắn ta mang đến đủ cảm giác tồn tại.

Lại cộng thêm về cơ bản tư lịch của Mạc Hạo Nhiên ở Vũ Hóa Môn cũng đủ, dưới sự ủng hộ của mọi người, trở thành trưởng giáo đời tiếp theo, cũng không phải là chuyện quá bất ngờ.

Nếu như đã là trưởng giáo, thân là lão Thiên Tiên của Vũ Hóa Môn, ông ta làm sao có thể để cho Mạc Hạo Nhiên không xuống được đài chứ? Để cho người ngoài nhìn vào, không phải là trò cười sao?

Còn về việc Mạc Hạo Nhiên có thể làm tốt chuyện này hay không. Ông ta đúng là không hề nghi ngờ.

Bởi vì mười hai trận tây nam, không phải do một mình Mạc Hạo Nhiên sắp xếp, người tham dự vào trong đó rất nhiều, mọi người mỗi người một việc, Mạc Hạo Nhiên chỉ là dẫn đầu mà thôi.

Sau khi trận pháp hoàn thành, cũng có người chuyên đến kiểm tra, đảm bảo không có sai sót nào.

Vì thế, ông ta cảm thấy giao việc này cho Mạc Hạo Nhiên, cũng không có vấn đề gì.

“Đa tạ sư thúc.”

Mạc Hạo Nhiên tỏ ra vui mừng.

Mọi người đối với chuyện này, cũng không có ý kiến gì.

Vốn dĩ Vũ Hóa Môn đã sở trường đạo trận pháp nhất, lần bày trận này, Vũ Hóa Môn xứng đáng là chủ lực. Nếu như lão Thiên Thiên đã sắp xếp Mạc Hạo Nhiên, đương nhiên bọn họ sẽ không nói nhiều cái gì.

Cho dù la Cô Tuyệt từ trước đến nay luôn thẳng thắn, cũng cảm thấy chuyện này không có vấn đề…

Tuy bà ta là người đề xuất chuyện này, nhưng khi thật sự bắt đầu bày trận, ngược lại không có chuyện của bà ta nữa.

Chương 978: Đại Chu cũng xứng mệnh lệnh cho Long tộc ta 3

Nói trắng ra, đối với đạo trận pháp, bà ta không quá hiểu.

Thấy mọi người đã bắt đầu sắp xếp, Cô Tuyệt dự định rời đi. Nhưng vào lúc này, Phương Thanh Tuyết lại tiến lên phía trước một bước.

“Sư tôn, đệ tử cũng muốn tham gia vào trong đó.”

Nhất thời Cô Tuyệt chau mày.

“Con không hề hiểu trận pháp.”

Phương Thanh Tuyết gật đầu, nhưng vẫn là kiên trì nói.

“Tuy con không hiểu, nhưng mà có may mắn học tập, chuyện này được coi là chuyện lớn hàng đầu trong hàng ngàn hàng vạn năm nay của Tiên Môn ta, đệ tử không muốn bỏ lỡ, xin sư tôn khai ân, để cho đệ tử tham gia.”

Trong lòng Phương Thanh Tuyết hiểu rõ, bản thân có địa vị thấp kém, tìm ai cũng không có tác dụng, người có thể dựa

vào, chỉ có thể là Cô Tuyệt. Nhìn ánh mắt tha thiết của đệ tử mình, Cô Tuyệt không nhẫn tâm từ chối, sau khi suy nghĩ một chút, nói.

"Cũng được, vậy thì con tham gia vào trong đó đi."

Nói xong, bà ta nhìn vè phía mọi người.

Quả nhiên, cũng không có ý kiến gì.

Nhiều thêm một người tham gia mà thôi, thêm một người cũng không nhiều, ít đi một người cũng không ít, cũng không ảnh hưởng được đại cục gì, không có ai vì một chút chuyện nhỏ này, mà cố ý bất chấp thể diện của Cô Tuyệt.

Nhưng trong lòng Cô Tuyệt hiểu rõ, bà ta biết chuyện này quan trọng, không thể nào để cho Phương Thanh Tuyết làm lung tung, quá trình bày trận, bà ta đứng nhìn thì được, tham dự vào thì miễn đi.

Nhưng mà sau khi trận pháp được hoành hành, đúng là có thể cho Phương Thanh Tuyết một cơ hội, để cho nàng ta đi làm một chút chuyện không đáng nhắc đến. Phương Thanh Tuyết đạt được mục đích, cũng im lặng lui xuống.

Ai cũng không biết, hai nhân vật chân đạp hai thuyền ẩn nấp ở trong Tiên Môn, đã thuận lợi tràn trộn vào trong kế hoạch trung tâm của Tiên Môn.

Tin tức tương tự, cũng được đưa đến Long tộc. Chỉ có điều, sứ giả Đại Chu phái ra, không gặp Long tộc, mà sau khi đi vào tổ Vạn Long, đã trực tiếp ném ngọc giản vào trong đó.

Còn bản thân thì tự mình rời đi. Đây là sự sắp xếp của Thái Hướng Cao.

Bây giờ còn chưa xác định được Long tộc đã rời núi chưa, nếu như rời núi rồi, đương nhiên có thể nhìn thấy ngọc giản truyền tin, nếu như chưa rời núi, đợi sau khi bọn họ rời núi, đọc được cũng không muộn.

Ngọc giản hóa thành một đạo ánh sáng xanh, không ngừng lơ lửng trên không trung ở đảo sương mù.

Đại khái bảy tám canh giờ sau, dường như sau khi chắc chắn thật sự không có nguy hiểm gì nữa, cuối cùng mới có một cái móng rồng đưa ra, kẹp lấy ngọc giản.

“Tam ca, ta đã sớm nói rồi, không có nguy hiểm, nhưng huynh nhất định phải đợi lâu như thế, thật sự là quá cẩn thận.”

Một giọng nói có chút bất mãn vang lên.

Chỉ nhìn thấy có hai nam tử đứng trên không trung. Một người thanh niên, một người thiếu niên.

Rõ ràng, bọn họ là Long tộc hóa thành hình người. Trên mặt người thiếu niên có chút thiếu kiên nhẫn, phàn nàn nói. Nhưng mà người thanh niên lại mặt không biểu cảm, nói.

“Cẩn thận đi thuyền vạn năm, đang bình thường, đột nhiên có người truyền tin cho Long tộc, vẫn cần phải cẩn thận một chút, vạn nhất là dẫn rồng ra khỏi động, ta và đệ sẽ phải chết ở đây, lẽ nào đệ đã quên cấm kỵ mấy ngày trước rồi sao?”

Lời này vừa nói ra.

Nhất thời sắc mặt thiếu niên đại biến, trong mắt lộ ra thần sắc sợ hãi.

“Tam ca đừng nói nữa, đệ có chút sợ!”

Cả người thiếu niên run rẩy, rõ ràng là bị dọa rồi.

Người thanh niên thở dài trong lòng, có chút bất lực, người bị dọa đâu chỉ có hắn ta? Gần như trong lòng toàn bộ Long tộc đều có ám ảnh tâm lý.

Nếu không là sao lại nói là “cấm kỵ” chứ?

Cái gọi là cấm kỵ, chính là bình thường không thể nhắc đến, nhắc đến là sợ.

Long tộc có nằm mơ cũng không ngờ được, bản thân sẽ bị một người dọa cho sợ như thế. Chỉ là một người mà thôi, thế mà giết cho Long tộc máu chảy thành sông.

Quan trọng nhất là, Long tộc hoàn toàn không biết người này, càng đừng nói là đắc tội với hắn ta.

Tên điên đó, giống như là đặc biệt đến đây để chém giết vậy. Căn bản không có bất kỳ lý do nào.

Điều này bảo bọn họ đi đâu nói lý?

“Không nói đến nữa, quay trở về trước.”

Người thanh niên cầm ngọc giản, dẫn theo đệ đệ quay trở về tổ Vạn Long.

Tổ Vạn Long ngày trước tĩnh lặng yên bình, bây giờ còn có một chút mùi màu tanh nhàn nhạt. Số lượng Long tộc vẫn còn nhiều, nhưng đã không còn một nửa ngạo khí của ngày trước nữa.

Các trưởng lão của Long tộc nhìn vào trong mắt, nhớ ở trong lòng.

Long tộc thật sự bị một người đánh gãy sống lưng rồi sao? Bắt đầu từ đó trở nên nhát gan như chuột sao?

Đây không phải là hình tượng mà Long tộc nên có.

Bắt đầu từ sau khi "cấm kỵ" kia chém giết, Long tộc kiêu ngạo năm xưa đã không còn kiêu ngạo nữa, đây là chuyện tốt, nhưng vấn đề là, trong chớp mắt tâm thái của bọn họ sụp đổ, hiện ra vô cùng chán nản.

Chương 979: Đại đội muốn chết của Long tộc

"Không được, ta nhất định phải tìm cơ hội, khôi phục lại lòng tin của Long tộc một lần nữa!"

Trưởng lão cố gắng suy nghĩ, tìm kiếm cơ hội.

Đúng vào lúc này, huynh đệ hai người quay trở về, dâng ngọc giản lên. Sau khi trưởng lão đọc xong, nhận ra cơ hội đến rồi.

"Hỗn xược, Đại Chu cái gì? Cũng xứng mệnh lệnh cho Long tộc ta?"

Ông ta giận dữ gầm lên.

Cơn giận của trưởng lão, chỉ có thể nói âm thanh rất lớn.

Thu hút không ít Long tộc.

Đây chính là hiệu quả mà ông ta muốn.

Nếu như Long tộc muốn có chỗ đứng trong thiên hạ, muốn khôi phục vinh quang của tổ tiên, nếu như hèn nhát sợ đầu sợ

đuôi, nhát gan như chuột vậy thì nhất định không được. Người đời đều nói, Long tộc cao ngạo, lạnh lùng.

Nhưng nếu như không cao ngạo, không lạnh lùng, vậy thì Long tộc còn là Long tộc sao? Thân là Long tộc, vốn dĩ nên cao cao tại thượng, khác với mọi người.

Long tộc trong lòng trưởng lão, có thể bởi vì cao ngạo bị giết chết, cũng tuyệt đối khong thể bởi vì sợ hai bị dọa chết. Đó thật sự là làm bẩn danh tiếng của tổ tiên.

Vì thế, ông ta nhất định phải nghĩa cách, để cho Long tộc phấn chấn trở lại.

Những bông hoa trong nhà kính này chưa bao giờ trải qua sóng gió, không biết vì về sự hiểm ác của thế giới bên ngoài, nên trải qua một chút khó khăn, có được hiệu quả rèn luyện, cái gọi là rèn luyện này, nhất định phải làm từng bước một, làm chậm rãi, mới hợp lý.

Kết quả, vừa mới bắt đầu, Nam Cung Lương Nhân đã đến. Đây ai có thể chống đỡ được?

Đột nhiên khiến cho Long tộc suy tàn.

Trưởng lão biết, muốn khiến cho Long tộc phấn chấn trở lại lần nữa, nói đơn giản cũng đơn giản. Chỉ cần thể hiện ra võ lực của Long tộc là được.

Để cho bọn họ biết một chuyện, sát tinh giống như Nam Cung Lương Nhân, cả thế giới không có mấy người. Ngày hôm đó bọn họ chỉ là xui xẻo mà thôi.

Chỉ cần không trêu chọc sự tồn tại cấp bậc này, Long tộc còn không phải là tùy tiện đi ngang sao?

“Trưởng lão, rốt cuộc trên phong thư này viết cái gì?”

Hai huynh đệ mang thư trở về, hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ không hiểu, vì sao phản ứng của trưởng lão lại lớn như thế?

“Các ngươi tự mình xem đi.”

Trưởng lão đưa ngọc giản cho bọn họ.

“Thế giới bên ngoài có một vương triều tên là Đại Chu, vậy mà lại đàn phán hợp tác thành công với Yêu tộc? Hơn nữa còn nói với các thế lực trong thiên hạ, phải lấy đại cục làm trọng, không được dễ dàng gây chuyện thị phi.”

Người thanh niên đọc lướt qua, sau đó có chút nghi hoặc.

“Vậy mà nhân tộc có thể hợp tác với Yêu tộc? Đám gia hỏa của mười vạn ngọn núi kia bọn họ là điên rồi sao?”

Hắn ta không hiểu.

Nếu như nói thù hận, Yêu tộc và Nhân tộc hoàn toàn là không chết không ngừng. So sánh ra mà nói, ngược lại Long tộc còn tốt hơn một chút.

Tuy cũng tử thương thảm trọng, nhưng nguyên khí vẫn được xem như là giữ được hoàn chỉnh, cuối cùng chạy trốn đến tổ Vạn Long, cũng xem như là tránh được được kiếp. Nhưng mà Yêu tộc thì sao?

Lại bị đuổi đến trong mười vạn ngọn núi, đó là một nơi giống như luyện ngục vậy.

Đối với đoạn lịch sử này, trên dưới Long tộc đều biết, vì thế bọn họ rất khó tưởng tượng, sau khi Yêu tộc rời núi, vậy mà không đánh nhau với Nhân tộc, ngược lại hợp tác lần nữa!

Đương nhiên, trong thư cũng đã nói rõ lý do.

Nói là bởi vì nguyên nhân hắc ám xâm nhập, lấy đại cục làm trọng.

Nhưng Long tộc và Yêu tộc khác nhau, tuy Yêu tộc rời khỏi hiện thực đã lâu, nhưng đối với thế giới bên ngoài, vẫn là có tin tức riêng của mình. Vì thế bất luận chuyện gì, trong lòng bọn họ vẫn là có tính toán.

Nhưng Long tộc thì khác. Long tộc là thật sự hoàn toàn phong bế. Đối với thế giới bên ngoài, không biết điều gì.

Vừa mới hóa giải được phong ấn, còn chưa kịp thăm dò thế giới bên ngoài, tìm hiểu tình hình, kết quả sát tinh Nam Cung Lương Nhân đã đến. Một đường chém giết, trực tiếp giết cho Long tộc máu chảy thành sông, tất cả ngạo khí và kiêu ngạo đều tan biến sạch sẽ. Vì thế, cái gì mà danh tiếng vương triều Đại Chu, bọn họ căn bản không biết cái gì.

“Điều này không khó hiểu, nhất định là Yêu tộc bị đánh cho tan vỡ, đã không có tôn nghiêm nào để nói nữa, vì thế bọn họ lựa chọn cúi đầu với Nhân tộc, cái gọi là hợp tác, chỉ là nghe có vẻ dễ nghe mà thôi, nhưng tình huống thực tế là như thế nào, làm sao có thể giấu được ta?”

Trưởng lão rất có tự tin phân tích. Ông ta đây là tiêu chuẩn tư duy theo quán tính.

Tiền đề để hình thành loại tư duy này chính là Yêu tộc tuyệt đối không thể nào hòa giải với Nhân tộc, quan hệ hai bên như nước với lửa, đây làm sao có thể hòa bình hợp tác chứ?

Nhất định là một bên thế mạnh, bức ép bên thế yếu mà thôi.

“Thế mà Yêu tộc lại vô sỉ không có giới hạn như thế, không phải nói thời đại này, sẽ có Yêu Hoàng xuất hiện sao? Vì sao Yêu Hoàng lại đầu nhập cho Nhân tộc?”

Chương 980: Đại đội muốn chết của Long tộc 2

Long tộc thiếu niên có chút căm hận sục sôi.

Chủ yếu là Long tộc cũng xem như là một thành viên của Yêu tộc, tuy cảm giác công nhận trong lòng không mạnh, nhưng dù sao cũng có danh nghĩa. Yêu tộc không biết xấu hổ như thế, khiến cho Long tộc cũng xấu hổ theo.

“Tuy thời kỳ thượng có có lời tiên đoán, nói là đợi khi Yêu tộc lại lần nữa xuất hiện, Yêu Hoàng sẽ xuất hiện, nhưng lời tiên đoán là thật hay là giả, vẫn là điều chưa biết, hơn nữa, cho dù Yêu Hoàng giáng lâm, ai có thể bảo đảm Yêu Hoàng nhất định có thể đưa ra lựa chọn chính xác chứ? Trước thời kỳ thượng cổ, Yêu Hoàng ngu ngốc đã không phải chỉ có một hai người, loại chuyện này đều là điều không chắc chắn, chúng ta không cần thiết phải tìm hiểu nội tình trong đó, chúng ta chỉ cần biết một chuyện, đó chính là Yêu tộc đã biến thành chư hầu của Nhân tộc, bây giờ là lúc Long tộc chúng ta đưa ra lựa chọn.”

Trưởng lão phất phất tay, chuyển chủ để trở lại.

Yêu tộc trở thành như thế nào, thật ra ông ta không quan tâm.

Vẫn là câu nói kia, tuy Long tộc cắm cờ của Yêu tộc, nhưng trong lòng lại vẫn cảm thấy bản thân độc nhất vô nhị, bọn họ không thể nào coi Yêu tộc khác là cùng loài với mình.

Bọn họ chỉ quan tâm đến bản thân.

"Chúng ta đưa ra lựa chọn?"

Người thanh niên sững ra, trong mắt hiện lên tia nghi hoặc.

Hắn ta không hiểu, đây là chuyện của Yêu tộc và Nhân tộc, liên quan gì đến Long tộc? Vì sao bọn họ phải đưa ra lựa chọn.

"Ngao Đỉnh, ngươi đã trưởng thành rồi, trong số những người cùng trang lứa, ngươi là người thông minh nhất, ta từng dạy ngươi, giao tiếp với Nhân tộc, không chỉ nhìn ngoài bề mặt, chủng tộc Nhân tộc này rất kỳ quái, bọn họ có mục đích gì vẫn luôn không nói rõ ràng ra ngoài, mà là thích vòng vo… Thường xuyên một câu nói nhìn có vẻ bình thường, nhưng trong đó rất có khả năng ẩn giấu tâm tư kinh người, vì thế, ngươi đọc lại phong thư này lần nữa xem."

Trưởng lão ý tứ sâu xa nói, Ngao Đỉnh là Long tộc trẻ tuổi mà ông ta rất coi trọng. Ông ta hi vọng Ngao Đỉnh có nhanh chóng trưởng thành, nếu như phát triển thuận lợi, thậm chí hắn ta có thể sẽ trở thành Long Vương. Bây giờ Đông Hải Long tộc, vẫn là tình huống chưa có Long Vương.

"Vòng vo…"

Ngao Đỉnh nghe xong, cẩn thận đọc kỹ lại phong thư này, sau đó nhất thời sắc mặt trở nên nghiêm túc. Góc độ nhìn sự việc, quyết định phán đoán cuối cùng.

Nếu như ngay từ ban đầu, đã nhận định người nào đó vó vấn đề, vậy thì bất luận người đó làm cái gì, cho dù chỉ là một câu nói "xin chào" rất bình thường cũng có thể giải ra được hàm ý không mấy tốt đẹp.

Vì thế, trong tình huống tư tưởng bảo thủ, Ngao Đỉnh rất nhanh đã giống với Tiên Môn, suy nghĩ bị lệch.

"Đây là đang uy hiếp đối với Long tộc ta!"

Hắn ta hít một hơi thật sâu.

“Đúng thế, chính là uy hiếp, vương triều Đại Chu đã thu phục Yêu tộc, bây giờ truyền tin cho Long tộc chúng ta, đây là có ý gì? Đây là giết gà dọa rồng!”

Trưởng lão nín thở ngưng thần, ông ta ngửi thấy hương vị của âm mưu.

“Đây là Nhân tộc đang thăm dò, bọn họ muốn Long tộc chúng ta cũng quy thuận bọn họ, vì thế mới đưa đến phong thư này.”

Long tộc thiếu niên ở bên cạnh đúng là nghe đến ngốc rồi.

Lợi hại như thế sao?

Từ rất ý tứ đơn giản trên mặt chữ, vậy mà có thể giải ra được nhiều thông như thế. Như vậy, Long tộc sẽ nguy hiểm rồi?

Đến Yêu tộc cũng bị thu phục, Long tộc có thể làm thế nào? Có thể đối kháng với vương triều Đại Chu sao? Vẫn còn có rất nhiều Long tộc ôm suy nghĩ như thế.

Bọn họ đứng ở bên cạnh nghe ba người nói chuyện, nhất thời giống như cái nồi phát nổ.

“Cái gì, Yêu tộc đã quy thuận Nhân tộc rồi? Bây giờ Nhân tộc bắt đầu uy hiếp chúng ta!”

“Nhân tộc đúng là quá độc ác, bây giờ chúng ta còn chưa đi ra khỏi tổ Vạn Long, đã nhằm vào chúng ta rồi.”

“Đây chính là Nhân tộc sao? Quả nhiên tâm tư thâm sâu!”

“Ta không muốn rời khỏi tổ Vạn Long, thế giới bên ngoài quá hiểm ác, ta vẫn là ở trong đây đi.”

Một loại cảm xúc hoảng sợ, lập tức tràn ngập toàn bộ Long tộc. Hoảng loạn sẽ lây truyền.

Rất nhanh, trong toàn bộ Long tộc, đã tràn ngập cảm xúc bất an. Nhìn thấy cảnh tượng này.

Sắc mặt Ngao Đỉnh rất khó coi.

Bàn tay to của trưởng lão vỗ vỗ vai hắn ta, nói.

“Ngươi nhìn cảnh tượng này, có suy nghĩ như thế nào?”

Ngao Đỉnh lắc đầu nói.

“Chỉ là cảm thấy bi ai, vì sao Long tộc lại đến bước đường này rồi?”

Hắn ta nhớ lại Long tộc không lâu trước đây.

Tự tin. Thậm chí là tự phụ.

Mỗi một con rồng đều rất có dã tâm, có người nói muốn ra ngoài chiếm một hòn đảo lớn, độc bá một phương, có người nói muốn hóa thành hình người, du lịch thiên hạ, càng nhiều hơn đó là muốn giết vào Cửu Châu, chiếm hết linh sơn đại xuyên.

Chương 981: Đại đội muốn chết của Long tộc 3

Long tộc lúc đó, bất luận già trẻ, đều lộ ra một cỗ cuồng ngạo. Long tộc trải qua nhiều năm tu dưỡng như thế, đã đạt đến đỉnh cao. Bây giờ là lúc bọn họ thể hiện tham vọng của mình.

Bọn họ rất có tự tin, bọn họ không sợ điều gì.

Lúc đó, Ngao Đỉnh thân là một con rồng thông minh, có chút bất an. Bởi vì bành trướng sẽ chết người.

Cảm xúc quá tự phụ, rất có khả năng sẽ khiến cho Long tộc vấp ngã, thậm chí hắn ta còn dự liệu được cảnh tượng không lâu sau, Long tộc ở thế giới bên ngoài sẽ đụng phải tường, bị thương, thậm chí sẽ chết.

Nhưng mà so sánh với hiện tại, Long tộc lúc đó có sức sống như thế nào. Rồi lại nhìn Long tộc hiện tại.

Mỗi Long tộc đều giống như chim sự cành cong.

Bởi vì sau khi Nam Cung Lương Nhân chém giết, bọn họ đã sợ rồi, đã sinh ra tâm lý sợ hãi.

Vì thế, khi nghe đến Yêu tộc đã quy thuận, Nhân tộc nhằm vào Long tộc, người nào người đó bắt đầu hoảng sợ hoang mang. Từ trên người bọn họ, đã hoàn toàn không nhìn thấy được sự cuồng ngạo lúc trước nữa.

“Ta không hiểu, vì sao từ tự phụ cao cao tại thượng, trong chớp mắt đã biến thành tự ti thấp hèn đến tận trong cát bụi, vì

sao Long tộc có thể yếu ớt như thế?”

Ngao Đỉnh lẩm bẩm nói.

“Bởi vì tộc ta đã hòa bình quá lâu, thậm chí móng vuốt đã có rỉ sét, chưa trải qua rèn luyện, nên không thể coi là thành tài.”

Trưởng lão lên tiếng nói.

Đương nhiên Nam Cung Lương Nhân đáng sợ.

Nhưng nhớ lại tình hình ngày đó, thật ra cũng thật sự không hoàn toàn là kết quả bị nghiên ép. Mới bắt đầu, Long tộc xông lên, vô cùng tự tin.

Sau khi Nam Cung Lương Nhân cầm đao chém xuống, dứt khoát nhanh gọn giết chết. Long tộc hoang mang rồi.

Tiếp đó Nam Cung Lương Nhân một đường đồ sát, càng là khiến cho loại cảm xúc hoang mang này lây lan.

Vì thế, thật ra phần lớn Long tộc căn bản chưa tham chiến, chỉ là bị dọa, tự mình tạo ra ám ảnh cho mình, trở nên rụt rè sợ hãi.

Vì thế thay vì nói Long tộc thua Nam Cung Lương Nhân, còn không bằng nói là thua bản thân. Không trải qua mưa gió làm có thể thấy được cầu vồng?

Loại đạo lý này, trời sinh đã tồn tại trong tự nhiên.

Cho dù sư tử, hổ, cũng phải bắt đầu từ khi còn nhỏ học tập kỹ năng, sau khi trưởng thành mới chính thức thường xuyên săn bắt, đợi đến khi hoàn toàn quen thuộc,mới rời khỏi cha mẹ.

“Vậy thì nên làm như thế nào đây?”

Ngao Đỉnh hỏi.

“Bây giờ chính là một cơ hội.”

Cuối cùng trưởng lão vỗ vỗ vai hắn ta, ông ta đi lên phía trước, gầm lên giận dữ.

“Yên lặng hết cho bản Long!”

Trong toàn bộ tổ Vạn Long, đều vang lên tiếng gầm của ông ta. Tất cả Long tộc đều nhìn đến.

Trưởng lão đen mặt, tức giận mắng bọn họ.

“Chỉ là một bức thư, đã dọa các ngươi biến thành thế này, các ngươi còn là Long tộc sao?”

“Cái gọi là Long tộc, cao cao tại thượng, vô cùng tôn quý, các ngươi ngoài bề mặt là rồng, nhưng bây giờ các ngươi lại là bộ dạng hèn nhát này!”

“Các ngươi cứ tiếp tục như thế, các ngươi sẽ trở thành phế vật, các ngươi có biết không?”

Thanh âm của ông ta giống như sấm rền, vang vọng hết lần này đến lần khác. Có không ít Long tộc cúi đầu xuống.

Bọn họ cảm thấy xấu hổ.

Nhưng phần lớn Long tộc là hoang mang.

“Nhưng chúng ta có thể làm cái gì chứ?”

Trưởng lão tức giận mắng bọn họ, hận rèn sắt không thành thép nói.

“Làm cái gì? Ngươi hỏi ta làm cái gì? Người khác đã uy hiếp lên đầu ngươi rồi, vậy mà ngươi còn hỏi ta làm cái gì? Ngoại trừ đánh với bọn họ một trận, còn có lựa chọn thứ hai sao?”

Khai chiến?

Long tộc đồng loạt ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin được.

Nghĩ đến khai chiến, dường như mũi của bọn họ lại ngửi thấy mùi máu của đồng tộc. Từng người đều trở nên do dự.

“Trưởng lão, người nhìn bọn họ, đều đã không còn cốt khí nữa.”

Ngao Đỉnh nhìn cảnh tượng này, vô cùng thất vọng.

“Không, bọn họ không phải là không còn cốt khí, chỉ là bọn họ cần được đánh thức.”

Trưởng lão nhàn nhạt nói.

“Bọn họ chưa từng trải qua mưa gió, về mặt tâm lý vô cùng yếu ớt, sau khi trả qua thăng trầm, xuất hiện loại tình huống này cũng không bất ngờ, muốn hồi phục bình thường, cũng rất đơn giản, chỉ cần một trận thắng lợi, một trận thắng lợi sảng khoái tràn ngập niềm vui, thậm chí quả thắng lợi cũng không

cần quá phong phú, chỉ cần có thể khiến cho mỗi một người bọn họ đều thưởng thức được tư vị của thắng lợi, để cho bọn họ biết, Long tộc vẫn là chủng tộc nằm bên trên tất cả chủng tộc khác, bọn họ tự nhiên sẽ hồi phục lại trạng thái bình thường!"

Đây chính là phương thức duy nhất để giải quyết vấn đề. Một trận đại chiến, là được.

Long tộc không hề yếu, bọn họ rất có năng lực, chỉ cần có thể thể hiện ra năng lực của bản thân, là đủ rồi. Vì thế trưởng lão nhìn về phía mọi người nói.

"Chúng ta là Long tộc, Nhân tộc đã cảnh cáo đến chỗ chúng ta rồi, chúng ta làm sao có thể nhẫn nhịn? Bắt đầu từ lúc nào, Nhân tộc thấp hèn nhỏ bé, lại có thể uy hiếp đến tộc ta? Yêu tộc có thể đầu hàng, bản thân bọn họ cũng rất bi tiện, chúng ta vào thời kỳ thượng cổ, chưa từng coi trọng yêu tộc, bây giờ bọn họ quy hàng vừa đúng lúc, chúng ta nhân cơ hội này, danh chính ngôn thuận tách khỏi Yêu tộc là được!"

Chương 982: Người quen trên biển 1

"Dùng phương thức của chúng ta, đánh một trận với Nhân tộc!"

"Để cho bọn họ biết một chuyện, Long tộc không dễ chọc, sau này đừng đến chọc chúng ta!"

Lời nói này, tuy đơn giản, nhưng mà ý nghĩa bao hàm trong đó, lại thành công khích lệ không ít Long tộc. Lập tức, có Long tộc hưởng ứng. Nhưng cũng có Long tộc đứng ngồi không yên.

"Nhưng mà, vạn nhất gặp phải cấm kỵ kia thì làm sao?"

Nhắc đến "cấm kỵ" Long tộc khó khăn lắm mới khơi dậy được nhiệt tình, trong chớp mắt đã có dấu hiệu bị dập tắt.

"Đồ ngốc, cấm kỵ đó làm sao có thể không ngừng xuất hiện? Ngươi thật sự cho rằng sự tồn tại giống như hắn ta, ở Nhân tộc chỗ nào cũng có sao? Nhân vật như thế, vẫn luôn đều là sự tồn tại đỉnh cao, toàn thế giới, sợ rằng cũng chưa vượt qua năm ngón tay."

Trưởng lão tức giận nói.

Đang bình thường, nhắc cấm kỵ cái gì.

“Nhưng vạn nhất hắn ta là người Đại Chu thì sao?”

Một Long tộc hỏi.

“Làm sao có thể trùng hợp như thế? Hơn nữa người như vậy, không thể nào cúi đầu với người khác, Đại Chu này chẳng qua chỉ là vương triều thế tục, lẽ nào Long tộc chúng ta còn không chọc được sao?”

Ngoài bề mặt trưởng lão kiên quyết, những trong lòng cũng có chút trống rỗng, ông ta sợ vạn nhất thật sự trùng hợp như thế, vì vậy lại bổ sung thêm một câu, nói.

“Hơn nữa, chúng ta cũng không cần làm quá đáng, chỉ là ra tay cảnh cáo Nhân tộc, để cho bọn họ biết tộc ta không dễ chọc là được rồi, tộc ta nhất định sẽ không xâm lược bản thổ Cửu Châu, như thế, cũng tuyệt đối sẽ không chọc giận nhân vật cấm kỵ đó!”

Nghe thấy trưởng lão nói sẽ không gặp phải nhân vật cấm kỵ.

Nhất thời Long tộc trở nên sống động hơn. Trong chớp mắt đám đông phấn khích, tinh thần chiến đấu dâng cao.

Thấy vậy, khóe miệng trưởng lão giật giật.

Đám hỗn trướng này, đúng là có chút mất thể diện.

Có điều những chi tiết này cũng không cần quá quan tâm. Chỉ cần Long tộc có thể lần nữa lấy lại được tinh thần chiến đấu.

“Xuất phát!”

Trưởng lão gầm lên một tiếng, hóa thành hình rồng, dẫn đầu xông ra khỏi tổ Vạn Long. Đằng sau ông ta, một đoàn Long tộc dày đặc lao ra ngoài.

Giống như tiếng hổ gầm, tất cả các con thú đều kinh hãi.

Càng hống hồ là Chân Long?

Chân Long xuất thế, động tĩnh rất lớn.

Cái gọi là mây theo rồng, gió theo hổ, chỉ thấy một con Chân Long màu vàng dẫn đầu tổ Vạn Long bay ra ngoài, sau đó trực tiếp xông vào Đông Hải, làm dậy sóng nước.

Giữa những làn sóng ầm ầm này, từng con Chân Long xông ra ngoài.

Rồng vốn dĩ giỏi nước, sóng biển có giày vò như thế nào, cũng không làm tổn thương được bọn họ, ngược lại khiến cho bọ họ như cá gặp nước. Bọn họ thân ở trong tổ Vạn Long, đối với thế giới bên ngoài không hề biết gì, đây là lần đầu tiên bọn họ ra ngoài.

Sau đó say mê thế giới bên ngoài không thể cưỡng lại được.

Không nói đến cái khác, biển cả vô cùng vô tận này, khiến cho bọn họ rơi vào trong cảm xúc điên cuồng vui mừng.

Không biết có bao nhiêu Long tộc lần lượt mạnh mẽ lao xuống biển, vô số sinh vật ở trong biển, lập tức cảm nhận được uy long mạnh mẽ ập đến, điều này đối với bọn chúng mà nói, đúng thật là giống như thiên uy, căn bản không thể nào đối kháng được.

Bản năng của sinh vật, khiến cho bọn chúng chạy tán loạn khắp nơi. Nhưng làm sao tránh khỏi được sự chú ý của Long tộc?

Không chạy còn tốt, vừa chạy ngược lại khiến cho Long tộc trở nên hưng phấn. Ào ào ào!

Long tộc giơ móng vuốt lên, khống chế nước biển, lập tức cuốn lấy một đàn lớn sinh vật biển, sau đó mở lớn miệng, không hề do dự nuốt chúng vào. Không thể nói là ngon.

Nhưng mà loại cảm giác tươi mới này, lập tức chôn sâu vào trong dã tính tận xương cốt, khiến cho thiên tính của bọn họ được giải phóng từng bước từng bước một.

Trong chớp mắt, Long tộc vô cùng hưng phấn.

Giống như là quần ma loạn vũ vậy.

Cả vùng biển này, đều có thể nói là sóng gió không ngừng, vô số sinh vật biển gặp nạn, đặc biệt là những hải yêu có chút thành tựu, càng là gần như không còn con nào sống, trực tiếp bị đám gia hỏa tham làm này nuốt chửng.

Vốn dĩ Long tộc cũng không đến mức không có tiền đồ như thế, nhưng nghĩ đến bọn họ đều kìm nén đến điên rồi, tuy là Long tộc, nhưng lại giống như người ở dưới nông thôn lần đầu

tiên đến thành phố, nhìn cái gì cũng mới mẻ, hưng phấn cũng là có thể hiểu được.

Trưởng lão đợi thời gian khoảng một nén hương, lên tiếng nói.

“Đủ rồi, đến lúc bình tĩnh lại, đừng quên chúng ta còn phải làm chuyện lớn!”

Tiếng nói vừa dứt, Long tộc trong biển xông ra ngoài, nhìn có vẻ có chút lưu luyễn không nỡ.

Nhưng tinh khí thần của tất cả bọn họ đều đã hoàn toàn khác.

Lúc trước tuy cũng sát khí đằng đằng, nhưng càng guống như là nhất thời nóng đầu, thuộc loại nhiệt huyết bị trưởng lão kích phát.

Nhưng bây giờ lại hoàn toàn khác, thế giới bên ngoài phồn hoa, mang đến cho bọn họ sức tác động mạnh mẽ, rất thích hợp cho bọn họ sinh sống ở Đông Hải, sau một hồi quấy phá, càng là giải phóng thiên tính của bọn họ.

Chương 983: Người quen trên biển 2

Một khi thiên tính này được giải phóng, lập tức lá gan cũng lớn hơn.

Bọn họ ý thức được, so với những sinh vật ở trong biển kia, gần như Long tộc có thể có sức mạnh thống trị tất cả. Có lẽ đúng như những gì trưởng lão nói, nhân vật đáng sợ giống như "cấm kỵ" kia, nhất định sẽ không có rất nhiều.

Ít nhất bọn họ ở xung quanh khu vực Đông Hải nhanh chóng lượn vòng một hồi, cũng không phát hiện nhân vật nào khiến cho bọn họ khiếp sợ. Lúc trước, Long tộc chỉ là vận khí không tốt mà thôi.

Có trời mới biết bởi vì cái gì mà bị sát tinh kia nhắm đến.

Nhưng thứ như vận khí, sẽ không vĩnh viễn đều tệ như vậy. Trong trời đất này không có ai sẽ vẫn luôn không may mắn.

Tai nạn bất ngờ, không thể nào ngăn cản được Long tộc.

Nhìn thấy các Long tộc phấn chấn, trưởng lão âm thầm gật đầu. Ông ta rất hài lòng.

Sở dĩ ông ta để mặc Long tộc làm càn giày vò ở Đông Hải như thế, chính là vì để có loại hiệu quả này.

"Xuất phát!"

Vuốt rồng của ông ta vung lên, dẫn theo các Long tộc hùng hùng hổ hổ giết về phía bờ biển. Vùng biển Đông Hải, từ xưa đến nay, đều rất thịnh vượng.

Bất luận là mậu dịch qua lại giữa các nước trên mặt biển, hay là vô số cá đánh bắt được ở trong đại dương, đều là sự tài phú hấp dẫn ánh mắt của người khác. Thương nhân các nơi trên cả nước, thậm chí là thương nhân nước ngoài, đều tập trung ở nơi này.

Người tập trung càng nhiều, sẽ khiến cho đất tề có nhiều cảng biển, ngành chế tạo thuyền cũng đặc biệt phát triển, các loại thuế có thể thu được, cũng vô cùng khả quan, đất Tề đã từng là một trong những nơi giàu có nhất thiên hạ.

Nhưng đó là thời kỳ đỉnh cao của Đại Chu trước đó.

Sau này đất đai chia cắt, đất Tề biến thành nước Tề, Điền thị nắm quyền, đất Tề dần dần trở nên hoang phế. Rất nhiều hải cảng đã từng náo nhiệt, đều trở nên lạnh lẽo vắng vẻ.

Sau khi đất Tề quay trở lại Đại Chu, tân chính lập tức bao trùm đất Tề. Tân chính cũng có một đặc điểm, đó chính là sẽ không máy móc sách vở, mà điều chỉnh phù hợp với điều kiện của từng địa phương.

Trên bờ biển đất Tề, đất nông nghiệp ít hơn, ngược lại nghề đánh cá và thương nghiệp có thổ nhưỡng phát triển rất tốt, vì thế đương nhiên sẽ phát triển mạnh mẽ theo phương hướng này.

Đến tận bây giờ, tuy thời gian không tính là rất lâu, nhưng mà dưới sự cùng cố gắng của quan lại các ấp cùng với bách tính, nơi này đã có dấu hiệu khởi sắc.

Đặc biệt là cảng Bạch Vân.

Cảng Bạch Vân, lưng dựa vào phủ Vân Đằng, đó là một hải cảng số một hiện nay ở đất Tề. Mỗi ngày người lao động ở hải càng, có không dưới ba trăm người.

Còn về phần thương nhân lớn nhỏ, ngư dân,… cũng là không đếm hết được. Giống như thường lệ, hôm nay cảng Bạch Vân, cũng chật kín người. Đây là bởi vì sắp có ba con thuyền lớn sắp ra biển.

Ba con thuyền lớn này, không phải thuyền bình thường, mà là thuyền đi biển. Ba con thuyền đi biển này lần lượt tên là "Quân Tử", "Giám Chính" cùng với "Tân Chính".

Chỉ cần không phải là người đầu óc chậm chạp, nghe tên của ba con thuyền này, đều sẽ lập tức liên tưởng đến Diệp Ninh. Trên thực tế, ba con thuyền này đúng là có liên quan đến Diệp Ninh.

Loại quan hệ này, tuyệt đối không phải là quan địa phương nịnh nọt, mà là cục vận chuyển địa phương cho rằng đây là cái tên đẹp nhất. Nguyên nhân rất đơn giản, sở dĩ ba con thuyền này có thể được chế tạo ra, không thể thiếu công lao của Diệp Ninh. Đầu tiên, từ khi còn ở Tính Châu, Diệp Ninh đã mạnh mẽ nâng cao địa vị của công tượng.

Nghiêm khắc chấm dứt tư tưởng vặn vẹo "mọi thứ đều là hạ phẩm chỉ có đọc sách là cao".

Sau đó, Diệp Ninh cổ vũ công tượng phát sinh sáng tạo, phàm là người có thể sáng tạo ra thứ có lợi ích cho dân chúng và xã tắc, đều sẽ có trọng thưởng. Thậm chí sẽ còn được ban cho quan chức.

Hiện nay, đại Chu có hàng trăm công tượng sư cấp một. Đãi ngộ bổng lộc của mỗi người, tương đương với Đại Học Sĩ.

Sở dĩ bọn họ có thể có được loại địa vị này, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì bọn họ phần lượt phát minh ra máy móc tiên tiến. Ví dụ như guồng nước, khung cửi,…

Vĩnh viễn đừng bao giờ coi thường nhân dân lao động.

Chỉ cần bọn họ không cần lo lắng về cơm ăn áo mặc, sau đó có đủ lợi ích, sức mạnh mà bọn họ có thể bộc phát ra, tuyệt đối vượt sức tưởng tượng.

Điểm này, lịch sử đã sớm đưa ra đáp án.

Nhưng Diệp Ninh cũng không để cho họ sáng tạo tùy tiện. Khi còn ở Tính Châu, hắn đã chỉ điểm rất nhiều cho các công tượng. Thay vì nói chỉ điểm, còn không bằng nói là chuyển tải.

Dù sao những phát minh hiếm lạ cổ quái mà hắn nói, đều là những thứ mà kiếp trước bản thân hắn biết, có thứ hắn biết không ít, có cái chỉ là học nửa vời, có cái thậm chí mới chỉ là nghe tên.

Chương 984: Người quen trên biển 3

Nhưng không sao.

Từ trước đến nay Diệp Ninh đều là chỉ quản việc giết không quản việc chôn, dù sao lấy hết những thứ ở trong đầu ra nói cho mọi người, có thành công hay không, tùy tiện để cho các công tượng nghiên cứu là được.

Thứ hắn lấy ra rất nhiều, các ngành nghề đều có, đương nhiên cũng bao gồm thuyền đi biển tiên tiến.

Chỉ có điều phương diện này Diệp Ninh hiểu biết không nhiều, thứ hắn nhắc đến, mới chỉ là khái niệm. Nhưng không sao cả,

dưới sự nỗ lực của một nhóm thợ đóng thuyền bậc thầy, cuối cùng, đã nghiên cứu ra thuyền đi biển mới nhất. Cái khác không nói, chỉ kích thước thôi, đã đủ kinh người rồi.

“Quân Tử” và “Giám Chính” dài hàng trăm trượng, sắc bén nghiêm nghị, nhìn có vẻ giống như hai con quái vật.

Mà “Giám Chính” cao đến ngàn trượng, là chiến hạm, đúng thật là khổng lồ to lớn, tất cả mọi người nhìn thấy, đều giống như nhìn thấy một ngọn núi. Trong lòng sinh ra cảm giác áp bức mạnh mẽ.

“Ba chiếc hải thuyền này, trực tiếp loại bỏ tất cả tàu thuyền trong quá khứ, nếu như trên biển các nước có hải chiến, sẽ không có ai là đối thủ của Đại Chu!”

“Trời ủng hộ Đại Chu ta, ba con thuyền này, đúng thật là kỳ tích!”

“Nên cảm ơn Diệp Thánh, nếu như không phải ngài ấy cung cấp ý tưởng sáng tạo, làm sao có thể có sự xuất hiện của ba con thuyền này? Tên của ba con thuyền này được đặt rất hay, người đời nhất định phải nhớ rõ, đây là công lao của Diệp Thánh!”

“Rất đáng tiếc, Diệp Ninh bận rộn nhiều việc, không có thời gian đến quan sát đại thuyền hạ thủy.”

“Nghe nói Thái Thủ đại nhân truyền tin cho Diệp Thánh, có đến hay không, phải xem tâm tư của Diệp Thánh rồi.”

Trong hải cảng, hạng người nào cũng có, đương nhiên cũng không thiếu người sáng suốt.

Rất nhiều người rơm rớm nước mắt, thân là người lớn lên ở bờ biển, bọn họ so với bất kỳ ai khác đều hiểu rõ tính quan trọng của ba con thuyền này. Đây chính là kết tinh văn minh của con người.

Nghe nói, ba con thuyền này, tốc độ kinh người, so với tàu thuyền bình thường đúng là gấp trăm lần, bởi vì quy mô lớn, trên thuyền còn có thể đóng quân, còn có thể lắp hỏa pháo.

Nói đến hỏa pháo, đây cũng là một trong những phát minh chủ yếu của Diệp Thánh, có trời mới biết trong đầu hắn nghĩ như

thế nào, thế mà lại có thể dùng một đống nguyên liệu nhìn có vẻ không bắt mắt, chế tạo ra hỏa pháp có uy lực cực lớn.

Đây hoàn toàn là bước nhảy vọt về công nghệ.

Nhưng trên thực tế, bọn họ là đã đánh giá cao Diệp Ninh.

Công lao của Diệp Ninh nhiều nhất chỉ chiếm ba phần, vẫn là kết quả của các công tượng.

Sự tiến bộ của công nghiệp, khá tốn thời gian, điều này không phải bởi vì năng lực lý giải năng lực học tập không đủ, mà là nếu như nền tảng công nghiệp không đủ tốt, vậy thì tất cả đều là nói suông.

Nhưng khi Đại Nho dùng văn đảm chiếu vào công tượng, không ngừng cung cấp linh cảm và tư duy cho bọn họ, tất cả đều hiện ra dường như rất hợp lý, Võ giả phụ trách chế tạo, loại việc này đối với bọn họ mà nói không mệt chút nào, còn về phần nguyên liệu, có thứ thế giới này có, có thứ không có, nhưng không sao, có thể tìm được đồ thay thế, thậm chí so với những nguyên liệu mà Diệp Ninh nói còn tốt hơn.

Cửu Châu đất đai rộng lớn, cái gì cũng không thiếu.

Sau này rất nhiều người tu hành gia nhập vào triều đình, cũng gia nhập vào trong đội ngũ này, vì thế rất nhiều công xưởng thải ra khói đen, cũng xuất hiện ở đất Tề.

Chính là ở trong những công xưởng đó, sản xuất ra sắt và đạn pháo.

Những thứ này, theo cái nhìn của Diệp Ninh, không tính là gì cả, uy lực của đạn pháo, đối với người tu hành mạnh mẽ mà nói, căn bản không đáng nhắc đến, nhưng đây là ngọn lửa của nền văn minh.

Diệp Ninh cảm thấy, tuy thế giới này chủ lưu vẫn là tu hành, nhưng không sao cả, nhiều thêm một khía cạnh công nghệ, cũng không có hại gì. Bây giờ chưa có thành tựu, không đại biểu tương lai cũng không có thành tựu.

Dù sao cứ vứt ở đó, để cho lão bách tính nghiên cứu thôi. Tương lai có thể phát triển thành như thế nào, Diệp Ninh cũng không biết.

Đối với giai đoạn này mà nói, thành quả của những ngành công nghiệp này, tuy không đối phó được với tu sĩ và yêu thú mạnh mẽ, nhưng đối phó với những người tương đối yếu một chút, vẫn là rất có hi vọng.

Điều này ít nhất khiến cho người phàm nhiều thêm một chút năng lực bảo vệ bản thân, dù sao cũng không có hại gì.

Nếu như đã nghiên cứu ra rồi, vậy thì đương nhiên phải dùng, trên ba chiếc thuyền lớn này, mỗi cái đều có hàng ngàn khẩu pháo. Nhìn thấy đám đông tràn đầy phấn khích.

Nghe nói một lát nữa sau khi thuyền lời rời khỏi hải cảng, sẽ bắn thử một chút. Nhiều người như thế đứng đợi ở đây, chính là muốn nhìn thấy cảnh tượng này. Cảnh tượng lớn bọn họ đã nhìn thấy rất nhiều.

Nhưng mà loại cảnh tượng do người phàm chế tạo ra này, vẫn là lần đầu tiên thấy, đây là chuyện có ý nghĩa lịch sử.

Chương 985: Người quen trên biển 4

"Ra biển!"

Lại qua nửa canh giờ nữa, tất cả đã được chuẩn bị xong, dưới một giọng nói uy nghiêm vang lên. Ba con thuyền lớn phát ra tiếng kêu u u, ầm ầm xông ra biển.

Nhìn có vẻ, giống như là ba con quái thú, chậm rãi đi về phía trước.

Thuyền lớn rẽ sóng, biển lớn giống như đất bằng. Nhìn thấy cảnh tượng này, nhất thời đám người lập tức reo hò. Ba chiếc thuyền thành phẩm bắt đầu cuộc hành trình, đi hướng ra biển lớn.

Trên "Tân Chính", có một nam tử, tay cầm kiếm sắc bén, người mặc áo giáp, đứng ở phía trước mạn tàu.

"Công gia, tất cả bình thường!"

Có thủy thủ hưng phấn đi dến, trong mắt tràn ngập ý cười.

"Nói với các ngươi bao nhiêu lần rồi, khi ở trong quân, chỉ có thể gọi là Tướng Quân, còn dám gọi là Công gia nữa, đứng tránh bản tướng không khách khí với ngươi!"

Người nói, tuy trẻ tuổi, nhưng mà lại rất uy nghiêm. Thần sắc thủy thủ nghiêm túc, vội vàng nói.

“Tuân mệnh, tướng quân!”

Tướng quân trẻ tuổi gật đầu, ánh mắt nhìn về phía biển lớn lấp lánh ánh sáng, trong đôi mắt tràn ngập khát khao.

“Thật sự không ngờ được, biển lớn vẫn luôn sóng gió hiểm ác, lại có một ngày, cũng có thể bị người phàm chinh phục.”

Tuy nói, bây giờ ba con thuyền này, còn xa mới đến bước chinh phục được biển lớn.

Dù sao biển của thế giới này, nhất định sẽ nguy hiểm hơn. Nhưng điều này ít nhất cũng là một phương hướng thành công, không phải sao?

Chỉ cần vẫn luôn tiếp tục như thế, không ngừng cải tiến tàu thuyền, rồi sẽ có một ngày, biển lớn cũng có thể bị người phàm giẫm xuống dưới chân. Biển lớn sao trời, sẽ không chỉ còn là nơi mà người tu hành mới có thể đặt chân đến!

Nghĩ đến đây, hắn lộ ra thần sắc kích động.

“Diệp đại nhân, thật sự không ngờ được, vậy mà ngươi sẽ sáng tạo ra một kỳ tích!”

Diệp Ninh sáng tạo ra quá nhiều kỳ tích.

So sánh ra, thật ra ba chiếc hải thuyền này, căn bản không được quá nhiều người nhìn vào trong mắt.

Nhưng mà vị tướng quân trẻ tuổi này, lại vẫn luôn tham dự vào trong đó, hắn biết ba con thuyền này, cùng với đại pháo ở trên thuyền, đều chưa được coi là thành công.

Nhưng không sao cả. Phương hướng là đúng.

Chỉ cần phương hướng đúng, tất cả đều có khả năng. Hàng ngàn năm trước, ai có thể ngờ được, người phàm cũng có thể có sức mạnh như thế chứ?

Diệp Ninh không chỉ khiến cho người thiên hạ hạnh phúc, hơn nữa còn muốn khiến cho người thiên hạ có được sức mạnh thuộc về bản thân. Phần tâm tư này, cho đến thời điểm trước mắt, chỉ có bọn họ mới thể nghiệm được. Dù sao tướng quân trẻ tuổi đã thể nghiệm được rồi.

Ngay từ lúc bắt đầu, hắn đã cảm thấy Diệp Ninh nhất định có thâm ý. Sự phát triển của chuyện này, khiến cho hắn cảm thấy quả nhiên như thế.

Vì sao hắn tự tin như vậy? Bởi vì hắn biết Diệp Ninh.

Nếu như Diệp Ninh ở đây, nhất định có thể vừa nhìn đã nhận ra, hắn chính là con trai độc chất của Khai Quốc Công, tiểu Công gia Mộc Quan Anh!

Sau khi Khai Quốc Công chết, hắn đã đi tòng quân, muốn hồi phục lại vinh quang của tổ tiên.

Sau luân chuyển mấy lần cuối cùng được phân đến đất Tề. Làm tướng quân ở đây.

Nghĩ đến con đường mấy năm nay bản thân đi, Mộc Quan Anh có chút xấu hổ.

Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên đồng tử của hắn co rút lại, bất ngờ nhìn thấy trnee bầu trời phía trước, có mấy điểm đen cực lớn.

"Đó là cái gì?"

Mộc Quan Anh đã sớm không phải là thiếu niên trong quá khứ còn mấy phần khí tức non nớt nữa.

Cuộc sống tòng quân mấy năm, mấy lần điều động, cùng với việc chém giết ở biên cảnh tuy không được tính là lớn, nhưng mà tuyệt đối được coi là thảm liệt, đều khiến cho hắn ta nhanh chóng trưởng thành.

Quân đội là nơi rèn luyện con người nhất.

Bây giờ, trên mặt hắn ta tràn ngập sương gió, chòm râu cứng như thép, tuy tuổi còn trẻ, nhưng mà khí chất uy nghiêm trên người, lại không hề giảm đi chút nào.

Bây giờ, hắn mới có một chút dáng vẻ mà người thừa kế của Khai Quốc Công nên có. Hắn ta lấy ở trong người ra một hòn đá óng ánh.

Hòn đá óng ánh này do công tượng chế tạo ra, đặt ở trước mắt, có thể hình thành hiệu quả giống như óng nhòm. Hắn ta nhìn lên bầu trời.

Sau đó ngơ người.

Trên mặt lóe lên thần sắc không thể tin nổi.

“Làm sao có thể?”

Mộc Quan Anh dụi dụi mắt mình, không dám tin, có phải là bản thân nhìn nhầm rồi không, nhưng mà đợi khi hắn lại lần nữa nhìn đến đó, cuối cùng có được xác nhận.

Rồng! Là Chân Long!

Cái gọi là điểm đen đó, đang nhanh chóng phóng lớn, điều này đại biểu cho tốc độ xông đến của đối phương vô cùng nhanh, cách tinh thạch, thậm chí hắn có thể nhìn thấy đôi mắt giống như hổ phách của Chân Long đang lóe lên thần sắc giễu cợt.

Rõ ràng, đối phương cũng nhằm vào bọn họ.

Đây là một con bạch long, tổng thể mảnh mai, thân hình duyên dáng, trực tiếp xông về phía “Tân Chính”. Con rồng này, đó là trinh sát của Long tộc.

Chương 986: Nhân tộc cũng chỉ như thế mà thôi

Vốn dĩ dự định đi đến bên bờ thăm dò một chút, kết quả còn chưa đến bờ biển, đã nhất thấy ba con thuyền. Điều này đã khơi dậy hứng thú của nó.

Nhưng Mộc Quan Anh lại hoàn toàn không có loại do dự như nó, hắn ta mồ hôi lạnh đầm đìa, khoảnh khắc này, Mộc Quan Anh ý thức được xảy ra chuyện lớn. Long tộc, vậy mà xuất thế rồi!

Liên quan đến Long tộc, đương nhiên không có người nào không biết. Nhưng nếu như nói từng nhìn thấy, vậy thì nhất định không có người nào có thể nhìn thấy. Long tộc đã biến mất rất nhiều năm.

Người tu hành có thực lực mạnh địa vị cao, có thể sẽ biết Long tộc bị vây hãm ở tổ Vạn Long, nhưng mà người giống như Mộc Quan Anh, nhất định không thể nào biết loại bí mật này.

Hắn không biết vì sao Long tộc bất ngờ xuất hiện. Càng không biết mục đích của Long tộc là cái gì.

Nhưng hắn biết một điểm, con bạch long này đến không có ý tốt!

Điểm này từ khí thế hùng hổ xông đến "Tân Chính" của nó là đúng.

"Địch tập kích!"

Mộc Quan Anh không bởi vì đối phương là Long tộc mà sợ hãi, càng không hề loạn trận doanh, sau khi chấn động một lát, lập tức theo bản năng bắt đầu chỉnh lý lại chức trách làm quan nhân của mình.

Hắn gầm lên một tiếng, lập tức khiến cho những người ở trên thuyền đều bắt đầu hoạt động. Bang bang bang bang!

Một tấm ván được mở ra, lộ ra hỏa pháp dày đặc. Tất cả các bộ nạp đạn đã vào vị trí, lúc nào cũng có thể ra tay.

Đồng thời, cũng có người truyền tin cho "Giám Chính" và "Quân Tử" để cho hai chiếc thuyền đó phối hợp với "Tân Chính", cùng nhau đối kháng với tập kích của địch, hai con thuyền lớn nhanh chóng tiếp cận.

"Giương cờ lên, cảnh báo nó không được đến gần!"

Sau khi làm xong tất cả, Mộc Quan Anh lại lần nữa hạ lệnh. Đã sớm có người giương cao lá cờ Đại Chu.

Đương nhiên bạch long nhìn thấy hành động này.

Tuy nó có thể đoán ra được lá cờ này đại diện cho cái gì, nhưng mà nó không quan tâm.

Bây giờ, nó đang là lúc dã tính được phóng ra, nhìn thấy ba chiếc thuyền này, giống như nhìn thấy ba món đồ chơi. Thế mà người phàm lại có thể chế tạo ra một con thuyền lớn như thế?

Chỉ nhìn về mặt kích thước mà nói, ba con thuyền này đã không hề nhỏ hơn Long tộc. Nhưng người ở trên thuyền, nhìn từ góc độ của nó, thì đều là những phàm phu tục tử. Một chút tu vi Võ đạo, theo cái nhìn của nó căn bản chính là không đáng nhắc đến. Vậy thì, có gì để mà phải quan tâm chứ?

Chẳng qua chỉ là ba mòn đồ chời kích cỡ lớn mà thôi.

Dù sao lần này Long tộc đến, chính là vì để cảnh cáo Đại Chu, để cho Đại Chu biết Long tộc không dễ chọc. Vậy mà lại lấy Đại Chu để lập uy, vậy thì còn không bằng bắt đầu từ ba con thuyền này đi.

Nó duỗi móng vuốt rồng ra, cuốn lấy sóng nước cao hơn trăm mét, điên cuồng xong về phía ba con thuyền.

Ầm ầm ầm!

Sóng lớn đánh dữ dội, khiến cho ba con thuyền chao đảo không ngừng, nhưng mà lại không hề có dấu hiệu lật thuyền. Tính ổn định mạnh mẽ, chắc chắn khiến cho con thuyền chống đỡ được.

Điều này khiến cho bạch long trỗi dậy hứng thú.

Nhưng cũng khiến cho Mộc Quan Anh xác nhận một chuyện. Đó chính là con bạch long này, thật sự là kẻ địch!

Đối phương đã ra tay trước rồi, vậy thì đương nhiên Mộc Quan Anh cũng không có cái gì để lo ngại nữa.

"Nạp đạn dược, một khi đi vào tầm bắn, lập tức nổ pháo!"

Mộc Quan Anh cầm chặt trường kiếm, chỉ về phía bạch long.

Các pháo thủ đã sớm đứng vào vị trí, lúc nào cũng có thể ra tay.

Những người khác giương cung tiễn, tận mắt nhìn thấy Chân Long đến, nhưng lại không hề sợ hãi. Biểu hiện của tất của mọi người đều rất tự tin. Loại tự tin này, đến từ quốc lực mạnh mẽ, đến từ đằng sau bọn họ có chỗ dựa là Á Thánh.

Bọn họ tin tưởng một điểm, Đại Chu đã sớm không còn là Đại Chu yếu ớt dễ bắt bạt nữa, có Diệp đại nhân ở đây, cho dù là Long tộc, cũng đừng mơ ức hiếp được lên đầu Đại Chu!

Sự phản kháng của Nhân tộc ở phía dưới, đương nhiên cũng rơi vào trong mắt bạch long, nhưng trong mắt nó lại lóe lên thần sắc khinh thường.

"Một đám sâu kiến, cũng muốn đối kháng với bản long sao?"

Nó cảm thấy rất nực cười.

Một đám phàm phu tục tử, lấy dũng khí ở đâu ra? Vậy mà còn ý đồ phản kháng lại Chân Long.

Nó điên cuồng lao xuống, giương móng vuốt sắc bén của mình ra, dường như muốn tực tiếp xé nát Tân Chính thành từng mảnh.

“Bắn pháo!!!”

Mộc Quan Anh gầm lên.

Trong khoảnh khắc tiếng nói vừa dứt, các pháo thủ đã được huấn luyện thuần thục đồng loạt nổ pháo.

Vốn dĩ đã điều chỉnh rất lâu, bây giờ động thủ, gần như tỉ lệ chính xác đạt đến hơn chín phần. Đạn pháo dày đặc gào thét bay ra, tất cả đều đập vào bạch long.

Sắc mặt bạch long hơi thay đổi, những pháp đạn này đơn độc mà nói, không thể nào có chút uy hiếp gì với nó, nhưng mà số lượng nhiều như thế, điều này khiến cho nó cảm thấy có một chút nguy hiểm.

Chương 987: Nhân tộc cũng chỉ như thế mà thôi 2

Nó muốn tránh né, nhưng mà đã muộn rồi.

Tự đại đã khiến cho không thể đưa ra phản ứng trong thời gian ngắn.

Bùm bùm bùm!!!

Pháo đạn đập vào trên người hắn, bốc lên khói lửa dày đặc, nếu chỉ riêng vụ nổ mà nói, căn bản không thể nào làm rách vảy rồng của nó, nhưng khổ nỗi số lượng quá nhiều, đặc biệt là ở trong tình trạng hai con thuyền lớn khác cũng lần lượt nổ pháo, khiến cho một phần vảy rồng, xuất hiện vết nứt nhỏ.

Những vết nứt này, thật ra không thể coi là thương hại lớn bao nhiêu, chỉ là miễn cưỡng phá phòng ngự một chút mà thôi.

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là hàng vạn quả đạn pháo đồng thời đập vào trên người nó, sinh ra sức tấn công

mạnh mẽ. Sức tấn công này, khiến cho nó trực tiếp bị bay ra ngoài.

Giống như một ngọn núi vậy, trực tiếp rơi xuống biển.

“Tiếp tục bắn pháo vào khu vực biển nó rơi xuống!”

Mộc Quan Anh không hề có kinh nghiệm đối địch với Long tộc, cũng không biết tình huống bây giờ của bạch long như thế nào.

Nhưng hắn biết đạo lý đánh mạnh chó rơi xuống nước, vì thế đã hạ lệnh, tiếp tục bắn pháo, không thể để cho bạch long có một chút khả năng lật bàn nào. Tiếng pháo nổ ầm ầm.

Quả nhiên bạch long không có vấn đề gì lớn, nó giống như phát điên muốn xông lên, nhưng lại bị hỏa pháo bức lui. Nó cảm thấy vô cùng nhục nhã, phàm phu tục tử nho nhỏ, vậy mà có thể bắn hạ nó.

Cho dù là không bị thương cái gì, nhưng điều này đã đủ khiến cho nó mất hết thể diện. Chuyện này truyền ra ngoài, không phải là xấu hổ hay sao?

Gần như trong chớp mắt, nó đã hận thấu tận xương đối với những Nhân tộc này.

Nhưng đúng vào lúc này, đại quân của Long tộc lần lượt đến nơi.

“Tình huống gì vậy?”

Ngao Đỉnh nhìn thấy cảnh tượng này, con ngươi bất ngờ co rút.

“Vì sao lại có nhiều Long tộc như thế?”

Mộc Quan Anh thấy thế, càng là một cỗ hàn ý ớn lạnh chạy từ bàn chân lên tận đầu. Tiêu rồi!

Một suy nghĩ không hề do dự xông lên trong đầu.

Chỉ một con bạch long, đã khó mà đối kháng, bây giờ toàn bộ Long tộc đều đến. Điều này đối với bọn họ mà nói, đúng thật là thảm hạo hủy diệt!

Vào khoảnh khắc này, Mộc Quan Anh đã hoàn toàn không ôm hy vọng sống sót nữa. Không có người nào có thể truy giét

nhiều Long tộc như thế mà sống quay về! Cả người hắn ớn lạnh, trong đầu xuất hiện một suy nghĩ.

“Sắp xảy ra chuyện lớn rồi, Long tộc bất ngờ xuất thế, nhìn tư thế này, lẽ nào là muốn khai chiến với Đại Chu sao?”

Hắn so với bất kỳ người nào đều rõ ràng hơn, quân đội đóng ở đất Tề không nhiều, đặc biệt là bên phía cảng Bạch Vân, tính hết tất cả cũng chỉ có quân đội mấy ngàn người để duy trì trật tự.

“Phế vật!”

Trưởng lão tức giận hừ một tiếng.

Ông ta chỉ liếc nhìn, đại khái đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Tuy ông ta cũng cảm thấy Nhân tộc nắm giữ những sức mạnh này, khiến cho ông ta có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là có chút kinh ngạc mà thôi. Vậy mà lại bị một đám phàm phu tục tử bức cho nhếch nhác như thế, con bạch long này quay trở về trong tộc, nhất định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Có điều đó đều là những chuyện phía sau.

Trước mắt, trò vui này cũng đến lúc kết thúc rồi.

Trưởng lão há miệng phun ra, một đạo chùm sáng mày lam gầm thét lao ra. Trực tiếp chém về phía Tân Chính.

Vô số thủy quân rơi xuống nước.

Long tộc khác cũng lần lượt ra tay, ba chiếc hải thuyền, thật sự giống như ba món đồ chơi lớn, chỉ trong chớp mắt, đã bị tháo rời thành rất nhiều mảnh trôi nổi trên biển.

Ba con thuyền này, chỉ là bước đầu tiên trong lịch sử chế tạo thuyến của Đại Chu mà thôi, tuy có trang bị vũ khí xuyên thời đại, nhưng kẻ địch tưởng tượng cũng chỉ là yêu thú bình thường, hải quái và nhiều thứ khác, đối kháng với Long tộc, đó hoàn toàn là người già ăn thạch tím, tìm chết!

“Giết hết bọn chúng!”

Có Long tộc hung ác nói.

Vào thời khắc này, cuối cùng hắn ta cũng tin lời trưởng lão nói.

Sự tồn tại cấm kỵ giống như Nam Cung Lương Nhân, quả nhiên là số ít, người ở thế giới bên ngoài, đều giống như sâu kiến ở bên dưới kia, đây mới là thế giới chân thực.

Nhìn những Nhân tộc này đi. Nhỏ bé như thế nào.

Lao nhanh mạnh mẽ ở trong biển, túm lấy tấm gỗ ở trước mặt, khó khăn bơi lên. Đúng thật là một đám người đáng thương.

Nhìn bọn họ, nhất thời cảm giác hơn người của Long tộc đồng loạt xuất hiện.

"Ngu ngốc!"

Trưởng lão tức giận mắng một tiếng, nói.

"Lần này đến đánh Nhân tộc, cảnh cáo Nhân tộc, mà không phải là thật sự tử chiến với Đại Chu, tiêu hủy ba món đồ chơi này, cũng không chết được bao nhiêu người, không cần phải đuổi tận giết tuyệt."

Đứng ở góc độ lý tính để nhìn, logic của trưởng lão có chút vấn đề.

Ngươi đã tiêu hủy ba con thuyền của Đại Chu rồi, sau đó lại làm chết không ít người. Kết quả còn nói chỉ là mỉa mai và cảnh cáo?

Chương 988: Nhân tộc cũng chỉ như thế mà thôi 3

Nhưng trong tư duy của Long tộc, đây thật sự chỉ là cảnh cáo một chút mà thôi. Bọn họ hoàn toàn không cảm thấy bản thân làm chuyện gì quá đáng.

Chẳng qua chỉ là phá ba con thuyền, giết vạn người mà thôi, rất quá đáng sao?

Chuyện này đặt ở thời kỳ thượng cổ, căn bản chỉ là chuyện nhỏ đến nhắc cũng lười nhắc đến. Ai mà không biết Nhân tộc giỏi nhất là sinh sản, mười mấy năm nhân khẩu có thể tăng gấp mấy lần.

Một chút người này chết tính là cái gì?

Vì thế sau khi tàn phá một hồi, Long tộc rời đi. Trên mặt biển, dày đặc toàn là người.

Bọn họ trôi nổi trên bè làm bằng tấm gỗ, vớt những chiến sĩ bị thương lên.

Vẫn còn rất nhiều người còn đang ngâm mình trong nước, tùy tiện túm lấy thứ gì đó, miễn cưỡng trôi dạt về phía bờ.

“Tướng quân, ngài không sao chứ?”

Mấy phó tướng kéo Mộc Quan Anh từ trong nước lên.

Thực lực của Mộc Quan Anh không tầm thường, hơn nữa cũng giỏi bơi, không bị thương, nhưng mà sắc mặt rất khó coi. Sau khi lên ván gỗ, hắn lập tức cởi bỏ áo giáp, nằm thành chữ đại lớn, mệt mỏi thờ hồng hộc. Các Phó tướng nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, trong lòng cũng rất bi ai.

Bọn họ có thể cam nhận được sự đau khổ của Mộc Quan Anh.

Có thể làm chủ tướng, dẫn ba con thuyền tân tiến nhất hạ thủy, đây tuyệt đối là vinh quang. Nên là một chuyện lớn được ghi vào sử sách.

Kết quả lại biến thành thế này.

Ngày hạ thủy, ba con thuyền do vô số thợ tay nghề khéo léo thông minh chế tạo thuyền chiến, cứ như thế trở thành lịch sử. Tuy nói chuyện này không trách Mộc Quan Anh.

Dù sao gặp phải nhiều Long tộc như thế, đổi thành ai cũng là loại kết quả này.

Nhưng mà, dù sao bọn họ cũng là đương sự, loại cảm giác thất vọng và nhục nhã đó vẫn xuất hiện, khiến cho da mặt bọn họ đỏ bừng. Điều này sẽ trở thành điểm đen cả đời này của bọn họ.

“Tướng quân, cũng còn may, Long tộc không đuổi tận giết tuyệt, phần lớn các tướng sĩ đều vẫn còn sống.”

Phó tướng cũng chỉ có thể an ủi như thế.

“Ta thì thà rằng những súc sinh đó chém giết khắp nơi!”

Mộc Quan Anh đau khổ nói.

Nếu như chết rồi, vậy thì hắn không có cảm giác nhục nhã này nữa.

Đối với người một lòng muốn lấy lại vinh quang của gia tộc như hắn mà nói, sống mới là đau khổ lớn nhất. Lời này của hắn, khiến cho các phó tướng rơi vào trong trầm mặc.

Thấy thế, ngược lại Mộc Quan Anh bình tĩnh hơn.

Hắn biết, bản thân đã không còn là thiếu niên được chiều hư ngày trước, loại chuyện oán trời trách đất này, trong thời gian ngắn thì không sao, nếu như thời gian quá lâu, đây là không có trách nhiệm với bản thân, không có trách nhiệm với tướng sĩ.

Là tướng quân, hắn nhất định phải đưa ra quyết sách thích hợp nhất.

Về trách nhiệm ba con thuyền bị phá hủy, đợi sau khi lên bờ, đương nhiên sẽ có cấp trên tính toán với hắn.

“Truyền lệnh xuống dưới, đưa hết tất cả những huynh đệ còn sống lên, lên bờ trước rồi nói sau.”

Mộc Quan Anh nói.

May mắn là, bọn họ ra ngoài biển không xa, với trình độ thực lực của bọn họ, rất nhanh có thể lên đến trên bờ. Sau khi Mộc Quan Anh và những người khác cố gắng lên bờ, Long tộc đã đến cảng Bạch Vân.

Trên cảng Bạch Vân, lúc này cũng rơi vào trong hoảng loạn.

Bởi vì bọn họ đứng từ xa đã nhìn thấy cảnh tượng ba con thuyền bị Long tộc phá hủy. Long tộc bất ngờ xuất hiện. Uy lực mạnh mẽ không thể nào chống lại được.

Đã khiến cho bọn họ rơi vào trong hoảng loạn.

“Long tộc đến rồi!”

“Ác long muốn tập kích cảng Bạch Vân, nhanh, mau thông báo cho nha môn!”

“Mau chạy!”

Đám người chạy tán loạn khắp nơi, vô cùng bối rối.

Đại quân Long tộc đến hải cảng, đã nhìn thấy cảnh tượng như thế này.

“Đúng thật là một đám sâu kiến đáng thương.”

“Cái gọi là Nhân tộc, đúng thật là trò cười.”

“Ta cảm thấy kế hoạch đầu tiên của chúng ta có chút bảo thủ, nếu như Cửu Châu chỉ là loại trình độ này, ta nghĩ rằng chúng ta có thể giết vào Cửu Châu!”

Long tộc nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng bắt đầu nhanh chóng bành trướng.

Sự yếu đuối và hoảng loạn của Nhân tộc, khiến cho Long tộc đã quên đi những chuyện mình gặp phải. Hóa ra Nhân tộc, chẳng qua cũng chỉ như thế.

“Nói linh tinh, Nhân tộc không hề đơn giản, các ngươi đã quên sự tồn tại cấm kỵ kia rồi sao? Đầu tiên dựa theo kế hoạch ban đầu, cảnh cáo một chút với Đại Chu là được!”

Trưởng lão nhàn nhạt nói.

“Cảnh cáo như thế nào?”

Ngao Đỉnh hỏi.

“Hay là… phá hủy hải cảng này?”

Trường lão nhàn nhạt cười.

Tính Châu, Tấn Dương.

Diệp Ninh nhận được lời mời của Thái Hướng Cao, đang quan sát một công trình lớn. Chuẩn xác mà nói, là nghi thức tuấn công (hoàn tất xây dựng).

Công trình như thế nào, xứng đáng để cho Diệp Ninh đích thân đến xem?

Phải biết rằng, hắn là một người rất lười, nếu như là chuyện về mặt hình thức, nhất định hắn sẽ lười đi làm.

Nhưng lần này, không chỉ là hắn, hắn còn dẫn theo Diệp Huyên (cô nương câm) và Mặc Ly, tận mắt chứng kiến thời khắc mang tính lịch sử này. Góc phía đông nam thành Tấn Dương, được bảo vệ nghiêm ngặt, từng đội ngũ lính gác đứng ngay ngắn.

Chương 989: Quốc vận bảo vệ, Cửu Châu không thể xâm phạm

Ở trung tâm vòng vây của bọn họ, là một hình vòng tròn rộng đủ chín trượng. Đây là một tòa pháp trận.

Một tòa pháp trận tiêu hao số lượng lớn nhân lực vật lực.

Có thể thấy được, người làm việc ở đây, không phải là công tượng bình thường, mà tòa bộ là người tu hành. Những người tu hành này, người mặt trường sam màu trắng, ở cổ tay áo, có một ấn ký kiếm sắc bén.

Điều này đại biểu cho thành viên của Viện giám sát.

Bây giờ Viện giám sát, đã sớm vượt qua chín ngàn năm trước, trở thành một cơ quan quyền lực bao trùm khắp Cửu Châu, hơn nữa cao thủ như mây, người tu hành trong thiên hạ, có thể nói là đều muốn chen chúc đầu nhập vào Viện giám sát, đặc biệt là sau khi Diệp Ninh trở thành Á Thánh, càng là trở nên bùng nổ.

Đạo lý dưới bóng cây cổ thụ thì hưởng bóng mát, cho dù là trẻ nhỏ cũng hiểu được, ngay từ lúc Đại Chu mới trỗi dậy, người tu hành đã tấp nập không ngừng gia nhập vào Đại Chu.

Trong số đó, không thiếu đệ tử, trưởng lão, thậm chí là những người có địa vị cao của Tiên Môn.

Ví dụ như, những người tu hành làm việc ở đây, dẫn đầu có ba người, ba người này, đều là Địa Tiên. Một người trong đó, còn là xuất thân từ Tiên Môn trung đẳng, tên là "Vạn Pháp Tông".

Vạn Pháp Tông, là tông môn nổi tiếng của Tiên đạo, sở trưởng trận pháp nhất.

Tuy không so sánh được với Vũ Hóa Môn, nhưng mà cũng tuyệt đối có chỗ độc đáo của mình. Hai người còn lại, thì là tán tu đến từ hải ngoại, cũng tinh thông trận pháp.

Ba người dẫn đầu, những người ở dưới quyền nghe lệnh, cũng đều là tu sĩ thực lực cường đại.

Bọn họ hao phí mất thời gian một năm, cũng không biết sử dụng bao nhiêu thiên tài địa bảo, cuối cùng mới bố trí được tòa

trận pháp này.

“Bắt đầu đi.”

Tam vị Địa Tiên đồng thời hạ lệnh. Bọn họ đi đến trung tâm của pháp trận.

Chỉ nhìn thấy chín đạo ánh sáng, đồng thời sáng lên, chín đạo ánh sáng này, lần lượt đối ứng với chín rãnh, chính là vị trí của chín cung điện. Nhìn thấy chín đạo ánh sáng như mộng này, hô hấp của ba vị Địa Tiên bất ngờ trở nên gấp gáp, một người trong đó, lấy ra chín linh thạch, đưa tay ra ném, giống như là một loại lực hấp dẫn vậy, đầu tiên linh thạch dừng một lúc, tiếp đó rơi vào trong rãnh của chín cung.

Bùm!

Vào khoảnh khắc linh thạch đi vào rãnh, một cỗ lực hút mạnh mẽ, trong chớp mắt hấp thu toàn bộ linh khí trong linh thạch, linh thạch hóa thành bột, đồng thời toàn bộ trận pháp đều bùng lên ánh sáng chói mắt.

Diệp Ninh có thể cảm nhận được, đạo ánh sáng này có sức mạnh kỳ diệu có thể xé rách không gian.

“Thành công rồi!”

Ba vị Địa Tiên điên cuồng vui mừng.

“Cuối cùng cũng thành công rồi!”

“Có ba tòa trận truyền tống này, từ nay Cửu Châu đã hoàn toàn biến thành đồng tâm!”

“Chuyện mà người xưa không làm được, chúng ta làm được rồi!”

Ba vị Địa Tiên cùng với thuộc hạ của bọn họ, tất cả đều rất phấn chấn. Đây là kết quả nỗ lực làm việc của bọn họ.

Ánh mắt của Diệp Ninh nhìn về phía bầu trời, trận truyền tống phóng ra ánh sáng màu trắng thuần khiết, trong mây, ánh sáng giống như thế này, có mười tia sáng đại biểu cho các châu phủ Cửu Châu cùng với trận truyền tống ở kinh thành, cũng toàn bộ đã thành công.

Mười đạo ánh sáng chiếu lẫn nhau, tồn tại mối quan hệ rõ ràng.

“Diệp huynh, thành công rồi!”

Trong mắt Thái Hướng Cao lộ ra thần sắc vui mừng.

Trên thực tế, đây là một tòa pháp trận truyền tống, phương thức xây dựng, dùng cái gì, việc to việc nhỏ đều là hoàn toàn giống nhau, trận truyền tống ở Tấn Dương có thể thành công, những nơi khác ở Cửu Châu nhất định cũng thành công rồi.

Nhưng suy đoán chỉ là suy đoán, bây giờ đã thành hiện thực, đương nhiên loại cảm giác hưng phấn đó hoàn toàn khác.

“Đúng thế, thành công rồi, sau khi có trận truyền tống này, một khi toàn bộ Cửu Châu có biến động nhỏ nào đó, đều có thể nhanh chóng được giải quyết.”

Diệp Ninh cũng có chút cảm khái.

Loại thứ như trận truyền tống, tuyệt đối không hiếm.

Kiếp trước ở trong tiểu thuyết tu hành cùng với chuyện cổ thần thoại, đều thuộc loại tình tiết bình thường. Tuyệt đối không được xem như là thứ gì ly kỳ.

Nhưng khi Diệp Ninh thật sự ở trong một thế giới như thế, mới biết việc bố trí một trận truyền tống không dễ dàng. Ý nghĩa của trận truyền tống, chắc chắn rất lớn, không cần phải lắm lời giải thích.

Vào hàng vạn năm trước, Cơ Hạo Thiên đã từng muốn bố trí trận truyền tống. Nhưng mà thất bại rồi.

Hao phí một lượng lớn nhân lực vật lực, cuối cùng chẳng được cái gì.

Loại thất bại này có thể dự liệu được, bởi vì trong lịch sử từng có rất nhiều người thử, người thành công rất ít.

Rất nhiều người suy đoán, loại thứ như trận truyền tống, giống như cảnh giới tu hành vậy, do đẳng cấp của thế giới quy định. Mỗi khi truyền tống, đều phải xé rách không gian, đạt được mục đích truyền tống trong chớp mắt, điều này chắc chắn phát sinh phá hoại đối với không gian. Những thế giới bình thường, bị phá hoại nhiều như thế, sẽ có khả năng xuất hiện vấn đề.

Chương 990: Quốc vận bảo vệ, Cửu Châu không thể xâm phạm 2

Nhưng sau khi Đại Chu trở thành hoàng triều bất diệt, thế giới vẫn luôn thăng cấp, độ nồng đậm của linh khí cũng tăng lên, thiên tài địa bảo trở nên nhiều hơn, điều này nói rõ một thời đại mới đang đến gần.

Vì thế kế hoạch thiết kế trận truyền tống, lại lần nữa được đưa ra.

Dưới sự dẫn dắt của Viện giám sát, người tu hành bắt đầu bố trận trận truyền tống, hai phí một lượng lớn thiên tài địa bảo, cuối cùng hoàn thành việc bố trí. Những người có mặt ở hiện trường nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng dâng trào sóng lớn.

“Giám Chính đại nhân, nếu như trận truyền tống đã hoàn thành rồi, mời Giám Chính đại nhân đích thân thử trận!”

Ba vị Địa Tiên đi đến, cười tươi nói.

Đây chắc chắn là một loại nịnh nọt.

Người đầu tiên sử dụng trận truyền tống, là một loại vinh dự.

Tuy từ trước đến nay Diệp Ninh đều không quan tâm những thứ này, cũng rất có khả năng từ chối, nhưng bọn họ vẫn là nói, thân là thuộc hạ, lãnh đạo có làm hay không là một chuyện, ngươi nói hay không lại là một chuyện khác.

Bọn họ so với bất kỳ người nào đều hiểu rõ điểm này.

Nhưng lần này, Diệp Ninh thật sự đồng ý. Có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, là hắn khá có hứng thú đối với trận truyền tống. Thứ hai, là có một chuyện vẫn phải làm.

Vào mấy ngày trước, hắn đã nhận được tin tức từ đất Tề gửi đến, mời hắn đến bến cảng Bạch Vân của đất Tề, tham quan ba thiếc tàu chiến hạ thủy.

Đối với chuyện thuyền chiến hạ thủy, Diệp Ninh cũng có hứng thú.

Bởi vì thuyền chiến là lễ vật tặng cho người phàm, có những con thuyền tiên tiến hơn này, người phàm cũng có khả năng chinh phục biển lớn. Điều này có ý nghĩa rất lớn.

Người phải tiến bộ, không thể nào là hắn vẫn luôn tiếp tục đẩy để đi, cho bọn họ công cụ, để cho bọn họ tự nghiên cứu, đây mới là sự phát triển lành mạnh nhất của nền văn minh.

Vì thế, nếu như có thể, hắn vẫn là muốn đi xem một chút, cho những công tượng và tướng sĩ hải quan một chút khuyến khích. Ngoài ra, đúng là cũng có một chút tò mò với việc thế giới này có thể tạo thành con thuyền như thế nào.

Nhưng hắn là một người rất lười.

Ngoài trừ chuyện tìm chết ra những chuyện khác hắn lười dây dưa, tuy có chút hứng thú, nhưng một chút hứng thú này, không đủ để chống đỡ hắn đặc biệt chạy đến đất Tề.

Vừa đúng lúc, bây giờ trận truyền tống thành công rồi.

Tâm tư hắn suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy mình có thể đi một chuyến.

Đúng vào lúc hắn nghĩ đến mình sẽ đi một chuyến, đột nhiên trong lòng cảm nhận được cái gì đó. Đây chính là cái gọi là cảm ứng giữa người và trời.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía đất Tề, lông mày hơi chau lại. Hắn biết đất Tề xảy ra chuyện rồi.

Suy nghĩ của Á Thánh, một khi ý niệm đạt đến, trong lòng sẽ có cảm giác.

“Thái huynh, có muốn cùng ta đi đến đất Tề không?”

Diệp Ninh nói.

“Đương nhiên là muốn.”

Đương nhiên Thái Hướng Cao cười lớn đồng ý.

Vì thế nhóm người Diệp Ninh, giẫm lên trận truyền tống, đi cùng còn có ba vị Địa Tiên.

Ba vị Địa Tiên này, người xuất thân từ Vạn Pháp Tông tên là Phương Bất Minh, hai tán tu còn lại là huynh đệ, lần lượt tên

là Trần Đạo Bắc và Trần Đạo Nam, chỉ thấy trận truyền tống lóe lên ánh sáng, nhóm người lập tức biến mất tại chỗ.

Đối với Diệp Ninh mà nói, cũng chỉ là một chút thời gian, đợi đến khi trước mắt lại lần nữa xuất hiện ánh sáng, nhóm người đã đến đất Tề, bên ngoài trận truyền tống, có không ít người.

Khi nhìn thấy Diệp Ninh, lập tức hành lễ.

“Diệp đại nhân!”

“Bái kiến Diệp Thánh!”

“Đại Tông Sư!”

Tóm lại, xưng hô là cái gì cũng có.

Loại tình huống này Diệp Ninh đã quen rồi, hắn nhìn về phía mọi người, thấy trên mặt mọi người hiện lên thần sắc lo lắng, nên hỏi.

“Có phải là đất Tề xảy ra chuyện rồi không?”

Lập tức có người trả lời.

“Giám Chính đại nhân đúng thật là tính toán như thần, bên phía hải cảng Bạch Vân xảy ra chuyện lớn, Long tộc bất ngờ tập kích!”

Trong lòng Diệp Ninh suy nghĩ.

“Long tộc?”

Phía sau hắn, Nam Cung Lương Nhân vẫn luôn trầm mặc đứng đó hơi ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên ánh sáng quái dị. Long tộc có gan lớn như thế?

Vậy mà còn dám đến tập kích Đại Chu? Điều này so với Long tộc mà hắn ta biết, hình như không giống lắm.

“Đi, xem thử một chút.”

Diệp Ninh không hề do dự, vung tay, dẫn theo mọi người đi đến hải cảng Bạch Vân.

Đối với Long tộc, Diệp Ninh cũng có chút hứng thú, trong lòng còn có một kế hoạch, phải dùng đến Long tộc. Không ngờ được hắn chưa đi tìm bọn họ, vậy mà bọn họ đã đến tận cửa rồi.

…

Trưởng lão có suy nghĩ của riêng mình.

Chuyến hành động lần này, đối với Long tộc rất quan trọng.

Bọn họ muốn khuếch trương võ lực, xây dựng lại lòng tin, để cho người đời biết, Long tộc không dễ chọc. Ngoại trừ điều đó ra, không có tâm tư gì khác.

Trong lòng ông ta vẫn còn xem như là nhận thức rõ ràng, biết tình huống của thế giới bên ngoài phức tạo, Đại Chu cũng tuyệt đối không đơn giản giống như bề ngoài nhìn vào.

…

Chương 991: Quốc vận bảo vệ, Cửu Châu không thể xâm phạm 3

Long tộc đưa ra lần cảnh cáo này, có thể thấy tốt thì nhận, hoàn toàn không cần phải làm lớn chuyện. Đúng thế, ông ta không dự định làm lớn chuyện này.

Ở trong mắt của trưởng lão, phá hủy một hải cảng mà thôi, đây được coi là làm lớn chuyện sao? Không phải chứ?

Còn về phần lúc trước tiện tay phá hủy ba chiếc chiến chuyền, đó càng là bị ông ta vứt ra sau đầu. Dùng góc độ của ông ta để nhìn, những chuyện đó đều là chuyện nhỏ đến không thể nhỏ hơn được nữa mà thôi.

Ta chỉ cần tìm một cái cớ, sử dụng Đại Chu như hòn đá mài, để tạo dựng lòng tự tin cho Long tộc, chỉ thế mà thôi. Nhìn bến cảng ở bên dưới, trong lòng ông ta thầm hạ quyết tâm.

Chỉ cảm thấy kích thước lớn nhỏ đều rất phù hợp.

Không đi sâu vào trong nội địa, hơn nữa đất Tề cũng chẳng qua là một hải cảng, phá hủy rồi, cũng không đến mức xé rách mặt với Đại Chu. Tâm tư của trưởng lão, Ngao Đỉnh ít nhiều có thể hiểu được một chút.

Trong đôi mắt màu kim lớ lên thần sắc đã hiểu, nói.

“Ta hiểu rồi, để cho ta ra tay đi.”

Trong lòng Ngao Đỉnh có chí lớn.

Hắn ta là người ưu tú nhất trong thế hệ trẻ của Long tộc, lại là người có huyết mạch thuần khiết nhất, đó là Kim Long, còn có năm vuốt.

Loại tình huống này là có thể làm Long Vương.

Nhưng trở thành Long Vương không chỉ cần huyết mạch và thực lực, còn cần có thủ đoạn. Trưởng lão chính là muốn cố ý bồi dưỡng hắn ta.

Vào thời khắc xung phong này, đương nhiên Ngao Đỉnh phải nắm chắc, đích thân ra tay.

Hắn ta hóa thành hình rồng, bay lượn trên bầu trời, gầm lên một tiếng, chỉ nhìn thấy sóng trong biển lớn sối trào,

Giống như là sóng thần, một đạo sóng biển khổng lồ cao đến nghìn mét, bất ngờ bùng phát, xông về phía phương hướng cảng Bạch Vân.

“Long tộc muốn dùng nước nhấn chìm cảnh Bạch Vân, mau chạy!”

“Mau chạy!”

“Ta không chạy được nữa, triều đình nhất định sẽ báo thù cho ta!”

Vào thời khắc quan trọng, sự xuất hiện của chúng sinh rất thú vị, có người chạy trốn, có người giãy dụa, cũng có người từ bỏ bản thân, thậm chí có người cố gắng chống cự. Ngao Đỉnh chỉ lặng lẽ quan sát.

Thật ra nếu như người ở bên dưới bình tĩnh một chút, quan sát kỹ, sẽ phát hiện sát khí của Ngao Đỉnh không quá mạnh như thế.

Sóng biển cuồn cuộn đến, nhưng mà tốc độ lại không nhanh, nó mang đến cho người khác cảm giác, chính là sóng biển lúc nào cũng có thể đổ xuống, nhưng mà lại chậm rãi không di chuyển.

Đây là hắn ta cố ý để thời gian cho mọi người chạy trốn. Đúng như trưởng lão nói, không thể làm quá tuyệt tình.

Nếu không, rất có khả năng sẽ thật sự biến thành khai chiến.

Vì thế đợi khi mọi người đi hơn một nửa, Ngao Đỉnh mới dự định ra tay.

Trên thực tế vố dĩ hắn ta dự định nhiều người đi hơn một chút, nhưng mà hành động của con người quá chậm, khiến cho hắn ta cảm thấy có chút mất kiên nhẫn. Một đám sâu kiến mà thôi, cho các ngươi thời gian, đã là tận tình giúp đỡ rồi.

Hắn ta không dự định thăm dò, móng rồng vung lên, sóng biển bất ngờ ập xuống. Giống như trên bầu trời xé ra một lỗ hổng cực lớn, có sóng thần cuồn cuộn đổ xuống. Đây tuyệt đối là thảm họa hủy diệt.

Nhưng mà rất nhanh, nụ cười của bọn họ đã cứng đờ. Đúng vào lúc sóng biển ập xuống, giống như sắp ập vào cảnh Bạch Vân.

Từ vùng đất Cửu Châu, bất ngờ bùng lên từng đạo ánh sáng màu kim

Những ánh sáng màu kim này, không phải ai khác, chính là quốc vận Đại Chu.

Quốc vận tập trung lại, hình thành chùm sáng màu kim, tất cả nước biển, hoàn toàn bị ngăn cách ở bên ngoài. Một cỗ sức mạnh cường đại không kèm, đã dập tắt sóng gió.

Điều này khiến cho con ngươi của Ngao Đỉnh bất ngờ co rút lại.

“Làm sao có thể?”

Trong lòng hắn khó có thể tin.

“Ta đã quên mất, vùng đất Cửu Châu có quốc vận bảo vệ, tà ác khó xâm nhập!”

“Đúng thế, bây giờ Đại Chu đã là hoàng triều bất diệt, chúng ta cần gì phải sợ những con bọ dài này!”

“Nhên tộc tuyệt đối không phải là thứ Long tộc có thể nắn bóp, ở đây là nhà của chúng ta!”

Ánh sáng màu kim của quốc vận có một sức mạnh xoa dịu lòng người. Những người vốn dĩ muốn chạy trốn, bất ngờ trở nên bình tĩnh hơn, có được sự tự tin.

Bọn họ không dự định rời đi, mà là nhìn về phía Long tộc ở trên bầu trời, trong mắt lộ ra thần sắc tức giận. Chính là những con bọ dài này, vừa mới đánh chìm ba con thuyền chiến, vậy mà bây giờ còn muốn phá hủy cảng Bạch Vân.

“Đáng chết!”

Ánh mát yếu đuối, hèn mọn của Nhân tộc, khiến cho Ngao Đỉnh cảm thấy bị sỉ nhục.

Lần này, hắn ta lần nữa cuộn lên con sóng dài hàng vạn mét, đích thân khống chế nước biển, tấn công về phía cảng Bạch Vân. Nhưng ánh sáng màu kim của quốc vận lại xuất hiện.

Một con Kim Long bất ngờ xuất hiện, đây là quốc vận Kim Long hóa thân thành, nhìn có vẻ hư ảo, nhưng mà lại vô cùng mạnh mẽ, một tiếng gầm của nó, phản phệ đến từ quốc vận bất ngờ bùng nổ.

Chương 992: Phong hầu phi ngã ý, đãn nguyện hải ba bình

Bùm!

Trong sóng biển giống như được nhét vào triệu tấn thuốc nổ vậy, bất ngờ bùng nổ, mà Ngao Đỉnh, càng là trực tiếp bị đánh bay ra ngoài. Chỉ nhìn thấy máu tươi đầm đìa, trên người tràn ngập vết thương.

“Cái gì!?”

Thấy thế, tất cả Long tộc đều chấn kinh.

Cảnh tượng này, rõ ràng có chút vượt ra ngoài tưởng tượng của Long tộc.

Ngao Đỉnh nặng nề rơi vào trong nước, thiếu chút nữa nhuộm đỏ một vùng biển, hắn ta há miệng, máu tươi phun ra ngoài.

“Là ai đang ra tay!”

“Hạng người vô sỉ, đánh lén trong bóng tối!”

“Ra đây!”

Mấy Long tộc rơi xuống nước, đầu tiên đi kiểm tra tình hình của Ngao Đỉnh.

Còn có một đám có quan hệ thân thiết với hắn ta, càng là vô cùng tức giận, cảnh giác nhìn bốn phía, lớn tiếng hét lên. Bọn họ ngoài bề mặt thể hiện tức giận, nhưng trong lòng vô cùng căng thẳng.

Vừa rồi cỗ sức mạnh thiếu chút nữa trực tiếp giết chết Ngao Đỉnh, thật sự vô cùng chấn động, khiến cho bọn họ đều kinh hãi. Vừa rồi ra tay, ngoài bề mặt nhìn thì có vẻ là Kim Long.

Nhưng bọn họ hoàn toàn không có khái niệm gì đối với quốc vận Kim Long, thời kỳ thượng cổ, không có thứ này.

Bọn họ có thể cảm nhận được rõ ràng, quốc vận Kim Long chỉ là vật thể vô hình, là một loại sức mạnh nào đó ngưng tụ thành, mà không phải là sinh linh sống.

“Không có người nào đánh lén.”

Đột nhiên con người của trưởng lão co rút lại, ông ta hóa thành hình người, đi về phía trước mấy bước, dường như muốn nghiệm chứng suy đoán của mình.

Đúng vào lúc bước chân của ông ta sắp đến khu vực đất liền, một đạo bình chướng màu kim, bất ngờ xuất hiện trước mặt ông ta. Mà Kim Long vừa rồi mới đánh bại Ngao Đỉnh, cũng xuất hiện thần sắc cảnh giác.

Thấy thế, trưởng lão lui về phía sau một bước, ông ta có được đáp án.

“Đây là khí vận!”

Long tộc sững ra, bọn họ mơ hồ nhớ đến một vài thứ, đây là kiến thức được ghi chép trong huyết mạch truyền thừa của bọn họ. Thời kỳ thượng cổ, tuy không có quốc vận Kim Long.

Nhưng mà lại có khí vận.

Đối với khí vận, Long tộc biết.

Cái gọi là thời cơ đến đất trời cùng sức mạnh, vận chuyển vạn vật không tự do.

Người có khí vận, một thế lực có khí vận, một giáo phái, cũng có khí vận.

Vậy thì một quốc gia, thật ra cũng là một loại thế lực nào đó tạo thành, đương nhiên cũng có khí vận. Điều này không khó hiểu.

“Như thế, cỗ sức mạnh vừa rồi, chính là khí vận của Đại Chu xuất hiện, nhưng vì sao, lại quỷ dị như thế, không chỉ ngăn cản được chúng ta đi vào Cửu Châu, hơn nữa còn có thể hiện hóa ra hình thức, trực tiếp giao chiến với chúng ta!”

Long tộc trẻ tuổi mơ to mắt.

Thế giới bên ngoài đã phức tạp như thế này rồi sao?

Đến ký ức truyền thừa của bọn họ không có ghi chép gì về phương diện này, điều này nói rõ thời kỳ thượng cổ căn bản không có chuyện này.

“Vốn dĩ khí vận đã thần kỳ, khi khí vận nồng đậm đến mức độ nhất định, sẽ có công dụng vô hạn, có thể khiến cho biến xui xẻo thành may mắn, còn có thể biến con người trở thành con của thiên mệnh, nhưng khí vận nồng đậm đến mức độ này, đúng thật là hiếm thấy… Thậm chí có thể nói, từ xưa đến nay chưa từng có.”

Thần sắc của trưởng lão vô cùng nghiêm trọng.

Trong lòng ông ta lờ mờ có một dự cảm không tốt.

Nếu như khí vận Đại Chu đã mạnh mẽ như thế, điều này so với ông ta tưởng tượng đã hoàn toàn khác.

Phải biết rằng thứ như khí vận, không phải có thể tùy tiện tăng thêm, hưng suy của một thế lực, nhìn khí vận là có thể biết. Khí vận của Đại Chu mạnh mẽ như thế, mạnh mẽ đến mức độ quỷ dị, vậy thì Đại Chu nhất định không yếu được.

Đây nhất định là quốc gia lài người có thế lực mạnh mẽ!

Đột nhiên trưởng lão có một loại cảm giác đá phải tấm sắt.

“Lẽ nào, lần này chúng ta chìm đối tượng để lập uy sai rồi!”

Có không ít Long tộc đều đang lẩm bẩm.

Thật ra bọn họ không có ý đồ xấu gì cả, chỉ là muốn thể hiện một chút cho Đại Chu thấy võ lực của mình, cảnh cáo một chút, thuận tiện xây dựng lòng tự tin cho Long tộc mà thôi.

Điều này rất bình thường.

Lúc đến đã nghĩ xong rồi, ví dụ như Đại Chu rất yếu, không bằng Long tộc, vậy thì có thể giễu võ dương oai một phen.

Nếu như Đại Chu có thực lực tương đương với Long tộc, vậy thì khi cọ sát trong thời gian ngắn, có thể đình chiến, ước định sẽ không xâm phạm, hai bên còn có thể có chút qua loại.

Nếu như Đại Chu mạnh hơn Long tộc, vậy thì càng đơn giản hơn, trực tiếp cầu hòa là được.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bọn họ một đường đến đây, đều không dám giết người linh tinh và phá hoại Đại Chu. Trong lòng giữ lại một giới hạn, chính là lo lắng xảy ra tình huống bất ngờ.

Chỉ có điều, một đường đi này, sự kiêng dè trong lòng bọn họ càng ngày càng ít, chỉ cảm thấy Nhân tộc yếu đuối như vậy, hoàn toàn là được đánh giá quá cao rồi.

.

Chương 993: Phong hầu phi ngã ý, đãn nguyện hải ba bình 2

Nhưng không ngờ được, bây giờ còn chưa gặp được cường giả Nhân tộc, đã bị quốc vận của Đại Chu cho một đòn không nhẹ. Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của những Long tộc khác.

Trưởng lão cắn răng, dự định cứng rắn đến cùng.

“Quả nhiên Đại Chu không đơn giản, lúc này không thể dừng tay, một khi dừng tay, tất cả những nỗ lực lúc trước đều uổng phí, hơn nữa từ nay về sau, hậu bối của tộc ta sẽ thật sự không có tự tin đối mặt với Nhân tộc nữa, hậu quả này ta không thể nào chấp nhận… Vì thế nhất định phải làm cái gì đó, nhất định phải để cho người đời biết, Long tộc vẫn mạnh mẽ như ngày nào!”

Trưởng lão dần dần kiên định suy nghĩ của mình.

Sở dĩ ông ta cảm giác được Đại Chu mạnh mẽ vượt qua sức tưởng tượng của mình còn dám cứng rắn đến cùng, nguyên nhân cơ bản, chính là cảm thấy thật ra Long tộc cũng không là

cái gì, trái phải chẳng qua là một hải cảng mà thôi, phá hủy cũng không được xem như tổn thất bao nhiêu.

Hơn nữa, trong lòng trưởng lão có chút ôm tâm lý may mắn, có lẽ sự mạnh mẽ của khí vận, chỉ là bởi vì Đại Chu có chỗ nào đó đặc thù, thực lực chân chính của bọn họ, chưa chắc đã mạnh như vậy.

Bởi vì Long tộc là thật sự không yếu.

Vào thời kỳ thượng cổ, Long tộc tuyệt đối được xem là một chủng tộc hùng mạnh.

Bây giờ, Long tộc đã hồi phục lại trình độ đỉnh cao, cho dù không nghiền ép được Đại Chu, cũng không đến mức không có một chút sức lực đánh trả nào đúng không?

Vì thế trưởng lão chỉ vào bến cảng, nói.

"Hôm nay phá hủy bến cảnh này, báo thù cho Ngao Đỉnh!"

Lời nói của trưởng lão không thể nói là nghiêm khắc.

Nhưng khi cẩn thận nghe, lại không khó để nhe ra mấy phần chột dạ.

Ngao Đỉnh đã trở thành như thế rồi, nhìn có vẻ còn là bị trọng thương, chỉ phá hủy một bến cảnh thì có thể bào thù sao? Nhưng trưởng lão đã không dám nghĩ nhiều hơn nữa.

"Không sai, cùng nhau ra tay!"

"Không phá nơi này, tuyệt đối không quay về!"

"Giết!"

Trong trận doanh của Long tộc, nhất thời có hơn trăm lão long đi ra.

Một trăm con rồng này, là cường giả ở trong Long tộc, bình thường đều ở trong trạn thái ngủ say, nhưng lúc này lại không thể không ra tay.

Long tộc phát động một lượng lớn người đến biên cảnh Đại Chu, chỉ vì để xóa bỏ một bến cảng nhỏ bé không đáng nhắc đến mà thôi, nếu như đến chuyện này cũng không làm được, vậy thì đúng thật có thể nói là không có thể diện nào để gặp

người khác, bắt đầu từ đó về sau, đừng nghĩ đến việc ngẩng đầu lên nữa.

Chuyện này liên quan đến tôn nghiêm. Vì thế các lão long đích thân ra tay.

Lần này bọn họ ra tay, thật ra không thể nói là không thắng.

Toàn bộ biển lớn gần như đều sôi sục, hơn trăm con Chân Long bay lượn trên bầu trời, mây đen bao phủ, sấm sét lóe lên, từng đạo khí tức lạnh lẽo bao trùm toàn bộ cảng Bạch Vân.

Những hạt mưa to bằng hạt đậu rơi xuống, rất nhanh đã hình thành dòng nước chảy trên mặt đất.

Tuy dọc theo bờ biển, đất Tề cũng chưa từng trải qua mưa gió to lớn như thế.

Nhân tộc vẫn còn mắc kẹt ở nơi này phát hiện một chuyện, bản thân vừa rồi không chịu đi, bây giờ muốn đi, cũng không đi được. Cơn mưa lớn vượt ngoài sức tưởng tượng của bọn họ, chặn hết tất cả các con đường, bọn họ chỉ có thể bị buộc phải ở lại nơi này.

Long tộc, vốn dĩ đã có thể hô mưa gọi gió, Chân Long tức giận, trời đất biến sắc.

“Ta đoán các đại nhân, có lẽ sắp nhận được tin tức rồi.”

“Rất nhanh sẽ có người đến đối phó với những Long tộc này!”

“Đừng hoảng loạn, có quốc vận bảo vệ, bọn chúng không đánh vào đây được!”

Tuy Nhân tộc sợ hãi, nhưng mà không hề sụp đổ, ngược lại có một loại sức mạnh vô hình đang chống đỡ bọn họ. Loại sức mạnh này, gọi là tin tưởng.

Bởi vì liên quan đến tân chính, bây giờ là thời đại lòng dân đoàn kết nhất, các bách tính tin, bọn họ tuyệt đố sẽ không bị vứt bỏ. Triều đình, Viện giám sát, nhất định đã biết được chuyên xảy ra ở đây.

Hơn nữa, quốc vận của Đại Chu vẫn còn ở đây, bọn họ sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng. Quả nhiên, quốc vận Kim Long cảm nhận được uy hiếp mạnh mẽ hơn.

Quốc vận của toàn bộ Cửu Châu đang ngưng tụ, một ý thức mạnh mẽ, đang thức tỉnh. Ý thức này, đương nhiên thuộc về quốc vận Kim Long chân chính.

Sau khi trở thành hoàng triều bất diệt, quốc vận Kim Long dần dần không còn là một biểu tượng đơn thuần nữa, mà nó đã có linh tính nhất định của mình. Rất nhiều lúc, nó sẽ không hiện hóa ở thế gian, mà là ngủ say trong mỗi tấc đất của Cửu Châu.

Nhưng tuy nó ngủ say, khi Cửu Châu bị uy hiếp, nó vẫn như trước có thể đưa ra phản ứng trong tiềm thức. Ví dụ như Kim Long nhỏ vừa mới được hình thành, chính là hiện thân của sức mạnh ngưng tụ của nó.

Mà bây giờ, quốc vận Kim Long chân chính, hình như đang tỉnh lại.

Khoảnh khắc này, cường giả ở trong Cửu Châu, rõ ràng đều cảm giác được điều gì đó.

“Quốc vận chấn động, đất Tề xảy ra chuyện!”

Chương 994: Phong hầu phi ngã ý, đãn nguyện hải ba bình 3

Trong triều đình, sắc mặt của Cơ Minh Nguyệt hơi thay đổi, ánh mắt nhìn về phía Đông Hải xa xôi. Ngọc tỷ truyền quốc ở trên bàn của nàng, đang phát ra ánh sáng màu kim.

“Ừm? Khí vận Đại Chu đang chấn động, xảy ra chuyện gì rồi?”

Phật Môn, Thánh Viện, Ma Tông cũng cùng lúc có phản ứng, lập tức phái người đi điều tra.

“Cơn chấn động này đến từ khu vực Đông Hải! Lẽ nào có thế lực nào đó tấn công Đại Chu? Đông Hải có thế lực gì? Tán tu hải ngoại? Không thể nào, tuy thực lực của bọn họ không yếu, nhưng không phải một thể, không hình thành được quy mô, vậy thì là ai? Lẽ nào là… Long tộc Đông Hải?”

Trong Tiên Môn, rất nhanh đã có được đáp án.

Sau khi kinh ngạc, bọn họ lập tức phái người đi điều tra.

Điều này đối với Tiên Môn mà nói là một cơ hội.

Một cơ hội để điều tra hư thực của Đại Chu.

Sau khi Đại Chu biến hóa thành hoàng triều bất diệt, tiến hóa của quốc vận Kim Long, mang đến cho bọn họ uy hiếp cực lớn.

Nhưng sức mạnh của quốc vận chưa từng thật sự được thể hiện, tuy kiêng dè, lại không biết rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Đương nhiên, Tiên Môn không dám tự mình đi thăm dò, bây giờ quốc vận Kim Long đã trở thành hòn đá tảng, vậy thì đương nhiên phải tham gia náo nhiệt. Trong chớp mắt, bên phía Đông Hải, đã thu hút sự chú ý của cường giả toàn thiên hạ.

Cũng không biết có bao nhiêu người tu hành mạnh mẽ, một bước vượt qua không gian, đang nhanh chóng đi đến. Mà người gần nhất, đương nhiên là Diệp Ninh đã đất đất Tề.

Hắn đã đến nơi rồi.

Cảng Bạch Vân ở ngay trước mắt.

Dưới chân, tích tục một lượng lớn nước, đã trở thành con sông nhỏ, đang chảy xuôi, cũng không biết đã nhấn chìm vao nhiêu hoa màu… Trên đỉnh đầu, là mây đen dày đặc, sấm chớp kinh người, mang đến cho người ta sức uy hiếp cực lớn.

Từ đó có thể hấy được, Long tộc rất tàn nhẫn.

“Hay cho Long tộc.”

Diệp Ninh chau mày lại, đã có chút tức giận. Thật ra hắn rất ít khi tức giận.

Bởi vì bình thường ác ý nhằm vào hắn, hắn đều tình nguyện giơ hai tay chấp nhận.

Đối với hắn mà nói người khác muốn hại hắn không phải là tội lỗi, muốn cứu hắn mới là chuyện đau đầu.

Vì thế cho đến bây giờ, hắn đều chưa từng hận Tiên Môn, chỉ là cảm thấy Tiên Môn không biết cố gắng, chỉ một chút năng lực đó, không giết chết được hắn. Nhưng hắn cũng có giới hạn của bản thân.

Cũng có thể hiểu là giới hạn cuối cùng.

Đó chính là có chuyện gì, nhằm vào hắn, đừng nhằm vào người khác. Đặc biệt là bách tính vô tội tay không tấc sắt.

Sinh ra trong thế đạo như thế, phần lớn những điều kỳ diệu của thế giới này đều không thuộc về bọn họ, bọn họ không thể nào bay lên trời, cũng không thể nào dương danh lập vạn, cũng không thể nào trường sinh không chết, chỉ là bình an bình đạm sống cuộc đời ngắn ngủi của mình mà thôi, yêu cầu này tuyệt đối không được tính là quá đáng.

Sự tức giận của Long tộc, nếu như đã hình thành sức phá hoại mạnh mẽ như thế, sống có thể nhịn nhưng điều này không thể nhịn! Nếu như lúc này người có thể cảm nhận được rõ nhất sự tức giận của Diệp Ninh, vậy thì nhất định là An Nhiên.

Nàng ta nằm ở trong lòng của Diệp Ninh, đầu nhìn lên bầu trời, trong mắt lóe lên vẻ bất lực.

“Long tộc, các ngươi thật sư hồ đồ, thời đại này, chuyện đầu tiên sau khi xuất quan, vậy mà lại là ra tay với Đại Chu, bản Hoàng bội phục!”

Cho dù lúc này Long tộc đánh đến mười ba tông Tiên Môn, An Nhiên cũng sẽ không cảm thấy vấn đề quá lớn. Nhưng vậy mà bọn họ lại lựa chọn coi Đại Chu thành hòn đá thử.

Vậy thì không thể không nói bọn họ rất dũng cảm.

Thân là Yêu Hoàng, đương nhiên nàng ta không muốn nhìn thấy Long tộc bị xui xẻo.

Nhưng nàng ta cũng không thể không thừa nhận, đó chính là Long tộc thật sự không được người khác yêu thích, các vị Yêu Vương ở mười vạn ngọn núi, nếu như biết Long tộc gặp xui xẻo, tuyệt đối sẽ cười trên nỗi đau của người khác.

Nàng ta được các Yêu Vương dạy dỗ, loại tư tưởng này, đương nhiên nàng ta cũng có một chút ảnh hưởng. Nhưng nguyên nhân lớn nhất, thật ra vẫn là Long tộc chọc ai không được, cứ nhất định đi chọc Diệp Ninh.

Vậy thì ta thật sự không giúp được các ngươi cái gì.

An Nhiên chỉ có thể nằm ở trong lòng Diệp Ninh, dùng một tư thế thoải mái hơn.

“Có điều vẫn may, Diệp Ninh là một quân tử chân chính, cũng không đến mức đuổi tận giết tuyệt, nhưng lần này hắn là thật sự tức giận, các ngươi không bị lột một lớp da, thì đừng muốn rời đi,:

Đúng vào lúc An Nhiên đang lẩm bẩm, Long tộc đã bắt đầu ra tay.

Hơn một trăm lão lòng tấn công không hề nương tay, đánh cho ánh sáng của quốc vận Đại Chu không ngừng lóe lên. Nhìn có vẻ, khiến cho người khác rất lo lắng.

Có không ít người đều đang lo lắng, có khi nào màn sáng sẽ bị Long tộc phá vỡ hay không? Nhưng lúc này Long tộc so với bọn họ càng khó chịu hơn.

Chương 995: Phong hầu phi ngã ý, đãn nguyện hải ba bình 4

“Đáng chết, lớp bảo vệ mà khí vận này hình thành, vậy mà lại mạnh như thế!”

Các lão long có thể nói là nghiến răng nghiến lợi, bọn họ đã không nương tay, vậy mà còn không thể phá vỡ được màn sáng. Điều này khiến cho bọn họ không xuống được đài.

“Cùng nhau ra tay!”

Trưởng lão hạ lệnh. Tất cả Long tộc đều hành động.

Toàn bộ khu vực Đông Hải biển gầm gió thét, nhìn có vẻ giống như là nước biển Đông Hải đang cuộn lại, xông về phía cảng Bạch Vân.

Từ đó có thể thấy, lúc này Long tộc đã choáng lên tận đầu rồi.

Bây giờ bọn họ đã không quan tâm được cái gì khác, chuyện này liên quan đến tôn nghiêm.

Ầm ầm ầm!

Giống như là muốn trời đất sụp đổ vậy.

Đông Hải đang gầm thét, khiến cho mặt đất rung chuyển. Quốc vận Kim Long thật sự sắp thức tỉnh.

Nó phát ra tiếng gầm thét, đang từ từ hình thành một hình rồng.

Nhưng đúng vào lúc này, một bàn tay màu trắng, đặt lên đầu quốc vận Kim Long vừa mới hình thành, nói.

“Tiếp tục ngủ đi, ở đây có ta.”

Quốc vận Kim Long cảm nhận được khí tức của đối phương, lấy lòng cọ cọ một chút, sau đó tan biến mà không để do dự. Giống như, chỉ cần có người này ở đây, sẽ không có cái gì để lo lắng vậy.

Đúng vào lúc Long tộc đã hoàn toàn choáng lên đầu, không màng tất cả mọi giá.

Từng chữ viết, phát ra ánh sáng rực rỡ, bất ngờ xé rách mây đen ở trên bầu trời, sau đó trực tiếp xông về phía Đông Hải. Trong đất trời, dường như có một giọng nói đang đọc những chữ này.

“Tiểu trúc tạm cao chẩm, ưu thời cựu hữu minh.”

“Hô tôn lai ấp khách, huy chủ tọa đàm binh.”

“Vân hộ nha kiêm mãn, tinh hàm bảo kiếm hoành.”

“Phong hầu phi ngã ý, đãn nguyện hải ba bình.”

Vào khoảnh khắc chữ cuối cùng được đọc ra.

Một sức mạnh màu trắng khiến cho cảm xúc của mọi người không kìm được trở nên bình tĩnh, bất ngờ xuất hiện giống như là một bàn tay rộng lớn ôn hòa, đang nhẹ nhàng an ủi cảm xúc của biển lớn.

Cũng chính là thời gian để thờ.

Vừa rồi Đông Hải chấn động rung chuyển, bây giờ đã rơi vào trong trạng thái bình tĩnh trước nay chưa từng có. Mặt biển không có sóng.

Một thân ảnh ôm hồ ly, chậm rãi xuất hiện trước mặt các Long tộc.

Chữ màu kim sáng chói, phảng phất như đang những tinh linh đang suy nghĩ, cứ như thế bao trumg toàn bộ Đông Hải đang

gầm thét. Tất cả sắc mặt của Long tộc đều trở nên vô cùng khó coi.

Đồng thời trong lòng cũng sinh ra sự sợ hãi mạnh mẽ.

Bởi vì vào lúc này, thế giới quan của bọn họ lại được làm mới.

Long tộc là người chưởng quản thủy tộc, khống chế mây mưa, hô mưa gọi gió, là thiên phú từ trong xương cốt. Thủ đoạn này bất kỳ một con Chân Long này, cũng có thể dễ dàng thi triển ra.

Ví dụ như vừa rồi, Long tộc cùng choáng váng lên đầu, khiến cho Đông Hải sôi sục, toàn bộ mặt biển đều đang dâng trào. Đây là thiên phú của Long tộc.

Từ góc độ nào đó mà nói, thủ đoạn khống chế nước của thế giới này, không có ai có thể so sánh được với Long tộc.

Đặc biệt là bây giờ, biển lớn đã ầm ĩ thành như thế, muốn khiến cho nó bình tĩnh, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng bọn họ nhìn thấy cái gì?

Những chữ đang trôi nổi ở trên mặt biển kia, mang theo một cỗ khí tức khiến bọn họ không thể nào hiểu nổi, cứ như thế dễ dàng trấn áp được Đông Hải đang rung chuyển, biển lớn từ phẫn nộ đến bình tĩnh, vẫn nên có một quá trình mới đúng.

Nhưng mà vừa rồi bọn họ không nhìn thấy quá trình.

Đúng vào lúc Diệp Ninh viết ra bài thơ Định Hải này, mặt biển trở nên bình tĩnh.

Giống như, những sôi sục vừa rồi chỉ là một loại ảo ảnh, mà bây giờ mới là bộ dáng chân thực của Đông Hải.

“Đây không phải là thực lực đơn giản, mà là sức mạnh của quy tắc!”

Sắc mặt trưởng lão trở nên cứng đờ.

Ông ta không cảm thấy Long tộc của thế gian này vô địch, cái khác không nói, “cấm kỵ” mà Long tộc sợ hãi từ tận đáy lòng có sức mạnh khiến cho Long tộc phải khiếp sợ.

Long tộc làm mưa làm gió, cường giả lật tay trấn áp. Ông ta có thể hiểu được. Ông ta tin rằng trên thế giới này có người như thế…

Nhưng vấn đề là, bây giờ Diệp Ninh không hề dùng loại sức mạnh siêu phàm hơn người, hắn chỉ là viết một bài thơ, mà trong bài thơ này, lại ẩn chứa sức mạnh pháp tắc. Quy tắc, đó là sức mạnh cường đại nhất của thế gian.

Thiên đạo trong mắt của người tu hành, chính là sự thể hiện của pháp tắc.

Người có thể nắm giữ được pháp tắc, đều có thực lực không thể đo lường được. Mà bây giờ, bọn họ đang đối mặt với người như thế.

"Phong hầu phi ngã ý, đãn nguyện hải ba bình…"

Thái Hướng Cao đọc lại bài thơ mà Diệp Ninh đọc, trong mắt lóe lên thần sắc chấn động.

"Lại là một bài thơ Trấn Quốc!"

Thơ Trấn Quốc, đối với Diệp Ninh mà nói, không được tính là hiếm.

Dù sao hắn có không ít bài thơ truyền thiên hạ, danh tiếng lưu truyền thiên cổ.

Chương 996: Người xâm phạm biên cảnh ta, dù xa cũng sẽ bị trừng phạt!

Một bài thơ Trấn Quốc đối với người khác mà nói có thể khoe khoang cả đời, nhưng đối với Diệp Ninh mà nói, thật ra không được tính là cái gì. Nhưng vấn đề là, đây là đang hết sức vội vàng!

Vừa mới đến hiện trường, đã gặp phải Long tộc đang ra tay, trước sau còn chưa đến thời gian mấy giây, lên tiếng đọc ra, đã là một bài thơ Trấn Quốc. Đặc biệt là câu cuối cùng "Phong hầu phi ngã ý, đãn nguyện hải ba bình", ý nghĩa của nó cao đến mức, hoàn toàn đạt đến mức truyền thiên hạ.

Tài hoa thiên hạ, Diệp Ninh đúng thật là độc chiếm tám phần.

"Thơ Trấn Quốc! Diệp Thánh đến rồi!"

"Không ngờ được vậy mà Diệp Thánh lại đích thân đến!"

“Ha ha ha, Diệp đại nhân đích thân đến đây, những con bọ dài này sắp tiêu đời rồi!”

Tất cả các bách tính còn ở lại nơi đây, lúc này đều bắt đầu hoan hô. Trong đó có rất nhiều người hiểu biết, biết trọng lượng của bài thơ này.

Cho dù là những người văn mặc bình thường, chỉ nhìn tình huống hiện tại, một bài thơ trực tiếp khiến cho Đông Hải trở nên bình tĩnh, cũng hoàn toàn biết được ý nghĩa trong đó.

Nếu như nói quốc vận Kim Long hồi sinh khiến trong lòng bách tính có chút tự tin, vậy thì sự xuất hiện của Diệp Ninh, đã trực tiếp khiến cho cả người họ đều thả lỏng hơn.

Bọn họ không hề lo lắng cho sự an toàn của bản thân. Có Diệp đại nhân ở đây, ai cũng không động được vào bọn họ. Bọn họ so với bất kỳ người nào đều hết sức tin tưởng vào điểm này!

Diệp Ninh từng bước từng bước đi về phía trước, hắn đứng ở trong cảng Bạch Vân không có một người, ánh mắt nhìn về phía Long tộc ở trên bầu trời, trong mắt không rõ buồn hay vui, bàn tay chỉ vuốt ve con hồ ly ở trong lòng, nhưng sức lực lại tăng lên rất nhiều, từ đó có thể thấy được, trong lòng hắn có chút tức giận.

“Diệp đại nhân!”

“Chúng ta làm việc không tốt, xin Diệp đại nhân trách phạt.”

“Diệp đại nhân, xin hãy xử lý chúng ta.”

Lúc này cuối cùng các tướng sĩ thủy quân cũng lên bờ, tất cả đều đi lên, đồng loạt quỳ xuống đất. Diệp Ninh lắc đầu, nói.

“Không phải lỗi của các ngươi.”

Chỉ một câu nhẹ nhàng, nhưng lại có cỗ sức mạnh nào đó không thể cưỡng lại, tất cả mọi người đều đứng lên. Bọn họ nhìn về phía Diệp Ninh, trong đôi mắt mang theo sự áy náy rõ ràng.

Nhưng trong lòng Diệp Ninh không trách tội bọn họ, trận chiến này đúng là không phải ai cũng chống lại được. Ai ngờ được, Long tộc sẽ trở lại vào lúc này?

Thủy quân Đại Chu, vừa mới hạ thủy thuyền chiến tân tiến được chế tạo thành công, vốn dĩ nên là thời khắc hào hứng phấn chấn, vô cùng kích động, kết quả trực tiếp động vào những Long tộc không có chút ý tốt nào.

Nói thật, có thể sống sót nhiều người như thế, đã không dễ dàng rồi.

“Diệp đại nhân, trận chiến này, thương vong thảm trọng.”

Thấy Diệp Ninh, Mộc Quan Anh nghiến răng, hắn ta có chút cảm thấy xấu hổ.

Lúc đầu, hắn vốn dĩ là bị Diệp Ninh lây nhiễm, làm cháy lên nhiệt huyết của mình, mơ ước lần tiếp thep gặp mặt, nhất định khiến cho Diệp Ninh nhìn với con mắt khác. Ai có thể ngờ được, vào lúc bản thân hắn ta tồi tệ nhất lại gặp được Diệp Ninh, điều này khiến cho hắn ta có chút không có mặt mũi gặp người khác.

Nhưng thân là chủ tướng một quân, hắn vẫn là phải gánh vác trách nhiệm của bản thân, lúc này cũng chỉ có hắn ta, có thể đi lên báo cáo tình huống cụ thể. Đương nhiên Diệp Ninh cũng nhận ra Mộc Quan Anh, khóe miệng nở nụ cười.

“Nói từ từ.”

So với Mộc Quan Anh vài năm trước.

Tiểu công gia là hoa ở trong nhà kính đó, cuối cùng cũng tẩy sạch quý khí ở trên người.

Bây giờ bất kể là ai, cũng đều cảm thấy không nhìn thấy được một chút nào khí tức sống trong nhung lụa từ trên người hắn ta. Nếu không tại sao lại nói quân đội là nơi rèn luyện con người nhất?

Mộc Quan Anh chắc chắn đã trưởng thành rồi.

Đối với kết quả này, Diệp Ninh không hề cảm thất bất ngờ.

Năm đó Mộc Quan Anh có thể trực tiếp từ bỏ kế thừa Quốc Công, mà muốn đi vào trong quân kiến công lập nghiệp, đã đủ để nói rõ, sớm muộn gì hắn cũng sẽ tiến bộ, đây là kiên trì rất lớn.

Tuy hắn ta có danh hiệu Khai Quốc Công, nhưng triều đình không bởi vì thế mà hứa cho ta vị trí này, đây là hắn ta thông qua thực lực của mình để đổi lấy, còn về phần gia thế, có lẽ cũng có chút cân nhắc nhất định, nhưng tuyệt đối sẽ không là nguyên nhân chủ yếu.

Đây chính là thể chế hiện tại của Đại Chu. Người có năng lực thì lên.

Mộc Quan Anh cảm nhận được ánh mắt ôn hòa của Diệp Ninh, dần dần bình tĩnh lại. Lần này, tướng sĩ thủy quân của Đại Chu, tổn thấy hơn một vạn người. Bị thương có đến hai ba vạn.

Đến ngay cả bản thân Mộc Quan Anh, cũng bị thương nhẹ.

Về số lượng mà nói, thật ra tử thương tuyệt đối không được tính là thảm trọng, dù sao nhân khẩu của thế giới này rất nhiều, quân đội binh lực nhiều, loại tổn thất này, hoàn toàn nằm trong phạm vi triều đình có thể chấp nhận được.

Chương 997: Người xâm phạm biên cảnh ta, dù xa cũng sẽ bị trừng phạt! 2

Nhưng bản thân Mộc Quan Anh lại không thể nào chấp nhận.

Bởi vì hắn ta còn tổn thất ba chiến thuyền tiên tiến nhất!

Đặc biệt là ba con thuyền này, còn được đặt tên là "Quân Tử", "Giám Chính" và "Tân Chính". Ý nghĩa đại biểu trong đó, không cần nói nhiều.

Ba con thuyền này tập hợp vô số công tượng khéo léo mất rất nhiều năm mới thành công, kết quả cứ bị phá hủy như thế, điều này khiến cho hắn ta vô cùng đau lòng.

"Bất cứ lúc nào, cái chết của con người đều là chuyện quan trọng nhất, mạng người so với bất kỳ cái gì đều quan trọng hơn, vì thế điều ta thật sự cảm thấy đau lòng, không phải là ba con thuyền đó, mà là những tướng sĩ đã chết đi… Còn về phần ba con thuyền, cái cũ không đi, cái mới không đến, ai phá hủy thuyền của chúng ta, bản quan nhất định sẽ tìm người đó nợ, món nợ này, còn chưa xong đâu."

Diệp Ninh vỗ vỗ vau Mộc Quan Anh, ra hiệu hắn ta dẫn người lui xuống. Đương nhiên Mộc Quan Anh nghe lệnh, nhưng trong lòng có chút nghi hoặc.

Tự mình sẽ tìm người đòi nợ? Tìm ai đòi nợ? Long tộc? Nhưng mà Long tộc có thuyền sao?

Nhất thời Mộc Quan Anh không hiểu ý của Diệp Ninh.

Nhưng rất nhanh hắn ta đã hiểu ra, bởi vì Diệp Ninh tiếp tục đi về phía trước. Người phía sau Diệp Ninh không hề ít.

Có Thái Hướng Cao là Đại Nho, có ba vị Địa Tiên, càng không thể thiếu được Nam Cung Lương Nhân.

Một đoàn người, so với thân thể to lớn của Long tộc, thể hiện ra nhỏ bé như sâu kiến, nhưng mà lại mang theo lực uy hiếp khiến cho người khác chấn động. Ít nhất đối với Long tộc mà nói là như thế.

“Ngươi là ai?”

Trưởng lão trầm giọng nói.

Ánh mắt của ông ta nhìn chằm chằm vào Diệp Ninh, giống như đại địch đang đến.

Từ trong những phản ứng của Nhân tộc này không khó để nhìn ra, thân phận của Diệp Ninh ở Đại Chu, nhất định rất cao.

“Diệp Ninh!”

Diệp Ninh nói một câu rất đơn giản.

Đương nhiên hắn sẽ không nói những danh hiệu dài dòng của mình, đối với hắn mà nói, những hư danh đó không quan trọng, từ đầu đến cuối hắn đều chỉ là bản thân mình. Nhưng cái tên này, đối với Long tộc kiến thức hạn hẹp mà nói, lại cũng là từng nghe thấy.

Bọn họ từ trong bức thư mà lúc trước triều đình truyền đến cho Long tộc biết được cái tên này. Trưởng lão chỉ vào Diệp Ninh.

“Chính là ngươi, bức ép tộc ta quy hàng, hợp tác với Nhân tộc, lại là ngươi, còn ý đồ để cho Long tộc ra cũng nghe hiệu lệnh của Nhân tộc sao?”

Diệp Ninh lắc đầu, nói.

“Hợp tác với Yêu tộc, không có bất kỳ yếu tố ép buộc nào, là chuyện đương nhiên, cũng là lựa chọn chung của hai bên.”

“Còn về phần Long tộc, vốn dĩ cũng là như thế, không hề có chút ý bức ép nào.”

“Nhưng mà bây giờ, ta thay đổi chủ ý rồi.”

Trong lời nói bình tĩnh của Diệp Ninh, mang theo một cỗ ý lạnh khiến người ta ớn lạnh thấu xương. Rõ ràng, hắn rất tức giận.

Cáo gọi là sự hủy diệt nhẹ của Long tộc, so với những gì Diệp Ninh hiểu hoàn toàn không phải cùng một chuyện.

Trong mắt của Long tộc, giết một vạn người, phá hủy một bến cảng mà thôi, là chuyện lớn gì sao? Chuyện này còn không được tính là món khai vị đúng không.

Nếu như khối lượng của Đại Chu mà một trăm phầm trăm, những gì Long tộc phá hủy, đến một phầm trăm cũng không có.

Không có người nào, hoặc là thế lực nào, sẽ vì một chút tổn thất không đáng nhắc đến đó mà hoàn toàn lật mặt với Long tộc. Không có người nào!

Nhưng, rõ ràng bọn họ không hiểu Diệp Ninh.

Nếu như Diệp Ninh là một người có kỷ luật, hoặc là nói, là một người thuận theo logic cơ bản mà đi, vậy thì hắn nhất định không đi được đến ngày hôm nay.

Hắn nhìn về phía Long tộc, trong mắt ẩn chứa một cỗ sát khí lạnh lùng.

“Người xâm phạm biên cảnh ta, dù xa cũng sẽ bị trừng phạt!”

Long tộc hai mặt nhìn nhau.

Vào khoảnh khắc Diệp Ninh nói xong câu này, dường như trời đất cảm nhận được điều gì đó, một cỗ sát khí thấy xương, khiến cho bọn họ run rẩy. Lúc này bọn họ mới hoàn toàn chắc chắn, hóa ra người này là thật sự có thể dễ dàng dùng sức mạnh pháp tắc.

Sau khi trở thành Á Thánh, làm việc thay trời, lời nói theo luật, truyền đạt ý của mình. Đây hoàn toàn không phải một khái niệm.

“Nực cười, nếu như chúng ta muốn đi, dựa vào các ngươi, cũng muốn ngăn cản chúng ta sao?”

Có Long tộc trẻ tuổi không phục, quật cường nói.

Long tộc ở Đông Hải, có ưu thế được trời ưu ái, đi vào trong nước, bọn họ chính là sẽ không dễ dàng bị nắn bóp. Nhưng Diệp Ninh lại lắc đầu, nói.

“Quân tử bào thù, mười năm không muộn, các ngươi có thể chạy, nhưng lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt, Đông Hải rộng lớn, sẽ có một ngày sẽ bị máu của các ngươi nhuộm đỉ.”

Lời nói này, khiến cho Thái Hướng Cao nghe được cau mày.

Hắn đi cùng với Diệp Ninh, trải qua vô số kẻ thù. Hung hiểm nhất nhất định là trận chiến ở Chương Hà.

Lần này Tiên Môn làm rất quá đáng.

Chương 998: Người xâm phạm biên cảnh ta, dù xa cũng sẽ bị trừng phạt! 3

Nhưng mà Diệp Ninh cũng chưa từng nói những lời sát khí đằng đằng như thế. Nhưng hôm nay, vậy mà lại nổi giận lớn như vậy?

Điều này khiến cho hắn có chút đổi mới hiểu biết về Diệp Ninh.

“Xem ra, trong mắt của Diệp huynh, Long tộc xâm lược, tàn sát bách tính, so với việc Tiên Môn kéo đại quân, quyết chiến một trận với Dại Chu, có khác mặt về bản chất.”

Thái Hướng Cao lẩm bẩm trong lòng.

Hắn ta không hề có ý ngăn cản Diệp Ninh, Đại Chu không có người nào có thể ngăn cản được ý chí của Diệp Ninh, hơn nữa hắn ta cũng cho rằng Long tộc nên phải trả cái giá đắt.

“Ngươi đây là đại biểu cho Đại Chu, tuyên chiến với tộc ta sao?”

Trưởng lão chất vấn.

Ông ta cảm thấy Diệp Ninh là kẻ điên, Long tộc đã làm cái gì? Chỉ là phá hủy ba con thuyền, giết vạn người mà thôi.

Còn về phần bến cảng, đúng là muốn phá hủy, nhưng cũng không phải là chưa làm được sao? Ngươi lấy đâu ra sát khí lớn như thế?

Ngao Đỉnh vẫn còn bị trọng thương, trước mắt bên bị thiệt là tộc ta mới đúng!

"Diệp đại nhân là Giám Chính Viện giám sát, đồng thời cũng là Á Thánh Nho đao, đương nhiên có quyền tuyên chiến."

Thái Hướng Cao lớn tiếng nói.

"Diệp đại nhân, chuyện này có phải là có chút quá đáng không, tộc ta không có ý muốn lật mặt với Nhân tộc."

Trưởng lão chau mày lại, mọi chuyện đã vượt ra ngoài dự liệu của ông ta.

"Người xâm phạm biên cảnh ta, hủy chến thuyền của ta, giết tướng sĩ của ta… Đây không gọi là lật mặt, vậy giới hạn của Long tộc ngươi, cũng có chút quá cao rồi đi?"

Khóe miệng Diệp Ninh lộ ra nụ cười chế nhạo, nói.

"Ta đại khái có thể hiểu được ý của Long tộc, đại lão từ xa đến đây, chẳng qua là muốn giễu võ dương oai một hồi, tìm kiếm mục tiêu lập uy, tuyên cáo Long tộc quay về."

"Ngươi các ngươi lựa chọn sai phương hướng, mạng người của Đại Chu ta, so với bất kỳ thứ gì đều quý hơn."

"Các ngươi giết người, thì sẽ phải trả giá đắt!"

Diệp Ninh đối với suy nghĩ của Long tộc, không khó để đoán ra. Tùy tiện nghĩ một chút, là biết ngay.

Nhưng mà điều này hoàn toàn không thể chấp nhận được, hắn cười nhạo trong lòng.

"Nhưng mà người chết chỉ là người phàm!"

Long tộc mở to mắt.

Bọn họ đã rất khắc chế rồi, không có đuổi tận giết tuyệt.

“Mạng của người phàm cũng là mạng, mười ba tông Tiên Môn, chính là bởi vì không coi người phàm là người, nên mới luân lạc vào bước đường ngày hôm nay, Long tộc cảm thấy bản thân có thể là ngoại lệ sao?”

Thái Hướng Cao mắng gay gắt.

Lời nói này, khiến cho những Tiên Môn ở trên tầng mau đang thăm dò đỏ mặt. Đang bình thường, tại sao lại liên quan đến Tiên Môn rồi?

Có điều Tiên Môn nhìn ánh mắt của Long tộc, đúng là mang theo mấy phần thương xót. Chọc ai không chọc, lại cứ nhất định chọc vào vị này.

Các ngươi cho rằng bản thân giết những người phàm giống như sâu kiến, mạng tiện như cây cỏ, không có người nào quan tâm sao. Nhưng vị này, không cho rằng như thế.

Vô số ví dụ, đã sớm chứng minh điểm này.

Nhưng Long tộc chưa từng bị đánh, hoàn toàn không có loại giác ngộ giống như Tiên Môn, bọn họ nghe xong những lời này, chỉ cảm thấy ức hiếp người quá đáng.

“Làm gì có cái lý đó, tộc ta không hề làm chuyện gì quá đáng, nếu như ngươi một lòng muốn đòi nợ, vậy thì cũng không thể không thể bàn bạc, nhưng mà cứ nhất định đòi chém đòi chết, thật sự cho rằng tộc ta dễ bắt nạt sao?”

Có lão long nhao nhao bất bình đứng ra, trong mắt tràn ngập thần sắc giận dữ. Long tộc cảm thấy đám Nhân tộc này đúng thật là kẻ điên.

Nếu như các ngươi đã không nói đạo lý như thế, vậy thì vì sao Long tộc lại ngại đánh một trận chứ? Khoảnh khắc này, tất cả Long tộc đều nghĩ như thế.

Có những lúc, tức giận là phương thức tốt nhất để đốt cháy dũng khí.

Trong tình huống cho rằng Diệp Ninh ức hiếp người quá đáng, dũng khí của bọn họ cũng bùng lên. Nhưng có người không muốn nhìn thấy kết quả này. Đó chính là An Nhiên.

Tuy Long tộc không chịu nghe lời, nhưng dù sao cũng là một thành viên của Yêu tộc, mở to mắt nhìn Long tộc gặp nạn như

thế, trong lòng nàng ta không nỡ. Người khác không biết thực lực của Diệp Ninh, nàng ta còn có thể không biết sao?

Vì thế An Nhiên muốn truyền âm chỉ điểm cho Long tộc.

Nhưng đúng vào lúc này, tự Long tộc đã hỗn loạn rồi.

Bởi vì Nam Cung Lương Nhân đi lên phía trước mấy bước, đứng ngang bên cạnh với Diệp Ninh.

Hắn ta bất ngờ đi lên phía trước, từ không có bất kỳ cảm giác tồn tại nào, nhất thời tràn ngập cảm giác tồn tại. Cho nên Long tộc chắc chắn sẽ nhìn thấy Nam Cung Lương Nhân.

Vì thế cả đám hít một hơi khí lạnh! Ầm ầm ầm!

Trong đó bao gồm cả trưởng lão, tất cả Long tộc bất giác lùi về phía sau một bước. Long tộc đồng loạt nhìn về phía trưởng lão, trong mắt đều là bi phẫn.

“Không phải ngài luôn miệng nói, chúng ta tuyệt đối sẽ không gặp phải cấm kỵ sao?”

Chương 999: Lúc này ngươi nhớ đến Yêu tộc rồi?

Từ trước đến nay Nam Cung Lương Nhân đều như thế.

Nhưng khi hắn ta không muốn bị người khác chú ý đế, cho dù ở ngay trước mắt, cảm giác tồn tại cũng giảm xuống thấp nhất, thậm chí đến mức độ khiến cho người khác phớt lờ, nhưng khi hắn ta cố ý muốn thể hiện cảm giác tồn tại của bản thân, thì trong chớp mắt sẽ hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Nhưng hắn ta thể hiện bản thân cũng không sao, hấp dẫn ánh mắt của mọi người cũng không sao, chuyện quan trọng là, sự xuất hiện của hắn ta, trực tiếp đánh thức ký ức đáng sợ nhất sâu trong lòng Long tộc.

Nhìn người nam nhân trầm mặc này, hắn ta còn chưa làm cái gì, nhưng trong lòng Long tộc, chắc chắn đã loạn rồi. Cảm nhận ánh mắt oán hạn của toàn bộ Long tộc, miệng trưởng lão mở lớn, cả người đã hỗn loạn trong gió rồi.

Đây… Chuyện này sao có thể?

Thế giới lớn như thế, ta phải xui xẻo thế nào, mới đụng phải tên gia hỏa này? Trong chớp mắt, tâm thái của ông ta sụp đổ rồi.

Nhất thời ông ta cảm thấy bản thân, đã biến thành tội nhân của Long tộc. Nhưng mà suy nghĩ của ông ta không có vấn đề.

Loại người như Nam Cung Lương Nhân, rõ ràng là nhân vật đứng ở trên đỉnh Kim Tự Tháp, vào thời kỳ thượng cổ, đó đều là Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, trên cơ bản không hành tẩu ở nhân gian, thỉnh thoảng xuất hiện thân ảnh của bọn họ, cũng là không dính hồng trần.

Phân tranh của thiên hạ, đối với loại người này mà nói, đều không hề quan trọng, thậm chí đã sớm nhìn thấu rồi.

Chỉ cần ngươi không cố ý chọc vào hắn ta, loại cường giả đứng đầu này, bình thường sẽ không chủ động gây phiền phức cho ngươi. Đây là logic rất hợp lý.

Vì thế trưởng lão mới thiết kế ra kế hoạch như thế.

Thiên hạ lớn như thế, vậy thì nhân vật cấm kỵ là cường giả đứng đầu, nhất định vô cùng thần bí, có lẽ cả đời này cũng không thể nào lại gặp phải loại nhân vật này, cũng không thể vừa mới bắt đầu đã gặp phải hắn ta đúng không?

Nhưng mà kế hoạch không theo kịp với biến hóa. Ông ta đúng là đã đụng phải Nam Cung Lương Nhân.

Khoảnh khắc này, ngoại trừ tâm thái đại loạn ra, trong lòng ông ta dâng trào cảm giác, các loại suy nghĩ bắt đầu nảy ra.

“Vậy mà nhân vật cấm kỵ này lại là người của Đại Chu, nhìn tư thái, rõ ràng còn là người làm theo mệnh lệnh của tên họ Diệp kia, cũng chính là nói, hắn ta rất có khả năng là người của Diệp Ninh… Vậy thì, là người của Diệp Ninh, bất luận hắn ta làm chuyện gì, cũng đều phải nghe lời Diệp Ninh, tuyệt đối không thể nào không tự ý hành động, vậy thì, ngày đó khi hắn ta giết đến tổ Vạn Long, vô cớ tàn sát tộc ta, tuyệt đối không phải là nhiệt huyết nhất thời…”

Trưởng lão suy nghĩ kỹ càng.

Ông ta cảm thấy bản thân đã mắc vào một tấm lưới cực lớn. Tên của tấm lưới này, gọi là âm mưu.

Cái gì mà nhiệt huyết nhất thời? Cái gì mà xui xẻo? Đây rõ ràng là cái bẫy của Nhân tộc!

Nam Cung Lương Nhân là mang theo mục đích rất lớn đến đó, nói không chừng hắn ta giết vào Long tộc, chính là phụng mệnh lệnh của Diệp Ninh, muốn dùng loại phương thức đẫm máu này, để trước khi tộc ta xuất thế, ra oai phủ đầu với chúng ta trước!

Vừa nghĩ đến đây, trưởng lão hít một hơi khí lạnh, khi nhìn về phía Diệp Ninh, đã cảm thấy mồ hôi như mưa. Người này, thật sự quá đáng sợ, quá tàn bạo rồi.

Vẻ bề ngoài nhìn có vẻ phong độ phiên phiên, còn có khí chất nho nhã, nhưng mà trong bóng tối, thế mà lại tàn bạo như thế.

Long tộc còn chưa xuất thế, cho dù tương lai có khả năng làm ác, có thể sẽ gây nguy hiểm cho Nhân tộc, nhưng đó cũng là chuyện của tương lai, trong tình huống không có chứng cứ, không có lý do, trực tiếp phái ra cường giả như Nam Cung Lương Nhân, vô cớ giết chết rất nhiều Long tộc.

Dường như đã dùng sức của một người đánh vỡ lòng tự tin của Long tộc. Ý nghĩa cảnh cáo ở trong đó, thật sự quá nhiều! Nghĩ đến điều này, cả người ông ta đều bắt đầu run rẩy.

Rồi lại nhìn sang phía Diệp Ninh đang trầm mặc nhưng càng ngày càng uy nghiêm, cả người ông ta phát lạnh.

“Cấm kỵ tàn sát Long tộc, vốn dĩ chính là cảnh cáo của Đại Chu, nhưng ta lại không lĩnh ngộ được tầng ý nghĩa này, ngược lại ý đồ cảnh cáo Đại Chu, từ đó đánh thức lòng tự tin của tộc ta, đây không phải là đụng phải tấm sắt sao?”

Ông ta ý thức được, có khả năng bản thân đã náo thành một con Ô Long lớn rồi.

Rõ ràng bản thân là bên bị cảnh cáo, kết quả lại nghĩ không thông muốn đi cảnh cáo đối phương. Đây không phải là tìm chết sao?

“Là hắn ta!”

“Tại sao lại là hắn ta!”

“Làm sao đây, tại sao chúng ta lại gặp phải hắn ta nhanh như thế!”

Long tộc trở nên náo động.

Bọn họ có thể không nghĩ được nhiều như trưởng lão, vì thế sự sợ hãi của bọn họ rất nhanh đã thể hiện ra bên ngoài. Áp lực mà Nam Cung Lương Nhân mang đến cho bọn họ thật sự quá lớn rồi.

Chương 1000: Lúc này ngươi nhớ đến Yêu tộc rồi? 2

Hắn ta chỉ đứng nguyên tại chỗ không nói một lời như thế, đã khiến cho Long tộc run rẩy.

Đặc biệt là những Long tộc trẻ tuổi tận mắt nhìn thấy cảnh tượng Nam Cung Lương Nhân chém giết đồng tộc, càng là như thế. Sự khác thường của Long tộc, khiến cho Diệp Ninh có chút sững sờ.

Hắn ý thức được sự sợ hãi của bọn họ đến từ Nam Cung Lương Nhân, nên ngạc nhiên nói.

"Các ngươi quen biết nhau?"

Nam Cung Lương Nhân do dự một lúc, sau đó lắc đầu. Đương nhiên hắn ta không quen biết Long tộc.

Chỉ là tâm tình không tốt, lúc trước từng giết một đám để trút giận mà thôi.

"Vậy thì kỳ lạ rồi."

Diệp Ninh có chút nghi hoặc.

Lẽ nào danh tiếng của Nam Cung Lương Nhân lớn như thế, khiến cho những Long tộc ngu dốt này cũng nghe như sét đánh bên tai? Chuyện này không thể đi?

Rõ ràng bọn họ đến hắn cũng không quá quen thuộc.

Nhưng điều này không phải là trọng điểm, trọng điểm là Diệp Ninh nhất định phải khiến cho Long tộc trả giá đắt.

Hắn đứng giữa không trung, nhìn thẳng vào Long tộc.

"Có lẽ các ngươi nên cảm thấy may mắn, may mắn bản thân không thật sự phá hủy bến cảng này, may mắn bách tính Đại

Chu chết ở trong tay các ngươi không quá nhiều, nếu không, ta nghĩ rằng cái giá mà Long tộc phải trả, tuyệt đối là thứ trước mắt các ngươi không thể gánh chịu được, nhưng cho dù là như thế, bây giờ các ngươi vẫn phải trả giá!"

Giọng nói bình đạm của Diệp Ninh, lại lần nữa truyền vào trong tai của Long tộc.

Nhưng lần này, lại đã rất ít khiến cho bọn họ phẫn nộ.

Bởi vì bọn họ cảm thấy Diệp Ninh có tư cách nói lời này.

Thế mà "cấm kỵ" lại là thuộc hạ của hắn.

Sự trầm mặc của Long tộc, khiến cho Diệp Ninh càng thêm ngạc nhiên. Vì sao lại cảm thấy trong chớp mắt Long tộc đã trở nên ngoan ngoãn hơn rồi? Điều này hoàn toàn khác với những gì hắn nghĩ.

Rốt cuộc Nam Cung Lương Nhân này đã từng làm gì với Long tộc?

Trưởng lão cười khổ một tiếng, kinh ngạc nhìn Diệp Ninh, nói.

"Vị Diệp, Diệp đại nhân này, lần này, là Long tộc ta sai, tính toán sai lầm, hành động sai lầm, cũng không lĩnh hội được ý của Diệp đại nhân… tạo thành tổn thất cho Đại Chu, tộc ta tình nguyện bồi thường, cũng tình nguyện xin lỗi."

Ông ta đây là thừa nhận thất bại rồi.

Do dự một chút, trưởng lão trực tiếp phun ra một viên chân châu to bằng cỡ lòng bàn tay người. Đây là Long Châu.

Long Châu, cũng có thể gọi là Long Đan, đó là nội đan của Long tộc.

Tính quan trọng của nó, giống với Yêu đan của Yêu tộc.

Là bộ phận gánh chịu phần lớn tu vi của Long tộc, rõ ràng Long tộc vô cùng trân quý, vào thời kỳ thượng cổ, đã rất hiếm có. Có thể dùng để tu hành, cũng có thể dùng để luyện đan, thậm chí có một vài người cao minh, còn dùng Long Châu để luyện khí.

Tóm lại, tác dụng vô cùng thần kỳ.

Có thể được coi là thiên đài địa bảo đỉnh cấp.

Đương nhiên, viên Long Châu này nhất định không phải là của bản thân trưởng lão, ông ta không có lý nào lại lấy một thân đạo hạnh của mình ném hết xuống nước, vậy thì cái giá đó cũng quá lớn rồi.

Đây chỉ là Long Châu của một Long tộc bất ngờ chết đi, vẫn luôn được ông ta bảo quản mà thôi. Không ngờ được, hôm nay đúng là phải lấy ra làm vật trao đổi để giao dịch.

“Long Châu?”

Diệp Ninh liếc nhìn nó, sau đó lắc đầu, quả đoán nói.

“Không đủ!”

“Không đủ?”

Rõ ràng trưởng lão có chút khó mà tin được. Đây cũng quá tham lam rồi đi?

“Lẽ nào Diệp đại nhân không biết tính quan trọng của Long Châu, giá trị của một viên Long Châu, chính là đổi được một trăm bến cảng như thế này, cũng là chuyện dễ dàng, hơn nữa, bến cảng không hề bị tổn thất, thứ Đại Chu mất đi, chỉ là mạng sống của hơn một vạn sâu kiến, cùng với ba con thuyền mà thôi.”

Sắc mặt của ông ta bắt đầu trở nên khó coi.

Lẽ nào thế mà Diệp Ninh muốn mượn cơ hội này để tống tiền Long tộc sao?

Ở trong mắt của trưởng lão, một viên Long Châu này làm vật trao đổi, Đại Chu đã coi như là kiếm lời rồi có được không hả? Vốn dĩ ngươi cũng không tổn thất cái gì.

“Mà thôi?”

Diệp Ninh suy ngẫm hai chữ cuối cùng trong lời nói của trưởng lão, sau đó ánh mắt nhìn về phía nào đó trong tầng mây, nói.

“Khi ta đến nơi này, rất nhiều người đều cảm thấy ta làm rất nhiều rất nhiều chuyện kinh thiên động địa, nhưng mà đối với ta mà nói, ta cảm thấy chuyện duy nhất mà ta làm được, chính là khiến cho người tu hành cao cao tại thượng, học được cách tôn trọng sinh mạng, con người không phải cây cỏ, con người

cũng là sinh linh giống như người tu hành, nếu như đã là sinh linh giống nhau, vậy thì nên có được tôn trọng, bởi vì thứ bọn họ muốn không hề nhiều, tài nguyên trên thế gian này mà bọn họ chiếm càng là rất ít, người tu hành không cần phải thông qua thủ đoạn giễu võ dương oai trước mặt người phàm để thể hiện uy nghiêm, điều này rất thấp kém… Mà bây giờ, người tu hành đã học được đạo lý này, bọn họ làm rất tốt."

Chương 1001: Lúc này ngươi nhớ đến Yêu tộc rồi? 3

Những cường giả Tiên Môn ẩn nấp ở trong bóng tối, nhất thời sắc mặt hiện ra có chút cứng đờ. Rõ ràng Diệp Ninh đã phát hiện ra bọn họ, những lời nói này chính là nói với bọn họ.

Nhưng bọn họ không thể nào phản bác.

Bởi vì Tiên Môn đúng là giống như Diệp Ninh nói.

Hiện tại, đã không có người tu hành nào dám tùy tiện chém giết Nhân tộc, để lấy hồn phách, dùng luyện khí nữa. Càng không có người nào sẽ bởi vì tâm tình không tốt, mà đi giết hàng trăm hàng ngàn người, để phát tiết sự tức giận của mình.

Nhưng điều này không phải vì bọn họ bộc phát lương tâm, mà là trong lòng có sự kính sợ.

Bởi vì Diệp Ninh mạnh mẽ hơn, đã thiết lập ra quy củ này, trước khi có thực lực phá hủy quy củ, bọn họ nhất định phải tuân thủ quy củ, nếu bọn họ không gánh vác được cái giá mà mình phải trả.

"Nhưng rất rõ ràng, Long tộc còn chưa hiểu được đạo lý này, ta nghĩ rằng bây giờ nhất định các hạ đang nghĩ, đồ ăn của Đại Chu khó coi như thế, Long Châu trân quý như vậy, thế mà còn không chịu thỏa mãn, đây không phải rõ ràng là tống tiền, vơ vét tài sản sao?"

Diệp Ninh giống như là nhìn thấy suy nghĩ trong lòng trưởng lão, khóe miệng lộ ra nụ cười giễu cợt.

"Vì thế, ta mời các hạ suy nghĩ một chút, nếu như có một ngày, có người vô cớ tấn công, ở trong tình huống các hạ

không biết chuyện, đồ sát tiểu long còn chưa trưởng thành của Long tộc, các hạ sẽ như thế nào?"

Dường như trưởng lão nghĩ cũng không cần nghĩ, đã nói.

"Đương nhiên là không chết không ngừng!"

Vừa mới nói xong, ông ta đã ý thức được điều không đúng, trưởng lão mở to mắt, khó tin nói.

"Ngươi, ngươi đặt tính mạng của những người phàm này bình đẳng với Long tộc ta?"

Không chỉ là trưởng lão, nhất thời toàn bộ Long tộc đều náo động. Đây là đạo lý gì?

Bọn họ không dám tin đôi tai của mình.

Cho dù các bách tính ở bên dưới, cũng trở nên không tự tin, ánh mắt lóe lên ánh sáng. Rồng… dù sao cũng là cao cao tại thượng.

Mà cuộc đời của bọn họ chẳng qua chỉ là mấy lần hạ đông? Làm sao có thể so sánh với Nhân tộc?

Bản thân bách tính cũng cảm thấy không thể so sánh được. Nhưng rõ ràng Diệp Ninh không nghĩ như thế, hắn hỏi.

"Vì sao không thể bình đẳng?"

"Sinh mạng của một con rồng, dựa vào cái gì mà cao quý hơn một con người?"

"Là bởi vì Long tộc thông minh hơn Nhân tộc sao? Ta nghĩ rằng không phải như vậy, là bởi vì Long tộc trời sinh đã nên cao cao tại thượng sao? Vậy thì cũng không bị giam cầm ở trong tổ Vạn Long nhiều năm như thế, hoặc là sinh mạng của một cá nhân phải dùng kích thước lớn nhỏ của thân thể để tính toán sao? Hay là nói, Long tộc mạnh hơn Nhân tộc đây? Nhưng vấn đề là, bây giờ bên chiếm thế thượng phong, là Nhân tộc!"

Diệp Ninh buông hai tay xuống, khó hiểu hỏi.

"Vì thế vì sao ở trong mắt của ngươi, sẽ cảm thấy giá trị của một vạn con rồng, nhất định sẽ lớn hơn một vạn người? Ngươi đây là coi thường Nhân tộc? Hay là đánh giá bản thân quá cao?"

Lời nói này, khiến cho Nhân tộc nhiệt huyết dâng trào, khiến cho Long tộc á khẩu không nói nên lời. Trưởng lão không thể nào trả lời được.

Coi thường Nhân tộc, rõ ràng là không thể nào, giống như Diệp Ninh nói, ai mạnh ai yếu, vừa nhìn là biết. Còn về phần đánh giá bản thân quá cao?

Đúng là nói trúng điểm rồi.

Ông ta cảm thấy Long tộc cao quý, mạnh mẽ, là điều không thể nghi ngờ.

Nhưng hiện thực lại là, bên phía cao quý mạnh mẽ lại không phải là bọn họ, Long tộc vừa mới từ giam cầm có được tự do. Vì thế ông ta không thể nào trả lời được.

Nhưng điều này không đại biểu, ông ta có thể chấp nhận đạo lý của Diệp Ninh, sâu trong lòng ông ta, vẫn là cảm thấy sinh mạng cá nhân của Long tộc vượt xa Nhân tộc, điều này đến từ sự kiêu ngạo ở trong huyết mạch, đương nhiên, trải qua chuyện lần trước, chắc chắn giá trị cá nhân của Nhân tộc ở trong mắt của ông ta đã được nâng cao, nhưng nếu như nói có thể so sánh với Long tộc, vậy thì nhất định vẫn là không thể nào.

Nhưng cho dù nghĩ như thế, trưởng lão cũng không thể không nhượng bộ, đạo lý người là dao thớt, ta là cá thịt, ông ta so với bất kỳ người nào đều hiểu hơn.

“Diệp đại nhân nói như thế, tộc ta không có điều gì để nói, sự mạo phạm ngày hôm nay, cũng sẽ phải có kết thúc, Diệp đại nhân cứ việc đưa ra giá là được, chỉ là xin Diệp đại nhân khoan dung, dù sao tộc ta, cũng là một thành viên của Yêu tộc, nếu như Nhân tộc đã hợp tác với Yêu tộc, đương nhiên tộc ta cũng ở trong đó, xin Diệp đại nhân nể mặt của Yêu tộc…”

Trưởng lão nói như thế.

Đúng là đã dựng lên lá cờ của Yêu tộc. Thành thật mà nói, có chút không biết xấu hổ.

Bản thân Long tộc cũng cảm thấy như thế.

Bình thường Long tộc cũng không quá coi trọng Yêu tộc, càng sẽ không tự xưng là Yêu tộc, nhưng mà vào lúc này, lại chủ

động lôi kéo Yêu tộc vào.

Chương 1002: Thứ mà ta muốn, các ngươi nhất định có

Nhưng không có ai cảm thấy không nên nói như thế, đây là đang đàm phán, đàm phán nhất định phải dùng tất cả vật trao đổi, để có được lợi ích cho bên mình.

Nếu như lôi kéo Yêu tộc vào có thể khiến cho tổn thất của Long tộc ít đi một chút, vậy thì cứ lôi kéo vào là được, điểm này bọn họ không có bất kỳ gánh nặng nào, đều không còn là đứa trẻ nữa, ai sẽ còn có loại suy nghĩa đó nữa chứ?

Hơn nữa, Yêu tộc cũng không ở đây. Yêu tộc đúng là không ở đây. Nhưng mà Yêu Hoàng ở đây.

An Nhiên nghe xong, vốn dĩ trong lòng vẫn là bình tĩnh, kết quả nghe được lời nói này, lập tức bắt đầu cười lạnh.

“Khi không có việc gì, không nói đến Yêu tộc, khi có việc, lại lôi kéo Yêu tộc vào.”

Một chút hảo cảm cuối cùng của An Nhiên đối với Long tộc, cũng đã tan biến hết, lập tức thông qua truyền âm nói.

“Lúc này đã nhớ đến bản thân là Yêu tộc rồi? Lúc này nhớ ra Yêu tộc và Nhân tộc có hợp tác rồi? Vậy thì xin hỏi, khi các ngươi động thủ với Đại Chu, có từng nghĩ đến điểm này, sẽ nghĩ đến vạn nhất bởi vì hành động của các ngươi, khiến cho quan hệ của Nhân tộc và Yêu tộc nứt vỡ thì làm sao?”

Giọng nói quỷ dị này, trực tiếp vang lên trong đầu của trưởng lão. Đầu tiên ông ra rất ngạc nhiên, tiếp đó cảm thấy không thể tin được.

Đúng vào lúc giọng nói này xuất hiện, huyết mạch của ông ta giống như đông cứng lại, cả người đều mất đi khống chế với thân thể. Đây là biểu hiện của huyết mạch bị áp chế.

“Ai có thể áp chế được huyết mạch của ta?”

Trưởng lão lập tức nghĩ đến Long Hoàng.

Nhưng Long tộc đã rất lâu không có Long Hoàng rồi, thậm chí bây giờ đến Long Vương còn chưa xuất hiện.

“Các hạ là ai?”

Ông ta hỏi.

“Ta là Yêu Hoàng của Yêu tộc!”

Một câu nói của An Nhiên, khiến cho ông ta rơi vào trong chấn động cực lớn.

Yêu tộc… Yêu Hoàng?

Cho dù Long tộc từ trước đến giờ luôn kiêu ngạo, chưa bao giờ quá coi trọng những Yêu tộc khác, từ sâu trong lòng không cảm thấy bản thân cao quý là cùng loài với Yêu tộc, nhưng bọn họ cũng không thể không thừa nhận địa vị của Yêu Hoàng.

Bởi vì từ danh nghĩa mà nói, Yêu Hoàng đối với Long tộc, vẫn là có sức mạnh thống trị. Trước khi còn chưa xuất hiện Long Hoàng, Long tộc cần cái đùi lớn.

Mà suy nghĩ về phương diện này, Yêu hoàng chắc chắn là sự tồn tại thích hợp nhất.

Vì thế, đây mới là nguyên nhân vì sao rõ ràng trong lòng Long tộc coi thường Yêu tộc, nhưng mà lại vẫn luôn khoác lá cờ của Yêu tộc.

Long tộc cho tự rằng bản thân hơn người, có địa vị vô cùng quan trọng, nhưng Long tộc mạnh mẽ thì mạnh mẽ, nhưng không hề vô địch, trong tình huống còn chưa sinh ra Long Hoàng, Long tộc vẫn là có nguy hiểm bị tiêu diệt, vì thế bọn họ cần đầu nhập vào dưới trướng của Yêu Hoàng.

Mà Yêu Hoàng cũng sẽ chấp nhận Long tộc, bởi vì điều này sẽ khiến cho thực lực của Yêu tộc tăng cao, đối với Yêu tộc mà nói cũng không có chỗ xấu gì.

Vì thế có thể nói như thế này, Yêu Hoàng đối với Long tộc mà nói, không được coi như là người của mình, nhưng tuyệt đối là sự tồn tại mà bọn họ phải phục tùng. Nhưng mà, Yêu Hoàng đời trước, đã sớm chết vào thời kỳ thượng cổ rồi mà.

Vị này tự xưng là Yêu Hoàng, lại là sự tồn tại ở đâu nhảy ra vậy? Trong đầu ông ta có chút bối rối, hỏi trong lòng.

“Ngươi, thật sự là Yêu Hoàng?”

An Nhiên rõ ràng nghe ra được sự nghi hoặc trong đó, nàng ta cười lạnh một tiếng, nói.

“Nếu như ta không phải Yêu Hoàng, dựa vào cái gì Long tộc có thể thoát khỏi giam cầm?”

Lời này vừa nói ra, nhất thời trưởng lão bừng tỉnh.

“Hóa ra, vậy mà lại là ngươi, thảo nào, thảo nào… Yêu Hoàng xuất thế, thời đại này, thế mà lại sinh ra một Yêu Hoàng… Ta hiểu rồi, bào thai đá, bào thai đá thai nghén Yêu Hoàng!”

Trưởng lão lẩm bẩm trong lòng.

Trong chớp mắt ông ta hiểu ra rất nhiều chuyện, những tuyến đường phức tạp, bất ngờ trở nên rõ ràng hơn. Long tộc thoát ra khỏi phong ấn, đương nhiên không thể nào là trùng hợp.

Dựa theo lẽ thường mà nói, tuy sức mạnh của phong ấn suy yếu, nhưng vẫn xem như là kiên cố, nếu như Long tộc muốn thoát khỏi giam cầm, ít nhất cần phải có thời gian mấy ngàn năm.

Sở dĩ bây giờ bọn họ có thể xuất thế, chính làm mượn nhờ ngoại lực. Phong ấn bị An Nhiên phá hoại rồi.

Từ lúc An Nhiên phá hoại phong ấn, Long tộc đã phát giác ra được.

Chuyện sau này, không cần nói nhiều, sức mạnh của phong ấn hao tổn rất nhiều, Long tộc dùng lực một chút, đã phá được phong ấn ra ngoài. Lúc đó trong lòng trưởng lão đã có nghi hoặc.

Rốt cuộc là ai đang giúp đỡ Long tộc?

Là ai, vậy mà lại có năng lực giúp đỡ Long tộc.

Bây giờ suy nghĩ lại, hóa ra là Yêu Hoàng, trong chớp mắt mọi chuyện đã trở nên rất hợp lý.

Những chuyện cũ thời kỳ thượng cổ, Long tộc nhất định cũng là có ghi chép, Yêu tộc có một bào thai đá, tương truyền có thể

thai nghén Yêu Hoàng. Chuyện này bọn họ biết.

Chương 1003: Thứ mà ta muốn, các ngươi nhất định có 2

Chỉ có điều vẫn luôn là bán tín bán nghi.

Bây giờ nghĩ lại, cảm thấy cơ bản chuyện này chính là như thế. An Nhiên cũng không phủ nhận cái gì, nàng ta nhàn nhạt cười, nói.

"Nếu như đã tin tưởng thân phận của bản Hoàng, vậy thì bản Hoàng sẽ cho ngươi một kiến nghị, nghe Diệp Ninh đi, hắn nói cái gì, chính là như thế, đừng làm chuyện tranh luận vô nghĩa nữa."

Nghe xong, trưởng lão đúng là thiếu chút nữa ngừng thở.

"Yêu Hoàng bệ hạ làm sao có thể nói chuyện thay cho Đại Chu? Phải biết rằng tộc ta, cũng là người ở dưới trướng của bệ hạ!"

Sau khi ông ta xác nhận thân phận của Yêu Hoàng, vốn dĩ cho rằng chuyện này có thể sẽ có bước ngoặt, nhưng lại không ngờ được, vậy mà An Nhiên lại bảo ông ta cứ chấp nhận như thế.

Điều này thật sự là khiến ông ta rất khó chấp nhận.

"Vậy sao? Long tộc thật sự là thuộc hạ dưới trướng Yêu tộc sao? Bản Hoàng đúng thật là có chút không ngờ tới."

Trong lời nói của An Nhiên mang theo sự kinh ngạc rõ ràng, mà trong tiếng kinh ngạc này, còn có vẻ vui đùa mà trưởng lão tuyệt đối có thể nghe ra được, không đợi trưởng lão trả lời, An Nhiên lại khẽ nói.

"Những lời này, ngươi đúng thật là không biết xấu hổ mà nói, không phải bản Hoàng ra tay, vì sao Long tộc có thể thoát khỏi giam cầm? Đúng, có lẽ trong thời gian ngắn các ngươi không nghĩ đến đây là bản Hoàng làm, nhưng mà lẽ nào các ngươi đã quên Yêu tộc sao? Long tộc xuất thế, chuyện lớn như vậy, nếu như các ngươi thật sự có lòng, sẽ lập tức nên liên lạc với Yêu tộc, nhưng mà các ngươi cái gì cũng không làm, mà đi điều

động một số lượng lớn Long tộc, trực tiếp giết về phía Đại Chu!"

"Khi chiếm ưu thế, các ngươi không nói đến Yêu tộc, cao cao tại thượng, giống như không thể nhìn thẳng vậy, khi rơi vào thế hạ phong, lại bắt đầu lôi kéo Yêu tộc vào, ý đồ muốn mượn Yêu tộc, để chia sẻ áp lực cho các ngươi, bây giờ biết bản Hoàng ở đây, càng là hi vọng bản Hoàng nói chuyện cho các ngươi… Rốt cuộc Yêu tộc trong mắt của các ngươi là cái gì? Các ngươi thật sự quan tâm Yêu tộc sao?"

"Hay là các ngươi cảm thấy, bản Hoàng là kẻ ngốc, cứ bị lừa gạt như thế, hoặc là bản Hoàng không có một chút tính tình nào?"

Lời nói này, đã nói rất nặng nề rồi.

Thân là Yêu Hoàng, An Nhiên đối với hành động kịch liệt của Long tộc, có thể nói là vô cùng phản cảm. Nàng ta thân là Yêu Hoàng, suy nghĩ, cống hiến cho Yêu tộc là điều đương nhiên.

Bởi vì Yêu tộc cũng đang cố gắng vì nàng ta, vì toàn bộ đồng tộc. Đây là chuyện hai bên hướng về nhau.

Nhưng mà Long tộc thì sao?

Từ trước đến nay góc độ của Long tộc rất mơ hồ, khi có chuyện tốt, hoặc là yên bình không có việc gì, bọn họ chỉ là Long tộc, nhưng đợi đến khi xảy ra chuyện, gặp phải khó khăn, thì nghĩ đến bản thân là một thành viên của Yêu tộc.

Loại cảm giác này, giống như là khi cần dùng đến ngươi, ngươi là bệ hạ của ta, khi không dùng đến ngươi, không cần biết ngươi là ai vậy. Thời kỳ thượng cổ, Yêu Hoàng quá già, chỉ cần duy trì ổn định, mà không cần quan tâm suy nghĩ của Long tộc.

Ở trong mắt của lão Yêu Hoàng, chỉ cần duy trì sự ổn định vẻ bề ngoài, là đủ rồi.

Nhưng An Nhiên sẽ không nghĩ như thế, nàng ta rất trẻ tuổi. Từ trước đến nay trong mắt người trẻ tuổi không dung được một hạt cát.

Quyết chí tiến lên, yêu hận rõ ràng.

Hành động này của Long tộc, sẽ chỉ khiến cho nàng ta sinh ra ác cảm.

“Chuyện này, đúng là tộc ta thiếu suy nghĩ.”

Trưởng lão cười khổ một tiếng, không còn lời nào để nói. Thật sự Long tộc chính là nghĩ như thế.

Trưởng lão còn nhớ, ngay từ lúc bắt đầu, nhìn thấy thư thông báo của Đại Chu gửi đến, phản ứng đầu tiên của ông ta chính là Yêu tộc đã đầu hàng Nhân tộc rồi, thậm chí còn chưa lấy chứng cứ, đã trực tiếp định tội, bởi vì ông ta vô cùng muốn thoát ly khỏi Yêu tộc.

Trong suy nghĩ của ông ta, Long tộc nhiều năm âm thầm sinh sản như thế, mà Yêu tộc lại chịu khổ ở trong mười vạn ngọn núi, sức mạnh nhất định không bằng Long tộc, vậy thì cần gì phải treo cái cờ hiệu của Yêu tộc chứ? Nhân cơ hội này, chia tách ra, chẳng phải là cơ hội trời cho sao?

Nhưng mà ai ngờ được, Yêu tộc không chỉ không suy tàn, còn sinh ra Yêu Hoàng, mà hành động lập uy đơn giản của ông ta, càng là đụng vào tấm sắt, trong chớp mắt khiến cho cục diện rơi vào kết cục khó xử như hiện tại.

“Sau chuyện này, tộc ta sẽ đích thân xin lỗi bệ hạ, nhưng chuyện trước mắt, xin bệ hạ ra tay giúp đỡ, Nhân tộc ức hiếp rồng quá đáng, một chuyện nhỏ, lại cố ý phóng lớn, chỉ sợ rằng muốn cố ý làm khó tộc ta.”

Trưởng lão nói ở trong lòng.

Ông ta chỉ muốn có thể thoát được một kiếp trước mắt.

Nghe xong, An Nhiên lại cười lạnh một tiếng, nói.

“Xin lỗi, không cần đâu, bản Hoàng biết, Long tộc luôn rất coi trọng bản thân, căn bản không coi bản thân là một thành viên của Yêu tộc, thời kỳ thượng cổ chính là như thế, vì vậy, cần gì phải ủy khuất bản thân? Thời đại đã thay đổi rồi, bản Hoàng sẽ không bởi vì chuyện này mà làm khó các ngươi, nhưng cũng sẽ không bởi vì một chút hư danh ngoài bề mặt, mà tiếp nhận các ngươi vào Yêu tộc, đối với Yêu tộc mà nói, các ngươi không muốn, Yêu tộc cũng không muốn, mọi người đều không tình nguyện, thì không cần miễn cưỡng… Sau chuyện này,

Long tộc chính là Long tộc, cũng không cần tự xưng bản thân là Yêu tộc nữa!”

Chương 1004: Thứ mà ta muốn, các ngươi nhất định có 3

Lời nói này, khiến cho trưởng lão khó mà tin được.

Đây… Đây là đá Long tộc ra khỏi hàng ngũ của Yêu tộc?

Yêu Hoàng đương đại, thật sự có thể trực tiếp vứt bỏ cỗ sức mạnh cường đại như Long tộc sao? Đây đúng thật là chuyện không thể tin được.

Long tộc có sức mạnh cường đại như thế, còn có thể bị người khác từ chối sao? Nhưng An Nhiên có suy nghĩ của riêng mình.

Trước mắt thế đạo đã thay đổi, nếu như Yêu tộc và Nhân tộc có đại chiến, vậy thì nhất định có thể chấp nhận Long tộc, Long tộc hoàn toàn có thể có tác dụng, có thể cung cấp trợ giúp đắc lực.

Nhưng Yêu tộc và Nhân tộc đã hòa bình, trước mắt nội bộ thế giới tranh đấu cũng không thể nào bùng nổ. Vậy thì Long tộc có tác dụng gì chứ?

Thay vì chấp nhận trên danh nghĩa đám Long tộc bằng mặt mà không bằng lòng này, còn không bằng nhân cơ hội, chia rách rõ ràng với bọn họ. Các ngươi coi thường tộc ta, tộc ta cũng coi thường Long tộc.

Từ đó về sau, đường lớn rộng rãi mỗi người đi một bên.

Thân là hoàng đế, hoặc là khống chế tuyệt đối, hoặc là thật lòng thật ý, mà không phải là đạo đức giả và ba lòng hai ý.

An Nhiên dừng một chút, tiếp tục nói.

“Vì thế, sau này Long tộc sẽ được tự do, không liên quan gì đến Yêu tộc nữa, nhưng các ngươi đừng cho rằng, bản Hoàng là bởi vì nguyên nhân này, mới không nói chuyện thay các ngươi.”

“Sở dĩ không nói chuyện thay các ngươi vì có ba nguyên nhân, thứ nhất, là làm sai thì phải trả giá đắt, các ngươi tàn sát Nhân tộc, ý đồ muốn xâm phạm biên cảnh Đại Chu, là tội lớn, ta biết có thể các ngươi sẽ cảm thấy nghi hoặc, cảm thấy bản thân không làm cái gì, tại sao lại phạm phải tội lớn? Nhưng mà không phải là tội lớn này, từ trước đến nay đều là đứng nhìn ở điểm xuất phát của các ngươi, mà không phải là kết hợp với tình huống thực thế, ngươi sỉ nhục hàng xóm của mình và sỉ nhục hoàng đế, điều này rõ ràng không hoàn toàn giống nhau, hoặc là rất có thể muốn lấy tính mạng của ngươi, các ngươi tính toàn sai rồi, các thế lực của thiên hạ này các ngươi chọc ai không chọc, lại cứ nhất định chọc vào Đại Chu, chỉ có thể nói là vô cùng ngu ngốc.”

“Thứ hai, là do các ngươi xui xẻo, gặp phải Diệp Ninh, Diệp Ninh là Á Thánh của Nho đạo, là Giám Chính Viện giám sát của Đại Chu, nhưng đây đều không phải điều quan trọng, điều quan trọng là hắn yêu dân như con, các ngươi luôn miệng nói bản thân chỉ giết sâu kiến, mà lại không biết mỗi một chữ mà mình nói, đều sẽ chỉ khiến cho ngọn lửa tức giận của Diệp Ninh cháy lớn hơn, phải biết rằng, chính là bởi vì những sâu kiến này, Diệp Ninh từng gây ra một trận đại chiến, gần như trực tiếp đánh bại mười ba tông Tiên Môn đến mức suy tàn, khó mà đứng dậy.”

“Còn về thứ ba, thật ra chính là một chút tình nghĩa cuối cùng của bản Hoàng đối với các ngươi, gặp phải Diệp Ninh, là chỗ các ngươi xui xẻo, nhưng cũng là chỗ các ngươi may mắn, nhìn từ các góc độ, Diệp Ninh đều là khá nhân từ, hắn sẽ không bao giờ để cho Long tộc xuất hiện quá nhiều chết chóc, có thể tiếp tục sống, so với bất cứ thứ gì đều quan trọng hơn, đừng mơ tưởng bản Hoàng sẽ nói chuyện thay các ngươi, cho dù bản Hoàng có nói, cũng không thể giúp được cho các ngươi cái gì, Diệp Ninh sẽ không nể mặt mũi của bản Hoàng… Lựa chọn như thế nào, tùy ngươi, bản Hoàng đã làm hết tình nghĩa, đúng rồi, đừng tiết lộ chuyện bản Hoàng ở đây.”

Sau khi nói xong những lời này, An Nhiên thu hồi tất cả ý niệm. Không nói thêm lời nào nữa.

Đối với nàng ta mà nói, đây đã là dốc hết tình nghĩa. Dù sao Long tộc xuất quan, cũng có một phần công lao của nàng ta.

An Nhiên cũng không muốn Long tộc cứ đi vào ngõ cụt như thế.

Nếu như vẫn luôn tiếp tục chống cự, kết cục của Long tộc nhất định sẽ không quá tốt.

Ngược lại nhượng bộ, vẫn là có thể có được con đường sống, Diệp Ninh tuyệt đối sẽ không là loại người tàn bạo đuổi tận giết tuyệt. Những lời này, khiến cho trưởng lão rất dao động.

Trong chớp mắt ông ta cảm thấy hối hận. Chủ yếu có hai điểm hối hận.

Thứ nhất là không đặt rõ địa vị của mình, vứt bỏ ngọn cờ lớn là Yêu tộc, từ nay về sau, sẽ là một mình yếu ớt. Thứ hai là chưa tìm hiểu rõ tình hình, đã chọc vào người không nên chọc, làm chuyện không nên làm.

Cuối cùng Long tộc vẫn là phiêu rồi.

Nhưng ai có thể ngờ được, vậy mà Đại Chu lại mạnh mẽ như thế? Đây không chỉ là một vương triều bình thường sao?

Trưởng lão khẽ thở dài một tiếng, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Diệp Ninh, nói.

“Diệp đại nhân nói cái gì, thì là cái đó đi.”

Đây là… nhượng bộ rồi?

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Bọn họ không biết An Nhiên và trưởng lão đã tiến hành một cuộc trao đổi trong ý niệm. Theo cái nhìn của bọn họ, trưởng lão chỉ là trầm tư một lúc, sau đó đưa ra quyết định này. Điều này nhìn có vẻ có chút quá nhẹ nhàng.

Chương 1005: Thứ mà ta muốn, các ngươi nhất định có 4

Long tộc không thể tin được, có rất nhiều lão long mở miệng, muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị trưởng lão ngăn lại. Ánh mắt mệt mỏi của ông ta, xảy ra quá nhiều chuyện, bây giờ không có cách nào nói nữa.

Thám tử các nơi thăm dò tin tức ở trên bầu trời, cũng bất ngờ. Thế mà Long tộc lại dễ dàng khuất phục như thế sao?

Không cứng rắn một chút nào?

Nhìn tư thế vừa rồi, còn tưởng rằng muốn kéo dài tư thế một chút cơ. Bên phái Nhân tộc, cũng là một mảnh mơ hồ.

“Long tộc khuất phục rồi!”

“Cứ đơn giản như thế sao?”

“Diệp đại nhân uy vũ!”

Có không ít người lộ ra thần sắc vui mừng, bọn họ cảm thấy vừa kinh ngạc lại vừa hợp lý.

Diệp đại nhân không phải người bình thường, cho dù là Long tộc, cũng phải phuất phục với hắn, dường như đây không phải là chuyện gì khó hiểu. Nhưng Diệp Ninh biết, chuyện này không đơn giản như thế.

Trưởng lão thay đổi thái độ, ít nhiều có chút quá đột ngột. Vừa rồi nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Ánh mắt của hắn có chút trầm tư, bàn tay vuốt ve hồ ly, cũng hơi dùng lực hơn.

Mà Nam Cung Lương Nhân, hình như đã phát giác ra cái gì đó, ánh mắt nghi hoặc nhìn xung quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt nhìn vào trên người con hồ ly Diệp Ninh đang ôm trong lòng, hắn ta dừng một chút, sau đó rời ánh mắt đi.

Tóm lại. Long tộc khuất phục là một chuyện tốt.

Không động đao binh đã giải quyết được vấn đề, đây nhất định là kết quả mà mọi người đều muốn nhìn thấy. Nhưng kết quả

này, không phải là kết quả cuối cùng.

Khuất phục không chỉ là nói ngoài miệng. Mà là phải nhìn hành động.

“Tiếp theo đây, có thể đàm phán một chút vấn đề bồi thường rồi.”

Diệp Ninh thâm ý sâu xa nhìn trưởng lão một chút, sau đó phất phất tay, nói.

“Ta cho phép ngươi dẫn theo hai người, à không, là hai con rồng cùng đi vào Cửu Châu, để đàm phán với ta.”

Lời nói vừa dứt, thân hình hắn lóe lên, xoay người rời đi. Cách cảng Bạch Vân không xa, chính là quận thành.

Đó mới là nơi để bàn chuyện.

Trưởng lão do dự một chút, cuối cùng tìm một lão long cũng đức cao vọng trọng không kém, còn một cái tên nữa, khi đang suy nghĩ, Ngao Đỉnh bị thương không nhẹ, lại giãy dụa nói.

“Để cho ta đi theo trưởng lão đi.”

Trường lão nhìn Ngao Đỉnh, gật đầu.

Ba con rồng hóa thành hình người, bay về phía quận thành.

Lần này, có Diệp Ninh đích thân chấp thuận, màn chướng quốc vận không hề ngăn cản bọn họ. Rất nhanh, ba người đã đến quận thành.

Diệp Ninh đã sớm chờ đợi từ lâu.

“Diệp đại nhân, bồi thường có thể bồi thường, nhưng mà tộc ta nhiều năm không ra ngoài, tích lũy không nhiều, xin Diệp đại nhân khoan dung…”

Trường lão không ngồi xuống, mà học theo Nhân tộc chắp tay, cười khổ nói.

“Ngươi yên tâm, thứ ta muốn, các ngươi nhất định có.”

Diệp Ninh nhàn nhạt nói.

Ba người Long tộc nhìn nhau, đều nhìn thấy sự bất lực trong mắt của đối phương. Người là đao thớt ta là thịt cá.

Bọn họ không có lựa chọn. Chỉ có thể cứng rắn nói.

“Vậy thì mời Diệp đại nhân nói giá là được.”

Diệp Ninh gật đầu, nhìn về phía ba người, tâm tình đúng là tốt hơn rất nhiều. Loại đàm phán chiếm lợi này, vẫn là rất dễ khiến cho tâm tình người khác vui vẻ. Hắn không lừa gạt bọn họ, thứ mà hắn muốn, Long tộc đúng là có.

“Không gấp, nếu như đã đến rồi, vậy thì cũng coi như là một nửa khách nhân, người đâu, dâng trà.”

Diệp Ninh làm động tác mời, để cho ba con rồng ngồi xuống trước.

Tự nhiên có người bưng trà đưa đến.

Đương nhiên nước trà không tầm thường, đó là linh trà mà giới tu hành cũng rất trân quý. Nước trà vào miệng, hương thơm tràn ngập, khiến người khác thoải mái.

Nhưng bọn họ hoàn toàn không có ý muốn phẩm trà.

Diệp Ninh nói không gấp, nhưng bọn họ làm sao có thể không gấp chứ? Trưởng lão miễn cưỡng uống một ngụm, nói.

“Diệp đại nhân vẫn là nói vấn đề chính đi.”

Ông ta không muốn ở lại đây dù chỉ một khắc nữa.

Nói như thế nào đây? Đứng ngồi không yên, rất không có cảm giác an toàn.

“Cũng được, vậy thì nói thôi.”

Diệp Ninh chậm rãi đặt chén trà trong tay xuống, nói.

“Ta từ trước đến nay, đều thực hiện duy nhất một đạo lý, đó chính là giết người đền mạng nợ tiền trả tiền, phàm là chuyện gì cũng đều phải nói đến nhân quả, ngươi làm mồng một, vậy thì đừng trách ta làm mười lăm.”

“Không cần biết ý định ban đầu của Long tộc như thế nào, nhưng lần này, đúng là đã tạo thành tổn thương với Nhân tộc, vậy thì nhất định phải trả giá đắt.”

“Có điều các ngươi yên tâm, bản quan sẽ không quá làm khó các ngươi, chỉ cần các ngươi lấy ra thứ khiến cho bản quan hài lòng, chuyện này sẽ chấm dứt ở đây, không bao giờ nhắc đến nữa.”

Diệp Ninh nói như thế, cũng xem như là cho bọn họ một viên thuốc định thần. Thể hiện tuyệt đối sẽ không tính toán sau này.

Cũng không đợi bọn họ trả lời, Diệp Ninh đã đi thẳng vào chủ đề.

“Đầu tiên, phải bồi thường chiến thuyền cho Đại Chu.”

Chương 1006: Đại ác nhân Diệp Ninh

Ngao Đỉnh ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập vẻ nghi hoặc.

“Chiến thuyền?”

Hắn ta không hiểu.

Ba con thuyền rách nát đó, tuy nhìn có vẻ cũng có chỗ kinh người, nhưng đối với người có chiến lực cao cấp mà nói, lại chắc chắn giống như trò cười. Giá trị của ba chiếc chiến thuyền này không lớn, cũng xứng để Diệp Ninh đích thân nhắc đến?

Nhưng rõ ràng Diệp Ninh không nghĩ như thế, hắn nhàn nhạt nói.

“Theo góc nhìn của các ngươi, ba con thuyền đó chẳng qua chỉ là tàu thuyền bình thường mà thôi, giống như món đồ chơi vậy, nhấc tay lên là có thể phá hủy nó, nhưng đó là đối với các ngươi mà nói, đối với Nhân tộc mà nói, ý nghĩa của ba chiếc chiến thuyền này rất lớn, đầu tiên nó là ba con thuyền kết hợp vô số công tượng khéo léo, ngày đêm cố gắng, mới chế tạo ra được, cánh buồm trên thuyền, bánh lái chuyển hướng, cùng với hỏa pháo và pháo đạn, đều là kết tinh của văn minh nhân loại… Tuy trước mắt nhìn có vẻ kết tinh này còn rất nhỏ bé, nhưng đây là bước đầu tiên để loài người đối kháng với sức mạnh siêu phàm.”

Nghe xong, trưởng lão không nhịn được phản bác.

“Phàm nhân cũng muốn đối kháng với sức mạnh siêu phàm?”

Diệp Ninh hỏi ngược lại.

“Vì sao không được? Còn nhớ hỏa pháo ở trên thuyền không?”

Bọn họ cứng người một lúc, sau đó gật đầu.

Tuy trước đó bọn họ không biết hỏa pháo là cái gì, nhưng Diệp Ninh nói đến cái tên này, ba người lập tức liên tưởng ra, khiến cho bọn họ biết thứ có thể phóng ra đạn nổ chính là hỏa pháo.

“Hóa ra vũ khí đó tên là hỏa pháo, đúng là có chút uy lực, nhưng không đáng nhắc đến.”

Ngao Đỉnh lắc đầu, không thèm để ý chút nào.

“Bây giờ nhìn có vẻ không đáng kể, nhưng nếu như uy lực của hỏa pháo tiếp tục được nâng cao thì sao? Phải biết rằng bây giờ mới chỉ là giai đoạn đầu tiên, uy lực tăng mạnh gấp trăm lần, ngàn lần, vạn lần, vậy thì nếu như vạn pháo được bắn cùng lúc, cho dù là Long tộc, sợ rằng cũng phải cẩn thận ứng đối đúng không?”

Diệp Ninh cười cười, nói.

“Vì thế ta nói rồi, bây giờ nhìn có vẻ nhỏ bé, nhưng không đại biểu sau này cũng sẽ nhỏ bé, người phàm cũng có quyền lực nằm mơ, vạn nhất có một ngày, có thể có được sức mạnh khiến cho người tu hành kiêng dè thì sao? Ba con thuyền đó, chính là một hạt giống, một sức mạnh cho Nhân tộc dựa vào, hạt giống có thể có được tất cả.”

“Từ trước đến nay ta đều không tin ý trời là điều đương nhiên, ta chỉ tin con người nhất định sẽ thắng trời, có lẽ theo cái nhìn của các nguoi, cái gọi là hạt giống này chỉ là người nằm mơ nói mộng, nhưng ta cảm thấy, trên đời có kỳ tích, đó là thứ đầu tiên không được người khác coi trọng, nếu không cũng sẽ không được gọi là kỳ tích.”

“Các ngươi cho rằng mình phá hủy ba con thuyền, nhưng trên thực tế thứ các ngươi hủy đi, chính là mơ ước của vô số người.”

Lời nói này của Diệp Ninh, là lời từ tận đáy lòng.

Người khác không biết, không nhìn thấy tương lai, nhưng Diệp Ninh lại có thể nhìn thấy.

Bởi vì hắn biết, văn minh loài người cũng có thể phát triển đến bước hủy thiên diệt địa. Đó là sức mạnh của khoa học.

Đương nhiên, trong thế giới huyền huyễn kỳ quái lạ lùng này bàn luận đến khoa học, ít nhiều có chút buồn cười. Nhưng công nghệ không phải là vì người tu hành mà sáng tạo ra. Mà là vì phần lớn những người phàm.

Muốn sống có giá trị, sống có tôn nghiêm, người phàm vẫn là phải nên có một chút sức mạnh thuộc về bản thân, bọn họ không thể tu hành, nhưng không hề đại biểu không có phương thức có được sức mạnh.

Có lẽ loại tương lai mơ hồ này, đã được định trước là thất bại.

Hoặc là cho dù đi đến được đỉnh cao công nghệ như kiếp trước, cũng là vô ích, căn bản không thể nào đối kháng được với người tu hành mạnh mẽ. Nhưng vẫn là có một hi vọng, không phải sao?

Diệp Ninh cống hiến cũng không nhiều, hắn chỉ là mở một cửa sổ, chỉ là một phương hướng mơ hồ mà thôi. Có thành công hay không, thì phải xem bản thân người phàm.

Trong truyện này, Diệp Ninh thà đau lòng, cũng có thể nói là không đau lòng lắm, hắn chỉ là người qua đường, ngoại trừ điều đó ra, cũng không làm chuyện gì nữa.

Thậm chí đến ngay cả bản thân hắn, cũng không cảm thấy con đường này có thể đi được bao xa. Nhưng có người quan tâm.

Những con người vì con đường này, mỗi ngày đều đang cố gắng, khát vọng có một ngày người phàm cũng có thể có sức mạnh tự bảo vệ bản thân, cho dù hạt giống tự bảo vệ bản thân này, chỉ là có thể khiến cho bọn họ sống tốt hơn một chút, nhưng điều này cũng xem như là bước ra một bước lớn rồi.

Vì để không làm bách tính thất vọng, Diệp Ninh quyết định thúc đẩy phát triển mạnh hơn. Long tộc, chính là trung tâm của suy nghĩ này.

Nhưng Long tộc lại không cảm thấy như thế, đối với lời nói của Diệp Ninh, bọn họ bán tín bán nghi. Người phàm làm sao có thể có được sức mạnh cường đại chứ?

Chương 1007: Đại ác nhân Diệp Ninh 2

Bọn họ cảm thấy, có lẽ Diệp Ninh đây là chỉ vì nâng cao giá cả yêu cầu mà thôi.

Nhưng đến thời điểm mấu chốt này, bọn họ cũng không có nhiều lựa chọn, cho dù Diệp Ninh là thật sự muốn cưỡng đoạt, bọn họ cũng chỉ có thể bịt mũi mình chấp nhận.

“Bồi thường thuyền, ta không có ý kiến, nhưng tộc ta, không biết chế tạo thuyền.”

Trưởng lão trầm mặc một lúc, nói.

“Ta không bảo để cho Long tộc chế tạo thuyền, đây là một bản đồ thiết kế, các ngươi xem một chút.”

Diệp Ninh lấy ra một bản vẽ.

Ba cong rồng liếc nhìn một chút, sau đó có chút mơ hồ. Chỉ là bản vẽ rất bình thường mà thôi

Diệp Ninh cười nhẹ một tiếng, nhàn nhạt nói.

“Nếu như các ngươi nhìn kỹ bản vẽ này, sẽ phát hiện, bộ phận quan trọng nhất của con thuyền, được gọi là long cốt, cái gọi là long cốt, chính là thân của con thuyền, quyết định độ lớn nhỏ, tính ổn, và năng lực chống đỡ nguy hiểm của con thuyền.”

Bọn họ cúi đầu nhìn một chút, phát hiện quả nhiên như thế. Nhưng lại càng thêm mơ hồ.

Vậy thì làm sao?

Cái gì mà long cốt với không long cốt, có liên quan gì đến bọn họ sao. Đợi đã! Long cốt…

Trong lòng ba con rồng cả kinh, bất ngờ ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập vẻ khó có thể tin.

“Diệp đại nhân lẽ nào…”

Bọn họ nghĩ đến một khả năng bản thân rất khó chấp nhận. Diệp Ninh cười mà như không cười nhìn bọn họ.

“Thuyền bị hủy rồi, đương nhiên phải xây dựng lại, nguyên liệu xây dựng lại lấy ở đây? Thứ quan trọng nhất để chế tạo thuyền, chính là long cốt, đặc biệt là gỗ để xây dựng long cốt,

còn không bằng, lấy long cốt thật sự, trực tiếp dùng chế tạo thuyền, các ngươi cảm thấy thế nào?”

Suy nghĩ lớn gan của Diệp Ninh, khiến cho tất cả mọi người đều phải ngoái nhìn. Cho dù là Nam Cung Lương Nhân, khóe miệng cũng là giật giật.

Lấy long cốt chân chính đến để chế tạo thuyền, cho dù là hắn ta, cũng là lần đầu tiên thấy. Đây thật sự có chút quá xa xỉ rồi.

Phải biết rằng, bộ xương của một con rồng, tuyệt đối là bảo vật.

Nếu như dùng để luyện khí, cũng không biết có thể luyện ra bao nhiêu thứ đồ tốt. Nhưng vậy mà Diệp Ninh lại nghĩ đến dùng nó để chế tạo thuyền!

Nhưng Diệp Ninh nghĩ như thế, đúng là có đạo lý của bản thân hắn.

Hắc ám xâm nhập ở ngay trước mắt, đến lúc đó đất trời đảo lộn, bóng tối buông xuống, sợ rằng khắp nơi đều là sinh linh đồ thán. Chỉ dựa vào người tu hành, đệ tử Nho đạo, rõ ràng là không bảo vệ được Cửu Châu.

Bách tính Cửu Châu, cần có nhiều sức mạnh hơn.

Vậy thì quân đội Đại Chu, nhất định phải nhanh chóng lớn mạnh.

Bây giờ trải qua một hồi huấn luyện, cải cách, cùng với đầu tư của thiên tài địa bảo, Đại Chu đã thành lập được quân đội mạnh mẽ hơn một ngàn vạn người. Tinh nhuệ trong đó, thậm chí đã không thua thời kỳ Cơ Hạo Thiên.

Dù sao phương pháp luyện binh, Cơ Hạo Thiên đã sớm nói với Cơ Minh Nguyệt.

Có thể nói như thế này, Đại Chu vì chuẩn bị chiến đấu, cỗ máy chiến tranh khổng lồ đã đang điên cuồng vận chuyển. Nhưng muốn bảo vệ được Cửu Châu, như thế vẫn là không đủ.

Vì để nâng cao sức chiến đấu của quân đội, nhất định phải đi đường tắt. Ví dụ như thủy quân, cần phải có một lần nâng cấp triệt để.

Ba con thuyền bị phá hủy, tuy đáng tiếc, nhưng mà cũng đã nhắc nhở Diệp Ninh.

Suy nghĩ và tư duy chế tạo thuyền không sai, nhưng lại bỏ qua một điểm, đó chính là nguyên liệu.

Nếu như có thể có nguyên liệu tuyệt đối đáng tin, vậy thì tác dụng mà thuyền chiến có thể phát huy được, sẽ vô cùng lớn. Nguyên liệu lấy từ đâu?

Diệp Ninh nghĩ đến Long tộc.

"Long cốt là thi thể của Long tộc đã chết đi, dựa theo quy củ, phải đưa vào phần mộ của Long tộc ở tổ Vạn Long, vĩnh viễn ngủ say, nếu như lấy ra để chế tạo thuyền, làm sao chúng ta có thể xứng đáng với những anh linh bị mất đi?"

Phản ứng đầu tiên của trưởng lão chính là từ chối.

…

"Xin Diệp đại nhân thay đổi nguyên liệu, thật sự không được, trong tộc ta, cũng vẫn có một chút thiên tài địa bảo."

Thật ra long cốt đối với Long tộc mà nói không có tác dụng gì.

Bọn họ cũng không dùng long cốt để luyện khí.

Bình thường đều là trực tiếp đưa vào trong phần mộ, thuận theo thời gian trôi đi, long cốt sẽ dần dần bị phong hóa, linh tính ở trên đó, cũng sẽ ngủ say. Đây là một loại nghi thức.

"Long cốt đối với Long tộc mà nói, chỉ là vật không có tác dụng, nhưng đối với tộc ta mà nói, lại rất quan trọng, thay vì để cho linh tính trong long cốt tan biến, dần dần phong hóa, còn không bằng dùng một phương thức khác, tung hành biển lớn sao trời một lần nữa, các ngươi thấy sao?"

Diệp Ninh không quan tâm đến ý từ chối của trưởng lão. Chuyện này, hắn đã quyết định rồi.

Trưởng lão do dự một chút, cuối cùng cũng chỉ có thể bất lực gật đầu.

"Cũng được, Diệp đại nhân cần bao nhiêu thi thể của Long tộc?"

Chương 1008: Đại ác nhân Diệp Ninh 3

Vừa nói đến cái này, Diệp Ninh lập tức có tinh thần, hắn muốn nhất định không nhiều, bởi vì tuổi thọ của Long tộc rất dài, trên cơ bản rất khó chết, long cốt có thể dùng để chế tạo thuyền, nhất định không thể là Long tộc đã chết để trong mộ địa quá lâu, vậy thì chỉ có thể là di hài Long tộc chết trong một trăm năm gần đây, Diệp Ninh cảm thấy, số lượng cũng bảy tám bộ là đủ rồi, vì thế nói.

"Chỉ cần linh tính còn chưa mất đi, di hài Chân Long mới chết, bản quan đều có hứng thú."

Không ngờ được, câu nói này, lại khiến cho sắc mặt ba con rồng vô cùng khó coi. Diệp Ninh cau mày lại.

"Các ngươi không chịu đồng ý?"

Phản ứng của Long tộc, vượt ra ngoài dự liệu của Diệp Ninh.

Di hài của mấy Long tộc mà thôi, rất khó sao?

Hắn hoàn toàn không chú ý đến, thế mà Nam Cung Lương Nhân ở bên cạnh lại bất giác sờ sờ mũi của mình. Đây là biểu hiện của chột dạ, xấu hổ.

Đúng là rất khó!

Gần đây Long tộc mới chết đi bao nhiêu con rồng?

Tính toán một chút, Long tộc chết dưới tay của Nam Cung Lương Nhân, hơn nữa hài cốt vẫn còn được xem như tương đối hoàn chỉnh, ít nhất cũng có tám trăm con! Cũng chính là nói, Diệp Ninh một lần đã muốn tám trăm long cốt.

Đây không phải là ức hiếp Long tộc sao? Nhưng Long tộc lại không dám trở mặt.

Bởi vì bọn họ nghĩ đến vấn đề thâm sâu hơn.

Bọn họ nhìn vào trong mắt đối phương, đều nhìn thấy sự sợ hãi và chấn động. Vô cùng sợ hãi.

"Hóa ra, vừa mới bắt đầu đã là một cái bẫy, chính là tính kế, Nhân tộc Diệp Ninh, đúng là một nhân vật đáng sợ!"

Ba con rồng cảm thấy cả người ớn lạnh, chỉ cảm thấy bản thân hoàn toàn bị mắc bẫy, giống như ba tên ngốc vậy.

Bọn họ vẫn còn ngây ngốc cho rằng Nam Cung Lương Nhân đi chém giết Long tộc là trùng hợp, hóa ra vậy mà lại là đã sớm sắp xếp trước! Diệp Ninh đã sớm nhằm vào long cốt rồi, nhưng mà thứ như long cốt, phải có Long tộc chết đi, mới có.

Nhưng mà Long tộc làm sao có thể chết đi một cách lạ lùng đây? Vì thế Nam Cung Lương Nhân đến tiễn bọn họ một đoạn đường…

Thảo nào Nam Cung Lương Nhân ra tay chuẩn xác tàn nhẫn như vậy, hắn ta đây là cố gắng hết sức giữ độ hoàn chỉnh của long cốt, để dùng chế tạo thuyền.

E rằng Diệp Ninh đã sớm tính toán từ lâu, hắn biết nếu như trực tiếp chém giết Long tộc, cướp đoạt long cốt, sẽ gây ra sự phản kháng kịch liệt của tộc ta, cũng sẽ khiến cho các tộc câm như hến, nên hắn đã tính toán chuẩn tộc ta, sau khi chịu đả kích, sẽ tìm đến gây phiền phức cho Đại Chu, mượn cơ hội lần này để hồi phục sự tự tin.

Sau đó cố ý thả ba con thuyền ra, để cho bọn chúng hạ thủy, bị Long tộc phá hủy.

Đây đều là đã được sắp xếp từ trước, nếu không làm sao lại trùng hợp như thế? Cứ nhất định thuyền chiến phải hạ thủy vào ngày hôm nay? Ba con thuyền này, còn có người trên thuyền, đều là con cờ của Diệp Ninh!

Đợi đến khi Long tộc động thủ trước, hắn mới xuất hiện, là có thể dùng thân phận của người bị hại, để làm khó Long tộc.

“Rõ ràng có thể trực tiếp cướp đoạt long cốt đi, nhưng mà vì không để cho người khác chỉ trích, vậy mà lại muốn cho chúng ta đích thân đưa long cốt đến, tâm cơ này thật tàn nhẫn!”

Tim trưởng lão đập thình thịch.

Ông ta chỉ cảm thấy Diệp Ninh là nhân vật nguy hiểm nhất trên thế gian.

Tính toán của Diệp Ninh, vậy mà lại tàn nhẫn đến mức độ này. Hơn tám trăm long cốt hoàn chỉnh, còn có người nào tham lam

hơn so với hắn sao?

Ông ta muốn tức giận. Nhưng mà ông ta không dám tức giận.

Bởi vì trưởng lão nghĩ đến một tầng ý nghĩa sâu hơn.

Nế như Diệp Ninh không ngần tại tàn sát Long tộc, để có được long cốt, nếu như ông ta từ chối, vậy thì tiếp sau đây sẽ xảy ra chuyện gì? Chém giết sẽ có còn tiếp tục không?

Loại tranh chấp này nhìn có vẻ rất nhỏ, có khi nào sẽ phát triển thành thảm họa ảnh hưởng đến toàn bộ Long tộc không? Ông ta suy nghĩ thật kỹ, đều cảm thấy bản thân, không có năng lực phản kháng với Diệp Ninh.

Cuối cùng, chỉ có thể cắn răng, khó khăn nói.

“Tiểu long phục rồi, điều kiện của Diệp đại nhân, tộc ta sẽ chấp nhận toàn bộ!”

Khi nói lời này, ông ta vừa nhục nhã, vừa đau đớn.

Lần này, Long tộc thật sự bị ức hiếp thảm rồi. Nhưng trong đầu Diệp Ninh lại tràn ngập dấu hỏi.

Trái phải chẳng qua chỉ là bảy tám long cốt đối với các ngươi không có tác dụng mà thôi, làm cái gì thế, giống như ta trở thành đại ác nhân vậy?

Con người Diệp Ninh từ trước đến nay rất thực tế.

Làm sai, chính là phải trả giá.

Không cần biết Long tộc là xuất phát từ nguyên nhân gì, xâm phạm biên cảnh Đại Chu là sự thật, càng đừng nói đến đánh chìm thuyền chiến, giết người. Điều này tuyệt đối phải khiến cho bọn họ trả một cái giá khó quên mới có thể khiến cho Diệp Ninh thoải mái.

Chương 1009: Diệp Ninh thật sự quá đang sợ rồi!

Vì thế, long cốt chỉ là một trong rất nhiều điều kiện mà thôi.

Vốn dĩ Diệp Ninh cảm thấy, điều này không quá khó khăn, Long tộc lấy ra mấy long cốt mà thôi, cho dù bọn họ đau lòng,

cũng sẽ không đau lòng được đến đâu.

Nhưng bây giờ xem ra, lại hoàn toàn không phải là chuyện này.

Chỉ riêng nhìn phản ứng của ba người Long tộc, thậm chí Diệp Ninh có một loại ảo giác, đó chính là bản thân mình có chút quá đáng. Nhưng bất luận nghĩ như thế nào, hình như hắn làm đều không tính là quá đáng.

Lẽ nào, Long tộc coi trọng người chết như vậy sao? Bán xương cốt của người chết đối với bọn họ mà nói là cắn rứt lương tâm? Nếu thật sự là như thế, Diệp Ninh đúng thật là phải nhìn Long tộc với con mắt khác.

Nhưng rất rõ ràng, không phải như thế.

Long tộc tuyệt đối không bao giờ có thể nói là có tình có nghĩa, đây là một chủng tộc rất thực tế.

Diệp Ninh nghĩ không thông, nhưng ba người Long tộc đã rơi vào trong tình trạng khó khăn cực lớn. Bọn họ cảm thấy bản thân giống như là con thỏ bị rơi vào trong bẫy vậy, chỉ có thể để mặc cho Diệp Ninh xử lý.

Loại cảm giác này rất không tốt. Nhưng lại không thể làm được gì.

Diệp Ninh tính toán quá sâu.

Hóa ra, nhất cử nhất động của tộc ta, đều đã bị hắn tính kế thật chặt rồi.

Ngay từ lúc bắt đầu, đã dự định chiếm lợi từ chỗ tộc ta.

Trưởng lão liếc nhìn Nam Cung Lương Nhân, trong lòng vô cùng chua xót, thế giới bên ngoài quá tàn khốc, ông ta có chút nhớ tổ Vạn Long, thời đại này, tại sao lại có yêu nghiệt như Diệp Ninh?

Hoàn toàn có thể nói như thế này, ở trong mắt của Long tộc, Diệp Ninh đã là sự tồn tại giống như đại ma vương rồi.

“Diệp đại nhân còn muốn cái gì, mời tiếp tục nói đi.”

Nhưng cũng chính bởi vì như thế, ngược lại khiến cho ông ta quyết tâm đập vỡ bình. Trái phải cũng không phải là đối thủ của Diệp Ninh.

Tất cả các mặt đều không thể đối kháng. Vậy thì cũng chỉ có thể chấp nhận số phận.

Diệp Ninh nhìn thần sắc nhục nhã càng ngày càng rõ ràng ở trên mặt ba con rồng, nghi hoặc trong lòng càng thêm lớn hơn, nhưng mà hắn lại không hỏi nhiều cái gì, mà dựa theo kế hoạch đã định sẵn ban đầu, nói ra điều kiện tiếp theo của mình.

"Tiếp theo, ta còn cần long huyết (máu rồng), số lượng lớn long huyết!"

Nghe xong, sắc mặt trưởng lão hơi thay đổi.

"Diệp đại nhân đây là muốn tộc ta hy sinh tính mạng sao? Chuyện này tuyệt đối không thể nào!"

Ngao Đỉnh và lão long cũng là như thế, bọn họ cảm thấy vô cùng nhục nhã, vốn dĩ đã dự định chấp nhận số phận, nhưng mà nghe thấy câu nói này, lại phảng phất như bị phá vỡ giới hạn vậy, thế mà lại có dũng khí phản kháng.

Trong mắt bọn họ có sợ hãi, nhưng càng nhiều hơn đó là phẫn nộ.

Theo cái nhìn của con người ở thế giới này, máu và sinh mạng tương đồng với nhau, Diệp Ninh muốn long huyết, bọn họ nghe thấy, giống như là muốn mạng của rồng vậy, loại chuyện này không hiếm thấy.

Thời kỳ thượng có, một một vài nghi thức hiến tế tà ác, cần phải săn giết Long tộc. Bởi vì huyết khí của Long tộc dồi dào, thực lực mạnh mẽ, đó là tế phẩm hạng nhất.

Diệp Ninh ở trong mắt bọn họ đã là sự tồn tại giống như đại ma vương, bọn họ không kìm chế được, mà nghĩ theo phương hướng đó. Nhưng Diệp Ninh lại dở khóc dở cười.

"Muốn lấy một chút long huyết mà thôi, cũng không phải là muốn lấy mạng của Long tộc, các ngươi hiểu lầm ý của ta rồi."

"Trên thực tế, hiến máu chân chính, sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, Nhân tộc như thế, Long tộc cũng là như vậy, ta không có ý muốn Long tộc các ngươi chết, ta chỉ hi vọng, vào lúc chúng ta cần, Long tộc có thể hiến máu."

“Các ngươi yên tâm, long huyết mà mỗi một Long tộc bỏ ra sẽ không quá nhiều, tuyệt đối không gây nguy hiểm cho bọn họ, thậm chí có lúc, nói không chừng, máu chảy ra nhiều một chút, còn có lợi cho sức khỏe của các ngươi.”

Lời nói này của Diệp Ninh, khiến cho Long tộc bán tín bán nghi.

“Thật sự như thế?”

Diệp Ninh gật đầu.

Ba người trao đổi ánh mắt với nhau một chút.

Tuy Diệp Ninh đồng ý rất tốt, nhưng bọn họ không hề yên tâm, vì thế trưởng lão nhấn mạnh, nói.

“Nếu như thật sự như Diệp đại nhân nói, vậy thì điều kiện này không tính là khắt khe, ta có thể đồng ý, nhưng nếu như một khi ta phát hiện cái gọi là nghi thức hiến máu, xảy ra tình huống có nguy hiểm đến tính mạng của tộc ta, thì sẽ lập tức dừng lại.”

Diệp Ninh thờ ơ gật đầu, nói.

“Đồng ý.”

Ba con rồng thở phào một hơi, giống như bỏ được gánh nặng nói.

“Vậy thì đã nói ra sẽ không nuốt lời.”

Điều kiện này, so với bọn họ nghĩ dễ dàng hơn nhiều.

Không có cách nào cả, điều kiện đầu tiên của Diệp Ninh thật sự quá ma quỷ, khiến cho bọn họ có một loại cảm giác Diệp Ninh đã sớm tính toán chặt toàn bộ Long tộc rồi, vì thế bọn họ mới cẩn thận từng chút một như vậy.

Chương 1010: Diệp Ninh thật sự quá đang sợ rồi! 2

Thật ra tính toán cẩn thận.

Điều kiện thứ hai của Diệp Ninh vẫn là có chú khắc nghiệt.

Đối với bất kỳ sinh linh nào mà nói, máu của bản thân mình đều rất quan trọng, cho dù không nguy hiểm đến sức khỏe, Long tộc cũng tuyệt đối không muốn đột nhiên hiến ra một số lượng lớn máu của mình giao cho Nhân tộc.

Chuyện này không chỉ nhục nhã, hơn nữa còn không có lý lẽ.

Nếu như ngay từ lúc ban đầu Diệp Ninh đưa ra điều kiện này, bọn họ dù cho lập tức từ chối, nhất định cũng là muốn tranh luận một hồi.

Nhưng sau khi trải qua chuyện long cốt, ba người bọn họ đã hoàn toàn bị dọa rồi.

Làm gì còn dám nói nhiều?

Chỉ là lấy một chút máu mà thôi, chuyện lớn bao nhiêu chứ, hiến máu thì hiến máu đi, chỉ cần có thể vượt qua được một kiếp này, sau đó giữ khoảng cách thật xa với Diệp Ninh là được, mọi người cũng không muốn gặp hắn nữa.

“Diệp đại nhân còn có điều kiện thứ ba không?”

Trưởng lão ngập ngừng hỏi.

Ông ta có chút lo lắng, điều kiện thứ hai của Diệp Ninh xem như là khá nhân từ, vậy thì rất có khả năng, điều kiện thứ ba sẽ vô cùng tàn khốc. Ông ta đã chuẩn bị xong tâm lý rồi.

Nhưng mà lại không ngờ được, thế mà Diệp Ninh lắc đầu, nói.

“Không còn nữa, cứ như thế đi.”

Điều này khiến ông ta có chút bất ngờ.

Nhưng đồng thời, trong lòng lại tràn ngập vui mừng.

“Thật sự như thế?”

Hai Long tộc khác cũng là như vậy, trong mắt tràn ngập thần sắc điên cuồng vui mừng. Ba người nhìn Diệp Ninh, chỉ sợ hắn bất ngờ hối hận.

Diệp Ninh gật đầu, nói.

“Thật sự hết rồi, nếu như các ngươi đồng ý, vậy thì ân oán giữa Đại Chu và Long tộc, kết thúc ở đây, sau này chỉ cần các ngươi không xâm phạm pháp luật Đại Chu, không tùy tiện làm bừa ở Cửu Châu, bản quan có thể bảo đảm, Đại Chu tuyệt đối

sẽ không cố ý nhằm vào các ngươi một chút nào, đương nhiên, nếu như các ngươi còn dám xâm phạm, làm ra chuyện xâm phạm kịch liệt như ngày hôm nay, vậy thì sẽ không còn khả năng hòa giải nữa, đến lúc đó, thì đừng trách ta."

Những gì Diệp Ninh nói, khiến cho thần sắc ba người thở phào, ngay lập tức nghiêm túc nói.

"Xin Diệp đại nhân yên tâm, từ nay về sau, Long tộc tuyệt đối không dám phạm vào sai lầm ngày hôm nay!"

Ba người oán thầm trong lòng.

Có loại người tàn nhẫn như ngươi ở Đại Chu. Ai còn dám? Đó không phải là động thổ ở trên đầu thái tuế sao?

Sau khi hoàn thành hai chuyện này, đương nhiên cũng không cần đàm phán thêm gì nữa.

Vốn dĩ Diệp Ninh còn muốn giữa ba con rồng lại, cùng uống chén trà cũng được, ăn một bữa tối cũng tốt, nên làm hết trách nhiệm của chủ nhà. Nhưng mà không ngờ được, ba con rồng lại coi chỗ này của hắn giống như hang sói động cọp vậy.

Ba người liên tục lắc đầu, không hề do dự chạy trốn. Điều này khiến cho bầu không khí trở nên ngượng ngùng.

Sau khi ba con rồng rời đi, Diệp Ninh cau mày lại.

"Điều kiện mà ta vừa đề ra quá đáng sao? Vì sao ba tên gia hỏa đó, phản ứng trước sau lại biến hóa lớn như thế"

Diệp Ninh nghĩ như thế nào cũng không hiểu, phản ứng của ba con rồng tuyệt đối không phải phản ứng bình thường.

"Có lẽ không hề quá đáng, ta cũng không hiểu bọn họ nghĩ như thế nào."

Thái Hướng Cao cau mày, cũng thể hiện khó hiểu.

Trong quá trình đàm phán, bọn họ phát hiện tình hống của Long tộc quá không bình thường. Rõ ràng là bởi vì chuyện này nào đó bị kích thích rồi.

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì đây?

Thái Hướng Cao nhớ lại một chút, điều kiện mà Diệp Ninh vừa đưa ra, khắc nghiệt nhất định là khắc nghiệt, cũng tuyệt

đối có thể khiến cho Long tộc nhớ rõ chuyện này, thậm chí còn khiến cho bọn họ mất hết thể diện, khiến cho Long tộc trở thành trò cười cho các chủng tộc khác, hình phạt này không thể nói là không quá đáng.

Nhưng chính bởi vì như thế, phản ứng của Long tộc mới có chút quá cực đoan.

Con hồ ly đang yên lặng nằm bò ở trên bàn mở to đôi mắt long lanh, nếu như có người nhìn kỹ vào đôi mắt của nó, nhất định sẽ phát hiện trong mắt của nó cũng có một tầng nghi hoặc.

An Nhiên cũng không hiểu vì sao phản ứng của Long tộc lại bất ngờ trở nên quỷ dị như thế. Trong quá trình đàm phán, nàng ta thiếu chút nữa không nhịn được truyền âm hỏi. Nhưng mà lại cứng rắn nhịn lại.

Dù sao vừa rồi khi An Nhiên trao đổi với Long tộc, bắt đầu từ đây, Yêu tộc là Yêu tộc, Long tộc là Long tộc. Nếu đã như thế, chuyện của Long tộc, nàng ta cũng không có lý do gì để quan tâm nữa.

Người duy nhất có thể biết được nội tình là Nam Cung Lương Nhân.

Nhưng mà từ trước đến nay Nam Cung Lương Nhân là người trầm mặc ít nói, nếu như bên người Diệp Ninh không có người, bọn họ ở riêng một mình, tám phần là hắn ta sẽ lên tiếng nói chuyện.

Nhưng mà bây giờ cả phòng đều là người, vậy thì hắn ta không có hứng thú nói chuyện nữa. Tính tình như thế.

Chương 1011: Diệp Ninh thật sự quá đang sợ rồi! 3

Ngoài ra chuyện quan trọng nhất là, hắn ta cảm thấy đây không phải là chuyện lớn gì, dù sao Diệp Ninh cũng không chịu thiệt, mà là chiếm được món lợi lớn, vậy thì hắn ta còn lắm miệng cái gì chứ?

Đợi khi Long tộc đưa long cốt đến, tự nhiên Diệp Ninh sẽ hiểu.

Vì thế cuối cùng hắn ta chỉ là mấp máy miệng, nhưng mà lại ngừng lại. Nam Cung Lương Nhân không nói, đương nhiên Diệp Ninh cũng không cách nào đoán được.

Trong lòng hắn đúng là có chít tiếc nuối. Cả người Long tộc đều là bảo vật, hắn đã sớm nghiên cứu nó từ lâu.

Bây giờ trước mắt hắc ám xâm nhập sắp đến, toàn bộ Đại Chu đang luyện binh, có thể nói như thế này, mỗi một ngày, quân đội Đại Chu đều đang dùng tốc độ cực nhanh để nâng cao thực lực của bản thân.

Vì sao lại nói là tốc độ cực lớn?

Bởi vì Cơ Minh Nguyệt không tiếc mọi giá, gần như dốc hết quốc khố, dùng một lượng lớn thiên tài địa bảo chất lên, để đổi lấy thực lực. Đây thật sự là cuộc chạy đua với thời gian.

Nhưng mà Diệp Ninh cảm thấy, vẫn là quá chậm.

Phương hướng là đúng, nhưng muốn có được thành quả gì đó, lại có mấy phần khó khăn.

Nguyên nhân rất đơn giản, thiên tài địa bảo mà Đại Chu có thể lấy ra được, tuyệt đối không được tính là hiếm có, nếu như thật sự hiếm có, làm sao có thể mở rộng trong phạm vi lớn được chứ? Những thiên tài địa bảo này rất bình thường, nhiều lắm là cấp bậc trung đẳng, cho dù có thể khiến cho thực lực của quân Đại Chu tăng vọt, nhưng cũng tuyệt đối có giới hạn… Nhưng đây đã là phương án trước mắt tốt nhất rồi.

Lẽ nào trên thế giới còn có thiên tài địa bào nào, có thể có sản lượng lớn, lại có thể có được đẳng cấp cao sao? Rất nhiều người đều cho rằng không có.

Lúc trước Diệp Ninh cũng cho rằng không có.

Nhưng mà nhìn thấy Long tộc, hắn đã thay đổi suy nghĩ. Long tộc không phải là bảo bối sao? Cả người đều là bảo vật!

Long cốt có thể chế tạo thuyền chiến, thuyền chiến được chế tạo ra, trời sinh đã là một kiện pháp khí cực phẩm, uy năng tuyệt đối không thể coi thường, trong chớp mắt đã nâng cao lực chiến đấu.

Ngoại trừ long cốt, long huyết cũng là như thế. Long huyết được coi là thiên tài địa bảo cao cấp nhất. Đương nhiên, tinh

huyết của rồng, càng cao cấp hơn.

Nhưng long huyết dễ có, tinh huyết lại là ít nhiều có chút quá đáng, nếu như Diệp Ninh đưa ra điều kiện mỗi một con rồng đều hiến tinh huyết, vậy thì Long tộc nhất định sẽ không thể nào chấp nhận.

Hơn nữa, số lượng tinh huyết có hạn, muốn nhanh chóng nâng cao toàn quân, long huyết bình thường đã đủ rồi. Vậy thì long huyết nên dùng như thế nào đây?

Vô cùng đơn giản bạo lực.

Không cần luyện đan, cũng không cần công đoạn phức tạp nào cả, chỉ cần đào một cái hồ thật lớn, đổ long huyết vào trong đó, sau đó để cho các tướng sĩ nhảy vào trong, hấp thu tinh hoa trong long huyết. Là đủ rồi.

Tương truyền vào thời kỳ thượng cổ, Nhân tộc từng săn giết Long tộc, chính là dùng loại phương thức này, để nhanh chóng nâng cao sức chiến đấu của Nhân tộc. Đối với người phàm mà nói, đây đã là cơ duyên lớn bằng trời rồi.

Nhưng mà săn giết Long tộc để có được máu tươi, chuyện này ít nhiều có chút không phù hợp.

Dù sao chủ trương hòa bình cũng là điều Diệp Ninh vẫn luôn nói từ trước đến nay, cũng không thể tự mình đánh mặt mình chứ. Hơn nữa, săn giết để có được máu, hoàn toàn không cần thiết.

Diệp Ninh không ngu ngốc giống như người của thế giới này, chẳng qua là bỏ ra một chút máu mà thôi, đây cũng không phải là muốn tính mạng của Long tộc, mỗi con rồng bỏ ra một chút máu, số lượng đã rất lớn rồi.

Nếu như không đủ…. đơn giản, qua vài tháng, rồi lấy máu một lần là được. Dù sao cũng không có hại gì đối với thân thể.

Đặc biệt là chủng tộc có năng lực tự hồi phục mạnh mẽ như Long tộc, càng là sẽ không tạo thành ảnh hưởng ác liệt nào đó. Ngoại trừ điều đó ra, thật ra Diệp Ninh vẫn còn muốn hợp tác lần thứ ba với Long tộc.

Đó chính là hắn muốn bàn bạc một chút với Long tộc, hay là để cho Long tộc cũng giống như người tu hành, gia nhập Đại

Chu. Những chiến sĩ từng tắm qua long huyết, nếu như phối hợp với Long tộc, sẽ biến thành kỵ sĩ rồng? Chiến sĩ rồng? Như thế, có thể nhanh chóng tăng cường sức chiến đấu.

Nhưng lời đến bên miệng, Long tộc lại hủy bỏ suy nghĩ này. Bởi vì hắn nhìn thấy trạng thái của ba con rồng này thật sự quá không bình thường. Điều này khiến hắn cảm thấy, bản thân hoàn toàn không cần lên tiếng.

"Ta cũng không phải là ác ma gì, từ trước đến nay ta đều rất dễ nói chuyện, không biết là các ngươi đang sợ cái gì?"

Diệp Ninh nghĩ như thế.

Nhưng hắn không biết.

Đúng vào lúc này, ba con rồng rời khỏi phủ quận thủ, đến trên đường phố đông đúc, thì mở lớn miệng thở hồng hộc.

"Quá đáng sợ rồi!"

"Đúng thế, tại sao lại có người đáng sợ như Diệp Ninh chứ? Chỉ riêng nói chuyện với hắn, đã khiến ta có kích động muốn run rẩy."

Chương 1012: Lựa chọn không có khả năng nhất

"Đây là một người tuyệt đối tàn nhẫn, đối đầu với hắn, nhất định sẽ bị tính kế đến chết, sau này chúng ta vẫn là an phận một chút đi, đừng có bất kỳ dính dáng gì đến hắn nữa!"

Ba con rồng ngươi một câu ta một câu.

Trao đổi một chút hình tượng của Diệp Ninh ở trong đầu của mình với nhau. Sau đó phát hiện, Diệp Ninh càng thêm đáng sợ!

Rời khỏi phủ quận thủ, chủ yếu là muốn rời khỏi Diệp Ninh, bọn họ dần dần bình tĩnh lại. Vì thế, có một tình huống ngượng ngùng.

Đó chính là không muốn quay về.

Bởi vì điều kiện mà Diệp Ninh đưa ra, thật sự là có chút khắc nghiệt, đặc biệt là điều kiện đầu tiên, chỉ sợ rằng sẽ khiến cho

toàn bộ Long tộc chấn động. Trong thời gian ngắn, bọn họ còn chưa nghĩ ra được nên đối mặt với Long tộc như thế nào.

“Đầu tiên không vội trở về.”

Trưởng lão thở dài một tiếng, nói.

“Lần này chúng ta chết vì tự đại, nhưng cũng là chết vì không biết gì, chúng ta căn bản không hiểu rõ Nhân tộc hiện tại.”

Ông ta muốn nhân cơ hội này, tìm hiểu rõ hơn về Đại Chu. Đặc biệt là Diệp Ninh.

Đương nhiên hai người còn lại không có ý kiến gì. Ba người bắt đầu thăm dò ở trong quận thành.

Dù sao cũng thuận lợi.

Bởi vì thứ bọn họ muốn thăm dò căn bản không phải bí mật gì, đặc biệt là nhắc đến Diệp Ninh, cho dù là phàm phu tục tử ở trên đường, trong chớp mắt ánh mắt sáng ngời, có thể thao thao bất tuyệt nói một đống chuyện.

Ở trong miệng của bọn họ, hình tượng của Diệp Ninh chính là như thế.

Nhân từ, bác ái, vĩ đại, hào hùng, quang minh chính đại… dù sao vô cùng chính trực.

Nhất thời khiến cho ba người họ nghe đến bức bối.

“Vậy thì vừa rồi chúng ta là đối mặt với Diệp Ninh giả sao?”

Ba con rồng nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ không tin trong mắt đối phương.

Tục ngữ nói, hàng ngàn khuôn mặt hàng ngàn người.

Một người có thể có rất nhiêu khuôn mặt, đánh giá như thế nào, toàn bộ tùy thuộc vào góc độ.

Ba người Long tộc có thể hiểu được lời khen của bách tính đối với Diệp Ninh, nhưng không thể nào hiểu được lời khen của tất cả mọi người. Đây là một chuyện vô cùng khó tin.

Khi bọn họ nhắc đến Diệp Ninh, cả mặt đều là cảm giác tự hào và công nhận, giống như bản thân không phải đang nói đến một người không liên quan đến mình mà là đang nói đến một người bạn có quan hệ vô cùng thân thiết với mình.

Điều này tuyệt đối không làm giả được, loại tin tưởng cực độ này khiến cho ba người Long tộc cảm thấy kinh ngạc.

“Ta không tin.”

Ngao Đỉnh lắc đầu, trong lòng hắn ta Diệp Ninh là một người vô cùng nham hiểm, tàn nhẫn. Làm sao có thể tốt giống như bách tính nói?

Nhiều bách tính như vậy đều cùng có một cách nói, thiếu chút nữa khiến hắn ta ngất đi. Diệp Ninh tuyệt đối không phải là người trong miệng bách tính nói!

Hắn là một ma đầu, một ma đầu không có gì để bàn luận! Vì thế ba người bắt đầu tìm kiếm chứng cứ.

Bọn họ cũng không phải hoàn toàn chỉ nhằm vào điểm này, mà bây giờ rất muốn tìm hiểu thế giới. Long tộc đối với thế giới bên ngoài, thật sự quá thiếu hiểu biết.

Vốn dĩ bọn họ còn cảm thấy, chỉ cần bản thân mạnh mẽ, vậy thì cái gì cũng không cần sợ hãi. Bây giờ loại cảm giác hơn người này, đã sớm bị phá nát đến không còn mảnh nào.

Bọn họ không chỉ tìm hiểu Diệp Ninh, mà muốn thông qua việc tìm hiểu Diệp Ninh, để hiêu biết về thế giới hiện tại. Cuộc điều tra này, kéo dài cả một ngày.

Bọn họ có được đáp án mà bản thân mình muốn.

Trong trà lâu, ba người ngồi trên ghế, trà nóng bốc khói nghi ngút, nhưng mà ba người ai cũng không lên tiếng nói chuyện. Qua một lúc lâu, vẫn là Ngao Đỉnh phá vỡ trầm tĩnh, hắn ta trầm giọng nói.

“Trưởng lão, thế gian này thật sự có người, có thể hoàn hảo đến mức độ đó sao?”

Rất rõ ràng, tam quan của hắn ta đã bị chấn động.

Đâu chỉ có Ngao Đỉnh?

Chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi, ba người Long tộc đã được làm mới hoàn toàn nhận thức của mình đối với Diệp Ninh.

Bọn họ cũng không biết hỏi bao nhiêu người, vì để có được đáp án tuyệt đối chân thực, thậm chí còn dùng một vài thủ

đoạn, trực tiếp thăm dò nội tâm con người.

Nhưng bất luận tìm hiểu bình thường, hay là hướng dẫn có chủ ý, hoặc là bạo lực tìm hiểu… đáp án mà bọn họ có được, chỉ có một.

Đó chính là Diệp Ninh tuyệt đối là một sự tồn tại vĩ đại mà quang minh lỗi lạc.

Bọn họ không thể nào từ trong lòng bách tính, tìm được một chút oán hận đối với Diệp Ninh.

Mỗi một người đối với Diệp Ninh, đối với cuộc sống hiện tại, đều có cảm giác công nhận rất cao. Nói một cách khác, bọn họ rất hạnh phúc, loại hạnh phúc mà họ nói, là do Diệp Ninh ban cho.

Nhưng mà trong nhân vật này, Diệp Ninh không hề cao cao tại thượng, hắn không giống như hoàng đế, ngồi ở trên Kim Điện cao cao, mang đến cho người khác cảm giác chỉ có thể tưởng tượng, mà không thể chạm vào.

Chương 1013: Lựa chọn không có khả năng nhất 2

Ngược lại, tuy bọn họ chưa từng gặp Diệp Ninh, nhưng mà lại cảm thấy Diệp Ninh ở ngay trước mắt. Đó là một loại cảm giác an toàn trước nay chưa từng có.

Ba người Long tộc không thể nào hiểu được.

Cho dù Long Hoàng vĩ đại nhất trong lịch sử Long tộc, cũng không thể nào khiến cho mỗi một Long tộc đều công nhận như thế. Cho dù là những người bởi vì tân chính mà lợi ích bị xâm phạm, thậm chí trong lòng, hảo cảm đối với Diệp Ninh cũng lớn hơn ác cảm, có thể tưởng tượng được, đây tuyệt đối không chỉ là một tòa quận thành, toàn bộ đất Tề, toàn bộ vô số nhân khẩu bách tính Cửu Châu, phần lớn mọi người đều có cảm giác như thế.

Vậy thì rất lợi hại.

Điều này từng khiến cho bọn họ cảm thấy, có phải là Diệp Ninh đã dùng tà thuật gì đó không? Nếu không làm sao có thể

khiến cho bách tính quyết một lòng tin tưởng như thế? Nhưng mà sau khi bọn họ tìm hiểu những chuyện mà Diệp Ninh đã làm, thì đã rơi vào trong trầm mặc.

Bọn họ đọc ký ức của vô số người, từ trong ký ức của những người này, không khó để ghép lại một biên niên sử đã từng thật sự xảy ra. Sông núi tan nát, Tiên Môn bá đạo, gian thần đương đạo, dân chúng lầm than.

Một thế đạo mà theo cái nhìn của bọn họ, không thể nào cứu được nữa, cứ như thế được Diệp Ninh từng bước từng bước cứu về. Hắn khiến cho Đại Chu đang đi trên bờ vực, mạnh mẽ cứu quay về; hắn đấu tranh với gian thần quyền quý, phát ra tiếng hét đầu tiên của chính nghĩa, cũng là tiếng hét lớn nhất từ trước đến nay trong lịch sử; hắn xây dựng lại ngọn cờ của Viện giám sát, hắn khiến cho Viện giám sát lại lần nữa trùng sinh, vì thế bản thân hắn đã xây dựng được một lá cờ, ở dưới bầu trời này tất cả những người chí lớn, đều giống như đom đóm vậy, đầu nhập vào bên cạnh hắn, trở thành một phần sáng rực rỡ chói mặt người khác của hắn; hắn dùng thân phận người phàm, đối kháng với Tiên Môn, dùng một thân dung nhập vào trong đại trận Nhân Gian, hét ra câu con người nhất định sẽ thắng trời, chém đứt bàn tay của trưởng giáo mười ba tông Tiên Môn: Cải cách to lớn của hắn, phá vỡ trật tự từ xưa đến nay của Nhân tộc, tái thiết lập lại nền tảng một thế giới mới; hắn thơ từ thượng tuyệt, tài hoa cái thế, chưa đến hai mươi lăm tuổi, đã trở thành Á Thánh… hắn… còn quá nhiều, quá nhiều!

Chuyện mà Diệp Ninh làm, căn bản không phải trong thời gian ngắn có thể hiểu rõ ràng. Những chuyện mà hắn làm, mỗi một chuyện theo cái nhìn của Long tộc, đều rất khó tin. Nhưng Diệp Ninh không chỉ đi làm, ngược lại còn làm thành công.

Chuyện này lợi hại như thế nào?

Dường như trong chớp mắt bọn họ đã hiểu được bách tính Đại Chu, nếu như Long tộc cũng có một người, có thể giống như Diệp Ninh, nhiều lần làm ra loại chuyện lớn kinh thiên động địa như thế, vậy thì bọn họ, rõ ràng cũng sẽ giống như các bách tính, phục sát đất đối với Diệp Ninh.

“Có lẽ chúng ta thật sự sai rồi, cái gọi là miệng lưỡi của dân chúng có thể nói ra vàng, Diệp Ninh trong mắt của bách tính

Đại Chu, cùng với người mà chúng ta biết, hoàn toàn không phải một người, muốn nhìn rõ lòng của một người, không cần nhìn hắn làm cái gì, mà là nhìn hắn làm cái gì, từ trong những chuyện mà Diệp Ninh đã làm, không khó để nhìn ra, Diệp Ninh đúng là không phải là loại người đại gian đại ác, ngược lại, hắn còn là anh hùng trong lòng Nhân tộc, là sự tồn tại có uy vọng nhất trong thiên hạ hiện nay!"

Lão Long cảm khái nói.

Ông ta có chút thán phục, sự thật bày ngay trước mắt, không phục không được.

Cho dù trong lòng có muốn bới lông tìm vết thế nào, cũng tuyệt đối không thể nói bừa.

Sau khi biết được những thông tin này, rõ ràng ấn tượng của ông ta đối với Diệp Ninh, đã hoàn toàn vỡ nát.

"Nhưng mà, chuyện mà hắn làm đối với tộc ta, làm gì có một chút quang minh chính đại nào?"

Ngao Đỉnh vẫn còn một chút nghi hoặc.

So với sự phẫn nộ và sợ hãi lúc trước, cảm xúc của hắn bây giờ phần lớn là không thể hiểu được. Những chuyện Diệp Ninh đã làm trong quá khứ, đủ để nói rõ hắn là sự tồn tại vĩ đại như thế nào.

Nhưng mà chuyện mà hắn làm đối với Long tộc thì nói như thế nào? Đây hoàn toàn khác với phong cách làm việc lúc trước của hắn.

Lẽ nào là Diệp Ninh thay đổi rồi?

Vì long cốt, không tiếc vô cớ tàn sát Long tộc, tính kế Long tộc thành như thế này. Đây là vì sao?

Đây gọi là con người bất ngờ thay đổi.

"Ta lại cảm thấy, Diệp Ninh không thay đổi, chỉ là lập trường của hắn thay đổi mà thôi"

Trưởng lão suy nghĩ một lúc, cảm thấy bản thân có được đáp án chính xác nói.

"Ngươi nhìn phong cách làm việc trong quá khứ của Diệp Ninh là biết, hắn không sợ quyền lực, càng là người mạnh mẽ,

hắn càng không coi bọn họ là chuyện gì quan trọng, cả đời này của hắn, dường như đều đang đối kháng với những người có sức mạnh cường đại, trong đó cũng bao gồm cả Long tộc… Giống như đối lập vậy, hắn đối với người phàm nhỏ bé yếu ớt, có sự coi trọng và thương xót vô hạn, cũng không biết vì sao, rõ ràng hắn là một Á Thánh quyền cao chức trọng, lại giống như bản thân thật sự có thể hiểu được cuộc sống của những người phàm đó vậy, có lòng đồng cảm vượt xa tưởng tượng đối với những phàm phu tục tử, điều này nói rõ một chuyện."

Chương 1014: Lựa chọn không có khả năng nhất 3

"Diệp Ninh không hề nói dối, ở trong mắt của hắn, thủy quân Nhân tộc đã chết, hắn có thể đúng là đã rất coi trọng tính mạng của bọn họ, trong logic của hắn, tộc ta đúng là phải trả cái giá đắt thê thảm vì những thủy quân đã chết này!"

"Cũng chính là nói, logic bồi thường này của hắn, về cơ bản đã được thiết lập."

Lời của trưởng lão rất dễ hiểu.

Lúc trước Long tộc cảm thấy Diệp Ninh là vơ vét tài sản. Ta chẳng qua chỉ là phá hủy của ngươi ba con thuyền, giết của ngươi một vạn người mà thôi. Ngươi dựa vào cái gì mà tức giận như thế?

Loại tức giận này hiện ra có chút giả tạo, bọn họ có lý do hoài nghi Diệp Ninh là tìm lý do để nâng cao giá.

Nhưng bây giờ hiểu rõ Diệp Ninh là người như thế nào, đã làm những việc gì, trong chớp mắt bọn họ đã có thể hiểu được. Nếu như là Diệp Ninh… tám phần là hắn thật sự nghĩ như thế!

Từ góc độ này mà nói, Long tộc không oan. Nhưng Ngao Đỉnh vẫn là muốn nói.

"Tuy là như thế, nhưng mà hắn tính kế với tộc ta thì nói như thế nào đây?"

Ngao Đỉnh vẫn là canh cánh trong lòng chuyện này.

Trưởng lão cười nhẹ một tiếng, nói.

“Ngươi vẫn là quá trẻ tuổi, đối với loại người thông minh tuyệt đỉnh như Diệp Ninh mà nói, tính kế mà hắn làm, căn bản không liên quan đến tình cảm cá nhân, hắn hoàn toàn là đứng ở góc độ của Nhân tộc để tính kế… Hắn thương yêu Nhân tộc, đối tốt với Nhân tộc, bởi vì hắn là một thành viên của Nhân tộc, nhưng cũng chính bởi vì một điểm này, tự nhiên thủ đoạn của hắn đối với những chủng tộc khác sẽ tàn nhẫn hơn rất nhiều, người như hắn, sẽ chỉ giữ lại nhân từ và quang minh chính đại cho người của mình, mà tộc ta, chỉ là người ngoài, hắn không có lý do nương tay với người ngoài, hoặc là tính kế, hoặc là trực tiếp tính kế đến chết!”

“Ít nhất Diệp Ninh còn chưa có ác niệm sâu với tộc ta, từ điểm này, chúng ta nên cảm thấy may mắn.”

“Người như hắn, đối với người của mình dịu dàng giống như gió mùa xuân, đối với kẻ địch, tàn khốc như mùa đông.”

Trưởng lão cảm thấy mình càng phân tích sâu, càng đến gần chân tướng của chuyện này.

Diệp Ninh ở trong mắt của Long tộc là ác ma, mà ở trong mắt của Nhân tộc là Thánh Nhân, hai người này không hề xung đột. Tất cả đều phụ thuộc vào góc độ ngươi đứng mà thôi.

Thậm chí có thể nói như thế này, hắn càng đối tốt với người của mình, sẽ càng tàn khốc đối với kẻ địch, chỉ có như thế, mới có thể bảo đảm lợi ích cho người của mình càng tốt hơn.

Trưởng lão nói xong những lời này, Ngao Đỉnh cũng không nói gì nữa. Hắn ta chấp nhận logic này.

Mấy phần không cam còn ở trong lòng, cũng dần dần tan biến. Hắn ta hỏi.

“Vậy tộc ta sau này, nên đi đâu về đâu?”

Ngao Đỉnh có chút mơ hồ.

Bây giờ lòng tự tin của Long tộc, đã hoàn toàn biến mất.

Vốn dĩ đã bị đả kích một lần, đến Đại Chu chính là vì để nâng cao sĩ khí, xây dựng sự tự tin, kết quả không ngờ được, lại bị đả kích lần thứ hai.

Làm không tốt, sẽ thật sự không đứng dậy được.

“Dựa theo ước định, sau khi giao dịch với Đại Chu, ân oán giữa tộc ta và Đại Chu, nên chấm dứt hoàn toàn, nhìn vào những việc mà Diệp Ninh làm, con người của hắn bất luận đối với người của mình hay là đối với kẻ địch, danh tiếng đều là đáng để tin tưởng, ta nghĩ về phương diện này, chúng ta không cần phải lo lắng.”

Trưởng lão nói rồi nói, sắc mặt trở nên nghiêm túc, tiếp tục nói.

“Nguy cơ chân chính, là cục diện tiếp theo đây.”

“Phải biết rằng, tình hình thế giới hiện tại, nhìn thì là hòa bình, nhưng trên thực tế, cũng không biết ẩn giấu bao nhiêu nguy hiểm, cái khác không nói, cho dù là bách tính cũng biết hắc ám xâm nhập, sẽ là thảm họa của thế giới này.”

“Tiên Môn, Ma Tông, Phật Môn, tán tu, Đại Chu, Yêu tộc,… phần lớn các thế lực phức tạp, lại cộng thêm cục diện nguy hiểm bên ngoài, tộc ta nguy hiểm rồi!”

Trưởng lão ngửi thấy khí tức nguy hiểm mạnh mẽ. Hai người Ngao Đỉnh cũng không nhịn được gật đầu.

Loại cảm giác nguy cơ này, là điều hiển nhiên.

Sau khi trải qua hai lần đả kích liên tiếp, Long tộc rất nản lòng.

Lúc này, nội tâm bọn họ rất yếu đuối, bọn họ cần có cảm giác an toàn. Trong quá khứ, bọn họ cũng từng yếu đuối.

Lúc đó bọn họ lựa chọn gia nhập Yêu tộc, cho dù trong lòng rất coi thường Yêu tộc, những cũng muốn treo lá cờ của Yêu tộc, bởi vì như thế, tương đương với hai bên cứu vớt lẫn nhau, có thể khiến cho trong lòng bọn họ tràn ngập tự tin.

Nhưng mà bây giờ hôm nay đã khác ngày xưa, bởi vì lựa chọn sai lầm của bọn họ, khiến cho Yêu Hoàng trực tiếp khai trừ Long tộc ra khỏi Yêu tộc.

Cũng chính là nói, Long tộc đã không còn cái đùi lớn Yêu tộc để ôm nữa. Vậy thì nên làm sao đây?

Một mình một núi nhất định không được, không có đồng minh, khiến cho trong lòng bọn họ rất không tự tin.

“Hoặc là chúng ta có thể liên lạc với Tiên Môn?”

Chương 1015: Lựa chọn không có khả năng nhất 4

Ngao Đỉnh đưa ra một kiến nghị lớn gan.

Một con lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, dù sao Tiên Môn cũng từng huy hoàng mấy ngàn năm, thực lực vẫn là không yếu, Long tộc hợp tác với Tiên Môn, có lẽ là bước đi hay.

“Ta cho rằng đây không phải là một lựa chọn tốt, từ trong ký ức của bách tính Đại Chu có thể thấy được, bọn họ không hề có hảo cảm đối với Tiên Môn, bọn họ cho rằng Tiên Môn là một đám ích kỷ tự lợi, không có người nào đáng tin, hợp tác với bọn họ, rất khó hoàn toàn yên tâm, vạn nhất khi đối mặt với cục diện tàn khốc nào đó, lẽ nào tộc ta dám giao hậu bối cho Tiên Môn sao? Phải biết rằng bọn họ đến hậu nhân của Cơ Hạo Thiên cũng dám đuổi tận giết tuyệt!”

Lão Long lắc đầu, ông ta không chấp nhận hợp tác với Tiên Môn.

Một phần lớn nguyên nhân là danh tiếng của Tiên Môn quá xấu.

Đặc biệt là sau khi tin tức Cơ Hạo Thiên xả thân vì nghĩa, bảo vệ thế giới này truyền ra ngoài, càng là khiến cho Tiên Môn trở nên tệ hơn.

Cơ Hạo Thiên làm ra chuyện hy sinh lớn như thế, các ngươi không nhận tình thì thôi đi, vậy mà còn muốn đào tận gốc, phá hủy hậu nhân của người ta, đúng thật là không phải con người.

Loại hành vi này, Long tộc cũng không thể chấp nhận được.

“Ta cũng không coi trọng Tiên Môn, Tiên Môn chỉ là bại tướng dưới tay Đại Chu, hơn nữa quan hệ giữa Tiên Môn và Đại Chu, ngoài bề mặt có vẻ hòa thuận, nhưng trên thực tế hai bên đều có thù hận rất sâu, hợp tác với Tiên Môn, Đại Chu nghĩ như thế nào? Lẽ nào mọi người còn muốn bị Diệp Ninh chém giết một trận nữa sao?”

Trưởng lão nói.

Nghe xong, Ngao Đỉnh cười khổ.

“Đây cũng không được, kia cũng không được, vậy thì làm sao? Lẽ nào chúng ta đầu nhập vào Đại Chu sao?”

Hắn ta nói ra lựa chọn không có khả năng nhất.

Bởi vì vừa rồi, Long tộc mới vừa bị Đại Chu tống tiền, nếu như đầu nhập vào Đại Chu, còn cần thể diện nữa không hả? Điều này tuyệt đối không thể nào.

Nhưng mà Ngao Đỉnh không ngờ được, sau khi hắn ta nói xong câu đó. Hai vị tiền bối Long tộc trầm mặc một lúc.

Ngao Đỉnh ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt cổ quái của hai người họ. Trong lòng lộp bộp một tiếng, khó tin nói.

“Lẽ nào chúng ta thật sự muốn đầu nhập vào Đại Chu?”

Trưởng lão hít một hơi thật sâu, trong mắt dần dần có ánh sáng.

“Vì sao không thể đầu nhập vào Đại Chu? Ta lại cảm thấy, đây là một bước đi hay!”

“Đầu nhập vào Đại Chu? Chúng ta làm sao có thể làm như thế? Phải biết rằng vào một ngày trước, tộc ta đã vấp ngã ở chỗ Đại Chu!”

Phản ứng đầu tiên của Ngao Đỉnh chính là không thể nào chấp nhận.

Thật ra hắn ta đã sống mấy trăm tuổi rồi, nhưng mà đối với tuổi thọ dài lâu của Long tộc mà nói, mấy trăm năm, chẳng qua chỉ là một người trẻ tuổi, người trẻ tuổi có một đặc điểm, da mặt mỏng, lòng tự tôn mạnh. Nhưng người già thì khác.

Đặc biệt là những lão nhân lòng đầy tâm cơ này.

“ n oán giữa chúng ta và Đại Chu, đã chấm dứt hoàn toàn, điểm này này là chuyện chúng ta phải làm rõ, chuyện này, từ nay về sau không cần nhắc lại nữa.”

Trưởng lão lắc đầu, nói.

“Nếu như ân oán đã chấm dứt, vậy thì quan hệ của Long tộc và Đại Chu, sẽ trở về điểm xuất phát ban đầu, vậy thì vì sao chúng ta không thể đầu nhập vào Đại Chu?”

Lời nói này khiến cho cả người Ngao Đỉnh choáng váng. Đây… Điều này còn có thể hiểu như thế. Khó tránh quá tự lừa mình dối người rồi đi.

Cái gọi là ân oán chấm dứt, trên thực tế trong lòng khó tránh khỏi có oán hận, cho dù là không có, vậy thì tám phần là sau này sẽ không liên lạc, quan hệ hai bên căn bản không tốt được đến đâu.

Nhưng ở chỗ của trưởng lão thì hay rồi, nói là chấm dứt là thật sự chấm dứt, những chuyện xảy ra lúc trước, thật sự có thể coi như chưa từng xảy ra sao.

"Tự mình lừa mình, có những lúc không phải chuyện xấu, đến loại địa vị của chúng ta, tất cả những điều chúng ta phải suy nghĩ, đều không phải là được mất của cá nhân, vinh nhục và tình cảm, mà là lợi ích của toàn bộ Long tộc… Lợi ích của Long tộc cao hơn tất cả, năm đó, tộc ta có thể vì lợi ích mà gia nhập Yêu tộc, treo lên lá cờ của Yêu tộc, bây giờ, đương nhiên cũng có thể vì tương lai của tộc ta, đầu nhập vào Đại Chu, hợp tác chân chính với Đại Chu!"

Trưởng lão thâm ý sâu xa, nói.

Thời buổi rối loạn, vãn bối Long tộc cần trưởng thành, bọn họ tạm thời không thiếu thực lực, mà là kinh nghiệm và sự từng trải.

Rất nhiều lúc, vãn bối Long tộc đều giống như Ngao Đỉnh, quá lý tưởng hóa, quá trẻ tuổi, như thế rõ ràng là không tốt. Lão Long gật đầu, nói.

"Ta cũng là nghĩ như thế, nếu như Yêu Hoàng đã lên tiếng, chia tách tộc ra ra khỏi Yêu tộc, vậy thì bây giờ vào thời đại mưa gió hỗn loạn này, tộc ta nhất định phải tìm một đồng minh đáng tin cậy, đương nhiên, nói khó nghe một chút, ngươi cũng có thể hiểu là tìm núi dựa… Nhưng đây đều không phải vấn đề, cho dù tộc ta thật sự đầu nhập vào Đại Chu, vậy thì tộc ta cũng không cần cảm thấy mất mặt, bởi vì bây giờ Đại Chu là thế lực mạnh nhất trong các thế lực lớn, chúng ta chỉ cần quan tâm bản thân có được thứ gì, mà không cần quan tâm người khác nhìn nhận như thế nào, những thứ đó đều là thứ không có ý nghĩa."

Chương 1016: Mật văn Long tộc, thế giới thăng cấp

“Muốn lôi kéo đồng minh, muốn tìm chỗ dựa, đương nhiên phải tìm người mạnh.”

“Hơn nữa chuyện trùng hợp nhất đó chính là, bây giờ chúng ta có cơ hội này, chúng ta đã có cọ sát với Đại Chu, điều này mang đến cho chúng ta một điểm gia nhập không tệ.”

Những lời này đều không khó hiểu.

Ngao Đỉnh buông bỏ lòng tự tôn và thể diện của mình, cũng dần dần chấp nhận.

Nếu như hắn ta đến chút điểm giác ngộ này cũng không có, sau này nhất định cũng không có tiền đồ gì.

Tuy Long tộc vừa mới rời núi rất mạnh, nhưng mà lại không mạnh giống như ban đầu bọn họ nghĩ, bây giờ cục diện thiên hạ so với thời kỳ thượng cổ đã quỷ dị hơn nhiều, áp lực nội bộ bên ngoài đều rất lớn, ở trong loại tình huống này, nếu như có thể thành lập quan hệ ổn định mà đáng tin vậy với Đại Chu, vậy thì đương nhiên là chuyện trăm lợi không có một hại.

Không nhìn thấy đến ngay cả Yêu tộc cũng đã hợp tác sâu với Đại Chu rồi sao? Điều này đủ để nói rõ suy nghĩ của Long tộc là chính xác.

Ngao Đỉnh trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng, về cơ bản đã chấp nhận cách nói này, nhưng mà câu nói cuối cùng của lão long, khiến cho hắn ta mơ hồ.

“Đây được coi là điểm gia nhập rất tốt sao?”

Lần tiếp xúc này của Long tộc và Đại Chu, hoàn toàn là nhục nhã và thất bại có được không hả? Tuy không có cắt đất, nhưng cũng phải bồi thường.

Điều kiện của Diệp Ninh khắc nghiệt như thế, đợi đến khi đồng tộc biết, tám phần sẽ là một hồi tranh luận. Loại cục diện xấu hổ này, vậy mà lão long còn nói là rất tốt?

“Đúng là một điểm gia nhập rất tốt, ít nhất chúng ta thông qua loại phương thức này, đã lôi kéo được quan hệ với Diệp Ninh,

hơn nữa chúng ta còn xác định được một chuyện quan trọng nhất, đó chính là tộc ta đối với Diệp Ninh mà nói, có tác dụng, ở trong mắt của hắn, chúng ta rất có giá trị!"

Trưởng lão gật đầu, nói.

Có giá trị mới có không gian hợp tác.

"Đúng thế, ta cảm thấy vốn dĩ Diệp Ninh có thể còn có lời muốn nói, nhìn dáng vẻ của hắn có chút muốn nói ra, chỉ là sau này lại không nói."

Lão long quan sát rất chi tiết, nhớ lại lời nói ngày hôm qua của Diệp Ninh, tìm được chân tướng.

"Vậy thì đúng rồi, như thế, xác suất Diệp Ninh chấp nhận chúng ta sẽ tăng lên rất nhiều."

Trưởng lão cười nói.

Bọn họ không cố ý giải thích, nhưng trong lời nói của bọn họ, đã cho Ngao Đỉnh đáp án. Ngao Đỉnh cứng mặt, nói.

"Nếu như chuyện này thật sự thành công, tộc ta thật sự có thể ngẩng đầu lên sao? Sau này có khi nào sẽ bị người khác chế giễu không?"

Hắn ta vẫn là cảm thấy chuyện này quá mất mặt.

Chẳng khác nào người khác đánh ngươi một trận trước, sau đó ngươi còn háo hức đi cầu xin người khác, muốn làm tiểu đệ của người ta. Đây là chuyện mà Long tộc có thể làm ra được sao?

Hơn nữa nhìn từ phản ứng của trưởng lão, ông ta còn thật sự lo lắng Diệp Ninh sẽ từ chối? Đường đường Long tộc, muốn đầu nhập vào, lẽ nào Đại Chu còn có thể không cần?

Thế giới này thật sự điên rồi!

Nhìn thấy sự do dự của Ngao Đỉnh, hai lão gia hỏa đều cười. Trưởng lão nói.

"Ngươi biết thời kỳ thượng cổ khi Long tộc treo lá cờ Yêu tộc, bị người ta gọi là một thành viên của Yêu tộc, nhưng ngươi có biết, vì sao Long tộc lại là một thành viên của Yêu tộc không?"

Ông ta dự định dùng hiện thực, dạy cho Ngao Đỉnh một bài học.

Ngao Đỉnh sững người một lúc, tin tức về phương diện này cơ bản không có ghi chép, hắn ta tìm kiếm tất cả ký ức của mình, cuối cùng không chắc chắn nói.

"Lẽ nào không phải bởi vì tộc ta muốn lột da hổ làm cờ, nên mới đồng ý với Yêu tộc sao?"

Đây là ấn tượng của hắn ta đối với chuyện cũ thời kỳ thượng cổ.

Lúc đó Long tộc đúng là một thành viên của Yêu tộc, nhưng mà quan hệ với Yêu tộc tuyệt đối không được coi là tốt. Bởi vì Long tộc khá kiêu ngạo, trong mắt không có người khác.

Quan hệ của hai bên không được tính là mật thiết, chỉ là không thể không phục tùng mệnh lệnh của Yêu Hoàng mà thôi.

Cũng là lột da hổ làm cờ, nhưng mà chuyện này lúc này so với chuyện đó lúc đó, rõ ràng hoàn toàn khác. Ít nhất Ngao Bính cho rằng như thế.

Nhưng trưởng lão lại nói với hắn ta, ngươi nghĩ nhiều rồi, mọi chuyện giống nhau. Ông ta nói ra một bí mật.

"Vào thời đại còn xa hơn thời kỳ thượng cổ, lúc đó Yêu tộc không phải là chủng tộc mạnh nhất trên thế gian, lúc đó là tộc ta, Long Hoàng đang ở thời kỳ đỉnh cao, long uy tràn ngập thiên hạ, tộc ta càng là chủng tộc tôn quý nhất trên thế gian, lúc đó toàn bộ Yêu tộc đều nghe hiệu lệnh của tộc ta, dù sao số lượng của tộc ta quá ít, muốn xưng bá thiên hạ, vẫn là cần phải có sức mạnh của Yêu tộc, khi đó Yêu tộc vô cùng thấp hèn…"

"Nhưng chủng tộc có huy hoàng như thế nào, cũng có lúc suy tàn, thiên đạo chính là như thế, nó vô cùng công bằng, không có ai có thể vĩnh viễn thống trị mãi, sau khi Long Hoàng chết đi, tộc ta cũng dần suy tàn, trôi qua rất nhiều năm, Yêu tộc trỗi dậy, Yêu Hoàng xuất thế, thời đại thuộc về Yêu tộc đã đến, bá chủ mới giáng lâm, đầu tiên Yêu tộc chính là muốn xóa bỏ toàn bộ dấu vết của thời đại bá chủ cũ!"

Chương 1017: Mật văn Long tộc, thế giới thăng cấp 2

"Yêu tộc đã từng kính cẩn lễ phép với tộc ta ngày trước đã thay đổi, bọn họ trở nên kiêu căng, bá đạo, lúc đó tộc ta vẫn còn sống trong giấc mơ Long tộc vẫn còn vĩ đại, không có gì nghi ngờ, chúng ta đã gặp phải phiền phức, trong chớp mắt, bị Yêu tộc giết chết rất nhiều… Nói không hề khoa trương chút nào, lúc đó, đã đến thời khắc quan trọng cho sự tồn vong của tộc ta, mà Long Vương khi đó, vào thời điểm nguy cấp, đã đưa ra một quyết định quan trọng, đó chính là gia nhập vào Yêu tộc, ông ấy đi đến thánh địa của Yêu tộc, quỳ ba năm dưới thánh sơn của Yêu tộc, cuối cùng, được Yêu Hoàng chấp nhận, đưa Long tộc vào trong hệ thống của Yêu tộc."

Trưởng lão hít một hơi thật sâu, ý vị thâm trường nói.

"Hậu nhân chỉ biết, dường như từ trước đến nay Long tộc đều là một thành viên của Yêu tộc, nhưng mà lại không khuất phục với Yêu tộc, nhưng lại không biết, vì sao lại không khuất phục, mà đây, chính là nguyên nhân thật sự, bây giờ ngươi còn cảm thấy lựa chọn lúc này của chúng ta là rất mất mặt sao?"

Ngao Đỉnh trầm mặc.

Hắn ta chưa bao giờ không nói nên lời giống như lúc này, giống như suy nghĩ của cả người đều bị đóng băng vậy. Hắn ta nằm mơ cũng không ngờ được, chân tướng thời kỳ thượng cổ, vậy mà lại là như thế.

So sánh ra, Diệp Ninh không hề giết bất kỳ con rồng nào, mới chỉ để cho bọn họ bồi thường mà thôi, tuy điều kiện bồi thường rất khắc nghiệt, nhưng so với thời kỳ thượng cổ, rõ ràng đã xem như là tạm được rồi.

Mà thời kỳ thượng cổ thì sao? Yêu tộc tàn sát nhiều Long tộc như thế, những khiêm tốn trong quá khứ, sau khi trỗi dậy chuyện đầu tiên làm chính là vung đao đồ tể với người từng là chủ của mình, Ngao Đỉnh đặt mình vào những Long tộc đã bị giết chết, nghĩ đến nếu như bản thân bị tiểu đệ ngày trước bức ép đến nước đường cùng, vậy thì đó là nhục nhã và phẫn nộ như thế nào?

Mà Long Vương đương đại, vì để giải quyết nguy cơ này, còn bán đứng tất cả tôn nghiêm và vinh quang, bắt đầu từ khoảnh khắc ông ấy quỳ xuống trước mặt Yêu tộc, Long tộc đã không thể nào vượt lên trên đầu Yêu tộc được nữa.

Những cảm giác hơn người kia của bọn họ, sẽ chỉ hiện ra rất nực cười. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Yêu tộc lại coi thường Long tộc.

Nhưng Long Vương làm sai sao? Rõ ràng là không.

Nếu không phải ông ấy làm như thế, bây giờ Long tộc là dáng vẻ như thế nào, có trời mới biết!?

Cái quỳ khi đó của Long Vương, lẽ nào ông ấy không cảm thấy mất mặt sao? Phải biết rằng người mà ông ấy quỳ từng là thuộc hạ của Long tộc, thậm chí là nô bộc.

“Những chuyện này, ta không biết.”

Ngao Đỉnh hiện ra có chút mất tập trung.

“Chuyện cũ không vinh quang, không cần quá nhiều đồng tộc biết.”

Trưởng lão nhẹ nhàng nói.

Những chuyện này, bình thường chỉ có cao tầng Long tộc mới biết, coi như là có tác dụng cảnh cáo, nhưng sẽ không lan truyền rộng rãi ra ngoài. Bởi vì rất dễ dàng đả kích đến thế hệ Long tộc trẻ tuổi.

Phần lớn thời gian, Long tộc vẫn là kiêu ngạo một chút thì tốt hơn.

“Bây giờ ngươi còn cảm thấy lựa chọn của chúng ta sai sao?”

Lão long khẽ thờ dài một tiếng, hỏi.

Ngao Đỉnh lắc đầu.

Hắn ta không có bất kỳ nghi vấn nào nữa.

Đúng vào lúc ba người Long tộc quay trở lại Long tộc không lâu.

Trên cảng Bạch Vân đã xảy ra một chuyện, cũng rất nhanh đã truyền khắp thiên hạ.

So với bên phía Đại Chu hưng phấn, bên phía Tiên Môn, đương nhiên phải suy nghĩ nhiều hơn một chút.

“Sau khi Diệp Ninh trở thành Á Thánh, quả nhiên đã trở thành người đứng đầu thiên hạ.”

Chí Dương đạo nhân mặt không biểu cảm nói.

Lúc trước đã đoán được, nhưng dù sao không tận mắt nhìn thấy, bây giờ được chúng thực rồi, đương nhiên trong lòng cảm thấy không thoải mái. Trong toàn bộ trận chiến, thật ra có một chút ý tứ tiếng sấm sét lớn nhưng mưa nhỏ.

Chuẩn xác mà nói, Diệp Ninh căn bản không ra tay. Chỉ là viết một bài thơ, đã trấn áp được Đông Hải.

Sau đó… Long tộc đã đầu hàng rồi. Chính là đơn giản như thế!

Nhưng mà bây giờ theo cái nhìn của đám người Tiên Môn, rõ ràng không phải như vậy.

Long tộc không phải con sâu cúi đầu, cũng sẽ không vô duyên vô cớ đầu hàng, bọn họ dứt khoát nhanh chóng từ bỏ như thế, nguyên nhân chỉ có một. Đó chính là hậu quả khai chiến, bọn họ không gánh vác được!

Bọn họ không đợi Diệp Ninh xuất chiêu thứ hai, cũng không dám lớn tiếng khiêu khích ở trên dây cung, bọn họ đến dũng khí động thỉ cũng không có, đã trực tiếp dứt khoát thừa nhận thất bại của mình.

Từ góc độ nào đó mà nói, muốn làm được đến đó, so với giết toàn bộ Long tộc còn khó hơn nhiều.

Đương nhiên bọn họ không biết hành trình tinh thần của Long tộc, đầu tiên là bị Diệp Ninh trấn áp, sau đó lại nhìn thấy sát tinh là Nam Cung Lương Nhân, cuối cùng lại bị Yêu Hoàng cảnh cáo một hồi.

Đổi thành là ai tâm thái lại không sụp đổ chứ? Khai chiến? Khai cái gì!

Chương 1018: Mật văn Long tộc, thế giới thăng cấp 3

Nhưng Tiên Môn không biết những chi tiết này, tất cả những gì bọn họ có thể nhìn thấy chỉ có một điểm, đó chính là sức uy hiếp khi là Á Thánh.

“Loại kết quả này không bất ngờ, từ trước đến nay Nho đạo đều là như thế, không lộ núi không lộ nước, sức mạnh của bọn họ không phải thông qua tu hành, mà là thông qua phương thức mà chúng ta không hiểu để có được, thậm chí có thể nói như thế nào, sức mạnh của bọn họ cũng không dùng để chiến đấu, nhưng một khi bọn họ có được sức mạnh, thì vô cùng mạnh mẽ… Đột phá một cảnh giới, có thể trực tiếp nâng cao thực lực lên gấp trăm lần.”

Phi Tinh Tử cảm khái nói.

Tu hành Nho đạo, thật sự là phân hóa thành hai cực.

Người yếu thì cả đời này đều là thư sinh yếu ớt, không có thành tựu gì, đến sinh lão bệnh tử cũng không thể nào làm chủ. Người mạnh lại có thể mới hơn hai mươi tuổi đã trở thành Á Thánh, trực tiếp áp đảo đương thời.

Đổi một góc độ khác để nghĩ, nếu như Diệp Ninh tu là Tiên đạo, vậy thì hắn tuyệt đối không thể nào đạt được độ cao này vào độ tuổi như thế. Hắn sẽ gặp phải rất nhiều phiền phức, rất nhiều xiềng xích, phân hóa cảnh giới Tiên đạo, phân chia phức tạp hơn nhiều.

“Vốn dĩ còn muốn lợi dụng Long tộc để xem thực lực của hắn và một bộ phận nội tình của Đại Chu hiện tại, không ngờ được lại là loại kết quả này, lẽ nào đây thật sự là thời đại thuộc về Nho đạo sao?”

Rất nhiều Tiên Môn mơ hồ, hoặc là không tự tin nữa. Lúc trước đã nói, thiên đạo rất công bằng.

Có hưng thịnh nhất định có suy tàn. Một vạn năm trước, Cơ Hạo Thiên xưng bá thiên hạ, Võ đạo trỗi dậy.

Sau Cơ Hạo Thiên chết, vốn dĩ cho rằng nên là thời đại thuộc về Tiên đạo, nhưng mà bây giờ mọi người mới phát hiện, hình như không phải như thế, vậy mà Nho đạo lại xuất phát sau nhưng vượt lên trước, đã vượt qua khúc cua. Lúc trước bọn họ không cho rằng Nho đạo có cái gì uy hiếp đến mình.

Bởi vì Nho đạo có thành tựu lớn, chỉ có một mình Diệp Ninh mà thôi. Nhưng mà bây giờ bọn họ ý thức được mình sai rồi, hình như chỉ một mình Diệp Ninh, đã đủ rồi…

“Thật sự không biết con đường của Tiên Môn, nên tiếp tục đi như thế nào.”

Rất nhiều người lắc đầu, trong lòng rất hỗn loạn, muốn yên tĩnh ở một mình. Nhưng đúng vào lúc này.

Đột nhiên, trời đất chấn động.

Loại chấn động này, làm tất cả sinh linh, trên có Long tộc, dưới có sâu kiến, toàn bộ đều có thể cảm nhận được. Vào khoảnh khắc chấn động đó, thế giới trước mắt mọi người, bất ngờ thay đổi.

Tất cả những thứ mà đôi mắt của mọi người nhìn thấy, dường như đều đang trở nên rực rỡ đầy màu sắc, nhanh chóng bao trùm toàn bộ đất trời.

Mà đồng thời, linh khí ở sâu trong lòng đất, dưới đáy biển, trong bầu trời, thậm chí là sâu trong bầu trời sao đều đang dang trào mạnh mẽ, mênh mông cuồn cuộn, vượt qua tưởng tượng của mọi người.

“Thế giới thăng cấp rồi!”

Phi Tinh Tử bất ngờ đứng lên, trong mắt tràn ngập thần sắc hưng phấn.

“Cuối cùng, thế giới cũng thăng cấp rồi, chúng ta có thể tiếp đón tiền bối của Tiên Giới hạ phàm… Hươu chết ở trong tay ai, còn chưa biết được, Tiên Môn tuyệt đối sẽ không trầm luân như thế!”

Sự kích động của Tiên Môn, đương nhiên Diệp Ninh không biết.

Cho dù là biết, hắn nhất định cũng không cảm thấy là chuyện xấu gì, ngược lại sẽ cảm thấy hưng phấn. Không có những cái khác, thế giới hiện tại thật sự quá đơn điệu rồi.

Quá không rực rỡ.

Vì sao lại nói như thế?

Nhìn khắp toàn thế giới, ta vô địch, cảm giác vô địch không dễ chịu, cô đơn như tuyết, không thể chết đi, cảm giác cả người đều trống rỗng. Năm đó hắn từng nghĩ, chắc không phải là bản thân đã vô địch rồi còn chưa chết thành công đó chứ?

Không ngờ được, vậy mà câu nói đó lại thành sự thật. Không nói nữa.

Nói nhiều đều là nước mắt.

Diệp Ninh không rời đi, mà ở lại đất Tề. Có hai nguyên nhân.

Thứ nhất là an ủi các công tượng của đất Tề.

Dù sao ba chiếc thuyền chiến đó là tâm huyết của bọn họ.

Kết quả còn chưa thể hiện ánh sáng của bản thân, đã bị Long tộc phá hủy.

Loại cảm giác bi thương này, người ngoài rất khó tưởng tượng, chỉ có người chế tạo, mới có thể cảm nhận được sâu sắc. Vì thế mấy ngày nay các công tượng đều thể hiện ra có chút mất hồn lạc phách.

Nhưng đây không phải là vấn đề lớn, Diệp Ninh đích thân đi an ủi bọn họ, chỉ hai câu ba lời, đã khiến cho bọn họ lại lần nữa khôi phục tinh thần. Đây chính là địa vị hiện tại của Diệp Ninh.

Cùng một lời nói, nói ra từ miệng hắn, chính là có thể đi sâu vào lòng người. Cho dù chỉ là những lời an ủi nghe nhiều đến mức tai đã thành kén.

Nhưng Diệp Ninh không chỉ nói như thế, hắn đúng là đã đưa ra lời hứa với các công tượng.

“Thuyền chiến tân tiến thất bại, là ngẫu nhiên, nhưng cũng là điều tất nhiên, chúng ta đã làm được đến cải thiện về mặt kỹ thuật, nhưng đã bỏ qua hạn chế ở phương diện nguyên liệu, chỉ dựa vào nguyên liệu bình thường chế tạo thuyền chiến, không cần biết chế tạo tinh xảo đến đâu, một khi gặp phải đối thủ có sức mạnh cường đại, rất có khả năng sẽ thuyền hủy người chết, năng lực chống lại nguy hiểm quá kém là không được, một con thuyền chiến khổng lồ như thế, không thể nào chỉ là vẻ bề ngoài… Muốn được nâng cao, thật ra bản thân nguyên liệu, phải vượt xa mặt kỹ thuật, còn về phần nguyên liệu chế

tạo thuyền, đã đang trên đường đến, đến lúc đó nhất định sẽ khiến cho mọi người hài lòng.”

Chương 1019: Long cốt vượt biển mà đến

Đây là nguyên văn lời nói của Diệp Ninh.

Đương nhiên nguyên liệu tốt mà hắn nói là long cốt.

Nói thật dùng long cốt để chế tạo thuyền chiến, đúng là có chút lãng phí. Nhưng Diệp Ninh cảm thấy chuyện này không thể nghĩ như thế.

Hắc ám xâm nhập sắp đến, có thể nâng cao được phần nào sức mạnh thì hay phần đó, người phàm cũng có thể cống hiến sức mạnh cường đại, nói không chừng sự kết hợp giữa long cốt và thuyền chến sẽ có thể mang đến bất ngờ cho mọi người.

Hơn nữa chủ yếu nhất đó chính là, Diệp Ninh cảm thấy long cốt mà mình có thể có được sẽ không quá nhiều, cũng chỉ có bảy tám bộ xương mà thôi. Bảy tám bộ long cốt, nói là trân quý, nhưng đối với lại cấp bậc như Diệp Ninh mà nói, cũng chỉ là như vậy. Đương nhiên không có người nào nghi ngờ lời hứa của Diệp Ninh.

Tất cả công tượng đều rất hưng phấn.

Xử lý xong cảm xúc của các công tượng, Diệp Ninh còn làm chuyện thứ hai, đó chính là nói chuyện cũ. Đối tượng nói chuyện cũ đương nhiên là Mộc Quan Anh.

Mộc Quan Anh so với lúc ban đầu ở kinh thành đã hoàn toàn khác, cả người bất luận là vẻ bề ngoài hay là khí chất đều có biến hóa rất lớn, mang đến cho người khác loại cảm giác trở thành hai người, nhưng tổng hợp lại mà nói, thật ra chính là trưởng thành rồi.

Nhìn thấy Mộc Quan Anh, Diệp Ninh nhất định vẫn là vui mừng. Tuy lúc này tên này thiếu chút nữa đâm sau lưng hắn.

Nhưng mà không sao cả, Diệp Ninh đã bị đâm sau lưng đến quen rồi.

Nếu như không bị Mộc Quan Anh đâm sau lưng, thì cũng không xứng làm bạn tốt của hắn.

“Ta nhớ lúc đầu ngươi đi tòng quân, là đi tây bắc, vì sao luân chuyển lại đến đông nam?”

Diệp Ninh nâng ly, hỏi.

“Bởi vì tây bắc không có chiến sự.”

Mộc Quan Anh một ngụm uống hết, lau lau miệng, cười khổ nói.

“Đại Chu nhìn có vẻ tràn đầy nguy hiểm, nhưng trên thực tế chiến sự có quy mô lớn vẫn là khá ít, Yêu Man tây bắc, vô cùng kiềm chế, cơ bản không xuất binh, ta nóng lòng muốn chiến đấu, nên đã cầu xin thuyên chuyển rời khỏi tây bắc, rồi lại đi đến tây vực, bảo vệ Lương Châu.”

Diệp Ninh cau mày.

“Ngươi đi tây vực?”

Mộc Quan Anh gật đầu, thở dài nói.

“Đúng thế, đi tây vực, bởi vì ta nghĩ những năm nay các nước ở tây vực không an phận, vẫn luôn xâm phạm biên cảnh chúng ta, nói không chừng đi đến đó sẽ có đại trận để đánh, nhưng mà ai ngờ được, vào lúc ta vừa đến tây vực không lâu, Yêu Man tây bắc lại dần dần bắt đầu hành động lại, biên cảnh không ngừng cọ sát có không ít người đều lấy được quân công… Đáng tiếc tây vực lại đi vào trạng thái bình tĩnh, ta ở đây chờ đợi một thời gian rất dài, cả ngày luyện binh, duy nhất nhìn thấy máu đó là đi dẹp thổ phỉ, cuối cùng không nhẫn nại được nữa, lại lần nữa dâng tấu xin chuyển đến đông nam…”

“Bởi vì ta nghe nói thủy quân đất Tề mới được thành lập, đoán rằng nói không chừng sẽ có hành động lớn, nên mới điều động đến đây, nhưng mà vào lúc chân trước ta vừa mới rời khỏi tây vực, hóa ra đại vương nước Ngụy Tào Mạnh đã nhậm chức Chinh Tây Đại Tướng Quân, vậy mà còn dẫn theo đại quân, bắt đầu chinh phạt tây vực, hiện tại, đã thu nạp tây vực vào trong lãnh thổ Đại Chu, mà ta, thế mà vẫn luôn chế tạo thuyền ở đất Tề!”

“Khó khăn lắm mới chế tạo ra được thuyền, ta hăng hái hăm hở, dẫn theo các tướng sĩ ra biển, vốn dĩ muốn lập ra được công, kết quả gặp phải Long tộc, không có gì bất ngờ đã tiêu diệt sạch chúng ta.”

Nói đến đây, Mộc Quan Anh đã vô cùng chán nản. Vẫn luôn uống rượu.

Đây là đơn thuần uống rượu giải sầu.

Thái Hướng Cao ở bên cạnh cùng uống rượu cũng ngây người, bất giác nói.

“Tiểu công gia, ngài đây là vận khí gì vậy? Chiến tranh vẫn luôn chậm một bước, hoặc là hoàn hảo tránh được chiến tranh, hoặc là một đầu đụng phải Long tộc không thể nào chống lại!”

Nghe xong, Mộc Quan Anh càng thêm buồn bã.

Cả khuôn mặt đều trầm xuống, trong mắt cũng nhiều thêm mấy phần tự hoài nghi bản thân. Rất rõ ràng, hắn ta cảm thấy đây không phải là vấn đề của bản thân.

Tại sao đi đến đâu, cũng đều không thuận lợi như vậy?

Mộc Quan Anh chỉ là muốn lập quân công, hồi phục lại vinh dự của tổ tiên, thuận tiện chuộc tội cho một mạch Khai Quốc Công, nhưng mà vẫn luôn gặp phải loại chuyện này? Lẽ nào thật sự là bản thân ta có độc?

Nhìn Mộc Quan Anh tự hoài nghi bản thân, Diệp Ninh nâng ly cụng với hắn ta, cũng liên tiếp uống mấy ly rượu buồn, hắn cũng không khuyên cái gì, chỉ nói.

“Đều ở trong rượu.”

Sau đó hai người ngươi một ly ta một ly, ăn uống linh đình.

Điều này khiến cho trong đầu Thái Hướng Cao tràn ngập dấu hỏi, tình huống gì vậy? Tại sao Diệp huynh giống như là khá hiểu Mộc Quan Anh, người không biết còn tưởng rằng hai người là đồng bệnh tương liên nữa!

Trên thực tế, không phải chính là đồng bệnh tương liên sao?

Chương 1020: Long cốt vượt biển mà đến 2

Diệp Ninh một lòng muốn tìm chết, kết quả lại không chết được, lạ lùng đi đến ngày hôm nay. Người không chết thành công, hay lắm, vô địch rồi!?

Mộc Quan Anh càng khó hiểu hơn, thảm họa vẫn luôn là chậm một bước, có thể coi là sứ giả hòa bình, đi đến nơi nào thì nơi đó mưa thuận gió hòa, chân trước vừa đi phía sau lập tức khai chiến.

Lăn lộn mấy năm, không kiếm được quân công nào ra hồn, kết quả còn bị Long tộc thiếu chút nữa đánh chết giống như đánh một con kiến. Loại bức bối này, đúng thật là đồng cảm sâu sắc.

Sau khi uống nhiều rượu, Mộc Quan Anh có chút choáng váng, nói ra càng nhiều lời trong lòng hơn.

"Thật ra trong lòng ta đều biết, ta đến đâu, thật ra ở đó đều không hoan nghênh ta, tuy ta từng nói, ta muốn từ một tiểu tốt làm lên không cần bất kỳ sự quan tâm nào, nhưng mà ở trong mắt của người khác, ta chính là không hiểu chuyện, là một công tử gia muốn tìm sự kích thích, ngoài mặt bọn họ gọi tên của ta, nhưng sau lưng lại đều gọi ta là tiểu công gia… Nhiệm vụ nguy hiểm thật sự, vĩnh viễn đề không đến lượt ta, ta giống như một linh vật may mắn, tất cả mọi người đều dỗ ta chơi, khi ta dâng tấu xin điều động rời đi, lập tức được thông qua, bởi vì trên dưới trong quân đều không hoan nghênh ta, bọn họ cảm thấy củ khoai lang nóng như ta rời đi, tuyệt đối là chuyện tốt!"

"Từ trước đến nay ta không muốn lợi dụng thân phận của mình, nhưng từ đầu đến cuối thân phận của ta khiến cho ta được lợi, thật ra Diệp đại nhân, ta so với bất kỳ người nào đều rất rõ, con đường tòng quân của ta nhìn thì có vẻ gập ghềnh, trên thực tế đều là không có dất vết gì, rất nhiều lúc không phải không có chiến sự, mà là bởi vì sự xuất hiện của ta, khiến cho không có chiến sự, hoặc là có, chỉ là ta không biết mà thôi, ta nhìn thì là điều động hợp lý, nhưng trên thực tế từng bước từng bước đều là đi đến nơi an toàn, bên phía giống như Đông Hải, đã bao nhiêu năm chưa từng đánh trận rồi? Ta luân chuyển mấy lần, bị điều động đến đây, thật sự là ngẫu nhiên sao?"

"Có người gọi ta là đại tướng quân, nhưng ta lại cảm thấy đây là sỉ nhục, bởi vì cho đến thời điểm hiện tại, ta chưa từng đánh thắng một trận nào, chuẩn xác mà nói, chỉ đánh một lần trận, còn thất bại, bại rất thảm, lẽ nào, ta thật sự cứ như thế mà rời

khỏi quân công sao, trở về kinh thành kế thừa vị trí Khai Quốc Công của ta?"

Lời nói này Mộc Quan Anh là nói từ tận đáy lòng.

Vốn dĩ Thái Hướng Cao ngồi nghe, còn có chút cảm động, nhưng một câu cuối cùng nói ra, nhất thời đã trợn tròn mắt. Hay lắm, kế thừa vị trí Khai Quốc Công còn khiến ngươi ủy khuất đúng không?

Nhưng Diệp Ninh biết, tên gia hỏa Mộc Quan Anh này, thật ra chính là muốn được công nhận, Khai Quốc Công đời trước chết quá thảm, quá nhục nhã. Hắn ta khát khao dùng chiến công của bản thân, để rửa sạch vết bụi trên tấm biển vàng Khai Quốc Công này.

Vì thế, hắn ta không ngần ngại hi sinh mạng sống của mình.

Chỉ đáng tiếc, hắn có số mệnh lớn, tòng quân nhiều năm, lại chưa từng được như ý nguyện. Diệp Ninh trầm mặc một lúc, nói.

"Vì sao ngươi không tìm ta? Chỉ cần viết một bức thư, đưa đến Viện giám sát, đương nhiên ta sẽ sắp xếp."

Mộc Quan Anh phất phất tay, say sưa cười cười, nói.

"Tất cả mọi người đều cảm thấy ta là công tử gia đến để dát vàng, là dựa vào người khác quan âm mới từng bước từng bước trỗi dậy, ta vẫn luôn muốn chứng minh ta không phải, nếu như tìm Diệp đại nhân ngài, vậy thì không phải ta thật sự trở thành người đi cửa sau sao?"

Diệp Ninh có chút cạn lời, nhưng vẫn có thể hiểu được.

Điều này đến từ lòng tự tôn của nam nhân.

Mộc Quan Anh muốn thông qua biểu hiện của bản thân, để chứng một thứ gì đó. Diệp Ninh suy nghĩ một chút, nói.

"Tổng kết của ngươi đối với bản thân, chỉ đúng một nửa, nhưng một nửa khác hoàn toàn sai, đúng thế, ngươi ở trên con đường tòng quân, được người khác đối xử khác biệt, đãi ngộ mà ngươi có được, căn bản không phải thứ mà ngươi muốn, rất nhiều người đều cảm thấy ngươi chỉ là công tử gia đến để dát vàng lên người, nhưng ngươi hoàn toàn không cần tự coi thường bản thân, suy nghĩ của người bên cạnh, ngươi không

thể nào biết hết toàn bộ, ngày hôm đó ta nhìn thấy tướng sĩ dưới trướng của ngươi, đối với ngươi đều là yêu thích, điều này đã chứng minh ngươi có năng lực dẫn binh, hơn nữa một đường người đi lên, chỉ hướng đến chỗ nguy hiểm, gặp phải Long tộc, quyết đoán dứt khoát, quả đoán nổ pháo, cho dù biết hậu quả sau này bản thân ngươi không thể nào chấp nhận được, nhưng ngươi vẫn như trước vô cùng quả đoán, điều này đã nói rõ, ngươi không thiếu dũng khí, đã có tố chất cơ bản của một tướng quân."

"Đi đến ngày hôm nay, đương nhiên không thể nói ngươi hoàn toàn không nhận được quan tâm, ngươi nhất định là nhận được sự quan tâm ở các phương diện, dù sao tất cả mọi người đều biết ngươi là tiểu công gia, cũng biết quan hệ của ta và ngươi, nhưng ngươi có thể làm đến vị trí tướng quân thủy quân, cũng nhất định không hoàn toàn bởi vì nguyên nhân gia thế, ngươi phải biết, hiện tại Đại Chu, đã sớm không còn như xưa, bây giờ lại trị trong sạch, thiên hạ thái bình, nếu như ngươi thật sự là một kẻ ngu ngốc không biết gì, ngươi tuyệt đối không thể thăng chức!"

Chương 1021: Long cốt vượt biển mà đến 3

"Vị trí chủ tướng thủy quân này, là một vị trí tốt, bởi vì thủy quân đông nam vừa mới được thành lập, vẫn là một trang giấy trắng, ngươi viết mấy chữ lên trên đó, đều là khai sáng lịch sử!"

Diệp Ninh chậm rãi nói, hắn hi vọng có thể khiến cho người trẻ tuổi như Mộc Quan Anh có thể tỉnh ngộ. Không cần quá coi nhẹ bản thân.

Lời nói này có tác dụng, vẫn là câu nói đó, không cần biết là lời nói gì, chỉ cần là Diệp Ninh nói ra, vậy thì với tư cách là người nghe, nhất định đều sẽ đặt vào trong lòng, Mộc Quan Anh nghiệm chứng chuyện này, hắn ta rơi vào trong suy nghĩ, có một chút phấn chấn, sau đó lại sa sút tinh thần.

"Nhưng mà ta trải qua một trận đánh thất bại, đến thuyền chiến cũng không còn nữa, còn là thủy quân cái gì?"

Nghe xong, Diệp Ninh cười nhẹ một tiếng, nói.

“Thuyền chiến mất rồi còn có thể chế tạo lại, tin tưởng ta, không cần bao lâu, thủy quân đông nam của ngươi, sẽ trở thành quân đội vương bài của Đại Chu.”

Đương nhiên loại tự tin này đến từ long cốt.

Nhưng Diệp Ninh vẫn là đã đánh giá thấp, hắn không biết những thứ mà bản thân mình sắp chấp nhận, là hàng trăm gần ngàn long cốt.

Đây không phải là một quân đội đơn giản, mà gần như là một quân đoàn thủy quân!

“Sẽ như thế sao…”

Cảm giác say của Mộc Quan Anh đã tiêu tán đi rất nhiều, hắn ta bị lời nói của Diệp Ninh làm cho tỉnh táo. Đúng vào lúc này, đột nhiên bên ngoài truyền đến một giọng nói nhỏ nhẹ.

Đây là có người dến rồi.

Nếu như không phải chuyện quan trọng, sẽ không có người đến quấy rầy.

“Ta ra ngoài xem thử.”

Thái Hướng Cao đứng dậy.

Một lúc sau, hắn ta quay lại, cả mặt đỏ bừng.

“Diệp huynh, ra ngoài xem thử đi, Long tộc đến rồi!”

Diệp Ninh nhìn về phía Mộc Quan Anh, cười nói.

“Đi thôi, cùng với ta đi ra xem xem, thuyền chiến mới của ngươi.”

Mộc Quan Anh khó mà tin được.

“Thuyền chiến mới?”

Hắn ta lập tức đặt ly rượu xuống. Ba người đi ra ngoài.

Một lúc sau, dùng một chút thủ đoạn, thay đổi một chút vị trí, đã đến bên cảng Bạch Vân.

Cảng Bạch Vân đã sớm chật kín người, có thể nói là người chen người, bách tính ở xung quanh đều đến xem náo nhiệt. Đây là bởi vì Long tộc gây ra chấn động lớn.

Diệp Ninh không cảm thấy bất ngờ.

Lần này Long tộc đến đây, là mang theo long cốt đến, động tĩnh nhất định không nhỏ được.

Nhưng mà khi hắn dẫn người đi đến bến cảng, lại ý thức được, tình huống hoàn toàn khác so với hắn tưởng tượng!

"Đây là cái gì?"

Trong mắt Diệp Ninh tràn ngập vẻ chấn kinh.

Đúng là long cốt được đưa đến. Đây chính là thứ Diệp Ninh muốn.

Nhưng là long cốt này khó tránh quá nhiều rồi đi?

Rõ ràng là Long tộc không có ý giấu diếm, bọn họ đã bước qua được bậc cửa ở trong lòng mình, đã không sợ mất mặt nữa. Ngược lại muốn náo cho động tĩnh lớn một chút, từ đó hấp dẫn ánh mắt của mọi người, thuận tiện thể hiện thành ý của Long tộc.

Vì thế mọi người có thể nhìn thấy ảnh tượng này.

Gần ngàn long cốt, được bày ra trên mặt biển, giống như là một ngàn ngọn núi nhỏ vậy, mang theo khí thế dời núi lấp biển, chậm rãi đi về phía cảng Bạch Vân.

Mà thủ vệ xung quanh long cốt, tất cả đều là Chân Long. Sinh linh ở trong biển, đã sớm chạy trốn ra xa.

Bởi vì long uy ở đây, bọn chúng không thể nào chống chịu nổi.

"Chúng ta muốn người đời biết, Long tộc hiến tặng một ngàn long cốt!"

Trưởng lão nhìn Nhân tộc kinh ngạc ở cảng Bạch Vân, khóe miệng lộ ra nụ cười. Đây chính là kết quả mà ông ta muốn.

Lần này, Diệp Ninh có thể hài lòng rồi đúng không?

Diệp Ninh có hài lòng hay không thì không biết, nhưng đúng là bị dọa rồi.

Ôi trời ạ!

Long tộc đây là điên rồi sao?

Nhìn thấy núi xương vô cùng vô tận ở trên mặt biển Đông Hải, Diệp Ninh ngây người.

“Long tộc đều là đào cả một tổ nhà mình lên sao? Bọn họ lấy đâu ra nhiều long cốt như vậy?”

Trong mắt Thái Hướng Cao tràn ngập vẻ mơ hồ.

Long cốt mà Long tộc đưa đến, số lượng có chút quá nhiều rồi.

“Long tộc đây là móc hết vốn mà!”

An Nhiên lẩm bẩm trong lòng.

Đây không phải là “phong cách từ trước đến nay” của Long tộc.

Đừng nhìn Long tộc quy mô lớn, nhưng mà thật sự là không phóng khoáng, keo kiệt, bủn xỉn, từ trước đến nay đều là những danh từ của Long tộc.

Có trời mói biết lần này bọn họ có phải là điên rồi không.

Trưởng lão còn chưa biết những người trên bờ đã bị ông ta làm cho hoài nghi nhân sinh, ây giờ ông ta vẫn là khá đắc ý.

“Vốn dĩ tộc ta chỉ có hơn tám trăm bộ long cốt còn mới, nhưng mà cộng thêm hai ba trăm năm nay long cốt mới được đưa vào mộ, cố gắng thu thập, không nhiều không ít, vừa đúng một ngàn bộ!”

Một ngàn bộ long cốt, có lẽ Diệp Ninh hài lòng rồi đi. Đây là một số lượng hiếm có.

Nói thật, tặng ra những long cốt này, ông ta không cảm thấy đau lòng, chỉ là cảm thấy mặt mũi không dễ nhìn lắm.

Chương 1022: Diệp đại nhân có lệnh, sao dám không theo

Nhưng mà bây giờ Long tộc đã không cần mặt mũi nữa, khi bọn họ không cần thể diện, đương nhiên cũng không quan tâm những thứ vặt vãnh kia, những long cốt này không thể nào sống lại tìm bọn họ tính nợ, chết cũng đã chết rồi, còn quản được chuyện chuyện phía sau sao?

Ở phương diện này, Long tộc là thật sự không quá quan tâm.

Khi bọn họ bất chấp, thật sự là khiến người khác kinh ngạc.

Đương nhiên, đây cũng chủ yếu bởi vì long cốt đối với bọn họ mà nói đúng thật là không có tác dụng gì.

Đối với Long tộc mà nói, long cốt đều là đưa vào trong mộ rồng, để mặc cho sát khí vĩnh viễn tồn tại không tan biến ở trong phần mộ, dần dần ăn mòn, phong hóa long cốt.

Gái trị, gần như bằng không.

Hiến tặng long cốt, không có ai sẽ cảm thấy đau lòng, chỉ là bậc cửa kia ở trong lòng không dễ vượt qua mà thôi. Dù sao những long cốt này có khả năng chính là phụ mẫu người thân, bạn bè, huynh đệ của con rồng nào đó.

Nhưng dưới sự khuyến khích của trưởng lão và Ngao Đỉnh, Long tộc vẫn là từ bỏ nghi ngờ cuối cùng, thành thành thật thật trở thành một kẻ đào mộ.

“Một ngàn long cốt này được đưa đến, chúng ta thật sự không có đường lui nữa, nếu như Diệp Ninh kia không chịu chấp nhận tộc ta, vậy thì tộc ta, thật sự sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.”

Chuyện đến nước này, có không ít lão long cảm thấy trong lòng thấp thỏm. Bởi vì đây chắc chắn là một canh bạc lớn.

Nếu như có thể thành lập đồng minh với Đại Chu, vậy thì hai bên thế mạnh liên minh, cho dù thế lực khác chế giễu, cũng phần lớn không dám để lộ ra bên ngoài, nếu như Đại Chu từ chối, vậy thì bọn họ không chỉ trở thành trò cười, mà con bị các thế lực lớn bài xích, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lúc đó, sợ rằng Long tộc sẽ bị coi là tiểu nhân vô sỉ vì để lấy lòng Nhân tộc đến hài cốt tổ tiên cũng đưa tặng.

“Không đâu, Diệp Ninh sẽ không làm như thế.”

Ánh mắt trưởng lão cứng lại, dường như đang an ủi mọi người, cũng là an ủi chính bản thân mình.

“Ta đã suy nghĩ kỹ rồi, chấp nhận Long tộc, đối với Đại Chu trăm lợi mà không có hại, ta nghĩ Diệp Ninh có lẽ không có lý do để từ chối.”

Đúng là đạo lý này, có không ít Long tộc gật đầu, an tâm hơn rất nhiều.

Nhưng cũng phái phản đối rất không coi trọng trưởng lão, cảm thấy bọn họ quá yếu đuối, cười lạnh một tiếng nói.

"Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, thật sự xảy ra sai sót gì, đến lúc đó xem các ngươi xử lý hậu quả như thế nào!"

Đối mặt với loại chất vấn này. Trưởng lão không nói nhiều.

Kể từ khi ông ta đưa ra quyết định hến tặng long cốt, đầu nhập vào Đại Chu, danh tiếng của ông ta đã được định trước là sẽ không tốt được. Cho dù Long tộc biết ông ta làm đúng, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không cho ông ta địa vị quá cao.

Nói khó nghe một chút, sau khi kết thúc chuyện này, ông ta nhất định phải rút ra khỏi trung tâm quyền lực của Long tộc, ông ta đã nghĩ xong rồi, đến lúc đó ông ta sẽ trực tiếp rời khỏi Long tộc, nhãn rỗi thảnh thơi, đi du ngoạn khắp thiên hạ.

Nhưng trước lúc đó, chuyện lớn này, ông ta vẫn là phải thúc đẩy nó hoàn thành, đây là chuyện cuối cùng mà trưởng lão có thể làm cho Long tộc. Người gánh chịu tai tiếng là ta.

Có lợi cho toàn bộ Long tộc.

Đợi đến hàng ngàn năm hàng vạn năm sau, chuyện ta làm là đúng là sai, đương nhiên sẽ có người đời đánh giá.

Đây là cùng một đạo lý với việc thời kỳ thượng cổ Long Vương quỳ xuống dưới chân Yêu Hoàng, ông ta hi sinh tôn nghiêm và vinh quang của bản thân, để đổi lại sự tồn tại cho Long tộc.

Nhưng vào lúc đó, đúng là đã gây ra không ít tiếng mắng như nước thủy triều, sau chuyện này, không đến trăm năm, ông ta sẽ từ bỏ vị trí Long Vương, tiếp đó từ nay về sau không thấy tung tích.

Đây dường như là một loại định mệnh.

Trưởng lão nghĩ đến bản thân có thể so sánh với Long Vương thời kỳ thượng cổ, trong lòng vô cùng tự hào, ông ta ngẩng cao đầu, nhìn về phía cảng Bạch Vân, sau dó ánh mắt của ông ta rơi vào trên người Diệp Ninh.

Diệp Ninh vẫn là Diệp Ninh đó, trong lòng ôm một con hồ ly trắng mịn.

Hả? Hồ ly trắng?

Trưởng lão nhìn về phía hồ ly trắng, sau đó phát hiện con hồ ly đang nhìn ông ta, trong ánh mắt còn có vẻ tinh nghịch đã được nhân hóa.

Điều này khiến cho ông ta có chút tức giận, ngươi chỉ là một con tiểu yêu, vậy mà lại dám dùng ánh mắt đó để nhìn ta, ngươi cho rằng ngươi là thú cưng của Diệp Ninh, ta sẽ sợ ngươi sao?

Sau đó rất nhanh trưởng lão phát hiện, bản thân là thật sự có chút sợ.

Thú cưng của Diệp Ninh, ông ta nhất định không động vào được. Nhưng đây không phải nguyên nhân chính.

Nguyên nhân chủ yếu là, ông ta nhìn thấy con ngươi màu kim của con hồ ly.

Nó giống như là cố ý vậy, nghịch ngợm nhìn trưởng lão, màu kim trong đôi mắt càng ngày càng rực rỡ. Màu kim… huyết mạch Yêu Hoàng!

Chương 1023: Diệp đại nhân có lệnh, sao dám không theo 2

Si!

Trưởng lão hít một hơi khí lạnh. Hiểu rồi!

Vậy mà nó lại chính là Yêu Hoàng!

Ta nói vì sao lại có thể truyền âm nói chuyện với ta, giống như là ở gần ngay trước mắt, nhưng lại không có một chút tung tích nào, hóa ra Yêu Hoàng vẫn luôn nằm ở trong lòng Diệp Ninh.

Vậy mà Yêu Hoàng lại không nói võ đức choi trò bóng đen với ông ta! Đây tuyệt đối không phải là trưởng lão ngu ngốc.

Tuy trưởng lão đã sớm nhìn thấy con hồ ly trắng, nhưng mà có thể nào cũng không ngờ được, Yêu Hoàng của Yêu tộc, thân

phận tôn quý như thế, vậy mà lại ngoan ngoãn nằm ở trong lòng của Diệp Ninh, để mặc cho Nhân tộc vuốt ve.

Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, Yêu tộc có còn cần thể diện không?

Không đúng, đây căn bản không phải là vấn đề có cần thể diện hay không. Mà là loại chuyện này có thể xảy ra thì không hợp thói thường như thế nào!

Cho dù là giết Yêu Hoàng, Yêu Hoàng cũng không thể nào ngoan ngoãn như thế? Chuyện này Diệp Ninh làm được như thế nào vậy?

Trưởng lão nuốt nước miếng, vốn dĩ thông qua một hồi tìm hiểu, cảm thấy bản thân đã không còn xa lạ gì Diệp Ninh nữa. Không nói là nắm rõ trong lòng bàn tay, nhưng cũng là có thể hiểu rõ tính cách Diệp Ninh.

Nhưng mà bây giờ mới phát hiện. Mình quá ngây thơ rồi. Tên họ Diệp này thật sự quá không bình thường.

Đường đường Yêu Hoàng vậy mà lại nằm ở trong lòng hắn làm thú cưng.

Tính như thế, quyết định mà ta đưa ra cho Long tộc, ở đâu có không cần thể diện? Nếu như so sánh với Yêu tộc, chúng ta tuyệt đối không được coi là mất mặt nhất!

Chúng ta nhiều nhất là có lỗi với tổ tiên và đồng tộc, mà Yêu tộc, lại là đến Yêu Hoàng cũng hiến tặng. Tính như thế, vẫn là Yêu tộc đủ ác.

“Vốn dĩ ta cho rằng ta mang theo một ngàn long cốt đã lợi hại rồi, không ngờ được Yêu tộc so với ta còn ác hơn, vậy mà phái Yêu Hoàng đến làm thú xưng, đây là Yêu tộc sao? Đúng thật là đủ buồn cười mà!”

Trong chớp mắt, tâm thái của trưởng lão sinh ra biến hóa. Đầu tiên loại cảm giác tội lỗi trước đó đã không còn nữa.

Phướng hướng của ta là đúng, cùng là lấy lòng Đại Chu, Long tộc làm như vậy, Yêu tộc cũng đang làm như thế, thứ chúng ta dâng lên chỉ là hài cốt không dùng đến, mà thứ Yêu tộc dâng lên, lại là Yêu Hoàng chí cao vô thượng.

So sánh ra, chúng ta đã rất có tôn nghiêm rồi có được không?

Thứ hai, là ông ta bất ngờ cảm thấy Diệp Ninh trở nên cao giống như ngọn núi vậy. Hóa ra cái gọi là Yêu tộc hợp tác với Đại Chu, thế mà chân tướng lại là như thế. Đến Yêu Hoàng cũng bị hắn coi là món đồ chơi ở trog lòng bàn tay sao?

Người như thế, đúng thật là đáng sợ.

Một loạt phát hiện kịch liệt này, khiến cho trong lòng trưởng lão có thể nói là sóng lớn cuộn trào, nhưng mà ông ta không hề nói ra ngoài.

Bởi vì ông ta không ngốc, lúc này mà phơi bày thân phận của Yêu Hoàng, hơn nữa trong ánh mắt kia lờ mờ có vẻ uy hiếp, điều này nói rõ là bảo ông ta đừng có nói bừa.

Trưởng lão biết bản thân không gánh vác được hậu quả chuyện này bị vạch trần, nên dứt khoát lựa chọn im lặng. Nhưng ông ta lại không biết, bản thân nghĩ nhiều rồi.

Sở dĩ An Nhiên tiết lộ thân phận, thật ra trong lòng nang ta cảm thấy không bình thường. Long tộc tuyệt đối không dễ dàng phối hợp như thế.

Diệp Ninh chỉ là muốn bảy tám bộ long cốt, nhưng mà Long tộc lại mang đến ít nhất có một ngàn bộ đi? Vì sao Long tộc lại làm như thế?

Bọn chúng lấy đâu ra nhiều long cốt như vậy? Trong đó rốt cuộc ẩn giấu âm mưu gì?

Đúng thế. An Nhiên ngửi thấy khí tức của âm mưu.

Tuy tạm thời còn chưa chắc chán rốt cuộc là âm mưu gì, nhưng mà nàng ta lại cảm thấy chuyện này tràn đầy bất hợp lý, vì thế mới chủ động tiết lộ thân phận, chính là vì cảnh cáo trưởng lão, để cho ông ta thành thật một chút.

Nếu như dám tính kế, vậy thì ngươi không chỉ đắc tội với Đại Chu, mà là Đại Chu và Yêu tộc!

Bản Hoàng có thể thả các ngươi ra khỏi tổ Vạn Long, cũng có thể đốt toàn bộ tổ Vạn Long của các ngươi!

Đương nhiên Diệp Ninh không biết vậy mà hồ ly nhỏ hắn đang ôm trong lòng đã dọa lão long ở đối diện hết hồn, hắn chỉ là cảm thấy, ngày hôm nay thái độ của trưởng lão rất khiêm tốn, dường như có chút hơi quá?

Những con rồng to lớn ở xa, bay xuống, làm ra tư thái thần phục.

“Trưởng lão long tộc, Ngao Đỉnh bái kiến Diệp Thánh Nhân tộc!”

Sau khi nói xong, cả người đều úp sấp ở trên mặt biển, đến đuôi cũng thành thành thật thật

Nhân tộc: “…”

Long tộc sợ như thế sao?

Long tộc: “…”

Vì sao trưởng lão ngươi có thể hèn như thế?

Nhìn thấy cảnh tượng này, Nhân tộc nhất định là hưng phấn, sự hư vinh trong lòng đã được thỏa mãn trước nay chưa từng có. Nhìn đi, Chân Long to lớn như thế, vậy mà cũng ngoan ngoãn cúi đầu hành lễ với Diệp đại nhân. Điều này nói rõ toàn bộ Long tộc, đã tâm phục khẩu phục rồi.

Chương 1024: Diệp đại nhân có lệnh, sao dám không theo 3

Nhưng trong chớp mắt tâm thái của Long tộc đã sụp đổ. Cho dù Ngao Đỉnh cũng cảm thấy có chút quá đáng. Chúng ta đã rất khiêm tốn, rất phối hợp rồi. Không cần thiết phải như thế đi?

Nhưng Ngao Đỉnh thể hiện, các ngươi hiểu cái gì?

Hắn ta mạnh mẽ trừng mắt nhìn đám người Long tộc, thể hiện các ngươi căn bản không biết rốt cuộc người đối diện tàn ác như thế nào. Ở trước mặt người như thế, muốn cái gì mà chẳng được, chính là không cần thể diện.

Hắn ta nhìn về phía trước, ánh mắt lấy lòng Diệp Ninh.

Diệp Ninh: “…”

“Ai có thể nói với ta, hắn ta là uống thuốc gì không?”

Hắn cảm thấy trong đầu ong ong.

Trực giác nói với Diệp Ninh, nhất định đã xảy ra chuyện gì mà hắn không biết. Thái Hướng Cao giơ tay, thể hiện cũng vô cùng chấn kinh.

“Trưởng lão Long tộc không cần như thế… Đa lễ rồi, mời đứng dậy.”

Diệp Ninh làm động tác mời, nói.

“Vẫn là đến đây bàn bạc đi.”

Ngao Bính và Ngao Đỉnh ngẩng đầu, hóa thành hình người. Nghe lời đi theo Diệp Ninh vào trong một gian phòng.

Cảng Bạch Vân là bến cảnh lớn như thế, nhất định không thiếu phòng, đã sớm dọn dẹp xong rồi. Sau khi đi vào, bên trong có trà, chỉ có điều ai cũng không uống.

Ngao Bính rất chủ động nói.

“Dựa theo lời dặn của Diệp đại nhân, một ngàn long cốt được đưa đến, bồi thường cho Đại Chu chế tạo thuyền, còn về phần nghi thức hiến máu, cũng đã được sắp xếp thỏa đáng, người trẻ tuổi của tộc ta, đều thể hiện rất vui mừng, có thể làm việc cho Diệp đại nhân, là phúc phần của chúng ta, chỉ cần Diệp đại nhân gật đầu, chúng ta có thể hiến máu bất cứ lúc nào.”

Cái gì mà hoan hô vui mừng?

Trên trán Diệp Ninh xuất hiện một chuỗi hắc tuyến, không nhịn được hỏi.

“Trưởng lão, lẽ nào mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì sao?”

Ngao Bính dứt khoát lắc đầu, nói.

“Không có, chúng ta là cam tâm tình nguyện.”

Hay cho câu cam tâm tình nguyện.

Diệp Ninh nhìn ông ta thật sâu, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Ngao Đỉnh.

“Vì sao Long tộc lại có một ngàn long cốt?”

Ngao Đỉnh không có lòng dạ sâu như thế, nghe thấy lời này, bất giác có chút hơi biến sắc mặt, nhưng cuối cùng hắn ta cũng đã bước qua được bậc cửa đó ở trong lòng, rất nhanh đã hồi thần, nói.

“Bởi vì gần đây tộc ta tử thương có chút nhiều.”

Diệp Ninh lại hỏi.

“Vì sao lại tử thương nhiều như thế?”

“Tai nạn.”

“Tai nạn?”

“Ừm, có đánh nhau không cẩn thận đánh chết, không cẩn thận ngã xuống từ trên trời nên chết, còn có bị bệnh… Tóm lại, một năm không thận lợi, có điều nếu như bọn họ trước khi chết biết hài cốt của bản thân còn có thể được Diệp đại nhân dùng để chế tạo thuyền, nhất định cũng sẽ cảm thấy vô cùng vinh hạnh.”

Khi Ngao Đỉnh nói những lời này, cản thấy bản thân giả tạo đến ghê tởm. Nhưng không có cách nào cả, đây chính là cách để mọi người trưởng thành.

Nhìn Diệp Ninh ở đối diện đi, rõ ràng càng giả tạo đến ghê tởm hơn, dù sao Long tộc đều là do người của hắn phái đến tàn sát, nhưng kết quả bây giờ lại giả bộ như không biết.

Nhìn biểu cảm của hắn, ta còn thiếu chút nữa tin rồi. Đây cũng quá thực tế rồi đi.

Học tập! Nhất định phải học tập! Đây chính là có tâm cơ!

Diệp Ninh cau mày thật sâu, hắn không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết Ngao Đỉnh không nói thật.

Những lời tên gia hỏa này nói đều không đúng, Long tộc cũng không phải trâu ngựa gì, làm gì dễ dàng xảy ra chuyện như thế? Hơn nữa chỉ tai nạn đã chết hàng trăm con cùng một lúc? Chuyện này sao có thể.

Long tộc nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Chỉ là là hắn không hiểu, vì sao Long tộc không muốn nói chuyện này với hắn? Chuyện này có liên quan gì đến hắn không, bọn họ có chỗ nào cần phải kiêng dè chứ?

Nhưng bọn họ không hiểu, Diệp Ninh cũng không muốn ép hỏi, từ trước đến nay hắn đều là như thế, không hỏi chuyện người khác không muốn nói.

Quay trở lại vấn đề chính, một ngàn bộ long cốt, điều này vượt quá xa dự đoán của Diệp Ninh, đây là một ngàn chiến thuyền long cốt đó, đủ để tạo thành hải quân Đông Hải quét ngang đại dương.

Tuy không biết vì sao Long tộc lại đưa cho hắn nhiều như thế, nhưng mà lợi ích đã đưa đến tận cửa, không có đạo lý gì không cần. Diệp Ninh trầm mặc một lúc, nói.

"Bồi thường mà các ngươi đưa đến, quá nhiều rồi, nói đi, các ngươi có yêu cầu gì."

Hắn cảm thấy, nhất định Long tộc có yêu cầu.

Nếu không không đến mức như thế.

Nhưng điều mà hắn nghĩ so với những gì Long tộc nghĩ hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, thấy cuối cùng Diệp Ninh cũng lên tiếng, hai người thở phào một hơi, vội vàng đứng dậy, nói.

"Trên dưới long tộc, khẩn cầu Diệp đại nhân khoan dung, cho phép tộc ta gia nhập Đại Chu, chúng ta tình nguyện trợ giúp Đại Chu một tay, Diệp đại nhân có lệnh, không dám không tuân theo!"

"Gia nhập Đại Chu?"

Diệp Ninh chau mày lại, trong mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Điều kiện mà Long tộc đưa ra, thật sự là nằm ngoài dự đoán của hắn. Tình huống gì vậy?

Chương 1025: Một phương thức mở ra khác

Lẽ nào Long tộc không thù hận Đại Chu sao?

Dù sao Diệp Ninh đây cũng xem như là khiến cho bọn họ đổ máu không ít, hai cái cộng lại, chỉ có thù hận, mà không có ân. Nhưng vậy mà bọn họ còn muốn gia nhập vào Đại Chu, rốt cuộc cái đầu này nghĩ như thế nào vậy?

Thái Hướng Cao lộ ra thần sắc kinh ngạc, không nhịn được hỏi.

"Các hạ là nghiêm túc sao?"

Trưởng lão gật đầu.

“Đương nhiên vô cùng nghiêm túc.”

Sau đó lại bổ sung thêm một câu.

“Nghe nói triều đình Đại Chu hải nạp bách xuyên (tiếp nhận nhiều thế lực), chỉ riêng thế lực trong thiên hạ, cho dù là những đệ tử Tiên Môn ngày trước từng đối địch, cũng đã tiếp nhận mấy nhóm lớn, càng đừng nói là người của Nho đạo, Phật đạo và Ma đạo… Lẽ nào Đại Chu chỉ chấp nhận Nhân tộc, mà bài trừ những chủng tộc khác ra ngoài sao?”

Đây là điểm lo lắng duy nhất của trưởng lão bây giờ. Dù sao Long tộc cũng là khác loài.

Có rất nhiều người đều là người có chủ nghĩa chủng tộc, chỉ quan tâm bản thân, mà coi những chủng tộc khác là khác loài, ngoài mặt thì nở nụ cười, trên thực tế trong lòng vô cùng phòng bị.

Có điều lo lắng của ông ta cũng không quá mạnh mẽ, bởi vì rõ ràng Diệp Ninh không phải là người như thế. Nếu như hắn là người như thế, cũng không thể nào tiếp nhận Yêu tộc.

Nếu như Yêu tộc ngươi cũng có thể hợp tác, vì sao Long tộc không được? Đạo lý chính là đạo lý này, Diệp Ninh cũng là nghĩ như thế.

Long tộc muốn gia nhập Đại Chu, Diệp Ninh không có bất kỳ lý do gì để từ chối.

Rất đơn giản, sự gia nhập của Long tộc, không chỉ có thể khiến cho thanh thế và khí vận của Đại Chu tăng thêm một bước, đạt đến đỉnh cao trước nay chưa từng có. Mà còn khiến cho thực lực của Đại Chu, trực quan nhìn thấy là được tăng lên rất nhiều.

Phải biết rằng Long tộc nói là gia nhập, mà không phải là hợp tác đơn thuần.

Loại gia nhập này, có thể nói là coi Long tộc thành một bộ phận của Đại Chu, một nha môn. Đương nhiên Diệp Ninh động lòng rồi, chỉ có điều hắn lại ẩn giấu sự động lòng của mình rất kỹ. Bởi vì so với động lòng, thật ra hắn cảm thấy khó hiểu nhiều hơn.

“Trong bầu trời này đều là đất của vua, binh trên lãnh thổ đều là vương thần, Đại Chu bao trùm Cửu Châu, nhưng lại không chỉ giới hạn trong Cửu Châu, trong lúc vô hình nếu như muốn trong tứ hải, tất cả sinh linh đều có thể trở thành dân húng của Đại Chu, nếu như Long tộc có suy nghĩ này, đương nhiên ta không có bất kỳ ý kiến gì, tin rằng bệ hạ, cũng sẽ công nhận chuyện này, nhưng vấn đề của ta là, vì sao Long tộc lại muốn gia nhập Đại Chu?”

Ánh mắt của Diệp Ninh nhìn chằm chằm hai người.

“Long tộc thống trị Đông Hải, theo ta được biết, trên Đông Hải, ngoại trừ những tán tu ra, không hề có thế lực nào có thể uy hiếp đến Long tộc, địa bàn rộng lớn như thế, gần như đã trở thành hậu hoa viên của Long tộc, tự do, muốn làm gì thì làm, lẽ nào không tốt sao? Một khi gia nhập Đại Chu, sẽ bị người khác kiềm chế, hơn nữa có rất nhiều quy tắc.”

Long tộc muốn gia nhập, Diệp Ninh nhất định sẽ không phản đối, nhưng hắn nhất định phải tìm hiểu rõ suy nghĩ thật sự của Long tộc.

“Có ba nguyên nhân, thứ nhất, là chuộc tội, tộc ta nhất thời không tìm hiểu rõ chân tướng mọi việc, vậy mà đã ra tay với Đại Chu, để loại hậu hoạn.”

Trưởng lão nói.

“Chuyện này ngươi không cần suy nghĩ, ta đã sớm nói, các ngươi đưa ra bồi thường, từ ngay về sau ân oán chấm dứt, lẽ nào ngươi không tin ta sao?”

Diệp Ninh chau mày, lý do này không quá chắc chắn. Ít nhất theo cái nhìn của hắn là như thế.

Trưởng lão cười khổ một tiếng, nói.

“Đại nhân có đức độ, ta có lòng tin này, ta tin tưởng, nhưng những người khác của Nhân tộc chưa chắc đã như thế, lòng người là thứ phức tạp nhất, có trời mới biết bọn họ có cảm quan như thế nào đối với tộc ta, mười năm sau, trăm năm sau, hoặc là ngày sau có một chút cọ sát nhỏ, đều sẽ ấp ủ thành dòng ác ý nhằm vào tộc ta.”

Sự lo lắng của trưởng lão nhìn thì có vẻ là dư thừa, nhưng trên thực tế lại là có chút đạo lý. Lòng người nhiều mặt, hôm nay

có Diệp Ninh áp chế, đương nhiên tất cả thái bình.

Ngày sau nếu như Diệp Ninh rời đi, thì không chắc được sẽ biến thành như thế nào, bây giờ Nhân tộc thắng thế, Đại Chu càng là độc bá thiên hạ, Long tộc đắc tội với Nhân tộc, đó đúng là ngày đem thấp thỏm lo lắng, nếu như muốn một lần loại bỏ hết tất cả, vậy thì trực tiếp gia nhập.

Ta đã gia nhập vào ngươi rồi, trở thành một bộ phận của ngươi, vậy thì đương nhiên ân oán cũng không tồn tại nữa. Diệp Ninh vẫn như trước cau chặt mày, nhưng mà cũng xem như công nhận cách nói này của trưởng lão.

Nhìn từ một vài góc độ mà nói, đúng là có loại khả năng này. Trưởng lão tiếp tục nói.

"Thứ hai, hắc ám xâm nhập sắp đến, nếu như tộc ta một mình ở bên ngoài, sẽ rơi vào cục diện không có người nào giúp đỡ, một khi gặp phải chuyện nào đó, rất có khả năng sẽ trở thành thảm họa của tộc ta, vì thế tộc ta cần một chỗ dựa, vậy thì hiện tại, còn có chỗ dựa nào càng đáng tin hơn Đại Chu sao?"

Chương 1026: Một phương thức mở ra khác 2

Ông ta nói rất trực tiếp, Long tộc chính là muốn tìm một cái đùi lớn bằng vàng. Diệp Ninh biết đây là lời thật lòng, nhưng vẫn là nói.

"Long tộc là một trong những chủng tộc tôn quý nhất của thế gian này, các ngươi gần như từ khi sinh ra, đã đi hết con đường mà cả đời của người tu hành Nhân tộc có thể sẽ đi qua, và đã đến điểm cuối cùng, ta nghe nói Long tộc tự do, không chịu kiểm soát, vì sao các ngươi lại tìm chỗ dựa? Sức mạnh của các ngươi, nếu như phát triển đến cục hạn, chưa chắc đã yếu hơn người khác."

Nghe xong, trưởng lão có chút bất ngờ, ông ta không ngờ được vậy mà Diệp Ninh lại có đánh giá với Long tộc cao như thế, có một chút thời gian, ông ta đã dao động, bởi vì ông ta nghĩ đến vinh quang của Long tộc, nhưng mà cũng chỉ là một chút thời

gian mà thôi, ông ta quay trở lại hiện thực, cười khổ một tiếng, nói.

“Sự kỳ vọng của đại nhân đối với Long tộc, khiến ta rất bất ngờ, cũng khiến ta cảm động, nếu như có thể, ta cũng hi vọng Long tộc có thể giống như đại nhân nói, tiến lên phía trước, cả người kiêu ngạo, nhưng hiện thực nói với ta, tộc ta không thể nào làm được… Ta kể cho đại nhân một câu chuyện cũ đi.

Ông ta kể câu chuyện thời kỳ thượng cổ, liên quan đến việc Long Vương quỳ xuống với Yêu Hoàng, với Diệp Ninh, sau đó dừng một chút, đợi Diệp Ninh tiêu hóa xong, lại lên tiếng nói.

“Long Vương biết, Long tộc chỉ dựa vào bản thân, rất khó sinh tồn, nên mới lựa chọn quỳ xuống với Yêu Hoàng, ông ấy dùng sự hi sinh của bản thân, thành công khiến cho Long tộc được tồn tại tiếp, thế giới này không phải vẫn luôn xoay quanh Long tộc, có lẽ chỉ có đợi đến khi Long Hoàng tiếp theo sinh ra, Long tộc mới có thể lại lên nữa trở nên vĩ đại.”

Nói đến đây, trưởng lão có chút xấu hổ.

Ông ta hoài niệm vinh quang thời kỳ thượng cổ, lại cảm khái sự nhục nhã sau này của Long tộc. Chuyện đến ngày hôm nay, lựa chọn còn lại đã càng ngày càng ít.

Nhưng mà Diệp Ninh nghe xong những gì ông ta nói, lại có một loại lý giải khác.

“Có lẽ Long Vương của các ngươi không đúng đắn như những gì ngươi nói, có lẽ ông ấy đã làm sai?”

Lời nói của Diệp Ninh, khiến cho trưởng lão kinh ngạc.

Nhưng Diệp Ninh không quan tâm ông ta nghĩ như thế nào, mà tiếp tục nói.

“Ông ấy vì để cho Long tộc được tiếp tục sinh tồn, và thời điểm lão vương thoái vị, tân vương đăng cơ, lựa chọn quỳ gối xuống, lựa chọn gia nhập Yêu tộc, diểm xuất phát này không thể nói là sai, đúng là đã khiến cho Long tộc thuận lợi nối dõi tiếp, nhiều năm như thế, nhìn có vẻ là cuộc sống của Long tộc cũng tạm được, trong các tộc của Yêu tộc, địa vị cũng là nhóm cao nhất…”

Diệp Ninh nói, Ngao Đỉnh liên tục gật đầu.

Hắn ta cũng là nghĩ như thế. Đây đều là lợi ích bằng mắt thường cũng có thể nhìn ra được.

Nhưng cũng chính bởi vì như thế, hắn ta mới có chút khó hiểu.

Nếu như ngươi đã biết như vậy, vì sao lại nói Long Vương làm sai? Sau đó đã nghe thấy một câu nói của Diệp Ninh.

"Nhưng ngươi chưa từng nghĩ, một cái quỳ đó, khi đồng thời khiến cho Long tộc tiếp tục sinh tồn, cũng khiến cho Long tộc không còn bá khí chỉ mình ta độc tôn, và ngạo cốt thà gãy cũng không cong mình không?"

Một câu nói, khiến cho Ngao Bính ngơ người.

Trong đôi mắt của Ngao Đỉnh càng là lóe lên thần sắc kích động.

Dường như hắn ta nghĩ đến thứ gì đó, vội vàng nói.

"Lời này của đại nhân hiểu như thế nào?"

Diệp Ninh búng ngón tay, nhẹ nhàng nói.

"Trong Nhân tộc có một câu nói xưa, gọi là ngươi có thể không có ngạo khí, nhưng mà tuyệt đối không thể không có ngạo cốt, ta nghĩ câu nói này cũng có tác dụng đối với Long tộc, vào lúc ngươi miêu tả thời kỳ thượng cổ, chấm dứt thời đại thuộc về Long Hoàng, Long tộc vừa mới trải qua thời đại huy hoàng, vẫn còn đang trầm mê ở trong vinh quang, mà lúc này, Yêu tộc lại trỗi dậy, Yêu Hoàng ra đời, Long tộc phát hiện, trong quá khứ những thứ mà bản thân từng trải qua, giống như một giấc mơ, một giấc mơ đã được định trước là phải tỉnh lại… Đây là thời khắc rất vi diệu, Long tộc hoài niệm quá khứ, lại vô cùng bất an với tương lai chưa biết trước điều gì, bọn họ không muốn thừa nhận thất bại, nhưng mà lại không thể không chấp nhận thất bại."

"Lúc này, là thời điểm nội tâm bọn họ yếu đuối nhất, nếu như ta nói là nếu như, lúc đó Long Vương không lựa chọn quỳ gối xuống, mà nói với tất cả Long tộc, Long tộc sinh ra đã là tự do, ai có thể cao cao tại thượng? Tộc ta thà chết, cũng tuyệt đối không đầu hàng… Vậy thì, sẽ xảy ra chuyện gì đây?"

“Ta nghĩ rằng nhất định sẽ gặp phải kiếp nạn, Yêu tộc sẽ không buông tha cho Long tộc đã từng là nhân vật chính của một thời đại, Yêu tộc nhất định sẽ truy sát Long tộc, trong quá trình này, xác suất lớn là Long tộc sẽ không thể nào chống lại, sẽ chết rất nhiều, cũng sẽ có rất nhiều kẻ đào thoát, rất nhiều tiểu long trẻ tuổi không thể được sinh ra, rất nhiều người trẻ tuổi còn chưa được trải nghiệm sự đẹp đẽ của nhân gian mà đã chết, có lẽ thậm chí còn bị tiêu diệt hoàn toàn, nhưng nếu như còn có Long tộc tiếp tục sống được thì sao? Có lẽ là trốn ở nơi nào đó kéo dài hơi tàn, có lẽ là hèn nhát sợ hãi gia nhập vào trận doanh của kẻ địch, hoặc là tìm chủng tộc khác phản kháng lại Yêu tộc, đạt được sự hợp tác tạm thời, ví dụ như lúc đó Nhân tộc chính là một lựa chọn rất tốt, những Long tộc sống sót được, còn chưa đầu hàng, sẽ là dáng vẻ như thế nào đây?”

Chương 1027: Một phương thức mở ra khác 3

Khi Diệp Ninh nói đựa một nữa, Ngao Bính đã ngây người.

Ông ta nghe đến mồ hôi đầm đia, giống như là trong lòng bị một cơn mưa bão quét qua rửa sạch vậy, bất giác bàn tay nắm chặt thành nắm đấm.

Mà Ngao Đỉnh trẻ tuổi, lại là hai mắt đỏ hoe, hô hấp càng ngày càng nặng nề, giống như là đang gánh chịu bị một con dã thú cắn xé vậy.

“Chắc rằng những Long tộc này, sẽ có xương cốt cứng rắn nhất thiên hạ, không có cái gì có thể khiến cho bọn họ lay chuyển gù chỉ một chút, có lẽ bọn họ sẽ tạm thời hèn kém, nhưng bọn họ sẽ không vĩnh viễn như thế, bọn họ không thiếu dũng khí, không thiếu cốt khí, bọn họ so với bất kỳ người nào đều sẽ nhớ rõ huy hoàng của tổ tiên, bọn họ sẽ mang tinh thần của mình, truyền lại cho từng đời tiếp theo, rồi sẽ có một ngày, Long tộc có thể bay lượn trên chín tầng mây!”

Những lời này của Diệp Ninh, chính là nói một đạo lý rất đơn giản.

Có những lúc, thỏa hiệp là đơn giản nhất, cũng là phương thức ổn thỏa nhất. Thứ có thể đổi lại, nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy được.

Nhưng có những lúc, không thỏa hiệp mới là phương thức thể hiện dũng khí lớn nhất. Không thỏa hiệp, mới có tương lai.

Mà một khi đã quỳ xuống, thì không đứng lên được nữa.

Ví dụ như Long tộc hiện tại, hắc ám xâm nhập còn chưa đến, các thế lực lớn còn chưa nhằm vào bọn họ, bọn họ đã sợ hãi bắt đầu tốn hết tâm tư để tìm chỗ dựa.

Đây không phải là Long tộc trong trưởng tượng của Diệp Ninh. Nhưng lại là Long tộc rất chân thực.

Nếu như thời kỳ thượng cổ, Long Vương không thỏa hiệp, có lẽ sẽ là một câu chuyện khác. Đây không phải là Diệp Ninh nói bừa, mà là có cơ sở.

Ví dụ như kiếp này hắn không chịu thỏa hiệp, vì thế khiến cho Đại Chu lại trở nên vĩ đại lần nữa, còn một lần hành động vượt qua quá khứ, khai sáng ra hết kỳ tích này đến kỳ tích khác.

Ví dụ như, trong những năm chiến tranh của kiếp trước, những dũng sĩ không chịu cúi đầu, dùng máu thịt của mình để ngăn chặn quân xâm lược. Nếu như bọn họ thỏa hiệp, có lẽ bọn họ căn bản sẽ không chết.

Nhưng bọn họ lại dùng hi sinh của bản thân, đánh ra tôn nghiêm và kiêu ngạo, một dân tộc vĩ đại, vĩnh viễn sẽ không tiêu vong, trong hậu nhân của bọn họ sẽ lại lần nữa đứng trên đỉnh cao của thế giới!

"Ta, ta…"

Ngao Bính trầm mặc rất lâu, sau đó lau đi mồ hôi dày đặc trên trán mình, trong mắt tràn ngập vẻ mệt mỏi.

"Ta không biết nên nói cái gì."

Từ trước đến giờ không có người nào từng nói lời như thế với Long tộc.

Ngao Bính biết, hình như thế giới quan của mình lại được làm mới lần nữa, có lẽ, Long tộc đã từng thật sự có một con đường khác có thể lựa chọn. Có lẽ, Long tộc hiện tại, là thật sự đã quen với việc thỏa hiệp.

Rõ ràng đã vứt bỏ đi kiêu ngạo, nhưng vẫn luôn đang tự lừa dối bản thân.

"Ta biết nên nói cái gì."

Vào lúc này Ngao Đỉnh lại lên tiếng, vốn dĩ đã nói, lần này hắn ta chỉ là người ngồi ở bên cạnh xem, học tập kinh nghiệm của trưởng lão mới là nhiệm vụ chủ yếu của hắn ta, nhưng mà bây giờ hắn ta lại không kìm được muốn nói.

"Long Vương thời kỳ thượng cổ, ông ấy đã làm sai, ông ấy nhìn thì là nối dõi tông tộc, nhưng trên thực tế, cái quỳ đó của ông ấy, lại khiến cho tất cả tử tôn của Long tộc, đều quen với việc quỳ gối, ta là con cháu hậu thế, ta không có tư cách đánh giá một Long Vương vĩ đại tình nguyện hi sinh bản thân, nhưng ta muốn biết, Long tộc nên làm như thế nào mới có thể

lại lần nữa lấy về kiêu ngạo của mình? Nên làm như thế nào, mới có thể lại có được ngạo cốt?"

Ngao Đỉnh còn rất trẻ.

Trẻ tuổi đại biểu cho nhiệt huyết, đại biểu cho ở trong xương đã có tinh thần tiến lên phía trước.

Vì thế hắn ta khác với Ngao Bính, sau khi hắn ta nghe xong những lời đó, trong bụng có rất nhiều điều muốn nói. Ngao Đỉnh cảm thấy hình như trong chớp mắt bản thân đã nắm bắt được tương lai.

Lâu như thế, hắn ta vẫn luôn cảm thấy Long tộc thiếu thứ gì đó, chỉ là vẫn không tìm được, bây giờ hắn ta hiểu rồi. Long tộc đã đánh mất ngạo cốt.

Bọn họ còn nhớ lịch sử vẻ vang, còn cho rằng bản thân cao cao tại thượng, nhưng mà vào lúc gặp phải khó khăn, lại không nghĩ đến muốn một mình chiến đấu vượt qua mọi chông gai, mà nghĩ đến lôi kéo đồng minh.

Điều này đã nói rõ tất cả.

Long tộc như thế, không phải Long tộc.

"Thân thể bị thương, chỉ cần yên tĩnh nghỉ ngơi, là có thể hồi phục lại như thế, tinh thần bị thương, thì rất khó chữa trị, Long tộc đã quen với việc quỳ gối, muốn đứng lên, nhất định phải bỏ ra rất nhiều, ta không có phương pháp cụ thể nào, ta chỉ có thể nói, con đường này phải dựa vào bản thân tự đi."

Diệp Ninh nói như thế.

Ngao Đỉnh trầm mặc rất lâu. Sau đó đứng dậy, cúi người bái.

"Vừa rồi nói có hai nguyên nhân muốn gia nhập Đại Chu, bây giờ nguyên nhân thứ ba, để ta nói đi, sở dĩ Long tộc muốn gia nhập Đại Chu, chính là vì tìm một đáp án."

Chương 1028: Nhân gian huyền ảo, Long tộc đồng loạt hiến máu

Diệp Ninh nhìn Ngao Đỉnh, một lúc lâu sau gật đầu, nói.

"Hoan nghênh."

Đây chính là tất cả những gì hắn có thể nói.

Không có gì nghi ngờ, lý do thứ ba ban đầu Long tộc nghĩ ra, tuyệt đối không giống như Ngao Đỉnh nói. Đây chỉ là thứ hắn ta vừa mới cảm ngộ ra mà thôi.

Nhưng lại vừa đúng lúc có được sự tin tưởng của Diệp Ninh.

Nếu như Long tộc chỉ là đơn thuần cầu lợi, vì thế mới muốn hợp tác, vậy thì ngược lại Diệp Ninh phải suy nghĩ một chút có nên chấp nhận bọn họ hay không. Bởi vì trong lịch sử đã có vô số tiền lệ chứng minh một chuyện, thay vì bằng mặt không bằng lòng, còn không bằng dứt khoát không hợp tác.

Giống như loại mức độ hợp tác của Long tộc và Yêu tộc ban đầu, theo cái nhìn của Diệp Ninh, hợp tác là không có ý nghĩa gì. Không hợp tác thì thôi, một khi hợp tác, vậy thì phải làm đến bước tin tưởng lẫn nhau.

Nhưng trước lúc đó, dường như Long tộc không có được sự tin tưởng cơ bản của Diệp Ninh. Nói trắng ra, Diệp Ninh có chút coi thường bọn họ.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Điều này đến từ cảm giác trống rỗng ở trong lòng Diệp Ninh. Đối với Long tộc, hắn vẫn luôn ôm lòng kỳ vọng.

Dù sao kiếp trước, hắn cũng tự xưng là truyền nhân của rồng, đối với rồng, từ xưa đến nay đã có vô số thần thoại miêu tả về nó. Trong lòng không có kỳ vọng là điều không thể nào.

Nhưng mà khi nhìn thấy Long tộc của thế giới này, lại khiến cho hắn có chút thất vọng.

Long tộc, chẳng qua cũng chỉ là chủng tộc bình thường mà thôi, ngoại trừ trời sinh đã có sức mạnh cường đại ra, dường như không có gì khác biệt. Diệp Ninh biết, đây chính là hiện thực.

Nhưng điều này không phải là Long tộc mà hắn thích. Cũng không phải là Long tộc mà Đại Chu có thể tin tưởng.

Một chủng tộc, nên có linh hồn tự cường, loại hành động ôm đùi lớn này của Long tộc, thật ra đã hạn chế sự phát triển của bọn họ. Cũng giảm thấp kỳ vọng của người khác.

Ngao Bính nhìn Ngao Đỉnh, về mặt lý luận mà nói, Ngao Đỉnh bất ngờ nói chen, tham gia vào cuộc đàm phán này, là có chút vượt giới hạn, nhưng ông ta không tức giận, ngược lại trong lòng có chút nhẹ nhõm. Ông ta cảm thấy, cuối cùng Ngao Đỉnh cũng trưởng thành rồi.

Vốn dĩ trong mắt của Ngao Bính, Ngao Đỉnh chỉ là một Long tộc trẻ tuổi ưu tú mà thôi, loại ưu tú này, là so sánh với đồng tộc, nhưng loại ưu tú này, đặt ở trong toàn bộ thế giới, dường như hiện ra có chút không đủ.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hắn ta rất mơ hồ, hắn ta không biết phương hướng phát triển của Long tộc, hắn ta đến phương hướng của bản thân cũng không tìm được, làm sao nói đến chuyện lên kế hoạch cho Long tộc chứ?

Nhưng mà bây giờ, trải qua chỉ điểm của Diệp Ninh, hình như trong chớp mắt Ngao Đỉnh đã nhìn rõ con đường phía trước, những sương mù bao trùm lúc trước, đều tan biến, hắn ta tìm được một mục tiêu, mục tiêu này gọi là Long tộc lại lần nữa có được ngạo cốt, khiến cho Long tộc lại trở nên vĩ đại!

Đây là một loại hành động vô cùng nhiệt huyết, trong lòng Ngao Bính vô cùng mong chờ, nhưng bản thân lại không thể nào tham dự vào trong đó. Bởi vì ông ta già rồi.

Ông ta đã quá già, sức sống âm trầm, đã không thể nào cống hiến sự giúp đỡ gì cho Long tộc. Ông ta chỉ biết tìm kiếm sự ổn định, chỉ biết dựa theo kinh nghiệm trong quá khứ để làm việc.

Nhưng Long tộc không cần những thứ này.

Chỉ có người trẻ tuổi như Ngao Đỉnh, mới là tương lai của Long tộc.

“Chuyện đàm phán, ngươi làm đi.”

Ngao Bính vỗ vỗ vai Ngao Đỉnh.

Ông ta cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, giống như đã vứt bỏ được gánh nặng ngàn cân vậy, trong mắt có mệt mỏi, cũng có nhẹ nhõm.

“Trưởng lão…”

Ngao Đỉnh mấp máy môi, khoảnh khắc này, hắn ta bấy ngờ hiểu những suy nghĩ trong lòng Ngao Bính, nhưng cuối cùng vẫn là không nói ra được lời nào. Ngao Bính cười nhẹ một tiếng, nhìn hắn ta đầy khích lệ.

Ngao Đỉnh hít một hơi thật sâu, đột nhiên cảm thấy trên vai gánh vác trách nhiệm cực lớn, cả người đều trở nên trầm ổn hơn, hắn ta chắp tay nói.

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, tộc ta gia nhập Đại Chu, tình nguyện cùng tiến lùi với Đại Chu!”

Loại lời này Ngao Đỉnh đã từng nói, nhưng mà khi lần nữa lặp lại, đã thể hiện suy nghĩ của mình. Diệp Ninh gật đầu, nói.

“Bản quan thay mặt Đại Chu, chấp nhận sự gia nhập của Long tộc, bắt đầu từ ngày hôm nay, Đông Hải sẽ thuộc quyền quản lý của Long tộc, sắc phong Ngao Đỉnh làm Long Vương, ban kim ấn, cho phép Long tộc Đông Hải bước vào quyền lực Cửu Châu, cho phép Long tộc Đông Hải gia nhập vào nha môn Đại Chu, đảm nhiệm chức vụ quan trọng, cũng cho phép Long tộc Đông Hải, chiêu mộ thủy quân, mở rộng thế lực của bản thân.”

Những cái khác không nói, điều kiện mà Diệp Ninh đưa ra rất rộng rãi. Rộng rãi đến mức khiến cho Ngao Đỉnh có chút nằm ngoài dự liệu.

Nhưng càng nhiều hơn vẫn là cảm động, hắn ta lại lần nữa ôm quyền, cúi người nói.

“Long tộc Đông Hải, nghe theo mệnh lệnh của Diệp đại nhân!”

Chương 1029: Nhân gian huyền ảo, Long tộc đồng loạt hiến máu 2

Đây là thật sự toàn tâm toàn ý đầu nhập.

Vào khoảnh khắc lời nói vừa dứt, chỉ thấy trên Cửu Châu, lại lần nữa mưa gió thay đổi. Một tiếng rồng gầm, vang vọng khắp nơi.

Đây là khí vận Kim Long xông ra.

Sau khi lăn lộn mấy vòng trong mây, bên trên Đông Hải xuất hiện một cỗ khí vận mạnh mẽ, bị nuốt mở miệng nuốt chửng. Đây là khí vận thuộc về Long tộc.

Lạc đà chết vẫn còn lớn hơn ngựa.

Khí vận của Long tộc, cũng không nhỏ, bây giờ gia nhập vào Đại Chu, trong chớp mắt khiến cho khí vận Kim Long sinh ra thay đổi cực lớn. Vốn dĩ vảy rồng mọc được một nửa, bây giờ đã che phủ hoàn toàn.

Vốn dĩ thân thể to lớn, lại lần nữa được mở rộng thêm.

Che khuất bầu trời, nhìn thấy đã khiếp sợ.

Khí vận Đại Chu, lại tăng vọt.

Thấy cảnh tượng này, tất cả cường giả trong thế gian đều chấn động. Mỗi người có tâm tư khác nhau.

Mà Ngao Đỉnh cảm nhận được động tĩnh của thế giới bên ngoài, thật ra tâm tình cũng không bình tĩnh. Đưa ra quyết định này, đối với hắn ta mà nói là một ván cược.

Thậm chí nhìn từ mặt bề ngoài, quyết định của hắn ta muốn khiến cho Long tộc lại trở nên vĩ đại, dường như có chút xung đột với việc gia nhập Đại Chu.

Bây giờ Đại Chu mạnh nhất, Nhân tộc đang ở đỉnh cao.

Nếu như Long tộc muốn quật khởi, nhất định sẽ xâm phạm đến lợi ích của Nhân tộc, đến lúc đó, không phải là lại có tranh chấp sao? Nhưng thật ra suy nghĩ sâu thêm, lại không phải như vậy.

Nhân tộc cường thịnh, đó là xu thế đã được cố định.

Từ sau thời kỳ thượng cổ, cho đến bây giờ, Nhân tộc đã trở thành nhân vật chính của đất trời, Yêu tộc không lay chuyển được, Long tộc cũng không lay chuyển được. Bọn họ rút lui khỏi sân khấu thế giới quá lâu, khiến cho sự cường đại của Nhân tộc trở thành sự thật.

Bây giờ mỗi một góc của thế gian, đều có dấu chân của Nhân tộc.

Chỉ riêng sức mạnh mà nói, Nhân tộc chắc chắn mạnh mẽ nhất. Chỉ có điều sức mạnh của Nhân tộc không tập trung, mà

là phân tán, thậm chí giữa rất nhiều thế lực, còn là thâm thù đại hận… Đây chính là khuyết điểm lớn nhất hiện tại của Nhân tộc.

Khu rừng lớn, chim nào cũng có.

Đương nhiên không thể nào làm đến được tất cả mọi người đều cùng một lòng.

Vì thế nếu như nói Long tộc và Nhân tộc hợp tác, thì không phải như vậy, Long tộc chỉ là đầu nhập vào Đại Chu mà thôi. Đại Chu đại biểu cho Cửu Châu.

Trước mắt, hắc ám xâm nhập sắp xảy ra, điều Long tộc cần phải suy nghĩ nhất, chính là đầu tiên phải sống sót, hợp tác với Cửu Châu, là lựa chọn tốt nhất, suy nghĩ theo hướng tốt, cho dù là vượt qua được hắc ám xâm nhập, cuối cùng thiên hạ thái bình, nếu như Long tộc muốn quật khởi, cũng chưa chắc phải sinh ra xung đột với Cửu Châu.

Thế giới rộng lớn, không chỉ có mình Cửu Châu.

Trước có tứ hải, sau có vô số sông hồ. Long tộc có thể chiếm hết một nửa, đã có thể coi là huy hoàng rồi.

Thời đại đã thay đổi, bây giờ thời đại đã sớm không còn là thời kỳ thượng cổ, chủng tộc nào đó trở thành bá chủ, chúng tộc khác biến thành nô lệ, bây giờ tuy Nhân tộc là nhân vật chính của thế giới, nhưng Nhân tộc không phải đồng tâm một lòng, ngược lại mang đến cho chủng tộc khác rất nhiều không gian. Long tộc không thiếu sân khấu.

Ngoài ra, điều chân chính thúc đẩy Ngao Đỉnh hạ quyết tâm, thật ra vẫn là sự bình tĩnh của Diệp Ninh. Diệp Ninh dùng lời nói bình thường nhất, trực tiếp chỉ rõ con đường vòng Long tộc đã đi.

Đây thật ra đã là thành ý lớn nhất rồi. Cho dù ta đánh thức các ngươi thì có làm sao?

Sự tự tin tuyệt đối đến từ cường giả, khiến cho Diệp Ninh không hề sợ hãi.

Lúc trước hắn coi thường Long tộc, nếu như muốn lọt vào mắt xanh của hắn, đơn giản, đầu tiên bản thân phải có dáng vẻ cả một con rồng.

Lảo đảo bên này bên kia, kéo da hổ làm cờ, Long tộc như thế, thật sự không có bao nhiêu ý nghĩa.

Sau khi hai bên xác định tâm tư của mình, đàm phán tiếp sau đó vô cùng thuận lợi.

Lần này Long tộc hoàn toàn buông bỏ tâm tư nhỏ của mình, cũng không còn là Long tộc lá mặt lá trái như ngày trước nữa, mà đã thật sự ở tấm lòng mình, chuẩn bị hợp tác toàn diện với Đại Chu, một mặt là thực hiện lời hứa, một mặt khác cũng là học hỏi lẫn nhau, học ưu điểm của Đại Chu.

Đối với chuyện này, tất cả An Nhiên đều nhìn rõ.

"Đồ xấu xa này, kiếm được món lợi lớn!"

Nàng ta không thể không nói bái phục.

Diệp Ninh không bỏ ra cái gì, chỉ ba câu hai lời, đã nói cho Long tộc nhiệt huyết dâng trào, hoàn toàn hồi tâm chuyển ý. Không chỉ khiến nàng ta xấu hổ, mà còn khiến cho Yêu Hoàng thời kỳ thượng cổ xấu hổ.

Hóa ra đây mới là phương thức chính xác chiêu nạp Long tộc? An Nhiên cảm thấy bản thân cũng học được điều gì đó.

Thân là Yêu Hoàng, góc độ nhìn nhận vấn đề, đúng là nên xa hơn một chút. Sau khi xác nhận hợp tác, hai bên lại bàn bạc một vài chi tiết.

Chương 1030: Nhân gian huyền ảo, Long tộc đồng loạt hiến máu 3

Sau khi đàm phán xong, Long tộc cũng bắt đầu đi vào đất Tề với số lượng lớn.

Chỉ có điều không chạy lung tung, mà tất cả đều đến cái hồ lớn đã được đào xong. Ít nhất trong đó có thể chứa được hàng ngàn ngươi ngâm cùng một lúc.

Mà điều Long tộc phải làm rất đơn giản, chính là dùng máu của mình, lấp đầy hồ nước.

"Diệp đại nhân đúng thật là dám nghĩ, vậy mà muốn để cho Long tộc mất vốn lớn, đây đúng thật là đổ máu chân chính!"

“Long huyết trân quý như thế nào, Long tộc thật sự tình nguyện làm như thế sao?”

“Nếu như thật sự có nhiều long huyết như thế, vậy thì phải xuất hiện bao nhiêu cường giả!”

Tuy các tướng sĩ canh hồ cũng không đọc được mấy quyển sách, nhưng long huyết là bảo bối thuộc loại kiến thức thông thường. Bọn họ quá hiểu lợi ích của long huyết đối với mình.

Đó là thứ đủ để khiến cho người ta dịch kinh phạt tủy, thay da đổi thịt có được không hả?

Không nói là có thể khiến cho bọn họ một bước lên trời, nhưng cũng tuyệt đối là thay đổi cuộc đời.

Đây cũng chỉ là long huyết bình thường, nếu như là tinh huyết, vậy thì thật sự bay lên rồi. Có điều tinh huyết bọn họ không dám nghĩ, có thể có nhiều long huyết như thế đã đủ kinh người rồi.

Nếu như là tinh huyết… vậy thì Long tột thật sự là tổn thương nguyên khí.

Làm người vẫn là phải học cách hài lòng. Thật ra như thế đã rất tốt rồi.

Không nhìn thấy mặt của những Long tộc này đã chuyển sang màu xanh hết rồi sao? Trên thực tế đúng là như vậy.

Vốn dĩ Long tộc cho rằng bản thân chỉ cần bỏ ra một chút máu, cuối cùng đến nhìn vậy mà lại là hồ nước lớn như thế. Trong chớp mắt, tất cả những con rồng này đều tê liệt.

“Ngươi TM đang đùa ta đúng không?”

Móng vuốt của mấy con rồng đã mềm ra luôn rồi.

Đừng nói là bọn họ, cho dù là Ngao Đỉnh, cũng chau mày lại.

“Đại ca, thật sự phải lấp đầy hồ sao?”

Đệ đệ của hắn ta hỏi.

“Diệp đại nhân nói rồi, sẽ không làm tổn thương bản nguyên, ta tin tưởng ngài ấy, để ta làm trước đi.”

Ngao Đỉnh quyết định là người đầu tiên đứng ra.

Hắn hóa thành hình rồng, trực tiếp nằm trên bờ hồ, vươn móng rồng cực lớn. Lập tức có người đi lên trên, cắt một đường ở lòng bàn tay hắn ta.

Nhưng điều rất xấu hổ đó là, căn bản không rách ra được.

“Để tự ta làm.”

Ngao Đỉnh tự mình rạch một đường ở vuốt rồng của mình, long huyết chảy xuống như sông vào trong hồ. Cái khác không nói, long huyết đúng là phi thường.

Tự nó không chỉ toát ra linh tính cực lớn không nói, còn tập hợp linh khí lang thang trong trời đất. Ngao Đỉnh nhắm mắt lại để mặt cho máu chảy.

Chỉ là máu chảy ra, không có bất kỳ tổn thương nào với hắn, ngoại trừ trong lòng có chút xấu hổ, gần như không có cảm giác gì. Lúc nhỏ đánh náo với đệ đệ, máu chảy so với chỗ này nhiều hơn nhiều.

Còn chưa đợi hắn ta có quá nhiều cảm giác, Nhân tộc ở bên cạnh đã lên tiếng.

“Đa tạ các hạ, đã được rồi.”

Trong lúc nói, đã lấy ra một bình nước, phun lên trên vuốt rồng. Vết thương lập tức lành lại.

“Chỉ như thế này?”

Ngao Đỉnh đứng dậy, dường như cảm giác bản thân có chút yếu ớt, nhưng cũng chỉ một chút mà thôi, không phải vấn đề gì nghiêm trọng.

“Chỉ như thế.”

Nhân tộc phụ trách chuyện này nói.

Ngao Đỉnh thở phào một hơi, quả nhiên, Diệp Ninh là người đáng tin cậy. Nếu như thật sự là loại mức độ này, đối với Long tộc không có tổn thương gì.

“Mọi người bắt đầu đi.”

Ngao Đỉnh trực tiếp mệnh lệnh cho các Long tộc khác.

Những con rồng đến đều là Long tộc trẻ tuổi, lão long không tham gia vào chuyện này. Bọn họ rất yêu thể diện.

Ngao Đỉnh cũng không miễn cưỡng bọn họ, Long tộc trẻ tuổi cũng đã hoàn toàn đủ rồi.

Mỗi một con rồng nhìn thì có vẻ hiến rất nhiều máu, nhưng trên thực tế đối với thân thể to lớn của bọn họ mà nói, tuyệt đối không được tính là quá nhiều.

Mới bắt đầu trong lòng Long tộc còn có chút thấp thỏm, sau đó nhìn thấy đồng tộc đều rất nhẹ nhàng, cũng không còn chút sợ hãi nào nữa, ngược lại còn có chút tò mò, rốt cuộc cảm giác để máu chảy là như thế nào?

Thời gian hết một buổi chiều, hồ nước đã được lấp đầy.

Còn có mấy con rồng chưa đến lức, không cần hiến máu nữa.

Nhưng bọn họ không chỉ không vui mừng, ngược lại còn cảm thấy có chút tiếc nuối. Trước khi đi, thậm chí còn có chút lưu luyến không nỡ.

Điều này khiến cho Nhân tộc có mặt ở đó mở to mắt nhìn trân trối. Đúng thật là kỳ lạ nhân gian.

Long tộc hiến máu cho Nhân tộc? Đúng thật là khó tin.

Sau khi lấp đầy long huyết vào hồ nước, rất nhanh đã có một đại quân đến. Đều là trực tiếp từ trận truyền tống đến đây. Tất cả đều là quân tinh nhuệ.

Đều là người tu hành đã ngưng tụ quân hồn, có thể chém giết phi thiên độn thổ. Thực lực tương đương với thời kỳ khai quốc.

Nhưng rõ ràng đã sắp tăng lên một bậc rồi.

Thời kỳ khai quốc, Cơ Hạo Thiên không có nhiều long huyết như thế để nâng cao thực lực cho bọn họ. Cũng không phải nói ông ấy không có năng lực, mà là lúc đó căn bản không có Long tộc. Ông ấy đi đâu tìm long huyết?

Chương 1031: Kỳ vọng của cả thiên hạ

Các tướng sĩ cởi bỏ áo giáp, lần lượt nhảy vào trong hồ máu.

Sau đó vận chuyển công pháp, một lúc sau, đã biến thành một con trùng máu, linh khí trời đất điên cuồng xông vào. Đợi đến

khi bọn họ ra khỏi hồ, ít nhất thực lực đã tăng lên gấp mười lần, tiềm lực cả người cũng đang tăng lên mấy lần. Đây là một tạo hóa cực lớn, nhưng bây giờ đã xuất hiện một lượng lớn.

Nhưng chuyện này còn chưa được coi là khó tin nhất. Chuyện khó tin nhất đó chính là xưởng chế tạo thuyền Đông Hải.

Tất cả công tượng khéo léo, nhìn một ngàn long cốt sáng lấp lánh, còn đang tỏa ra long uy nhàn nhạt, có thể nói mắt đều biến thành màu xanh. Bảo vật như thế, dùng để chế tạo thuyền, vậy thì phải lợi hại như thế nào?

Trong chớp mắt, rất nhiều người đều bắt đầu tưởng tượng.

Dùng long cốt để chế tạo thuyền, khung thân thuyền trực tiếp dựa theo long cốt, đương nhiên cũng cần phải làm một vài sửa đổi nhỏ, đây là công việc kỹ thuật, nhưng cũng không phải là công việc kỹ thuật bình thường, người phàm bình thường, võ giả đều không làm gì được những long cốt này, vì thế đã lập tức điều động hàng ngàn người tu hành đến gia nhập vào trong đoàn đội chế tạo thuyền.

Đây là việc cần thời gian gấp.

Mà lúc này, Diệp Ninh lại phải đối mặt với một rắc rối.

“Ta nhất định phải viết văn?”

Diệp Ninh nằm ở trên ghế, ôm hồ ly trong lòng, nhắm mắt lại phơi nắng. Vốn dĩ là chuyện rất thoải mái.

Bận xong chuyện của Long tộc, Diệp Ninh lại sinh ra suy nghĩ nghỉ ngơi.

Từ trước đến nay hắn đều là như thế, hoặc là cảm thấy ngọt như mật với nguy hiểm, nhảy múa ở trên mũi kiếm, hoặc là muốn lười biếng như con cá muối, có thể nằm thì sẽ không ngồi.

Những người ở bên cạnh hắn, đã quen với chuyện này. Cảm thấy đây là thể hiện của khí chất thật sự.

Nhưng bây giờ Diệp Ninh lại thật sự không có hứng nổi, trong mắt hắn tràn ngập thần sắc bất lực, nhìn Thái Hướng Cao đã đứng bên cạnh cả nửa ngày.

“Diệp huynh, sau khi trở thành Á Thánh, nên viết văn, đây không chỉ là quyền lực của Nho đạo, mà còn là cơ hội để viết về con đường của mình.”

Thái Hướng Cao rất nghiêm túc nhìn Diệp Ninh.

“Giống như Thánh Nhân, như Trình phu tử, như Vương tiên sinh, Triệu phu tử và những người khác, bọn họ đều đã từng sau khi đắc đạo, chuyên tâm viết văn, hoàn thành một bài văn chương, thiên địa chúc mừng, đánh thức trí thông minh của người đời, lưu truyền ngàn đời, có thể coi là công đức vô lượng.”

Thái Hướng Cao nói đến mức tai đóng kén.

Bắt đầu từ lúc Diệp Ninh trở thành Á Thánh trở về, Thái Hướng Cao đã nói chuyện này với hắn. Chỉ có điều trên tay vẫn luôn có việc cần phải làm, vì thế mới trì hoãn nó.

Nhưng mà bây giờ, cuối cùng Diệp Ninh cũng có thời gian, Thái Hướng Cao nắm chặt lấy cơ hội để nói. Nhưng Diệp Ninh lại không quá có hứng thú.

Thậm chí có thể nói là trong lòng có chút bài xích. Hắn biết từ xưa đến nay Á Thánh đã có truyền thống này.

Văn chương mà bọn họ nói, đều là những kiệt tác của Nho đạo chói sáng rực rỡ nhất trong lịch sử lâu dài của Nho đạo, đốt sáng trí tuệ của vô số người, làm tiêu trừ vẻ mơ hồ của vô số người, trở thành đại công đức.

Mỗi một bộ tác phẩm, đều có thể được coi là kiệt tác tuyệt vời, thuộc loại di sản văn hóa bất luận đã trôi qua bao nhiêu năm, đều tuyệt đối có thể không bao giờ phai mờ. Kiệt tác quen thuộc có thể nghĩ đến có thế giới này, rất nhiều đều là bài học bắt buộc người đọc sách phải học, nền tảng dạy học của họ, chính là đến từ những hùng văn thiên cổ do Á Thánh viết.

Á Thánh viết văn là công đức vô lượng. Nhưng cũng chính bởi vì như thế, mới khiến cho Diệp Ninh bài xích. Tên ngươi người hắn đã đủ tai nạn bất ngờ rồi!

Dùng ngón tay nghĩ cũng biết, Á Thánh viết văn, nhất định là một chuyện tốt, tương truyền có thể thu hoạch được công đức vô lượng, khiến cho Á Thánh không bị tà ma xâm nhập, không bị nghiệp chướng ảnh hưởng.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả đều như thế. Cũng có những lợi ích khác.

Tóm lại mà nói, viết văn có thể có được rất nhiều lợi ích, có thể nâng cao đáng kể thực lực của mình. Nhưng mọi người đều biết, Diệp Ninh nhất định không muốn nâng cao thực lực của mình nhất.

Bây giờ trở thành Á Thánh, hắn đã vô cùng hối hận rồi. Còn tiến thêm một bước?

Vậy thì còn lợi hại hả?

Đến lúc đó độ khó tìm chết sẽ tăng thêm.

Về mặt tình cảm mà nói, Diệp Ninh là tâm thái nhiều một chuyện còn không bằng bớt một chuyện, loại náo nhiệt này, hắn tuyệt đối không muốn tham gia. Ngoại trừ điều đó ra, còn có một nguyên nhân.

Đó chính là Diệp Ninh không biết viết cái gì.

Kiệt tác mà Á Thánh viết đều là kinh điển của Nho đạo, nói thật đó đều là chuyện nằm ngoài năng lực phạm vi của Diệp Ninh. Người thiên hạ đều cảm thấy hắn thơ từ thượng tuyệt, văn tài phi phàm.

Nhưng trên thực tế thì sao?

Người nhà mình biết chuyện nhà mình.

Chương 1032: Kỳ vọng của cả thiên hạ 2

Bản thân Diệp Ninh hoàn toàn chính là kẻ sao chép.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn không thường làm thơ.

Hắn không phải là một người thuần Nho gia, cho đến tận bây giờ, hắn đối với những kinh điển Nho đạo khó hiểu đó, những điều biết được tuyệt đối không nhiều hơn so với Thái Hướng Cao, còn về phần phương diện thơ từ, cũng phần nhiều là đến từ tích lũy của kiếp trước.

Bảo hắn viết một bài thơ một vì dòng thơ còn được, cho dù không mượn từ các thi nhân kiếp trước, chỉ dựa vào văn khí và

tài năng hiện tại của hắn, cũng có thể làm nên chuyện, nhưng muốn viết kiệt tác Nho đạo, vậy thì thật sự là làm khó hắn rồi.

Diệp Ninh không cảm thấy bản thân có năng lực đó. Nếu như trái phải đều khó, vậy thì cần gì phải làm khó bản thân? Vì thế Diệp Ninh trực tiếp thể hiện từ chối chuyện này.

“Á Thánh và người khác về bản chất không có gì khác biệt, ta đối với chuyện viết văn, không có hứng thú, ta không hề dự định dùng phương thức này để khoe khoang cái gì.”

Nhưng Thái Hướng Cao nghe thấy, lại càng thêm gấp gáp.

“Lời này của Diệp huynh hiểu như thế nào? Chuyện Á Thánh viết văn, không chỉ là chuyện của một mình huynh, mà còn là Nho đạo, thậm chí là chuyện vui mừng của chúng sinh toàn thiên hạ, văn mà Á Thánh viết, có thể ảnh hưởng đến nhiều đời sau này, đây tuyệt đối không phải khoe khoang, mà là sự nghiệp thiên thu!”

Nhưng Diệp Ninh không hề có hứng thú. Vẫn như trước từ chối.

Thái Hướng Cao vừa lo lắng vừa bất lực.

Hắn ta không hiểu, vì sao Diệp Ninh lại phản đối chuyện này như thế?

Chuyện này đối với Á Thánh mà nói, đều là một chuyện như lẽ đương nhiên, tại sao Diệp Ninh lại nhất định không có hứng thú, thậm chí còn chán ghét chứ?

Tuy Thái Hướng Cao biết từ trước đến nay Diệp Ninh luôn đúng ở vị trí cao, tầm nhìn xa, phàm đối với chuyện gì cũng có góc độ đặc biệt, nhưng lần này hắn ta vẫn là không thể nào hiểu được.

“Thái huynh, huynh hiểu ta, chuyện mà ta quyết định, ai khuyên cũng không có tác dụng.”

Diệp Ninh nhẹ nhàng nói.

Hắn thật sự là không muốn làm hành động gì bừa bãi nữa. Viết một cuốn sách kinh điển của Nho đạo, đó là làm khó hắn rồi. Hơn nữa đây còn không phải là điều đáng sợ nhất.

Điều đáng sợ nhất là, vạn nhất Diệp Ninh giày vò một hồi, thật sự làm ra kinh điển nào đó, vậy thì thật sự phiền phức rồi.

Dựa theo những gì hắn biết, một khi viết thành công, có được sự công nhận của đất trời, vậy thì nguyên tác kiệt tác do Á Thánh biết, sẽ trở thành thánh khí công đức, tuy Diệp Ninh không chắc chắn tác dụng của thánh khí công đức là cái gì, nhưng chắc rằng cũng không phải chuyện tốt, ta đã đủ mạnh rồi, thật sự không muốn làm cái gì nữa.

Thái Hướng Cao lắc đầu, nói.

"Diệp huynh, huynh cũng là hiểu ta, chuyện mà huynh quyết định, từ rất lâu nay ta đều không khuyên huynh, đến chuyện lần trước huynh đi Yêu tộc, ta cũng không khuyên huynh cái gì, bởi vì ta biết khuyên huynh cũng không có tác dụng, huynh vẫn là có suy nghĩ của riêng mình, hơn nữa thời gian đã chứng minh tất cả, suy nghĩ của huynh vẫn luôn đúng, nhưng lần này, ta lại không thể không khuyên huynh, bởi vì chuyện huynh viết văn, không phải là mong chờ của một người đối với huynh, đối với ta mà nói, nếu như huynh không muốn, ta sẽ không bức ép huynh, nhưng mà người thiên hạ thì sao? Khi người thiên hạ đều khẩn cầu huynh, lẽ nào huynh có thể nhẫn tâm phụ lòng kỳ vọng của mọi người sao?"

Nghe vậy, Diệp Ninh có chút ngạc nhiên.

"Cái gì mà người thiên hạ?"

Thái Hướng Cao thở dài một tiếng, nói.

"Diệp huynh là hình mẫu của thiên hạ, là thần linh trong mắt của hàng vạn bách tính Đại Chu, cũng là trụ cột của triều đình Đại Chu, từ khoảnh khắc huynh trở thành Á Thánh, trên có bệ hạ, dưới có phàm phu tục tử, tất cả mọi người đều đang mong chờ kiệt tác của Diệp huynh, nhưng lâu như vậy, Diệp huynh vẫn luôn không có động tĩnh gì, người thiên hạ đều gấp rồi, vì thế bách tính các nơi của Cửu Châu, học tử các thư viện lớn, quan lại trong triều đình, thậm chí đến thủ quân, tướng lĩnh biên quan, tất cả đều viết sách vạn ngôn, toàn bộ đưa đến chỗ bệ hạ… mà bệ hạ, cũng không biết xử lý như thế nào, vì thế đưa sách vạn ngôn này, dùng trận truyền tống đưa đến Tấn Dương… Ai, Diệp huynh trước tiên xem một chút đi?"

Diệp Ninh bán tín bán nghi. Tại sao lại như thế? Không đến mức đó chứ.

Hắn đứng dậy, đi theo Thái Hướng Cao ra ngoài.

Vì sao lại đi ra ngoài.

Nguyên nhân rất đơn giản, nhân khẩu quá nhiều, gần như trên dưới Cửu Châu đều bởi vì chuyện này mà ảnh hưởng tâm tư, vì thế sách vạn ngôn căn bản không phải là một tờ giấy có thể viết hết.

Diệp Ninh đi ra khỏi cổng sân, thì nhìn thấy vô số xe ngựa chở theo những chiếc hộp.

Trên xe ngựa, chất đầy hộp.

Tùy tiện mở một cái ra, quả nhiên trong đó đặt sách vạn ngôn ấn đầy dấu tay. Sách vạn ngôn, có thể hiểu là sách viết ý dân, viết lời thỉnh nguyện.

Chương 1033: Kỳ vọng của cả thiên hạ 3

Diệp Ninh có chút chấn động, hắn không ngờ được, vậy mà chuyện này lại thu hút sự chú ý của mọi người như thế.

Hắn vẫn luôn cảm thấy, đây chỉ là chuyện của bản thân mình.

“Diệp huynh nhìn trên chiếc xe ngựa này, đều là học tử của Thánh Viện, phía sau là thư viện Trích Giang, phía sau nữa là thư viện Bạch Lộc, còn có thư viện Bạch Mã… Phía sau kia là Sung Châu, Lương Châu… đến cả bệ hạ, cũng để lại tên.”

Cuối cùng, Thái Hướng Cao bổ sung một câu. Hắn cũng có chút xúc động.

Trận chiến này, nói thật có chút dọa đến hắn.

Hắn cũng chưa từng nghĩ đến, người thiên hạ mong chờ Diệp Ninh viết văn, vậy mà lại mong chờ đến mức độ này. Nhưng nghĩ kỹ một chút, cũng là hợp lý.

Bởi vì từ xưa đến nay, chưa có người nào như Diệp Ninh, quan tâm cuộc sống của dân chúng như thế, hắn lập ra tân chính, thay đổi cuộc sống của vô số người, khiến cho Đại Chu đang ở

trên bờ vực diệt vong, sống lại cuộc đời thứ hai, trở thành hoàng triều bất diệt.

Công tích của Diệp Ninh, là không thể dùng sông núi để đo lường.

Bách tính Đại Chu, gần như trên tám phần, trong nhà đều lập bàn thờ Diệp Ninh, điều kiện kém một chút, cũng có chân dung Diệp Ninh. Loại uy thế này, cũng là trước nay chưa từng có.

Trong quá khứ, cho dù xuất hiện Á Thánh, đối với lão bách tính thấp kém nhất mà nói, bọn họ cũng không quá quan tâm. Sau khi chấn động một khoảng thời gian ngắn, thì cũng không quan tâm đến nữa.

Bởi vì bọn họ căn bản không có điều kiện để đi quan tâm những chuyện nhàn rỗi này. Không sai.

Đối với đệ tử Nho đạo mà nói, đây tuyệt đối là chuyện lớn trong văn đàn.

Đối với Tiên đạo, Ma đạo, Phật đạo mà nói, đó cũng là một chuyện lớn. Đối với triều đình mà nói, vậy thì càng là chuyện lớn.

Nhưng duy nhất chỉ đối với bách tính là không phải.

Vẫn là câu nói xưa, ai cũng không thể chỉ hi vọng những lão bách tính còn đang sống trong guồng quay cơm ăn áo mặc, mỗi ngày ăn bữa nay lo bữa mai, đi quan tâm chuyện không liên quan đến ăn uống.

Ăn uống ăn chơi, những chuyện tục đến không thể tục hơn được nữa, đã tiêu tốn hết tất cả tinh lực của bọn họ. Nhưng Diệp Ninh thì khác.

Hắn là người đầu tiên trong lịch sử, khiến cho những bách tính tục đến không thể tục hơn này, cũng nhớ được tên của mình, hơn nữa còn coi hắn là chỗ dựa tinh thần, đồng thời dành cho hắn sự tín nhiệm lớn nhất.

Lão bách tính chưa chắc biết vì sao Diệp Ninh viết văn.

Nhưng bọn họ lại theo bản năng mà khát vọng, có thể có được một quyển thư tịch kiệt tác do Diệp Ninh viết. Cho dù có quý giá như thế nào, bọn họ cũng tình nguyện sưu tầm.

Đây là nhu cầu về mặt tinh thần.

Trong chớp mắt Diệp Ninh cảm thấy áp lực cực lớn.

Những chiếc xe ngựa không nhìn thấy điểm cuối đó, khiến cho trong lòng hắn bất ngờ có chút bế tắc.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến, đối với hắn mà nói, một chuyện nhỏ không muốn làm lắm, vậy mà đối với người thiên hạ mà nói, thế mà lại quan trọng như thế. Hắn trầm mặc. Trầm mặc rất lâu.

Phần kỳ vọng nặng nề này, khiến hắn có chút không thể không thay đổi suy nghĩ. Bỏ đi.

Trái phải chẳng qua chỉ là viết văn mà thôi.

Ai nói nhất định phải viết tác phẩm huy hoàng, kinh điển Nho đạo nào chứ? Viết cái gì, đó không phải là tự do của ta sao?

Diệp Ninh nghĩ đến đây, bất ngờ trở nên sáng suốt. Hắn hỏi.

"Thái huynh, chuyện viết văn này, có quy định gì không?"

Thái Hướng Cao ngây ra, không hiểu vì sao Diệp Ninh lại hỏi như vậy, nhưng vẫn là thành thật trả lời.

"Chuyện viết văn, đương nhiên là do Á Thánh tự do phát huy, ai có thể đi đặt ra quy tắc cho Á Thánh chứ? Có điều từ xưa đến nay, cho dù là Thánh Nhân, cũng đều là viết ra kiệt tác kinh điển của Nho đạo, có tác dụng khai sáng trí tuệ con người, đến đời sau, rất nhiều kiệt tác kinh điển của Á Thánh, đã pha trộn rất nhiều tư tưởng của bản thân, dùng để giáo hóa."

Diệp Ninh đối với không có hứng thú với sự phát triển của Nho đạo, hắn xác định suy nghĩ của mình, nói.

"Cũng chính là nói, về mặt lý luận, ta viết cái gì là tự do của ta, là đạo lý này đúng không?"

Thái Hướng Cao gật đầu, bất ngờ có một loại dự cảm không tốt.

"Nói thì là như thế… Diệp huynh, huynh muốn viết cái gì?"

Diệp Ninh nhếch miệng cười, không nói thẳng.

Viết cái gì?

Dù sao không phải là thứ mà các ngươi muốn.

Cái gì mà hùng văn thiên cổ, cái gì mà kinh điển Nho đạo, quá nguy hiểm.

Những thứ liên quan đến chính trực, giáo hóa người đời, Diệp Ninh không muốn viết một chữ nào.

Bị rắn cắn một lần mười năm sợ dây thừng, hắn sợ bản thân viết lung tung, sẽ lại dẫn phát ra hậu quả nào đó mà mình không muốn nhìn thấy.

Dù sao hắn là "Đạo Tử" của Nho đạo, hắn tùy tiện nói một chút gì đó, chính khí cuồn cuộn cũng tăng lên, nếu như thật sự viết ra, vậy thì lợi hại rồi?

Chương 1034: Kỳ vọng của cả thiên hạ 4

Diệp Ninh đã có suy nghĩ của mình.

Thứ mà các ngươi muốn nhìn thấy, ta sẽ không viết.

Nếu đã như thế, ta viết văn vì bách tính, vậy thì ta sẽ viết một vài thứ, không có tác dụng gì, không gợi ra được ý nghĩa giáo dục gì, càng đừng nói đến những thứ có thể tăng lên quốc lực dân sinh, đạo đức lễ nghĩa. Ví dụ như…. Tiểu thuyết?

Trong đầu Diệp Ninh bất ngờ xuất hiện một cuốn sách nổi tiếng quen thuộc với một phẩy bốn tỷ người của kiếp trước.

Đúng vào lúc Diệp Ninh đang suy nghĩ vắt óc, chuẩn bị viết văn. Trong Tiên Môn, đang tiến hành cuộc hội nghị cuối cùng.

"Tình huống có thật như thế không?"

Phi Tinh Tử và những đại lão còn lại trong Tiên Môn ngồi ở trên vân đài, mặt không biểu cảm hỏi.

"Đã xác nhận mấy lần, đúng là như thế, Long tộc hoàn toàn quy phục Đại Chu, bây giờ khí vận Long tộc và khí vận Đại Chu đã liên kết với nhau, nghe nói Long tộc dâng lên một ngàn long cốt, cùng với số lượng lớn long huyết, dùng để tăng cường thực lực của Đại Chu, mà Diệp Ninh, đã ban đất phong Đông Hải cho bọn họ, còn sắc phong Ngao Đỉnh, làm Long Vương Đông Hải."

Chí Dương đạo nhân cả mặt khó tin trả lời. Đúng là rất khó tin.

Cho dù là ông ta đã sớm nhiều lần xác nhận tính chân thực của tin tức này, nhưng vẫn như trước thể hiện không thể hiểu được với chuyện này. Long tộc đây là điên rồi sao?

Vừa mới bị Diệp Ninh bắt nạt xong, kết quả không nói hai lời, vậy mà đã đầu hàng rồi. Các ngươi còn có chút cốt khí nào không hả?

Sớm biết như thế, Tiên Môn cũng đi bắt nạt các ngươi một chút. Ông ta không biết chi tiết, chỉ phân tích từ những tin tức có được trong tay, đã hoàn toàn không thể hiểu được.

"Đúng thật là nực cười, vốn dĩ Đông Hải là vùng đất của Long tộc, Long tộc đứng đầu thủy tộc, tung hoành Đông Hải, ai có thể ngăn cản được bọn họ? Vậy mà còn phải cần Đại Chu sắc phong, nực cười! Long tộc đã hoàn toàn phế rồi, tuy có sức mạnh cường đại, nhưng mà không có cốt khí, không có dã tâm, nhìn thì là rồng, nhưng trên thực tế lại là gà chó!"

Phi Tinh Tử khinh thường nói, dường như đối với chuyện này, ông ta cũng không quan tâm.

"Nhưng vấn đề là, Long tộc có nhếch nhác như thế nào, sự gia nhập của bọn họ, cũng đúng là khiến cho thực lực của Đại Chu tăng lên rất nhiều, Tiên Môn, dường như càng không có vốn liếng nữa, nếu như bây giờ Đại Chu muốn tiêu diệt Tiên Môn, chúng ta nên làm như thế nào?"

Có người rất chán nản nói. Nhưng trên thực tế lo lắng của người này có đạo lý chính đáng.

Đúng là Tiên Môn đã tặng lễ vật xin lỗi, đạt được ước định hòa bình với Đại Chu. Nhưng chuyện đó có tác dụng gì chứ?

Bọn họ không thể gửi gắm hi vọng vào việc Đại Chu sẽ giữ lời hứa. Vạn nhất Đại Chu hủy ước định, thì làm sao?

"Vì thế, kế hoạch của chúng ta cũng đến lúc bắt đầu rồi."

Phi Tinh Tử và các lão Thiên Tiên ở xung quanh trao đổi ánh mắt, sau đó cùng đứng dậy, nói.

"Chuẩn bị nên làm, đều đã chuẩn bị xong, bắt đầu từ ngày mai, Tiên Môn chính thức bắt đầu bày trận, tập hợp sức mạnh

của mười ba tông Tiên Môn, nhất định trong vòng ba tháng, phải tiếp đón được tiên nhân Tiên Giới xuống Hạ Giới!"

Đại trận thông thiên dẫn tiên, nhiệm vụ hàng đầu thời gian gần đây của mười ba tông Tiên Môn, cũng là nhiệm vụ duy nhất.

Vì để hoàn thành nhiệm vụ, mười ba tông Tiên Môn đã đạt được sự hợp tác sâu sắc trước nay chưa từng có, toàn bộ mười ba tông Tiên Môn đều mở bảo khố, cho dù dùng hết tài sản, cũng phải bố trí thành công trận này.

Vì tòa đại trận này, Tiên Môn đã sớm chuẩn bị tất cả mọi thứ có thể làm. Long tộc bất ngờ quy phục, mang đến cho bọn họ cảm giác cấp bách mạnh mẽ.

Khoảnh khắc này, thế giới đã thăng cấp, thời cơ hoàn toàn chín muồi.

Theo tiếng hạ lệnh của Phi Tinh Tử, tất cả Địa Tiên Thiên Tiên của mười ba tông Tiên Môn đều bắt đầu hành động. Trong tình huống trước mắt, mười ba tông Tiên Môn và Tiên Môn, thật ra đã hoàn toàn phân tách.

Cái gọi là Tiên Môn, chỉ là một xưng hô chung chung, tất cả tông môn tu tiên, đều có thể được gọi là Tiên Môn. Trong quá khứ, mười ba tông Tiên Môn, là người đứng đầu trong Tiên Môn, thống lĩnh các Tiên Môn lớn, gia tộc tu tiên.

Phần lớn tông môn đều có quan hệ nhất định với mười ba tông Tiên Môn, cho dù không có, vậy thì cũng sẽ nhượng bộ ba phần với mười ba tông Tiên Môn nhưng mà bây giờ đã thay đổi rồi.

Sau thất bại của trận chiến Chương Hà, địa vị của mười ba tông Tiên Môn, đã giảm mạnh.

Sau này Đại Chu nhanh chóng trỗi dậy, thống nhất Cửu Châu, càng là một đòn chí mạng với mười ba tông Tiên Môn.

Đợi đến khi chân tướng sự việc Cơ Hạo Thiên hi sinh bản thân được lan truyền khắp nơi, một chút danh tiếng cuối cùng của mười ba tông Tiên Môn cũng bị hủy hoại. Sự suy tàn của mười ba tông Tiên Môn, không phải là chuyện một sớm một chiều, mà là cả một quá trình hợp lý.

Chương 1035: Tây du ký

Trong quá trình này, bọn họ đã mất đi tư cách lãnh tụ Tiên đạo.

Các Tiên Môn lớn, lần lượt đầu nhập vào Đại Chu.

Điều này đối với bọn họ mà nói, không có chỗ nào khó khăn.

Tiên đạo chỉ là một danh từ chung chung, nói trắng ra, bọn họ lấy lòng mười ba tông Tiên Môn cũng được, lấy lòng Đại Chu cũng thế, đều là vì để bản thân có thể tu hành tốt hơn.

Đây thật ra chính là một quan hệ lợi ích đơn thuần, mà không xen lẫn vào thứ gì khác. Vì thế bọn họ đầu nhập vào Đại Chu mà không có bất kỳ cảm giác tội lỗi nào.

So với mười ba tông Tiên Môn, đãi ngộ của Đại Chu mang đến cho bọn họ tốt hơn. Bởi vì Đại Chu là một quốc gia, độ bao dung của một quốc gia, vĩnh viễn lớn hơn nhiều so với loại thế lực tông môn như mười ba tông Tiên Môn.

Bọn họ không còn là công cụ hình người để tiến cống linh thạch, thiên tài địa bảo, mà là thật sự gia nhập vào trong hệ thống triều đình Đại Chu, phong quan ban tước, cũng không phải là chuyện không thể nào.

Nói cách khác, thứ mười ba tông Tiên Môn có thể cho, Đại Chu cũng có thể cho, thứ mười ba tông Tiên Môn không cho được, Đại Chu vẫn có thể cho. Vì vậy loại lựa chọn này không khó quyết định.

Đừng nói là bọn họ, cho dù đệ tử mười ba tông Tiên Môn, thậm chí là trưởng lão, cũng bởi vì thất vọng với tông môn, phần lớn đều rời đi hoặc là du ngoạn khắp nơi, ẩn cư, hoặc là dứt khoát tự lập môn hộ, đương nhiên cũng có phần lớn, trực tiếp đầu nhập vào Đại Chu.

Người hướng về nơi cao nước chảy chỗ trũng. Đây là lẽ bình thường.

Không hề khoa trương khi nói rằng, bây giờ địa vị của mười ba tông Tiên Môn rất ngượng ngùng, trong lòng rất nhiều người, đã không còn coi trọng bọn họ nữa. Sau trận chiến Chương Hà thất bại, mười ba tông Tiên Môn đã không có bất kỳ âm thanh nào nữa, nhìn có vẻ, đã hoàn toàn không có ngày

lật người, nhưng không có người nào biết, vậy mà mười ba tông Tiên Môn đang âm thầm ấp ủ kế hoạch lớn kinh thiên động địa như vậy.

Càng không có người nào biết.

Con rết chết rồi mà không cứng, lạc đà chết còn lớn hơn ngựa.

Từ địa vị hiện tại mà nói, mười ba tông Tiên Môn đúng là không còn uy phong, nhưng tuyệt đối không nên bỏ qua bọn họ, truyền thừa và tích lũy nhiều năm như thế, có lẽ nếu xét riêng lẻ, thực lực của mỗi một tông môn đều yếu đi rất nhiều, nhưng mà khi mười ba tông Tiên Môn hoàn toàn thống nhất thành một sợi dây, hợp lực với nhau, thì giống như một cỗ máy chiến đấu khổng lồ mà tinh xảo, nhanh chóng thể hiện ra thành quả đáng kinh ngạc.

Nửa tháng, mới chỉ có nửa tháng.

Đại trận thông thiên dẫn tiên, đã bắt đầu được hình thành. Không có gì nghi ngờ, đây là một kỳ tích.

Nhưng nếu như nghiêm túc quan sát chi tiết, thật ra có thể phát hiện, kỳ tích nhìn có vẻ vẫn là khá hợp lý.

Mười mấy vị Thiên Tiên, hơn trăm Địa Tiên, cùng với hàng mấy chục vạn đệ tử tinh anh, lại cộng thêm số lượng lớn pháp khí, cùng với thiên tài địa bảo chất thành từng núi.

Cỗ máy này của mười ba tông Tiên Môn được khởi động, lập tức đã nhìn thấy kết quả.

“Đây chính là sức mạnh của Tiên Môn!”

“Thật sự không ngờ được, tiến độ lại nhanh như thế!”

“Cứ tiếp tục như thế, không đến ba tháng, hẳn là đại trận có thể hoàn thành bố trí!”

Rất nhiều đệ tử, trưởng lão Tiên Môn tham gia vào việc bày trận, đều đang âm thầm nghị luận.

Sĩ khí của bọn họ, chắc chắn đã tăng lên rất nhiều. Vốn dĩ, sĩ khí giảm thấp.

Đó là bởi vì Tiên Môn cũng không có hành động gì, trên dưới đều là một vẻ mơ hồ, không biết nên làm cái gì. Bây giờ có mục tiêu, tất cả mọi người cùng nhau cố gắng, dốc hết sức nỗ

lực lớn nhất để làm một chuyện, cùng nhau hoạt động, là việc dễ lây nhiễm đến người khác nhất.

Vì thế, đệ tử và trưởng lão của mười ba tông Tiên Môn, đều rạng rỡ vui vẻ, tràn đầy tinh khí thần.

“Đừng nói nhảm nữa, trước mắt chỉ là bước đầu tiên không đáng nhắc đến mà thôi, làm sao có thể bành trướng như vậy? Chuyện bày trận, vô cùng quan trọng tuyệt đối không thể xuất hiện bất cứ sai sót nào, nếu như là hỏng chuyện lớn của tông môn, không có người nào có thể gánh vác được hậu quả này!”

Đúng vào lúc này, một giọng nói nghiêm khắc truyền đến. Mọi người quay đầu lại nhìn, phát hiện người đến chính là Mạc Hạo Nhiên. Ngay lập tức trong lòng mọi người run lên, nói.

“Đệ tử xin được nghe lời dạy bảo!”

Lời nói vừa dứt, vì thế làm mọi việc càng thêm cẩn thận hơn. Mạc Hạo Nhiên cũng là một trong những thành viên trung tâm của việc bày đại trận, đại trận thông thiên dẫn tiên chia làm tám tám sáu mươi bốn trận nhỏ, trong đó mươi hai trận tây nam chính là do Mạc Hạo Nhiên phụ trách. Mà những trưởng lão và đệ tử ở đây, trên danh nghĩa đều là thuộc hạ của Mạc Hạo Nhiên, đương nhiên phải nghe mệnh lệnh của hắn ta.

Chương 1036: Tây du ký 2

Đợi sau khi hắn ta rời đi, mọi người mới thở phào một hơi, xì xào bàn tán nói.

“Bắt đầu từ khi tấn thăng làm phó trưởng giáo, tại sao cảm thấy Mạc sư thúc càng ngày càng nghiêm khắc rồi?”

“Không thể nói như thế được, Mạc sư thúc từ trước đến nay đều được coi là hiền lành, sau khi trở thành phó trưởng giáo cũng là như thế, chỉ là gần đây chuyện bày trận, mới đột nhiên trở nên nghiêm khắc.”

“Đây là chuyện tốt, nói rõ Mạc sư thúc rất coi trọng chuyện này, tuyệt đối không cho phép xuất hiện sai sót, sư thúc vì cảnh tỉnh chúng ta, vì thế mới bày ra bộ dáng nghiêm khắc, chính là vì để cho chúng ta không dám lơ là.”

Mọi người cũng không ngốc, dựa theo logic hợp lý, bắt đầu phân tích.

Rất nhanh đã có được kết luận.

“Xem ra, áp lực của Mạc sư thúc rất lớn, chúng ta phải cố lên, không thể để cho sư thúc mất mặt.”

Mọi người nói như thế. Vì vậy càng thêm chăm chỉ.

Thấy thế, Phương Thanh Tuyết vừa đúng lúc đi qua nơi này chau mày lại, nhưng mà lại không nói cái gì, chỉ thở dài trong lòng.

“Không dễ làm, chuyện bày trận này, mười ba tông Tiên Môn dùng hết toàn lực, không cho phép có một chút sai sót nào, bất luận làm cái gì cũng đều có người giám sát, mà càng phiền phức hơn, lại là cao tầng giống như Mạc Hạo Nhiên, bọn họ thật sự quá nhiêm khắc, đúng thật là không cho người khác cơ hội.”

Phương Thanh Tuyết không tham dự vào việc bày trận, nhưng mà sau lời cầu xin trước đó của nàng ta với Cô Tuyệt, đã sắp xếp cho nàng ta một chức vị, chức vị này chính là quan tuần tra.

Không làm cái gì khác, chỉ chuyên tuần tra đại trận, một khi phát hiện sai sót, lập tức chỉnh sửa. Nhưng cho đến tận thời điểm trước mắt, Phương Thanh Tuyết cùng với đồng liêu của mình, đều không có bất kỳ phát hiện gì. Cũng chính là nói, đến thời điểm hiện tại, chuyện Tiên Môn bày trận, đã làm đến không có sai sót gì. Đại trận phức tạp khổng lồ như thế, vậy mà có thể làm chính xác như vậy.

Đây được xem như là một kỳ tích không lớn không nhỏ. Chỉ có thể nói là trên đời này không có chuyện gì khó chỉ sợ người không có lòng.

Phương Thanh Tuyết cũng là người có tâm tư, nàng ta không muốn chuyện này được bố trí thuận lời như vậy, nàng ta nhất định phải nghĩ cách phá hủy, trì hoãn nó. Dù sao thân là nội gián, đây mới là công việc chính của nàng ta.

Nhưng mà Phương Thanh Tuyết lại không tìm được một chút cơ hội nào.

Nhưng nàng ta lại không biết, vào lúc mình đang hết đường xoay sở, một đôi mắt ở phía xa, cũng đang nhìn nàng ta.

“Những thành viên tuần tra này, đúng thật là khiến người ta thấy phiền.”

Người nói, chính là Mạc Hạo Nhiên.

Ngoài bề mặt hắn ta tỉ mỉ cẩn thận, trên thực tế trong lòng lại vô cùng bức bối.

Đám người dưới trướng của hắn, làm việc là thật sự nghiêm túc, hắn ta mong chờ bọn họ phạm sai, như thế mình có thể giả vờ như không thấy, nhưng mà bọn họ không hề mắc lỗi.

Thậm chí mấy lần, Mạc Hạo Nhiên ý đồ nhúng tay vào, cố ý tạo ra một chút sai sót, nhưng không đến nửa canh giờ, đã lập tức bị người khác sửa lại.

Sau nhiều lần thử không thành công, hắn ta cũng không dám làm bữa nữa. Vì thế trong lòng vô cùng bức bối, nên vừa rồi khi đi qua đó, mới nói ra lời như vậy.

Cho dù là hắn ta mạo hiểm đi làm, nhưng vẫn còn có đám thành viên tuần tra. Đặc biệt là Phương Thanh Tuyết.

Đệ tử của Cô Tuyệt, đúng thật là cùng một tính khí với bà lão đó, cố chấp mà cứng nhắc. Bảo ngươi đi tuần tra, ngươi còn thật sự một ngày từ sáng đến tối đều đi tuần tra.

Mới có mấy ngày, chỉ riêng khu vực tây nam mà ta phụ trách, ngươi đã đến hơn trăm lần rồi… Cũng chính là nói, bình quân mỗi ngày nàng ta đến đây mấy lần.

Đối mặt với tần suất kiểm tra này, Mạc Hạo Nhiên chỉ có thể nói là bái phục.

“Ta nên làm gì đây?”

Nội gián thở dài.

Lần này, sợ rằng thật sự không có cơ hội giở trò nữa, Diệp đại nhân của ta, ngài có biết chỗ khó của ta không? Trong lòng Mạc Hạo Nhiên và Phương Thanh Tuyết đều nghĩ đến Diệp Ninh.

Nhưng Diệp Ninh không có thần giao cách cảm với bọn họ, đương nhiên không biết Tiên Môn đang âm thầm làm chuyện

lớn.

Công việc che giấu của Tiên Môn làm rất tốt, phàm là đệ tử tham gia vào nhiệm vụ bày trận, tất cả đều cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, nói với bên ngoài là bế quan tu hành, bọn họ đã sớm đặt cơ sở từ lâu, vì thế không khơi dậy sự hoài nghi của bất cứ ai.

Vì thế những thông tin liên quan, căn bản không đưa được ra ngoài.

Đương nhiên, nếu như thật sự đưa ra ngoài, tám phần là Diệp Ninh cũng không để ý. Tiên nhân hạ phàm?

Chỉ thế?

Còn có chuyện tốt thế sao?

Diệp Ninh tuyệt đối là điên cuồng vui mừng, mà sẽ không có bất kỳ lo lắng nào. Hắn đang sầu não chuyện bản thân không có cơ hội chết.

Một khi những tiên nhân này hạ phàm, đối với hắn mà nói, đúng thật là ngủ gật có người mang gối đến bên đầu.

Chương 1037: Tây du ký 3

Diệp Ninh đang không biết Tiên Môn đang tạo ra một "bất ngờ" cho hắn, gần đây hắn cảm thấy cuộc sống của bản thân rất không thoải mái.

"Diệp huynh của ta, Diệp đại nhân, Diệp Thánh, rốt cuộc ngài bắt đầu viết lúc nào vậy."

Thái Hướng Cao cả mặt đau khổ thúc giục.

Diệp Ninh nhìn hắn ta, nguồn gốc cuộc sống của hắn không thoải mái, chính là đến từ Thái Hướng Cao. Tên này, mới dừng được mấy ngày, lại bắt đầu thúc giục.

"Thái huynh, chuyện viết sách, không gấp được."

Diệp Ninh vươn người, nhẹ nhàng nói.

"Đúng là không gấp được, không phải ta gấp, mà là bệ hạ gấp, bệ hạ đã truyền ý chỉ, để ta đốc thúc Diệp huynh nhanh chóng viết."

Thái Hướng Cao cười khổ nói.

Hắn là trái phải khó xử, nhưng có cách nào cơ chứ?

“Bệ hạ? Cẩu hoàng đế đó, ta còn chưa tìm hắn gây phiền phức, vậy mà hắn lại gây phiền phức cho ta.”

Diệp Ninh lẩm bẩm.

Theo cái nhìn của hắn, gần đây Cơ Minh Nguyệt lại có chút không biết điều, lần trước đưa đến sách vạn ngôn, vậy mà cẩu hoàng đế còn ký tên. Nếu như không phải hắn ký tên, cũng không thể nào kích động nhiều người như vậy.

Xưng hô của Diệp Ninh, Thái Hướng Cao bỏ qua có chọn lọc, hắn ta ho nhẹ một tiếng, nói.

“Bệ hạ cũng chỉ là hiểu rõ tính tình của Diệp huynh mà thôi, ngài ấy biết loại chuyện giống như thế này, từ trước đến nay Diệp huynh rất lười, không thúc giục một chút, thật sự không biết phải dây dưa bao lâu.”

“Hơn nữa, thật ra áp lực của bệ hạ cũng rất lớn, trên dưới triều đường, cũng đều mong chờ kiệt tác của Diệp huynh.”

“Còn có, bệ hạ nói rồi, để cho Diệp đại nhân bận xong việc này, nhanh chóng trở về kinh sư, đến lúc đó nhất định sẽ có bất ngờ.”

Diệp Ninh cau mày lại.

“Bất ngờ? Ta tin hắn ta mới có quỷ.”

Hắn không cảm thấy Cơ Minh Nguyệt có thể màn đến cho hắn bất ngờ gì.

Có điều đối với chuyện này, hắn biết bản thân mình không thể trốn tránh, vì thế Diệp Ninh thở dài một tiếng, nói.

“Thật ra nửa tháng này, ta cũng không có nhàn rỗi, mà đang suy nghĩ.”

Khóe miệng Thái Hướng Cao giật giật.

Huynh chính là nằm đó phơi nắng, suy nghĩ trong nhàn nhã sao? Có những lúc ý tưởng là bắt đầu ngáy.

Nhưng câu nói này không cần phải nói, Thái Hướng Cao chỉ có thể truy hỏi một câu.

“Vậy thì suy nghĩ có manh mối chưa?”

Diệp Ninh nhún nhún vai, hỏi.

“Đúng thật là có.”

Hắn đứng dậy, đi về phía thư phòng. Thái Hướng Cao vui mừng vội vã đi theo. Sau đó hai nha đầu Diệp Huyên và Mặc Ly cùng với hồ ly nhỏ cũng nho nhã bước chân, đi theo phía sau. Cuối cùng là Nam Cung Lương Nhân vẫn luôn trầm mặc ít nói.

Cả nhà, đều tò mò Diệp Ninh có thể viết cái gì.

Diệp Ninh ngồi trước bàn làm việc, tay cầm bút lông, trầm tư một lúc sau đó bắt đầu viết. Trong mắt tất cả mọi người đều tràn ngập thần sắc mong chờ.

Tài văn chương của Diệp Ninh rất xuất chúng, tùy tiện một bài thơ, cũng có thể khiến cho Văn Khúc Tinh giáng lâm, bài văn mà hắn viết, nhất định là hùng văn thiên cổ. Nói không chừng, đệ tử Nho đạo sẽ có thêm một kinh điển nhất định phải học!

Ý tưởng mà Diệp Ninh nói, dường như không phải là nói bừa, hắn viết rất có thần, rất nhanh đã viết được một đoạn, nhìn có vẻ giống như là sớm chuẩn bị xong bản thảo, căn bản không cần suy nghĩ gì cả.

Thái Hướng Cao ở gần nhất, không nhịn được tiến lại gần. Chỉ nhìn thấy trên từ giấy viết ba chữ lớn.

“Tây Du Ký.”

“Tây Du Ký?”

Hắn ta sững người một lúc, lộ ra thần sắc mơ hồ.

Đây… Đây là phương thức sáng tác kinh điển Nho đạo sao?

Chỉ từ ý nghĩa trên mặt chữ mà nói, căn bản không có bất kỳ quan hệ gì với Nho đạo. Lẽ nào Diệp huynh viết du ký khi đi về phía tây sao?

Nhưng Diệp Ninh đi về phía tây khi nào?

Có điều không sao cả, từ trước đến nay Diệp huynh đều luôn nằm ngoài dự đoán của người khác, thứ mà huynh ấy muốn viết, có lẽ góc độ khá khó hiểu. Tiếp tục đọc xuống dưới, sau

đó là một tiêu đề "Linh căn dục dựng nguyên lưu xuất, tâm tính tu trì đại đạo sinh."

Bên dưới tiêu đề, vậy mà mở đầu lại là một bài thơ.

Bài thơ nói: Hỗn độn vị phân thiên địa loạn, mang mang miểu miểu vô nhân kiến. Tự tòng bàn cổ phá hồng mông, Khai ích tòng tư thanh trọc biện. Phúc tái quần sinh ngưỡng chí nhân, Phát minh vạn vật giai thành thiện. Dục tri tạo hóa hội nguyên công, Tu khán tây du thích ách truyện.

Thái Hướng Cao giật mình, dường như ý thức được cái gì đó, tiếp tục đọc xuống dưới, không nhịn được đọc: "Sách thiên địa, có mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm. Một nguyên chia thành mười hai hội, đó là tử, sửu, dần, noãn, thìn dĩ, ngọ, vị, thân, tây, thú, hợi tử, là mười hai. Mỗi một hội là một vạn tám nghìn tuổi."

"Một ngày là một vòng: khi còn bé là dương khí, mà sửu là khi gà gáy; dần chưa có ánh sáng, mà noãn là khi mặt trời mọc; sau giờ thìn, chính là một hàng; ngọ là giữa trưa…! Diệp huynh, những thứ huynh viết không phải kinh điển Nho đạo!"

Chương 1038: Câu chuyện về một con khỉ

"Ai nói với huynh, ta viết kinh điển Nho đạo?"

Diệp Ninh hỏi ngược lại một câu.

Mới bắt đầu hắn đã hỏi rõ ràng, viết thứ gì là tự do của hắn. Không có người nào quy định Á Thánh nhất định phải viết kinh điển Nho đạo.

"Vậy thì huynh đây là viết cái gì?"

Thái Hướng Cao thể hiện mơ hồ.

"Lẽ nào huynh không nhìn ra là ta viết cái gì sao?"

Diệp Ninh cười hỏi.

"Nhìn ra được, nhưng mà có chút giống tiểu thuyết thoại bản."

Thái Hướng Cao thành thành thật thật nói.

Hắn ta lướt đọc mười hàng, đại khái học lướt qua chương thứ nhất, đã nhìn ra được manh mối rõ ràng. Đây là rõ ràng là một bộ tiểu thuyết thoại bản.

“Huynnh nói đúng, đây chính là tiểu thuyết thoại bản.”

Diệp Ninh gật đầu, thừa nhận chuyện này.

“Tại sao có thể viết thứ này? Huynh là Á Thánh!”

Thái Hướng Cao lộ ra thần sắc khó tin.

Cái gọi là tiểu thuyết thoại bản, đây không phải là chuyện tao nhã.

Tướng lĩnh vương hầu ở triều đường, và các Đại Nho trong số nhiều học giả, đều sẽ không đọc cái gì mà tiểu thuyết thoại bản.

Thứ này, bình thường là những người đọc sách ăn chơi lăn lộn rất không dễ dàng sáng tác, nếu như viết thú vị một chút, có lẽ thời kỳ thiếu niên sẽ đọc một chút, nhưng mà một khi bị người trong nhà phát hiện, vậy thì nhất định sẽ bị giáo dục, trong gia đình của rất nhiều người đọc sách, loại sách này trẻ con không được phép đọc, rất dễ dẫn mấy đứa trẻ đi lệch đường, mọi người thà rằng để cho con em nhà mình đọc tứ thư ngũ kinh, còn về phần một bộ phận sách, có thú vị hay không thì không biết, tiêu chuẩn rất lớn, đây là vì số lượng tiêu thụ, mà đi con đường nhỏ, loại này càng là bị liệt vào hàng ngũ sách cấm.

Thời kỳ thiếu niên, Thái Hướng Cao cũng từng tiếp xúc với tiểu thuyết thoại bản, khi vừa mới tiếp xúc cảm thấy thú vị, sau này bản thân hiểu nhiều hơn, có văn đảm, cũng dần dần không còn hứng thú nữa.

Hơn nữa ở trong lòng, ít ít nhiều nhiều vẫn là coi thường những thứ này, chỉ cảm thấy là trò đùa, không thể coi thật. Vì thế, hắn ta căn bản không thể hiểu được suy nghĩ của Diệp Ninh.

Huynh đường đường Á Thánh, vậy mà lại đi viết tiểu thuyết thoại bản, chuyện này thích hợp sao? Truyền ra ngoài, không phải là trở thành trò đùa của thiên hạ?

Nhưng Diệp Ninh lại lắc đầu, nói.

“Ai nói với ngươi, Á Thánh thì không thể viết tiểu thuyết thoại bản chứ?”

Diệp Ninh đặt bút lông xuống, nhẹ nhàng nói.

“Con người nhìn nhận sự việc, có thể có rất nhiều góc độ, nhưng mà lại không thể thiên lệch, bởi vì một khi phiến diện, sẽ bị xảm xúc chủ quan ảnh hưởng, mà sinh ra phán đoán sai lệch, Thái huynh chính là như thế, văn nhân mặc khách coi thường tiểu thuyết thoại bản, cho rằng chỉ là trò đùa, không phải là chuyện tao nhã, nhưng theo ta biết, số lượng tiêu thụ của tiểu thuyết thoại bản không thấp, rất nhiều tác giả nổi tiếng, cũng có danh tiếng không nhỏ.”

Nghe xong, Thái Hướng Cao không nhịn được nói.

“Đó là bởi vì những quyển sách này lưu truyền trong dân gian rất rộng, bách tính không biết gì rất thích những quyển sách này, dân gian còn có rất nhiều người đọc sách, chuyên kể những câu chuyện này.”

Diệp Ninh cười nhẹ một tiếng, nói.

“Vậy thì đúng rồi, từ trước đến giờ ta không dự định viết cái gì cho người đọc sách, tác phẩm kinh điển của Á Thánh, Bán Thánh từ xưa đến nay đã quá nhiều rồi, một người đi hết một đời, sợ rằng cũng không thể nào lĩnh ngộ được ý tứ trong đó, nhiều thêm ta cũng không nhiều, bớt đi ta cũng không ít, nhưng mà lại chưa có Đại Nho, Bán Thánh, Á Thánh nào sẽ bởi vì bách tính mà viết gì đó, nhưng ta thì khác, sở dĩ ta viết quyển sách này, chính là nhìn thấy sách vạn ngôn của lão bách tính, bọn họ cầu xin ta viết văn, vậy thì tự nhiên là viết những thứ họ thích xem… Nếu như là viết cho bách tính đọc, vậy thì rõ ràng kinh điển Nho đạo không thích hợp, bách tính đọc không hiểu, cũng phần lớn sẽ không có hứng thú, cho dù là mua về, cũng chỉ là để gác xó mà thôi, nhưng tiểu thuyết thoại bản thì khác, già trẻ đều hiểu, bọn họ sẽ bởi vì câu chuyện ở trong đó, mà sinh ra rất nhiều liên tưởng, vô cùng vui vẻ.”

Diệp Ninh cứ nói, đúng là có chút tin rồi. Thật ra loại tình huống này rất phổ biến.

Người đọc sách địa vị càng cao, sẽ càng không có khả năng viết thứ gì đó cho bách tính. Tác giả tiểu thuyết cổ đại kiếp

trước, địa vị cũng không cao.

Ví dụ như tác giả của tứ đại danh tác (bốn cuốn tiểu thuyết nổi tiếng: Tây Du Ký, Tam Quốc Diễn Nghĩa, Hồng Lâu Mộng, Thủy Hử).

Nhưng không sao cả, thời gian đã đưa ra đánh giá tốt nhất cho bọn họ, đợi đến đời sau, tên tuổi của bọn họ đã sớm nhà nhà đều biết, danh tiếng của bọn họ, so với phần lớn các đại thần cao cao tại thượng còn vang dội hơn nhiều.

Diệp Ninh đến thế giới này, vẫn luôn phá vỡ quy tắc thường thấy, lần này cũng là như thế. Bảo hắn viết kinh điển Nho đạo, hắn sẽ không viết, cũng không có hứng thú.

Chương 1039: Câu chuyện về một con khỉ 2

Nhưng nếu như nói viết tiểu thuyết, vậy thì hắn vẫn là có hứng thú. Không vì gì khác, chỉ là vui mà thôi.

Thế giới này có rất ít hoạt động giải trí, mới bắt đầu là bởi vì lão bách tính đều không được ăn no bụng, đương nhiên không có thời gian rảnh rỗi vui chơi. Nhưng mà bây giờ tân chính đã dần nhìn thấy hiệu quả, trên dưới Đại Chu, không dám nói người người thoát nghèo, nhưng phần lớn bách tính, cũng đã có thể ăn no mặc ấm.

Con người ăn no, mặc ấm rồi, chỉ là nhu cầu cuộc sống đơn giản nhất, sau khi thỏa mãn được nhu cầu cuộc sống, thì cần có nhu cầu về tinh thần. Diệp Ninh cảm thấy, "Tây Du Ký" nhất định có thể thỏa mãn nhu cầu tinh thần của họ.

Đây là tác phẩm nổi tiếng ở kiếp trước nhà nhà đều biết, nhất định có thể phát ra ánh sáng thuộc về riêng mình ở thế giới này.

Đối với thời đại mà thế giới tinh thần vô cùng cằn cỗi mà nói, tưởng tượng trong Tây Du Ký có thể được gọi là hào phóng không câu thúc, đủ để khiến cho người ta trầm mê trong đó, không thể nào dứt ra được.

Ngoài ra, nó còn nói về sự va chạm giữa tiểu thuyết thần thoại.

Trong “Tây Du Ký”, bao hàm rất nhiều thứ, những khái niệm mà thế giới này không có. Ví dụ như mới bắt đầu nói đến “từ thời bàn cổ phá hồng hoang”, đây chính là bối cảnh rất quan trọng.

Thế giới này, có rất nhiều cách nói về sự sáng tạo ra thế giới, trong đó cũng có cách nói tương tự bàn cổ khai thiên, Diệp Ninh chọn dùng vào trong này, cách nói nhắc đến thời bàn cổ, chắc rằng có thể hấp dẫn hứng thú của rất nhiều người.

Bởi vì bọn họ căn bản không có loại khái niệm này.

Ngoại trừ điều đó ra, còn có thiên đình, thần phật khắp trời, người tu tiên, Yêu tộc, Phật Môn… những thế lực này, ở trong thế giới này cũng có nhân vật tham chiếu.

Chắc rằng cảm giác dẫn dắt sẽ rất mạnh mẽ.

Diệp Ninh vô cùng mong chờ, khi câu chuyện này lưu truyền ra ngoài, sẽ mang đến biến hóa như thế nào cho Cửu Châu. Nhưng sự mong chờ của Diệp Ninh, Thái Hướng Cao không thể nào hiểu được, có điều hắn ta đã bị Diệp Ninh thuyết phục.

Là người ủng hộ trung thành nhất của Diệp Ninh, từ trước đến nay hắn ta đều cảm thấy bất luận Diệp Ninh làm cái gì cũng là đúng, những lời nói của Diệp Ninh, thành công khiến cho hắn sinh ra suy nghĩ.

Viết một câu chuyện cho bách tính sao?

Chỉ vì để mang đến vui vẻ cho người khác mà thôi.

Hắn ta cảm thấy có chút đáng tiếc, với thực lực của Diệp Ninh, có lẽ có thể khiến cho người khác sinh suy nghĩ nhiều hơn mới đúng, chỉ vui vẻ, quá hời hợt rồi. Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, thật ra nhân sinh tại thế, chính là mong muốn được vui vẻ, bách tính nhất định sẽ thích “lễ vật” này của Diệp Ninh.

“Khi tiểu thuyết thoại bản của Diệp huynh truyền khắp Cửu Châu, sợ rằng sẽ dẫn đến một cuộc thảo luận kinh thiên động địa đi.”

Đột nhiên Thái Hướng Cao nhẹ nhõm hơn, cười nhẹ một tiếng nói.

Nhất thời hắn ta cũng cảm thấy có chút mong chờ.

Nghĩ đến những biểu cảm khuôn mặt của những danh sĩ, Đại Nho, người đọc sách đó ở trên triều ở "Tây Du Ký" ra, hắn ta cảm thấy thú vị.

Tranh luận, nhất định là có thể dự đoán trước được. Nhưng, hoàn toàn không quan trọng.

Bây giờ địa vị của Diệp Ninh, đã sớm khiến cho người khác bỏ qua tranh cãi. Đừng nói hắn viết tiểu thuyết thoại bản, cho dù là vứt một tấm giấy trắng ra, cũng sẽ không làm lay động địa vị của hắn một chút nào. Diệp Ninh hoàn toàn không cần lo lắng về phương diện này.

Nghĩ đến đây, Thái Hướng Cao cũng xem như là nghĩ thông, ngược lại cả người thoải mái hơn nhiều, hỏi.

"Câu chuyện mà Diệp huynh viết, là câu chuyện liên quan đến cái gì?"

Bản năng của hắn ta thấy tò mò với câu chuyện này.

"Câu chuyện… về một con khỉ."

Trong đôi mắt Diệp Ninh lóe lên vẻ hồi ức, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Con khỉ hiếu chiến ngỗ ngược, đấu tranh với đất trời đó, đã sớm in sâu dấu ấn vào trong lòng hắn. Đó là anh hùng thời thơ ấu, mà bây giờ ở thế giới xa lạ này, hắn lại lần nữa gặp lại.

Câu chuyện về con khỉ, vẫn đang trong quá trình ấp ủ.

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt, đã hơn một tháng trôi qua. Câu chuyện của Tiên Môn, cũng đã đến thời khắc quan trọng nhất.

Đại trận thông thiên dẫn tiên bao la hùng vĩ, đã hoàn thành được bảy tám phần, chỉ còn lại công tác hoàn thiện cuối cùng. Trên tầng mây, hàng trăm tinh anh Tiên Môn nhìn xuống đại trận, trong mắt lộ ra thần sắc kiêu ngạo.

"Người đời đều nói mười ba tông Tiên Môn ta đã suy tàn, nhưng nếu như bọn họ nhìn thấy trận pháp này, nhất định là thu lại suy nghĩ đó của mình, ngoại trừ chúng ta ra, không có thế lực nào có thể trong thời gian ngắn, bố trí được đại trận như thế! Đại Chu cũng không làm được!"

Lời nói này không được tính là khoe khoang. Đại Chu đúng thật là không làm được.

Tiên Môn bày trận, là vô số nhân tài chuyên nghiệp, trong đó còn có tông môn chuyên nghiên cứu trận pháp như Vũ Hóa Môn. Dưới sự nỗ lực của những nhân tài chuyên nghiệp này, tất cả đều rất thuận lợi.

Chương 1040: Câu chuyện về một con khỉ 3

Tuy Đại Chu tiếp nhận rất nhiều tinh anh Tiên Môn, nhưng nhất định vẫn là không thể nào so sánh được với mười ba tông Tiên Môn, ví dụ như trận truyền tống, nếu như là Tiên Môn bố trí, thì tuyệt đối sẽ không trì hoãn nhiều thời gian như vậy.

Trọng tâm của hai bên khác nhau, con đường cũng khác, hoàn toàn không cần phải so sánh như vậy.

"Đại trận sắp hoàn thành rồi, cuối cùng chỉ cần xác định được mắt trận, rồi đánh rõ chi tiết tọa độ, là được."

Phi Tinh Tử nói đến đây, bất ngờ nhìn về phía Mạc Hạo Nhiên.

"Mắt trận cuối cùng, giao cho Vũ Hóa Môn giải quyết đi."

Mạc Hạo Nhiên vội vàng nói.

"Cẩn tuân pháp chỉ."

Lão Thiên Thiên Vũ Hóa Môn ở bên cạnh mỉm cười nhìn hắn ta nói.

"Đợi sau khi xong chuyện này, ngươi sẽ chính là trưởng giáo tân nhậm của Vũ Hóa Môn."

Trong long Mạc Hạo Nhiên run lên, vội vàng nói.

"Đa tạ hậu ái của thái thượng trưởng lão!"

Sau khi Mạc Hạo Nhiên lùi xuống, Cô Tuyệt lại lên tiếng.

"Tọa độ liên thông với Tiên Giới, năm đó trước khi phụ mẫu ta phi thăng, đã từng nói với ta, đây là bí mật lớn nhất của ta, chuyện xác định tọa độ, sẽ do đệ tử của ta thay ta đi xác định."

Bà ta nhìn về phía Phương Thanh Tuyết.

Phương Thanh Tuyết im lặng đi ra ngoài, bình tĩnh nói.

“Đệ tử tình nguyện giúp đỡ.”

Cô Tuyệt gật đầu, nói.

“Rất tốt.”

Mạc Hạo Nhiên và Phương Thanh Tuyết lui xuống một chỗ, bất giác nhìn về phía đối phương, sau đó tránh ánh mắt đi.

“Có tên này ở đây, vẫn là không dễ xuống tay!”

Hai bên nảy ra suy nghĩ này cùng một lúc.

Vì sao Phi Tinh Tử bất ngờ sắp xếp Mạc Hạo Nhiên phụ trách mắt trận?

Vì sao Cô Tuyệt đột nhiên sắp xếp Phương Thanh Tuyết xác định tọa độ?

Nhìn có vẻ chỉ là suy nghĩ bất chợt, nhưng trên thực tế, lại là kết quả cố gắng của hai người.

Hai người muốn phá hoại đại trận, vẫn luôn tìm cơ hội, nhưng rất nhanh bọn họ đã phát hiện, bản thân căn bản không có bất kỳ cơ hội nào.

Một người phụ trách bố trí mười hai trận tây nam, một người phụ trách tuần tra, nhìn có vẻ là nắm giữ quyền lực, nhưng mà trong bóng tối, lại có vô số con mắt đang nhìn chằm chằm vào hai người.

Bọn họ không có một chút cơ hội nào.

Vì thế rất nhanh hai người đã từ bỏ, quyết định tìm cách khác.

Mắt trận, là nơi quan trọng nhất của đại trận.

Thật ra cũng đã bố trí gần xong rồi, chỉ còn một chút công tác hoàn thiện cuối cùng. Bố trí mắt trận, vẫn luôn do Vũ Hóa Môn sắp xếp.

Mạc Hạo Nhiên chủ động tìm thái thượng trưởng lão, muốn tiếp nhận chuyện này, hơn nữa còn đưa ra một lý do tuyệt đối hợp lý. Đối với hắn ta mà nói, là một nghi thức.

Đích thân dẫn theo Vũ hóa Môn, hoàn thành công việc cuối cùng, quan trọng nhất, nhưng cũng là nghi thức đơn giản nhẹ nhàng nhất. Như thế, mới có thể tạo thanh thế cho việc hắn ta tiếp nhận vị trí trưởng giáo.

Thái thượng trưởng lão chấp nhận đề nghị này.

Bởi vì đây đúng là một chuyện mười phần chắc chín.

Chuyện mà Mạc Hạo Nhiên phải làm không có nhiều, không có quá nhiều khả năng xảy ra sau sót.

Hơn nữa từ trước đến nay, hắn ta làm việc tỉ mỉ, đều chưa từng khiến cho người khác thất vọng. Giao chuyện này cho hắn ta, vô cùng đơn giản.

Còn về phần Phương Thanh Tuyết, gần như cũng là quá trình này.

Nàng ta nói với Cô Tuyệt, tuy bản thân đảm nhiệm công việc tuần tra, nhưng thật ra không giúp đỡ được cái gì, trong lòng áy náy, hi vọng sư tôn sắp xếp cho nàng ta thêm một vài nhiệm vụ.

Cô Tuyệt nghĩ tới nghĩ lui, đã đưa cơ hội lộ mặt này cho nàng ta. Suy nghĩ của Cô Tuyệt với thái thượng trưởng lão cũng gần như nhau.

Đều cảm thấy chỉ là chuyện nhỏ rất đơn giản, không xảy ra sai sót gì được. Hơn nữa trong lòng hai người đều có chung một suy nghĩ.

“Cho dù xảy ra sai sót, có tổ tuần tra của Phương Thanh Tuyết giám sát (có Mạc đạo hữu trưởng giáo của Vũ Hóa Môn giám sát), có cái gì phải lo lắng cơ chứ?”

Vì thế, mọi chuyện cứ như thế để cho hai người họ làm. Nhưng trong lòng hai người vẫn là có áp lực rất lớn.

Trong lòng bọn họ đều biết rõ, bây giờ bản thân chỉ là đi được bước đầu tiên, muốn thành công, vẫn là vô cùng khó khăn. Hơn nữa chuyện đau đầu nhất chính là cho dù thành công, thì nên thoát thân như thế nào?

Nếu như xuất hiện sai sót, lẽ nào sẽ không khơi dậy hoài nghi của bọn họ sao? Đến lúc đó nên giải thích như thế nào.

Điểm này hai người hoàn toàn không nghĩ ra được cách giải quyết, nhưng cũng chỉ có thể cứng rắn tiếp tục làm, tùy cơ ứng biến đi. Ngoài ra, còn có một chuyện phiền phức nhất.

Khóe mắt của hai bên đều nhìn về phía đối phương.

“Có tên này giám sát, không dễ làm!”

Mạc Hạo Nhiên cảm thấy, Phương Thanh Tuyết quá tỉ mỉ, là ngươi vô cùng nghiêm túc, muốn động tay động chân dưới mí mắt nàng ta, quá khó.

Phương Thanh Tuyết cảm thấy, lão gia hỏa Mạc Hạo Nhiên này, được gọi tấm gương của Tiên Môn, là kẻ cứng rắn liều lĩnh nổi tiếng của Tiên Môn, muốn gây chuyện dưới mí mắt của hắn ta, quá khó!

Chương 1041: Xác nhận qua ánh mắt

Hai người mỗi người đều có tâm tư xấu, nhưng lại kiêng dè lẫn nhau.

Lúc này. Tính Châu, Tấn Dương.

Trên bầu trời, giống như cái phễu.

Tuy là tinh không vạn dặm, nhưng mà lại có vòng xoáy linh khí cực lớn, giống như cái phễu vậy, tràn vào phủ nha. Ngoài ra, giữa thiên địa, còn được văn khí màu trắng sữa bao trùm.

Văn Khúc Tinh biến thành một ngọn đèn sáng, vẫn luôn treo trên bầu trời, chiếu sáng phủ nha. Tất cả bách tính đều biết.

Đây là bởi vì Diệp đại nhân đang viết sách.

“Diệp đại nhân viết sách, nhất định là kinh điển Nho đạo vang danh thiên cổ!”

Rất nhiều người đang thầm nghĩ về nó.

Trong phủ nha.

Thái Hướng Cao ngồi xổm ở bậc cửa, nhìn Văn Khúc Tinh mờ ảo ở trên bầu trời, rồi lại nhìn dòng chảy linh khí bởi vì quá nồng đậm, thậm chí còn biến thành vòng xoáy, trong mắt lộ ra thần sắc mơ hồ.

“Lẽ nào, viết tiểu thuyết thoại bản cũng là chính đạo sao?”

Thái Hướng Cao cảm thấy tam quan của bản thân đã bị đảo ngược.

Từ xưa đến nay, dựa theo ghi chép chi tiết về các tác phẩm của Á Thánh, tuy có động tĩnh, nhưng không đến mức động tĩnh lớn như thế. Bình thường mà nói, đợi sau khi cuốn sách hoàn thành, đất trời mới sinh ra dị tượng.

Nhưng Diệp Ninh thì sao?

Chỉ là mới trong quá trình viết, vậy mà đã kích phát ra trận thế lớn như vậy. Tất cả mọi người đều cảm thấy, thứ Diệp Ninh viết nhất định là một đại kiệt tác hùng vĩ kinh hãi thế tục.

Nếu không tuyệt đối sẽ không dẫn động ra động tĩnh lớn như vậy. Trong văn đàn, phần lớn người đọc sách đều đã vô cùng nóng lòng, bọn họ vô cùng mong chờ có thể nhìn thấy tác phẩm của Diệp Ninh, đồng thời mức độ mong đợi đã tăng lên mức độ không thể nào so sánh được.

Nói thế nào đây, sách còn chưa ra đời, đã bắt đầu bùng nổ rồi. Hơn nữa bùng nổ đến mức hơi khoa trương.

Người không biết còn cho rằng bọn họ được thu tiền.

Sự kỳ vọng của người đời cao như thế, không có ai cảm thấy không hợp lý, nhưng Thái Hướng Cao lại cảm thấy, bọn họ đã được định trước là sẽ thất vọng. Nếu như biết kiệt tác của Diệp Ninh là tiểu thuyết thoại bản, nhất định sẽ vô cùng khó tin.

Thái Hướng Cao cũng rất khó tin, điều hắn ta khó tin không phải là Diệp Ninh viết tiểu thuyết thoại bản, dù sao chuyện này hắn ta đã sớm biết, điều mà hắn ta thấy khó tin đó là Diệp Ninh viết tiểu thuyết thoại bản, vì sao lại có động tĩnh lớn như thế?

Lẽ nào, tiểu thuyết thoại bản mới là chính đạo, nên dễ dàng được thiên địa công nhận sao? Hắn ta không hiểu.

Nhưng Diệp Ninh lại cảm thấy, điều này rất bình thường. Bởi vì hắn đã quen rồi.

Thân phận Đạo Tử Nho đạo này của hắn, tùy tiện nói mấy câu, thể hiện ra một vài thứ, chính khí cuồn cuộn tăng lên giống như là không cần tiền vậy, từ trước đến nay, hắn đều là được

ưu trời ưu ái, bị bẫy thảm hại. Lần viết sách này gióng trống khua chiêng, nếu như trời đất không thể hiện thái độ, ngược lại mới kỳ lạ. Cái gì mà vòng xoáy linh khí, cái gì mà Văn Khúc Tinh xuất hiện, ta đã sớm quen rồi.

Thích đến thì đến, tùy các ngươi.

Trời đất có phản ứng lớn như thế, trọng điểm không phải bởi vì hắn viết cái gì, mà là bởi vì hắn viết sách, chỉ như thế mà thôi. Đây là suy nghĩ của Diệp Ninh.

Bởi vì hắn giống với Thái Hướng Cao, cũng cảm thấy tiểu thuyết thoại bản ít nhiều có chút qua loa, những Á Thánh khác đều là viết văn chương cẩm tú, ý nghĩa quan trọng, tư tưởng sâu rộng, ảnh hưởng đến vô số người.

"Tây Du Ký" có địa vị cao đến đâu, nhưng cốt lõi cũng chỉ là một câu chuyện mà thôi. Cuốn sách này so sánh với kiệt tác của những Á Thánh khác, dường như rõ ràng đã thấp hơn một đầu. Diệp Ninh cố ý muốn chơi xấu, mới viết Tây Du Ký.

Nếu như trong tình huống bình thường, nhất định sẽ không làm như thế.

Đương nhiên, vẫn là câu nói đó, cho dù Diệp Ninh không muốn làm như thế, kinh điển Nho đạo khác, hắn cũng không viết ra được.

Dù sao kiếp trước hắn là thanh niên mới của thế kỷ hai mốt, chín năm giáo dục bắt buộc căn bản không dạy những thứ này, bản thân hắn cũng chỉ là trong tình huống tình cờ, đọc mấy đoạn mà thôi.

Cho dù là cố gắng chắp nối viết ra, vậy thì nhất định cũng là có chút chiếu lệ, hơn nữa kinh điển Nho đạo của thế giới này có rất nhiều, trong đó rất nhiều tư tưởng, đều trùng lặp.

Diệp Ninh muốn đi đường tắt ở phương diện này, vậy thì nhất định là không thể sao chép. Nhưng "Tây Du Ký" thì khác.

Trong tứ đại danh tác, Diệp Ninh đọc "Tây Du Ký" nhiều nhất, chỉ riêng phim truyền hình đã xem ít nhất mười mấy lần, bản truyện chữ, bản truyền thanh, bản truyện tranh, cơ bản đều từng tiếp xúc, đã sớm là ký ức sâu sắc nhất, bây giờ dùng văn khí nhớ lại, đương nhiên càng như sống dậy trên trang giấy.

Điều này dẫn đến tốc độ viết cực nhanh.

Mỗi ngày phần lớn thời gian đều lười biếng, đại khái chỉ viết một hai canh giờ, nhưng cho dù là như thế, vẫn đã hoàn thành được hơn nửa. Bản thảo đã viết xong, đang được đặt ở góc của bàn sách.

Chương 1042: Xác nhận qua ánh mắt 2

Diệp Huyên và Mặc Ly, đã đọc không ít.

Diệp Huyên còn đỡ, tuy tuổi tác không lớn, nhưng mà hiểu chuyện, những chuyện đã trải qua cũng nhiều, vì thế tuy nhìn có vẻ say mê đọc, nhưng cũng xem như quá không trầm mê.

Mặc Ly thì đơn thuần hơn nhiều, bởi vì còn khỉ trưởng thành mà vui vẻ, lại đổ mồ hôi vì con khỉ náo thiên đình, cuối cùng nhìn thấy con khỉ bị đè dưới Ngũ Chỉ Sơn, miệng bẹp lại, không nhịn được khóc không ra tiếng.

Diệp Ninh chỉ có thể an ủi. Diệp Ninh thấy thế, dở khóc dở cười.

Tây Du Ký này có thể khiến cho người khác khóc sao? Đúng thật là sống lâu rồi cái gì cũng thấy.

“Thoại bản mà Diệp đại nhân viết, đúng là có chút khác biệt.”

Sau khi hai người rời đi, Nam Cung Lương Nhân cầm lấy một chương bản thảo, trong mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Hắn ta là người ít nói nhất, nhưng cũng có lòng hiếu kỳ, sáng tác của Diệp Ninh, hắn ta nhất định là có hứng thú, đến loại cảnh giới của Nam Cung Lương Nhân, thật ra bình thường câu chuyện gì cũng không lọt vào mắt xanh của hắn ta, nhưng mà câu chuyện của Tây Du Ký, vẫn hấp dẫn hắn ta rất sâu.

Điều thu hút Nam Cung Lương Nhân không phải con khỉ, mà là thế giới được thể hiện qua đôi mắt của con khỉ.

Thác Đát Thiên Vương, Dương Tiễn, Na Tra, Bồ Đề Tổ Sư, Ngọc Hoàng Đại Đế, mười vạn thiên binh… cùng với các loại pháp bảo, thần thông, thủ đoạn. Đều khiến cho Nam Cung Lương Nhân hoa mắt.

Đột nhiên hắn ta cảm thấy vậy mà lại có một loại cảm giác chân thực, giống như thế giới được miêu tả trong sách, thật sự tồn tại vậy.

Bởi vì rất nhiều thứ trong đó, dường như đều có liên quan đến Tiên Giới, ví dụ như rừng bàn đào, Tiên Giới cũng có nơi tương tự.

Thế giới được miêu tả ở trong sách, vậy mà lại thu hút hắn ta sâu sắc.

Thậm chí sinh ra trái tim khao khát.

"Ồ? Chỗ nào khác biệt?"

Diệp Ninh hỏi.

"Quá chân thực."

Nam Cung Lương Nhân nói.

"Quá chân thực?"

Diệp Ninh sửng sốt.

Đầu tiên không hiểu lắm, thứ hai đột nhiên lại cảm thấy rất có lý.

Đây chính là sự khác biệt của thế giới, kiếp trước, nhà cao tầng, máy bay tàu cao tốc, tất cả mọi thứ, đều không liên quan đến thần thoại, khi đọc thần thoại, tất cả mọi người đều đoán biết trước, đều biết là giả, tuy cũng sẽ trầm mê, nhưng mà dù sao trong lòng cũng biết, thế giới như thế không tồn tại.

Nhưng mà thế giới này thì khác, đặc biệt là Nam Cung Lương Nhân đã nhìn thấy rất nhiều thứ, đứng nhìn từ góc độ của hắn ta, thế giới của Tây Du Ký rất chân thực, bởi vì có quá nhiều nội dung, dường như có thể tìm được vật tham chiếu trong hiện thực.

Đầu tiên không nói đến pháp thuật thần thông, pháp bảo, linh đan ở trong đó, chỉ nói đến chùa Đại Lôi m. Trong thế giới hiện thực có vật tham chiếu.

Nói ra, còn là Diệp Ninh để cho Phật Môn thành lập.

Điều này khiến cho Nam Cung Lương Nhân có chút hoài nghi, cảm thấy có thể Diệp Ninh đã sớm nghĩ đến việc viết Tây Du

Ký rồi, vì thế mới đã lên kế hoạch từ trước, để cho Phật Môn thành lập chùa Đại Lôi m, như vậy, khi mọi người đọc, sẽ lập tức sinh ra liên tưởng.

“Có lẽ theo cái nhìn của ngươi, là có chút chân thực, nhưng tiểu thuyết chính là tiểu thuyết, làm sao có thể thành sự thật? Con khỉ cũng không thể nào từ trong sách nhảy ra ngoài đúng không?”

Diệp Ninh cười nhẹ một tiếng, tổng kết lại chủ đề này.

Nhưng lại không chú ý đến, con hồ ly đang nằm bò trên bàn, cũng đang tập trung tinh thần đọc, cái mũi nhỏ đáng yêu nhăn lại, nhưng trong lòng lại hừ lạnh một tiếng.

“Đáng ghét, vậy mà đồ xấu xa này lại viết Yêu tộc thê thảm như thế, thế mà đều là tọa kỵ của người trên trời, chỉ có duy nhất con khỉ có triển vọng, lại bị đè dưới núi.”

An Nhiên tràn ngập oán hận. Đây là đang trầm mê vào trong truyện rồi.

“Tây Du Ký” của Diệp Ninh đã đến lúc kết thúc, khoảng cách chính thức phát hành, dường như đã là chuyện ngay trước mắt. Mà lúc này, Tiên Môn đã đến thời khắc cuối cùng.

Hôm nay, đã được định trước là có một chuyện lớn kinh thiên động địa xảy ra!

Đại trận thông thiên dẫn tiên, vừa nhìn đã thấy vô cùng vô tận, mênh mông giống như sông núi, đại trận hùng vĩ như vậy, cho dù là ai nhìn thấy, cũng sẽ cảm thấy là kiệt tác lợi hại.

Mà lúc này, Mạc Hạo Nhiên, người đang đứng giữa mắt trận, lại không thể nào quan tâm sự hùng vĩ của đại trận, trong lòng hắn ta vô cùng giãy dụa, thấp thỏm đến cực điểm.

“Cơ hội đến rồi, nhưng ta thật sự phải làm như thế sao?”

Thần sắc hắn ta cứng đờ. Trong lòng điên cuồng đấu tranh.

Bây giờ, hắn ta phụ trách công việc cuối cùng là bố trí mắt trận, chuyện phải làm rất đơn giản, có thể nói là dễ như trở bàn tay, bởi vì quá đơn giản nên người khác cũng không theo dõi quá chặt.

Điều này đang mang đến cơ hội cho hắn ta.

Nhưng mà đến giai đoạn cuối cùng, hắn ta lại do dự.

Nếu như Mạc Hạo Nhiên làm một con thiêu thân vào lúc này, đến khi thất bại, hắn ta sẽ khơi dậy hoài nghi của mọi người sao? Hắn ta đầu nhập Diệp Ninh, cũng muốn cống hiến cho Đại Chu, nhưng hắn ta không muốn chết.

Chương 1043: Xác nhận qua ánh mắt 3

Nếu như bảo hắn ta hi sinh bản thân, để phá hoại đại trận, vậy thì hắn ta nhất định sẽ không muốn.

Vốn dĩ Mạc Hạo Nhiên đã là người hai đầu rắn chuột, nếu không phải như thế, cũng sẽ không dễ dàng đầu nhập vào Đại Chu như vậy. Người như thế, trong lòng do dự mới là điều bình thường.

“Ta nhất định phải làm cái gì đó, nhưng ta không thể làm quá nhiều!”

Cuối cùng, Mạc Hạo Nhiên lựa chọn phương án trung hòa.

Trong mắt trận, có bảy bảy bốn mươi chín cột bàn long.

Bảy bảy bốn mươi chín cột bàn long này, đều là do thép tinh thần chế tạo thành, có thể ổn định hư không, giảm bớt loạn lưu của hư không, khiến cho đại trận ổn định, vì thế cũng là bộ phận quan trọng của mắt trận.

Điều cuối cùng Mạc Hạo Nhiên phải làm, thật ra chính là đảm bảo rằng bảy bảy bốn mươi chín cột bàn long này đã được hoàn thành.

Nếu như muốn làm động thái lớn, vậy thì cắm thiếu một cây cột bàn long hoặc là phá hoại mấy cây, đều được. Đến lúc đó loạn lưu hư không bùng nổ, toàn bộ đại trận sẽ trở nên không ổn định.

Nhưng như thế chắc chắn là tìm chết.

Động tĩnh quá lớn, đúng thật là viết hai chữ nội gián lên trên mặt.

Hắn ta không dám làm như vậy, vì thế ban đầu chỉ là di chuyển một chút góc nhỏ của hai cây cột bàn long.

Phải biết rằng mỗi một cây cột bàn long, đều có vị trí cố định, hắn ta làm như vậy, nhất định sẽ để lại nguy hiểm ẩn tàng. Chỉ là nguy hiểm ẩn tàng không lớn, tuyệt đối nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được.

Sau khi làm xong chuyện này, Mạc Hạo Nhiên hít một hơi thật sâu, lau mồ hôi trên trán.

Đúng vào lúc này, Phương Thanh Tuyết đến.

Phương Thanh Tuyết đến đánh dấu tọa độ. Đương nhiên không phải là tọa độ chính xác.

So sánh ra, Phương Thanh Tuyết quyết đoán hơn nhiều, vì thế trực tiếp thay đổi một chữ số trong đó. Vì vậy, Mạc Hạo Nhiên dẫn theo mấy người, bắt đầu xác định tọa độ.

Mà Phương Thanh Tuyết, cuối cùng bắt đầu kiểm tra đại trận.

Bọn họ đều là người tỉ mỉ.

Rất nhanh, đã phát hiện ra vấn đề.

“Hình như vị trí hai cây cột bàn long này có vấn đề.”

“Tọa độ này không đúng!”

Vị trí của cột bàn long, là chỉ cần quan sát kỹ, là có thể phát hiện.

Còn về phần tọa độ, thì phiền phức hơn một chút, nhưng cũng không khó, trong mắt trận có một vật, tên là Định Tinh Bàn, nhập tọa độ vào trong đó, xác định vị trí, sau đó mở thông đạo.

Đây là một quy trình tiêu chuẩn.

Nhưng sau khi Mạc Hạo Nhiên nhập tọa độ, lại phát hiện, phản ứng của Định Tinh Bàn có chút cổ quái. Biên độ dao động của nó rõ ràng nhiều hơn so với dự liệu.

Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ vị trí loạn lưu này, bùng nổ hơn, mạnh mẽ hơn nhiều. Thông đạo có thể liên thông với Tiên Giới, không nên có phản ứng kịch liệt như vậy mới đúng.

“Là nhầm lẫn? Hay là cố ý?”

Trong lòng hai người cùng lộp bộp một tiếng, sau đó nhìn về phía đối phương. Xác nhận qua ánh mắt.

Là người cùng đồng bọn với mình.

“Vậy mà Diệp Ninh (Diệp đại nhân) lại không chỉ sắp xếp cài vào một nội gián là ta!”

Trong lòng hai người kinh ngạc.

“Rốt cuộc Diệp Ninh (Diệp đại nhân) làm như thế nào vậy, hắn ta là trưởng giáo tương lai của Vũ Hóa Môn (nàng ta là đệ tử của lão bà Cô Tuyệt kia).”

Hai người rất khó tin.

“Diệp Ninh (Diệp đại nhân) đúng thật là tính toán như thế, ta phục rồi!”

Cuối cùng hai người có cùng một ý kiến.

Sau đó âm thầm rời đi.

Có đồng bạn, vậy thì đơn giản hơn nhiều.

Nguy hiểm mà bọn họ phải gánh chịu, trong chớp mắt đã giảm đi rất nhiều.

Vào đúng lúc hai bên đều xác nhận tất cả không có vấn đề, đại trận cũng sắp bắt đầu. Thấy vậy, hai người lại lần nữa trao đổi ánh mắt.

“Đại trận này, còn có thể đả thông đến Tiên Giới không?”

Nguyện vọng của hai người, chỉ có tự bản thân bọn họ biết.

Nhưng những người khác trong Tiên Môn, vào lúc này tâm tình đều là kích động. Có một loại cảm giác sắp khai sáng lịch sử.

“Tất cả mọi người đều cảm thấy, mười ba tông Tiên Môn không được nữa, tất cả mọi người đều cảm thấy, mười ba tông Tiên Môn đã trở thành lịch sử, nhưng ngày hôm nay, chúng ta phải nói với người thiên hạ, không có ai có thể bỏ qua nội tình của mười ba tông Tiên Môn, chúng ta vĩnh viễn là một bộ phận quan trọng của thế giới này!”

Mấy ngày sau, Phi Tinh Tử đứng trên đỉnh núi cao, thản nhiên nói.

Khoảnh khắc này, thậm chí có thể nói ông ta là nước bọt bay tứ tung.

Nhưng không có người nào cảm thấy không phù hợp với hình tượng của Phi Tinh Tử.

Bởi vì đây đúng thật là thời khắc quan trọng nhất trong lịch sử của Tiên Môn.

Đả thông cây cầu giữa đất trời, kết nối với Tiên Giới, khiến cho thế giới này và Tiên Giới thông với nhau, đây là một chuyện khiến cho người khác chấn động như thế nào. Lúc này đám người chìm đắm trong sự vui mừng không cảm thấy đại trận có gì không ổn, trong đầu bọn họ nhớ lại thời khắc đỉnh phong của Tiên Môn, trong chớp mắt vinh quang và tôn nghiêm giống như đã quay trở lại.

Chương 1044: Ma quỷ đi ra từ trong thông đạo

Nhưng Phương Thanh Tuyết và Mạc Hạo Nhiên, hai "người ngoài" này lại có thể dùng một loại góc độ khác để nhìn nhận vấn đề. Tiên Môn… đã không thể quay trở về quá khứ được nữa.

Từ phát ngôn của Phi Tinh Tử có thể nhìn ra được, ngoài bề mặt thì đây là lời nói hùng hồn, nhưng trên thực tế lại thiếu khuyết rất nhiều bá khí như trong quá khứ.

Tiên Môn ngày trước, sẽ không háo hức chứng minh bản thân, càng sẽ không sau khi làm ra loại chuyện lớn như thế này, chỉ muốn vĩnh viễn trở thành một bộ phận quan trọng của thế giới, đổi thành Tiên Môn trong quá khứ, tám phần sẽ nói loại lời như một mình ta độc tôn.

Điều này đủ để nói rõ, toàn bộ tâm thái của Tiên Môn đã thay đổi. Diệp Ninh đã khiến cho nội tâm Tiên Môn thiếu tự tin.

Bọn họ nóng lóng muốn đả thông cây cầu nối giữa đất trời, tiếp dẫn tiền bối của tông môn hạ phàm, thậm chí không phải nói muốn báo thù rửa hận, mà chỉ là muốn vình viễn giữ được sức mạnh tự bảo vệ bản thân, thuận tiện lại lần nữa phát ra thanh âm thuộc về Tiên Môn, chỉ như thế mà thôi.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của bọn họ.

Có trời mới biết sau khi các tiền bối ở Tiên Giới hạ phàm sẽ có tâm thái như thế nào?

“Chuyện này, rốt cuộc sẽ phát triển đến mức độ nào?”

Trong lòng Phương Thanh Tuyết và Mạc Hạo Nhiên lẩm bẩm, trong đôi mắt cả mảng mơ hồ.

Bọn họ đã cố gắng hết sức mình, làm chuyện mà mình có thể làm. Tiếp theo đây, giao cho ý trời thôi.

“Mở trận!”

Phi Tinh Tử tay cầm lá cờ lệnh năm màu, bất ngờ vung xuống phía dưới. Khoảnh khắc ông ta phất cờ, tất cả người chủ trận, ra tay cùng lúc.

Linh thạch thượng phẩm chất lên như núi, trong vòng một hơi thở, tất cả đều bị rút khô năng lượng!

Toàn bộ đại trận thông thiên dẫn tiên, sau khi hấp thu đủ linh khí, bất ngờ bùng nổ ra ánh sáng chói mắt. Trong mắt trận, càng là có ánh sáng màu tím nhàn nhạt.

Đạo ánh sáng màu tím này càng ngày càng nồng đậm, linh khí trong đất trời, giống như là thủy triều điên cuồng dâng lên.

Từ đó có thể thấy, chỉ riêng linh thạch được chất lên bằng ngọn núi nhỏ kia, không thể thỏa mãn được nhu cầu của đại trận. Nhất định còn phải hấp thu linh khí trong đất trời nữa mới được.

Nếu như đổi thành thiên địa lúc trước còn chưa thăng cấp, nhất định không thể nào cung cấp linh khí mà đại trận cần, nhưng bây giờ sau khi thế giới thăng cấp, linh khí thuận theo thời gian phát triển lên, đã nồng đậm hơn gấp mười lần, như vậy đã đạt đến yêu cầu của đại trận.

Vì thế sau khi trải qua nửa canh giờ ấm ủ, ánh sáng màu tím bất ngờ xông thẳng lên, mang theo một cỗ khí thế đáng sợ không thể nào ngăn cản được xông lên chín tầng mây.

Ầm ầm ầm!

Trời đất chấn động. Có sấm sét vang lên.

Tứ hải sôi sục, sóng gió nổi lên. Đỉnh núi rung chuyển, có đá tảng khổng lồ lăn xuống. Vô số sự tồn tại đang ngủ say thức

tỉnh. Vô số người tu hành đang bế quan bị cưỡng ép phá quan.

Yêu tộc trong mười vạn ngọn núi nhìn lên bầu trời, không gian mà bọn họ ở, đang run rẩy, loại run rẩy này, khiến cho bọn họ ý thức được, có chuyện lớn sắp xảy ra!

“Động tĩnh gì vậy?”

Cả đất trời đều đang run rẩy! Các Yêu Vương đồng loạt đi ra, trong mắt mang theo thần sắc sợ hãi. Cỗ dao động này, đã vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

“Lẽ nào, thế giới hắc ám giáng lâm rồi?”

Suy đoán này, khiến cho máu của bọn họ gần như ngừng chảy. Thời khời khắc quan trọng, vẫn là Đại bằng Vương đứng ra chịu trách nhiệm.

“Tất cả Yêu Vương, đại yêu đều ra tay, ổn định đỉnh núi của mình, đầu tiên ổn định cho mười vạn ngọn núi không sụp đổ trước rồi nói sau!”

Đây là lựa chọn chính xác nhất.

Cho dù thế giới hắc ám thật sự giáng lâm, đầu tiên bọn họ cũng phải ổn định trận doanh trước.

Bây giờ mười vạn ngọn núi là quê hương của Yêu tộc, nó đối với bọn họ rất quan trọng, đương nhiên không thể nào từ bỏ. Thay vì tâm tư hoảng loạn, còn không bằng làm một chút chuyện gì đó thiết thực.

Trên Đông Hải, Ngao Đỉnh dẫn theo hàng trăm con rồng bay trên mặt biển, trong mắt bọn họ đều mang theo thần sắc chấn động.

“Đây là sức mạnh gì vậy?”

Biển lớn đang sôi sục.

Bên dưới đáy biển đang ầm ĩ dữ dội.

Tất cả sinh vật trong biển đang liều mạng chạy trốn, toàn bộ Đông Hải không có bất kỳ nơi nào an toàn.

Trên mặt biển, chỉ vòng xoáy khổng lồ dài mấy chục trượng đã có mười mấy cái, sóng biển gào thét, tạo nên những đợt sóng cực lớn, đã hình thành sóng thần.

Đây là thiên tai khổng lồ đủ để khiến cho Long tộc chấn động.

“Không cần biết sức mạnh nào, Đông Hải là địa bàn của tộc ta, truyền tin cho tất cả thủy tộc không cần hoảng sợ, các ngươi đi theo cùng với ta, đầu tiên ổn định Đông Hải, đợi sau khi Đông Hải ổn định, lập tức chia người đi Tây Hải, tóm lại, đầu tiên phải đảm bảo Đông Hải và Tây Hải ổn định!”

Chương 1045: Ma quỷ đi ra từ trong thông đạo 2

Ngao Đỉnh dứt khoát hạ mệnh lệnh.

Long tộc không có quá nhiều lời nhảm nhí, trực tiếp chấp hành mệnh lệnh. Suy nghĩ của hắn ra rất đơn giản.

Thế giới này có Tứ Hải, trong đó Cửu Châu chỉ tiếp giáp với hai khu vực biển, một là Đông Hải, một là Tây Hải.

Ngao Đỉnh không thể chỉ quét tuyết trước cửa, Long tộc trời sinh đã có năng lực khống chế nước rất mạnh, dẹp yên thiên tai, đối với bọn họ mà nói không có bao nhiêu khó khăn, nếu như đã có sức lực thừa, vậy thì nhất định phải cùng nhau khống chế cả Tây Hải.

Đây gọi là cái gì? Đây gọi là tầm nhìn!

Đầu tiên Long tộc gánh vác trách nhiệm cua bản thân, đứng trước thiên tai, thể hiện ra giá trị của bản thân mình trước.

Như thế, khi gặp phải chuyện lớn, Diệp Ninh cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn đúng không? Trong lòng Ngao Đỉnh vô cùng lo lắng nghĩ.

Đúng thật là khắp nơi xảy ra chuyện mà!

Trong hoàng thành.

Một đạo ánh sáng màu kim từ trong Kim Điện bay ra ngoài, tiếp đó, khí vận Kim Long lại lần nữa bị đánh thức, gầm một tiếng bay lên trời, bắn ra vô số ánh sáng màu kim chói mắt.

Đạo ánh sáng màu kim này, hình thành tấm khiến khổng lồ, bảo vệ Cửu Châu, rất nhanh đã ổn định được sự hỗn loạn của Cửu Châu. Cơ Minh Nguyệt ôm ngọc tỷ truyền quốc đang

phát ra ánh sáng rực rỡ, ánh mắt của nàng nhìn về nơi nào đó trên bầu trời.

Bởi vì thân ở trong Cửu Châu, hơn nữa còn là hoàng đế, sức mạnh trực tiếp có khí vận Kim Long bảo vệ, cảm nhận của nàng càng sâu hơn, Cơ Minh Nguyệt biết, cỗ rung chuyển này, không phải là thế giới hắc ám giáng lâm, bởi vì nguồn gốc của sự rung chuyển này, đến từ nơi nào đó trong Cửu Châu.

"Ở đó, hình như là địa bàn của mười ba tông Tiên Môn!"

Con ngươi của Cơ Minh Nguyệt bất ngờ co rút lại, ánh mắt phảng phất như cách trăm ngàn sông núi, nhìn về phương hướng nào đó. Trời đất biến sắt, vạn vật chấn động.

Mà trong Tính Châu, Tấn Dương, "Tây Du Ký" đã được viết xong, hơn nữa đã được đóng thành sách, Diệp Ninh bình tĩnh đi ra khỏi bàn làm việc của mình, cỗ rung chuyển này thật sự quá cường liệt, mạnh mẽ đến mức làn tan biến cả dị tượng do "Tây Du Ký" ra đời sinh ra.

Đương nhiên, Diệp Ninh không hề quan tâm. Hắn chỉ là cảm thấy tò mò.

Ánh mắt của hắn cũng nhìn chằm chằm vào một nơi nào đó, một loại dự cảm mạnh mẽ, xông thẳng lên đầu.

"Xem ra, là Tiên Môn muốn làm chuyện lớn!"

Loại dự cảm này của Diệp Ninh, không nói ra được là tốt hay xấu.

Có thể thấy rằng chuyện lớn mà Tiên Môn muốn làm, không phải đơn thuần chỉ vì nhằm vào Diệp Ninh, ác ý trong đó, ngược lại là tốt. Nhưng cũng chính bởi vì như thế, mới khiến Diệp Ninh cảm thấy thú vị.

Rốt cuộc Tiên Môn muốn làm cái gì. Trong lòng hắn có chút mong chờ.

Lâu như thế rồi, bỏ qua Diệp Ninh lâu như thế, mười ba tông Tiên Môn vẫn luôn im lặng, im lặng, im lặng đến mức gần như bị người khác quên lãng, cuối cùng cũng có hành động.

Không động thì thôi, vừa mới động, đã là kinh thiên động địa! Khoảnh khắc này, toàn bộ đất trời đều đang rung chuyển.

Trên thế giới có vô số quốc gia, có vô số sinh linh sống trên cạn và dưới nước, đều đang run rẩy sợ hãi. Đặc biệt là những quốc gia nhỏ không có cường giả tọa trận, càng là trực tiếp gánh chịu tai họa.

Mà vào lúc này, cuối cùng, tất cả rung chuyển đều dừng lại.

Sau đó, vô số sinh linh trên thế gian, cùng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một luồng ánh sáng màu tím khiến cho cả đời này của bọn họ đều khó quên.

Ánh sáng màu tím này, hoặc là nói một cách chính xác, có lẽ là một chùm ánh sáng màu tím rộng hơn chục trượng, dùng tốc độ không thể nào tưởng tượng được, xuyên qua tầng mây, xuyên thấu tứ hải, sau đó vẫn luôn không ngừng đến bên ngoài thế giới, hướng về phương hướng nào đó mà bùng nổ.

Trong lúc mơ hồ, dừng như mọi người đều có loại cảm giác bất an.

Giống như trần nhà của nhà mình vậy, bất ngờ bị nhấc lên, không có thứ gì che đậy, trong chớp mắt có thể nhìn thấy trời xanh mấy trắng khiến cho người khác có loại cảm giác bất an vì không có không gian riêng tư.

Bây giờ chính là loại cảm giác này.

Đạo ánh sáng màu tím này, giống như là đào một cái lỗ trên thế giới.

“Rốt cuộc Tiên Môn muốn làm cái gì?”

Sắc mặt Khô Đại Nhân vô cùng khó coi, bàn tay của ông ta đang run lên. Khoảnh khắc này, ông ta có một suy đoán đáng sợ.

“Có lẽ sư tôn đã biết rồi đúng không, tám phần là Tiên Môn muốn phá vỡ cây cầu giữa trời đất, tiếp đón người trên Tiên Giới xuống!”

Bùi Ngữ Hàm bình tĩnh nói.

Ma Tông và Tiên Môn tranh đấu nhiều năm như thế. Nội tình của hai bên, cũng được xem như là rõ ràng.

Loại thủ đoạn này của Tiên Môn, Ma Tông có thể nghĩ đến, bởi vì nếu như vào thời kỳ toàn thịnh của Ma Tông, bọn họ

cũng có thể hoàn thành kỳ tích lớn này, đương nhiên có thể hoàn toàn được, không đại biểu bọn họ sẽ làm. Bởi vì thật sự đây là một vấn đề lớn.

Chương 1046: Ma quỷ đi ra từ trong thông đạo 3

Tài nguyên tiêu hao quá nhiều, nguy hiểm không lường trước được cũng quá cao. Không đến mức vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể thử.

Mà bây giờ, vậy mà Tiên Môn lại quyết đoán như thế, lâu như vậy mà không có động tĩnh, một khi có động tĩnh, đã là kinh thiên động địa.

"Nếu như có thể thành công, tiên nhân Tiên Giới hạ phàm, có lẽ cũng không phải là chuyện xấu."

Bùi Ngữ Hàm vô cùng bình tĩnh, nhẹ nhàng nói.

"Dù sao hắc ám xâm nhập ở ngay trước mắt, nếu như có thể mượn sức mạnh của Tiên Giới, có thể nhiều thêm một phần tự tin, Tiên Môn cũng không xem như là thuần túy làm việc ác."

Thật ra Bùi Ngữ Hàm đã nói đúng được một điểm.

Nguyên nhân Tiên Môn làm như thế, trong đó có phần lớn bộ phận, đúng là vì để ứng phó vơi hắc ám xâm nhập. Bọn họ cảm thấy, bản thân có thể làm anh hùng.

Nếu như Tiên Môn có thể bảo đảm được thế giới này an toàn vượt qua được hắc ám xâm nhập, vậy thì bọn họ, cũng có thể rửa sạch được nỗi nhục của mình, lại lần nữa trở lại đỉnh cao. Đương nhiên, càng nhiều hơn vẫn là tư tâm.

Bọn họ không có cảm giác an toàn, cảm thấy cả đời này bản thân không thể thoát khỏi được cái bóng của Diệp Ninh, vì thế muốn mượn ngoại lực.

"Tiên Môn làm như thế, đối với thế giới mà nói, không phải chuyện xấu, nhưng đối với Ma Tông mà nói, không thua kém gì tai họa hủy diệt!"

Khô Đạo Nhân cười khổ một tiếng. Tiên Môn làm sai sao? Không sai.

Nhưng Ma Tông khó khăn rồi.

Tiên nhân Tiên Giới hạ phàm, sẽ không khách khí với Ma Tông? Tiên Ma không đội trời chung.

“Chưa chắc, đừng quên, trời sập xuống còn có Đại Chu đỡ cho chúng ta.”

Vẻ mặt Bùi Ngữ Hàm bình tĩnh, lộ ra nụ cười an tâm. Có Diệp Ninh ở đây, sợ cái gì?

Đây là nguồn gốc sự tự tin của Bùi Ngữ Hàm.

Thuận theo động tĩnh của ánh sáng màu tím càng ngày càng lớn, càng ngày càng lâu, rất nhiều cường giả, đều giống với Ma Tông, đoan được Tiên Môn muốn làm cái gì, vì thế rất nhiều tin tức, không có chân tự biết đi, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, đã truyền khắp nơi.

“Diệp huynh, không hay rồi, vậy mà Tiên Môn muốn đả thông câu cầu giữa đất trời, để cho tiên nhân Tiên Giới hạ phàm!”

Thái Hướng Cao vội vàng đi đến.

“Ta đã biết rồi.”

Diệp Ninh chỉ Nam Cung Lương Nhân ở bên cạnh.

Rất rõ ràng, Nam Cung Lương Nhân đã đưa ra đáp án cho hắn.

Là Tiên Quân hiểu rộng biết nhiều, Nam Cung Lương Nhân không khó để biết đã xảy ra chuyện gì, dường như vào khoảnh khắc ánh sáng màu tím xuất hiện, hắn ta đã biết kế hoạch của Tiên Môn.

“Vậy thì chúng ta nên làm như thế nào đây?”

Trong mắt Thái Hướng Cao hiện lên tia nghiêm túc.

“Lúc này ra tay, có lẽ có thể ngăn cản được Tiên Môn!”

Diệp Ninh cười nhàn nhạt nói.

“Ván đã đóng thuyền, ngăn cản bọn họ sợ rằng đã có chút muộn, hơn nữa, cần gì phải ngăn cản, tiên nhân hạ phàm là chuyện xấu sao? Ta không cảm thấy như thế, thế giới này nhiều thêm một đám cường giả, có lẽ càng có cơ hội vượt qua hắc ám xâm nhập.”

Diệp Ninh bổ sung thêm một câu ở trong lòng, cũng càng có cơ hội để cho ta chết. Tận sâu trong lòng hắn cảm thấy Tiên Môn đã làm một chuyện tốt.

Nếu như có thể khiến cho hắn chết, vừa đúng lúc, ta vô địch.

Nếu như Tiên Môn không giết chết ta, ta còn sống, vậy thì khi hắc ám xâm nhập đến, cũng có tiên nhân chống đỡ ở phía trước. Tính toán như thế nào, cũng không phải là chuyện xấu.

Logic đơn giản này, thật ra Thái Hướng Cao cũng biết.

Nhưng hắn ta giống với Khô Đạo Nhân, đều tiên lại là nghĩ đến bản thân mình, trầm giọng nói.

"Nhưng mà vấn đề là, tiên nhân đến, có khi nào sẽ gây bất lợi cho sự thống trị của Đại Chu ta không?"

Đối với chuyện này, Diệp Ninh cười nhẹ một tiếng, nói.

"Không đâu, huynh phải có lòng tin với Đại Chu, bây giờ chúng ta là hoàng triều bất diệt."

Nam Cung Lương Nhân ở bên cạnh gật đầu.

"Hơn nữa còn là hoàng triều bất diệt có Á Thánh tọa trấn."

Nam Cung Lương Nhân bổ sung một câu trong lòng.

Còn có Tiên Quân ta ở đây.

Tuy thế giới này đã thăng cấp, nhưng mà cũng có giới hạn.

Mạnh nhất, cũng chỉ là cường giả cấp bậc Tiên Quân hạ phàm. Còn về phần các loại Tiên Tôn, Tiên Đế, thì nghĩ cũng đừng nghĩ. Bọn họ căn bản không xuống được.

Nếu đã như thế, vậy thì còn cái gì để sợ chứ? Đại Chu không phải là không có khả năng ứng phó.

Thời gian trôi nhanh, ánh sáng màu tìm đã sớm thâm nhập vò cùng đất chưa biết.

Sau đó và một khoảnh khắc nào đó, cả toàn đại trận bất ngờ trở nên kích động.

"Chuyện gì vậy?"

Nhất thời sắc mặt Phi Tinh Tử trở nên vô cùng khó coi.

“Là gặp phải loạn lưu hư không! Nhưng vấn đề là, con đường thông đến Tiên Giới, hình như không nên có loạn lưu hư không mạnh mẽ như vậy mới đúng!”

Người chủ trận nhanh chóng nói.

Rõ ràng đại trận đang gặp phải rắc rối, chấn động càng ngày càng dữ dội.

“Lẽ nào là xuất hiện vấn đề ở đâu?”

Chương 1047: Chiến trường tiên ma

Trong chớp mắt Phi Tinh Tử sinh ra hoài nghi, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía Mạc Hạo Nhiên và Phương Thanh Tuyết.

“Ta kiểm tra rồi, cột bàn long không có vấn đề.”

“Ta kiểm tra rồi, tọa độ cũng không có vấn đề.”

Hai người nói.

Hai người này không có tiếp xúc, thuộc hai tông môn khác nhau, hơn nữa cuộc sống, kinh nghiệm, cũng hoàn toàn không có khả năng câu kết với nhau, khả năng thông đồng cũng không cao.

Vì thế Phi Tinh Tử đã bỏ qua hoài nghi, lẩm bẩm nói.

“Lẽ nào, suy luận của chúng ta có vấn đề?”

Đúng vào lúc mọi người đang lo lắng.

Trên bầu trời, bất ngờ phóng ra một mảng lớn ánh sáng màu tím, nhìn có vẻ giống như là ánh sáng màu tím dày đặc, hình thành một cái hồ.

“Thông đạo được mở ra rồi!”

“Thật sự liên kết được với Tiên Giới sao?”

“Tiên nhân hạ phàm?”

Tất cả mọi người đều điên cuồng vui mừng.

Hồ ánh sáng màu tím này, chính là thông đạo tiên nhân hạ phàm. Bọn họ đã ngửi thấy được khí tức tiên khí thuộc về Tiên Giới.

Đây là năng lượng cao hơn linh khí một bậc.

Nhưng ngoại trừ điều đó ra, còn có một cỗ hương vị mùi lưu huỳnh.

Bùm!

Một tiếng nổ cực lớn.

Chỉ nhìn thấy, trong hồ ánh sáng màu tím, chậm rãi xuất hiện một cái chân. Trong mắt mọi người lộ ra thần sắc vui mừng.

Nhưng rất nhanh, vui mừng đã vụt tắt.

Bởi vì hình như đây không phải là chân người. Mà giống như là móng vuốt của loại dã thú nào đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, một sinh vật khổng lồ, cả người cứng như thép xuất hiện.

Đây là… Ma!!!

Cái gì là ma?

Trong mắt của rất nhiều người, ma có rất nhiều loại.

Ví dụ như ma tu trong Ma Tông, chính là ma, được rất nhiều người gọi là ma đầu, ma đạo,… Khi người tu hành tu hành, nếu như gặp phải điều gì bất trắc, tâm tính không ổn, cũng sẽ sinh ra tâm ma.

Những thứ này đều là ma, nhưng lại không phải thật sự mà ma. Ma chân chính ở trong mắt của tiên nhân, chỉ có Ma tộc!

Ma tộc, sinh sống ở Ma Giới. Ma trong Ma tộc, giống với người trong Nhân tộc vậy, nhân số nhiều, tâm tư không giống nhau.

Nhưng ngoại trừ điều đó ra, thật ra khác biệt giữa Ma tộc và Nhân tộc rất lớn, điểm này chủ yếu thể hiện ở vẻ bề ngoài.

Ngoại hình của Ma Tông, so với Yêu tộc còn đáng sợ hơn, giống như quái vật vậy, xinh đẹp thì so với mỹ nữ còn xinh đẹp hơn, trong người có một vẻ ma tính mị hoặc. Ma cũng phân chia thành rất nhiều chủng tộc.

Mà lúc này Ma tộc đi vào trong thế giới này, rõ ràng là chủng tộc thường thấy nhất trong Ma tộc, cũng là Hắc Ma dễ nhận biết nhất.

Cái gọi là Hắc Ma, thân hình khổng lồ, cường tráng như ngọn núi, mỗi một bắp thịt nhô ra như tảng đá, lòng bàn chân, có móng vuốt sắc bén rõ ràng, móng vuốt toát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Trong đôi mắt, lóe lên ánh sáng đỏ như đèn lồng chiều vào.

Hơn nữa trên thân thể khổng lồ, còn được bao phủ bởi lớp áo giáp màu nâu.

Nhưng khi nhìn kỹ, lại có thể phát hiện áo giáp không phải vật bên ngoài, mà là lớp phòng vệ trực tiếp mọc ra ở trên thân thể. Bình thường mà nói, có thể tiếp xúc với Ma tộc chỉ có Tiên Giới.

Sau khi tu sĩ thế giới bên ngoài phi thăng, không tránh được phải đi chiến trường Tiên Ma một chuyến, ở đó, phần lớn mọi người lần đầu tiên tiếp xúc với Ma tộc. Mà ở trong thế giới này, nhận thức đối với Ma tộc, kém hơn rất nhiều.

Cho dù vẻ bề ngoài của Hắc Ma đặc biệt rõ ràng như vậy, nhưng đám người Tiên Môn vẫn là không nhận ra được bọn chúng ngay từ đầu, chỉ có Phi Tinh Tử sống lâu nhất, dường như trong ký ức xa xôi, đã tìm được một chút ghi chép liên quan.

"Đây… đây là Hắc Ma, đã tiến hóa ra áo giáp, lộ ra màu nâu, nói rõ nó đã đến cấp bậc ma tướng!"

Trong chớp mắt, sắc mặt của ông ta vô cùng khó coi.

Ma tướng, là sự tồn tại cấp bậc Thiên Tiên.

Chỉ dựa vào sức ghi nhớ của ông ta, đã hơn tất cả mọi người có mặt ở đây. Điểm này, không có ai rõ ràng hơn Phi Tinh Tử.

Ông ta cảm nhận được hương vị lưu huỳnh núi lửa tản ra từ trên người Hắc Ma, đây là khí tức rõ ràng nhất trên ngươi Ma tộc, phần lớn Ma tộc, đều thích sống ở những nơi khắc nghiệt, ví dụ như núi lửa, sông băng, đáy nước,…

Thời gian trôi qua lâu, cỗ khí tức đó cũng nồng đậm đến mức khó mà tan biến.

Đương nhiên, nếu như thi triển thủ đoạn, nhất định vẫn là có thể làm nó tan biến, nhưng Ma tộc không làm như thế.

Bởi vì bọn chúng thích loại hương vị này.

Loại mùi này, càng nồng đậm, dường như càng có thể thể hiện ra phong thái của bọn chúng.

Giống hệt đạo lý "mùi nam nhân" vậy.

"Tại sao lại là Ma tộc?"

"Rõ ràng chúng ta đả thông thông đạo đến Tiên Giới!"

"Lẽ nào thứ mà con đường của chúng ta nghênh đón không phải Tiên Giới, mà là Ma tộc sao?"

"Chuyện này nên làm như thế nào đây?"

"Ma tộc giáng lâm, nó là người đầu tiên, nhưng sẽ không phải là người cuối cùng!"

Chương 1048: Chiến trường tiên ma 2

Tất cả mọi người của mười ba tông Tiên Môn, vào lúc này đều giống như ngồi trên kim châm, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, người nhát gan một chút, tâm thái đã sụp đổ rồi, hai bên đánh nhau, khó mà cầm cự được.

Ma tộc giáng lâm… Đây thật sự là một trận thảm họa!

Ở cấp độ của bọn họ, không có tư cách giao thủ với Ma tộc.

Dù sao Ma tộc gần như ít đi lại ở bên ngoài, chỉ sống ở trong Ma Giới, nếu như cây cầu đất trời vô tình thông đến Ma Giới, vậy thì chuyện này lớn rồi, mối quan hệ giữa Ma Giới và Nhân tộc, còn cần phải nói sao?

Một trận tàn sát, nhất định là không thiếu được

Chúng ta đến Diệp Ninh còn không đối phó được, ngươi bảo chúng ta đối phó với Ma tộc, tính nghiêm trọng của chuyện này đã vượt quá mức độ của bọn họ!

"Vì sao lại là Ma tộc giáng lâm, lẽ nào thật sự đã thông đến Ma Giới sao?"

Sắc mặt Phương Thanh Tuyết rất khó coi, trong mắt lộ ra thần sắc khó mà tin được. Nàng ta đã thay đổi chữ số đầu tiên của tọa độ.

Nàng ta sẽ không ngây thơ cho rằng, bản thân chỉ là đã thay đổi một con số, thì sẽ không sai lệch quá lớn, đạo lý sai một ly cách xa ngàn dặm, nàng ta nhất định là hiểu được.

Nhưng, phân tích dựa theo logic bình thường, thay đổi một chữ số của tọa độ, cho dù có sai lệch như thế nào, cũng không thể sai lệch đến Ma Giới. Vốn dĩ Phương Thanh Tuyết cho rằng, việc làm của mình sẽ chỉ có hai hậu quả.

Một là không tìm được Tiên Giới, thông đạo dẫn đến hư vô, cuối cùng từ bỏ, trực tiếp tuyên bố thất bại.

Còn có một khả năng, là tuy thông đến Tiên Giới, nhưng mà khoảng cách đến vị trí ban đầu, sai lệch quá nhiều. Cũng chính là nói, nhất định không có liên quan gì đến tọa độ mà tiền bối mười ba tông Tiên Môn để lại.

Tiên Giới rộng lớn như thế nào?

Đừng nói là tiền bối của mười ba tông Tiên Môn không biết chuyện này, cho dù là biết, muốn nhanh chóng đến, sợ rằng cũng phải đi rất lâu. Điều này đã mang đến một cơ hội.

Nhưng đây đều là tưởng tượng, tình huống hiện thực là tiên nhân không xuất hiện, vậy mà thứ đầu tiên đi xuống lại là Ma tộc! Đât là… Ma tộc đó!

“Hỏng rồi, gây họa rồi!”

Môi của Mạc Hạo Nhiên trắng bệch, răng cũng đang va vào nhau lập cập. Ngay lập tức hắn ta nghĩ đến một khả năng xuất hiện. Vạn nhất, thật sự thông đến Ma Giới, vậy thì hắn ta, sẽ thật sự là tội nhân thiên cổ.

Nhưng điều này có thể trách hắn ta sao?

Hắn ta nằm mơ cũng không ngờ được, vậy mà chuyện này sẽ xảy ra bước ngoặt như vậy. Ma Giới, Ma Giới, lẽ nào thật sự thông đến Ma Giới sao?

Hắn ta không thể dự đoán được.

Nhưng nội tâm đã đứng bên bờ vực sụp đổ rồi.

“Đệ tử Tiên Môn, chuẩn bị ứng chiến!”

Lúc này người sụp đổ đâu chỉ có hắn ta, sự xuất hiện của Ma tộc, trong chớp mắt khiến cho sự sợ hãi trong lòng mọi người

phóng lớn, nhưng đúng vào lúc này, một giọng nói vang lên.

Giọng nói này là Phi Tinh Tử hét lên.

Ông ta cũng rất hoảng loạn, thậm chí giọng nói của ông ta còn có chút yếu ớt, nhưng ông ta vẫn truyền hạ mệnh lệnh.

Họa này là do Tiên Môn gây ra, vì thế Tiên Môn phải chịu trách nhiệm? Không.

Rõ ràng ông ta không có loại cảm giác trách nhiệm này, cũng hoàn toàn không nghĩ như thế.

Nhưng ông ta không ngốc, là cường giả lâu đời có chút hiểu biết đối với Ma tộc, ông ta biết Ma tộc hiếu chiến và tàn nhẫn, nếu như thật sự là Ma tộc giáng lâm, vậy thì không đánh được, cũng phải đánh!

Thậm chí chết trận cũng là một chuyện tốt.

Nếu không, thật sự có kết quả xấu nhất, Ma tộc xâm chiếm quy mô lớn, thế giới này rất nhanh sẽ sụp đổ, đến lúc đó, toàn bộ thế giới đều sẽ biến thành thế giới cực đoan toàn là dung nham và sông băng, tất cả sinh linh còn may mắn sống sót, đều sẽ biến thành nô lệ, đây là tính hung hăng có thể nhìn thấy rõ ràng của Ma tộc, không phải phân chia chủng tộc, Nhân tộc, Yêu tộc, Long tộc, đều không chạy thoát được.

Chỉ có điều so sánh ra, bởi vì liên quan đến Tiên Ma đối đầu, ác ý của bọn chúng đối với Nhân tộc nhất định càng lớn hơn. Vì thế, thật ra Phi Tinh Tử không có lựa chọn nào khác.

Không muốn chiến, cũng phải chiến.

Chạy, nhất định là không chạy được. Mệnh lệnh của ông ta, lập tức có được hiệu quả.

Càng là lúc hoảng loạn, càng phải có chỉ lệnh rõ ràng mà dứt khoát.

Dường như bất giác, tu sĩ mười ba tông Tiên Môn đều lấy ra pháp khí của mình. Tuy bọn họ vẫn còn mơ hồ.

Phần lớn mọi người đến bây giờ còn chưa hiểu được, rõ ràng chúng ta liên kết với Tiên Giới, tại sao lại chọc đến Ma tộc rồi? Lẽ nào là Tiên Giới bị Ma tộc đánh chiếm rồi sao?”

“Tiên Môn đây là đang làm cái gì? Ta cho rằng bọn họ là muốn mời tiền bối mười ba tông Tiên Môn hạ phàm, không ngờ được thế mà bọn họ lại mời Ma tộc, bọn họ là điên rồi sao? Từ bỏ bản thân? Muốn kéo mọi người cùng chết, đồng quy vu tận?”

Chương 1049: Chiến trường tiên ma 3

Khô Đạo Nhân lớn tiếng mắng chửi.

Động tĩnh lớn như thế, ông ta không thể nào không nhìn thấy.

Trên thực tế cường giả thiên hạ, đều chú ý đến tình huống Ma tộc giáng lâm. Tâm thái của mọi người ít nhiều có chút sụp đổ.

Nhất thời, các loại thuyết âm mưu đều xuất hiện.

Ví dụ Khô Đạo Nhân, lúc này đang không ngừng dùng ác ý lớn nhất suy đoán Tiên Môn. Vốn dĩ ta cho rằng các ngươi chỉ là muốn mời tiền bối hạ phàm, mang đến cho mình nhiều thêm một chút tự tin. Không ngờ được các ngươi hay lắm, có bản lĩnh!

Đến Ma tộc các ngươi cũng dám đụng vào? Khô Đạo Nhân tức đến không thở được.

Bùi Ngữ Hàm ở bên cạnh, lại cau mày thật sâu.

"Không nên là như thế, nhất định là xảy ra vấn đề, Tiên Môn không điên cuồng bệnh hoạn đến mức độ đó, hơn nữa… Cho dù bọn họ biết tọa độ của Ma Giới, thì có thể đả thông thông đạo đến Ma Giới sao? Xác suất này không lớn."

Ma Giới, là thế giới sát với Tiên Giới. Nhưng thật ra hoàn toàn khác về bản chất.

Tiên Giới mở rộng, Ma Giới đóng kín.

Bọn họ căn bản không chấp nhận ngoại tộc và thế lực ở bên ngoài, trong Ma Giới chỉ có Ma tộc, điều này rất thuần khiết. Hơn nữa trong Tiên Giới, ngoại trừ Nhân tộc ra, cũng có các loại chủng tộc khác.

Vì thế điều này dẫn đến, quy tắc hoạt động của Ma Giới và Tiên Giới hoàn toàn khác nhau. Muốn đả thông thông đạo đến Ma Giới, điều này ít nhiều có chút thần kỳ.

Rõ ràng suy nghĩ của Bùi Ngữ Hàm là đúng.

Bởi vì Nam Cung Lương Nhân cũng lập tức đưa ra phàn đoán như thế.

“Không phải là Ma Giới, mười ba tông Tiên Môn còn chưa có bản lĩnh trèo lên quan hệ với Ma Giới, phải biết rằng từ xưa đến nay, Tiên Môn vì xác định tọa độ của Ma Giới, cũng không biết đã phải trả giá bao nhiêu sinh mạng, sau này tìm được tọa độ, nhưng phát hiện không có tác dụng, bọn họ căn bản không thể nào đánh vào Ma Giới, thành lũy của Ma Giới, so với Tiên Giới còn quỷ dị hơn nhiều, muốn thông qua thế giới bên ngoài để phá hủy, thì rất khó.”

Thái Hướng Cao lập tức hỏi.

“Vì sao lại có khác biệt như vậy?”

Nam Cung Lương Nhân giải thích nói.

“Bởi vì thể chế của thế giới khác nhau, Tiên Giới là một thế giới rộng mở, các loại sinh linh đều có thể đi vào Tiên Giới, có Nhân tộc, Yêu tộc, Long tộc, cùng với các loại sinh mệnh lâu đời, đều có thể đi vào Tiên Giới, phương thức bọn họ đi đến Tiên Giới không chỉ là phi thăng, cũng có từ trong hư không loạn lưu đi đến, tìm được Tiên Giới, gia nhập vào trong đó… Ngươi nghĩ xem, Tiên Giới phải tiếp nhận người tu hành của vạn giới phi thăng, điều này đã định trước quy tắc của Tiên Giới là bao dung, mà Ma tộc thì khác, chỗ đó của bọn họ không có cách nói phi thăng gì cả, Ma tộc chỉ có một Ma Giới, Ma Giới không cần giao lưu, vì thế quy tắc của bọn họ là phong bế, hẹp hòi, mười ba tông Tiên Môn muốn thông qua phương thức đả thông cây cầu đất trời thông đến Ma Giới, vậy thì thật sự không khác gì xâm chiếm Ma Giới, chuyện mà Tiên Giới cũng không làm được, mười ba tông Tiên Môn nho nhỏ dựa vào cái gì mà làm được?”

Hóa ra là như thế.

Lời giải thích của Nam Cung Lương Nhân, chắc chắn là viên thuốc định tâm cho mọi người.

Không phải là Ma Giới thì tốt, nếu như Tiên Môn thật sự dám chọc vào Ma Giới, vậy thì chuyện này thật sự sẽ mất đi khả năng khống chế. Diệp Ninh nhìn ánh sáng màu tím trên bầu trời, hỏi.

“Nếu như không phải Ma Giới, vì sao lại có Ma tộc giáng lâm?”

Đôi mắt của Nam Cung Lương Nhân hơi híp lại, nói.

“Điều này nói rõ tọa độ của Tiên Môn bị sai lệch, bọn họ không định vị được chính xác vị trí của Tiên Giới, mà đã định vị đến nơi vừa có Ma tộc, lại vừa có tiên nhân.”

Diệp Ninh chau mày lại.

“Còn có nơi như thế.”

Nam Cung Lương Nhân nói.

“Chiến trường Tiên Ma!”

Hắn ta trực tiếp nói ra một nơi tất cả tu sĩ Tiên Giới đều khó quên. Nơi này cũng không phải là lần đầu tiên Nam Cung Lương Nhân nhắc đến.

Nhưng trước mắt hắn ta không nói chi tiết như thế.

“Cái gọi là chiến trường Tiên Ma, đó là nơi Tiên Giới và Ma Giới giằng co vô số năm, nơi đó nằm trung gian giữa hai giới, là một vùng chiến trường hoang vu, độc lập, nếu như người nào có thể chiếm lĩnh chiến trường Tiên Ma, thì người đó sẽ chiếm lĩnh được đầu cầu xâm chiếm thế giới của đối phương, nhưng mà vô số năm nay, hai bên chém giết đến máu chảy thành sông, mấy lần đều là dốc hết sức chém giết, nhưng mà cuối cùng, đều không làm gì được đối phương, chiến trường Tiên Ma vẫn luôn là nơi giằng co, dây dưa, ở đó, đại quân Ma tộc đóng quân nhiều năm, đại quân Tiên Giới không cam lòng yếu thế, vì vậy, hoàn cảnh của chiến trường Tiên Ma, cũng trở nên quỷ dị, không nơi nào không có tiên khí của Tiên Giới, mà còn có khí tức lưu huỳnh đại biểu cho đặc trưng của Ma Giới!”

Nam Cung Lương Nhân chắc chắn nói.

Chương 1050: Chiến trường tiên ma 4

“Đừng quên, khi vừa mới liên kết được với thông đạo, thứ chúng ta cảm nhận được đầu tiên là tiên khí, sau đó mới là khí tức lưu huỳnh, cuối cùng mới là Hắc Ma giáng lâm, ta nghĩ, nơi có cùng lúc những điều kiện này, chỉ có chiến trường Tiên Ma!”

Si.

“Tiên Môn thật sự gây họa rồi!”

Thái Hướng Cao cũng hít một hơi khí lạnh.

Hay cho một chiến trường Tiên Môn.

Điều này tương đương với trục tiếp bại lộ thế giới của bọn họ dưới mí mắt ở nơi hai bên giao chiến. Đây không phải là lão thọ tinh treo cổ, tìm chết sao.

“Trước tiên đi xem xem.”

Diệp Ninh vẫn là coi như bình tĩnh.

Cùng với Nam Cung Lương Nhân, trực tiếp đi đến hiện trường xảy ra vụ việc. Người nhanh chóng đi đến đó giống như bọn họ còn có rất nhiều.

Nhưng tất cả có chút muộn.

Nếu như Hắc Ma thật sự muốn ra tay, Tiên Môn nhất định là gặp tai nạn.

Đám người Tiên Môn, dưới uy áp cường đại của Hắc Ma, ý chí chiến đấu đang không ngừng giảm xuống. Bởi vì phía sau Hắc Ma, từng sợi từng sợi khí đen vươn ta từ lòng bàn tay.

Các loại Ma tộc thăm dò mọi thứ, nhìn thế giới này. Có ba con chó có ba đầu.

Có nữ ma đầu người thân rắn.

Cũng có Mị Ma trên người mọc ra đôi cánh đen.

Tóm lại, sự xuất hiện của những Ma tộc này, khiến cho áp lực của bọn họ càng ngày càng lớn. Bọn họ cũng không có nhận thức sâu sắc như Nam Cung Lương Nhân.

Nhất thời, trong lòng không ít người đều có dự tính xấu nhất. Chúng ta có thể thật sự đã liên kết thông đạo đến Ma Giới rồi!

Sĩ khí của Tiên Môn, đã giảm thấp đến mức đóng băng. Vốn dĩ bọn họ muốn xung phong làm anh hùng.

Bây giờ là cái gì? Tội nhân!

Sự tương phản này khiến cho bọn họ rất khó chấp nhận.

Trong lòng Phi Tinh Tử càng ngày càng âm trầm. Ông ta đã ý thức được, lần này sẽ thật sự phải đối mặt với thảm họa hủy

diệt.

Ánh mắt của những Ma tộc đó, càng ngày càng mơ màng, càng ngày càng lạnh lùng. Điều này đại biểu bọn chúng đã không kìm nén được nữa.

Nhưng đúng vào lúc này, cũng không biết xảy ra chuyện gì, tất cả sắc mặt Ma tộc đều thay đổi, đồng thời bọn họ có động tác quay đầu lại. Sau đó cùng quay người, trực tiếp quay lại đường cũ.

Bọn họ không lựa chọn đi xuống.

Chỉ là trước khi rời đi, trong ánh mắt rõ ràng ẩn chứa ý tứ ta sẽ còn quay trở lại. Lần này bọn chúng rời đi, hồ ánh sáng màu tím ban đầu, trong chớp mắt biến thành màu đen.

“Bọn chúng muốn làm cái gì?”

Cả mặt Phi Tinh Tử tràn ngập vẻ mơ hồ.

“Bọn chúng muốn độc chiếm thế giới này, vì thế, đã tạm thời đóng thông đạo lại!”

Một giọng nói truyền đến.

Đám người Tiên Môn đồng loạt quay đầu lại, sau đó nhìn thấy Diệp Ninh và Nam Cung Lương Nhân từ xa đến. Vào khoảng khắc nhìn thấy Diệp Ninh, nhất thời sắc mặt đám người Tiên Môn cứng đờ.

Nói như thế nào nhỉ, hoàn toàn không phải là loại tình huống kẻ thù gặp mặt, nhìn thấy đã đỏ mắt. Mà là ngượng ngùng.

Vô cùng ngượng ngùng.

Có một loại cảm giác không ngẩng đầu lên được.

Điều này đối với Tiên Môn mà nói, thật ra có thể nói là một cảm giác hoàn toàn mới, trong quá khứ bọn họ đối với Diệp Ninh, có thống hận, có kính trọng, có chán ghét, có kiêng dè, thậm chí còn có không ít người âm thầm sùng bái.

Nhưng tuyệt đối chưa từng giống như hôm nay, tự thấy xấu hổ, cảm giác không ngẩng đầu lên được. Vì sao lại như thế? Nguyên nhân rất đơn giản.

Lần này Tiên Môn làm ra động tĩnh lớn như vậy, muốn một đêm nổi tiếng, một lần hành động khiến cho mười ba tông Tiên Môn trở thành tiêu điểm. Bây giờ thì hay rồi, tiêu điểm đúng là tiêu điểm, nhưng phương thức đạt được mục tiêu hoàn toàn khác so với những gì bọn họ nghĩ.

Đúng thật là xui xẻo lớn.

Rõ ràng bọn họ là muốn tiếp đón tiên nhân hạ phàm, kết quả vậy mà lại dẫn xuống Ma tộc. Đây là bước ngoặt như thế nào?

Sở dĩ Tiên Môn làm như thế, nguyên nhân rất lớn là muốn chứng minh bản thân. Vì sao muốn chứng minh bản thân?

Còn không phải là bởi vì Diệp Ninh đã mang đến cho bọn họ áp lực quá lớn sao.

Bây giờ tốt rồi, chính chủ Diệp Ninh đã đến, bọn họ phát hiện bản thân không chỉ không chứng minh bản thân, ngược lại không ngẩng đầu lên được. Gây ra lỗi lớn như thế, bọn họ làm gì còn có mặt mũi gặp Diệp Ninh?

Chính là Phi Tinh Tử, lúc này có một một cảm giác xấu hổ không giấu mặt vào đâu. Lão phu… cần thể diện!

Diệp Ninh nhìn sắc mặt đám người Tiên Môn một chút, đại khái cũng biết suy nghĩ trong lòng bọn họ, lại nhàn nhạt nói.

“Mọi chuyện chưa chắc nghiêm trọng như các ngươi nghĩ, tuy Ma tộc giáng lâm, nhưng còn chưa phải là ngày tận thế.”

Lời nói của Diệp Ninh, khiến cho cả người bọn họ chấn động.

“Lời này hiểu như thế nào?”

Đến Ma tộc cũng xuất hiện rồi, lẽ nào còn không phải ngày tận thế sao? Ma tộc, đại biểu cho Ma Giới.

Ma Giới, đại biểu cho sự hủy diệt.

Chương 1051: Đại Dạ Di Thiên

Chỉ một chút thời gian vừa rồi, thậm chí bọn họ đến cách chết của bản thân cũng đã nghĩ xong rồi. Bây giờ kết quả lại nói, còn chưa phải ngày tận thế.

“Bởi vì nơi thông đạo thông đến không phải là Yêu Giới, mà là chiến trường Tiên Ma…”

Diệp Ninh nói.

Lúc này, lại có không ít người đến.

Có Long tộc, Yêu tộc, Phật Môn, Ma tông… các thế lực lớn đều đến.

Đầu tiên Diệp Ninh đứng trước mặt bọn họ, nói những chuyện lúc trước Nam Cung Lương Nhân nói, lặp lại tất cả một lần.

“Cũng chính là nói, thông đạo không dẫn đến Ma Giới, mà là thông đến chiến trường Tiên Ma!”

“Chiến trường Tiên Ma, một nơi Tiên Giới và Ma Giới không ngừng chiến đấu!”

“Cũng chính là nói, ngoại trừ Ma tộc giáng lâm ra, thật ra tiên nhân cũng có cơ hội chú ý đến chúng ta?”

Đám người suy nghĩ một hồi.

Phát hiện chuyện này còn có bước ngoặt, trong chớp mắt sắc mặt tốt hơn rất nhiều. Tuy mọi chuyện đã rất xấu, nhưng ít nhất không phát triển theo tình huống tốt nhất. Đây đã là nằm ngoài dự liệu rồi.

“Xin hỏi Diệp đại nhân, tin tức này là thật hay giả, những chuyện này liên quan đến nội tình chiến trường Tiên Ma, ngài là biết được từ đâu?”

Phi Tinh Tử không nhịn được hỏi.

Nam Cung Lương Nhân dựa theo kinh nghiệm của bản thân đưa ra phán đoán, nhưng mà theo cái nhìn của bọn họ, lại là quá khó tin. Chiến trường Tiên Ma này, bọn họ căn bản chưa từng nghe nói.

Người của thế giới này, nếu như chưa phi thăng đến Tiên Giới, xác suất lớn là không tiếp xúc được với nơi như chiến trường Tiên Ma. Vậy thì vấn đề đến rồi, tại sao Diệp Ninh lại biết?

Không chỉ biết, hơn nữa còn nói ra phán đoán chắc chắn như vậy.

“Sao hả? Ngươi còn muốn chất vấn Diệp đại nhân? Đúng thật là nực cười, ngươi nói mười ba tông Tiên Môn các ngươi có thể làm chút chuyện gì đó? Thành việc không đủ thất bại có thừa, đả thông cây cầu đất trời liên kết với Tiên Giới, kết quả lại lệch đến khó tin, vậy mà tiếp đón Ma tộc đến!”

Khô Đạo Nhân nghe xong, hừ lạnh một tiếng.

Ông ta nhất định là muốn nắm chặt cơ hội này để trút sự bất mãn trong lòng. Lần này hành động Tiên Môn, có thể nói là dọa ông ta hết hồn. Tiên nhân giáng lâm, đối với Ma Tông là thảm họa.

Ma tộc giáng lâm, là thảm họa đối với toàn thiên hạ! Tóm lại, mười ba tông Tiên Môn chính là không làm việc của con người. Khô Đạo Nhân đã chắc chắn điểm này.

“Ta không có ý muốn chất vấn Diệp đại nhân, lần này, là Tiên Môn ta làm sai…”

Sắc mặt Phi Tinh Tử khó coi, nhưng vẫn xem như là nói đạo lý, trực tiếp thừa nhận lỗi lầm, tuy đến bây giờ ông ta cũng không hiểu vì sao có thể xảy ra vấn đề, hơn nữa lại sai đến khó tin như thế, nhưng trước mắt không phải là lúc truy cứu, ông ta nói: “Chuyện này là chuyện lớn, liên quan đến tất cả mọi người, vì thế ta mới phải thận trọng một chút.”

Không ít người nghe xong, cũng đều âm thầm gật đầu, rốt cuộc vì sao Diệp Ninh có thể đưa ra loại phán đoán này.

Điều này thật sự khiến cho bọn họ cảm thấy tò mò.

Dù sao đối với Tiên Giới, mọi người nhiều nhất chỉ biết một chút vụn vặt.

Mà loại nơi giống như chiến trường Tiên Môn, thì hoàn toàn không biết điều gì.

Cho dù thỉnh thoảng đọc được từ cuốn sách nào đó, cũng không thể chỉ là dựa theo những thông tin trên đó đưa ra phán đoán chuẩn xác như vậy.

“Người đưa ra phán đoán là ta.”

Lúc này, Nam Cung Lương Nhân lên tiếng.

Phi Tinh Tử nhìn về phía hắn ta, con ngươi co lại. Đương nhiên ông ta biết Nam Cung Lương Nhân.

Trận chiến Chương Hà, tuy ông ta không tham dự, nhưng mà khuôn mặt của Nam Cung Lương Nhân, đã sớm truyền khắp thiên hạ. Trong Tiên Môn, hắn ta tuyệt đối được coi là một sự tồn tại cấm kỵ.

Đối với sự tồn tại cấm kỵ này, dường nhiên Tiên Môn không hiểu gì, bọn họ dốc hết sức muốn tìm kiếm tin tức liên quan đến Nam Cung Lương Nhân, kết quả lại không điều tra được cái gì.

Nam Cung Lương Nhân giống như là không tồn tại ở thế giới này vậy, không có dấu hiệu gì mà xuất hiện trước mắt mọi ngừi.

“Dám hỏi các hạ là?”

Phi Tinh Tử nuốt nước bọt, hỏi.

“Vực chủ Hắc Hủy Vực Tiên Giới, Hăc Thủy Tiên Quân, Nam Cung Lương Nhân!”

Nam Cung Lương Nhân nhàn nhạt nói.

Hắn ta lựa chọn công bố thân phận của bản thân. Điều này khiến cho Diệp Ninh có chút bất ngờ.

Cái tên hồ lô kín này, vậy mà lại lựa chọn công bố thân phận của bản thân, đây là muốn đi lên phía trước sao? Nhưng mà suy nghĩ một chút… dường như Diệp ninh hiểu rồi.

Không cần biết nói như thế nào, thế giới này thông đến chiến trường Tiên Ma, điều này đã được định trước, vào tương lai, Nam Cung Lương Nhân nhất định sẽ tiếp xúc với tiên nhân, Ma Tộc, thân phận của hắn ta sớm muộn cũng sẽ bại lộ. Tiếp tục che giấu, đã không có bất kỳ ý nghĩa nào nữa. Trực tiếp nói thẳng ra cho đơn giản.

“Cái gì? Hắc Thủy Quân của Hắc Thủy Vực?”

“Tiên Quân Tiên Giới, khống chế một phương!”

“Thảo nào, thảo nào!!!”

Chương 1052: Đại Dạ Di Thiên 2

Con ngươi của tất cả mọi người đều bất ngờ co rút bằng đầu kim.

Trong chớp mắt, không biết bao nhiêu người hít một hơi khí lạnh. Tin tức này thật sự quá kinh người.

Vậy mà Nam Cung Lương Nhân lại là Tiên Quân của Tiên Giới. Đây là… Tiên Quân đó!

Tiên Môn là cấp bậc nào? Tiên Giới vô cùng rộng lớn.

Nhân khẩu vô cùng vô tận, tài nguyên đếm không hết. Để phân biệt, vì thế phân chia thành các vực lớn. Các vực, đều là do Tiên Quân kiểm soát.

Chỉ có cường giả đạt đến cấp độ Tiên Quân, mới có tư cách tọa trấn một phương. Một Hắc Thủy Vực, so với thế giới này lớn hơn nhiều.

Đây chính là Tiên Giới!

Nhìn từ góc độ này, Nam Cung Lương Nhân tuyệt đối có thể nói là bá chủ một phương.

“Hóa ra Nam Cung Lương Nhân lại là Tiên Quân Tiên Giới…”

Tất cả các thế lực của Đại Chu, Phật Môn, Ma Tông, lúc này đều điên cuồng vui mừng. Lúc trước Nam Cung Lương Nhân chính là người có chiến lực đứng đầu.

Không cần biết bản thân hắn ta có khiêm tốn như thế nào, danh tiếng của hắn ta đã truyền khắp Đại Chu.

Tất cả mọi người đều biết, bên người Diệp Ninh có một vị nhân vật lớn không nói nhiều. Thực lực siêu quần, có thể coi là người đứng đầu thiên hạ!

Nhưng mà lại không có bất kỳ người nào biết thân thế của hắn ta, bây giờ xem như là chân tướng được phơi bày. Hóa ra hắn ta lại là Tiên Quân của Tiên Giới. Thảo nào không có bất kỳ manh mối nào để điều tra.

Nhưng mà Tiên Quân của Tiên Giới, vậy mà lại từ sớm đã lựa chọn đi theo Diệp Ninh, nhất thời cảm giác an toàn mang đến cho mọi người, không thể nào tưởng tượng được, tùy tiện một Chân Tiên, cũng là sự tồn tại mà bọn họ ngưỡng mộ.

Mà Tiên Quân… vậy thì càng là sự tồn tại mà Chân Tiên cũng phải ngước nhìn.

Nói không khoa trương chút nào, ở Tiên Giới, Thiên Tiên không bằng chó, Chân Tiên ở khắp nơi. Huyền Tiên, Kim Tiên, miễn cưỡng được coi là nhân vật.

Bên dưới trướng một Tiên Quân, cũng không biết có bao nhiêu nhân vật như thế.

Loại tồn tại này, đó là giống như nhật nguyệt tinh thần vậy, ở trong mắt bọn họ gần như tương đương với vĩnh hằng. Đi theo người như thế, thật sự là một chuyện khiến cho người khác cảm thấy vui vẻ.

“Hóa ra hắn ta lại là Tiên Quân, tộc ta không oan, không oan…”

Ngao Đỉnh cười khổ.

Không biết vì sao, nhất thời tâm khí đã thuận hơn nhiều.

Lúc trước Long tộc bị một mình Nam Cung Lương Nhân giết cho khắp nơi đều là thi thể, sợ chết khiếp, có thể nói là lần sỉ nhục lớn nhất trong lịch sử của Long tộc, nhưng mà bây giờ nghĩ lại, hình như cũng không có cái gì. Đối phương là Tiên Quân.

Tiên Quân đích thân ra tay tàn sát tộc ta, chúng ta có thể làm thế nào? Không sai rồi.

Đúng là không sai.

Tộc ta không nên vướng mắc mãi chuyện này, mà nên cảm thấy may mắn, vậy mà có thể không bị tiêu diệt cả tộc dưới tay một vị Tiên Quân. Đây đã xem như là quá may mắn.

So với bên phía thế lực Đại Chu điên cuồng vui mừng và ngạc nhiên. Mười ba tông Tiên Môn, trong chớp mắt đã sụp đổ.

“Tiên Tiên Tiên… Tiên Quân!?”

Phảng phất như trong đầu có tiếng sét nổ.

Dường như trước mắt bọn họ lóe lên những ngôi sao lấp lánh.

Tất cả mọi người đều có một loại cảm giác trời đất tối tăm, dường như không thể nào thở được. Rất khoa trương sao?

Không hề khoa trương.

Bởi vì mười ba tông Tiên Môn so với bất kỳ người nào đều hiểu rõ, giá trị của Tiên Quân là như thế nào. Tổ tông, tiền bối của bọn họ, sau khi phi thăng đến Tiên Giới, chính là sẽ đáp xuống ở nơi nào đó.

Sau khi đến đó, lập tức có người tiếp đón người phi thăng sắp xếp cho bọn họ.

Những người này, chính là tiểu lại làm việc dưới trướng Tiên Quân.

Ở thế giới này, mười ba tông Tiên Môn có thể nói là độc bá, lịch sử lâu đời, nội tình thâm hậu, có nói ba ngày ba đêm cũng không nói hết những chuyện huy hoàng trong quá khứ.

Mà những huy hoàng này, ở trước mặt Tiên Quân thì tính là cái gì? Tổ tông và tiền bối của bọn họ, ở Tiên Giới phấn đầu nhiều năm như thế.

Trước mắt, sợ rằng thực lực mạnh nhất nhiều nhất cũng chỉ là Kim Tiên đi? Nhưng Tiên Quân có thể so sánh sao?

Hoàn toàn không!

Mà bọn họ, vậy mà loại kiêu ngạo đến mức động thủ với Tiên Quân, thậm chí còn hô đánh hô giết! Trong nháy mắt, cũng không biết có bao nhiêu người toát mồ hôi lạnh.

Bọn họ nghĩ đến rất nhiều chi tiết mà lúc trước chưa hiểu.

Thảo nào trong trận chiến Chương Hà, Nam Cung Lương Nhân phất tay đã là đại thần thông, thủ đoạn liên tiếp không ngừng, khiến cho người khác nhìn thấy đã khiếp sợ. Hóa ra đối phương là…Tiên Quân!

Trong chớp mắt đã trở nên hợp tình hợp lý. Đó là quá khứ.

Bọn họ lại nghĩ đến hiện tại.

Bọn họ muốn tìm tiền bối tông môn của mình, đến thế giới này, giúp đỡ bọn họ giải quyết khó khăn. Bây giờ các tiền bối còn chưa quay về, nếu như thật sự quay về, sợ rằng sẽ tát cho bọn họ một cái thật mạnh. Cái gì? Ngươi bảo chúng ta đi đối phó với Tiên Quân? Đầu của ngươi hỏng rồi hay là đầu của ta hỏng?

Chương 1053: Đại Dạ Di Thiên 3

Trong đầu Phi Tinh Tử ong ong, một lúc sau, cả người vẫn như trước là trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, ông ta mở miệng, vậy mà khóe miệng đã chảy ra một dòng máu, đây là ông ta đang cưỡng ép cắn vào đầu lưỡi của mình, khiến cho bản thân tỉnh táo.

"Tiền bối, chuyện trong quá khứ, có nhiều chỗ đắc tội, vẫn bối…"

Phản ứng đầu tiên của ông ta chính là xin lỗi.

Không có nhiều suy nghĩ dư thừa nào.

Đứng trước mặt Tiên Quân, ông ta không cảm thấy bản thân có thể có tâm tư nhỏ nào. Trực tiếp quỳ xuống, phục rồi, không giãy dụa nữa.

Nhưng từ đầu đến cuối Nam Cung Lương Nhân cũng không đặt hắn vào trong mắt, tùy tiện phất tay, nói.

"Tuy trong quá khứ ta là vực chủ Hắc Thủy Vực, nhưng mà trên con đường tu hành từng xuất hiện sai lầm, gần như tương đương với tu luyện lại, nhiều năm chưa từng quay lại, dựa theo lệ cũ của Tiên Giới, có lẽ Hắc Thủy Vực đã có chủ mới rồi đi, vì thế, các ngươi không cần sợ hãi cái gì."

Phi Tinh Tử vội vàng nói.

"Tiền bối khách khí rồi."

Vực chủ là địa vị. Tiên Quân là thực lực.

Hai điều này không hề xung đột, Nam Cung Lương Nhân nói mình không cần sợ hãi, nếu như ông ta tin vậy thì chính là đồ ngốc.

"Hóa ra vậy mà ta lại đầu nhập cho Tiên Quân!"

Trong Tiên Môn, chỉ có một người điên cuồng vui mừng. Đó chính là Mạc Hạo Nhiên.

Hắn ta không nhịn được cười lên, khóe miệng cũng nhếch ra.

Cũng là không có người nào chú ý, nếu không nhất định sẽ hoài nghi. Nhưng hoài nghi thì như thế nào?

Lão đại của lão tử là Tiên Quân!

Trong chớp mắt Mạc hạo Nhiên tràn ngập tự tin. Hóa ra ta đang làm việc cho Tiên Quân. Đây gọi là cái gì?

Đỉnh cao của thế giới này!

Một chút lo lắng ở trong lòng hắn ta bởi vì phá hoại đại trận, tất cả đều tan biến, ta còn có cái gì phải sợ hãi chứ? Ta là người của Nam Cung Lương Nhân!

Diệp Ninh không nhìn những người khác chấn kinh như thế nào, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào đại dương màu đen trên bầu trời.

Màu tím ban đầu, đã hoàn toàn không nhìn thấy, màu đen không ngừng lan rộng, phảng phất như muốn che khuất toàn bộ bầu trời.

"Nam Cung, vừa rồi ngươi nói, đây là Ma tộc muốn độc chiếm thế giới này, vì thế đã đóng cửa thông đạo?"

Diệp Ninh hỏi.

"Đúng thế, đây là một trong những thủ đoạn của Ma tộc, gọi là Đại Dạ Di Thiên, bọn họ dùng ma khí của bản thân, phong bế khí tức của thế giới này."

Nam Cung Lương Nhân nhìn đám người Tiên Môn.

"Bởi vì bọn chúng đã biết đẳng cấp thực lực của thế giới này, bọn chúng biết đây là một thế giới bọn chúng muốn làm gì thì làm, vì thế bọn chúng lúc nào cũng có thể đến chiếm lĩnh thế giới này, bọn họ chỉ cần quan tâm một chuyện, đó chính là không thể hấp dẫn sự chú ý của tiên nhân, ta nghĩ rằng vị trí của thông đạo, có lẽ khoảng cách đến doanh địa của Tiên Giới không xa, nếu không, Ma tộc tuyệt đối sẽ không làm chuyện không cần thiết."

Lời này vừa nói ra, trong lòng mọi người lộp bộp một tiếng. Ma tộc đây là chiếm hố trước.

Đợi đến khi Tiên Giới hoàn toàn không quan tâm, bọn họ mới vào thế giới này?

"Vậy thì nên làm thế nào đây?"

Có người không nhịn được hỏi.

“Đại Dạ Di Thiên, ngoại trừ Ma tộc, người khác cũng không thể nào đi qua, ta cũng không được.”

Nam Cung Lương Nhân nói.

“Đến ngài cũng không được?”

Đám người kinh ngạc, không nhịn được nhìn lên bầu trời dần dần lấp đầy biển đen, ánh mắt càng ngày càng nghiêm trọng.

“Đại Dạ Di Thiên, bản thân đã là pháp trận thường dùng nhất, cũng là sở trường nhất của Ma tộc, trận này có đặc điểm, phàm là người của Ma tộc, đều có thể dễ dàng đi qua, còn về phần người, một khi đi vào trong đó, nhất định sẽ kinh động bọn chúng, nếu như ta cưỡng ép phá vỡ Đại Dạ Di Thiên, nhất định sẽ gây ra phản phệ của Ma tộc, đến lúc đó, nếu như Ma tộc biết thế giới này có một Tiên Quân, nhất định sẽ trực tiếp dẫn đại quân đến, lúc đó, có lẽ ta còn có thể trấn áp, sợ rằng các ngươi sẽ nguy hiểm.”

Nam Cung Lương Nhân nhàn nhạt nói.

Những lời này, khiến cho mọi người cứng đờ. Hóa ra như thế.

Bây giờ loại tình huống này, tạm thời Ma tộc còn chưa xâm chiếm thế giới này, không phải bởi vì bọn chúng bất ngờ thay đổi tính tình, trở thành người tốt. Mà là trong mắt Ma tộc, thế giới này đã là miếng thịt mỡ trên thớt, không chạy đi đâu được.

Tiên Môn tạm thời chiếm hố, ngày sau tự nhiên sẽ có thời gian dần dần ăn sạch thế giới này. Còn về phần Ma tộc sẽ làm như thế nào.

Điều này không cần hoài nghi chút nào.

Tuy phần lớn Ma tộc đều ở Ma Giới, không có bất kỳ quan hệ nào với thế giới bên ngoài, nhưng trong xương cốt của Ma tộc, dù sao vẫn là tràn ngập tính hung hãn, một thế giới trung đẳng hoàn chỉnh, đối với bất kỳ thế lực nào mà nói, đều có giá trị.

Loại nhân vật giống như Ma Đế có lẽ không coi trọng, nhưng mà đối với Ma tộc bình thường mà nói, tuyệt đối là một miếng thịt béo khiến cho bọn chúng rất thèm muốn.

Chương 1054: Người lựa chọn duy nhất

Vì vậy, Nam Cung Lương Nhân không thể hành động hấp tấp.

Nếu như hắn ta cưỡng ép, hậu quả sau này sẽ khôn lường.

Nếu như Ma tộc biết vậy mà thế giới này lại có một Tiên Quân, vậy thì sách lược của bọn chúng nhất định sẽ sinh ra thay đổi, hơn nữa sẽ sinh ra rất nhiều liên tưởng, cho rằng thế giới này có khi nào là một con cờ của Tiên Giới, vấn đề đơn giản, tốt nhất đừng thay đổi thành quá phức tạp. Mọi người đồng thanh nói.

"Vậy thì vẫn là tạm thời đừng hành động thì tốt hơn."

Lời nói vừa dứt, sắc mặt đám người đúng là vô cùng khó coi. Đây gọi là cái gì?

Vốn dĩ đang bình thường, kết quả vậy mà bây giờ lại chọc vào Ma tộc.

Trong chớp mắt đã khiến cho cục diện vẫn còn xem như là hòa bình, trở nên căng thẳng hơn.

"Tiền bối, Diệp đại nhân, tiếp theo đây, nên làm như thế nào?"

Trong Tiên Môn, có người hỏi.

Nhìn dáng vẻ của người này, rõ ràng là đã mất bình tĩnh.

Nếu không, người Tiên Môn, làm sao có thể để cho Diệp Ninh quyết định nên làm cái gì? Đổi thành trong quá khứ, hắn ta nói như thế, nhất định sẽ khiến cho rất nhiều người Tiên Môn bất mãn.

Nhưng vào thời khắc này, lại không có người nào chất vấn, thậm chí đều giống như hắn ta, chờ đợi quyết định của Diệp Ninh. Cho dù là nhân vật đứng ở đỉnh cao Tiên Môn như Phi Tinh Tử, lúc này cũng không lên tiếng.

Vừa rồi bọn họ đã chọc là tai họa khủng khiếp, bây giờ chính là lúc ngượng ngùng nhất, cũng là lúc hèn mọn nhất. Đừng nói bọn họ không có chủ ý, cho dù có chủ ý, cũng không dám đưa ra quyết định.

Nói khó nghe một chút, bây giờ bọn họ đều là người mang tội. Nhưng mà Diệp Ninh lại chậm rãi không lên tiếng.

Hắn nhìn biển đen ở trên bầu trời, trong lòng lại có phán đoán của mình. Chọc vào Ma tộc, đây tuyệt đối là tình huống bất

ngờ.

Trong chớp mắt đã trở nên phức tạp hơn.

Thật ra đối với cá nhân hắn mà nói, Tiên Giới và Ma Giới không có gì khác biệt. Nếu như hắn muốn tìm chết, dường như hai bên này đều có thể hình thành uy hiếp với hắn. Nhưng vấn đề là, Tiên Giới có giới hạn, mà Ma Giới không có.

Tiên Giới sẽ không hủy diệt thế giới này, dù sao còn có hậu duệ là mười ba tông Tiên Môn ở đây.

Nếu như Nhân tộc thật sự điên cuồng mất trí, bình thường sẽ không làm ra hành động tàn khốc tiêu diệt thế giới này.

Nhưng Ma tộc thì khác, nếu như Ma tộc thật sự làm theo kế hoạch, chiếm lĩnh thế giới, vậy thì sinh linh của thế giới này, nhất định sẽ gặp nạn.

Điều này khiến cho Diệp Ninh có chút do dự.

Sau khi hắn chết, nói là vô địch, nhưng hắn lại không chắc chắn sẽ lập tức vô địch, hay là phải qua một đoạn thời gian, hoặc là phải rất lâu. Thậm chí có khả năng linh hồn của hắn bị truyền tống ra khỏi thế giới này…

Đợi đến lúc hắn quay về, có trời mới biết thế giới này đã trở thành dáng vẻ nào.

Nếu như người mà hắn quan tâm mất mạng, vậy thì hắn nhất định không thể nào chấp nhận. Trong lòng Diệp Ninh bối rối.

Hắn chủ yếu là không hiểu rõ vấn đề của bản thân.

Nhưng mà sự trầm mặc của hắn, lại khiến cho trong lòng người khác phủ lên một tầng bóng tối.

“Đến Diệp đại nhân có nhiều chủ ý nhất, cũng không có ý kiến gì sao?”

Nhất thời rất nhiều người trở nên tuyệt vọng.

Trong chớp mắt, cảm xúc tiêu cực trong lòng bùng nổ.

“Đều là lỗi của mười ba tông Tiên Môn, đang bình thường, vì sao lại muốn làm ra chuyện không thể nào hiểu được này?”

“Không có đá kim cương, thì đừng dính vào lửa này, các ngươi không liên lạc được với Tiên Giới, vậy mà lại có thể

chọc đến Ma Giới, đúng thật là vô cùng buồn cười!”

“Cái gì mà mười ba tông Tiên Môn, thành công không đủ thất bại có thừa, lúc đầu Đại Chu không nên mềm lòng, nếu như dẫn theo đại quân, trực tiếp quét sạch bọn họ, làm sao sẽ có tai họa ngày hôm nay?”

Tiếng nghị luận của mọi người, khiến cho đám người Tiên Môn không kìm được cúi đầu xuống. Cho dù là một người miệng lưỡi sắc bén đến đâu, lúc này cũng không có lời nào để nói.

Mọi chuyện đúng là Tiên Môn làm, bọn họ không thể nào phủ nhận.

Đừng nói là người khác oán hận bọn họ, cho dù là bản thân bọn họ cũng đang hoang mang. Chúng ta… rốt cuộc đã làm cái gì?

“Lần này, Tiên Môn đúng là đã làm sai, đây là tội lớn bằng trời, chúng ta tình nguyện bỏ ra bất kỳ giá nào để bù đắp, trước mắt không phải là lúc nói những điều này, Ma tộc ở ngay trước mắt, thế giới này của chúng ta đã bày lên bàn ăn của Ma tộc, trong tổ hỏng không có trứng lành? Nếu như thế giới này bị hủy diệt, ân oán của chúng ta cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, vì thế lúc này không phải là lúc hỏi tội, mà là nên đồng tâm hiệp lực, suy nghĩ xem nên làm như thế nào!”

Phi Tinh Tử đứng ra nói.

Những lời này, đúng là thật tình thật ý.

Trong lòng không ít người có bất mãn như thế nào, cũng chỉ có thể cắn răng, không nói nữa. Đúng thế, cho dù lúc này là mười ba tông Tiên Môn bị tiêu diệt, thì có tác dụng gì chứ?

Chương 1055: Người lựa chọn duy nhất 2

Trầm mặc một lúc lâu. Cuối cùng, có người nói.

“Nếu như không có cách nào, cũng chỉ có thể cưỡng ép đột phá Đại Dạ Di Thiên, tìm kiếm cao nhân Tiên Giới.”

Đây chính là cách của không có cách nào.

“Dường như cũng chỉ có thể như thế, tìm kiếm đường sống trong cái chết.”

Rất nhiều người thở dài, phối hợp nói.

“Các ngươi nghĩ quá đơn giản rồi, cho dù là thật sự có cách, phá vỡ Đại Dạ Di Thiên tìm được doanh địa Tiên Giới, tìm được cách liên lạc với bọn họ, nhưng tại sao các ngươi lại cảm thấy Tiên Giới nhất định sẽ giúp đỡ chứng ta vậy?”

Nam Cung Lương Nhân nhàn nhạt nói.

“Tiên tổ của mười ba tông Tiên Môn, ở Tiên Giới chỉ là nhân vật nhỏ không đáng nhắc đến mà đại quân Tiên Giới đóng quân ở chiến trường Tiên Môn, phần lớn đều là hạng người lạnh lùng, bọn họ chém giết ở biên cảnh nhiều năm, sát khí nồng đậm, tuyệt đối sẽ không có lòng thương hại dư thừa, vì một thế giới không liên quan đến bọn họ, ngươi hi vọng bọn họ sẽ tranh đấu với Ma Giới sao? Hơn nữa, trăm vạn năm trước, Tiên Giới đã thay đổi chiến lược, đại quân ở chiến trường Tiên Ma, chủ yếu đều là dùng sách lược phòng thủ, nghiêm cấm khiêu khích ma tộc, cố gắng trách chiến tranh quy mô lớn giữa hai giới, vì thế, Tiên Giới nhất định sẽ không muốn gây thêm rắc rối, trừ phi thế giới này có thứ gì đó, mà bọn họ vô cùng quan tâm.”

Mọi người nghe xong, lại lần nữa rơi vào im lặng. Đúng là đạo lý này.

Tiên Giới cũng không phải là mở hội từ thiện.

Một chút mặt mũi đó của mười ba tông Tiên Môn, đặt ở trước mặt toàn bộ Tiên Giới, chính là trò cười. Muốn bắt đầu từ điểm này, để cho bọn họ giúp đỡ, vậy thì nhất định là không thể nào.

Quân kỷ của tiên nhân chiến trường Tiên Ma nghiêm khắc, mục tiêu của bọn họ là bảo vệ lãnh thổ, nhiều năm nay, bọn họ rất ít gây thêm rắc rối. Lực hấp dẫn của thế giới này, đối với bọn họ mà nói, sợ rằng còn chưa đủ.

“Nhưng mà tiền bối là Tiên Quân, nếu như tiền bối để lộ thân phận?”

Có người không cam tâm nói.

“Không có tác dụng, đầu tiên ta còn chưa trở lại thời kỳ toàn thịnh, cho dù là quay trở lại, cái tên Hắc Thủy Quân ở Tiên Giới cũng không được coi là nổi tiếng, bây giờ phần lớn mọi người, có lẽ đều cho rằng ta đã chết, ta bất ngờ nhảy ra, sợ rằng hiệu quả đạt được cũng có hạn.”

Nam Cung Lương Nhân lắc đầu, nói.

Hắn ta không cảm thấy bản thân có thể diện này.

Đại quân Tiên Giới đóng quân ở chiến trường Tiên Ma, đều là nằm trực tiếp dưới trướng của Tiên Đế, ít nhất có ba vị Tiên Tôn tọa trấn. Tiên Quân ở chiến trường Tiên Ma, nhiều nhất được coi như là đại tướng một phương, nhưng mà lại không có quá nhiều tính tự chủ.

“Vậy thì nên làm như thế nào, lẽ nào chỉ có thể đợi chết sao?”

Rất nhiều người chán nản nói.

Nhưng đúng vào lúc này, Diệp Ninh lại hiểu rõ một chút chuyện đó của mình, hắn quay người, nhàn nhạt nói.

“Có lẽ chúng ta thật sự có vật trao đổi.”

Cái gì?

Mọi người nhìn vào hắn với vẻ khó tin.

Vật trao đổi nào, vậy mà có thể khiến cho Tiên Giới quan tâm.

Nam Cung Lương Nhân cau mày, dường như ý thức được điều gì đó.

“Diệp đại nhân nói lẽ nào là… thế giới hắc ám?”

Nam Cung Lương Nhân lập tức phản ứng được.

Diệp Ninh gật đầu, nói.

“Đúng thế, Nam Cung, không phải ngươi từng nói sao? Thế giới hắc ám ở Tiên Giới cũng là một truyền thuyết, mỗi một đoạn thời gian, đều có một thế giới nhỏ biến mất không một dấu vết, chuyện này đã sớm khiến cho Tiên Giới cảnh giác, chỉ là vô số năm nay, lại không tìm được bất cứ dấu tích nào, cũng chính là nói, thế giới Hắc Ám vẫn luôn là chân tướng mà các nhân vật lớn tìm kiếm, mà bây giờ, thế giới của chúng ta, sắp nghênh đón thế giới hắc ám giáng lâm, nếu như tin tức này để

cho Tiên Giới biết, bọn họ còn có thể khoanh tay đứng nhìn sao? Chắc rằng những nhân vật lớn đó, cũng sẽ cảm thấy hứng thú đúng không."

Diệp Ninh thay đổi suy nghĩ.

Thế giới này của chúng ta Tiên Giới không coi trọng. Nhưng mà thế giới hắc ám thì sao?

Thế giới kỳ lạ, chết chóc như thế.

…

Có lẽ sẽ khiến Tiên Giới có hứng thú đúng không?

"Đây đúng là hoàn toàn có khả năng."

Trong mắt Nam Cung Lương Nhân lóe lên một tia sáng, nói.

"Theo ta được biết, rất nhiều các nhân vật lớn của Tiên Giới, đều đang điều tra tin tức của thế giới hắc ám, ở Tiên Giới có rất nhiều nhân vật lớn, đều từng nói chân tướng khiến cho rất nhiều thế giới hủy diệt, có lẽ là bắt đầu của một thảm họa lớn, nếu như có thể tìm được, thì có thể lên kế hoạch đề phòng từ trước, ta nghĩ, có lẽ Tiên Giới sẽ không bỏ qua cơ hội này, vật trao đổi này đúng là có thể đả động bọn họ, nhưng mà vấn đề đến rồi, chúng ta làm thế nào để ở trong tình huống không kinh động đến Ma tộc, xuyên qua Đại Dạ Di Thiên, đi đến chiến trường Tiên Ma, tìm kiếm Tiên Giới đây?"

Chương 1056: Người lựa chọn duy nhất 3

Vấn đề này khiến mọi người trầm tư.

Mọi người nín thở ngưng thần, bọn họ không chen miệng vào được, cũng không dám nói chen. Chuyện này, bọn họ hoàn toàn không giúp được gì.

Chỉ cần nhìn hai vị đại lão là Diệp Ninh và Nam Cung Lương Nhân thảo luận là được.

"Rồi sẽ có cách, thật sự không được, ta và ngươi đi một chuyến, cũng là một cách."

Diệp Ninh do dự một chút, nói.

Tất cả mọi người đều biết, cái gọi là đi một chuyến, thật ra ra là cưỡng ép xông vào. Cũng chính là cách của không có cách nào.

Nam Cung Lương Nhân nhìn Diệp Ninh một chút, không nói nhiều cái gì. Dường như tất cả đều do Diệp Ninh làm chủ.

Chuyện này tạm thời không thảo luận ra được kết quả, hoặc là nói thảo luận cũng không giải quyết được vấn đề.

Trước mắt Ma tộc còn chưa có ý xâm chiếm, vẫn xem như là an toàn, vì thế mọi người cũng giải tán. Chỉ có điều mười ba tông Tiên Môn lại ở lại đây.

Đây là cách riêng của bọn họ.

Một khi Ma Giới xâm chiếm, biển đen chính là địa điểm đầu tiên, bọn họ đóng quân ở đây, cũng xem như là tuyến phòng ngự đầu tiên.

Đương nhiên, nhất định là chỉ có một con đường chết.

Nhưng chết sớm chết muộn đều là chết, vì để khiến cho mọi người nguôi giận, bọn họ cũng chỉ có thể làm như thế. Chuyện này là do bọn họ gây ra!

Diệp Ninh và Nam Cung Lương Nhân, trở lại Tấn Dương.

Dường như Thái Hướng Cao muốn nói cái gì đó, Diệp Ninh lại phất phất tay, nói.

“Không cần nói cái gì với bách tính, không cần quấy rầy đến cuộc sống của mọi người, đúng rồi, Tây Du Ký này đã hoàn thành rồi, lấy đi in đi, không phải chuyện gì bách tính biết cũng là tốt.”

Có những lúc biết nhiều, chỉ khiến cho bọn họ thêm phiền não

Chuyện này không liên quan gì đến bách tính, hoặc là nói, mọi người biết rồi, ngoại trừ hoảng loạn ra, cũng không có bất kỳ tác dụng gì. Vì thế dứt khoát giấu đi.

Vì để ổn định suy đoán mà nhân gian không nên có, Diệp Ninh lựa chọn phát hành vệ tinh lớn “Tây Du Ký” này ra ngoài, có thể dự đoán được, trong thời gian ngắn điểm nóng của Cửu Châu, nhất định có liên quan đến Tây Du Lý.

Diệp Ninh và Nam Cung Lương Nhân quay trở lại thư phòng.

Nam Cung Lương Nhân lấy ra một mai ngọc gian, ở trong đó khắc một vài thứ, hắn ta nói.

“Ta đã để tất cả tin tức liên quan đến tình huống ở đây, và có liên quan đến thế giới hắc ám vào trong này, ở trong đó còn để lại khí tức và một giọt tinh huyết của ta, đủ để chứng minh thân phận của ta, nếu như có người cầm cái này đến chỗ đại quân Tiên Giới, chắc rằng có lẽ có thể lấy được lòng tin của bọn họ.”

Diệp Ninh không nhận lấy ngọc giản, mà trầm mặc một lúc, hỏi.

“Nam Cung, ngươi biết đó, ta không thể để cho Mặc Ly đi mạo hiểm.”

Tuy từ đầu đến cuối Nam Cung Lương Nhân đều không nhắc đến Mặc Ly.

Nhưng mà Diệp Ninh vẫn biết được ý của hắn ta.

Cái gọi là Đại Dạ Di Thiên này, ngăn cản được tất cả mọi người, nhưng mà lại không ngăn cản được Mặc Ly.

Bởi vì Mặc Ly là Ma tộc hàng thật giá thật!

Nếu như Mặc Ly đi làm chuyện này, căn bản sẽ không kinh động bất kỳ Ma tộc nào, có thể nói là không một tiếng động. Có thể nói như thế này, Mặc Ly là duy nhất, cũng là người lựa chọn tốt nhất.

Nhưng Diệp Ninh lại không nghĩ như thế, hắn tiếp tục nói.

“Tuy Mặc Ly là Ma tộc, nhưng mà ta coi nàng ấy như muội muội, nhiều năm như thế, vẫn luôn vô tư vô lo sống ở bên cạnh ta, ta có thể chắc chắn, đây chính là cuộc sống mà Mặc Ly muốn, nàng vốn dĩ vẫn luôn như thế…Nam Cung, ta có thể cảm nhận được, nha đầu Mặc Ly này, bên ngoài thì không tim không phổi, nhưng trong lòng cũng có quá khứ đau khổ, lâu như thế, đến ngươi cũng nói cho ta biết thân thế của bản thân, nói nỗi đau khổ nhất trong lòng mình ra ngoài, nhưng mà Mặc Ly thì không, nàng vẫn luôn không nói, cũng chưa từng nói đến cuộc sống của mình ở Ma tộc, ta đến bây giờ cũng không biết Mặc Ly ở Ma tộc có thân phận gì, địa vị như thế nào, đương nhiên ta cũng không quan tâm những thứ này.”

“Ta chỉ quan tâm một điểm, đó chính là Mặc Ly không muốn quay trở về Ma tộc.”

“Điều này đối với nàng ấy mà nói, là mạo hiểm, Ma tộc đưa tin cho tiên nhân, điều này đã có nguy hiểm rất lớn, nàng là muội muội của ta, ta sẽ không để cho nàng đi mạo hiểm.”

Nam Cung Lương Nhân nghe xong những lời này, sau đó gật đầu, nói.

“Ta tán thành.”

Hắn ta đặt ngọc giản lên bàn sách, im lặng lui ra ngoài.

Ai cũng không chú ý đến, một con hồ ly đang nằm bò trên bàn, dường như không có bất kỳ cảm giác tồn tại nào, An Nhiên nghe thấy những lời này, sau đó lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Vậy mà tiểu nha đầu kia lại là Ma tộc?”

Trong lòng An Nhiên rất chấn kinh.

Tuy nàng ta có thể nhìn ra được, sự khác biệt về ngoại hình của Mặc Ly và Nhân tộc, nhưng có thể nào cũng chưa từng nghĩ đến, vậy mà Mặc Ly lại là Ma tộc. Hơn nữa nói như thế nào đây, chủ yếu là An Nhiên khó có thể liên tưởng đến phương diện đó.

Chương 1057: Sứ mệnh của Mặc Ly

Ai sẽ cảm thấy, một nữ tử đi theo bên người Á Thánh Nhân tộc Diệp Ninh, lại là Ma tộc chứ? Nhìn từ lập trường mà nói, có lẽ bọn họ là không đội trời chung đúng không.

Có điều tuy biết Mặc Ly là Yêu tộc, nhưng mà An Nhiên cũng không hề sinh ra cảm xúc tiêu cực nào.

An Nhiên vĩnh viễn cũng không thể nào quên, lúc trước bản thân bị thương trôi nổi ở trên mặc biển, là Mặc Ly, đã đưa ra cánh tay giúp đỡ với mình. Tiểu nha đầu Yêu tộc này, căn bản không giống Ma tộc.

Mặc Ly có một trái tim lương thiện như vàng.

Điểm này, từ trong hành vi hàng ngày của Mặc Ly, là có thể nhìn ra được.

Lương thiện, thuần khiết, sạch sẽ.

Rất nhiều đặc điểm tốt đẹp, đều tập trung ở trên người Mặc Ly.

“Cho dù nàng ta là Ma tộc, nàng ta cũng nhất định là Ma tộc đặc biệt.”

An Nhiên thầm nghĩ trong lòng.

Không qua bao lâu. Mặc Ly đến gần Diệp Ninh.

Mặc Ly trực tiếp nhào vào trong lòng Diệp Ninh, cả người run rẩy.

“Bọn họ đến bắt muội rồi, bọn họ nhất định là đến bắt muội!”

Trong giọng nói của Mặc Ly, tràn ngập sợ hãi trước nay chưa từng có.

Giống như là một con thỏ bị mãnh thú nhằm vào, giống như cả linh hồn đều đang run lên.

Diệp Ninh có chút kinh ngạc, hắn không hiểu sự sợ hãi của Mặc Ly từ đâu đến, nhưng hắn không hỏi nhiều cái gì, mà là vuốt ve mái tóc dài của Mặc Ly, dịu dàng nói.

“Yên tâm, có ta ở đây, có ta ở đây ai cũng không động được vào muội.”

Diệp Ninh cảm thấy, sự an ủi của mình, có lẽ rất có tác dụng.

Bởi vì từ trước đến nay hắn vẫn luôn có thể mang đến cho người khác cảm giác an toàn, đặc biệt là ở thế giới này. Nhưng mà biểu hiện của Mặc Ly lại khiến hắn hoàn toàn bất ngờ.

Mặc Ly không hề có ý bớt sợ hãi chút nào, ngược lại run rẩy càng dữ dội hơn.

Diệp Ninh muốn hỏi nguyên do, nhưng mà biểu hiện của Mặc Ly quá sợ hãi, cái gì cũng không nói ra được. Điều này khiến cho Diệp Ninh cảm thấy khó hiểu.

“Mặc Ly không phải Ma tộc sao? Vì sao đồng tộc đến, nàng còn sợ hãi hơn so với cả Nhân tộc?”

Lẽ nào Mặc Ly từng làm chuyện xấu nào đó ở Ma tộc, vì thế nên bị Ma tộc truy sát? Nhưng chuyện này làm sao có thể.

Nha đầu Mặc Ly này, rất có lòng đồng cảm, lương thiện, một con thỏ cũng không nhẫn tâm làm bị thương, yêu thích đồ ăn, ngây thơ hồn nhiên. Nha đầu như thế, làm sao có thể làm ra loại chuyện đó?

Cho dù có ngu ngốc như thế nào, Diệp Ninh cũng hiểu được. Sợ rằng Mặc Ly không đơn giản.

Buổi tối.

Mặc Ly chán nản ngồi ở hậu viện, trong lòng ôm hồ ly nhỏ, ngẩng đầu lên, nhìn biển đen trên bầu trời.

Sau khi Đại Dạ Di Thiên lan rộng một đoạn thời gian, cuối cùng cũng dừng lại, nhưng vẫn mênh mông vô tận như trước, tất cả mọi người ngẩng đầu lên, có thể nhìn thấy một mảnh bầu trời bị nhuộm đen.

Giống như là bầu trời bị thiếu mất một mảnh vậy.

Dưới sự an ủi của triều đình, bách tính không còn quá sợ hãi.

Bởi vì bây giờ là lúc uy tín của triều đình Đại Chu đáng tin cậy nhất, bách tính tình nguyện tin tưởng Đại Chu và Diệp Ninh. Bọn họ nói không cần lo lắng, vậy thì bách tính sẽ không lo lắng.

Đương nhiên, lo lắng cũng không có tác dụng.

Nhưng sự lo lắng của Mặc Ly hiện rõ lên vẻ mặt, nàng ngơ ngác nhìn bầu trời, hai mắt đẫm lệ, đôi môi trắng bệch. Nhìn Mặc Ly đáng thương, An Nhiên có chút không đành lòng.

An Nhiên rất muốn hỏi, vì sao ngươi lại sợ hãi như thế? Qua một lúc nữa, cuối cùng Mặc Ly mới lên tiếng.

“Tiểu Bạch à Tiểu Bạch, lần này có thể ta thật sự tiêu đời rồi, có thể phụ hoàng thật sự đến bắt ta, ông ấy tìm được vị trí của ta…. Ông ấy biết ta ở đây, ta sắp bị bắt quay về rồi.”

Cả người Mặc Ly đang run rẩy.

Thân thể An Nhiên cũng run lên.

“Phụ hoàng?”

An Nhiên ý thức được cái gì đó.

“Từ trước đến nay ta đều không phải một Ma tộc tốt, ta hoàn toàn khác với bọn họ… Các ca ca tỷ tỷ mỗi lần xuất chinh, đều rất hưng phấn, bọn họ cảm thấy đó là chuyện vui vẻ nhất trên thế gian, chém giết, khát máu, tàn khốc… Đây dường như mới là thứ mà một Ma tộc tiêu chuẩn nên có, nhưng từ trước đến giờ, ta đều là nỗi nhục của Ma tộc… Từ lúc ta còn rất nhỏ, đã chán ghét chém giết, chán ghét Ma Giới, ta không muốn giết chết bất kỳ sinh linh nào, ta chỉ muốn cuộc sống vui vẻ hạnh phúc… Nhưng suy nghĩ như thế, ở trong Ma tộc là vô cùng ly kinh phản đạo, vì thế phụ hoàng không thích ta, các ca ca tỷ tỷ cũng không muốn thừa nhận ta, thậm chí nói, có lẽ muốn giết ta, ta không xứng trở thành một thành viên của hoàng tộc…”

Nước mắt dần dần giàn dụa, Mặc Ly nhớ lại quá khứ nhếch nhác không muốn nhớ lại, rụt rè nói.

“Nhưng mà từ trước đến ta ta đều chỉ là một đứa trẻ bình thường mà thôi, lẽ nào thân là Ma tộc, nhất định phải thông qua chém giết, để thể hiện giá trị của bản thân sao?”

Chương 1058: Sứ mệnh của Mặc Ly 2

“Từ trước đến ta ta đều chưa từng có suy nghĩ như thế, vì thế ta lựa chọn chạy trốn, ta không muốn chết, cũng không muốn người khác chết, cuối cùng ta đến thế giới này, gặp được ca ca…”

“Ở chỗ của ca ca, cuối cùng ta cũng có được cuộc sống tốt đẹp, mỗi ngày ta ăn món ngon, là ta sợ hãi có một ngày sẽ không ăn được những thứ đó nữa, hồ lô ngào đường, bánh kẹp, thịt nướng… Mỗi ngày ta thể hiện ra rất tò mò, ta sẽ không bao giờ nhìn thấy được phong cảnh tươi đẹp như thế… Tất cả những điều này, đều giống như một giấc mộng vậy, một giấc mộng mà ta vĩnh viễn không muốn tỉnh lại, nhưng mà bây giờ, sắp phải tỉnh mộng rồi, ngươi biết không? Biển đen ở trên trời, là Đại Dạ Di Thiên của Ma tộc, bọn họ đã phong bế nó lại, mục tiêu chính là muốn bắt được ta… Ta biết nhất định là ca ca sẽ bảo vệ ta, nhưng mà ca ca và thế giới này, đều không thể nào gánh chịu được sự tức giận của Ma tộc, nếu như ta không chủ động đi ra, ca ca, Huyên Huyên, tỷ tỷ, còn có Tiểu Bạch, mọi người đều sẽ chết…”

Mặc Ly lau nước mắt.

Mặc Ly rất không muốn gánh vác trách nhiệm gì cả.

Nhưng mà bây giờ nàng lại cảm thấy, bản thân nhất định phải làm cái gì đó.

Những lời này Mặc Ly không dám nói với Diệp Ninh, bởi vì nàng biết Diệp Ninh nhất định sẽ ngăn cản mình. Vì thế nàng chỉ có thể nói với hồ ly nhỏ.

Hồ ly nhỏ không biết nói, thích hợp làm một người nghe. An Nhiên từ trong lời nói của Mặc Ly, nghe ta được ý từ biệt.

Trong lòng An Nhiên run lên, lập tức biết nha đầu này muốn làm bậy. Lúc này, An Nhiên cũng không quan tâm được thứ gì nữa, trực tiếp lên tiếng nói.

"Đây không phải mơ, đây là hiện thực, ngươi không cần lo lắng bản thân sẽ tỉnh lại, lần này mục tiêu của Ma tộc không phải ngươi, tất cả những điều này, đều chỉ là tai nạn, ngươi nhất định đừng làm chuyện ngu ngốc."

An Nhiên trực tiếp lên tiếng nói.

Thật ra An nhiên cũng từng do dự, có nên lên tiếng hay không, dù sao bản thân lên tiếng, rất có khả năng sẽ bại lộ thân phận. Nhưng Mặc Ly là người An Nhiên quan tâm nhất, nàng ta không muốn để cho nha đầu đáng thương này làm thiêu thân bay vào lửa.

Vì thế An Nhiên chỉ có thể lên tiếng.

"Tiểu Bạch, ngươi… ngươi biết nói chuyện?"

Mặc Ly mở to con mắt, khóe mắt vẫn còn vương nước mắt, nhìn vô cùng đáng thương.

"Ta, ngay từ đầu đã biết nói chuyện."

Vốn dĩ An Nhiên muốn che giấy, sau khi nhìn thấy đôi mắt của Mặc Ly, lại lựa chọn nói ra sự thật.

"Tiểu Bạch, ngươi biết nói chuyện, vì sao bây giờ mới lên tiếng?"

Mặc Ly hỏi.

“Nha đầu, ngươi có bí mật, ta cũng có bí mật, bí mật của ngươi, ta sẽ giữ kín, bí mật của ta, hi vọng ngươi cũng có thể bảo mật… Còn có, đừng gọi ta là Tiểu Bạch.”

An Nhiên dừng một chút, nói.

“Ta có biết nói chuyện hay không không quan trọng, quan trọng là ngươi không cần phải đi làm chuyện hy sinh không đáng, lần này mục tiêu của Ma tộc căn bản không phải vì ngươi.”

Mặc Ly bán tin bán nghi.

“Tiểu Bạch, ngươi nói là thật sao?”

Khó miệng An Nhiên giật giật, lại gọi ta là Tiểu Bạch. Vốn dĩ An Nhiên muốn sửa lại.

Kết quả nhìn dáng vẻ nha đầu ngày mất hồn mất vía, nhất thời mềm lòng nói.

“Ta nói là thật, trên thực tế giống như vừa nãy, Nam Cung Lương Nhân và Diệp Ninh còn thảo luận vấn đề liên quan đến ngươi…”

Vì để khiến cho Mặc Ly tin, cũng vì để cho tiểu nha đầu này không làm chuyện ngốc, An Nhiên lựa chọn nói cho Mặc Ly nghe tất cả nội dung mà mình nghe thấy được.

“Diệp Ninh đúng là một người đáng tin cậy, hắn tuyệt đối sẽ không muốn hi sinh ngươi, ta nhìn ra được, hắn là thật sự coi ngươi là muội muội.”

Nói đến cuối cùng, thậm chí An Nhiên cũng có chút tin cậy.

Thật ra An Nhiên đi theo Diệp Ninh lâu như thế, dùng thân phận một con hồ ly, đã nói ra rất nhiều vấn đề. Nhưng mà trên thực tế trong lòng An Nhiên hoàn toàn không có tự tin.

Bản thân mình tính là cái gì? Mặc Ly là muội muội của Diệp Ninh. Còn mình thì sao? Thú cưng sao?

An Nhiên có chút lo lắng, nếu như thân phận của mình bị bại lộ, chuyện này sẽ phát triển thành như thế nào? Nghe xong những lời này, trong lòng Mặc Ly dâng lên một luồng ấm áp.

Mặc Ly không ngờ được, vậy mà còn có chuyện như thế.

Mặc Ly muốn nói cái gì, kết quả rất lâu cũng không nói nên lời. Trầm mặc một lúc, đột nhiên Mặc Ly khẽ nói.

“Tiểu Bạch, ngươi nói có phải là ta có chút ích kỷ không, ca ca không muốn để cho ta gánh chịu nguy hiểm, đến lúc đó, còn giống như một cây đại thụ che trời che mưa chắn gió cho ta, nhưng mà ta chỉ lo lắng cho an tòn của bản thân.”

“Tại sao ngươi có thể nghĩ như thế?”

Trong lòng An Nhiên lộp bộp một tiếng, bất ngờ phản ứng lại, có thể là mình đã nói sai rồi, vừa rồi vì để lấy được lòng tin của Mặc Ly, An Nhiên trực tiếp nói nguyên văn cuộc trò chuyện giữa Diệp Ninh và Nam Cung Lương Nhân ra, bây giờ mới cảm thấy không thích hợp, vội vàng nói.

“Ngươi phải tin tưởng Diệp Ninh, hắn có thể xử lý tốt những chuyện này.”

Chương 1059: Sứ mệnh của Mặc Ly 3

“Ngươi phải sống thật tốt, chính là giúp đỡ tốt nhất đối với hắn.”

“Ngươi nhất định đừng làm chuyện gì ngốc nghếch, ta vì để khuyên ngươi, mà không phải là biến khéo thành vụng, nếu như ngươi làm chuyện ngốc nghếch, vậy thì ta sẽ áy náy cả đời.”

Trong lòng An Nhiên cản thận thăm dò. Mặc Ly gật đầu. Dường như đã nghe hết rồi.

Đêm khuya. Cửa thư phòng để mở. Mặc Ly đi vào bên trong.

Nàng nhìn trên mặt bàn đang đặt thứ gì đó.

Có bản thảo “Tây Du Ký” đã được đóng lại thành sách, cũng có bút mực giấy lộn xộn, đương nhiên còn có ngọc giản mà Nam Cung Lương Nhân đưa cho Diệp Ninh…

Mặc Ly cầm lấy ngọc giản, siết chặt trong lòng bàn tay, sau đó tay nhỏ ấn lên ngực đang phập phồng.

Lẩm bẩm nói.

“Ca ca, cảm ơn ca, cảm ơn ca đã cho muội cuộc sống tốt đẹp mấy năm nay, muội đã mãn nguyện rồi, là muội nằm mơ cũng không thể nào tưởng tượng được, từ trước đến nay, ca ca vẫn luôn bảo vệ muội, bảo vệ muội trước hàng ngàn hàng vạn người, cho dù là đến thời khắc nguy cơ sống chết này, ca ca vẫn không tình nguyện để cho muội đi mạo hiểm… nhưng ca ca đối với muội tốt như thế? Ca ca bảo muội làm như thế nào? Lẽ nào muội có thể đứng nhìn ca ca đi vào trong nguy hiểm mà không khuyên ca ca sao? Đại Dạ Di Thiên của Ma tộc, chỉ có muội mới có thể đi vào mà không có động gì gì… Muội nghĩ, có lẽ đây chính là sứ mệnh mà ông trời giao cho muội, cuộc sống tốt đẹp mà muội muốn, là ca ca mang đến cho muội, mà bây giờ, cũng đã đến lúc muội báo đáp ca ca rồi… Muội đã không có gì tiếc nuối nữa, câu chuyện của con khỉ, muội đã đọc xong rồi, nếu như có thể, muội rất hi vọng có một con khỉ đấu tranh với đất trời, giống như anh hùng vậy, bảo vệ hàng ngàn hàng vạn người, đây là một câu chuyện rất hay, cảm ơn ca ca, Diệp Ninh.”

Cuối cùng, Mặc Ly nói ra tên của Diệp Ninh. Sau đó rơi xuống một giọt nước mắt.

Nước mắt rơi xuống bản gốc của “Tây Du Ký”, để lại vết nước mờ mờ.

Nàng cẩn thận từng chút một đóng cửa thư phòng lại, trên người phát ra tia sáng màu đỏ nhàn nhạt, khí tức cả người, đều tiêu tán. Đây là bí pháp của hoàng tộc Ma Giới.

Cũng là một trong những thủ đoạn ít người biết mà Mặc Ly nắm giữ. Năm đó, nàng chính là dùng chiêu này, tránh được ánh mắt của Ma tộc, thành công chạy trốn.

Mà bây giờ, Mặc Ly lại dùng chiêu này, để thoát khỏi sự chú ý của Diệp Ninh. Thân ảnh nàng biến mất trong đêm tối.

Đúng vào lúc Mặc Ly biến mất, một thân ảnh chậm rãi xuất hiện.

Chính là Nam Cung Lương Nhân, từ trước đến nay trên mặt hắn chỉ có vẻ lạnh lùng, xuất hiện một tia áy náy, cuối cùng đổi thành một tia thở dài. Vốn dĩ hắn ta có thể ngăn cản.

Nhưng hắn ta không lựa chọn ngăn cản.

Bởi vì nhìn từ tư tâm của Nam Cung Lương Nhân, hắn ta càng hi vọng Diệp Ninh có thể sống tiếp.

Hi sinh của một người, đổi lại sự an toàn của Diệp Ninh và hàng ngàn hàng vạn ngươi, hắn ta cho rằng xứng đáng.

Đương nhiên, đây chỉ là lòng riêng.

Tư tâm đại biểu cho sự áy náy của hắn ta.

Nhưng bất luận cho Nam Cung Lương Nhân lựa chọn bao nhiêu lần, hắn ta vẫn sẽ làm như thế.

Nếu như Mặc Ly không đi, vậy thì Nam Cung Lương Nhân sẽ lựa chọn xông vào trận, cho dù là chết ở trong Đại Dạ Di Thiên, hắn ta cũng sẽ cố gắng một lần. Hơn nữa, lần này Mặc Ly đi, cũng chưa chắc có nguy hiểm.

Nếu như may mắn, Mặc Ly có thể không kinh động đến Ma tộc. Đây là kịch bản tốt nhất.

Mong là như thế đi.

Thân hình Nam Cung Lương Nhân lóe lên, biến mất.

Nam Cung Lương Nhân không biết, Mặc Ly cũng không biết, đúng vào lúc bọn họ rời đi, trong thư phòng yên tĩnh, hai vết nước mắt mờ trên "Tây Du Ký", bất ngờ phát ra ánh sáng thuần khiết, rực rỡ.

Hai đạo ánh sáng này, chiếu sáng toàn bộ thư phòng.

Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, thì đã biến mất không thất bóng dáng, đến ngay cả vết nước mắt, cũng dung nhập vào trong quyển sách. Mặc Ly đã đi vào biển đen.

Điều này đối với nàng mà nói không có, thậm chí có thể nói là như cá gặp nước.

Có không giống Ma tộc như thế nào, có không thích Ma Giới như thế nào, nhưng mà Mặc Ly vẫn là Ma tộc tuần túy, vì thế khí tức Ma Giới nồng đậm trong Đại Dạ Di Thiên, đối với nàng mà nói rất thích hợp.

Điểm đặc biệt của Đại Dạ Di Thiên, chính là ngăn cản tất chủng tộc ngoài Ma tộc.

Ma tộc đặt ra cấm chết này tuyệt đối sẽ không ngờ được, ở trong thế giới nhỏ bé này, vậy mà lại ẩn giấu một vị công chúa của Ma tộc.

Cuối cùng Mặc Ly thuận lợi thông qua Đại Dạ Di Thiên. Đi vào trong chiến trường Tiên Ma.

Chiến trường Tiên Ma, nàng cũng không phải lần đầu tiên đến.

Quá khứ khi nàng chạy trốn khỏi Ma tộc, chính là trà trộn vào trong quân viễn chinh của Ma tộc, ngẫu nhiên trốn thoát. Đây là con đường duy nhất.

Chương 1060: Tây Du nổi tiếng

Chiến trường Tiên Ma là nơi tràn ngập chém giết và thù hận. Trong quá khứ Mặc Ly rất sợ hãi nơi này, nàng cúi đầu, nhìn cũng không muốn nhìn. Nhưng lần này hoàn toàn khác, nàng mang theo sứ mệnh.

Mặc Ly cũng chỉ có thể cưỡng ép bản thân trở nên kiên cường.

Lợi dụng thân phận Ma tộc, nàng tránh được tất cả sự theo dõi của Ma tộc, sau đó thuận lợi đi vào trong một cùng hoang dã. Xuyên qua vùng hoang dã này.

Mặc Ly đứng ở xa nhìn đại doanh của Tiên Giới. Đó là một tòa thành khổng lồ.

Chỉ riêng tòa thành này, có lẽ đã lớn bằng một phần ba Cửu Châu. Thành này, tên là "Cổ".

Là doanh địa lâu đời nhất ở chiến trường Tiên Ma của Tiên Giới.

Trong đó có một lượng lớn đại quân Tiên Giới đóng quân ở đó.

"Cuối cùng cũng đến rồi."

Mặc Ly thở phào một hơi.

Mặc Ly nhìn thấy khả năng hoàn toàn được sứ mệnh.

Nhưng mà đúng vào lúc này, một giọng nói sắc bén bất ngờ vang lên bên tai, nàng quay đầu, nhìn thấy đạo kiếm quang chói mắt nở rộ như hoa.

“Ma tộc to gan, dám thăm dò Cổ Thành, chết cho ta!”

Một tiếng gầm thét, khiến cho Mặc Ly như rơi vào hầm băng.

“Ngươi biết, đúng không?”

Trong thư phòng, Diệp Ninh bình tĩnh hỏi.

Chỉ là trong sự bình tĩnh của hắn, lại ẩn chữa một cỗ khí lạnh khiến cho lòng người ớn lạnh. Hắn đã biết Mặc Ly rời đi.

Sau đó lại nhìn thấy ngọc giản biến mất ở trên mặt bàn.

Đương nhiên, dường như đây không hoàn toàn chứng minh được hướng đi của Mặc Ly.

Nhưng Diệp Ninh là Á Thánh, rất nhiều chuyện trước khi chưa xảy ra hắn không thể nào dự đoán được, nhưng không đại biểu sau khi xảy ra thì hắn không tìm được dấu vết.

Ví dụ sự ra đi của Mặc Ly.

“Ta biết.”

Nam Cung Lương Nhân trả lời.

Hắn ta không hề che giấu cái gì.

Trong chớp mắt, cảm xúc tiêu cực của Diệp Ninh bùng nổ. Hắn rất muốn quay người lại, tức giận mắng Nam Cung Lương Nhân.

Mặc Ly còn nhỏ như thế?

Nàng còn là đứa trẻ không biết chuyện đời. Đơn thuần, thuần khiết, lương thiện.

Để nàng đi mạo hiểm đưa tin cho Tiên Giới, chuyện này phải gánh vác nguy hiểm lớn như thế nào?

Phải biết rằng, Ma tộc và Tiên Giới không đội trời chung, một Ma tộc lông đỏ đi đến doanh địa của Tiên Giới, bản thân đã là một hành động vô cùng nguy hiểm.

Hơn nữa, vốn dĩ Ma tộc đã là nguy hiểm.

Từ góc độ nào đó mà nói, Mặc Ly đi đưa tin, tương đương với bán đứng Ma tộc. Mà bản thân Mặc Ly, lại vô cùng sợ hãi Ma tộc.

Điểm này từ một chút phản ứng của Mặc Ly khi Ma tộc giáng lâm là có thể nhìn ra được. Nàng sợ hãi như thế.

Diệp Ninh không bao giờ ngờ được Mặc Ly sẽ sợ hãi thành như vậy.

Nó mang đến cho người khác cảm giác, chính là tất cả Ma tộc, Ma Giới, đều khiến cho nàng sợ hãi từ tận đáy lòng. Mà bây giờ, nàng lại chủ động xung phong lao vào trong hoàn cảnh khiến cho mình vô cùng sợ hãi. Điều này khiến cho trong lòng Diệp Ninh vô cùng khó chịu.

Vì thế hắn muốn trút giận. Nhưng mà khi hắn nhìn thấy sự bình tĩnh trong đôi mắt của Nam Cung Lương Nhân, lửa giận của hắn, không biết gì sao, lại tan biến.

"Bỏ đi."

Cuối cùng hắn cũng không nói gì nặng lời, mà phất tay, chán nản đi ra ngoài. Điều này khiến cho Nam Cung Lương Nhân chau mày.

Nếu như có thể lựa chọn, hắn ta vẫn hi vọng Diệp Ninh có thể mắng mình một trận. Rất nhiều lúc trút được lửa giận ra ngoài, ngược lại là chuyện tốt.

Diệp Ninh không nói cái gì, lựa chọn gánh chịu một mình, lại khiến cho người khác lo lắng. Trên thực tế, cũng không có cái gì để lo lắng.

Diệp Ninh trải qua nhiều mưa gió như thế, tâm cảnh đã rất mạnh mẽ rồi, năng lực điều chỉnh cảm xúc, hắn vẫn là có. Thật ra hắn không hề quá tức giận, chỉ là hắn có chút mất mát.

Loại cảm giác mất mát này, đến từ cảm giác bất lực nào đó.

Kể từ khi đến thế giới này, tuy nói rất nhiều lúc Diệp Ninh nhầm lẫn, vẫn luôn làm những chuyện không theo ý nguyện. Nhưng không thể phủ nhận là, trong đa phần các chuyện lớn, hắn đều là đứng ở địa vị chủ đạo cốt lõi.

Cũng chính là nói, rất nhiều chuyện, thật ra hắn đều là có năng lực khống chế. Đặc biệt là sau khi trở thành Á Thánh.

Nhưng mà lần này, hắn lại phát hiện bản thân mình không làm được gì.

Ví dụ như lúc này sợ rằng Mặc Ly đã đến chiến trường Tiên Ma, nhưng mà hắn lại không thể đưa nàng quay lại, đây chính là cảm giác bất lực. Dù sao, cho dù hắn muốn xông qua Đại Dạ Di Thiên, cũng sẽ kinh động đến Ma tộc.

Hắn không sợ chết, nhưng sinh linh của thế giới này, sợ rằng sẽ gặp phải thảm họa. hắn không hề trách Nam Cung Lương Nhân.

Bởi vì hắn không có lý do.

Sở dĩ Nam Cung Lương Nhân làm như thế, thật ra cũng là vì tốt cho Diệp Ninh. Xuất phát điểm của hắn ta, Diệp Ninh hoàn toàn có thể hiểu được.

Vì thế Diệp Ninh làm sao có thể trách tội một người đối tốt với hắn chứ? Hắn thà rằng trách bản thân còn hơn.

Chương 1061: Tây Du nổi tiếng 2

Con hồ ly đi đến, lúc trước bước chân nho nhã, hôm nay lại hiện ra có chút nhếch nhác, nó chủ động đưa đầu dụi vào người Diệp Ninh. Dường như đang an ủi, nhưng trên thực tế lại là lấy lòng.

An Nhiên đã biết tin tức Mặc Ly rời đi, trong lòng vô cùng hồi hận. Là An Nhiên suy nghĩ không chu đáo, nói lỡ miệng.

Diệp Ninh đưa tay vuốt ve bộ lông mềm mượt của con hồ ly, lẩm bẩm nói.

“Ngươi đó, lẽ nào cũng biết nha đầu kia rời đi rồi, có chút đau lòng đúng không? Đây là lần đầu tiên ngươi chủ động cọ vào ta… có điều ngươi yên tâm, nha đầu nhất định sẽ không có chuyện gì, nếu như có ai làm muội ấy bị thương, không cần biết là Tiên Giới hay là Ma Giới, ta đều sẽ khiến cho bọn họ phải trả cái giá đắt không thể tưởng tượng được!”

Lời nói của Diệp Ninh, giống như một lời thề, mang theo một loại hương vị tuyệt đối không có một chút hồ đồ nào. Điều này khiến cho trong lòng An Nhiên run lên, có chút ngưỡng mộ.

“Mặc Ly, ngươi có một ca ca tốt, hắn có thể vì ngươi, dám đối đầu với Tiên Giới và Ma Giới.”

Mà đúng vào lúc này, An Nhiên lại nghe thấy Diệp Ninh lẩm bẩm.

“Vô lý, tại sao nha đầu đó lại biết chuyện ngọc giản? Nhất định là có người nói cho muội ấy biết chân tướng, nhưng mà là ai đây? Nam Cung? Tuyệt đối không thể nào, ta hiểu Nam Cung, hắn nhìn thấy Mặc Ly làm như thế, hắn không ngăn cản, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không xúi giục Mặc Ly làm chuyện này, hắn không phải là loại người nhiều chuyện, nhưng ngoại trừ hắn ta, còn có ai biết chuyện này?”

Diệp Ninh cau mày thật sâu.

Hắn dứt khoát nắm bắt được điểm nghi vấn lớn nhất của chuyện này.

Tại sao Mặc Ly lại biết chuyện này? Đây là vấn đề lớn.

Nha đầu đó ban ngày còn khóc lóc thút thít, cho rằng Ma tộc đến bắt nàng, nói rõ ngay từ ban đầu nàng đã không biết chuyện này. Nếu như không có người nào nói, tại sao nàng lại biết?

Bởi vì trong lòng hoài nghi, Diệp Ninh vô thức đưa tay vuốt lông con hồ ly có chút hơi dùng sức, nhưng bản thân lại không biết.

Đổi thành quá khứ, An Nhiên đã sớm giãy dụa chạy trốn rồi. Nhưng mà bây giờ lại không dám động đậy.

Ta chỉ là một con hồ ly cái gì cũng không biết. Ta biết sai rồi. An Nhiên thành thành thật thật cúi đầu đầu ngoan ngoãn.

Sự bối rối lúc này của Diệp Ninh, người ngoài không hề biết.

Người ngoài đang rơi vào trong cảm xúc điên cuồng vui mừng.

Bởi vì kiệt tác “Tây Du Ký” của Diệp Thánh phát hành rồi.

Đây là danh tác đã được định trước là bán rất chạy. Trên có hoàng thân quốc thích, dưới có lê dân bách tính, đều vô cùng khát vọng có được một quyển sách như thế. Ngay từ sớm đã hết bản in.

Đổi thành bối cảnh cổ đại bình thường, chắc chắn không có bản in của quyển sách nào có thể thỏa mãn tất cả mọi người

của Cửu Châu nhanh như thế. Nhưng đừng quên, đây là một thế giới võ lực vô cùng cao cấp, có người tu hành có sức mạnh siêu phàm. Dưới sự chủ trì của Thái Hướng Cao, hàng vạn tu sĩ đã ra tay.

Bản in "Tây Du Ký", đã biến thành chuyện vô cùng đơn giản có hiệu quả cao.

Từng tấm ngọc giản ghi lại nội dung của Tây Du Ký truyền khắp các châu phủ, sau đó Châu Thứ Sử, Thái Thú các châu đích thân chủ trì, bản in được xuất bản một lượng lớn, sau đó được phát đến các nơi.

Từng quyển sách còn thơm mùi mực được đưa đến rất tay rất nhiều người.

Trong hoàng cung, Cơ Minh Nguyệt tò mò nhìn tấm bìa kỳ lạ biết ba chữ "Tây Du Ký". Trong Thánh Viện, trong mắt vô số học tử phát ra ánh sáng mang theo tâm tình hành hương, lật giở trang đầu tiên.

Trên đồng ruộng, các bách tính duỗi thẳng thân người gầy gò tham lam hít mùi mực tỏa ra từ những trang sách. Trước thời khắc này, không có ai biết "Tây Du Ký" là sách như thế nào.

Nhưng tất cả mọi người, đều khát vọng được đọc nó. Bởi vì đây là kiệt tác của Diệp Ninh.

Đối với Diệp Ninh, bọn họ có kỳ vọng rất cao. Loại kỳ vọng này, vượt qua tất cả.

Tin tưởng, không cho phép có bất kỳ sự nghi ngờ nào.

Bọn họ theo bản năng cho rằng, đây nhất định là một áng hùng văn từ xưa đến nay.

Chỉ là tất cả văn nhân từng đọc sách, khi lần đầu tiên cầm được "Tây Du Ký", đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Vì sao… lại dày như thế?"

Thật ra toàn văn "Tây Du Ký" cũng không tính là dày, cũng chỉ là độ dày của một cuốn sách bình thường trong mắt hậu thế mà thôi.

Nhưng vấn đề là, sách của những Á Thánh khác, lại không dày như thế, có bản miễn cưỡng mới thể thành một quyển sách, có

bản thậm chí chỉ là một đoạn văn chương.

Đối với bách tính mà nói, độ dày không phải vấn đề. Nhìn thấy sách dày, ngược lại rất vui mừng.

Bọn họ không có nhiều hiểu biết, chỉ là thông qua sự thông minh lanh lợi của bách tính bình thường mà nói, dường như càng dày càng hiện ra có chút thực tế. Mọi người với đủ các loại tâm tình khác nhau.

Vô số người lật mở sách. Sau đó… ngây người.

"Đây là cái quỷ gì vậy?"

Chương 1062: Tây Du nổi tiếng 3

Trong hoàng cung, Cơ Minh Nguyệt nhíu mày thật sâu. Nàng phát hiện một chuyện vô cùng chấn kinh.

Quyển sách này của Diệp Ninh, vậy mà lại là một cuốn tiểu thuyết thoại bản.

"Tại sao hắn lại dám?"

"Lẽ nào hắn cho rằng đây là một chuyện nhỏ có thể muốn làm gì thì làm sao?"

"Hắn làm như thế, lẽ nào không sợ dẫn đến sự chỉ trích của người thiên hạ sao?"

Phản ứng đầu tiên là Cơ Minh Nguyệt, là lo lắng.

Không phải vì bản thân, mà là vì Diệp Ninh.

Nàng so với bất kỳ người nào đều hiểu rõ, người thiên hạ mong chờ như thế nào đối với quyển sách này của Diệp Ninh. Nhưng thế mà hóa ra đây lại là một quyển tiểu thuyết thoại bản không có ý nghĩa gì!

Điều này chắc chắn sẽ khiến cho rất nhiều người giống như bị giáng một gậy vào đầu.

Ở bên cạnh nàng, Tiêu Thiển Thiển cũng đang lật đọc "Tây Du Ký", nhưng lại mím môi cười, nói.

"Bệ hạ quá lo rồi, Diệp đại nhân sao có thể sẽ lo lắng lời chỉ trích của của người thiên hạ chứ? Hơn nữa, với uy vọng bây

giờ của hắn mà nói, người thiên hạ có ai dám đi chỉ trích hắn đây? Đến địa vị cao bây giờ của hắn, cái nhìn của toàn bộ người thiên hạ, đều giống như gió nhẹ vậy, đã không ảnh hưởng đến hắn một chút nào… Hơn nữa, chưa chắc người thiên hạ sẽ không thích quyển tiểu thuyết này, ngược lại ta cảm thấy, con khỉ này được viết rất ngây thơ, cũng có mấy phần thú vị.

Cơ Minh Nguyệt nghe xong, suy nghĩ kỹ một chút, quả nhiên là loại đạo lý này. Nàng đây là quá quan tâm sẽ loạn. Nhất thời nghĩ nhiều rồi.

Cơ Minh Nguyệt cười, nói.

"Có lý, hắn còn không lo lắng, thì ta lo lắng cái gì? Hơn nữa, tên gia hỏa Diệp Ninh này, từ trước đến này đều làm những chuyện khiến người khác không hiểu, nhưng vẫn luôn rất có thâm ý, cuối cùng kết quả thường xuyên khiến cho người khác kinh ngạc, cũng được, trẫm sẽ thành thành thật thật đọc quyển sách này, xem thử câu chuyện của con khỉ, rốt cuộc là cái gì!"

Hai nữ tử rơi vào im lặng.

Hai người cứ đọc như thế, nên đã quên thời gian.

Mà lại tranh luận tương tự, cũng tồn tại ở rất nhiều nơi.

Trong Thánh Viện.

Có học tử khó mà tin được.

"Tác phẩm này của Diệp Thánh, thật sự có chút, có chút…"

Hắn ta kìm nén hồi lâu, cũng khó có thể nói ra bốn chữ "ly kinh phản đạo".

Đường đường tác phẩm của Á Thánh. Kết quả lại là tiểu thuyết thoại bản. Đây là đạo lý gì?

"Câm miệng, không biết tường tận, làm sao dám đánh giá? Đọc sách!"

Đại Nho thổi râu trợn mắt, tức giận nói.

Học tử lập tức lộ ra thần sắc xấu hổ, sau đó ngồi xuống. Mà bản thân Đại Nho, trong lòng cũng đang lẩm bẩm.

“Tiểu thuyết thoại bản này, có cái gì để mà viết chứ? Giải trí mà thôi.”

Nhưng mà tay vẫn là bất giác lật sách, từ đầu đến cuối mắt vẫn không ngừng nhìn. Cứ đọc rồi đọc, cũng bắt đầm trầm mê vào trong đó.

Mới bắt đầu, vẫn còn tiếng ồn ào nói chuyện, sau đó dần dần không còn một tiếng động, chỉ có tiếng lật sách không ngừng vang lên.

Nhân gian.

Bách tính đọc quyển sách này, có người biết nhiều chữ, đọc giống như là tìm được bảo vật, có người biết ít chữ, còn chuẩn bị từ điển, rất nhiều người không biết chữ, thì dứt khoát chuyển ghế, mời người đọc sách đến đọc cho bọn họ.

Mới bắt đầu, bọn họ vẫn còn có chút lo lắng.

Cảm thấy trình độ của bản thân không đủ, có thể sẽ không hiểu được ý nghĩa trong đó.

Tác phẩm của người học rộng biết nhiều bình thường, bọn họ đọc cũng là vô cùng khó hiểu, nếu như không có danh sư dạy, tự mình nghiên cứu, sợ rằng cả đời cũng không biết được chính đạo.

Trong suy nghĩ của bọn họ, tác phẩm của Á Thánh, vậy thì nhất định giống như thiên thư vậy. Căn bản không phải là thứ mà những người dân dã như họ có thể hiểu được.

Nhưng ai ngờ được. Vừa mới đọc, đã khó mà dự đoán trước được.

Câu chuyện này, vậy mà lại dể hiểu như thế! Đúng vậy. Dễ hiểu.

Tiểu thuyết thoại bản mà!

Đối với tiểu thuyết thoại bản mà nói, hiểu nó có thể có gì khó sao?

Dù sao thứ như tiểu thuyết thoại bản, bản thân nó đã là để cho bách tính đọc. Đọc không hiểu, cũng có người kể chuyện kể.

Một câu chuyện, bọn họ vẫn là đọc hiểu được.

Hơn nữa câu chuyện này, nghe có vẻ vô cùng đặc sắc.

Cuộc đời này của bọn họ không có kinh nghiệm gì, cả đời nơi sinh sống, có thể đều không vượt quá phạm vi trăm dặm, vì thế rất khó hi vọng bọn họ có sức tưởng tượng.

Nhưng mà thông qua quyển sách này, dường như trong chớp mắt bọn họ đã mở ra thế giới quan của mình. Hóa ra, thế giới này lại rộng lớn như vậy.

Ở vùng Đông Hải, vậy mà có một ngọn núi, tên là Hoa Quả Sơn. Trên sườn núi Hoa Quả Sơn, có một đất nước, tên là Ngạo Lai. Trên ngọn núi, còn có một con khỉ.

Một con khỉ khiến cho người khác nhìn một chút, đã không kìm được mà yêu nó.

Làm Hầu Vương, cầu đại đạo, bái tổ sư, học bản lĩnh, xuống Địa Phủ, xông vào Long Cung… Tất cả những câu chuyện này, vô cùng kỳ lạ, nhưng lại rất đặc sắc.

Chương 1063: Tây Du nổi tiếng 4

Tất cả bách tính, dường như đều đang trầm mê vào trong đó, khoảnh khắc đó, họ đã yêu quyển sách này. Bọn họ phát hiện, cả đời này của mình cũng không thể nào quên được câu chuyện đó.

Thân ảnh con khỉ mặc áo giáp màu vàng, tay cầm gậy Như Ý, phảng phất như đã in dấu ấn thật sâu vào trong ký ức của bọn họ.

Cũng chưa từng có quyển sách nào, có thể khiến cho nhiều người trầm mê như vậy.

Cũng chưa từng có bất kỳ nhân vật chính của câu chuyện nào, có thể được nhiều người ghi nhớ như hế.

Từ xưa đến nay bất kỳ vị Á Thánh nào, tác phẩm văn chương của bọn họ, đều là tuyệt phẩm, nhưng về mặt truyền bá, lại không bằng một phần nghìn của "Tây Du Ký".

Bởi vì "Tây Du Ký" phù hợp với mọi lứa tuổi, không phân biệt đẳng cấp, dường như tất cả mọi người, đều có thể đọc

hiểu câu chuyện trong đó. Có rất nhiều người đọc sách, sau khi đọc xong, đưa ra đánh giá.

“Đây không phải là một quyển sách khoáng đạt mà sau khi đọc xong, có thể khiến cho người ta tỉnh ngộ cảm ngộ, mà là một quyển sách viết cho bách tính.”

Không có người nào chỉ trích.

Cũng không có người nào nghị luận.

Mặc dù có người thất vọng, nhưng mà nhìn ánh mắt nhiệt tình của bách tính ở bên ngoài, nhìn thấy dáng vẻ của vô số đứa trẻ, ở khắp nẻo đường, đang tranh cãi xem ai làm Mỹ Hầu Vương, ai làm Trư Bát Giới, bọn họ cũng ngậm miệng mình lại.

Bọn họ dần dần hiểu ý của Diệp Ninh.

Vốn dĩ, Diệp Ninh chính là muốn viết cuốn sách này cho bách tính. Mọi người yêu thích, là được.

Nhưng thật ra người thất vọng cũng là thiểu số.

Cho dù là người đọc sách, rất nhiều người cũng coi “Tây Du Ký” như báu vật. Đây đúng là một quyển tiểu thuyết thoại bản, nhưng lại không phải là một cuốn tiểu thuyết thoại bản bình thường.

Câu chuyện, chi tiết ở trong đó, dường như đều ẩn chứa điều gì đó, còn có thể sinh ra so sánh với thực tế. Ví dụ như chùa Đại Lôi m, đã lập tức nổi tiếng.

Bây giờ hương hỏa thịnh vượng, có thể nói là người người nối đuôi nhau.

Mà Long Cung Đông Hải vừa mới thành lập, thậm chí còn không ít người tu hành lén lút đi vào, muốn xem thử cái gọi là bảo khố Long Cung có Định Hải Thần Châm hay không, đương nhiên, kết quả đều là bị Ngao Đỉnh đen mặt ném ra ngoài.

Nói đến đây. Ngao Đỉnh vô cùng oán giận.

“Vì sao Long tộc ta, nhìn dáng vẻ rất dễ bắt nạt sao? Bạch Long Mã? Để cho hòa thượng cưỡi? Dựa vào cái gì?”

Ai cũng không biết là vào lúc “Tây Du Ký” đang nổi tiếng toàn dân, một khí tức khói lửa thuộc về nhân gian, cũng có thể

nói là nguyên lực, đang từ trên người mỗi một người, một đường bốc lên giống như khói bếp…

Chiến trường Tiên Ma.

Đây là nơi đối với phần lớn sinh linh mà nói, đều đủ được coi là một nơi bí mật. Nhưng cũng có rất nhiều người quen thuộc nơi này.

Những người đó đều đến từ chiến sĩ của Tiên Giới và Ma Giới.

Trận chiến Tiên Ma, là bối cảnh lớn, ở dưới bối cảnh này, thật ra bản thân thù hận đã bị bỏ qua. Chuyện này căn bản không phải thù hận, mà là chiến đấu vì chiến tranh.

Tiên Ma không đội trời chung, nhất định phải tiêu diệt đi một bên, mới có thể không còn lo lắng. Tiên Giới và Ma Giới, từ xưa đến nay, không có một giây nào, nghĩ đến khả năng hòa giải. Vì thế vô số năm nay, chỉ khổ cho những chiến sĩ phải chém giết trong đẫm máu.

Đương nhiên, chiến tranh không nhất định đã là chuyện xấu. Chiến tranh chỉ là phương thức để đạt được mục đích mà thôi.

Rất nhiều người, là thông qua chiến tranh, để có được lợi ích. Quân công.

Cho dù là tiên nhân và Ma Tộc, cũng vô cùng khát vọng thứ này.

Quân công có thể đổi công pháp, vũ khí, đan dược, thậm chí là chỉ điểm của cường giả, thần thông,…

Vì thế, rất nhiều người hiếu chiến, đều khát vọng đi đến chiến trường Tiên Ma.

Điểm này đặc biệt rõ ràng ở Ma Giới.

Chín mươi chín phần trăm Ma tộc ở Ma Giới, đều hiếu chiến, bọn họ đối với chiến tranh, có khát vọng và mong chờ vượt qua người thường . Nhưng Tiên Giới thì khác.

Tỷ lệ chết ở chiến trường Tiên Ma cao đến dọa người, không phải là mỗi một tiên nhân đều tình nguyện đến đây cược mạng.

Vì thế các nơi ở Tiên Giới, đều hạ mệnh lệnh, phàm là tiên nhân Huyền Tiên trở lên, mỗi ngàn năm, ít nhất phải đến đây

phục dịch một lần. Thời gian phục dịch, là một trăm năm.

Nếu như gặp phải đại chiến, không chỉ sẽ hoãn lại, mà còn tiếp tục chiêu mộ những tu sĩ khác của Tiên Giới. Vô số năm nay, đã không biết có bao nhiêu vong hồn và xương khô được chôn cất ở trên chiến trường Tiên Ma. Đất ở đây cháy đen, có nơi vô cùng ẩm ướt, đào nó lên, có thể thấy được rất nhiều xương cốt.

Rất nhiều tiên nhân đều nói, vốn dĩ độ cao của chiến trường Tiên Ma không cao như vậy, là xương cốt chất lên nên mới cao như thế. Mỗi một cây cỏ, mỗi một mảnh đất ở đây, đều từng nhuốm máu tươi.

Chương 1064: Dị số

Chết chóc, hoang tàn, đổ nát.

Khí tức ảm đảm, tràn ngập toàn bộ chiến trường Tiên Ma. Một mặt trăng máu treo trên bầu trời.

Ánh sáng màu máu, phản chiếu lên màn đêm một cách quỷ dị. Sương mù giăng khắp màn đêm.

Có tiếng hú của lệ quỷ không ngừng vang lên.

Nếu như Diệp Ninh ở đây, hắn tuyệt đối sẽ cảm thấy kinh ngạc, hắn không phải là chưa từng đến chiến trường, nhưng nơi này khó mà tưởng tượng nổi.

Ở đây giống như là nơi tàn khốc nhất chư thiên vạn giới, sát khí quanh năm không tiêu tán, đây là một nơi tràn ngập khí tức tiêu cực vô cùng vô tận.

Thậm chí, thậm chí… thậm chí còn có một chút giống với thế giới hắc ám! Tiên nhân của Tiên Giới gần như theo bản năng chán ghét thế giới như thế.

Cho dù là những ma tu thủ đoạn tàn nhẫn, cũng không thích ở đây.

Ma tộc thì tốt hơn nhiều, trong lòng lòng bọn họ cũng khó tránh khỏi cảm thấy khó chịu, chỉ cần là sinh linh sống, ở nơi quỷ dị như này, cũng tuyệt đối không thể không có cảm xúc gì.

Chiến trường Tiên Ma giằng co vô số năm tháng, Nhân tộc thành lập ba mươi hai tòa thành khổng lồ giống như Cổ Thành.

Bảo vệ Tiên Giới.

Ma tộc cũng như thế.

Ba mươi hai tòa Ma động, đối lập chính diện với ba mươi hai tòa thành khổng lồ của Tiên Giới.

Ma động lâu đời nhất của ma tộc tên là "Hoang".

Lúc này, trong Ma động Hoang, đang tiến hành một cuộc thảo luận.

"Ngươi nói, các ngươi phát hiện một thế giới, một thế giới trung đẳng thuộc về Nhân tộc?"

Trên vương tọa trên cao, có một thân ảnh to lớn như ngọn núi nhỏ.

Người này là Hoang Tôn. Ma tôn của Ma Giới! Chịu trách nhiệm trấn thủ Ma động Hoang.

Bên dưới chân hắn ta, có mấy Ma tộc đang quỳ, trong đó một người, có sừng trâu, đang run run rẩy rẩy.

"Hồi bẩm tôn thượng, chính là như thế, thuộc hạ đã đích thân đi xem thử, thế giới đó không có cường giả gì, có lẽ là ở dưới Tiên Giới, một thế giới bình thường, chiến lực cao nhất, có lẽ là Thiên Tiên."

Đôi mắt của Hoang Tôn hơi híp lại, hỏi.

"Một thế giới bình thường, tại sao có thể kết nối được với chiến trường Tiên Ma?"

Hắn ta không phải hỏi mà là tự nói với chính mình.

Nhưng thuộc hạ vẫn là nói ra suy đoán ở trong lòng mình.

"Khi thuộc hạ ở thế giới của bọn chúng, nhìn thấy một đại trận quy mô lớn, thuộc hạ đoán, có thể bọn chúng ý đồ muốn kết nối đến Tiên Giới, chỉ là sai sót, vậy mà lại trùng hợp liên thông đến chiến trường Tiên Ma, sau đó lại bị chúng ta phát hiện."

Đây là sự thật.

Nhưng Hoang Tôn lại cười lạnh một tiếng, nói.

"Nói bừa, chiến trường Tiên Ma là nơi nào? Từ thời kỳ thái cổ, ở đây chính là nơi cấm địa đứng đầu thiên hạ, pháp tắc của

nơi này, vô cùng đặc biệt, không gian nơi đây, càng là vô cùng kiên cố, vô số năm nay, Tiên Giới và Ma Giới đã mất hàng trăm triệu tính mạng ở đây, vô số đại thần thông hủy thiên diệt địa đã được thi triển ở đây, cũng không ảnh hưởng đến được chiến trường Tiên Ma, vậy mà một thế giới nhỏ lại có thể liên kết thông đạo của mình đến chiến trường Tiên Ma? Đúng thật là chuyện cười! Bọn họ dựa vào cái gì có thể phá vỡ được kết giới không gian của chiến trường Tiên Ma?"

Những lời này, nếu như Diệp Ninh nghe thấy được, nhất định cũng sẽ suy nghĩ.

Trên thực tế, cho dù hắn không nghe thấy, hắn và Nam Cung Lương Nhân, cũng có một chút hoài nghi đối với chuyện này. Mười ba tông Tiên Môn có bản lĩnh lớn như thế nào, không có ai so với hai người họ càng hiểu rõ hơn.

Tiên Môn muốn thông đến Tiên Giới, đón tiên nhân hạ phàm, điều này không khiến người khác bất ngờ, rất nhiều thế giới đều từng làm như thế. Pháp tắc của Tiên Giới, vốn dĩ là nhẹ nhàng, bao dung, cho phép loại hành động này.

Nhưng mà lẽ nào chiến trường Tiên Ma cũng là như thế sao? Rõ ràng là không phải.

Chiến trường, chỉ hai chữ này, đã nói rõ vấn đề, chiến trường là nơi mà người bình thường có thể tùy ý đi vào sao?

Cho dù thay đổi tọa độ, vậy thì khả năng lớn nhất, cũng là sức mạnh không gian cạn kiệt, căn bản không ảnh hưởng được chút nào đến chiến trường Tiên Ma, mười ba tông Tiên Môn thất bại.

Đây mới là kết cục tiêu chuẩn.

Nhưng mà bây giờ kết quả này, rõ ràng có chút quỷ dị. Thuộc hạ của Ma tộc không dám nhiều lời.

Hoang Tôn đã đưa ra phán đoán, bọn họ không có chỗ để nói.

"Trái phải chẳng qua là một thế giới nhỏ mà thôi, đến đây rất quỷ dị, tạm thời đừng động vào, lúc này là lúc tộc ta có rất nhiều chuyện, đừng gây thêm phiền phức, chúng ta nhất định sẽ dùng Đại Dạ Di Thiên che giấu nó đi, vậy thì tạm thời gác lại, đợi ba trăm năm sau, nếu như không còn điều gì bất

thường, thế giới này sẽ ban thưởng cho các ngươi để đi vui vẻ."

Cái gọi là vui vẻ, thật ra chính là tiêu diệt và phá hoại.

Tuy phải đợi ba trăm năm, nhưng mà đám người Ma tộc lại vô cùng vui mừng.

"Đa tạ ân điển của Ma Tôn!"

Chương 1065: Dị số 2

Bọn họ quỳ xuống.

Hoang Tôn ngồi ở vị trí trên cao, giống như bức tượng vậy, không động đậy chút nào.

Đối với hắn ta mà nói, thế giới nhỏ bất ngờ xuất hiện này, tràn ngập quỷ dị. Nhìn thế nào cũng có một cỗ khí tức âm mưu quỷ dị.

Nhưng…

Thật ra hắn ta cũng không quá quan tâm lắm.

Âm mưu có thể tính kế Ma tộc, nhất định là tác phẩm của Tiên Giới.

Nhưng vấn đề đến rồi, vô số năm nay, Tiên Giới cũng được, Ma Giới cũng thế, lúc nào cũng tính kế lẫn nhau, mọi người đã sớm quen rồi. Một chút bản lĩnh đó của hai bên, cũng đều rất rõ. Có tính kế như thế nào, thì có làm sao?

Chỉ là một thế giới nhỏ bình thường mà thôi, những chuyện có thể làm cũng có hạn.

Cho dù trong đó mai phục thiên quân vạn mã, chỉ cần ngươi không để ý đến, tự nhiên cũng không có tác dụng. Tinh lực của Hoang Tôn giành cho "chuyện nhỏ" này có hạn.

Vì thế chuyện Hoang Tôn trầm tư không phải chuyện này. Mà là một chuyện quan trọng khác.

Hắn ta lấy ra một cái gương, đặt nó vuông góc trước mặt mình. Sau đó quỳ một gối xuống, nói lớn.

"Bái kiến Đế Tôn!"

Trong chiếc gương lóe lên ánh máu, xuất hiện thân ảnh một nam tử trung niên.

Nam tử này, ngoại trừ chiều cao ba mét, khôi ngô vạm vỡ ra, không hề có đặc trưng rõ ràng của Ma tộc, chỉ là giữa mi tâm có ấn ký ngọn lửa, giống như lộ ra vẻ bất phàm.

Nhưng có thể khiến cho Ma Tôn nhún nhường như thế, trong bầu trời này chỉ có một người. Vậy thì thân phận của người này đã rõ như ban ngày rồi.

Ma Đế của Ma Giới.

Ma Giới và Tiên Giới khác nhau. Tiên Giới có rất nhiều Tiên Đế. Tiên Đế là một loại cảnh giới.

Một khi bước vào Đế Cảnh, thì có thể được gọi là một trong những người khống chế vùng đất Tiên Giới. Nhưng Ma Giới chỉ có một tôn Ma Đế.

Ma Đế này, chính là công chủ của Ma Giới. Ma Đế bình tĩnh lên tiếng.

"Có tin tức gì không?"

Giọng nói không có bất kỳ cảm xúc nào, nhưng Hoang Tôn lại cảm thấy áp lực, cúi đầu xuống nói.

"Thuộc hạ đã tra khắp toàn bộ chiến trường Tiên Ma, phàm là khu vực tộc ta khống chế, mỗi một góc, thuộc hạ đều đích thân đến nhìn, không có thân ảnh của điện hạ."

Ma Đế nhàn nhạt nói.

"Chỉ là khu vực tộc ta khống chế thôi sao?"

Hoang Tôn lắc đầu, nói.

"Không chỉ như thế, tất cả khu vực trung lập, thuộc hạ cũng đích thân đến điều tra, không có dấu vết nào, cho dù là khu vực nào đó nhạy cảm nguy hiểm, thuộc hạ cũng không bỏ qua, nhưng không có bất kỳ tung tích nào của điện hạ."

Ma Đế khẽ nói.

"Vậy thì có nghĩa là, nha đầu đó không ở chiến trường Tiên Ma?"

Không biết vì sao, đột nhiên Hoang Tôn cảm thấy một cỗ ý lạnh, mồ hôi lạnh trên người đổ xuống ròng ròng.

“Cũng không chắc chắn, có lẽ… có lẽ có một khả năng, điện hạ bị Tiên Giới bắt, có thể là ở trong tòa thành trì nào đó của Tiên Giới, nhưng không có cách nào điều tra được.”

Đương nhiên là không có cách nào điều tra được.

Khu vực Tiên Giới khống chế, vậy thì nhất định là phòng thủ tầng tầng lớp lớp, tường đồng vách sắt.

Cho dù thực lực của Hoang Tôn có mạnh như thế nào, nếu hắn ta dám xâm phạm, cũng chỉ là một con đường chết. Hắn ta cho rằng điều tra đến đây đã là cực hạn.

Nhưng rõ ràng Ma Đế không nghĩ như thế.

“Ai nói với ngươi, không thể nào điều tra?”

Ma Đế lạnh lùng nhìn hắn ta.

“Ta từng nói, điều tra khắp mỗi một góc của chiến trường Tiên Ma, ngươi có hiểu ý của ta không?”

Hoang Tôn lộ ra thần sắc khó tin.

“Ý của Đế Tôn, lẽ nào, muốn phát động chiến tranh toàn diện?”

Ma Đế bình tĩnh nói.

“Tại sao không được?”

Trong chớp mắt, sắc mặt của Hoang Tôn trắng bệch. Cái gì là chiến tranh toàn diện?

Cái gọi là chiến tranh toàn diện, đó là hai giới không tiếc tất cả mọi giá huyết chiến. Từ xưa đến nay, huyết chiến như thế chỉ có ba lần.

Mỗi một lần, nguyên khí của hai giới đều tổn thương lớn. Ít nhất nguyên khí cũng bị tiêu hao đến bảy tám phần.

Sau ba lần đại chiến, hai giới sẽ hình thành một thỏa thuận ngầm, cố ý khống chế quy mô chiến tranh, không mở rộng ra đến mức không thể nào xử lý được hậu quả. Bởi vì cái giá của chiến tranh toàn diện ai cũng không gánh vác được.

Hơn nữa chuyện quan trọng nhất là, đều không làm gì được đối phương. Nhưng mà bây giờ, Ma Đế nói cái gì?

Vậy mà Ma Đế lại vì một thứ nữ, mà muốn chiến tranh toàn diện với Tiên Giới?

Điều này đại biểu toàn bộ Ma tộc thành niên của Ma Giới, đều phải dốc hết toàn lực bước lên chiến trường!

"Xin Đế Tôn suy nghĩ kỹ, cái giá của chiến tranh toàn diện, tộc ta không gánh chịu được, chúng ta nhất định phải suy nghĩ, chuyện này có đáng hay không, tuy thân phận của điện hạ tôn quý, nhưng…"

Nói đến đây, Hoang Tôn có chút do dự.

"Nhưng nó chỉ là người yếu đuối, nhát gan, một nỗi nhục của Ma tộc đúng không?"

Ma Đế nói ra lời mà Hoang Tôn không nói ra.

Trên thực tế cũng là không dám nói.

Trong quá khứ, bất kỳ sinh linh nào của Ma Giới, đều dám phàn nàn về điện hạ. Bởi vì điện hạ không được sủng ái.

Chương 1066: Dị số 3

Không có người nào quan tâm đến nàng.

Dáng vẻ mềm yếu của nàng, làm gì giống Ma tộc?

Người như thế, cho dù là Đế tộc, vậy thì cũng là nỗi nhục của Ma tộc. Nhưng mà bây giờ Hoang Tôn không dám nói nữa.

Bởi vì một ngày nào đó trong quá khứ, Ma Đế yêu cầu hắn không tiếc tất cả mọi giá, tìm được nha đầu bỏ nhà ra đi đó. Vì chuyện này, Ma Đế nhiều lần hạ mệnh lệnh, chưa bao giờ nghiêm túc như thế.

Điều này khiến cho Hoang Tôn ý thức được, điện hạ không có người nào quan tâm đó, thật ra không phải là không có người nào quan tâm. Rõ ràng là Ma Đế rất quan tâm.

Được Ma Đế quan tâm, đã hơn vô số tình cảm quan tâm của vô số người.

Vì chuyện này, đường đường Ma Tôn, có thể nói là chân chạy vặt, nhưng cuối cùng không có được kết quả gì. Vốn dĩ cảm thấy, chuyện này đến đây cũng nên kết thúc rồi.

Cố gắng cũng cố gắng, điện hạ tám phần là lành ít dữ nhiều.

Nhưng mà không ngờ được, thế mà Ma Đế lại vì nàng, phát động một trận chiến tranh toàn diện. Đây thật sự là quá khó tin.

Ma Đế là người như thế nào? Tình cảm thân thiết? Vớ vẩn.

Hoang Tôn đi theo Ma Đế mười vạn năm, làm gì không biết Ma Đề là người vô tình. Những người con xuất sắc của Ma Đế chết trận, hắn ta cũng không có một chút nào đau lòng. Mà bây giờ, thế mà lại vì một Mặc Ly, mà trở nên điên cuồng như vậy.

"Thân là thuộc hạ, vốn dĩ không nên chất vấn quyết định của Đế Tôn, nhưng, chuyện này quan trọng, nếu như phát động chiến tranh toàn diện, tộc ta sẽ không sợ hãi, nhưng chỉ là vì điện hạ mà phát động chiến tranh, thuộc hạ nghĩ, lý do này không đứng vững được, âm thanh phản đối từ khắp nơi trong tộc ta, sẽ không nhỏ."

Hoang Tôn thành khẩn nói.

Ý chí của Ma Đế, đúng là có thể quyết định tất cả của Ma tộc. Nếu như Ma Đế muốn chiến, vậy thì nhất định có thể phát động trận chiến này.

Nhưng mà trong lòng mọi người nghĩ như thế nào, vậy thì không nhất định.

Khai chiến trước, sau đó ý chí chiến đấu không cao, đây không phải là hành động thông minh. Ma Đế nhìn Hoang Tôn, nói.

"Không phải là chiến đấu vì nữ nhi của ta, mà là chiến đấu vì sống chết tồn vong của Ma Giới."

Hoang Tôn giật mình.

"Cái gì?"

Ma Đế hít một hơi thật sâu, trong mắt lộ ra thần sắc nghiêm trọng.

"Ngươi có còn nhớ, mười bốn vạn năm trước, tấm bia đá từ trên trời giáng xuống kia không?"

Đột nhiên Hoang Tôn nghĩ đến cái gì đó.

"Đế Tôn là nói, bia đá thiên đạo đó? Bên trên có ghi chép lịch sử của tộc ta? Tổng cộng có mười ba lời tiên tri. Mười hai điều đầu tiên đều đã ứng nghiệm, chỉ còn lại điều thứ mười ba, Ma Giới diệt vong, người cứu Ma Giới, chỉ có dị số… lẽ nào…"

Trong chớp mắt sắc mặt Hoang Tôn cứng đờ.

"Lẽ nào, điện hạ chính là dị số!?"

Si.

Sau khi nói xong, thì hít một hơi khí lạnh. Cái gì là dị số?

Số mệnh khác thường.

Khác hoàn toàn với Ma tộc bình thường. Tính toán kỹ càng, Mặc Ly và ma tộc bình thường, đúng là khác biệt.

Từ trên người nàng, căn bản không nhìn thấy bất kỳ đặc trưng nào mà Ma tộc nên có. Nhìn từ mặt bên ngoài, nàng không chỉ là nỗi sỉ nhục của Ma tộc, mà còn là nỗi nhục của Đế tộc. Nhưng nếu như đổi một góc độ khác, thì đúng là có một không hai, khác với người thường.

Dị số, dị số! Vậy mà Mặc Ly lại là dị số! Bàn tay Hoang Tôn run lên.

"Bia đá xuất hiện vấn đề?"

Lời tiên tri thứ mười ba đã nói rõ ràng dấu hiệu cho Ma Giới diệt vong, chính là tấm bia đá nứt vỡ. Bia đá thiên đạo, làm bằng chất liệu không người nào biết.

Cho dù là Ma Đế Ma Tôn hợp lực, cũng không thể nào phá hủy được bất cứ thứ gì.

"Đúng vào khoảng khắc Mặc Ly rời đi, bia đá thiên đạo liền vỡ nát thành từng mảnh, hóa thành bột… cũng chính là nói, Ma Giới sắp diệt vong!"

Giọng nói của Ma Đế mang theo vẻ run rẩy hiếm thấy.

Nhất thời đôi mắt của Hoang Tôn đỏ ngầu như máu.

"Chiến!"

"Khai chiến!!!"

“Phá vỡ ba mươi hai thành Tiên Giới, cứu điện hạ quay về!”

Bất kỳ thế lực, bất người kỳ nào, thậm chí bất kỳ sinh linh nào.

Lúc nào có thể bộc phát ra sức mạnh cường đại nhất? Rõ ràng là vào thời khắc sống chết tồn vong.

Hoang Tôn và Ma Đế không thể nào dự đoán được rốt cuộc là dùng phương thức như thế nào để vượt qua khỏi nguy cơ. Nhưng bọn họ tin tưởng bia đá thiên đạo.

Bia đá thiên đạo, rõ ràng là thứ vượt ra ngoài nhận thức của bọn họ, chất liệu kiên cố rắn chắc, mười ba lời tiên tri, mỗi một điều ứng nghiệm. Đây rõ ràng chính là cơ sở để tin tưởng.

Bọn họ tuyệt đối sẽ không nghi ngờ tính chân thực của bia đá thiên đạo, vì thế bọn họ bắt buộc phải đưa ra quyết định. Có thể cứu được người của Ma Giới, là một dị số.

Dị số này theo cái nhìn của người ngoài, có thể sẽ không xuất hiện ở trong Ma Giới.

Nhưng đối với bản thân Ma tộc mà nói, dị số này chỉ có thể đến từ Ma tộc, bởi vì Ma tộc khác với Tiên Giới, Ma tộc không có bạn bè, Ma tộc chỉ có quê hương là Ma Giới.

Chương 1067: Khí tức của âm mưu

Có thể cứu được Ma tộc, chỉ có bản thân Ma tộc.

Đây là nhận thức chung vô số năm nay của Ma tộc. Cái gì là dị số?

Theo cái nhìn của bọn họ, Mặc Ly đặc biệt, độc lập, chính là dị số này.

Đặc biệt là khi chân trước Mặc Ly vừa mới rời khỏi Ma Giới, chân sau bia đá thiên đạo đã lập tức vỡ nát, điều này gần như đã nói rõ tất cả. Tuy bọn họ không biết, nguy cơ của Ma Giới sẽ dùng phương thức nào để xuất hiện, nhưng bọn họ biết, nhất định phải tìm Mặc Ly quay về. Không màng tất cả mọi giá, đưa Mặc Ly quay trở lại Ma Giới.

Bởi vì nàng là hi vọng của Ma Giới.

Nhưng mà Mặc Ly bất ngờ từ nỗi nhục của Ma Giới biến thành hi vọng của Ma Giới. Không hề biết phụ thân của mình đang dốc hết tâm tư tìm mình. Mặc Ly co người ở một góc tối trong phòng.

Không có bất kỳ ánh sáng nào, nàng ôm đầu gối, hiện ra rất cô độc. Nếu như Diệp Ninh ở đây, nhất định sẽ cảm thấy đau lòng.

Nhưng trên thực tế vẫn tốt, bởi vì Mặc Ly không phải chưa từng trải qua cô độc, đừng quên, khi nàng vừa mới đến thế giới của Diệp Ninh, trước tiên là bị Tiên Môn phát hiện, giam cầm rất nhiều năm.

Cuộc sống như thế, thật ra Mặc Ly đã quen rồi. Hơn nữa, nàng còn lâu mới sợ hãi giống như trong quá khứ.

Bởi vì quá khứ, nàng cảm thấy bản thân không có người thân, không có bạn bè, là thật sự cô độc. Có thể giống như cát bụi vậy, gió thổi một cái, là tan biến, không người nào quan tâm, không người nào biết. Loại cô độc đó, là cô đơn đến tận xương tủy.

Nhưng bây giờ thì khác.

Mặc Ly biết không cần biết bản thân ở chân trời góc biển nào, đều sẽ có người nhớ đến nàng.

Diệp Ninh. Diệp Huyên. Tiểu Bạch.

…

Vì thế, thật ra bây giờ nhìn nàng có vẻ cô độc, nhưng trong lòng không hề cô độc.

Không biết đã qua bao lâu. Một đạo ánh sáng, chiếu vào.

“Đi ra.”

Mặc Ly ngơ ngác đứng dậy, thuận theo cánh cửa được mở ra, đi ra ngoài. Đây là nhà giam của Cổ Thành.

Trong nhà giam, đương nhiên là nhốt từng nhóm lớn Ma tộc.

Bọn họ không chết ở trên chiến trường, là bởi vì thân phận địa vị của bọn họ đều không bình thường, tiên nhân giữ lại bọn họ, là muốn lấy được bí mật của Ma tộc từ trên người bọn họ.

Vì thế, nhất định là sẽ chịu khổ.

Mỗi một Ma tộc, đều bị khóa chặt gân cốt, đến thần thồn cũng bị khóa chặt cùng một chỗ, có lửa quỷ u minh đang đốt cháy, khiến cho linh hồn bọn họ không ngừng chịu đựng đau khổ.

Tiếng kêu gào thảm thiết, khiến cho trong mắt Mặc Ly tràn ngập vẻ sợ hãi. Nàng bất giác sờ sờ hai vai của mình.

Ở đó có một vết kiếm sâu đến tận xương.

Mà người để lại vết kiếm này, đang ở ngay trước mắt. Người này tên là Cao Hải Vân.

Đệ tử chân truyền của Kiếm Tông Tiên Giới.

Khi đang đi tuần tra ở Cổ Thành, nhìn thấy Mặc Ly, cho rằng đây là thám tử của Ma tộc, nên đã ra tay tàn nhẫn. Một kiếm gần như chém đứt cánh tay.

Nếu như không phải vào thời khắc quan trọng, Mặc Ly nâng tấm ngọc giản của Nam Cung Lương Nhân lên, trong đó tản ra khí tức tiên linh, nếu không Cao Hải Vân sẽ tuyệt đối không dừng tay.

Nhưng cho dù là như vậy, tính cách ghét ác như thù của hắn ta, vẫn không để cho Mặc Ly dễ chịu, nếu đã xuất kiếm, vẫn là phải nhìn thấy máu. Vì thế, trên người Mặc Ly mới để lại vết kiếm sâu như vậy. Hơn nữa kiếm khí vẫn như trước không tiêu tan, đau đớn lúc này, nếu như kiếm khí không tan biến, vậy thì vết kiếm sẽ vĩnh viễn không lành lại được.

“Đi theo ta.

Cao Hải Vân khinh thường liếc nhìn về phía Mặc Ly, đi ở phía trước. Chẳng qua chỉ là một Ma tộc tu vi bình thường, nhát gan mà thôi.

Trong ma tộc, vậy mà còn có hạng người nhát gan như thế, đúng thật là nực cười.

Mặc Ly đi theo Cao Hải Vân, đi vào trong một căn nhà cổ lão.

Cổ Tiên Tôn nhìn gặp nàng.

“Ngươi đến Cổ Thành, chính vì để đặc biệt đưa ngọc giản này đến đây sao?”

Cổ Tiên Tôn nhìn có vẻ tiên phong đạo cốt, rất ôn hòa.

Nhưng Mặc Ly cảm thấy, đây chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

Bởi vì khi vừa mới bước vào, đã có một cỗ uy áp cực mạnh, bức ép nàng quỳ giối xuống.

Hơn nữa từ đầu đến cuối, Cổ Tiên Tôn đều không hề nhìn thẳng nào, dáng vẻ cao cao tại thượng, giống như là Tiên Môn từng đối mặt với Diệp Ninh vậy.

"Đúng thế, ta…"

Mặc Ly nói lại hoàn chỉnh toàn bộ sứ mệnh của mình.

Trong lời nói của nàng, đặc biệt nhắc đến Diệp Ninh, hơn nữa còn không chỉ nhắc đến một lần.

Mặc Ly cảm thấy điều này rất bình thường, bởi vì Diệp Ninh là nhân vật trung tâm của toàn bộ thế gian, nhắc đến cái tên này, dường như có thể xua tan nỗi sợ hãi trong lòng nàng.

Nhưng Cổ Tiên Tôn lại không coi trọng cái tên này, trái phải chẳng qua là một tên chân đất ở Hạ Giới mà thôi, có thể có bản lĩnh gì? Trọng điểm của ông ta, đặt ở trên người Hắc Thủy Tiên Quân Nam Cung Lương Nhân.

Chương 1068: Khí tức của âm mưu 2

"Hắc Thủy Vực của Tiên Giới, bây giờ Tiên Quân là ai?"

Ở phía sau ông ta, vang lên một giọng nói.

"Người của Khương Gia, Tiên Quân mới thăng cấp."

Cổ Tiên Quân gật đầu, nói.

"Trước đó thì sao?"

Giọng nói đó trả lời.

"Tán tu, Nam Cung Lương Nhân, thiên tư phi phàm, tăng cấp lên Tiên Quân, chấp chưởng Hắc Thủy Vực, chỉ là không biết vì sao, mất tích một cách kỳ lạ, cùng với sư tôn, đạo lữ của hắn ta, hoàn toàn biến mất ở Tiên Giới, Hắc Thủy Vực khổ sở tìm kiếm hàng trăm năm, không có tung tích."

Ánh mắt của Cổ Tiên Tôn lóe lên.

“Xem ra, là chạy đến Hạ Giới rồi, không ngờ được, vậy mà lại phát hiện nguyên nhân những thế giới nhỏ khác biến mất… thế giới hắc ám sao? Chậc chậc chậc, đúng là có mấy phần thú vị, tảm họa mà Tiên Giới tìm kiếm vô số năm nay, cuối cùng cũng xuất hiện manh mối, xem ra, chuyến đi này, đúng thật là rất cần thiết.”

Quả nhiên giống hệt với dự đoán của Nam Cung Lương Nhân.

Cổ Tiên Tôn động lòng rồi.

Thế giới hắc ám là tai họa Tiên Giới tìm kiếm vô số năm nay.

Một khi phát hiện dấu vết, nhất định sẽ đi xem tình hình cụ thể.

“Tiên Tôn, chuyện này còn có điểm đáng nghi, chỉ một Hạ Giới nho nhỏ, làm sao lại liên kết được với chiến trường Tiên Ma? Còn có nữ tử này, nói ra nhiều chuyện quan trọng như thế, đang bình thường, tại sao lại từ chiến trường Tiên Ma truyền tống đến Hạ Giới?”

Cao Hải Vân đi lên phía trước một bước, chắp tay nói.

Lúc trước đã từng thẩm vấn Mặc Ly một lần, có được rất nhiều tin tức.

Mặc Ly nói, lúc đầu bản thân đến chiến trường Tiên Ma, khi ở trong trận truyền tống, bị Tiên Giới mai phục, khiến cho trận truyền tống xuất hiện sai sót, nên mới vô tình đi đến Hạ Giới.

Nhưng Cao Hải Vân đã kiểm tra lại, Tiên Giới không chưa từng mai phục trận truyền tống. Không phải không muốn, mà là không thể nào làm được.

Bởi vì trận truyền tống của Ma Giới, nằm trong khu vực trung tâm do Ma Giới kiểm soát, Tiên Giới làm sao có thể đi sâu vào trong đó?

Còn có. Đó là Hạ Giới nhỏ bé, làm sao có thể liên kết đến chiến trường Tiên Ma? Đây đúng thật là trò cười lớn nhất thiên hạ.

Về điểm này, tiên nhân và Ma tộc hoàn toàn đồng nhất.

Kết giới của chiến trường Tiên Ma vô cùng kiên cố, tuyệt đối không phải là thứ mà sức lực của Hạ Giới, có thể đả thông

được. Bọn họ còn không làm được, làm sao Hạ Giới có thể làm được?

Nực cười.

Vì thế, trên người Mặc Ly đúng là còn rất nhiều điểm nghi ngờ.

"Ta kiến nghị, bắt Ma tộc này lại, giết chết thân thể, chỉ giữ lại thần hồn, vứt vào tử lao, đầu tiên dày vò một hồi, tự nhiên có thể có được chân tướng!"

Trong mắt Cao Hải Vân lóe lên thần sắc sắc bén.

"Đừng, đừng mà… Ta chỉ là đến truyền tin, ta muốn về nhà, ta muốn gặp ca ca."

Nghe xong, Mặc Ly nước mắt tuôn như mưa.

Nàng biết chuyến đi này của mình có thể sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng mà không ngờ được nguy hiểm lại lớn như thế. Rõ ràng mình đều là nói sự thật. Nhưng mà vì sao đều không tin ta?

Cổ Tiên Tôn nhìn cũng không nhìn nàng, chỉ nhàn nhạt nói.

"Cũng không cần phải như thế, chẳng qua chỉ là một Ma tộc nho nhỏ mà thôi, có thể gây ra sóng gió gì? Ngươi dẫn theo mười hai vệ Cổ Thành, đi theo nàng ta đến thế giới nhỏ kia, rốt cuộc chân tướng như thế nào, liếc mắt là biết!"

Cao Hải Vân gật đầu, nói.

"Tuân mệnh."

Trong khi nói thì quay người lại.

Hắn đưa tay ra, lập tức xuất hiện một sợi xích.

Sợi xích giống như xích chó vậy, trực tiếp quấn quanh cổ Mặc Ly. Kéo Mặc Ly đi ra ngoài.

Không qua bao lâu, mười hai vệ Cổ Thành đã sẵn sàng xuất phát.

Mười hai vệ Cổ Thành, không phải là đại quân thường xuyên xuất hiện ở chiến trường Tiên Ma. Mà là mỗi năm trăm năm, được chiêu mộ từ Tiên Giới. Sau này dùng năm trăm năm làm giới hạn, đủ thời gian, thì có thể quay về.

Mười hai vệ Cổ Thành, tổng cộng có một vạn hai ngàn người. Không được coi là tinh nhuệ Tiên Giới gì cả.

Nhưng cũng tuyệt đối là lực lượng trung kiên.

Đánh bại những Ma tộc kia, phá vỡ Đại Dạ Di Thiên, giết đến thế giới nhỏ, không phải là vấn đề lớn. Mười hai vệ Cổ Thành, hùng dũng lao ra ngoài.

Dấu vết hoạt động của bọn họ vô cùng bí mật. Một đường dùng pháp thuật che giấy. Đều là đi dường nhỏ xa xôi.

Bởi vì bọn họ không muốn gây thêm rắc rối.

Đặt ở quá khứ, nhất định sẽ không bị người khác phát hiện. Nhưng mà bây giờ, đã hoàn toàn khác.

Ma Giới đã có chuẩn bị cho chiến tranh toàn diện, Hoang Tôn phát điên, ném tất cả thám tử tinh nhuệ của mình, giống như rắc đậu rải hết ra ngoài.

Hắn ta muốn theo dõi tất cả hành động của Tiên Giới. Loại chuẩn bị trước trận chiến này, là điều bình thường.

Nhưng không ngờ được, những kẻ trinh sát này vừa đúng lúc có tác dụng, dưới sự giám sát điên rồ bệnh hoạn đến không có sơ hở nào của Ma tộc, hành động của mười hai vệ Cổ Thành, lập tức bị bại lộ.

Chương 1069: Khí tức của âm mưu 3

Sau đó, trong thời gian ngắn, tin tức đã trực tiếp truyền đến tai Hoang Tôn.

“Ồ? Tiên Giới có hành động lạ?”

Trong lòng Hoang Tôn lóe lên, đưa tay ra, cái gương trước mắt bất ngờ xuất hiện hình ảnh rõ ràng. Chính là mười hai vệ Cổ Thành.

Hoang Tôn nhìn một chút. Sau đó cứng đờ.

Tiếp đó lộ ra thần sắc khó mà tin được. Cuối cùng, phát ra tiếng gầm thét tức giận.

Tiếng gầm của hắn ta, khến cho toàn bộ Ma động chấn động.

“Làm gì có lý đó!”

Hắn ta nhìn thấy cái gì?

Mặc Ly mà hắn ta và Ma Đế vất vả tìm kiếm, vậy mà lại ở trong mười hai vệ Cổ Thành. Hơn nữa còn có một sợi xích sắt quấn quanh cổ nàng.

Bị một nam tử đeo kiếm sau lưng, đi ở phía trước, kéo Mặc Ly theo. Cảnh tượng này đều tiên khiến hắn ta điên cuồng vui mừng, ta tìm được điện hạ rồi! Tiếp đó lại là tức giận trước giờ chưa từng có.

Tiên Giới ức hiếp người quá đáng!

Đừng nói bây giờ Mặc Ly là hi vọng của Ma Giới.

Cho dù không phải, vậy thì nàng thân là Hoàng tộc của Ma Giới, nàng cũng không nên phải chịu loại đãi ngộ này. Ma Đế có nhiều con cái, tất cả có hơn ba ngàn người.

Có không biết bao nhiêu người chết trong trận chiến.

Nhưng chết trận, so với bị sỉ nhục là hai khái niệm khác nhau.

Càng huống hồ, bây giờ Mặc Ly đã không còn là Hoàng tộc bình thường đơn giản nữa, từ góc độ nào đó mà nói, nàng đại biểu cho mọi thứ của Ma tộc.

“Đế Tôn, ta tìm được điện hạ rồi.”

Hắn ta lập tức liên lạc với Ma Đế.

Thông báo tất cả tin tức.

Ma Đế cũng đỏ mặt, lạnh lùng nói.

“Truyền mệnh lệnh của ta, tất cả ba mươi hai động Ma tộc, toàn bộ khởi binh, tiếp đó, ta sẽ dẫn theo tất cả Ma tộc thành niên của Ma giới, đi đến chiến trường Tiên Ma, thù này, không đội trời chung, chỉ có máu của Tiên Giới, mới có thể bồi thường! Mà ngươi, nhất định phải không tiếc mọi giá, cướp lại Ly Nhi!”

Hoang Tôn lộ ra răng nanh sắc bén, nói.

“Lĩnh mệnh!”

Cỗ máy chiến tranh cường đại, đã bắt đầu. Mới bắt đầu, Ma Giới đã không để lại đường lui.

Bởi vì bọn họ không thể nào nghĩ vấn đề đơn giản như vậy. Vì sao Mặc Ly lại rơi vào trong tay của Tiên Giới?

Rốt cuộc Tiên Giới có biết tính quan trọng của Mặc Ly với Ma Giới hay không?

Nếu như biết, vậy thì Tiên Giới làm như vậy, là khiêu khích đơn thuần, hay là âm mưu? Quá nhiều quá nhiều suy đoán.

Nhưng không cần biết như thế nào, Ma Giới nhất định phải đưa ra quyết định.

Mười hai vệ Cổ Thành, không hề biết bản thân đã trở thành trung tâm của gió bão. Bọn họ đã đến gần lối vào.

Đứng từ xa, đã nhìn thấy khí tức của Đại Dạ Di Thiên.

"Giết qua đó!"

Trong mắt Cao Hải Vân lộ ra thần sắc hưng phấn.

"Giết sách bọn chúng, không để lại một ai, chặt đầu của bọn chúng xuống, ta muốn dùng nó để tế kiếm!"

Mười hai vệ Cổ Thành đều rất quen thuộc với phong cách của hắn ta.

Tất cả đều cười lớn xông lên phía trước.

Ma tộc ở lại canh lối ra vào không nhiều, cũng không mạnh. Bọn họ không có cái gì để lo lắng.

Chém giết bắt đầu.

Hoặc là nói, là một bên đồ sát.

Ma tộc ở đây canh giữ, có thế nào cũng không ngờ được, vậy mà Tiên Giới lại trực tiếp tìm đến đây, mục đích vô cùng rõ ràng. Mặc Ly nhìn Ma tộc bị chém giết, cũng không phải là đau lòng, nhưng đúng là có một loại cảm giác bi thương.

Đây đều là đồng tộc của nàng.

Cao Hải Vân nhìn thấy ánh mắt yếu đuối của Mặc Ly, cười lạnh một tiếng.

"Yên tâm, đợi sau khi làm xong tất cả mọi chuyện, ta cũng sẽ giết ngươi giống như giết bọn họ, đầu của ngươi, ta lấy chắc rồi."

Mặc Ly cúi đầu xuống.

Nàng rất sợ.

Nhưng một loại khát vọng, đã áp chế sợ hãi.

Khat vọng này, chính là Mặc Ly muốn gặp lại Diệp Ninh.

Nếu như còn có thể gặp mặt Diệp Ninh một lần.

Cho dù là chết, cũng cứ chết thôi.

Lần này thời gian nàng đi ra ngoài không tính là dài, nhưng cảm giác giống như đã trôi qua ngàn năm vạn năm. Loại cảm giác vô cùng hao hức muốn gặp mặt đó, lúc nào cũng gặm nhấm trái tim nàng.

Rất nhanh chiến tranh đã đến thời điểm kết thúc. Tiên nhân đang bận rộn gỡ đầu xuống.

Nhưng đúng vào lúc này, một đạo uy áp, lại bất ngờ xuất hiện.

“Đúng thật là lớn gan!”

Vào khoảnh khắc đạo uy áp này xuất hiện.

Sắc mặt Cao Hải Vân lập tức thay đổi.

“Là Ma Tôn!”

“Tại sao Ma Tôn lại đến đây?”

“Không đúng lắm, lẽ nào đây là bẫy?”

Trong chớp mắt, trong đầu Cao Hải Vân xuất hiện rất nhiều suy nghĩ. Có lẽ đây là một âm mưu?

Nhưng suy nghĩ kỹ, lại cảm thấy không đúng.

Mười hai vệ Cổ Thành nho nhỏ, cũng không phải tinh nhuệ gì, tại sao có thể khiến cho Ma Tôn đích thân ra tay? Nhưng bất luận thế nào, Ma Tôn đến đây, nguy cơ chết đã ở ngay trước mắt.

Cao Hải Vân thân là thống soái, có phẩm chất cơ bản nhất, đó chính là phản ứng nhanh. Vào thời khắc quan trọng, hắn ta đưa ra quyết định.

“Tất cả mọi người, đi vào thế giới nhỏ, lực lượng của thế giới nhỏ có giới hạn, Ma Tôn không thể nào đi vào đó!”

Chương 1070: Thế giới này tiêu đời rồi?

Đây là khả năng sống sót duy nhất.

Vừa nói, hắn ta vừa túm lấy Mặc Ly, dẫn đầu đi vào bên trong.

Vốn dĩ ở ngay trước mắt, tất cả những điều này, đều chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Rất nhiều tiên nhân ở gần, phản ứng nhanh, cũng đi theo Cao Hải Vân vào trong. Nhưng chỉ có chưa đến mười mấy người mà thôi.

Những người khác cho dù phản ứng kịp thời, cũng đã muộn rồi.

Hoang Tôn hoàn toàn giáng lâm, vào khoảnh khắc hắn ta đi xuống, tất cả tiên nhân còn lại, đều hóa thành bột phấn.

Hắn ta nhìn lối vào thế giới nhỏ tản ra ánh sáng màu tím, trong mắt tràn ngập lửa giận.

"Lập tức tìm thân vệ của bản quân đến đây, giết vào trong đó, cứu điện hạ về!"

Sự phẫn nộ của Hoang Tôn, Cao Hải Vân không hề biết.

Lúc này, sau khi trải qua một hồi kinh hồn ngắn ngủi, cuối cùng hắn ta cũng tạm thời thở phào một hơi. Cao Hải Vân ngẩng đầu lên, nhìn non xanh nước biếc, trong lòng biết, có lẽ bản thân an toàn rồi.

"Đây chính là Hạ Giới sao?"

Hắn ta lẩm bẩm.

Tuy đang hỏi, nhưng trên thực tế trong lòng đã có đáp án khẳng định. Đây không phải Hạ Giới thì có thể là đâu?

Linh khí rất mỏng, đừng nói là so sánh với Tiên Giới động thiên phúc địa, cho dù so với trình độ trung bình của Tiên Giới, vậy thì cũng kém rất nhiều. Tuy thế giới này đã thăng cấp, kết quả linh khí đã tăng lên gấp mười lần, nhưng đối với tiên nhân hàng thật giá thật mà nói mức độ linh khí ở đây nhất định vẫn là không đủ dùng.

Nếu như đặt ở quá khứ, Cao Hải Vân nhất định sẽ vô cùng chán ghét. Nhưng mà hôm nay, lại không hề có tâm tình như thế.

Hắn ta nhìn "tàn binh bại tướng" ở xung quanh mình. Một cỗ cảm giác bi thương, không kìm nén được dâng lên trong lòng.

Mười hai vệ Cổ Thành.

Chết thì chết, chỉ còn lại những người này. Đây là loại bi thương, bi thảm như thế nào?

Trong đầu hắn ta xuất hiện cảnh tượng uy áp tản ra vào khoảnh khắc Hoang Tôn xuất hiện, Cao Hải Vân không chỉ cảm thấy vô cùng sợ hãi, còn thiếu chút nữa, thiếu chút nữa, đến bản thân cũng vĩnh viễn nằm lại ở đó…

Vừa nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy vô cùng tức giận.

Chát! Hắn ta tát mạnh vào mặt Mặc Ly.

"Tiện nhân, đều là ngươi, nếu như không phải ngươi, mười hai vệ Cổ Thành làm sao lại tử thương thành như thế này? Đây nhất định là âm mưu của Ma tộc, nhất định là như thế!"

Cao Hải Vân nghiến răng nghiến lợi, trong đôi mắt tràn ngập tia máu. Hắn ta đang theo bản năng tìm lý do thất bại cho mình.

Hắn ta cho rằng, đây nhất định là âm mưu của Ma tộc, mà Mặc Ly, chẳng qua là miếng mồi ngon mà Ma tộc thả ra mà thôi. Nhưng không ngờ được, cho dù Ma tộc muốn mưu hại hắn ta, cũng không đến mức trực tiếp điều động Hoang Tôn.

Mười hai vệ Cổ Thành nho nhỏ, muốn để cho loại cấp bậc như Hoang Tôn ra tay, hắn ta thật sự đánh giá bản thân quá cao rồi. Mặc Ly bị đánh ngã xuống đất, trên mặt để lại dấu tay rõ ràng.

Lúc này tâm tình của Cao Hải Vân mới tốt hơn rất nhiều.

Hắn ta nắm sợi dây xích trong tay, trực tiếp đi thẳng về phía trước.

"Sau này có thời gian sẽ từ từ xử lý ngươi!"

Cao Hải Vân vẫn còn tồn tại tâm tư độc ác, muốn phát tiết toàn bộ bức bối, tức giận còn có sợ hãi của mình lên người Mặc Ly. Đoàn người đi về phía trước, chưa đến nửa canh giờ.

Phía trước xuất hiện một đạo ánh sáng.

Là người của mười ba tông Tiên Môn tìm đến rồi. Điều này rất bình thường.

Mười ba tông Tiên Môn đóng quân ở bên ngoài Đại Dạ Di Thiên. Đoàn người của Cao Hải Vân từ bên trong đó nhếch nhác chạy thoát ra ngoài. Đương nhiên bọn họ đã phát hiện ra dấu vết.

Chỉ có điều bởi vì bọn họ đã lập tức thi triển thủ đoạn ẩn giấu, vì thế Tiên Môn không thể nào phán đoán được phương vị chính xác, nhưng nơi này tổng cộng cũng chỉ lớn như tế, mười ba tông Tiên Môn phân tán đi tìm, rồi cũng có thể tìm được đoàn người Cao Hải Vân.

Rất trùng hợp đó là, đội ngũ tìm thấy đoàn người của Cao Hải Vân, chính là do Mạc Hạo Nhiên và Phương Thanh Tuyết dẫn đầu.

Hai người nhìn thấy một đám nam tử có chút nhếch nhác, thần sắc cứng lại.

"Vãn bối Hạ Giới, bái kiến tiên nhân!"

Mạc Hạo Nhiên nhanh chóng nói.

Ánh mắt Cao Hải Vân lướt nhìn một lượt, nhìn thấy Mạc Hạo Nhiên chẳng qua chỉ là tu sĩ Địa Tiên Cảnh, trong lòng nhiều thêm mấy phần khinh thường, nhưng nhìn thấy thái độ của Mạc Hạo Nhiên cung kinh, cũng không có ý đùa nghịch, chỉ là đắc ý nói.

"Tại sao ngươi biết bản tôn là tiên nhân?"

Mạc Hạo Nhiên cười lấy lòng, nói.

"Tông môn của vãn bối vẫn luôn bảo vệ ở bên ngoài thông đạo, thượng tiên giáng lâm, có không ít người tận mắt nhìn thấy, người có thể từ trong thông đạo đi ra ngoài, trừ thượng tiên ra, còn có thể là ai? Hơn nữa, khí độ của thượng tiên bất phàm, rất khác so với người thường."

Cao Hải Vân hừ lạnh một tiếng, nói.

"Bây giờ bản tôn rất nhếch nhác, có chỗ nào hiện ra khí độ?"

Chương 1071: Thế giới này tiêu đời rồi? 2

Mạc Hạo Nhiên lắc đầu, nói.

“Chỉ là vẻ bề ngoài nhếch nhác, khí độ là ở bên trong, khí chất của thượng tiên, có một không hai, có thể khiến cho người người bái phục.”

Nghe xong, Cao Hải Vân cũng cảm thấy thuận tai.

Tuy lời nói lấy lòng của Mặc Hạo Nhiên rất rõ ràng.

Nhưng cũng chính bởi vì rõ ràng, mới khiến cho hắn ta thoải mái khác thường.

Bởi vì bình thường người của Tiên Giới rất yêu thể diện, đặc biệt là người trong Kiếm Tông, người nào cũng rất ngạo khí, cho dù có người đặc biệt khen ngợi hắn ta, cũng không làm được đến mức độ này.

Vì thế cách làm của Mạc Hạo nhiên như vậy, đúng là đã trực tiếp có được hảo cảm của Cao Hải Vân.

“Ngươi đúng là biết cách nói chuyện, cũng được, đi trước dẫn đường, bản tôn còn có chuyện cần phải làm.”

Cao Hải Vân nói.

Hắn ta không quên sứ mệnh của bản thân.

Đầu tiên, phải điều tra được chuyện của thế giới hắc ám.

Thứ hai, chính là lo lắng.

Cao Hải Vân biết bản thân còn chưa đến mức kê cao gối ngủ say, hắn chạy trốn đến thế giới này, mới chỉ là bắt đầu, Hoang Tôn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn ta, có thể dự đoán được, không lâu sau đó, đại quân của Ma tộc, sẽ giết đến đây.

Đến lúc đó, chính là thảm họa tiêu diệt.

Đây cũng là nguyên nhân mà hắn ta có thái độ tốt với Mạc Hạo Nhiên.

Tuy Tiên Môn Hạ Giới, tu vi đều không cao, nhưng làm bia đỡ đạn, có lẽ vẫn là được. Bây giờ cục diện nguy hiểm, đương nhiên phải tập hợp tất cả chiến lực.

Còn về phần Tiên Môn có đồng ý hay không? Nực cười.

Bọn họ có lựa chọn sao?

Trong lòng Cao Hải Vân biết rõ, Tiên Môn Hạ Giới căn bản không có sức mạnh chống lại, hắn ta ở thế giới này, chính là đỉnh cấp chân chính. Có lẽ chỉ có Hắc Thủy Tiên Quân trong truyền thuyết kia, mới có thể vững vàng áp đảo được hắn ta.

Nhưng nhân vật này, cũng không biết có tồn tại hay không, dù sao tin tức mà Mặc Ly mang đến có rất nhiều điểm nghi ngờ, hắn ta vẫn luôn hoài nghi đây là bẫy. Cho dù có tồn tại, vậy thì ngược lại là chuyện tốt, Tiên Quân Tiên Giới, có lẽ là người của mình.

Vì thế đừng nhìn vẻ ngoài của Cao Hải Vân nhếch nhác, nhưng trong lòng đã có sẵn kế hoạch. Nhìn thì có vẻ hắn ta đối với Mạc Hạo Nhiên rất hòa khí, nhưng trên thực tế đã bắt đầu tính kế Mạc Hạo Nhiên rồi.

Mà Mạc Hạo Nhiên thì sao?

Lại cũng đang có tính toán của riêng mình. Bởi vì hắn ta nhìn thấy một người. Mặc Ly bị xích sắt trói vào cổ, rõ ràng Mặc Ly đã bị thương, nàng hấp dẫn ánh mắt như thế, muốn không nhìn thấy cũng khó.

Mạc Hạo Nhiên và Mặc Ly từng gặp mặt. Mặc Ly có nhớ hắn ta hay không, điều này không quan trọng. Quan trọng là hắn ta nhớ Mặc Ly.

Mặc Ly là ai? Là nữ nhân bên cạnh Diệp Thánh!

Tiên nhân đến từ Tiên Giới này, vậy mà lại sỉ nhục nữ nhân bên cạnh Diệp Thánh đến mức độ này. Đây…

Trong chớp mắt Mạc Hạo Nhiên nhìn thấy cơn bão đang đến gần. Hắn ta quá hiểu Diệp Ninh.

Hoặc là nói không chỉ là Mạc Hạo Nhiên. Tất cả người của Tiên Môn, đều hiểu Diệp Ninh.

Thân phận tiên nhân của Tiên Giới, tuyệt đối sẽ không khiến cho Diệp Ninh nhân nhượng tránh phiền phức. Từ trước đến nay Diệp Ninh đều là người không biết sợ hãi.

Với tính cách của Diệp Ninh, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Cao Hải Vân.

Vậy thì Mạc Hạo Nhiên nên lựa chọn như thế nào? Thật ra không có lựa chọn.

Bởi vì hắn ta đã sớm phản bội Tiên Môn, hắn ta biết bản thân không có không gian để quay đầu nữa. Càng đừng nói, cùng với hắn ta, còn có Phương Thanh Tuyết.

Từ đầu đến cuối Phương Thanh Tuyết không nói một câu nào, nhưng trên thực tế, nhất định cũng đã động tâm tư.Vì vậy, đi được nửa đường, Phương Thanh Tuyết rời đi.

Chỉ là nói tìm được thượng tiên, hoàn thành nhiệm vụ, quay trở về sư môn. Nhưng trên thực tế, lại là đi báo tin cho Diệp Ninh.

Một loạt hành động này, đều làm ngay trước mặt Cao Hải Vân. Quang minh chính đại.

Quả nhiên, không khiến cho Cao Hải Vân nghi ngờ một chút nào.

Nguyên nhân rất đơn giản, ở trong mắt của Cao Hải Vân, người tu hành của thế giới này, chín chín phần trăm đều là sâu kiến. Hắn ta làm sao có thể quan tâm đến hành động của sâu kiến?

Đừng nói là Phương Thanh Tuyết có đầy đủ lý do, cho dù không có, hắn ta cũng không quan tâm. Phương Thanh Tuyết vừa mới rời đi, đã trực tiếp dùng phù dịch chuyển.

Đây là vật cứu mạng mà Cô Tuyệt đưa cho nàng ta. Nàng ta dùng ba lần liên tiếp.

Phương Thanh Tuyết dịch chuyển đến bên ngoài ngàn vạn sông núi. Lúc này mới dám thả lỏng một chút.

Như thế, coi như cũng thoát ra khỏi phạm vi thần niệm của tiên nhân rồi đúng không?

Tuy Cao Hải Vân không hề giám sát Phương Thanh Tuyết, nhưng thân là gián điệp, tu dưỡng của nàng ta khiến cho Phương Thanh Tuyết dùng phương thức ổn thỏa nhất. Phương Thanh Tuyết phát hiện, thế mà mình đã đến Duyễn Châu.

Khoảng cách đến Châu Phủ không hề xa. Vì thế nên đã dùng hết tốc lực.

Chương 1072: Thế giới này tiêu đời rồi? 3

Sau khi đi vào Châu Phủ, nàng ta trực tiếp chạy thẳng đến phân viện của Viện giám sát, lặng lẽ đưa ngọc giản mà mình vừa mới khắc vào trong Viện giám sát. Không đến một lúc sau, đã bị phát hiện.

Sau khi phân viện Viện giám sát kiểm tra ngọc bội, lập tức biết được tính nghiêm trọng của việc này, nên ngay tức khắc có người chạy thẳng đến trận truyền tống. Sau đó thông qua trận truyền tống, đến Tấn Dương.

Sau đó, đương nhiên tin tức được lập tức đưa đến trong tay Diệp Ninh.

“Cái gì? Nha đầu quay trở về rồi?”

Đầu tiên Diệp Ninh lộ ra thần sắc vui mừng, nhưng tiếp đó, sắc mặt lại trở nên tái nhợt, trong mắt tràn ngập vẻ tức giận.

“Làm gì có cái lý đó, không giết người này, thề không làm người!”

Hắn chưa bao giờ tức giận như thế.

Từ khi đến thế giới này, từ trước đến giờ Diệp Ninh đều coi ác ý của người khác thành hưởng thụ vui vẻ nhất. Đối thủ đối với hắn càng ác, hắn càng vui mừng.

Nhưng hắn cũng có vảy ngược.

Vảy ngược của hắn, chính là người ở bên cạnh mình.

Thân là một nam nhân, nếu như đến nữ nhân ở bên cạnh mình cũng không bảo vệ được, vậy thì sao còn được coi là nam

nhân? Đây là đạo lý dễ hiểu nhất, cũng là không cần suy nghĩ nhất.

Diệp Ninh dâng trào sát khí.

Người đã trở thành Á Thánh, mỗi một ý niệm một hành động, đều có thể khiến cho đất trời có cảm ứng. Khi sát khí của hắn bạo phát. Trời đất biến sắc.

Tất cả mọi người trong Tấn Dương kinh ngạc ngẩng đầu, đều có thể phát hiện bầu trời bị mây đen bao phủ.

"Sắp có mưa rồi sao?"

Có người lẩm bẩm.

Mà lúc này, Diệp Ninh đã đi ra khỏi sân. Nam Cung Lương Nhân lặng lẽ đi ra ngoài.

"Ngươi muốn ngăn cản ta?"

Diệp Ninh thờ ơ hỏi. Nam Cung Lương Nhân lắc đầu.

Hắn ta đã từng nói, tiên nhân không phải là thiện nam tín nữ (ý chỉ người lương thiện), Tiên Giới càng không phải thiên đường gì cả, nếu như Hạ Giới hiểm ác, vậy thì Tiên Giới sẽ chỉ càng hiểm ác hơn.

Hơn nữa tiên nhân đối với Hạ Giới, từ trước đến nay đều là vừa lấy vừa đoạt, hành động tùy ý. Ngươi rất khó hy vọng thượng tiên sẽ sinh ra đồng cảm với sâu kiến của Hạ Giới.

Đây chính là sự thay đổi của sức mạnh đối với con người.

Lúc đầu mười ba tông Tiên Môn, chính là như thế.

Nhưng đắc tội với mười ba tông Tiên Môn, và đắc tội với Tiên Giới, đây hoàn toàn là hai khái niệm. Suy nghĩ về mặt lý trí, Nam Cung Lương Nhân nên ngăn cản Diệp Ninh.

Vấn đề cần phải giải quyết, nhưng phương thức gải quyết, có lẽ không cần cực đoan như vậy. Nhưng đó chỉ là phương diện lý trí.

Rất nhiều chuyện, không cần phải có lý trí, cũng không thể nào giữ được lý trí. Ví dụ như bây giờ.

Nam Cung Lương Nhân biết, bản thân không ngăn cản được Diệp Ninh.

Nếu như Diệp Ninh bởi vì chuyện này, mà đối đầu với Tiên Giới, vậy thì hắn ta, cũng sẽ chỉ âm thầm đi theo ở phía sau. Đây chính là lựa chọn mà hắn ta đưa ra.

Chỉ như thế mà thôi.

Ánh mắt của hắn ta và Diệp Ninh giao nhau, dần dần hiểu được suy nghĩ của Nam Cung Lương Nhân, nhất thời ánh mắt trở nên nhu hòa hơn.

"Vậy thì cùng nhau đi đi."

Nhưng mà nếu như muốn cùng đi, không phải chỉ có Nam Cung Lương Nhân. An Nhiên cũng đi theo ở phía sau.

Diệp Ninh nhìn chằm chằm An Nhiên, trong mắt hắn đã xuất hiện vẻ hoài nghi. Nhưng An Nhiên không hề chùn chân.

An Nhiên nhất định phải đi, Mặc Ly không chỉ là muội muội của Diệp Ninh, cũng là bạn của An Nhiên. Hơn nữa, sở dĩ Mặc Ly gặp phải đại nạn này, nguyên nhân trong đó, cũng là do nàng ta sơ suất.

Nếu như không đi, trong lòng An Nhiên làm sao có thể dễ chịu?

An Nhiên biết, bản thân kiên trì muốn đi, nhất định sẽ gây ra hoài nghi, dù sao biểu hiện lúc trước của nàng ta, chỉ là con hồ ly nhìn có vẻ rất có linh tính.

Bây giờ làm như thế, rõ ràng là có chút lộ liễu. Nhưng An Nhiên cũng không sợ hãi.

Diệp Ninh không nói nhiều cái gì, dường như còn chưa chắc chắn, lại dường như chắc chắn nhưng không quan tâm. Hắn đưa tay ra, chỉ chỉ vai của mình

An Nhiên nhảy lên, đứng ở trên vai của hắn. Một đoàn ba người, đi vào trong trận truyền tống.

Đương nhiên Cao Hải Vân không biết vậy mà lại có một tên điên đang trên đường đến gây phiền phức cho hắn ta. Hắn ta đến nơi ở của mười ba tông Tiên Môn.

Không hề khách khí ngồi ở vị trí chủ vị.

Cao Hải Vân nhìn một đám Thiên Tiên Địa Tiên ở phía dưới, nhất thời tràn ngập cảm giác hơn người.

Đám người Phi Tinh Tử, lần lượt bỏ qua thể diện, bắt đầu lấy lòng Cao Hải Vân.

Đây chính là hiện thực.

Bọn họ ở Hạ Giới là nhân vật quan trọng, nhưng đặt ở Tiên Giới, chỉ là sâu kiến.

Nhưng mà bọn họ lại không biết, khi Cao Hải Vân gặp bọn họ, những người được gọi là có chiến lực đỉnh cấp của Hạ Giới, thì một chút lòng sợ hãi cũng biến mất.

Hắn ta không muốn nghe những lời lấy lòng nịnh hót nào đó nữa. Mà là trực tiếp hạ mệnh lệnh.

Chương 1073: Thế giới này tiêu đời rồi? 4

"Bên dưới bản tôn, còn lại ba mươi ba người, mười ba tông Tiên Môn, chia đều tất cả chiến lực phân thành ba mươi ba phần, lần lượt giao cho thuộc hạ của bản thân chỉ huy, chuẩn bị nghênh đón đại chiến sắp đến!"

"Ngoài ra, truyên lệnh cho tất cả thế lực của thế giới này, nhất định phải phái ra tinh nhuệ, tham dự vào trong đại quân dưới trướng của bản quân."

"Nếu như có người dám chống lại, giết không tha!"

Mệnh lệnh của Cao Hải Vân, khiến cho đám người Tiên Môn sững sờ. Phi Tinh Tử khó mà tin được hỏi.

"Đại chiến? Đại chiến gì?"

Ông ta nhìn Đại Dạ Di Thiên đã tan biến trên bầu trời.

Trong lòng tự hỏi, lẽ nào không phải Tiên Môn biết tin tức ở đây, đuổi Ma tộc đi, muốn đến Hạ Giới giúp đỡ chúng ta sao? Nhưng mà câu trả lời của Cao Hải Vân, trong chớp mắt khiến cho trái tim của hắn lạnh như thấu xương.

"Trên đường bản tôn đến đây, bị Ma tộc mai phục, đến cả Ma Tôn cũng xuất động, tuy may mắn chạy thoát, nhưng nhất định đã chọc giận Ma tộc, có thể dự đoán được, không lâu sau, đại quân Ma tộc sẽ đến đây, vì thế, chỉ có thể chuẩn bị chiến đấu."

Cao Hải Vân cũng không che giấu, đơn giản nói hết tất cả những điều mình đã trải qua. Cái gì?

Nhưng mà những lời này.

Lập tức khiến cho người của mười ba tông Tiên Môn loạn thành một nồi cháo. Ma Tôn? Đại quân Ma tộc? Chạy thoát?

Bọn họ khó mà tin được.

Tiên Môn còn cho rằng Cao Hải Vân là đặc biệt đến giúp đỡ bọn họ, bây giờ xem ra, vậy mà lại là chạy trốn đến đây. Không chỉ bản thân chạy đến đây, còn mang cả rắc rối đến.

Tiếp theo đây, vậy mà Hạ Giới lại phải nghênh đón sự bùng nổ của Ma Tôn. Đây là… Ma Tôn đó!

Cái gì mà thượng tiên Tiên Giới.

Vị này, chẳng qua là tai tinh mà thôi.

Sắc mặt bọn họ không khó coi, trong lòng có hàng vạn điều không muốn, đây rõ ràng là muốn để bọn họ làm bia đỡ đạn. Không chỉ phải làm bia đỡ đạn, hơn nữa còn muốn bọn họ phá vỡ đi tổ chức lại từ đầu.

Vị tiên nhân Tiên Giới này đúng là bá đạo, trực tiếp muốn độc chiếm toàn bộ quyền lực ở Hạ Giới, với cách làm việc này của hắn ta, có thể nói mười ba tông Tiên Môn là chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa.

Đây chính là tiên nhân Tiên Giới sao?

Điều này so với những gì bọn họ tưởng tượng, thật sự quá khác biệt. Trong lòng vô cùng chua xót. Phi Tinh Tử khó khăn nói.

“Thượng tiên, mười ba tông tiên môn chúng ta cũng có tông môn ở Tiên Giới, xin thượng tiên nể mặt tông môn chúng ta ở Tiên Giới, cho chúng ta một con đường sống đi.”

Nhưng mà Cao Hải Vân lại cười lạnh.

“Đừng nói là Tiên Môn Tiên Giới trong miệng các ngươi nói, bản tôn chưa từng nghe thấy, cho dù là nghe thấy rồi thì có sao?”

“Bản tôn nói muốn trưng dụng các ngươi, lẽ nào các ngươi còn dám phản kháng sao?”

“Thuận theo ta thì sống, nghịch ta thì chết, ta phải xem xem, trong Hạ Giới này, có ai dám từ chối bản tôn!”

Cao Vân Hải bất ngờ đứng dậy, bước lên phía trước một bước.

Trên bầu trời có tiếng nổ như sấm, một đạo khí tức hủy diệt, trong chớp mắt bao trùm mọi người. Vậy mà đám người Tiên Môn, đều không nói nên lời.

Nhất thời, vô cùng bức bối. Thế giới này tiêu rồi!

Thật sự là hối hận không nên làm như lúc đầu!

Nhưng đúng vào lúc này, một giọng nói đối đầu gay gắt vang lên.

“Hay cho câu thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, ta phải xem xem, cái gọi là thượng tiên, có mấy phần bản lĩnh!”

“Ai dám ăn nói ngông cuồng?”

Cao Hải Vân tức giận nói, trong mắt phát ra ánh sáng lạnh. Thế giới bên ngoài mưa gió sấm chớp, giống như ngày tận thế của thế giới.

Giống như là ông trời, đều bởi vì ý chí của Cao Hải Vân mà trở nên phẫn nộ. Hắn ta vô cùng tức giận.

Bản thân hắn ta ở Tiên Giới, được xem như là thiên tài, nhưng cũng không phải là loại đỉnh cấp, vì thế vẫn luôn có người áp chế hắn ta. Lâu dần, trong lòng sinh ra bức bối.

Đến chiến trường Tiên Ma, chính là vì nguyên nhân này.

Từ trước đến nay tính tình của hắn ta tiêu cực, thích mình ta độc tôn, nhưng hắn ta lại không có loại thực lực đó, vì thế tính cách trở nên có chút vặn vẹo, đến chiến trường, chính là vì để phát tiết.

Nhưng mà Cao Hải Vân rất nhanh đã phát hiện, bản thân không thể tùy tiện làm bừa ở chiến trường Tiên Ma. Ma tộc không dễ chọc.

Cuộc đấu giữa Tiên Giới và Ma Giới, chỉ có thể nói là luân phiên thắng thua, tuyệt đối không tồn tại cách nói một bên nào

đó có thể nghiền ép. Vì thế tính cách của hắn vẫn phải kìm nén.

Nhưng bây giờ đến Hạ Giới, lẽ nào hắn ta còn cần phải kiêng dè cái gì sao? Ta, Cao Hải Vân, lẽ nào còn không thể mình ta độc tôn ở Hạ Giới sao? Hắn ta không phải kẻ ngốc.

Cao Hải Vân không biết bản thân làm như thế, quá thô bạo, quá đắc tội với người khác, người của mười ba tông Tiên Môn, tuyệt đối sẽ sinh ra tâm tư nhỏ, mà trong lòng cũng sẽ không hề phục tùng hắn ta.

Chương 1074: Ta giết ngươi, liên quan gì đến ngươi?

Nhưng hắn ta không hề quan tâm.

Cao Hải Vân không phải muốn mở núi làm chủ ở đây. Hắn ta chỉ là muốn chiêu mộ một đội bia đỡ đạn mà thôi. Còn về phần cá nhân bọn họ có tình nguyện hay không.

Quan trọng sao?

Dù sao đây là một thế giới cá lớn nuốt cá bé.

Đứng trước mặt sức mạnh tuyệt đối, cho dù trong lòng có trăm ngàn điều không tình nguyện, cũng chỉ có thể phục tùng.

Nhưng hắn ta không ngờ được, vậy mà bây giờ có người gan lớn bằng trời như thế, đứng trước mặt nhiều người như vậy, trực tiếp cãi lời hắn ta. Người như thế, nhất định phải giết chết.

Vì thế, lúc này chắc chắn là Cao Hải Vân đã động sát tâm.

Nhưng hắn ta lại không chú ý đến, tất cả người của mười ba tông Tiên Môn, lúc này ánh mắt lại trở nên quỷ dị.

“Là hắn!”

Đương nhiên bọn họ biết người đến là ai.

Trong chớp mắt tâm tình của Tiên Môn trở nên phức tạp. Bọn họ cảm thấy hai bên cũng không được coi là bạn bè gì cả.

Nhưng so với loại “chi viện” của Tiên Giới mọi người vất vả chờ đợi này, bọn họ vẫn cảm thấy, người này đáng yêu hơn

nhiều. Ít nhất trên người người này, có thể nhìn thấy rất nhiều rất nhiều điểm sáng, tuy bọn họ đối địch, nhưng trong lòng vẫn là bái phục.

Mà Cao Hải Vân, không nói cũng được.

Nếu như Tiên Giới đều là người như thế, vậy thì chắc chắn bọn họ sẽ mang đến tai họa cho thế giới này.

Vì thế, lúc này tâm thái của bọn họ sinh ra thay đổi vi diệu, thế mà lại so với bất kỳ người nào khác đều hi vọng, kẻ địch trong quá khứ, có thể lại lần nữa sáng tạo ra kỳ tích, có được thắng lợi.

Người có thể khiến cho Tiên Môn vừa yêu vừa hận, ngoại trừ Diệp Ninh, còn có thể là ai? Hắn một thân Nho sam trắng thuần khiết, cứ như thế chắp tay sau lưng xuất hiện ở cửa.

Một chân của hắn còn chưa đi vào trong cửa, nhưng mà có thể nhìn thấy được, vào khoảnh khắc hắn xuất hiện, bầu trời ở phía sau lưng, lại lần nữa khôi phục lại trong xanh.

Có mây trắng lững lờ trôi.

Mọi thứ, dường như đều sóng yên biển lặng. Đồng tử của Cao Hải Vân bất ngờ co rút lại.

“Ngươi là ai?”

Hắn ta không nhìn thấy một chút dao động pháp lực nào từ trên người Diệp Ninh.

Đây không phải là người tu hành.

Nhưng điều này không đại biểu hắn là một người bình thường.

Người bình thường tuyệt đối không có bản lĩnh đứng ở trước mặt hắn ta. Cũng chính là nói, hắn ta không thể nhìn thấu Diệp Ninh.

Ở Hạ Giới, tại sao lại có loại nhân vật này?

Diệp Ninh không trả lời cái gì, ánh mắt của hắn lướt qua Cao Hải Vân, nhìn thấy Mặc Ly ngồi ở bên cạnh hắn ta. Tiểu nha đầu đúng là chịu khổ rồi, cả người nhìn trông tê dại, ngây ngốc.

Khi nghe được giọng nói của Diệp Ninh, dường như còn cho rằng là nằm mơ, sau khi dừng một lúc, mới chậm rãi ngẩng đầu. Sau đó, nước mắt rơi như mưa.

Ánh mắt của Diệp Ninh dịu dàng chưa từng có.

“Muội chịu khổ rồi.”

Ánh mắt của hắn, lướt qua từ dấu tay ở trên mặt của Mặc Ly, từ vết kiếm ở trên vai cả nàng, còn có sợi dây xích ở trên cổ của nàng. Đợi đến khi ánh mắt của hắn lại lần nữa nhìn chằm chằm vào Cao Hải Vân, trong đôi mắt của hắn đã có vẻ lạnh lùng trước nay chưa từng có, trong đồng tử giống như là ngưng kết một tảng băng mười vạn năm cũng không tan chảy được vậy.

“Là ngươi làm hả?”

Diệp Ninh nhìn thì có vẻ là bình tĩnh hỏi.

Nhưng người quen thuộc hắn đều biết, đây là biểu hiện Diệp Ninh đã tức giận.

“Đúng thì như thế nào?”

Cao Hải Vân đối chọi gay gắt, nói.

“Ta là tiên nhân Tiên Giới, chân truyền Kiếm Tông, thống soái của mười hai vệ Cổ Thành, Tiên Ma không đội trời chung, ta có thể để cho nàng ta sống đến bây giờ, đã là khai ân rồi, ngươi định làm cái gì?”

Cao Hải Vân vẫn là không chịu tin thực lực của Diệp Ninh có thể thắng hắn ta.

Ta là tiên nhân Tiên Giới, lẽ nào còn không đối phó được với loại chân đất Hạ Giới như ngươi sao? Trong thiên hạ này làm gì có chuyện như thế?

Nhưng dù sao trong lòng hắn ta vẫn là có chút không tự tin, vì thế trong lời nói đối chọi gay gắt, lại hàm chứa tin tức bối cảnh của mình, nói như thế, có thể khiến cho người khác sinh ra lòng kiêng dè.

Nói không chừng, người khác sẽ bởi vì không đắc tội nổi, mà trực tiếp đầu hàng.

Tấm bảng của Kiếm Tông và mười hai vệ Cổ Thành, ở Hạ Giới nhất định là nhân vật lớn lợi hại. Quả nhiên, nhìn biểu cảm của đámngười Tiên Môn, đã biết được bọn họ đã vô cùng kinh ngạc.

Hơn nữa còn có người, thậm chí còn run rẩy. Nhưng Diệp Ninh thì sao?

Lại giống như là không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào vậy. Hắn chỉ chau mày, hỏi lại lần nữa.

“Ta chỉ hỏi ngươi, có phải ngươi làm không.”

Thần sắc của Cao Hải Vân cứng lại, hắn ta nghiến răng nói.

“Đúng thì làm sao?”

Diệp Ninh gật đầu, nói.

“Vậy thì được, ngươi ở ngay trước mắt, nếu như đã là ngươi làm, ta chỉ cần tìm ngươi báo thù là được, nếu như là người khác làm, ta còn hải đi một chuyến xa, như vậy, rất tốt!”

Chương 1075: Ta giết ngươi, liên quan gì đến ngươi? 2

Lời nói vừa dứt, Diệp Ninh bước về phía trước một bước. Vào khoảnh khắc hắn bước ra một bước.

Dường như đất trước mặt Cao Hải Vân đang thay đổi vậy, trong chớp mắt chỉ cảm thấy bản thân giống như là bị đóng băng, đợi đến khi hắn ta khó khăn lắm mới giãy dụa ra được, lại phát hiện Diệp Ninh đã chém đứt sợi xích sắt, ôm Mặc Ly ở trong lòng.

Chính khí cuồn cuộn ấm áp ở trong người của hắn trào ra, giúp Mặc Ly trị thương.

Hắn âu yếm sờ sờ khuôn mặt nhỏ lạnh giá của Mặc Ly.

“Đợi ca ca giết xong người này, sẽ đưa muội về nhà.”

Khoảnh khắc Mặc Ly ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy Diệp Ninh đã đứng ở cách Cao hải Vân chưa đến mười mét.

“Đó là sức mạnh gì?”

Cao Hải Vân hỏi.

Lưng hắn ta đổ mồ hôi lạnh.

Chỉ một lần giao phong ngắn ngủi, hắn ta đã biết, Diệp Ninh tuyệt đối không phải đối thủ có thể coi thường. Tên chân đất Hạ Giới này, vậy mà cũng lợi hại như thế sao?

Diệp Ninh không hề trả lời.

Hắn chỉ điều động chính khí cuồn cuộn.

Chính khí cuồn cuộn vô cùng vô tận trong cơ thể hắn sôi trào giống như sóng lớn. Giống như là bản thân bọn chúng, cũng đang hoan hô, đang gầm lên.

Đương nhiên lý do bọn chúng làm như thế, bởi vì từ trước đến này, Diệp Ninh đều khá kháng cự sức mạnh này của bản thân. Hắn không quá tình nguyện dùng chính khí cuồn cuộn.

Vì thế tuy sức mạnh trong người hắn rất nhiều, nhưng mà hắn gần như không dùng. Nhưng lần này, hắn chủ đông nắm lấy sức mạnh của bản thân.

Vì thế, lập tức đã có được hiệu quả kinh thiên động địa. Lúc này chính khí cuồn cuộn chỉ có thể dùng điên cuồng để hình dung.

Dường như vào khoảnh khắc nó bùng nổ, đã khiến cho toàn bộ đại điện hóa thành tro bụi.

Trên bầu trời, hạo khí vô cùng giống như sông xuất hiện, xông về phía Cao Hải Vân. Đồng tử của Cao Hải Vân bất ngờ co lại bằng đầu kim.

Hắn ta vung tay một cái, phía sau xuất hiện hàng chục ảnh kiếm.

“Vạn Kiếm Quyết!”

Cao Hải Vân trực tiếp dùng bí quyết Kiếm Tông không truyền ra ngoài.

Từ đó có thể thấy, lúc này áp lực của hắn ta đã lớn đến mức độ nào. Sự cường thế của Diệp Ninh, khiến cho hắn ta có một loại cảm giác bị đánh rất mạnh. Người này ở Hạ Giới, vậy mà đã đạt đến độ cao này rồi. Nếu như đến Tiên Giới, sợ rằng lại là một thiên kiêu! Trong lòng hắn đang gầm lên.

Vận khí của mình kém như thế nào, thế mà lại có thể đá vào tấm sắt như thế này!

Hàng chục đạo kiếm ảnh chỉ là phần mở đầu, cái gọi là Vạn Kiếm Quyết, chính là ý trên mặt chữ, là muốn tập hợp đủ một vạn thanh kiếm. Đầu tiên là mấy chục người mười hai vệ Cổ Thành, chủ động giao bội kiếm ra.

Sau đó người của mười ba tông Tiên Môn, phát hiện phi kiếm của bản thân cũng không chịu khống chế.

Tiếp đó, cường giả các nơi của thế giới này, đều xuất hiện tình huống như thế, mở to mắt nhìn phi kiếm tu luyện nhiều năm của mình bay ra ngoài giống như là ngựa hoang thoát khỏi dây cương.

Một vạn thanh kiếm, nói ra rất nhiều, nhưng tập trung lại gần như chỉ là trong chớp mắt. Trên bầu trời dày đặc phi kiếm.

"Hừ!"

Cao Hải Vân hừ lạnh một tiếng. Kiếm âm vang vọng khắp bầu trời.

Khoảnh khắc tiếp theo, phi kiếm cùng nhau dâng trào, phóng ra kiếm khí hùng dũng, hình thành một con sông kiếm khí.

Con sông kiếm khí, giống như muốn chém đứt tất cả mọi thứ trên thế gian, mang theo khí thế không thể địch lại, điên cuồng sông về phía con sống hạo khí. Khoảnh khắc tiếp theo, hai bên sức mạnh tốt xấu khác nhau, hoàn toàn khác biệt, đụng vào nhau.

Không có kinh thiên động địa như mọi người tưởng tượng.

Càng không có cái gì gọi là núi rung đất lở, trời sập xuống.

Loại va chạm này, giống như là âm và dương, nước với lửa, như với cương.

Mọi người ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn thấy cảnh tượng cả đời khó quên. Dòng sông kiếm khí trực tiếp đâm vào dòng sông hạo khí.

Đây là một cảnh tượng mà mọi người nhìn thấy. Nhưng rất nhanh, mọi người đã thay đổi suy nghĩ.

Bởi vì mọi người nhìn thấy hình như dòng sông kiếm khí đang đứt gãy.

“Hóa ra là bị dòng sông hạo khí nuốt chửng!”

Đám người bất ngờ nhận ra. Sự thật đúng là như thế.

Dòng sông do chính khí cuồn cuộn tạo ra, phảng phất như có thể bao dung tất cả sức mạnh, không xảy ra va chạm, mà là trực tiếp bao trùm lấy dòng sông kiếm khí.

Sau đó, chính khí cuồn cuộn phát huy tác dụng, chúng chỗ nào cũng có mặt, phảng phất như đại biểu cho chính nghĩa, phảng phất như đây là chân lý của của cả đất trời này, hóa giải từng tầng từng tầng sát khí ở thế giới bên ngoài.

Nhìn thấy kiếm khí tan biến từng chút một.

Vốn dĩ phi kiếm vô cùng hung hãn, trong chớp mắt biến thành thanh sắt bình thường… Loại cảnh tượng này khiến lòng người vô cùng chấn động.

Mọi người không kịp đau lòng cho phi kiếm của bản thân, trong lòng chỉ lẩm bẩm nói.

“Hóa ra, đây chính là sức mạnh chân chính của Á Thánh sao?”

Chương 1076: Ta giết ngươi, liên quan gì đến ngươi? 3

Diệp Thánh phát uy, thiên hạ kinh ngạc.

“Điều này không thể nào!”

Đôi môi Cao Hải Vân trắng bệch.

Hắn ta không thể nào chấp nhận được kết quả này.

Ta ở Tiên Giới không phải thiên kiêu, ta chỉ là thiên tài cấp bậc ưu tú, người có thể áp chế được ta có rất nhiều.

Ta đến chiến trường Tiên Ma, tiềm lực của ta không có bất kỳ tác dụng nào, ở đó chỉ nhìn chiến công, mà chiến công của ta cũng không xuất sắc, bởi vì Ma tộc không dễ đối phó.

Bây giờ ta đến Hạ Giới, vậy mà ta lại bị một tên chân đất ở Hạ Giới nghiền ép! Lúc này, thay vì nói là sợ hãi, còn không bằng

nói hắn ta đang đố kỵ. Dựa vào cái gì!

Dựa vào cái gì?

Ông trời quá không công bằng.

Hạ Giới quê mùa, nên thấp hèn, nên bị ta giẫm ở dưới chân, ta sinh ra ở Tiên Giới, ta sinh ra đã nên cao cao tại thượng, vì sao ta lại thua hắn!

Ngọn lửa đố kỵ, khiến cho Cao Hải Vân sinh ra ý hối hận. Nhưng hối hận của hắn ta không phải là những gì bản thân đã làm.

Mà là hắn ta cảm thấy, nếu như sớm biết được loại kết quả này, hắn ta nhất định sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất, trực tiếp giết Mặc Ly. Bởi vì như thế có thể đả kích được tên quê mùa khiến cho hắn ta đố kỵ.

Đố kỵ không khiến cho hắn ta lạc đường.

Cao Hải Vân biết bản thân không phải đối thủ của Diệp Ninh, vì thế mở miệng phun ra sương mù máu, muốn chạy trốn. Đây là kiếm độn pháp của Kiếm Tông.

Chỉ có vào thời khắc sống chết sinh tồn, mới thi triển. Hi sinh một phần bản nguyên, chạy thoát ngàn dặm.

Nhưng hành động của Cao Hải Vân đã bị nhìn thấy. Một thân ảnh chắn trước mặt hắn ta.

“Ngươi không được đi đâu cả.”

Nam Cung Lương Nhân nhàn nhạt nói. Hắn không ra tay.

Bởi vì Nam Cung Lương Nhân biết, Diệp Ninh nhất định sẽ tận tay giết chết Cao Hải Vân. Không giết Cao Hải Vân, thì không thể nào thông thấu được suy nghĩ.

Chuyện này, Nam Cung Lương Nhân không thể làm giúp Diệp Ninh.

Vì thế điều Nam Cung Lương Nhân làm, chỉ là ngăn cản đối phương, để cho Cao Hải Vân mất đi khả năng chạy trốn.

“Tiên, Tiên Quân!”

Sắc mặt Cao Hải Vân trắng bệch như tờ giấy. Hắn ta cảm nhận được khí tức tiên linh chân chính trên người Nam Cung Lương

Nhân. Lập tức biết được thân phận của đối phương.

Hóa ra, Ma tộc kia không nói dối, thế giới này thật sự có một vị Tiên Quân. Những thông tin ở mai ngọc giản kia, lẽ nào là thật sao?

“Đệ tử Kiếm Tông Cao Hải Vân, bái kiến Tiên Quân, chuyện lần này, tất cả là do vẫn bối không biết trời cao đất dày, xin tiền bối nể mặt Kiếm Tông, tha cho vãn bối một con đường sống, ân oán của vãn bối và thuộc hạ của tiền bối, vãn bối tình nguyện bồi thường gấp ngàn lần để kết thúc!”

Hắn ta cầu xin.

Một Tiên Quân chặn đường, đây đã là hơn thép rồi. Còn đánh cái gì?

Nhưng mà Nam Cung Lương Nhân lại lắc đầu, nói.

“Ngươi hiểu sai ba chuyệ, thứ nhất, ta đã không còn là Tiên Quân nữa, không có gì bất ngờ Hắc Thủy Vực, có lẽ đã có Tiên Quân mới.”

“Thứ hai, ta là Kiếm Tông không có bất kỳ giao tình nào, đương nhiên, đại danh của Kiêm Tông ta có nghe qua.”

“Thứ ba, ngài ấy không phải thuộc hạ của ta, nếu như nhất định phải tính, có lẽ ta mới là thuộc hạ của ngài ấy.”

Những lời này của Nam Cung Lương Nhân, khiến cho cả người Cao Hải Vân mơ hồ.

Cái gì?

Chuyện này sao có thể?

Hắn ta gần như theo bản năng cho rằng, đây là Nam Cung Lương Nhân đang gạt hắn ta.

Nhưng mà nhìn khuôn mặt không có một gợn sóng nào của Nam Cung Lương Nhân. Không biết vì sao. Cao Hải Vân tin rồi.

Người trước mắt này, không thèm nói dối. Hơn nữa quan trọng nhất là, không cần phải nói dối.

Cũng chính là nói, những gì Nam Cung Lương Nhân nói là thật? Vậy mà Tiên Quân lại là thuộc hạ của Diệp Ninh?

Sự khó tin trong lòng Cao Hải Vân đã đạt đến cực điểm.

“Hắn tuyệt đối không phải tên chân đất bình thường, hắn rất có khả năng là con riêng của nhân vật lớn nào đó, thậm chí là chuyển thế của nhân vật lớn nào đó.”

Dựa theo logic bình thường, Cao Hải Vân trực tiếp nghĩ đến phương diện này.

Vì thế hắn ta nhìn về phía Diệp Ninh, lại lần nữa cầu xin. Nhưng Diệp Ninh trực tiếp cắt ngang lời hắn ta.

“Ngươi không cần nhắc nhắc tông môn với ta, Nam Cung và tông môn của ngươi đều không có bất kỳ quan hệ nào, hơn nữa, cho dù là có, thì làm sao? Ta muốn giét ngươi, liên quan gì đến tông môn của ngươi?”

Diệp Ninh lắc đầu, bước về phía trước một bước.

Chính khí cuồn cuộn giữa đấy trời hóa thành một thanh kiếm sắc bén. Trực tiếp xuyên qua ngực Cao Hải Vân.

“Không, ngươi không thể giết ta, ngươi không thể! Sắp có Ma tộc muốn giết đến thế giới này, ta có thể giúp các ngươi đối kháng ma tộc, ta còn có giá trị, ta còn có giá trị!”

Hắn ta gào thét thảm thiết.

Nhưng mà Diệp Ninh căn bản không nghe hắn ta nói cái gì. Cả người Cao Hải Vân bị xóa khỏi thế gian. Giống như hắn ta chưa từng xuất hiện đây vậy.

Chương 1077: Ta ở đâu, ở đó có đại trận Nhân Gian

Nhưng đúng vào lúc này, trên bầu trời bất ngờ phát ra ánh sáng màu đen. Giây tiếp theo, có một lượng lớn thân ảnh xuất hiện.

Ma tộc đến rồi!

Ma tộc đến rồi, Diệp Ninh có chút bất ngờ.

Dù sao vừa rồi Cao Hải Vân vừa mới nhắc đến Ma tộc uy hiếp, chớp mắt đã đến hiện trường. Nhưng trên thực tế suy nghĩ kỹ một chút, thật ra thời gian Ma tộc đến đã không được tính là quá nhanh.

Bọn họ vì truy sát Cao Hải Vân mà đến, vì có thể một trăm phần trăm hoàn thành nhiệm vụ, nhất định phải xuất động tinh nhuệ.

Nhưng Diệp Ninh vẫn là có chút không ngờ được.

Người của Ma tộc đến, có chút quá mạnh rồi. Tổng số người đến, không vượt qua ba ngàn người.

Số lượng cũng không có gì. Nhưng mà vấn đề là, khí tức của bọn họ.

Khí tức của mỗi một người đều không yếu hơn Cao Hải Vân!

Trong số ba ngàn người này, tùy tiện một người, cũng đều có thể đánh một trận với Cao Hải Vân, thậm chí là dễ dàng nghiền ép hắn ta. Diệp Ninh chau mày lại, trong lòng xuất hiện một tia nghi hoặc.

"Những Ma tộc này đúng thật là đến vì Cao Hải Vân sao?"

Điều này rõ ràng không bình thường.

Một Cao Hải Vân nho nhỏ, không xứng để cho Ma tộc đến nhiều người như vậy.

"Nguy hiểm rồi!"

Mí mắt Nam Cung Lương Nhân giật điên cuồng.

Hắn ta cũng có chút đánh giá thấp sức mạnh Ma tộc đầu tư vào đây.

Chiến lực của ba ngàn Ma tộc này, đã không thể coi thường, nếu như ba ngàn người này hợp lực, cho dù hắn ta là Tiên Quân, cũng cảm nhận được áp lực cực lớn.

Quan trọng nhất là, ba ngàn Ma tộc này được huấn luyện bài bản, trong lúc tiến lùi đều đồng nhất, rõ ràng không phải loại quân lính tản mạn. Tinh nhuệ như thế này, ở trong Ma tộc, cũng là rất hiếm.

Chỉ vì một người, mà trực tiếp điều động ba ngàn tinh nhuệ Ma tộc.

"Bọn chúng, bọn chúng là thân vệ của Ma Tôn!"

Sắc mặt Mặc Ly tái nhợt.

Khoảnh khắc này, nàng có một loại cảm giác tai họa ngập đầu.

Nàng hiểu biết Ma tộc hơn so với Diệp Ninh và Nam Cung Lương Nhân, cái gọi là thân vệ Ma Tôn, mỗi một Ma tộc được chọn, đều là chiến sĩ tinh nhuệ nhất trong tộc.

Bọn chúng không chỉ có chiến lực, mà còn có thiên phú.

Thân vệ Ma Tôn, tương đương với tuấn tài được Ma Tôn bồi dưỡng cẩn thận.

Tương lai, đợi sau khi tu vi bọn họ đột phá, đều phải phái ra ngoài gánh vác trách nhiệm quan trọng. Vì thế có thể biết, rốt cuộc đám Ma tộc này đáng sợ như thế nào.

Ba ngàn thân vệ Ma Tôn đến đây, trong chớp mắt khiến cho nàng có loại dự cảm không tốt.

"Bọn họ không phải là vì truy sát tiên nhân, là muốn bắt ta quay trở về!"

Mặc Ly chỉ là đơn thuần, mà không hề ngốc.

Nàng cũng biết Cao Hải Vân không có tư cách có thể khiến cho Ma tộc coi trọng như thế. Vậy thì lẽ nào bản thân nàng có loại tư cách này sao?

Mặc Ly bắt đầu hoài nghi bản thân.

Ở Ma tộc, không phải nàng vẫn luôn là người vô hình sao?

Bắt đầu từ lúc nào, thế mà Ma tộc lại vì nàng, mà xuất động trọng binh!

"Thế giới này chỉ là Hạ Giới, tranh đấu Tiên Ma, đều không muốn tham dự, tiên nhân vừa rồi, đã bị chúng ta giết chết, nếu như các ngươi đến đây vì muốn lấy mạng của hắn ta, vậy thì có thể quay trở về rồi… Còn về phần mấy tiên nhân mà hắn ta dẫn đến, nếu như các ngươi muốn, cứ việc dẫn đi!"

Nam Cung Lương Nhân đứng ra.

Hắn ta phóng ra khí thế cường đại của mình.

Đây là lần đầu tiên, Nam Cung Lương Nhân thi triển toàn lực của mình mà không có chút lo lắng nào.

Uy nghiêm của Tiên Quân, quả nhiên vô cùng phi phàm, sinh linh của thế giới này, giống như đều đang run sợ. Người của mười ba tông Tiên Môn vô cùng đau dớn, đây mới là chiến lực

thật sự của Tiên Quân sao? Nói như thế, lúc trước Tiên Môn chưa bị tiêu diệt, đúng thật là Diệp Ninh giơ cao đánh khẽ. Sớm biết như thế, bọn họ tuyệt đối sẽ không tiếp dẫn tiên nhân Tiên Giới cái gì đó.

Lần này thì hay rồi, vừa mới thoát được khỏi tiên nhân, bây giờ lại có Ma tộc đến! Bọn họ chấn động trước sự cường đại của Nam Cung Lương Nhân.

Nhưng lại không biết lúc này Nam Cung Lương Nhân cũng đang chấn động vì chiến lực của ma tộc.

Dựa theo logic bình thường mà nói, loại Ma tộc cấp bậc tinh nhuệ này, là tuyệt đối sẽ không bước vào thế giới này, bởi vì đó rõ ràng là người tài dùng vào việc nhỏ.

Vì thế, nhất định sẽ sai sót gì đó.

Nhất định là có chuyện gì đó, mà hắn ta và Diệp Ninh không biết.

Nhưng những chuyện không biết nào, chỉ có thể sau này xác minh, bây giờ chuyện cần phải làm, nhất định vẫn phải đuổi những Ma tộc ở trước mắt này, vì thế hắn ta mới vừa phủi sạch quan hệ, vừa phóng chiến lực.

Bởi vì Nam Cung Lương Nhân biết rất rõ, nói đạo lý với Ma tộc là vô dụng, trực tiếp thể hiện thực lực của bản thân, so với ngàn vạn lời nói trước mắt có tác dụng hơn nhiều, Ma tộc đúng là có chút kinh ngạc trước khí thế của Nam Cung Lương Nhân.

Chương 1078: Ta ở đâu, ở đó có đại trận Nhân Gian 2

Thế mà nơi này lại có Tiên Quân hàng thật giá thật!

Đỉnh cao mà thế giới này có thể chấp nhận, cũng chính là Tiên Quân. Chỉ luận tu vi, thắng được tất cả bọn họ.

Nhưng, bọn họ là thân vệ của Ma Tôn, công phòng một thể, tu luyện bài bản, hợp lực lại, cũng không cần phải quá để ý Nam Cung Lương Nhân. Vì thế bọn họ không hề sợ hãi, chỉ thấy Ma tộc dẫn đầu lạnh lùng nói.

“Tranh đấu Tiên Ma không liên quan đến thế giới của các ngươi? Ha ha, Hạ Giới bình thường, không ngờ được lại có sự tồn tại cấp bậc Tiên Quân.”

“Chúng ta là thân vệ Hoang Tôn, một Tiên Quân nho nhỏ như ngươi, không ngăn cản được chúng ta, có điều, hôm nay chúng ta còn có nhiệm vụ trên người, cũng có thể nể mặt các ngươi.”

“Chỉ cần các ngươi để cho chúng ta dẫn một người đi, chuyện của thế giới này, chúng ta không cần tham dự.”

Nghe xong, Nam Cung Lương Nhân thở phào một hơi.

Chỉ một cái phất tay, toàn bộ mấy chục thuộc hạ của Cao Hải Vân đã bị đuổi ra ngoài. Đương nhiên mấy chục người này cố gắng giãy dụa, cầu xin.

Bọn họ không ngờ được lúc trước bản thân thoát được một kiếp, kết quả bây giờ vẫn là phải giao tính mạng ra.

Có lẽ là chán ghét bọn họ ồn ào, có lẽ căn bản không để bọn họ ở trong lòng, Ma tộc trực tiếp ra tay, chém giết mấy chục người này, Nam Cung Lương Nhân giơ tay làm động tác mời.

“Bây giờ các vị có thể rời đi chưa?”

Ma tộc cười lạnh, nói.

“Ngươi cho rằng chúng ta quan tâm những con sâu kiến này sao? Những con sâu kiến này, với người mà các ngươi vừa giết, ở trong mắt chúng ta căn bản không đáng một đồng, người mà chúng ta muốn dẫn đi, không phải bọn chúng!”

Nam Cung Lương Nhân chau mày lại.

“Vậy người các ngươi muốn đưa đi là ai?”

Người từ bên ngoài đến, cũng chỉ có những người này.

Lẽ nào thế giới này, còn có người liên quan đến Ma tộc sao? Nam Cung Lương Nhân đã bỏ qua một người.

Nhưng rất nhanh hắn ta đã nhớ ra.

Sắc mặt Nam Cung Lương Nhân hơi thay đổi, nhìn về phía phương hướng nào đó. Diệp Ninh cũng nhìn đến.

Người mà bọn họ nhìn, đương nhiên là Mặc Ly. Mặc Ly ôm chặt hồ ly nhỏ trong lòng, đôi mắt tràn ngập sự căng thẳng.

Lẽ nào… là nàng?

Đột nhiên Diệp Ninh và Nam Cung Lương Nhân cảm thấy toàn bộ chuyện này, đã trở nên hợp lý. Thân vệ Ma tôn nhìn về phía Mặc Ly, lại lần lượt quỳ một gối xuống, nói.

“Ba ngàn doanh thân vệ Hoang Tôn, phụng mệnh của Đế Tôn, đưa công chúa điện hạ về nhà!”

Một bái này của bọn họ, dọa sợ tất cả mọi người.

Cho dù là Nam Cung Lương Nhân, trong chớp mắt cũng có một loại cảm giác khó tin. Công chúa điện hạ?

Mặc Ly, vậy mà nàng lại là con gái của Ma Đế, công chúa Ma tộc!!!

Tuy hắn ta đã sớm biết Mặc Ly và Ma tộc, nhưng biểu hiện của nàng, hoàn toàn không tàn nhẫn như Ma tộc, gian xảo, và khát máu. Ngược lại đơn thuần, đáng yêu.

Điều này khiến cho Mặc Ly bỏ qua thân phận của Mặc Ly.

Chỉ là vô thức cho rằng, nàng có thể chỉ là tiểu Ma tộc lạc đường, đơn thuần ngây thơ mà thôi. Ai có thể ngờ được, thế mà Mặc Ly có thân phận như thế?

Con gái của Ma Đế, vậy mà đã sớm đến thế giới này, còn làm muội muội của Diệp Ninh! Chuyện như thế nếu như nói ra ngoài, chỉ sợ rằng không có người nào tin.

Nhưng nó vẫn cứ xảy ra rồi.

Mà những người có mặt ở đây, vàng là thiếu chút nữa sụp đổ.

“Nàng, nàng, nàng là con gái của Ma Đế???”

Trong chớp mắt tâm thái người của Tiên Môn đã sụp đổ.

Diệp Ninh này, đây chỉ là một cái hố, đúng thật là cái hố lớn bằng trời!

Ong! Bên người có Tiên Quân Tiên Giới đi theo. Ngoài ra còn có một muội muội. Là con gái của Ma Đế.

Nếu như bọn họ biết thú cưng mà Diệp Ninh nói, là Yêu Hoàng của Yêu tộc, sợ rằng sẽ càng kinh ngạc hơn. Nhưng không sao cả, bây giờ bọn họ đã tê dại rồi.

Sau này ai còn dám đối đầu với Diệp Ninh? Chống lưng này quá cứng rồi.

Sớm biết như thế, ai rảnh rỗi không có chuyện gì làm đến mức đi đối đầu với Diệp Ninh, ngươi nói ngươi chọc vào hắn làm gì hả? Con gái của Ma Đế.

Nhân vật lớn như thế, đã là điều bọn họ không thể nào tưởng tượng được.

Đặc biệt là mấy lão già năm xưa từng giam cầm Mặc Ly, lúc này đã mềm nhũn ngã trên mặt đất. Nếu như để cho Ma Đế biết được những chuyện này.

Bọn họ sẽ chết rất thảm đúng không?

Tất cả mọi người đều chấn động, chỉ có Diệp Ninh, tuy cũng có một chút thất thần, nhưng mà ánh mắt của hắn, vẫn là nhìn chằm chằm vào Mặc Ly, hắn chú ý được, sau khi Ma tộc công bố thân phận của Mặc Ly, nàng bất giác lùi về phía sau hai bước.

Trên mặt càng là lộ ra biểu cảm sợ hãi. Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ thân phận này, đối với Mặc Ly không phải là vinh dự, ngược lại có thể là nguồn khốc quá khứ đau khổ của nàng. Điều này không khó để tưởng tượng.

Chương 1079: Ta ở đâu, ở đó có đại trận Nhân Gian 3

Con gái của một Ma Đế, cố gắng hết sức để rời khỏi Ma Giới, đi đến thế giới này, điều này đã nói rõ rất nhiều vấn đề.

“Muội, muốn quay trở về không?”

Diệp Ninh đi đến, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Mặc Ly.

“Không, muội không muốn quay về!”

Đầu Mặc Ly lắc như cái trống. Ma Giới là ám ảnh của nàng.

Nàng nghĩ đến bản thân chịu khổ ở Ma Giới, nghĩ đến những giọng nói chế giễu và sắc bén đó, cả người đều đang khóc.

“Ca ca, ca ca đừng vứt bỏ muội, Ma Giới không phải nhà của muội.”

Mặc Ly nói như thế. Cái gì mà con gái của Ma Đế?

Điều này đối với Mặc Ly mà nói, chưa bao giờ mang đến cho nàng một chút điểm tốt nào.

Ngược lại bởi vì thân phận này, đã phóng lớn rất nhiều chuyện của nàng, khiến cho nàng chịu hết mọi dày vò. Mặc Ly đối với Ma Đế, không có bất kỳ tình cảm nào đáng nói. Con cái của Ma Đế có hàng vạn người.

Có thể có tình thân với ông ta, nhiều nhất không đến mười người.

Mà người người này, nhất định là có thể đánh nhau được nhất, cũng có thể chiến đấu nhất, cũng là có thiên phú nhất. Những người khác, chẳng qua bởi vì có huyết mạch của Ma Đế, nên thiên phú mạnh hơn một chút mà thôi.

Mà loại không có chút cảm giác tồn tại nào giống như Mặc Ly, càng là đến Ma Đế cũng không còn nhớ bản thân mình còn có một đứa con gái. Có người nhắc nhở ở bên tai ông ta, ông ta cũng sẽ không quan tâm.

Mặc Ly khát vọng được người khác quan tâm, thứ mà nàng muốn, đã có được ở thế giới này. Người thân, bạn bè, được yêu thương, được quan tâm.

Tất cả những điều này, đều khiến cho nàng vô cùng mê say,

“Được, muội không muốn quay về, vậy thì không có người nào có thể ép buộc được muội!”

Diệp Ninh ôm Mặc Ly vào trong lòng, vô cùng dịu dàng nhưng rất kiên định nói.

Đối với hắn mà nói, tuy thân phận con gái của Ma Đế rất tôn quý. Cũng đủ khiến cho người khác chấn động.

Nhưng điều đó cũng không thể thay đổi một chuyện, đó chính là Mặc Ly là muội muội của Diệp Ninh, người mà hắn quan tâm. Hắn chỉ cần biết một điểm này, đã đủ rồi.

Còn về phần gia thế, đó cũng không phải là chuyện mà Diệp Ninh cần suy nghĩ. Nhưng cuộc nói chuyện giữa hai người, đã

chọc giận thân vệ của Hoang Tôn.

Ở trong mắt của bọn họ, nếu như nói Hoang Tôn là chủ nhân, vậy thì Đế Tôn chính là chí cao vô thượng. Mệnh lệnh của Đế Tôn, người Ma Giới, ai dám không theo?

Bọn họ từng nghĩ chuyến đi này của mình sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến, thế mà Mặc Ly lại không muốn đi với bọn họ!

"Điện hạ, đây là mệnh lệnh của Đế Tôn, người đây là muốn kháng lệnh sao?"

Các thân vệ hỏi.

"Đừng gọi ta là điện hạ, ta và Đế Tôn ngoại trừ có quan hệ huyết mạch không thể thay đổi ra, thì không có bất kỳ quan hệ nào nữa, ta đã sớm không còn là người của Ma Giới, ta không muốn tuân theo mệnh lệnh của Đế Tôn, ta muốn ở lại đây!"

Đầu tiên biểu hiện của Mặc Ly có chút cứng rắn, nàng dũng cảm nói ra tiếng lòng của mình, tiếp đó, lại là cầu xin.

"Từ trước đến nay ta ở Ma Giới đều không có bất kỳ địa vị nào đáng nói, Đế Tôn có hàng vạn đứa con, trong quá khứ cũng không có người nào quan tâm ta, ta chỉ là một hạt cát ở ma Giới, ta không biết vì sao Đế Tôn lại đột nhiên nhớ đến ta, nhưng ta hi vọng, ta có thể giống như lúc trước, hãy quên tất cả quá khứ đi… Cầu xin các ngươi, nói với Đế Tôn, ta không có dã tâm gì cả, ta chỉ muốn ở thế gới này, sống tiếp cuộc sống yên ổn."

Mặc Ly nói đến cuối cùng, càng ngày càng đáng thương.

Nàng không hiểu.

Vì sao bản thân mình nhỏ bé tầm thường, thế mà lại được sự tồn tại vĩ đại như Đế Tôn coi trọng?

Vì sao từ trước đến nay đều không được coi trọng, bản thân vô hình giống như không khí, thế mà có một ngày lại điều động ba ngàn thân vệ cũng muốn đưa nàng trở về. Rõ ràng ta không có loại giá trị đó.

Vì sao?

“Lệnh của điện hạ, thuộc hạ khó mà tuân theo, xin lỗi điện hạ, hôm nay chúng ta nhất định phải đưa điện hạ đi, ngài là công chúa của Ma tộc, thì nên sinh sống ở Ma Giới, ở đây, không thích hợp với ngài!”

Đương nhiên thân vệ của Hoang Tôn sẽ không bị đả động.

Trên thực tế bọn họ đã phẫn nộ rồi, hành vi của Mặc Ly, theo cái nhìn của bọn họ hoàn toàn chính là ly kinh phản đạo.

Nếu như không phải lúc đến Hoang Tôn đã dặn dò, nói là công chúa điện hạ đối với Ma tộc rất quan trọng, thân phận tôn quý, lệnh bọn họ nhất định phải tôn kính. Nhất định bọn họ đã sớm ra tay rồi.

Nhưng nếu như chuyện đã phát triển đến bước đường này, bọn họ vẫn là chỉ có thể ra tay.

“Đắc tội rồi!”

Thân vệ từng bước từng bước ép về phía trước.

Nhưng mà Diệp Ninh lại chặn ở trước mặt bọn họ.

“Nếu như nàng đã không muốn quay về, các ngươi không thể làm trái ý nguyện của nàng.”

Chương 1080: Ta ở đâu, ở đó có đại trận Nhân Gian 4

Các thân vệ nhìn về phía Diệp Ninh, trong mắt lóe lên vẻ thờ ờ.

“Sâu kiến!”

Bọn họ căn bản không có ý định muốn nói chuyện với Diệp Ninh.

Loại Nhân tộc sâu kiến này, bọn họ căn bản sẽ không đặt vào trong mắt. Có người trực tiếp ra tay, muốn tiêu diệt Diệp Ninh.

Nhưng mà chính khí cuồn cuộn bùng nổ, ngược lại bức bọn họ lùi lại.

Trên người Diệp Ninh phóng ra ánh sáng trắng rực rỡ, ánh sáng thuần khiết đó, khiến cho Ma tộc theo bản năng cảm thấy

khó chịu. Bọn họ hung ác, tàn khốc, máu lạnh.

Đối mặt với loại sức mạnh tích cực, chính nghĩa, nhiệt huyết này, giống như là bị khắc chế vậy.

“Ngươi dám ra tay, chết đi!”

Trong chớp mắt thân vệ của Hoang Tôn bắt đầu ra tay.

Bọn họ không hề hồ đồ, chuyến đi này bọn họ chỉ cần bảo đảm sự an toàn của Mặc Ly. Những người khác, không quan trọng.

Cho dù giết hết toàn bộ sinh linh của thế giới này, đó cũng đều là chuyện nhỏ tầm thường không đáng nhắc đến. Tiên Môn có mặt ở đó muốn tham dự vào trận chiến đấu này.

Nhưng mà bọn họ phát hiện bản thân căn bản không làm được.

Loại chiến đấu cấp bậc này, bọn họ hoàn toàn không thể nào tham gia vào được. Nam Cung Lương Nhân cũng ra tay.

Nhưng đương nhiên hắn ta và Diệp Ninh không thể nào ngăn cản được ba ngàn thân vệ.

Ba ngàn ma tộc này, là thân vệ của Hoang Tôn, tương lai sau khi tấn thăng lên Ma Quân, ít nhất cũng là thống soái một phương.

“Diệp đại nhân, ngài dẫn Mặc Ly rời đi trước, ta giữ chân bọn họ!”

Vì thế vừa mới bắt đầu, hai người đã rơi vào thế hạ phòng, Nam Cung Lương Nhân muốn cố gắng bảo vệ Diệp Ninh.

“Đi đâu?”

Diệp Ninh hỏi.

“Đi kinh thành, ở đó có đại trận Nhân Gian, có lẽ có thể có được tác dụng nhất định!”

Nam Cung Lương Nhân gấp gáp nói.

Nhưng mà Diệp Ninh lại cười nhẹ.

“Đại trận Nhân gian, không cần đi kinh thành cũng có thể kích phát.”

Hắn đưa một tay ra, ánh sáng trắng vô cùng vô tận hội tụ ở lòng bàn tay, ý niệm của chúng sinh Cửu Châu, hóa thành

rồng, điên cuồng lao về phía hắn.

“Ta ở đâu, ở đó sẽ có đại trận Nhân Gian!”

Đạo trận pháp, vô cùng huyền ảo và đa dạng.

Nhưng tóm lại mà nói, trận pháp đều là có tính chức năng.

Hoặc là giết địch, hoặc là giam địch, hoặc là tập trung linh khí, hoặc là che giấu dấu vết… có thể nói là vô cùng ảo diệu.

Có đại trận, chỉ cần bố trí thành công, chính là tràn ngập sát khí, khiến người ta khiếp sợ. Mà có đại trận, lại không một tiếng động, thậm chí còn không cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Đối với lão bách tính bình thường mà nói, rõ ràng đại trận Nhân Gian chính là sự tồn tại như thế. Bọn họ biết có một tòa trận, nhưng bọn họ lại không cảm nhận được.

Chỉ có người tu hành mới có thể cảm nhận được.

Bởi vì một trong những công năng của trận này, chính là áp chế tu vi của bọn họ.

Năm đó Cơ Hạo Thiên kiên trì làm như thế, chính là vì để áp chế Tiên Môn, thực tế đã chứng minh, ông ấy đã đúng, bất kỳ sức mạnh nào mà không áp chế, cũng có thể diễn hóa thành thảm họa.

Nhưng công năng áp chế tu vi của đại trận Nhân Gian so với tác dụng chân chính mà nói, chỉ có thể là không đáng nhắc đến. Đại trận Nhân Gian, được bố trí ở nhân gian, sinh ra vì nhân gian.

Tòa trận này, bắt đầu từ bụi, bản thân nó cũng không có uy năng kinh thiên động địa gì cả, tác dụng của nó, chính là dung nhập tất cả ý niệm của vô số bách tính ở kinh thành, hình thành một cỗ sức mạnh hùng vĩ.

Đây là sức mạnh thuộc về người phàm.

Tuy nhỏ bé, nhưng nếu như số lượng đủ nhiều, có thể trở thành mênh mông vô tận.

Diệp Ninh từng cảm nhận cỗ sức mạnh nào.

Ý niệm của chúng sinh, là sức mạnh cường đại như thế nào?

Khi ý niệm của hàng trăm triệu sinh linh dung hợp lại với nhau, hóa thành lưỡi kiếm sắc bén trước nay chưa từng có bao trùm đất trời, ma quỷ tà thần gì đó, tiên nhân yêu nghiệt nào đó, đều hóa thành cát bụi.

Nhưng muốn dùng sức mạnh của chúng sinh, đều tiên phải nhận được sự công nhận của chúng sinh. Nếu như không phải tin tưởng một trăm phần trăm, ý niệm sao có thể dung hòa được? Cơ Hạo Thiên đã thỏa mãn được yêu cầu này.

Tay ông ấy cầm thanh kiếm dài ba thước, trỗi dậy từ trong bình phàm, không chỉ lập ra được quân công. Cuối cùng còn trở thành vua khai quốc.

Tuy chưa lên ngôi cửu ngũ, nhưng không có người nào hiểu bách tính hơn so với ông ấy, dù sao ông ấy cũng từng là người ở tầng lớp thấp nhất, vì thế trời sinh ông ấy đã có lòng đồng cảm với bách tính.

Cũng chính bởi vì như thế, ông ấy mới có thể thiết lập ra đại trận Nhân Gian. Giám Chính đời đầu của Viện giám sát cũng thỏa mãn được loại yêu cầu này.

Ông ấy cương trực ngay thẳng, khiến cho hai chữ công lý, khắc thật sâu vào trong lòng mỗi một người Đại Chu. Người thiên hạ đều biết, Viện giám sát, giám sát tất cả những điều bất công trong thiên hạ.

Chương 1081: Cấm khu Tiên Ma

Phàm là người phạm tội làm điều ác, bất luận hoàng thân quốc thích, Viện giám sát đều có thể xử phạt.

Vì thế, khi vừa mới thành lập nước, bách tính Đại Chu, không sợ quan lại, bọn họ biết nếu như bản thân gặp chuyện không công chính, lúc nào bọn họ cũng có thể đi vào sân có ký hiệu màu đen nằm ở khắp nơi của Cửu Châu.

Vì thế, Giám Chính đời đầu tiên cũng thỏa mãn được yêu cầu này. Vì thế, Giám Chính mới có thể trở thành người chủ trận.

Sau khi hai người bọn họ rời đi, không còn có người nào giống như bọn họ chấp chưởng được tòa đại trận này nữa. Vẫn luôn chờ đợi cho đến khi Diệp Ninh xuất hiện.

Trong quá khứ, Diệp Ninh giống với tất cả mọi người, cảm thán sự thần kỳ của tòa trận này.

Nhưng mà đợi đến sau khi hắn trở thành Á Thánh, cảm nhận được ý niệm của chúng sinh dâng trào trong tượng thánh của hắn, hắn đã hiểu được đại trận Nhân Gian không có nơi nào quan trọng.

Điều quan trọng là ý chí của chúng sinh.

Nếu như chúng sinh thật sự tình nguyện tin tưởng, vậy thì cần gì phải dựa vào một tòa đại trận chứ? Đây là sức mạnh mà Diệp Ninh đã sớm nắm trong tay.

Chỉ là hắn không ngờ được, có một ngày bản thân sẽ có cơ hội chủ động dùng nó. Hắn nhìn ý niệm chúng sinh hội tụ trong lòng bàn tay.

Mỗi một ý niệm, đều vô cùng nhỏ bé, giống nhu đom đóm, hoặc là đến đom đóm cũng không bằng. Nhưng không sao.

Khi bọn chúng dung hợp lại với nhau, sẽ hình thành một cỗ sức mạnh khiến cho ba ngàn tinh nhuệ Ma tộc phải run sợ.

“Đây là cái gì?”

Bọn họ lộ ra biểu cảm khó mà tin nổi.

Đây rốt cuộc là thế giới như thế nào? Chỉ một Hạ Giới nho nhỏ, tại sao có thể thâm sâu như thế?

Vốn dĩ cho rằng có Tiên Quân đã đủ khó tin rồi, không ngờ được, sự tồn tại của Tiên Quân mới chỉ là bắt đầu. Sức mạnh mà Diệp Ninh bất ngờ thi triển ra, khiến cho bọn họ kinh ngạc, cũng khiến cho bọn họ mơ hồ.

Từ trước đến nay bọn họ chưa bao giờ gặp loại sức mạnh như thế.

Thứ này không thuộc về bất kỳ loại sức mạnh nào mà Tiên Giới nắm giữ.

Cỗ sức mạnh này, vừa dịu dàng, vừa mạnh mẽ, lại bình thường giống như cỏ dại, lại vừa tươi tốt giống như cỏ dại. Dường như bọn họ đang nghe thấy hàng ngàn hàng vạn tiếng nói ở trong cỗ sức mạnh này.

Trong thư viện ở các nơi khắp Cửu Châu, tượng thánh của Diệp Ninh phóng ra ánh sáng màu trắng dịu dàng.

Ý niệm chúng sinh vô cùng vô tận dung nhập vào trong tượng thành, tiếp đó lại thông qua tượng thành, trực tiếp truyền vào trên người Diệp Ninh. Nho giả, không sở trường chến đấu.

Nhưng Nho giả, giỏi không đánh mà khuất phục được người khác.

Diệp Ninh chắp tay sau lưng, một thân áo trắng tung bay theo gió, tiếng nói vang vọng khắp nơi.

Trong đối mắt vô cùng bình tĩnh.

“Tuy các ngươi đến đây không có ý tốt, nhưng nể mặt các ngươi và Mặc Ly là đồng tộc, nể mặt các ngươi chưa làm tổn thương bất kỳ sinh linh nào của thế giới này, ta cũng cho các ngươi cơ hội bình yên vô sự.”

“Thế giới này, là thế giới thuộc về hàng ngàn hàng vạn sinh linh, không thuộc về Tiên Giới, cũng không thuộc về Ma Giới.”

“Vốn dĩ các ngươi không nên đến nơi này, nếu đã như vậy, ở đâu đến, thì quay trở về nơi đó đi!”

Diệp Ninh ra tay.

Nhìn có vẻ, hắn chỉ là vươn ra một ngón tay, viết một chữ ở trên không trung. Một chữ “lui”.

Nhưng khi chữ này xuất hiện, lại khiến cho sắc mặt của tất cả Ma tộc đại biến.

Bởi vì đúng vào khoảnh khắc chữ đó xuất hiện, bọn họ cảm nhận được sức mạnh bài xích của thế giới này! Cái gì gọi là sức mạnh bài xích?

Nói một cách đơn giản, chính là pháp tắc của thế giới này, không hoan nghênh bọn họ. Trong chớp mắt, bọn họ đã biến thành người ngoài cuộc.

Toàn bộ thế giới này đều đang phát lực, bọn họ cảm nhận được bản thân biến thành quái vật người người hô chém hô giết. Tất cả sinh linh, bất luận người, yêu, cây cỏ.

Thậm chí là pháp tắc, cung với pháp tắc thiên đạo đang vận chuyển, đều đang phóng ra sức mạnh bài xích. Một cỗ sức mạnh bọn họ không thể nào chống lại được, nên phải từng bước từng bước lùi về phía sau.

“Rốt cuộc ngươi là ai, lẽ nào ngươi là hóa thân của thiên đạo, thế mà ngươi lại có thể khống chế pháp tắc của thế giới này!”

Ma tộc kinh ngạc.

Đời này của bọn họ, chưa bao giờ gặp người như vậy.

Cho dù là trong Tiên Giới, cũng chưa từng nghe nói có người như thế. Một người, dựa vào cái gì có thể khống chế ý chí của một thế giới?

“Rất đơn giản, bởi vì sinh linh của thế giới này tin ta, thế giới do sinh linh tạo thành, ý niệm chúng sinh, tương đương với tất cả, ta không phải là hóa thân của thiên đạo, mà là đến thiên đạo, cũng không thể không khuất phục Nhân đạo, con người nhất định sẽ thắng trời!”

Diệp Ninh lại lần nữa nói ra mấy chữ này.

Lần này khi Tiên Môn nghe thấy mấy chữ này, không còn cảm thấy bị mạo phạm nữa.

Chương 1082: Cấm khu Tiên Ma 2

Bởi vì bọn họ đã không cảm thấy bản thân có thể đại biểu cho thiên đạo nữa. Tất cả những gì đã qua, nghĩ lại chỉ có thể là cảm thấy xấu hổ.

Rất nhiều người suy nghĩ kỹ mấy chữ con người nhất định sẽ thắng trời, dường như đã lờ mờ hiểu được gì đó. Sức mạnh bài xích của thế giới đang dần lớn lên.

Đám người Ma tộc, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Chúng ta là hộ vệ Hoang Tôn, chúng ta phụng lệnh của Đế Tôn, ngươi không để cho chúng ta đến thế giới này, chúng ta có thể đồng ý, chúng ta có thể đưa ra lời hứa Ma tộc tuyệt đối không xâm phạm thế giới này, nhưng nhiệm vụ của chúng ta, đó là đón điện hạ đi!”

Bọn họ bắt đầu bàn điều kiện.

Đối với thế giới này. Ma tộc thật sự không quan tâm.

Bản thân Hạ Giới có thứ có thể lợi dụng đã không nhiều, tầm nhìn của Ma tộc cũng không thể nào nông cạn đến mức độ như thế, càng đừng nói thế giới này còn có loại nhân vật quỷ dị như Diệp Ninh.

Có thể không chọc đến thì đừng chọc vào.

Điều này cũng không có gì khó để đưa ra quyết định.

Ma tộc không có hứng thú với thế giới này, bọn họ chỉ muốn dẫn Mặc Ly rời đi. Nhưng Diệp Ninh lại rất trực tiếp.

"Mặc Ly các ngươi không thể đưa đi, nàng không muốn đi, thì không có người nào có thể ép buộc nàng."

Diệp Ninh không quan tâm được nhiều chuyện như thế.

Cái gì mà ân ân oán oán, đều không liên quan đến hắn. Hắn chỉ biết, Mặc Ly là muội muội của hắn.

Nha đầu đáng thương này đã bị dọa hết hồn rồi, không có đạo lý nào để cho nàng chịu khổ nữa.

"Ngươi có biết, ngươi đây là đang đắc tội với Đế Tôn, Hoang Tôn, tộc ta sẽ không tha cho ngươi!"

Các thân vệ tức giận, bắt đầu uy hiếp.

Nhưng mà Diệp Ninh lại cười nhẹ.

"Ngươi bảo Hoang Tôn, Đế Tôn trong miệng mà ngươi nói đến đây, ta cũng muốn gặp mặt một chút."

Nhất thời bọn họ chết lặng.

Đến thế nào?

Thế giới này chỉ là Hạ Giới, có giới hạn thực lực.

Đừng nói là người đến từ bên ngoài, cho dù là sinh linh sinh ra lớn lên ở nơi này, một khi tu vi vượt qua giới hạn, cũng sẽ bị bài xích ra ngoài. Thế giới bên ngoài đến, vậy thì đừng nghĩ đến nữa.

Nếu như Hoang Tôn có thể đến đây, hắn ta cần gì phải phái ra thân vệ của mình? Vì thế các thân vệ vô cùng tức giận, nhưng lại không thể làm được gì.

Bọn họ cảm thấy gan của tên chân đất này thật lớn, cho dù là tiên nhân Tiên Giới, khi nhắc đến Đế Tôn và Hoang Tôn, không nói là tôn trọng, nhưng cũng nhất định là có kính trọng.

Dù sao bọn họ đều là tuyệt thế cường giả, lòng kính trọng tối thiểu đối với cường giả, nhất định là có. Diệp Ninh thì hay rồi, từ trên người hắn căn bản không nhìn ra được một chút kính trọng nào.

Ngược lại trên người hắn lại phát ra khí chất không càng thứ gì. Giống như, có bản lĩnh thì đến giết chết ta!

Nhưng Ma tộc có bản lĩnh đó sao? Không có.

Chỉ cần Diệp Ninh ở thế giới này, đây chính là sân nhà của hắn, hắn có thể liên kết với ý niệm chúng sinh, tương đương với người đại diện cho thiên đạo.

Đấu với hắn, tương đương với đấu với toàn bộ thế giới này.

Như này ai đến cũng không được.

Vì thế bọn họ chỉ có thể nhìn về phía Mặc Ly, nói.

"Điện hạ, đây là mệnh lệnh của Đế Tôn, ngào chắc chắn muốn kháng lại sao?"

Bọn họ hi vọng Mặc Ly hiểu chuyện một chút, người khác không biết sự đáng sợ của Đế Tôn, lẽ nào ngài còn có thể không biết sao?

Nhưng lại không biết, Mặc Ly có sự bảo vệ của Diệp Ninh, trong lòng cũng có tự tin, họ dáng vẻ của Diệp Ninh, gương mặt lạnh lùng nói.

"Ta chính là chống lại, ngươi có bản lĩnh thì đích thân đến bắt ta!"

Thần sắc của các thân vệ cứng đờ.

"Ngài!"

Dưới tâm trạng vô cùng bất lực, bọn họ không cam tâm bị ý chí của chúng sinh đá ra khỏi thế giới này.

Đúng vào lúc bọn họ vừa mới bị đá ra ngoài, một đạo ý niệm mạnh mẽ giáng xuống, hoặc là nói, thật ra ý chí của người này vẫn luôn chờ đợi.

Không có gì ngi ngờ, người đến chính là Hoang Tôn.

“Điện hạ đâu?”

Hoang Tôn nhìn lướt qua, không nhìn thấy bóng dánh Mặc Ly, trong mắt lộ ra thần sắc tức giận.

“Một đám phế vật, lẽ nào các ngươi nhiều như thế cũng không làm gì được mấy chục tàn binh bại tướng sao?”

Các thân vệ cảm thấy oan uổng, nhanh chóng quỳ xuống nói.

“Hồi bẩm Hoang Tôn, không phải bởi vì những tàn binh của Tiên Giới đó, mà là thế giới kia quỷ dị, chúng ta ở đó gặp phải một Tiên Quân, đó còn chưa tính là cái gì, còn có một người, sức mạnh của hắn rất thần kỳ, vậy mà có thể khống chế thiên đạo, lợi dụng sức mạnh của thế giới, trực tiếp đuổi chúng ta ra ngoài!”

Có người báo cáo mọi chuyện một cách ngắn gọn.

“Sức mạnh thiên đạo!”

Hoang Tôn lộ ra thần sắc hoài nghi. Những lời này có quá nhiều sơ hở. Thiên đạo chính là thiên đạo. Vô hình vô niệm.

Sinh ra bởi pháp tắc, sau đó diễn hóa thành quy tắc. Đây là thứ mà ai có thể khống chế được?

Chương 1083: Cấm khu Tiên Ma 3

Ma Đế cũng không có bản lĩnh nào.

Rõ ràng là hắn ta không qua tin, lập tức đưa ra khảo nghiệm, đưa ma niệm của bản thân, chia thành mấy vạn phần, trực tiếp đi vào trong thông đạo đến Hạ Giới.

Nhưng mà gần như ngay sau đó, hắn ta đã cảm nhận được những ma niệm này mất đi liên lạc. Giống như là có người, tay cầm một thanh kiếm sắc bén, trực tiếp chém đứt tất cả những suy nghĩ này của hắn ta.

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, thế giới này không hoan nghênh dù là Tiên hay Ma!”

Một giọng nói vang vọng truyền đến.

Sắc mặt Hoang Tôn vô cùng khó coi.

Hắn ta hìn thế giới này thật sâu. Rõ ràng trong lòng cũng có chút không chắc chắn.

Thế giới bất ngờ xuất hiện tại chiến trường Tiên Ma này, quả nhiên không đơn giản. Vốn dĩ cho rằng người người đều có thể nghiền ép, không ngờ được, vậy mà lại khó giải quyết như vậy.

Đúng vào lúc hắn ta đang su nghĩ phải làm gì, giây tiếp theo, lại là một đạo ý niệm mạnh mẽ khác giáng lâm.

Không phải ai khác, chính là Cổ Tiên Tôn.

Cổ Tiên Tôn ngồi trên chiến xa do ba con kỳ lân kéo, trong đôi mắt phảng phất như hóa thành tia chớp bản nguyên, phóng ra ánh sáng sấm sét đáng sợ.

“Hóa ra là ngươi, Hoang Tôn, ngươi đúng thật là không biết xấu hổ, vậy mà lại lấy lớn hiếp nhỏ, truy sát thuộc hạ của bản tôn!”

Rõ ràng Cổ Tiên Tôn đã thật sự tức giận. Đây là quy tắc bất thành văn.

Nếu như là sự tồn tại cấp bậc Hoang Tôn, đều có thể không cần thể diện tập kích tiểu bối, vậy thì chiến trường Tiên Ma đã sớm loạn thành một đoàn rồi. Sự tồn tại cấp bậc này bình thường sẽ không ra mặt.

Nếu như ra mặt, vậy thì nhất định là chuyện lớn kinh thiên động địa.

“Hừ, chỉ dựa vào mấy thuộc hạ phế vật kia của ngươi, làm sao bản tôn có thể đặt ở trong mắt? Chỉ là bọn họ bắt công chúa của tộc ta, nên bản tôn mới ra tay!”

Hoang Tôn lạnh lùng nói.

“Công chúa?”

Cổ Tiên Tôn do dự một chút, rất nhanh đã phản ứng lại.

“Hả? Tiểu Ma tộc đến truyền tin kia chính là công chúa Ma tộc? Chuyện này sao có thể?”

Rõ ràng là Cổ Tiên Tôn đã nhớ đến Mặc Ly.

“Vậy thì bọn họ đâu?”

Cổ Tiên Tôn tiếp tục hỏi.

“Thuộc hạ của ngươi, đã chết hết rồi, đừng nhìn bản tôn, không phải bản tôn ra tay giết, mà là người ở dưới Hạ Giới ra tay, còn về phần công chúa của tộc ta, cũng đang ở dưới Hạ Giới, nếu như ngươi muốn biết chân tướng, thì tự mình đi điều tra!”

Hoang Tôn cười lạnh, dẫn theo người của Ma tộc rời đi.

Hắn ta cũng không sợ Cổ Tiên Tôn biết quá nhiều chuyện, bởi vì chuyện này đã đi vào vòng lặp vô tận. Hạ Giới biến thành khu vực cấm, Tiên Ma ai cũng không có cách nào đi vào.

Hoang Tôn không làm được, Cổ Tiên Tôn nhất định cũng không được.

Cổ Tiên Tôn mở to mắt nhìn Hoang Tôn rời đi, không ra tay ngăn cản. Hắn ta biết mình không ngăn cản được.

Chỉ mười ba vệ nho nhỏ, cũng không đến mức khiến cho hắn ta và Hoang Tôn đánh nhau.

Tổn thấy cũng tổn thất thôi. Chuyện hắn ta thật sự cảm thấy hứng thú là, Hạ Giới mà Hoang Tôn vừa mới nhắc đến?

Hạ Giới có bản lĩnh đó

“Bản tôn phải xem xem, rốt cuộc là cái trò gì!”

Cổ Tiên Tôn nhổ một sợi tóc của mình xuống, nhẹ nhàng thổi.

Đột nhiên sợi tóc được phóng lớn vô số lần, giống như là biến thành thác nước vậy, điên cuồng lao về phía thông đạo đến Hạ Giới. Nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thời gian khoảng ba hơi thở.

Sắc mặt Cổ Tiên Tôn đã thay đổi.

Hắn ta nhanh chóng thu thần thông lại, lại phát hiện chỉ có một nửa sợi tóc quay về. Con ngươi của Cổ Tiên Tôn bất ngờ co lại.

Rõ ràng ông ta đã ý thức được, chuyện này thật sự không bình thường.

“Đi!”

Hắn ta cũng rời đi. Hai vị tôn giả rời đi.

Tiếp đó, hai bên Tiên Ma, trước sau có ít nhất mấy chục đoàn người đi đến. Đều muốn thăm dò.

Dùng hết các loại thủ đoạn.

Nhưng cuối cùng, đều không có kết quả nào khác biệt.

Hạ Giới này đúng thật là khó tin, tất cả ý niệm đến thăm dò, toàn bộ đều bị xóa bỏ, tất cả Tiên Môn dám đi vào trong đó, đều bị giết chết. Trên thực tế, nó đã thật sự biến thành cấm khu của Tiên Ma!

Một cái tên, nhanh chóng lưu truyền ở khắp chiến trường Tiên Ma.

Diệp Ninh!!!

Trước đó, rất khó tưởng tượng, một tên chân đất đến từ Hạ Giới, vậy mà có thể khiến cho nhiều cường giả của hai giới Tiên Ma phải chú ý, coi trọng, cùng với… không thể làm được gì như thế!

Tất cả các cách có thể dùng đều dùng rồi. Nhưng bọn họ đều không làm gì được Diệp Ninh.

Cái gọi là cấm khu Tiên Ma, trong chớp mắt biến thành hiện thực. Mọi người đều không thể bước vào trong đó.

Dù sao thứ bọn họ phải đối mặt, là sự bài xích của toàn bộ thế giới.

Muốn đi vào trong đó, chỉ có một khả năng, đó chính là thực lực mạnh đến mức đủ để bỏ qua sức mạnh bài xích của thế giới, thậm chí là phất tay có thể hủy diệt một thế giới.

Chương 1084: Thế giới hắc ám được hình thành

Nếu như có thể làm được đến bước đó, đương nhiên muốn làm gì thì làm. Lẽ nào không có ai có thể làm được đến bước đó sao?

Đương nhiên có.

Đừng nói là Ma Đế đích thân ra tay.

Cho dù là Hoang Tôn, cũng có thể nói là dễ như trở bàn tay. Nhưng vấn đề đến rồi.

Bọn họ căn bản không thể nào đi vào được thế giới này.

Trước mắt tọa độ thông đến thế giới này, vẫn còn là một ẩn số.

Hư không vô cùng rộng lớn, cho dù là bọn họ, cũng không thể nào xuyên qua hư không, ở trong hư không mênh mông tìm kiếm một thế giới không hề bắt mắt.

Không tìm được thực thể của thế giới, vậy thì chỉ có thể đi vào từ thông đạo này.

Nhưng mà thực lực của bọn họ, lại vượt xa cực hạn mà thế giới đó có thể gánh chịu được. Vì thế bọn họ căn bản không thể nào đi vào.

Có thể đi vào, không đối kháng được với Diệp Ninh.

Người có thể đối kháng với Diệp Ninh, lại không thể đi vào. Giống như là đã đi vào một vòng tuần hoàn.

Trong Tiên Giới có không ít người đang nghiến răng nghiến lợi.

"Có bản lĩnh ngươi ra ngoài, trốn ở Hạ Giới thì có bản lĩnh gì?"

Thế mà bọn họ lại cảm nhận được cảm giác thất bại ở trên người một kẻ chân đất Hạ Giới không đáng nhắc đến. Đây là điều bọn họ không thể nào chấp nhận được.

Hơn nữa càng đừng nói, Cao Hải Vân còn chết ở trong tay Diệp Ninh. Đây đúng thật là khiêu khích đối với Tiên Giới.

So với Tiên Giới nhảy lên nhảy xuống, ngược lại Ma tộc lại hiện ra bình tĩnh hơn nhiều. Bởi vì Hoang Tôn đang cố kiểm soát thế cục.

Hắn ta đã trao đổi với Đế Tôn.

Nếu như loại tình huống hiện tại vẫn luôn duy trì, vậy thì thật ra cũng không tệ.

Dù sao bọn họ cũng không làm gì được Diệp Ninh, vậy thì giống như Tiên Giới vậy, cứ để thế là được. Dù sao Mặc Ly ở

bên người Diệp Ninh, nhất định là không cần suy nghĩ đến vấn đề an toàn.

Bây giờ bọn họ đã biết, không phải Diệp Ninh muốn giữ người, mà là Mặc Ly không muốn quay về.

Đối với chuyện Mặc Ly không muốn quay về, đương nhiên bọn họ tức giận, nhưng đây chỉ là chuyện thứ yếu, nếu như Mặc Ly thật sự là dị số của Ma Giới, bọn họ cũng sẽ không tính toán những thứ vặt vãnh này.

Sống yên bình ở Hạ Giới, cũng tốt hơn vạn lần so với việc rơi vào trong tay của Tiên Giới.

Đương nhiên, tốt nhất khẳng định vẫn là có thể quay trở lại Ma tộc, ở dưới mí mắt của bọn họ, thành thành thật thật ở đó. Nhưng muốn làm đến bước này, nhất định là phải giải quyết vấn đề của Diệp Ninh.

Ngoại trừ tên đó bị choáng đầu, bản thân từ Hạ Giới đến chiến trường Tiên Ma. Nếu không, ai cũng không có cách gì.

Vậy thì hắn sẽ chủ động ra ngoài sao? Rõ ràng không có người nào cho rằng hắn sẽ làm như thế.

Trên đời này làm sao có thể có người ngu xuẩn như thế?

Nhưng rất nhiều người ở Hạ Giới, lúc này đều cảm thấy bất an. Ví dụ như Thái Hướng Cao.

Hắn nhìn thấy Diệp Ninh ngồi khoanh chân, đang thỏa mãn phẩm trà, hắn chau mày thật sâu.

“Diệp huynh, chắc là huynh sẽ không nghĩ đến chuyện tự mình chạy đến chiến trường Tiên Ma đó chứ?”

Hành động uống trà của Diệp Ninh dừng lại.

Dường như trong chớp mắt Thái Hướng Cao đã chắc chắn vậy, cả mặt khổ sở nói.

“Trời ạ, huynh thật sự muốn đi!”

Diệp Ninh phất phất tay, cười nói.

“Làm sao có thể, ta cũng không ngốc.”

Rõ ràng Thái Hướng Cao không tin.

Trong ánh mắt của hắn toát ra thông tin rất đơn giản.

“Huynh đừng có gạt ta!”

Thái Hướng Cao tự cho rằng bản thân là thuộc hạ lâu đời dưới trướng Diệp Ninh, hiểu biết đối với Diệp Ninh, tuyệt đối là vượt qua người bình thường. Phong cách làm việc từ trước đến nay của Diệp Ninh, chính là nổi bật một điều tìm chết.

Rõ ràng biết trên núi có hổ nhưng vẫn cứ lên núi, đây là trạng thái bình thường của Diệp Ninh.

Nơi nào nguy hiểm, nơi nào không thể đi, thì hắn càng muốn đi đến chạm vào. Vì thế lần này, Thái Hướng Cao không đợi Diệp Ninh lên tiếng trước, bản thân hắn ta đã dự đoán được. Người dự đoán trước không chỉ có hắn ta, còn bao gồm cả Nam Cung Lương Nhân.

“Diệp đại nhân, hôm nay khác ngày trước, chiến trường Tiên Ma có vô số cường giả của hai giới Tiên Ma, mức độ nguy hiểm ngài không thể nào tưởng tượng được, những nguy hiểm trong quá khứ ngài từng trải qua, tất cả cộng lại phóng lớn lên một vạn lần, có lẽ cũng không bằng một phần trăm của chiến trường Tiên Ma, bây giờ ngài ở thế giới này, chấp chưởng ý niệm chúng sinh, thi triển quyền lực của thiên đạo, nên mới ngăn cản được bọn họ, nhưng một khi ra ngoài, những ưu thế này của ngài đều sẽ không còn tồn tại, đây chắc chắn là tìm chết!”

Nam Cung Lương Nhân nói rất nghiêm túc.

Cho dù là Thái Hướng Cao không lên tiếng, hắn ta cũng sẽ nói.

Phong cách làm việc của Diệp Ninh hắn ta cũng hiểu, thật ra hắn ta đã sớm nhìn ra, Diệp Ninh có lòng không an phận, đã sớm suy nghĩ đến chiến trường Tiên Ma dạo một vòng.

Chương 1085: Thế giới hắc ám được hình thành 2

Nhưng Nam Cung Lương Nhân đã quyết định.

Lần này, hắn ta sẽ không để mặt cho Diệp Ninh làm bừa, nếu như hắn nhất định muốn đi vào chỗ chết, Nam Cung Lương Nhân chỉ có thể không tiếc bất kỳ giá nào để ngăn cản hắn.

Nhìn dáng vẻ hai người cau mày thật chặt, Diệp Ninh có chút bất lực.

Thật ra tâm tư của hắn không khó đoán.

Người ở bên cạnh có thể nhìn ra thuộc loại tình huống bình thường.

Trên thực tế ngay từ khoảnh khắc hiến trường Tiên Ma được kết nối, Diệp Ninh đã quyết định muốn mở mang tầm mắt. Không có gì nghi ngờ, chiến trường Tiên Ma là một nơi tràn đầy nguy hiểm.

Nguy hiểm ở đó vô cùng lớn, lớn đến mức chỉ cần không cẩn thận một chút, thì sẽ mất tính mạng. Nhưng đó không phải vừa đúng với ý của Diệp Ninh sao?

Thế giới này đã không có thử thách gì nữa.

Có lẽ chỉ có chiến trường Tiên Ma mới có thể mang đến cho hắn trải nghiệm vui vẻ.

Nhưng điều hắn không ngờ được là, thế mà chuyện này lại phát triển trở nên quỷ dị như vậy.

Từ khi Ma tộc xông vào, bố trí Đại Dạ Di Thiên, toàn bộ thế gian đều vượt ra ngoài tầm kiểm soát của Diệp Ninh.

“Không giấu gì ngươi, ta đúng là từng nghĩ đến đi chiến trường Tiên Ma, nhưng mà bây giờ, cho dù ta muốn đi, cũng tạm thời không thoát thân được.”

Diệp Ninh thở dài nói.

“Thật sao?”

Thái Hướng Cao bán tín bán nghi.

“Đương nhiên là thật, bây giờ tầm nhìn của mọi người đã chuyển hướng khỏi chủ đề chính, mọi người đã quên thế giới này của chúng ta, rốt cuộc nguy hiểm chân chính là chúng ta sắp phải đối mặt là cái gì, là Tiên Giới và Ma Giới sao? Thật ra không phải.”

Ánh mắt của Diệp Ninh dần dần trở nên nghiêm túc. Nguy hiểm chân chính?

Hai người hai mắt nhìn nhau.

Trong mắt Nam Cung Lương Nhân lộ ra thần sắc suy nghĩ.

“Thế giới hắc ám, đến gần rồi?”

Diệp Ninh nặng nề gật đầu, nói.

“Vào lúc ta chấp chưởng ý niệm chúng sinh, khiến cho uy lực của thế giới áp lên trên người mình, ta đúng là có một loại cảm giác động vào được đến thiên đạo, ta cảm thấy tâm ý của ta, chính là thiên ý, nhưng đó chỉ là ảo tưởng, sức mạnh quá mạnh mẽ sẽ khiến cho người ta lạc đường, lúc ta thanh tỉnh thì đã biết, sức mạnh của ta đến từ chúng sinh, nếu như ta thật sự cho rằng bản thân có thể đại biểu cho thiên đạo, vậy thì chúng sinh sớm muộn gì cũng vứt bỏ ta, đi xa rồi quay lại vấn đề chính, khi ta đạt đến được trạng thái chưa từng có, ta có thể cảm nhận được rõ ràng, nguồn gốc của thế giới này, khắp các nơi các góc của toàn bộ thế giới, đều phản chiếu vào trong mắt ta, ta giống như là đôi mắt của thế giới, thông qua góc độ khác nhau, nhìn thấy rất nhiều rất nhiều thứ…”

Thái Hướng Cao không nhịn được hỏi.

“Cụ thể là huynh đã nhìn thấy thứ gì?”

Diệp Ninh cười nhẹ một tiếng, nói.

“Quá nhiều rồi, ví dụ như những thế giới khác ở bên ngoài, hai thế giới giống như là đang nhìn nhau thông qua một khoảng không gian hư không không tính là quá xa, ví dụ như vũ trụ mênh mông, thậm chí là quỹ đạo của thế giới mạnh mẽ trong quá khứ, ta nhìn thấy trong dòng sông thời gian trong quá khứ, được in dấu ở trong thời gian, từ thế giới này lần lượt xuất hiện cường giả tuyệt thế, bọn họ bước lên con đường chưa biết, người đi ra cuối cùng, trên người mặc quan phục màu đen của Viện giám sát, bên cạnh đeo một bình rượu.”

Ánh mắt Thái Hướng Cao trở nên nhu hòa.

“Là Giám Chính đời đầu tiên.”

Suy đoán của Nam Cung Lương Nhân, cuối cùng đã được Diệp Ninh chứng thực.

Tình bạn giữa Giám Chính đời đầu tiên và Cơ Hạo Thiên, là chủ đề muôn thuở của Đại Chu.

Bởi vì đây không chỉ là lời hứa của hai nam nhân với nhau, mà còn là khởi đầu của một thời đại. Giám Chính đời đầu tiên cho rằng Cơ Hạo Thiên đã rời khỏi thế giới này.

Vì thế sau khi gắn bó với Đại Chu hơn ngàn năm, cũng đã buông bỏ tất cả gánh nặng, bước lên con đường tìm kiếm người bạn. Chuyến đi lần này của ông ấy, con đường phía trước mênh mông vô tận, chưa biết sống chết.

Nhưng lại không biết, bản thân đang đi ngược hướng, Cơ Hạo Thiên chỉ là bị giam cầm ở trong phong ấn.

"Còn có cái gì nữa?"

Nam Cung Lương Nhân trầm mặc một lúc, tiếp tục hỏi.

Trực giác nói với hắn ta, Diệp Ninh còn chưa nói đến trọng điểm.

"Còn có, một thế giới cực lớn, thậm chí có thể nói là so với Tiên Giới còn lớn hơn, đang đến gần, hơn nữa đã càng ngày càng gần, dường như ta cảm nhận được cỗ khí tức lạnh lùng mà vô tình đó…"

Trong đôi mắt của Diệp Ninh, lóe lên một tia ngưng trọng. Đúng thế, hắn cảm nhận được thế giới hắc ám đang đến gần.

Lúc trước mọi người vẫn luôn nói, thế giới hắc ám đang đến gần.

Nhưng bởi vì vẫn luôn không đến, nên cảm thấy có chút may mắn. Có lẽ khoảng cách nó đến còn rất lâu.

Hoặc là nó căn bản sẽ không đến.

Nhưng mà lúc này, hắn biết tất cả may mắn đều bắt buộc phải thu liễm lại, bởi vì ác mộng thật sự đang đến gần. Nó ở ngay trước mắt!

Chương 1086: Thế giới hắc ám được hình thành 3

Cảm nhận của Diệp Ninh, khiến cho hai người rơi vào trong chấn động cực lớn.

Nhưng lần này, cho dù là Nam Cung Lương Nhân, cũng không có bất kỳ cách nào. Tin tức chưa truyền ra ngoài.

Lúc này lòng người vốn dĩ đã không được yên ổn, truyền ra ngoài không có bất kỳ lợi ích nào.

Đêm khuya.

Diệp Ninh đứng ở bên trên tường thành Tấn Dương.

Đêm nay cũng không có sao, hắn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đen kịt, dần dần nhắm mắt lại. Hắn lại lần nữa đi vào trong trạng thái thần kỳ.

Hắn cảm thấy bản thân giống như thật sự đã dung nhập vào trong thiên đạo. Quy tắc của thế giới, đang nằm ngay trong tầm tay.

Nhưng hắn không hề đụng vào.

Hắn chỉ để mặt cho cảm giác đó kéo hắn, không ngừng vươn lên, vươn lên nữa. Cuối cùng giống như là đã rời khỏi thế giới này.

Sau đó hắn đứng ở bên rìa thế giới, nhìn thấy một con sông đen.

"Vì sao lại có con sông này?"

Trong đầu Diệp Ninh vừa mới xuất hiện suy nghĩ này. Sau đó trong lòng đã có đáp án.

Con sông này, chính là ranh giới cuối cùng. Bên kia sông, chính là thế giới hắc ám! Diệp Ninh nhìn về phía đối diện.

Cơ Hạo Thiên từng nói, hắn chỉ là nhìn một chút, chỉ một chút, đã khiến cho đế vương cường đại giống như thiên thần vẫn luôn vô cùng kiên định, thiếu chút nữa sụp đổ.

Ông ấy không kiến nghị bất kỳ người nào đi đến thế giới đó. Nhưng Diệp Ninh vẫn đi đến đó.

Thế giới đó vô cùng yên tĩnh.

Không có bất kỳ khí tức nào của sự sống. Cũng không có gió.

Hắn chỉ có thể nhìn thấy từng lớp từng lớp rừng màu đen, uy nghiêm cứng rắn giống như thép.

Hắn nhìn mảnh rừng không có bất kỳ sự sống nào, trực giác nói với hắn, trong rừng có vô số đôi mắt, cũng đang nhìn hắn.

Hắn cũng có cảm giác bị theo dõi.

Loại cảm giác này đi sâu vào trong lòng.

Một, hai, ba, vô số… vô số ác ý, dung nhập vào trong thân thể của Diệp Ninh. Diệp Ninh cũng từng cảm nhận loại cảm giác này ở mười vạn ngọn núi.

Nhưng chỉ bằng một phần vạn so với bây giờ. May mắn là, nó không hề ảnh hưởng cái gì đến Diệp Ninh.

Chính khí cuồn cuộn tuyệt đối là khắc tính của loại sức mạnh này. Tất cả những ác ý này đều bị tiêu diệt trong vài phút. Nhưng Diệp Ninh không bởi vì thế mà cảm thấy vui mừng. Chính khí cuồn cuộn trong người hắn có thể nói là vô cùng vô tận. Nhưng trên thực tế cũng có điểm cuối.

Mà lực lượng tiêu cực trong thế giới hắc ám, là vĩnh viễn cũng không hao phí hết. Sức mạnh của một người, có thể đối kháng với một thế giới sao?

Có thể có.

Nhưng tuyệt đối không phải thế giới hắc ám. Đây không phải là thế giới bình thường.

Những điều trước đó Diệp Ninh nói với Nam Cung Lương Nhân, hắn cảm thấy thế giới hắc ám so với Tiên Giới còn lớn hơn nhiều.

Hắn chưa từng nhìn thấy thế giới hắc ám, cũng chưa được thấy Tiên Giới, nhưng mà lại có trực giác như vậy. Bây giờ loại trực giác này càng ngày càng rõ ràng.

“Thế giới đáng sợ này, rốt cuộc đến từ đâu?”

Diệp Ninh không hiểu.

Thế gian này, vì sao lại tồn tại thế giới như vậy? Ý nghĩa tồn tại của nó là cái gì.

Mãi cho đến khoảnh khắc tiếp theo, dường như hắn mới hiểu ra điều gì đó. Bởi vì hắn nhìn thấy một người.

Hoặc là nói không phải một người. Mà là một quái vật hình người.

Một quái nhân cả người hư ảo, thậm chí thiếu rất nhiều bộ phận, mà dứt khoát trống rỗng, đang đi ra ngoài. Diệp Ninh nhìn thoáng qua đã nhận ra, người này không phải là ai khác, mà chính là Cao Hải Vân.

Đó là thượng tiên đến từ Tiên Giới, Kiếm Tông. Rõ ràng Cao Hải Vân không phải người tốt. Hắn ta kiêu ngạo, tàn khốc, tiêu cực, lạnh lùng. Nhưng bây giờ hắn ta nhìn có vẻ không phải con người. Nhưng mà suy nghĩ một chút, đúng là cũng không có khả năng là người.

Bởi vì Cao Hải Vân đã bị Diệp Ninh giết rồi, là loại tiêu diệt cả thể xác và linh hồn. Nhưng mà bây giờ hắn ta là loại tình huống gì đây?

Diệp Ninh nhìn thấy trên người Cao Hải Vân không ngừng phát ra khí đen. Loại khí đen này, khiến cho hắn ta có vẻ quen thuộc.

"Đây là… ác ý?"

Diệp Ninh cau mày thật chặt.

Đây là ác ý ở sâu trong lòng Cao Hải Vân. Cũng chính là năng lượng tiêu cực.

Loại năng lượng tiêu cực thuần túy này, không lẫn với bất kỳ linh hồn nào, từ góc độ nào đó mà nói, không có liên quan gì lớn đến Cao Hải Vân. Nhưng từ mặt cơ bản mà nói, loại sức mạnh này đúng vào bởi vì sự cực đoan của bản thân Cao Hải Vân, nên mới sinh ra.

Sau khi thần hồn của hắn ta bị tiêu diệt, năng lượng tiêu cực ở trên người không hề tiêu tán.

Mà nó ngưng tụ lại, đến phía bên kia của thế giới hắc ám.

Sau đó… hìn thấy nó nhảy xuống sông.

Diệp Ninh không thể nhìn thấy nước sông, một mảnh đen kịt, nhìn có vẻ chính là một màu đen tuyền.

Nhưng mà Cao Hải Vân cứ bơi mãi, khi bơi đến bờ đối diện, đã biến thành một quái vật cả người phát ra sức mạnh đen tối.

Trong chớp mắt, đã đi vào trong khu rừng hắc ám, sau đó không nhìn thấy nó nữa.

Giâu tiếp theo, thần niệm của Diệp Ninh quay trở lại bản thể.

Chương 1087: Suy diễn liên quan đến chân tướng

Một trận gió thổi qua, thổi cho Diệp Ninh không khỏi cảm thấy trán và sau lưng có chút ớn lạnh. Hắn phát hiện, bản thân vẫn luôn đứng ở trên tường thành.

Nhìn về phía trong thành.

Cho dù đêm khuya, vẫn có hàng vạn ánh đèn, khói lưỡng lờ quấn quanh, thỉnh thoảng có tiếng cười nói truyền ra. Đúng thật là cảnh tượng thái bình.

Nhưng không biết vì sao, Diệp Ninh lại rùng mình.

Trong lúc mơ hồ, dường như hắn đã đoán được thế giới hắc ám hình thành như thế nào. Nhưng mà suy đoán này, lại khiến cho hắn không muốn nghĩ sâu.

Nếu như đúng thật, vậy thì quá đáng sợ rồi!

Suy đoán đáng sợ nào đó, khiến cho tâm cảnh của Diệp Ninh cũng sinh ra một chút dao động.

Nhưng rốt cuộc ảnh hưởng của nó đối với hắn cũng không quá lớn.

Hắn nhắm mắt lại, một lần nữa trở về trạng thái thần kỳ khi thiên đạo dung nhập vào cơ thể. Muốn mượn lần này, tiếp tục quan sát thế giới hắc ám.

Tìm được nhiều chi tiết hơn, để suy đoán phán đoán đáng sợ trong lòng mình. Nhưng mà lần này, lại hoàn toàn khá với những gì hắn nghĩ.

Hắn vẫn không có gì bất ngờ mà dung nhập thành một thể với thế giới, nhưng mà lại không quay trở về trạng thái đứng ở bên rìa thế giới này và thế giới hắc ám nữa.

Ngược lại hắn không cảm nhận được cơ thể của mình nữa.

Khi hắn muốn cố gắng nhìn rõ mọi thứ, cúi đầu nhìn xuống lại là kiến đang chuyển thức ăn, những con chuột đang trộm thức ăn từ ruộng lúa, gấu đen đang cuộn người ngủ say trong động đầy lá rụng.

Có thư sinh đang cầm nến đọc sách, có nữ tử đang hun hương cho tay áo, có người ở trong nha môn bận rộn chính sự, còn phần lớn mọi người đã đi vào giấc ngủ say.

Trong Đông Hải, Long tộc đang tổ chức yến tiệc.

Trong mười vạn ngọn núi, Yêu tộc đang lười biếng trải nghiệm vẻ đẹp của cuộc sống. Bầu không khí của mười ba tông Tiên Môn thì chán nản, bọn họ đã hoàn toàn lạc lối.

Trong Ma Tông, có nữ tử quyến rũ đang đứng ở trên đỉnh núi cao nhất, ánh mắt ngây ra nhìn về phía xa. Trong Phật Môn, có tiếng gõ mõ vang lên từng hồi.

Diệp Ninh cứ nhìn rồi nhìn, trong lòng chấn động.

Hóa ra, đây chính là thế giới này. Hắn hiểu rồi.

Lần này, dường như bản thân đã dung nhập được nhiều thứ hơn, từ góc độ nào đó hắn đã hình thanh cộng hưởng với ý chí của thế giới, hoặc là, theo cách nói của người bình thường, chính là tạm thời dung hòa cao độ với thiên đạo, dùng góc độ của thiên đạo, để nhìn toàn bộ thế giới.

Thiên đạo rất công bằng.

Đây là chuyện mà rất nhiều người tu hành đều biết. Nhưng loại bất công này nên thể hiện ra như thế nào?

Bây giờ Diệp Ninh đã biết rồi.

Khi dùng góc độ của thiên đạo để nhìn chúng sinh, cho dù là hắn, trong lòng cũng không có một chút dao động nào. Đó là một góc độ thật sự thờ ơ, không quan tâm.

Chỉ cần khi xuất hiện hỗn loạn lớn, phải lập lại trận tự, còn những lúc nào, tất cả biến hóa của thế gian, đều không cần quá quan tam, Diệp Ninh cảm nhận càng ngày càng sâu.

Không chỉ là trong nội bộ của thế giới này, còn bao gồm cả bên ngoài.

Hắn có thể cảm nhận được, thế giới bên ngoài, đang bị một tầng sương mù bao đen bao trùm. Màn sương mù màu đen này chỉ cần chạm vào, thì sẽ làm tổn thương đến bản nguyên của thế giới.

"Thảo nào ta dễ dàng dung nhập được vào thiên đạo như vậy, hóa ra là bởi vì nó đã bị thương…"

Trong lòng Diệp Ninh hiểu ra.

Khi tất cả mọi người đều không ý thức được. Thiên đạo tiếp xúc trước với thế giới hắc ám rồi.

Nó không có tư tưởng, không có ý thức, nhưng nó là một chương trình duy trì bản nguyên của thế giới này, vì thế đương nhiên nó đã hình thành tuyến phòng thủ đầu tiên.

Nhưng mà đã bị đánh vỡ thành từng mạnh, căn bản chính là kẻ địch trời sinh. Sức mạnh của thế giới hắc ám giống như có sức mạnh làm hỏng tất cả mọi thứ.

Bao gồm của bên ngoài thế giới, giống như là một tầng axit, đang ăn mòn từng chút một.

Nếu như sức mạnh của thế giới hắc ám phóng lớn hơn một chút, thế gian kéo dài thêm một chút, Diệp Ninh tin rằng, thế giới này đã sớm diệt vong rồi, mọi người đều biết thế giới hắc ám rất đáng sợ, nhưng mọi người không biết sự đáng sợ của thế giới hắc ám căn bản không phải bất kỳ tưởng tượng, bất kỹ từ ngữ nào có thể thể hiện ra được. Khoảnh khắc này Diệp Ninh nhìn rất rõ ràng.

Nếu như thế giới hắc ám thật sự dựa theo logic ban đầu không hề do dự rơi xuống, vậy thì vào khoảnh khắc tiếp xúc, thế giới sẽ diệt vong.

Phản kháng gì đó. Giãy dụa gì đó. Đều không tồn tại.

Nhưng bây giờ thế giới không bị diệt vong. Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ thế giới hắc ám đang khắc chế.

Nó chỉ là dùng sức mạnh của bản thân bao trùm lên thế giới này, nhưng mà lại không tiến hành thâm nhập sâu, điều này khiến cho hắn bất giác cảm thấy bất an. Đúng thế, là bất an.

Chương 1088: Suy diễn liên quan đến chân tướng 2

Hắn sẽ không bởi vì loại bất thường này mà sinh ra ôm tâm lý may mắn. Ngược lại càng thêm bất an hơn.

“Vì sao lại như thế?”

Hắn tự hỏi mình.

Sau đó ý thức của hắn thuận theo loại liên lạc tăm tối nào đó, dần dần tìm được một vị trí.

“Đây là thông đạo đi đến chiến trường Tiên Ma?”

Trong lòng Diệp Ninh chấn động.

Dùng góc độ của thiên đạo, để nhìn thông đạo này là cảm giác như thế nào?

Thật ra không có cảm giác gì cả.

Chỉ là một vùng xoáy mây màu tím đang không ngừng luân chuyển. Bất luận ra hay vào, đều phải đi qua nó.

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, Diệp Ninh ở trong vùng xoáy màu tím này, phát hiện sức mạnh của thế giới hắc ám! Hắn nín thở ngưng thần, nhìn thấy cảnh tượng khiến cho sự bất an trong lòng hắn bất ngờ phóng lớn.

Khí tức của thế giới hắc ám, hình thành vô số sợi tóc mỏng manh, sau đó lan tràn vào thông đạo, thận theo sự liên kết của thông đạo, từng bước từng bước lan đến chiến trường Tiên Ma…

Cũng chính là nói, thế giới hắc ám đang cố gắng vươn những xúc tu của mình đến bên phía chiến trường Tiên Ma! Phát hiện này khiến cho trong lòng Diệp Ninh sinh ra chấn động cực lớn.

Có lẽ là bởi vì chấn động quá lớn, trực tiếp khiến cho tinh thần hắn lại lần nữa quay trở lại cơ thể. Sắc mặt hắn vô cùng nghiêm túc.

“Xảy ra chuyện rồi!”

Thảo nào thế giới hắc ám trì hoãn hành động tiêu diệt thế giới này.

Hóa ra nó muốn lợi dụng thông đạo này, đi đến trong chiến trường Tiên Ma.

Sự xuất hiện của chiến trường Tiên Ma, đối với hắn mà nói giống như là một kinh hỉ bất ngờ, nhưng mà hắn lại không hề do dự, nắm chặt lấy cơ hội này, tập trung phần lớn sức chú ý của mình, đều đặt lên trên chiến trường Tiên Ma.

Đây là tin tức tốt sao? Dường như nhìn vẻ bề ngoài đúng là như thế. Mầm họa đến từ phía đông.

Sức mạnh của thế giới hắc ám tràn ngập chiến trường Tiên Ma, đương nhiên có Tiên Giới và Ma Giới chống lại, mà thế giới này, dường như có không gian để kèo dài hơi tàn.

Nhưng Diệp Ninh biết, đây tuyệt đối không phải là tin tức tốt, ngược lại là tin xấu lớn nhất. Bởi vì hắn đã đại khái có thể chắc chắn, sức mạnh của thế giới hắc ám đến từ đâu. Trước đó không lâu hắn nhìn thấy Cao Hải Vân, người này đã nói với hắn đáp án cuối cùng là cái gì.

“Sức mạnh của thế giới hắc ám, đến từ ác ý của mình!”

Diệp Ninh hít một hơi thật sâu.

Con người là động vật phức tạp.

Hoặc là nói, tất cả những động vật có linh trí, có trí tuệ cao của thế gian này, đồng thời còn giỏi suy nghĩ, đều sẽ trở nên phức tạp. Một khi phức tạp, thì sẽ biến thành một thể mâu thuẫn toàn diện.

Ngươi có thể từ trên người một người, nhìn thấy sự lương thiện, ác độc, lạnh lùng, thương xót… cùng nhiều loại cảm xúc khác, thậm chí là phẩm chất đối ngược.

Có người từ khi còn nhỏ đã độc ác, sau khi lớn lên thay đổi tính cách, biến thành người tốt.

Có người ngoài bề mặt là người tốt, làm việc thiện giúp đỡ rất nhiều người, danh tiếng rất tốt, nhưng mà lại trong góc tối lại âm thầm làm rất nhiều chuyện không bằng heo chó. Những điều này nhìn thì mâu thuẫn, nhưng lại có tính hợp lý rất cao.

Một người dù có lương thiện đến đâu, trong lòng, cũng có ác ý.

Dục vọng là một con mãnh thú, người có thể thuần phục con mãnh thú ở trong lòng, nhất định là người tốt. Nhưng mà người có tốt như thế nào, rồi cũng sẽ có lúc bị năng lực tiêu cực lấn át.

Những năng lượng tiêu cực này, không hề biến mất. Mà là tích lũy lại từng chút từng chút một.

Thế gian có ánh sáng, cũng có bóng tối, có tươi đẹp, đương nhiên cũng có tà ác. Vậy thì những năng lượng tiêu cực tà ác này đi đâu rồi?

Có lẽ thế giới hắc ám chính là nơi quay về cuối cùng của nó.

Cao Hải Vân chính là ví dụ rõ ràng nhất, hắn ta đã chết, theo lý mà nói không thể chết thêm được nữa, nhưng mà bao nhiêu năm nay, những ác ý sinh ra trong lòng hắn ta, vẫn đi vào trong thế giới hắc ám.

Chỉ riêng một mình Cao Hải Vân không đáng sợ. Nhưng mà toàn bộ thế giới thì sao?

Một thế giới trong đó có trăm triệu sinh linh, năng lượng tiêu cực mà trăm triệu sinh linh này sinh ra có bao nhiêu? Hơn nữa điều đáng sợ nhất là không chỉ có một thế giới này.

Dựa theo cách nói của Nam Cung Lương Nhân, bên dưới Tiên Giới, có vạn thế giới.

Cho dù trong đó có không ít thế giới điều kiện khắc nghiệt, nhân khẩu rất ít, nhưng mà tính toán kỹ càng, sinh linh của vạn giới, vẫn nhiều đến mức khó mà tưởng tượng. Sau đó, Tiên Giới cũng không phải ngoại lệ.

Tiên nhân trong tưởng tượng của rất nhiều người đều là tiên phong đạo cốt, có lòng thương dân, có tấm lòng đạo đức, có cảm xúc tư bi đồng cảm. Nhưng tưởng tượng chỉ là tưởng tượng.

Sau khi tận mắt nhìn thấy, Diệp Ninh có thể chắc chắn, cái gọi là tiên nhân, cũng chỉ là có sức mạnh cá nhân cường đại mà thôi. Thực lực của bọn họ càng mạnh, ngược lại càng không thể thanh tâm không vướng dục vọng.

Chương 1089: Suy diễn liên quan đến chân tướng 3

Bởi vì Tiên đạo mênh mông. Không tiến thì lùi.

Muốn nổi bật trên con đường Tiên đạo, vẫn là không tránh được ngươi lừa ta dối.

Dưới chân mỗi một tiên nhân bước lên đỉnh cao, đều là giẫm lên vô số xương trắng. Vương giả như thế, tiên nhân cũng là như vậy.

Đây chính là cách duy nhất để trở thành người thượng vị.

Mọi người vẫn luôn ảo tượng về một người đẹp đẽ như thế, nên đã ký thác hi vọng cho người khác, yêu cầu bản thân có đạo đức, vậy thì khó trách quá ngây thơ rồi. Vì thế, Tiên Giới tuyệt đối không phải thánh địa gì cả.

Năng lượng tiêu cực mà Tiên Giới có thể tạo ra, có lẽ nói không chừng còn bằng toàn bộ vạn giới cộng vào.

Nếu như… nếu như, thế giới hắc ám thật sự lúc nào cũng hấp thu năng lượng tiêu cực của hai giới Tiên Ma, cùng với tất cả thế giới.

Vậy thì bây giờ nó đáng sợ đến mức độ này, Diệp Ninh cũng hoàn toàn có thể hiểu được. Những gì trong mắt mọi người nhìn thấy, là ánh sáng.

Đó là bởi vì bóng tối, đều đi đến thế giới hắc ám. Đương nhiên, suy đoán này cũng chưa chắc đã là thật.

Nhưng dường như trong lòng Diệp Ninh có một âm thanh đang không ngừng lặp lại, nói với hắn đây là chính là sự thật.

Diệp Ninh chỉ có thể nói, nếu như suy đoán này là thật, vậy thì thế giới hắc ám đúng thật là đáng sợ đến mức không thể nào tưởng tượng được. Đặc biệt là bây giờ.

Thế mà nó lại muốn mở rộng các xúc tu của mình nhúng tay vào chiến trường Tiên Ma! Chiến trường Tiên Ma là nơi nào?

Từ trước đến nay không có chiến trường nào, có thể có loại quy mô rộng lớn này, chém giết ngàn năm, vạn năm, mười vạn năm, trăm vạn năm… Vô số năm!

Xung đột giữa Tiên Giới và Ma Giới bắt đầu, đến bản thân bọn họ cũng không biết.

Chỉ biết từ khi tổ tiên của bọn họ có ký ức, thì đã bước lên con đường chém giết với đối phương rồi. Vì thế, trong chiến trừng Tiên Ma, vô số xương cốt đã bị chôn vùi ở đây.

Những xương cốt này, hình thành ác linh, sát khí, oán khí… và các loại khí tức tiêu cực khác, dường như khiến cho toàn bộ chiến trường Tiên Ma biến thành màu xám. Mà những năng lượng tiêu cực này, đối với thế giới hắc ám mà nói là cái gì?

Là thuốc bổ trước nay chưa từng có!

Một khi bị nó nuốt chửng, thế giới hắc ám sẽ mở rộng đến mức độ nào? Hơn nữa ngoại trừ điều đó ra, còn có một chuyện càng đáng sợ hơn.

Với sự cường đại của thế giới hắc ám, nếu như nó muốn hủy diệt một thế giới, không nên quá đơn giản. Nhưng mà dựa theo tình huống trước mắt mà nói, thật ra tần suất của nó tuyệt đối không được tính là nhanh.

Đây là cái gì?

Bởi vì tuy thế giới hắc ám vẫn luôn dịch chuyển, nhưng mà sự dịch chuyển của nó không có quy luật, có thể nói là đi lang thang không có mục đích.

Hư vô mênh mông vô tận, nó đi trong hư vô, một khi đụng vào thế giới nào đó, thì sẽ hủy diệt nó, nhưng cũng không phải dễ dàng có thể gặp được một thế giới, vì thế tần suất nó hủy diệt thế giới không chắc chắn, lúc nhanh thì mấy ngàn năm, khi chậm thì có thể phải mấy vạn năm, mười mấy vạn năm.

Nam Cung Lương Nhân từng nói, cường giả của Tiên Giới vẫn luôn tìm kiếm thế giới hắc ám. Muốn tìm được kẻ cầm đầu hủy diệt thế giới, sau đó tiêu diệt nó. Nhưng mà bây giờ Diệp Ninh chắc chắn có thể kiên định một chuyện.

Tiên Giới không có bản lĩnh này. Thậm chí có lẽ bọn họ nên cảm thấy may mắn!

Vận khí của Tiên Giới đủ tốt, thế giới hắc ám lang thang trong hư vô nhiều năm như thế, cũng không đụng phải Tiên Giới. Có điều bây giờ, vận khí của Tiên Giới đã dùng hết rồi.

Từ việc thế giới hắc ám tìm kiếm thông đạo ở Hạ Giới đến chiến trường Tiên Ma có thể nhìn ra được, thế giới hắc ám có bản lĩnh thông qua mối liên hệ của một thế giới, tìm được thế giới khác.

Vậy thì vấn đề đến rồi.

Chiến trường Tiên Ma liên kết với hai thế giới nào đây? Chỉ có hai thế giới.

Một thế giới là Tiên Giới, còn thế giới khác là Ma Giới!

Hai thế giới có liên kết với chiến trường Tiên Ma sâu như thế, vô số năm nay, chỉ riêng thành trì đã xây dựng được ba mươi hai tòa, hơn nữa sau ba mươi hai tòa thành trì này, chính là thông đạo bền vững giữa hai thế giới Tiên và Ma.

Có thể tưởng tượng ra được những gì xảy ra tiếp theo.

Một khi thế giới hắc ám hấp thu hết năng lượng tiêu cực của chiến trường Tiên ma, nó nhất định sẽ bước vào một trạng thái mới, đáng sợ nhất. Sau đó bước tiếp theo của nó, đương nhiên là tiếp tục hủy diệt thế giới.

Trước mặt nó chính là hai giới Tiên Ma. Nó sẽ chọn như thế nào?

Sợ rằng đây là hai thế giới có thể cung cấp cho nó nhiều năng lượng tiêu cực nhất toàn thiên hạ, nó sẽ không buông tha cho bất kỳ nơi nào, vậy thì tám phần Tiên Giới và Ma Giới sẽ phải đối mặt với cái gì?

Chỉ sợ rằng nhất định là thảm họa ngập đầu!

Chương 1090: Suy diễn liên quan đến chân tướng 4

Một khi tình huống xấu nhất xảy ra, Tiên Giới và Ma Giới bị diệt vong, hai thế giới to lớn này bị thế giới hắc ám nuốt chửng, vậy thì thế giới hắc ám sẽ mở rộng đến mức độ nào?

Đây nhất định sẽ là một thảm họa. Một trận thảm họa trước nay chưa từng có. Đây là thảm họa hủy diệt thế giới chân chính! Diệp Ninh đổ mồ hôi đầm đìa.

Hắn cũng không biết vì sao, bản thân suy nghĩ ở đây, tư duy càng ngày càng thông suốt, logic càng ngày càng rõ ràng. Giống như là hắn từng nhìn thấy đáp án vậy.

Nhưng đương nhiên Diệp Ninh chưa từng nhìn thấy đáp án. Nên tất cả mọi thứ hắn cũng có nghi hoặc.

Hắn có hai vấn đề.

Thứ nhất, vì sao lại trùng hợp như thế? Giống với Hoang Tôn và Cổ Tiên Tôn, hắn cũng sinh ra hoài nghi.

Vì sao mười ba tông Tiên Môn tùy tiện làm một đại trận tiếp đón thượng tiên, thế mà lại có thể lệch đến chiến trường Tiên Ma, hơn nữa chuyện thần kỳ nhất là, còn thật sự đả thông được chiến trường Tiên Ma.

Chiến trường Tiên Ma hắn không hiểu, nhưng hắn cảm thấy, loại nơi như thế này, có lẽ không phải dễ dàng tiếp xúc được như vậy.

Còn có điểm thứ hai.

Đó chính là nếu như thế giới hắc ám vẫn chưa có người nào phát hiện, dựa theo quy đạo ban đầu, vẫn luôn lang thang ở trong hư vô, vậy thì sẽ xảy ra cái gì chứ?

Tất cả đều sẽ bình yên vô sự sao?

Diệp Ninh suy nghĩ một lúc, vẫn giữ tâm thái bi quan.

Thế giới hắc ám không bị phát hiện, vẫn luôn nuốt chửng các thế giới khác nhau, tuy xác suất có thể không nhanh, có thể mười mấy vạn năm đều không thể hình thành thảm họa chân chính.

Nhưng đó rõ ràng là chuyện sớm muộn.

Rồi sẽ có một ngày, thế giới hắc ám sẽ mở rộng đến múc không thể kiểm soát được. Rồi sẽ có một ngày, thế giới hắc ám sẽ thật sự trở thành ác mộng.

Cũng chính là nói, bất luận thế giới hắc ám như thế nào, cuối cùng đều sẽ trở thành thảm họa mà tất cả mọi người không thể không đối mặt.

“Đáng tiếc ngươi lại bị ta gặp được rồi.”

Diệp Ninh chau mày.

Ánh mắt của hắn, nhìn về phía thông đạo phát ra ánh sáng màu tím trên bầu trời. Nếu như không có gì bất ngờ.

Chiến trường Tiên Ma, vẫn là phải đi đến đó một chuyến.

Chiến trường Tiên Ma, Diệp Ninh nhất định không tránh được phải đi.

Lần này đi, Diệp Ninh không nghĩ đến việc thuyết phục ai. Bởi vì nhất định là không thuyết phục được.

Nguy hiểm lần này phải đối mặt, gấp ngàn lần vạn lần trong quá khứ, hai người Nam Cung Lương Nhân và Thái Hướng Cao, tuyệt đối không thể nào để cho hắn một mình đi đối mặt.

Đúng thế.

Diệp Ninh tin tưởng nếu như bản thân nhất định muốn kiên trì đến cùng, ai cũng không ngăn cản được hắn, nhưng bọn họ không ngăn cản được hắn, đồng thời cũng sẽ lựa chọn đi cùng với hắn.

Đương nhiên hành động này vô cùng có ý nghĩa, có dũng khí.

Nhưng đối với Diệp Ninh mà nói, lại không hi vọng để nguy hiểm mà rõ ràng một mình mình có thể đối mặt, chuyển lên trên người nhiều người như vậy. Vì thế lần này, hắn lựa chọn không từ mà biệt.

Đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn không để lại bất kỳ tin nhắn nào.

Hắn để lại một lá thư ở Viện giám sát, hơn nữa còn dặn dò sau bảy ngày, mới được đưa cho Thái Hướng Cao mở ra.

Mệnh lệnh của hắn ở Viện giám sát là ý chỉ tối cao vô thượng, các quan lại làm việc ở Viện giám sát làm việc không mang theo chút cảm tình nào, không thể làm trái ý của hắn.

Làm xong những điều này, Diệp Ninh rời đi.

Có điều để đề phòng Hạ Giới lại lần nữa bị hai giới Tiên Ma xâm chiếm, hắn lợi dụng sức mạnh thiên đạo, vẫn là sắp xếp một vài việc. Loại sắp xếp này tương tự như gấp gáp sửa đổi pháp tắc.

Chỉ có người sống ở thế giới này ba năm trở lên, mới có thể có được khí tức của Hạ Giới, nếu như không có loại khí tức này, bất luận tu vi gì, đều bị bài xích ra ngoài.

Nói như thế, Diệp Ninh rời đi, ngược lại Hạ Giới càng khó đi vào, bởi vì lần này cho dù là tiên nhân bình thường cũng không thể đi vào.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, Diệp Ninh không hề do dự đi vào chiến trường Tiên Ma. Theo cái nhìn của hắn, chuyến đi này chưa chắc đã làm chậm trễ quá nhiều thời gian.

Ít thì mấy ngày, nhiều thì một tháng, hắn không nói là nhất định trở về, nhưng nhất định sẽ truyền tin tức về. Nhưng mà, mọi thứ vĩnh viễn đều là khó mà dự liệu được.

Ví dụ như, khi Diệp Ninh từ trong thông đạo đi ra ngoài, đến chiến trường Tiên Ma, đã bất ngờ phát hiện, dường như ở đây không có người nào canh giữ.

Tình huống bên ngoài thông đạo có trọng binh canh giữ mà hắn tưởng tượng, không hề xảy ra. Nhưng suy nghĩ kỹ lại, cũng cảm thấy hợp lý.

Đầu tiên tuy hai giới Tiên Ma đều muốn đi vào Hạ Giới, vì thế đã làm ra không ít cố gắng, nhưng mục tiêu thống nhất, không hề đại biểu động cơ và tâm thái của bọn họ đều thống nhất.

Chương 1091: Ý nghĩa của việc xuyên không

Ngược lại, bọn họ là trạng thái đề phòng lẫn nhau, chỉ sợ đối phương đi vào Hạ Giới trước mình. Cũng chính là nói, bọn họ không phải một thể.

Chia làm hai trận doanh, đã quyết định bọn họ không thể nào hợp lực hành động, vì thế không cần phải để trọng binh ở lại đây. Một là bọn họ giống như nước với lửa, một bên đóng quân, một bên khác nhất định sẽ đi theo, lâu dần, nhất định sẽ ra tay đánh nhau. Hai là bọn họ không nhìn thấy ý nghĩa của việc đóng quân, Hạ Giới đã bị phong bế chặt rồi, bọn họ cơ bản đã từ bỏ việc thử đi vào, càng không cảm thấy người ở Hạ Giới dám ra ngoài, đây chắc chắn là lựa chọn tìm chết.

Vì thế nhìn toàn diện việc này, giống như là đi vào vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Bây giờ hai giới Tiên Ma đã hình thành loại ăn ý, đó chính là để mặc không quan tâm thông đạo đến Hạ Giới. Chuyện quan trọng nhất là, bọn họ thật sự cũng không có cách nào quan tâm, chỉ có thể để mặc nó. Vì thế đều này dẫn đến bọn họ đã bỏ lỡ sự xuất hiện của Diệp Ninh.

Ai cũng không ngờ được, tên chân đất Hạ Giới Diệp Ninh đắc tội với hai giới Tiên Ma, vậy mà thật sự dám nghênh ngang đi ra ngoài. Nếu như bọn họ biết, nhất định sẽ tức giận.

Bởi vì Diệp Ninh làm như thế, đúng thật là không đặt bọn họ ở trong mắt.

Nếu như bọn họ nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của Diệp Ninh, bọn họ nhất định sẽ càng thêm tức giận.

Bởi vì Diệp Ninh mang theo dáng vẻ rất thất vọng, thở dài nói.

“Hai giới Tiên Ma này không được mà.”

Hắn là thật sự thất vọng.

Vốn dĩ còn nghĩ, bản thân mình xuất hiện, có thể sẽ gặp phải tai họa ngập đầu. Ai ngờ được, bản thân vừa mới đi ra, không hề gặp được bất kỳ người nào.

Điều này chắc chắn khiến cho mơ ước tìm chết của hắn lại bị phá vỡ một chút.

Nhưng không sao, Diệp Ninh đã sớm quen rồi, loại mức độ thất vọng này đối với hắn mà nói đúng thật là giống như mưa phùn vậy. Có điều, sau khi Diệp Ninh điều tra một hồi, hắn vẫn là phát hiện một chút tâm cơ nhỏ.

Ở ngay bên ngoài thông đạo đến Hạ Giới, có một chút trận thế không đáng nhắc đến. Vì sao lại nói là không đáng nhác đến?

Một là bởi vì trận thế này không có bất kỳ lực sát thương nào, chỉ là dùng để cảnh báo mà thôi, mà không có cảm giác tồn tại nào. Nếu như không phải Diệp Ninh cẩn thận, thật sự không phát hiện ra được.

Đây không thể được coi là thủ đoạn gì, chỉ có thể nói là một chút tâm cơ nhỏ không cam lòng mà thôi. Cũng không biết là

người của Tiên Giới hay là Ma Giới để lại.

Vạn nhất thật sự có người ra ngoài, nói không chừng có thể đưa ra cánh báo sớm thì sao?

Diệp Ninh suy nghĩ một chút, đúng là có một chút tâm cơ muốn đùa giỡn, cố ý kích phát cảnh báo, sau đó lập tức rời khỏi chỗ đó. Chắc rằng, lần này sẽ mang đến cho đối phương không ít hồi hộp đi?

Quả nhiên, đúng vào khoảnh khắc cảnh báo được kích phát, một nam tử trung niên ở Cổ Thành, bất ngờ mở mắt ra.

"Kiếm tơ của ta bị kích phát, Hạ Giới có người đến chiến trường Tiên Ma!"

Bên cạnh có không ít người, nghe xong vô cùng kinh ngạc.

"Làm sao có thể?"

"Lẽ nào người của Hạ Giới không muốn sống nữa, thật sự dám đến chiến trường Tiên Ma!"

"Chắc không phải là người của Ma Giới không cẩn thận kích phát đó chứ?"

Bọn họ đều cảm thấy chuyện này có chút hơi khó tin.

Nhưng mà nam tử trung niên lại đứng dậy, rút phi kiếm sáng loáng của mình ra, nói.

"Kiếm tơ là do kiếm khí của ta hóa thành, tuy không được coi là cái gì, nhưng có những lúc cũng có thể có một chút hiệu quả nằm ngoài dự liệu của người khác, rất nhiều người kích phát kiếm tơ của ta, bản thân cũng không biết có cảm giác gì, đây là bí mật không truyền ra ngoài của Kiếm Tông, các vị vẫn là tin tưởng ta đi, rốt cuộc có phải người của Hạ Giới không, nhìn là biết ngay!"

Nói đến đây, nam tử trung niên dừng một chút, nói.

"Cao Hải Vân là đệ tử của ta, tuy không tài giỏi, nhưng dù sao cũng là chân truyền Kiếm Tông ta, đang bình thường lại chết ở Hạ Giới, đây là sỉ nhục của Kiếm Tông, nhất định phải để lại chút máu, cho tông ta một lời giải thích."

Trong khi nói, đã nhấc kiếm, tiến lên phía trước một bước.

Có mấy người cũng có hứng thú, nên đi theo hắn ta cùng đi ra ngoài. Nhưng lúc này, Diệp Ninh đã rời khỏi nơi này.

Hắn đúng là không sợ người của hai giới Tiên Ma, nhưng hắn cảm thấy bản thân vừa mới đến chiến trường Tiên Ma, vẫn là bản thân phải du lịch một hồi, tìm hiểu một chút.

Sau đó, mới suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm như thế nào. Hắn hoàn toàn không hề biết bản thân là cái gai trong mắt của hai giới Tiên Ma.

Hắn đi lại ở chiến trường Tiên Ma, giống như là đi dạo trong sân.

Không thể không nói, sức mạnh của lời nói có hạn, Nam Cung Lương Nhân từng miêu tả chi tiết với hắn rốt cuộc chiến trường Tiên Ma là dáng vẻ như thế nào, nhưng mà khi tận mắt nhìn thấy, mới phát hiện những gì lời nói miêu tả ra, còn không bằng một phần vạn những gì mắt nhìn thấy…

Chương 1092: Ý nghĩa của việc xuyên không 2

Hoang vắng, chết chóc, lạnh lùng, xơ xác tiêu điều, tuyệt vọng…

Những miêu tả toát ra màu sắc của sự tăm tối mạnh mẽ đó, đều dùng cho chiến trường Tiên Ma. Đây là một vùng đất tuyệt vọng.

Vô số năm nay, có anh linh của người của Ma Giới và Tiên Giới chết đi, đã tích lũy lại thành tuyệt vọng. Nếu như trong quá khứ, Diệp Ninh nhìn thấy vùng đất tuyệt vọng như thế này, trong lòng khó tránh khỏi nổi lên sóng gió.

Nhưng mà lúc này, hắn đúng là không hề cảm thấy kích động chút nào, bởi vì hắn từng nhìn thấy sự tuyệt vọng lớn hơn! Thế giới hắc ám!

So với sự tuyệt vọng mà thế giới hắc ám mang đến cho người khác, chiến trường Tiên Ma đã được xem như là động thiên phúc địa rồi.

Sau khi quan sát.

Có một tin tức tốt, một tin tức xấu.

Tin tức tốt là, ở chiến trường Tiên Ma Diệp Ninh không cảm nhận được khí tức của thế giới hắc ám, nhưng loại khí tức này chỉ cần từng gặp thì cả đời đều không thể quên.

Hắn đi rất nhiều nơi, nhưng mà không hề nhìn thấy loại khí tức này. Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ thế giới hắc ám đối với sự xấm chiếm với chiến trường Tiên Ma, vẫn là một giai đoạn sơ khai.

Tin tức xấu là.

Chỉ sợ rằng giai đoạn sơ khai này sẽ không duy trì quá lâu.

Bởi vì trải qua điều tra thực địa, Diệp Ninh phát hiện chiến trường Tiên Ma đúng là giống hệt với tưởng tượng, là dinh dưỡng tốt nhất cho thế giới hắc ám. Ở một nơi khắp nơi đều tản ra tuyệt vọng này, ngươi rất khó trở nên lạc quan được.

Một khi thế giới hắc ám cắn nuốt chiến trường Tiên ma, đồng thời lấy nó làm bàn đạp, để lan sang hai giới Tiên Ma, vậy thì đây tuyệt đối là thảm họa bao trùm vạn giới…

“Thảm họa tiêu diệt mà, đây là…”

Diệp Ninh tự lẩm bẩm, hắn đi dạo một vòng ở chiến trường Tiên Ma, hiện ra có chút vô cùng quái dị, rất ít người ở đây có thể “thích thú” giống như hắn.

Nhưng trên thực tế, có thể tâm tình của Diệp Ninh so với tất cả sinh linh của chiến trường Tiên Ma đều nặng nề hơn nhiều. Đột nhiên, hắn nghĩ đến rất nhiều thứ.

Nếu như vạn giới diệt vong.

Vậy thì đừng nói là kiếp này của hắn, cho dù là Lam Tinh kiếp trước, sợ rằng cũng bị ảnh hưởng đi? Lần này hắn xuyên không, lẽ nào chính là để đích thân trải qua thảm họa diệt thế sao?

Đúng thế, Diệp Ninh đang nghĩ đến những trải nghiệm ở đây, mà không phải là bản thân có thể làm cái gì. Điều này so với hắn ngày trước có chút khác biệt.

Bởi vì đối mặt với thế giới tủy dị mà mạnh mẽ như thế giới hắc ám, đến hắn, cũng không nghĩ ra được có thể có cách gì.

Đến ngay cả Tiên Giới và Ma Giới cũng có thể bị thế giới hắc ám nuốt chửng, vậy thì ta còn có thể làm cái gì đây?

Đây mới là suy nghĩ bình thường.

Cho dù là chết thành công, biến thành cái gọi là Thiên Đế, cường giả quyền lực tối cao vô thượng trong thế gian. Vậy thì có thể ngăn cản được thế giới hắc ám sao?

Diệp Ninh thử hỏi hệ thống.

Giống như vô số lần trong quá khứ, hệ thống vẫn im lặng.

Kể từ khi bắt đầu xuyên không, sau khi hệ thống giải thích rõ tác dụng của bản thân với hắn, trên cơ bản không có cảm giác tồn tại. Thậm chí cảm giác tồn tại của nó thấp đến mức khiến cho túc chủ như Diệp Ninh, còn hoài nghi hệ thống có thật sự tồn tại hay không.

"Ta là người xuyên không, từ Lam Tinh xuyên không đến thế giới này, lẽ nào chính là để cho ta lại chết một lần nữa sao… Hệ thống, rốt cuộc hệ thống từ đâu mà đến?"

Vào lúc này, những nghi hoặc bình thường Diệp Ninh ẩn giấu tận đáy lòng, dường như không hề nghĩ đến, tất cả đều dâng trào. Hắn cảm thấy bản thân giống như một điểm quan trọng.

Một điều chân tướng nhất định phải làm rõ vào lúc này… Nhưng bất luận cố gắng suy nghĩ như thế nào, Diệp Ninh cũng đều không có chút một manh mối. Hắn bức bối ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời xám xịt.

Đầu tiên đứng yên, sau đó chớp chớp mắt.

Có chút không dám tin.

"Đó là…"

Diệp Ninh rất khó tưởng tượng, lớp sương mù màu xám năm này qua năm khác không tiêu tán, tích lũy dày đặc đến mức không thể nào tưởng tượng được ở chiến trường Tiên Ma, rốt cuộc là bị sức mạnh như thế nào đẩy lùi.

Thế mà lại lộ ra một mảnh màu xanh lam.

Mà trong bầu trời xanh lam, còn có một tia ánh sáng màu vàng, chiếu xuống.

Khoảnh khắc này, vô số sinh linh trong chiến trường Tiên Ma, đều chú ý đến tình huống quỷ dị này. Bọn họ ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh sáng màu vàng đang không ngừng được phóng lớn ở trong con ngươi của họ.

Trong mắt Cổ Tiên Tôn tràn ngập vẻ mơ hồ.

“Đây là thứ gì?”

Nhìn dị tượng này, rõ ràng là phi thường, lẽ nào có kỳ trân dị bảo xuất thế? Nhưng ở loại nơi quỷ quái như chiến trường Tiên Ma, có thể có kỳ trân dị bảo gì chứ?

Ma Đế vừa mới nhanh chóng đi đến, con ngươi cũng bất ngờ co rút lại như đầu kim. Hắn đưa tay ra, cố gắng nắm bắt lấy một tia khí tức trong ánh sáng màu vàng, cẩn thận cảm nhận một chút, sau đó lòng bàn tay run lên.

Chương 1093: Ý nghĩa của việc xuyên không 3

“Cỗ khí tức này, thế mà lại có chút tương tự với tấm bia đá kia…”

Hoang Tôn lộ ra ánh mắt khó có thể tin. Lẽ nào…

Lẽ nào nơi sinh ra đạo ánh sáng màu vàng này, chính là nguồn gốc của tấm bia đá dự đoán tương lai của Ma Giới sao?

Thần sắc Ma Đế đại biến, thân hình lóe lên.

Dùng tốc độ nhanh nhất xông đến nơi ánh sáng màu vàng chiếu xuống. Hắn ta phải tìm được đáp án.

Lúc này, không biết có bao nhiêu cường giả nghe được tin tức. Nhưn không có người nào nhanh hơn so với Ma Đế.

Có điều Ma Đế phát hiện, cho dù bản thân nhanh nhất, nhưng vẫn là đến muộn một bước. Hắn ta chỉ kiếp nhìn thấy ánh sáng màu vàng chiếu vào một nam tử.

Hắn ta đến nam tử đó có dáng vẻ như thế nào, toát ra khí tức như thế nào cũng không biết, chỉ nhìn thấy ánh sáng màu vàng lóe lên, không biết đã đưa nam tử đó đến nơi nào.

Sau đó toàn bộ thế giới lại lần nữa hồi phục lại dáng vẻ khắp nơi tăm tối như trước.

“Tại sao lại như thế?”

Ma Đế chau mày. Lại quay trở về Ma động.

Nếu như không có phát hiện, không quay trở về thì còn đợi cái gì?

Nhưng sau khi trở về, Ma Đế lại rơi vào trong suy đoán nào đó, sắc mặt đã thay đổi mấy lần. Hoang Tôn đứng ở bên cạnh nhìn, không nhịn được hỏi.

“Đế Tôn, có phát hiện không?”

Ma Đế lắc đầu.

“Không có phát hiện.”

Sau đó lại ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra ánh sáng.

“Nhưng suy nghĩ kỹ, không có phát hiện, có lẽ chính là phát hiện lớn nhất.”

Lời này có chút không thuận miệng.

Nhưng Hoang Tôn có thể hiểu ý của hắn ta. Loại tồn tại như Ma Đế, đại biểu cho cái gì? Dường như có thể đại biểu cho thiên hạ vô địch! Hắn ta là chủ nhân của Ma Giới.

Hơn nữa là Ma Đế duy nhất. Có thể nói là quyền thế ngập trời.

Ma Đế so với tứ đại Tiên Đế, còn tôn quý hơn nhiều.

Dù sao về mặt thực lực, Ma Đế có vốn liếng tuyệt đối để kiêu ngạo. Đến loại cấp bậc như hắn ta, vạn sự vạn vật của thế gian này, đều không thứ gì có thể khiến cho hắn ta cảm thấy nghi hoặc. Trừ phi…

Trừ phi là sự tồn tại vượt qua thế gian này!

“Nguyên Giới!”

Hoang Tôn nói ra một nơi chỉ có trong truyền thuyết.

Nơi này, người biết đến không tính là ít. Trong Tiên Giới có rất nhiều tiên nhân cổ lão đều biết.

Không được tính là bí mật gì, nếu như cơ duyên trùng hợp, vẫn là có thể biết được một hai. Nhưng phần lớn mọi người đều sẽ chỉ coi nó là một truyền thuyết.

Nguyên Giới là một bí mật.

Trong truyền thuyết, có một thế giới như thế. Sau đó không có thông tin gì hữu ích hơn nữa.

Nam Cung Lương Nhân từng nói đến sự tồn tại của Nguyên Giới.

Nhưng những điều Ma Đế biết, nhất định nhiều hơn so với Nam Cung Lương Nhân.

“Nguyên Giới thật sự tồn tại, ta có thể chắc chắn, trong truyền thuyết, Nguyên Giới là nguồn gốc của vạn giới, chỉ có cường giả chí cao vô thượng mới có thể đi vào, nhưng cái gì là chí cao? Lẽ nào đến Ma Đế cũng không được coi là chí cao sao? Ta đã từng vẫn luôn hoài nghi, tấm bia đá từ trên trời xuống ở

trong Ma Giới, chính là đến từ Nguyên Giới, bây giờ ta đã càng thêm chắc chắn suy đoán này, ngoại trừ Nguyên Giới… Ngoại trừ Nguyên Giới, không có cái gì mà ta không thể nhìn thấu!"

Ma Đế nói đến đây, trong mắt tràn ngập vẻ tò mò.

Hắn ta đã sống không biết bao nhiêu năm tháng, vào lúc này, lại giống như một đứa trẻ mơ hồ.

"Mới ban đầu Đế Tôn đã từng nói, nhìn thấy ánh sáng màu vàng, đón một người đi?"

Hoang Tôn không nhịn được nuốt nước bọt.

"Người đó, lẽ nào đã được đón đi Nguyên Giới sao?"

Hô hấp của Ma Đế dừng lại một chút, sau đó lộ ra thần sắc hung ác.

"Điều tra, không màng tất cả mọi giá, điều tra cho ta, rốt cuộc người bị đón đi là ai! Là người của Tiên Giới, hay là ma của Ma Giới! Bất luận người đó là ai, ta phải biết tất cả tin tức của hắn!"

Hắn ta không thể nào không coi trọng.

Giá trị của một thế giới thần bí, chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, khiến cho Ma Đế cũng không thể vào được, được gọi là nguồn gốc của tất cả thế giới, là hoàn toàn không thể đo lường được!

Tin tức của Nguyên Giới, đủ để khiến cho hai giới Tiên Ma bùng nổ.

Nhưng trước khi bùng nổ hai giới Tiên Ma, thì đã kích nổ Hạ Giới trước. Diệp Ninh mất tích rồi!

Vào khoảnh khắc phát hiện Diệp Ninh rời đi, Thái Hướng Cao và những người xung quanh quen biết hắn từ lâu, đã có dự cảm không tốt.

"Chắc không phải là ngài ấy…"

Đám người đột nhiên nhìn lên phía bầu trời. Một suy đoán lớn gan, dâng lên trong lòng. Suy đoán này rất táo bạo.

Nhưng nếu như nó được đặt ở trên người Diệp Ninh, dường như đã trở nên rất hợp lý. Bởi vì hắn, từ trước đến nay đều không sợ nguy hiểm, mà cảm thấy đó là điều hạnh phúc.

Nhưng mà hôm nay khác ngày trước, chiến trường Tiên Ma nguy hiểm như thế nào? Đây là điều Nam Cung Lương Nhân khó mà nắm chắc.

Chương 1094: Núi Thiên Trụ sụp đổ!

Diệp Ninh cứ như thế một mình xông vào đó, sẽ là kết quả như thế nào?

“Ta phải đi tìm ngài ấy!”

Nam Cung Lương Nhân hít một hơi thật sâu. Hắn ta không do dự quá nhiều.

Ý nghĩa sống của Nam Cung Lương Nhân chính là Diệp Ninh, hắn ta không thể nào nhìn Diệp Ninh cứ một mình như thế đi vào nguy hiểm. Lúc đầu mười vạn ngọn núi, hắn ta không đi vào, điều này khiến cho hắn ta áy náy rất lâu.

Sau này nghĩ lại, nếu như Diệp Ninh thật sự xảy ra chuyện gì, vậy thì cả đời này của hắn ta sẽ không tha thứ cho bản thân. Cho nên lần này, Nam Cung Lương Nhân sẽ không do dự cái gì nữa.

Hắn ta trực tiếp đằng không, đi đến chiến trường Tiên Ma

Thái Hướng Cao mở miệng, muốn ngăn cản hắn ta, nhưng lời đến bên miệng, lại không biết nói cái gì. Nam Cung Lương Nhân chưa bao giờ là bạn của Thái Hướng Cao.

Nói một cách chính xác, Nam Cung Lương Nhân ngoại trừ nghe theo mệnh lệnh của Diệp Ninh ra, đối với người khác, gần như đều là không hề quan tâm. Nếu như Diệp Ninh ở đây, có lẽ Thái Hướng Cao còn có thể nói mấy lời, Diệp Ninh không ở đây, thì không có bất kỳ người nào ngăn cản được vị Tiên Quân này. Nhưng suy nghĩ theo phương hướng tốt, Nam Cung Lương Nhân đi đến chiến trường Tiên Ma chưa chắc đã là chuyện xấu.

Dù sao Nam Cung Lương Nhân cũng là Tiên Quân Tiên Giới hàng thật giá thật, sẽ có hiểu biết nhất định đối với chiến

trường Tiên Ma, nếu như có hắn ta dẫn đường, Diệp Ninh cũng không đến mức hai mắt mờ đen.

Đương nhiên, tiền đề để làm được chuyện này, đó là Nam Cung Lương Nhân phải tìm được Diệp Ninh trước. Nếu như không tìm được, vậy thì đương nhiên mọi thứ cũng dừng lại.

Nhưng Thái Hướng Cao không ngờ được, buổi sáng Nam Cung Lương Nhân đi ra, buổi tối đã tự mình quay trở lại.

"Có tin tức gì chưa?"

Thái Hướng Cao lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Nam Cung Lương Nhân lắc đầu, nói.

"Ngài ấy để lại chiêu sau, đã đặt phong ấn ở thông đạo, ta không ra ngoài được."

Rõ ràng, Diệp Ninh đã đề phòng chiêu này.

Nếu như Diệp Ninh đã quyết định một mình rời đi, thì nhất định không muốn người khác nhanh như vậy đi theo bước chân của hắn, nếu không ý nghĩa hắn làm như thế là cái gì?

Ít nhất, không thể để cho Nam Cung Lương Nhân tìm được hắn nhanh như vậy. Thái Hướng Cao thở dài một tiếng, cười khổ nói.

"Xem ra lần này, Diệp huynh là thật sự quyết tâm, không muốn để cho chúng ta tham dự vào."

Ánh mắt của Nam Cung Lương Nhân sâu thẳm, từ trên người hắn không nhìn ra được một chút mất mát nào, nhưng suy đoán của Thái Hướng Cao, hắn ta nhất định là có chút bi thương. Hắn ta tình nguyện chết vì Diệp Ninh, nhưng mà Diệp Ninh lại không tình nguyện để cho hắn đi mạo hiểm.

Diệp Ninh một mình gánh vác mạo hiểm, điều này rất nghĩa khí. Nhưng điều này sẽ làm tổn thương Nam Cung Lương Nhân.

Dù sao đây là ý nghĩa hắn ta sống sót. Vì thế Thái Hướng Cao chỉ có thể an ủi mấy câu.

"Diệp huynh không phải là loại người không từ mà biệt, có lẽ, nói không chừng rất nhanh sẽ có tin tức truyền đến."

Đây vốn dĩ chỉ là một lời an ủi đơn giản.

Nhưng không ngờ được, lại biến thành hiện thực.

Mấy ngày sau, một phong thư, từ Viện giám sát gửi tới trên tay Thái Hướng Cao.

“Đây là thư do Diệp huynh để lại!”

Thái Hướng Cao tỏ ra vui mừng.

Vì thế rất nhiều người đều đứng lên.

Có Nam Cung Lương Nhân, có Diệp Huyên, cũng có Mặc Ly, còn có một con hồ ly.

Nam Cung Lương Nhân đọc xong trong nháy mắt, nói.

“Diệp đại nhân nói rồi, trong vòng một tháng, sẽ quay về.”

Nghiêm khắc nói về mặt ý nghĩa thì thật ra ý nghĩa thực tế của câu nói này không lớn.

Bởi vì dựa theo nguy hiểm để suy đoán, một khi đi vào chiến trường Tiên Ma, có khả năng sẽ thân bất do kỷ. Một tháng quay trở lại, nghe có vẻ giống như một câu nói an ủi.

Nhưng theo cái nhìn của mọi người, lại giống như gỡ bỏ được gánh nặng trong lòng, cả người đều trở nên nhẹ nhàng. Một bức thư có ngày xác định, cho dù có khó tin như thế nào, cũng tốt hơn nhiều so với không có tin tức gì. Hơn nữa, Diệp Ninh đã bao giờ thất hứa?

“Từ trước đến nay Diệp huynh đều giữ lời hứa, huynh ấy đã đưa ra lời hứa, thì chưa bao giờ không hoàn thành được, lâu như thế, từ đầu đến cuối Diệp huynh đều làm một chuyện, đó chính là sáng tạo ra kỳ tích, ta nghĩ, nếu như huynh ấy nói một tháng quay trở về, vậy thì sau một tháng, huynh ấy nhất định sẽ quay về.”

Thái Hướng Cao giơ bức thư lên, nói.

Mọi người gật đầu.

Bọn họ công nhận cách nói này.

Không phải là tự tin mù quáng, mà là đây là hình tượng Diệp Ninh xây dựng rất lâu nay.

Hắn vĩnh viễn nhìn trông giống như một kẻ yếu, vẫn luôn đấu tranh chống lại kẻ địch mà nhìn có vẻ bản thân không đối kháng được, nhưng cuối cùng người thắng lợi, đều là hắn.

Tin rằng lần này cũng sẽ không có ngoại lệ.

Vì vậy ngay cả Nam Cung Lương Nhân, cũng bình tĩnh lại. Bọn họ chờ đợi thời gian một tháng đến.

Chương 1095: Núi Thiên Trụ sụp đổ! 2

Ngoại trừ chờ đợi ra, bọn họ còn cần phải làm một chuyện, đó chính là che giấu tin tức Diệp Ninh rời đi.

Diệp Ninh đối với Đại Chu, không đúng, có lẽ là nói ý nghĩa của Diệp Ninh đối với toàn bộ Hạ Giới, đều là không thể thay thế được. Hắn giống như là thần vậy.

Đến lúc đó, cho dù là người của mười ba tông Tiên Môn, cũng đã coi hắn là hi vọng duy nhất. Một khi tin tức Diệp Ninh rời khỏi Hạ Giới, đi đến chiến trường Tiên Ma truyền ra ngoài.

Có thể dự liệu được, nhất định sẽ sinh ra hỗn loạn giống như sóng thần. Vì thế bọn họ nhất định phải che giấu chân tướng.

Đây là suy nghĩ cho đại cục.

Một tháng, chỉ cần chống đỡ được qua một tháng, vậy thì tất cả đều sẽ ổn! Thời gian một tháng không được tính là dài.

Đặc biệt là đối với những người bọn họ mà nói, có thể nói là chỉ trong chớp mắt. Nhưng một tháng này, lại hiện ra dài như vậy.

Bởi vì rất nhanh, đã có người tìm đến tận cửa.

Là người của mười ba tông Tiên Môn, bọn họ đến để tặng lễ xin lỗi, thái độ cũng đặt rất thấp. Bọn họ đã hoàn toàn buông bỏ tất cả tâm tư nhỏ, tình nguyện tuân theo tất cả chỉ huy của Diệp Ninh.

Trong đội ngũ của mười ba tông Tiên Môn, thần sắc của Phương Thanh Tuyết và Mạc Hạo Nhiên rất cổ quái. Thân phận gián điệp của họ thật sự rất thú vị.

Cứ tiếp tục làm gián điệp, thế mà mười ba tông Tiên Môn đã tực tiếp đầu hàng. Vậy thì thân phận của bọn họ, cũng hoàn toàn không cần tiết lộ nữa. Điều này khiến cho bọn họ thở phào một hơi.

Như thế khá tốt.

Nói thật, thân là gián điệp, áp lực của hai người họ rất lớn, trong đó có một khía cạnh rất lớn, chính là đến từ sự lên án của lương tâm.

Mạc Hạo Nhiên còn tốt hơn một chút, tên này vốn dĩ đã khá ích kỷ, ngoại trừ có chút áy náy với một vài vãn bối thân cận của Vũ Hóa Môn ra, thật ra trong lòng cũng xem như là khá ổn.

Nhưng Phương Thanh Tuyết, lại không thể nào đối mặt với nội tâm của mình.

Bởi vì sư tôn của nàng ta là Cô Tuyệt, cho dù danh tiếng bên ngoài có xấu như thế nào, nhưng đối với nàng ta, đúng là không có gì để nói.

Loại ý tốt không có gì giữ lại này, so với ác ý càng khiến cho người khác khó chấp nhận hơn. Nàng ta không thể nào tưởng tượng được, một khi thân phận của bản thân bị bại lộ, Cô Tuyệt sẽ bị đả kích thành như thế nào. Bây giờ thân phận không cần bại lộ nữa, cứ tiếp tục đi như thế, thật ra vừa đúng lúc.

Chỉ cần Tiên Môn không hai lòng, vậy thì nàng ta sẽ là đệ tử đắc ý nhất của Cô Tuyệt. Phương Thanh Tuyết cảm thấy rằng, sác xuất lớn là Tiên Môn sẽ không có hai lòng.

Lần này, Tiên Môn là thật sự buông bỏ tất cả tôn nghiêm, đi đến thần phục Diệp Ninh. Chắc rằng tư thái như thế, có lẽ đủ để khiến cho Diệp Ninh hài lòng đúng không?

Nhưng không ngờ được là, thế mà Diệp Ninh lại không lộ mặt.

“Lẽ nào Diệp Thành còn chưa tha thứ cho chúng ta?”

Sắc mặt Phi Tinh Tử xám như tro.

Con đường Tiên Môn Tiên Giới đã bị chặn đứng rồi, bây giờ ông ta thật sự không có suy nghĩ gì nữa, chỉ muốn đi theo Diệp Ninh đi đến cùng. Đây là lối thoát duy nhất của Tiên Môn.

Nếu như Diệp Ninh không chịu tiếp nhận, Tiên Môn sẽ rất xấu hổ.

“Không phải không phải, chỉ là Diệp đại nhân đang bế quan, vì thế tạm thời không thể nào gặp mặt các vị, có điều chuyện này, ta có thể đồng ý với ngài.”

Thái Hướng Cao lộ ra nụ cười, an ủi mọi người, lại chỉ sang Nam Cung Lương Nhân nói.

“Nam Cung thượng tiên cũng có thể xác nhận chuyện này.”

Nam Cung Lương Nhân phối hợp gật đầu.

Hắn ta cũng cảm thấy, nếu như Diệp Ninh ở đây, nhất định sẽ không từ chối. Đám người Tiên Môn, lúc này mới xem như là an tâm hơn chút.

Không gặp được Diệp Ninh, nhất định vẫn là có chút thất vọng, nhưng có thể có được cái gật đầu của Nam Cung Lương Nhân, cũng xem như là có chút bảo đảm. Chỉ là khi quay về, bọn họ đúng là tràn đầy nghi hoặc.

“Bế quan vào lúc này?”

Thời điểm này, thật sự không giống thời điểm để bế quan.

Hơn nữa Nho đạo tu hành, bình thường cũng không có cách nói bế quan. Điểm này nhìn con đường trưởng thành của Diệp Ninh, là biết ngay. Hoàn toàn chưa từng bế quan.

Sau khi đuổi Tiên Môn đi, còn chưa đợi Thái Hướng Cao thở phào một hơi. Tiếp đó, lại có một tin tức truyền đến.

Thiên tử truyền chiếu thư, lệnh cho Diệp Ninh trở về kinh thành. Tin tức này khiến cho Thái Hướng Cao kêu khổ trong lòng.

Về kinh?

Người còn không ở thế giới này, về kinh thành nào vậy?

Chỉ có thể là dùng cách nói tương tự để thoái thác, dâng tấu thư cho Cơ Minh Nguyệt, Diệp Ninh đang bế quan, đến thời khắc quan trọng nào đó, vì thế tạm thời không thể về kinh.

Nhưng lại không ngờ được, khi tin tức này truyền đến hoàng thành, thế mà Cơ Minh Nguyệt lại trực tiếp nói, bản thân phải

đích thân đi đến Tấn Dương. Chuyện này khiến cho Thái Hướng Cao nhảy dựng lên.

Chương 1096: Núi Thiên Trụ sụp đổ! 3

Vội vàng tấu lại.

“Bệ thạ thân thể ngàn vàng, không được kinh động, Diệp đại nhân đã nói từ trước, một tháng sau, sẽ xuất quan, đến lúc đó, nhất định sẽ trực tiếp đi yết kiến bệ hạ!”

Lần này Cơ Minh Nguyệt qua một lúc, mới trả lời một chữ.

“Được.”

Trong hoàng thành, Cơ Minh Nguyệt đang cởi bỏ pháp khí dùng để che mắt người khác. Bụng đã lộ ra vô cùng rõ ràng.

“Tỷ nói, một tháng sau, hắn thật sự quay trở lại sao?”

Cơ Minh Nguyệt lẩm bẩm, trong mắt tràn ngập thần sắc nhớ nhưng.

Chuyến đi lần này của Diệp Ninh, đã rất lâu rồi.

“Từ trước đến nay Diệp đại nhân vẫn luôn giữ lời hứa, nói một tháng, chính là một tháng.”

Tiêu Thiển Thiển cười nhẹ một tiếng, nói.

“Chỉ là một tháng sau, sợ rằng bệ hạ đã sinh long tử rồi, đợi đến khi Diệp đại nhân quay trở về, e là sẽ giật mình kinh ngạc.”

Nghe xong, Cơ Minh Nguyệt lộ ra nụ cười.

“Chính là muốn dọa hắn, dọa chết hắn mới tốt!”

“Con ruột của hắn, hắn lại không quan tâm, để cho trẫm cả ngày lo lắng, hai tháng gần đây, trẫm thật sự đến buổi triều sớm cũng không đi nữa, chính là sợ lộ ra manh mối, nhưng hắn thì hay rồi, còn đang tự do vui vẻ ở bên ngoài.”

“Thế gian này thật sự có người làm cha như thế sao?”

Lời này nhìn thì có vẻ là oán hận, nhưng thật ra lại tràn ngập cảm giác hạnh phúc. Không khó để nhìn ra, Cơ Minh Nguyệt dự định nói thẳng.

Từ khi mới bắt đầu mang thai, thật ra nàng vẫn là muốn che giấu.

Nhưng đợi đến khi ngày dự sinh càng ngày càng gần, tâm thái của nàng, đã hoàn toàn thay đổi thành tâm thái của một người mẹ. Nàng không còn chỉ là suy nghĩ cho giang sơn xã tắc nữa, mà bắt đầu suy nghĩ cho con mình.

Đây long tử của trẫm! Thiên tử tương lai của Đại Chu. Vì sao nó lại không được nhìn thấy ánh sáng?

Làm gì có đạo lý long tử được sinh ra, nhưng đến phụ thân ruột của mình là ai cũng không biết? Làm mẹ phải mạnh mẽ.

Cơ Minh Nguyệt tuân theo bản năng của một người mẹ, nàng hi vọng con của mình vừa mở mắt ra, người đầu tiên mà nó nhìn thấy chính là phụ thân của mình.

Về phần Diệp Ninh nghĩ như thế nào?

Nói thật nàng đã không còn lo lắng nữa.

Đây là con của ngươi, ngươi cũng không thể phủ nhận đúng không?

Hơn nữa, sinh con với trẫm, lẽ nào còn ủy khuất cho ngươi sao? Cơ Minh Nguyệt kiêu ngạo nghĩ.

Một tháng.

Không đến, bây giờ chỉ còn hơn hai mươi ngày.

Sau hơn hai mươi ngày, Diệp Ninh sẽ quay trở về kinh thành.

Trong đầu Cơ Minh Nguyệt xuất hiện dáng vẻ của Diệp Ninh nhìn thấy cái bụng lớn của nàng, sau đó mở to mắt, nên không nhịn được cười ra tiếng, đôi mắt to sáng ngời cong thành hình lưỡi liềm.

Nếu như không có gì bất ngờ, có lẽ Thái Hướng Cao che giấu rất thành công. Bây giờ mọi người đều đã chấp nhận cách nói Diệp Ninh đang bế quan.

Nhưng việc ngoài ý muốn vẫn luôn đến một cách bất ngờ. Lại có chuyện lớn xảy ra.

Hắc ám xâm nhập, thật ra đã sớm bắt đầu rồi, bây giờ còn chưa hoàn toàn nuốt chửng thế giới này, tất cả là bởi vì chiến

trường Tiên Ma. Nhưng điều này không đại biểu, thế giới hắc ám bỏ qua thế giới này.

Nó có bản năng, giống như là một con quái vật vậy, khi bản năng được kích phát, nhất định sẽ muốn đi ăn một vài con mồi béo nhất, một khi con mồi đã đến bên miệng, thì không có đạo lý nào vứt đó không quan tâm.

Khí tức hắc ám vẫn đang ăn mòn thế giới này.

Giống hệt với những gì Diệp Ninh nhìn thấy, thiên đạo của thế giới này hoàn toàn không phải đối thủ.

Loại tốc độ ăn mòn này, tuy nhìn thì có vẻ chậm rãi, nhưng sức không thể kìm hãm được sức hủy diệt mạnh mẽ. Vì thế đã khiến cho, thời tiết của Hạ Giới, dần dần sinh ra thay đổi.

Thời tiết càng ngày càng lạnh.

Thời gian ban đêm càng ngày càng dài.

Mọi người một khi chìm vào giấc ngủ, thời gian ngủ cũng dần dần kéo dài thêm một phần ba.

Rất nhiều người đều có một loại cảm giác lo lắng lạ lùng, một khi bản thân mình ngủ, có lẽ không thể nào tỉnh lại được nữa. Cảm xúc hoảng loạn, dần dần tràn ngập trong dân gian.

Khi con người ta sợ hãi nhất, sẽ theo bản năng nghĩ đến người có thể mang đến cho mình cảm giác an toàn. Không có gì để nghi ngờ, người này chính là Diệp Ninh.

Vì thế trong văn miếu, hương khói thịnh vượng, vô số người đi bái kiến Diệp Ninh. Trong Cửu Châu, cũng truyền ra những tiếng khẩn cầu.

Bách tính hi vọng, Diệp Ninh có thể đứng dậy chiến đấu giống như lúc trước, lại lần nữa mang đến niềm tin cho mọi người. Nhưng lần này.

Diệp đại nhân chưa bao giờ bỏ qua nguyện vọng của bách tính. Lại vô cùng im lặng.

Loại im lặng này vẫn tiếp tục kéo dài đến bảy ngày sau.

Một tiếng gầm kinh thiên động địa, chấn động toàn thiên hạ. Núi Thiên Trụ, sụp đổ rồi!

Đúng vậy.

Thông đạo phong ấn hắc ám, núi Thiên Trụ, nơi Cơ Hạo Thiên đã hi sinh bản thân, mới miễn cưỡng duy trì được, cứ như thế biến thành cát bụi. May mắn là, Cơ Hạo Thiên không chết.

Chương 1097: Núi Thiên Trụ sụp đổ! 4

Nhưng ông ấy đã mang đến sợ hãi cho tất cả mọi người.

Mọi người từ trong đống đổ nát tìm được Cơ Hạo Thiên, đạo tâm của ông ấy đã hoàn toàn sụp đổ, trong đôi mắt đỏ ngầu tràn ngập tia máu, cả người tiều tụy. Giống như một lớp da mỏng manh bộc lên bộ xương, đôi môi ông ấy nhợt nhạt run rẩy nói.

"Đến rồi, thế giới hắc ám đến rồi, ngày tận thế, đến rồi!!!"

Tốc độ lan truyền của nỗi sợ hãi, vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người.

Mà lúc này Diệp Ninh vẫn luôn im lặng, càng khiến cho loại sợ hãi này ngày càng tăng lên. Lẽ nào, lần này, đến Diệp đại nhân cũng tuyệt vọng rồi sao?

Một ngày này, Bùi Ngữ Hàm vội vã chạy đến Tấn Dương.

Bùi Ngữ Hàm mặc một chiếc váy mỏng nở rộ như đóa hoa sen màu đen, ngay khi gặp mặt, nàng đã chỉ vào Thái Hướng Cao nói.

"Đừng dùng loại lý do bế quan đáng cười đó để lừa ta, ta hiểu Diệp Ninh, hắn là người dũng cảm thà rằng chiến đấu đến chết, cũng sẽ không cúi đầu, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ mặc bách tính rơi vào trong sợ hãi mà đến dũng khí đứng ra nói một câu cũng không làm… Vì thế, nói thật đi, rốt cuộc Diệp Ninh đi đâu rồi!"

Dùng hàng ngàn lý do, khi nhìn thấy Bùi Ngữ Hàm dùng những lời lẽ đúng đắn chất vấn, trong chớp mắt Thái Hướng Cao cũng không kìm nén được. Hắn ta biết bản thân không giấu được nữ nhân này.

Bởi vì nữ nhân này, có thể so với hắn ta còn hiểu Diệp Ninh hơn. Hơn nữa, Thái Hướng Cao cũng không muốn giấu nữa.

Hắn là một quân tử, quân tử bình thường sẽ không nói dối, sau đó thì phát hiện mình bị ném vào trong hố.

Trong thời điểm khó khăn này, vì để giữ lời nói nhìn thì có vẻ đơn giản này, hắn ta có thể nói là dốc hết tâm tư, vắt kiệt sức lực. Áp lực lớn đến nỗi đêm cũng không ngủ được, cả người giống như là người mất hồn.

“Diệp huynh, huynh ấy không ở thế giới này!”

Thái Hướng Cao nói thật.

Nói xong một câu, cả người đều thở phào một hơi, cảm thấy trong lòng đã bỏ được tảng đá lớn xuống. Ngược lại sắc mặt Bùi Ngữ Hàm, bất ngờ trở nên tái nhợt.

“Ta biết ngay mà.”

Nàng hít sâu một hơi, đáp án này không hề nằm ngoài dự liệu của nàng.

Với sự hiểu biết của nàng về Diệp Ninh, vào thời khắc hỗn loạn này, Diệp Ninh tuyệt đối sẽ không đi bế quan. Bùi Ngữ Hàm không thể nào không biết, bây giờ địa vị của hắn ở trong lòng người thiên hạ cao như thế nào.

Sự tồn tại của hắn, từ ý nghĩa nào đó mà nói, có sức mạnh có thể ổn định lòng người.

Trong quá khứ, vô số người dốc hết lòng tin tưởng hắn, mà bây giờ đến Long tộc và mười ba tông Tiên Môn, cũng ký thác hi vọng lên trên người hắn.

Lúc này Diệp Ninh bất ngờ biến mất, tuyệt đối đã để lại tai họa ngầm to lớn.

“Hắn có từng nói, lúc nào quay về?”

Bùi Ngữ Hàm hỏi.

“Một tháng.”

Thái Hướng Cao không hề do dự nói.

“Tính toán thời gian, sắp đến rồi!”

Bùi Ngữ Hàm đầu tiên gật đầu, tiếp đó trong mắt lộ ra ánh sáng nghiêm túc.

“Ngươi có từng nghĩ qua, nếu như đến thời gian một tháng, hắn còn chưa quay về, đến lúc đó nên làm như thế nào?”

Một câu nói, khiến cho Thái Hướng Cao sững người.

Thái Hướng Cao đổ mồ hôi lạnh, há miệng, nhưng lại không nói được cái gì. Bởi vì hắn ta phát hiện bản thân căn bản không biết nên làm như thế nào.

Trong quá khứ cho dù có khó khăn, gian khổ như thế nào, hắn ta cũng không mơ hồ, bởi vì trời có sập xuống, cũng có Diệp Ninh chống đỡ, hắn ta biết bất luận lúc nào, Diệp Ninh cũng sẽ đi ở phía trước tất cả mọi người.

Nhưng mà bây giờ khi Diệp Ninh cũng không ở đây, trong chớp mắt hắn ta đã mất đi phương hướng.

“Thảm họa hiện tại không tính là cái gì, nếu như Diệp Ninh không quay trở về, đó mới thật sự là nguy hiểm giáng xuống!”

Bùi Ngữ Hàm nhắm mắt lại.

Bởi vì nàng không muốn để cho bất kỳ người nào nhìn thấy sự yếu đuối ở trong mắt mình.

Từ trước đến nay Bùi Ngữ Hàm vẫn luôn gánh vác một phương, khi đối mặt với loại nguy cơ sống chết hủy thiên diệt địa, cũng không hiện ra bất lực như vậy. Diệp Ninh, chỉ có Diệp Ninh, hắn là hi vọng của tất cả mọi người

Ngươi sẽ quay trở lại, đúng không? Bùi Ngữ Hàm lẩm bẩm trong lòng.

Thời gian một tháng, ngắn như thế. Ít nhất là Thái Hướng Cao cho rằng như vậy.

Nếu như có thể, Thái Hướng Cao hi vọng biết bao thời gian mỗi ngày đều có thể kéo dài, kéo dài thêm, không ngừng kéo dài. Nhưng trên thực tế, thời gian lại giống như càng ngày càng ngắn lại.

Bởi vì thời gian ban đêm càng ngày càng dài.

Lâu đến mức quan niệm đối với thời gian của mọi người, đều xuất hiện không ít sai lệch.

Tương truyền, vào thời kỳ thái cổ, lúc đó ban đêm rất dài, mấy tháng ban đêm, mới đổi lại được mấy ngày sáng. Trong bóng

tối dài dằng dặc, tràn ngập nguy hiểm.

Hoặc là nói bản thân bóng tối, đã khiến cho người khác sợ hãi. Đó là những ngày Nhân tộc khó khăn nhất.

Chương 1098: Kỳ hạn một tháng đã đến

Mà bây giờ, dường như mọi người đã thể nghiệm được cảm giác của tổ tiên.

Màn đêm không ngừng kéo dài này, phóng lớn sự sợ hãi trong lòng mỗi người. Sự trầm mặc của Diệp Ninh, chắc chắn khiến cho loại sợ hãi này, được tăng lên gấp trăm ngàn lần. Nhiều đến nỗi, tất cả mọi người đều không nhịn được.

Đế đô, Thánh Viện, học cung Tắc Hạ, mười ba tông Tiên Môn, Phật Môn…

Thế lực các nơi lần lượt đến, hi vọng Diệp Ninh có thể ra ngoài, cho mọi người một phương hướng. Nhưng mà, lần này bọn họ vẫn không gặp được Diệp Ninh.

Thậm chí đến Thái Hướng Cao cũng không gặp được.

Cửa phủ đệ đóng chặt, thể hiện ra không gặp khách. Mọi người chỉ có thể trơ mắt đứng ở bên ngoài.

Cái này cũng không thể cứng rắn xông vào đúng không?

Trong phủ đệ, mắt Thái Hướng Cao tràn ngập tơ đỏ máu, hắn ta đã rất nhiều ngày chưa từng chợp mắt rồi, áp lực đến từ các nơi, khiến cho thần kinh của hắn ta căng chặt, nhưng cũng không đến mức sụp đổ, bởi vì bây giờ có Bùi Ngữ Hàm làm trụ cột.

“Nhiều người tìm đến cửa như vậy, Bùi tỷ, chúng ta không gặp bọn họ thật sự tốt sao? Trong đó có cả khâm sai bệ hạ phái đến!”

Bùi Ngữ Hàm lắc đầu, nói.

“Đương nhiên không tốt, nhưng không còn lựa chọn nào khác, ngươi mở cửa, ngươi giải thích không rõ, lần này bọn họ sẽ không bị mắc lừa, mọi người đều không phải kẻ ngốc, ngươi tìm lý do bế quan, không đuổi được bọn họ đi đâu, vì thế, thay vì dây dưa, còn không bằng dứt khoát đóng cửa không gặp.”

Bùi Ngữ Hàm rất cứng rắn, nói không gặp, chính là không gặp.

“Nhưng cũng không thể vẫn luôn không gặp đúng không?”

Thái Hướng Cao hỏi.

“Thời hạn một tháng, còn bao lâu?”

Bùi Ngữ Hàm hỏi.

“Chỉ còn lại, ba ngày thôi!”

Thái Hướng Cao nói.

“Vậy thì đợi ba ngày, nếu như sau ba ngày, Diệp Ninh quay trở về, đương nhiên mọi chuyện đều ổn, nếu như hắn không quay về…”

Bùi Ngữ Hàm chỉ nói một nửa. Nhưng Thái Hướng Cao hiểu ý của nàng.

Nếu như Diệp Ninh không quay về, giấy không bọc được lửa, tiếp tục giấu diếm cũng không có ý nghĩa gì nữa. Thay vì cứ chờ đợi, còn không bằng kế thừa ý chí của Diệp Ninh nghĩ cách tự cứu mình.

Đương nhiên, tự cứu nói ra để nâng cao tinh thần, nhưng trên thực tế, lại là hi vọng mơ hồ. Nhưng còn có cách nào chứ?

Lần này Diệp Ninh rời đi, sợ là rất khó quay về.

Tuy trên miệng không nói, nhưng mà trong lòng đám người Thái Hướng Cao hiểu rõ.

Diệp Ninh nói thời gian một tháng, nhưng không đến mức nói rất nhất định phải đúng thời gian một tháng quay trở về, nếu như có thể quay trở về, chắc rằng đã sớm quay về rồi. Bây giờ còn chưa quay về, ba ngày sau, nhất định sẽ quay về sao?

Ngày thứ nhất, tất cả mọi người đều chặn ở trước cửa. Ngày thứ hai, đến bách tính cũng đến tập trung, mọi người cũng muốn gặp Diệp Ninh.

Ngày thứ ba, người đứng đầu của mười ba tông Tiên Môn, Phật Môn, Long tộc, Yêu tộc, Đại Nho triều đình phái đến, đều đã đến cửa. Chuyện này thể hiện rõ thái độ của bọn họ.

Sự kiên nhẫn của bọn họ đã hết.

Thái Hướng Cao đã ba ngày không mở cửa, chắc chắn đã nói rõ sự chột dạ của mình. Sự lo lắng trong lòng bọn họ, trong chớp mắt phóng lớn hơn rất nhiều.

“Vẫn là không chịu mở cửa.”

Phi Tinh Tử nói.

“Rốt cuộc Phật Tử đã gặp phải chuyện gì?”

Pháp Giác chắp hai tay lại.

“Không cần biết như thế nào, hôm nay nhất định phải gặp được Thái Hướng Cao, phụng ý chỉ của bệ hạ, không nay không gặp Diệp đại nhân, nhất định không bỏ cuộc!”

Đại Nho lạnh lùng nói.

Lần này, các thế lực lớn đều phái ra nhân vật quan trọng đến, đương nhiên không phải dễ dàng đuổi bọn họ đi. Dưới sự dẫn đầu của Đại Nho, mọi người đã chuẩn bị phá cửa.

Nhưng vào khoảnh khắc bọn họ sắp phá cửa, lại bất ngờ nhìn thấy, cánh cửa màu đỏ son đang đóng chặt, thế mà dần dần mở ra. Lộ ra một khoảng sân nhìn có vẻ ảm đạm.

Trong viện đã chất đầy lá khô, nhìn có vẻ, giống như đã rất lâu không có người thu dọn. Không biết vì sao, nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng mọi người ớn lạnh.

“Đi vào.”

Đại Nho dẫn đầu Nho Môn.

Sau đó mọi người xếp hàng đi vào, không bao lâu sau, đã đến trong nội viện. Trong nội viện, tập trung rất nhiều người.

Có Bùi Ngữ Hàm, có Thái Hướng Cao, có Nam Cung Lương Nhân, cũng có Diệp Huyên, Mặc Ly và những người khác. Đều là người ở bên cạnh Diệp Ninh.

Thường xuyên nhìn thấy bọn họ, tương đương với nhìn thấy DIệp Ninh. Nhưng mà hôm nay bọn họ đều ở đây, chỉ duy nhất thiếu đi nhân vật chính.

“Diệp Thánh ở đâu?”

Đại Nho hỏi.

“Đi ra bên ngoài trời rồi.”

Thái Hướng Cao ngồi phịch xuống ghế, cười thảm một tiếng nói.

“Thời gian một tháng đã đến, Diệp huynh còn chưa quay về!”

Cái gì? Mọi người nghe xong, trong lòng vô cùng chấn động.

Trong chớp mắt, thế mà lại có lại cảm giác sụp đổ. Diệp Ninh, đi chiến trường Tiên Ma?

Hỏng rồi!

Đại Nho nhắm mắt lại, nghĩ đến lời dặn của bệ hạ trước khi rời đi. Đại Nho biết, xảy ra chuyện lớn rồi.

Chương 1099: Kỳ hạn một tháng đã đến 2

Tin tức này rất nhanh được truyền ra ngoài.

Đúng như những gì Bùi Ngữ Hàm đã nói, không cần phải che giấu, cũng không che giấu được.

Nhiều người như thế đều biết chuyện này, đương nhiên sẽ nhanh chóng lan truyền, không qua bao lâu, đã hình thành lời đồn.

“Diệp Thánh đi chiến trường Tiên Ma? Một tháng trước đã đi rồi?”

“Hỏng rồi, chuyến đi này, không phải là lành ít dữ nhiều sao?”

“Thảo nào lâu như thế cũng không lộ mặt, hóa ra đã không còn ở thế giới này nữa!”

“Trước mắt thế giới hắc ám sắp giáng lâm, Diệp đại nhân không ở đây, nên làm thế nào đây?”

Trong chớp mắt, toàn bộ Cửu Châu đều giống như dầu sôi trên chảo nóng, bùng nổ mãnh liệt.

Đương nhiên tin tức đã được truyền đến tai Cơ Minh Nguyệt.

“Cái gì?”

Cơ Minh Nguyệt nghe xong, bất ngờ đứng dây, sắc mặt đột nhiên tái nhợt. Thế mà hắn lại đi chiến trường Tiên Ma! Tại

sao hắn lại đi chiến trường Tiên Ma? Hắn…

Nghĩ đến tác phong làm việc từ trước đến nay của Diệp Ninh, Cơ Minh Nguyệt không thể không tin, Diệp ninh đúng là rất có khả năng đã đi đến chiến trường Tiên Ma. Nhưng mà, lần này ngươi đi, chúng ta nên làm sao?

Loại nơi nguy hiểm như chiến trừng Tiên Ma, là chỗ mà ngươi nên đi sao? Một tháng rồi, một tháng cũng không quay lại.

Cơ Minh Nguyệt không muốn nghĩ theo phương hướng xấu. Nhưng mà nàng lại không khống chế được bản thân.

Diệp Ninh là người từ trước đến nay đều tuân thủ lời hứa, mà lần này, hắn lại làm trái lời hứa. Điều này đại biểu cái gì?

Một cỗ cảm giác đau lòng trước nay chưa từng có, khiến cho Cơ Minh Nguyệt ôm lấy ngực, tiếp đó dường như thai nhi ở trong bụng cảm nhận được cái gì, thế mà lại bắt đầu động đậy, lai loại đau đớn chồng lên nhau, khiến cho nàng đổ mồ hôi đầm đìa.

“Bệ hạ, đầu tiên đừng nghĩ nhiều, chuyện này chưa chắc đã xấu như vậy.”

Tiêu Thiển Thiển vội vàng lên tiếng khuyên.

“Không phải trẫm nghĩ nhiều, mà là, mà là tên xấu xa đó, từ trước đến nay hắn đều là người tuân thủ lời hứa, hắn coi trọng bách tính hơn bất kỳ thứ gì khác, hắn biết thế giới hắc ám đang ở ngay trước mắt, làm sao hắn có thể không quay về vào thời điểm quan trọng này? Trừ phi… trừ phi hắn không quay về được nữa?”

Nói rồi nói, nước mắt Cơ Minh Nguyệt trào ra.

Nàng không phải là trẻ con, không phải lời nói trấn an nào cũng có thể khiến cho nàng được an ủi. Nàng biết cái gì là hiện thực.

Cơ Minh Nguyệt sẽ không ngây thơ như thế.

Cũng chính bởi vì như thế, nàng mới vô cùng đau lòng.

Lần này Diệp Ninh rời đi, khiến cho nàng cũng sinh ra cảm giác tuyệt vọng, chỉ cảm thấy thế gian này có tươi sáng đến đâu, cũng không còn ánh sáng.

Tiêu Thiển Thiển nhìn thấy trong đôi mắt của Cơ Minh Nguyệt tản ra ý muốn chết, trong lòng chấn động, Tiêu Thiển Thiển biết không thể để cho Cơ Minh Nguyệt tiếp tục như thế, nhưng an ủi bình thường căn bản không có tác dụng, lúc này, đối với bệnh nặng chỉ có thể dùng thuốc mạnh, Tiêu Thiển Thiển nghiến răng, nói.

"Bệ hạ nói đúng, lần này Diệp Ninh, là thật sự lành ít dữ nhiều, một tháng còn không quay về, có thể sẽ không còn quay về được nữa, có lẽ hắn từ trước đến nay đều có thể sáng tạo ra kỳ tích, lần này vẫn là đã thất bại… Nghĩ như thế, Diệp Ninh bi thảm như thế nào, nếu như hắn thật sự chết, thi thể cũng không thể quay về quê hương, mà chôn cất ở nơi như chiến trường Tiên Ma, cả đời này của hắn, cô đơn một đời, cũng không để lại thứ gì, cốt nhục trong bụng hệ hạ, chính là chứng cứ duy nhất hắn từng có mặt trên đời này, nếu như bệ hạ cứ tiếp tục bi thương, đứa con, nên làm thế nào?"

Một câu nói, đúng là đánh thức người trong mộng.

"Con, con!"

Tay của Cơ Minh Nguyệt bất giác đặt lên phần bụng, tinh thần âm trầm bất ngờ thoát khỏi tuyệt vọng, nàng rơi nước mắt nói.

"Tỷ nói đúng, đây là con của hắn, trẫm không thể để cho con của hắn xảy ra chuyện, hơn nữa, hắn cũng không nhất định đã chết, trẫm không tin tên xấu xa đó, sẽ dễ dàng chết như vậy, tỷ nói đúng không?"

Tiêu Thiển Thiển nói.

"Bệ hạ nói không sai."

Khó khăn lắm mới an ủi được Cơ Minh Nguyệt. Nhìn nàng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Tiêu Thiển Thiển đóng cửa lại, đi ra ngoài.

Kết quả lại phát hiện hốc mắt của bản thân có chút chua xót, đưa tay ra sờ, thế mà không biết mình đã nước mắt đầy mặt từ lúc nào.

"Diệp Ninh, ngươi thật sự cứ dễ dàng mất tính mạng như thế sao?"

Người bi thương đâu chỉ có một mình Cơ Minh Nguyệt?

Bi thương của Tiêu Thiển Thiển không kém Cơ Minh Nguyệt một chút nào. Nàng muốn an ủi Cơ Minh Nguyệt. Nhưng ai có thể đến an ủi nàng đây? Tâm sự này, biết nói với ai?

Tin tức Diệp Ninh đi đến chiến trường Tiên Ma, rất nhanh đã truyền khắp dân gian. Đây nhất định là chuyện lớn.

Người biết chuyện này nhiều như vậy, đương nhiên bách tính không thể nào biến thành kẻ điếc người mù. Đương nhiên dân gian hỗ loạn.

Chương 1100: Kỳ hạn một tháng đã đến 3

Lòng dân không ổn định, khiến cho sức mạnh Nhân đạo mà Diệp Ninh ngưng tụ, đã tan biến.

Vì thế Nam Cung Lương Nhân tìm được cơ hội, cùng với Bùi Ngữ Hàm đi đến chiến trường Tiên Ma. Bọn họ hy vọng, có thể tìm được một chút manh mối.

Vốn dĩ cho rằng hi vọng mỏng manh, nhưng không ngờ được, thế mà thật sự có phát hiện.

"Kiếm tơ!"

Nam Cung Lương Nhân đến một nơi, cau mày lại.

"Đây là bí pháp không truyền ra ngoài của Kiếm Tông, ta từng gặp, một khi bố trí, rất khó khiến người khác chú ý đến."

Sắc mặt Bùi Ngữ Hàm hơi thay đổi.

"Ý của ngươi là, sau khi Diệp Ninh ra ngoài, không cẩn thận kích phát kiếm tơ?"

Nam Cung Lương Nhân gật đầu, trầm trọng nói.

"Phần lớn là như thế, dù sao Diệp đại nhân giết chân truyền Kiếm Tông, dựa theo tính cách bảo vệ người mình của Kiếm Tông, đương nhiên sẽ không bỏ qua cho ngài ấy… Không ngờ được, thế mà Diệp đại nhân lại rơi vào trong tay Tiên Giới!"

"Bùi cô nương hãy trở về trước, nói tin tức này với mọi người, ta là người của Tiên Giới, có chút quen thuộc với Tiên Giới, ta

sẽ đi vào trong Cổ Thành, xem xem có thể có phát hiện gì không."

"Nếu như có cơ hội, nhất định sẽ đưa Diệp đại nhân quay về."

Nam Cung Lương Nhân nói như thế.

Bùi Ngữ Hàm nhìn chằm chằm vào hắn ta một lúc, nói.

"Bảo trọng."

Bùi Ngữ Hàm biết Nam Cung Lương Nhân nhìn thì có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lời nói lại ẩn chứa nguy hiểm như thế nào. Tuy hắn ta là Tiên Quân của Tiên Giới, nhưng nhất định đã bị Tiên Giới coi là phản đồ.

Một khi bị phát hiện, hậu quả không dám tưởng tượng.

Lần này Nam Cung Lương Nhân đi, giống như Diệp Ninh đi đến chiến trường Tiên Ma vậy, đều là hành động cược mạng. Nhưng Bùi Ngữ Hàm không nói nhiều cái gì, đây là quyết định của Nam Cung Lương Nhân.

Hai người cứ như thế chia ra.

Sau khi Bùi Ngữ Hàm quay trở lai Hạ Giới, truyền tin tức cho mọi người. Nhiều người như thế đều đang chờ đợi tin tức, nàng không thể nào tiếp tục che giấu.

Là sống hay chết, tốt xấu gì cũng phải có một kết quả.

"Cũng chính là nói, Diệp đại nhân bị Tiên Giới giam cầm, nhưng không nhất định là chết đúng không?"

Thái Hướng Cao hỏi.

"Ta nghĩ là như thế, nếu như Tiên Giới bắt được hắn, có lẽ sẽ không giết hắn, trên người hắn có nhiều bí mật như vậy, giá trị của một người chết không lớn bằng một người còn sống."

Bùi Ngữ Hàm nói.

Mọi người nghe xong, thở phào một hơi. Ít nhất đây là một hi vọng, không phải sao?

Khi toàn thiên hạ đều đang quan tâm đến Diệp Ninh, tin tức rất khó che giấu được.

Vì thế rất nhanh, tin tức Diệp Ninh bị Tiên Giới giam cầm, đã truyền khắp Cửu Châu. Nhất thời Cửu Châu náo động.

Đặc biệt là trong dân gian náo động nhất.

Một cỗ sức mạnh gọi là phẫn nộ, lờ mờ đang ở trên bờ vực bùng nổ.

Phẫn nộ đến từ nhân gian.

Đây thật ra là chuyện rất cổ quái.

Cái gọi là dân chúng bất bình, thật ra tần suất xuất hiện khong phải quá cao.

Trong phần lớn tình huống, bách tính chỉ cần có miếng cơm ăn, có hi vọng được sống tiếp, vậy thì từ đầu đến cuối đều sẽ giữ tư thái ôn hòa. Đây không phải là lời nói dối, mà là chân tướng trăm năm trong lịch sử đều là như vậy.

Từ xưa đến nay yêu cầu của bách tính không nhiều, chỉ cần không phải không sống tiếp được, thì làm sao lại có thể sinh ra dân chúng phẫn nộ? Vậy mà bây giờ bách tính đã đến mức độ không sống được nữa sao?

Thật ra còn chưa.

Tuy hắc ám xâm nhập đang ở ngay trước mắt, tuy mây đen hủy diệt, đã bao trùm mặt đất. Nhưng dù sao cũng chưa đến lúc thành hiện thực.

Sau khi trải qua tân chính, bây giờ lão bách tính có thể nói là ăn no mặc ấm, người người nhà nhà đều có lương thực tích trữ. Cho dù bây giờ màn đêm kéo dài, sợ hãi đang ngày càng lớn, nhưng dù sao còn chưa đến bước đường sơn cùng thủy tận.

Hơn nữa quan trọng nhất là, nguyên nhân tạo thành cục diện này là thiên tai, mà không phải là do con người gây họa. Bách tính đều biết, không trách được người khác.

Bọn họ không chỉ không trách, ngược lại vẫn giữ lòng tin tưởng tuyệt đối đối với triều đình.

Đây là danh tiếng mà nhiều năm nay triều đình Đại Chu tích lũy được, đừng nói là quá khứ, cho dù là hiện tại, các quan lớn của triều đình cũng đều chống lại màn đêm, cố gắng hoàn thành công việc của mình.

Tuy nhìn có vẻ mưa gió bấp bênh, nhưng trên thực tế, thật ra trật tự duy trì vẫn không tệ. Đây chính là cục diện hiện tại.

Ở trong cục diện như thế, nên có người tức giận, nhưng ai cũng không ngờ được là, người phẫn nộ bây giờ không phải là mười ba tông Tiên Môn cao cao tại thượng, cũng không phải là Ma Môn làm việc cổ quái, càng không phải Yêu tộc ăn lông hút máu, danh tiếng không được tính là tốt… mà là bách tính ngoan ngoãn như những con cừu.

Sự phẫn nộ của bách tính, không phải là vô duyên vô cớ xuất hiện. Kể từ khi hắc ám xâm nhập bắt đầu, thật ra bách tính đã hoảng sợ.

Chương 1101: Con khỉ

Bọn họ là người không có sức mạnh nhất, ở trong loại thảm họa lớn như vậy, người thiếu sức mạnh tự bảo vệ bản thân nhất, sợ hãi là chuyện đương nhiên. Nhưng khả năng thích ứng của con người rất kinh ngạc.

Sau khi màn đêm dài đã trở thành thói quen, sự hoảng sợ trong lòng mọi người, cũng dần dần chuyển thành cảm xúc kìm nén. Đặc biệt là khi bọn họ phát hiện, Diệp Ninh đã biến mất, loại cảm xúc này, càng là được phóng lớn không giới hạn.

Ý nghĩa của Diệp Ninh đối với bách tính, rất khó dùng từ ngữ để hình dung.

Từ khi Diệp Ninh bất ngờ xuất hiện, đến bây giờ trở thành Á Thánh, mỗi một bước hắn đi, đều có liên quan chặt chẽ với bách tính. Hắn dùng tính mạng của mình, sáng tạo ra một tương lai tốt đẹp.

Gần như trong dân gian nhà nhà đều lập bàn thờ cho Diệp Ninh, đây là cảm giác công nhận trước nay chưa từng có. Bởi vì Diệp Ninh có thể khiến cho bách tính tin tưởng hắn vô điều kiện.

Cho dù hắn trở thành Á Thánh, trở thành Giám Chính Viện giám sát, quyền cao chức trọng, cao cao tại thượng, nhưng trong lòng tất cả bách tính, cảm giác thân thiết của hắn vĩnh viễn lớn hơn sự uy nghiêm, mọi người cảm thấy Diệp Ninh

không phải biểu tượng xa xôi, không thể nào chạm vào được, mà là một người sống bình thường, phảng phất như một thành viên của những người bình thường như họ.

Loại cảm giác này nghe có vẻ có chút không nói đạo lý, người khác rất khó hiểu được, đó là bởi vì bọn họ không thể nào đồng cảm với bách tính. Đứng ở góc độ của bách tính, thì sẽ biết được sinh ra cảm giác này là loại tình huống vô cùng bình thường.

Vì thế, sau khi bọn họ phát hiện Diệp Ninh mất tích, bọn họ đã bởi vì cảm xúc sợ hãi sinh ra từ chuyện này, đã lớn hơn hắc ám xâm nhập rất nhiều.

Đây cũng là chuyện rất khó tưởng tượng.

Áp lực mà thế giới hủy diệt đem đến, đối với bách tính mà nói, thế mà còn không so được với một người mất tích, nhưng đây vừa đúng là suy nghĩ chân thật trong lòng bách tính.

Nếu có Diệp Ninh, bọn họ sống cuộc sống như chó heo thì có ý nghĩa gì? Là Diệp Ninh, đã khiến cho bọn họ sống một cuộc sống giống người, một cuộc sống mà một con người nên có.

Mất đi Diệp Ninh, giống giấc mơ đẹp của bọn họ, đã bị phá vỡ một cách vô tình. Đây mới là nỗi sợ chân chính.

Diệp đại nhân không ở đây.

Vậy thì người mà cho dù trời có sập xuống, cũng sẽ chặn ở trước mặt chúng ta, người không ở đây nữa. Chúng ta nên làm sao?

Cho dù là Thái Hướng Cao, cũng không cảm nhận những thay đổi cảm xúc tinh tế ở trong lòng bách tính. Những cảm xúc tích lũy trong lòng bách tính càng ngày càng nhiều.

Mọi người theo bản năng muốn phát tiết.

Điều này rất hợp lý, là người thì đều có lúc mất khống chế, người vẫn luôn cần phải phát tiết. Nhưng bọn họ lại không có chỗ nào để phát tiết.

Trách Tiên Môn sao?

Tiên Môn đã thay đổi, hơn nữa hoàn toàn quy thuận triều đình. Trách triều đình sao?

Triều đình đã làm đủ tốt rồi, từ xưa đến nay, chưa từng xuất hiện triều đình nào tốt như vậy.

Vậy thì trách ai? Bây giờ bọn họ đã tìm được đáp án.

Đợi đến khi Bùi Ngữ Hàm đưa tin tức đến, thông qua nhiều kênh khác nhau lan truyền đến dân gian, giống như là một tia lửa vậy, rơi vào trong thùng thuốc nổ. Sự sợ hãi, bức bối, kìm nén mà bách tính tích lũy, tất cả đều chuyển hóa thành tức giận.

Quả nhiên Diệp đại nhân không vứt bỏ chúng ta, thế mà ngài ấy lại rơi vào trong tay Tiên Giới! Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì người tốt như Diệp đại nhân, lại bị đối đãi như vậy? Chưa rõ sống chết? Cửu tử nhất sinh?

Không!

Đây tuyệt đối không phải kết quả mà Diệp đại nhân nên có.

"Tiên Giới đáng chết!"

Có người nghiến răng nghiến lợi lên tiếng.

Sau đó quay đầu lại, thì nhìn thấy hàng ngàn hàng vạn người đỏ mắt.

"Tiên Giới đúng là đáng chết, bọn họ cho rằng bản thân là tiên nhân, thì có thể không quan tâm sinh linh Hạ Giới sao?"

"Ai cho bọn họ cái quyền lực đó? Bọn họ dựa vào cái gì mà đối đãi với Diệp đại nhân như vậy?"

"Gây bất lợi cho Diệp đại nhân, tương đương với hủy diệt thế giới của chúng ta!"

"Tiên nhân bất nhân!"

"…"

Sự phẫn nộ của bách tính, bắt đầu tập trung lại, hình thành một làn sóng dữ dội. Vì vậy người tu hành nhìn thấy một cảnh tượng khiến cho mọi người cả đời khó quên.

Toàn bộ bách tính Cửu Châu đều đang sôi sục.

Bọ họ cùng chng mối thù như vậy, trong đôi mắt của mọi người, tràn ngập tức giận và bi thương. Bọn họ giơ cao tay, trút giận không có chút kiêng dè nào.

Vì thế rất nhiều người tu hành đều đang run rẩy. Hóa ra, sức mạnh của Nhân đạo vẫn luôn ở đó.

Khi tâm ý của các bách tính tập trung lại, đây chính là một cỗ sức mạnh mạnh mẽ có khả năng thay đổi thế giới. Trong quá khứ, khi Diệp Ninh ở đây, bởi vì được tin tưởng, hắn có thể dễ dàng tập trung được sức mạnh Nhân đạo.

Chương 1102: Con khỉ 2

Bây giờ Diệp Ninh không ở đây, bởi vì thù hận, bách tính tự phát tập trung lại, vào lú này bọn họ đồng tâm hợp lực, bùng lên sự nhiệt tình trước nay chưa từng có.

Rất khó tưởng tượng, những sâu kiến ngoan ngoãn như con cừu này, thế mà có một ngày cũng lớn tiếng hô lên khẩu hiệu "trừng phạt tiên nhân" này! Bọn họ không hề biết sự mạnh mẽ của tiên nhân, nhưng đó không hề ảnh hưởng chút nào đến bọn họ.

Vì Diệp Ninh, bọn họ tình nguyện đối kháng với bất kỳ người nào.

Trên hoàng thành, Cơ Minh Nguyệt nhìn các nơi của Cửu Châu đang sôi sục.

"Để cho bọn họ náo đi, gây loạn một chút, cũng là chuyện tốt."

Cơ Minh Nguyệt không lựa chọn ngăn cản. Bởi vì không ngăn cản được.

Lúc này, bách tính đã đi vào trạng thái thù hận cực đoan, ngoại trừ Diệp Ninh, không có người nào có thể ngăn cản bọn họ. Nhưng bọn họ sẽ bình tĩnh lại.

Trên thực tế đúng là như vậy.

Khi rất nhiều người tu hành mạnh mẽ đều bị chấn động đến run rẩy trước ý chí mà bách tính phát ra, thanh âm của bách tính, cũng dần dần trầm tĩnh xuống.

Bởi vì bọn họ ý thức được, bản thân tiếp tục gây loạn như thế, thật ra không có ý nghĩa gì.

Khi ý niệm của vô số bách tính tập trung lại, sức mạnh Nhân đạo được hình thành có sức mạnh thay đổi đất trời, điều này là thật, nhưng sức mạnh có cường đại hơn nữa, cũng phải có người dùng.

Diệp Ninh không ở đây.

Sức mạnh bọn họ bộc phát ra có cường đại như thế nào, thì cuối cùng cũng không thể biến thành hiện thực. Bởi vì ngoại trừ Diệp Ninh, không có người nào, có thể sử dụng sức mạnh Nhân đạo.

Có lẽ còn có một người. Cơ Hạo Thiên.

Nhưng đáng tiếc, Cơ Hạo Thiên đã sớm không còn là quân vương khai quốc của vạn năm trước nữa, lúc này, mức độ công nhận trong lòng bách tính của ông ấy, đã giảm đi rất nhiều, không thể nào so sánh được với Diệp Ninh, hơn nữa điều quan trọng nhất là, đạo tâm của bản thân ông ấy đã sụp đổ.

Làm sao có thể hi vọng vào Cơ Hạo Thiên?

Vì thế náo loạn của bách tính, nhìn có vẻ giống như đã đến thời điểm kết thúc.

Sau nhiệt huyết và hưng phấn cực đoan, đổi lại là sợ hãi và trầm mặc trước nay chưa từng có. Bách tính ngồi quây quần trước đống lửa, một nhà già trẻ đều không có ai lên tiếng.

Đến cả đứa trẻ bảy tám tuổi, cũng cảm thấy sự trầm mặc của người lớn, nên không dám dễ dàng làm loạn, có đứa trẻ vô cùng hiểu chuyện, rụt rè cầm một quyển sách đến, thấp giọng cầu xin.

“Cha, mẹ, con muốn nghe câu chuyện của con khỉ.”

Câu chuyện của con khỉ? Người lớn nhìn về phía “Tây Du Ký”, nhất thời các loại cảm xúc dâng lên trong lòng.

Đáng tiếc. “Tây Du Ký” chỉ là một quyển tiểu thuyết.

Nếu như thật sự có một con khỉ chiến đấu với đất trời, vậy thì tốt biết bao? Có người lau nước mắt, ôm lấy con nói.

“Được, cha tiếp tục kể cho con câu chuyện về con khỉ.”

Cảnh tượng như thế, xảy ra ở hàng ngàn hàng vạn gia đình.

Rất nhiều người có lẽ không phải là vì kể chuyện, chỉ là đêm dài, vẫn phải tìm chuyện gì đó để làm, ở thế giới khan hiếm hình thức giải trí này, còn có cái gì đặc sắc hơn so với "Tây Du Ký" sao? Rõ ràng không có.

Vì thế, có rất nhiều người, bởi vì các loại nguyên nhân, cầm "Tây Du Ký" lên. Bọn họ đọc về con khỉ, nhưng trong lòng lại không tránh khỏi nhớ đến Diệp Ninh.

"Nếu như thật sự có Tôn Ngộ Không, vậy thì có khi nào có thể cứu được Diệp đại nhân không?"

Có người lẩm bẩm trong lòng.

Phần lớn thời gian, bản chất con người đều có chung suy nghĩ.

Cùng một tình huống, cùng một tâm thái, sinh ra cùng một suy nghĩ, đây là chuyện rất bình thường. Vì thế các loại suy nghĩ, không ngừng tự sinh ra.

Thậm chí có rất nhiều người, còn ước nguyện trước chân dung của Diệp Ninh.

"Nếu như có thể, thật sự hi vọng có thể có một Mỹ Hầu Vương, đưa Diệp đại nhân quay về."

Ầm ầm ầm!

Có tiếng sấm sét nổ. Xé rách đêm dài.

Nhưng không có người nào quan tâm. Bởi vì bọn họ đã quen rồi.

Vào mấy ngày trước, ban đêm đã không còn đơn thuần là ban đêm nữa, thời tiết càng ngày càng trở nên ác liệt. Mỗi khi đến ban đêm, hoặc là gió to, hoặc là sấm sét, hoặc là mưa lớn.

Vẫn luôn như thế.

Thể hiện ra một loại cảnh tượng của ngày tận thế. Nhưng ngược lại cảm xúc hoảng loạn trở nên nhạt dần.

Bởi vì tất cả mọi người, đều đã chấp nhận sự thật ngày tận thế đang đến. Quen rồi, đường nhiên cũng coi đó là tự nhiên.

Khí vận Kim Long dài hàng vạn trượng, bay vòng quanh Cửu Châu.

Cho dù là bách tính không hiểu tu hành, rất nhiều lúc cũng có thể nhìn thấy sự xuất hiện của khí vận Kim Long. Nó đã không còn ngủ say nữa.

Khí vận Kim Long dốc hết toàn lực, cố gắng điều tiết thời tiết hỗn loạn ở Cửu Châu, ngày tận thế đang đến gần, tất cả đều trở nên khắc nghiệt, rất nhiều nơi bên ngoài Cửu Châu, đều đã xuất hiện động đất, sóng thần và các loại tình huống khác.

Chương 1103: Con khỉ 3

Dù sao Cửu Châu là hoàng triều bất diệt, có khí vận Kim Long cố gắng không kể ngày đêm, cũng coi như là có thể miễn cưỡng duy trì. Nhưng những cường giả đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp kia đều biết, sức mạnh của khí vận Kim Long cũng là có hạn.

Chỉ dựa vào sức mạnh của nó, rõ ràng không thể nào bảo vệ được Cửu Châu.

Bọn họ đã có thể nhìn thấy được, sự mệt mỏi trong mắt của khí vận Kim Long. Một liên minh đến từ triều đình, Tiên Môn, Ma Tông, Phật Môn, Long tộc, Yêu tộc, tán tu và các thế lực lớn khác đã được hình thành.

Trên Đông Hải, hàng ngàn thuyền chiến Long tộc đã được hạ thủy, giong buồm ở trên Đông Hải đầy nguy hiểm. Nhìn có vẻ, mọi người đã chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng.

Tuy Diệp Ninh không ở đây, nhưng con đường hắn đã trải trước, vì thế đến thời khắc này các thế lực lớn mới có thể đoàn kết một cách chân thành như vậy.

Nhưng người có tầm nhìn đều biết, cố gắng của bọn họ, giống như sự cố gắng của khí vận Kim Long vậy, đứng trước mặt thế giới hắc ám, sợ rằng không có được tác dụng gì.

Một ngày ngày, khí vận Kim Long vẫn đang cố gắng bay vòng. Nó rất mệt mỏi.

Tuy nó không phải vật sống, nhưng nó cũng biết mệt mỏi, nhưng khi sức lực không đủ, đương nhiên nó cũng sẽ khó mà duy trì. Nhưng nó đang cố gắng kiên trì.

Bởi vì trong ý thức của nó, xuất hiện một bóng người, bóng người nó mặc y phục màu trắng, cười nói với hắn, sau này Cửu Châu sẽ giao cho ngươi bảo vệ.

Đây là sứ mệnh của nó.

Cho dù đã rất mệt mỏi. Nhưng nó cũng phải tiếp tục kiên trì.

Nhưng mà, kiên trì thật sự có ý nghĩa sao? Người đó, rốt cuộc lúc nào mới quay về?

Nó mơ mơ hồ hồ sinh ra một ảo giác, đột nhiên nó cảm nhận được khí tức của người đó. Nó mở to hai mắt, sau đó nhìn thấy những đốm sáng màu vàng.

"Đây là cái gì?"

Thái Hướng Cao lộ ra thần sắc kinh ngạc. Bùi Ngữ Hàm như có suy nghĩ gì đí.

Trong mắt của Cơ Minh Nguyệt lộ ra vẻ khó tin.

Càng ngày càng có nhiều người phát hiện, bởi vì đốm sáng này thật sự quá nhiều. Bọn chúng đến từ mỗi một bách tính của Cửu Châu.

"Đây là… nguyên lực của bách tính!"

Rất nhiều người kinh ngạc. Cho dù là Tiên Môn cũng là như thế.

Bọn họ đã biết sự mạnh mẽ của sức mạnh Nhân đạo.

Khi nhìn thấy nguyên lực của bách tính hội tụ, đã bất giác nhìn thấy hi vọng. Nhưng rất nhanh bọn họ đã rơi vào trong cảm xúc chán nản.

"Vô dụng thôi, Diệp đại nhân không ở đây, không có người nào có thể thể hiện ra sức mạnh Nhân đạo."

Đúng thế.

Không có Diệp Ninh ở đây.

Sức mạnh có mạnh mẽ hơn nữa, không có người nào dùng, thì có ý nghĩa gì chứ? Nhưng lần này rất nhanh bọn họ đã phát hiện ra điều bất thường.

Lần này nguyên lực của bách tính, hoàn toàn khác với sự phẫn nộ lần trước, nó không hề lộn xộn, cũng không tiêu tán ở trong

bầu trời bao la, mà là có mục đích, hội tụ về phương hướng nào đó.

Nguyên lực nhiều như vậy, dường như đã hình thành một con sông màu vàng trải khắp bầu trời.

“Đó là nơi nào?”

Mọi người nhìn về phía nơi nguyên lực muốn tập trung.

Tính Châu, Tấn Dương.

“Là nơi ở của Diệp huynh!”

Sắc mặt Thái Hướng Cao đại biến.

“Là thư phòng của hắn.”

Trong mắt Bùi Ngữ Hàm bộc phát ra ánh sáng rực rỡ.

Mặc Ly và Diệp Huyên điên cuồng chạy về phía thư phòng mở cửa ra. Quyển sách được đặt ở đó.

Nhìn có vẻ bình thường không đáng nhắc đến.

Nhưng lại giống như hải nạp bách xuyên vậy, không có một chút áp lực nào nuốt chửng tất cả nguyên lực.

“Là tiểu thuyết ca ca viết!”

Mặc Ly lẩm bẩm tự nói.

“Lẽ nào nói…”

Trái tim của Diệp Huyên đập thình thịch, một suy nghĩ khó tin, dâng lên trong đầu.

Bùm!

Khi một tia nguyên lực cuối cùng dung nhập vào trong đó.

Một đạo ánh sáng rực rỡ nhiều màu, từ trong “Tây Du Ký” bộc phát ra ngoài. Ánh sáng nhiều màu này, ẩn chứa rất nhiều loại sức mạnh.

Đầu tiên là văn khí.

Đây là tác phẩm của Diệp Ninh, đương nhiên văn khí vô cùng hùng hậu. Sau đó là chính khí cuồn cuộn.

Mỗi một nét bút của Diệp Ninh, đều có dung nhập vào trong đó chính khí cuồn cuộn. Sau đó là khí tiên linh.

Điều này khiến cho mọi người có chút khó hiểu, vì sao lại có khí tiên linh xuất hiện? Còn thuần khiết như thế. Cuối cùng, chính là một cỗ cuồng khí!

Đúng thế, sự điên cuồng cực đoan và bạo lực.

Trong trời đất này, ai cũng không phục!

Bùm!

Những ánh sáng nhiều màu, xuyên qua màn đêm, một sự tồn tại đáng sợ mặc áo giáp màu vàng, cả người đầy lòng, nở nụ cười toe toét xuất hiện.

"Đây là…"

Phi Tinh Tử đổ mồ hôi đầm đìa.

"Tôn Ngộ Không!?"

Phi Tinh Tử biết con khỉ không phải là một chuyện khiến người khác bất ngờ.

Sau khi Diệp Ninh trở thành Á Thánh, tất cả văn chương đều khiến người khác chú ý, đương nhiên Tiên Môn cũng nằm trong hàng ngũ đó.

Cho dù xuất phát từ việc cân nhắc cho việc tìm hiểu kẻ địch, ông ta cũng có đủ lý do để đọc "Tây Du Ký". Ngàn người ngàn mặt, tác phẩm cũng là như thế.

Chương 1104: Người nào nghênh ngang như thế

Cũng là đọc "Tây Du Ký", bách tình bình thường phần lớn đều là trầm mê trong mị lực của con khỉ, mà người trong Tiên Môn, lại càng quan tâm hơn các thế lực lớn mà "Tây Du Ký" miêu tả, yêu ma, thần thông, đạo pháp,…

Những thứ này rõ ràng là hư cấu, nhưng mà nhìn có vẻ lại vô cùng chân thực, khiến cho không ít trong lòng không ít đệ tử Tiên Môn đều sinh ra khát khao.

Thật ra cá nhân Phi Tinh Tử mà nói cũng tạm, đối với ông ta mà nói, bản thân chỉ đọc xong tác phẩm đó, sau khi tìm hiểu

một chút, thì không vứt ở một bên, không đến mức nhớ mãi không quên giống như bách tính.

Cũng chính là nói, ông ta cũng là người đã đọc kỹ "Tây Du Ký".

Nhưng mà hôm nay, ông ta mới phát hiện, bản thân mình không biết cái gì đối với quyển sách này.

Con khỉ hư cấu ở trong sách, thế mà lại đến hiện thực?

Lẽ nào đây không phải là tiểu thuyết thoại bản, mà là truyện ký nhân vật sao?

Ông ta rất nhanh đã ý thức được, đương nhiên đây là tiểu thuyết thoại bản, sự xuất hiện của con khỉ, không phải một chuyện không thể nào tưởng tượng được.

"Văn được thể hiện ở đạo, đây chính là văn được thể hiện tại Đạo, Nho đạo tu hành đến phía sau, trong từng nét chấm nét phẩy, đều có sức mạnh không thể tin được, tuy Tây Du Ký là tiểu thuyết thoại bản, nhưng mà mỗi một chữ tạo thành, đều là sự đan xen giữa đạo và lý… Ngay từ khoảnh khắc Diệp Ninh đặt bút viết, con khỉ đã có linh hồn!"

Phi Tinh Tử lẩm bẩm nói.

Thế gian quan của ông ta có chút bị phá vỡ.

Thảo nào đều nói Nho đạo đến hậu kỳ, có uy lực kinh thiên không thể tin được, bây giờ đã là người có năng lực tạo vật từ hư không. Đúng thật là không thể tưởng tượng được.

"Đây không phải là tạo vật từ hư không!"

Trong Thánh Viện, trong mặt một vị Đại Nho lộ ra thần sắc kinh động, nói.

"Thánh Nhân viết, bản năng đã chính là uy năng kinh thiên, từ xưa đến nay đều là như thế, ví dụ như biển Học của Thánh Viện, chính là do Á Thánh tạo thành, một chữ hóa biển, chấn động cổ kim, mà Thư Sơn ở đây, đứng thẳng sừng sững, cho dù vào thời điểm Nho đạo đoạn tuyệt, Thư Sơn vẫn như trước có phong thái của mình, đây chính là do Thánh Nhân đích thân viết, một chữ thành núi, từ đó về sau đã trở thành thánh địa vô thượng của Nho Môn!"

“So sánh với Thánh Nhân, có lẽ Diệp Thánh ở trên chính đạo còn có khoảng cách, nhưng sự xuất hiện của con khỉ này, lại đã nói rõ một chuyện, đó chính là ở phương diện Nhân đạo, Diệp Thánh đã vượt qua Thánh Nhân!”

“Nhìn con khỉ này, có khác gì so với vật sống?”

Học tử Nho Môn nhìn sự xuất hiện của con khỉ, bọn họ vô cùng kích động.

Đây tốt xấu gì cũng là một nhân vật lớn đi đến điểm cuối cùng, giống như đã chỉ ra một con đường tương lai sống động cho bọn họ vậy. Đạo trong lòng bọn họ, trong chớp mắt đã rõ ràng.

“Con khỉ có thể đi ra từ trong sách, cũng không phải là công của một mình Diệp Ninh, hắn cho con khỉ linh hồn, người thật sự khiến cho con khỉ có sinh mệnh, đó là vạn dân thiên hạ, dùng nguyên lực hội tụ thành sức mạnh Nhân đạo, dùng sức mạnh của Nhân đạo dung nhập vào trong sách, khiến cho linh hồn hồi sinh, có máu có thịt, nên con khỉ mới nhảy từ trong sách ra ngoài!”

Cơ Minh Nguyệt lộ ra thần sắc vui mừng.

“Con khỉ xuất thân từ ý chí của chúng sinh, trời sinh đã mang trong người sứ mệnh, có lẽ nó có thể giúp được rất nhiều việc!”

Đây là chuyện đương nhiên.

Bởi vì con khỉ giống như là một chiêu nhảy khỏi lồng giam vậy, vô cùng mạnh mẽ và liều lĩnh, không hề che giấu chút nào mà phóng ra khí tức cường đại của mình với đất trời.

Trong đôi mắt của nó lóe lên ánh sáng màu vàng, đây chính là Hỏa Nhãn Kim Tinh.

Bộ lông màu vàng trên người nó cũng tỏa ra ánh sáng vàng, đây chính là thân thể Kim Cang Bất Hoại. Trên tay cầm một cây gậy sắt dài, độ dày bằng cái miệng bát.

Dưới chân giẫm lên mây trắng, đi đến như gió. Đúng giống như trong sách nói: người mặc kim giáp sáng ngời, đầu đội kim quang sáng chói. Tay cầm cầm gậy Như Ý, chân đi giày mây giẫm lên tất cả. Một đôi mắt kỳ lạ sáng như sao, hai cái

tai dài qua vai cứng rắn. Cả người đứng thẳng thay đổi nhiều dạng, giọng nói vang vọng như chuông. Miệng cùng với hàm răng sắc nhọn, tâm cao gọi tự xưng Tề Thiên Đại Thánh.

Nó là một con khỉ, không có gì bất ngờ đã hấp dẫn sức chú ý của tất cả mọi người trong thiên hạ.

Cho dù là đứng xa ngàn vạn sông núi, chỉ cần nhìn thấy nó, giống như là khoảng cách đã biến thành hư vô, có thể nhìn thấy rõ tất cả mọi thứ của nó.

“Mẹ, đó là Tôn đại thánh sao?”

“Đúng là Tôn đại thánh, hắn từ trong sách ra ngoài rồi.”

Bách tính ôm lấy con cái, đi lên đường phố.

Ánh sáng của con khỉ, xua tan đi bóng đêm, giống như là Diệp Ninh đang ở thế giới này vậy, cho dù đất trời u ám, chỉ cần ta ở đây, ta chính là một đạo ánh sáng ai cũng không che giấu được.

Chương 1105: Người nào nghênh ngang như thế 2

Càng ngày càng có nhiều nguyên lực hóa thành đom đóm, xông về phía con khỉ. Con khỉ hít một hơi thật sâu, thế mà lại nuốt hết toàn bộ nguyên lực vào trong bụng.

Đôi mắt của nó phát ra áng sáng màu vàng rực rỡ nhìn lên bầu trời, giống như là vượt qua ranh giới của thế giới, nhìn thấy từng từng khí tức màu đen giống như vũng bùn, có vô số quái vật đang tham lam nằm ở trong bóng tối, nhìn xuống mọi thứ ở Hạ Giới!

Bùm!

Chỉ nhìn thấy con khỉ nhỷ lên, trong chớp mắt, thế mà đã bay ra ngoài mười vạn tám ngàn dặm, trong tay cầm gậy dài vung lên, nháy mắt đã hóa thành cây vậy dài ngàn trượng, một gậy đánh xuống, vô số quái vật hóa thành bột phấn.

Quái vật giống như là bị chọc giận vậy, lao ra từ trong hắc ám rất nhiều.

Nhưng mà con khỉ có văn khí ban cho linh hồn, có chính khí cuồn cuộn đánh thức tâm trí, có sức mạnh Nhân đạo ban cho xương cốt máu thịt, sức mạnh trong đó trùng điệp lên nhau, lập tức trở thành khắc tinh của những sinh vật hắc ám này.

Lúc trước Diệp Ninh ở trong mười vạn ngọn núi dùng chính khí cuồn tuộn thay tẩy hắc ám, bây giờ con khỉ vung cao gậy dài, cũng là bạo phát chính khí, giết đến trời đất sụp đổ, hắc ám sợ hãi,

"Thế mà nó lại mạnh mẽ như vậy, sợ rằng có thể so với Tiên Tôn!"

Phi Tinh Tử run rẩy nói.

Uy thế mà con khỉ phát ra, khiến cho sắc mặt của ông ta trắng bệch.

"Không, có lẽ nó so với Tiên Tôn còn mạnh hơn!"

Không biết từ lúc nào, thế mà Khô Đạo Nhân đã đến bên người ông ta. Tiên Ma đối đầu, nhưng lúc này bọn họ đã không còn thời gian oán hận nữa.

Chỉ thấy Khô Đạo Nhân nói.

"Giới hạn sức mạnh của nó lưu động cao, sinh mệnh của nó là so sức mạnh Nhân đạo tạo thành, có thể nói nó là hóa thân của Nhân đạo, nếu như mất đi danh nghĩa đại nghĩa, thì sẽ không có nguyên lực chống đỡ, trong chớp mắt sẽ tan biến thành mây bụi, nhưng chỉ cần nguyên lực còn, về mặt lý luận mà nói, có lẽ sức mạnh của nó là vô cùng vô tận!"

Phi Tinh Tử hít sâu một hơi.

"Hơn nữa bởi vì nó là do nguyên lực của sinh linh thế giới này tạo thành, vì thế không bị pháp tắc kiềm chế, sức mạnh có vượt qua giới hạn như thế nào, cũng không bao giờ bị trục xuất khỏi thế giới này… Đây, nói như thế, nó gần như là hóa thân của ý chí của thế giới này!"

Mọi người suy đoán một hồi, chỉ cảm thấy con khỉ càng ngày càng khó tin.

Loại tồn tại đi ra từ trong sách này, có loại cảm giác phá vỡ nhận thức của mọi người.

“Vừa rồi ta chú ý đến, nguyên lực cung cấp cho con khỉ, đều đến từ bách tính Cửu Châu, và một số khu vực bên ngoài Cửu Châu, dù sao “Tây Du Ký” đã sớm được phiên dịch sang các loại ngôn ngữ truyền bá ra ngoài, gần như bách tính bình thường đều cung cấp nguyên lực, Yêu tộc cũng cung cấp một chút, nhưng mà không nhiều, Long tộc đúng là bất ngờ, nguyên lực không hề ít, triều đình Đại Chu, văn nhân mặc khách thì không cần nói, đương nhiên là nguyên lực dâng trào, tổng hợp lại, nguyên lực mà Tiên Môn ta cung cấp ngược lại ít nhất, hay là chúng ta cũng cung cấp nguyên lực, có lẽ có thể khiến cho con khỉ càng thêm mạnh mẽ hơn!”

Trong Tiên Môn có người nói.

Đổi thành quá khứ, con khỉ mạnh mẽ như vậy, bọn họ nhất định là mất ăn mất ngủ, nhưng mà bây giờ bọn họ đã buông bỏ tự tôn, đã toàn tâm toàn ý đầu hàng Diệp Ninh, ngược lại không còn cái gì lo lắng nữa.

Con khỉ càng mạnh, thế giới này sẽ được có khả năng được cứu, đây nhất định là lợi nhiều hơn hại.

“Đạo lý thì là đạo lý này, nhưng thứ như nguyên lực, làm sao chúng ta nói muốn cho là cho? Không phải thật sự tin tưởng, không phải thật sự công nhận, sao có thể sinh ra nguyên lực?”

Phi Tinh Tử lắc đầu, nói.

Triều đình Đại Chu và vạn dân thiên hạ có thể không hề do dự cung cấp nguyên lực, điều này không cần nói nguyên do.

Long tộc có số lượng lớn nguyên lực, là bởi vì trong sách viết không ít chuyện liên quan đến Long tộc, tuy chưa chắc đều là chính diện, cũng có chút không có thể diện, nhưng Long tộc trầm luân nhiều năm như, bây giờ rất có cảm giác tồn tại.

Nhìn thấy trong sách nhắc đến Long tộc, đúng thật là vô cùng vinh hạnh, không chỉ không cảm thấy mất mặt, ngược lại còn dương dương đắc ý.

Yêu tộc cung cấp không nhiều nguyên lực, nguyên nhân càng đơn giản hơn, bởi vì Yêu tộc ở trong “Tây Du Ký”, đó là phản diện, tuy không đến mức khiến cho bọn họ sinh ra ý kiến gì đó với DIệp Ninh, nhưng nhìn bản thân bị miêu tả thành nhân vật phản diện, dù sao cũng là không vui cho lắm, nếu như không

phải con khỉ thật ra cũng là một thành viên của Yêu tộc, sợ rằng nguyên lực sẽ càng ít hơn.

Còn về phần Tiên Môn, vậy thì càng ít hơn, khi viết sách, Diệp Ninh và bọn họ vẫn còn là kẻ địch, làm sao có thể công nhận được? Cũng không có người nào dám đọc "Tây Du Ký" trước mặt mọi người, mà đều là âm thầm đọc.

Chương 1106: Người nào nghênh ngang như thế 3

"Đúng thế, loại thứ như nguyên lực, càng là sự tồn tại có sức mạnh cường đại, ngược lại càng không cung cấp được nguyên lực."

Khô Đạo Nhân cảm khái nói.

Khoảnh khắc này, thậm chí ông ấy còn có chút ngưỡng mộ bách tính thiên hạ, ít nhất có thể vào thời khắc quan trọng, cống hiến một sức mạnh. Mà những người đại thần thông như bọn họ, ngược lại chỉ có thể đứng ở một bên trơ mắt ra nhìn.

"Đột nhiên ta nhớ đến một chuyện, ngươi nói, tác phẩm của Á Thánh Nho Môn, từ trước đến nay đều là những bài văn chương hoa lệ, vì sao Diệp Ninh lại nhất định phải viết tiểu thuyết thoại bản chứ?"

Trong mắt Phi Tinh Tử lộ ra thần sắc ngạc nhiên.

"Chỉ sợ rằng, đây lại là ván cờ Diệp Ninh bày ra!"

Khô Đạo Nhân gật đầu nói.

"Phần lớn là như thế, từ trước đến nay Diệp tiểu tử vẫn luôn im lặng, khi hắn sắp xếp mọi chuyện, thường thường ai cũng không hiểu được, đợi đến khi thật sự bùng nổ, sẽ lập tức khiến mọi người kinh ngạc!"

Rất nhiều nơi cũng xảy ra cuộc nói chuyện tương tự.

"Thảo nào Diệp huynh nhất định phải viết tiểu thuyết thoại bản, lúc đó ta còn có ý kiến, bây giờ nghĩ lại, là ta nông cạn rồi!"

Thái Hướng Cao bất ngờ tỉnh ra, vào khoảnh khắc nhìn thấy con khỉ, rất nhiều điều khó hiểu lúc trước, trong chớp mắt đã được giải quyết hoàn toàn. Giống như xóa tan mây mù nhìn thấy bầu trời trong xanh vậy.

"Cốt truyện của tiểu thuyết thoại bản dễ truyền bá, vạn dân thiên hạ người người đều thích, vì thế mới ăn sâu vào trong lòng người, mới có thể sinh ra loại sức mạnh này, tiểu thuyết thoại bản trong thiên hạ nhiều như vậy, nhưng đã có nhân vật nào khiến người ta nhớ mong như Tôn Ngộ Không? Khi bách tính tuyệt vọng, thế mà lại có thể nghĩ đến Tôn Ngộ Không, bản thân chuyện này đã là một kỳ tích lớn…Xem ra Diệp Ninh đã sớm nghĩ đến điểm này, tạo ra con khỉ, chính là vì một ngày này!"

Khóe miệng Bùi Ngữ Hàm lộ ra nụ cười.

"Diệp Thánh có tầm nhìn xa, khiến cho người khác bội phục!"

"Lúc đầu ta còn hoài nghi, bây giờ vô cùng xấu hổ, suy nghĩ của Thánh Nhân, sao có thể là thứ mà người phàm phu tục tử như chúng ta có thể tưởng tượng được?"

…

"Nếu như là kinh điển Nho Môn bình thường, ngoại trừ đệ tử Nho Môn như chúng ta coi là thú vui ra, bách tính bình thường làm sao có thể chú ý đến? Bây giờ mới biết, không phải là văn chương càng cao thâm càng động lòng, mà là càng bình phàm mới càng khiến người khác động lòng, càng nhiều người thích, thì chính là tốt."

Trong Thánh Viện, vang lên một mảnh tiếng cảm thán.

Vào lúc này, tất cả mọi người đều có một loại cảm giác bất ngờ tỉnh ra. Vì sao Diệp Ninh lại sáng tác tiểu thuyết thoại bản, đây vẫn luôn là một bí mật. Khoảnh khắc này bí mật đã được tiết lộ.

Mà cuộc chiến của con khỉ, dường như cũng đã đến hồi kết. Đương nhiên nó không thể nào giết hết được quái vật.

Chỉ cần thế giới hắc ám tồn tại, những con quái vật này sẽ là vô cùng vô tận, bọn chúng hoàn toàn là do ác ý tạo thành. Đêm tối dài dằng dặc như vậy, không phải cái khác, mà chính

là những con quái vật này dùng thân thể của mình, che khuất bầu trời.

Con khỉ không thể nào giết hết bọn chúng, nhưng mà lại có thể giết ta một mảnh càn khôn tươi sáng. Phía trên Cửu Châu, ngàn vạn tinh không, bên ngoài Cửu Châu, vẫn là bóng tối đáng sợ.

Con khỉ dừng tay.

Nó không tiếp tục chém giết nữa.

Trong đôi mắt màu vàng ẩn chứa hai loại cảm xúc khác nhau.

Một loại là lệ khí, phảng phất như đấu tranh với đất trời, Yêu Vương không khuất phục người khác.

Loại còn lại chính là chính khí, dù sao nó cũng không phải là Tôn Ngộ Không đơn thuần, mà là do chính khí cuồn cuộn định tâm tính, vì thế tuyệt đối không thể làm ra chuyện làm trái chính đạo.

Hai loại cảm xúc khác nhau hội tụ ở trong mắt của con khỉ, trở thành sự phức tạp của nó, nhưng mà lại không hiện ra có bất kỳ xung đột nào. Nó vác cây gậy dài ở trên vai, dưới chân giẫm lên mây, cười lớn bay đi.

Từ đầu đến cuối, không nói một lời.

“Đây là muốn đi đây?”

“Là đi đến thông đạo của chiến trường Tiên Ma!”

“Ta hiểu rồi, nó là muốn đi cứu Diệp Ninh!”

Mọi người đang chú ý đến con khỉ, ngay lập tức đoán được mục đích của nó. Con khỉ được sinh ra bởi nguyên lực chúng sinh.

Chúng sinh chán ghét bóng tối, vì thế nó xua tan bóng tối. Chúng sinh càng thích có thể cứu Diệp Ninh quay về hơn.

Vì thế đương nhiên nó phải đi một chuyến đến chiến trường Tiên Ma.

Trên thực tế cho dù chúng sinh không có nguyện vọng như thế, nó cũng sẽ làm như vậy. Có thể coi đây là một loại bản năng.

Nó từ trong sách ra ngoài. Mà Diệp Ninh là tác giả của cuốn sách.

Có thể nói rằng, Diệp Ninh là người tạo ra nó. Nó sao có thể không quan tâm?

Chỉ nhìn thấy thân hình con khỉ lóe lên, trực tiếp xông vào trong chiến trường Tiên Ma. Thái Hướng Cao nhìn bóng lưng của nó, lẩm bẩm nói.

"Nó có thể đưa Diệp huynh quay trở lại không?"

Chương 1107: Người nào nghênh ngang như thế 4

Bùi Ngữ Hàm nói.

"Nếu như nó không được, còn có ai làm được đây?"

Cứ địa Tiên Giới. Cổ Thành.

Trên tường thành, treo một cái đầu.

Trên thực tế trên Cổ Thành thường xuyên có đầu treo.

Nếu như cường giả Ma tộc bị bắt sống, sẽ chém đầu của người đó, treo lên trên tường thành.

Ma tộc có thể có tư cách bị treo đầu lên tường thành, đều là cường giả, cho dù chỉ có một cái đầu, cũng sẽ không chết. Thay vào đó là lớn tiếng mắng.

Nhưng tiếng mắng chửi của bọn họ sẽ không chọc giận bất kỳ người nào, mà sẽ chỉ khiến cho người khác thấy buồn cười. Bởi vì đây là tiếng mắng của người thua cuộc.

Để cho người thắng lợi nghe được, sẽ càng cảm thấy vui tai.

Nhưng mà hôm nay trên tường thành, đầu được treo ở đó không phải Ma tộc, mà là Nhân tộc.

Không chỉ là Nhân tộc, mà còn là một vị Tiên Quân.

"Thật sự là Tiên Quân?"

"Đúng thế, nghe nói là khi còn ở Tiên Giới, chưởng quản Hắc Thủy Vực, tuổi còn trẻ, tiền đồ vô lượng, sau này mất tích

nhiều năm, không biết vì sao, thế mà lại phản bội Tiên Giới."

"Lẽ nào là đầu hàng Ma tộc?"

"Không phải, không phải, nghe nói cùng ở với đám sâu kiến ở Hạ Giới, công nhiên đối kháng Tiên Giới, còn làm mất mặt Cổ Tiên Tôn."

"Thật sự có người gan lớn bằng trời như vậy?"

"Có, hắn trà trộn vào trong Cổ Thành, không biết có mục đích gì, thế mà còn dám ban đêm đến thiên lao, may mà bị người khác bắt được, Cổ Tiên Tôn đích thân thẩm vấn, nhưng cho dù là rút thần hồn thẩm vấn, cũng không hỏi ra được cái gì, trong lúc tức giận, đã treo lên tường thành để sỉ nhục!"

"Đó đúng thật là nhục nhã, từ trước đến nay trên Cổ Thành đều treo Ma tộc, hắn là Nhân tộc đầu tiên!"

"Có điều không thể không nói, người này đúng là cứng rắn, Cổ Tiên Tôn đích thân ra tay, vậy mà không thể làm lay động tâm trí của hắn!"

"Đáng tiếc đáng tiếc…"

Dưới tường thành, có không ít người chỉ trỏ.

Nam Cung Lương Nhân bị treo lên tường thành đã quen rồi. Chuyện như thế hắn ta đã sớm lặp lại rất nhiều lần.

Hắn ta không hề để ý ánh mắt người khác nhìn hắn ta như thế nào.

Cũng không quan tâm bản thân bây giờ chỉ còn lại một cái đầu. Hắn ta càng không quan tâm sự đau đớn mà Cổ Tiên Tôn từng mang đến cho mình. Hắn ta chỉ là cảm thấy đáng tiếc.

"Cuối cùng ta vẫn là không hoàn thành được sứ mệnh, ta tìm khắp Cổ Thành, cũng không tìm thấy Diệp Ninh."

Nếu như không tìm được Diệp Ninh, vậy thì bị treo trên tường thành, có cái gì để quan tâm chứ?

Trái tim đã chết, cũng không còn cái gì cảm thấy xấu hổ nữa. Lần này, còn có kỳ tích sao?

Nam Cung Lương Nhân vô cùng chán nản nghĩ.

Sau đó hắn ta nhìn thấy một luồng ánh sáng nhiều màu, xuyên qua bầu trời đen tối của chiến trường Tiên Ma, lao nhanh về phía Cổ Thành.

“Ngươi nào nghênh ngang như thế?”

Từ trước đến nay chiến trường Tiên Ma đều không phải là một nơi lương thiện.

Sinh linh ở đây, bất luận là tiên nhân hay là Ma tộc, đều cố hết sức giảm thấp cảm giác tồn tại của mình. Đây là một nơi nhất định phải khiêm tốn.

Cho dù là Tiên Tôn, cũng có nguy hiểm chết.

Lâu dần, đã hình thành một thói quen, bất luận người kiêu ngạo phô trương như thế nào, một khi đến chiến trường Tiên Ma, đều sẽ theo bản năng trở nên khiêm tốn.

Trời lớn đất rộng, mạng của bản thân lớn nhất.

Vì thế, Nam Cung Lương Nhân vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, thế mà có người lại dám nghênh ngang ở chiến trường Tiên Ma như vậy. Ánh sáng nhiều màu kéo dài hàng ngàn dặm đó, còn cách rất xa nhưng đã có thể nhìn thấy rõ ràng.

Một đường đến đây, cũng không biết đã hấp dẫn sự chú ý của bao nhiêu người. Không biết vì sao, đột nhiên Nam Cung Lương Nhân sinh ra một loại mong chờ.

“Tiên Giới sẽ không có người cuồng vọng như thế, loại phong cách làm việc phá vỡ quy tắc thông thường, không giống ai này, lờ mờ có chút quen thuộc.”

Rõ ràng hắn ta nghĩ đến Diệp Ninh.

Sở dĩ nghĩ đến Diệp Ninh, không phải là suy đoán vô căn cứ. Mà đúng thật là có loại khả năng đó.

Nam Cung Lương Nhân đến Cổ Thành thăm dò toin tức.

Đầu tiên là ẩn nấp, thăm dò khắp nơi, nhưng không có bất kỳ phát hiện nào.

Sau đó, đã không màng nguy hiểm bị bại lộ, bắt đầu tiếp cận mua chuộc một vài tiên nhân có địa vị, ý đồ từ trong miệng của bọn họ, có được tin tức quan trọng.

Nhưng vẫn như trước không có tác dụng gì.

Đến lúc này, Nam Cung Lương Nhân đã có chút hoài nghi. Rốt cuộc Diệp Ninh có rơi vào trong tay Tiên Giới hay không?

Hắn ta đã sớm thăm dò hư thực của Kiếm Tông, ngày hôm đó, người của Kiếm Tông đúng là bởi vì kiếm tơ bị kích phát, mà rời khỏi Cổ Thành, có rất nhiều người đều đi theo, vì thế chuyện này không phải bí mật, thậm chí Nam Cung Lương Nhân còn tìm được một người đi theo trong đó, từ trong miệng đối phương có được đáp án chắc chắn.

Kiếm Tông không hề có phát hiện gì.

Chương 1108: Đại Viên Vương chiến đấu với đất trời

Đợi đến khi cường giả Kiếm Tông đi đến thông đạo, người kích phát kiếm tơ, đã sớm rời đi. Bởi vì chuyện này, cường giả Kiếm Tông vô cùng tức giận.

Vì thế, bắt đầu từ lúc này, Nam Cung Lương Nhân đã biết còn có một loại khả năng khác, có lẽ Diệp Ninh không hề rơi vào trong tay của Tiên Giới.

Đương nhiên, điểm này không thể chắc chắn được.

Hắn ta cũng không thể bảo đảm tin tức mà mình có được một trăm phần trăm là thật. Vì thế hắn ta dự định đi điều tra lần cuối cùng.

Ban đêm lẻn vào thiên lao.

Phàm là trọng phạm, đều bị giam vào trong thiên lao.

Khi Nam Cung Lương Nhân phục dịch ở chiến trường Tiên Ma, đã từng đi vào thiên lao, nên có hiểu biết nhất định.

Dựa vào một chút hiểu biết nào, hắn ta đi vào trong thiên lao, mới bắt đầu cũng xem như là thuận lợi, sau đó vẫn là bị phát hiện, Cổ Tiên Tôn đích thân ra tay, bắt lấy hắn ta.

Nhưng Nam Cung Lương Nhân không hề hối hận vì bản thân đã mạo hiểm.

Nhìn có vẻ đây là đây là chuyện rất ngu ngốc vì một khả năng không chắc chắn mà cược tính mạng của mình, nhưng trên thực tế, từ trước đến nay Nam Cung Lương Nhân đều không quan tâm sống chết.

Đối với hắn ta mà nói, khi hắn ta phát hiện trong thiên lao không có Diệp Ninh, hắn ta đã đạt được mục đích rồi. Có lẽ, Diệp Ninh thật sự không rơi vào trong tay của Tiên Giới.

Sau khi làm rõ điểm này, Nam Cung Lương Nhân cũng không cần phải quan tâm cái gì nữa. Cho dù là sống chết của bản thân mình.

Chính bởi vì như thế, Cổ Tiên Tôn dùng hết thủ đoạn dày vò, cũng không có được bất kỳ tin tức có tác dụng nào từ chỗ hắn ta.

Ý chí của hắn ta kiên định, khiến cho Cổ Tiên Tôn thẹn quá hóa giận, nên mới có hành động chém đầu của Nam Cung Lương Nhân, treo lên trên tường thành. Nếu như nói là làm tổn thương, thật ra vẫn là thứ yếu.

Đối với Tiên Quân mà nói, đừng nói là chỉ còn đầu, cho dù chỉ còn một tia chân linh, cũng có thể trùng sinh lần nữa. Đối xử với Nam Cung Lương Nhân như thế, thật ra ý nghĩa sỉ nhục lớn hơn.

Không có gì bất ngờ, Nam Cung Lương Nhân có thể sẽ bị treo ở đây rất lâu, mười năm, trăm năm, ngàn năm, sinh mệnh của tiên nhân rất dài.

Dài đến mức thời gian hiện ra có chút không có ý nghĩa gì.

Nhưng trong lòng Nam Cung Lương Nhân lại chắc chắn một điểm, đó chính là bản thân sẽ không thể bị treo cổ ở đây lâu như vậy. Bởi vì nếu như Diệp Ninh không rơi vào trong tay của Tiên Giới, hơn nữa còn có thể có tự do.

Vậy thì khi Diệp Ninh biết Nam Cung Lương Nhân bị giam cầm ở đây, tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Tuy xuất phát từ tận đáy lòng, Nam Cung Lương Nhân không hề hi vọng Diệp Ninh đến cứu hắn ta.

Bởi vì nguy hiểm quá lớn.

Nhưng hắn ta hiểu rất rõ, nếu như Diệp Ninh có thể vứt bỏ hắn ta, vậy thì Diệp Ninh sẽ không còn là Diệp Ninh nữa. Hắn nhất định sẽ đến.

“Là hắn sao?”

Nam Cung Lương Nhân lẩm bẩm một mình.

Hắn ta mở to đôi mắt mơ hồ, nhìn ánh sáng nhiều năm mang theo khí thế dời núi lấp biển đang điên cuồng xông đến đây kia.

Trong ánh sáng nhiều màu đó, một thân ảnh gầy gò giơ nanh múa vuốt, tuy là hình người, nhưng cả người đầy lòng, miệng sấm sét, người mặc kim giáp, ánh sáng phát ra ánh sáng màu vàng, trong tay cầm một cây gậy dài.

“Yêu tộc?”

Đầu tiên trong lòng Nam Cung Lương Nhân chấn động, tại sao lại là Yêu tộc? Nhưng trong nháy mắt, lại cảm thấy không đúng.

“Nó, nó là con khỉ kia!”

Trong mắt của hắn ta lộ ra thần sắc khó tin.

Đương nhiên Nam Cung Lương Nhân từng đọc “Tây Du Ký”.

Bây giờ nhìn thấy dáng của con khỉ, hắn ta lập tức có cảm giác quen thuộc. Đây không phải là con khỉ dưới ngòi bút của Diệp Ninh sao?

Thế mà nó lại đến hiện thực?

Nam Cung Lương Nhân nhìn thấy kỹ, càng ngày càng chắc chắn, bởi vì khí tức phức tạp toát ra từ trên người còn khỉ, vô cùng hiếm thấy, có yêu khí, có chính khí cuồn cuộn, có văn khí, không phải con khỉ đó, thì còn có thể là cái gì?

Con khỉ cũng đang nhìn hắn ta.

Trong đôi mắt lóe lên sự bàng hoàng. Nó cũng cảm thấy Nam Cung Lương Nhân rất quen thuộc. Nhưng loại quen thuộc này, không phải là từng gặp.

Khi nó còn ở trong sách, đương nhiên không thể không thể có nhận thức đối với thế giới bên ngoài. Loại quen thuộc này, đến

từ khí tức ở trên người Nam Cung Lương Nhân.

Lúc trước từng nói, sở dĩ con khỉ có thể xuất thế, có rất nhiều loại điều kiện khắc nghiệt, nó là sự ngưng tụ của sức mạnh Nhân đạo, vì thế đương nhiên trên người có dấu ấn sâu sắc của Hạ Giới.

Khi Diệp Ninh rời đi, từng để lại chiêu sau, phàm là sinh linh sinh sống từ ba năm trở nên lên ở Hạ Giới, đều có loại khí tức này. Loại khí tức đặc biệt này, dùng để phân biệt người ngoài và người của mình.

Nếu như con khỉ là sự ngưng tụ của sức mạnh Nhân đạo, đương nhiên vô cùng quen thuộc với loại khí tức này. Trong chớp mắt nó đã biết, Nam Cung Lương Nhân là người của mình.

Chương 1109: Đại Viên Vương chiến đấu với đất trời 2

Nhất thời ánh mắt của nó trở nên dữ tợn.

Nó đến đây, là vì đưa Diệp Ninh quay trở về, nhưng cũng không chỉ có Diệp Ninh, chỉ cần là người của mình, nó đều sẽ đưa về.

“Ha!”

Cây gậy sắt ở trong tay vung lên giống như cối xay gió, khoảnh khắc nó đánh xuống, giống như thái sơn áp đỉnh vậy, trực tiếp đánh thẳng về hướng tường thành của Cổ Thành! Cảnh tượng này, trong chớp mắt khiến cho trán Nam Cung Lương Nhân đổ đầy mồ hôi lạnh.

“Dừng tay!”

Nam Cung Lương Nhân có thế nào cũng không ngờ được, vậy mà con khỉ lại trực tiếp ra tay trong tình huống không có bất kỳ sự giao lưu nào. Không chỉ ra tay, mục tiêu của nó còn là tường thành Cổ Thành.

Nó muốn làm cái gì?

Tường thành Cổ Thành kiên cố như thế nào, đây là bức tường được xây dựng để đề phòng xâm chiếm của Ma tộc, sao có thể

là thứ dùng sức của mình ngươi mà có thể phá vỡ được?

Hành động như vậy, đúng thật là kiến càng rung cây.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Nam Cung Lương Nhân đã cảm thấy chấn động. Bởi vì trong Cổ Thành xuất hiện khí tức mạnh mẽ.

"Tặc tử, ngươi dám!"

Là Cổ Tiên Tôn trực tiếp ra tay.

Đây rõ ràng là tín hiệu không hề tầm thường.

Loại cấp bậc như Cổ Tiên Tôn, không gặp phải nguy hiểm thật sự, tuyệt đối sẽ không thể nào ra tay. Đổi thành người bình thường, tấn công tường thành đúng thật chính là kiến càng rung cây, không biết tự lượng sức mình. Tường thành sẽ không có chuyện gì, ngược lại người ra tay sẽ bị phản phệ.

Nhưng bây giờ Cổ Tiên Tôn lại trực tiếp ra tay. Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ dường như con khỉ thật sự có thực lực uy hiếp đến Cổ Thành! Nhưng chuyện này sao có thể?

Nó chỉ là một nhân vật ở trong sách.

Lẽ nào tạo vật từ hư không, lại có thể so sánh được với Tiên Tôn sao?

Đúng vào lúc Nam Cung Lương Nhân đang chấn động, Cổ Tiên Tôn đã giết đến.

Một chiếc chuông màu xanh nhạt bay ra, ngăn lại uy lực vô cùng vô tận của con khỉ.

Tiếp đó Cổ Tiên Tôn lóe lên xuất hiện, theo sau có đến hàng ngàn hàng vạn tôn tiên nhân. Đương nhiên Cổ Thành còn có nhiều tiên nhân hơn.

Nhưng bọn họ không có không gian ra tay.

Đến ngay cả Cổ Tiên Tôn cũng đã ra tay, nói rõ đây là cuộc chiến cấp bậc Tiên Tôn, người bình thường không thể nhúng tay vào, có thể khiến cho hàng vạn tôn tiên nhân tham gia, đã nói rõ thực lực hùng hậu của Cổ Thành.

"Thế mà lại là một con Yêu Hầu!"

Cổ Tiên Tôn nhìn chằm chằm vào con khỉ, chau mày lại.

“Không đúng, hình như có chút cổ quái!”

Đương nhiên ông ta cũng phát hiện khí tức phức tạp kia trên người con khỉ.

Hơn nữa quan trọng nhất là, ông ta có một loại cảm giác, tuy con khỉ nhìn có vẻ tràn đầy linh tính, nhưng chỉ riêng thiếu đi khí tức của sinh mệnh, là vật sống, nhưng cũng không phải là vật sống.

Đây là tình huống gì?

Ánh mắt của Cổ Tiên Tôn càng ngày càng ngưng trọng.

Thế gian này chuyện có thể khiến cho ông ta nhìn không thấu, đã rất ít rồi.

“Nếu như là Yêu tộc, tại sao dám phản bội Tiên Giới?”

Có người hét lên, ý đồ muốn trấn áp bằng đại nghĩa.

Tiên Giới là một thế giới lớn rộng mở, trong đó có một lượng lớn Yêu tộc, không thiếu sự tồn tại của Yêu Tôn, Yêu Đế.

Khi còn ở Tiên Giới, tranh đấu giữa người với người, đương nhiên yêu với người cũng sẽ có tranh đấu, nhưng bất luận là Nhân tộc hay là Yêu tộc, chỉ cần đến chiến trường Tiên Ma, thì chính là người trên cùng con đường.

Dù sao bọn họ là bảo vệ Tiên Giới.

Về mặt điểm này, bọn họ đều là có mục tiêu chung.

Vì thế, nếu như con khỉ là Yêu tộc, thì không nên tấn công Cổ Thành.

Nhưng, rõ ràng con khỉ hoàn toàn khác.

Nó nhếch miệng, lộ ra cái miệng đầy răng nanh sắc bén, trong đôi mắt lộ ra địch ý càng ngày càng đậm. Giây tiếp theo, thế mà lại táo bạo ra tay.

Một gậy vung lên, trực tiếp xông về phía Cổ Tiên Tôn.

Đây là không đánh thì thôi, nếu như đánh thì phải chiến đấu với sự tồn tại mạnh nhất.

“Hay cho một con Yêu Hầu, thật sự cho rằng bản tôn sợ ngươi sao?”

Ánh mắt của Cổ Tiên Tôn nghiêm khắc.

Sự quyết đoán của con khỉ, khiến cho ông ta có loại cảm giác bị coi thường. Ngón tay búng nhẹ một cái, chuông cổ vang vọng.

Sóng âm lăn tăn, tấn công giống như dờ núi lấp biển. Sóng nối tiếp sóng.

Nhưng mà con khỉ vẫn như trước không sợ, dựa vào cơ thể kim cang rắn chắc của bản thân, trực tiếp chính diện giết đến. Sóng âm có thể xé nát tất cả, nhưng lại không thể xé nát cơ thể của con khỉ.

“Bày trận!”

Trên tường thành có người lớn tiếng hô.

Nếu như cổ thành vì để bảo vệ, vậy thì nhất định là có đại trận thủ thành.

Trong nháy mắt trận pháp đã được phát động, chớp mắt đã nhìn thấy cát vàng ngập trời, che khuất bầu trời, cho dù là Tiên Quân, cũng không thể nào nhìn rõ được mọi thứ phía trước.

Đây là đại trận Cửu Thiên Thập Địa Hoàng Sa Di La.

Một khi phát động, có thể vây chết kẻ thù.

Chương 1110: Đại Viên Vương chiến đấu với đất trời 3

Nhưng mà hai luồng ánh sáng màu vàng, lại phá vỡ cát vàng, tất cả hư vọng đều trở nên trống rỗng, con khỉ vác cây gậy trên vai, trực tiếp giết đến.

“Làm sao có thể?”

Có hàng trăm tiên nhân đứng trên tường thành, bị con khỉ một gây tiêu diệt. Tất cả mọi người đều chạy trối chết.

Bọn họ phát hiện bất kỳ hư vọng nào thể che được đôi mắt của con khỉ.

“Nó tu thuật Hữu Đồng, có thể nhìn thấu tất cả hư ảnh của thế gian!”

Trong lòng Cổ Tiên Tôn biết đại trận không đáng tin, chỉ có thể lại lần nữa chống đỡ ở phía trước, chiến đấu với con khỉ ở cự ly gần…

“Đây chính là Hỏa Nhãn Kim Tinh sao?”

Nam Cung Lương Nhân vô cùng khó tin.

Không chỉ con khỉ xuất thế, những thần thông pháp thuật được ghi ở trong sách, dường như đều biến thành hiện thực. Diệp Ninh, rốt cuộc ngươi làm thế nào vậy?

Con khỉ và Cổ Tiên Tôn chiến đấu hàng vạn hiệp.

Nhìn có vẻ dài, thực tế đều là chỉ trong chớp mắt.

Cổ Tiên Tôn dần dần rơi vào thế hạ phong.

Bởi vì ông ta phát hiện, sức mạnh của con khỉ phảng phất như là vô cùng vô tận vậy.

Căn bản không có cách nói kiệt sức.

Thủ đoạn vô cùng vô tận không nói, hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, giết cho ông ta không thể chống đỡ được. Cổ chuông ở trong tay, bị cây gậy sắt của nó cứng rắn đánh vỡ thành từng mảnh.

“Đây rốt cuộc là Yêu Hầu ở đâu, vì lại muốn phạm Cổ Thành ta?”

Đến bây giờ Cổ Tiên Tôn cũng không biết được lai lịch của con khỉ, chỉ cảm thấy bản thân bị tai họa vô cớ rơi xuống đầu.

“Yêu Hầu đừng có điên cuồng!”

Cổ Tiên Tôn rơi xuống thế hạ phong, đương nhiên những người khác không thể chỉ đứng nhìn. Lập tức có hàng ngàn người bao vây giết đến.

Trong số đó, người có thực lực mạnh nhất cũng là Kim Tiên.

Hơn nữa phần lớn đều là đều từ những tông phái lớn, chiến lực kinh người.

Còn có sự phối hợp giữa đội hình hai và ba, khi hành quân cắt thành chiến trận, thực lực càng thêm nổi bật.

Nhưng mà con khỉ chỉ nhổ một nhúm lông, nhẹ nhàng thổi, đã có hàng ngàn con khỉ bay ra, trực tiếp đối đầu chiến đấu với bọn họ.

Điều này khiến cho mọi người vô cùng bất ngờ.

“Hóa thân bên ngoài cơ thể!”

Cổ Tiên Tôn miệng khô khốc.

Thực lực của con Yêu Hầu này, đúng là vượt ngoài tưởng tượng của người khác. Từ lúc nào mà thế gian có một tôn Hầu Vương như thế?

Những thủ đoạn vô cùng vô tận này, thật sự là Yêu tộc Tiên Giới có thể có được sao? Nếu như không phải Yêu tộc Tiên Giới, vậy thì là yêu quái ở đâu đến?

Ông ta thầm nghĩ bản thân chưa từng đắc tội với người nào như thế, vẫn luôn ở trong Cổ Thành, rất ít khi đi ra ngoài. Hàng ngàn con khỉ do một thân hóa thành, giết đến máu chảy thành sông.

Mà lúc này, trong Cổ Thành có một đạo khí tức cổ lão hồi sinh.

“Không hay rồi, là thần khí hồi sinh!”

Nam Cung Lương Nhân chấn động, tiếp đó nhanh chóng nhắc nhở.

“Cẩn thận, trong ba mươi hai thành có thần khí bảo vệ, là con át chủ bài cuối cùng, thần khí trong Cổ Thành là Chấn Thiên Cung, một khi bắn mũi tên ra ngoài, trong thiên hạ này, ai cũng không chạy thoát được!”

Lúc này, Nam Cung Lương Nhân vô cùng hối hận.

Bản thân thật sự là choáng đầu, nhất thời không để ý, thế mà lại quên mất chuyện này.

Sở dĩ ba mươi hai thành của Tiên Giới sừng sững không đủ, nguyên nhân rất lớn trong đó, chính là bởi vì thần khí.

“Hóa ra nó đến vì ngươi!”

Cổ Tiên Tôn thấy Nam Cung Lương Nhân lên tiếng, trong chớp mắt bừng tỉnh, trong đôi mắt lộ ra thần sắc sắc bén.

“Thần khí đã phát động, hai người các ngươi đều ở lại đây đi, bản tôn muốn xem xem, rốt cuộc trên người các ngươi ẩn giấu bí mật gì!”

Khi lời nói vừa dứt, đã nhìn thấy trên Cổ Thành, một cây cung khổng lồ cao mười mấy trượng đang giương cung chuẩn bị bắn.

Trên cây cung khắc dòng chữ cổ xưa.

Ngược lại trên mũi tên lại trần trụi, nhưng mà lại có một cỗ khí tức sắc bén khiến người khác đổ mồ hôi.

Vù!

Tên bắn ra ngoài.

Con khỉ động dũng không động, dưới chân giống như dừng lại, chỉ nhìn thấy thân thể bất ngờ lớn lên.

Cao đến vạn trượng, đầu như thái sơn, hông như núi, mắt như nhật nguyệt, miệng đầy máu, răng như cánh cửa. Pháp Thiên Tượng Địa!

Trong chớp mắt, giống như một con khỉ khổng lồ đứng sừng sững trước mặt mọi người. Thấy vậy, thần tình trên mặt Cổ Tiên Tôn cứng lại.

Bùm!

Mũi tên bắn vào ngực của con khỉ, vào đúng vị trí hiểm yếu của tim. Cho dù là Tiên Tôn, nếu như bị một chiêu này, cũng là lập tức mất mạng.

Mũi tên này độc ác, trực tiếp lấy mạng sống, đến thần hồn cũng bị tiêu diệt. Nhưng con khỉ sợ không?

Rõ ràng là không sợ.

Nó là nhân vật ở trong sách, làm gì có cách nói có trái tim, thứ duy trì mạng sống của nó, hoàn toàn là sức mạnh Nhân đạo.

Mũi tên bắn sâu vào trong cơ thể, giống như là cứng đụng cứng vậy, phát ra tiếng vang âm trầm, bàn tay khổng lồ của con khỉ, cứng rắn lập tức rút mũi tên ra, có máu màu vàng chảy ra.

Chương 1111: Nguốc gốc của vạn giới

Xem ra cũng là bị thương rồi.

Nhưng nó không hề có ý ngã xuống, ngược lại hiện ra càng thêm hung ác.

Chỉ thấy con khỉ lao về phía tường thành, cây gậy sắt trong tay cũng được phóng lớn vô hạn, một gậy đánh xuống, tường thành nứt toác, lại một gậy nữa, vết nứt càng rộng lớn. Gậy thứ ba, một mặt tường thành trực tiếp sụp đổ.

Tường thành sụp đổ, đương nhiên sức mạnh giam cầm Nam Cung Lương Nhân cũng biến mất.

Đầu của Nam Cung Lương Nhân bay ra ngoài, hấp thu linh khí trong không trung, rất nhanh đã ngưng tụ thành thân thể, nói.

"Mười hai thành Tiên Giới có liên hệ với nhau, Cổ Thành gặp nạn, những thành trì khác nhất định là đang trên đường đến chi viện, chúng ta nhất định phải lập tức rời khỏi đây, đầu tiên trở về Hạ Giới, mới có thể an toàn!"

Con khỉ gật đầu, sở dĩ nó tình nguyện rời đi, bởi vì nó không tìm được khí tức của Diệp Ninh ở Cổ Thành. Nên cũng chỉ có thể rời đi.

Nhưng nó không cam tâm cứ rời đi như vậy, nó dựa vào củng cố sức mạnh của Pháp Thiên Tượng Địa, đánh cho Cổ Tiên Tôn hộc ra máu.

"Định!"

Búng ngón tay một cái, chính là pháp thuật định thân, tiếp đó nó lại một tay túm lấy, rút lui dưới sự bảo vệ của ánh sáng nhiều màu. Nhưng nó lại không biết lần lui quân này.

Đã để lại truyền thuyết Đại Viên Vương chiến đấu với đất trời.

Mà đúng vào lúc con khỉ chiếm hết chỗ lợi, rút quân rời đi.

Lúc này Diệp Ninh, lại vẫn như trước vô cùng mơ hồ. Hắn nhìn xung quanh, trong mắt tràn ngập vẻ nghi hoặc.

"Rốt cuộc đây là nơi nào?"

Diệp Ninh đến một nơi thần bí.

Đối với người ngoài mà nói, hắn đã biến mất hơn một tháng.

Nhưng đối với bản thân Diệp Ninh mà nói, hắn đã không thể nào phân biệt được thời gian. Hắn cảm thấy bản thân đã ở đây đến mười năm, thậm chí là trăm năm.

Diệp Ninh nhìn về phía trước, trong đất trời một mảnh trắng xóa vô tận.

Dúng thế, từ sau khi bất ngờ bước vào thế giới này, Diệp Ninh đã rơi vào trong sự hoài nghi bản thân vô cùng mạnh mẽ. Hắn cảm thấy hình như bản thân đang nằm mơ.

Thế gian này, tại sao lại có một nơi như thế nào?

Bất luận là đi lên phía trước hay là lùi về phía sau, đều không có bất kỳ thay đổi khung cảnh nào, trong đất trời một mảnh trắng xóa.

Đây rõ ràng không phải là một loại hiện tượng bình thường.

Dựa theo phong cách trước nay của Diệp Ninh, hắn sẽ lựa chọn dừng lại, suy nghĩ cẩn thận. Nhưng lúc này, hắn phát hiện bản thân không thể nào dừng lại.

Phảng phất trong bóng tối có loại sức mạnh nào đó đang khống chế hắn, khiến cho hắn đi về phía phương hướng nhất định.

“Có thứ gì đó đang hấp dẫn ta, loại hấp dẫn này, khiến cho ta không thể nào kháng cự…”

Diệp Ninh nhắm mắt lại, dùng phương thức này để giải tỏa sự mệt mỏi ở trong lòng, nhưng mà đại não vẫn không ngừng suy nghĩ như trước. Hắn cần sắp xếp lại toàn bộ sự việc này.

Tùy tiện nghĩ một chút cũng biết, nơi này đã tách khỏi phạm vi của chiến trường Tiên Ma. Đạo ánh sáng đó, đã đưa Diệp Ninh đến thế giới quỷ dị này.

Thế giới này, không phải Hạ Giới, không phải chiến trường Tiên Ma, cũng không phải là Tiên Giới nồng đậm khí tiên linh, càng không phải là Ma Giới tràn ngập khí tức lưu hoàng và hủy diệt.

Ở đây, chỉ có sự bình yên vô cùng vô tận.

Trong đời đất một mảnh trắng xóa, giống như là trở về thuở ban đầu của đất trời. Thiên địa sơ hai, thiên địa sơ khai…

Đột nhiên Diệp Ninh mở hai mắt ra, trong đôi mắt lóe lên thần sắc không thể tin được.

“Lẽ nào là Nguyên Giới!”

Tên của Nguyên Giới, hắn cũng chỉ là từng nghe Nam Cung Lương Nhân nói qua một lần. Cuộc nói chuyện lần đó, phải nhớ lại rất lâu lúc trước.

Ngay sau khi đại chiến Chương Hà vừa mới giành được thắng lợi, trong lòng Diệp Ninh có rất nhiều nghi vấn, khi Nam Cung Lương Nhân giải đáp nghi hoặc của hắn, đã từng nhắc đến Nguyên Giới. Nguyên Giới trong miêu tả của Nam Cung Lương Nhân, bí mật mà cổ lão, đó là nguồn gốc của vạn giới.

Có điều Nam Cung Lương Nhân đã nói rõ, Nguyên Giới chỉ là truyền thuyết, sở dĩ Diệp Ninh có thể liên tưởng đến, là bởi vì hắn sử dụng phương pháp loại trừ, suy đoán có thể là Nguyên Giới, nhưng nếu như nói chắc chắn, thì nhất định là không chắc chắn.

Nhưng nếu như muốn suy nghĩ theo phương hướng của Nguyên Giới. Vậy thì rõ ràng chuyện này, có vẻ vô cùng kỳ lạ.

“Nguyên giới là nguồn gốc của vạn giới, được coi là điểm cuối của chư thiên vạn giới, tuy ta là Á Thánh Nho đạo, nhưng khoảng cách đến loại tầng bậc như Nguyên Giới, rõ ràng còn cách rất xa, Tiên Giới nhiều Tiên Đế như thế, cũng chưa từng đi vào trong Nguyên Giới, vì sao ta lại đi vào được chứ? Ta không có cảm thấy trên người mình có đặc điểm nào thu hút Nguyên Giới…”

Người nhà mình biết chuyện nhà mình.

Trong con mắt của rất nhiều người, Diệp Ninh không phải là một người phàm.

Rất nhiều người cảm thấy hắn là đại năng chuyển thế, cũng có người cảm thấy hắn là Thánh Hiền chuyển thế, còn có gười nói hắn là Văn Khúc Tinh hạ phàm… Tóm lại, suy đoán như thế nào cũng có.

Chương 1112: Nguốc gốc của vạn giới 2

Diệp Ninh một đường đi đến nay, sáng tạo ra đủ loại kỳ tích, đã đẩy hắn lên độ cao trước nay chưa từng có.

Ở trong mắt của rất nhiều người, Diệp Ninh đều là không có gì mà không làm được, đều là người trời sinh để sáng tạo ra kỳ tích. Nhưng Diệp Ninh biết, thật ra bản thân mình chỉ là người bình thường.

Kiếp trước, chỉ là một người bình thường, một sinh mệnh trong chúng sinh.

Kiếp này, tuy tạo ra danh tiếng lớn, nhưng Diệp Ninh biết, sở dĩ bản thân có thể đạt được mức độ nhìn thì có vẻ khó tin đó, thật ra không hề vĩ đại giống như người đời nghĩ.

Vì thế, người khác nhìn nhận hắn như thế nào không sao cả, tâm thái của Diệp Ninh, từ đầu đến cuối đều không có thay đổi quá nhiều. Hắn vĩnh viễn sẽ không quên, bản thân mới bắt đầu chỉ là một người bình thường.

Cũng chính bởi vì như thế, hắn mới có thể đồng cảm với bách tính, chấp chưởng sức mạnh Nhân đạo, có được sự tin tưởng của chúng sinh thiên hạ. Tất cả mọi chuyện, đều đã được định từ trước.

Nhưng cho dù như thế, dường như khoảng cách đến thế giới chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết như Nguyên Giới, vẫn là hiện ra có chút xa xôi. Diệp Ninh không cảm thấy, những thành tựu này của bản thân, có thể khiến cho Nguyên Giới mở rộng cánh cửa cho hắn.

Nhất định là bởi vì nguyên nhân khác. Hắn bắt đầu tự mình tìm kiếm.

“Trên người ta, có thứ gì có thể liên kết với Nguyên Giới sao?”

Diệp Ninh tự hỏi

Sau đó trong mắt hắn lóe lên ánh sáng.

“Hệ thống!!!”

Trong chớp mắt hắn nghĩ đến bí mật lớn nhất trên người mình.

Là hệ thống, khiến cho hắn sống lại lần thứ hai, từ Lam Tinh xuyên không đến thế giới này. Cũng là hệ thống, đã định cho hắn quy tắc chỉ cần chết thì có thể trở thành vô địch. Nếu như không có hệ thống, tuyệt đối không có Diệp Ninh của ngày hôm nay.

Nhưng mà bây giờ Diệp Ninh đã là Á Thánh Nho đạo, chấp chưởng sức mạnh Nhân đạo, được coi là hóa thân thiên đạo của một thế giới, mạnh mẽ như thế nào, nhưng cũng không thể nhìn thấu hệ thống được một chút nào.

Nếu không phải sự thật hắn là người xuyên không không thể nào thay đổi, thậm chí hắn còn muốn hoài nghi, rốt cuộc trên người mình có hệ thống hay không.

“Lẽ nào thật sự là hệ thống?”

Tuy Diệp Ninh nghi hoặc, nhưng trong lòng lại cảm thấy, nếu như suy đoán của bản thân là thật, vậy thì chỉ có một khả năng.

Hắn đã chậm trễ ở đây quá lâu, hắn cũng không muốn lãng phí thời gian, vì thế Diệp Ninh nhắm mắt lại, hoàn toàn buông lỏng thân tâm. Văn đảm trong người mở rộng.

Cả người hoàn toàn chính là ở trạng thái không phòng bị.

Lúc này, nếu như có người nào đó có một chút tu vi, cũng có thể dễ dàng nhìn thấu được Diệp Ninh. Bởi vì lúc này hắn hoàn toàn ở trong trạng thái không che giấu chút nào.

Mọi người có thể nhìn được rõ ràng, chính khí cuồn cuộn đang không ngừng sôi sục trong cơ thể của hắn.

Ầm ầm ầm!

Chính bởi vì nguyên nhân Diệp Ninh hoàn toàn không có phòng bị, thứ nào đó được giấu ở trong góc không thu hút ánh mắt trong cơ thể của hắn, cuối cùng phát ra một tia khí tức.

Một tia khí tức này, không thể không phát hiện.

Nhưng nó đã gây ra sự thay đổi khó tin.

Chỉ thấy thế giới trắng xóa mênh mông bắt đầu chấn động, giữa đất trời mây gió nổi lên, một đạo khí tức màu trắng điên cuồng xông về phía Diệp Ninh.

Diệp Ninh không hề có ý tránh né.

Bởi vì hắn cảm nhận được cỗ khí tức này không hề có bất kỳ nguy hiểm nào. Ngược lại, là cơ duyên mà người tu hành trong thiên hạ mơ ước đã lâu.

Trong cỗ khí tức này, có sự tồn tại của chính khí cuồn cuộn. Nhưng lại giống như là phiên bản nâng cấp của chính khí cuồn cuộn.

Diệp Ninh không thể nào tưởng tượng được một loại sức mạnh, chứa đựng chính khí cuồn cuộn, bao hàm chính khí tích cực, bao hàm sức mạnh đất trời, chí cương chí dương, quang minh chính đại.

Những sức mạnh này tập trung vào với nhau, có thế nào cũng sẽ không làm tổn thương người khác. Chính khí cuồn cuộn trong người Diệp Ninh bùng nổ theo nó, hình thành hồi ứng.

Mà giây tiếp thep, một đạo ánh sáng màu xanh, từ sâu trong đan điền của Diệp Ninh, điên cuồng tuôn ra ngoài.

Sức mạnh màu trắng thuần khiết dung nhập vào trong đó, khiến cho đạo ánh sáng màu xanh này, dần dần phóng lớn, phóng lớn, phóng lớn thêm nữa! Đến cuối cùng cũng hình thành thân ảnh một người.

Diệp Ninh hai mắt nhìn nhau với người đó, nhất thời chau mày lại.

“Ngươi là ai?”

Đối phương không hề xa lạ, ngược lại vô cùng quen thuộc. Bởi vì hắn ta có vẻ ngoài giống hệt với Diệp Ninh.

Bao gồm cả phong thái hành động. Giống như Diệp Ninh đang soi vào một tấm gương vậy.

Nhưng Diệp Ninh biết, đối phương nhất định không phải là hắn, hơn nữa đôi phương mặc quần áo khác với hắn, án thun trắng, quần jiean xanh, còn có một đôi giày vải giặt đến bạc màu…

Đợi đã…

Diệp Ninh càng ngày càng cảm thấy quen thuộc, người này mặc bộ quần áo giống hệt với lúc trước khi hắn chưa xuyên

không?

Chương 1113: Nguốc gốc của vạn giới 3

“Ta là ngươi.”

Đối phương nhẹ nhàng nói, giọng nói cũng là của Diệp Ninh, có một cỗ sức mạnh khiến người khác tin tưởng.

“Tại sao ngươi lại là ta?”

Diệp Ninh chau mày hỏi.

“Ta là Diệp Ninh, ngươi cũng là Diệp Ninh, chúng ta đều là Diệp Ninh, ngươi có thể coi ta là cái bóng của ngươi… Có lẽ, đổi một cách nói khác khiến cho ngươi dễ chấp nhận hơn, ta, chính là hệ thống của ngươi!”

Đối phương cười.

“Hệ thống?”

Diệp Ninh hít một hơi thật sâu, không nói gì, đợi câu nói tiếp theo.

Hắn biết hệ thống xuất hiện trong loại tình huống này, nhất định có chuyện rất quan trọng muốn nói với hắn. Cái gọi là xuyên không, cái gọi là thế giới hắc ám, tất cả những điều này, cũng nên có đáp án rồi.

“Đi theo ta.”

Hệ thống chắp tay sau lưng, đi về phía trước.

Thế giới trống rỗng này, vốn dĩ cái gì cũng không có, nhưng hệ thống vừa mới phất tay, vạn vật đã hiện ra, chỉ thấy non xanh nước biếc, đình đài lầu các, mây trắng bây lượn, chim thú côn trùng, cảnh quan tuyệt đẹp, hiếm có trên thế gian.

Diệp Ninh đi theo bước chân của hắn ta đi về phía trước, đi qua một vùng đất mọc đầy cây cỏ xanh tươi và những bông hoa màu vàng, đến trước một thác nước.

Thác nước rộng lớn, chỉ riêng chiều ngang đã đến hàng ngàn trượng, còn về độ cao, thì không thể đo đếm được. Nhưng thác nước khổng lồ như thế, lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

“Ngươi đi về phía trước, ngươi có thể nhìn thấy tất cả những gì mà mình muốn nhìn thấy.”

Hệ thống nói.

“Tất cả những gì ta muốn nhìn thấy?”

Diệp Ninh suy nghĩ trong lòng. Đứng ở bên bờ. Ta muốn nhìn thấy cái gì?

Một nỗi hoài niệm từ tận sâu trong đáy lòng, dâng lên. Sau đó thác nước thay đổi.

Giống như một chiếc máy chiếu khổng lồ, trên chiếc màn hình đó, chiếu lên ánh sáng rực rỡ của thế giới. Diệp Ninh nhìn thấy rõ ràng thế giới mà mình nhớ thương ở trong lòng.

Có xe cộ đi lại trên đường bê tông của thành phố.

Có máy bay, xe lửa, tàu thuyền di chuyển trên không trung, mặt đất, mặt nước, chở từng người từng người một. Có căn tin trường đại học tỏa ra mùi thơm nồng nặc của thức ăn.

Có những người bán hàng đẩy xe dọc theo đường phố.

Đây là cái gì?

Đây là hơi thở của cuộc sống.

Kiếp trước của Diệp Ninh, vô cùng bình thường, là một người làm công bình thường, cha mẹ mất từ khi hắn còn nhỏ, bà nội nuôi hắn trưởng thành, vừa mới tốt nghiệp đại học, bà nội cũng qua đời, sau đó bản thân cô đơn một mình, vật lộn trong xã hội.

Không đúng, cũng không thể nói là lăn lộn, có lẽ là uổng phí thời gian đi.

Dù sao hắn cũng không cảm thấy sự cố gắng của bản thân có được báo đáp cái gì, cực khổ cả đời, cuối cùng vẫn là người làm công. Nếu như không có gì bất ngờ, cuộc sống của Diệp Ninh, có lẽ sẽ tiếp tục như thế đi?

So với thế giới ở kiếp trước, đương nhiên Diệp Ninh càng thích thế giới này hơn. Ít nhất ở đây, hắn có thể tìm thấy ý nghĩa của sự tồn tại.

Nhưng dù sao đó cũng là quê hương của mình, trong lòng vẫn là có một chút nhớ mong. Bây giờ nhìn thấy, nhớ nhung cũng biến mất.

Thế giới đó, vẫn không có gì thay đổi.

Diệp Ninh lắc đầu.

“Ta muốn nhìn thấy mấy người Nam Cung Lương Nhân.”

Hệ thống gật đầu, nói.

“Ngươi muốn nhìn cái gì, thì có thể nhìn thấy cái đó.”

Quả nhiên cảnh tượng thay đổi.

Lúc này Nam Cung Lương Nhân đã được đưa quay về Hạ Giới. Có điều trạng thái của hắn không hề tốt.

Khí tức của cả người uể oải, tất cả đều dựa vào con khỉ chống đỡ.

Đợi đã…

Con khỉ này từ đâu đến vậy?

Trong lòng Diệp Ninh vừa mới xuất hiện nghi vấn.

Nhưng không biết vì sao, đột nhiên một lượng lớn tin tức dung nhập vào trong đầu, chớp mắt hắn đã biết con khỉ sinh ra từ đâu.

“Hóa ra nó là nhân vật trong sách ta viết, dung hòa văn khí và chính khí cuồn cuộn của ta, sau đó lại bị nước mắt của Mặc Ly ban cho linh tính, sau đó bởi vì hắn không ở đó, sức mạnh Nhân đạo hội tụ lên trên người hắn, vì thế con khỉ đã được xuất thế… Vì sao ta lại biết những thứ này? Giống như là vốn dĩ ta nên biết vậy?

Cuối cùng Diệp Ninh phát hiện một sự thật đáng sợ.

Hắn tiếp tục đi nhìn.

Nhìn thấy Cổ Tiên Tôn bị con khỉ bắt trói. Vừa mới tò mò người này là ai.

Những tin tức liên quan xuất hiện trong đầu.

“Thế mà lại là Tiên Tôn trấn thủ Cổ Thành, bị con khỉ này bắt, người này đáng chết, thế mà lại thiếu chút nữa hại chết Nam

Cung.”

Trong chớp mắt trong lòng Diệp Ninh sinh ra lửa giận, tiếp đó đã bị dập tắt.

Bởi vì hắn phát hiện càng ngày càng phát hiện ra nhiều thứ.

Ví dụ như, hắn muốn biết, rốt cuộc Cổ Tiên Tôn này có lai lịch gì. Vì thế tất cả những tin tức liên quan xuất hiện ở trong đầu hắn.

Ví dụ như Cổ Tiên Tôn sinh ra vào lúc nào, tu hành như thế nào, môn công pháp tu hành đầu tiên là cái gì… Tất cả những điều đó, sợ rằng đến bản thân Cổ Tiên Tôn cũng đã quên, nhưng Diệp Ninh lại biết hết toàn bộ.

Chương 1114: Nguốc gốc của vạn giới 4

Không chỉ Cổ Tiên Tôn, Diệp Ninh phát hiện, mỗi một người, chỉ cần hắn muốn, hắn đều có thể biết được tất cả những gì liên quan đến người đó.

“Chuyện này sao có thể?”

Hắn hít một hơi thật sâu, trong đôi mắt lộ ra một tia kinh hãi.

“Ta muốn xem Tiên Giới!”

Vì thế giây tiếp theo, cảnh tượng biến thành Tiên Giới. Diệp Ninh ngây người ra, nhìn mấy canh giờ.

Hắn nhìn thấy cuộc đời của Tiên Đế. Hắn nhìn thấy quá khứ của Ma Đế.

Hắn biết trong trời đất này có vô số bí mật.

Trong thiên hạ, phàm là sinh linh, những gì suy nghĩ, đều có thể bị hắn nắm giữ. Hắn giống như là hóa thân của sinh linh toàn tri toàn năng vậy.

“Không hổ là Nguyên Giới!”

Cuối cùng, Diệp Ninh bình tĩnh lại tất cả sự kinh ngạc, hít một hơi thật sâu, nói.

“Ngươi đoán được rồi?”

Hệ thống nói.

“Ngoại trừ Nguyên Giới, còn có nơi nào có thể có uy lực như vậy?”

Diệp Ninh nói.

“Đúng là như thế, Nguyên Giới là nguồn gốc của vạn giới, đến vạn giới cũng đều là con của Nguyên Giới, càng huống hồ là sinh linh đến từ vạn giới? Bọn họ ở trước mặt Nguyên Giới không có bất kỳ bí mật nào, chỉ có điều Nguyên Giới sẽ không bao giờ can thiệp vào đó, bất luận bọn họ là thiện là ác, đều không liên quan đến Nguyên Giới, Nguyên Giới chỉ là một cái gương, chỉ như thế mà thôi.”

Hệ thống thản nhiên nói.

“Nhưng mà cái gương này, không nhìn thấy được thế giới hắc ám.”

Ánh mắt Diệp Ninh sáng quắc.

Hắn muốn nhìn nhìn thế giới hắc ám, nhưng không có bất kỳ phản hồi nào.

“Bởi vì thế giới hắc ám không phải là thế giới do Nguyên Giới sáng tạo ra!”

Dường như hệ thống biết nghi vấn ở trong lòng Diệp Ninh, trực tiếp trả lời.

“Vậy thì thế giới hắc ám, từ đâu đến? Mà ta, vì sao lại xuyên không đến một thế giới khác?”

Hệ thống nghe xong cười nhẹ một tiếng, nói.

“Hai câu hỏi này của ngươi, trên thực tế là cùng một vấn đề, ngươi chính là tồn tại vì thế giới hắc ám, vì thế mới xuyên không!”

Diệp Ninh chau mày lại.

“Cái gì?”

Hệ thống vung tay lên, cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Khi Diệp Ninh nhìn thấy rõ bốn phía xung quanh, thì đã phát hiện bản thân mình đang đứng trước một quả cầu ánh sáng cực lớn. Diệp Ninh theo bản năng thả ý niệm ra để cảm nhận, sau đó lộ ra thần sắc khó tin.

“Thế mà lại là đang sáng tạo một thế giới mới!”

Chùm sáng không chỉ phát ra ánh sáng mà thôi.

Nếu như đặt ý niệm vào trong đó, thì có thể phát hiện trong ánh sáng rực rỡ đó, có một mảnh vỡ pháp tắc đang dâng trào.

Những mảnh vỡ pháp tắc này, có lớn có nhỏ, lớn đã hoàn toàn thành hình, trở nên vô cùng thành thục, phát ra khí tức thần bí, nhỏ thì chỉ có bằng một bàn tay, rõ ràng mới chỉ là một phôi thai.

Nhưng bất luận là trưởng thành hay là ngây thơ, pháp tắc chính là pháp tắc, Diệp Ninh chăm chú quan sát, chỉ cảm thấy một lượng lớn tri thức tràn vào trong đầu. Một cỗ cảm giác thần bí, từ trong lòng dâng lên.

Hắn chưa từng tu hành, nhưng chỉ quan sát nơi này, đã có được đạo hạnh rất thâm sâu, loại đạo hạnh này, giống như là được Thiên Trì ban cho vậy.

Nghe ra thì có chút khó tin. Nhưng trên thực tế lại vô cùng hợp lý.

Bởi vì quan sát quá trình một pháp tắc một thế giới được sinh ra, đối với bất kỳ người nào mà nói, đều tuyệt đối là cơ duyên lớn bằng trời. Tu hành là tu cái gì?

Không phải chính là dùng sức mạnh đất trời, nắm giữa pháp tắc thiên địa sao?

Người bình thường cần tích lũy từ từ, tìm hiểu từng bước từng bước một, tìm hiểu sâu, đến cuối cùng hoàn toàn nắm vững. Điều này cần thời gian rất dài.

Nhưng Diệp Ninh không hề cần, hắn tận mắt nhìn thấy pháp tắc từ ngây thơ đến trưởng thành, nhưng sau khi xem xong quá trình này, đã lập tức hiểu ra. Cũng không biết trôi qua bao lâu, Diệp Ninh nhắm mắt lại, cưỡng ép thoái ra khỏi trạng thái tỉnh ngộ này.

Loại cảm giác này thật sự quá trầm mê rồi.

Bản thân tu hành chính là một chuyện khiến người khác say mê, càng đừng nói là trầm mê ở trong quá trình cảm ngộ pháp tắc, loại cảm giác này vượt qua bất kỳ niềm vui nào trong trời đất này.

“Hóa ra thế giới được hình thành như thế này sao?”

Diệp Ninh hỏi.

Hắn mở mắt ra, cả người đều đến tầng bậc thăng hoa khác nhau.

Nếu như nói trước lúc đó hiểu biết của hắn đối với rất nhiều chuyện còn khá mỏng, vậy thì lúc này hắn đã có lĩnh ngộ ở trên đỉnh Kim Tự Tháp rồi. Có điều lĩnh ngộ thì lĩnh ngộ, muốn biến những lĩnh ngộ này hóa thành thực lực của bản thân, nhất định vẫn là cần thời gian để nghiệm chứng.

“Đây chỉ là bước đầu tiên mà thôi.”

Hệ thống cười nhẹ một tiếng, nói.

“Bước đầu tiên vừa đúng lúc hoàn thành rồi, tiếp theo ngươi có thể nhìn thấy quá trình hoàn chỉnh một thế giới được sịnh ra.”

Vào khoảnh khắc lời nói vừa dứt, chỉ nhìn thấy pháp tắc trong chùm sáng, bắt đầu tích lũy đụng chạm với nhau.

Cảm giác mang đến cho người khác, giống như là pháp tắc chém giết lẫn nhau. Nhưng trên thực tế, đây chỉ là một loại quá trình dung hợp.

Chương 1115: Nguồn gốc của cái ác

Dùng phương thức nguyên thủy nhất, quyết định sự mạnh yếu của pháp tắc, đặt nền tảng cho thế giới mới. Một khi thời gian trôi qua, các pháp tắc nguyên thủy bắt đầu chém giết, bắt đầu phân chia đầu mối.

Pháp tắc mạnh nhất được xác nhận có ba đạo, một là pháp tắc lực, hai là pháp tắc hỏa, ba là không gian. Ba đạo pháp tắc này, đã trở thành người thắng lợi cuối cùng, không có gì nghi ngờ nó đã trở thành chí cao.

Sau ba đạo pháp tắc này, chính là nước, gió, gỗ, cùng với pháp tắc hủy diệt. Tiếp sau đó, là bảy tám loại pháp tắc.

Sau đó là mười mấy loại.

Càng về phía sau, càng là pháp tắc yếu hơn, ngược lại càng nhiều hơn.

Mà vốn dĩ những pháp tắc đó còn chưa hình thành hoàn chỉnh, chính là trực tiếp không có cơ hội xuất hiện. Diệp Ninh không cần hệ thống giải thích, cũng hoàn toàn có thể hiểu được ý nghĩa của quá trình này.

"Không có quy củ không thành tiêu chuẩn, cho dù là một thế giới mới, cũng cần thiết lập trật tự, định ra quy tắc, để tránh xuất hiện hiện tượng hỗn loạn, trong thế giới mới này, uy lực của ba đạo pháp tắc chí cao, nói rõ dân chúng của thế giới này, trời sinh đã có sức mạnh to lớn, hoặc là có thể đi con đường dùng sức lực phá vạn pháp, hai là pháp tắc hỏa, thế giới này nhất định là có nhiều núi lửa, khí hậu khắc nghiệt, chỉ sợ rằng không phải là một thế giới non nước xanh biếc, pháp tắc thứ ba là không gian, nói rõ trong thế giới này, sức mạnh không gian nồng đậm, rất có khả năng thuận theo thời gian trôi đi, sẽ hình thành rất nhiều bí cảnh tiểu thế giới…"

"Dưới ba đạo pháp tắc chí cao, là bốn đạo pháp tắc cường đại, bọn chúng cũng rất cường thế, nhưng mà lại không thể không phục tùng chí cao."

"Nhưng ta không hiểu, kết hợp như vậy có ý nghĩa gì? Nếu như muốn tạo ra một thế giới mới, liên quan đến ngàn vạn sinh

linh, vì sao không dùng phương thức tốt nhất để kết hợp, tạo ra hoàn cảnh tốt nhất, để tạo ra thế giới chứ? Thế gian còn có hàng ngàn hàng vạn pháp tắc, cũng không thấy rằng những pháp tắc đó kém hơn những pháp tắc này, nhưng chính là bởi vì chậm một bước, vì thế khó thành chí cao, như thế, có bất công không?"

Trong ánh mắt Diệp Ninh có sự mơ hồ.

Đến bản thân hắn cũng không phát hiện, hắn đã bắt đầu suy nghĩ đến điều kiện cần thiết để sáng tạo ra một thế giới. Thậm chí còn có sự kết hợp pháp tắc.

Nếu như có thể khiến cho hắn quyết định, hắn nhất định sẽ quy hoạch cho thế giới mới loại pháp tắc hợp lý, thỏa đáng nhất. Mà không phải là loại phương thức sinh trưởng dã man này.

Thế giới mới này, có thể tưởng tượng ra được, sinh linh của thế giới này sẽ không quá thoải mái, chỉ sợ rằng sinh ra, đã cần phải học cách kiên cường, người có thể đi ra khỏi thế giới này, nhất định là người có tâm tính vô cùng kiên định.

"Ngươi sai rồi, nếu như có thể sắp xếp, mới là bất công, chúng sinh có vận mệnh của chúng sinh, mà vận mệnh đã bao giờ công bằng chứ? Có cuộc đời đã được định trước là cao cao tại thượng, mà có người thì phải làm trâu làm ngựa, thế giới mới cũng là như thế, diễn hóa của thế giới, từ trước đến nay chưa có người nào nhúng tay vào, hoàn toàn là diễn hóa một cách tự nhiên mà thành, loại diễn hóa này, nhất định sẽ khiến cho thế giới xuất hiện khoảng cách chênh lệch, chỉ nói thế giới mới đi, khắp nơi đều là núi lửa, khí hậu nóng bức, sinh tồn nhất định khó khăn, so với Lam Tinh mà đời trước ngươi sống, nhất định là hai loại phong cách khác nhau, nhưng ngươi cho rằng, lẽ nào người của Lam Tinh, thì nhất định có cuộc sống hạnh phúc hơn sinh linh của thế giới mới này sao?"

Ánh mắt hệ thống nóng bỏng nói.

"Khí hậu của thế giới mới nhất định sẽ khắc nghiệt, nhưng không hề cắt đứt sự sống, thần lực bẩm sinh khiến cho sinh linh ở đó càng dễ dàng sinh trưởng, hoàn cảnh khắc nghiệt sẽ trở thành nơi để rèn luyện, đấu tranh với thiên nhiên, cũng có niềm vui, có lẽ bọn họ sẽ phải đối mặt với nguy hiểm, nhưng

mà cuộc sống như thế, lại tràn ngập cảm giác kích thích, còn có khả năng xông đến nơi cao hơn, mà Lam Tinh, sau khi trải qua phân tranh chiến loạn thời cổ đại, nhìn thì là đi vào thời đại hòa bình mới, nhưng dân chúng của Lam Tinh, sao có thể chưa từng không khát vọng loại cuộc sống tràn ngập nguy hiểm kích thích này… Lựa chọn của sinh linh, có những lúc đến bản thân sinh linh cũng không biết, tuyệt đối không thể thông qua sự chênh lệch cả hoàn cảnh, thì cho rằng đó là lựa chọn tốt nhất."

"Trên thực tế từ trước đến nay đều chưa từng có lựa chọn tốt nhất, bản thân từ những người bình thường, có lẽ sẽ mơ ước bản thân không bình thường, có sức mạnh cường đại hoặc có lẽ chuyện khát vọng nhất chính là trở về cuộc sống bình thường, sắp xếp tốt nhất của vạn vật sinh linh, chính là không có sắp xếp."

Chương 1116: Nguồn gốc của cái ác 2

"Còn về phần lúc nãy ngươi nói pháp tắc bất công, vậy thì càng không cần phải nói, pháp tắc diễn hóa, giống như thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc, cùng là đối mặt với cạnh tranh, cường giả, sẽ đứng lên phía trước, kẻ yếu, thì đứng phía sau, nhưng điều này cũng không phải là tuyệt đối, những diễn hóa đó không hoàn toàn được coi là pháp tắc, cũng không thật sự trở thành thời cơ chí cao, pháp tắc cũng sẽ trưởng thành, sau khi thế giới mới hình thành, tất cả pháp tắc đều sẽ trở thành thiên đạo, mà thiên đạo, sẽ thay đổi theo ý chí của chúng sinh, chắc rằng điểm này, không có người nào hiểu rõ hơn so với ngươi."

Cách nói của hệ thống, khiến cho Diệp Ninh trầm mặc. Không có sắp xếp, chính là sắp xếp tốt nhất.

Hắn nhìn thế giới mới hình thành, không nói cái gì nữa.

Pháp tắc được thiết lập, vì thế trong thế giới sinh ra đất nước lửa gió, bắt đầu diễn hóa thành cảnh tượng cụ thể của thế giới.

Trong quá trình này, cần một lượng lớn sức mạnh, trong Nguyên Giới nhìn thì có vẻ là năng lượng màu trắng nhiều như

biển, hóa thành mười vòng xoáy, điên cuồn dung nhập vào trong thế giới mới.

Diệp Ninh có thể cảm nhận được rõ ràng, thuận theo năng lượng được truyền vào, năng lượng của Nguyên Giới mỏng hơn rất nhiều. Nhưng dù sao, cuối cùng thế giới mới cũng được hình thành.

Vào khoảnh khắc nó được hình thành, tự mình hóa thành một đạo lưu quang bay ra ngoài, đi vào trong hư không, tìm kiếm nơi thích hợp để diễn hóa. Diệp Ninh tận mắt nhìn thấy quá trình này, dường như liên tưởng đến cái gì đó.

"Hóa ra những sức mạnh ở trong Nguyên Giới, là điều kiện cần thiết để hình thành thế giới mới, mỗi một thế giới mới được hình thành, dường như đều phải rút đi bảy tám phần năng lượng… Tiêu hao lớn như thế, Nguyên Giới lấy gì để bổ sung?"

Diệp Ninh hỏi.

"Ngươi đã phát hiện ra bản chất của vấn đề."

Hệ thống cười lớn một tiếng, nói.

"Người bình thường cho rằng, Nguyên Giới thâm sâu khó lường, nhất định là một thế giới mạnh mẽ khó lường, nhưng bọn họ không hề biết, Nguyên Giới chỉ là nguồn gốc của vạn giới, chỉ như thế mà thôi, thậm chí đến sức mạnh của Nguyên Giới, thật ra đều hiện ra có chút mỏng manh, ví dụ như một thế giới mới được hình thành, thì phải rút đi bảy tám phần sức mạnh của Nguyên Giới, điều này nghe có vẻ hình như không phù hợp với địa vị của Nguyên Giới."

Diệp Ninh lắc đầu, nói.

"Đó chỉ là suy nghĩ của kẻ ngu ngốc, chỉ cần là người có chút đầu não sẽ biết, diễn hóa ra một thế giới là một chuyện vô cùng khó tin, đây là sức mạnh cường đại chỉ có Chúa Sáng Thế mới có, nếu như không có Nguyên Giới diễn hóa, cho dù là Tiên Đế, Ma Đế các nơi, cũng sẽ không có cơ hội sinh ra, thay vì nói Nguyên Giới chỉ là nơi thai nghén ra một thế giới mới cái gì cũng không có, còn không bằng nói, nó mang đến cho vô số sinh linh tương lai tươi sáng."

Diệp Ninh tận mắt nhìn thấy quá trình tạo ra thé giới, vì thế có thể đích thân trải nghiệm được loại độ khó này. Đây tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản như nói miệng.

“Nguyên Giới mang đến tương lai cho chúng sinh, chúng sinh cũng đưa ra phản hồi cho Nguyên Giới.”

Hệ thống nói.

“Ý của ngươi là, những năng lượng của Nguyên Giới, đều đến từ chúng sinh?”

Diệp Ninh suy nghĩ trong lòng.

Trong lúc lờ mờ, dường như hắn đã hiểu toàn bộ logic. Đây dường như là một loại tuần hoàn.

Có lẽ biết những gì Diệp Ninh nghĩ, hệ thống gật đầu nói.

“Chính là một loại tuần hoàn, Nguyên Giới tạo ra thế giới, thế giới tạo chúng sinh, chúng sinh hấp thu chất dinh dưỡng của đất trời, sinh sôi nảy nở, khi già chết đi, quay trở về với cát bụi, năng lượng chứa đựng cả đời, cũng sẽ chia thành nhiều loại, dung nhập vào Nguyên Giới, hình thành năng lượng trong Nguyên Giới, mà những năng lượng này, sẽ tích lũy đến một mức độ nhất định, sẽ dùng để chế tạo ra thế giới mới, cũng vì đó mà trở nên vô cùng vô tận!”

Diệp Ninh lộ ra thần sắc kinh ngạc. Là như thế sao?

Thật ra từ khi còn ở kiếp trước, hắn đã có khái niệm tương tự.

Ví dụ như cây cối trưởng thành mọc ra lá, sau đó héo úa rụng xuống, vùi lấp trong đất, rồi sẽ lại hình thành chất dinh dưỡng nuôi cây lớn. Hoa rụng không phải vật vô tình, hóa thành bùn đất bảo vệ hoa.

Chính là nói đến đạo lý này. Trời sinh vạn vật là để hỗ trợ con người.

Đương nhiên con người cũng phải hồi báo đạo đất trời. Đây là một chu kỳ hợp lý.

Khi con người đi đến cuối cuộc đời, chính là lúc hồi báo. Hóa ra là như thế.

Thảo nào Nguyên Giới có thể vĩnh viễn không ngừng tạo ra thế giới mới. Chính là vòng tuần hoàn như vậy.

Nhưng chuyện này rõ ràng không đơn giản như thế, Diệp Ninh dứt khoát nắm chắc trọng điểm, hỏi.

“Vừa rồi ngươi nói, khi sinh linh chết đi, hồi báo lại đất trời, những năng lượng một đời này sinh ra, sẽ phân chia thành nhiều loại để cho Nguyên Giới hấp thu, vậy thì năng lượng mà Nguyên Giới hấp thu là cái gì?”

Chương 1117: Nguồn gốc của cái ác 3

Hệ thống tán thưởng nhìn Diệp Ninh một chút, nói.

“Phản ứng của ngươi rất nhanh nhạy, chuyện này liên quan đến vấn đề lúc trước mà ngươi hỏi, ngươi đã ở trong Nguyên Giới, khi tự bản thân ngươi có thể thể nghiệm được, năng lượng trong Nguyên Giới, rốt cuộc là thành phần gì.”

Diệp Ninh do dự một chút, nói.

“HÌnh như đều là phương diện tốt.”

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, năng lượng trong Nguyên Giới, có chính khí, có tình thân, cũng có tình yêu, còn có lương thiện, có hi sinh, có oanh liệt, có nhân từ…

Những điều này, rõ ràng đều là phượng diện tốt.

Đây cũng là vì sao Diệp Ninh ở đây, cho dù không biết đây là nơi nào, nhưng nguyên nhân trong lòng lại không có một chút cảm giác nguy cơ nào là bởi vì thế giới có năng lượng như thế, rõ ràng không thể hại người.

“Đúng thế, đều là phương diện tốt, năng lượng của Nguyên Giới, ngươi có thể gọi là nguyên lực? Cái gì gọi là nguyên lực? Ngươi có thể coi Nguyên Giới là một hạt giống, rắc một loạt hạt giống, biến thành sinh linh vạn vật, sinh linh vạn vật trưởng thành, sẽ tương đương với hạt giống nảy mầm, đợi đến khi đi đến cuối cuộc đời, chính là lúc kết quả, nhưng không phải mỗi lần thời cơ chín muồi đều có thể có được quả ngọt, chỉ lấy ngươi làm ví dụ, bản tính con người vốn phức tạp, một người có thể có rất nhiều mặt, người đó có thể là tên côn đồ hung ác, cũng có thể là phụ huynh yêu thương con cái, hai người này không hề xung đột, đương nhiên, cũng có người cả đời hành thiện, sau khi chết được người khác tưởng nhớ, cũng

có người cả đời làm chuyện xấu, sau khi chết trăm năm ngàn năm, đều bị người khác chỉ trích…”

“Vì thế nói, một người đợi sau khi chết đi, không nhất định đều là quả báo tốt, cũng có khả năng là quả báo xấu, đương nhiên, phần lớn tình huống đều là như thế, thiện ác lẫn lộn, dù sao con người rất phức tạo, trong lòng người lương thiện cũng có ác niệm, mà kẻ địch ác độc cũng chưa chắc trong lòng không có chỗ mềm yếu, như thế, hai loại quả khác biệt này, xuất hiện hai loại kết cục, cái gọi là quả báo tốt, đương nhiên là đi vào Nguyên Giới, hóa thành chất dinh dưỡng của Nguyên Giới, để cung cấp cho thế giới mới tiếp theo, bổ sung sức mạnh cho bản thân, mà quả báo xấu, đương nhiên không thể nào tiêu tán giữa trời đất, bởi vì nguyên nhân Nguyên Giới không dung thứ, vì thế tất cả đi vào hư không, hấp dẫn lẫn nhau, biến thành nguồn gốc của tội ác.”

“Bản nguyên dần dần được mở rộng, một đời của chúng sinh, hình thành phân hóa hai cực, tốt, đi vào Nguyên Giới, xấu, bị bản nguyên tội ác hấp thu, sau đó, bản nguyên cái ác tự mình diễn hóa, cuối cùng hình thành một thế giới tràn ngập ác ý, thế giới hắc ám do tà ác trong lòng vạn vật sinh linh sinh ra, tràn ngập sự hung hãn và hủy diệt, lang thang ở trong hư không, cắn nuốt từng thế giới một… Lâu dần, có thành tựu, đã thể hiện ra xu hướng không thể mất đi, mà sức mạnh Nguyên Giới, bởi vì thế giới khắc ám không ngừng cắn nuốt, cuối cùng suy yếu, thuận theo dòng chảy, cân bằng bị phá vỡ, thời khắc nguy hiểm nhất đã đến.”

Hệ thống nói.

Hóa ra, đây chính là sự hình thành của thế giới hắc ám.

Điều này có chút vượt ra khỏi tưởng tượng, nhưng dường như lại vẫn nằm trong dự liệu của Diệp Ninh. Không biết vì sao, hắn không hề cảm thấy bất ngờ.

“Vậy thì ta còn có vấn đề cuối cùng, thế giới hắc ám như thế, đến Nguyên Giới cũng không thể làm được gì, nhìn có vẻ gần như không có cách giải quyết, vì sao ngươi lại cho rằng, sự xuyên không của ta, có thể giải quyết được vấn đề của thế giới hắc ám?”

Diệp Ninh ngẩng đầu lên, đây là nghi vấn cuối cùng của hắn.

Bản thân hắn căn bản không cảm thấy, mình có loại năng lực đó.

Từ trước đến nay Diệp Ninh đều không phải là người tự đánh giá thấp bản thân.

Đặc biệt là kiếp này.

Trải qua nhiều chuyện kỳ lạ như vậy, hắn tự cho rằng bản thân đã sớm không còn như trước. Đặc biệt là sau khi có được sức mạnh cường đại.

Hắn càng cảm thấy, thế gian này không có chuyện nào là bản thân không làm được.

Cho dù là khiêu chiến Tiên Đế, Ma Đế, loại chuyện nhìn thì không thể làm được này, Diệp Ninh cảm thấy, nếu như cho bản thân thời gian, cũng chưa chắc không thể chiến đấu giành chiến thắng.

Đây chính là tự tin.

Nhưng tự tin có mạnh như thế nào, khi đối diện với thế giới hắc ám, trong chớp mắt cũng sẽ bị nung chảy. Bởi vì thế giới hắc ám mạnh đến mức độ nào?

Mạnh mẽ đến mức chỉ khiến cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Nhưng so sánh với cấp độ của thế giới, Nguyên Giới là nguồn gốc của vạn giới, có uy lực sáng tạo ra thế giới, xứng đáng là đấng chí cao. Không hổ là thế giới tương truyền từ xưa đến nay.

Nhưng bản thân Nguyên Giới cũng bị quy tắc kiềm chế, sức mạnh của bản thân, khi tích lũy đến mức độ nhất định, đều sẽ bị tiêu hao hơn phân nửa, dùng để sáng tạo ra thế giới mới, sau đó trong quá trình sinh linh trưởng thành, đưa năng lượng quay trở lại Nguyên Giới.

Chương 1118: Giao vận mệnh cho người phàm

Cứ như thế, tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Nguyên Giới như vậy, đã hình thành một vòng tuần hoàn. Nhưng thế giới hắc ám thì khác.

Thế giới hắc ám được sinh ra do tập hợp ác niệm, không ngừng cắn nuốt ác niệm của sinh linh vạn giới, bản thân không ngừng lớn mạnh, mà sẽ không tiêu hao, càng đừng nói còn đi lại trong hư không, thường xuyên cắn nuốt thế giới khác.

Như thế, thế giới hắc ám sẽ vượt qua Nguyên Giới. Dù sao Nguyên Giới có quy tắc của bản thân, mà thế giới hắc ám không có.

Đợi đến khi thế giới hắc ám cắn nuốt nhiều thế giới, sự cân bằng năng lượng của Nguyên Giới, sẽ bị phá vỡ, đến lúc đó, chỉ sợ rằng Nguyên Giới cũng sẽ bị diệt vong theo.

Nhìn nhận từ các loại góc độ, thế giới hắc ám, đều không có nhược điểm.

Diệp Ninh cảm thấy, cho dù là tập hợp tất cả chiến lực của hai giới Tiên Ma, cũng khó lay động được thế giới hắc ám, càng đừng nói là sức của một mình hắn. Từ đầu đến cuối hệ thống vẫn là bộ dáng vẻ thờ ơ, cho dù bọn họ đang bàn luận chuyện kinh thiên động địa, hắn ta vẫn luôn nở nụ cười, nói.

“Thế giới ra đời, diệt vong, đều nên phù hợp với quy luật tự nhiên, từ xưa đến nay, trong thời gian dài đằng đẵng, rất nhiều thế giới đều đi đến điểm cuối cùng, bản thân sẽ diệt vong, mặt trời mọc mặt trăng lặn, xuân đi thu đến… Những chuyện này, đều là quy luật tự nhiên, sự diệt vong của thế giới, đều nằm trong tay của sinh linh thế giới đó, mà không nên do sức mạnh bên ngoài nhúng tay vào, thế giới hắc ám đang không ngừng lớn mạnh, kết quả cuối cùng, chính là tất cả đều đi vào hư vô, khi thế giới chỉ còn lại ác niệm, thế giới sẽ không còn nơi nào có khí tức của sinh linh… Vì thế, nhất định phải nghĩ cách tiến hành ngăn chặn thế giới hắc ám.”

“Nhưng ngăn cản thế nào đây? Ta biết tâm ý của ngươi, với ký ức của ngươi, sau khi đọc một hồi, không khó để nhìn ra, người đều đều khát vọng làm anh hùng, trong mắt của mọi người, những người có thể gánh vác trách nhiệm lớn, từ khi sinh ra đã nên phi thường, cũng có thể được gọi là thiên kiêu, hoặc có thể gọi là nhân kiệt, xem ra, người như thế, so với

người sinh ra đã bình phàm như ngươi, dường như càng nên gánh vác loại trách nhiệm lớn này.”

“Nhưng tại sao ngươi lại biết ta chưa từng thử?”

Diệp Ninh nhìn nụ cười trên khóe miệng hệ thống. Trong lòng suy nghĩ theo hướng đó.

“Ngươi từng thử?”

Đương nhiên hệ thống gật đầu, nói.

“Đương nhiên từng thử, thảm họa của thế giới hắc ám, cũng không phải ngày một ngày hai, từ trước thời viễn cổ, ta đã ý thức được sự nguy hiểm của thế giới hắc ám, vì để giải quyết nó, ta nghĩ hết mọi cách, ta muốn thúc động hai giới Tiên Ma, tập hợp sức mạnh tinh anh, nhưng sau này lại phát hiện, lòng người nhiều mặt, mỗi người đều có tính toán riêng, hi vọng bọ họ đoàn kết, chỉ là hy vọng xa vời, thậm chí có thể nói như thế này, dục vọng của tiên nhân và Ma tộc so với người bình thường còn lớn hơn gấp ngàn lần vạn lần, vì thế ác niệm của bọn họ cũng là như thế, nếu không phải những người được gọi là cường giả, thế giới hắc ám cũng chưa chắc sẽ trưởng thành nhanh như vậy.”

“Sức mạnh tập thể, không có hi vọng, vì thế ta bắt đầu sắp xếp cái gọi là anh hùng, cái gì mà thiên kiêu, cái gì mà tuấn kiệt, cái gì mà người, yêu, quỷ, thần, ma…”

“Đều từng là con cờ của ta, ta dùng hết tất cả tâm tư, dùng sắp xếp và tính toán tốt nhất thế gian, khiến cho mỗi người bọn họ đều đi đến đỉnh cao, đó thật sự là đỉnh cao, vượt xa những Tiên Đế và Ma Đế mà ngươi từng biết, tên của bọn họ, cho đến ngày hôm nay đều trở thành cấm kỵ, phần lớn mọi người đều không biết, có biết cũng không dám nhắc đến, nhưng bọn họ, không có gì ngoại lệ, tất cả đều thất bại.”

Thất bại? Diệp Ninh chau mày.

“Vì sao lại thất bại?”

Hệ thống thở dài một hơi, nói.

“Nguyên nhân ta cũng không biết, ta từng mang đến cho người khác khí vận vô hạn, ngay từ khi sinh ra, đã có tướng mạo long phượng, lần đầu tiên tu hành, đã vượt qua ba cảnh giới,

trở thành thiên kiêu tuyệt thế, tùy tiện đi đến đâu, cũng có thể có được pháp thần khí, ta từng khiến cho người khác chịu hết mọi cực khổ thế gian, dùng khó khăn và đau đớn, rèn luyện đạo tâm, một trái tim, như đao như sắt, trở thành tư thái vô địch; ta cũng từng tìm cách khác, thai nghén đá lạ ngàn năm, nuôi Đạo Tử thiên địa… Những những điều này, không có gì bất ngờ, toàn bộ đều thất bại, tám sự tồn tại cấm kỵ, tám người thất bại."

Diệp Ninh trầm mặc một lúc.

"Ta nhớ khi ta vừa mới xuyên không, ngươi từng nhắc nhở ta, thế gian có tám tuyệt thế cường giả, nếu ta có thể chết, sẽ trở thành cường giả cấm kỵ thứ chín, nhưng ngươi không nói, tám sự cấm kỵ lúc trước, đều đã thất bại."

Không có gì nghi ngờ, Diệp Ninh bị lừa rồi. Hệ thống cười nhẹ một tiếng, nói.

"Những thứ đó, mới bắt đầu không nói với ngươi, chắc rằng ngươi cũng có thể hiểu được, lúc đó, ngươi còn chưa có được đạo tâm như hiện tại, biết những điều đó, sẽ chỉ có hại với ngươi."

Chương 1119: Giao vận mệnh cho người phàm 2

Diệp Ninh ngẩng đầu, hỏi.

"Vậy thì bây giờ ta biết những thứ này, thì có lợi sao? Tám cường giả tối cao, đều không thể nào đối kháng được với thế giới hắc ám, lẽ nào bây giờ ta thì làm được sao?"

Diệp Ninh cảm thấy có chút nực cười. Lúc trước hắn từng nghĩ bản thân quá mạnh.

Nhưng mà khi đối mặt với thế giới hắc ám, lại cảm thấy bản thân quá yếu. Hệ thống lắc đầu, nói.

"Chưa chắc đã không làm được."

Lời nói của hắn khiến Diệp Ninh chau mày. Chưa chắc?

Hệ thống nhìn hắn thật sâu, nói.

“Ngươi có biết,vì sao ta lại lựa chọn ngươi không.”

Diệp Ninh lắc đầu.

“Thật ra ta cũng không biết, lựa chọn ngươi, chỉ là một sự trùng hợp.”

Hệ thống lộ ra vẻ nhớ lại, nói.

“Trong tám cường giả cấm kỵ có loại hình khác nhau, phương thức trưởng thành khác nhau đều thất bại, ta ý thức được, rõ ràng loại phương thức này cũng không được, hi vọng hai giới Tiên Ma, là không có hy vọng, hy vọng chiến lực đỉnh cấp, càng là không được, cho dù tám người liên thủ, vẫn không thể nào hủy diệt được thế giới hắc ám… Chuyện này nhìn thì có vẻ chẳng đi đến đâu, nhưng ta biết, thế gian này không có chuyện gì là không có cách giải quyết, ta thất bại, nhất định là phương thức của ta không đúng, mà không phải là thế giới hắc ám thật sự không thể nào đối kháng, vì thế, sau sự thay đổi tất cả, ta lựa chọn giao vận mệnh cho người phàm.”

Người phàm?

Thần sắc Diệp Ninh hơi thay đổi, dường như ý thức được cái gì đó, nhưng không lên tiếng cắt ngang.

“Thiên kiêu không được, nhân kiệt không được, tiên, ma, yêu, thần,… đều không được, tất cả phương thức có thể thử, ta gần như đều thử qua, nhưng ta suy nghĩ một chút, dường như ta đã bỏ quên mất người phàm, trong vạn giới, thậm chí cho dù là Tiên Giới, số lượng người phàm đều chiếm tuyệt đại đa số, thế gian này không phải tất cả mọi người sinh ra đều đã ngậm chìa khóa vàng, người thắng ngay từ điểm xuất phát, dù sao cũng là số ít, mà phần lớn mọi người, ngược lại là những người phàm không được quan tâm, rất khó viết được câu chuyện của bản thân mình vào dòng sông lịch sử, bọn họ vẫn luôn chỉ là phù hiệu, rất ít được nhắc đến, khi nhắc đến cũng đều là có giá trị lợi dụng.”

Ánh mắt của hệ thống trầm mê, nói.

“Nếu như thế giới hủy diệt, người chảy máu nhiều nhất, bị thương nhiều nhất, chính là vô số người phàm ở trong vạn giới này, vận mệnh không nên quên đi bọn họ, có lẽ bọn họ cũng nên có cơ hội tự cứu bản thân, vì thế, ta đã bỏ lại một luồng

nguyên khí, bay lượn ở trong hư không, để cho bản thân vận mệnh đi lựa chọn… Không ngờ được, tia nguyên khí này trôi nổi ngàn năm, cuối cùng rơi xuống Lam Tinh, rơi vào trên người ngươi, một con người không có gì hấp dẫn, khiến cho ta cảm thấy không có một chút điểm sáng nào."

Khóe miệng Diệp Ninh giật giật.

Bị nói như thế, đương nhiên không thoải mái. Nhưng mà lại không thể nào phản bác.

So với lúc trước hệ thống lựa chọn những thiên kiêu nhân kiệt, Diệp Ninh rất khó nói phương diện nào của bản thân mình có thể so sánh được với bọn họ.

"Nhưng đây là quyết định của vận mệnh, vì thế ta quyết định thử một lần, trong hoàn cảnh đó của Lam Tinh, ta lựa chọn dùng thân phận là hệ thống khiến cho ngươi có thể dễ dàng chấp nhận nhất, đến bên cạnh ngươi, hoàn cảnh của Lam Tinh quá hòa bình, không thể gây nên sóng gió gì, vì thế ta lại dùng sức mạnh của mình, để cho ngươi xuyên không đến một thế giới khác."

Hệ thống không hề che giấu nói.

"Ngươi chỉ là lựa chọn bất đắc dĩ của ta, ta cho rằng vận mệnh không nên quên đi người phàm, vì thế đã cho người phàm cơ hội, cuối cùng cơ hội này rơi vào trên người ngươi, nhưng ta lại không biết, nên bồi dưỡng ngươi như thế nào, nếu như dựa theo loại phương thức lúc trước, cuối cùng sợ rằng cũng sẽ thất bại, vì thế, ta quyết định để cho ngươi dựa vào bản tâm của mình, từng bước đi về phía trước, tự mình đi con đường của bản thân mình, có lẽ có thể mở ra một bông hoa có màu sắc khác biệt… Vì đề phòng ý chí của ngươi chán nản, vì thế ta đã đưa cho ngươi cái được gọi là hi vọng, đó chính là nếu như chết, thì có thể trở thành vô địch."

Hệ thống nói thẳng ra kế hoạch của mình.

Diệp Ninh nhìn nụ cười của hắn ta. Ánh mắt trở nên có mấy phần cổ quái.

"Vì thế chuyện này mới bắt đầu đã là lời nói dối của ngươi?"

Ta liều mạng tìm chết lâu như thế, kết quả thế mà hệ thống lại là kẻ lừa đảo?

“Có phải lời nói dối hay không, không quan trọng, nếu như ngươi muốn trở thành vô địch, ta có thể giúp đỡ ngươi, dễ như trở bàn tay, nhưng điều đó thì có ý nghĩa gì chứ? Vẫn không thể nào làm gì được thế giới hắc ám, cuối cùng chỉ có thể đi đến con đường diệt vong.”

Hệ thống nói: “Khi lần đầu tiếp xúc với ngươi, thật ra ta đã có ý định để mặc ngươi tự đi con đường của mình, nhưng ngươi một đường đi về phía trước, tuy sức mạnh của ngươi, so với tám vị tiền bối kia của ngươi mà nói, có vẻ rất nhỏ bé, nhưng ta càng ngày càng ngạc nhiên, bởi vì ta phát hiện trong lòng ngươi, thật sự bắt đầu có đóa hoa hoàn toàn khác, ngươi khiến cho ta nhìn thấy một con đường khác, một phương thức khác!”

Chương 1120: Giao vận mệnh cho người phàm 3

Diệp Ninh trầm tĩnh lại, cưỡng ép bản thân chấp nhận một lượng lớn tin tức, sau đó suy nghĩ kỹ những lời hệ thống nói, sau đó đưa ra đáp án.

“Ngươi nói là… sức mạnh Nhân đạo?”

Hệ thống lắc đầu.

“Không phải là sức mạnh Nhân đạo, nếu như nói Nhân đạo, quá hẹp hòi, nếu như nhất định phải nói, vậy thì chính là một chữ người, không phải là chỉ để chỉ con người, nếu như lòng người dùng lương thiện để định nghĩa, yêu ma có lòng lương thiện, cũng có thể được gọi là người, nếu như trong lòng con người có ác niệm, thì chính là tà ma… Thật ra tự bản thân ngươi cũng phát hiện, đến mức độ hiện tại của ngươi, người phàm, Yêu tộc, thậm chí là Long tộc của thế gian này, đều bất giác sinh ra lòng tin đối với ngươi, bọn họ đều có thể cung cấp sức mạnh Nhân đạo cho ngươi, nhưng càng là cường giả tâm tư phức tạp, thì càng không thể nào sinh ra sức mạnh Nhân đạo.”

“Điều này khiến ta suy nghĩ, cũng khiến ta chắc chắn một chuyện.”

“Nếu như muốn tiêu diệt thế giới hắc ám, hi vọng vào người cứu thế là không thể nào, có thể cứu chúng sinh, chỉ có tự bản thân chúng sinh, nếu như người người đều có chính khí cuồn cuộn, thế giới hắc ám, sớm muộn cũng sẽ bị tiêu diệt!”

Những lời này, khiến cho Diệp Ninh phấn chấn một chút.

Nếu như thật sự là như thế, đúng thật là có thể đối kháng với thế giới hắc ám. Nhưng hắn lập tức đã lắc đầu.

“Người người đều có chính khí cuồn cuộn, làm sao có thể?”

Lòng người phức tạp, cho dù là người lương thiện, sâu trong lòng cũng có ác niệm. Điểm này từ trên người của Nho sinh đọc sách trong thiên hạ là có thể nhìn ra được.

Phần lớn người đọc sách đều ôn hòa.

Từ xưa đến nay, càng là nhiều vô số kể, nhưng có thể tu hành ra được chính khí cuồn cuộn thì có bao nhiêu ngươi?

“Đúng là không thể nào, nhưng sau đó ta lại nghĩ đến, cũng chưa chắc người người đều có chính khí cuồn cuộn, nếu như người người đều phóng ra tấm lòng lương thiện trong lòng người, diễn hóa thành sức mạnh Nhân đạo, có lẽ có thể được.”

Hệ thống lại lần nữa nói.

Diệp Ninh suy nghĩ một chút.

“Đúng là có thể thử một chút, nhưng nếu như ngươi chỉ hi vọng vào ta, ngươi nghĩ quá nhiều rồi, bởi vì ta chỉ có thể ngưng tụ sức mạnh Nhân đạo của một thế giới, so với quy mô của thế giới hắc ám mà nói, chỉ có thể tính là ánh sáng của hạt gạo.”

Hệ thống cười lớn, nói.

“Nói thì nói như thế, nhưng thế gian này, người có thể tập trung lòng người, đâu chỉ có một mình ngươi? Thế giới nào, mà không có mấy Thánh Hiền? Thế giới nào, không có mấy người, nhắc đến tên thì có sức mạnh có thể khiến cho lòng người phấn chấn, sự tồn tại của những người này, chính là tượng trưng cho chính khí của nhân gian, cho dù bọn họ đã chết từ rất lâu, nhưng tinh thần vẫn còn tồn tại… Ngươi không thể dùng sức mạnh của bản thân, ngưng tụ được sức mạnh của vạn giới vào một thân, nhưng ngươi lại là hạt giống tốt nhất

trong trời đất này, ánh sáng phát ra từ trên người ngươi, nếu như có thể tràn ngập vạn giới, thì có thể thắp sáng chính khí vô cùng vô tận, Nhân đạo hưng thịnh, ác niệm tan biến!"

Nghe xong, Diệp Ninh rơi vào trầm mặc. Vừa là áp lực cực lớn, vừa là phấn chấn. Hắn chưa bao giờ muốn gánh vác quá nhiều thứ. Đây là tính cách chung của người bình thường.

Nhưng một đường đi này, hắn gánh vác càng ngày càng nhiều, nhưng bây giờ lại phải gánh vác càng nhiều hơn. Chỉ nghĩ thôi, đã khiến cho hắn không thở nổi.

"Thật ra ngươi không cần để cho mình cảm thấy áp lực lớn như thế, chỉ cần đánh thức chính khí trong trời đất mà thôi, mà những chuyện khác, tự ta sẽ giúp ngươi."

Hệ thống nói.

"Ngươi nói nhiều như thế, nhưng ta còn chưa biết ngươi là ai?"

Diệp Ninh nói.

"Ta? Xem ra ngươi đã không cho rằng ta là hệ thống của ngươi nữa, cũng được, cũng được, dựa theo sự hiểu biết của ngươi, có lẽ ta là linh hồn của Nguyên Giới đi, xem như là một sự tồn tại thiên đạo của Nguyên Giới vậy, vốn dĩ nên không có hình dáng hơi thở, giống như thiên đạo bình thường không có suy nghĩ, không có tình cảm, nhưng mà uy hiếp của thế giới hắc ám quá lớn, vì để tự cứu bản thân, nên mới không thể không sinh ra linh trí, đợi đến khi thế giới hắc ám bị tiêu diệt, tự ta sẽ quay trở lại hư vô."

Hệ thống thản nhiên nói.

Đối với hắn ta mà nói, chuyện gì cũng có thể dùng trái tim bình thường để nhìn nhận, bởi vì bản thân hắn ta không phải là sinh mệnh đơn thuần. Nhưng Diệp Ninh lại không thể làm như thế.

Hắn cảm thấy bản thân nên suy nghĩ một chút. Dù sao chuyện này lớn như vậy.

Nhưng nhiều nhất cũng chỉ là thời gian ba hơi thở.

Hắn cảm thấy không cần thiết pahir suy nghĩ. Còn suy nghĩ cái gì nữa?

Ta còn có lựa chọn sao?

Thế gian này có nhiều người như vậy, ta không thể nào vứt bỏ.

Cho dù là không suy nghĩ cho bản thân, vì bọn họ, ta cũng nhất định phải bước ra một bước này. Nếu như thành công, chính là vạn sự đại cát.

Chương 1121: Trận chiến này, có lẽ không còn quay về được nữa

Nếu như không thành công, chẳng qua chỉnh là là cùng nhau chết mà thôi. Nghĩ đến đây, Diệp Ninh đưa ra quyết định.

"Nói với ta, ta nên làm như thế nào đi."

Hệ thống cười lớn, sau đó thân hình hóa thành vô số điểm sáng, toàn bộ Nguyên Giới đều chấn động. Mọt đạo ánh sáng màu trắng thuần khiết, điên cuồng dung nhập vào mi tâm của Diệp Ninh!"

"Bắt đầu từ ngày hôm nay, ngươi chính là Nguyên Giới, dùng ý chí của Nguyên Giới, có thể tác động đến ý niệm của sinh linh vạn giới!"

Hạ Giới.

Tấn Dương, trong phủ Châu Mục.

Thế lực các nơi tập hợp.

Có Tiên Môn, có triều đình, có Long tộc, có Ma tông, có Phật Môn, có Yêu tộc, còn có tán tu hải ngoại…

Ở thế giới này, từ xưa đến nay, còn chưa bao giờ có chuyện gì, có thể khiến cho tất cả các thế lực nổi tiếng toàn thiên hạ tập hợp lại với nhau. Có lẽ lúc trước bọn họ không hề quen nhau, có lẽ còn có thâm thù đại hận, nhưng mà ngày hôm nay, lại đều không hẹn mà cùng buông bỏ khúc mắc ở trong lòng, lựa chọn ngồi lại với nhau.

Người ngồi trên ghế chủ vị, là Thái Hướng Cao.

Trên thực tế ngồi ở vị trí này, hắn như ngồi trên kim châm. Hắn ta không hề cảm thấy bản thân xứng đáng ngồi ở ghế chủ vị. Chỗ này vốn dĩ là vị trí của Diệp huynh.

Diệp huynh không ở đây, Đại Chu vẫn được tôn trọng, vậy thì cũng nên là bệ hạ làm chủ, nhưng không biết vì sao, bệ hạ lại hạ lệnh, giao quyền quyết định của Đại Chu cho Thái Hướng Cao, mà bản thân lại vẫn ở trong hoàng thành, không có ý ra ngoài.

Có điều nói quay trở lại, nếu như bệ hạ tình nguyện xuất hiện, cũng không đến mức phải mở hội nghị này ở Tấn Dương, trực tiếp đi kinh thành, rõ ràng là bớt chuyện nhất.

Suy nghĩ của bệ hạ, Thái Hướng Cao không thể hiểu được.

Giống như suy nghĩ của Diệp Ninh, từ trước đến nay hắn ta cũng không hiểu vậy.

Nhưng bất luận như thế nào, hắn ta cướp đi vị trí này, nếu như đã ngồi ở đây, vậy thì hắn ta chính là đại biểu cho Đại Chu, cho Diệp Ninh. Cho dù trong lòng Thái Hướng Cao có chút bất an, nhưng ngoài bề mặt lại không có biểu cảm gì, lấy ra sự bình tĩnh mà Đại Nho nên có, nói.

“Chuyến đi này của Đại Thành, tuy cứu được Nam Cung tiên sinh về, nhưng mà bản thân cũng bị một chút thương thế, đã trở về trong sách trị thương mấy ngày, có điều các vị không cần lo lắng, có sức mạnh Nhân đạo bổ sung, thương thế của Đại Thánh, đã khỏi hoàn toàn rồi, nếu như nguy hiểm đến, lúc nào ngài ấy cũng có thể dùng trạng thái đỉnh cao quay trở lại.”

Nghe xong, mọi người gật đầu, trong lòng bọn họ, đúng là yên tâm hơn rất nhiều. Đây chính là hiệu quả của một tuyệt thế cường giả tọa trấn mang lại.

Con khỉ một trận chiến thành danh, đã trở thành chiến thần đứng đầu Hạ Giới.

Cho dù là Diệp Ninh, ở trong lòng mọi người, chiến lực cũng không bằng con khỉ.

Ở trong sách, con khỉ là Tề Thiên Đại Thánh, là Đấu Chiến Thắng Phật, ở hiện thực, gần như sinh ra vì chiến đấu.

Vừa mới xuất hiện, đã nghiền ép sinh vật hắc ám, đánh ra một mảnh càn khôn tươi sáng, sau này đi sâu vào chiến trường Tiên Ma, một mình chiến đấu với quần tiên, không chỉ cứu được Nam Cung Lương Nhân quay về, thậm chí còn bắt được một tù nhân.

Nói đến tù nhân, Cổ Tiên Tôn đã không phải còn là người lúc đầu tiên mọi người lén nhìn nữa. Đây chính là Tiên Tôn Tiên Giới sao?

Tại sao bây giờ lại kém như vậy?

Bị đánh trọng thương, khóa tu vi, dùng dây thừng trói lại, nhìn có vẻ, giống như là người phàm. Có điều nếu không phải như thế, ông ta cũng không vào được thế giới này.

Cổ Tiên Tôn đeo còng tay, xiềng xích, ngồi ở một góc, nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng trên thực tế đã sớm tê dại rồi. Đường đường Tiên Tôn, thế mà lại luân lạc đến bước đường này.

Tất cả là do con khỉ đó ban cho!

Nói đến con khỉ, Cổ Tiên Tôn càng thêm kinh hãi, ông ta đã hiểu lai lịch của con khỉ, thế mà lại là nhân vật ở trong sách. Nhân vật ở trong sách, lại có thể có chiến lực như thế? Vậy thì người ở trong sách, là yêu nghiệt như thế nào? Ông ta bị đả kích rất lớn.

"Có Đại Thánh tọa trấn, trong lòng chúng ta nhiều thêm mấy phần tự tin, đáng tiếc, nếu như Diệp Thánh có thể trở về, chắc rằng sẽ thật sự có thể nhìn thấy hi vọng."

Có người buông một tiếng thở dài.

Sự tồn tại của con khỉ, khiến cho bọn họ thêm chút tự tin. Nhưng tự tin không tương đương với hi vọng.

Áp lực của thế giới hắc ám, vẫn là không thể nào tưởng tượng được.

Cái khác không nói, càn khôn tươi sáng mà ngày hôm đó con khỉ đánh ra, bây giờ lại bị bóng tối bao trùm. Con khỉ là tướng tài, nhưng không phải là thống soái tài.

Bày mưu nghĩ kế, chiến thắng ngàn dặm đó là Diệp Ninh.

Nếu như Diệp Ninh ở đây, lại cộng thêm phối hợp với con khỉ, vậy thì mọi người không chỉ có tự tin, mà còn có thể nhìn thấy hi vọng.

Chương 1122: Trận chiến này, có lẽ không còn quay về được nữa 2

“Tuy Diệp Huynh chưa từng quay về, nhưng Nam Cung tiên sinh từng nói, rất có khả năng Diệp huynh vẫn còn sống, bây giờ không quay về, có lẽ là bị vây khốn ở nơi nào đó, cũng có lẽ là bị chuyện nào đó kéo chân, nhưng ta tin rằng, Diệp huynh sẽ không không quan tâm chúng ta, rồi sẽ có một ngày, huynh ấy sẽ quay lại… Nhưng tiền đề là, chúng ta phải kiên trì đến lúc huynh ấy quay lại!”

Thái Hướng Cao nói.

“Chúng ta nhất định làm được.”

“Đã không còn đường lui nữa, chỉ có thể chiến đấu.”

“Tu sĩ chúng ta, đã có khi nào sợ chiến đấu?”

Mọi người lần lượt bày tỏ thái độ.

Thời khắc sống chết, không có lựa chọn nào khác, con người vào lúc vô cùng sợ hãi, sẽ bùng phát ra dũng khí trước nay chưa từng có, lúc này bọn họ chính là như thế. Khí thế mà mọi người thể hiện ra, khiến cho Thái Hướng Cao âm thầm gật đầu.

“Đúng thật là “lòng quân có tác dụng.”

Nhưng thấy thế, Cổ Tiên Tôn lại cười lạnh, nói.

“Đúng là nực cười, một đám sâu kiến các ngươi, làm bộ làm tịch ở đây làm cái gì? Người không biết, còn thật sự cho rằng có nguy hiểm sống chết gì!”

Tuy ông ta là Tiên Tôn, nhưng đầu tiên là trọng thương, tiếp đó là tu vi bị khóa, ba là không nhìn thấy mặt trời, cả ngày bị trói ở đây.

Vì thế đương nhiên không thể nào cảm nhận được tình huống ở thế giới bên ngoài.

Theo cái nhìn của ông ta, đám người này thật sự là không biết đang làm cái trò gì?

Chỉ một Hạ Giới nho nhỏ, có thể có đại địch sống chết gì chứ, cho dù là đối đầu với chiến trường Tiên Ma, bị thiên đạo hạn chế, người có thể đi vào thế giới này, tu vi cao nhất chính là Tiên Quân, nhưng mà thế giới này có con khỉ tọa trấn, có bao nhiêu Tiên Quân đến cũng sẽ bị đánh bại.

Chuyện này gần như có thể nói là vô địch rồi.

Còn có nguy hiểm gì, đến mức bọn họ phải coi trọng như thế sao? Lời chế giễu của Cổ Tiên Tôn, khiến cho mọi người quay sang liếc nhìn.

“Thế nào, vị thượng tiên này còn không tin sao?”

Phi Tinh Tử cười lạnh một tiếng, trong ngữ khí nhấn mạnh hai chữ “thượng tiên”. Ông ta là tu sĩ Tiên Môn.

Trong quá khứ từng một lòng muốn nghênh đón thượng tiên giáng lâm. Nhưng mà bây giờ sau khi trải qua một hồi khúc mắc, ông ta đã trở thành người thù hận thượng tiên nhất.

Nhìn thấy Cổ Tiên Tôn, thì khiến cho Phi Tinh Tử nhớ lại quá khứ. Vì thế tức đến không thở được.

Có điều cũng không được coi là oan, dù sao Cao Hải Vân đó, chính là do Cổ Tiên Tôn phái đến.

“Ngươi muốn bản tôn tin cái gì?”

Đương nhiên Cổ Tiên Tôn không tin, ngày trước tuy Mặc Ly mạo hiểm gửi thư đến, nhắc đến chuyện của thế giới hắc ám, nhưng lúc đó ông ta là bán tin bán nghi, sau đó Hạ Giới xuất hiện nhiều chuyện bất ngờ, Tiên Giới lại hao binh tổn thướng, vì thế ông ta đã nhìn nhận toàn bộ thế gian đều là âm mưu.

Chỉ coi đây là một cái bẫy. Vì thế nên không tin.

“Cái gì mà thế giới hắc ám, cái gì mà quái vật? Thật sự cho rằng bản tôn dễ dàng bị lừa như vậy sao?”

Cổ Tiên Tôn liên tục cười lạnh, nói.

“Rốt cuộc các ngươi đang tính kế cái gì? Đừng cho rằng bản tôn sẽ bị các ngươi lợi dụng, một đám sâu kiến mà thôi, mơ tưởng muốn làm lau động tâm cảnh của bản tôn, nực cười!”

Cổ Tiên Tôn chỉ cảm thấy, đám người này là đang diễn kịch trước mặt ông ta. Ông ý định muốn lợi dụng ông ta.

Đây chính là chứng ảo tượng bức hại.

Nhưng cũng không trách được Cổ Tiên Tôn, ông ta chịu thiệt ở Hạ Giới nhiều như thế, đã hình thành một loại tâm thái của

người bị hại, vẫn luôn cảm thấy có âm mưu gì đó đang nhằm vào Tiên Giới.

Một chút tâm tư này của Cổ Tiên Tôn, đương nhiên Thái Hướng Cao biết, hắn ta lập tức cười nhẹ một tiếng, nói.

"Xem ra vị thượng tiên này không nhìn thấy quan tài không rơi lệ, cũng được, để cho tiên nhân của Tiên Giới nhìn cho thật kỹ, đây rốt cuộc là một thảm họa như thế nào, nếu không còn thật sự cho rằng chúng ta cùng một bọn với Ma Giới, liên hợp diễn kịch để nhằm vào Tiên Giới! Chỉ là hi vọng thượng tiên nhìn thấy rồi, đừng có bị dọa cho sợ hãi!"

Thái Hướng Cao phất tay, mọi người lần lượt đứng dậy, áp theo Cổ Tiên Tôn, đi ra phía bên ngoài. Đương nhiên Cổ Tiên Tôn là một bộ dáng vẻ ta không quan tâm.

Ông ta đường đương Tiên Tôn.

Có chuyện gì của thế gian này mà ông ta chưa từng thấy? Không có chuyện gì có thể dọa cho ông ta sợ hãi.

"Đợi đã, đây là cái gì…"

Vào khoảnh khắc Cổ Tiên Tôn đi ra ngoài, đã bất giác nhìn bầu trời, bởi vì ông ta lờ mờ cảm giác được cái gì đó, kết quả vừa mới ngẩng đầu, đã lập tức lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Trời ạ!"

Ông ta nhìn thấy cái gì?

Bầu trời một mảnh đen kịt, mặt trời mặt trăng không có ánh sáng.

Loại bóng tối này, không phải là bị mây đen bao phủ. Mà là cái bóng của một thế giới.

Chương 1123: Trận chiến này, có lẽ không còn quay về được nữa 3

Hai thế giới đã chồng chéo lên nhau, thuận theo thời gian trôi qua, rất nhiều cảnh tượng trong thế giới hắc ám, đều đang xuất hiện bóng mờ ở trên bầu trời.

Ông ta nhìn thấy một cái cây đen cháy vặn vẹo, cái cây đó vươn dài, giống như cái xác chết khô héo đang giãy dụa vô lực.

Ông ta nhìn từng con quái vật, dày đặc, vô số kể, phảng phất như cát bay vậy, khuôn mặt bọn chúng hung dữ, trên người phát ra ác niệm, chiếm cứ bầu trời của thế giới này, hai đôi mắt đỏ ngầu nhìn xuống mặt đất.

Cổ Tiên Tôn nhìn thấy một thế giới hoàn toàn do ác niệm và tuyệt vọng tạo thành, ở trong thế giới đó, không có bất kỳ sự sống nào, đây là cấm địa của người sống, đừng nói là đi, cho dù là nhìn một chút, cũng sẽ có một loại cảm giác bị tử thần nhằm vào.

Cho dù là Tiên Tôn, cũng không thể thoát được. Cổ Tiên Tôn nhìn thấy cái gì?

Ông ta nhìn thấy một sự đáng sợ mà từ khi sinh ra đến nay, chưa bao giờ nhìn thấy, loại sợ hãi này không phải là an nguy của cá nhân, càng không phải là tấn công đơn giản về mặt tình cảm, mà giống như một loại áp chế theo bản năng.

Là một người sống, vào khoảnh khắc nhìn thấy thế giới hắc ám, Cổ Tiên Tôn đã run run rẩy rẩy, giống như là trong chớp mắt ông ta nhìn thấy, ác niệm của sinh linh vạn giới hội tụ, quay lại nhìn ông ta vậy.

Đây không phải là nỗi sợ mà người bình thường có thể chịu đựng được.

Đây chính là lý do vì sao Cơ Hạo Thiên, năm đó chỉ nhìn một chút, đã thiếu chút nữa đạo tâm sụp đổ.

“Đây, đây, đây…”

Cổ Tiên Tôn phát hiện bản thân đang run rẩy, sau đó phát hiện chân của mình, lưỡi của mình, đều đang run rẩy. Gần như vào khoảnh khắc ông ta nhìn thấy thế giới hắc ám, ông ta đã ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này.

“Thả ta quay về, để cho ta quay lại Tiên Giới, ta muốn bẩm báo với Tiên Đế, đây là một chuyện lớn trước nay chưa từng có!”

Cổ Tiên Tôn nói.

Nhưng mà Cổ Tiên Tôn nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của mọi người.

“Chúng ta từng đưa tin tức cho ngươi, nhưng ngươi không tin, còn thiếu chút nữa làm hại chúng ta.”

Thái Hướng Cao thờ ơ nói.

Ông ta nhớ đến những ủy khuất mà Mặc Ly phải chịu…

“Một chút tổn thương đó không tính là cái gì, giải quyết thế giới hắc ám mới là chuyện quan trọng nhất bây giờ, có bản tôn trợ giúp, Tiên Đế nhất định sẽ coi trọng chuyện này, Tiên Giới dốc hết tồn lực, có lẽ có thể hủy diệt được thế giới này, nếu không đợi đến khi nó tiếp tục trưởng thành, sợ rằng sẽ trở thành tai họa của vạn giới!”

Lúc này Cổ Tiên Tôn có loại cảm giác cấp bách, trên người có sứ mệnh. Ông ta cảm thấy bản thân nhất định phải lập tức truyền tin tức về.

Nhưng…

Thái Hướng Cao vẫn không có biểu cảm gì.

Bùi Ngữ Hàm đi ra, lắc đầu nói.

“Ngươi đã nói sai ba chuyện, thứ nhất, tập hợp sức mạnh Tiên Giới, cũng không tiêu diệt được thế giới hắc ám; thứ hai, không cần tiếp tục trưởng thành, thế giới hắc ám lúc nào đã trở thành tai họa của vạn giới; còn về điều thứ ba, Tiên Đế cũng không cần tin tức của ngươi nữa, bởi vì lúc này, bất luận là Tiên Giới cũng được, Ma Giới cũng thế, có lẽ đã cảm thấy khó xử lý rồi.”

Cổ Tiên Tôn sững ra.

“Lời này hiểu như thế nào?”

Bùi Ngữ Hàm đưa ngón tay chỉ ra.

Ông ta nhìn thuận theo phương hướng của ngón tay.

Chỉ thấy dòng sông hắc ám dài cuồn cuộn, hướng về một nơi nào đó, Cổ Tiên Tôn sững ra, bởi vì ông ta nhìn thấy, phương hướng đó, là đi đến thông đạo chiến trường Tiên Ma.

“Chúng ta cũng là mấy ngày trước mới phát hiện chuyện này, hóa ra sở dĩ thế giới hắc ám không gấp gáp nuốt chửng Hạ Giới, là muốn tìm hiểu cội nguồn, thuận theo Hạ Giới, một đường đi đến chiến trường Tiên Ma, thời gian qua lâu như vậy, chắc rằng nó đã cắn nuốt oán niệm vô cùng vô tận tích lũy ở chiến trường Tiên Ma… Bước tiếp theo, có lẽ chính là hướng về Tiên Giới và Ma Giới, đến lúc đó ngươi còn cho rằng Tiên Giới là cao cao tại thượng sao? Thật ra không phải, đối với thế giới hắc ám mà nói, Tiên Giới cũng được, Ma Giới cũng thế, đều chỉ là thức ăn, so sánh ra, sức mạnh mà nó đầu tư ở Hạ Giới, ngược lại là ít nhất, muốn nói an toàn, có lẽ chúng ta ở đây, so với Tiên Giới và Ma Giới thì an toàn hơn nhiều.”

Nói đến cuối cùng, Bùi Ngữ Hàm không thiếu được ý tự giễu.

Mà Cổ Tiên Tôn lại đã là chết lặng không nói nên lời. Chiến trường Tiên Ma.

Nếu như nói chiến trường cổ lão này, là một bàn cờ.

Vậy thì ranh giới Hà Hán chia tách trận doanh hai bên, lúc nào đều đã rơi vào trong chấn động cực lớn. Trên ba mươi hai Cổ Thành của Tiên Giới, xuất hiện hàng chục thân ảnh khổng lồ. Mấy chục thân ảnh này, có Tiên Đế, cũng có Tiên Tôn.

Là chiến lực mạnh nhất của Tiên Giới.

Cho dù là những người đã đi vào trạng thái bế quan, cũng đã lần lượt đến nơi này.

“Thiên cơ hoàn toàn không thể nào nhìn thấu, không phải bị ai che giấu, mà giống như là thiên cơ đã không tồn tại nữa, đây là thảm họa trước nay chưa từng có!”

Chương 1124: Trận chiến này, có lẽ không còn quay về được nữa 4

Trên người Tiên Đế mặc trường bào trắng, trong đôi mắt nhìn thấy nhân sinh, lóe lên thần sắc nghiêm trọng. Mà đồng thời.

Một bên khác đối lập, Ma Đế cũng là bộ dáng lo lắng trùng trùng.

“Xem ra, đây chính là lời tiên tri mà tấm bia đá nói, thảm họa tiêu diệt Ma Giới, không ngờ được, thế mà lại thật sự đến rồi!”

Bên cạnh Ma Đế, tất cả Ma Tôn đều trầm mặc.

Từ trước đến nay Ma tộc hiếu chiến, không sợ chết, không sợ đổ máu, nhưng vào lúc này, bọn họ đã sợ hãi. Bởi vì thứ bọn họ đối mặt, không phải bất kỳ sinh linh nào, mà là tác ác lớn nhất của thế gian này.

Đứng ở góc độ của hai giới Tiên Ma, có thể nhìn thấy, thủy triều đen kịt đang dâng trào ở trên thiến trường Tiên Ma.

Thủy triều đen này, giống như là một con quái thú khổng lồ, đang điên cuồng nghiền ép về phía trước, đồng thời cắn nuốt tất cả oán niệm, tà niệm, sát khí của chiến trường Tiên ma, đồng thời tất cả năng lượng tiêu cực, đều bị nó cắn nuốt.

Mới bắt đầu, những hành động này rất đáng cười, không kinh động bất kỳ người nào, nhưng nó đã nhanh chóng lớn lên, đợi đến khi mọi người phát hiện, hành động đã đến mức độ không thể nhiều hơn được nữa, dùng tốc độ gấp mười mấy lần, điên cuồng mở rộng, khiến cho mọi người cho dù muốn ngăn cản, cũng hoàn toàn không có cơ hội.

Thuận theo thủy triệu màu đen cắn nuốt chiến trường Tiên Ma, thế giới hắc ám to lớn mà đáng sợ đó, cuối cùng cũng xuất hiện manh mối ở trước mắt mọi người.

Bọn họ có thể nhìn thấy, trên chiến trường Tiên Ma, có một thế giới hắc ám tràn ngập ác ý đang đến gần.

“Hóa ra, đây chính là kẻ cầm đầu làm hại vô số thế giới, thật sự không ngờ được, thế gian còn có loại tà ác cấm kỵ này, các vị đạo hữu, truyền mệnh lệnh cuối cùng đi, tất cả Chân Tiên, thủ chặt ba mươi hai thành!”

Tiên Đế trầm giọng nói.

Vào khoảnh khắc lời nói vừa dứt. Trong Tiên Giới, một tiếng chuông cổ lão, liên tục phát ra chín tiếng vang vọng. Vô số tu sĩ Tiên Giới lộ ra thần sắc khó tin.

“Chuông vang lên chín tiếng, Tiên Giới đã đến thời khắc sống chết tồn vong, phàm là tất cả tu sĩ Huyền Tiên trở lên, toàn bộ đi đến chiến trường Tiên Ma huyết chiến!”

Có tu sĩ lão nhân kinh hô. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trong Ma Giới. Hàng vạn tòa núi lửa đồng thời phun ra, mùi vị lưu huynh và thuốc súng, tràn ngập toàn bộ ma Giới.

Không cần triệu tập, không cần nhiều lời, từng Ma tộc, mặc lên chiến giáp, bước lên con đường chinh chiến. Bọn họ biết, trận chiến này, có lẽ không thể nào quay về được nữa.

Thế sự như bàn cờ.

Ai cũng không thể nào dự đoán được, trận thảm họa trước nay chưa tùng có đã dùng loại phương thức này, ập đến hai giới Tiên Ma. Đây rõ ràng không phải là trùng hợp gì cả, càng tuyệt đối không thể có một chút ôm tâm lý may mắn nào.

Ngay khi dấu hiệu thế giới hắc ám vừa mới xuất hiện, áp lực cực lớn đã giáng xuống. Vô số quái vật chui ra từ màn sương bao la đó, đủ để khiến cho hai giới Tiên Ma cảm thấy thật sự sợ hãi. Số lượng của những con quái vật này rất nhiều, thực lực cũng rất mạnh mẽ.

Điều này không phải là nguyên nhân bọn họ sợ hãi.

Điều bọn họ thật sự sợ hãi, là sức chiến đấu ngoan cường của những con quái vật này, rõ ràng là đã nghiền nát, nhưng mà trong nháy mắt, lại đã sống lại ở trong ác ý.

Quái vật không có thân thể cụ thể, cũng không có thần hồn. Bọn chúng đơn thuần là những cơn ác mộng do ác niệm hình thành.

Trong quá trình chém giết với bọn chúng, không phải đơn giản là chém giết máu thịt, mà còn là cuộc đọ sức về mặt tinh thần.

Bọn chúng có thể dễ dàng đi vào trong nội tâm của bất kỳ người nào, dùng phương thức độc ác nhất, kích phát ác ý sâu tận trong đáy lòng, đồng thời khiến cho nó phóng lớn vô hạn.

Lúc đầu, Diệp Ninh đã từng chịu đãi ngộ tương tự như thế.

Nhưng dù sao hắn có chính khí cuồn cuộn hộ thể, nên đã dễ dàng tiêu diệt những sức mạnh hắc ám này, nhưng không phải tất cả mọi người đều có chính khí cuồn cuộn.

Tâm trí không kiên định, ác niệm ở trong lòng mỗi người. Không phải số ít.

Vì thế, điều này đã tạo ra một loại hiện tượng.

Đó chính là cứ đánh rồi đánh, mọi người sẽ phát hiện, chiến hữu cùng trận doanh với mình, bất ngờ sắc mặt đại biến, trên người tràn ngập sương mù đen, không có bất kỳ dấu hiệu nào đã bị đồng hóa thành quái vật.

Điều này chắc chắn là đã đánh một đòn thật mạnh vào sĩ khí.

Đồng thời nó cũng gây ra số lượng lớn thương vong từ trong nội bộ.

Ba mươi hai thành Tiên Giới, gần như trong chớp mắt đã mất đi tuyến phòng thủ đầu tiên.

Tiên Đế đích thân ra tay, để cho mọi người lui lại, thu nhỏ sức mạnh, không tiếc bất kỳ giá nào để phòng ngự.

Nhưng cho dù là ai cũng có thể nhìn ra, đối mặt với những quái vật hắc ám quỷ dị không chết này, cho dù là Tiên Giới, cũng chỉ có thể cố gắng chống đỡ.

Chương 1125: Cô Đăng chiếu Cửu Châu

Đối phương nghiền ép về số lượng.

Nhưng ngược lại Tiên Giới không dám đầu tư một lượng lớn nhân lực. Chỉ cần nhiều người, tâm linh bị ăn mòn cũng sẽ nhiều hơn. Nhưng không tăng nhân lực, thì chỉ có thể mở to mắt nhìn cuộc chiến rơi vào khó khăn. Đây là cục diện khó giải.

Cho dù là Tiên Đế, cũng rơi vào trong bối rối.

“Thế giới hắc ám này, rốt cuộc là hình thành từ khi nào?”

Tiên Đế ngẩng đầu nhìn lên bầu trời của chiến trường Tiên Ma.

Một cái bóng của thế giới hắc ám, đang dần dần đến gần. Điều này nói rõ thế giới hắc ám đã nhằm vào nơi này.

Không cần bao lâu, thế giới hắc ám sẽ thật sự giáng lâm.

Đến lúc đó, chỉ sợ rằng áp lực sẽ tăng lên hàng chục lần. Loại cục diện này, khiến cho Tiên Đế có loại cảm giác bất lực.

Đối mặt với thế giới này, tất cả sinh linh, đều phải chịu thiệt, giống như, thế giới này, đặc biệt được sinh ra để khác chế lòng người vậy.

Chỉ cần là người tâm cảnh không vững, không cần biết tu vi mạnh bao nhiêu, đều rất có khả năng bị ăn mòn. Tuy rất khó nói ra ngoài miệng.

Nhưng không thể không thừa nhận, lần này, Tiên Giới đúng là đã rơi vào tình huống vô cùng bất lợi.

Một khi sức mạnh hắc ám lan tràn vào trong Tiên Giới, vậy thì không thể nào khống chế được nữa, đến lúc đó, sợ rằng Tiên Giới sẽ có nguy cơ bị hủy diệt!

Điểm này, không chỉ Tiên Đế, trong lòng tất cả mọi người đều rõ. Bọn họ đã chuẩn bị trước tâm lý đối với trận chiến lần này.

Nhưng sau khi hiểu rõ tính nghiêm trọng của chuyện này, cũng biết bản thân, đã không có con đường để lui! So với bên phía Tiên Giới ổn định rút lui.

Bên phía Ma Giới, dùng một từ để hình dung, đó chính là sụp đổ trong chớp mắt.

Đầu tiên nhất định phải làm rõ một điểm, cho dù là tiên nhân, cũng chỉ là người có được sức mạnh cường đại mà thôi. Về mặt nhân cách, không hề phân cao thấp với người phàm, chỉ là sức mạnh nắm trong tay quyết định địa vị.

Trong tiên nhân, từ trước đến nay đều không thiếu những loại người trong lòng có ác niệm, làm xằng làm bậy, nhưng cũng không thiếu những người thủ vững chính đạo, quang minh lỗi lạc.

Đặc biệt là trong công pháp của rất nhiều tông môn, đều có cách nói tu tâm, đối với tâm cảnh, có yêu cầu nhất định. Điều này khiến cho tuy Tiên Giới thất bại lui lại, nhưng mà vẫn có sức mạnh đối kháng.

Nhưng Ma Giới thì khác.

Từ trước đến nay Ma tộc đều chỉ tin tưởng pháp tắc tự nhiên, nắm đấm mạnh chính là vua. Bọn họ chỉ biết thần phục cường giả.

Còn về phần tâm cảnh…

Ma tộc gần như không quan tâm thứ này.

Ma tộc nhìn thấy đồ tốt, phản ứng đầu tiên chính là cướp.

Nhìn thấy nữ nhân bản thân thích, phản ứng đầu tiên cũng là cướp. Có người đắc tội với mình, phản ứng đầu tiên là giết.

Tính cách nóng nảy, oán niệm mạnh mẽ, ma căn thâm sâu, đây chính là đặc điểm chung của Ma tộc. Chỉ có thực lực mạnh mẽ đến tầng bậc nhất định, Ma tộc mới có thể khống chế được ma tâm trong cơ thể mình, đợi đến loại cấp bậc ma Tôn, Ma Đế, vậy thì trên cơ bản đã có thể có trái tim không dơ bẩn.

Nhưng, đây chỉ giới hạn ở cường giả.

Mà cường giả, lúc nào cũng chỉ là số ít.

Vì thế điều này dẫn đến, khi bóng tối vừa mới tràn ngập, trong Ma tộc, lập tức có vô số Ma tộc bị đồng hóa thành quái vật.

Tuyến phòng thủ được Ma tộc xây dựng, trong chớp mắt đã sụp đổ.

"Tại sao lại như thế?"

Hoang Tôn mở to con mắt.

Hắn ta không dám tin điều mình nhìn thấy, đại quân Ma tộc cường đại, thế mà trong chớp mắt đã biến thành kẻ địch.

"Ta không hiểu, lẽ nào lời tiên tri của tấm bia đá, thảm họa lần này có thể hủy diệt tộc ta, hóa ra là như thế, sức mạnh hắc ám, có thể trong chớp mắt thắp sáng ma tâm tộc ta, bị đồng hóa thành những con quái vật giống như chúng…"

Sắc mặt Ma Đế vô cùng khó coi, như thế, về mặt cơ bản Ma tộc đã mất lực lượng phản kháng chính diện, trong lòng hắn ta lờ mờ xuất hiện cảm giác tuyệt vọng, đối mặt với loại phương thức xâm chiếm quỷ dị này, hắn ta chỉ có thể nói là bó tay không có cách nào, nhưng thân là Ma Đế, vẫn phải làm cái gì đó, hắn ta lập tức nói.

"Tất cả Ma tộc dưới trướng ma tướng, dùng tốc độ nhanh nhất trở lại Ma Giới, thông báo cho Ma tộc ở Ma Giới đế chi viện, tất cả lui sâu vào Ma Giới, tất cả Ma tộc trên ma tướng, đều đi theo ta, dốc hết toàn lực bảo vệ thông đạo Ma Giới!"

Lệnh của Ma Đế, không cho phép nghi ngờ. Ma tộc nghe được tin tức lập tức hành động.

Nhưng Hoang Tôn đã ý thức được cái gì đó, khó mà tin được nói.

“Đế Tôn, ngài đây là muốn từ bỏ chiến trường Tiên Ma?”

Ma Đế gật đầu, hít một hơi thật sâu nói.

“Không thể không từ bỏ, chỉ có thể toàn quân rút lui, chúng ta cố gắng hết sức bảo vệ thông đạo Ma Giới là được!”

Hoang Tôn trầm mặc một lúc, hỏi.

“Nếu như không bảo vệ được thì sao?”

Chương 1126: Cô Đăng chiếu Cửu Châu 2

Ma Đế cười thảm một tiếng.

“Nếu như không thủ được, sức mạnh hắc ám tràn vào Ma Giới, thì sẽ lập tức hình thành thế lửa cháy lan rộng, đến lúc đó, Ma Giới diệt vong, tộc ta sẽ hoàn toàn trở thành lịch sử!”

Đây là một kết quả bi thảm. Ai có thể tưởng tượng được.

Hai thế giới mạnh nhất ở trong vạn giới, sinh ra vô số sự tồn tại có sức mạnh vĩ đại có thể hủy thiên diệt địa, thế mà trong cùng một ngày, đều rơi vào trong thời khắc sống chết tồn vong.

Nguy hiểm ập đến vĩnh viễn không phải là thứ mà người bị hại có thể quyết định được.

Nó đến một cách đột ngột, không có một chút phòng bị nào, đây mới là bản chất của nguy hiểm. Nhưng ai cũng không thể nào dự liệu trước được, thế mà nguy hiểm này có thể lớn đến như vậy.

Lớn đến mức khiến cho Tiên Đế ra tay, khiến cho Ma Đế sụp đổ.

“Đế Tôn, thuộc hạ nhớ ra một chuyện, trên tấm bia đá từng tiên đoán, còn có dị số, lẽ nào Ma Giới có thể tồn tại, tất cả

đều dựa vào dị số.”

Trong mắt Hoang Tôn phát ra một chút thần sắc hi vọng, giống như là người đuối nước vớ được cọng cỏ cứu mạng cuối cùng vậy.

“Có lẽ, tất cả còn có cơ hội xoay chuyển!”

Nghe xong, Ma Đế lại lắc đầu.

“Ta đã sớm suy nghĩ về chuyện này… Lúc trước, ta dự đoán, dị số có lẽ là con gái Mặc Ly của ta, nhưng cho đến bây giờ, ta đã từ bỏ suy nghĩ đó, tuy Mặc Ly có chỗ khác biệt với những Ma tộc khác, cũng thỏa mãn một số điều kiện trở thành dị số, nhưng, nó quá yếu, hoặc là có thể nói như thế nào, cho dù nó mạnh đến mức độ của ta, cũng chưa chắc sẽ khiến cho cục diện tốt hơn bao nhiêu… Loại sức mạnh hắc ám này, ta không nghĩ ra được cách nào đối kháng, vì thế, hoặc là, Mặc Ly không phải dị số, hoặc là nó chính là dị số, cũng không thể cứu được tộc ta!”

Lời nói của Ma Đế, khiến cho Hoang Tôn rơi vào trầm mặc.

Hắn ta rất muốn phản bác một chút. Nhưng lại không nói nên lời.

Bởi vì những điều Ma Đế nói, khắp nơi đều có lý.

Thế giới hắc ám quá đáng sợ, muốn hi vọng Mặc Ly làm người cứu thế, chuyện đó sao có thể? Dị số như thế nào, mới có thể làm được loại chuyện không thể nào tưởng tượng được này?

Vào lúc hai giới Tiên Ma đều rơi vào trong khoảnh khắc sống chết tồn vong. Dưới Hạ Giới, cũng bắt đầu ngọn lửa chiến tranh.

Chỉ so sánh về mặt thực lực, thật ra Hạ Giới có thể chống chịu được không nhiều.

Có thể hiểu như thế này, sức mạnh của thế giới hắc ám có tổng cộng mười phần, trong đó có thể chỉ có chưa đến một phần sức mạnh, để lại để tiêu diệt Hạ Giới, mà những sức mạnh khác, tất cả đều dùng vào trong chiến trường Tiên Ma.

Đây là chuyện đương nhiên.

Dù sao, so với Hạ Giới, giá trị của hai giới Tiên Ma lớn hơn.

Điều này tương đương với việc nói rằng, có một người đang vô cùng đói bụng, vốn dĩ nhìn thấy một hạt đậu, không nhịn được muốn ăn một tiếng, kết quả đi đến gần lại phát hiện, phía trước không xa, thế ma lại tràn ngập sơn hào hải vị.

Lúc này, hạt đậu không còn quan trọng nữa.

Có nghĩa là, bản chất của thế giới hắc ám là muốn hủy diệt tất cả, vì thế mới không chịu bỏ qua Hạ GIới, nếu như đổi thành một vài người có suy nghĩ, nói không chừng đã sớm coi thường một chút sức mạnh của Hạ Giới, mà sẽ dốc hết sức mạnh đầu tư vào chiến trường Tiên Ma.

Nhưng tuy sức mạnh thế giới hắc ám đầu tư vào Hạ Giới chưa đến một phần, nhưng đối với Hạ Giới mà nói, vẫn là thảm họa hủy diệt.

Hạ Giới chỉ là Hạ Giới, không phải Tiên Giới, càng không phải Ma Giới, giới hạn có thể chống đỡ được, so với mọi người nghĩ thì nhỏ bé hơn rất nhiều. Nhưng Hạ Giới cũng có ưu thế của mình.

Một là chiến đấu ở sân nhà. Hai là chuẩn bị đầy đủ.

Vào mấy năm trước, Hạ Giới đã dự liệu được trận chiến này, bắt đầu cấp tốc chuẩn bị.

Đến ngày hôm nay, càng là tất cả thế lực, đều đoàn kết một lòng.

Bóng tối bao trùm mặc đất.

Sấm sét màu máu lấp lóe trên bầu trời. Toàn bộ thế giới đã bắt đầu thất thủ.

Chỉ còn lại Cửu Châu, giống như con thuyền đơn độc giữa sóng to gió lớn, ngọn đèn yếu ớt vẫn còn sáng đó, trở thành hi vọng duy nhất trong lòng mọi người.

“Gầm!”

Khí vận Kim Long xuyên qua những đám mây, khí vận Cửu Châu, tất cả đều ngưng tụ, hình thành một đạo ánh sáng màu vàng, miễn cưỡng bảo vệ được Cửu Châu không đến mức sụp đổ.

Đúng thế, chỉ là Cửu Châu không sụp đổ mà thôi. Mà những con quái vật đã giáng xuống nội bộ Cửu Châu. Nhưng đây là điều duy nhất mà khí vận Kim Long có thể làm được.

Nhưng cũng vô cùng khó khăn.

Trên người nó đã sớm bầm tím khắp nơi, có máu màu vàng óng chảy xuống.

Bên ngoài Cửu Châu, trên Đông Hải, vô số quái vật hắc ám đang trồi lên từ trong nước biển, trong đôi mắt bọn chúng phát ra ánh sáng đỏ ngầu như máu, giống như là ác quỷ bò ta từ trong địa ngục, chúng cưỡi sóng, cố gắng lên bờ.

"Giết!!!"

Chương 1127: Cô Đăng chiếu Cửu Châu 3

Trên Đông Hải, hàng ngàn thuyền chiến long cốt giương buồm, Mộc Quan Anh rút bảo kiếm ở bên người ra, tức giận nhìn về phía xa, lớn tiếng ra lệnh. Chiến hạm lao về phía trước, có tiếng rồng gầm vang lên từng hồi.

"Truyền lệnh của tướng quân, đuổi kẻ địch ra khỏi đất nước!"

"Truyền lệnh của tướng quân, đuổi kẻ địch ra khỏi đất nước!"

"Truyền lệnh của tướng quân, đuổi kẻ địch ra khỏi đất nước!"

Trên các con thuyền chiến, vang vọng tiếng ra lệnh.

Tất cả tướng sĩ người mặc thiết giáp, để mặt cho cơn mưa tầm tã rơi xuống áo giáp của họ, phát ta âm thanh răng rắc. Trong lòng bọn họ lạnh lùng giống như áo giáp vậy.

Chiến đội Đông Hải, tổng cuộc ra biểu hai lần.

Lần đầu tiên, gặp phải Long tộc, đã bị đánh chìm.

Lần thứ hai, ứng chiến với quái vật hắc ám, chỉ có đường chết không có đường sống. Nhưng không có bất kỳ người nào oán thán.

Bọn họ biết, có lẽ chết trận, chính là đích đến tốt nhất của bọn họ. Quân hồn ngưng tụ, không có gì bất ngờ, đều là hình rồng.

Trên thuyền chiến long cốt, có chân linh Long tộc ngưng tụ, dung hòa vào với quân hồn, gầm lên với trời xanh, khơi dậy sóng to gió lớn. Trên bầu trời đội tàu chiến, có Long tộc tạo mưa tạo gió.

Ngao Đỉnh đích thân dẫn quan, tất cả Long tộc phối hợp với chiến đội Đông Hải, mở ra một trận chém giết tàn sát với những con quái vật ở trên mặt biển. Không có viện quân.

Chỉ có Long tộc, mười mấy vạn tướng sĩ thủy quân, cùng với thủy tộc không đáng nhắc đến ở Đông Hải giúp đỡ. Đây là trận chiến cuối cùng!

Chiến tranh như thế, xảy ra ở mỗi một góc của thế giới.

Trong mười vạn ngọn núi.

Yêu tộc phát ra tiếng gầm thét chói tai.

"Đây là quê hương của tộc ta!"

"Quê hương cần phải dùng máu để bảo vệ!"

"Thà chết không lùi!"

Vô số Yêu tộc đỏ mắt.

Dưới sự dẫn dắt của An Nhiên, điên cuồng xông về phía bóng tối đang lao về phía mình. Mà chiến trường chính thực sự, lại ở một nơi khác.

Kinh thành!

Có lẽ là nguyên nhân quan sát đã lâu.

Có lẽ là vì nguyên nhân quái vật hắc ám đánh nhầm.

Tóm lại, phần lớn quái vật, đều giáng xuống ở bên ngoài kinh thành.

Bên ngoài kinh thành, dày đặc quái vật, lướt mắt nhìn, đâu chỉ là ngàn vạn?

Cho dù kinh thành là hùng thành đứng đầu của thế giới này, ở trong loại vây thành quy mô như thế này, cũng chỉ có thể run rẩy. Trên tường thành, người đứng chật kín.

Phật Môn, Tiên Môn, Ma Tông… Thế lực các nơi, đều tập trung ở đây.

“Hoàng thành có đại trận Nhân Gian bảo vệ, chỉ cần trận này không bị phá, Cửu Châu tuyệt đối sẽ không thất thủ!”

Thái Hướng Cao phóng ra chính khí cuồn cuộn của mình.

Vào khoảnh khắc vừa dứt lời, mười mấy Đại Nho, cũng phóng ra chính khí cuồn cuộn của mình. Tất cả chính khí cuồn cuộn nối liền với nhau, chiếu sáng một mảnh tường thành.

Rất nhiều quái vật bị chiếu vào, gục xuống trong những tiếng la hét thảm thiết. Đồng thời, mọi người lần lượt ra tay.

Các tu sĩ nhao nhao ra tay, ném ra vô số pháp khí, phù triện.

Trên bầu trời, một đạo ánh sáng màu vàng lấp lánh, mỗi một lần lóe lên, đều có thể tiêu diệt một mảnh quái vật. Đây là ngọc tỷ.

Nhìn ngọc tỷ, trong mắt Thái Hướng Cao vừa toát ra vẻ nhẹ nhõm, vừa khó hiểu.

“Ngọc tỷ ở đây, nói rõ bệ hạ đang ở hoàng thành, nhưng vì sao, lại không đích thân xuất hiện, mà chỉ để cho ngọc tỷ chống địch? Rốt cuộc có chuyện gì, quan trọng hơn so với việc bảo vệ đại trận?”

Hắn ta không biết.

Lúc này, trong hoàng cung.

Cho dù là bên ngoài mưa gió bão bùng, nhưng trong cung diện, lại vẫn ấm áp hài hòa như trước. Nhưng trong loại ấm áp này, rõ ràng ẩn chứa rất nhiều cấp bách và căng thẳng.

“Mau mau lên!”

“Cẩn thận một chút!”

“Nước nóng, mau đi lấy nước nóng, còn có khăn lông!”

Rất nhiều lão ma ma chạy tới chạy lui.

Trước giường.

Tiêu Thiển Thiển căng thẳng nhìn nữ tử cả mặt đau đớn, hai bên thái dương ướt đẫm mồ hôi, lẩm bẩm nói.

“Hôm nay, bấp bênh nguy hiểm, lại đúng vào ngay bệ hạ sinh, chuyện này nên làm sao bây giờ?”

Tiếng sét gầm lên, bóng tối bao trùm mặt đất.

Sát khí xông lên trời, nhân gian gần như trở thành tuyệt địa.

Nhưng vùng đất khu vực hoàng cung tọa lạc, lại xuất hiện một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Tiêu Thiển Thiển đã không biết nên bình luận như thế nào nữa, sinh con lúc nào không tốt, cứ nhất định vào lúc này. Trước mắt thời điểm này, đúng thật là vô cùng nguy hiểm.

Thân là thiên tử, không chống địch với mọi người, vào mấy ngày trước, lại xuất hiện dấu hiệu lâm bồn, vì thế chỉ có thể ở mãi trong cung đình, khơi dậy sức tưởng tượng vô hạn của mọi người.

Nhưng Tiêu Thiển Thiển cũng biết, chuyện này không có chỗ để lựa chọn. Chỉ có thể lẩm bẩm trong lòng.

“Hi vọng mẫu tử bình an!”

Nguyện vọng luôn tốt đẹp.

Nhưng cục diện trước mắt, rõ ràng là đang phát triển theo phương hướng khiến người khác đau lòng.

Cho dù thế giới hắc ám đầu tư sức mạnh vào Hạ Giới chưa đến một phần, nhưng cũng không phải là thứ mà Hạ Giới yếu ớt có thể chống lại được. Sau sự ngưng trệ ban đầu, rất nhanh đã xuất hiện xu thế suy sụp.

Chương 1128: Thánh quân xuất thế

Chiến trường các nơi, đều đang thu hẹp sức chiến đấu.

Mà rất nhiều nơi,đã xuất hiện cục diện sụp đổ.

Bùm bùm bùm bùm!

Quái vật tấn công tường thành. Phát ra âm thanh chói tai.

Bọn chúng cố gắng leo lên, cả người toát ra sương mù màu đen, điên cuồng xông lên giống như nước thủy triều. Mọi người đã không nhớ được bản thân đã chém giết bao nhiêu quái vật.

Bọ họ không cần nhắm chuẩn, cũng không cần suy nghĩ cái gì, chỉ cần dùng thủ đoạn mạnh nhất của bản thân, máy móc đánh về phía dưới tướng thành là được.

Bởi vì những nơi tầm mắt có thể nhìn thấy, ngoại trừ kẻ địch, vẫn là kẻ địch.

Nhưng bất luận bọn họ giết như thế nào, quái vật ở bên dưới, cũng không có một chút dấu hiệu ít đi, ngược lại bọn họ, dần dần bắt đầu suy yếu. Quái vật không sợ cái chết, sức mạnh của bọn chúng gần như vô cùng vô tận.

Mà sinh linh sống thì không được. Là người, thì sẽ có lúc mệt mỏi.

Đặc biệt là trong tình huống chiến đấu với cường độ cao, cho dù là loại tu sĩ đỉnh cấp như Phi Tinh Tử, cũng xuất hiện tình trạng linh khí khô kiệt. Vì thế mỗi một người tu hành, trong miệng lúc nào cũng ngậm một viên đan dược hồi phục linh lực.

Nhưng tốc độ tiêu hao, vẫn vượt ra tốc độ bù đắp. Không có gì nghi ngờ, đây là đang dùng không đủ bù.

Sau khi dùng không đủ bù, thì chính là thất bại.

Vẫn may, có đại trận Nhân gian bảo vệ.

Đại trận Nhân Gian, tập hợp sức mạnh Nhân đạo ngưng tụ thành, không chỉ khắc chế người tu hành, mà còn khắc chế những con quái vật này. Dựa vào đại trận Nhân gian, vẫn là có thể có chút thời gian nghỉ ngơi.

Nhưng sương mù màu đen tràn ngập tường thành, dần dần bốn phía tường thành đều tản mát ra khí tức màu đen, giống như là bị ác ý làm ô nhiễm vậy. Ánh sáng của đại trận Nhân Gian, cũng xuất hiện dấu hiệu dao động.

“Đại trận đang bị ăn mòn, sức mạnh của thế giới hắc ám, thật sự quá mạnh mẽ!”

Sắc mặt Phi Tinh Tử trắng bệch, khi nói chuyện, vẫn như trước không ngừng phóng ra pháp thuật. Ông ta căn bản không dừng lại được.

“Đại trận Nhân Gian, ở thế giới này được coi là mạnh mẽ, nhưng đối mặt với loại quái vật có thực lực vượt xa thế giới

này, đã hiện ra có chút giật gấu vá vai rồi!”

Có người nói.

“Đúng là nói như thế, nhưng nhìn từ góc độ của trận pháp để nói, trận này có rất nhiều khuyết điểm, nhưng ưu điểm thì chỉ cần một điểm cũng đủ rồi, đó chính là có thể chuyển hóa thành sức mạnh Nhân đạo, ngưng tụ ý niệm chúng sinh, đây mới là chỗ đáng sợ chân chính của đại trận này… Nhưng đáng tiếc, thế gian này có thể ngưng tụ sức mạnh Nhân đạo, chỉ có Diệp huynh, nhưng huynh ấy vẫn mãi chưa quay về…”

Thái Hướng Cao lắc đầu nói.

Diệp Ninh!?

Nhắc đến cái tên này, trong lòng mỗi người đều có một khắc nào đó phấn chấn.

Nhưng rất nhanh, đã rơi vào trong im lặng chết chóc.

“Lúc trước ta cũng cho rằng Diệp đại nhân ở đây, sẽ có hi vọng, nhưng lúc này ta cảm thấy, cho dù là ngài ấy thật sự quay về, sợ rằng cũng chỉ có thể bó tay hết cách.”

Có người thần sắc chán nản, thấp giọng nói.

Những lời này, rõ ràng có chút ý làm loạn lòng quân. Nhưng mà không có người nào quan tâm.

Bởi vì lúc nào người có thể đứng ở đây chiến đấu, đã không còn quan tâm cái gì lòng quân với không lòng quân nữa, một khi tường thành bị phá, mọi người đều chết, bọn họ căn bản không có đường lui, cũng không có lựa chọn.

Nếu đã như vậy, cũng không quan tâm nói cái gì nữa.

Hơn nữa quan trọng nhất là, bọn họ cũng đều cho rằng như thế. Nhìn những con quái vật ở dưới tường thành đi.

Hết lớp này đến lớp khác, vô cùng vô tận, có ở khắp nơi. Số lượng nhiều đến mức khiến cho người khác cảm thấy tuyệt vọng.

Hơn nữa quan trọng nhất là, những con quái vật này còn giết không chết. Không đúng, nếu như với hoàn cảnh trước mặt mà nói, thật ra cũng có thể giết chết.

Phương thức giết chết chỉ có một, đó chính là dùng chính khí cuồn cuộn để thanh tẩy.

Nhưng Đại Nho cũng chỉ có mười mấy người, sức lực có hạn, cho dù bọn họ giết mười mấy vạn, vậy thì cũng là hạt cát trong sa mạc. Vì thế, thật sự không nhìn thấy hi vọng gì nữa.

Ánh mắt Bùi Ngữ Hàm nhìn về phía bầu trời tối đen không có ánh sáng, lẩm bẩm ở trong lòng.

"Vốn dĩ ta muốn gặp ngươi một lần cuối cùng, nhưng loại tình huống trước mắt, ta không hi vọng ngươi quay trở lại nữa, rời khỏi đây, tiếp tục sống cho tốt đi!"

Cho dù từ trước đến nay Bùi Ngữ Hàm vẫn luôn điềm tĩnh, luôn thể hiện ra là người có định liệu từ trước, vào lúc này, cũng bị tuyệt vọng bao trùm cả người.

Nàng chắc chắn rất nhớ Diệp Ninh, loại tình cảm này vô cùng nóng bỏng.

Nhưng Bùi Ngữ Hàm tuyệt đối không muốn Diệp Ninh quay trở lại vào lúc này, cùng sống cùng chết chắc chắn lãng mạn, nhưng tình yêu chân chính, nhất định là hi vọng người mà mình yêu có thể sống thật tốt.

Chương 1129: Thánh quân xuất thế 2

"Vì sao Đại Thánh còn chưa xuất hiện?"

Lúc nào, có người chất vấn.

Chất vấn như thế, vừa khi mới bắt đầu đã xuất hiện.

Nếu như con khỉ ở đây, nhất định có thể giảm bớt cho bọn họ không ít áp lực. Nhưng vì sao, lại không thấy xuất hiện chứ?

"Tuy ngài ấy không nói, nhưng tuyệt đối không phải kẻ ngốc, trong lòng có tính toán của mình, ta nghĩ ngài ấy sẽ xuất hiện vào lúc thích hợp nhất."

Nam Cung Lương Nhân một mình trấn thủ một đoạn tường thành, mỗi lần ra tay, đều có thể tiêu diệt được hàng trăm hàng ngàn con quái vật.

Sức mạnh của Tiên Quân, được bộc lộ hoàn toàn.

Lúc này hắn ta lên tiếng giải thích, đương nhiên mọi người không dám nhiều lời. Nhưng trong lòng lại xuất hiện nghi vấn.

Khi nào là thời điểm thích hợp?

Rốt cuộc lúc nào mới là thời điểm thích hợp?

Răng rắc!

Đúng vào lúc nào, một tiếng sấm sét, bất ngờ vang lên.

Tiếng sấm mọi người đã không còn cảm thấy lạ nữa, thậm chí là tê dại, nhưng mà tiếng sấm lúc này đáng sợ như vậy, vẫn là khiến cho linh hồn của mọi người chấn động.

"Tiếng sấm sét thật là đáng sợ, đây là tình huống gì vậy?"

Con ngươi của Khô Đạo Nhân bất ngờ co rút lại.

Tiếng sấm này, không có một chút tà ác nào, rõ ràng không phải là biến hóa thiên tượng mà thế giới hắc ám ấp ủ thành. Ngược lại nó là loại sấm sét mọi người quen thuộc nhất.

Chính khí kinh người, đinh tai nhức óc, quét sạch tà ma! Có thể thấy được, sau tiếng sấm này, rất nhiều con quái vật có thực lực yếu hơn một chút, đã trực tiếp bị chấn động cho tan biến.

Bên dưới tường thành xuất hiện một khoảng trống lớn.

"Vì sao lại xuất hiện sấm sét?"

Mọi người tìm kiếm nguyên nhân.

Sau đó khoảnh khắc tiếp theo, dường như đều đã biết nguyên nhân ở đâu. Mọi người nhìn về phía phương hướng hoàng cung.

Chỉ thấy bên ngoài hoàng cung, có đám mây bảy màu dần dần bay lên.

Một đạo ánh sáng màu vàng, thế mà lại xuyên qua bóng tối, trực tiếp chiếu lên hoàng cung. Đồng thời, có tiên âm vang lên từng hồi.

Trời đất rực rỡ, khắp nơi tràn ngập sen vàng.

Trên bầu trời cũng xuất hiện ngôi sao, ánh sáng vô cùng vô tận lóe lên, khiến cho đan điền khô kiệt của mọi người, lại lần nữa tràn ngập linh khí.

“Đây, đây lẽ nào là…”

Có Đại Nho mở to mắt, nói.

“Cổ tịch có ghi chép, thánh vương giáng thế, trời sinh dị tượng, nhìn dị tượng này sinh ra từ hoàng cung, lẽ nào là hoàng tử xuất thế?”

Cả người Thái Hướng Cao chấn động, cũng lộ ra thần sắc khó tin.

“Đúng thế, Tiêu Phi nương nương đang mang thai, nghe đồn hôm nay sẽ lâm bồn, lẽ nào hôm nay thật sự đã sinh ra long tử? Long tử có dấu hiệu con của thánh vương, thế mà lại khiến cho trời đất chúc mừng!”

Các Đại Nho thấy vậy, có thể nói là khoa chân múa tay, trong chớp mắt, đã vui mừng đến cả mặt đỏ lên. Thân là thần tử, khát vọng nhất chính là có quân vương thánh minh.

Mà hoàng tử sinh ra có dị tượng này, một trăm phần trăm sẽ trở thành thánh vương, có thể lập ra công tích động trời.

“Đại Chu có thánh vương xuất thế, đúng thật là trời bảo hộ Đại Chu ta, nhưng vì sao, lại là ngày hôm nay!”

Các Đại Nho sau khi điên cuồng vui mừng, thì đã dần dần bình tĩnh lại.

Bọn họ nghĩ đến cục diện bây giờ, gần như tức đến hộc máu.

“Thánh quân xuất thế, nhưng lại sinh không đúng thời, tòa nhà sắp sập, một đứa trẻ có thể làm cái gì chứ?”

“Nếu như cho Đại Chu thêm một trăm năm, đợi đến khi thánh quân trưởng thành, tài năng có thể thi triển, có lẽ sẽ sáng tạo ra được kỳ tích!”

“Ông trời đúng là tàn nhẫn, mang đến cho người khác hi vọng, rồi lại giết chết hi vọng, lúc này thánh quân giáng lâm, có ý nghĩa gì chứ?”

Vô số người rơi vào trong bi thương.

Đây đúng thật là một cảnh tượng đầy ấn tượng.

Thánh quân xuất thế vào lúc này, thật sự không biết là nên khóc hay nên cười. Nhưng đúng vào lúc này, hoàng cung lại

xuất hiện một dị tượng mới.

Chỉ nhìn thấy một cây xanh cao chót vót chọc lên tận bầu trời từ hoàng cung mọc lên, cả người phát ra ánh sáng lấp lánh, như mơ như ảo, khiến cho cái cây này giống như vật thần tiên vậy, mà bên trên cái cây này, thế mà lại ngưng tụ ra một quả có bảy màu.

Linh khí thiên địa, giống như phát điên vậy, điên cuồng xông về phía quả bảy màu đó.

"Đạo quả, đây là đạo quả! Sinh ra đã ngưng tụ đạo quả, tương lai đứa trẻ này, có thể trở thành Đế Tôn!"

Lúc này Nam Cung Lương Nhân cũng rơi vào trong chấn động.

Hắn ta nghĩ đến rất nhiều truyền thuyết ở Tiên Giới.

"Đế Tôn! Tiên Quân nói là Đế Tôn nào?"

Có người không nhịn được hỏi.

"Đương nhiên là vị trí Tiên Đế, nếu như đứa trẻ này không chết, tương lai ít nhất cũng là Tiên Đế, là ít nhất!"

Nam Cung Lương Nhân nhấn mạnh một lần nữa.

Si, mọi người hít vào một hơi khí lạnh.

Đứa trẻ này, thật sự yêu nghiệt đến mức độ đó.

Đại Chu có thể sinh ra được đứa trẻ như này, đúng thật là khiến cho những thế lực này thở không ra hơi. Nếu như là thời kỳ hòa bình, sợ rằng tâm tình sẽ phức tạp, không biết làm như thế nào.

Chương 1130: Thánh quân xuất thế 3

Có đứa trẻ này ở đây, sợ rằng bọn họ ngàn vạn vạn năm cũng chỉ có thể thần phục với Đại Chu. Nhưng vào lúc này, dường như, thật ra, cũng vẫn còn tốt…

Dù sao tòa nhà sắp sập.

Đứa trẻ này có yêu nghiệt như thế nào, nếu như chôn thân ở đây, thì có ý nghĩa gì chứ? Sau đó, lại xuất hiện mấy loại dị

tượng.

Tuy mọi người chấn động, nhưng đã không thảo luận cái gì nữa. Không sống được, cái gì cũng đều là hư vô.

Chỉ là trong lòng không tránh được có chút nghi hoặc. Đứa trẻ này yêu nghiệt có thể hiểu được.

Nhưng yêu nghiệt đến mức độ này, thì có chút không bình thường đúng không?

Con của Thiên Tử Đại Chu và Tiêu Phi nương nương, thật sự có thể yêu nghiệt đến như thế? Chuyện này không có đạo lý, đúng không?

Dị tượng xuất hiện liên tiếng.

Phảng phất như kích thích đến quái vật của thế giới hắc ám vậy. Trên thực tế đúng là như vậy.

Bọn chúng nhìn đạo quả treo cao trên bầu trời, trong mắt lộ ra vẻ thèm thuồng không hề che giấu. Vì thế quái vật đều trở nên điên cuồng.

Vốn dĩ đại trận Nhân Gian đã lung lay không ổn định, cuối cùng cũng xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

“Tiêu rồi!”

Rất nhiều người đau dớn nhắm mắt lại.

Bọn họ cảm thấy, lần này bản thân sẽ thật sự chết chắc.

Nhưng ai cũng không ngờ được, sau khi quái vật phá đại trận, thế mà lại không có một chút ý nào muốn giết bọn họ, ngược lại giống như phát điên lao về phía hoàng cung.

Vì để tranh đoạt đạo quả, bọn chúng không quan tâm được những thứ khác.

“Không hay rồi!”

“Bảo vệ bệ hạ!”

“Tuyệt đối không thể để cho những con quái vật này làm thánh quân bị thương!”

Các Đại Nho sửng sốt một chút, sau đó trong chớp mắt đã đưa ra phản ứng. Bọn họ lập tức quay người chi viện về phía hoàng cung.

Những thế lực khác cũng không còn lựa chọn, chỉ có thể đi theo. Sắc mặt Tiêu Thiển Thiển đại biến.

Tiêu Thiển Thiển nhìn thấy vô số quái vật xông về phía hoàng cung, trong lòng thấy không tốt.

"Bệ hạ!"

Mà tất cả mọi người trong hoàng cung, vào lúc này cũng cảm thấy nguy hiểm sống chết. Sắc mặt nhao nhao thay đổi, lớn tiếng hô.

"Bệ hạ!"

Trên giường, Cơ Minh Nguyệt chịu đựng đau đớn cắn răng, trong mắt lộ ra thần sắc kiên quyết.

"Không có người nào, có thể làm hại được con của trẫm!"

Trong đầu nàng xuất hiện thân ảnh của Diệp Ninh. Đồ xấu xa!

Nàng cắn chặt môi của mình. Sau đó cố gắng, dùng hết sức.

Oa!

Một tiếng trẻ con khóc, vang khắp Cửu Châu.

Nó khiến cho tất cả quái vật ở Cửu Châu đều ngẩng đầu, nhìn về phía phương hướng hoàng cung. Mà những con quái vật đã vào thành, lại giống như phát điên.

Trong đôi mắt xuất hiện ánh sáng màu máu, không màng tất cả xông lên phía trước. Giống như xuất phát từ bản năng sinh học vậy.

Ai có thể nuốt được đứa trẻ này.

Thì người đó có thể thay đổi vận mệnh, hoặc là có được ý thức, trở thành quân vương của thế giới hắc ám!

Nhưng đúng vào lúc nào khi bọn chúng sắp đến cửa hoàng cung, một cây gậy sắt màu vàng, từ trong bầu trời bất ngờ giáng xuống, trong chớp mắt cũng không biết bao nhiêu quái vật trở thành bột mịn.

Cuối cùng con khỉ cũng xuất hiện.

Chân giẫm mây, người mặc chiến giáp, tay cầm gậy Như Ý, giống như chiến thần, một mình trấn thủ hoàng cung. Quái vật

xông lên giống như thủy triều, bị nó dùng sức của một người tóm gọn tất cả.

Con khỉ vung cây gậy. Quái vật tử thương vô số.

Mọi người đến chi viện, nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy.

Tất cả quái vật đều giống như là choáng đầu, đã điên rồi, chỉ biết xông vào hoàng cung. Mà con khỉ trấn thủ hoàng cung, căn bản không cần phòng ngự những chỗ khác.

Quái vật giống như là nhất định phải xông vào. Mọi người nhìn thấy hi vọng.

"Tuy quái vật vào thành, nhưng không chém giết khắp nơi, mà hoàn toàn bị hoàng tử hấp dẫn sự chú ý, bọn chúng đã choáng đầu, đây là cơ hội của chúng ta!"

"Không sai, chỉ cần Đại Thánh kiên trì, chúng ta sẽ có thể công kích từ phía sau!"

"Đây không phải là cơ hội phá vỡ cục diện gì cả, nhưng lại có thể tạm thời ổn định cục diện!"

Mọi người đều là người thông minh, trong chớp mắt đã nắm bắt được cơ hội.

Tiếp tục ra tay.

Quái vật căn bản không quan tâm bọn họ, trong mắt bọn chúng chỉ có con khỉ, hoặc là nói là hoàng cung phí sau con khỉ. Vì thế ngược lại mọi người vô cùng an toàn.

Loại cục diện quỷ dị này, khiến cho mọi người vừa chấn động vừa thấp thỏm.

Đương nhiên chấn động là vì hoàng tử vừa được sinh ra, thật sự là yêu nghiệt trong yêu nghiệt, thế mà lại khiến cho những con quái vật này không màng mọi giá. Thấp thỏm là vì cục diện trước mắt vẫn là vô cùng cấp bách.

Một khi con khỉ ngã xống, sẽ thật sự không thể nào chống đỡ được những con quái vật này. Con khỉ giống như chiến thần vậy.

Ánh sáng màu vàng cháy hừng hực như lửa.

Cây gậy của con khỉ vung ra, vô số quái vật bị tiêu diệt. Nhưng con khỉ cũng không phải là vạn năng.

Một canh giờ. Hai canh giờ.

…

Chương 1131: Đặt bước chân đầu tiên vào bóng tối

Sau tám canh giờ.

Cho dù là con khỉ, dưới sự tấn công cường độ cao và không ngừng gia tăng của những con quái vật này mà không hề có một chút suy yếu nào, cũng xuất hiện dấu hiệu suy yếu rõ ràng.

Thân hình của con khỉ càng ngày càng lu mờ.

Tuy nó vẫn còn đang chiến đấu, nhưng sức mạnh Nhân đạo trên người đó, đã trở nên mỏng hơn. Lúc này, bóng tối lan tràn, Nhân đạo bị áp chế.

Con khỉ kiệt sức. Nhưng vẫn như trước vung cây gậy tiêu diệt quái vật.

Một gậy vung ra, ánh sáng màu vàng chói mặt, nhưng lại không thấy quái vật ngã xuống. Ngược lại người của con khỉ, đã hoàn toàn mờ đi.

“Tiêu rồi!”

Trong lòng mọi người thấy không ổn.

Ầm ầm!

Quái vật phát ra tiếng thét chói tai, trực tiếp từ bốn phương tám hướng xông về phía hoàng cung.

Trong hoàng cung.

Cơ Minh Nguyệt vừa mới sinh con xong, mặc chiến giáp bước ra khỏi phòng, sắc mặt nàng trắng bệch, một tay cầm kiếm, một tay ôm con.

“Đồ xấu xa, con của chúng ta, ta sẽ cố gắng hết sức bảo vệ, nhưng nếu như, nếu như ta thất bại, vậy thì ta cũng chỉ có thể,

gục ngã trước mặt nó…”

Cơ Minh Nguyệt lẩm bẩm trong miệng. Nhưng trong lòng lại hiểu rõ. Không có nếu như. Nàng đã được định trước là sẽ thất bại.

Nàng ôm thật chặt con, đi về phía trước, nhưng đúng vào lúc này, lại nhìn thấy đứa trẻ ở trong lòng, bất ngờ bật cười khúc khích, Cơ Minh Nguyệt cúi đầu nhìn, hình như đứa trẻ rất vui.

Trong lòng Cơ Minh Nguyệt chấn động, giống như cảm nhận được điều gì đó. Khoảnh khắc tiếp theo, trời đất trắng xóa.

Chính khí cuồn cuộn vô tận, giống như sao trời rơi xuống, lấp lánh ở trên chín tầng mây. Một đạo thân ảnh quen thuộc, dần dần xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Khoảnh khắc nhìn thấy người này, Cơ Minh Nguyệt đã rơi nước mắt.

“Cuối cùng ngươi cũng trở về rồi!”

Người đến, đương nhiên chỉ có thể là Diệp Ninh.

Vào khoảnh khắc khi Diệp Ninh đến, tất cả tượng Á Thánh ở trong văn miếu, thư viện ở Cửu Châu đầu phát ra ánh sáng màu trắng thuần khiết rực rỡ của chính khí cuồn cuộn, xông thẳng lên trời.

Ánh sáng và bóng tối, đen và trắng.

Chưa bao giờ lại phân biệt rõ ràng như lúc này.

“Là hắn, hắn quay lại rồi!”

Bùi Ngữ Hàm lộ ra nụ cười an tâm.

Tuy không lâu lúc trước nàng từng nói, không hi vọng Diệp Ninh quay về, hi vọng hắn có thể sống bình an. Nhưng mà khi Diệp Ninh thật sự quay về, nàng mới phát hiện khát vọng ở sâu trong đáy lòng là cái gì.

Còn có thể nhìn thấy Diệp Ninh một lần nữa. Thật tốt.

“Diệp huynh!”

Trên khôn mặt mệt mỏi của Thái Hướng Cao lộ ra nụ cười nhẹ nhõm. Hắn ta biết, bản thân không cần phải gánh vác nhiều trách nhiệm như thế nào.

Có Diệp Ninh ở đây, thì có phương hướng.

Nam Cung Lương Nhân không nói nhiều, hắn ta chỉ trầm mặc nhìn về phía Diệp Ninh.

Nhưng mà ngón tay không kìm được run rẩy, lại đã thể hiện rõ tâm tình thật sự của Nam Cung Lương Nhân vào lúc này.

"Xem ra là hắn quay trở lại rồi."

Trong mười vạn ngọn núi, An Nhiên nhìn thấy trong vùng đất Cửu Châu có ánh sáng màu trắng dày đặc xông thẳng lên trời, khóe miệng cũng lộ ra nụ cười.

"Diệp đại nhân trở về rồi!"

"Cuối cùng Diệp Thánh cũng quay về!"

"Hi vọng, tất cả vẫn còn có hi vọng, ta nhìn thấy hi vọng!"

Mọi người phấn chấn tinh thần, trong chớp mắt, vẻ mệt mỏi trong mắt bọn họ tan biến, thay vào đó xuất hiện ánh sáng hi vọng. Trong loại tình thế tuyệt vọng này.

Đã rất khó có sóng gió nào, có thể khiến cho mọi người cảm thấy phấn chấn. Nhưng ngoại trừ Diệp Ninh.

Hắn là người duy nhất, không cần làm cái gì, chỉ cần đứng ở phía trước, là có thể mang đến cho mọi người thoải mái và lòng tự tin mãnh liệt.

"Là Diệp đại nhân quay về rồi!"

"Được cứu rồi, chúng ta đều được cứu rồi!"

"Bái kiến Diệp đại nhân!"

Trong Cửu Châu, các bách tính đang đóng cửa, từ trên giường, trong các ngóc ngách, trong tầng hầm, từ khắp các nơi trú ẩn bò ra ngoài, bọn họ người đầy bụi đất, sau đó rơi nước mắt.

Diệp đại nhân trở về rồi!

Biết được điểm này, là đủ.

Bọn họ so với bất kỳ người nào đều tin tưởng, Diệp Ninh sẽ giống như vô số lần trong quá khứ, dẫn bọn họ, từng bước từng bước đi ra khỏi hoàn cảnh khó khăn.

Nếu như… Nếu như đến Diệp Ninh cũng thất bại, vậy thì bọn họ cũng không có cái gì để nói nữa. Vậy thì người khác cũng nhất định không cứu được chúng ta.

Còn có thể làm cái gì đây? Chính là chấp nhận số phận!

Đừng nói là người sống, cho dù là khí vận Kim Long, cũng đang cố gắng giữ Cửu Châu yên ổn không đến bức vỡ nát, vào lúc này cũng hiện ra có sức sống hơn nhiều.

Sự xuất hiện của một mình Diệp Ninh, đã khiến cho vô số người vô cùng yên tâm.

Dường như vào khoảnh khắc hắn xuất hiện, nguyên lực vô cùng vô tận trong đất trời, điên cuồng xông về phía hắn. Đại trận Nhân Gian đã bị phá vỡ.

Nhưng Diệp Ninh đã sớm không cần thông qua đại trận Nhân Gian để tập hợp sức mạnh Nhân đạo nữa, chỉ cần hắn muốn, hắn chính là hóa thân của Nhân đạo. Vô số sức mạnh nhân gian hội tụ, khiến cho mỗi một sợi tóc của Diệp Ninh giống như đang tỏa sáng rực rỡ, hắn bạch y như tuyết, chắp tay sau lưng bước đi trên không trung, bất luận có bao nhiêu quái vật, chỉ cần bị ánh sáng trên người hắn chiếu vào, thì sẽ biến mất trong chớp mắt.

Chương 1132: Đặt bước chân đầu tiên vào bóng tối 2

Quái vật lùi về phía sau.

Mọi người chấn động nhìn cảnh tượng này.

Hóa ra những con quái vật này, cũng biết rút lui sao?

Giống như lúc trước phát điên tranh đoạt đạo quả, đó là bản năng. Bây giờ quái vật ;ùi về phía sau, cũng là theo bản năng.

Bóng tối sợ ánh sáng, lửa sợ nước. Đây vốn dĩ chính là mối quan hệ tương sinh tương khắc.

Rốt cuộc là gió đông áp đảo gió tây, hay là gió tây càng mạnh hơn một tầng, đây là vấn đề quan trọng.

Nhưng rõ ràng, lúc này Diệp Ninh đã chiếm cứ "ưu thế sân nhà", uy lực đất trời nhanh chóng tập trung vào hắn, hắn chấp chưởng quyền bình thiên đạo, tay nắm giữ thanh kiếm Nhân đạo sắc bén, vẫn như trước gần như là đạo.

Diệp Ninh không nói nhiều.

Hắn biết rất rõ, mỗi một khoảnh khắc kéo dài thêm, thế giới này đều sẽ nhiều thêm một vết thương. Vì thế hắn lập tức ra tay.

Vừa mới đưa tay, đất trời làm giấy, thiên đạo làm bút, Nhân đạo làm mục, viết ra bốn chữ trông không trung.

"Tà không áp chính!"

Bốn chữ này xuất hiện, không chỉ mang theo sức mạnh vô cùng cường đại, mà còn có một loại khí tức nghiền áp tất cả. Vô số sinh linh và quái vật ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thấy ánh sáng rực rỡ trước nay chưa từng có.

Đạo ánh sáng này, giống như là có người dùng đèn pin cực mạnh chiếu vào trong mắt vậy, khiến cho bọn chúng chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng, mà không cảm giác được bất kỳ vật nào khác.

Nhưng điều khác biệt là, sinh linh bình thường chỉ cảm thấy chói mắt, cũng không có cảm giác gì khác, nếu như nhất định phải nói, thật ra vô cùng ấp ám, còn khá thoải mái.

Nhưng quái vật thì không.

Bọn chúng cảm thấy bản thân giống như là thật sự đang ở trong lò lửa.

Cơ thể của bọn chúng là do ác ý tạo thành, dưới ánh sáng chiếu rọi của chính khí cuồn cuộn, giống như là rơi và trong hầm băng. Từng tia khí đen, theo đó tiêu tán.

Sức nóng mãnh liệt, khiến cho bọn chúng cảm thấy đau đớn trước nay chưa từng có. Vì thế những con quái vật này phát ra tiếng thét chói tai.

Trong ánh sáng giống như ban ngày, gần như hóa thành tro bụi, tiếp đó, gió thổi qua, biến mất trong làn khói.

Cuối cùng mọi người cùng hồi phục lại thực lực bình thường, hơn nữa sau khi bình tĩnh lại, thì phát hiện, bầu trời trở nên quang đãng, không khí không còn mây mù, ánh sáng chiếu rọi mặt đất.

Những ngày bóng tối che khuất bầu trời đó, những con quái vật khiến cho bọn họ sởn gai óc, giống như một giấc mơ. Hoàn toàn biến mất khỏi bên người bọn họ.

Nhưng bọn họ biết, đây không phải là mơ.

Bởi vì khi bọn họ ngẩng đầu lên, nhìn lên bầu trời, vẫn như trước có thể phát hiện, ở bên rìa bầu trời, vẫn có bóng tối giống như con giòi bám ở cổ chân.

Bóng tối chưa hề đi ra. Bọn chúng chỉ là tạm thời bị ánh sáng xua tan.

Vô số ánh mắt nhìn về phía Diệp Ninh. Bách tính tôn kính và cảm kích.

Còn về phần đám người Tiên Môn Ma Tông, ngoại trừ điều đó ra, còn nhiều thêm mấy phần bất ngờ.

Lần này Diệp Ninh mất tích quay về, cảm thấy hắn, dường như có thêm rất nhiều biến hía? Loại biến hóa này rất rõ ràng.

Không chỉ là thực lực mạnh đến mức vượt ngoài sức tưởng tượng, hơn nữa cả người mang đến cho người khác cảm giác, cũng đã thay đổi.

Loại cảm giác này rất khó để hình dung, chỉ cảm thấy hình như Diệp Ninh trở nên càng thêm thấu đáo hơn, thuần khiết hơn, cũng càng thấu hiểu hơn. Trên thực tế chính là như vậy.

Diệp Ninh biết rõ tất cả ngọn nguồn, sau khi biết bản thân chân tướng, đương nhiên đã cởi bỏ được nút thắt, có được cảm ngộ và tâm thái hoàn toàn khác. Loại biến hóa này không thể được gọi là trưởng thành, mà có lẽ là giác ngộ.

Quá khứ hiện tại đã rõ ràng.

Hôm nay ta chính là ta.

“Diệp đại nhân, thế giới hắc ám đã đi vào chiến trường Tiên Ma, sợ rằng lúc này Tiên Giới và Ma Giới, đang gặp phải phiền phức trước nay chưa từng có!”

Nam Cung Lương Nhân dẫn đầu bước lên phía trước, nói với Diệp Ninh. Không có một chút cảm xúc rung động lòng người nào.

Càng không có nhiều lời dư thừa. Tất cả mọi người đều biết, bây giờ còn chưa đến mức kê cao gối ngủ. Nguy hiểm mới tạm thời đi qua, nhưng lúc nào cũng có khả năng lại giáng xuống lần nữa.

Bây giờ nguy hiểm đã mở rộng đến hai giới Tiên Ma, ngược lại Hạ Giới, mục tiêu đầu tiên bị thế giới hắc ám nhằm vào, trở nên vô cùng tầm thường.

Nếu như thật sự thành công, vậy thì vạn giới, đều có nguy hiểm bị cắn nuốt.

“Ta biết, lúc trước ta đi đã phát hiện điểm này, đây chính là nguyên nhân ta đi đến chiến trường Tiên Ma.”

Diệp Ninh nói.

Vốn dĩ thật ra hắn muốn nói chuyện này với hai giới Tiên Ma, chỉ là bất ngờ bị Nguyên Giới triệu hồi đi, vì thế mới không có cơ hội. Nhưng thực tế suy nghĩ một chút, cho dù hắn nói, cũng không có tác dụng gì.

Sức mạnh của thế giới hắc ám đi vào trong chiến trường Tiên Ma, vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ nhe cái răng của mình ra, hai giới Tiên Ma không thể thay đổi cái gì, bắt đầu từ khi thế giới hắc ám phát hiện chiến trường Tiên Ma, tất cả đều đã được định trước.

Chương 1133: Đặt bước chân đầu tiên vào bóng tối 3

“Vậy thì chiến sự thế nào?”

Rõ ràng Nam Cung Lương Nhân đang lo lắng tương lai của hai giới.

“Tuy chưa từng quan tâm, nhưng có thể phán đoán được, nhất định là vô cùng thê thảm.”

Diệp Ninh lắc đầu, nói.

“Đến Tiên Giới và Ma Giới đều không thể kiên trì được sao?”

Có người khó mà tin được.

Ở đây nói là kiên trì, mà không phải là chiến thắng.

Thế giới hắc ám thật sự đáng sợ đến mức, cho dù là hai giới Tiên Ma, cũng không phải là mức độ kẻ thù duy nhất?

“Thế giới hắc ám được hình thành do tập hợp ác niệm của chúng sinh, đã sớm tồn tại vô số năm tháng, lại cắn nuốt ác niệm vô tận ở chiến tường Tiên Ma, sau khi có thành tựu, cho dù thực lực hai giới Tiên Ma mạnh mẽ, khổ nỗi sức mạnh bóng tối đi sâu vào trong lòng người, chỉ cần trong lòng có ác niệm, thì khó trách bị sức mạnh bóng tối lợi dụng… Sức mạnh bóng tối mà chúng ta nhìn thấy, thật ra còn chưa đến một phần, đây chỉ là sức mạnh không đáng nhắc đến của thế giới hắc ám, sức mạnh chân chính, đều dùng ở bên phía hai giới Tiên Ma, vì thế, thế cục ở bên đấy nhất định là không lạc quan!”

Diệp Ninh so với bất kỳ người nào đều hiểu rõ chuyện này.

Bây giờ hắn tạm thời dung nhập thành một thể với Nguyên Giới. Chư thiên vạn giới, đều ở trong lòng.

Hai giới Tiên Ma cũng là như vậy.

Dù sao hai thế giới này có mạnh mẽ như thế nào, cũng là do Nguyên Giới sáng tạo ra, vì thế Diệp Ninh có thể điều tra được nhược điểm của hai giới, biết rõ hai thế giới này, trước mặt thế giới hắc ám, không hề có một chút vốn liếng nào để phản kháng.

Đương nhiên, nếu không phải như thế, Nguyên Giới cũng không đến mức tự sinh ra ý chí của mình, vất vả tìm kiếm phương pháp cứu thế giới.

“Vậy thì nên làm như thế nào?”

Thái Hướng Cao chau mày thật chặt.

Hắn ta cảm thấy Hạ Giới và hai giới Tiên Ma đã trở thành cộng đồng cùng chung vận mệnh, về mặt lý luận mà nói, nên ra tay giúp đỡ. Nhưng mà, một chút sức mạnh đó của bọn họ, có thể giúp được cái gì chứ?

“Không cần hoảng sợ, theo ta thấy, ngược lại đây là cơ hội.”

Diệp Ninh nhìn lên bầu trời, chỉ vào bóng tối tràn ngập, nói.

“Phần lớn sức mạnh của thế giới hắc ám, đều đã đi đến chiến trường Tiên Ma, vì để cắn nuốt được hai giới Tiên Ma, thế giới hắc ám nhất định phải bỏ ra đủ sức mạnh, như thế, nội bộ nhất định là trạng thái trống rỗng nhất từ trước đến nay, như vậy, chính là cơ hội tiêu diệt một lần và hoàn toàn thế giới hắc ám!”

Cái gì? Tiêu diệt thế giới hắc ám? Mọi người mở to mắt.

Dường như không dám tin thứ bản thân nhìn thấy.

Thế giới hắc ám mạnh mẽ, khiến người khác tuyệt vọng như vậy, đến hai giới Tiên Ma cũng bó tay hết cách, thế mà Diệp Ninh ngươi lại muốn tiêu diệt nó? Chuyện này thật sự không biết nên nói là lớn gan, hay là nói đây là ý nghĩa viển vông đây?

“Còn nhớ câu nói ta từng nói không? Con người nhất định sẽ thắng trời! Trên đời không có chuyện gì khó chỉ sợ người không có lòng, trước khi làm bất kỳ chuyện gì, đều cần có quyết tâm và tự tin, càng huống hồ, bây giờ đây là lựa chọn duy nhất.”

Diệp Ninh nhàn nhạt nói.

“Tà không áp chính!”

Hay cho một câu tà không áp chính.

Tuy mọi người phấn chấn, nhng lại không biết xuống tay như thế nào. Tiêu diệt thế giới hắc ám đó, đây là…

Bọn họ không có một chút suy nghĩ nào.

Nhưng chỉ là người không quen Diệp Ninh mới cảm thấy mơ hồ. Người thật sự quen biết Diệp Ninh, đã lên tiếng.

“Ta đi với ngươi!”

Bùi Ngữ Hàm, Thái Hướng Cao, Nam Cung Lương Nhân,… mấy người cùng lúc lên tiếng.

Bọn họ biết, khi Diệp Ninh rất lý trí rất kiên định đưa ra quyết định, vậy thì trong trời đất này, không có người nào có thể thay đổi hắn dù chỉ một chút.

“Mọi người không cần tham dự, không phải là ta không muốn, mà là mọi người không thể tham dự vào trong đó, cưỡng ép đi cùng với ta, sẽ chỉ kéo chậm bước chân của ta, trở thành gánh nặng của ta.”

Diệp Ninh trực tiếp từ chối bọn họ.

Thật ra hắn rất ít khi từ chối không nể mặt một chút nào như thế. Nhưng trước mắt không có thời gian để nói lời uyển chuyển.

Hắn nhất định phải trực tiếp phá vỡ suy nghĩ này của mọi người. Chuyện này, một mình hắn làm, là tốt nhất.

Một lúc sau, Bùi Ngữ Hàm hỏi.

“Ngươi, sẽ quay trở về sao?”

Diệp Ninh đưa tay, gõ nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của Bùi Ngữ Hàm, cười nói.

“Ta sẽ quay về!”

Đây là lời hứa. Bùi Ngữ Hàm mỉm cười.

“Vậy thì ngươi đi đi.”

Diệp Ninh gật đầu với mọi người. Sau đó ánh mắt nhìn về phía cửa cung.

Ở đó. Có người bế đứa trẻ nhìn hắn. Hắn nhìn chằm chằm một chút.

Đến lúc này, làm sao hắn còn có thể không biết được chân tướng?

Vì thế hắn cũng gật đầu, nói mấy chữ, sau đó lắc người biến hóa rời đi. Nhưng mấy chữ này, thuận theo gió, một đường bay đến bên tai Cơ Minh Nguyệt.

“Đợi ta trở về!”

Cơ Minh Nguyệt mím môi, tóc hai bên má ướt sũng mồ hôi dính lên gò má trắng tuyết, lẩm bẩm nói.

“Ta đợi ngươi!”

Chương 1134: Đặt bước chân đầu tiên vào bóng tối 4

Vào khoảnh khắc đó.

Diệp Ninh đã đến bên rìa thế giới

Lúc trước, hắn dung hợp với thiên đạo, tạm thời đến nơi này, cách một con sông, nhìn thấy thế giới hắc ám ở đối diện. Nhưng đúng vào lúc nào, con sông đó đã không còn tồn tại nữa.

Bởi vì thế giới hắc ám đang ở ngay trước mắt. Nhưng lại có chút bất thường.

Bởi vì cảm giác mà thế giới hắc ám mang đến cho ngườikhác, dường như không chân thật, mà hiện ra có chút hư ảo. Nguyên nhân tạo thành loại cảnh tượng này rất đơn giản.

Bởi vì thế giới hắc ám gấp gáp đi ăn "món chính" là chiến trường Tiên Ma mà đã không có hứng thú với Hạ Giới nữa. Dù sao đó là hai giới Tiên Ma.

Hai thế giới mạnh mẽ như vậy, nếu như không phải thế giới hắc ám thật sự giáng xuống, làm sao có thể hoàn toàn cắn nuốt được nó? Vì thế nó, thật ra nó vẫn luôn thông qua sức mạnh hắc ám, chuyển dịch bản thể đến đó.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, Tiên Đế và Ma Đế, có thể nhìn thấy bóng của thế giới hắc ám ở chiến trường Tiên Ma.

Một khi đợi thế giới hắc ám hoàn toàn giáng xuống, vậy thì cái bóng đó sẽ biến thành hiện thực. Đến lúc đó, bọn họ sẽ phải đối mặt với thân thể hoàn chỉnh của thế giới hắc ám.

Nhưng trước mắt, hình như vẫn cần phải một đoạn thời gian nữa.

Thế giới hắc ám đang dần được hình thành, một giai đoạn mong manh chuyển từ hiện thực sang hư ảo, mà Diệp Ninh, đã đứng ở trước mặt nó.

"Đây cũng là nằm trong tính toán của ngươi sao?"

Diệp Ninh tự nói.

Hệ thống, hoặc có thể nói là ý chí của Nguyên Giới, đúng là đã tính kế đến tận thế giới hắc ám.

Mười ba tông Tiên Môn, vì sao lại mở một đường thông đạo đón tiên nhân hạ phàm, cho dù tọa độ xuất hiện sai sót, cho dù đại trận bị phá hủy một chút, kết quả lại chạy đến chiến trường Tiên Ma?

Trùng hợp?

Đây không phải là chuyện dùng trùng hợp có thể giải thích được.

Mười ba tông Tiên Môn không có bản lĩnh đả thông thành lũy của chiến trường Tiên Ma. Chỉ có thể nói, tất cả điều này đều nằm trong tính toán của hắn ta.

Đừng nói là có hai nội gián là Phương Thanh Tuyết và Mạc Hạo Nhiên giở trò ở trong đó, cho dù là không có bọn họ, Tiên Môn cũng sẽ phát hiện bản thân tuyệt đối không thành công được, bởi vì thật ra Nguyên Giới mới là kẻ cầm đầu, ý chí của Nguyên Giới, sớm muộn cũng sẽ khiến cho Hạ Giới, sinh ra liên kết với chiến trường Tiên Ma.

Chiến trường Tiên Ma là con mồi.

Chính là để câu con cá lớn là thế giới hắc ám.

Khi thế giới hắc ám phát hiện có thông đạo có thể đi đến chiến trường Tiên Ma, nó sẽ không thể nào từ chối sự cám dỗ này.

Sau đó, nó sẽ phát hiện Tiên Giới và Ma Giới. Rất rõ ràng, Tiên Giới và Ma Giới, cũng là con mồi!

Hai thế giới này, theo cái nhìn của người đời, là hai giới mạnh nhất, ẩn chứa ô số cường giả đỉnh cao, trong sự sắp xếp của ý chí Nguyên Giới, cũng chỉ là con mồi!

Tác dụng của bọn họ, chính là khiến cho thế giới hắc ám, chuyển một lượng lớn sức mạnh, thậm chí là bản thân thế giới hắc ám, vì để nuốt chửng hai giới Tiên Ma, mà sinh ra tình huống không ổn định.

Chỉ có như thế, mới có thể tạo ra cơ hội ngàn năm có một! Cơ hội này, không có một chút thành phần trùng hợp nào, mọi thứ đều là do con người tạo ra. Một ván cờ lớn, cuối cùng cũng đã

đến lúc phân định thắng thua. Mà Diệp Ninh, chính là người chơi cờ quan trọng nhất.

Diệp Ninh hít một hơi thật sâu.

Bước một bước vào thế giới hắc ám.

Đây là sinh linh sống, bước bước chân đầu tiên vào thế giới hắc ám!

Khi thật sự bước bóng tối, mới có thể hiểu được bóng tối.

Lúc này Diệp Ninh chính là loại cảm giác này.

Đứng từ bên ngoài nhìn thế giới hắc ám, cho dù ngươi có nhìn bao nhiêu lâu, có dụng tâm hơn nữa, cũng không bằng đích thân đi vào một trong cảm nhận một chút. Diệp Ninh chưa bao giờ kích động giống như lúc này.

Cho dù trong lòng đã hoàn toàn hiểu về thế giới hắc ám, nhưng mà vẫn bị thế giới hắc ám chấn động như trước. Ở đây không có bất kỳ khí tức sinh mệnh nào.

Bởi vì ở đây căn bản không phải là nơi vật sống có thể tồn tại được. Nhưng điều này không hề đại biểu ở đây không có "động vật".

Diệp Ninh không biết dùng "động vật" có thể hình dung cảnh tượng nhìn thấy ở đây không, hắn nhìn thấy con giòi dài bằng ngón tay đang bò trên những cành cây và lá khô, trên người dày đặc lông tơ, nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện trên đỉnh vô số long tơ đó, đều hình thành đôi mắt nhỏ do ác ý hình thành.

Diệp Ninh còn nhìn thấy một con bướm giống như con côn trùng bay qua trước mắt, vốn dĩ đôi cánh đầu màu sáng của nó, lúc này đã biến thành màu nâu sẫm, bên trên những khe rãnh, ngưng kết một cục u, nhìn có vẻ giống như vết sẹo vậy, mà sâu trong những vết sẹo đó, ở bên rìa nơi đáng sợ đó, cũng tràn ngập từng đôi mắt oán hận.

Chương 1135: Dị số chân chính

Sự tồn tại của những đôi mắt như thế xuất hiện ở mỗi một nơi của thế giới hắc ám.

Cây, núi đá, động vật, thậm chí là dưới chân giẫm lên bùn, dường như cũng có ác ý đang nhìn. Đây là thế giới không có sự riêng tư.

Đi vào trong này, ác ý trong lòng mỗi một người, trong chớp mắt đều sẽ bị phóng ra ngoài. Loại tà ác này, sẽ lập tức cắn nuốt tất cả lý trí.

Diệp Ninh không để cho mấy người Nam Cung Lương Nhân tham dự vào chuyện này là đúng.

Nếu như bọn họ đến nơi này, trong chớp mắt sẽ bị ác ý cắn nuốt, lập tức sẽ biến thành quái vật. Mà Diệp Ninh cũng không cứu được bọn họ.

Thế giới này, chính là tuyệt vọng và cực đoan như vậy.

Cho dù là một người thật sự vô cùng lương thiện, đến thế giới này, khi bị vô số ánh mắt ác ý nhìn chằm chằm, cũng không thể nào không tự sinh ra ác ý.

Bởi vì những đôi mắt này, mỗi một ánh mắt, đều đại biểu cho một sinh linh đã chết.

Ác ý của bọn họ, tất cả đều đến đây, trở thành một bộ phận vĩnh hằng của thế giới hắc ám. Trên người Diệp Ninh tỏa ra ánh sáng.

Hắn là người duy nhất có thể đi lại ở đây.

Bởi vì lúc này, dường như hắn đã gần với Đạo, ý chí của Nguyên Giới dung nhập vào trong người, khoảnh khắc này hắn trở thành hóa thân duy nhất của Nguyên Giới, sức mạnh sáng thế sẽ bảo vệ hắn, khiến cho hắn có thể đi về phía trước ở trong bóng tối.

Đương nhiên trong thế giới hắc ám có sự tồn tại của quái vật, nhưng mà đã không thể làm gì được Diệp Ninh nữa. Hắn đi đường rất thuận lợi.

Vì thế hắn không thể không lại lần nữa cảm thán kế hoạch của ý chí Nguyên Giới. Tác phẩm thật là lớn.

Tiên Giới và Ma Giới đều là con mồi, đây là canh bạc đánh cược tất cả, không thành công sẽ thành nhân. Dùng loại phương thức này, khiến cho thế giới hắc ám đi vào trạng thái suy yếu chưa từng có.

Diệp Ninh đi một lúc lâu, cả một đường, đương nhiên vô cùng hiểm ác, nhưng mà đều không làm được gì hắn. Vì thế cuối cùng, hắn đến khu vực trung tâm chân chính của thế giới hắc ám.

Hắn nhìn thấy một thác nước. Một thác nước vô cùng quen thuộc.

"Đây là, thác nước mà ta nhìn thấy ở trong Nguyên Giới."

Con ngươi của Diệp Ninh bất ngờ co rút lại.

Trong Nguyên Giới có một thác nước nguyên sơ, có thể chiếu vạn giới.

Diệp Ninh từ trong thác nước, nhìn thấy Lam Tinh, nhìn thấy Hạ Giới, nhìn thấy hai giới Tiên Ma… Thác nước đó có ý nghĩa phi phàm.

Nó đại biểu cho dấu tích tồn tại của thế giới.

Mà lúc này trong thế giới hắc ám, thế mà cũng có một thác nước tương tự.

Trong dãy núi tối tăm, một thác nước tản ra từng khí màu đen cuồn cuộn, bất ngờ đổ xuống, không phát ra một chút âm thanh nào.

Dòng nước yên lặng không một tiếng động, nhìn có vẻ đen kịt, nhìn một lần, sau đó khó mà tự thoát khỏi, những dòng nước màu đen này, dường như trời sinh đã có thể cắn nuốt tất cả ánh sáng trong đất trời.

Diệp Ninh cúi đầu nhìn xuống, hắn từ trong dòng nước, nhìn thấy một bóng người.

Dường như bọn chúng cảm nhận được ánh mắt của Diệp Ninh, trong chớp mắt trở nên cuồng loạn, đang gào thét, giãy dụa, dùng bàn tay khô gầy, vươn ra khỏi mặt nước, túm lấy không khí trống rỗng nhưng tất cả đều vô ích, bọn chúng không gây ra được một chút sóng gió, chứ đừng nói đến là phát ra được bất kỳ thanh âm nào.

Thác nước này. Con sông này.

Mang đến cho Diệp Ninh chấn động cực lớn.

“Ta hiểu rồi, thế giới hắc ám, đang muốn diễn hóa thành Nguyên Giới thứ hai, nó đang dùng phương thức thanh tẩy của mình, bây giờ đã có thác nước nguyên cơ, nếu như thật sự nuốt chửng hai giới Tiên Ma, sợ rằng sẽ thật sự có thể có được năng lực sáng tạo thế giới… Nhưng mà nghĩ một chút cũng biết, thế giới mà thế giới hắc ám sáng tạo ra, sẽ là nơi hung hiểm tàn ác như thế nào?”

Trong chớp mắt, Diệp Ninh hiểu ra rất nhiều.

Thảo nào. Thảo nào thế giới hắc ám vẫn luôn cắn nuốt, cùng với hủy diệt.

Không chỉ bởi vì bản tính tà ác, mà còn là quá trình tiến hóa theo bản năng. Cắn nuốt vạn giới, cơ thể mạnh mẽ.

Đến cuối cùng, dùng tà ác thuần túy, xóa bỏ tất cả dấu vết trong quá khứ.

“Không giữ lại ngươi được!”

Diệp Ninh hít một hơi thật sâu.

Hắn càng thêm hiểu sứ mệnh của bản thân hơn bất kỳ lúc nào.

“Chém!”

Hắn giơ tay ra, chính khí cuồn cuộn vô cùng vô tận ở trong cơ thể, lúc này cố gắng hội tụ lại, hình thành một thanh kiếm ánh sáng chói mắt, vào khoảnh khắc kiếm ánh sáng được hình thành, Diệp Ninh chém một đường về phía thác nước!

Nhưng ánh sáng của thanh kiếm này, rõ ràng không hề đủ để có thành đạt được mục đích. Ngược lại giống như là đánh thức sự tồn tại đáng sợ nào đó.

Ý chí của thế giới hắc ám bất ngờ thức tỉnh.

Nó giống như là thiên đạo của Hạ Giới vậy, bình thường mơ mơ hồ hồ, chỉ dùng hình thức tồn tại của quy tắc, nhưng lúc nào cảm nhận được uy hiếp, đã lập tức đưa ra phản ứng theo bản năng.

Chương 1136: Dị số chân chính 2

Bùm bùm bùm!

Toàn bộ thế giới hắc ám đều chấn động. Trời đất sụp đổ.

Vô số khí đen từ bốn phương tám hướng điên cuồng xông đến, toàn bộ thế giới hắc ám, giống như là bị thúc động nhanh chóng đẩy lùi, trong chớp mắt đã kéo dài khoảng cách với Diệp Ninh.

Nhưng đây chỉ là biểu hiện bên ngoài, từ góc nhìn của Diệp Ninh, rõ ràng thế giới hắc ám đã sinh ra biến hóa lớn nào đó.

Toàn bộ thế giới đều dang cuộn tròn lại, hình thành một tòa núi lớn sương mù đen quấn quanh, mà trên ngọn núi này, lại có vô số đầu lâu hung ác nhô ra, những chiếc đầu này có nam có nữ, có người có yêu, có già có trẻ, hoặc là gầy đến chỉ còn da bọc xương, hoặc là vẫn có hình người, hoặc là răng nanh sắc bén… Tóm lại, vô cùng gớm ghiếc.

Tất cả ác ý của sinh linh trong chư thiên vạn giới bị cắn nuốt, ngọn núi này, giống như là hoàn toàn bị đầu lâu lấp đầy.

Gầm!!

Bọn họ gầm lên xông về phía Diệp Ninh. Tiếng gầm này, chấn động vạn giới.

Cho dù là Lam Tinh, lúc này cũng có vô số người bị dọa cho chấn động khiếp sợ.

“Động đất?”

Trong vạn giới, vô số sinh linh ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời xám xịt.

Không biết vì sao, có một loại dự cảm xông lên trong lòng. Tên của loại dự cảm này, gọi là không tốt…

Vạn giới còn như thế, mấy thế giới gần với thế giới hắc ám, càng là phải gánh chịu sóng gió cực lớn. Ví dụ như Hạ Giới.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc phát hiện, bọn họ có thể nhìn thấy Diệp Ninh.

Bất kỳ người nào, chỉ cần ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời, là có thể nhìn thấy bóng lưng cả người bạch y đó. Nhưng rõ ràng tình huống của hắn có chút không thể xem thường.

Ở trước mặt hắn, là một ngọn núi không thể nào dùng ngôn từ để hình dung, cao lớn vô cùng, lớn đến mênh mông vô tận, mà

đáng sợ nhất là, trên ngọn núi này, tràn ngập đầu lâu, biểu cảm của mỗi một đầu lâu, đều vô cùng hung ác, ánh mắt của mỗi một đầu lâu, đều truyền ra sự oán hận. Sương mù đen nồng đậm vây quanh.

Tất cả ác ý của thế gian, đề ngưng tụ ở đây. Mà Diệp Ninh một thân một mình, nhỏ bé giống như sâu kiến.

Nhìn từ góc độ này, giống như một người, phải đối mặt với tất cả ác ý của thế gian vậy.

“Diệp huynh!”

“Diệp đại nhân!”

“Diệp Ninh!”

Dưới Hạ Giới, vô số người nín thở, bọn họ chỉ nhìn ở nơi này thôi, cũng cảm thấy bản thân không thở được, mà Diệp Ninh một mình đối mặt với bóng tối, nghĩ thôi cũng đã biết được áp lực lúc này.

Vô số người nóng lòng lo lắng, vô số người tuyệt vọng rơi lệ, cùng có vô số người, đang chờ đợi.

“Đây chính là thế giới hắc ám chân chính sao?”

“Đối kháng như thế nào? Không thể nào đối kháng được!”

“Hóa ra tất cả ác ý của thế gian này đều ngưng với nhau, hình thành hậu quả như vậy, so sánh ra, những con quái vật hắc ám đó, tính là cái gì chứ?”

Tuyệt vọng, chính là tuyệt vọng.

Lực uy hiếp mà thế giới hắc ám thể hiện ra vào lúc này, đủ để phá hủy tất cả niềm tin trên thế gian.

“Diệp Ninh, ngươi đồng ý với ta, ngươi sẽ quay về!”

Nhưng có người, vẫn còn ôm hi vọng. Chuẩn xác mà nói, là còn nhớ lời hứa. Ví dụ như Cơ Minh Nguyệt.

Nàng chủ tình nguyện tin tưởng một chuyện.

Đó chính là Diệp Ninh nói với nàng, hắn nhất định sẽ quay lại. Nhất định!

Chấn động của Hạ Giới, cũng đồng thời xuất hiện ở hai giới Tiên Ma.

Cục diện lúc này, đúng là đã đạt đến mức độ vô cùng cấp bách.

Ba mươi hai thành Tiên Giới, cho dù thất thủ, Tiên Đế Tiên Quân đích thân dẫn theo quần tiên, cứng rắn bảo vệ thông đạo, nhất định không thể để cho quái vật giết vào Tiên Giới. Nhưng bất cứ ai cũng có thể nhìn ra.

Thất bại chỉ là vấn đề thời gian.

Tiên Giới đã phải bỏ ra cái giá tử thương thảm trọng. Tổn thất vô số.

Cho dù là Tiên Tôn, cũng chết mấy người.

Đây là một trận chiến tranh không công bằng!

Nhưng Hạ Giới còn có cơ hội oán than, nhưng Ma Giới, đã hoàn toàn mất đi hi vọng.

Cửa Ma Giới rộng mở, đối với sức mạnh hắc ám mà nói, Ma tộc có quá nhiều điểm yếu có thể lợi dụng.

Cho dù là Ma Đế chủ động từ bỏ một mảng lớn lãnh địa, dẫn theo Ma tộc cứng rắn bỏ vệ thông đạo cuối cùng, nhưng vẫn không thấm vào đâu, nhiều nhất chỉ có thể xem là kéo dài thời gian thêm một chút mà thôi.

Ma Giới vẫn bị hắc ám xâm chiếm như trước.

Một mảnh lớn khí đen, giống như sao băng, rải khắp vùng đất Ma Giới. Thấy thế, Ma Đề liên tục cười thảm.

“Chết chắc chết chắc, số trời không thể thay đổi, Ma Giới hủy diệt chính là ngày hôm nay, cái gọi là dị số, không thấy bóng dáng, đây chính là trời muốn tiêu diệt ta!”

Lúc này hắn ta, thậm chí trong lòng đã có ý muốn hết.

Ma Đế nằm mơ cũng không ngờ được, có một ngảy thế mà bản thân lại trở thành một tôn Ma Đế cuối cùng. Hắn ta không có lời nào để nói, không thể nào chấp nhận loại thất bại này, thà rằng chết còn hơn.

Chương 1137: Dị số chân chính 3

Nhưng chết cũng là một điều xa xỉ.

Nếu như chết, sợ rằng sẽ bị quái vật lợi dụng, rất có khả năng sẽ biến thành quái vật càng đáng sợ hơn. Đúng thật là tiến thoái lưỡng nan.

Thế giới hắc ám đáng chết này, thế mà lại khiến cho đường đường Ma Đế, lại tuyệt vọng như vậy!

Nhưng bất luận Tiên Giới cũng được, Ma Giới cũng thế, vào lúc này, đều cảm nhận được chấn động của thế giới hắc ám. Bọn họ ngước mắt lên, cũng có thể nhìn thấy thế giới hắc ám.

Tuy chỉ là bóng.

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến sự chú ý của bọn họ. Bọn họ nhìn thấy bản thể của thế giới hắc ám.

Ngọn núi lớn bị vô số đầu lâu lấp đầy đó.

Cùng với trước ngọn núi, một bóng người áo trắng nhỏ bé như cát bụi, nhưng lại tỏa ra ánh sáng chói mắt, khiến cho người khác không thể nào phớt lờ.

"Đây là, có người giết đến bản thể của thế giới hắc ám?"

Vô số người đại thần thông, vào lúc này đang điên cuồng vui mừng.

"Lẽ nào là Tiên Đế?"

"Lẽ nào mà Ma Đế?"

Hai giới Tiên Ma, đều nghĩ đến đối phương. Là kẻ địch lớn nhất, cũng là thế giới lớn trong vạn giới, bọn họ so với bất kỳ người nào đều hiểu rõ, nếu như nói cường giả, chín chín phần trăm đều xuất thân từ hai giới Tiên Ma.

Vì thế bọn họ nghĩ đến đối phương, điều này vô cùng hợp lý.

Vào lúc này, bọn họ đều đang cầu nguyện cho đối phương, hi vọng đối phương nhất định có thể thành công.

Khi thật sự đối mặt với nguy cơ diệt thể, thù hận của hai giới Tiên Ma, dường như cũng đều trở nên không quan trọng. Nếu

như Tiên (Ma) Đế thật sự có thể làm đến bước này, ta cũng phục rồi!

Nhưng đúng vào lúc suy nghĩ này vừa mới xuất hiện không lâu. Rất nhanh bọn họ đã ý thức được.

Nam tử bạch y này, không phải là bất kỳ người nào của hai giới Tiên Ma.

Bởi vì tuy cách không gian, nhưng người đại thần thông vẫn có thể từ trong bóng người phát hiện được khí tức, ví dụ như bản thể của thế giới hắc ám, khiến cho bọn họ không khỏi rùng mình, sương mù màu đen đó, cho dù là Tiên Đế và Ma Đế, cũng không dám nhiễm vào một chút nào.

Mà nam tử bạch y, tuy trên người có một cỗ khí chất khiến lòng người ấm áp, nhưng xét về năng lực bản thân mà nói, hình như không mạnh mẽ lắm.

“Không phải người tu hành, cũng không phải Ma tộc, đương nhiên, cũng không phải người phàm, nhưng sức mạnh ở trên người hắn, tuyệt đối không được coi là mạnh…”

Tiên Đế và Ma Đế, vào lúc này trong lòng đều sinh ra suy nghĩ giống nhau. Vậy thì người này là ai?

Bọn họ gần như đồng thời chụm ngón tay tính toán, nhưng lại không tính ra được quá khứ và tương lai của người này, chỉ cảm thấy cao thâm khó lường, không ở trong ngũ hành.

“Ta không tính được quá khứ và tương lai của người này, nhưng mà có thể nhìn thấy khí tức lưu lại trên người hắn, rõ ràng hắn có chút liên quan đến Tiên Giới… Đợi đã, lẽ nào hắn ta là người của Hạ Giới?”

Tiên Đế nghĩ đến, sau đó bất giác nhìn về phía thông đạo ở chiến trường Tiên Ma dẫn xuống Hạ Giới. Sức mạnh bóng tối đang bộc phát tràn ngập ở chiến trường Tiên Ma, mọi người đều đã biết.

Sức mạnh bóng tối thuận theo thông đạo đi vào chiến trường Tiên Ma. Mà trước lúc đó, Hạ Giới còn từng có một người, đến Cổ Thành báo tin.

Sau đó, sinh ra chuyện không vui vẻ, hai bên không chỉ không thành công hợp tác, ngược lại đối địch với nhau, Tiên Giới

mấy lần tiến sâu vào Hạ Giới, đều bị một quái nhân của Hạ Giới tiêu diệt.

Tương truyền quái nhân đó, không phải là người tu hành, nhưng mà lại có thể chấp chưởng quyền bính thiên đạo, chỉ định quy tắc của Hạ Giới, vì thế, được coi là vô địch Hạ Giới.

Liên kết nhiều tin tức lại với nhau. Không khó để phán đoán, thân phận của người này.

"Lẽ nào thật sự là quái nhân kia của Hạ Giới? Chỉ là người Hạ Giới nho nhỏ, làm sao lại có dũng khí đi đối mặt với thế giới hắc ám?"

Mọi người Tiên Giới, rơi vào nghi hoặc.

Mà bên phía Ma Giới, lại là điên cuồng vui mừng.

"Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi!"

Hoang Tôn điên cuồng vui mừng, khoa tay múa chân giống như đứa trẻ vậy.

"Dị số, hắn chính là dị số! Không thể nào ngờ được, không biết nguồn gốc, hắn mới là dị số! Công chúa điện hạ chạy trốn khỏi Ma Giới, công chúa điện hạ không phải dị số, sứ mệnh chân chính của nàng, thật ra đi đến Hạ Giới, tạo ra kết nối vận mệnh với dị số chân chính!"

Nghe xong, Ma Đế không nhịn được siết chặt nắm đấm.

"Chuyện này, có lẽ chính là như thế."

Thời khắc quan trọng.

Cuối cùng dị số cũng xuất hiện.

Vậy thì vấn đề rồi.

Hắn có thể đối kháng với thế giới hắc ám không?

Trong đôi mắt của tất cả mọi người, đều lộ ra thần sắc hoài nghi.

Loại hoài nghi này, là điều hiển nhiên.

Dù sao so với thực lực mà thế giới hắc ám thể hiện ra lúc này, Diệp Ninh một thân một mình, nhìn thế nào cũng hiện ra có chút yếu ớt. Nhưng mọi người sẽ không bởi vì thế mà coi thường hắn.

Chương 1138: Dùng ý niệm của chúng sinh, chém núi đen.

Mọi người đều không phải kẻ ngốc.

Không nói đến việc Diệp Ninh có thể giành được chiến thắng cuối cùng hay không, nhưng chỉ riêng có dũng khí đứng ở vị trí đó, đã đủ nói rõ rất nhiều vấn đề. Nhưng mọi người không hề biết là.

Diệp Ninh nhìn có vẻ yếu ớt, và thế giới hắc ám nhìn có vẻ mạnh mẽ, thật ra khoảng cách thực lực hai bên, không rõ ràng giống như mọi người nghĩ.

Vì sao thế giới hắc ám lại biến thành một ngọn núi?

Vì sao lại mọc ra vô số đầu lâu ẩn chứa ác ý?

Thứ này cùng một đạo lý với động vật vô cùng đáng sợ, nhất định sẽ giơ nanh múa vuốt với đối thủ đến uy hiếp mình. Nguyên nhân cơ bản, trên thực tế là thế giới hắc ám cảm thấy bị uy hiếp.

Đúng thế. Uy hiếp!

Nếu như chỉ riêng một mình Diệp Ninh, đương nhiên không thể hình thành uy hiếp đối với thế giới hắc ám. Nhưng Diệp Ninh không phải đại biểu cho bản thân hắn.

Lúc này hắn chấp chưởng quyền lực của Nguyên Giới, sức mạnh Nguyên Giới dung nhập vào trong người. Hắn đại biểu cho Nguyên Giới!

Nếu như không phải điều này, hắn cũng không thể nào bước chân được vào thế giới hắc ám! Nguyên Giới!

Thứ thật sự khiến cho thế giới hắc ám cảm thấy bị uy hiếp, chính là Nguyên Giới.

Nó đang đi trên con đường nhìn thì có vẻ dài đằng đẵng, điểm cuối cùng của con đường này, thật ra chính là Nguyên Giới. Thế giới hắc ám muốn diễn hóa thành thế giới như Nguyên Giới có năng lực tạo vật.

Vậy thì muốn làm đến bước này, thì nhất định phải đối kháng chính diện với Nguyên Giới. Đây là sự thật không cần phải nói

rõ.

Tương tự như bản năng của sinh vật. Có một không hai.

Thế giới nguyên sơ, chỉ có một cái, là đủ rồi.

Vì thế, thế giới hắc ám cảm thấy uy hiếp, khiêu khích, thậm chí là sợ hãi.

Trong cảm quan bản năng của nó, Diệp Ninh đến đây, giống như Nguyên Giới thổi lên còi hiệu tấn công vậy. Hơn nữa lúc này, chính là lúc nó trống rỗng nhất, yếu ớt nhất.

Nó ra tay trước.

Tiêu diệt Diệp Ninh, chính là tiêu diệt uy hiếp của Nguyên Giới.

Có thể nhìn thấy được, lúc này trên ngọn núi có vô số đầu lâu mà thế giới hắc ám hình thành đó đang phát ra tiếng kêu gào, từng sợi tóc khô héo mọc ra từ những cái đầu lâu này, phát ra khí đen nồng đậm, quét về phía Diệp Ninh!

Đây là tấn công đến từ bản nguyên bóng tối. Đòn tấn công này, đủ để tiêu diệt một thế giới. Vì thế Tiên Đế và Ma Đế đều đổ mồ hôi lạnh.

Hóa ra, đây chính là chiến lực mạnh mẽ của bản thân thế giới hắc ám sao? Bọn họ nhìn lên bầu trời, bây chỉ vẫn còn chỉ là bóng.

Nếu như thế giới hắc ám thật sự giáng xuống đây.

Vậy thì bọn họ bị hủy diệt, đúng thật sự chỉ là chuyện trong phút chốc. Như thế…

Diệp Ninh, thật sự là hi vọng cuối cùng!

Đối mặt với một đòn sấm sét của thế giới hắc ám, đương nhiên Diệp Ninh cảm thấy áo lực. Nhưng càng nhiều hơn, lại là dũng khí để chiến đấu chống lại nó.

Hắn dùng ngón tay mình là bút mực, trên đầu bút có sừng linh dương, vô cùng kỳ công, trong chớp mắt đã viết ra một chữ "hỏa" ở trong không trung. Chỉ thấy lửa mạnh cháy hừng hực bùng lên, vô số ngọn núi màu trắng thuần khiết, chớp mắt đã cắn nuốt những sợi tóc do ác ý tạo thành này.

Chúng bị đốt cháy trong không trung, tỏa ra mùi hôi thôi.

Diệp Ninh bước lên phía trước, thế giới hắc ám phảng phất như gặp phải khiêu khích cực lớn vậy, lại lần nữa phát ra tiếng gầm, từng sợi dây xích ác ý, xông về phía Diệp Ninh.

Cho dù là Diệp Ninh, cũng không thể nào thoát ra được, chân tay đều bị xích sắt trói lại, sợi dây xích quan trọng nhất, càng là giống như con rắn độc, trực tiếp chui vào miệng Diệp Ninh, hướng thẳng về phía tim.

Nếu như sợi dây xích có linh hồn, vậy thì nó nhất định sẽ cảm thấy bất ngờ, bởi vì nó bất ngờ lạc đường trong cơ thể của Diệp Ninh. Nhưng khi nó đi vào trong cơ thể của Diệp Ninh, phát hiện thế mà trước mắt lại là một mảnh trắng xóa.

Ánh sáng trắng vô cùng vô tận, lập tức bao trùm lên nó. Đây là biển được hình thành bởi chính khí cuồn cuộn.

Sóng biển im lặng, nuốt chửng nó trong nháy mắt, vì thế tất cả mọi người đều nhìn thấy, đúng vào lúc nhìn thì có vẻ là sợi dây xích đã trói được Diệp Ninh, một đạo ánh sáng màu trắng dâng lên, sức mạnh chí cương chí dương, trực tiếp dung hóa xích sắt.

Diệp Ninh bước ra một bước, trực tiếp đến dưới chân núi bóng tối.

Ở trước mặt hắn, có ít nhất hàng trăm cái đầu lâu, đang mở cái miệng lớn, phát ra từng tiếng từng tiếng kêu gào oán hận. Nhưng Diệp Ninh hoàn toàn bỏ ngoài tai.

Hắn trực tiếp giẫm lên đầu lâu, từng bước từng bước đi lên núi. Cả ngọn núi đều đang run rẩy.

Những cái đầu ở gần, tất cả đều há miệng, cắn về phía đôi chân của Diệp Ninh, cho dù là ở phía xa cũng là như thế, sương mù đen tạo thành cái cổ dài vươn ra, há miệng cắn về phía Diệp Ninh.

Diệp Ninh đứng chắp tay sau lưng, không hề làm ra bất kỳ động tác phản kháng nào.

Chương 1139: Dùng ý niệm của chúng sinh, chém núi đen. 2

Chỉ là thao thao bất tuyệt, vừa mới lên tiếng, chính là văn chương hào khí.

“Thiên địa hữu chính khí!”

Ngay sau khi lên tiếng, lập tức có sao trời xuất hiện.

Trong sao trời, có số số tinh hà, chính khí được ẩn chứa trong đó, hóa thành dòng nước lũ, ồ ạt xông đến. Bầu tời đen kịt bị ác ý bao phủ, trong chớp mắt, được thắp sáng lne một phần mười!

“Làm theo luật pháp, thiên địa giao cảm!”

Tiên Đế nghẹn họng nhìn trân trối.

Người này chưa từng tu hành, nhưng đã là cường giả cấm kỵ, bởi vì hắn nắm giữ sức mạnh pháp tắc, có thể được coi là chủ nhân của pháp tắc, không cần tu hành, cũng có thể điều động uy lực đấy trời để hắn sử dụng.

“Ta nhớ ra rồi, hắn chính là người bị Nguyên Giới đưa đi!”

Ma Đế bất ngờ tỉnh ra.

Nhân vật như vậy, chỉ gần gặp, thì không thể nào quên.

“Tạp nhiên phú lưu hình!”

Vào lúc mọi người đang kinh ngạc, Diệp Ninh lại bước ra bước nữa. Bước đi này, giẫm lên một tầng đầu lâu cao hơn.

Vào khoảnh khắc hắn bước ra một bước đó, một tầng đầu lâu ở phía trước, trong tiếng kêu gào thê thảm, tất cả đều hóa thành tro, tiêu tán theo gió, bầu trời vẫn đen kịt tĩnh lặng lại được thắp sáng.

Trời sinh dị tượng. Tử khí đông lai.

Thiên địa huyền âm cộng chẩm.

Một đạo văn khí hào hùng, từ trên chín tầng mâu điên cuồng xông đến, rót hết toàn bộ vào thiên linh của Diệp Ninh.

“Tài khí thiên hạ phong phú, Diệp Thánh độc chiếm chín phần!”

Trong Hạ Giới, Đại Nho và người đọc sách kích động đến cả người run rẩy. Bọn họ hoàn toàn ý thức được.

Một thời khắc vĩ đại sắp đến.

“Tử khí đông la, thiên địa huyền tâm… Ta có thể cảm nhận được Nho đạo đang chấn động, văn đảm của ta cũng đang ứng hợp!”

“Ta cũng vậy!”

“Văn khí trong cơ thể ta, đã hoàn toàn sôi trào!”

Vô số người đọc sách đều nín thở.

Sự thay đổi ở đó của Diệp Ninh, hoàn toàn ảnh hưởng đến bọn họ.

“Thành Thánh rồi, đây là sắp thành Thánh rồi!”

Có Đại Nho miệng khô khốc nói.

“Diệp Thánh một mình đối mặt với thế giới hắ ám, vì sinh linh vạn giới, đi đến tuyệt cảnh chắc chắn sẽ chết, dùng dũng khí lớn nhất, ý lực lớn, tạo hóa lớn, trở thành Thánh Nhân!”

“Nho đạo ta, thật sự sinh ra vị Thánh Nhân thứ hai rồi!”

“Bài thơ mà Diệp Thánh đọc, chính là lời thánh ngôn của ngài ấy!”

Vô số người đọc sách kích động đến rơi nước mắt. Thánh Nhân Nho đạo!

Đây không phải là ước mơ của bọn họ, ước mơ của bọn họ không xa vời như thế.

Bọn họ kích động, là có một ngày, thế mà bản thân có thể chứng kiến cảnh tượng truyền kỳ thiên cổ. Người có thể thành Thánh, nhất định có công tích lớn.

Lúc trước Thánh Nhân Nho đạo, dùng giáo hóa vạn dân, có được công đức lớn, mà trở thành Thánh Nhân. Nhưng Diệp Ninh thì sao?

Lại là phải cứu vạn giới!

Công tích này, có thể vượt ra Thánh Nhân đời đầu hàng vạn lần!

Bởi vì công đức quá lớn, vì thế sau khi bước ra bước đầu tiên, Diệp Ninh đã trực tiếp bước lên vị trí Thánh. Nhưng không có người nào không phục.

Người có thể đứng ở vị trí đó, ngoại trừ Diệp Ninh, còn có người nào? Thành Thánh rồi.

Lần này, Diệp Ninh không quên sự chán nản khi đột phá ngày trước, bởi vì hắn đã hiểu rõ chân tướng, nhưng cũng không có cái gì để vui mừng. Thật sự thành Thánh, tuy rất có cảm giác thành tựu, nhưng nếu như nói trắng ra, vị trí Thành này có tác dụng gì?

Hắn so với bất kỳ người nào đều hiểu rõ, lúc này bản thân cần phải làm nhất là cái gì. Có điều trở thành Thánh Nhân, dù sao cũng tăng thêm cho hắn rất nhiều sức mạnh. Chính khí cuồn cuộn trên người hắn, được tăng lên theo cấp số nhân.

Cả người đều bị ánh sáng trắng chói mắt vô cùng vô tận bao trùm, giống như mặt trời vậy. Mà mượn nhờ khí thế khi thành Thánh, Diệp Ninh lại lần nữa bước tiếp.

Lần này, hắn bước đi bảy bước. Không tính là nhiều.

Nhưng bảy bước chỉ là một con số, không hề đại biểu khoảng cách, trong nháy mắt mọi người phát hiện thế mà Diệp Ninh đã đứng ở lưng chừng nói, mà vô số đầu lâu dưới chân hắn, vào lúc này tất cả đều đang bắt đầu bốc cháy.

Chính khí cuồn cuộn hóa thành lò lửa của đất trời, đốt cháy tất cả sức mạnh hắc ám.

Bùm!

Ngọn núi bóng tối đang run rẩy.

Giống như thế giới hắc ám cảm thấy đau đớn vậy.

Vào khoảnh khắc này, tất cả quái vật hắc ám trên chến trường, toàn bộ đều hóa thành một đạo sức mạnh bóng tối thuần khiết, điên cuồng lao thẳng về phía bóng của thế giới hắc ám.

Nó đã không còn quan tâm được việc cắn nuốt Tiên Giới và Ma Giới nữa. Nhà đã bị đánh cắp rồi.

Thấy thế, hai giới Tiên Ma chỉ có nhiều nhất một chút chậm chạp, sau đó nhanh chóng đưa ra phản ứng.

“Ra tay, nhất định phải tấn công với tất cả mọi ra, cho dù là đánh nát Tiên Giới, cũng phải giữ lại những con quái vật này!”

Từ trước đến nay Tiên Đế chưa bao giờ cuồng loạn như vậy, hắn ta gầm lên một tiếng, trên cổ lộ đầy gân xanh.

Đây là thời khắc nào?

Chương 1140: Dùng ý niệm của chúng sinh, chém núi đen. 3

Đây là thời khắc duy nhất để chiến thắng thế giới hắc ám!

Hắn ta làm sao có thể để cho những con quái vật này dễ dàng quay về? Ma Giới cũng là như thế.

“Chiến sĩ của tộc ta, tấn công toàn lực, thà chết không lùi!”

Trong lúc nói, Ma Đế đã đích thân ra tay.

Một tay che trời, cũng không biết đã ngăn được bao nhiêu khí đen. Hai giới Tiên Ma, trong chớp mắt rơi vào trạng thái điên cuồng.

Hành động của bọn họ đã có tác dụng.

Hơn nữa tác dụng không được tính là nhỏ.

Nhưng vẫn có hơn một nửa số quái vật, hóa thành sức mạnh bóng tối, quay trở về đến thế giới hắc ám.

Vì thế ngọn núi bóng tối, lại lần nữa phóng lớn lên vài lần, những chiếc đầu lâu đã bị hóa thành tro bụi, lờ mờ có khi thế tái sinh. Bên cạnh Diệp Ninh, càng là có nhiều dị tượng liên tục xuất hiện.

Có ác quỷ ăn người. Có hiểm ác nguy hiểm. Có sấm chớp lấp lóe.

Còn có một giọng nói quen thuộc, đó đều là giọng nói từ tận sâu trong lòng Diệp Ninh, giống như Cơ Minh Nguyệt, như Bùi Ngữ Hàm, như Mặc Ly, Nam Cung Lương Nhân Nhân, những người Diệp Ninh quen thuộc, quan tâm, kiếp trước, kiếp này, tất cả đều dâng lên, bọn họ đang động vào nơi mềm yếu nhất sâu trong đáy lòng Diệp Ninh, ý đố muốn triệu hồi hắn.

Nhưng Diệp Ninh chỉ cười lớn. Lại không có một chút lay động nào. Đáng tiếc, lúc này không có rượu.

Hắn chắp tay sau lưng, giống như thư sinh ngao du sơn thủy vậy, lại lần nữa bước thêm một bước vững vàng. Cho dù sau khi hắn bước ra bước chân đó, ít nhất áp lực cũng tăng lên trăm lần, nhưng mà hắn vẫn không ngừng đi về phía trước.

“Thiên địa hữu chính khí, tạp nhiên phú lưu hình.”

“Hạ tắc vi hà nhạc, thượng tắc vi nhật tinh!”

“Ôi nhân viết hạo nhiên, bái hô tắc thương minh.”

Miệng Diệp Ninh đọc “Chính khí ca”, từng bước từng bước đi về phía trước.

…

Đầu lâu ở dưới chân vẫn đang vỡ vụn như trước.

Nhưng rất nhanh có sức mạnh hắc ám lại ngưng tụ.

Vì thế lại vỡ nát, xong lại ngưng tụ… Dường như đã hình thành vòng tuần hoàn. Nhưng bất luận như thế nào, cũng không ngăn cản được Diệp Ninh.

Cho dù khoảnh khắc này hắn phảng phất như đã gánh vác trọng lực của đất trời, nhưng eo của hắn vẫn thẳng đứng như trước, hắn đã nhìn thấy đỉnh núi. Trên đỉnh núi, có nhiều đầu lâu nhất.

Bọn chúng hung ác hơn nhiều.

Nhưng Diệp Ninh lại nhìn thấy sự sợ hãi của bọn chúng.

“Trong thế giới, có ác ý, cũng có lương thiện, thế giới chỉ có ác ý đơn thuần, đương nhiên cũng có đạo lý tồn tại của nó, nhưng suy cho cùng, ngươi vẫn là không cần thiết phải tồn tại.”

Diệp Ninh nhàn nhạt nói.

Một bước cuối cùng, hắn bước ra vô cùng khó khăn.

Cho dù có sức mạnh Nguyên Giới, sức mạnh Nhân đạo, cộng thêm sự củng cố của chính khí cuồn cuộn, nhưng khi hắn bước ra một bước này cũng có thể nói là vô cùng gian khổ.

Nhưng cuối cùng, hắn cũng đứng trên đỉnh núi.

Vì thế tất cả mọi người, đều đang chú ý đến hắn. Bước tiếp theo, Diệp Ninh muốn làm cái gì?

Mọi người biết Diệp Ninh muốn lên đỉnh núi. Nhưng không biết vì sao hắn muốn lên đỉnh núi.

Ngọn núi này… Dường như nhìn có vẻ bất khả xâm phạm.

Những chiếc đầu lâu bị phá hủy, lại đang hồi sinh. Diệp Ninh ngay cả những chiếc đầu lâu này cũng không hủy diệt được, thì cần gì phải nói đến chuyện tiêu hủy cả ngọn núi này? Sau đó mọi người nhìn thấy, Diệp Ninh nhắm hai mắt lại.

Dường như ngọn núi bóng tối dự cảm được cái gì, nó run rẩy kịch liệt, giống như muốn dùng hết tất cả mọi cách, ý đồ đẩy Diệp Ninh ngã xuống dưới.

“Ta đã từng thấy một đại trận, tên của đại trận đó, gọi là Nhân Gian.”

Trong ý thức của Diệp Ninh, có một giọng nói đang lẩm bẩm với chính mình.

“Đại trận thần kỳ, có rất nhiều, nhưng đại trận Nhân Gian, vì sao lại khiến ta ngạc nhiên nhất?”

“Bởi vì tòa đại trận này, có thể khiến cho sức mạnh của người phàm, ngưng tụ lại với nhau.”

“Cái gọi là ý niệm chúng sinh, tất cả chúng sinh, vốn dĩ bình phàm, nhưng thế gian này, lại chính là do những chúng sinh có tình cảm đó hội tụ mà thành… Không có chúng sinh, thế giới có phồn hoa như thế nào, cuối cùng cũng là lục bình không rễ.”

“Người phàm giống như cỏ dại, như sâu kiến, nhưng chỉ cần là con người sẽ có sức mạnh.

“Diệp Ninh, chấp chưởng quyền lực Nhân đạo, tu chính khí cuồn cuộn, dùng ý niệm của chúng sinh, chiến đấu với núi đen!”

Đột nhiên Diệp Ninh mở to hai mắt.

Giọng nói uy nghiêm của hắn, truyền khắp mỗi một ngóc ngách, đừng nói là vạn giới, cho dù là trong hư không, cũng đang vọng lại hàng ngàn hàng vạn lần giọng nói khí phách mạnh mẽ của hắn.

Vào khoảnh khắc tiếng nói của hắn vừa dứt.

Trong Hạ Giới, ý niệm của vô số chúng sinh, đã tập hợp lại. Ngưng tự vào trong tay Diệp Ninh.

Đây là điều đương nhiên.

Hạ Giới đối với Diệp Ninh mà nói, giống như nhà vậy, sự tin tưởng của chúng sinh đối với hắn, không hề có chút sứt mẻ nào, tâm niệm Diệp Ninh vừa động, sức mạnh Nhân Đạo đã lập tức lao đến.

Chương 1141: Dùng ý niệm của chúng sinh, chém núi đen. 4

Sau đó Tiên Giới cũng bay ra một chút.

Đây là bị Diệp Ninh ảnh hưởng, sinh ra một chút sức mạnh ước nguyện. Trong Ma Giới, chỉ có một số ít, không cần nhiều lời.

Mấy phương thế giới hội tụ, cuối cùng mọi người phát hiện, những sức mạnh này còn xa mới đủ.

“Tiêu rồi! Chỉ dựa vào sức mạnh của những thế giới này, không đủ!”

Tiên Đế lẩm bẩm nói.

Sau đó rất nhanh hắn ta đã phát hiện mình nói sớm rồi.

Bởi vì từ đầu đến cuối, Diệp Ninh đều không hi vọng vào bọn họ. Mục tiêu của hắn, mới bắt đầu đã là những con người bình phàm ở trong vạn giới.

Khoảnh khắc này. Trong vạn giới.

Từng đạo ánh sáng màu trắng thuần khiết của mọi người lần lượt hiện ra.

Sự xuất hiện của những người này, là ngưng tụ của chính khí đất trời. Dựa theo sự khác biệt của mỗi thế giới, ngưng tụ ra hình tượng nhân vật mà mọi người quen thuộc.

“Đó là Văn Chính Công, từ xưa đến nay con người có ai mà không chết, Văn Chính Công giữ lại lòng trung nghĩa cuối cùng trong lịch sử!”

Trong Lam Tinh, vô số người kinh ngạc, bọn họ cũng không biết vì sao, vào khoảnh khắc mọi người nhìn thấy, thế mà đã biết được thân phận của đối phương.

“Đây là Lam tiên sinh, năm đó có ba cẩm nang, khiến cho tộc ta truyền thừa hương hỏa vạn năm, nhưng bản thân lại bởi vì tiết lộ thiên cơ, nghịch thiên cải mệnh, vì thế bị sức mạnh nghiệp chướng phản phệ, không may chết đi!”

Trong thế giới nào đó, vô số người rơi nước mắt.

“Đây là Vũ Hầu, một mình đi vạn dặm, để cứu nước ta khỏi diệt vong!”

“Đây là…”

“…”

Trong vạn giới, vô số người bị kéo lại hồi ức.

Từng nhân vật hiền nhân, được chính khí trong dất trời đánh thức, xuất hiện ở trên không trung, vì thế trong chớp mắt đã thắp sáng ký ức trong lòng của rất nhiều người.

Càng là người được coi là cao quý, quyền thế, ngược lại càng dễ dàng bị lãng quên. Nhưng người càng bình phàm, càng thấp kém, lại luôn được ghi nhớ tên tuổi.

Bởi vì trong cuộc đời của bọn họ, người đối tốt với bọn họ không được tính là nhiều, nếu như có, đều sẽ được ghi nhớ. Có lẽ sẽ tạm thời bị quên lãng, nhưng chỉ cần xuất hiện, sẽ vô cùng cảm động.

Cái gì là chúng sinh có tình cảm?

Đây chính là chúng sinh có tình cảm.

Bản chất con người không thiếu được cái ác, nhưng không thể nào vẫn luôn là cái ác.

Nguyên lực đến từ vô số sinh linh trong vạn giới cung cấp, tất cả đều hóa thành ánh sáng, hội tụ hướng về phía Diệp Ninh.

Vì thế các cường giả của Tiên Giới và Ma Giới, kinh ngạc nhìn thấy, nguyên lực dâng trào từ trong vạn giới đó, hóa thành một con sông mênh mông, xuyên qua hư không, vượt qua không gian, điên cuồng hội tụ về phía bàn tay của Diệp Ninh.

Thanh kiếm trong tay của Diệp Ninh, dần dần xuất hiện đường nét, sau đó ngưng tụ, tiếp đó phát ra ánh kiếm ắc bén khiến cho tất cả mọi người đỏ mồ hôi! Đây, chính là kiếm Nhân đạo.

Diệp Ninh không hề nhiều lời, tay cầm trường kiếm, một kiếm chém xuống!

Bùm!

Bóng tối sụp đổ, thế giới tràn ngập kiếm đen!

Tất cả phảng phất như quay về với hư vô.

Ánh sáng chói mắt trở thành màu sắc duy nhất trong đất trời. Cho dù là Tiên Đế cũng không thể nào nhìn thấy.

Đợi đến sau khi ánh sáng đó tan biến.

Mọi người phát hiện, tất cả giống như quay về với hư vô.

Thế giới hắc ám mang đến cho người khác tuyệt vọng, khiến cho hai giới Tiên Ma đều rơi vào trạng thái sụp đổ, đã hoàn toàn bị tiêu diệt, thế mà lại không nhìn thấy bất kỳ dấu vết tồn tại nào.

Mà Diệp Ninh đơn thương độc mã, bước vào trong bóng tối, cũng biến mất không thấy bóng dáng. Tất cả sinh linh đều ngẩng đầu.

Sau đó mọi người đều nhìn thấy bầu trời quang đãng. Bao gồm chiến trường Tiên Ma cũng là như thế.

Tất cả năng lượng tiêu cực đều bị thế giới hắc ám hấp thu, sau đó thế giới hắc ám lại bị Diệp Ninh chém đứt. Như thế, ngược lại chiến trường Tiên Ma đã được thanh tẩy.

Ánh mặt trời chiếu xuống mặt đất.

Mùi thơm của đất khiến lòng người sảng khoái.

“Kết thúc rồi?”

Vô số sinh linh lẩm bẩm trong lòng.

Bọn họ ngước mắt lên nhìn, nhìn thấy khắp nơi một mớ hỗn độn.

Chiến trường Tiên Ma khắp nơi đều có hố lớn nhỏ, ba mươi hai thành Tiên Giới chỉ còn lại phế tích, trong Ma Giới, càng là trải qua một trận thảm họa. Nguyên khí tổn thất lớn.

Trận chiến này, trực tiếp khiến cho hai giới Tiên Ma, mất đi vốn liếng chiến tranh được tích lũy vô số năm nay ở chiến trường Tiên Ma. Tiên Giới không còn ba mươi hai thành, Ma Giới không còn ba mươi hai động.

Mất đi nơi đóng quân, mất đi cứ điểm đầu, cũng mất đi nơi lập thân. Nếu như sau này Tiên Ma còn tiếp tục tranh đấu, độ khó chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Nhưng trước mắt không có người nào quan tâm những điều này. Bọn họ cũng sẽ càng không nghĩ đến những thứ này.

Trong lòng bọn họ chỉ còn lại niềm hạnh phúc tràn ngập, cùng với sự trống rỗng.

Vui mừng đương nhiên là vì ở trong thảm họa diệt thế này, bọn họ đã sống sót.

Chương 1142: Giang hồ xa xôi (Đại kết cục)

Mà trống rỗng đương nhiên là, thế giới hắc ám đến nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng, hủy diệt cũng nhanh hơn so với tưởng tượng, không cần biết là xuất hiện, hay là kết thúc, đều khiến cho bọn họ cảm thấy bất ngờ.

“Thật sự kết thúc rồi…”

Suy nghĩ của Tiên Đế và Ma Đế, va chạm trên không trung. Hai người đều cảm nhận được sự mệt mỏi của đối phương.

“Đình chiến vạn năm, tu dưỡng sức khỏe, thế nào?”

Ma Đế lên tiếng trước.

“Được.”

Tiên Đế không hề do dự đồng ý.

Sau khi trải qua trận chiến này, thế giới quan của hai giới Tiên Ma chắc chắn bị phá vỡ, hóa ra ở nơi mà Tiên Giới và Ma Giới không nhìn thấy, còn có nhiều bí ẩn như vậy.

Sự xuất hiện của một thế giới hắc ám, thiếu chút nữa khiến cho bọn họ khiến cho bọn họ chết không có chỗ chôn thân.

Ở trước mặt thảm họa này, những tranh đấu đó của hai giới Tiên Ma, cũng đều trở nên không đáng nhắc đến.

Bọn họ cần có thời gian, để chữa lành vết thương, cũng cần thời gian, để chấp nhận chuyện này.

Mệt rồi. Mệt mỏi rồi.

Nhìn thì có vẻ là cuộc chiến ngắn ngủi, nhưng đã tiêu hao tất cả nhiệt tình chiến đấu của bọn họ. Lúc này, cho dù là Ma tộc hiếu chiến, cũng mất đi ý chí chiến đấu.

Có lẽ Tiên Giới và Ma Giới đã tổn thất căn cơ ở chiến trường Tiên Ma, không phải là một chuyện xấu. Như thế, thì tương đương với hai bên đã để lại khu vực khoảng trống.

Chỉ cần không có người nào tiếp tục bước vào chiến trường Tiên Ma, có lẽ thời gian tiếp tục hòa bình, sẽ lâu dài hơn nhiều so với tưởng tượng của mọi người. Tiên Đế và Ma Đế mỗi người đều rút lui.

Vì thế bọn họ nghe thấy câu hỏi của cấp dưới.

“Vừa rồi nam tử bạch y đối kháng với thế giới hắc ám đó, bây giờ chết hay là sống?”

Tiên Đế và Ma Đế cùng lúc lắc đầu, lời nói ra, cũng đều là giống nhau.

“Ta nghĩ có lẽ là sống, nhưng hủy diệt thế giới hắc ám, bản thân đã là một chuyện vô cùng khó khăn, hắn làm được kỳ tích này, không thể nào bản thân không bị tiêu hao, ta nghĩ, có lẽ hắn bị trọng thương, đang trị thương.”Li ê n h ệ zl: 0 9 3 5 8 2 4 7 0 2

Mọi người gật đầu.

Đây là kết quả bọn họ khá công nhận.

Thế giới hắc ám đáng sợ như vậy, cho dù là bạch y nam tử có súc mạnh hủy diệt, nhưng mà thật sự làm được đến bước đó, nhất định cũng sẽ tiêu hao cực lớn mới đúng.

Có lẽ, rất nhiều năm sau cũng không thể nào nghe thấy được tin tức của người này. Nhưng điều này không hề quan trọng.

Quan trọng là, trong lòng bọn họ đã ghi nhớ thật sâu người này.

Mọi người đến bây giờ còn chưa biết rõ tên của người này, nhưng mà đã ghi khắc thật sâu dáng vẻ của hắn ở trong lòng. Hơn nữa trong lòng có một suy nghĩ, hóa ra ở thế gian này, còn có một vị cường giả như thế.

Tên của loại cường giả này không hề quan trọng, bởi vì bọn họ đều có một xưng hô thống nhất, đó chính là cấm kỵ! Cường giả càng mạnh mẽ, thì biết càng nhiều.

Bọn họ biết "cấm kỵ" không đủ dùng để hình dung sự cường đại của Diệp Ninh, ít nhất những cường giả cấm kỵ mà bọn họ biết, nhất định là không có năng lực giải quyết được thế giới hắc ám.

Diệp Ninh thật sự đã làm được, hoàn thành một chuyện không thể nào.

"Hóa ra Tiên đạo không phải là duy nhất, sức mạnh Nhân đạo, cũng có uy lực lợi hại như vậy!"

Rất nhiều người tu hành mạnh mẽ, tự lẩm bẩm trong lòng. Cùng một suy nghĩ như vậy, cũng xuất hiện ở Hạ Giới. Trong Hạ Giới, không thiếu người bi quan.

"Diệp Thánh tiêu diệt thế giới hắc ám, nhưng ngài ấy nhất định là đã phải bỏ ra cái giá rất lớn, nói không chừng, nói không chừng ngài ấy…"

Có người rơi nước mắt.

Đúng là khó mà kìm được.

Đúng thế, suy nghĩ bình thường, không phải đều là như thế sao?

Muốn hủy diệt thế giới hắc ám đáng sợ như thế, bản thân không bỏ ra cái giá nào là chuyện có thể sao? Nói không chừng, Diệp Ninh chính là dùng mạng của mình, để đổi lại thái bình cho vạn giới.

Loại tin tưởng vĩ đại và cao cả này, cảm động vô số người. Một nỗi buồn mạnh mẽ, bao trùm toàn bộ Hạ Giới. Vô số sinh linh rơi nước mắt.

Nhưng đúng vào lúc này, lại có người kiên định nói.

“Hắn chưa chết, hắn sẽ không chết, ai dám nói vừa, lập tức trảm!”

Cơ Minh Nguyệt ôm con trai, người mặc một chiếc váy đỏ rực, chiếc váy dài kéo dài mấy trượng, giống như là đuôi của phương hoàng.

“Hắn đồng ý với trẫm, nhất định sẽ quay lại!”

Cơ Minh Nguyệt rất nghiêm túc, cũng rất kiên định nói. Đến thế giới hắc ám mà Diệp Ninh cũng có thể tiêu diệt được, thì có lý do gì mà không quay lại chứ?

Còn có cái gì, có thể ngăn cản được hắn? Mọi người rơi vào trầm mặc.

Cơ Minh Nguyệt bộc phát ra uy nghiêm, khiến cho mọi người không thể không thu liễm bi thương.

Nhưng càng nhiều hơn, vẫn là kinh ngạc. Bởi vì lúc này Cơ Minh Nguyệt hoàn toàn dùng hình dáng của nữ tử đi ra ngoài.

Chương 1143: Giang hồ xa xôi (Đại kết cục) 2

Nàng để tóc dài, phong thái vô song, mỗi một hành động đều tràn ngập vẻ ưu nhã, xinh đẹp như hóa, kinh diễm chúng sinh. Từng có người nói, Cơ Minh Nguyệt là đệ nhất mỹ nhân của thiên hạ.

Mọi người không hề biết cách nói này.

Nhưng nhìn Cơ Minh Nguyệt, nhất thời, mọi người cũng không nghĩ ra được còn có ai có thể tranh đấu được với nàng?

“Bệ hạ, ngài, ngài, tại sao ngài…”

Nhưng cũng có người rất nhanh đã tỉnh lại. Chính là Thái Hướng Cao.

Hắn ta mở to mắt nhìn Cơ Minh Nguyệt, trong lòng có thể nói là vô cùng hỗn loạn. Tại sao bệ hạ lại biến thành nữ nhân?

Chuyện này làm sao có thể?

Cảm giác trùng kích mạnh mẽ, khiến cho bi thương và lo lắng trong lòng Thái Hướng Cao, thật sự tan biến đi không ít.

“Trẫm vốn dĩ đã là nữ nhân?”

Cơ Minh Nguyệt mỉm cười, mái tóc tung bay trong gió, đôi môi đỏ mọng hé mở, xung quanh tỏa sáng.

“Đại Chu, nữ chủ thiên hạ.”

“Đứa trẻ này, là con của trẫm và Diệp Ninh.”

“Các vị, có gì không phục?”

Nàng bình tĩnh hỏi.

Thật ra nàng đã sớm không chỉ có một lần sinh ra suy nghĩ tiết lộ thân phận, nhưng cuối cùng đều bởi vì các loại nguyên nhân mà dừng lại. Nhưng ngày hôm nay, rõ ràng đã đến thời điểm rồi.

Nàng đã không muốn che giấu cái gì nữa. Mọi người trầm mặc một lúc.

Mọi người vẫn còn đang cố gắng chấp nhận tin tức kinh người được truyền đạt ra từ trong lời nói của Cơ Minh Nguyệt. Một lúc sau.

Thái Hướng Cao cúi người bái thật sâu, nói.

“Thần, bái kiến bệ hạ!”

Lời nói vừa dứt, lập tức có rất nhiều người làm theo. Phàm là những người thuộc Đại Chu, lần lượt cúi người bái.

Cho dù là Tiên Môn và các thế lực lớn, cũng hành lễ, thể hiện sự công nhận. Cơ Minh Nguyệt thấy vậy, trong lòng vô cùng cảm khái.

Diệp Ninh nói đúng.

Nữ chủ thiên hạ, cũng không phải không được, người ngồi ở trên hoàng vị trên cao đó, không phải là nhìn giới tính nam nữ, mà là xem họ đã làm cái gì. Nàng có công tích, ai dám không phục chứ?

Hơn nữa, quan trọng nhất là, đứng phía sau nàng còn có Diệp Ninh.

“Đồ xấu xa, ngươi phải mau trở về đó.”

Ánh mắt của Cơ Minh Nguyệt nhìn về phía bầu trời xa xa, lẩm bẩm trong lòng.

…

Thời gian trôi nhanh, giống như bóng câu qua cửa.

Trong chớp mắt, đã qua ba năm.

Thời gian ba năm, đủ để cho rất nhiều chuyện xảy ra.

Thiên đạo của Hạ Giới, đã tụ mình hoàn thành hồi phục, những vết thương mà hắc ám xâm nhập để lại, về cơ bản đều đã được bù đắp. Đại Chu lại lần nữa tràn đầy sức sống, Cửu Châu trở thành vùng đất trù phú nhất của Hạ Giới.

Bốn biển phục khách, thiên hạ thống nhất.

Một vương triều đại thống nhất trước nay chưa từng có, đang bước vào giai đoạn mới.

Bách tính an cư lạc nghiệt, trên mặt tất cả mọi người đều mang theo nụ cười, mọi người đều đã quên đi những vết thương mà thế giới hắc ám đem lại.

Nhưng bình an vui vẻ, vẫn không thể nào ngăn cản ác niệm sinh ra.

Ác niệm đến từ sinh linh của vạn giới, vẫn như trước không ngừng sinh ra, hướng về một phương hướng nào đó trong hư vô, ngưng tụ lại rồi tan biến không một tiếng động.

Đây là một thế giới mới được sinh ra.

Thế giới này không có dấu vết của Nguyên Giới.

Có thể chắc chắn rằng, thế giới này không phải do Nguyên Giới tạo thành.

Trong thế giới này, vô cùng đơn điệu, nhìn khắp một lượt, đều là nước.

Nhìn khắp thế giới, chỉ có một hòn đảo biệt lập không đến mười mét vuông, bên trong có thảm thực vật xanh tươi, mà một nam tử bạch y, đang ngồi ở bên rìa hòn đảo nhỏ, hai chân ngâm vào trong nước lạnh lẽo, trong tay cầm một chiếc cần câu, ngồi ở tư thế câu cá.

Ác ý đến từ vạn giới đó, tất cả đều dung nhập vào trong nước, sau đó trở thành một bộ phận của nước.

“Quả nhiên, ác ý không hề biến mất, tiêu diệt một thế giới hắc ám, sẽ còn có thế giới hắc ám thứ hai xuất hiện.”

Bạch y nam tử đang ngồi câu cá, nhẹ nhàng nói.

Người nào, chính là Diệp Ninh.

Hắn ngồi ở đây câu cá ba năm, mới bắt đầu, bên ngoài hòn đảo cô lập mười mét vuông, chỉ có một con sông nhỏ. Ba năm trôi qua, con sông nhỏ đã trở thành biển lớn, mà hòn đảo cô độc vẫn chỉ có mười mét vuông.

Mỗi một giọt nước, đều là do ác ý ngưng tụ thành.

Nếu như không phải Diệp Ninh ở đây trấn áp, nhất định sẽ không yên bình hài hòa như vậy.

Ba năm trước, sau khi hủy diệt thế giới hắc ám, Diệp Ninh không hề xem thường, mà đuổi theo ác ý tiêu tán ra, đến một vùng đất thần bí.

Nơi này, chính là bản nguyên sinh ra thế giới hắc ám.

Diệp Ninh phát hiện, tuy thế giới hắc ám đã bị hủy diệt, nhưng không đại biểu có thể một lần hành động nhàn rỗi suốt dời, ác ý vẫn như trước lúc nào cũng được sinh ra. Tuy trước mắt mà nói, căn bản không có vấn đề gì, nhưng nếu như qua ngàn năm, vạn năm, mười vạn năm, trăm vạn năm thì sao? Rồi sẽ có một ngày, nó vẫn sẽ biến thành thế giới hắc ám rồi giáng xuống.

Chương 1144: Giang hồ xa xôi (Đại kết cục) 3

“Đại lão gia nói đúng, phòng còn hơn chữa, nếu chỉ là đơn thuần tiêu diệt thế giới hắc ám, chỉ trị được ngọn không trị được gốc, nếu như muốn loại bỏ hoàn toàn hậu hoạn, còn cần phải nắm được nguồn gốc, nghĩ cách hóa giải ác niệm, khiến cho nó có thể tự mình biến mất, không đến mức làm ô nhiễm mảnh đất trời này.”

Phía sau Diệp Ninh, truyền đến một giọng nói.

Nếu như có người Hạ Giới ở đây, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc. Bởi vì người nói chuyện, chính là con khỉ!

Nhưng so với quá khứ, rõ ràng thay đổi của con khỉ rất lớn, đã không còn mặc kim giáp, trong đôi mắt cũng gần như không nhìn thấy lệ khí gì nữa, đôi mắt của nó rất bình tĩnh, bộ lông mềm mượt, trên người mặc Nho sam văn sĩ, mỗi một hành động, thế mà lại có mấy phần nho nhã.

Diệp Ninh quay đầu lại, cười nói.

"Ba năm rồi, mài rũa ba năm, cuối cùng cũng biết nói chuyện rồi."

Hai tay con khỉ chắp lại, nhẹ giọng nói.

"Ba năm rèn luyện, cuối cùng cũng thành công, còn phải cảm ơn đại lão gia đã mang đến tạo hóa cho ta."

Trong lời nói của con khỉ, có ý cảm kích nồng đậm.

Điều này không hề quá đáng.

Bởi vì sinh mệnh của nó, đúng là do Diệp Ninh ban cho.

Không có Diệp Ninh, cũng không có nó.

"Ngươi có thể có được ngày hôm nay, cũng không phải chỉ là công lao của ta, mà là sức mạnh Nhân đạo ngưng tụ lại, mới khiến cho người có được cơ hội từ hư cấu chuyển thành hiện thực, từ nhân vật hư cấu ở trong sách, trở thành sinh linh có sinh mệnh."

Ánh mắt của Diệp Ninh nhiệt liệt, nói.

"Bây giờ ngươi đã hoàn toàn là một sinh linh chân chính, ngươi có thể hiểu sứ mệnh của mình không?"

Con khỉ cười nhẹ một tiếng, nói.

"Đương nhiên là hiểu, chúng sinh gian khổ, ác niệm hồi sinh, ý nguyện của ta, chính là tiêu diệt tất cả ác niệm của thế gian."

Nó đi về phía trước mấy bước, đi đến bên bờ, nhẹ nhàng phất tay, đã nhìn thấy trong dòng nước, nhiều thêm mấy phần tức giận. Diệp Ninh thấy vậy, âm thầm gật đầu.

Hắn không cần nói nhiều thêm cái gì.

Lúc trước hắn vẫn luôn nghĩ, rốt cuộc nên xử lý những ác niệm này như thế nào? Vẫn luôn trấn áp, cũng không phải cách.

Dùng chính khí cuồn cuộn độ hóa?

Đúng là một cách, nhưng rất ngu ngốc.

Hơn nữa chỉ có thể cả đời ở lại nơi này, đây chắc chắn không phải là điều hắn muốn. Vì thế hắn nghĩ đến con khỉ.

Tuy ở trong mắt của rất nhiều người, con khỉ đã không khác gì với vật sống, nhưng trên thực tế Diệp Ninh biết, về bản chất nó chỉ là nhân vật ở trong sách, sở dĩ có thể sống động như vậy, hoàn toàn là bởi vì sức mạnh Nhân đạo và ý niệm của chúng sinh.

Nhưng nếu con khỉ muốn chuyển hóa từ hư vô thành hiện thực, trở thành sinh linh có sinh mệnh chân chính, tuyệt đối không thể vẫn luôn dùng loại phương thức này để tồn tại. Vì thế, Diệp Ninh đã giao cho nó một sứ mệnh.

Sứ mệnh này, đương nhiên là ở lại đây, độ hóa cái ác của thế gian.

Sứ mệnh này, trong thiên hạ, ngoại trừ con khỉ, cũng chỉ có người tạo ra con khỉ là Diệp Ninh có thể hoàn thành. Điều này dường như là một loại định mệnh.

Con khỉ được sinh ra, vốn dĩ chính là bởi vì chính khí cuồn cuộn.

Vậy thì có thể nói rằng nó sinh ra từ chính khí cuộn cuộn, độ hóa ở đây, tuyệt đối không cần lo lắng bị ác ý ăn mòn tâm trí. Mà bản thân việc độ hóa này, cũng là một loại tu hành.

Chuyện này có công đức vô tận.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, tích lũy công đức, e rằng tiền đồ vô lượng.

“Những gì nên nói, ta cũng đã nói rồi, ngươi có thể hiểu được sứ mệnh của mình thì tốt, bắt đầu từ ngày hôm nay, ngươi chính là người nắm giữa khu vực hắc ám, ở đây, giao lại cho ngươi…”

Diệp Ninh đứng dậy, giao cần câu ở trong tay lại cho con khỉ.

Câu ba năm không câu được cá, lúc này con khỉ mới phát hiện thế mà lại không có mồi câu. Đương nhiên, trong biển cũng không có cá.

“Cung tiễn đại lão gia.”

Con khỉ giữ chặt cần câu, cung kính nói. Diệp Ninh cười nhẹ một tiếng.

Quay người biến mất không thấy bóng dáng.

Ba năm rồi, đến lúc đòi nàng ấy một lời giải thích rồi.

Hạ Giới.

Kinh… Không đúng, bây giờ nên gọi là thành Trường An. Bệ hạ đích thân đề chữ, đổi tên, viết ra hai chữ Trường An. Bình yên lâu dài, vĩnh viễn thái bình.

Đây chính là ước nguyện lớn nhất của vạn dân thiên hạ. Trong thành Trường An, bên trên hoàng thành.

Một đứa trẻ, phớt lờ sự ngăn cản của vô số thái giám cung nữ, tươi cười chạy đi, chân nhỏ tay nhỏ, nhưng vô cùng nhanh nhạy, chân nhảy một cái, thế mà lại rơi vào bên trên hoàng thành.

“Hây hây, các ngươi đều không đuổi được ta!”

Đứa trẻ lè lè lưỡi. Muốn tiêu sái rời đi.

Nhưng vừa mới quay đầu, lại phát hiện không biết từ lúc nào, thế mà trước mặt lại xuất hiện một nam tử bạch y. Khóe miệng nam tử bạch y tràn đầy ý cười, hỏi.

“Mẹ của con đâu?”

Chương 1145: Giang hồ xa xôi (Đại kết cục) 4

Đứa trẻ đứng ngây ra, không biết vì sao, nam tử trước mắt này, thế mà lại khiến cậu bé có một loại cảm giác vô cùng quen thuộc, cùng với nghiêm khắc khó hiểu. Dáng vẻ nghịch ngợm của đứa trẻ bớt đi không ít, hiếm khi thấy thành thật nói.

“Có lẽ mẹ đang ở trong thư phòng xử lý công vụ.”

Nam tử bạch y đưa tay ra, nói.

“Vậy chúng ta cùng đi đợi nàng ấy đi.”

Đứa trẻ nắm lấy tay của hắn, ngoan ngoãn đi xuống dưới hoàng thành.

Một lúc sau.

Cơ Minh Nguyệt hùng hùng hổ hổ đi đến.

“Diệp Quân, con lại nghịch ngợm rồi, thật sự cho rằng trẫm không dạy dỗ được con sao?”

Đứa trẻ rụt cổ lại, bất giác trốn đằng sau người nam tử bạch y. Cơ Minh Nguyệt thấy vậy, con ngươi bất ngờ co rút.

Người này là ai?

Thân là mẹ, đầu tiên là xuất hiện vẻ cảnh giác. Sau đó khoảnh khắc tiếp theo, nàng ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ.

Đợi đến khi nam tử bạch y quay người lại, những giọt nước mắt lớn như hạt châu liên tục rơi xuống. Nhất thời, không nói nên lời. Diệp Ninh nhìn Cơ Minh Nguyệt rơi nước mắt, nhưng lại mỉm cười, nói.

“Bệ hạ, đều tiên đừng khóc, lần này thần đến đây, là muốn lời giải thích từ bệ hạ… Đêm hôm đó, rốt cuộc người đã làm gì với thần?”

Cơ Minh Nguyệt vẫn còn đang khóc, trong chớp mắt ngây ra.

Sau đó một vệt đỏ bừng, xuất hiện trên gò má trắng tuyết.

Đêm hôm đó… thật sự khó mà nói nên lời.

Có điều khi nàng nhìn thấy Diệp Quân đang nhìn mình chằm chằm, trong đôi mắt to tròn tràn ngập vẻ hiếu kì, Cơ Minh Nguyệt bất ngờ bình tĩnh lại, hằn học nói.

“Không sai, đêm hôm đó, trẫm đã sinh con với ngươi, vậy thì làm sao?”

Lần này đổi thành Diệp Ninh ngây ra.

…

Mười lăm năm sau.

Đại Chu thịnh thế đã bước vào giai đoạn gấm hoa đua nở, giao đoạn nhiệt huyết bừng bừng, văn trị võ công, đã bước đến đỉnh cao trước nay chưa từng có ở thế giới này.

Vì thế khiến cho vị cách của thế giới này, thế mà lại lần nữa thăng cấp. Nhưng mọi người không hề chú ý đến chuyện này.

Bởi vì xảy ra một chuyện lớn kinh thiên động địa.

Nữ đế Cơ Minh Nguyệt thoái vị, nhường ngôi đế vị cho thái tử Diệp Quân. Diệp Quân đăng cơ, Đại Chu bước vào một thời đại mới.

Mà nữ đế đời đầu tiên Cơ Minh Nguyệt, lại biến mất không một dấu tích ở nhân gian này.

Không có người nào biết, lúc này nàng đã đứng ở thông đạo đi đến chiến trường Tiên Ma.

"Từ sau trận chiến đó, thông đạo này gần như bị phế, không có người nào sử dụng nữa."

Nam Cung Lương Nhân nhẹ nhàng nói.

"Đây là một chuyện tốt."

Bùi Ngữ Hàm cười nhẹ một tiếng, bất ngờ, ánh mắt nhìn về phía Cơ Minh Nguyệt có chút trầm mặc, nói.

"Bệ hạ cứ như thế theo chúng ta rời đi thế giới này, từ đó đi khắp vạn giới, không lo lắng hoàng nhi, Đại Chu của mình sao?"

Lúc này Cơ Minh Nguyệt không mặc long bào, mà là một thân váy màu xanh lục, nhìn có vẻ tao nhã, nhưng trên thực tế vẫn là có chút lộ ra uy nghiêm tự nhiên, nàng lắc đầu, nói.

"Quân Nhi là kỳ tài thiên hạ, thật ra vào ba năm trước, nó đã thay trẫm xử lý chính vụ rồi, quốc sự với nó, nó còn làm tốt hơn so với trẫm."

"Ta đã hoàn thành cống hiến cuối cùng với Đại Chu, tiếp theo đây, cũng nên bắt đầu cuộc sống hoàn toàn khác rồi."

"Không giấu tỷ tỷ, tuy trong quá khứ ta từng là Thiên Tử, nhưng nếu như muốn nói những nơi đã đi, phong cảnh đã xem, thật ra là ít nhất trong các vị."

Mặc Ly đã lớn hơn rất nhiều, nhìn có vẻ duyên dáng yêu kiều, hỏi.

“Ca ca đâu?”

Mấy nữ tử đợi đã lâu, nhưng lại không nhìn thấy Diệp Ninh.

“Lẽ nào có hồng nhan tri kỉ nào đó khó buông tay sao?”

Bùi Ngữ Hàm nhàn nhạt nói.

“Ai có thể ngờ được, đường đường Diệp Thánh, bề ngoài không lộ núi không lộ được, nhưng trong âm thầm, lại có nhiều tuyệt sắc mỹ nhân đem lòng yêu thích như vậy, có những lúc, thật sự khiến ta giật mình.”

Ánh mắt của nàng, từ nơi nào đó lướt qua.

Tiêu Thiển Thiển đeo khăn che mặt màu trắng, lộ ra có chút xấu hổ.

Rất rõ ràng, Tiêu Thiển Thiển có thể gia nhập đội ngũ này, nói rõ tâm ý của nàng, đã được bày tỏ rồi. Mà đúng vào lúc này.

Có một giọng nói truyền đến.

“Cái gì mà hồng nhan tri kỉ? Hết rồi, thật sự hết rồi, lần này ta đi, chẳng qua là đón một con hồ ly mà thôi.”

Diệp Ninh mỉm cười xuất hiện.

Trong lòng hắn ôm một con hồ ly trắng lười biếng.

Ánh mắt của mấy nữ tử nhìn chằm chằm con hồ ly.

“Tùy ngươi nói như thế nào.”

Diệp Ninh cười thoải mái, nói.

“Đây đều là những chuyện nhỏ nhặt, cần gì phải tính toán, sau ngày hôm nay, chúng ta đều thoát ra được khỏi cái lồng, kể từ bây giờ tận hưởng tự do, tiêu dao tự tại, cuộc sống vui vẻ, các vị nương tử, không ngại đoán thử xem, trạm đầu tiên ta muốn đưa mọi người đi, là nơi nào?”

Mấy nữ tử nghe xong, lần lượt đoán.

“Tiên Giới?”

“Ma Giới?”

“Có lẽ là Nguyên Giới?”

Diệp Ninh lắc đầu, trong đầu xuất hiện một tinh cầu màu xanh, nói.

“Không, nơi ta muốn đi các nàng đi, là quê hương của ta.”

(HOÀN VĂN)